00079872

00079872

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 22 February, 2020

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ,
HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE

HENRICI STEPHANI,

79872 CVM Q.C. 35

VARIETATE LECTIONIS

TRIVM CODICVM MSS.,

NOVA BERGLERI VERSIONE,

NOTIS VARIORVM

ET

INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,

CVRANTE

THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,

ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

TOMVS SECVNDVS.

PRAEMITTITVR

DE VSV OPERIS HERODIANI.

LIPSIAE,

SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,

CIƆIƆCCLXXXX.

937.07
Ste/His
79872

EPISTOLA

AD

FRATREM

AVGVSTVM GVILIELMVM,

IN PAGO

GROSSPOERTHEN,

PROPE CIZAM VRBEM,

CVRIONEM

OPTIME MERENTEM.

DE VSV OPERIS HERODIANI

EPISTOLA.

Quae multae ac magnae amandi Tui, Cariſſime Frater, fuerunt perpetuo cauſae, ſanguinis non tantum neceſſitudo, nec tantum diſciplinae inſtitutionis que cum Roſtio, Viro Divino, ſocietas, ſed et morum, ſenſuūm atque ſtudiorum conſpiratio ſimilitudo que, tum amoris ac benevolentiae ſingularis redditio et veluti repercuſſus, officiorum que remuneratio et viciſſitudo: eaedem extiterunt nunc cauſae Tibi ipſi tanquam in manus palam que tradendi atque commendandi Tomum Herodiani hunc, et inſuper iſtae, tum quod noſſem, Te, quae paucorum parentum eſt vel facultatis et doctrinae opportunitas, vel voluntatis honeſtas, vel laboris moleſtiae que patientia, vel temporis atque otii laxitas, hoc tribuere Tuis liberis, ut ipſe inſtituas eos, ita que, ut nemine egeas magiſtro alio ad communicandam cum iis doctrinam plenam accuratam que, tum quod olim in epiſtola, cum Tomo primo ad Te miſſa, ſuaderem, ut cum filiis Tuis legeres illam opellam excerpendo inde ac tantum exſugendo medullam velut aliquam.

Hanc mentem meam quoniam tum temporis non vacabat longius explicare: nunc quidem id facturus, videor a Te non modo veniam impetraturus, ſed adeo gratiam initurus quandam, ubi oſtendero, quae in perlegendo libro utiliter ſpectari debeant a Te ac poſſint. Sed eidem Tecum colloquio cum interfuturi ſint omnes alii, qui legant, vel viri, ad *Graecitatis adyta* quaſi iam admiſſi, vel tirones, ad initia iſtius et ſacra adhuc adſpirantes atque contendentes: utrique ut videant, quae commoda ex eodem ad ſe redundent libro, operam ſimul daturus ſum, non tam, ut praeco mearum prodeam legar que rerum, quam potius, ut paulo diligentius, quam per Ephemerides litterarias fieri potuit, ſuper uſu Herodiani operis et diſſeratur et exiſtimetur, ut que conſilium, ita a me inſtitutae impenſae que operae totius, nec aliter, plenius aperiam, et leniter modo humaniter que a me removeam voces ac ſuſpiciones, prolatas illas de more et modo, quem ſequar vel finxerim mihi in explicandis et interpretandis libris.

Ac Tu quidem, mi Frater, noſti, perſequi me unice diſciplinam beati Erneſtii, cum illam, quam ex ore iſtius diu percepi auribus meis per ſcholas lectiones que non tantum publicas, ſed quoque privatas, tum hanc, quam ille editis in libris ac ſcriptoribus impreſſit, et nominatim in diſciplina et lege ſcholarum Saxoniae noſtrae, egregio illo opere et a partibus aliis, et ab ea potiſſimum, quae pertinet ad tractandos ſcriptores claſſicos. Atqui haec interpretandi ratio non amat illas ambages, illas quaſi pluvias copioſas atque inun-

dationes, quae per Notas in Herodiani opere ſubinde comparent. Talis amplitudo, et doctrinae ſcientiae que profuſio potius, quam largitio atque communicatio, nunquam mihi in ſcholis meis adamata eſt et adhibita. Audiſti autem et Tu me, Frater Optime, et verum me loqui agnoſcis. Sed ibi diſcipulis modo breviter ſententiam expono, et quantum ſatis eſt, ut locus intelligatur perſpiciatur que, ac res eius, verba, ſingula cum iunctis, ſeries, virtus rhetorica, et ſi qua alia. Nec abeo ibi ad aliena, manens in neceſſariis et propinquis, admiſcens que modo affinia pauca, quae copiam ac notitiam vocabulorum iuvent.

Ab hac autem interpretandi brevitate ac veluti parſimonia diſceſſi ſane — ſentis enim et ipſe, Frater, — in editione Herodiani ad longitudinem et copiam prope immenſam, nec tamen ita, quod mihi fingerem, ſic interpretem debere verſari unumquemque, ut ubique unius vocabuli notiones effundat omnes ſimul, Gesnerum in Latinis Schellerum ve compilando, ac domi ante horam et lectionem inſpiciendo, aut in Graecis Stephani vel Scapulae Lexica, aut Collectanea, quae pararit, ſua. Viderunt que recte Ephemerides Lipſicae, non debere ſic omnes publicari ſcriptores veteres. Nec timendi ſunt imitatores atque ſectatores; nec volet quis alius ſeſe protrudere in tale piſtrinum, quod Illuſtris Heynius aliquando per epiſtolam ad me vocabat.

Sed a more Erneſtino meo que deflexi, crede mihi, Frater Dulciſſime, invitus, et hac ductus cauſa probabili, ut cum aliis communicarem reperta a me, dum miſeria ſemel et moleſtia mihi devoranda erat illa, ut ſuper Graecitate Herodiani, et ſingulis verbis, et formulis dicendi quaererem, nec id forte diebus ſingulis, ſed propemodum quibusvis horis. Quam temporis iacturam dolens ſaepe, ac ſaepe ſatiatus quaerendo ad nauſeam uſque, duravi tamen, quoniam conſtantiam et in aliis amabam, meas que ipſius notitias adaugens, inſervire aliorum commodis poſſe me putabam.

Sic ergo, mi Frater, revertor eo, unde abii, ut oſtendam, quae in multitudine mea ad Herodianum ſit commoditas vel Tua, vel aliorum. Μή τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν ςαφυλὴν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Scilicet univerſum conſilium in legendo ſcriptore priſci temporis aliquo pertinet illuc modo, ut hauriamus inde tum res et ſententias, tum verba formulas que loquendi, tum denique formam quandam et imaginem cogitandi atque diſſerendi vel ore, vel ſcriptis.

Cui deſiderio ut ſatisfacere poſſimus, et textum intelligere ſcribentis, hoc eſt, cogitare idem cum illo, animo que nobis fingere notiones easdem rerum ac verborum, et aſſumere cogitationum ſeriem eandem: primo requiritur textus rectus et verus, atque adeo is, qui ſit aut ab ipſo profectus ſcriptore, aut emendatus certe ſic, ut iſti cum veri ſpecie tribui queat.

Hanc textus veritatem et puritatem adiuvat *critica ars* et interpres, hac arte imbutus, tenens que proinde

1) regulas criticas, vulgares illas vel interiores, quae parantur tum e libellis quibusdam, hoc nomine ac conſilio ſcriptis, ut Clerici, ut Burmanni, tum legendis tractandis que editionibus ſcriptorum principibus, quae quidem nactae ſint peritos Commentatores et Commentarios e genere critico, tum denique e libris ſingularibus Obſervationum in ſcriptores integros aut certa iſtorum loca,

2) acumen criticum, ut videat, quae recta, quae prava, et quibus de cauſis,

3) ingenium criticum, ut in depravatis quidem locis reperiat ſimile quid, ſimilem quam medicinam,

4) animum, criticae arti commodum, hoc eſt, a) patientem laboris in cogitando atque excogitando, item in quaerendo per Lexica et Indices cum editionum, tum librorum Obſervationum, — b) conſtantem ac firmum, qui non ſit pronus ad corrigendum ubique, et fingendum omnia e ſuo ingenio, qui, liber a partium ſtudio, nec vetera mordicus teneat, ſi abſurda plane, nec nova reiiciat, ſi prorſus neceſſaria, nec ſubito occupetur a lectionibus Codicum novis aut virorum doctorum conjecturis, quantumvis ingenioſis ac ſpecioſis, qui que aliorum emendationes ſine ira toleret atque diiudicet,

5) uſum aliquem Codicum manu ſcriptorum, ut norit elementorum figuras et ductus, compendiorum in ſcribendo rationes ac modos, ſed praecipue librariorum morem alium triplicis generis illum, vel in exarandi arbitrio, iungendis ſeparandis que vocabulis, vel in negligenter properanter que ſcribendo, ut peccetur in elementis ſingulis aut omittendis totis vocabulis verſibus ve, vel denique in mutandis, novandis addendis que aut verbis, aut rebus, de induſtria, ad ſapientiam oſtendendam, vel per gloſſas.

Qui quidem uſus et ipſe comparatur vario modo, atque

1) e Codicibus inſpiciendis ipſis tractandis que diutius, quae non eſt multorum felicitas, voluntas, patientia et ſcientia,

2) ex Excerptis e Codicibus, horum que comparatione cum editione quadam,

3) e libris operibus que, ſingulatim editis ſuper Codicum omni conditione, ut Monteſalconii, ut Mabillonii,

4) ex editionibus ſcriptorum tum principibus, quae dicuntur, hoc eſt, ductis ab initio e Codicibus, tum bonis aliis, item Obſervationum libris, ubi ſuper Codicum lectionibus ſit iudicium.

Iam, quanta copia artis peritiae que criticae exercendae atque oſtendendae in Herodiano offerretur, cognoſcere potuiſti, mi Frater, e ſingulis fere paginis et Notis, etiam, qualem me ibi gererem. Verum, quod in iudiciis ſuper opere Herodiano per Ephemerides litterarias mecum deprehendebas, quam parce tangerent illam operam meam criticam, cum fuiſſet tamen plurima et praecipua, quam emendationes, aut factas iam in textu, aut tantum in Notis propoſi-

tas adhuc, raro proferrent, quam defenſiones lectionum vulgatarum, in quibus et ipſis multum ſudabam tamen, nullas fere memorarent: id quidem non iudicum illorum properationi tribuemus, ſed potius rationi libellorum, quorum anguſtiis incluſi aut excluſi, tenentur defungi breviter tantum iudicandi recenſendi que munere.

Quodſi igitur quaeris ex me, Frater Dilecte, quo proſit iſta critica cura tam ſevera et multa, et quibus: habeto ſic. Verſatur illa pars critica in diiudicandis tum lectionibus diverſis vel Editionum, vel Codicum, vel Interpretum duorum, Politiani et Bergleri, tum coniecturis atque emendationibus virorum doctorum per Notas, et deinde in propoſitis a me ipſo quibusdam ad corrigendum ingeniis.

Hoc iudicium criticum, quo anquiritur exploratur que in partem utramque, cauſis allatis idoneis, quid ſtatuendum ſit de rebus iſtis, probandae ne, an minus, intermiſſum eſt a quibusdam editoribus, tum in editionibus minoribus, in uſum que ſcholarum vel lectionum paratis, ut chartae ac ſumtibus emtorum parceretur, aut iudicium id ſibi ſervarent interpretantibus, aut relinquerent aliis, ſive magiſtris, ſive adeo iuvenibus, paulo peritioribus, tum vero et in editionibus maioris molis, easdem ob cauſas, maxime que tum, ubi facilis eſt optio atque diiudicatio.

Id ipſum videas, mi Frater, me ſecutum, ut in rebus leviculis, et per ſe patentibus, facile que reperiendis, iudicium ferrem nullum, ac res tales in Varietate Lectionis modo producerem. Enimvero, ubi textus conſtituendus, vera que invenienda lectio, et iuſta ſententia, interpretatio ſeries que loci, ibi quidem iudicium iſtud criticum nolui omittere, et abeſſe in editione eiusmodi, quae princeps eſſet et ampla, nec ſolis comparata tironibus uſui ve ſcholarum parvarum, ſed etiam doctis et in Graecitate longe provectis viris.

Qui quidem cum ipſi per ſe poſſint de iſtis rebus iudicare ac dignoſcere recta a pravis et vera a falſis: non ſane docendi cauſa adhibita eſt iis critica pars illa. Sed iidem ut ſolent in edendis ſcriptoribus partem exercere iſtam, veniam que hanc ſibi ſumunt, ita eandem dare velle debebunt aliis, et legunt adeo talia iudicia critica vel ad recolendum, quae dudum novere, vel ad agnoſcendum, quae alii in eo genere ſentiant.

Horum ergo ſecutus ego conſuetudinem, iuvenibus maxime volui, ſi poſſem, *theſaurum* quendam *criticum* ſuppeditare, ratus, non eos iuvari, ſi ſub textum nudas proiicerem res ſupra propoſitas, varias lectiones, reliquas, et ſine omni iudicio, nec aliud eſſe alioquin, ac ſi quis medicus cadaver hominis aliquod modo proponat ſpectandum, ſed ipſe poſtea deſerat, nec diſſecare inſtituat, nec ſermone habendo iudicio que ferendo ſuper eo alios edoceat.

Meminiſti vero, Frater Cariſſime, et Batavos, qui riderent interdum editores eiusmodi ieiunos ſteriles que eorum editiones, cum ſine critico iudicio Lectionis Varietas et caeterae res iſtae ſuperiores in lucem prodiiſſent.

Tum cogitaveris, Frater, illud etiam, ut diiudicandis rebus eiuscemodi nos critici exſeramus ac promamus iudicandi vim, acumen, ingenium, ſic quoque eadem opera iuvenes certae aetatis, legendo cogitando que ſecutos, ſuum acuere iudicium, ingenium alere, et diſcendis regulis criticis ac legibus loci alicuius vel emendandi, vel tuendi, animadvertenda que critici verecundia et lenitate, fieri idoneos poſſe ad alios libros, ſacros illos et profanos, bene legitime que diiudicandos, cum non ſint leges illae uni tantum propriae loco, ſed plerumque univerſae, pluribus que communes et aptae ſcriptorum locis.

Nominatim vero illa pars critica, quae ſpectet atque enumeret errores graviores Editionum minus, quam Codicum, commiſſos ab operis vel librariis, praeſertim in confuſis litteris, ſyllabis, vocibus totis, praecipue praepoſitionibus, quantae utilitatis ſit, quanti que pretii, quin memineris, Frater, non dubito. Immo legiſti, qui alii tales res adeo non negligerent, ut potius ſumma cum cura anquirerent referrent que, vel per Indices, ut cum Cornario Fiſcherus in Platonis particulis, ut Reizius in Tertio Luciani Tomo, ut Alberti in Gloſſario N. T. At quanti iſti Viri et quam docti! Quam provide, quam utiliter egerunt! Horum opera accuratio que ut ſaepe mihi profuit in parte hac critica: ita confido, fore, ut, quam diligentiam adhibebam in talibus erroribus detegendis atque monſtrandis, eadem aliis olim profutura ſit quoque, et, confecto poſtea Indice ſimili, ut reperiantur, qui, quam habeo gratiam vel vivis, vel mortuis viris, in genere hoc me adiuvantibus, eandem mihi aliquando, vel non viventi amplius, habeant; ut ſenſiſti mecum, Frater, eſſe iam, qui per Ephemerides litterarias iſtam operam et poſtularint et expectarint.

Harum igitur critices partium uſus vagatur maxime ad viros doctos et adultiores adoleſcentulos. Nam apud pueros tenerioris aetatis et in ſcholis minoribus haec quidem pars critica, niſi plane praetereunda ſit, tamen modice parce que tantum uſurpabitur, nec longo iudicandum erit ſermone de locis corruptis, ſed breviter fons ac modus erroris vitii que indicandus, cauſae et leges emendandi ſervandi que textus paucis afferendae, quoniam aut puerorum talium ingenium nondum eſt eiusmodi, ut percipiat longum iudicium criticum, aut ea opera praeripitur tempus aliis rebus, magis neceſſario monendis ac diſcendis utilius.

Et ſic memineris, Frater Dulciſſime, e ſcholis, quibus interfuiſti olim, meis, breviſſime ſemper hanc me tractaſſe partem criticam. Sic que Tu ipſe intelligis, Tuis nunc quidem utile fore ſatis que, ubi cognoſcant primo e diverſitate iſta lectionum genera quaedam praecipua, confuſiones praeſertim cum cauſis, deinde canones aliquot criticos ad emendandum vel obtinendum locum, ſaltem vulgares, ubivis obvios et in aliis libris legendis intelligendis que omnibus maxime profuturos.

Rem vis explicatius audire? Quoniam Te novi facilem erga me et in obſequio promtum paratum que: ibis mecum per ſingula.

Cum non una ſit Variarum Lectionum ratio, ſed quaedam earum parvi momenti, maioris quaedam aliae: ubi in extremis duas has litteras *v. N.* conſpexeris, ibi digneris legere ſubiectam Notam.

Verum in legendis Notis, praecipue meis, muniendus eſt animus patientia illa cogitandi, et ſuſtinenda quaedam moleſtia e continua rerum prolatarum ſerie. Cum enim multa dicenda eſſent ex inſtituto: ut cum lucro emtorum charta caperet multa, non ſolum elementorum parvitas adiuvare potuit, verum etiam haec mei ſcribentis cura, qua caverentur divulſae periodi nimiae atque ſingulares enunciationes, ſed contra cogitata copularentur arctis quibusdam ſcribendi generibus formulis que, nec omitti poſſent parentheſes, quibus ſane interdum cogitandi ſeries turbari, ſed et cogitandi patientia intendi poteſt, ſi reputentur moleſtiae iſtius perferendae lenimenta nonnulla, excerpendi que potiora voluntas atque propoſitum.

Sed quae Varietas Lectionis pertinuerit modo ad errores operarum aut librariorum inanes, ea aut plane transeatur, aut ſine monito legatur. Nam valet illa illius a me facta commemoratio tantum eo, ut natura pretium que Editionum aut Codicum agnoſcatur; cuius utriusque rei notitia pueris certae aetatis non eſt neceſſaria.

Tum Editarum Codicum que Varietas Lectionis quaedam profert rationem diſtinguendi atque interpungendi. Quae quum non mutat ſeriem ac ſenſum: ſimiliter omitti poterit. Sin erit inde ſeriei ſenſus ve mutatio, quam illa *v.* N. ſignificabunt pariter: breviter modo diſcrimen e Nota repetetur, ſufficiet que, monuiſſe haec in univerſum,

1) totam interpungendi rationem ac ponendi diſtinctiones maiores, minores, commata, cola, ſemicola, puncta, etiam hodie incertam fluctuare, nec habere apud multos perpetuam legem,

2) memoratas a me diſtinctiones interdum eſſe modo ad noſcendum, unde v. c. fluxerint editiones quaedam, ſed et in uſum Bergleriana Verſionis.

Porro alia Lectionis Varietas habet levia quaedam haec,

1) voces vel iunctas vicinius, ut encliticas, *εἴτι*, etc. vel contra ſeparatas, ut negativas, *μὴ δὲ*, quarum poſtremum genus monebitur interdum facere aliquod momentum ad ſenſum et rectionem meliorem, ut in *οὐδὲ*, *οὐδέποτε*, quae neceſſario interdum eſſe divellenda, ut prius genus in encliticis hauddubie ortum e vetuſta ſcribendi ratione in Mss., quo de poſt,

2) accentus alios, ut in verbis, v. c. *δράσαι* et *δρᾶσαι*, it. in ſubſtantivis, *αἰδὼ* et *αἰδῶ*, it. *κρηπίδας* et *κρηπῖδας*, it. *χώραν* et *χῶραν*, et *ϛρατιώτας*, pro Oxonienſis editionis *ϛρατιῶτας*, denique in dictionibus illis encliticis, maxime continuis, *ἐπί σε* et *ἐπὶ σὲ*, it. *εἴ τε τινὲς* et *εἴ τέ τινες*. In quo genere ut brevi monito

eſt opus praecepto que: ſic cuique concedendum eſſe arbitrium ſuum videtur, ut et in

3) addendis omittendis ve tum *ſpiritu*, ut in προὔχοντα et πρoύχοντα, it. τοὐναντίον, etc. tum *iota* illo *ſubſcripto*, v. c. infinitivorum, τολμᾷν, it. alibi, in ἅρασθαι, it. ῥᾴδιον, πρᾷον, it. κᾀκεῖθεν, et κομιδῇ, ἡσυχῇ, in quibus poſtremis modo verior rectior que a nobis oſtenſa eſt ſcriptura et per editionem noſtram adhibita, tum *apoſtropho*, ut in δ' et δὲ, it. ὑπ' et ὑπὸ, in quo nec certi quid eſſe diximus, nec ſententia perdit.

Alia res eſt in Varietate Lectionis hae, quae tenet confuſionem litterarum. Hic quidem

1) pertinent quaedam ad notitiam ſolam, ut ſimplices eſſe adhibitas pro duplicibus, v. c. ἀσχάλων, pro λλ,

2) quaedam pervertunt ſenſum, ut ἔμελε, pro ἔμελλε, it. ὑμῖν, pro ἡμῖν, it. προσιέναι et προϊέναι, quo in poſtremo genere tenetur lex illa atque animadverſio communis, ſaepe praepoſitiones confundi,

3) quaedam, ut permutatio thematum in verbis, tanquam προσεδόκουν et προσεδόκων, item temporum, ut infinitivorum aoriſti et futuri, ὑπακούσασθαι et ὑπακούσεσθαι, item praeſentis ac futuri, μένειν et μενεῖν, ſuppeditant monita ſuper rebus talibus non inutilia, primum quidem, diverſa eſſe themata, in έω et άω, ſecundum autem, tempora iſta eſſe ſyn., denique tertium, diſſenſum eſſe ex abſentia accentuum olim in Codd.

Atque haec quidem meminiſti, mi Frater, pertinere maxime ad Editiones; in quibus Tua ipſius prudentia ſagacitas que addet alia, hic a me non tacta atque repetita.

Enimvero in Varietate Lectionis, qua ducitur e Codicibus, prodeſſe Tuis pueris, atque aliis etiam, putem haec in primis praecepta,

1) olim ſeriem fuiſſe ibi omnium unam, ſine intervallo et veluti intercapedine quadam, unde iſta iuncta, οὐχήκιστα et οὐχἥκιστα, οὐχόμοια, ἐξανάγκης, τηνταχίστην, κατολίγον, rel.

2) hinc fluxiſſe non tantum eadem aut ſimilia in editiones primas, ut Aldinas, ſed et errores librariorum lectiones que novas, v. c. dividendis aut copulandis vocibus,

3) librarios tamen inconſtantes ſolere eſſe non modo hactenus, ut iſta iuncta ſeparent alibi iterum, ſed etiam aliter, ut interdum ſimplices, interdum duplices rurſus adhibeant, λ et λλ, it. μ et μμ, ſimiliter in apoſtropho δ' et δὲ, rel., porro in ſubſtantivorum vocalibus ι et ει, ut ἀσθενίας et ἀσθενείας, it. in conſonantibus, veluti σσ et ττ, in θαλάττης et θαλάσσης, tum in accentuum ratione, it. in contractione, προεκαλ. et πρoυκαλ. tum in accuſativo plur., βασιλέας et βασιλεῖς, it. in τοὔνομα et τὸ ὄνομα, ſimiliter in leni pronominis, αὑτοῦ et αὐτοῦ, denique maxime in articulo addendo, omittendo, aliter ve locando,

4) fieri talia etiam per gloſſas, quas gloſſas eſſe varii generis, variis que de cauſis ſuſceptas, quas diſpoſitas per claſſes dabimus olim,

5) praeter alia, confuſas ſaepius eſſe ibi praepoſitiones, ut *πρὸ* et *πρὸς*, quae et interdum perierint in vocum initiis,

6) adhiberi quaedam compendia ſcribendi, ut *ανος*, pro *ἄνθρωπος*, it. ſcripturas ambiguas, tanquam *μισεῖτε* et *ἀνειμένως*,

7) peccari praeterea varie ibi, in accentibus, *σπούδαιον*, pro *σπουδαῖον*, it. in ſpiritu, *ὀμόσαντες*, pro *ὀμοσ.* contra que *ὅρκων*, pro *ὅρκ.* ſed maxime in omittendis quibusdam, ſingulis vocabulis, verſibus integris et pluribus, id que ſine idonea cauſa, vel ob ſimiles litteras et voces.

Quorum omnium exempla et deprehendiſti iam, Cariſſime Frater, et poſtea deprehendes.

Haec ex parte *critica*, maxime, qua pertinet ad Herodianum. Eſt enim ſubinde etiam criſis adhibita a me atque emendatio, ſpectans alios ſcriptores, per occaſionem productos, etiam v. c. ad Suidam. Unde olim, exemplo aliorum, quoque ſubiicietur Operi abſoluto Index in loca aliorum ſcriptorum vel emendata, vel illuſtrata. Quae opera propoſita eſt ſane potius viris doctis et editoribus poſtea.

Sed, Frater Suaviſſime, aliud eſt porro iter ingrediendum, quo aeque libenter ſequeris. Venimus enim ad mei Operis partem hanc, quam dico *philologicam*, ſi forte licet appellare ſic illam, anguſtiore ſane ſenſu, cum tracto iſtas grammaticae vulgaris partes duas, etymologiam et ſyntaxin, ſed in prima etiam amplius quid, et quod eſt Lexicorum. Igitur in hac parte *philologica* quae videatur eſſe utilitas?

Aliis quidem, non pueris, dedi, quae pertinent ad verborum notionem aut rectionem variam, tum illa in fine plerumque, ubi leguntur: *confer in rem criticam et confuſionem*, denique cum tetigi affinia vocabula, et raro ſynonymica. His enim, a me congeſtis repertis que inter quaerendum, utentur potiſſimum, qui olim Lexica aut vetera edant auctiora, aut nova concinnent; ſicut et Gesneri Theſaurus habet hoc, ut ad extremum moneat de confuſione vocis cum alia.

Tamen et pueris proderit haec copia noſtra ad notitiam Graecitatis amplificandam, quod fit copia vocabulorum, porro quoties ditavi libellum L. Boſii de Ellipſibus Graecis, deinde ubi ſeriem quandam et genealogiam ſignificationum demonſtravi, aut revocavi ad pauciores principes que notiones vocabulum; quo memoriae conſultum itur, et praeterea Lexicographis iterum.

Pueri autem in primis ex hac parte accipient librorum notitiam, et diſcent, qui adeundi ſint verborum phraſium que veluti teſtes, fontes, fundi, et ubi, quibusdam quaſi ciſternis atque receptaculis,

exempla dictorum reperiantur plura. Quae notitia librorum, adiuta per Indicem in compendia nominum, iam Tomo Primo praemiſſum, non illa pueris ſane adhibebitur ad vanam oſtentationem, ſed potius cum ad reverentiam amorem que talium librorum atque virorum, ubique fere laudatorum, tum ad cupiditatem eorum legendorum, cui ſiti ſatisfiet deinde e bibliothecis vel publicis, vel privatis, quas adeundo quaerent libros cognitos, cum ignari talium neſciant, quomodo utendum ſit bibliothecis, quid ve per ferias et otia utiliter legendum ad notitias que locupletandas.

Memini vero, mihi ſic profuiſſe etiam Roſtium, praeceptorem olim hic Plaviae prorſus egregium. Qui cum ſubinde per lectiones in ſchola aut domi (ubi hoſpitem me multorum annorum, et eum interioris admiſſionis dignatus) nomina librorum eiusmodi philologicorum protuliſſet, et cum honorifica commendatione, ac me non ignarum horum dimiſiſſet in Academiam Lipſicam, et ad viros ibi primarios: habui tunc, quos ab iſtis viris, aut e bibliothecis publicis peterem libros, aut quos per examina ipſe nominarem cum laude, aut quos per otia recognoſcerem, dum ſocii ſtudiorum nil ſcirent, quod aut ſecum ſoli que agerent, aut reſponderent interrogati atque explorati.

Sed et memini de Te, mi Frater, quid inſtituendo in hanc partem iuvares. Cum enim ruri Tecum habuiſſes magna illa Beckiorum nomina, et illum in primis, qui Lipſiae nunc eminet ita longe ac praeclare, ad me duxiſſes ſimul, profectus quondam viſendi ergo huc Plaviam: is Beckius, ita gnarus librorum redditus a Te, nil, niſi, ut lateret in bibliotheca mea, nec modo editiones ſcriptorum libellos que Obſervationum pervolaret, ſed et horas totas legendo iis frueretur, otium ſic fallens ſuum aliquod, et explens non exſpatiando, ſed animum paſcendo atque nutriendo.

Itaque in Tuis quid nunc facias filiis ipſis, probe ſcio, vel abſens, ut ex Herodiani hac parte philologica ſuggeſtam a Te notitiam librorum tenentes, non tam laudem aliquam in Academia nobiscum et principatum in plebe ſtudioſa ferant, quam exempla ſecuti domeſtica et veſtigia, quaerendo a doctoribus et e bibliothecis libros generis huiusce, verſando que hos manu diurna atque nocturna, doctrinam cumulent, memores, libris hiſce commoda accedere non tantum iis, qui ſcholarum umbris addicant vitam, ſed et adeo his, qui theologorum perſonam ſuſcipiant non vulgarium.

Sed, nondum, opinor, feſſi colloquio noſtro, Frater Doctiſſime, progrediamur ad Herodiani partem tertiam, quae eſt *exegetica*, tractans non modo Graecum textum, qua ratione reddendus ſit atque intelligendus, ſed quoque Verſiones, quas alii dederint.

Ad textum quidem intelligendum cum requiratur rerum cognitio atque hiſtoriae: nemo lectorum omnium negligere volet allata illuc e ſcriptoribus eiusdem vel aevi, vel hiſtoriae, ut Dione Caſſio, Capitolino, Anglis, aut qui res narratas illuſtrant, ut numiſmatum, antiquitatum, geographiae auctoribus.

Sed rerum peritiam comitetur intelligentia verborum, vel privorum, vel iunctorum, tum enunciationum, aut ſingularium, aut in periodum unam concluſarum plurium.

Ac ſtructura quidem et copulatio enunciatorum cum valeat ad fingendam legentium orationem, ſit que repetita partim ex uſu atque auctoritate ſcriptorum priſcorum utriusque ſermonis, Graeci Latini que, partim e placitis et praeceptis rhetorum: quis tandem puerorum refugiat monita ſuper talibus per Notas? Horum maxime ſcriptionem, orationem ſtylum que conformari oportet ac fingi.

Quanquam diu eſt, cum hoc non curant amplius, ut ad contexta veterum ſcriptorum ipſa, et iſtorum in nectenda oratione rationem atque collocationem componant Verſiones ſuas Interpretes. Implicatam nimis, aiunt, veterum orationem, quae conſtet periodis et crebris et longioribus. Cumulata iſtorum, quae interiiciantur, membra, quae contineant περιςάσεις varias ſecundarias que enunciationes, facere Verſionem languidam, ac praecipue frequentata iſta participia, et genitivos iſtos ablativos que conſequentiae. Unde rumpendas eſſe periodos atque divellendas, et pro corpore iuſto exhibenda membra ſingularia, inciſa, cola, breves que comprehenſiones et ambitus orationis. Hunc eſſe noſtratis linguae *genium*, indolem, ingenium, hoc praecipuum, ut brevitate commendetur, atque adeo perſpicuitate maiori.

Cum Vernaculis hominibus concedam voces huiuscemodi: qui Latine ſcriptores Graecos reddere inſtituunt, non ii habent, quo purgent negligentiam in vertendo ſuam, et quod committunt hoc, ut deſerant ſeveritatem Interpretandi, nimis que diſcedant a textu et velut exemplo. Servare poteſt Latina quidem lingua et verſio, ſi a tropis quibusdam, et locis non adeo multis diſceſſeris, tum rectionem verborum, tum ordinem ſeriem que, tum denique periodos. Et hactenus utentur lectores, et nominatim pueri aetatis maturioris, diſputatis a me ſubinde per Notas, maxime de periodo ſtruenda.

At vero ſane muniti patientia illa cogitandi accedant, neceſſe eſt. Poſtulat enim longa orationis ſeries, longum quaſi filum, ac ſuſpenſus per interpoſita membra ſenſus, diducta que et inſtructa multis partibus atque exornata protaſis apodoſis ve, et demonſtrata a me ſcriptoris ars et peritia, poſtulat mentem intenſam cogitationem que continuam. Erit adeo et hicce fructus e libro, ut hinc quoque ad patientiam laboris et moleſtiae animus adſuefiat.

Sed ridere videris Tu, mi Frater, cum me vides poſcentem haec ſevera ſaeculo hoc, ad omnem vergente mollitiem, etiam in rebus, quae diſciplinam attingunt. Omnia nunc litterarum ſtudioſis facilia ſint et veluti prona. Omnia absque ſudore parari debent et pulvere. At ſinamus, Frater, ſuo illos vivere modo. Noſtros cogemus adeo ſevera proficere lege patienter que et cum moleſtia multa.

Compenſabit virtutem hanc, conſtantiam, fortitudinem commodum illud, ut, ad ſingulas voces phraſes que attenti, diſcant Tui ſimul

cum aliis pueris atque iuvenibus vertendi rationem tum ſeveram, tum variam, certe Latinae verborum copiae illam inſervituram, una cum legibus ac modis, quibus deceat reddi vocabulum quodque.

Noſti enim et hoc, Dilectiſſime Frater, quam leves ſint hodie celeres que interpretes, ut non diu cogitent de verbo, quo vertant, alio, alii reſpondente, proprio, vicino, ſed ſaepe ſcribant numero, quod primum in mentem veniat, verum praeſertim, quantopere negligant Graecarum particularum vim atque notionem.

In quam partem non admodum ſaepe novus peccavit Herodiani interpres Bergletus, liber ille aliter interdum tamen, quanquam verecundus prae vetere Politiano. In quorum interpretationibus diiudicandis cum opera occupetur noſtra pariter: Latinae item linguae facultatem adiutam experientur pueri ſuam, praeterquam, quod oblectatos ſe ſentiant, cum videant, qua arte et quaſi calliditate Herodianus Latinitatem contexerit Graecis veſtibus, etiam furta ſua et imitamenta. Suavitas exorietur voluptas que ſimilis, iſti, cum inter ſe certantes in locis ac rebus pingendis animadvertas poëtas, et varietatem ingenii copiam que, et inveniendi atque eloquendi novitatem.

Sed haec et alia, ut Scheidii aliorum ve Verſiones locorum certorum, cognoſcere non avent pueri atque iuvenes, niſi quibus magiſtri contigerunt boni, Roſtio et Tibi, mi Frater, non diſſimiles, ac quibus inditus eſt impreſſus que a prima ſtatim aetate amor et cupiditas ſciendi plura, nec tantum haec, quibus eget victus quotidianus aut inſtitutum vitae aliquod per neceſſitatem ſummam.

Vulgo etenim nunc, ex eadem illa ſaeculi huius mollitie, circulos, quibus ſtudiorum includant ſtadium, ſibi faciunt pueri (corrupti adeo a magiſtris quibusdam ignavis et male prudentibus ſapientibus que) anguſtiores, nec ſpectant latos, quibus colligatur ſcientia, campos ad percurrendum, amplexi encyclopaedias quasdam ſicciores, et ſuperficiem rerum contuiti modo, nec fundum petentes litterarum.

Cum Tuos, Frater Optime, doceas recte ac plene: ut incitamentum aliquod et quendam celeuſtam ad reliquum iter litterarium audias, cum praecone amoris mei in Te perpetui praeſente, do Tibi, dedo, dico Herodiani Tomum hunc alterum, cuius ratio ſimilis quidem eſt illi primo, quoad tractandi modum ſeveritatem que curae, etiam in praemiſſis iterum *Corrigendis* et *Addendis*, quae nec Tu contemſeris, nec qui hunc Tomum per Ephemerides nunciant cenſores, utpote ſpicilegium quoddam e repertis per occaſionem et retractatas poſt prela cum ſpatio cogitandi longiore plagulas, quae, ut in ſuperiore Tomo factum meminiſti, miſſae Lipſia huc Plaviam ſingulis hebdomadibus, effecerunt, ut in Tomum ſecundum hunc abſumeretur annus fere. Sed fert tamen idem hic Tomus brevitatem maiorem illam, quam ipſe promiſi praevidi que, et Ephemerides quaedam popoſcerunt, complexus quippe *tres* noſtri ſcriptoris libros, tum Excurſus et pauciores, nec ita longos.

His rebus frueris, mi Frater, memor mei, et monitus, ad tertium Operis Tomum confectos iam nunc a me libros quintum, ſextum et ſeptimum dimidium, ac, quo tempore ſcribebam haec, e ſeptimo libro ſeptimum item caput. Quos labores dum prela exercent nova: ſpero, fore, ut reliqua pars textus Graeci tractando abſolvatur, caetera que componantur, quae Tomum expleant tertium, ac finem ſic Operi imponant toti.

Sed certum quod tempus, quo ſuccedat ultimus hic Tomus, praedicere nequeo, cum longe progredi non liceat in paucis a labore ſcholaſtico otii temporibus, maxime per hyemem, et plagulis, quae Lipſia veniunt ſingulae ad emendandum, prela retardantibus, et propter perpetuam quaerendi de Herodiani Graecitate neceſſitatem, denique quoniam longioris curae cogitationis que futurae videntur diſſertationes binae in primis, tum cenſus Codicum manu ſcriptorum Editionum que, tum Herodianae ſcriptionis imago univerſa.

Quandocunque Opus confectum plane prodeat: quos Indices varios expetunt Ephemerides, et ipſe Tu, Frater Cariſſime, neceſſarios vides, ut reperiri poſſint repeti que res tractatae, dabo ſane, e multis hauſtos plagulis, quibus illino quotidie ſingula, ſcitu neceſſaria.

Deum vero et Tua, mi Frater, patitur pietas et meus vult animus laudari hic palam atque praedicari, cum virium animi corporis que ſuſtentarit integritatem et alacritatem, in primis ſalvam oculorum aciem in continua contentione, et declinante nunc aetate atque deſcendente, poſt vitae annum quinquageſimum ſeptimum, ſed muneris ſcholaſtici trigeſimum. Dabit idem immortalis Deus mihi quidem, ſi ſalutare eſt, cum vita longiori finem laboris huius immenſi, ſed Tibi Tuis que

pro iucundis aptiſſima quaeque.

Ita vive, Frater Optime, cum Tuis porro, ut potes ac ſoles; me que ama, ut facis et ſcis, Te a me amari unice.

Scripſi Plaviae Variſcorum menſe Novembri A. C. N. CIↃIↃCCLXXXIX.

Finieram, cum addenda offerebantur duo, primum hoc, quod filius periculum fecit ſculpendi in tabula aenea ad 4, 2, 12. ſqq. non modo *aediculam* illam *conſecrationis*, ſed etiam *Pharum*, ib. §. 15. comparatam ab Herodiano. Quarum ſimilitudo aut diſſimilitudo aeſtimari ſane poterit melius, utrisque iuxta ſe poſitis. Sculpſit autem ad imaginem aedificii apud Fabricium in bibliographia antiq. p. 368., ſed turris alterius apud Montefalcon. antiqu. ed. Vern. p. 382. Tab. 126. Nr. 2.

Deinde in manus venit de primo Herodiani Tomo iudicium, factum in libello, qui inſcribitur *allgemeine deutſche Bibliothek*, ubi 90 Band. 1 Stück S. 204. auctor, ſive potius artifex, bilem et virus

ſic effudit, ut nemo antea. Cuius ego hic modo referam iſta, quae falſo et per iniuriam dixit. — *Die drey Handſchriften* — *ſind die* beſten *Hülfsmittel*, welche *gebraucht worden ſind* (?) weit *unbeträchtlicher* iſt *Berglers* Ueberſetzung (?) *Aber* durch *den* Gebrauch *dieſer* Hülfsmittel *hat* Herodian *ſelbſt* nichts *gewonnen* (?) — *wenn* man *einmal* in *die* Noten *blicken* will, *und* ſich *da* plötzlich *in* einen *unabſehbaren* Wuſt (?) *von* Druckfehlern (?) — *Abbreviaturen*, und *tauſend* andern (?) *nichts* aufklärenden (?) *Dingen* wie begraben *ſieht*. — Hr. Irm. *bleibt* der *alten* orthodoxen *Kritik* ſo *getreu*, wie *z. B.* Hr. Fiſcher *in Leipzig*, und *zur* Vertheidigung *einer* alten *Leſeart* wird *alles* aufgeboten, *was* Aehnlichkeit *hat* oder *nicht* (?) — Zahlreiche *Erläuterungen* von *einzelnen* Worten *und* Redensarten, *ſind* noch *am* Ende *als* Excurſus *angehängt*, die *mit* der *kleinlichſten* (?) Weitſchweifigkeit *für* Schüler (?) *abgefaſst ſind.* — Quid igitur? Cenſor hic certe properavit, impatiens que et legendi et videndi et cogitandi, atque ira impeditus; adeo ſe criticum non praebuit talibus effatis, adeo falſa ſuopte confinxit ingenio, adeo ſua omnia ſine rationibus et argumentis exemplis que profudit, ut ſilentio in poſterum praetereunda ſint ac negligenda, ſi qua de Tomis operis reliquis iudicaverit.

Et poteram celare viri iſtius totum ſtomachum illum iam nunc Te quoque, mi Frater, et alios, in quorum notitiam ille libellus non venturus eſt, niſi erant, qui, me prorſus ad iſta tacente, putarent, illum aliquid dixiſſe, cum nihil dixerit, viciſſe illum, ſed me iacere. At enim ſtamus adhuc, et porro ſtabimus, muniti non tantum veritatis clypeo, — mendacia vanitatem que perosi, — ſed quoque lenitatis aliquo radiantes decore, contenti item rectorum conſiliorum conſcientia, et apud iudices idoneos honore quodam. Tu quidem, Optime Frater, in memoriam videris mihi revocare illa Noſtri 4, 14, 9. et veterum Comicorum affinia haec,

Ἀνδρός, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν,
et
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.

Addebam Plav. d. XV. Decbr. anno eodem.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

A. p. 2. l. 25. εν ſine ſpiritu eſſe debet — p. 4. l. 24. alibi, cf. Diod. S. 2, 149. l. 25. δ. μέσ. τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν. — p. 6. l. 18. cum π. v. Hoog. Op. p. 1078. Nr. 7. p. ſq. c. Ael. V. h. v. π. et ὅς, Fi. Ae. 2, 26. i. eo Xen. Cyr. ex 5, 2, 5. ὅ τί ποτε εἴη ταῦτα, Th. V. 1. p. 275. i. ὅ, τι ποτε λ. quaenam *illae* res *eſſent*, quocum Stp. in m. aliquid ſaltem dedit, — p. 10. l. 5. αἰφνιδίως xx — ib. l. 7. v. N. xx) αἰφνηδίως ed. Lu. mendoſe. — ib. l. pen. Capit. de Vero — p. 11. l. 31. it. Dd. S. 2, 161. l. 42. p. ſq. l. 30. — p. 12. l. 21. poſt 99. add. „et ap. Polb. 2, 576. i. ἐγὼ δὲ διαδεξάμενος τὴν ἀ. *huius* ego *regnum* ut *ſuſcepi*, ſine Ind. (ubi modo formula ſyn. διαδ. τὰ πράγματα,) it. p. 726. m. — p. 14. l. 27. Dem. 444, 6. 480, 19. ſq. et cum ὑπὲρ 569, 17. it. cum adi. noſtro ib. Ind., cui add. 174, 5. 7. 387, 11. 479, 27. 481, 10. ſed — p. 15. l. 3. colon fiat in apice poſt φίλον· h

B. p. 19. l. 10 *foribus*" cf. 7, 12, 13. — ib. l. 19. conſeq. — ib. l. ult. ὄν — ὄντα — p. 24. l. 15. *cunctamini*, cf. Dem. ſine Ind. 102, 11. 138, 13. τί μέλλομεν; — ib. l. 35. Bach. — p. 26. l. 17. *adeſſe*, ſed alio ſenſu ib. 2, 238. l. 12. τῶν ἑ. σ. προσιόντων, *qui* ipſorum *in* ſal. *ad* eos *accederent*, tum ſine Ind. ap. Luc. 1, 709. l. 41. ἑ. σ. ſalutis *cauſa*, — ib. l. 22. pro ſibi leg. ſiti — ib. l. 33. Dion. Caſ. it. Liban. ep. 11. i. κεῖται γὰρ Ἀρισταίνετος, *hic* enim *ſepultus* iacet *Ariſtaenetus*, per terrae motum, ſed cum —

C. p. 35. l. 15. Polb. ſed cum Stp. ad Herdt. 459, 36. 39. δ. κήρυκας, — p. 46. l. 34. etc. cf. in συμβ. τὰ ἀρ. 1, 4, 9. τὰ ἀρ. σ. variatum non tantum ordine, ſed et adiuncto σωτ. a Noſtro de ſuo, nunc demum mihi repertis ap. Herdt. ſine Ind. 616, 7. συμβουλευομένου ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἀρ. *ei conſultanti* optima *conſuluerit*. — p. 47. l. 1. dele comma poſt ὡς — ib. l. 2. ὑπὸ —

D. p. 49. l. 10. poſt cf. add. „ſine Ind. Polb. 1, 35. i. ſ. 1, 59. i. Abr. — p. 50. l. ult. *Staatsverwaltung*, cf. ſubſt. cum alia praep. ap. Liban. p. 18. l. 7. τῇ περὶ ταῦτα ἀρετῇ, *iſta* in *his* talibus *ſolertia*. Denique. — p. 52. l. 31. poſt alibi add. „(1, 17. 10. in ἐτῶν τοσ. variato per ordinem) eodem — p. 56. l. 15. poſt πεπειρ. add. „cf. Thuc. 408, 2. τῇ προσδοκίᾳ ὧν πείσονται, *expectatione* cladium, *quas* eſſent *accepturi*. — ib. l. 32. poſt 120, 7. add. „it. Phil. p. 307. A. e. μὴ μέλλοντας καὶ βραδύνοντας, ἀλλ' ὑπερβάλλοντας τάχει. — p. 57. l. 35. πανδ. et in δμ. προθυμ. ad 3, 6, 16, — ib. l. ult. ſyn. cf. Di. H. S. T. 1. 389, 35. παραδιδόντας σφᾶς αὐτοὺς ὑμῖν δίχα τῶν ὅπλ. inermes *ſe* vobis *dederent*. — p. 60. l. 40. ſubſt., ut ap. Dd. S. 2, 249. l. 37. ἐταράττετο τὴν ψυχὴν, at — p. 63. l. 14. e P., nihil monens de rectione cum diſerta pr. μετὰ, iuncta peculiari ratione et in notione ordinis, cf. Call. Iov. v. 36. Muſ. v. 135. Iſ. Ev. Xen. Cyr. et Bach. ſed ſine Ind. ej. Ἀνβ. 3, 1, 45. 4, 6, 10. cum Poſſ. Sy. p. 249. m. Rs. O. V. 7. Iſ. ſed cum acc. perſ. eodem aliter Hom. Ind. in N. it. Herdt. et Wytt. Pl. tum in οἱ μετὰ cum gen. perſ. i. q. οἱ περὶ λ. Rs. O. V. 6. porro in rem crit. Eur. Phoen. p. 534. b. Diod. S. Fi. Pal. p. 122. N. c. e. tum de vi in compoſſ. Gat. Adv. et Abr. ad Ae. V. 2.

E. p. 66. l. 10, alibi, cf. 1, 9, 2. i.) et — p. 67. l. pen. Luc. Rs. O. V. 4. Xen. Bach. Thom. M. ſed cum pr. πρὸς et gen. perſ. ſine Ind. ap. Herdt. 371, 80. 566, 12. ſed Sch. — p. 70. l. 31. ſqq. leg. ſic: Di. H. S. T. 1., cf. infra ad 7, 1, 21. ὑπατείας, ſed ſemel in Polb. Ind. 2, 28. i. cum liberrima Vs., ut in ſyn. formula ap. Ioſ. 2, 410. m. τὴν ὕπατον διδοὺς τιμὴν, *eum* conſulem *declaravit*, ad quae N. „i. e. τὴν ὑπατικὴν τι-

μὴν. Sic ap. Herodi. habemus τὴν ὕπατον ἀρχ.“ et praeterea cum al. ſubſt. rei aut perſ. Call. Theogn., at nominatim ut epitheton deorum, Apollinis D'Arn. An. Cr. it. Iovis V. Eur. Hipp. Diatr. it. Dianae Dem., porro cum gen. perſ. Hom. Orph. ubi et abſolute, ut ap. Luc. τὰ Ὕπατα, pro nomine loci proprio, et in re muſica ὑπάτη Dd. S. cum L. Boſ. Ell. Suid. 3, 535. i. Hſy. 2, 1452. m. et pro ὑπατικὸς Caſ. ad Suet. Dom. c. 15. ut ſcriptores — p. 73. l. 22. quae operae inter corrigendum transpoſuerunt tribus verſibus, ſic reparanda ſunt„ reddens adeo primo adv. intra articul. et nom. per adi. et neutr. adi. per ſubſt., deinde, praeter pron. aliud poſſeſſ. ὑμέτερον e P., adiunctum gen. in regimine per particip. abl., ſed ut ſic praep. eius pendeat a pr. nom. ὁ., non ſq. τ., nec tamen fere aliter licuerit, cum ſevera ratio hic non procedat. — p. 75. l. 40. poſt *pron.* add. „ſed Hom. Ἰλ. ά, 299. τῷ ἄλλῳ, *cum* alio *quovis*, Dem. —

F. p. 83. l. 14. φαίνεσθαι, ſed L. N. T. Schw. p. 720. N. 1. e. „ſic Herodi. 2, 3, 15. ἀχ. ὀνομ. *ingratus* animus *eſt*.“ — p. 87. l. 9. uncum adde poſt rel.) in — ib. l. 40. A. et cum praep. alia ap. Heliod. p. 133. e. μὴ οὕτω ποτὲ πάθος ἰσχύειν, ὡς μνήμην τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκπλῆξαι. — p. 88. l. 19. in οὐ cum — p. 91. l. 7. *intereſſe*“ (quod — ib. l. 8. T. 2. it. Polb. cui add. E. L. 25. ſ. 2, 573. e. τὰ διαφέροντα τοῖς ἰδίοις πράγμασιν, *quae* regno *ſuo* ſint *accommoda*, coll. ſyn. p. ſq. i. συμφέροντος λ. — ib. l. 10. leg. 126, 40. et Dd. S. 2, 322. l. 65. ſine Indd. at Ind. Luc. — ib. l. 22. Fi. The. b. m. ſed ap. Dem. ſine Ind. cf. ſine artic. 57, 5. 1410, 15. tum plene καθ' ἕνα ἄνδρα 278, 12. — p. 95. l. 5. μικρ. λ., cf. infra ad 7, 3, 17.

G. p. 100. l. 39. Ad 2, 4, 1. Leiſn. — p. 105. l. 45. Herdt. (ubi et ſine Ind. cum gen. perſ. 372, 5. οὐ βουλομένους ὑπηκόους εἶναι Δαρείου, *Dario* parere *recuſantes*, ubi e gloſſa eſt Var. L. dat. Δαρείῳ, cf. ſine V. L. ib. 572, e. τῶν Λακεδαιμ. ὑπήκοοι) et Xen. — p. 106. l. 10. provinciales, cf. Polb. 1, 285. m. πόλιν, μὴ οὖσαν ὑπήκοον Ῥωμ. — p. 108. l. 26. in m. Ms. Bg. — p. 109. l. 19. ſqq. et ſyn. Polb. 2, 728. m. καὶ κοινῇ, καὶ κατ' ἰδίαν, — ib. l. 34. nominatim ad noſtrum adi. — p. 110. l. pen. *ingenium*, (expleto ſic ad neutr. illo ſubſt. ἦθος, quo de cf. §. 2. N. e. ad εἰς τε τὸ κοσμ.) ſed ſolum τὸ πρ. cum gen. al. Fa. Aeſ. ut nudum adi. in L. N. T. Xen. Z. Pol. et Cyr. at ſine Ind. Bach. Sy. 1, 10. Iſ. Ev. ut cum acc. ellipt. πρᾶος τὸν τρόπον, ſed cum praep. etiam Dem. et in rem critic.

H. p. 115. l. 20. Stp. Th. cf. Xen. Ἀνβ. 7, 3, 26. ὁ δὲ ὑπέσχετο — τῷ στρατηγῷ τετραμοιρίαν καὶ γῆν, ὁπόσην ἂν βούλωνται, — p. 116. l. 6. ubi Sch. — ib. l. 21. poſt 20. i. add. „Caeterum P. deſerit quoque Sch. in „εἰς *in* aliquot *annos*“ ſed in v. ἐτ. cum Bg., ubi praep. cum ſubſt. temporis valet pro noſtro *auf*, et Lat. *per* ſ. *uſque ad*, cf. 7, 2, 19. — p. 117. l. 38. poſt *formae*. add. „Caeterum huc ſine Gr. e P. reſpicit Heinecc. Antiq. Rom. p. 246. i. „pauciſſimi ſane Principes Helvium Pertinacem imitabantur qui Imperatoriis poſſeſſionibus nomen ſuum inſcribi prohibebat, non eſſe illas dictitans imperantium proprias, ſed communes Romanorum et publicas. Herodi. 2, 4, 11. — p. 118. l. 45. allatam, it. a Poſſ. Call. p. 670. i. quibus — p. 119. l. 29. v. ἐλ. ubi add. 196, 7. 14. — p. 121. l. 32. (quem — laudarat,) ubi et huc reſpicitur ſine Vs., Hemſth.

I. p. 131. l. 18. Diod. S. cui add. 2, 238. l. 28. — ib. l. 19. leg. 237, 1. 262, 5. it. Ioſ. 2, 371. ſ. 6. m. — p. 134. l. 12. omittit, cf. 1, 6, 1., ſed — p. 137. l. 18. Krg. cf. ap. Polb. ſine Ind. 2, 279. m. κατὰ μὲν τὸ παρὸν — πρὸς δὲ τὸ μέλλον λ. in *praeſentia* quidem — *in* poſterum *vero*, it. p. 726. i. κατὰ τὸ παρὸν, in *praeſentia*, (opp. ſqq. εἰς τὸ μέλλον et p. e. τῆς εἰς τὸ

μέλλον ἐλπίδος,) it. 741. ſ. 100. e. it. ap. Di. H. S. 491, 26. — p. 141. l. 31. in v. γ. Zoſ. 5, 9, 6. *εἰς βαθὺ γ. ἦν προελθὼν,* Luc. —

K. p. 145. l. 46. ſine Ind. ap. Herdt. 617, 34. *ἐπ. ἦν, μὴ λ.* it. 477, 36. *ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεί κοτε ἡ Ἰωνίη, ἡ δὲ Πελοπόννησος ἀσφαλέως ἱδρυμένη, Ionia* quidem *ſemper* obnoxia *periculis* eſt, *ſed* rel. Thuc. — p. 148. l. 8. *ὄντας,* cf. ſine Ind. iterum ap. Xen. Ἀνβ. 7, 6, 11. *πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα προσδοκᾶν δεῖ,* Th. V. 2. p. 429. i. homini *nihil* non *expectandum eſt,* Char. 71, 8. *θάνατον μὲν γὰρ, ἄνθρωπος ὢν, προσεδόκων,* Vs. p. 83. l. 16. mortem *equidem* exſpectabam, *qui* mortalis *ſum,* ſed melius D'Orv. p. 394. e. „homo *natus.* Eur. Hipp. 472. *ἄνθρωπος οὖσα*" *cum* ſis *homo,* in Vs. Barn. et Valk. ſed ſine N., tum ſine Ind. Herdt. 17, i. *τὰ πάντα μέν νυν ταῦτα συλλαβεῖν ἄνθρωπον ἐόντα, ἀδύνατον;* ſed *haec* omnia *conſequi* hominem, *impoſſibile eſt,* immo *igitur* omnia *quidem* haec *ſimul* accipere *hominem* natum, *impoſſibile* ſ. *fieri nequit,* it. 534, 36. *εἰδέναι δὲ ἄνθρωπον ἐόντα, κῶς χρὴ τὸ βέβαιον, δοκέω μὲν οὐδαμῶς, ſcire* vero *aliquem,* quum *ſit* homo, *qua ratione* quid *firmum* eſſe *oporteat,* nequaquam *arbitror,* Abr. Dl. — ib. l. 14. *πεφυκότι,* et cum Vs. Th. V. 1. p. 3. i. *homini,* prout *eſt* a *natura,* ſed — ib. l. 27. *inſidias,* ſed ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 428, 9.) ubi — ib. l. 35. *dixit,* it. Polb. 2, 311. i. *τοῦτο ἐμὸν μὲν οὐκ ἦν ἔγκλημα, mea* in *eo* nulla *profecto* culpa *eſt,* et ſubſt. — p. 154. l. 9. iram et timorem — p. 158. l. 35. *corripere,* it. 2, 162. l. 97. *παρ. κατειχ. τοὺς* — p. 159. l. 22. *quaerebantur,* ſed in v. ſqq. ſimul illud The. Fi. 14, 2. *τοῦτο ζητεῖν, καὶ μὴ δύνασθαι εὑρεῖν,* nobiscum —

L. p. 170. l. 25. Suid. cum Poſſ. C. ſed phyſice — ib. l. 26. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Gat. ad Ant.) ſed de — ib. l. 28. *animi,* tum *τὸ εὐσταθὲς* ap. Epict., ut ſyn. ſubſt. *εὐστάθεια* ap. Suid. Hſy. Ioſ. cum Thom. M. p. 301. N. 3., copulante — ib. l. 34. dele comma poſt appoſitione — p. 171. l. ult. illi 2, 3, 9. e. ſine Vs. — p. 172. l. 37. *π. δ. ὀψ.* — p. 173. l. 11. T. 1. Herdt. 623, 20., *ἄχρι* — p. 178. l. 45. formula, (niſi poſt ap. Polb. ſine Ind. 1, 313. m. *κ. δὲ τὸν ἀ. κ. ſimul,* una cum his, *κ. δὲ τὸν κ. τοῦτον* p. 675. e. *eodem* etiam *tempore,* at 2, 364. m. ſ. 5. i. eo *tempore,* tum p. 588. e. *ὅτι κ. τὸν κ. τοῦτον,* per Latt. eadem, at p. 735. m. *per* idem *tempus,* et p. 762. m. per Vs. liberrim., porro *κ. τὸν κ., ἡνίκα λ.* p. 598. m. it. *κ. τὸν κ., ἐν ᾧ λ.* p. 714. m. it. *κ. δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, per* idem *tempus,* ib. 1, 695. e. ſ. 96. i. at p. ſq. e. *κ. δὲ τοὺς αὐτ. καιροὺς,* per Vs. liberr., ſed eadem 2, 30. m. *eodem* etiam *tempore,* it. p. 453. e. *κ. δὲ τοὺς κ. τούτους,* ſub *idem* vero *tempus,* et in media oratione ap. Ioſ. 1, 537. l. 9. *κατ᾽ αὐτὸν καιρὸν, ſub* idem *tempus,* ſed rurſus ap. Polb. 1, 200. l. 9. per ſyn. praep. *ἐπὶ τοὺς αὐτ. καιροὺς, ad* eadem *tempora,*) ſed affini — ib. l. 46. *tempeſtate,* Dd. S. 2, 455. l. 32. *οἱ δὲ — κατὰ τὸν αὐτ. χρόνον, circa* idem *tempus,* it. Thuc. 265, 22. *κατὰ δὲ τὸν αὐτ. χρόνον, καθ᾽ ὃν ταῦτα ἐγένετο,* per *idem* tempus, *quo* haec *gerebantur,* Iſ. Ev. — p. 179. l. 16. Eutr. Met. (cui add. ib. e Xiph. 256, 40. *οὐαλέριος — ἀνὴρ ὑπατευκὼς,* vir *conſularis,*) aliumque — p. 187. l. 19. alibi, et ap. Polb. ſine Ind. 2, 723. e. *μετέωρος ταῖς ἐλπ. γενόμενος,* ſpe *elatus,* it. p. ſq. e. *μετέωρος ἐγενήθη ταῖς ἐλπ.* inflari *vana* ſpe *coepit.* — ib. l. 45. poſt l. 4. add. „ſed ap. Phil. p. 2. E. e. *τῇ δ᾽ αἰσθητῇ γένεσιν τὸ οἰκεῖον ὄνομα ἐπεφήμισεν,* de *ſenſibili* vero *generationem* tanquam *proprium* vocabulum *praedicat.* — ib. l. pen. lege ſic deinceps" ſed vulg. lectio ſit difficilior, repugnet que etiam Ms. Ve., denique etſi *καὶ* per ſe ob pr. litteras ſimiles elapſum, tamen ob eas ipſas faciat ingratum concurſum in *κείω καὶ;* quem librarius et alibi inducit, cf. 2, 7, 3. nec Noſter refugit. — p. 192. l. 33. *ἄτε* —

N. p. 194. l. 43. claudere, (quod hodie etiam — p. 195. l. 26. Ind. 473, 5. it. Xen. Cyr. 4, 5, 47. *εἴ τι δέοι* — p. 197. l. 8. nobiscum, pro *τοὐν.* rel., v. N. — ib. l. 15. nominativus Mss. non — p. 200. l. 13. Phoc. it. ſine Ind. Dd. S. 2, 214. e. — p. 201. l. 30. p. 45. e. it. Ioſ. 2, 429. i. *καὶ ἔςιν ὁ κωλύσων οὐδεὶς*, *nec* eſt *qui* prohibeat *quisquam*, nemine — p. 202. l. 33. *αἴτιος*, cf. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 537, 25. *ἦν τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς εὐτυχεῖν σφαλερὸν ἀνθρώπῳ χρῆμα* —. *αὐχήματός τε γὰρ ἀνοήτου πολλοῖς αἴτιον γενόμενον, λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν λ.* ubi, ſi lectio ſalva, fuerit ergo neutrum tamen; ducente — p. 204. l. 10. Ael. V. h. et Ioſ. cui add. 2, 362. ſ. 5. m. ſed —

O. p. 211. l. 16. *ſperaveris*, cf. Abr. ad Ae. 1, 363. m. „*ἀποπεσεῖν τῆς ἐλπ.* fuerit *ψευσθῆναι τῆς ἐλπ.* quod Thuc. — *ἐκπεσεῖν τῶν ἐλπ.*“ cf. Dd. S. 2, 182. l. 31. it. ap. Polb. Ind. „*διαψεύδεσθαι τῶν ἐλπ.* excidere *ſpe*“ cui add. ib. 2, 727. e. *διαψευσθεῖσα τῶν ἐλπ. ἡ σύγκλητος*, fruſtrati *patres* ſua *ſpe*. — p. 214. l. 14. Scythone“ dum per analog. modo ſcribitur, cf. ad 7, 5, 11. — p. 216. l. 41. et 44. leg. maiuſculis elementis P. N. C. — p. 217. l. 26. quoque cum dat. *provinciae*, — ib. l. 30. Fi. 38, 5. *κ. ὃν χρόνον*, ut Phil. p. 748. F. i. ſed 763. e. ut hic, it. L. N. T. Schw. p. 732. N. hinc „*quo* tempore *dicta* illa *Romae* fiebant, *Syriae* Niger *praefuit.*“ — ib. l. 40. attribuit ei praeſidi Phoenicen — p. 223. l. 14. ambigue, ſed ordinem — ib. l. 22. e Thuc. habetur ſine Ind. —

P. p. 228. l. 27. p. 41. m. et Polb. 1, 288. e. *δεομένοις ἐβοήθησαν*, *petentibus* opem *tulerint*, it. p. 564. e. *δεόμενοι σφισὶ βοηθεῖν*, opem *ſibi* fieri *orantes*, — p. 229. certo, (ob adiuncta etiam interdum, ut ſine Ind. ap. Dd. S. 2, 455. l. 21. *τῆς ψυχῆς ἐπτοημένης διὰ τὸν ἀπροσδόκητον φόνον*, ſubito *conſternatis* metu *animis*, ut — p. 231. l. 31. Lat. P. (cf. ad *ἔθν.* cum gen. *Συρ.* ex analog. infra 7, 5, 19.) et Stp. — p. 233. l. 14. hinc, ubi ſumenda v. notio anguſta — ib. l. 33. Heſy. it. Zoſ. 1, 35, 1. *τὴν Νικομήδειαν, μεγίςην οὖσαν καὶ εὐδαίμονα, διά τε πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν, ὀνομαςοτάτην*, Nicomediam, *urbem* maximam *et* fortunatam, *opibus* que *ac* rerum *omnium* copia *celeberrimam*, non — ib. l. 35. *copioſa*, ſed ſumente *μεγ.* craſſo ſenſu, pro valde magnam, aut relative ad caeteras iſtius regionis urbes. — p. 234. l. 39. cum N., Ioſ. Bud. C. et in rem crit. Abr. Dl. Th. p. 794. m., in v. — p. 235. l. 25. *τῷ τὲ*, non — p. 238. l. 15. ſine Vs., me reperiente tantum ap. Xen. Hell. „*χεῖρα ὀρέγειν τινὶ*, *adiumento* eſſe *alicui* p. 249. e. de divitiis“ *τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρύσεια χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι*, Th. V. 3. p. 300. e. manum *eis etiam* aurifodinae *in* Pangaeo *porrigent*, ſed phyſico ſenſu *χεῖρα ὀρέγειν* ſ. *τὴν χ.* et *τὰς χ.* Orph. *λιθ.* 10, 16. Luc. 1, 157. i. 598. e. 613. e. 742. l. 60. 765. l. 99. 2, 529. l. 18. 717. l. 85. 3, 22. l. 29. 131. e. 167. e. — p. 239. l. 29. V. 1. cf. in *τηλ.* Hſy. et abſolute de perſ. ap. Luc. at de re ap. Iſ. M. Pan. p. 62. e. *τὸν — τηλικαῦτα διαπραξάμενον.*

Q. p. 242. l. 41. leg. cf. 1, 8, 15. — ib. l. 44. mendum Vs. P. ſervat, — p. 246. l. 40. *συνειλ.*, it. Herdt. 464, 90., variante — p. 247, l. 13. Io. 19, 2. it. in tropicum ſenſum Suid. 3, 82. m. v. *περιβ.* primum, variante — p. 248. l. 22. vidimus, cf. 2, 3, 5., hic — p. 254. l. 31. *αὐτοῦ δ.*, it. ej. *Ἀνβ.* 1, 3, 4. *εἴ τι δέοιτο*, et Thuc. — ib. l. 32. *indigerent*, it. p. ſq. l. 87. — p. 256. l. 15. *ὀχυρ.* cum leni.

R. p. 259. l. 7. cum praep. vel id., vel alia ſyn. — ib. l. 12. ubi Bg. ſyn. — p. 260. l. 28. Cyr. Sed in v. *οἰκ.* — p. 271. l. 6. *ἐξ ὧν τὴν* —

S. 277. l. 10. it. Ind. Aeſ. Fa. ſed Aeſch. — p. 279. l. 36. *ἑαυτῷ*, cf. 3, 4, 12. 19. — p. 289. l. 9. Th. (cui add. Polb. 2, 290.) aliter — p

286. l. 40. habui modo v. med. ex Ind. — p. 287. l. 39. ἐπεξελθ. τ. Π. φ.) vel αἵματι —

T. p. 289. l. 20. Heyn. ſed ſine Ind. ap. Herdt. 578, 33. ἐπ' ᾧ ϛρατηγός τε καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι πρὸς τὸν βάρβαρον, Graecorum *dux* et *imperator*, ut Noſter — p. 295. l. 35. ſubſt. π. cf. ſine Ind. ap. Polb. 1, 482. i. μ. δολ. καὶ βίας, *dolo* — p. 303. l. 9. iterum, aut vi, aut ob ſq. ſimilem ſyllabam, praeter —

V. p. 309. l. 22. ὑπημελεῖτο — p. 310. l. 8. ἡ capiatur — ib. l. 14. ἡ, pauperis — p. 312. l. 20. N. 48., cui add. 4, 100. 49, 5., nihil — p. 313. l. 12. cf. 2, 3, 17. et in analog. ὡς ἀκούω Ael. V. h., Bg. — p. 314. l. 23. Th., at alias — ib. l. 44. etc. 560, 13. ult. 799, 26. 919, 18. it. πρὸς ἑκάϛους καθ' ἕνα 63, 23., ἑνὸς ἡμῶν ἑκάϛου εἷς τίς ἐϛι γονεύς, 142, 4. ſed εἷς ἕκαϛος ὑμῶν 556, 7. 557, 2. 777, 11. 1410, 24. it. τὸ καθ' ἕκαϛον 145, 22. it. καθ' ἕκαϛα 24, 4. 45, 19. 99, 13. — p. 317. l. 19. *evadant*, at p. 68. m. rerum *bellicarum*, ap. Z. p. 117. i. tum p. 162. — ib. l. 26. ἀρίϛην ἄσκησιν — ib. l. 44. p. 142. ult., tum ej. Ἀνβ. 3, 1, 23. καὶ ψύχη, καὶ θάλπη καὶ πόνους φέρειν. Denique —

X. p. 321. l. 32. repugnare, cf. Liv. 38, 27. i. *Galli ne primum* quidem *impetum* et *clamorem* Romanorum *tulerunt*. — p. 325. l. 16. particip. Sed in ſubſt. κερδ. cf. Poſſ. C. Vig. Abr. ad Ae. T. 1. L. N. T. Soph. Ai. Call. Theogn. Thuc. Rs. O. V. 6. 7. Ant. Dem. Ael. V. h. Fi. The. Di. H. S. T. 1. Luc. Fa. Aeſ. (ubi et κερδῷος, cum Lyc.) Geop., at de turpi lucro Diog. L., ut κέρδιϛος de perſ. Hom. — ib. l. 26. *luſum*, it. Thuc. 395, 70. ſed Ael. — p. 329. l. 39. Gs. Chr. Wernsdf. ad Phil. p. 300. et Abr. — ib. l. ult. Dem. cui add. cum inf. 54, 26. 55, 6. 245, 27. — p. 330. l. 21. ſupra 1, 10, 9. e. ubi, tacente L. Boſ., proprie ellipſis eſt alicuius particip., ut γινομένη, cf. infra ad 6, 2, 10. e Polb., quod et valet de ſyn. ϛυϛαδὸν, variante —

Y. p. 338. l. 21. ſq. hic ſcribente Noſtro tantum ad analog. in v. rectione, dum dat verbo vulg. gen. hunc rei de ſuo, ut mox v. χρ. iungit ſubſt. ſuum, — ib. l. 31. Herdt. (cui add. 388, 5.) ubi — p. 339. l. 19. Alias enim *fidem facere*, aut — p. 342. l. 10. cf. 1, 9. 20. i. et Lat. formulas ſimiles, repertas ap. D'Orv. Ch. p. 423. m. „Tac. A. 15, 4. *acto* raptim *agmine* (Moneſes) *ut* famam *ſui* praeveniret, (*praeiret*.) Mamertin. — *ipſam*, quae *vos* conata eſt *praevenire*, famam *praevertiſtis*" ubi pro D'Orv. correctione malim προέθει τε γὰρ λ. ſed tamen ap. Dd. S. 2, 222. l. 73. φθάσας τὴν φημ. τῆς λ. famam *antevertens* et ſimile — p. 349. l. 14. *implentia*, et ap. Thuc. ſine Ind. 99, 52. ἵν' ἀντὶ τ. ᾖ, *ut muri* loco *eſſent*. — p. 350. l. antepen. tantum, cf. 2, 13, 21.

Z. p. 354. l. 15. Cyr., infra 5, 4, 9. e. it. Di. H. S. T. 1. 567, i. ἐξήγαγον ἐκ τοῦ χάρακος — τὸν ϛρατὸν, copias *e* caſtris *eduxerunt*, it. Herdt. 39, 26. τοὺς Λυδοὺς ἐξῆγε ἐς μάχην, *in* proelium *eduxit*. — p. 356. l. 37. Gr. n. Caeterum non dicam, an Noſter per iſta ſua ἔρ. ἀρξ. reſpicere voluerit ad nomen Alpium, in N. Boecl. prolatum, quo de et ap. Flor. 3, 3, 6. *tripertito agmine* per *Alpes*, id eſt, *clauſtra* Italiae, *ferebantur*. — p. 357. l. 3. And. it. ſine Var. L. ap. Herdt. 512, 39. 44. cum — ib. l. 10. locus, *ad* — p. 358. l. 33. ſuſcipiendum τε, cum — p. 363. l. 10. παρεσκεύασε, ſed Polb. 2, 440. ſ. 8. e. παρασκευάζεσθαι τὰ πρ. τὸν πολ. bellum *apparare*. — p. 365. l. 40. Vs. P. et in variationem 1, 10, 7. καὶ περὶ βασιλείας ἤδη λ. — p. 366. l. 28. poſt 15. add. „it. Polb. 3, 143. e. τὰ Ῥωμαίων φρονεῖ, Romanis *favet*, quoad — p. 367. l. 13. urbem, quanquam —

Aa. p. 373. l. 34. adhibitum, cf. Di. H. S. T. 1. οὐδὲ ὠδυρόμην τὴν ἐμαυτοῦ τυχ. Dd. S. 1, 587. l. 13. πολλὰ τὴν ἑαυτῶν τυχ. κατωδύροντο, et p.

573. l. 2. *πολλὰ τὴν ἑαυτοῦ δακρύσας τυχ.* ſed 2, 322. l. 70. *κατωδύρετο τὴν περὶ αὐτὸν τυχ.* *fortunam* ſuam *deploravit*, et Ioſ. 1, 697. ſ. 4. i. *τὴν τοῦ πατρὸς ἀπωδύρετο τυχ.* *patris ſui* fortunas *deplorabat*. In ſqq. — p. 374. l. 23. *nitidum*, it. p. 324. B. i. *αἱ τοῦ — νοῦ δορυφόροι δυνάμεις*, *potentiae* ſtipatrices *mentis*, a Noſtro — p. 376. l. ult. laevem quidem orationem.

Bb. p. 390. l. 31. per gen., et e — p. 399. l. 13. *τηλικοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος*, — ib. l. 38. *ἐπιτ.* aut ad gen. *τῶν πεπρ.* Sed cui — ib. l. ult. ſed tamen L. —

Cc. p. 404. l. 34. ſpectabat, (etiam 1, 1563. e.) *τεθνάναι* — p. 405. l. 5. *νομοθέτης*" qui — ib. l. 18. alium ib. l. 3. de vita Moſis p. 525. B. *τοὺς μυρίων ἄξια θανάτων εἰργασμένους*, *mille* ſupplicia *meritos*, it. ap. Kuhn. - ib. l. 29. nominato, inventus tandem p. 766. A. e. multas *mortes* ſuſtinens *ante* illam *ultimam*, ad iſtam — p. 406. l. 9. ſubduxerunt." Sed in ephemer. Baruthin. an. 1789. Nr. 91. p. 664. de Auſtriacis „*ohne* Gewehr, *ohne* andere *Munition*, als *ihren* Muth, *ſah* man *ſie* einem *tauſendfachen* Tode *trotzen.*" — p. 409. l. 31. Ind., cf. Schol. — p. 410. l. 22. illam, (probatam et a Sb. Ind. „*τὲ* pro *δὲ*") ſed — p. 411. l. 14. reſolutum — p. 412. l. 24. *eſtis*; per alia elementa.

Dd. p. 419. l. 20. diſerta -- ib. l. 30. coniunct. pro -- p. 420. l. 38. etiam; ut -- p. 421. l. 9. notius -- ib. l. 27. ſyn. adv. *ἐφ'* -- ib. l. 42. poſt 12. add. „cf. ſine Ind. Ioſ. 1, 941. ſ. 3. i. *ἐν ἀπ. τοῦ ἐλευθέρου γεγονότες*, cum *de* libertate *deſperarint*, ubi -- p. 422. l. 38. *Ἀνβ.* cui add. 3, 4, 43. e. -- p. 423. l. 8. Herdt. 18, 88. 94. ib. l. 9. a. e. 41. i. 462, 43. et Gs. -- p. 425. l. 34. confuſ. -- p. 426. l. 18. poſt 5. e. add. „cf. Herdt. 666, 19. *σὺν τῷ λοιπῷ στρ.* it. 207, 59. -- p. 427. l. 24. C. (cf. infra 6, 2, 3. ad *εἰσφορ.* ex Herdt.) non -- p. 429. l. 21. *ſuſpiciendum*, cf. ib. 2, 220. l. 59. 232. i. 238. i. -- p. 432. l. 24. cum ſubſt. *νομ.*

Ee. p. 437. l. 39. *eſſe*, ſine Ind., ut et alium ex eodem locum infra ad 7, 7, 3. *ἀνδριαντ.* cf. Spart. -- p. 438. l. 14. poſt 25. add. „Ind. Sb. et Di. H. ej. T. utr. Rs. O. V. 7. Ant. Xen. Bach. Luc. Fi. The. Dd. S. Ioſ. Zoſ. 5, 1, 3. variante -- p. 439. l. 26. adiunctum,) nec -- ib. l. 45. *κατὰ*, cf. N. T. Hebr. 8, 5. *ποίησον πάντα κατὰ τὸν τύπον λ.* -- p. 444. l. 17. b. m. ſed ap. Plat. Fi. Symp. p. 111. m. *ἥκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρ., ὡς εἰώθει, διατρίψαντα*; cf. ib. p. 203. e., in rem -- p. 446. l. 43. (cf. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 322, 5. *τῶν μετεχόντων τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου τοὺς ἀκμ. ἐπιλ.* delectis *e* ſenatorum *numero* qui *aetate* et *viribus* valerent *maxime*, ſed 389, e. *εἰ βουλόμεθα τῶν θεραπόντων ἐπιλεξάμενοι τοὺς ἀκμ. ἐλευθερῶσαι*, ſi, *delectu* ex *ſervitiis* facto, *valentiſſimum* quemque *libertate* donare *voluerimus*, et ad *ἐπ.* -- p. 448. l. 9. *ἐκέλευε*

Ff. p. 449. l. 1. *ἔξοδον*, *συν.* -- p. 456. l. 8. Ael. V. h. ſed ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 104, 26. 352, e., pereunte --

Gg. p. 465. l. 18. ut, praeter -- p. 467. l. 35. cum aliis -- p. 468. l. 17. parvulum *filium*, -- ib. l. 31. in *π.* (cf. Di. H. S. T. 1. 323, e. *οἷς πιστεύσαντες*, quo *freti*,) deſeruit -- ib. l. 40. quod que haud -- p. 469. l. 22. *reliquerat*, ſ. *contentus eſſe* imperio *in* eos, *quos* ſ. tot, *quot* pater *rel.* ib. l. 43. quam *χωρὶς κινδύνων*, *absque* Martis *diſcrimine*, Dd. S. 2, 197. l. 90. -- p. 472. l. 43. notiones ſubſt. noſtri alias -- p. 472. l. pen. *civitatibus*" cf. Ae. ep. S. p. 65. *κατὰ πόλιν ἐκ.*, variante -- p. 476. l. 25. ſententia, cf. Zoſ. 3, 2, 7. *τὰ μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄχρι παντὸς τοῦ βίου Ἰουλιανῷ πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυστίχοις γέγραπται βίβλοις*, ab *hiſtoriarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *deſcripta* libris *leguntur*, Luc. -- p. 477. l. 36. modo in Lat. ad *πρ.*, ut alias; manens --

Hh. p. 487. l. 37. in fine N. poſt l. l. add. „it. Herdt. 389, 59. *ὡς*

δεδήλωταί μοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων, quemadmodum a *me* in *primo* libro *declaratum eſt*, cf. 495, 97. 174, 66. 278, 30. 389, 59. 233, 63. 105, 7. 114, 73. 77. -- p. 488. l. 26. agitur, praeter Suid. 2, 41. i. nudum *ἠγγέλη*, *ἀπηγγέλη*, *nunciatum eſt*, quoque de re -- ib. l. 44. Cyr. it. ſyn. ap. Herdt. 456, 68. *ςρατιὴν δὲ τὴν πεζὴν ἄλλοι ἡγεμόνες ἦγον ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον*, parem -- p. 489. l. 38. Vig. Mox ex analog. eſt formula *ἐν μ. τ. ἦν*, cf. 2, 12, 4. -- ib. l. 45. *per* provincias (pro *in*) ad *praefectos*; variante -- ib. l. ult. vi med. ſumſerint, -- p. 491. l. 22. poſt 1, 15, 1. add. „ubi et dictum de abſentia accentuum in Codd., unde pendebat diſcrimen et iudicium. In ſq. -- ib. l. 28. in ſing. et vicinius ad *τῷ*, pro illo P., cf. 2, 7, 2. -- p. 493. l. 11. *τῶν ςρατοπ.* per copiam ſyn., Noſtro -- ib. l. 28. ſubſt. *κουφ.* hoc ſenſu trop., ap. Stp. Th. ſine exemplo, Ind. -- p. 495. l. 32. poſt 12, 79. add. „cf. infra ad 3, 8, 20.) ſed v. *διακρ.* -- p. 496. l. 28. cf. 2, 13, 16. In rel. Bg. --

Ii. p. 497. l. 21. quo de p. 1074. e. „Herodi. -- ib. l. 32. poſt 133, 21. adde „Poſt haec reperi ap. Herdt. 321, 66. *ἡ δὲ Προποντὶς, ἐοῦσα εὖρος μὲν ςαδίων πεντακοσίων, μῆκος δὲ τετρακοσίων καὶ χιλίων*, Propontis *autem* latitudinis *quingentorum* ſtadiorum *eſt*, mille *et* quadringentorum *longitudinis*, rel. -- p. 498. l. 45. poſt 386, 6. add. „it. Herdt. 458, 16. *ἡ δὲ πρόςοδός σφι ἐγίνετο ἔκ τε τῆς ἠπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων*, *erat* autem *eis* proventus hic *ex* continenti *atque* ex *metallis*, (cuius v. participium *γενομέναις* ſuppleas hic ap. Noſtr. ad artic. *ταῖς*,) ſq. formula ſyn. per v. ib. *ἐκ — τῶν — μετάλλων — ὀγδώκοντα τάλαντα προςήϊε λ.* it. *συχνὰ — προςήϊε ἀπό τε τῆς ἠπείρου καὶ τῶν μετάλλων λ.* it. Thom. -- ib. l. 48. per analog. tamen exinde quidem, -- p. 499. l. 19. abundans.“ Sed de forma paſſ. *κεκτ.* pro med. cf. in particip., vel abſolute, ut *κεκτημένος* pro domino, it. fem. *ἡ κεκτ.* pro domina, it. *οἱ κεκτημένοι*, pro opulentis, vel cum aliquo acc. rei, Suid. Ind. Sb. Iſ. Ev. Fi. p. 24. e. *τὴν πόλιν — οὔτε λιμένας κεκτημένην*, Ae. ep. S. Luc., ſine Ind. Xen. M. S. 3, 9, 11. it. Dem. 140, ult. coll. 141, 17. 185, 4. 27. 534, 27. Ariſt. Kuſt. Lyc. Harl. Chr. P. L. Boſ. Ell. Krb. Obſ. p. 244. e. Moer. ubi et *κεκτῆσθαι*, cf. Poſſ. Sy. et Call. Hsd. Xen. Bach. Rs. O. V. 8. Di. et *ἐκέκτηντο* ib. And. ſed *κέκτημαι* et *ἔκτημαι* ap. Thom. M. cf. et ap. laud. ad 2, 6, 8. -- p. 500. l. 16. poſt §. 11. add. „ſed ſcribente de ſuo in ſubſt. *διαβ.* cum tripl. praep. cf. cum ſyn. ap. Herdt. 99, 86. *ἡ δ. ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας*, ſed ad analog. in *κωλ. τὴν διαβ.* cf. 3, 3, 2. e. -- p. 506. l. 13. ed. 1. et de aliis perſ. ſ. rebus Hom. Call. Dd. S. ut act. (pro quo 3, 1, 5. *ςρατὸν συλλέγειν* per variationem) cum Noſtri -- ib. l. 25. Menex. it. Herdt. 435, 6. *συνέβαλόν τε τοῖσι Πέρσῃσι — καὶ μάχην ἐμαχέσαντο ἰσχυρὰν, λ.* Mox -- p. 507. l. 20. *ἐπιγιγν.*, ſed in formulam Thuc. 70, 71. *Φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολὺς*, *utrinque* magna *ſtrages* eſt *facta*, Zoſ. 2, 22, 12. *πολὺς μὲν ἐγένετο φ.* ingens *hominum* caedes *accidit*, et Di. H. S. T. 1. 495, 37. *φόνος πλεῖςος αὐτόθι τῶν -- ἐγένετο*, it. 367, 5. *ὥςε πολὺν ἐξ ἀμφοτέρων γενέσθαι φόνον*, ſed 503, 32. *οὔτε φυγὴ πολεμίων ἐκ παρατάξεως ἐγένετο*, it. 532, 43. *γίνεται φ. ἐνταῦθα πολὺς*, *magna* ibi *caedes* eſt *edita*, ſed p. ſq. l. 10. *φυγὴ δὲ τῶν -- ἐγένετο*, it. 578, 7. 569, 1. *καὶ γίνεται αὐτῶν μάχη καρτερὰ καὶ φόνος ἐξ ἑκατέρων πολὺς*, magna *utrinque* caedes *facta eſt*, it. 582, 7. *ὡς δὲ συνέπεσον ἀλλήλοις, φόνος ἐγίνετο τῶν Ῥωμαίων πολὺς*, *ut* vero *conflixerunt* exercitus, *cadebant* multi *Romani*, et 592, e. *γίνεται ὀξεῖα μάχη καὶ φον. ἀμφοτέρων πολὺς*, acre *oritur* proelium, *et* magna *utrinque* ſtrages *editur*, it. 671, 36. -- p. 508. l. 24. nec adeo, per -- ib. l. 32. Cyr. Z. it. Demetr. Ph. p. 16. ſ. 20. e. *εὐθὺς* -- p. 511. l. 27. expreſſam, ſed modo in Not. --

Kk. p. 513. l. 33. perſeverarent, -- p. 514. l. 17. Cyr. Dd. S. cui add. 2, 408. l. 4. cum -- p. 515. l. 13. Bg., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 561, 59. 599; 65. 702, 2., ad -- p. 516. l. 15. *οἰκήσαντες*, it. Herdt. 531, 43. *ἤπερ δὴ Ἀβύδῳ ὅμουρός ἐστι*; quae *Abydo* contermina *eſt*. -- p. 517. l. 9. N. 12. et infra 7, 3, 11. -- p. 519. l. 16. m., ſed ſine Ind. Dd. S. 2, 523. l. 89. ubi -- p. 521. l. 28. *eſſet.*, it. Di. H. S. T. 1. 373, 8. *γενομ. δὲ μ. κ.* it. Dd. S. 1, 409. i. et Herdt. 198, 77. *μ. δὲ γ. κ. acri* proelio *commiſſo*,) it. -- p. 522. l. 14. G. m. Lat. Bg. ad -- p. 523. l. 22. v. *περὶ* ib. -- p. 524. l. 22. Diod. S. 1, 265. l. 42. *ὡδοποίησε τὴν τραχύτητα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ δύσβατον*, aſperas *tranſitu* que *difficiles* vias *ſtravit* et *aperuit*, et 2, -- ib. l. 35. analog. it. in *ἐπαλξ.* cum *τοῦ τειχ.* cf. G. Th. v. *pinn.* Nr. 3. *muri* ſumma *pinnae* rel. et infra 8, 4, 20. -- p. 525. l. 10. accentu, at ſine lapſu -- ib. l. 15. Dem. 60, 6. it. Polb. 2, 43. ſ. 29. i. *ἐπὶ θατ. δὲ τῆς ἀγορᾶς*, a *parte* altera *fori*, Heſy. -- ib. l. 45. e P., qui in ſq. membro, per analog. conflato, et per variationem cum 3, 1, 13. e. *κωλ. τὴν διάβασιν*, libere addit ſuum adv., cf. 2, 14, 2. et pro *τοῦ στρ.* ſubſtituit aliud ſubſt., unde Bg. modo in *ἐν. τοῦ λ.*, cf. de *διοδ.* 8, 1, 15. et G. Th. *tranſitum -- prohibere*, e Corn. N., ubi tamen eſt Var. L. *tranſitu*. -- p. 526. l. 18. maiuſculis, -- p. 528. l. ult. litterarum, it. manus, cum haeſiſſet adhuc in mente finitio prior, vel ex --

Ll. p. 529. l. 17. hendiad., cf. Dd. S. 1, 352. l. 66. de Gallis, *ἔνιοι δ' αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτο* (quod forſan e gloſſa pro Mss. in Var. L. *τοσοῦτον*) *τοῦ θανάτου καταφρονοῦσιν, ὥστε γυμνοὺς καὶ περιεζωσμένους καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον*, mortem *contemnunt*. Mox -- ib. l. 24. Bg. Ms., ob comma -- ib. l. 32. quanquam v. ipſum Bg. proprie de rebus valet, cf. -- ib. l. pen. *πολὺν λ.*, ubi tamen et 471, 27. *πολὺν ἐργασάμενος τῶν κρατίστων φόνον*, edita *maxima* optimatium *caede*, ut in -- p. 530. l. 30. *πεφρ.* (ut priora *ὀχ. — δυσμάχου* cohaereant quoque cum datt. ſ. abl. *ὄρει λ.*) quod v. -- p. 531. l. 6. *ἀμέριμνον* -- p. 533. l. 19. *fluxum*," ubi Noſter per analog., ut in pr. *ἐμπ. λ.* cf. G. Th. 994, 39. quum -- *nunquam* ſit *illius* a *me* curſus *impeditus*, quam formulam modo e P. ſervat Bg. cum Stp. Th. per pravam lect. "*ἐμπ. αὐτοῦ τοῦ σ. δ.*" -- *p. 534. l. 22. mare*, cum Heyn. ad Virg. Ge. 2, 460. cui add. ib. v. 203. ſq. *terra — ſolum*. Sed -- p. 536. l. 9. *ἄποδε* -- ib. l. 19. et ſupra 2, 6, 22. m. ſed ſine Ind. Thuc. 495, 45. *οὐδενὸς κωλύοντος*, nullo *prohibente*; aliter -- p. 537. l. 18. libere, cf. §. 2. e., Noſtri -- ib. l. 20. alibi, cf. §. 1. -- ib. l. 25. cum pr. cap. §. 13. i. ſing. *τῷ* -- ib. l. 30. ſuper particula *πλὴν* -- ib. l. ult. poſt 297, 10. add. "dante Noſtro ſuo ſuſt. eandem praep., quam habet v. affine *κινδυνεύειν*, cf. 7, 6, 11. m. -- p. 539. l. 24. ſq. quod adiicitur -- locis oppreſſum, -- p. 540. l. 19. G. Th. i. et 1, 13, 12. p. 563. -- p. 544. l. 9. nihil in analog. et ſententiam tenente me, quam haec e G. Th., in adi. i. *ne* ſimili *utamur* fortuna, *atque* uſi *ſumus*, et in ſubſt.

Mm. p. 545. l. 14. *alacr.* it. Di. H. S. T. 1. 390, 6. *ἁπάσῃ πρ.* et ſq. l. 17. *πάσῃ πρ.* ſed ſyn. ib. 691, 24. *μετὰ προθυμίας*, promtis *animis*, it. Dd. S. 2, 46. l. 45. *μετὰ πολλῆς πρ. praecipiti* quadam *confidentia*. -- p. 547. l. 22. fin. (§. 17.) *Stroth.* -- ib. l. ult. referretur; poſt quos acc., ſimul et alium *φευγ.*, ſubiicitur adhuc novus acc. pron. *αὐτούς*, non tam per abundantiam quandam, quam in oppoſ. ſq. *π. τ. πλ. ἄλλων*, cf. 5, 8, 16. ſed ut hic etiam iam *αὐτοὺς* praecedat, et adeo hoc pron. in eadem periodo cumuletur. -- p. 548. l. pen. ib. e., quod hic cum expreſſo dat. ſ. abl. *ἐπ.* ſing. per analog. (cf. §. 19.) ut et ſq. *φ.* cum adiunctis. -- ib. l. ult. alibi, cf. 2, 14, 5. -- p. 549. l. 14. f.) In Ms. Ve. *καὶ αὐτὸς — ἀποδιδράσκει* deeſt.

Iſ. Pan. M. Plut. Hs. Sb. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. ſed e Noſtro ſine *Zan.* ſed comma — p. 550. l. 21. ſine Vs., at Dreſ. de V. med. Fi. p. 321. m. „eandem notionem Mediam minime raro obtinet in Herodiano, ſicut 3, 4, 14. καὶ ἐν — ἀπ. *occultanti* que *ſe* in *ſuburbano* quodam *ab* equitibus *reperto* caput *amputatum*" fere e P. cf. 7, 4, 8. ſed Leisn. — p. 551. l. 41. *ex propoſito*, cf. — p. 553. l. 7. in Mss. v. N. — ib. l. 15. ſ. 5. et Herdt. 178, 86., tertiam — p. 555. l. pen. 2, 12, 2. et diſertum plur. ἐπ. cum v. ap. Hom. ex Ind. Ἰλ. κ΄, 330. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων, non *ſane* iſtis *equis* vir *vehetur* alius *Troianorum*, ſed cum aliis dat. ſ. abl. ſimul ἅρμασι ib. Ind. it. νώτοις ἵππου Orph. it. Sb. e Zoſ. 3, 30, 10. ἀσκοὺς τοίνυν ἀλλήλοις συνδήσαντες, — ἐποχούμενοί τε τούτοις, διέβησαν, *itaque* colligatis *utribus*, — his *ipſis* invecti *transiecerunt*, et cum rei gen. aut abl., etiam tropice, it. cum pr. ἐπὶ iisdem que caſibus Abr. Dl. Th. Tum — p. 557. l. 25. poſt 4, 10, 7. add. „et de Perſis ap. Xen. Ἀνβ. 3, 3, 10. οἱ δὲ βάρβαροι ἱππεῖς καὶ φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, εἰς τοὔπισθεν τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων. — p. 558. l. 15. Bg. cf. 7, 4, 2. e. Mox —

N n. p. 563. l. 23. *adhuc* (libere addito, cf. 2, 15, 7.) in v. — ib. l. 30. γάρ, cf. 1, 1, 5. i. p. 16. m., deſerente — p. 568. l. pen. cf. 3, 4, 11. 1, 15, 3. — p. 569. l. 40. *dein*, cf. 1, 13, 12. e. ſed — p. 570. l. 31. cf. 1, 8, 2. m. διὸ, — ib. l. 41. Th., ſed in vim med., a Bg. hic non oſtenſam, pro Lat. *deponere* a *ſe*, rectius ſtatuente Kuſt. lib. de V. med. p. 53. e. ſq. (ſ. 1, 44. qui veri numeri pro illis Ind. ed. *Fi.*) quam Woll. *ed. p.* 103. i. „ἀποθέμενος ξίφος, *ſibi* depoſuit *gladium*." — p. 571. l. 28. p. 144. e. ſed cum μὴ L. N. T. Schw. et ad Thom. M. p. 363. N. 4. it. in paſſ. de re, pro conquiri, Xen. Pol. Z. — ib. l. 33. etiam, ſed ib. 1, 780. l. 34. δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην, oportebit *ſcilicet* ambos *excutere* (excuti *ipſos*,) *uter* in *ſinu* habeat *phialam*, et Ael. V. h. 4, 18. e. ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην ἔσχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, ut *ille* ſolus *ſine* ſcrutatione *ad* eum *accederet*, cf. N. et Ind.

O o. p. 579. l. pen. *neceſſarias*, cf. Di. H. S. T. 1. 293, 43. διὰ προφάσεις οὐκ ἀναγκ., tenente — p. 581. l. 27. πολ. et Herdt. 44. e. πολέμιον ἀντὶ φ. ἐμοὶ καταστῆναι, ex amico factus (mihi) hoſtis. Ad — ib. l. ult. τιμαῖς — p. 582. l. 39. Herdt. 12, 87. 96, 89. 100. 386, 38. 459, 45. ſq. 639, 95. 649, 71. 672, 91. 673, 23. — ib. l. 41. Ind. Di. H. S. T. 2. Luc. — 9, 17. cf. Fi. Pal. Rs. O. V. 7. Iſ. Xen. Z. Pol. Gs. Chr. Thuc. 231, 63. Iſ. P. Mor. p. 94. e. opp. ſq. τοὺς ἠπειρώτας. — p. 586. l. 36. *ſaltatorum*, ſed ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 363, 19. ἅπαντες ὁμοίαις προθυμίαις χρησάμενοι, *pari* omnium *alacritate*, 368, 27. πολλῇ χρωμένους πρ., 370, 34. ἁπάσῃ πρ. χρώμενος, et 739, 40. ἁπάσῃ σπουδῇ καὶ πρ. χρώμενοι, de ſuo Noſtro iungente ἀνδρ. — p. 587. l. 21. ad ἐπ. Suid. Bud. C. L. N. T. cum Raph. Hom. Phoc. Xen. Bach. et Ἀνβ. Ael. V. h. Luc. Fa. Ae. Rs. O. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. cui add. 896, 26. et in vim praep. Abr. Dl. Th. Vig. et Poſſ. C. — p. 588. l. 43. pen. it. Herdt. 109, 13. et in —

P p. p. 593. l. 42. Poll. 1, 210. et Phil. p. 316. E. i. τὰ ἐνδόσιμα τῶν νοημάτων, deſerente — p. 596. l. 29. poſt 16. add. „it. varie ap. Herdt. ſine Ind. 172, 98. 322, 29. 451, 7. 560, 29. 34. 566, 78. 599, 77. 81. 698, 46. 699, 63. 700, 6. 702, 1. 706, 50. 717, 35., hic — p. 599. l. 40. μεγάλην κ. εὐδ. it. Herdt. 386, 54. Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ., *magnam* et *beatam.* — ib. l. 44. Ind. „τ. i. q. pr. — ib. l. 45. Noſter, (etiam cum 3, 2, 19. καὶ μάχης κατ. γεν. per ordinem,) cf. Ἀνβ. it. Herdt. 425, 55. συμβολῆς γεν., ſed in — p. 600. l. 16. dele uncos ( ) et fini Not. cum addi-

ſtamento. ib. l. 23. *temeritatem.* Mox γενν. — μαχ. per analog. it. ῥᾳδ. λ. ib. l. 32. Suid. 1, 691. N. 2. οὐδὲ θατέρᾳ ληπτὸν λ. verum e coniectura ſola, (cf. Cup. Obſ. p. 159. m. θατέρᾳ ληπτοὺς, et p. ſq. i. οὐδετέρᾳ ληπτόν; quod ipſum ap. Suid. reſtituas, ſcil. μερίδι, tacente L. Boſ. Ell. p. 193. ſq.) praeterea — ib. l. 35. θωτερ. et infra ad 7, 5, 11. i. e. Lycu. — p. 603. l. 36. in ſq. ἐκ. — p. 605. l. 21. φθόνον, τοῖς — ib. l. 42. Noſter, in ἐπιφ. λ. ſcribens per analog., in ſq. — p. 606. l. 21. iterum (per analog. cum χλ.) ap. — ib. l. 30. Liv. Ind., ſcribente Noſtro ex analog. hoc et pr. membro. — ib. l. ult. ex 312, 20., conflatis a Noſtro omnibus per analog. — p. 607. l. 10. φον. (cum adiunctis per analog. itidem) quod — ib. l. 25. Geop. ſed ſine Ind. Herdt. 280, 7. 286, 2. 335, 12. 22. 402, 90. 410, 96. 445, 14. 18. 632, 76. 649, 1. 651, 53. 694, 3. 711, 5. et de — p. 608. l. 16. Noſter, in rel. ſcribens ex analog., variat — ib. l. 38. κομ., per analog. copulato cum rel., addit —

Qq. p. 609. l. 16. Noſtro (conflatis ex analog. omnibus) hic — p. 610. l. 13. pr., dum Noſter iungit rel. per analog. — ib. l. 22. hic (ex analog.) uſus — p. 611. l. 35. Noſtro (ex analog. conflatis rel.) per — p. 612. l. 10. καθ., habente ſua adiuncta per analog. cf. — p. 615. l. 44. Severo, ſed ap. Herdt. 68, 14. οὕτω τῷ θ. χρᾶται, *tum demum ira utatur*, cum artic. ſine diſcrimine, et in — p. 616. l. 31. N. 12. it. ſine Ind. Herdt. 451, 88. τὸ μὲν αὐτοῦ σῶμα αὐτοῦ ταύτῃ ἀνεσταύρωσαν, τὴν δὲ κεφαλὴν παραχεύσαντες, ἀνήνεικαν παρὰ βασιλέα, λ. it. 596, 83. τὸν δὴ — ἀνεσταύρωσε, ſq. ἀναιρεθέντος ὧν αὐτοῦ λ. ſed 617, 13. ἐκέλευσε ἀποταμόντας τὴν κεφ. ἀνασταυρῶσαι, quem *iuſſit*, poſtquam *abſcidiſſent* caput, *in* crucem *tolli*, et 728, 33. Λεωνίδεω — ἀποθανόντος, Μαρδόνιός τε καὶ Ξέρξης ἀποταμόντες τὴν κεφ. ἀνεσταύρωσαν, Leonidae *interemti* reciſo *capite* Mardonius *ac* Xerxes truncum *in* crucem *ſuſtulerunt*, ſq. l. 36. Μαρδόνιον ἀνασκολοπίσας, ſuffixo *Mardonio.* — p. 617. l. 31. m. Ms. Bg. — p. 620. l. 3. αὐτῶν —

Rr. p. 625. l. 13. *magnum*, olim reſtituendum;) cum — ib. l. 20. Hs. it. Dd. S. de perſ. 2, 161. l. 55. ſed ap. Ioſ. 2, 157. ſ. 2. e. τὸ δυςπειθὲς φύσει πρὸς τοὺς βασιλέας, dum — p. 628. l. 26. cf. 3, 7, 9. at in τοῖς ἐκ. θατ. e Sb. — p. 630. l. 39. N. 7. it. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 739, e. ut in univerſum ſubſt. τὸ ἀλ. Ind. ib. T. 2. Thuc. et Rs. O. V. 4. 7. Ant. Dem. Ael. — p. 631. l. 15. avaritia, cf. infra 4, 4, 18. e. ex Spart. — p. 633. l. 13. τοιᾶςδε, cf. ἐν — ἐκ 7, 5, 18. e., et ab — p. 634. l. ult. cf. 1, 1, 5. e. quocum variando iungitur ἡμ. ex analog. — p. 635. l. 27. e P., ſed in formulam ἐπιτ. ἐπιν. et ἐπιν. ἀγ. cf. adhuc Dd. S. Ind. cui add. 1, 352. l. 81. — p. 636. l. 36. peractis," dum omnia conflat Noſter per analog. — p. 637. l. 16. ἐπιτελ., quod P. neglexit, deſertus a Bg. etiam ad εἰς ζ., per analog. iuncta cum μυστ., ubi Sch. cum Bg. e P. „init. *Cer.* quae Graecis κατ' ἐξοχὴν *myſteria* dicebantur, *quia nullo magis quam ſilentio ſolemnia* Iuſtin. 5, 1, 1." ſed Sb. Ind. „ad *imit.* myſt. *Cer.*" dum fert G. Th. N. 2. „*initia*, μυστήρια, Cereris ſacra, et alii ritus, his ſimiles, occulti" ſed in v. ſevero *myſteria* non ita perſpicue, ac Schell. L., uſurpatum eſſe ſic ſimpliciter pro illis unis Cereris ſacris, qua notione hic Noſter adhibuit ſuum Gr. ex auctoritate vetere, atque adeo pro maioribus et Eleuſiniis, cf. L. Boſ. Ant. Gr. p. 76. ſq. Schol. Ar. Pl. v. 846. et Lyc. v. 1328. Xen. Hell. Dd. S. 1, 260. N. 36. p. 271. l. 79. et 333. l. 35. V. Eur. Hipp. Fi. The. cum N. Caſ. Gs. Chr. Di. H. S. T. 2. ubi et tropice, cum gen. rei, κακίας, ut ap. Ioſ. cum Obſ. Krb. Loesn. Kypk. T. 2. L. N. T. Tittm. de veſt. Gnoſt., in notationem Suic. et Suid., tum praecipue et ſenſu eccleſ., pro ſ. coena, Carpz. Hier. dial., ſed univerſe, pro arcanis rebus. Orph. Rs. O. V. 4.

Vs. ad Dion. Ca. p. 1159. §. 90. — p. 638. l. 12. Gier. it. Iuven. 10, 246. ſqq., ſed in — p. 639. l. 21. ipſo (iunctis hic per analog. omnibus) explicante — ib. l. ſq. ſumens formulam ad ὁ μ. χρ. potius e Sch. — ib. l. 27. Polb. 1, 497. e. it. varie ap. Herdt. 4, 99. 38, 71. 107, 29. 47. 182, 41. 196, 93. ſed 417, 10. ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου, tum 559, 3. 560, 27. 590. e. 633, 11. it. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 344, 42. Ad — ib. l. 36. illud,, — χρόνου" redditur —

Ss. p. 642. l. 39. adiuveris ſuppleto adi. ἀλλα, et — p. 644. l. 17. Abgaro.,,) — ib. l. 36. ὥςε (cf. L. Boſ. Ell. p. 567. e.) pro — p. 645. l. 5. Bs. 2. R., etiam in illa Antw. v. N. — ib. l. 17. edd., etiam in Antw., *interamnanam*, — p. 650. l. 16. τὴ — p. 651. l. 17. ἀπόλλυσθαι — p. 652. pen. Noſter, ex analog. conflans omnia, variat — ib. l. ult. reſpicit, deſerens et Sch. ,,δυςφ. *triſtem* exiſtentem *ſuper* — προκ. proceſſiſſe *ei* (non) *ex* voto *obſidionem*." — p. 654. l. 32. N. 4, omnia haec ad analog. conflante Noſtro. — p. 655. l. 10. poſt 1302, 5. add. ,,ad quam analog. Noſter de ὀχθ. it. mox in ἀφ. λ. — ib. l. 19. formulam ex analog. in τὰ — p. 656. l. 25. Noſter, conflatis ſuis per analog. cf. 1, 9, 19. 3, 1, 2. iterum — ib. l. 32. idem ex analog. cum —

Tt. p. 659. l. 17. ſine Ind. Herdt. 427, 15. ἀναλαβόντες παῖδάς τε καὶ γυν. ſumtis *liberis* atque *uxoribus*, it. 446, 49. γυν. καὶ τέκνα, tum 79, 42. τὰ τέκνα καὶ τὰς γυν. ſed 83, 5. τάς τε γυν. καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκετοὺς, tum 116. e. καὶ τέκνα καὶ γυν. it. p. ſq. i. Ioſ. — p. 665. l. 11. e. libere adv. addente P. cf. 1, 13, 12. e., quem deſerit cum Bg. et Poſſ. G. p. 457. i. ,,*Romae* non *paucos* an. *commoratus eſt*." — p. 668. l. 37. Herdt. cui add. 19, 20. διεφθαρμένον τὴν ἀκοὴν, auribus *captum*, it. 632, 84. οἱ ἵπποι τὰ σκέλεα διεφθάρησαν, *equorum* crura *corrupta ſunt*, Rs. — p. 669. l. 12. Xen. Bach. Cyr. — ib. l. ſq. p. 83. m. Herdt. Ioſ. Pal. Fi. Fa. Aeſ. Dd. S. dſ. Pan. M. p. 15. e. L. N. T. Suid. Hſy., P. deſerente — p. 670. l. 12. cf. Xen. Cyr. et Pol. Z. ſed ſine — ib. l. 31. ut 3, 4, 16., etiam hoc membrum, ut prius, conflante Noſtro per analog. — ib. l. ult. ep. 41." dum de ſuo Noſter iungit adv. In — p. 671. l. 20. ſyn., per analog., cf. — ib. l. 26. Sb., ſed in σωφρ. §. 3. e., de ſuo iungente utrumque Noſtro. — ib. l. ult. 2, 14, 4., membro utr. ex analog. conflato —

Vv. p. 673. l. 17. poſt 4, 6. e. add. ,,ſed omnibus et hic per analog. conflatis a Noſtro. — p. 674. l. 10. m., at formulam iungente ad analog., maxime Lat., in Bg. cum abl. rei ſ. modi, cf. G. Th. — p. 678. l. 26. Noſtro (per analog. iuncto τὴν ἀρχ.) in ſq. — p. 681. l. 30. *menſa*, (cf. Herdt. 381, i. εὖ ὑμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ καὶ κοίτῃ, *menſa* et *lecto*,) nihil — ib. l. 35. verbum, ex analog. cum ſuis gen. datum, cf. Sb. — p. 682. l. 21. τε," adv. iungente Noſtro per analog., ſed — ib. l. 23. membrum, itidem ex analog. modo conflatum, ubi — ib. l. 36. adiunctum per analog. adv. ἑκας. — p. 683. l. 16. iunctos ex analog. a Noſtro — ib. l. 27. *exhibebatur* — ib. l. 33. e P. cum rel. per analog. — p. 684. l. 36. ἰδ., variato etiam pro ſubſt. ἰδιώτης ſupra, cf. — p. 685. l. 9. praep., dante Noſtro utrumque ſubſt. cum ſuis adiunctis ex analog. — ib. l. 44. *geſtaret*," conflatis quoque his per analog. — p. 688. l. 9. cf. in analogiam cum — ib. l. 17. Noſter, conflans ſua per analog., pro — ib. l. 31. P. in enunciatione, per analog. ficta, omiſerit —

Xx. p. 689. l. 9. requiritur in conflatis ex analog. — ib. l. 34. eant, etiam hoc membro per analog. confıcto. — ib. l. ult. ἐάω, dum in membro utr. dantur omnia ex analog. — p. 690. l. 25. Noſter utr. in membro,

una cum vetuſta ſimplicitate in repetito v. eodem βλ., analogiam -- ib. l. 34. habui, at conflatis omnibus per analog. -- ib. l. 41. vulg. in conficta per analog. enunciatione copulantur -- p. 691. l. 23. περ., quod adiuncta ſua ex analog. habet. -- ib. l. 44. cum ſuo gen. per analog., cf. Ael. -- p. 692. l. 7. ἐθεράπευε' -- ib. l. 22. et 1, 10, 10. e. cf. Herdt. 466, i. μηχανᾶται δὴ τοιάδε, *hanc* rem *commentus eſt*. Caeterum -- ib. l. ult. Bach., iunctum ex analog. -- p. 693. l. 37. ſaltem, ut et in pr. membro. In -- ib. l. 42. τοῦτον κτσ.) Ex analog. cf. Palaeph. -- p. 694. l. 22. perf., dum in utr. membro ſcribitur modo ad analog. -- p. 695. l. 12. iuſtiſſimam, cf. ſine Ind. Polb. 1, 97. m. πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ συμφέρον, *finem* ex *uſu* ſuo *poſſe* bello *imponi*, et ib. -ει τέλος ἐπέθηκαν τοῖς ὅλοις, cum Toup. ad Suid. 1, 153. i. Luc. v. τελ. ſed v. ἐπ. Rs. O. V. 6. Plur. Hs. et Orph. v. ἐπεθ., reddente -- ib. l. 25. Th. 2, 169. B., ſed -- p. 696. l. 17. Noſtro tum in pr. membris deinceps, tum in τιμ. -- ib. l. 21. T. 1. it. ſine Ind. Herdt. 15, 72. 135, 97. ſine Var. L., ut -- ib. l. 26. copiam, ſed in membro utr. per analog. ſcribente, cf. -- ib. l. 30. §. 15. per omnia dante Noſtro tantum analogiam. -- ib. l. 41. in v. cum adiunctis et in νυκτ. -- p. 697. l. 15. *agere,*" conflante Noſtro per analog. membrum utr. -- p. 698. l. 26. *crede*, ſeu potius *dubita*, ſ. *delibera*, cf. -- ib. 38. *obedire*. Quanquam melius fuerit, ad ſecundum membrum e pr. repetere utrumque v., ut fiat μήτε προσδόκα, ἐμὲ κελεῦσαι, σὲ ὑπακοῦσαι, *neque* expecta, *me* amplius *iubere*, ut *obedias*; quoniam non modo alibi occurrunt duplices inf., cf. 1, 14, 15. e. ſed etiam duplex unius v. rectio, hic κελ. cum et acc. ſolo τοι, et acc. cum inf. σὲ ὑπακ. -- ib. l. 45. φερ., et in hoc cum pr. παρὰ, cf. -- ib. l. ult. ἀπόῤῥητα," et G. Th. 496, 27. 43. 65. nuntii — *de* bello *a* Parthis — *afferuntur*. -- p. 699. l. 22. alias, conflatis et his ad analog. -- ib. l. 31. abeunte P. per enunciationem, confictam ex analog., ſed -- p. 700. l. 23. μετασχ. ſed ſine Ind. ib. T. 1. 388, 27. ἀφροσύνης, ἧς πλεῖστον ὄχλος μετέχει μέρος, (cf. -- p. 701. l. antep. Noſtro in membris duobus, per analog. conflatis, quadam -- p. 702. l. 5. λύκος, Xen. Ἀνβ. 7, 6, 42. τ. ἀκ. ὁ Ἡρακλείδης, μάλα ἐξεπλάγη, Th. V. 2. p. 439. l. 4. ea *quum* Heraclides *audiſſet*, ſed ib. §. 3. ἀκ. τα. ὁ Σεύθης λ. et ἀκ. δὲ τα. ὁ Φ. 2, 1, 13. cf. 1, 4, 16. 2, 3, 6. 2, 4, 18. 21. 5, 1, 3. 5, 2, 8. 3, 6, 21. 6, 6, 25. 7, 3, 1. 20. 45. 7, 7, 11. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἤκουσεν ὁ Ὀδρ., ib. 15. 48. it. ej. Hell. 3, 3, 8. 4, 1, 17. 5, 1, 29. it. Herdt. 578, 36. τα. ἀκ. — ὁ Σύαγρος, *ea* Syagrus *audiens*, ſed 666, 3. τ. ἀκ. Ξέρξης, *his* auditis, *Xerxes*, cum N. cf. ſyn. -- ib. l. 14. int. ad ſyn. ap. Ioſ. 1, 904. l. 7. m. ἐκπλαγεὶς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, *eum* propter *animi* continentiam *admiratus*, alio ſenſu. -- p. 703. l. 7. terras, cum adiunctis ex analog. cf. -- p. 704. l. 30. cum λ., ut Noſtri variatio cum 3, 8, 13. τοῖς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις et 2, 7, 10. e. τοῖς κατὰ τὴν ἀνατ. ἀνθρ. -- ib. l. 34. G. m., conflato per analog. toto membro.

Yy. p. 705. l. 40. analog., ſed et aliam ſimul in utr. adi. cum v. ἀκ., hic -- ib. l. pen. γραμμ. (ex analog. iunctum cum v. ἦτ.) mendoſe, -- p. 706. l. 30. ἐντελλ. „*tyrannis* mos *eſt*") ſine -- ib. l. 32. ipſum per analog. 212, -- p. 707. l. 23. factum, ut totum membrum, ſed -- ib. l. 31. ſqq. (ubi in ἐκπ. ἐ. τὸν φ. variatur cum §. pr. per additum artic., ſed ex analog. finguntur tum membrum pr. διδ. λ. cf. G. Th. v. *libell.* 78, 94. tum v. ἐντ. cum inf. cf. laud. ad 1, 9, 21. tum deinde rel. membra omnia,) quoque -- p. 708. l. 33. b. e., conflante reliqua Noſtro per analog. -- p. 709. l. 14. Polb., membro utr. facto ex analog., etiam ſqq. tribus. -- p. 710. l. 18. e. ſed Noſtro dante per analog. ſua hic et ſq. §. at formulam

ϑ. σωτ. cum Dione, cf. 3, 11, 2. p. 685. m. -- p. 711. l. 23. Noſtri tum formulam totam, (ex analog., in v. ἥκ. cum dat. perſ. et nominat. ſubſt. perſ., oppreſſa particula ὡς, cf. 2, 14, 6. et G. Th. v. *ven.* 950, 66. 73. *nunquam putavi fore*, ut *ſupplex* ad *te* venirem, -- *in* hanc *urbem* miſſus *venio*, et in ſyn. 129, 8. 33. *adſum* praeſens *praeſenti* tibi, -- *iam* haec *tibi* aderit *ſupplicans*,) tum copiam -- ib. l. 27. ἡγοῦντο, ſine Ind., ſed per copulam ap. Dd. S. 1, 425. l. 20. ἀποκαλεῖν εὐεργέτην, καὶ σωτῆρα, καὶ βασιλέα, benefactorem *et* liberatorem *patriae* regem *que*, cum N.W. ubi et e Polb. ſine Ind. 2, 188. m. it. ap. Gat. Adv., cf. de utr. ſimul aut ſolo εὐ., variis illo tributo, L. N. T. (quorum Schw. hinc ſine Vs.) cum Intp. ad Luc. 22, 25., etiam Pric., Hſy. cum N., Carpz. dial. Hier., Wernsdf. ad Phil., D'Orv. Ch., cui add. p. 407. m. ubi Suid. 3, 374. e., Eur. Barn. Herdt., ſine Ind. ad Thuc. p. 84. N. 64. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. Iſ. Ev. Fi. et Pan. M. p. 112. l. 5. Fi. Ae. et Pal. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h. Luc. et Fa. Aeſ. cum G. Th. v. *everg.* -- ib. l. ult. οἱς. Reliqua Noſtri ſunt ex analog. -- p. 712. l. 14. formulam ex analog. pro -- ib. l. 28. cf. 2, 5, 15., Noſtro autem per analog. dante membra omnia, etiam in ſq. §. -- p. 713. l. 30. Gat., de ſuo per analog. cum v. ὑπ. copulante -- p. 714. l. 17. analog. aeque, ac in pr. membro. -- ib. l. 23. tempore, conflatis utr. membris per analog. -- ib. l. 35. adi., ex analog. iuncta, retinet -- p. 715. l. 16. Vs., ſed per totam §. ſcribente Noſtro ad analog. -- ib. l. 24. poſt 5, 32, 4. add. „omnia haec fingente Noſtro ex analog. -- p. 716. l. 23. poſt 3, 11, 17. e. add. „ſed hic aeque, ac in pr. membro δεδ. λ., ſcribente per analog. -- ib. l. 28. in pr. membro et ſq. -- p. 717. l. 8. ἐπέτρεψε, -- ib. l. 25. ſyn. ex analog., ubi -- p. 718. l. 16. med., omnibus deinceps ex analog. datis in ſqq. membris. -- ib. l. 30. eſt, conflato membro ex analog. -- p. 719. l. 2. εἰπών, -- ib. l. 16. e. ſed per analog. iungente ſua Noſtro. -- ib. l. 42. rel., conflatis deinceps ex analog., it. partim §. ſq. -- p. 720. l. 28. poſt 3, 3, 13. add. „ſed per analog. Noſter in rel. -- ib. l. 44. cf. 2, 6, 16. et in variata τουτ. πις. 2, 15, 8. maxime in pron. ſyn., ex *analog.* etiam in *ſqq. pluribus* deinceps, it. §. ſq.

Zz. p. 721. l. 39. m., ad analog. hic et ſqq. membris ſcribente Noſtro. -- p. 722. l. 21. cum 2, 5, 8. Caeterum perſpicuitatis ergo olim poſt φυλ. melius fiet comma tantum, ut una modo periodus compareat et apodoſis in τὲ -- τὲ relatis, ſed contra colon poſt αὐλῇ, ut in fine protaſis. Quo facto, τὲ et δὲ ſervari etiam poterunt in Vs., *ut* autem *pervenit* ad *imperatoriam* aulam: *tum* citra *impedimentum* intravit, *ignorantibus* negotium *cuſtodibus*, tum *occurrens* tribunus *decipiens* que *ſalutavit* eum *imperatorem* rel. -- ib. l. ſq. inſidiando" partim que a Poſſ. C. p. 509. i. „*compoſito dolo* ſalutabat *imper.*" -- ib. l. 24. N. 50. cum Ind. in rectionem et caſum cum v., dat. et acc., it. Abr. ad Ae. T. 1. Thuc. Fa. Ae. Eutr. Met. Cell. 3, 10, 5. Rs. O. V. 4. 6. Dem. -- ib. l. 27. adv., iunctum per analog., plane -- ib. l. 34. tempus, quod v. et ipſum modo ad analog. habet adiuncta ſua. -- ib. l. 42. fut., ſed totam §. conflante Noſtro ex analog. -- p. 723. l. 28. verbo, per analog. ſtante cum adiunctis. Deinde -- ib. l. 40. ſimplex, iterum ex analog. modo iunctis v. utr. -- ib. l. 43. pron., (cf. infra ad 3, 14, 8. ex Herdt.) non -- ib. l. ult. 113, 17., omnibus et hic conflatis ad analog. -- p. 724. l. 39. quod utr. v. Noſter -- ib. l. antep. αν, ἣν εἶχον -- p. 726. l. 24. ἑ. ἀ., per analog. confingente Noſtro priora, ſed et ſqq. -- ib. l. pen. Stp. (quam Bg. e P., ſeverioris in tempore v., habentis ex analog. adiuncta ſua, cf. §. 4.) pertinet -- p. 728. l. 16. λ., (ad quam analog. Noſter, varians ſimul in v. cum pr. ἥκ.)

Fi. -- ib. l. 23. ult. et Liv. 40, 9. e. *credis, me, pater,* inter *inermes* convivas *coenaturum* fuiſſe, *ad* quem *armati* comiſſatum *venerunt?* -- ib. l. 31. φον., ſed Noſtro conflante pr. omnia per analog. -- p. 729. l. 25. κελεύσαντος, reliqua dum Noſter dat ex analog. -- p. 730. l. 12. quorum illud Sb. -- p. 731. l. 46. adeo, praeter analogiam cum v. κατ., variat -- p. 734. l. 37. ſqq. Caeterum totam §. Noſter conflavit ex analog. -- p. 735. l. 33. excitabat« (cf. ſupra ad 3, 10, 7.) ignorante -- ib. l. 43. hanc, ex analog. factam, ſubiiciente -- p. 736. l. 18. hanc ex analog. deſerit --

Aaa. p. 737. l. 28. D. i., membrum adeo utr. per analog. concinnante Noſtro, etiam, quod proxime ſequitur. -- p. 739. l. 41. ſupra, et Dd. S. 1, 107. l. 24.) it. -- p. 740. l. 12. Vs., cui add. 111, 45. nec -- p. 741. l. 22. proprio, ſed per analog. cum v. προτρ.) etiam -- ib. l. 42. m., cum ἀδ. ex analog., cf. Liv. 40, 8. i. et m. amicos, *expertes* inter *fratres* certaminum, -- *exempla* diſcordiarum *fraternarum.* -- p. 742. l. 23. Noſtrum (hic dante ſua ex analog.) alibi -- p. 743. l. ult. στρατοῦ, ſed fingens rel. ad analog., etiam in ſqq. §. -- p. 744. l. 15. στρατ., quam cum -- περιουσ. inde -- ib. l. 20. εἶχον. Caeterum, unde hae divitiae a Severo conflatae, v. 3, 8, 13. e. ſqq. et 4, 4, 18. e. -- p. 746. l. 21. ſubſt., (ut et ap. Herdt. 423, 100. τῶν ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, nihil *ſibi* prodeſſe *veſtes,* ſed 427, 1. ἐξευρὼν βούλευμα, ἀπ' οὗ Ἴωσι μὲν ἔμελλε οὐδεμίη ὠφελίη ἔσεσθαι,) hic -- ib. l. ult. iterum, at per totam §. ex analog. -- p. 747. l. 13. tropo, omnibus ex analog. iunctis, etiam in ſqq. -- p. 750. l. 33. cf. 3, 13, 4. ſed ex analog. Noſtro conflante omnia in pr. et ſqq. -- p. 751. l. 16. generis bene -- ib. l. 39. V. 6. Dd. S. 2, 161. l. 79. -- ib. l. ult. Nr. 6., ut Noſter ad analog. ſua dederit, etiam in ſqq.

Bbb. p. 753. l. pen. 3, 10, 4., adiuncto v. ἀπ. per analog., P. -- p. 755. l. 23. ſqq., per analog. conflatis convertit -- ib. l. 39. praeſto, etiam hoc membro conficto ex analog. it. §. ſq. -- p. 757. l. 25. poſt 20., add. „et Herdt. 282, 56. οἱ δ' ἐκπλ. τῷ γινομένῳ, *qua* ex *re* perculſi *ii,* variante -- ib. l. 36. cf. Poſſ. C. p. 47. e. Rs. Or. -- p. 759. l. 21. εὐτρ. λ. ex analog. cum -- p. 761. l. 13. Herdt. cui add. 108, 66. cum -- ib. l. ſq. privum, ex analog. -- p. 762. l. 15. formula) ut et in ſqq. v. κοσμ. et νομ. cum adiunctis, nihil -- p. 763. l. 20. Mela 3, 6, (40.) Solin. -- ib. l. 24. Voſſ. (et Mor.) ad -- p. 764. l. 9. rel., per analog., ut ſqq. §. -- p. 766. l. 38. Vs., variato cum 1, 14, 9. e. ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμ. -- p. 767. l. 8. αὐτῷ -- ib. l. 30. ſq., per analog. autem iungente Noſtro diverſos caſus et νε., ut paulo poſt τοὺς πρεσβ. -- p. 768. l. 42. παραλ. per analog. Bg. --

Ccc. p. 769. l. 35. Bg. cf. 3, 7, 7. 14. ſed tota §. per analog. conficta, it. ſqq. -- p. 770. l. 39. analog., ut adiuncta rel., non -- ib. l. pen. Ind., ſed ad Soph. Ai. v. 80. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ, τοῦτον εἰς δόμους μένειν Schol. ἐν δόμοις, it. Muſ. v. 181. ἐμὴν ἐς πατρίδα μένειν, cum Di. H. S. T. 1. 616, 8. et in -- p. 772. l. pen. cf. 3, 5, 9. et in analog. G. Th. v. 148, 6. 16. diu -- *aegrotavit.* -- p. 773. l. 24. φαιν. ex analog. ponitur -- ib. l. 37. P. (deſertus a Bg. in ἀν. cum adiunctis ex analog.) cum -- p. 775. l. 37. ſqq. et per analog. iungente cum τρ. bina adi. -- p. 776. l. 42. praeſentiam, -- p. 779. l. 36. variatur, ſed ex analog. cum ὑπ. λ. -- p. 781. l. ult. ζητει -- p. 782. l. 19. e., cum rel. iuncto ex analog. -- p. 783. l. 47. membro, per analog. itidem facto, ubi -- p. 784. l. 41. πίστεις, ſed cum praep. ſine Ind. Dd. S. 2, 356. e. τὰ πιστὰ περὶ τῆς ἀσφαλείας ἔλαβεν, *incolumitatis* fidem *accepit,* -- ib. ult. i., ſupra 3, 8, 15. et infra --

Ddd. p. 788. l. 33. κομ., ex analog. cum rel. iunctum, ſed a -- ib. l. ult. ac 1, 9, 14., per analog. iterum conflata formula, it. ſqq. -- p. 789

l. 31. Nr. 12. ſed in genus curſurae ſ. vecturae, it. equae, eo inſtitutae, Salm. ad Capit. Maximin. T. 2. p. 10. a. m. ſqq.) tum -- p. 791. l. 11. τούτῳ, dum et haec §. confiсta erat ex analog. -- p. 797. l. 35. variandum, conflatis §. utr. ad analog. -- p. 798. l. 7. ſed in analog. cum -- p. 799. l. 41. διελ. λ. ex analog., (pro -- p. 800. l. 34. it. Allgem. Litter. Zeit. an. 1789. Nr. 188. p. 693. i. „die zum *Palaſt* gehörigen *Gebäude* waren *gröſſer*, als *manche* ganze *Stadt*" it. de -- ib. l. 37. διαγ. ex analog. cum adiunctis 1, 12, 11. -- ib. l. ult. 2, 8, 1., conflatis per analog. omnibus huius §.

Eee. p. 801. l. 33. analog. (etiam in rel. huius et ſqq. §.) cf. -- p. 802. l. 41. in marg. ad pr. -- p. 804. l. 22. Vs. cf. in analog. G. Th. obſtruuntur *omnes* frigoris *et* iniuriae *aditus*,) ſed -- p. 806. l. 16. Thuc. 487, 41. εἴ περ ποτὲ, *ſi* unquam *alias*, et 492, -- ib. l. antep. 1, 7, 9. m. ſed in Lat. alia et Gr. ſyn. ἀπαθανατίζειν ad Capit. in Marco T. 1. p. 359. e. it. in Severo p. 602. N. 3. Caſ. et Salm. -- p. 807. l. 1. Cap. II. A. -- ib. l. ult. loco nihil -- p. 808. l. 17. ad 3, 15, 7. variatum ἀνεπαυσ. -- p. 809. l. 10. adi., ex analog. cf. G. Th. 340, 70. „*more* hominum *evenit* Ter. Andr. 5, 6, 3." cum N. Wſt. -- ib. l. 45. Theogn. Caeterum Iuglerus in lib. de principum funeribus imaginariis p. 10. e. a §. 3. hac ad §. 7. profert Vs. P. -- p. 810. l. 20. in veſtibulo -- ib. l. 33. ſqq., per analog., ubi -- p. 811. l. 8. rectionem ex analog. v. ap. -- p. 812. l. pen. epitheton e Sen. -- p. 814. l. ult. poſt 12. add. „etiam hac §. per analog. conflata, it. ſqq. -- p. 815. l. 42. poni, dum habet idem --

Fff. p. 819. l. antep. pertinens, cf. Luc. παίδων χοροὶ et ſyn. χοροὶ ἐκ παίδων καὶ παρθένων, ſed χορ. παιδ. Di. H. S. T. 2. Sed -- p. 821. l. 21. cf. 3, 4, 4. et -- ib. l. 41. cf. §. 15. et 18. e. 22., pro -- p. 822. l. 2. intra textum utr. leg. numeri 13. -- p. 823. l. 43. §. 22. it. ap. Roſin. A. R. p. 200. Caſal. p. 355. Nieup. Tab. 5. -- p. 824. l. 7. poſt 10. add. „cogitante unius generis maius quid et minus Vern. Cunradi p. 143. e. „Pforten und *Thüren*." -- p. 825. l. 11. ſed de utraque -- p. 826. l. 23. Vern. (ubi p. 407. ſq. hinc a §. 1. ſqq. per Vs. lib.) ad -- ib. l. 25. Tab. 50." it. ad Capit. Anton. Pi. T. 1. p. 266. Caſ. N. 6. cum tres nominaſſet pharos in Italia, Puteolis, Ravennae et in Oſtienſi portu „forma erat pharorum, qualis ſpectatur in antiquis nummis pyrarum figura, quae ad conſecrationem imperatorum exſtrui in campo Martio ſolitae. auctor Herodianus in quarta hiſtoria." -- p. 827. l. 8. Bs. 2. al. cf. 3, 11, 1. m. -- p. 831. l. 28. ap. P. illud Gr. vulg. („*cuncta* que *illico*" quod fuerit potius παραχρῆμα ſ. εὐθέως ſ. παρ' αὐτὰ, cf. 3, 11, 17.) ſed -- ib. l. 41. Sch. it. in δὲ, per τὲ, cf. §. 6. -- p. 832. l. 45. Bg., qui et ſeverior ad formulam ὥςπ. -- ἐπ. ex analog., cf. 3, 3, 1. et 8, 4, 20. cum Gs. Chr. „ἐπ. *pinna*, propugnaculum, locus altiſſimus."

Ggg. p. 833. l. 10. Noſter (confingens ad analog. omnia etiam haec extr.) ſubiicit -- p. 834. l. 43. m. P., ſed G. Th. ad analog. ferente multa exempla in v. *conſecrare* cum acc. perſ. ſ. rei et abl. modi, cui par hic Noſtri acc. ellipt. ταυτ. τ. τ., nominatim adeo 1168, 31. *virorum* fortium *memoriam* honore *deorum* immortalium *conſecrare*. -- p. 835. l. 22. Dem. it. in formula πάντα πράττειν cum nominat. particip., in quam reperi modo ſyn. πάντα ποιεῖν, ap. Xen. Cyr. „π. ἐποίουν πείθοντες, *ſedulo* ſ. *omni* ſtudio *ſuadebant*" (mutando ſic particip. in finitum tempus, ſed formulam in adv., quod et h. l. procedat, it. *omni modo* uterque *tentabat*,) it. Rs. Or. V. 6. v. πᾶς et ποι. ubi et cum ὅπως, ut ap. alios cum ὡς et ὥστε, ſed et abſolute, cf. Thuc. v. πᾶν, ſed v. ποι. Dem. b. e. ex 514, ult. cui add. 896, 3. Xen. M. S. Iſ. Ev. a. m. cum Wolf. Ann. p. 554. e. Di. H. S. T. 1. Luc. 3, 85. e. cum Vig. p. 280. N. 9. et 456. N. 63., diverſo autem ſenſu ac proprio, ubi eſt cum praep. quadam, ut 2, 14, 7. π. πρ. εἰς ζῆ-

λαν, eum N. ib. it. infra ad 4, 5, 13. Μαρκ. e Dione, it. cum aliis adiunctis, ut in N. T. Io. 15, 21. ſed G. Th. modo abſolute aut cum coniunct. *ut*, cf. v. *fac.* 576, e. it. v. *omn.* 580, 35. ſqq. -- p. 838. l. 42. σρ., per copiam, ad variandum pro uno 3, 14, 4. σρ. β. -- p. 839. l. 12. Tertull. et v. *minae* 286, 24. *virtus* inſtituendo *ac* perſuadendo, *non* minis *et* vi *ac* metu *traditur*, cf. -- ib. l. 38. iuncta, et per variationem omiſſis πρὸς ἀλλήλους §. 2. -- p. 840. l. 38. analog., etiam in τῆς μ. π., ſed -- ib. l. 41. α.) per analog. it. ad ὑπ' Ἐ. it. -- p. 844. l. 28. N. Bc. Sed de illa Aegypti ap. Dd. S. 1, 60. l. 59. ὥστε παρὰ τοῖς πλείστοις πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην πόλεων, cum N. -- p. 845. l. 14. omiſſa μεχ. -- ib. l. 17. προσηκ. ſub) pertineo -- ib. l. 20. *einen*, etiam his ad analog. datis. -- p. 846. l. 22. adv. cf. 4, 2, 23. et -- ib. l. 23. Bg. in rel., tum alio tempore ad v. εὑρ. tum Lat. ad ὅπ. (cf. in analog. G. Th. v. *inven.* 1209, 20. ille, *quomodo* crimen -- *confirmaret*, non *inveniebat*, et v. *reper.* 157, 92. non *reperiebam*, quemadmodum *poſſet* iungi *ſententia* rel.) tum adiuncto -- ib. l. 36. νεμ. ſed per totam §. ſcribitur ex analog. -- p. 847. l. 14. ſuo, ſed non variante cum §. 9. συν. ἐπειρ. -- ib. l. 24. *concilium*, et Xen. Hell. 4, 1, 18. διέλυσαν τὸν σύλλογον,) it. -- ib. l. 43. στασ. 5, 8, 15. ſed cum v. per analog. cf. G. Th. 1282, 34. creſcebat *odium* in *eos* -- p. 848. l. 29. ἀεὶ, cf. 3, 13, 14. et -- ib. l. 32. perſpicuitatem, neceſſario perimens figuram Gr. polyptoti, Noſtro elapſi fortuito, opinor. -- ib. l. 39. coll. 3, 4. ſed τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in ſuperioribus, cum Plut. Krg. cf. in merum adi. Hſy. Bud. C. L. N. T. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. M. S. et Pol. Z. cum Gs. Chr. et Ioſ. ſed in rem crit. Hdb. Xen. p. 83.

Hhh. p. 849. l. 17. expreſſam, ut in formula cum §. pr. τὰ ἐν. ἐφρ. -- p. 850. l. 26. ſyn., ex analog., ubi -- p. 853. l. ult. altaribus -- p. 854. l. 32. ſcribitur, et in ſqq. deinceps. -- ib. l. 38. e P., cf. Dd. S. 2, 183. l. 77, ſet -- p. 859. l. 13. κινδ., conflans rel. per analog. -- p. 863. l. 14. Sb. „ἐκχ. πάντα, *prodig.*" -- ib. l. 28. *invidiam*, ut per analog. iunguntur ἀλλ. συμφ., ſed tecte carpuntur hic Severi avaritia, caedes et proſcriptiones, cf. 3, 8, 13. e. ſqq. cum Spart. p. 608. m. *interfectis* innumeris *Albini* partium *viris*, -- omnium *bona* publicata *ſunt*, aerarium *que* auxerunt. -- *Filiis* etiam *ſuis* ex *hac* proſcriptione *tantum* reliquit, *quantum* nullus *imperatorum*, rel. -- ib. l. 40. ſic; praeter analogiam in iuncto v. ἀκ., variante -- p. 864. l. 23. Vs., per analog., tacente G. Th. cf. Capit. in Maximin. p. 41. i. hoſtes *appellat* Maximinum *et* eius *filium*.

Iii. p. 866. l. 42. it. in ſyn. ap. Thuc. 129, 25. παραυτίκα ἀναστάντας, ſimulac *ex* morbo *convaluerunt*, it. in -- p. 868. l. 17. hauſtae per analog., dum G. Th. -- p. 870. l. 41. Bg., (ubi cf. G. Th. i. et Nr. 5.) etiam -- ib. l. ſq. aliunde, comparans tum illud Bg. cum aliquo ſubſt. rei, cf. G. Th. 467,* 102. tum vero et ſyn. cum Gr. n. *vituperatio* -- *ſtultitiae*, cf. -- p. 871. l. 15. Noſter, conflans rel. ex analog. -- ib. l. 26. praep., etiam, ſi haec copulata putetur ex analog. cum ſubſt. ἐν., ut ap. Zoſ. 3, 14, 3. κατασκεψομένους, εἴ τι πολέμιον ἢ προφανῶς, ἢ δι' ἐνέδρας ἐπίῃ, *qui explorarent*, an *hoſtile* quoddam *agmen* vel *palam*, vel *per* inſidias *irrueret*, cf. 7, 5, 8. Mox -- ib. l. ſq. inf., pro ſimpl. ἐστὶ, Bg. -- p. 872. l. 43. ſupra, fictis rel. ad analog. ſed rem -- p. 873. l. 11. error, cf. de confuſis quidem ρ et ν 3, 15, 12. e. aut -- p. 875. l. 8. cf. 4, 2, 23., conflata per analog. et hac §. *it.* ſq. -- p. 880. l. 22. varietur ex analog.; me --

Kkk. p. 882. l. antep. ſq. Caeterum P. facit cum Ms. Ve. in vulg. ordine, quem librarius Mss. rel. in praepoſito v. novavit cum vi manifeſta per gloſſam e comparatione cum 2, 14, 4. e. 3, 8, 7. 4, 3, 1. -- p. 884. l. 16. finxit, ut rel. huius §., cf. -- p. 885. l. 13. notitia," cf. 1, 13, 16. -- p. 887.

l. 22. cui datur pr. πρὸς pro ſuperiori ὑπὸ ad variandum, cum Herdt. 461, 8. τὸ παιδίον τὸ τιμώμενον πρὸς τῆς γειναμένης, puerum, qui honorabatur a matre, cf. Xen. -- p. 889. l. 31. ad ſenſum, ſubſtituto nom. propr. cf. 2, 1, 13. -- p. 894. l. 25. adi. cf. 1, 7, 1. -- p. 895. l. 6. iterum, cf. 3, 3, 1. et, --

Lll. p. 898. l. 13. nihil reperi, nec in analog., praeter laud. ad 3, 12, 23. in ἀπ, cum πρὸς, niſi ap. G. Th. *reſpondere*, cum adv. aliquo, v. c. *acute*, it. „congruenter *reſpondere* Vlp." -- p. 899. l. ult. iterum, it. in formula per analog. ἀποθ. λ., ut Dreſ. de V: med. Fi. p. 208. i. ſub „ἀποτίθεσθαι, proprie *a ſe deponere* aliquid" rectius, quam Woll. ib. p. 102. e. hinc „Romanum *ſibi* depoſuit *paludamentum*. Sequitur illic ἠμφιέννυτο, i. e. ſibi *induit*" cf. 3, 5, 11. e. in *Addend.* ad p. 570. l. 41.-- p. 903. l. 25. Ern., variata per copiam priori formula per v. privum σκ., cf. Hſy. σκάπτει, ὀρύττει, ſine N., in quo Stp. Th. hinc fere cum P. „ſi *quid* fodiendum *foret*, primus *fodiens*" hoc ſenſu militari dum non amplius reperi, ſed tantum domeſtico, de agris, vineis, hortis, cf. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Raph. Luc. Geop. Fa. Aeſ. Plut. Krg. Xen. Cyr. ſed Bach. 19, 4. ἐξορύττοιτο τὰ σκαπτώμενα et mox ὀρύττουσιν, tum Rs. O. V. 4. cum pr. ἐν ἀμπελουργείῳ, at Phoc. cum abl. inſtrumenti δικέλλῃ, tum σκαπτῇ ὕλῃ Herdt. et σκαπτὴρ ad Moer. -- p. 904. l. 27. σῖτ., ex analog, forſan Lat. cf. G. Th. „*menſa*, -- prandium, coena, -- tenuis" it. *vilia -- alimenta*. Sed -- p. 907. l. 37. facilia," cf. G. Th. 585, 90. ſq. p. l. 6. „*faciles -- cibi*, i. facile comparabiles ſ. paratu faciles, -- *facilis -- maza* Grat. i. parabilis" e qua analog. fuerit quoque adiunctus dat. perſ. cf. ib. l. 34. Caeterum recte Leiſn. in Ms. Bg. ceruſſa ſignarat comma ante *etiam* -- p. 910. l. 19. ὁμ. (cf. Dem. -, ib. l. 29. Ell., quod peculiari ratione iunctum cum formula rel., ex analog., cf. Fa. Aeſ. 68, 3. ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ſq. ſyn. στέργουσα, it. per ſyn. praep. Hom. Ἰλ. β', 668. ἐφίληθεν Ἐκ Διὸς, *dilecti fuerunt* a *Iove*, tum per ſyn. dat. Call. Del. v. 270. οὐδέ τις ἄλλη Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ, neque *ulla* alia *terrarum* tantopere *deo* amabitur *alii*, tum de med., tacentibus lib. de V. med., ſenſu paſſ. per fut. cf. Hom., ut per aor. 1. D'Orv. Ch., ſed ſenſu med. Hſy., etiam v. ἐφ., Suid. Lyc. et pro amice excipere Orph. tum de act., praeter notionem pro ſolere in Exc. ad 1, 2, 8., cf. pro amare Poſſ. Sy. So. Ai. Muſ. Theogn. Plut. Krg. at cum περὶ κύρι Fi. Ae., ſed pro nimis amare Kypk. T. 1., tum pro oſculari Raph. Fi. The. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. ſed in varia L. N. T. Hom. Hſd. Call. Harl. Chr. P. Poſſ. Ca. Dem. Ael. V. h. Luc. Plut. Hs. Xen. Z. Pol. Mem. S. et Bach. ubi et in differentiam ab ἐρᾶν, ut a κύειν ap. Ammon. Sic et de ſuo Noſter ſq. ἰθαυμ. cum ὡς et nominat. cf. 2, 14, 3. -- p. 912. l. ult. Hs. per analog. cum v. ἀν. Mox --

Mmm. p. 914. l. 20. ἔσθ' ὅ., (ut affini ἔσθ' ὅτε 4, 4, 1. e.) in -- ib. l. ult. cf. ib. 2, 195. l. 80. G. -- p. 915. l. 30. gen., per analog., ſed -- p. 917. l. 39. ubi minorem laevitatem habet Ms. Ba. ordo alius, in collocatio. -- ib. l. 44. ἐνθ., ex analog., ubi -- p. 920. l. ult. κολ. At in ſq. τὸν Ἀχ. ταφ. Cell. l. l. p. 44. e., de Sigeo agens „ad urbem vel in promontorio, aut iuxta illud Ἀχιλλέως μνῆμα, Achillis *monimentum*, ut Strabo nominavit. Cic. p. Arch. c. 10. quum *in* Sigeo *Alexander* ad *Achillis* tumulum *adſtitiſſet*, --. Sunt qui etiam oppidum *Achilleum* memorent. Plin. -- fuit et *Achilleon*, oppidum *iuxta* tumulum *Achillis* „cf. ad Stp. Byz. v. Ἀχ. it. Car. Stp. Dict., etiam v." *Achillea*, inſula Ponti Eux. -- quod ibi *Achillis* ſepulcrum *oſtenditur*" cum G. Th. v. *Achilles* 70, 68. 71. 78. „Sen. Troad. -- Mactanda *virgo* eſt *Theſſali* buſto *ducis*" it. p. ſq. l. 35. ſqq. cui add., quod Graeci in Thracia extruxerunt Achilli Cenotaphium, ante a Sen. ta-

ctum, cf. ad Ovid. Met. 13, 439. Gier. et Eur. Hec. ed. Brunk. v. 37. τύμβου it. 41. 91. etc. ſed τὸν Ἀχίλλειον τύμβον v. 124. et χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου v. 221. ſed τάφῳ 505, ſed cum Noſtro v. N. ſq. ex Ael. -- p. 923. l. 36. Graeca ex analog. vicinius -- p. 925. l. 11. pron., ſed per analog. in compoſ. cum praep. ſua Noſter, cf. cum ἐς Αἴγυπτον, ſc. ἐπιστολήν. Herdt., it. cum ἐπὶ ſine Ind. Ael. V. h. 2, 17. e. L. Boſ. Ell. p. 199. e. Pal. Fi. 32, 14. Abr. Dl. Th. L. N. T. ubi et cum πρὸς, ut ap. Suid., cf. in act. phyſice Hom. ἐπεθ. it. tropice Hsd. ε, 332. Polb. cum Rsk. Di. H. T. 2. Poſſ. Ca. tum in varia Calk. Ael. l. l. Luc. Long. M. ſed in med. ſimul Rs. O. V. 4. 6. 7. 8. Fi. The. et Pal. Fa. Ae. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach. et M. S. -- p. 927. l. 32. τειχῶν, ἃς λ. -- ib. l. 36. illa antea pron. τούτων, quam tamen et Bg. refert, cf. Exc. --

Nnn. p. 931. l. 22. προσποιούμενος, ſed de urbe Alexandria cf. laud. ad §. 21. -- p. 932. l. 16. adv. et omnibus acc. ad analog. -- p. 933. l. 12. *Todtenopfer*," dum in παντ. Bg. e P. cf. 4, 7, 2. ſed Noſter cum ἐν. per analog. -- ib. l. 20. populorum, ſed Hirt. de bell. Alex. 30, 6. maxima *et* electiſſima *Alexandrinorum* multitudo *defendebat* eam *partem*, rel. -- p. 934. l. 39. πυνθ., quod cum adiunctis eſt ex analog. -- p. 937. l. 37. it. 4, 7, 4. Sed in rem et Alexandri monimentum nihil reperi ap. eos, qui de urbe ipſa Alexandria Aegypti ſcripſerunt, Plin. H. N. 5, 10. Curt. 4, 8, 2. ſqq. (nec 10, 10, 20. de ſepultura loquens,) Amm. M. 22, 16. p. 272. i. Hirt. de b. Alex. c. 1 - 5., Arrian. de exped. Alex. p. 156. m. Stp. Byz. Car. Stp. Dict. Cell. n. o. a. 2, 769. ubi p. e. „regia -- in parte urbis amoeniſſima, quae mare ſpectat, collocata fuit, et in partes diviſa ſ. membra, quorum aliquod Μουσεῖον, -- aliud Σῶμα, *Soma*, in quo regia ſepulcra erant, (p. ſq. m.) Pars urbis, aut ſuburbium potius, a mari remotius Νεκρόπολις, *Necropolis* dicta, a ſepulcretis, puta." Tum nihil ap. Angl. Heyn. H. 1, 130. ſed 3, 668. i. cum narraſſent, Alexandri cadaver ab Arrhidaeo ductum eſſe in Aegyptum, pergunt „Als die Leiche nach Aegypten gebracht war: lieſs ſie Ptolemaeus in einen prächtigen Tempel ſetzen, den er zu dem Ende zu Alexandrien gebaut hatte, wo ſie noch viele Iahrhunderte nachher zu ſehn war." Quod tamen templum ubinam fuerit? Qua in parte urbis? Ubi, ſecundum Cell. l. l. regia ſepulcra erant, an in Necropoli? Nec definit quid Dd. S. 1, 60. l. 52. ſqq. 2, 200. l. 97. ſqq. et maxime p. 279. l. 32. ſqq. de templo illo agens. Sed Noſtri hic adv. ἐκεῖθεν, referendum, credo, ad proxima §. pr. εἰς τὸν νεών, (quo, abſolute poſito, innuatur aut unum iſtius urbis, aut aliquod praecipuum, id que in urbe, ob pr. εἰς τὴν πόλιν,) nil docet, quam in diverſo loco fuiſſe Alexandri monimentum, et ſaltem peculiarem partem iſtius templi, quod Ptolemaeus exſtruxit, ſi illuc ſtatim Caracalla veniſſe cenſetur. In ſq. -- p. 939. l. 18. adiuncta duo particip. (peculiari ratione, et vel modum declarantia laetitiae pr. ingentis, adeo que reſolvenda per particulam *dum*, vel per ſe ſumenda et reſolvenda per copulam) contrahit Bg. -- ib. l. 29. ἀπώλεσεν, iuncta tota §. ex analog. -- ib. l. 32. *occultum*, it. in αἰτ. cum τ. τ., variando ſimul cum 1, 11, 1. 1, 12, 7. αἰτ. τοιαύτης. -- p. 940. l. 18. in ſq. ex analog. membro -- ib. l. 29. Noſtri per analog. periphraſi -- p. 944. l. 13. ἀμ. ut in pr. κυ. cum adiunctis. -- ib. l. 46. potius in notionem pro --

Ooo. p. 945. l. 12. Ἀλεξάνδρειαν, pro quo Noſter per analog. τῆς τ. ἀδ. ἐγ. it. in ſq. καλ. λ. et membra rel. -- p. 947. l. 35. membrorum ex analog. -- ib. l. 43. adiunctum de ſuo v. συνεορτ. -- p. 948. l. 28. rel., datis per analog. omnibus inde a pr. ὡς -- ib. l. 36. in πεδ., (nec ipſe tamen definiens, intra urbem fuerit, an extra, dum infra in alia re diſſer-

te 4, 11, 4. ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ,) qui -- p. 949. l. 29. particula nuda cum -- ib. l. ſq. quoque, *ex* analog. cf. -- ib. l. 45. διαϛ. (per analog. cum adiunctis) partim -- p. 950. l. 12. militari, ſed cum ἐκ. ad analog., cf. ib. l. 39. neceſſitate, at olim non reſtituendum, quoniam ille ceperit pro ſimpl. ἔξεως, pereunte quippe et alibi εὖ in compoſ.) tum -- ib. l. pen. *apto*; dum reddam ſic totum, *quomodo* ſ. *qui* haberet *quoad* et *aetatem*, et *corporis* ſtaturam *et* reliquum *bonum* habitum, ſ. et *ſtaturam* et *reliquum* bonum *corporis* habitum, *ad* militiam *aptum*; ubi et expreſſi τὸ, iterum non ſuo poſitum loco, ſed praemiſſum, pro πᾶς ἡλ. τὸ ἐχ. λ. cf. 3, 3, 1. 7, 1, 5. -- p. 951. l. 1. eius promiſſionibus -- p. 952. l. ult. e P., iuncto per analog. toto membro. -- p. 954. l. 19. pron. relat. iterum, -- ib. l. pen. περ., per analog. iuncta, ſed -- p. 957. l. pen. Geop., per analog. iuncto membro utr. it. ſq. -- p. 958. l. 22. *habentes*, ſ. parum *virium*. In -- ib. l. antep. 3, 2, 4. et Thuc. 503, 60. πλεῖϛος γὰρ δὴ φόνος οὗτος -- ἐγένετο, *haec* enim *ſtrages* -- maxima *fuit*. -- p. 959. l. ult. Noſtri l. l., dantis rel. ex analog.

Ppp. p. 964. l. 37. dum P. -- p. 965. l. 10. alterutra -- p. 967. l. 40. θαυμ. (ubi L. N. T. Schw. hinc „telas, *quae* maximi *ſiunt*") modo -- p. 971. l. 29. ſeiunximus, conflatis his per analog., it. membro ſq. cf. 3, 12, 10. -- p. 972. l. 23. ὁ β., ex analog., ut ſq. membrum, cf. 2, 6, 11. -- ib. l. 40. καλεῖ λ. per analog. ſupplet -- ib. l. 44. poſt 344. add. „cum Herdt. 496, 43. Mox ad διαδρ. λ. Bg. fere, ut 2, 6, 5., deſerto P., etiam in libere additis tum pron. τούτου ſ. πράγματος τούτου, tum adv. cf. 3, 9, 19.

Qqq. p. 980. l. 18. poſt 17 add. „et in variat. 3, 9, 17. μηδέν τι δεινὸν προςδεχόμενος. In -- ib. l. 36. conferente -- p. 983. l. 30. l., tenente -- p. 984. l. 38. uterque Intp. Lat. forſan -- p. 986. l. 24. partem, cf. 1, 14, 12. Sed -- p. 987. l. 4. γεγενῆσθαι -- ib. l. 39. m.) cf. Stp. -- p. 991. l. 30. tum quia praemittuntur res, cibus et veſtitus, quas εἰς θηλ. νοσ. διεβ. tanquam *morbum* muliebrem *reprehendit*, quae res non referri poſſunt ad *phyſicum* illud vitium, ſed ad *morale*, denique quia praecedit -- p. 992. l. 34. liberum. Caeterum parentheſis ſigna potuerant forſan et omitti, quoniam ſqq. περιεργ. λ. arcte cohaerent cum proximo nomine Ἀντων.

Rrr. p. 995. l. 37. ſeveriori, (cf. ad 4, 14, 8.) ſed -- ib. l. 42. κολ. it. τὰλ. cum -- p. 996. l. 25. membro, cf. 4, 8, 11. 13. ubi -- p. 1001. l. 29. poſſit, cf. 4, 14, 4. N. χιλιάρχων. -- p. 1003. l. 16. iungit Noſter per analog. -- p. 1007. l. 34. it. ed. Mor. -- ib. l. 37. it. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Ael. V. h. Rs. -- p. 1008. l. 14. Xen. Bach. Fa. Aeſ. Hom. L. N. T., ſine --

Sss. p. 1009. l. 30. Noſter (ut in pr. et ſq. formula) ad analog. -- p. 1010. l. 41. Noſtro ex analog. per -- p. 1011. l. 11. ἀφ. ad analog. cum adiunctis Schw. -- p. 1012. l. 38. ἀνεχ. (per analog. cum adiunctis,) quo -- p. 1015. l. 42. ξιφ. eſt ex analog. et ſyn. -- p. 1016. l. 22. Strothi audienda eſt -- ib. l. 46. Sb., ej. -- p. 1017. l. 26. *coelo*, vel per hanc -- p. 1018. l. antep. iungitur a Noſtro de ſuo ὀλ.

Ttt. p. 1032. l. 43. ſed Sb. Ind. ſaltem addit pron. dat. „*iuſtis* ei *perſolutis*" pro -- p. 1039. l. 16. ſed tamen 818, 75. ex Or. pro Mil. et *laudum* -- p. 1040. l. pen. pron., ſeverior --

Vvv. p. 1041. l. 33. ſubſt. Caeterum hic pron. αὐτοῖς praepoſitum eſt nominativo ſubſt. οἱ βαρβ. et tota illa enunciatio ὡς ἐθ. ἀ. interiecta intra inverſam enunciationem aliam, cf. §. 11. τούτων 3, 4, 20. Ad -- p. 1048. l. 25. οἱ δὲ ἐπ. -- p. 1049. l. 41. cf. Plat. Sy. p. 197. e. Phil. -- p. 1051. l. 41. cf. §. 2. Addend. p. 1041. l. 33. et in v. -- p. 1055. l. 19. εὐρ. cf. Dd. S. 2, 185. l. 84.) deinde

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν [a] βιβλίον δεύτερον.

Ἀνελόντες δὲ τὸν Κόμμοδον οἱ ἐπιβουλεύσαντες, ὡς ἐν τῷ [b] πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται, κρύψαι τε [c] τὸ γενόμενον βουλόμενοι [d],

Herodiani de imperio poſt Marcum liber ſecundus.

Cum autem occidiſſent Commodum eius inſidiatores, ut in primo volumine huius hiſtoriae declaratum eſt, atque celare factum vellent: ut cu-

a) Incluſum a me ἱστ. ſola Stp. ed. hic retinet, idemque in ſequentium librorum titulis. Rectius caeterae omittunt, ut ſupra notavi ad titulum libri prioris. *Sylb.* Ibi v. tum de brevitate M. Ba. hic iterum Ἡρ. ἱστοριῶν δευτέρα, tum de edd. ratione partim, *Ald.* Ἡρ. τ. μ. Μ. β. βιβ. δ., cum B. 1. L. al., quae tamen poſt βασ. comma faciunt, ut noſtra e Stp. ſervant In. et Bc., etiam Lu., numerum modo in litteram mutans βιβλ. β, et Pat. Βασ. ἱστοριῶν, Βιβ. δ., commate interpoſito. b) Art. τῷ omittunt vitioſe Ox. e Par. c) *Ms. Ba.* κρύψαί τε, ut 1, 17, 3. d) Colon hic ante ὡς, ut pr. libro, in Stp. rel., unde res in *Ms.* Bg.

Ἀνελ.) In utr. particip. ſeverior Bg., quam P., unde in primo retinet Lat., ſed in poſtr. tempus aor. mutat in praeſ. ſine damno, v. 1, 4, 8. m. κρυβ., addito gen. pron., quia fere cum P. vertit particip. in ſubſt., quaſi dat. αὐτῷ in Gr. explens.

συνταγμ.) Bg. ſervat ſubſt. Lat. e P., ſed tantum ex h. l. Sylb. „volumen, *liber*," ut Stp. Th. „volumen *compoſitum*" ſine auctoritate, quae ſenſu eo forte in Ind. R. Or. V. 4., ſed certius in Ind. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. e 1, 7. l. 58. it. Cl. Cic., ubi tantum ad Att. 12, 45. i. in N. redditur per Latt. Sylb., ſed ubique abſolute, cum Noſter adiunxerit gen. ἱστ., ubi Sch. „hiſtoricum *volumen*," reſolvens ſubſt. gen. in ſyn. adi., dum P. omittit gen., e quo Gr. illum in titulo repetitum forte, diximus ad l. 1. Apud G. Th. cum Gr. n. „*ſyntagma*, (recentioribus aliquando frequentatum in titulis ſcriptorum) ad verbum *coordinatio*, (quo uti poterat L. Ern.) et ap. Gr. ad rem militarem pertinet, — liber ſ. opus coordinatum et conſtructum ap. Cic." ſed in v. *liber* modo ſyn. σύνταξις, quo de hic modo praebemus Suid. p. 409. i. σ., ἡ συγγραφή, ἡ ἱστορία, *liber*, ſcriptum, *hiſtoria*, Πολύβιος, Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν, *haec* in *praecedentibus* libris *demonſtravimus*, quae, Noſtro vicina, aliter tamen ſunt ap. Polb. 11, 2. T. 2. p. 275. e., ubi paulo ante, ταῦτα — ἡμῖν πρότερον δεδήλωται, antea *oſtendimus*, quae libera et hic ſunt ap. P., qui illud ἡμῖν pron. ſic per aliam formulam in act. reſpexerit; e quo Lat. verbum modo ſervat Sch. „*demonſtratum eſt*" ignorante paſſ. Stp. Th., quod v. ap. Poſſ. Call. p. 355. i. et in Ind. Xen. Cyr. Z. per Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., in art. τῆς de ſuo Bg. agente per pron., it. in ſq. τὲ, ſed in κρ. et τὸ γ. e P.

ὡς ἂν τοὺς φυλάσσοντας τὴν βασίλειον αὐλὴν δορυφόρους λάθοιεν, εἰλίσαντες [e] στρωμνῇ τινι [f] εὐτελεῖ τὸ σωμάτιον [g]

2. ſtodientes imperialem aulam ſatellites latere poſſent, involutum ſtragulo quodam vili corpusculum et conſtrictum,

e) Ms. Ba. εἰλήσαντες v. N. f) στρωμνῇ τινὶ Stp. rel. g) Ms. Ba. τὸ σῶμα v. N.

τοὺς φυλ.) Mox ſimpliciter hos vocat φύλακας §. 3., alibi aliter. *Leisn.* cf. 1, 2, 5. e. Ad Cap. in Pert. c. 5. e. T. 1. p. 541. m. *ad* palatium *ergo Pertinax profectus, quod tunc vacuum erat, quia* Commodus *in* Vectilianis *occiſus eſt*, Caſ. N. 4. „in V.) In aedibus Vectilianis, de quibus in ipſius vita, (p. 516.) Ap. Herodi. initio ſecundi βασίλειος αὐλὴ non eſt palatium, ſed domus Vectiliana, vel eius veſtibulum, ubi excubabant οἱ σωματοφύλακες. Ubicunque princeps, ibi aula" cf. 1, 5, 27., aliter hic reddente τ. β. ἀ. Bg., quam P., ſed cum Sch. „φ. *ſatellites* cuſt. *aulam*." Caeterum in hac regione e Bc. ed. toleravimus adhuc §. novae numerum, olim removendum, cum ὡς nectat arctius ſqq. cum prioribus; unde et ſuſtulimus diſtinctionem maiorem edd. poſt δορυφ., ubi Bg. cum P., reſolutis particip. per particulam, protaſin finire videtur, commate tamen ſervato, pro quo diſtinximus noſtro more duobus punctis; Noſtro periodum iterum per participia faciente, et in apodoſi iterum praemittente alia particip. et enunciationem aliquam per ὡς particulam. Denique in λαθ., P. deſerto, Bg. opt. per v. *poſſe* ad perſpicuitatem, ſeverius vero Stp. in marg.

εἰλίσαντες) Leg. ἐνειλήσαντες. *Reisk.* Compoſitum hoc, quanquam praep. perire per ſe potuit a pr. ſimili ἐν finitione, ut Bg. & P. libere ſic vertere, contra libros non ſuſcipiendum; cum et Noſter ſimplicibus ſaepe utatur pro compoſ., et Gr. noſtrum per Lat. illud compoſ. etiam reddatur in L. Ern. et Stp. Th., hinc tacente, tum ſimplex Lat. ab Intrp. hic non potuerit adhiberi, ut hoc ſenſu non uſurpatum, cf. G. Th., ubi Bg. modo per compoſ. Rsk. et aliud. Tum Sch. „εἰλίσαντες, part. aor. 1. ab εἰλίω, de quo tamen dubito, an ſit in uſu. Pro eo dicitur εἰλύω ſ. εἰλέω, *volvo.* Unde dicendum fuiſſet εἰλύσαντες ſ. εἰλήσαντες ς. τ. quum *volviſſent* corpus *ſtragulo quodam.* Poſterior lectio placet Sylb." qui in Ind. „rectius εἰλήσαντες" quo et redit Ms. lectio, ſpiritum modo alium ferens, qui et alibi variat (monente iam Stp. Th.) in v. εἰλέω, εἰλύω, εἰλίσσω et ἑλίσσω, quae ſola reperi, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Ind. Hom. Heſ. Orph. Call. Ariſt. Kuſt. Luc., tum Suid. et Heſ., it. Eur. Phoen. v. 3. Or. v. 444. 1293. 1432. et ad huius Ion. v. 40. Barn., ad Herodt. 1, 176. N. 4. et 2, 8. N. 23. ad Tim. Gl. p. 52. ad Ammon. p. 38. N. 81. et Kl. ad Tyrt. p. 109. i., ut aliquando Ms. lectionem debeamus amplecti, cum poëticae magis ſint εἰλύσαντες et εἰλίσσαντες, in quibus modo litterae in loco noſtro corruptae fuerint, υ et ι, tum σ pro duplici, cf. Fi. Ind. Aeſch. v. εἰλισσὸς, et ad Eur. Phoen. v. 242. Var. L. ἑλίσσων et ἑλίσων.

τὸ σωματ.) Ms. σῶμα a Gloſſatore eſt, per comparationem e §. 5., aut ut ſciamus, diminutivum eſſe pro primitivo, ut alibi, tacente Stp. Th., etiam illud, quod Sch. addit poſt ſeverum Lat. cum Bg. e P. „hominis defuncti cadaver, (prorſus ut L. Ern. Nr. 2., in quo et convenit cum

καὶ καταδήσαντες, ἐπιθέντες [h] δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς, ἐκπέμπουσιν [i], ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου

impoſitum duobus famulis, qui eſſent ipſis fideliores, exportari curant, tanquam ſcilicet aliquid ex cubiculi ſupel-

h) Ms. Ba. et Vi. ἐπιθέντες δὲ δυσ. v. N. i) Hoc comma fuit in B. 2. L. al. cum Ms. Bg.

illo Ms.) κ. quum *conſtrinxiſſent* ſ. *colligaſſent* corp." prius Lat. e P. cum Bg., ut poſtr. e Sb. Ind., ſed cum noſtro Gr. ap. G. Th. v. *devincire* et *obſtringere*; cf. Stp. Th., qui phyſica hac notione ponit tantum ex Hom. ſemel, cf. Ind. Ern. Luc. et L. N. T., hic ut valeat quid praep., et quod alibi e G. Th. dedimus in Bg. Lat.

ἐπιθέντες) Mss. inſertum δὲ pro τὲ in pluribus particip., ut alibi, agnoſcit ſane hic quoque P. in ſua *ac* copula, potuitque intra ſimiles ſyllabas τες et δυ facile per ſe excidere, ut tamen eodem carere queas, ut in aliis particip. coacervatis, cum et abſit in M. Ve., et Bg. tolerarit aſyndeton.

δυσ. οἰκ. τ. π.) v. Reitz. ad Luc. bis acc. c. 16. T. 2. p. 810. *Leisn.* ubi N. 17. noſter locus non bene adhibetur ad firmandum Luc. μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, in quo eſt forma illa contracti pron., pro τούτων, ἃ πρ., non ὧν, ut ibi ponitur, quae in hunc locum non cadit, ubi modo gen. τῶν πισ. pendet ab adi. δυσὶν, ut partitivo, quod addendum eſt Poſſ. Sy. p. 45. i., cf. Xen. M. S. 2, 1, 1. m. δύο τῶν νέων, niſi ob illum ipſum gen., quem et μηδὲν ibi habet eadem ex cauſa, huc reſpexerunt ad Luc.; ubi Bg. non reddit per aſſumtam ἐκ praep., (quod mihi placiturum erat, *duobus* e *fidis* ſibi *famulis*, uno ſubſt. tranſpoſito, pro ſeveriori *duobus* famulis *e* fidis *ſibi*,) ſed per expletum reſolutumque particip. ὄντων, mutato ſimul adi. gradu, dum e liberiore P. affert hunc locum Stp. Th. in v. ἐπιτ. i. ubi Noſter tantum ex analog. ut et §. 5.

ἐκπεμπ.) Bg. e Sch. alio ordine „*curant* exportari *defunctum*" praeeunte quodammodo P. alio tempore, ut G. Th. cum Gr. n. „*emitto*, — extra mittere, quod interdum imperio fit" ſ. imperando et iubendo, cui par hic Lat. Bg., reſpiciente Sch. per ſuum *defunct.* ad pron. αὐτὸ, e pr. σωμ. repetendum.

ὡς δή τι λ.) Sch. modo in σκ. *ſupellectilem*, et in adi. π. „σκευῶν" e pr. acc. σκ. ſupplens hunc gen., qui cum pron. τὶ in adi. hic, (ut in Lat. *aliquis*, cf. G. Th. p. 249. l. 73. 76. et Hor. Turſ. p. 93. i.) procedat, et, ut alii gen. cum ſubſt. alibi, tentatus eſſe poſſit a Ms. in vulgarem acc. περιττὸν, a pr. σκ. pendentem; ut tamen e pr. τῶν per lapſum ſcribae vulgatum gen. π. ortum dicas etiam, nihilque mutes ob Mss. reliquorum conſenſum; quanquam e P. quoque Bg. cum M. Ba. faciat; quorum Intp. tamen liberior eſt ratio in ſubſt. σκ. tranſpoſito, pro *aliquam ſupellectilem* cubiculi *ſupervacaneam*, cum voluerint, credo, Gr. formam in pron. τὶ neutro et praep. ſervare, ubi τὶ cum gen. τῶν adiuvant per ἐκ praep., ſed eandem Gr. cum gen. τ. θ. recte exprimunt ſolo gen., cum Graeca Noſtri ſane poſſint mutari in τῶν τοῦ θ., ſine praep. illa, quae et alibi modo periphraſin genitivi facit, ſive cum ſubſt. ſtans intra articulum et ſubſt., ſive intra art. et adi., ut hic de vulg. lect., ſive denique, ut e nova, modo poſt art., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 385. e. Rsk. ad

περιττῶν [k]. οἱ δὲ φέροντες [l] διὰ μέσων ἐκφέρουσι τῶν φυλάκων [m]· ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες κἀκεῖνοι [n] εἰς ὕπνον

3. lectile ſupervacaneum. Illi autem portantes, per medios id efferunt cuſtodes: quorum alii ex ebrietate crapula gravabantur, qui autem vigilarent,

k) Ms. Ba. περιττόν. v. N. l) Comma hic cum Bg. etiam in A. et al., et praeterea comma poſt δὲ in Sb. m) *Variantibus* rel. in commate aut puncto hic, reliquimus Stp. et al. colon, quo et Bg. reſpicit. n) κἀκ. ſine Iota in A. al.

Diod. An. V. 1. p. 92. m. ad p. 601. Fi. ad Well. p. 356. e. L. Ern. v. ἐκ Nr. 12. et N. T. Krb. p. 202. e., ubi recte monetur, eſſe in hoc periphraſin adiectivi, quod tamen hic in Gr. ϑ. ſubſt. deſit ap. Lat., et modo per Lat. *cubicularius* ſ. *cubicularis* efficias, utque proprie hic quoque ellipſin ſumas particip. ὄντων ad τῶν art., unde deinde conſequaris v. ſubſt. cum pr. ἐκ, quae formula deinde redit ad illam adiectivi, ut v. c. *e* re *eſſe* reſolvas in *utile eſſe*. Caeterum Phil. in Fl. p. 749. C. m. ὡς περιττὸν ἄχθος λ. *tanquam* onus *ſupervacaneum*.

οἱ δὲ φερ.) Sch. modo in ἐκφ. „*efferunt* corpus *per cuſtodes*" in ſubſt. addito reſpiciens e pr. σωμ. repetendum pron. αὐτὸ, quod ſtatim exprimit ſimul Bg., accipiens fere e P. particip. φ. phyſica notione, ut ſic ſtet cum affini v. ἐκφ., quo de v. ad 1, 13, 4. i., et ſimile Luc. 1, 172. l. 14. ἀρώμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου *e* triclinio *a* nonnullis *effertur*, quanquam et ceperis tropica, pro adv. feſtinanter, cito, qua de alibi.

ὧν οἱ μ. ἀ. μ. ἐκρ.) quorum alii crapulam edormiebant. Sic μέθαις cum κραιπάλαις eſt ſupra 1, 3, 3. et in hoc libro (2, 6, 9. e.) παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην. Sed hic poterat ſatis eſſe ἐκρ. *Steph.*

Putans adeo, redundare ἀ. μ., ut Leisn. in marg. Ox. „pleon., v. c. 3." ſed Sch. in v. ἐ. „ἀ. μ. crapulam *ſentiebant* ex *ebrietate*, ebrii *erant*, (hoc poſtr. fere e P.) ἀ. μ. ἐ. *ab* ebrietate, *temulenti erant*" cf. Exc. ad 1, 3, 3. e., ſevere agente Bg., et modo v. ἐκρ. in phraſin mutante, ignotam G. Th.

οἱ δὲ ἐγρ.) Forte οἱ δ' ἔτι ἐγρηγορότες ἴσα κἀκείνοις λ. iuxta illis, pariter atque illi. *Reisk.*

Quorum prius adv. temporis, etſi potuit excidere, tamen nec Mss. nec P. referunt, et facile ſubauditur, ut et Sb. in Stp. ad marg. Vs. inſerit. Sed poſtrema Rsk. pars, aeque violenta, non admittitur e contextu prioribusque, cum ibi dicantur ſatellites quidam plane profundeque dormiſſe, et decubuiſſe etiam haud dubie aut in ſolo, aut in ſedibus, ſed nunc quidam referantur vigilaſſe ex parte, ſed et ſimul, ſomno urgente, ſtantes capita reclinaſſe in manus, quibus haſtas tenebant, quale quid et pinxerat, quaſi magiſter Noſtro, Liv. 44, 33. *ſcuto* prae ſe *erecto* ſtare *galeatos*; dein, *ubi* feſſi ſint, *innixos* pilo, *capite* ſuper *marginem* ſcuti *poſito*, ſopitos *ſtare*; cf. in v. ἐγρ. hinc ſine Vs. Stp. Th., e cuius marg. fere Bg. reſolvit (v. Suid. 1, 675. m., non coll. ad Heſ. 1, 1076. i.) et ſumit Lat. formulam, ignotam G. Th., in κατεφ., ubi Sch. „*prolabebantur* in *ſ.*" bene in ſubſt. ὕπν. comparans hoc v. cum εἰς ὕπν.

κατεφέροντο, κατεχούσαις τὲ ταῖς χερσὶ τὰ δοράτια ἐπανεπαύοντο °, οἱ δ' p οὐ πάνυ τὸ ἐκφερόμενον τοῦ θαλάμου, ὅ

et ipſi in ſomnum deferebantur, ac tenentibus manibus ha- 4. ſtilia requieſcebant: caeteri non valde, quid eſſet, quod

o) Stp. et al. colon cum *Bg.* pro puncto rel., v. N. p) In M. Ba. οἱ δ' abeſt. *Mart.* v. N.

καθέλκεσθαι 1, 17, 20., ubi v., ut de noſtro v., poſito ſive abſolute; ſive cum dat. ὕπνῳ, ſive cum pr. εἰς, ἐπὶ et πρὸς, Bud. C. 570, 22. p. ſq. l. 16. Stp. Th. aliunde, ad N. T. Intrp. Act. 20, 9. Lexx. it. Kypk. 2, 105. Munth. p. 273. m. Abr. ad Aeſch. 1, 619. et Dl. Th. p. 822. m. Denique Sch. v. ἐπ. „χ. *dormitabant* (fere e P.) *reclinati* in *manus*, (e Stp. marg.) κ. χ. *tenentibus* manibus *haſtilia*, χ. indormire *manibus* ten. *haſtilia*" hinc ducente quid Bg., ſed etiam e Stp. Th. 3, 108. i. „ἐπ., q. d. ſuperquieſco, (ignotum G. Th.) Herodi. l. 2. ὧν — ἐκραιπάλων, — ἐγρηγορότες, (quod comma etiam in eius ed. cum omnibus, praeter B. 2., quo de mox,) — ἐπ., q. d. ſuperquieſcebant *manibus* tenentibus *haſtilia*, pro *quieſcebant* ſuper manibus, i. e. innixi manibus, quae viciſſim haſtilibus innixae erant, vel *requieſcebant* incumbentes manibus, quae viciſſim haſtilibus incumbebant. At Pol. pulchram hanc deſcriptionem hominum, qui ſe a ſomno vix defendere poſſunt, in ſua intp. minime expreſſit, — Porro quum dico hic *quieſcebant* ſ. *requieſcebant*, intelligendum eſt non pro ſomnum capiebant, ſicut et quies de ſomno ſaepe dicitur, ſed ſimpliciter de illo requieſcendi modo, qui eſt hominum, ſe ad ſomnum componentium, et qui vix ab eo ſibi temperare poſſunt. Dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγ. Ad hanc autem ſignif. pertinet illa expoſitio, quam dat Suidas v. ἀναπ., videlicet ἀνακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον" (1, 174. e. *decumbere* ad *ſomnum capiendum*,) quae vere diſputata videntur, ſed ut verbum non praeterea phyſica hac notione muniret aliunde, nec mihi repertum; monſtrante Sch. rectionem cum dat. rei, qui a praep. in v. pendet, tum Stp. aliter, quam nos ſupra, ſolvente tropum in m. P. ad v. κατεχ., ſed in Th. aliunde tenente vim v. κ. pro Lat. Bg. ſimplici, etiam ap. G. Th. cum Gr. n. Caeterum poſt ἐπαν., ut et ſupra poſt ἐκραιπ., commata delegimus, ut ὧν οἱ μὲν cohaererent magis cum relatis ſqq. οἱ δὲ — οἱ δ', in quibus non nihil moleſta ſunt ἐγρηγ. et κἀκεῖνοι, ubi Bg. decipiat aliquem, poſterius e Stp. marg. reddens, (quod forte excuſent Lat. *is* pro hic ſ. ille, et contra *illud* pro hoc, cf. Hor. Turſ. p. 389. et 446., it. Gr. αὐτὸς pro ἐκεῖνος, quo de alibi; quanquam ſervaturus eram *et illi*, ſumens de Lat. more ſic, ut pron. repetatur poſt alium caſum, ubi poteſt abeſſe; ut hic ſufficiebat ſolum καὶ pro *etiam*, cf. Schell. de ſtilo p. 439. e.) deinde οἱ δὲ ἐγρ. vertens, tanquam cohaerentia ſecum; unde reſolvit per pron. merum relat. et verbum temporis finiti, non reſpiciens ſimul partitionem in οἱ δὲ, in quo ſeverior Stp. in marg., *alii*, qui *vigilabant*, qui, etſi opprimens δὲ, tamen οἱ recte ſenſu partiendi prodit per ſyn. Lat., cf. 1, 3, 12. m., et participium ἐγρ., per ſe acceptum, reſolvit per pron. Sed Bg. ratio, non illa probanda, poſt ἐκραιπ. requirit diſtinctionem maiorem.

τὸ ἐκφερ.) Talis fere ſyntaxis Alciphronis 3, 60. ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή που τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, *alius putamina* nucum *rimabatur*, ſi *quid* edibile *intus relictum* latuiſſet. *Leisn.*

τι [q] ποτ' εἴη, ἐπολυπραγμόνουν [r] ἐπεὶ μηδὲ [s] αὐτοῖς διέφερε, ταῦτ' εἰδέναι. 5. τὸ μὲν οὖν σῶμα τοῦ βασιλέως οὕτω κλαπὲν [t] ἐκκο-

ex cubiculo exportaretur, inquirebant, nec ipſorum intererat, haec ſcire. Corpus quidem principis ſic furtim ſub-

q) M. Ba. ἐπολυπραγμόνουν, ὅ,τι ποτ' εἴη λ. v. N., comma illud interiicientibus rel., ſed nobiscum, ſine eo, diviſâ voce in B. 1: L. r) Hic comma in al. cum M. Bg. v. N. ſ) M. Ba. μὴδ' ἀ. cf. 1, 12, 13. m., ut μὴ δὲ (unde Ms. fluxit accentus) ed. A. al. t) Comma hic defuit in unis Ox., ſed poſt νυκτ. comma fuit in M. Bg. tantum.

Ibi p. 426. i. num *alicubi*, f. *an* forte *quid edulium* rerum, partium nucleí, *relictum delituiſſet*, ubi acc. praemiſſus eſt merus, cum hic ſimul ſit enunciatio per pron. interiecta, praepoſtero ordine, quem ſagacitas Gloſſatoris M. Ba. deprehenſum voluit oſtendere praeponendo verbo, quae tamen nondum ſufficiebant, ſed debebat totum membrum ſic inverti, *οἱ δ' οὖ π. ἐπολ., ὅ τι π. εἴη τὸ ἐκφ. τ. θ.*, alium ſequentibus ordinem Stp. in marg. et Bg., qui inde ſumſerit reſolutum particip., mutans tamen in meliorem e temporum conſecutione coniunctivum, negligentior in ποτὲ omiſſo, it. in ὅ τι per ſimpl. pron., quo de cum π. v. ad 1, 1, 5. i., cum Stp. ib. aliquid ſaltem dediſſet, *quidnam* eſſet, *quod* rel., pro quo varie Sch. in „ἐκφ. quod *efferebatur* ex *cub.* εἴη, quidquid *eſſet*, ὅ,τι *quodcunque* tandem *eſſet*, ἐπολ. *non* curioſe *admodum* inquirebant *in hoc*, quidnamcunque *eſſet*. πάνυ, vehementer, *magnopere*" notionem ſimpl. in v. πολ. ſequente Bg. et Stp. in m., qui tamen in Th. aliunde inclinat ad Sch. notionem ſecundariam, ut alii, cf. abſolute Ind. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Mor. et Ioſ. ex 1, 586. f. 2. e. it. p. 9. e. de deo adeo, ſed cum acc. rei ib. p. 105. m. 213. f. 2. l. 5. Rs. Or. V. 3. p. 279. l. 3. Ind. Plut. Krg. et Gs. Chr. Diod. S. Dion. C. 1273, 74. Ind. Polb. Xen. Ἀνβ. it. Pol. Z., cum gen. rei ap. Diod. S. 2, 43. l. 10. it. cum pr. περὶ Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1. it. ὑπὲρ Bud. C. 419, 54. ſed cum adv., loco praepoſitionis, πέρα Ind. Luc., at cum adv., emphaſin illam labefactante, Ioſ. 1, 261. f. 2. m. ἀκριβῶς ἔκαστα πολ. *curioſis* oculis *perſpicere*, ſed cum pron. τί ποιεῖν μέλλουσιν ib. 2, 29. f. 60. e. *curioſe* inquirere, *quidnam* facturi *eſſent*, it. ſq. εἰ p. 26. f. 54. i. denique Obſ. Miſc. Am. V. 6. p. 292. et Rsk. ad Polb. p. 491. e., at de v. ἐκφ. phyſica notione et cum gen. cf. Diod. S. 1, 348. l. 88. et Rs. Or. V. 7. Ant. p. 661. e., quam notionem et rectionem ignorat Stp. Th., ut Bg. Lat. in G. Th. modo eſt cum Gr. §. ſq. ἐκκομ., per quod Noſter variat.

ἐπεὶ μ. λ.) Sch. „ἐ. *quandoquidem*, (quod eſt i. q. quia, ut alibi dictum, et par illi *quum* Stp. in marg., quae poſt ἐπολ. admittunt comma, vel maiorem diſtinctionem aliquam cum Stp. ib., pro qua et maxima ſtabit, ſi per *nam* reddatur,) δ. ἀ. εἰδ., *intererat* ipſorum *ſcire*" cum Sb. Ind. et Bg., qui non bene oppreſſit particulam ἐ., pro *nam* nec *ipſ. int.* rel., i. e. ipſis utile erat, cf. Ind. Dem. e) per eandem cum dat. perſ. et inf. rectionem, εἰπεῖν — μοι ταῦτα — οὐδὲν διαφέρει, add. 43, 11. 78, 4.

κλαπὲν) corpus *principis* clam *abductum*. Eodem modo de cadavere Alcmenae a Mercurio clam ablato Anton. Lib. f. 33. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, λ. — Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει, λ. Sed forte κλαπὲν h. l. non eſt,

μισθέν τε τῆς αὐλείου θύρας" ductum, exportatumque per *νύκτωρ, ὀχήματι ἐπιθέντες,* atrii ianuam noctu, cum vehi-

furtim ablatum, (ut P. habuit,) ſed ſimpliciter, celatum, occultatum, v. Eurip. Ion. v. 946. ἐκκλέπτειν Ἀπόλλωνος γάμους, *celare* Apollinis *concubitus*. De v. κλέπτειν v. Per. ad Ael. V. h. 3, 47. *Leisn.*

Sed ibi p. 322. N. 5. reprehenditur illa verbi vis pro occultare, et aſſeritur altera pro furtim facere, altero ignaro, ſ. non animadvertente, qua de cf. ib. ad 12, 64. p. 834. N. 7. Πτολεμαῖος — τὸ σῶμα ἐξέκλεψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν — ἐκόμισε, reddente Bg. e Stp. m., quem cf. in Th. aliunde, Foeſ. Oec. Ind. Xen. Bach., Ἀνβ. Mor. et Pol. Z. Suid. 2, 325. m., non coll. ad Heſ. 2, 275.

ἐκκ. τ. αὐλ.) Sic alibi αὔλειον θύραν dicit, ſed et αὔλειον εἴσοδον, ſi non eſt error 2, 5, 4. *Steph.* αὔλεια θύρα, ἡ ἐπὶ τὴν αἴθουσαν, porticum domus, ἤγουν ἡ ἔξω τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ. ὅθεν καὶ αὔλειαι πρὸς διαστολὴν distinctionem τὴν τῶν ἐνδοτέρω θυρῶν. Sic Euſt. ad Ὀδ. ψ. p. 801. l. 29. *Leisn.*

Qui et in Ox. ſupra Gr. „*per* veſtibuli *ianuam*, (et in marg.) Valeſ. ad Harpocr. p. 27. et Boſ. in θύρα „quorum hic L. Boſ. Ell. p. 148. e. non huc reſpicit, vertens *ianuam exteriorem* ſ. *atrienſem*, ſed prior in N. ad Harp. p. 13. p. 87. l. 11. contra Steph. in marg., (quod tamen et Bg. retinuit,) et 2, 5, 4. diſputat, volens potius *veſtibuli*. Qui Stp. et errat, cum dicit, Noſtrum alibi iterum ſic, ut hic, dicere, nec huc ſpectat in Th., ſed Sch. in „θ. e *ianua* aulae *elatum*, αὐλ. *aulae*, veſtibularis *ianuae*" per ſyn. formulam duorum ſubſt., ſed ut res melius intelligatur ex his ad Poll. 1, 76. αὔλ. θύρα, atrii *ianua* N. 11. Kühn. „Ianua haec veſtibularis, ſi viam publicam ſpectes, prima eſt domum ingreſſuris, at exeuntibus inde ultima occurrit" cf. Harpocr. p. 87. Heſ. 1, 615. i. p. ſq. i. cum N., Suid. 1, 379. e. p. ſq. i. et ad eum Toup. T. 1. p. 22., Moer. p. 88. cum N., Bud. C. 1499, 51., ad Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 21. D'Orv. Ch. p. 31. v. 7. Weſſ. ad Diod. 2, 323. N. 99. Valck. ad Herodt. p. 469. N. 64. παρὰ θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι, *iuxta* ianuam *aulae*, alia forma, articulo cum adi. poſtpoſito, et rurſus alia, cum dupl. artic. τὴν θύραν τὴν αὔλειαν, veſtibuli *foribus* ap. Theophr. Ch. 18, 1. m., ubi v. Caſ. et Fiſch. N. p. 125. a. 193. et Ind., it. ſyn. Soph. Antig. v. 18. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν, *extra* aulae *portas*, et Eur. Hel. v. 445. πρὸς αὐλείοισιν — πύλαις, *ad* fores *atrii*, ſed Sch. ἐκκ. „τῆς θ. corpus *elatum* per *ianuam*" partim e P., qui omiſerat τ. αὐλ. θ., cf. Loesn. ad N. T. p. 110. i.

νύκτωρ) Adv. hoc ambigue poſitum eſt, ut trahi poſſit ad ſuperiora particip., vel ad extr. enunciationem, εἰς — ἀπ., non certe commode cum Stp. in marg. ad proximum membrum ὀχ. ἐπ., a quo propterea per comma ſeparavimus cum Bg., quia id membrum non eſt unum de principibus, ſed ſecundarium, reliquis edd. ſegregantibus id adv. a prioribus, commate poſt θυρ. poſito, et referentibus ad extr. membrum cum P., qui tamen et cum Stp. rexerit, et in κλεπ. ἐκκομ. τε videtur hendiadyn ſtatuiſſe in participiis, per copulam iunctis, et inſuper novam copulam aſſumſit.

ὀχ. ἐπιθ.) Videtur Commodi corpus contumeliae cauſa vehiculo fuiſſe impoſitum, ut Scheff. cenſet de re veh. 1, 18. p. 270. ſq. Ita enim ſervi et damnati ap. Rom. ſepultura mandabantur, ut plauſtris efferrentur, inſtar pecorum. Ita hac infamia ap. Herodi. 4, 6, 2. notantur

εἰς τὸ ἀριστεῖον u *ἀπέπεμψαν*, culo impoſuiſſent, in Ariſteum

u) M. Ba. ἀρίστιον v. N.

Getae imperatoris amici et miniſtri, a Caracalla fratre condemnati. *Leisn.*

In Noſtri quidem altero loco alia cauſa videtur eſſe, ſed hic modo feſtinatio, ut quam celerrime cadaver amoveatur.

εἰς τὸ ἀριστεῖον) Hoc agnoſcit etiam Pol. Verſio *Ariſteum*, et Memmius ex huius hiſtoriae l. 4. colligit, fuiſſe ſepulcrum principum. Sed rectius fortaſſe προάστειον, *ſuburbanum*, quo Commodum delectatum fuiſſe, patet ex praecedd. 1, 12, 11. itemque Severum infra 3, 13, 2. *Sylb.* Pro ἀριστ. fort. leg. προάστειον, in Ind. *Idem.* Nomen, ut videtur, loci Romani, in quem corpus Commodi miſſum fuit. Memmius ex Herodi. 4, 1, 7. colligit, fuiſſe ſepulcrum principum ita dictum. Sylb. tamen conjicit, legendum eſſe προάστειον, quo Commodus delectatus ſit et Severus. *Scheid.* Olim quidem exiſtimabam, legi fortaſſe debere Ἀριστιεῖον, ita, ut praedium cuiusdam Ariſtii eſſet: poſtea, mutata ſententia, putavi emendandum εἰς τὸ προάστειον. Sed, ut in re mihi quidem obſcura, nihil affirmem. *Fab.* Legunt alii, neſcio, qua fide, προαστεῖον, (ſic in utr. ed.) *Oxon.* Nemo explicare poteſt, quid ſit Ἀριστεῖον hocce, aut ubi fuerit. Quid ſi hanc vocem ex lingua vetere Teutonica derivaremus? Teutonicis militibus ſtipatus fuit Commodus, qui hanc denominationem ex Germania Romam transferre potuere. Ap. veteres Germanos *Ariſtato* eſt monimentum ſepulcrale, v. Wachter. Gloſſ. p. 72. Reineſius alicubi notavit, (in marg. forte ed. Par.) ſe Ἀριστεῖον interpretari *locum*, in quem Romae *Optimates* convenire ſolerent. Sed ubi mentio fit iſtius loci? Iſte locus aeque ignotus, ac Ἀριστεῖον. Forte leg. Ἀντωνῖνον. *Leisn.* Lego Αὐγουστεῖον. *Auguſteum* appellabatur conditorium, ubi cineres et oſſa Auguſtorum tumulabantur. Vulgo pronunciabant Ἀγυστεῖον, unde nata vulgaris lectio. Cogitavi etiam aliquando de Ἀδραστεῖον, templo Nemeſis. *Reisk.* Exercuit viros doctos vox ἀριστεῖον, varieque eam tentarunt. Sed nihil mutandum eſſe puto in lectione huius loci, et minime veroſimile eſt, notiſſimam vocem προάστειον a librariis in hanc transformatam eſſe, quam potius ad eundem modum formatam cenſeo, ut voces πρυτανεῖον, ἀνάκειον, ἡφαιστεῖον, ἡρακλεῖον, et, quod propius huc pertinet, μαυσώλειον. Locum denotare videtur, ubi οἱ ἄριστοι ſepeliebantur, cf. 4, 1. Notum eſt, ἀριστεῖον alias donum ſignificare, quod militibus propter fortitudinem tribuebatur. *Stroth.* Vox haec iam diu turbavit Herodiani interpretes. Sylb. legi volebat προάστειον, quod minime mihi quidem placet. Memmius ex 4, 1, 7. colligit, ſignificari commune principum monumentum. Eandem explicationem nuperrime amplexus eſt Strothius. Sed velim primo ſcire, quinam ſint οἱ ἄριστοι; ſoli ne imperatores, — quod contra omnem omnium et Herodiani in primis uſum loquendi pugnat, — an etiam alii, genere illuſtres? Deinde an noctu licuiſſet corpus Commodi in publicum imperatorum monumentum deportare? Quod vero maxime militat contra explicationem Strothii: Ael. Lampridius Commodum bis humatum eſſe narrat. Primum enim clam per noctem ſepultus eſt c. 20. in Comm. (T. 1. p. 527. e.) Idem Dio Caſ., vel potius Xiph. tradit, ſecundum quem Commodus inſciente ſenatu et populo terrae traditus eſt. Quum enim plebs,

ὁ δὲ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος ἅμα 6. miſerunt. Laetus autem et

ut ſtatuas eius, ita etiam corpus trahere et lacerare vellet, quod ipſum Lampr. habet l. c.: Pertinax dixit (Xiph. S. p. 387. l. 10.) τῇ γῇ ἤδη τὸν νεκρὸν κεκρύφθαι. *Poſtea* vero, ſedato ſcil. primo populi tumultu, corpus Commodi (*iuſſu Pertinacis*) in *monumentum* Adriani *translatum eſt*. Haec ſunt verba Lampridii c. 17. in Comm. (p. 521.) Hoc vero Adriani monumentum ſine dubio eſt idem illud templum, cuius Herodianus meminit 4, 1, 7., ad quem locum cum Memmio provocat Strothius, ἔνθα Μάρκου τὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων, hinc et Adriani, ad cuius familiam, iure ſaltem adoptionis, pertinebat Marcus, ἱερὰ μνήματα δείκνυνται. Ex his clariſſime elucet, hoc imperatorum publicum monumentum non eſſe poſſe idem, quod Ἀριστεῖον, quoniam, ut ex Herodiani cum Lampridio comparatione apparet, in hoc prima, in illo ſecunda demum Commodi ſepultura facta eſt. In eam itaque deducor cogitationem, vocem hanc, quum praeſertim, ſenſu ſcil. ad hunc locum accommodato, ap. nullum alium auctorem occurrat, minus recte hic legi. En coniecturam meam! Lego Ἄρεος aut Ἄρεως — qua forma Noſter utitur 4, 2, 11., qui locus etiam quodammodo confirmat emendationem meam, — πεδίον. Quam facile ex ΑΡΕΟΣΠΕΔΙΟΝ enaſci potuerit ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ, nemo non videt. In Campo Martio vero quam ſaepiſſime viros nobiles, in primis imperatores non ſolum crematos eſſe, ſed ſepultos etiam, id equidem poſſem magno exemplorum numero confirmare. Sufficient ex plurimis pauca. Primum Syllam in campo Martio honoris cauſa ſepultum, tradit Appianus. Idem Plutarchus docet, qui Lucullo quoque eundem honorem habitum narrat. Porro Marcellus, filius ſororis Auguſti, in campo M. ſepultus eſt, ut diſerte narrat Serv. ad Virg. Aen. 6, 873. ſq. Ipſe deinde Auguſtus, Suet. c. 100. Tac. An. 1, 8., ubi inter alia Tiberius campum M. vocat ſedem ſepulturae deſtinatam. Mauſoleum quoque Auguſti in campo M. ad ripam Tiberis erat extructum, cf. Strab. ed. Caſaub. p. 236. Ibidem Germanicus ſepultus eſt Tac. An. 3, 4. et Britannicus ib. 13, 17. Sed ohe! iam ſatis eſt exemplorum, et ex Dione multa adhuc congerere poſſem, ſi opus eſſet. Non ſine ratione igitur meam emendationem ad veritatem proxime accedere credo, donec aut aliam faciliorem certioremque protulerint eruditi, aut ſaltem aliam huic loco convenientem ἀριστείου ſignificationem oſtenderint. *Gedik.*

In re incerta nihil equidem facio, quam, ut, relicta nunc vulgata lectione, a qua Ms. illa modo diverſa eſt per litteras et ſolennem varietatem, expectem, quid aliis videatur de propoſitis, ipſe quidem non inclinans ad Sb. προάστειον, tum quod a litteris vulgatae lectionis abhorret, tum quia ap. Noſtrum deinceps non ſit mentio ſepulturae in ſuburbano, nec multum tribuens Reiskiano, quod nec novi pronunciatum ita, ſed aliunde, cf. Xiph. 225, 38. cum Ind. Sb. Lat. v. *auguſtale* et ad Dion. Caſ. p. 606., porro exiſtimans, Leisnerianum eſſe difficilius, quam ut Noſter ſic ſimpliciter et ſine explicatione poſuerit, ſicut et Gedikii illud videtur nimis vagum nec ſatis definitum, et Ἀδριανεῖον, quo quis tendat e Lamprid., iterum a vulgatis litteris abire; quibus propiora quondam habebam μνημεῖον, de maiuſculis quidem elementis, aut ἀρχεῖον, i. palatium, (quo interea ductus ſit Commodus, extra id peremtus, cf. 6, 2., donec in ſepulcrum ſolitum veniret,) quam vocabuli notionem non repetiit L. Ern. e Stp. Th., ubi tamen eſt modo in plur. τὰ ἀρχεῖα,

τῇ Μαρκίᾳ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο. ἔδοξε δὲ [x] αὐτοῖς, περὶ μὲν τοῦ θανάτου φήμην ἐγκατασπεῖραι, ὅτι δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκοι, ἀποπληξίας ἐπιπεσούσης. καὶ γὰρ

Electus cum Marcia, quid facto opus eſſet, conſultabant. Viſum autem ipſis, de morte quidem eius rumorem ſerere, quaſi ſcilicet repente mortuus fuerit, 7. cum eum apoplexia invaſiſſet.

x) M. Ba. δὴ v. N.

ut et in Sb. Ind. et Gs. Chr. Gr., quanquam et in ſing. obvium, v. Ind. Xen. Ἑλλ. Mor. et Cyr., a litterarum quidem ſimilitudine maxime blandiens, nec tamen a me obtrudendum, ut nec alia, de quibus v. 3, 15, 16. e. De duplici quidem Commodi ſepultura etiam cf. ap. Angl. Heyn. Hiſt. 4, 1022. e. ut de v. ἀπ. pro ſimpl., ap. Bg. e P., quoque Stp. Th. aliunde, ſed non cum pr. εἰς, cf. tamen Rs. Or. V. 6. Dem. et Fi. Pal., et cum ſyn. ἐπὶ et πρὸς Ael. V. h. it. ὡς Iſocr. Pan. Mor. p. 22. m. ubi ſevera ſunt Lat. *ablegare* et *amandare*, quae utr. ap. G. Th. cum Gr. n. ſed ap. Woll. de V. med. p. 24. e. „Herodi. 2, 1, 5. *corpus* principis *elatum* in *Ariſteum* ἀπέπεμψαν, *miſerunt*, quo quidem loco ἀποπέμπειν deſignat *mittere* cum *comitatu*“ (e P.) qui parvus hic fuerit.

τὸ πρακτ. ἐβ) Bg. ut alibi, it. in ſq. ἔδ., ut Ms. δὴ, pro igitur; nihil hic iuvante P., e quo mox Bg. ſupplet in θαν. pron., et in φ. ἐγκ. Lat. ſimpl. ducit, pro quo dediſſem ſaltem compoſ. illud Stp. Th. hinc „rumorem *diſſeminare* in urbe“ etiam ap. Ern. L., ſed ſine adiuncto extr., quod nec neceſſarium, cum pr. ἐν redundet, cf. 1, 4, 18. e., unde ap. G. Th. in illo Lat. modo κατασπείρειν, ſed ap. Poſſ. Call. p. 415. i. „ἐγ. φ. π. τινος, famam *de aliqua* re *divulgare*, (quod et ſimul in L. Ern. et ap. G. Th. ibi pro explic., ut et) *ſpargere*, Herodi.“ praeter quem non reperi alibi formulam, nec verbum, niſi alio ſenſu ap. D'Orv. Ch., Noſtro reſpiciente forte formulam Lat. in v. illo, et ſimul Gr. in κατασκεδάζειν φήμην, cf. Stp. Th. v. utr., et, ignotam illi, φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατασπείρεσθαι, famam *de* ſe *ſpargendi*, ap. Ael. V. h. 14, 30. i., at de περὶ, pro quod attinet, quomodo et Lat. Bg. e P. valet, cf. L. N. T. Schw. v. i. et Krb. p. 500. Nr. 8) Munth. p. 324. Z. ad Vig. p. 633. b. e. et Ind. Xen. Cyr. it. Dem. 84, 5. 27. et 86, 10.

ὅτι) Libere cum P. reddit Bg. hanc voculam, proprie ut ſtet poſt ſubſt. φ. ſimiliter, ut cum v. affini φημὶ, cf. Diod. S., dum Stp. Th. in ſq. v. τελ. formam hanc plusqf. per ſimpl. augmentum ignorat.

ἀποπλ. ἐπ.) Sch. „ἐπ. *quum* incidiſſet *apoplexia*, — ἀ. ἐ., mori, *apoplexia* repente *incidente*“ pro P. contractis Gr. duabus formulis in unam, retenta in v. ἐπ. notione ſecundaria illa, ſed Bg. iterum reddente, ut alibi, et pron. αὐτῷ explente, tum ad Noſtrum non ſpectante Stp. Th. in ἀπ., quod novit tantum pro ſtupore illo ac torpore corporis mentisque, noſtratium *Schlag*, ſ. *Schlagfluß*, non item pro ictu ſanguinis, nobis *Blutſturz*, niſi forte v. e., cf. Rhodig. L. A. l. 6. c. 8. p. 279. G. Th. v. et *attonitus*, Foeſ. Oec. Suid. 1, 289. e. Eutrop. 8, 5, 7. e. de Vero, it. Aur. Vict. epit. 16, 8., rem ipſam et morbi genus tranſeuntibus etiam Anglis ap. Heyn. l. l., et Lat. Bg. e P. retinente cum Capit. cum de Vero T. 1. p. 345. et 433. e., ubi v. N.

ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, προδιαβεβλημένης τῆς ἀκορέστου καὶ ὑπερβαλλούσης[y] ἐκείνου τροφῆς. πρῶτον δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐπιλέξα-

Etenim facile fidem inventurum arbitrabantur hunc rumorem, dudum infamato inſatiabili et 8. nimio eius victu. Sed ante omnia viſum eſt, deligere vi-

y) M. Ba. ὑπερβαλουσ. v. N.

ἐνδεχ.) certe ap. hos, qui cibi ac potus intemperantiam credunt eſſe cauſam apoplexiae. Conſulendi medici. *Leisn.*

Sch. ἐνδ. „π. ἔχειν, *facile*, ſ. *probabili* ratione *credi*, — ἕξ. fidem, h. e. *creditum iri*, — φ. *rumorem* facile *creditum iri*, — π. ἐ. ἔχει φήμη, facile *creditur* de illo huius rei fama" partim e P., unde Bg. modo participium mutat in adv., de ſuo adhibens in v. ἕξ. ſyn. Lat., accommodate ad Vern. rationem, pro ſeveris, *facilem* fidem *habiturum*, quomodo licet dicere, cum et Lat. dicatur contra *difficilis fides*, cf. in ſubſt. G. Th. 654, 69. et 656, 34. „*habuit* res *fidem*, i. credita eſt" cf. l. 42. ſqq., dum Bg. phraſis, non alibi reperta, proprie alia eſt Gr. illa N. T. Luc. 18, 8., e P. laudante hunc locum Stp. Th. v. π. 3, 138. A. m. poſt haec „res aliqua dr. π. ἐχ. fidem *habere*, ſ. obtinere, ſ. impetrare, vel uno v. *credi*" ſed tantum e Noſtro, praeter quem, noſtra notione, habui tantum e Diod. S. 1, 47. ult. cum articulo ſine diſcrimine, οὐδὲ τὴν πισ. ἔχει, fide *deſtituitur*, ſed alia notione, a Stp. non plene prolata, praeter illam N. T., v. Ind. Dem. v. π. Nr. 3. R. Or. V. 7. II. v. ἐ. et π. it. Ael. V. h., tacente Stp. Th. hinc in v. ἐνδ., nec ſimile quid afferente, ubi pro adi. haberi poſſit particip., unde et Sb. Ind. „probabili *argumento*" dux Sch. partim, Vig. (quem et Leisn. in Ox. marg. notarat per „Vi. 277.") p. 350. Nr. 11. „ἐν. πίστις, fides, quae ſatis facile ac probabiliter adhibeatur, ap. Herodi. *l. 2. i.*" Polb. 8, 2. i. T. 2. p. 99. i. τὰς ἐνδεχομένας πίστεις, *pignora* fidei *idonea*, ſenſu militari, e forenſi ducto, cf. Ind. it. Thom. M. p. 306. Suid. 1, 632. e. 746. m. Bud. C. 787, 46. Abr. Dl. Th. p. 362. i. R. Or. V. 4. p. 140. e. 142. i. V. 8. Ind. Lyc. p. 660. i. it. ad Polb. p. 392. i., ſed ſine Ind. Dem. 34, 3. 307, 3. it. Phil. in Flacc. p. 759. pen. et Xen. Mem. S. Ind. Denique Bg. de ſuo artic. τὴν per pron.

προδιαβ.) Sch. „πρ. quum *iam* ante *omnium* ſermonibus *traductus* eſſet *eius* immoderatus *cibus*, — ἀκ. immodici *cibi*, — ὑπ. cibo *nimio*" brevius recte agente Bg. in v. πρ., ubi tantum praep. in adv. ſyn. ſeparatur, quae commoda Verſ. non eſt in L. Ern. et Stp. Th., ubi ſine auctoritate, quam v. ap. Thuc. 425, 14. cum N., et in Luc. Ind., ſed et 3, 592. l. 42., ubi p. ſq. Noſtri locus in N. affertur ſine Vs., a Kypk. 1, 296. ſic redditus, „*quum* iam *antea* ille *ob* immoderatas *epulas* male *audiret*" partim e Stp. marg. in v., ſed et e P. in ſubſt. τρ., quod h. l. pro victu, i. modo capiendi cibi ac potus, quem utr. bene Leisn. antea innuebat, tacente Stp. Th., ſed cum Bg. Lat. tamen, ap. G. Th. cum Grr. al., ſed etiam pro diaeta, tum ad particip. Lat. Bg. etiam in L. Ern. „ὑπερβάλλων, *nimius*, Gl. V." cf. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. et ſine Ind. Dem. 101, 5. Sed Ms. aliud tempus, aor. pro praeſ., ut alibi, eodem ſenſu, hic vel per errorem in duplici, vel per gloſſam ob pr. tempus praeter. in πρ.

πρῶτον) E P. a Bg. redditum adv. per formulam ſyn., (quo de ſenſu

σθαι ἄνδρα [z] πρεσβύτην τινὰ καὶ σώφρονα, τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχὴν [a], ὅπως αὐτοί τε σωθεῖεν, καὶ ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειαν. καθ' ἑαυτοὺς δὲ [b] ἀναλογιζόμενοι, οὐδέ-

rum aliquem provectum aetate ac ſobrium, ſucceſſurum imperio, ut et ipſi incolumes forent, et ab acerba ac proterva tyrannide omnes reſpirarent. Secum autem reputantes, ne-

z) Comma hic in Ox. et Ed. v. N. a) Colon hic in Stp. rel., ſed inde depravatum punctum in Lu. et al. b) M. Ba. δὴ v. N.

alibi, etiam ap. Stp. Th. aliunde,) ſed et pron. omiſſum, (olim reſtituendum,) it. Lat. in v. ἐπ., quod et in G. Th., it. in L. Ern. et Stp. Th., una cum ſyn. *eligere*, ap. G. Th. cum Gr. n., quae ſint tamen potius Gr. ἐκλέγειν, in poſtr. Lat. ibi praefixum etiam, videaturque et hic redundare praep., cf. de hoc v. Abr. Dl. Th. p. 343. m. Ind. Luc., et pro legere, (quod et ipſum oſtendat vim ſimpl.) ad Heſ. 1, 1324. e. N. 27. Tum Bg. e P. πρ. per formulam, etiam ap. Stp. Th. aliunde, quod, proprie ſubſt., moverit edd. illos, ut comma ponerent poſt ἄ., ad quod Bg. et P. pron. τ. trahentes, pro adi. potius ſumſerint, ut alia ſubſt., et hic etiam ob adiunctum σ., variante Noſtro in δ. τὴν ἀ. cum 1, 5, 2. m., ſed ſine auctore formulam ponente Stp. Th. 1, 957. G., cf. Dreſ. de V. m. p. 547. i. Kypk. 2, 39. m. et Diod. S. 1, 135. l. 35. it. p. 501. l. 99. *Sic* Bg. e P. etiam in v. σωθ., (ubi tenet Stp. Th. modo formulam Lat. affinem,) it. in v. altero ἀν., quod et ap. G. Th., tropo ſic ſoluto „recipere intro halitum, et per hoc ipſum vigorem, animum, vires“ ſed a Stp. tantum e poëtis „recreare ſe, animum recipere, rel.“ i. e. a tyrannide ſ. tyranno liberatum eſſe, et proinde tranquillum ac laetum poſt tyrannidem, cf. Foeſ. Oec. et cum ſyn. pr. ἐκ τοῦ δέους in Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed abſolute Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc., ut per pravos numeros in Ind. Polb., at de Lat. Niz. et Cl. Cic., ut pr. ἀνὰ ſignificet nihil, vel iterum, rurſus, ut noſtrates, *wieder* frey *athmen*, ſed ἀπὸ et ἐκ pro μετὰ, Lat. *poſt*, vel *ſich* erhohlen *von*. Tum Sch. partim cum P. in „π. *amara* ſ. *ſaeva* tyr.“ quorum primum ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., tamen utrumque pro moleſto et ingrato, nec vero de ſubſt. Bg., quo de Gr. proprie fere dicitur adi. π., cf. Wytth. Plut. de ſera n. v. p. 43. e. et Zoſ. 1, 6, 4. Χαιρέου ἐλευθερώσαντος πικρᾶς τὸ πολίτευμα τῆς τυρ., Chaerea *remp.* a *tyr.* per acerba *vindicante*, it. 1, 13, 5. e. *acerbam*, ſed ap. Luc. 1, 635. l. 1. *amaram*, Heſ. 2, 961. i. πικρὸν, χαλεπὸν, λ. ſine N., tacente Stp. Th. etiam in adi. ἀκ., quo de alibi, ut et de Lat. Bg., ap. G. Th. non de ſubſt., nec cum Gr. aliunde mihi reperto, ſed haud dubie intelligendo hic cum P.

καθ' ἑ.) Ms. δὴ etiam P. *igitur* hic refert, qui tamen et δὲ ad ſenſum dederit, ut libere addit adv. *diu*, aut in v. per ſecundariam notionem aſſumſit, repetitum ſemel a Sch. in „ἀν. *reputantes* apud *ſeſe*, ſ. diu *inter* ſe *conſultantes*, — καθ' — *ap.* ſe *conſult.*“ dum Bg. in praep. ut 1, 6, 21. e. et Fiſch. ad Well. p. 371. m. „κ. Lat. *cum*,“ noſtro loco ſubiecto ſine Vs., ſed Sb. Ind. v. κ. m. „*apud* ſe, *ſecum*“ reſpiciente P. alia Gr.,

να οὕτως ἐπιτήδειον εὕρισκον [c], ὡς Περτίνακα. ἦν δὲ [d] ὁ Περτίναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς ϛρατιωτικαῖς τε [e] καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας

minem ſic idoneum invenie-
9. bant, ut Pertinacem. Erat
autem Pertinax genere Italus,
in multis, tam militaribus,
quam civilibus probatus nego-

c) Vitia ex ſe deinceps nata in B. 2. R. εὕρισιον, B. 1. L. εὕρησιον et B. 1. R. εὑρήσειαν. d) M. Ba. δ' ὁ π. cum A. utr. et B. 1. cf. 1, 17, 14. i. Poſt Περτ. comma in Stp. rel., ſed nullum in B. 1. R. al. v. N. e) τε in M. Ba. abeſt. *Mart.* v. N.

v. c. ap. Thuc. 262, 74. κ. ἐ. βουλευσάμενοι, conſilio *inter* ſe *inito*, ſed in v. ἀν. Stp. Th. tacente cum Lat. Bg., ut L. Ern., nec emphaſin aliquam prodente, ut redundet praep., cum et in ſimpl. λογ. habuerimus Bg. Lat., quo de G. Th. cum Gr. utr. „iterum iterumque, ſ. diligenter putare, — multum ac diu cogitare, rel.“ cf. Bud. C. 927, 10. Ind. Dem. Xen. Mem. S. et Polb. it. L. N. T.

ἐπ. εὕρ.) Bg. ut Sch. in v. „inveniebant *idoneum*, ad imperium“ bene explens abſolute poſitum adi., e pr. tamen ut et repetas εἰς τοῦτο, ſcil. εἰς τὸ διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν, tum v. εὑρ. hic tropice, pro cognoſcere, ſ. intelligere, ſ. iudicare; Stp. Th. eodem tendente per 1, 1307. G. „comperio, reperio, Dem. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, λ.“ ſine Ind., cf. Ind. Fi. The. Aeſch. et Pal. Plut. Hſ. Ael. V. h. et L. N. T. it. G. Th. cf. 1, 17, 9. m.

ἦν δὲ) De Pertinacis ſucceſſione et iis, quae ea occaſione facta ſunt, brevior Noſtro eſt Dio Caſ. p. 1225. ſqq. ſ. Xiph. S. 386, 17. ſqq., ut in partibus contrarius Capit. in P. c. 4. T. 1. p. 538. Sed v. ἦν hic eſt in dupl. rectione, primo cum nominativo Ἰταλ., deinde cum participiis; unde per totam §. modo requiritur diſtinctio minima, usque ad v. τηρησ., et aliquando §. 10. numerus removebitur.

τὸ μ. γ. Ἰτ.) Xiph. (S. 387, 26.) ἦν δὲ ὁ Π. Λίγυς ἐξ Ἄλβης Πομπηίας, (πατρὸς οὐκ εὐγενοῦς,) *erat autem* P. *Ligur*, civitate *Alba* Pompeia *ortus*, (patre *ignobili.*) Caſaubonus (ad Capit. in P. c. 1. i. T. 1. p. 529. N. 2.) propter parentem *Ligurem* dici Pertinacem ſuſpicatur. Sed et ipſum Ligurem natum, aſſerit Vict. ep. (18. 6.) libertino *genitus* patre *ap*. Ligures *in* agro *ſqualido* Lollii *Gentiani*. Capit. in Pert. 1. *natus eſt* P. *in* Apennino *in* villa *Martis*; quam cum in Liguria non invenire liceat: Caſaubonus, ut coepimus dicere, Dionem de origine, non de nativitate accepit, (l. l. N. 5.) cui ſententiae favet Herodiani Ἰταλ. *Boecl.* Xiph. Λίγυν, cui aſſentit Victor. Capitolinus *natum* tradit *in Ap. in v. M.* Ut mirari ſubeat, quod in Zonara ſcriptum reperio, Λίβυς ἦν ἐκ τῆς Ἄλβης Πομπηίας, quod nec ſatis animadvertit ipſius Intp., cum ita reddiderit, *Afer* ex *A. P.*, ideoque mendum irrepſiſſe ſuſpicor γ in β perperam mutato. *Oxon.* Alba Pompeia colonia et urbs Liguriae ad Tanarum flumen, cuius meminit Plin. 3, 5. Si fides Capitolino c. 1. *natus eſt in Apennino in villa Martis*; ſ. ut Cluver. vult, *in* villa *patris*, quam villam credibile eſt prope Albam Pomp. fuiſſe ſitam. Nec igitur Herodi., Dio et Cap. diſſentiunt. Sed diſſentire videtur Zonaras, qui Λίβυς ἦν, inquit, ἐκ τῆς Ἀλβ. Π. Sed Λιβ. corrupte editur pro Λίγυς. *Leisne*

πράξεσι [f], πολλὰ δὲ κατὰ Γερμανῶν καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων ἐγείρας τρό- tiis, et qui multa adverſum Germanos atque orientales barbaros erexerat tropaea:

f) Colon in Stp. rel.

De re illa v. ad Dion. C. 1227, 75. et Schotti Illuſtris ICti Lipſ. lib. ſingular. de vita et conſt. Pert. p. 9. e. cum Capit. c. 1. i. p. 529. *pater libertinus — fuit.* Sed Bg. e P. iterum in formula τὸ γ. Ἰτ., etiam in omiſſis μὲν et δὲ, ſervans contra copulas ſqq. ubi τὲ in vicinia alterius καὶ Ms. opprimit iterum (cf. 1, 13, 15. e.) cum P. ſed in v. εὐδ. Bg., ut 1, 2, 2. m. v. δοκιμωτάτους, cf. aliunde Bud. C. 505, 10. Stp. Th. et ad The. Ch. Caſ. p. 28. m. et Ind. Fi., cum pr. ἐν etiam, it. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr. utr., Hell. Mor. Pol. Z. et Mem. S., ſed Dem. ſine Ind. 110, 19., et alio ſenſu 383, ult., qua ſervata praep., non pro laudatus ſ. celebratus ceperit Bg. ſuum, in ſubſt. πρ. a P. diſcedens, quocum aliunde reddit Stp. Th., ſed et cum Bg. 3, 525. F. m. et G. e., ut tamen et de muneribus capias e §. 11. ſ. magiſtratibus, cf. ad Luc. 2, 238. N. a. m.

πολλὰ δὲ) Per copulam ſimpl. e P. fere, ſed de ſuo Bg. ſimul participium per pron. reſolvit, (cf. 1, 12, 8. i.) tum ex eodem in rel.; nihil tenente Stp. Th., quam in v. e. „ἐγείρειν τρόπαιον ap. Herodi. ſaepe, *excitare* ſ. *ſtatuere* tropaeum, (cf. Ind. Ael. V. h., ſed 3, 1618. B. m.) ἀνιστάναι τρ. eodem ſignificatu, quo ἱστάναι, *erigere*, et ἐγ. *excitare*, (D. i.) κατά τινος στῆσαι ſ. ἐγείρειν τρ., *de* — trop. *ſtat.*" et tamen rurſus ex aliquo Noſtri loco reddente *contra*, quod, ut et Bg., non dicunt Lat., ſed *ſuper*, ex, *de*, cf. G. Th. v. *trop.*, quae dicuntur pro *propter*, ut pro Lat. his omnibus illud κ. Gr., cf. Stp. Th., qui et l. l. habet τρ. ἱστάναι cum ἐπὶ, it. cum ἀπὸ, ut ap. Dem. 444, 6. et cum ὑπὲρ 569, 17., ſed Noſtri formulam ap. Luc. 3, 520. l. 85. οὐ γὰρ ἐστι κατὰ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον, neque *enim* contra *Demoſthenis* orationes *tropaeum* licet *erigere*, quo in Lat. G. Th. etiam non habet cum Bg. ſubſt., forte ut ab initio in formula hac praep. κ. valuerit illud Lat. Stp. Gs. et Bg. proprio ſenſu ex iſto Cic. ap. G. Th. v. *trop.* e., *cum inter ſe bellum geſſiſſent, ut ii, qui* viciſſent, *tropaeum* aliquod *in* finibus *ſtatuerent*, rel., quod cadit in vicinos ac finitimos, etiam eos, qui ap. Noſtrum ſequuntur.

κατὰ Γερμ.) Hoc teſtatum habemus et infra duobus locis, (2, 9, 12. m. et forte 2, 10, 7.) *Steph.* v. de militia eius Capit. in P. c. 2. (T. 1. p. 532.) *Boecl.* De tropaeis, contra Germanos a Pert. erectis, duobus locis Dio 71, 3. p. 1179. et 73, 6. p. 1230. Pertinacem etiam bellis Britannicis cum laude interfuiſſe, tradit Dio. Quas victorias contra Orientales barbaros reportarit, minime annotatum invenio. De tropaeis, Pertinacis ductu contra Germanos erectis, ipſe Herodi. iterum 2, 9, 12. cf. Xiph. in Marco p. 364. i. et 366. (l. 20. ed. S.) *Leisn.*

Equidem de Germanis notaram e Dion. 1179, 50., de Britannis p. 1225. N. §. 1. et p. 1210. l. 54., ſed e Capit. l. l. et p. 535. i. de Germ., ut de Brit. c. 3. p. 537. i., ap. quem c. 2. p. 532. *bello* Parthico *induſtria ſua promeritus*, rel., cf. Xiph. S. 363, 20. et Schott. l. l. p. 10. e.; unde hic, ut alibi, Parthos intelligam per τῶν ὑπὸ τὴν ἀν. βαρβ., cf. 1, 2, 9. e.

παια [g], μόνος τὲ περιλειφθεὶς τῶν σεμνῶν πατρῴων τῷ Κομμόδῳ φίλων [h]. ὃν οὐκ ἀπέκτεινε, τῶν [i] Μάρκου ἑταίρων τὲ καὶ ϛρατηγῶν ἐντιμότατον γε-

10. ſolusque reliquus ex venerandis illis paternis Commodo amicis: quem non interfecit omnium Marci ſociorum ac ducum fortiſſimum, ſive

g) Colon in Sb., quo et Bg. ſpectat, ſed comma in A. al., at punctum in Stp. rel. h) Hic comma in M. Ba. cum A. al., ſed punctum in Lu. et Bc. i) In Ox. omiſſa ſunt τῶν — γενομ., quod et Leisn. in marg. monuerat.

hic e P. ſervante Bg. formulam aliam per adi., dum Sch. in praep. e. „ſub ortu *habitantes*“ ſupplet particip. οἰκούντων, κατοικούντων, ſ. ὄντων.

μόνος τὲ λ.) Inter paternos Commodi amicos (v. 1, 17, 3.) ſunt Cl. Pompeianus, Pertinax, Victorinus praefectus urbi ſecundum Dion. 72, 4. p. 1205. (l. 62. ſqq.) in quem numerum Didium Iulianum etiam refert Spartianus in Iul. c. 2. (v. l. l.) Ex quibus Victorinus deceſſerat poſt Perennis interitum ſub Cleandro, v. Fabr. ad Dion. p. 1212. §. 62. Iulianus etiam ſub Commodo occiſus fuerat. Sed Cl. tamen Pompeianus hoc tempore in vivis fuit. Itaque ei a Pertinace in ſenatu oblatum eſſe imperium ſcribit Capit. c. 4. (e. p. 539.) Eidem à Pert. cum in caeteris maximum honorem tributum Dio 72, 3. ſcribit, tum in ſenatu locum iuxta Pertinacem in ſubſellio datum. Cur ergo huius Cl. Pompeiani nullam rationem ducit Herodi., ſcribitque, unum Pertinacem reliquum ex paternis Commodi amicis fuiſſe? Forte Cl. Pompeianus ignotus Herodiano fuit; quippe qui ob timorem Commodi ruri latere ſolebat, raroque in urbem commeare, excuſans ſenectutem et morbum oculorum, ut Dio 72, 3. ſcribit. Forte etiam ſenſus verborum Herodiani hic eſt, *ſolus reliquus erat ex paternis amicis iis*, quos Commodus aliqua veneratione proſequebatur. *Leisn.*

Cum, ut dictum ad 1, 8, 10., Pompeiani non fiat mentio deinceps ap. Noſtrum: credibile fit, Noſtro nihil de vivo eo amplius conſtitiſſe, et adi. μόνος proprie ac ſine adiuncto illo hic poni, ubi Bg. cum Sch. in π. „*reliquus* ſolus *amicorum*“ partim e P. in particip. π. per adi., tenente Stp. Th., praeter locum e N. T., modo Noſtri illum §. 16., ubi variatur alio tempore, ſine Vs. poſt „π. pro ſuperſtitem eſſe,“ cf. tamen, praeter Sb. Ind. e Xiph. et Zoſ., etiam Luc. cum Ael. V. h. 9, 8. p. 582. εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, *ſi* quid *vero* reliquum *ex* iis *ſupererat*, ubi a pron. τὶ pendet praep., aſſumta hic a Bg. poſt μόνος cum gen. e P. fere, ſecus ac 1, 2, 6., qui praeivit in artic. per pron., deſertus in gradu adi. σεμν., it. in libere addito adv. (forſan e §. 16) ad φιλ., quod ſeverius Bg. ſervat cum dat.

τῶν M.) E P. fere additus, ut alibi, gen. adi. πάντων cum ſuperl., ſed in adi. moderatius actum, ut tamen et Leisn. in marg. M. Bg. notaret libertatem, ubi Sch. „honoratiſſimum *ſociorum*“ ap. G. Th. cum Gr. n., ubi Stp. Th. ignorat ſuperl., cf. Ind. Sb. Xen. Cyr. et Dem., cui add. 143, 25. 428, 19. et L. N. T. Denique *particip.* γεν. oppreſſum, ut alibi ὄντα, eodem ſenſu, hic reſolvendum per *etſi erat* rel. Sed in ἑταίρων notio fuerit ſimplicis ſocietatis et amicitiae, ob vicinum in pr. φίλων, anguſto ſenſu acceptum, cf. 1, 8, 1. e., aut variatio quaedam.

νόμενον[k], ἢ διὰ σεμνότητα αἰδούμενος, ἢ ὡς πένητα τηρήσας.
11. ἦν γὰρ[l] αὐτοῦ καὶ τοῦτο μέρος τῶν ἐγκωμίων, ὅτι,

propter gravitatem reveritus, ſive ut pauperem ſervans.
Erat enim et id pars laudum eius, quod plu-

k) M. Ba. colon. l) B. 2. L. γὲ vitioſe e compendio.

ἢ διὰ σ.) Infra §. 20. *ἡλικίας σεμνότητα* vocat. *Leisn.* Hic Bg. e P. cum Stp. Th. v. i., non tamen explicante, quid ſit, ſed ap. G. Th. ſine Gr. „2) — firmitas ac conſtantia animi, et in vultu, moribus, verbis, rebus agendis quaedam ſeveritas, — Cic. de ſenect. 33. *ut* infirmitas *puerorum*, et *ferocitas* iuvenum, *et* gravitas *iam* conſtantis *aetatis*“ i. virilis, ſed et ſenilis, qua de maxime ap. Noſtrum alibi uſurpatur, nec modo ſeveritas, ut in Cl. Cic. et Niz., nobis *Ernſt* ſ. *Ernſthaftigkeit*, in vultu, fronte, oculis, et ſermone, cum abſtineas nimia hilaritate et indecora, ſed etiam tarditas quaedam, ut cogitata, verba et actiones ne properes, nihil celerius cupidiusque, ſed omnia lente cogitateque facias, (quae pars proprie eſt in rebus phyſice gravibus,) et denique conſtantia et aequabilitas, cum idem ſemper ſis et ſimilis tibi, quoad et animum et externam rationem omnem corporis, vultus, orationis, rel., quae virtutis pars in ſenibus praecipue conſpicua eſt, ut pote ſine aetatis temporisque longinquitate fere non parabilis; me quidem capiente hic Gr. cum Vern. vet. pro honeſtate ſ. virtute omni; quo ſenſu Lat. Bg. non proferunt G. Th. Cl. Cic. et L. Schell., ſed capitur quoque adi. σεμνὸς, ut alibi dictum, et capi etiam poteſt in prioribus, quo hic reſpicitur, (etiam ad περιλ. in ὃν οὐκ ἀπ. per variationem quandam ex antecedente,) cf. ad αἰδ. 1, 6, 21. et Capit. in Pert. c. 12. i. p. 563. *fuit* ſenex *venerabilis*.

ὡς π. τηρ.) Sch. in v. „*conſervans* in vita, Sylb. parcens ei“ qui proprie in Ind. ſic dedit, „conſervans, i. p. ei.“ ubi Bg. ſevere per ſimpl., eodem ſenſu et Gr. ap. G. Th., tacente Stp. Th. hinc et de hac notione v. cum acc. perſ., qui hic abeſt in oppreſſo pron. αὐτὸν, pro ſinere vivere et non occidere, (quo ſenſu et ſimul pr. αἰδ. capiendum, concurrentibus ita per copiam ſyn. affinibus cum pr. οὐκ ἀπεκτ.) nec L. Ern. ſic nominatim explicante, quanquam per Latt. illa cum Stp., quae et ſufficiunt, cum quoque ſumantur pro reſervare et aſſervare, nobis *aufbehalten*, quo ſenſu v. dr. de perſ. alibi cum pr. εἰς, ut in N. T., vel cum dat. rei, cf. Krb. Obſ. p. 410. i. et Suid. 1, 878. m., quae ſola reperi, huc pertinentia, ubi exiſtimo, quandam Lat. ſubeſſe, et ellipſin, quam Sch. explebat, ἐν τῇ ζωῇ, vel dat. ſ. abl. ſolius τῇ ζωῇ, it. adi. ζωὸν etc. Ut pauperem autem non interfici iuſſerit, quia morte eius nihil lucri et divitiarum accreſceret, propter quae occiſi alii ſupra, v. 1, 8, 4. Itaque poſſimus carere emendatione Leisn. in m. Ox. „leg. μὴ δείσας“ non *veritus*, quod et tautologiam prope faciat cum pr. αἰδ. De aliis cauſis ſervati Pertinacis cf. Schott. l. l. p. 12. e.

μέρος τ.) Sch. ſevere cum Bg. in μ., tacente Stp. Th., ubi μ. tropice pro genere ſ. ſpecie capias, ut Lat., ducto vocabuli ſenſu e ſcholis rhetorum, qui proprie partes claſſesque laudum habent. Caeterum fere e P. mutatur a Bg. ordo pron. αὐτοῦ, a Noſtro remoti a ſubſt. praepoſitique propter laevitatem.

πλεῖϛα πάντων ἐγχειρισθεὶς, πάντων οὐσίαν [m] εἶχεν ἐλάττονα. πρὸς δὴ τοῦτον τὸν 12.

rima omnium ſibi commiſſa habens, omnibus facultates habebat minores. Ad hunc

m) M. Ba. περιουσίαν v. N.

πλεῖϛα π. ἐγχ.) Congruit cum elogii huius ſententia exemplum Ariſtidis ap. Corn. N. 3, 2, 2. *hic qua fuerit* abſtinentia, *nullum eſt certius indicium, quam*, quod, *cum* tantis *rebus* praefuiſſet, *in* tanta *paupertate* deceſſit, *ut, qui efferretur, vix reliquerit.* De Pertinace Victor (de Caeſ. 18, 1. *immodice parcus*,) *Curios aequaverat Fabriciosque*, v. Conr. Ritterſh. comm. ad Salv. p. 20. ſq. *Boecl.* Sic argumentatur Nep. in Ariſt. c. 3. — Per ſe paupertas nemini nec laudi, nec dedecori. At merito laudatur, quae tantae virtutis eſt index, (et cum tanta virtute, in primis cum abſtinentia et continentia, eſt coniuncta.) Plura tam laudabilis paupertatis exempla Intp. Nep. ſuppeditant. *Leisn.*

Nepotis loco nos quidem utamur etiam ad verba Noſtri, ut *tantis rebus* cum *praefuiſſet* prope ſit πλ. π. ἐγχ., ſupplendo in πλ. ſubſt. πράγματα, ut ſint vel negotia, ut §. 9. ap. Bg. in πραξ., vel peculiari ſenſu munera publ., quae Pertinacis memorantur ad Dion. Caſ. p. 1225. N. §. 1., laudato in primis Capit. capp. 1—4., unde per quendam ordinem ponimus haec, cum fuit praefectus cohortis in Syria c. 1. p. 531. et c. 3. p. 535. e., in Moeſia c. 2. p. 532. 535. e., in Dacia c. 2. p. 534. ſq. e. in Africa c. 4. p. 537. et praefectus urbi ib. p. ſq. i., e quo ſtatim adiungimus diverſa a Noſtro c. 3. i. p. 535. e. *integre* ſe *usque* ad *Syriae* regimen *tenuit*: poſt *exceſſum* vero *Marci*, pecuniae *ſtuduit*; quare *etiam dictis popularibus eſt laceſſitus*, c. 8. e. p. 555. i. *quum* ille *parcius* ſe *ageret*, ex *omnium* continentia *vilitas nata eſt*, ib. c. 9. avaritiae *ſuſpicione* privatus *non caruit*, et p. 557. *multi autem eum etiam in provinciis*, quas *conſularis* geſſit, *ſordide* ſe *egiſſe* in *litteras retulere. Nam vacationes et legationes militares* dicitur *vendidiſſe. Denique quum parentum minimum eſſet patrimonium et nulla hereditas obveniſſet*, ſubito *dives eſt factus*, ad quae Caſ. N. „refellit Herodianus, cui potius fidem habe. Ait ille, Commodum, qui omnes patris amicos ſuſtulit, unico Pertinaci peperciſſe, quod propter paupertatem illum contemneret, ἦν γὰρ λ.“ cf. Schott. l. l. p. 10. e. it. p. 12. e., et ad Capit. c. 12. p. 564. Caſ. N. 2., Noſtro praeterea ludente ſuaviter in repetito adi. πάντων, etiam e Lat. more, duobus in membris, ubi P. voluit aſſequi eundem gen., non item Bg., in v. ἐγχ. compoſita uſus formula, ut alibi, quo ſervaret acc. adiunctum, qui vulgo per pron. relat. alius caſus redditur, ut Sch. „cui *plurima* adminiſtranda *ſunt demandata*, (per quae ſeverius propiusque ad Gr. verbi notationem dediſſem, *demandata*, mandata *habens*, ubi deinde particip. reſolvendum per *etſi*, quo pertinet P. *quum*, ſequente *tamen*, ut ſyn. *cum*,) πλ. cum gen. π. *plurima* omnium *adminiſtrans*“ qui gen. perſ. hic tamen alius, quam alibi in maſc. adi., per Lat. abl. reſolvendus et affine adi. comparativi, plura omnibus, ſ. quam omnes; unde et in Gr. comparativum pro ſuperl. ſumas, qualis aperte in ſq. π. ἐλ.; niſi, ſuperlativo retento, π. cum eo coniungas aſſumta praep. ἐκ, μετὰ, inter *omnes*, quod et fieri debet in G. Th. *uno* 359, 33. ego *utor* uno *omnium plurimum*, quia ibi eſt ſimul adv.; ut tamen prior ratio et alibi occurrat, cf. ad

Περτίνακα, νυκτὸς ἀκμαζούσης, πάντων τὲ ὕπνῳ κατειλημμένων, ἀφικνοῦνται ὁ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος [n], ὀλίγους τῶν συνωμοτῶν ἐπαγόμενοι. ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ [o] κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διε-

igitur Pertinacem, nocte intempeſta, omnibus ſomno oppreſſis, veniunt Laetus atque Electus, paucos ex coniurationis ſociis ſecum adducentes: 13. et conſiſtentes, occluſa domo, ad eius fores, ex-

n) M. Ba. καὶ ὁ Ἔκλ. v. N. o) Hic post οἰκ. comma fuit in Sb., ut in M. Bg., v. N.

Vig. p. 66. b. m., tacentibus N. et Ind. ad Ael. V. h. 14, 41. [i.] πλεῖστον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, plurimum *omnium* vini *bibens*, ad ſenſum, omiſſo ſubſt. *hominum*, quod Gr. hic ap. Noſtrum deeſt, cf. Herodt. 14, 39. ubi commutantur, τινὰ πάντων ὀλβιώτατον, *quem* omnium *beatiſſimum*, — ἀνθρώπων ὀλβιώτατος, *inter* homines *beatiſſimum*. Denique Sch. ἐλ. „οὐσ. minorem *ſubſtantiam*" quo de Lat. alibi, ut G. Th. 588, 69. „Gloſſ. *facultas*, περιουσία, *facultates*, οὐσία, εὐπορίαι, — divitiae, opes" quod Gr. Ms. hic e gloſſa eſt per comparationem aliorum Noſtri locorum, cf. Schol. laud. ad 6, 1, 18. et 1, 8, 16.

νυκτ. ἀκμ.) E P. utrumque Bg., ſed Sch. in „ἀκμ. n. *int.*, media" ut ap. G. Th., ſed hinc ap. Stp. Th. v. ἀκμ. ſine alio auctore, et in v. 2, 1100. B. m. cum P. Vs. plane ſine ullo, quo nec mihi reperto, niſi alii habent, Noſter analogiam ſecutus ſit verbi cum ſubſt. temporis ap. Thuc. ἀκμάζοντος θέρους, cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.

πάντων λ.) reliquis *omnibus*, praeter eos, qui nunc aliquid moliuntur, in formula ὕ. κ. (ubi Bg. deſerit P.) ſeverius agente Stp. Th. 2, 571. E. „paſſ. ap. Herodi. (ſine numeris) — *omnibus* ſomno *correptis*, (ſub) κ. invado, corripio, inceſſo" tacente in ſubſt. ὕ., nec alium auctorem proferente, nec me deprehendente, niſi formulas, quas Noſter imitatus ſit, in v. paſſ. cum dat. rei aliquo, Diod. S., Suid. 2, 278. i. R. Or. V. 8. And. conſtrictus *tenebatur*, Luc. 1, 77. l. 78. *correptus*, quae rectio par eſt illi cum praep. aliqua, ἐκ Ind. Ael. V. h. it. ὑπὸ ib. et Dem., ubi bene „*occupari*, *corripi*, capi, *compediri*" ut compares Stp. Th. in ſubſt. 3, 1749. ὕπνῳ δεδμῆσθαι E. m. et F. m., non allata formula act., cum ὕπνος dr. λαβεῖν τινα, v. Ind. Fi. The., ut v. paſſ. in Ind. Xen. Cyr., abſolute ſtans, redditur cum Bg., quo de alibi, ſed ap. G. Th. tantum 488, 88. *oppreſſit* ſomnus *virginem*, quod eſt invaſit, ut paſſ. dicentur *ſomno oppreſſi*, qui a ſomno capti ſunt et dormiunt, et adeo hic, tropo remoto, omnibus dormientibus. Mox Ms. articulum in ſecundo ſubſt. addit, in ſimili cauſa §. 6. nihil novans, ſed et alibi inconſtans. Sed ſq. ἐλιγ. cum gen. poni, nec Sch. monuit, nec Poſſ. Synt. p. 45. i., ubi Bg. per praep. iterum, ſecus ac P., ſed G. Th. profert modo Bg. rationem, qui in σ., ut alibi, deſerto P., ſed in v. ἐπ. vim med. bene per praep. et pron. exprimit, prorſus ut L. Ern. „6) mecum adduco" tacentibus Stp. Th. et lib. de V. med. F. p. 32. e. et W. p. 40. m., cf. Ind. Ael. V. h. Xen. Pol. Z. et Gs. ad Luc. 1, 527. l. 29.

κεκλεισμ.) Malim κεκλεισμέναις, ut cum θύραις cohaereat. *Reisk.* Ut ſcribere Noſter potuit cum aliis, v. N. T. Io. 20, 19. et videtur habuiſſe

γείρουσι p τὸν φυλάττοντα q. ἀνοίξας δὲ ἐκεῖνος, καὶ θεασάμενος στρατιώτας ἐφεστῶτας καὶ

citant ianitorem. Qui ubi aperuit, viditque milites adeſſe et Laetum, quem ſcie-

p) διεγείρασι Lu. mendoſe. q) M. Ba. φυλάσσοντα v. N.

P., ut tamen et libere egerit, ſicut in rel. huius partis, ubi Bg., pro interpunctione Ms. ſui, cum Sb. ſtatuit gen. conſeq., quibus non opus eſt, ſic regendo, ἐπ. ταῖς θ. τῆς κεκλ. οἰ. αὐτοῦ, ubi gen. pron. diremtus ac praemiſſus iterum, et particip. ante artic. et ſubſt. poſitum, quomodo et rexerit Sch. in κ. „οἰκ. θυρ. (ſine Vs. et in οἰκ.) κ. τ. θ., *domus clauſae foribus*" referente Bg. pron. (quanquam pertinens ad §. pr. perſonam τὸν Περτιν.) ad τ. θ. propter inductos abl. con-ſeq., tum retinente compoſ. e P. in v. κ., (ubi Stp. Th. „ſic κεκλεισμέναι πύλαι ap. Herodi." ſine numeris et falſo, ut Ind. docet, cum ſimpl. ſevero Lat. tamen,) praeterea ex eodem δὲ per τε, quem recte deſerit in v. ἐπ., ubi Sch. „quum *ſtetiſſent* ad *ianuas*, — θ. *quum* foribus *aſtitiſſent*" eodem ſenſu, quem in huius v. aor. 2. non tenent Stp. Th. et L. Ern., ſed N. T. Krb.

διεγ. τ. φ.) Bg. e P. fere in v. utr., ſed in primo, quoad tempus, magis cum Sch. „*excitant* e ſomno" non male explente, (plane cum L. N. T. Krb.) at in Lat. v. e Sb. Ind., ap. G. Th., praeter Grr. al. compoſ., quoque cum ſimpl. ἐγείρω, unde bene Stp. Th. „δ. i. q. ἐγείρω" non praefixo Lat., nec ſubiecto loco alio, quam noſtro, praeter quem modo reperi ap. Heſ. 1, 979. m. διεγείρω, ἐξυπνίζω, ſine N., ſed tropice ap. Suid. 1, 575. e. it. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Diod. S. Sed Stp. Th. 4, 229. b. B. e. „φ. de iis dr., qui cuſtodes aut excubitores ſ. vigiles appellantur, ſine adiectione poſitum. Herodi. 1. 2. ἐπ. — φ., ubi P. non dubitavit reddere *ianitorem*" particip. per ſubſt., cf. L. N. T. ex Act. 28, 16. σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ, qualem caſum pron. et hic ſuppleverim, ut quoque militem intellexerim, in primis, ſi licet ſumi, Pertinacem tum adhuc fuiſſe Praefectum urbi, qui ſecum habuerit talem excubitorem, in proximo cubantem conclavi, ad quod nunc ſtantes, infra in platea clamando, pulſando, excitant hominem; accepta notione e L. Ern. „cuſtodias ago, excubo" quanquam de Pertinace privato et paupere, ut ſupra dicebatur, etiam Bg. homo valet, ap. G. Th. „cui ianuae cuſtodia commiſſa eſt" quod et ipſum ineſt in Gr., per ſupplementum acc. τὴν θύραν ſ. τὰς θύρας, quas ellipſis malim, quam illam accuſativi affinis φυλακὴν, cf. L. Boſ. p. 358. L. N. T. cum Stp. Th., ut h. l. tantum petas pron. αὐτὰς e pr. plur., qui valet vel proprie, de duabus valvis, vel pro ſing. In Ms. autem lectione nihil eſt, quam gloſſa per formam aliam, quarum illa Ms. vulgaris putatur, ſed haec noſtri loci Attica, cf. Fi. ad Well. p. 70. m. it. ad Thuc. p. 16. N. 7. it. p. 83. N. 49. et ad Luc. 1, 92. N. 95.

ἀνοίξ.) E P. pron. demonſtr. mutatum in relat., initio enunciationis novae poſt punctum, et particip. reſolutum, et enunciatio inverſa, ſed maxime δὲ oppreſſo, et in pronomen illud clam coniecto, cf. affine ὁ δὲ 1, 17, 15., non huc ſpectante in v. ἀν. Stp. Th. et L. Boſ. Ell. E Pol. etiam reliqua Lat. in θ. et ἐφ., per ſyn. in poſtr., ubi Noſter non variat, et Sch. „*adſtantes foribus*" e pr. ταῖς θ. reperit pron. αὐταῖς, Bg. non contrahente cum P. ſq., ὃ — ὄντα, (ubi Sch. v. *noverat*,) ſed ad

Λαῖτον, ὃν ᾔδει ἔπαρχον ὄντα, ἐκπλαγεὶς καὶ ταραχθεὶς ἀγγέλλει. ὁ δὲ ἥκειν αὐτοὺς κελεύει, δεινὰ [r], προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε, συμβήσεσθαι φάσκων. ἐν τοσαύτῃ γοῦν αὐτόν φασι [ſ] μεῖναι ψυχῆς

bat praefectum eſſe, expavefactus et perturbatus nunciat 14. Pertinaci. Is venire iubet, mala expectata ſibi aſſidue, eventura eſſe affirmans. 15. In tanta porro ipſum aiunt manſiſſe animi tran-

r) Comma hoc, abſens in M. Ba. cum A. al., ſervavimus e Stp. rel.
ſ) M. Ba. φασὶν αὐτὸν εἶναι, ſed eadem manus in marg. adſcripſit, γρ. μεῖναι Mart. v. N.

ἀγ. ex eodem ſervante proprium nomen e ſuppleto pron. αὐτῷ, cf. 1, 17, 14. ſq., ubi Noſter per verba ἐκπ. et ταρ. variabat, hic copulans per copiam.

ὁ δὲ) Forte κελεύει, οὐ δεινὰ τὰ προσδ. non terribilia ſibi venire ea, quae identidem expectaſſet. *Reisk.*

Sic potuit Noſter ſcribere, cui nunc aliter placuit, conſentiente etiam P., e quo Bg. omittit δὲ et ἑ. pron., utraque olim reſtituenda, in rel. ſeverior, ſed in adv. ἑ. liber hic quoque, cf. 1, 17, 23. e., quocum Sch. tantum in v. σ., qui in φ. „*inquiens*, aiens, *dictitans*" in primo cum P., quem deſerit Bg. in v. πρ., ubi Stp. Th. v. e. „in malum ap. Herodi. δ. — φ." ſine numeris et Vs. cf. 1, 1, 4. e. L. N. T. Ind. Dem. et Polb. it. Krb. Obſ. p. 132. e., valente Gr. v. pro univerſo Bg. e §. 16., ſed anguſte pro timere e §. 17., per quae Noſter variat, verbo privo ſubſtituens phraſin.

γοῦν) Hunc locum in particula Sch. ſubiecit ſuis ad 1, 14, 12., Bg. e P. reddente, quod redeat ad *igitur* in continuatione vel demonſtratione, in hanc ſententiam et ſeriem, quia iam expectabat talia, inde non perturbatus eſt his rebus, ſed manſit tranquillus, dum, ut tela praeviſa, quod aiunt, minus nocent, ſic mala cogitata ante minus angunt turbantque; ſumta ſic notione ex οὖν, ut contra ex γὲ, procedit quoque Sch. ibi *certe*, pro ſaltem, in exemplis commemorandis aptum, cf. 1, 15, 11. i. Tum Ms. lectio εἶναι ἐν ἀτ. per ſe procedit, ab aliis adiunctis talibus cum v. ſubſt. per praep. ἐν, et ſumto praeſ. pro perf., ut alibi, et habere potuit eam P., niſi liberius vertit, ſicut omiſit v. φ. Verum lapſus etiam inciderit ſcribae, aut vis nolentis bis μ. redire, hic et §. ſq. m., ſicut Leisn. ad marg. Ox. „μεῖναι bis" per ſimplicitatem vetuſtam et gratam negligentiam non variante Noſtro, et Sch. in praep. diſerte „εἶναι — ἐν ἀταρ. conſtantem *eſſe*, (haud dubie deceptus a P.) μ. *manſiſſe* animo *imperterrito*" ſine praep., non reddente Sb. Ind., ſed fortuito ſubiiciente ſyn. phraſin ἀτάραχον διαμεῖναι, ex Eutr. Met. 8, 14, 2., at Stp. Th. tantum aliunde alias formulas dante in v. μ. cum ἐν et ſubſt., verum pauperrimo in „ἀτ. ſtatus animi imperturbati, animus imperturbatus. Alii tranquillitas animi. Sed haec latius patet" ſine auctore, et cum ſint coniuncta iſta, ut tamen Bg. poſtremum Lat. dederit, etiam L. Ern., recteque, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 203. Heyn. Epict. et 1, 13, 3. i., tropo remoto, eſſe tranquillum aeque, ac prius; tenentibus noſtratibus affinius ſubſt. *Unerſchrockenheit.*

ἀταραξίᾳ, ὡς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, μεῖναι δὲ [t] ἐπὶ τοῦ σχήματος [u], καὶ τὸν Λαῖτον [x], ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντι [y] καίτοι δοκοῦντας [z] ἐπὶ

quillitate, ut nec exſiliret lecto, ſed maneret in eodem ſtatu: ac Laetum cum Electo ingreſſum, quamvis viderentur ad caedem veniſſe, allo-

t) M. Ba. et Ve. δ' ἐπὶ λ. u) M. Ba. et Ve. ὀχήματος facili errore litterae, v. N. Tum poſt σχ., pro rel. edd. puncto aut commate, erat in Sb. colon, quo ſpectat M. Bg. x) M. Ba. τῷ Λαίτῳ v. N. y) M. Ba. εἰσελθόντι v. N. z) M. Ba. δοκοῦντα, qui accuſ. ad inf. μεῖναι pertinet. *Mart.* Hunc ſing. fert et M. Vi., v. N.

ὡς μηδ' ἀναθ.) Sch. v. „*reſilire*, movere *ſe* e *lecto*" ſed Stp. Th. „reſilio, — it. proſilio, ut Bud. ap. Herodi. l. 2. interpr. — ut *ne* proſilierit *quidem* e *lectulo*, ſ. ut P. —" e quo Bg. ducit Lat. in ſubſt., habens aliud in v., quod cum illis Stp. etiam ap. Ern. L. hoc ordine „1) exſilio, 2) proſilio, 3) reſilio" quorum primum ap. G. Th., praeter alia Gr., tenet ἐκθορέω, ſecundum, ἐκπηδάω, προθορέω, ſed tertium ἀναθρώσκω, ſyn. noſtro, ubi mihi quidem praep. ſit Lat. *ſurſum*, nobis *aufſpringen* ſ. *auffahren von*, quam praep., in Bg. Lat. conſpicuam, ſuppleveris in Gr., ut ſcias, unde gen. adiunctus pendeat, ſicut diſerte Stp. ſubiicit e Plut. ἀναθορῶν ἐκ τῆς στιβάδος, ubi ſimul expreſſa illa praep., it. ad Luc. 1, 29. N. 80. b., ubi bene, „eorum, qui ſtupefacti ſunt et ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat" ſ. celeriter et cum impetu ſurgere, it. ap. D'Orv. Ch. p. 213. i., ubi Rsk. 2, 9. e. reddit *ſubſilire*, ut Ind. Ael. V. h., cf. ad Luc. l. l. p. 813. N. 64. Suid. ſine χρήσει, nec coll. ad Heſ.

μεῖναι λ.) Sch. e P. partim in ſ. „habitum *oris* non mutare, σχ. *non* mutare *vultum*" quo de demum in ſeqq. ſermo eſt, unde Bg. melius, haud dubie pro ſitu, ſeſſione, accubitione in grabato; qua notione non tenet G. Th., ubi tamen et 863, 29. e Celſ. ſubſiſtere *in* eodem *habitu*, ſub „qualitas et forma corporis" quae etiam hic obtinet in ſedendo et cubando, ut dicebam, ad quam notionem et ap. Stp. Th. noſter locus referetur, qui in v. tantum e Noſtri alio et Dem. loco habet rectionem de perſ. cum ἐπὶ et gen., nec ſimile quid in praep., per quam hic variatur cum pr. ἐν, recte comparante illo has praep. ib. 1, 1209. E. e., ut Noſter diſerte 2, 5, 8. m. μένων καὶ τότε ἐν — σχήματι, cf. Ind. Dem., tropoque remoto, cubare porro, ut ante; Noſtro reſpiciente ſane Lat. Bg. formulam, ubi additur pron. aliquod, cf. G. Th., ut libere hic a Bg., quaſi fuerit ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχ., quomodo tamen non correxerit, cum, qui manet in ſtatu, ſimul maneat in eodem.

ἐπὶ τ. σχ.) i. e. ὡς εἶχεν. Cod. vitioſe ὀχημ. Saepius autem litterae σ et ο a librariis parum diligentibus permutatae ſunt. Sic ap. Xen. Cyr. l. 5. c. 1. in Baſ. ed. exſtat εἰ οἷόν τε pro εἰσιόντι, et l. 6. c. 4. οὐ δή που pro σὺ δή που, et in inſcriptione capitis 22. l. 4. Euſeb. de Vita Conſt. ὅπου δὴ pro σπουδῇ. *Stroth.*

τὸν Λαῖτ. — εἰσελθ.) Ms. dat. pendeat ab inferiori φῦναι, qui ſaltus nimius ſit, cum propius ſtet v. προσειπ., quod tamen modo cum acc. perſ. novi; ut potius error inciderit in litteris finibusque τῷ ſine Iota et

„φόνῳ ἥκειν, προσειπεῖν τε, καὶ queretur, et conſtanti mini- θαῤῥοῦντι, μηδὲ ὠχριάσαντι meque pallenti vultu, Du- τῷ προσώπῳ [a], „Πάλαι μὲν, 16. dum equidem, diceret, et „φάναι [b], καὶ πάσης νυκτὸς τό- quavis nocte hunc finem vi-

a) M. Ba. punctum cum Bc. b) In M. Ba. φ. ſtat ſine commatibus. Marc. Diſſident hic etiam edd., ſed ut in re levi nec memoranda, potiusque hoc acs centus diſcrimen φᾶναι in A. al., v. N.

τον, it. τι et τα, quanquam et P. habuerit eandem lectionem, qui tamen et liber fuerit, ut in rel. per hanc regionem.

δοκοῦντας) Mss. ſing., ad pr. inf. μ. tractus, atque adeo ad Pertinacem, ſit in ſenſu activo, pro *putantem*, eos *venire* rel., ut quaedam loca e Bud. reddita profert Stp. Th. 1, 1029. F. m. it. G. e., et iterum diſerte P. habet, niſi et hic liberius egit, poteſtque Gloſſator ad unum retuliſſe Laetum, non intelligens genus ſyneſis ſ. ſyntheſis, cum plur. ponitur verbi ſ. particip. poſt caſum perſonae unius, cui alia adiungitur alius caſus et interveniente praep., ut *Laetus* cum *Electo*, aut enunciatione ſingulari, quae h. l. per particip. expreſſa eſt, *Laetus*, ingreſſus *cum Electo*, ſ. *qui* cum El. *ingreſſus eſt*, quibus par quoque illa ratio per copulam meram iunctarum duarum perſ., vel rerum adeo, *Laetus* et *Electus*; in quibus omnibus, cum plures ſint perſ. vel res, apparet etiam cauſa adiuncti numeri plur., cuius figurae, (nominant et ſyllepſin caſuum,) quoad eſt huius loci, e media illa claſſe, in nomine perſ. cum enunciatione alia, iunctoque ſing. et plur. participii, duo exempla dedit Reich. ad Gem. Pl. p. 55. N. f) e p. 90. i. et 113. l. 6., ubi tamen non bene tantum *nominativus* perſ. ponebatur, cum alius caſus eſſe queat, ut hic eſt accuſ. in oratione obliqua.

ἐπὶ φ. ἥκ.) In marg. Ox. Leisn. „cauſa finalis" cf. 1, 2, 2. ad Luc. 1, 791. e. 2, 257. N. 46. et p. 793. N. 32. Vig. p. 601. Nr. 12. Ind. Ael. V. h. Xen. Mem. S. et Cyr. it. Fi. Pal., deſerto P., reddente Sch. in v. „adeſſe caedendi cauſa" at Bg. manente in praep. aliqua, cui par ad ſenſum Lat. *propter*.

θαῤῥ.) F. θαῤῥοῦντα, in accuſ., μηδὲν ὠχρ. *Reisk.* Per quod poſtr. pron. aſyndeton exiſtat, copulam agnoſcente P. (unde Bg.) liberius, it. vulg. dativum, quem et Bg. iungit cum ſubſt. πρ. e P., ſed Stp. Th. 1, 1505. A. e. „P. ap. Herodi. (ſine numeris) θαῤῥοῦν πρόσωπον vertit, *vultum* audaciae *plenum*: at ego maluiſſem *fiduciae plenum*" recte, ſed ſeverius per adi. ſimpl. *fidenti*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut *confidenti*, quod ib. Servius per Lat. Bg. explicat, i. nullum timorem et triſtitiam prodenti, ſed et fiduciam ac tranquillitatem, tacente G. Th. de omnibus illis adi. cum ſubſt., (quod h. l. de fronte, oculis et genis valet,) etiam Stp. Th., ubi tamen cum Lat. Bg., it. in part. ὠχρ., ubi Bg. e P. ſevere, pro adi. pallido, etiam ap. G. Th. cum Gr. n.

φάναι) Copulatum cum pr. φασὶ, fere ut ἔφη poſt εἰποῦσα 1, 17, 9. e., Sch. tantum afferente „dicere, per ά acut., ad differ. φᾶναι verbi φαίνω" ut Suid. 3, 577. e. φάναι, εἰπεῖν, φᾶναι δὲ ἀντὶ τοῦ λάμψαι, ſine N., nec coll. ad Heſ. 2, 1493. Nr. 2., tacente etiam Stp. Th., cf. 1, 17, 16. Tum Bg. per ſyn. in πασ., fere e P., ſed plane in τόδε, cf. Stp. Th. aliunde et 1, 5, 4. e.

„δὲ τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' „ἐλπίδος, μόνος τὲ τῶν πατρῴ„ων [e] περιλειπόμενος φίλων ἔτι, | *tae ſperabam: cumque ſolus ex paternis ſim adhuc reli-*

e) M. Ba. et Vi. πατρ. ἔτι περ. φίλων λ. v. N.

εἶχ. δι' ἐλ.) futurum cogitabam, futurum praeſentiebam. *Leisn.* Sed Sch. „ἐλπ. *expectare* malum, h. e. metuere, δ. *ſperare*“ e P. hoc cum Bg., pro quibus ſevere dederim e Cic. ad Att. 11, 21. *habui* in *ſpe*, quae formula deinde mutari poteſt in privum v. Bg., et in Sch. illa, cf. Stp. Th. 1, 1317. H. „ἔχω cum praep. — frequentiſſime reddendum eſt verbo Lat., habente ſignificationem verbi Gr., a quo deductum eſt nomen (ſubſt.) vel quod deducitur a nomine, illi adiuncto, ut — ἔχω δι' ἐλπ., Herodi. ἐλπίζω, (ſine loco quo diſerto et alio auctore, et iterum p. 1197. E. m.) dicitur et δι' ἐ. ἐχ. ab Herodi. (ſic tantum, et ſine Vs., denique p. 979. A. m.) διὰ conſtructionem (cum gen. et v. ἐχ.) eandem habens, non ſemper reddi poteſt praep. *in*, ſed ſaepe δ. cum gen. et v. per unicum Lat. verbum interpretamur, aut verbum cum nomine, nonnunquam et aliter, ut δ. ἐλπ. ἐχ. *ſperare*, ap. eundem Herodi.“ quorum illa religio in Lat. *in* tollitur Cic. loco, cf. ad Luc. 2, 143. b. N. 30. ex h. l. „*hunc* exitum *vitae*, i. e. necem a percuſſoribus immiſſis, *diu* ſperabam, i. e. metuebam“ et eandem formulam in Ind. Ael. V. h. v. ἐχ. et Dion. H. S. T. 1. v. δ., ubi et ſimiles cum aliis ſubſt., it. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z. γ. δ. it. ad Vig. p. 568. N. 68. cum praecepto ſimili Stp. et ex h. l. „hunc *vitae* exitum *expectavi*“ p. 566. Nr. 2. et p. 244. N. 57., ubi recte comparatur Lat. illa formula noſtra „ſic *in* ſpe *habere*., pro ſperare dixit Sall. Cat. c. 31.“ §. 7., ubi v. Cort. p. 193. b. e., qui tamen argutatur „*in* ſpe *habere* eſt fere certo et in praeſenti ſperare“ melius comparans ſyn. *eſſe* in *ſpe*, tacente G. Th. in v. *hab.*, non item in ſubſt. 519, 14. „hab. *aliquid* in *ſpe*, i. ſperare“ ſed modo e Cic. illo, cf. ad 1, 3, 11. e. et de δ. pro ἐν 1, 7, 9. m.

περιλειπ.) Mss. gloſſam in ordine alio, tranſpoſito adv., ut ſuo v. propius eſſet et maior etiam laevitas, ſine omni hiatu, neque neceſſitas requirit, (cum liber ſit ſitus in adv., ante et poſt v.. etiam obvium id in fine enunciationis,) neque adiuvare videtur P., ſed magis Bg., qui ex eodem iterum μόνος cum gen. libere tractatum ſervat, ut §. 10., pro quibus Noſter hic variat tum addito adv., tum participio alius temporis, ubi Sch. fere cum P. „*qui* reliquus *eſſem* ſolus *amicorum*“ per impf. (pro Bg. praeſ.) ſed et retenta iſtius libertate in pron. relat. pro copula τὲ, unde reliqua Noſtri oratio ſeriesque eidem P. erat diſſolvenda, ubi Sch. in pr. „ἐπ. *ſuper* me *cunctantem*, βρ. differentem *diu* mihi mortem inferre“ e P. partim, nihil monens de v. ἐθ. cum particip. pro inf., quod procedit in v. affectuum, tacentibus Stp. Th., Poſſ. Sync. et Call., it. Indd., niſi ſumas v. cum acc. perſ. et participium huic modo adiunctum, *mirabar Commodum*, dum *ceſſabat*, ſ. *quod*, cf. G. Th. 293, 12. te *bella* loquentem *miretur*, pauperrimo Stp. Th. in v. βρ., nec N. T. ſpectante, ſed huc ſine Vs. et Lat. Bg., quod cum Stp. *tardare* ap. G. Th. cum Gr. n., ut alterum eius *cunctare* et Bg. ib. modo cum praep. Bg., quae melior, quam Sch., nobis *an* ſ. *bey*, cf. abſolute poſitum v. βρ Ind. Ariſt. Kuſt., cui add. Theſm. v. 668., et Luc., ubi et cum pr.

„ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον
„βραδύνοντα. τί δὴ μέλλε-
„τε; ὑμεῖς τε γὰρ δράσετε
„τὸ[d] κεκελευσμένον, ἐγώ τε πο-
„νηρᾶς ἐλπίδος καὶ Φόβου συν-
„εχοῦς ἀπαλλάξομαι." Πρὸς

quus amicis, mirabar in me
17. *Commodum ceſſare. Quid*
ergo cunctamini? Nam et
vos facietis imperata, et ego
mala ſpe metuque aſſiduo li-
18. *berabor.* Ad haec Lae-

d) Art. deeſt in A. 2. mendoſe.

παρὰ ex 1, 622. pen., cui add. p. 233. l. 65., ſed de re Ael. V. h. et Phocyll. v. 78. et med., ignotum Stp. Th., ap. Abr. Dl. Th.

τί δ. μ.) Bg. in δὴ, ad noſtram ſententiam, fere e P., ſed in v. μ. cum Sch., tacente hinc Stp. Th., cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut ap. Luc. 1, 376. l. 2. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; quid *ergo* vos *amplius* (etiam ſ. tandem) *cunctamini?* cf. p. 597. e. μὴ μέλλε οὖν, *noli* ergo *cunctari*, in qualem negativam mutari etiam Noſtri enunciatio ex interrogatione poteſt, μὴ δὴ μέλλετε, *ne* igitur *cunctamini.* Mox Bg. ſeverius in τὲ γὰρ — δὲ et in temp. δρ., ſed e P. in numero alio particip., ubi Sch. „imperatum *facere*" quem ſing. ignorat G. Th. cum Indd. et Niz., ubi modo, *ſeſe*, quod *imperatum* eſſet, *facturos*, ut Stp. Th. non tenet hoc particip., (cf. Ind. Luc. v. e. ſed hoc cum v. δρ. per analog. tum Lat. illam antea, tum Gr. cf. ad 6, 1, 24.) ſed formulam ſyn. in plur. et ſing. per particip. praeſ., quo alibi Noſter variat.

πονηρᾶς ἐλπ.) mali futuri praeſenſio hic πονηρὰ ἐλπίς. *Leisn.* ſ. mali abſentis expectatio et cogitatio, ut contra *bona ſpes*, per adi. quoque, pro gen. ſubſt., praepoſito hic univerſo ſubſt. et ſequente definiente magis, cf. 1, 3, 11. e. et 1, 7, 2. e., nihil ut ſimile habuerim, quam Luc. 1, 846. l. 67. πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, male *ſane* de *rebus* ſuis *ſperavit*, et 2, 740. l. 35. ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, *ſpes* ſemper *malas*, G. Th. tacente, et Sch. π. „triſti *ſpe*, (e P. partim, ut et) φ. a *formidine* perpetua *liberabor*, σ. continuo *timore*" Stp. Th. 3, 224. F. ſine Vs. huc ſpectante, ſed in marg. praeeunte Bg.

ἀπαλλαξ.) ego *a* prava *ſuſpicione* et *metu* perpetuo *liberabor.* Hic med. pro paſſ. videtur poſitum. Antiph. Or. 1. p. 22. (R. Or. V. 7. p. 614. l. 27.) μᾶλλον φιλήσομένη ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω, magis *amanda* a *Philoneo*, pro φιληθησομένη. Ipſe Herodi. 8, 7, 16. διοικήσεται pro διοικηθήσεται, v. D'Orv. Ch. p. 261. (immo p. 692. m. v. 27.) Bacch. et Ern. ad Xen. Apol. §. 26. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „pro ἀπαλλαχθήσομαι" tacente Stp. Th., ſed ad ſenſum ſaltem ſic accipientibus Sb. Ind. „liberabor *metu*" et Sch. hinc partim „*liberabor* a *formidine*" reſpicienda rectione, ut gen. pendeat a praep. in v., cf. 1, 7, 1., ſed Dreſ. de V. med. p. 180. m. „med. ἀπ. — valet *ſe* liberare *ipſum*, ut ap. Herodi. 2, 1, 17. ἐγὼ — ἀπ. *me* que *aliquando* a *triſti* ac *perpetua* formidine *liberabo*" quae redeunt tandem ad paſſ., eoque ſenſu medium univerſe, et nominatim fut. eius, cf. in noſtro v. Xen. Cyr. 4, 5, 46. e. πραγμάτων ἀπαλλαξόμεθα, 5, 2, 32. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται, cum artic. ſine diſcrimine, it. Ἀνβ. 5, 1, 8. et 7, 1, 3. it. Luc. 1, 551. l. 95. ſine N., ſed Moer. p. 13. cum N., ubi et de aliis v., de quibus cf. ib. p. 21. N. 1. p. 216. N. 1. p. 123. N. 2. p. 367. Thom. M.

ταῦτα ὁ Λαῖτος[e], „Οὐ παύσῃ, „ἔφη[f], ἀνάξια σαυτοῦ καὶ τῶν „προβεβιωμένων σοὶ λέγων; οὐ „γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἥδε

tus, *Non deſines*, inquit, *indigna te et anteacta vita tua loqui? Non enim in perniciem tuam hic noſter ad-*

e) ὁ Λ. deeſt in M. Ba. *Mart.* v. N. f) ἔφη utrinque non habet commata. *Mart.* cf. §. 16.

p. 135. N. 5. p. 620. poſt Nr. 4. p. 852. N. 4., tum Bud. C. 1257, 39. lib. de V. med. Fi. p. 56. et 305. e., id. ad Well. p. 344. e. Z. ad Vig. p. 184. b. m., porro ad Thuc. 54, 19. N. 23. it. p. 155. N. 59. et p. 460. N. 89. Abr. Dl. p. 152. m. ad Aeſch. 1, 91. 318. m. it. L. Ariſt. p. 178. m., ad Ael. V. h. 7, 10. e. R. Or. V. 3. p. 542. e. 678. N. 78. V. 4. p. 208. N. 88., ad Xen. Mem. S. 3, 7, 9. Ern. et Hdb. p. 142. i., Schw. ad Onoſ. p. 18. N. 29. Barn. Eur. Hel. v. 359., denique Indd. Z. Xen. M. S. Pol. et Cyr. Lat. v. *med.*, praeterea in rectionem et notionem illam Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. N. T. L. et Obſ. Krb. p. 124., ubi cum praep. eadem in v. ſeparatim „ἀπαλλαγήσομαι ἀπ' αὐτοῦ, *ab eo liberabor*“ Loesn. p. 118. i. Kypk. T. 1., it. per vicina Eur. Phoen. v. 1084. ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου, *quia* liberabo *te* a *metu*, it. Dem. 556, 27. et R. Or. V. 6. v. δέος, it. in v., ut et in hoc tropico verbi ſenſu lateat proprius et princeps, quem equidem ſtatuerim, pro amovere, amoveri, amovere ſe. Caeterum ap. Beger. p. 684. ad numum *Pertinacis* primum ſcribuntur haec „providentiam Deorum adumbrat, qua Pertinax, dum mortem expectat, orbis imperium, etiam invitus, accepit.“

οὐ παύσῃ) Interrogationi huic eſt vis imperativi, *παῦσον*, (immo *παύου* in paſſ. ſ. med. ſ. *παῦσαι*.) Sic §. 22., ubi Pertinax huic interrogationi ſimilem, quaſi irridens, (vel potius tantum imitando et huc reſpiciendo,) reponit interrogationem, (*οὐ παύσεσθε κ.*) Sic Act. 13, 10. (*οὐ παύσῃ διαστρέφων κ.*) *Leisn.*

Ad quem ſacrum locum ſimili errore Pric. „*οὐ π.* hic eſt *παῦσον*“ ſubiectis Noſtri locis illis ſine Vs., hic Sch. cum Bg. e Stp. marg. reddente, „*deſines — dicere*“ ſed P. per imperat., cf. 1, 6, 4., e quo et cum Bg. partim Sch. ad ſq. *τῶν πρ.* „vita *anteacta* ſ. *ſuperiore* tua *indigna*“ verbo paſſ. cum dat. perſ. mutato in ſubſt. cum particip. ſ. adi. et pron. poſſeſſ., pro *indigna* iis, *quae* tibi ſ. *a* te *acta* ſunt *ante*, ſ. *in* priori *vita*, quorum prius ſimplex firmes e 2, 5, 6., ubi explicandi cauſa adiicitur, *ἀνάξια τῶν προβ. αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων*, quem locum Noſtri tantum Sb. Ind. et Stp. Th. novit cum ſimili Syneſ. et Plut. ſine Vs. ſub „*τὰ προβεβιωμένα*, vita *anteacta*“ ut et hic in marg. dederat, ad Plut. Hſ. 14, 10. *τὴν δόξαν τῶν πρ. ἐξέχεαν*, *omnem* ante *acta* vita *collectam* effuderunt *gloriam*, tacentibus N., ſed Ind. „*rerum* ante *actarum*, (ſuppleto quaſi ſubſt. *χρημάτων* ſ. *πραγμάτων*) th. *προβιόω*, quod non in uſu“ nec reperi quid, praeter Ioſ. 1, 234. ſ. 15. i. *ὧν τὴν μαρτυρίαν ἀληθῆ ποιήσει τὰ προβ.*, quorum *teſtimonium* ratum *faciet* vita *anteacta*, qui cum Noſtro duxerit e Dem. 315, 5. *τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα*, it. 600, 17., ſed ſine dat. perſ. 609, 22. *τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα*, it. 751, pen. et 789, 19., cf. 403, 15. 24. 563, 17. 617, ult., p. ſq. l. 11. 758, 10. et 21. it. Aeſch. Or. epiſt. Rs. V. 3. p. 675. pen. et Sammet. Ind., it. Lyſ. R. V. 6. p. 760. e. it. Bud. C. 1515, 40.

„ἡμῶν ἡ[g] ἄφιξις, ἀλλ' ἐπὶ σω-
„τηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ
„τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. κεῖται
„μὲν γὰρ ὁ τύραννος, δίκην δοὺς
„τὴν προσήκουσαν[h], καὶ, ἅ-
„περ αὐτὸς ἡμᾶς δρᾶσαι[i] διε-

ventus, ſed in ſalutem cum noſtram ipſorum, tum Ro-
19. *mani imperii. Iacet enim tyrannus, poenasque de-*
dit debitas, et, quae ipſe

g) Art. deeſt in Lu. vitioſe. h) Comma hoc in ſolis B. 1. R. et Bc. 2., pro colo Stp. rel., it. puncto A. et al. v. N. i) M. Ba. δρᾶσαι ἡμᾶς v. N.

ἐπ' ὀλ.) Sch. in pr. et nom. „*tui* exitii *cauſa*, mortem tuam *petentes*, (e P. fere in poſtr.) — ſalutis cauſa“ contra Bg. ducente e Stp. marg., etiam quoad omiſſum v. ſubſt.; it. in ἥδε et ἡμῶν per alium caſum, ſecus ac Sch. in „ἀ. noſtri *ipſorum*“ ſed Stp. Th. 2, 1274. A. m. „οὐκ — ἀφ., ad exitium et mortem tibi afferendam“ partim e P., ſed plene totum Noſtri locum in v. σωτ. i., cf. Dem. 361, 3. Φίλιππος ἀπηγγέλλετο — ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι, et Ioſ. 1, 729. e. κηρύσσειν περὶ τὸ τεῖχος, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τε παρείη τοῦ δήμου καὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως, ſeſe *propter* populi *utilitatem* urbis *que* ſalutem *adeſſe*, cf. §. 15. e. ἐπὶ φ., quocum variatur per ſubſt. ſyn. ὀλ., quo de cf. 4, 4, 1.

κεῖται) Bg. e P. omnia, etiam in oppreſſo μ., ad ſq. §. δὲ referendo, ſed Sch. „κ. *iacet* interfectus“ quod Gr. particip. φονευθεὶς diſerte additur 7, 5, 15., ut ſervandum potius ſit Lat. ſeverum, et intelligendum hoc cum Gr. de iis, qui humi proſtrati ſunt poſt mortem ac caedem, et interdum etiam in ſepulcro ſibi, cf. Hom. Ὀδ. γ', 109., ubi praec. κατέκταθεν, quanquam deinde, ut ſupra in v. πεσεῖν, poteſt conſequens pro antecedente ſumi, ut κεῖσθαι dicatur et *iacere*, qui caeſus ſit ac mortuus, cf. Sb. Ind. e Zoſ. 3, 30, 8., ubi de iis, qui poſt pugnam in campo nondum ſepulti iacent, διερευνώμενοι δὲ τοὺς κειμένους, *quum* que *humi* iacentes *perquirerent*, bene expleto ſubſt. ἐν τῇ γῇ, ſ. adv. χαμαὶ, Ind. Sb. „οἱ κ., caeſi *et* humi *iacentes*“ Stp. Th. 2, 160. F. m. ex Hom. ſine loco et Noſtri duobus ſine Vs. „quibus in locis exponi etiam poteſt *iacere*. Dicitur enim *iacere*, qui mortuus eſt“. Heſ. 2, 217. m. cum N. 11. Schol. Soph. Ai. v. 1008. L. Ern. et N. T. Krb., Abr. Dl. Th. p. 236. e., ad Luc. 3, 317. e. Kl. Tyrt. p. 52. e. Harl. Chr. Gr. p. 23. N. 22. Hſ. Fa. Aeſ. p. 61. cum Ind. it. Fi. Aeſch. et Dion. Caſ. it. cum diſerto ἐν τῇ μάχῃ Ael. V. h. et G. Th. Nr. 5. In ſq. formula δικ. δ. πρ. Sch. „*quum* luiſſet *poenas*“ fere cum P., e quo Bg. reſolvit particip., manens in ſevero Lat., cf. 1, 8, 12. e., Stp. Th. v. utr. aliunde, Abr. Dl. Th. p. 301. e. it. ad Aeſch. 2, 188. e. Ern. ad Hom. T. 5. p. 50. e. Thom. M. p. 227 Ind. Xen. Bach. Ἀνβ., Cyr. et Pol. Z., Polb. Dem., qui pauperrimus cf. 382, 25. τὴν προσήκ. δ. δεδωκότες ἂν εἶεν, cum diſerto Noſtri adi., it 544, 11., ubi Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, ſed ap. G. Th. ſeverum *conveniens* ſine Gr., nec de ſubſt. Bg. aut ſimili.

καὶ ἅ π.) Bg. omittit interpretari haec verba, καὶ — παθ. *Leisn.* in m. M. Bg., unde exciderint potius ſcribae culpa, cum et teneat P., e quo partim reſtituimus; Stp. Th. 3, 61. F. i. v. παρχ. huc reſpiciente ſine Vs. ſed tacente in v. δρ. et διαν., quod tamen cum ſimpl. noſtro etiam reddit, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Bud. C. 1012, 42. Gottl. Pl. Men.

„νοεῖτο, ταῦτα πρὸς[k] ἡμῶν „παθών[l]. ἡμεῖς δὲ ἥκομεν „σοὶ[m] τὴν βασιλείαν ἐγχει„ριοῦντες, ὃν ἴσμεν προύχοντα[n] „ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σω„φροσύνῃ βίου, μεγέθει τὲ[o]

nobis facere cogitabat, ea 20. *passus eſt a nobis. Nos vero adſumus tibi imperium tradituri, quem ſcimus eminere in ſenatorio ordine temperantia vitae, amplitudine*

k) M. Ve πρὸ mendoſe, ut et Stroth. „Cod. vitioſe.“ l) Mss. tres ἔπαθε. v. N. m) Hoc acc. Stp. Sb. et Lü., pro rel. reiecto, ut poſt σοὶ comma in A. cum B. 1., v. N. n) προύχ. ſic ſimul cum leni A. al. v. N. o) τὲ in M. Vi. deeſt. *Loc.* etiam in M. Ba. v. N.

p. 42. N. 69. Ind. Xen. Mem. S. Thuc. et Dem., cui add. 876, 6. et ad ſententiam ſimile 883, ult. ἐκεῖνος μὲν οὖν οὕτως, ὥσπερ ἄξιος ἦν, κακὸς κακῶς ἀπώλετο, ἃ τοὺς ἄλλους ἐπεβούλευσε ποιῆσαι, ταῦτα παθὼν αὐτός, cf. 1, 13, 4. m. In M. Ba. autem alius ordo hic tollit cum laevitate etiam antitheton illud in vicinis αὐτὸς ἡμ. pron. Sed Mss. omnium tempus finitum iterum, pro particip., nec a P. agnoſcitur, et e gloſſa eſt, forſan illa e ſimili loco 7, 5, 15., vel hinc, quod e depravato παθεν aliquis, addito augmento, finxit novitatem. Nos quidem, cum Bg. coepiſſet reſolvere particip. in pr. δοὺς, etiam debuimus in altero παθ. id facere, etſi per ſe a pr. tempore finito κεῖται pendent utr. participia; unde et diſtinctiones omnes maiores per hanc regionem ſuſtulimus, et praeterea poſt καὶ comma dedimus, ut magis appareret rectio, κεῖται — δοὺς — καὶ — παθ.

ἥκομ.) In M. Bg. nihil diſtinctionis erat usque ad ἐγχ., quocum v. manifeſto iunxit P. σοὶ dat., poſt id ponens, quocum et ego retulerim dat. illum potius ad ἐγχ., quam ad ἥκ., quanquam per ſe procedit, et alibi cum hoc v. ſtat, quia hic magis in v. ἐγχ. neceſſarius eſt ille caſus de conſilio loquentium; unde aliquando poſt ἥκ. comma ſtatuemus, ignorante Stp. Th. fut. v. ἐγχ., cum Lat. tamen Bg. e P., quocum ille et in ἥκ.

προύχοντα) *eminentem.* Sic loca eminentia, ut promontoria et extrema littora dicuntur τὰ προύχοντα. *Stroth.*

Variante Noſtro pro ἐξέχειν et ὑπερέχειν 1, 8, 11. et 16. m., non habet Stp. Th. Lat. Bg. (deſerto P., pro ſuperare alios, hic in Gr. cum abl. rei ſ. modi,) ſed aliunde in contracta verbi Gr. forma ſimul lenem, ſecus ac hic in ed., qua de ſynaloephe v. Koen. ad Greg. p. 47. N. 81., cum aliis et ipſe lenem adhibens, dum nos relinquimus ſcripturam in talibus deprehenſam. Sic idem Stp. nec profert plur. hunc v. ἴσμ. cum auctore, cf. Ind. Luc., nec v. cum particip. pro inf., cf. 2, 5, 12. In ſqq. Bg. e P., ſed Noſter, varians quoque pro σώφρονι βίῳ, reſpicit ſimul ad §. 8. huius cap. ſimplex πρεσβύτην σώφρονα.

μεγέθει) Ms. τὲ omiſſum iterum ante καὶ, intervallo ſequens, ſed hic forte ob pr. ſimilem ſyllabam, aut quia in tribus membris alioqui non habere ſolet copulam medium, ubi P. quoque agnoſcit copulam, ſed Bg. libere nullam, Sch. in ἀξ. ponente tantum Lat. gen. Bg., quo de alibi, i. e. cum propter ſapientiam et honeſtatem ſis in honore, et pareant verbis conſiliisque tuis alii; niſi h. l. capias iterum de dignitate, pro magiſtratu eminentiori inter ſenatores, cf. 1, 17, 2. Sed noſtro ex

„ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνό-
„τητι, ποθούμενόν τε καὶ τι-
„μώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου p.
„ὅθεν κἀκείνοις q εὐκταῖον, καὶ
„ἡμῖν σωτήριον τὸ πραττόμενον
„ἔσεσθαι προσδοκῶμεν.“ Πρὸς
ταῦτα ὁ Περτίναξ, „Οὐ παύ-
„σεσθε r, ἔφη ſ, χλευάζοντες

auctoritatis et aetatis gravitate, carumque populo ac venerabilem; unde et illis opta-
21. *bile et nobis ſalutare, quod agimus, futurum ſperamus.*
22. Ad haec Pertinax, *Non deſinetis*, inquit, *ludere hominem ſenem, tantamque mi-*

p) Colon hic Stp. rel. cum M. Bg., ſed comma aut punctum in al.
q) Sine Iota κἀκ. A. al. r) παύσεσθαι B. 1. al. mendoſe. ſ) In M. Ba. ἔφη iterum ne commata quidem habet. *Mart.* cf. §. 18.

loco neſcio, an poſſit negari, Pertinacem fuiſſe adhuc Praefectum urbi, cf. §. 13., qui forte ſimul fuerit in ſenatu tamen, cf. 2, 6, 12.

ἡλικ. σ.) aetatis *maieſtate* ſ. *gravitate*; quia nimirum canities quandam gravitatem et modo non maieſtatem affert. Sic alibi τὴν μὲν ἡλικίαν σεμνὸν dicit. Pol. autem ita hunc locum vertit, (vel *aetate* etiam *et* gravitate *morum*,) quaſi legerit ἡλικίᾳ καὶ σεμνότητι. *Steph.*

Ille Noſtri locus eſt de eodem Pertinace 2, 2, 16., ap. quem et de ſenibus hoc epitheton eſt quater 2, 10, 7. 2, 13, 12. 6, 1, 3. et 8, 8, 19., ſicut noſtro cap. §. 10. e. meram σεμνότητα Leisn. explicabat ex h. l., ubi redeat tandem eodem aetas gravis et aetas venerabilis, cf. Ioſ. 2, 409. l. 7. ἡγεμόνα, γήρως σεμνότητι — κεκοσμημένον, *ſenectutis* gravitate *decoratum*, P. errorem non ſequente Sch. in „ἡλ. *aetatis* ſenilis *gravitate*, ſ. *veneratione* ſ. *gravitate* aetatis“ ſed Sb. Ind. hinc et §. 10. „*venerabilis gravitas*, ſ. maieſtas“ nimium tamen ut ſit ſimul iunctum adi., quod e P. in particip. τ. tenet Bg., ut et alterum in ποθ. cum alio ordine in ſubſt. et caſu alio dat., pro *amatum* et *cultum* a *populo*, Stp. Th. in v. π. paſſ. aliunde tenente notionem noſtram, ſed in neutro particip. Lat. Bg.

κἀκείνοις) Per ſyneſin plur. pron. demonſtr. poſt ſubſt. collectivum τοῦ δήμου, cf. Z. Xen. Pol. p. 55. a. e. §. 9.; praeter Lat. in σωτ., ducente Bg. omnia e P., (dum Sch. modo in πρ. etiam praemiſit *expectamus*,) ſed paupere Stp. Th. in adi. εὐκτ., cum Lat. Bg., cf. Poll. Suid. 1, 893. e. et Euc. Ind.

οὐ παύσ.) Sic paulo ante §. 18. οὐ παύσῃ λέγων; *Steph.* Hic Sch. iterum cum Bg., qui rel. cepit e P., πρ. per adi. cum ſubſt., quaſi aſſumto ἄνθρωπον ſ. ἄνδρα, quod et ſimul erat §. 8. i., ubi Bg. aliter, nihil tale tenentibus L. Ern. et N. T. it. Stp. Th. qui tamen 4, 530. E. m. in v. χλ. e Noſtro „l. 2. οὐ — πρ., *non* deſinetis *ſeni* homini *illudere*, ſenem *hominem* ludos *facere*, ſ. *ludificari*? Omnino enim putabat, eos ad ſe interficiendum a Commodo miſſos, quum illi contra imperatoriam dignitatem deferrent“ hic, ut ap. G. Th. in Bg. ſine Gr. Nr. 2. „iocari et irridere, — deludere alterum, — decipere, — *ludifico*, — deridere, ſ. per iocum et ludum fallere“ ut mox ſequitur ap. Noſtrum ἀπατῆσαι, cf. Munth. p. 211. et Loesn. p. 168. m.

„πρεσβύτην, καὶ τοσαύτην „μου[t] δειλίαν κατεγνωκότες, ὡς „πρῶτον ἀπατῆσαι[u] βούλε- „σθε[x], εἶθ' οὕτω φονεῦσαι;“ „Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Ἔκλεκτος[y],

hi imputare timiditatem, ut prius decipere velitis, deinde ſic occidere? Atqui, inquit Electus, *quando*
23.

t) Sic nudum pron. in omnibus edd. u) ἀπατ. B. 1. R. mendoſe. x) Sic etiam M. Ba. *Mart.* ut et rel. Mss. tacite, it. edd., praeter βούλεσθαι B. 1., v. N. y) Colon hic in M. Ba.

δειλίαν) Cur timiditatem aut δειλ.? *Leisn.* in m. M. Bg. et Ox. Quoniam ſenibus interdum eſt timiditas, et per eam illi ad aliquid facile permoventur, in primis inſtando et urgendo vehementius, quam Pertinax noluerit de ſe cogitari, negans, ſe eſſe adeo timidum, ut accipiat faciatque, quod velint, ſed ſe ſatis adhuc fortem eſſe intrepidumque, ut renuat repugnetque; ſicut et in ſuperioribus nullum prodiderat timorem §. 14. ſqq. Hactenus procedat Bg. e P. Verſio, et vulgata omnium librorum lectio, agnita quoque a Stp. Th. in v. κ. cum P. Vs., quam tamen et ipſe olim emendabam in illud Dem. 875, 6. τοσαύτην ὑμῶν εὐήθειαν κατέγνωκεν, aut Luc. 3, 36. l. 84. κατεγνωκότες μου — ἄνοιαν, aut in ἀβουλίαν, *imprudentiam*, incogitantiam, amentiam, ſtultitiam, quod ad litteras vulgatae proximum videbatur, ut et ἀδηλίαν, *ignorantiam*, imperitiam, cf. L. Ern. et Suid. non coll. ad Heſ. ut prima α littera periret ob pr. ν, ſed deinde ει ex η corrumperetur. Nunc quidem toleravi repertum, cum haberet aliquam ſaltem ſententiam, cf. 1, 6, 15. e.

ὡς — βουλ.) Malim βούλεσθαι. *Steph.* Quod, a Sch. in β. repetitum per Lat. P. et Bg., habet ſpeciem aliquam ab uſu Noſtri frequente tum in continuis iunctisque inf., tum in ὡς pro ὥστε cum inf., et a multa confuſione finitionum σθε et σθαι, ut tamen ὡς pro ἵνα ſ. particula finali tolerem cum indicativo et finito tempore per exempla L. N. T. Krb. p. 749. Nr. 9. et Schw. p. 1445. b. Nr. 10), et quia affine illud ἵνα etiam ſic uſurpatur. In rel. Bg. partim e P., cf. Lat. ad ἀπ. (ap. G. Th. etiam cum Gr. n.) 1, 13, 10. m. in compoſ. ἐξαπ., pro quo hic Noſter per ſimplex variat, ſed ſeverius, quam P., in εἶθ' οὕτω, expreſſa utr. particula, aliis fere οὕτω negligentibus, ut redundantem, cf. Ind. Sb. aliunde, *poſtea*, Fi. Pal., *tum* vero, *deinde*, non reddens in Ind. The. e prooem. §. 4., ubi Caſ. ed. *poſtea vero*, it. ſine Vs. Ind. Fa. Aeſ. Hſ. et Ael. V. h., ubi 1, 4. e. ita *deinde*, ſed 1, 16. i. ſic *demum*; ignorante formulam Stp. Th., non item ſyn. 1, 1160. F. m. „ἔπειθ' οὕτω, *tum* demum, *deinde*“ cf. ſine Ind. Dem. abſolute 25, 18., it. interiectis quibusdam 133, 2. ſq., ut hic, 44, 18. πρῶτον μὲν — εἶτ' αὐτοὺς οὕτω λ., it. Fi. Theo. prooem. l. l. πρῶτ. μὲν — εἶθ' οὕτως λ., ſicut quoque hic εἶτα, ut alias, capi licebit pro Lat. *et*, ſed οὕτω pro Lat. *tum* ſ. *deinde*, cf. ad N. T. Obſ. Krb. p. 143. e. Munth. p. 194. e. 273. e. Kypk. 1, 359. m. Reich. ad Gem. Pl. p. 92. e. it. Hor. Turſ. p. 467. m., alioqui, proprie ſumto εἶτα, venias ad figuram ἐκ παραλλήλου et Lat. *tum deinde*, ſ. *tunc deinde*, it. *deinde tum*, ſ. *deinde tunc*, it. *deinde poſt*, ſ. *deinde poſtea*, pro uno *deinde* ſ. *tunc*, cf. Hor. Turſ. et hunc cum G. Th. de *ita demum* et *ſic demum*.

ἀλλὰ μ.) Sch. „π. credidiſti *nobis*“ pro quo Bg. melius e P. perſ. per

„ἐπεὶ λέγουσιν ἡμῖν οὐ [z] πεπι-
„στευκὰς, λαβὼν τουτὶ τὸ γραμ-
„ματεῖον, (γνωρίζεις δὲ τὴν Κομ-
„μόδου χεῖρα, οὔσης σοὶ τῆς
„ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ [a],)
„ἐπισκέψαι [b]. οὕτω [c] γὰρ γνώ-

verbis noſtris non credis, cape huncce libellum, (noſti autem Commodi manum, cum ſit tibi eius lectio conſueta,) ac lege. Sic enim cognoſces,

z) οὐ in B. 2. omiſſum vitioſe. a) In M. Ba. non ſunt ſigna (). *Mart.* nec in edd., niſi in Stp. rel. b) Ms. Ba. et Vi. ἀνάγνωθι v. N. c) M. Vi. οὕτως, cf. 1, 1, 5. m.

praeſ.; ab eo diſcedens in λεγ. ἡμ., quod particip. cum pron. perſ. reddit per ſubſt. et pron. alius generis et poſſeſſ., perite, ad Vern. que rationem potiſſimum; cf. Schell. de ſtilo p. 342. e., quanquam ſaltem ſervaſſem viciniora, *dictis noſtris*, aut ſevera potius *dicentibus nobis*, cf. Luc. 1, 756. l. 92. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι σοι τοιαῦτα λέγοντι, *neque* enim *talia* (tibi) dicenti *crediderim*, et p. pr. l. 79. it. 3, 99. l. 7., tenente Stp. Th. v. π. i., praeter ea, quae reſpondent magis Bg. „Iſocr. οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς, (ſine Vs., quae libera in ed. W. 414, 32.) Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις, (Th. 5, 3, 15. V. 3. p. 319.) Thuc. l. 3. πιστεύσαντες ὑμῖν, *fidem habentes* verbis *veſtris*, — (etiam ex h. l.) *quando* nobis *fidem* non *habes*“ quod nihil, quam P.

λαβὼν) Bg. fere e P. reſolvit, ſed reddit ſeverius pron.; ubi Sch. ſine Vs. „Attice, τ.“ ſed Stp. Th. *hoc*, tantum ex Ariſt. Nub. v. 201. ſine Ind.; ubi modo „τ. pro τοῦτο, Pl. 51. — B. 944.“ qui eſt alter Stp. locus, tacente Schol., ſed ad Kuſt. accedentibus Heſ. 2, 1404. m. τ., τοῦτο, ſine exemplo, it. p. 1353. e. ταυτὶ, ταῦτα, nec coll. Suid. 3, 436. e., ubi in Vs. additum „Attice, *haec*“ ſed p. 492. τουτὶ, ἐπέκτασις, pro τοῦτο, per productionem vocis, *hoc*; ad redundantiam etiam inclinante Stp. Th. 4, 1065. D. m., etiam Greg. de dial. §. 66. p. 55., me cum Bg. faciente, ut ι acceſſio in fine vocum ſit i. q. δὲ enclitica. Mox ſq. δὲ, indicem parentheſis, in Ms. Bg. neglectum, e Stp. m. reſtituimus, cum et P. oſtendiſſet; ſed pro γὰρ acceptum, eodem tamen conſilio; libere adv. *certe* addente P., unde Bg. tantum in χ., ut Stp. Th. in v. γν.

οὔσης) Omiſſum a P. hoc membrum totum, aſſequitur fere Bg., niſi quod participium reſolvit, tum addit pr. αὐτῆς, ad χ. relatum, et formulam praep. cum ſubſt. reddit per adi. ſ. particip., prope cum Sch. in σ. „*quum* conſueta *tibi* ſit *lectio*; quum ſolitus ſis, quae illa manu ſcripta ſunt, legere; (in ἐν cum v. εἰν.) notum *eſſe*, — ἀν. lectione *exiſtente* tibi *nota*, h. e. manu eius, quae ſcribere ſolet, — συν. quum *ea* ſit *nota*“ ſed ut rectiora ſint prima, ducta e Sb. Ind. v. σ. „*cum* tibi *conſueta* ſit *lectio*“ Stp. Th. hinc nihil tenente, nec ſimile, nec G. Th., nec me in adverſariis aut ex Indd., ut forte Noſter ad analogiam modo ſcripſerit, reſpiciens ſimul ad Bg., aut illud *familiare* mihi *eſt*, ap. Plin., cf. G. Th. „conſuetum, ſolitum“ ſenſus ut brevis ſit, quum adſueveris eam manum legere, et ſaepe legeris eam.

ἐπισκέψαι) Hic Mss. gloſſa eſt manifeſta, reſpiciens ad 1, 17, 14.; (pro quo variat Noſter hic,) et tropico verbo ſubſtituens proprium, ut Bg. e

„ση, τίνα τε [d] κίνδυνον ἐφύγο-
„μεν, καὶ ὅτι μὴ σκῆψις, ἀλλ'
„ἀλήθεια πρόσεστι τοῖς λεχθεῖ-
„σιν.“ Ἐπιγνοὺς δὴ τὰ γε-
γραμμένα ὁ Περτίναξ, πει-

quale periculum effugerimus, nec ſimulationem, ſed veritatem ineſſe noſtris dictis.
24. Recognita ergo ſcriptura Pertinax credensque vi-

d) δὲ B. 1. mendoſe.

P. cum Sch. „*inſpice*, lege *libellum*“ tacente Stp. Th., cum notione tamen et Sch., et illa pro luſtrare et recenſere, e quibus, ut quoque noſtris *anſehen* et *durchſehen*, conſit notio Bg., nihil praebente G. Th., cf. Ind. Dem. et Luc. Mox neglectum a P. οὕτω, pro tunc, exinde, per id, ſ. proprie *eo modo*, qui praeceſſit, ſc. inſpiciendo ac legendo, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Dem. v. e. Nr. 2. Sed Bg. e P. in v. γν. (quod et ap. G. Th.) it. in v. ἐφ., ut in utr. v. aliunde Stp. Th., qui in κινδ. formulam tenet e ſolo Noſtri alio loco, cf. v. φευγ. pro comp. aliquo, ut διαφ. ſ. ἐκφ., Ind. Dem. et L. N. T., ſed noſtram phraſin Ind. Thuc. et Fa. Aeſ. Hſ. 64, 3., tacente G. Th. in ſimpl. v. *fug.* Denique ſeverior Bg. in v. γνωσ. rectione dupl., per pron. et ſimul per coni. ὅτι.

σκῆψις) Sylb. (Ind.) commentum. σκ. eſt praetextus, ſimulatio, excuſatio. Heſ. σ., πρόφασις. Plat. 6. de leg. ἀγὼν προφάσεις οὐ πάνυ δέχεται, quod proverbium ap. Ariſt. Ach. v. 391. his verbis legitur, σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέχεται, *excuſationem* hoc *certamen* non *admittit*, v. Leop. em. 13, 7. (ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 270. e.) Vide, an idem ſenſus vocis ap. Lycurg. adv. L. p. 124. (R. Or. V. 4. p. 162. l. 15.) τί γὰρ ἔδει προφάσεων, ἢ λόγων, ἢ σκήψεως; ἁπλοῦν τὸ δίκαιον, ῥᾴδιον τὸ ἀληθές. *Leisn.* Sch. „praetextus“ et P. et Sb. deinde, quorum primum modo Stp. Th. tenet aliunde, nec Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid. 3, 329. e. Polb. et Dem., cui add. 527, 14. 540, 25. 573, 7. coll. l. 1. Tum Sch. „πρ. *veritas* adeſt *dictis*, vera ſunt dicta, — λ. *dictis* ſubeſt *veritas*“ Bg. e P. retinente pron. ad λ., ſed in particip. ſeveriore, cf. §. 1. λεγ., ubi aſſumto ἡμῖν ſ. ὑφ' ἡμῶν, illuc venias, ſed ut etiam in Lat. *dictis* participio ſaepe omittatur pron. perſ., in v. πρ. tenente Stp. Th. aliunde tantum Bg. Lat., ſed non cum ſubſt. ἀλ., ut nec G. Th.; unde forte iterum Noſter ad analogiam modo ſcripſerit, cf. v. πρ. cum dat. rei Ind. Luc. et Dem., cui add. 66, 21.

ἐπιγνοὺς) Sb. Ind. poſt locum Zoſ. 4, 59, 4. e. „ἐ. *agnoſcere*, — ſic ἐ. τ. γ., quod idem γνωρίσας τὴν χεῖρα 1, 17, 9. i. „quem locum et comparat Bud. C. 363, 18. praemiſſis „ἐ. agnoſcere, i. e. noſcitare“ aliunde, quae et Stp. Th. repetit, ſed Sch. „*quam* legendo *recognoſſet*, qua manu eſſent ſcripta“ dux Bg., ap. G. Th. „ἀναγνωρίζω, ἀναγινώσκω, rem alias notam denuo agnoſcere, — ſimpliciter recenſere“ quorum prius redit ad notionem Bud., ut praep. retineat vim aliquam, pro rurſus, ſ. iterum, ſed poſterius quoque admittit notionem illius Gr. ἀναγιν., pro ſimpl. legere, quam tamen non reperi, ſed aut pro ſimpl. noſcere, aut pro agnoſcere, aliterve, cf. Heſ. 1, 1319. i. 1346. i. L. Ern. et N. T. Gatak. Op. Crit. Abr. Dl. Th. et Auct., tum Ind. Polb. Dion. H. S. T. 1. Long. Mor. Fa. Aeſ. Hſ. et R. Or. V. 8. And., ut h. l. manſerim in illa pro deprehendere inſpiciendo ac legendo, agnoſcens et ipſe, Noſtrum

σθεὶς τε [e] ἀνδράσι, καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν ἑαυτόν.

Καὶ πρῶτον ἀρέσκει, προελθεῖν ἐπὶ τὸ ϛρατόπεδον, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν ϛρατιωτῶν λαβεῖν [f]. πείσειν δὲ αὐτοὺς ὁ Λαῖτος ὑπισχνεῖτο [g], ἐπείπερ

ris, etiam ante ſibi amicis, omnibus intellectis, quae geſta erant, dedit ſe ipſum.

Ac primum placet prodire ad caſtra praetoriana et experiri animos militum: quos Laetus in ſuam ſententiam ſe adducturum pollicebatur:

e) M. Ba. πειϑεὶς τὲ his acc. f) Hic inf. deeſt in Par. 1. mendoſe. Poſt eum colon in Stp. rel. cum M. Bg. g) *Mss.* tres συνυπισχν. v. N. Diſtinctio hic in M. Bg., quae data, ut in M. Ba. punctum.

hic variare pro iſtis γν. τ. χ. e loco Sb., quanquam eadem propiora ſunt §. pr. i., ſicut variatur aliquo pacto pro pr. τὴν χεῖρα aut τὸ γραμματ. in τὰ γεγρ., a Bg. bene reddito, cf. 1, 17, 4. i. γραμμ., qui in ſq. πειϑ. ſervat e P. tantum notionem, aptam illis §. pr. οὐ πεπις., et pro gen. αὐτ. cum φ. dativum libere, ne quis ad emendandum properet, cum et rectus ſit gen. cf. 1, 13, 11.

πάντα πυϑ.) *omnibus*, quae *geſta* erant, *cognitis*. Ap. Xiph. 73. §. 1. ἔπεμψε τὸν πιϛότατον τῶν ἑταίρων, τὸ σῶμα τὸ τοῦ Κομμόδου ὀψόμενον λ. *Leisn.*

Sch. cum Bg. alio ordine, partim e P., ſed ap. Stp. Th. etiam hoc Lat. aliunde, pro audire, credo, ſed in ἐπιδ. Bg. vicinior, etiam oppreſſo pron. dat. αὐτοῖς, partim e Sb. Ind. „dat *ſe* illorum *monitis*" quod ſit i. q. obſequi et parere, facere, quod monerent, non amplius reſiſtere et recuſare, cf. G. Th. Nr. 2. „*dare* ſe *alicui* eſt ad illius ſe voluntatem accommodare" tenente Stp. Th. modo Lat. Bg. et notionem ſimilem illi P., ad quam et hic locus refertur ſine Vs. ad Luc. 2, 613. N. 73., cf. 1, 16, 10.

ἀρέσκει) Variatur cum cap. pr. §. 8. i. ἔδοξε, e P., qui liber in καὶ πρ., ubi Bg. ſeverior, ut in τὸ ϛρατ. intelligenter, cf. 1, 8, 2. i., (quo ſenſu arctiori mox τῶν ϛρατ. capiendum quoque, cf. 1, 17, 3. e.) ſed πεῖρ. τ. γ. λ. prope cum P., ſed Sch. in „πεῖρ. periclitari" et Stp. Th. 3, 151. i. „periculum facere animi illorum ſ. voluntatis, ſ. tentare ſ. explorare illorum animum ſ. mentem" cf. 1, 8, 10. In ſq. v. πεισ. Bg. e P., niſi quod adv., libere ab illo adiunctum, omittit, cf. 1, 3, 12. ut de δὲ cum pron. demonſtr. αὐτ. mutato in pron. relat. 1, 17, 17. m.

ὑπισχν.) Non placet Codicis lectio συνυπισχ. *Stroth.* Compoſitum hoc, quale alibi Mss. pro ſimpl. adhibent, cf. 1, 16, 10. m. ἐλπ., in P. non comparet, nec in Lexx. et Indd., quae cauſae ſint quaedam, cur queat diſplicere, etiam contra conſenſum Mss., niſi aliis innotuerit, praeter me, per bonam auctoritatem; ut tamen vel ſic gloſſa manere poſſit potius, quam ut σὺν praep. exciderit ob τος ſyllabam pr. Sed Bg. cum Sch. ſeverius in tempore, quam P.

αὐτῷ ἐπάρχῳ ὄντι μετρίαν [h] ἀπένεμον αἰδῶ [i]. συμπαρά-

quando quidem tanquam prae-
2. fecto aliquam tribuebant re-

h) Sic etiam M. Ba. Malebat Stp. οὐ μ. Sed quoniam Mſ. ϛυνυπ. habet, mihi nihil mutandum videtur. *Mart.* In vulg. tacite manent et Mſſ. rel. cum edd., v. N. i) αἰδῶ ſic cum circumflexo B. 2. cum Par. 1. v. N.

αὐτῷ ἐπ.) praefecto, ſcil. praetorii. Alias additur ϛρατοπέδων, ut ſcil. praefectus praetorianis exercitibus diſcerni poſſit ab ἐπάρχῳ τῆς πόλεως. Laetus 1, 16, 12. diſerte dr. ἐπ. τῶν ϛρ. Ap. Dion. integrum eius nomen eſt Αἰμύλιος Λαῖτος 72, 17. Alibi Q. Aemilius Laetus dr. *Leisn.*

Cf. 1, 8, 2. i. et 1, 9, 18. Sed Bg. e P. non modo opprimit particip. et pron., ſed et addit ſyn. particulam Lat., Gr. ὡς, pro *ei*, cum *praefectus eſſet*.

μετρ.) For. οὐ μετρ. *Steph.* quod nos diceremus *eine* ziemliche *Achtung*. Sic Euſeb. Hiſt. E. 7, 32. de Dorotheo dicit, τούτου μετρίως τὰς γραφὰς διηγουμένου κατηκούσαμεν. Et Noſter infra c. 7. (§. 6. e.) dicit, αὐτὸς τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκὼς (ἦν) *Stroth.*

Bg. ſervat vulg., e P. reddens, ſed Sch. „μ. aliquantam *reverentiam*, Sylb. (Ind. mediocrem, i. e.) ſat magnam. Stp. ſupplet οὐ" immo intrudit temere, ut Bg. non ſatis bene vertit, pro iuſtam, decentem, legitimam, idoneam, magnam, cf. Gron. ad Polb. T. 1. p. 896. m. „μέτρια ταῖς τύχαις, fortunis *ſufficientem*. Nam id eſt μέτριον interdum, ἀρκοῦν, ἱκανόν. — Sic patrem audivi defendentem illud Herodi. 11, 5. πεισ. — αἰδῶ, ubi Stp. mallet οὐ μ. At Herodianus ſignificat, etſi valde corrupta eſſet diſciplina, tamen ad hoc praefecto praetorii ſatis fore auctoritatis, (et p. 899. i.) τριβὴν σύμμετρον accipio καθήκουσαν, ἁρμόζουσαν, ἱκανὴν" ſ. i. q. μεμετρημένος, comparatus ad modum iuſtum, ut recte vertitur ad Zoſ. 6, 7, 7. i. πέμψαι μετρίαν δύναμιν λ., ut *idoneas* copias *mitteret*, ſicut τὰ μέτρια capio pro Lat. *iuſta* ſ. *aequa*, it. *iura*, ap. Lyſ. R. Or. V. 3. p. 319. l. 33. et ap. Dem. p. Cor., Harl. p. 371., (Ind. alio inclinante,) it. ap. Aeſch. R. Or. V. 3. p. 382. e., ubi Cod. προσήκοντα eſt gloſſa, cf. ib. Tayl. et Dem. copulata 985, 3. καὶ δίκαια, καὶ μέτρια, it. 1007, 8. ſq. et 1168, 7. καὶ μέτρια, καὶ προσήκοντα, cf. 1003, 26. 1009, 6. 1021, 1. Ind. Fi. Aeſch. et Xen. Pol. Z., it. ad Heſ. ἔργ. v. 306. Intp., in primis Krb. et Graev., contra quem antea verti Lat. *magnus*, cum, quae iuſta ſunt et talia, qualia decet, et ſufficientia, ſuo modo etiam magna dici poſſint, tacente Stp. Th., at L. Ern. fere nobiſcum faciente. Tum Sch. in αἰδ. „*reverentiam* exhibere *alicui*" bene comparans 4, 13, 10., ubi ſimpl. νέμειν, pro quo hic Noſter variat per compoſ., ubi et Bg. ſeverius adhibet ſimpl. Lat., cf. 1, 8, 1., ubi τιμὴν idem fuerit, quod hic αἰδῶ, cf. ib. §. 5., formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, ut Noſter forte ad analogiam finxerit illius ἀπ. τιμήν. Denique in accuſ. αἰ. circumflexum praeferens Stp. Th., tamen hic gravem edidit, inconſtanter agentibus et aliis, cf. Ind. Luc. per utr. formam, ſed Dion. H. S. T. 1. per circumfl., ut per grav. Ael. V. h., it. Well. Gr. p. 24. e. Nr. 3. p. 68. l. Nr. 3. p. 91. m. March. Gr. p. 278. ſq. N. 1. Thom. M. p. 861. N. 1. Moer. p. 366. N. 3. ad Luc. 3, 556. N. 48. Fi. ad Well. p. 106. m., nobis quidem per Grammaticam rationem e contractione probantibus circumflexum cum edit. Xen. M. S. 3, 7, 5. et Pol. Z., ſed hic relinquentibus inventa.

λαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠπείγοντο. ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει [k], καὶ, τῆς ἑορτῆς ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας πάντα ἐπράττετο. διαπέμπουσι δὴ

verentiam. Aſſumtis igitur caeteris etiam, qui aderant, ad
3. caſtra properabant. Iam autem et maior pars noctis proceſſerat, atque feſto inſtante, ante lucem omnia
4. agebantur. Mittunt ergo

k) Punctum hic in M. Ba.

συμπαραλ.) Sch. „*aſſumtis* una *ſecum* etiam *reliquis*, quotquot *aderant*“ tantum in extr. cum P., ſed in praep. verbi prima diligentior, quam Bg., cum liberior in adſcito pron., e Vern. ratione, accedens tamen ad Stp. Th. „una excipio ſ. una aſſumo“ ſubiecto ſine Vs. loco noſtro uno, ſed cum Lat. iisdem in L. Ern. etiam e Philox., tum in Sb. Ind. tantum e Zoſ. 2, 45, 3. e. per liberam Vs., in L. N. T. Schw. ſine exemplo, ſed verſum ut in Fi., ubi Act. 12, 25. ſicut h. l. cum καὶ et eodem particip. „*ſimul* aſſumentes *etiam* —“ cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. Tum oppreſſum a Bg. etiam pron. demonſtr. τούτους, ſ. ἐκείνους ante ὅσ., pro quo P. πάντας ſuppleverat, negligens contra τῶν λοιπ., qui quales fuerint, non dicam, niſi e §. 4. τῶν πιστῶν, tacente etiam Xiph. 2, 1225. l. 11. ed. S. 386, 26. οὕτω δὴ ἐς τὸ στρατόπεδον κρύφα ἐσεκομίσθη. Denique Bg. cum P. non in ſq. στρ., at per ſyn. in v. ἐπ., quod ap. G. Th. in Bg. tantum per act.

ἤδη δὲ) Severior Bg. in rel., ad τὸ πλ. aſſumit e Stp. m. ſubſt. μέρος, ut 1, 13, 4., dum P. tenet formulam Gr. (ex analog. factam, cf. infra ad 4, 2, 5. e Xen.) per neutrum, quanquam alio gradu, pro *plurimum noctis* ſ. Sch. „*plurima* pars *noctis*“ ſed Stp. Th. partim e P. 4, 678. E. „multum *noctis* iam *proceſſerat*“ tenens Noſtri formam in pluſq. praeterea p. ſq. i. e Thuc., non item alteram προὔκεχ. ap. Cyr. Xen. 2, 3, 17. nec ſenſum explicans, cf. Schott. l. l. p. 15. m. et ſupra 1, 16, 7. ubi et de ſq. τῆς ἑ. ἐν. ubi Bg. fere cum Sch. „inſtanti feſto“ tacente Stp. Th. etiam de Lat. Bg. in hoc perf. pro praeſ. cf. L. N. T. Krb. et Schw. p. 484. N. it. Ind. Dion. Caſ. et Dem., cui add. 153, 23. τῆς ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης, ſq. explic. καὶ τοῦ κιν[illegible]ου πλησίον ὄντος, it. 896, 20. et pen., it. ad 1, 3, 1. e. Caeterum Leisn. in m. Ox. comparabat 2 Theſſ. 2, 2.

πρὸ ἡμ.) Neglectum hoc membrum a P., ſervat Bg. e Sch. in ἡμ., quo Lat., praeter L. N. T. Ind. Fi. The. et Pal. it. Ks. Or. V. 6. Abr. Dl. Th. p. 838. i., utitur quoque Stp. in Th. aliunde, ubi formulam ignorat, (hic in marg. reddens ſevere *ante diem*,) quae tamen in Ind. Xen. Cyr. Z., cum Bg., ut ſyn. πρὸ τῆς ἕω in Thuc. Sed πάντα hic, de quibus dictum in praec. Ap. Beger. 2, 684. numus Pertinacis ſecundus „pertinet ad Herodianum, quod memorat caedem Commodi Pertinacisque ſucceſſionem anno ineunte accidiſſe.“

διαπεμπ.) Modo Lat. in v. e P., ſed rel. e Stp. marg., qui in Th. e P. 3, 203. G. e. poſt „*dimitto*, h. e. in diverſas partes mitto, qua in ſign. Latino v. utitur Caeſar, *nuncios* in *omnes* partes *dimittebat*, — Cic. pueros *circum* amicos *dimittit*“ quorum notio illa Stp. quidem per ſe hic

τινας[l] τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε μὲν[m], ὁ Περτίναξ δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον βασιλεύσων ἄπεισι. διαδραμούσης δὲ τῆς Φήμης, πᾶς ὁ δῆμος[n], ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς, ἐξεβακχεύετο[o].

aliquos ex fidis, qui proclament, Commodum mortuum esse, Pertinacem autem iam imperaturum in caſtra pergere.
5. Qua divulgata fama, univerſus populus, lymphatico ſimilis, ebacchari:

l) δὴ τινὰς his acc. Stp. rel., ut mox poſt πιϛ. nullibi comma, praeter M. Bg. m) M. Ba. ὁ Κομ. μὲν τέθνηκε· Περτ. λ., ſed M. Vi. μὲν τέθνηκε tantum, v. N. n) Hic noſtrum eſt comma, etiam in M. Bg., ſed poſt ἐοικ. modo in A. cum B. 1. L. o) Hic comma in B. 1., ſed colon cum M. Bg. in Stp. rel., it. punctum in A. al.

procedit, at iſtud Caeſ. monſtrat per adiuncta diſerta, verbum Lat., quanquam ap. G. Th. repertum cum ſimili explic. e praep., eſſe tamen i. q. ſimpl., per quod cum Bg. vertitur Gr. etiam in Ind. Polb., ad praep. rurſus ſpectante Sch. „*mittunt* hinc, *inde*, (non item in ſq. δ.) eos, *qui* divulgabunt *rumores*" partim e Sb. Ind. et P., unde Stp. Th. plene, cf. ad Ael. V. h. 3, 15. N. 3. Ind. Luc. et Diod. S., cui add. 2, 300. l. 64. et p. 400. l. 9., ſed Bg. ap. G. Th. „καταβοάω, palam et valde clamare, vociferari" h. l. ut eſſe poſſit clamare hic, illic, ſ. in diverſis locis, ſed et ſimpl., et ſufficere Sb. *divulgare*, quod et L. Ern. tenet ſolum Nr. 1.

ὅτι ὁ Κ.) Ut res gereretur ſcilicet ex arte, Tacito notata An. 1, 5, 5. *laeti interdum nuncii vulgabantur, donec proviſis, quae tempus monebat, ſimul exceſſiſſe Auguſtum, et rerum potiri Neronem fama eadem tulit. Boecl.*

Mss. res produnt violentiam, quae inde orta, quod Gloſſatori diſpliceret μὲν diſtractum a ſuo nomine et poſitum in fine membri, qualia exempla tamen in Ind. dedimus, cf. Bach. Xen. Oec. 15, 5. et Abr. Dl. Th. p. 336. m., quae vis deinde ſimul in M. Ba. extruſit articulum ante alterum nomen propr. ſſ., cf. 1, 17, 3. e., quocum tamen idem manſiſſe videtur in M. Vi., et ſimul τέθνηκε ſine ν ἐφελκ. ante vocalem, cf. Fi. ad Well. p. 213. e. et Plut. Hſ. p. 84. e. Sed Bg. e P. omittit μὲν, it. addit adv. temporis, ſine neceſſitate, cf. 1, 3, 1., ſed deſerit P. iterum in ϛρ., cf. §. 2., et in v. ἀπ., (ubi Sch. *abit*,) ſervans mox ex eodem articulum pro pron. demonſtr., cum δὲ mutatum in pron. relat., ſeverior ſimul in particip. retento, cf. 1, 15, 2.

ἐνθουσ.) Hic ἐνθ. ἐοικὼς i. q. ἔνθεος, ſ. θεόληπτος, ſ. κάτοχος ἐκ θεῶν, ſ. κατεχόμενος ἐκ θεῶν, ſ. τετελεσμένος τοῖς θεοῖς, quas locutiones de iis, qui alicuius dei numine afflati, aliquo affectu incitantur, illuſtrant Bach. ad Xen. p. 117. (N. 1.) Cup. Obſ. 3, 12. (1. p. 304.) Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 4.) Pol. *lymphato ſimilis*, male. Hic enim de populo laetabundo ſermo eſt: at lymphatus de territis et ſubito furore correptis fere uſurpatur. Ratio loquendi inde ducta eſt, quia ſubito furore corripi et terroribus impleri crederentur, qui ſpeciem nymphae in aqua conſpexiſſent. *Leiſn.*

Stp. Th. 1, 1532. C. m. poſt varias Lat. phraſes et „ἐνθουσιῶν, αὐ-

διέθεόν τε, καὶ τοῖς οἰκείοις diſcurrebantque ac amicis ſuis ἕκαστος χαίρων διήγγελλε [p], quisque laetabundus nuncia-

p) M. Ba. ἀπήγγιλλε, ſed M. Ve. et Vi. ἀπήγγειλε, v. N.

mine afflatus, — furore percitus" etiam affert h. l. e P., quocum vertit et Bg. per ſyn., quae Lat. utr. cum Gr. νυμφόληπτος ap. G. Th. „furioſus, inſaniens, inſanus" ut Bg. hic ceperit, bono tamen ſenſu ac poëtico, ut Stp., nobis *begeiſtert*, reddente Bg. e P. etiam rel., ubi ὁ δημ. iterum anguſta notione fuerit de populi parte infima e ſqq. τοῖς ἐπ' ἀξ. λ.

ἐξεβακχ.) ſubaudi χαρᾷ. Nam hunc caſum addere Gr. ſolent. Ariſtaen. 1, 16. (Abr. ed. p. 42. e.) ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, (ed. Pav. p. 114. i. amore *lymphata*.) Ubi de vehementibus commotionibus, ſive laetitia, ſive ira, ſive amore, etc. ſermo eſt: amant Gr. tralationes, a Bacchantibus, a thyrſo, a tympanis vel Bacchantium vel Phrygiis, etc. deſumtas, Senec. ep. 108. Schol. Eur. Hec. v. 123. Suid. (T. I. p. 411. e.) Βάκχος λ. Ita ergo dicebantur, qui Bacchi ſacris operabantur, dein etiam aliorum deorum, et eorum maxime, qui ſuos cultores furore quodam agitabant. Hinc Heſ. (T. I. p. 681. m.) βακχεύει, μαίνεται, λ., v. Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 8.) Herodi. 5, 5, 5. et alibi. *Leisn.*

Propter pr. ἐνθ. et ſq. διεθ., it. §. ſqq. ἔθ. et ἐβ., hic ἐξεβ. ſenſu med. capietur univerſe pro exultare gaudio, vehementer laetari, magnam laetitiam declarare, prae gaudio extra ſe eſſe et nimium eſſe, et licentius agere, nobis *auſſer* ſich *ſeyn*, ſ. *ausgelaſſen ſeyn* et *handeln*, Sch. „ebacchabatur, *furore* bacchico *agitabatur*" in primo cum P. fere, e quo Bg. et inf. ſervat hiſtoricum, ap. G. Th. ſine Gr. et Lat. idonea e Lamprid., et cum Gr. al. in Latt. Stp. Th. „bacchor, *debacchor*" ſine auctore et exemplo, ſed ap. Ern. L. „*vehementer* bacchor, *deb.*" ut forte praepoſitioni tribueretur vis aliqua et illa augendi ob adv. adiunctum, quae Ern. ſunt ap. Stp. modo in act., cf. Luc. 1, 43. l. 97. πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, *continuo* bacchari *coeperunt*, ubi adv. additum monſtrat notionem pro ſimpl. cum Ind., (niſi μάλα ad pr. αὐτ. trahas,) it. Eur. Bacch. v. 1294. ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις, *inſaniſtis*, et *tota* civitas *Bacchico* furore *correpta eſt*, Heſ. 1, 1127. e. ἐκβακχεύει, — κοσμικῶς ἑορτάζει, it. Suid. 1, 688. i., cf. p. 411. m.

διεθ.) Ad pr. ſing. ὁ δημ. collectivum per ſyneſin relatus iterum plur. v. δ., tamen hic in alio membro et poſt ſing. verbi ſimul; e P. ducente Bg. tantum Lat., (quod ap. Stp. Th. aliunde, et ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 15, 11. e. περιθ., hic ut praep. valeat quid, ut §. pr. i., cf. Ind. Xen. Cyr.) it. ad ſq. οἰκ., ubi modo addit de ſuo pron., ſed eius Lat. ad χαιρ. ignorat G. Th., non item Schell. Lex.

διήγγ.) Melior videtur Codicis lectio ἀπήγγειλε. *Stroth.* Res Mss. duplex, alia praep. et aliud tempus; ex errore litterarum oriunda fuerit, ac pro gloſſa putanda, etſi P. conſentire videtur, ſuum Lat. adhibens ad Gr. Mss. 1, 13, 8. e., dum Bg. iterum per ſimpl. reddit, cf. 1, 15, 3., hic ut pron. τοῦτο deficiat e §. 4. remotiori re una de morte Commodi. Tum Sch. „τοῖς — *praeſtantibus*, ἀξ. iis, *quibus* dignitas *ſupererat*," immo Empl. *erat*, fere e P., melius Bg. ſupplente particip. καθεστῶσι ſ. οὖσι, cf. 5, 2, 3. et 2, 6, 5., ubi variat Noſter per praep. ἐν ſyn.; ap. Vig. p. 594. i. Nr. 2. „οἱ ἐπ' ἐξουσίας, ſ. οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem ſunt, qui οἱ ἐν τέλει, magiſtratus, ſ. *qui* ſunt *in* dignitate *conſtituti*," ſine auctore, quo-

καὶ μάλιϛα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως ἢ πλουσίοις. ἐκείνοις γὰρ καὶ [q] ἐπιβουλεύοντα ᾔδεσαν τὸν Κομμόδον. ἔθεόν τε [r] περί τε τὰ ἱερὰ καὶ βωμούς,

bat, ac potiſſimum in aliqua
6. dignitate conſtitutis aut divitibus. Illis enim et inſidiari ſciebant Commodum. Currebantque circa templa et aras,

q) Tacite hic omnes Mss. cum edd., ſed Ing. μάλιϛα ſuſceperunt e Stp., v. N. r) M. Ba. ἔθεον δὲ π., v. N.

rum primum eſt ap. Dem. 126, 20., ſed ap. Stp. Th. nihil, quam quod ad 1, 9, 6. e. dedimus, verum in rem ap. Dion. Caſ. 1227, 52. τοῖς τε βουλευταῖς, ὅσοις καὶ μάλιϛα ἐκ τοῦ Κομμόδου φόβος ἐπῆρτο, ὁ ὄχλος ἐπέλεγεν, Ἄγε, ἄγε, ἐσώθης, ἐνίκησας. Denique libere a P. additur disiunctiva altera, ut a Bg. pron. τινὸς in ſubſt. ἀξ.

ἐκείνοις γὰρ κ.) For. καὶ μάλιϛα ἐπιβ. *Steph.* Idem eſt, ac ſi dixiſſet καὶ γὰρ ἐκείν. ἐπ., *nam* illis *quoque*, ſ. *etenim* illis. *Reisk.*

Stp. tacite iterum ſapuit e P. „*namque* illis *potiſſimum*" qui libere adv. hoc addebat, ut καὶ pro *etiam*, (quod Bg. refert per ſyn. ſeverumque,) negligebat, niſi fortaſſe cum Rsk. copulans, pro illo *etenim* ad ſenſum dabat per *namque*, quae, quanquam vulgo pro ſimpl. *nam* ſumimus, tamen etiam pro dupl. *nam et* ſ. *nam etiam* valeant, tacente G. Th. et Hor. Turſ., dum Sch. in v. καὶ fontem Stp. monſtrat ſimiliter „Stp. κ. μαλ. ἐπ. ut P. *ill. pot.*" ubi primo, de Bg. ratione, καὶ locum obtinebit ſuum et ſenſum, praeter alios, *etiam* illis inſidiabatur, proceribus, ſenatoribus et divitibus aliis etiam, non ſolis paternis amicis, cf. §. 10. it. 1, 8, 4. et 14. ſqq., ſed deinde ſane cum Rsk. καὶ poteſt putari transpoſitum, in mediamque coniectum orationem e fronte, pro Rs. aut κἀκείνοις, cf. Abr. Dl. Th. p. 107. et L. Ariſt. p. 112. m., quomodo capio etiam Schol. Aeſch. ad Sept. c. Th. v. 101., Luc. 1, 280. l. 26. *enim*, et Ael. V. h. 12, 55. e., ubi Ind. v. γὰρ „abundat, vel ponitur pro δὲ," ſubiecta Vs., quae et ad latus *vero etiam*. Tum Sch. in ἐπ. „periculum *inferre* illis cogitantem" per ſyn. P., ſervans particip. Gr. pro inf., quod et licuit in Bg. *inſidiatum*.

ἔθεόν τε) Ms. τὲ in δὲ mutatum, ut alibi, referat hic iterum P. in ſuo *igitur*, pro δὴ capiens, dum Bg. ſervat copulam propriam, quae et hic eſt e vetuſta ſimplicitate et ſerie, in primis tamen poſt ſuperius τὲ §. pr. et interiectam enunciationem e cauſarum genere, per narrationem inſtructam, quaſique in parentheſi ſumendam. Tum Bg., deſerto P., in v. ἐθ. plane cum Sch., variante Noſtro hic per diſtractam a v. praep. et alium caſum cum 5, 5, 18. περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, e quo loco hic intelligetur non ſimplex curſus, ſed per choream. At in ſq. ϑ. χ. ὁμ. alia Mss. in oratione collocatio eſt ex ingenio Gloſſatoris, cauſa hic ut non pateat idonea, et ipſe P. ſervet vulgatam contra M. Ba., deſertus a Bg. in formula, qua de, ignorata a Stp. Th., v. per plur. in Ind. Fa. Aeſ., ſed per ſing. ap. Kypk. 1, 220. e., variante Noſtro cum 1, 10, 16. et 1, 7, 12. χαριϛήρια ὁμολ. Mox Sch. in κ. „*iacere* occiſum" cf. 2, 1, 19., at Bg. de ſuo in τὸν μον. per pron., quia hoc nomen indigebat quadam adiunctione potius, quam pr. τὸν τυρ., qui non alius intelligi poterat, unus que tantum erat, ut contra gladiatores plures; quanquam haec forte

θεοῖς χάριτας ὁμολογοῦντες[s]. ἐβόων δὲ διάφορα, οἱ μὲν, 7. κεῖσθαι τὸν τύραννον, λέγοντες, οἱ δὲ, τὸν μονομάχον, ἄλλοι δὲ[t] ἀπρεπέστερα[u] βλασφημοῦντες. καὶ ὅσα πρότερον ἐπεῖχεν ὁ φόβος ῥήματα[x], ταῦτα, προελθούσης ἀδείας

diis gratias agentes. Clamabant autem diverſa; alii, iacere tyrannum dicentes, alii, illum gladiatorem, alii indecentius maledicentes: et quae prius repreſſerat metus verba, haec pro cedente licentia et libertate

s) M. Ba. χάριτας ὁμ. θεοῖς λ., ſed M. Vi. χαρ. θ. ὁμ., v. N. t) καὶ Lu. mendoſe, e compendio forte, et poſt δὲ nullum comma tantum in B. Ox. et Pat. u) M. Ba. εὐπρεπέστερον v. N. x) M. Ba. ὁ φ. ἐπεῖχε ῥημ. v. N.

ſubtiliora, et Bg., etiam a Leiſn. in Ms. notatus linea ducta, potuiſſet cum P. ſimpliciter reddere, quia talia convicia per ſe facile ſine pron. illo demonſtr. ad perſ. accommodantur.

ἄλλοι δὲ) v. omnino acclamationes eiuscemodi etiam in ſenatu factas in Lamprid. Comm. c. 18. ſq. (T. 1, p. 524.) et exempla ſimilia collecta Briſſonio in formulis et Bern. Ferrario de acclamatt. veterum. *Boecl.* Xiph. (Rm. 1226, 40. ſqq., ubi v. N. §. 10.) ἀλιτήριον δέ τινα καὶ τύραννον ἀποκαλοῦντες; προσετίθεσαν ἐπισκώπτοντες, τὸν μονομάχον, τὸν ἁρματηλάτην, τὸν ἀριστερὸν, τὸν κηλήτην. *Oxon.*

Sch. fere cum P. „ἀπ. *foediora* probra *iactantes*, βλ. *foediora* convitia *vociferantes*“ ignorante Stp. Th. hunc locum et rectionem verbi βλ., quod hic eſt aut cum acc. rei, (ut ap. Luc. 2, 232. ult. οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, *qui* audeant *peſſima* de *ſe* maledicta *ſpargere*, ubi melius redditur per Lat. ſimpl. *dicere* aut proferre, it. iactare, cf. Ind. Dem., cui add. 228, 14.) aut cum adv., ut *Bg.* diſerte reddit, et quidem per neutr. ſing., pro quo plur. adi. ſaepe ponitur, quod et hic Ms. Gloſſator innuere voluit, quem depravavit ſcriba, pro ἀπρεπέστερον errans in prima ſyllaba, cf. Alb. Gl. N. T. p. 180. m. et de v. βλ. Lexx. ej., ubi et cum alio rei acc., quem obiecti dixeris, Iac. 2, 7., ut cum altero modi Poſſ. Call., Ind. R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 2. The. Ch. Fi. et Caſ., it. Munth. p. 116. e. Suid. 1, 436. e. et Dem. 1021, ult., p. ſq. l. 17. coll. l. 10. 19. 22. 25. pen. et ult. it. 1023, 1. Mox ad ἐπειχ. in Ms. alio ordine, quem et P. referat, nihil eſt, quam gloſſa e laevitate maiori, ubi Bg. in ἐπειχ. tempore cum P., ut alibi, at Sch. „cohibebat, *reprimebat* verba *metus*“ partim e Sb. Ind., ubi „inhibet, *cohibet*.“ In ſententiam vero e νοημάτων genere cf. Xiph. 1227, 58. ſqq. τοῦ μὲν γὰρ ἀπηλλαγμένοι, τὸν δὲ οὔπω φοβούμενοι, τό τε διὰ μέσου αὐτῶν ὡς ἐλεύθεροι ἐκαρποῦντο, καὶ ἀξίωμα παῤῥησίας ἐν τῷ ἀδεεῖ αὐτοῦ ἐλάμβανον· οὐ γὰρ ἐξήρκει σφίσι τὸ μηκέτι φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ θαρσοῦντι καὶ ἐξυβρίζειν ἤθελον.

προελθ.) Forte προσελθ. *Reisk.* quod etiam Leiſn. in marg. Ox. adſcripſit ad P. *oborta*, unde tamen nihil confecerim, quanquam ipſe inclinans diu ad Rsk., cum ſaepe confuſae ſint iſtae praep., et de adiunctis ſubſt. potius valeat προσελθ., *accedere*, quam vulgatum, a Bg. tamen toleratum, quaſi pro *prorumpere*, ſ. ſe exſerere et oſtendere, quorum nihil tamen habet G. Th. in ullo v. Lat. ſyn. ſed in Bg. ſubſt. primo, cum

καὶ ἐλευθερίας, ῥαδίως[y] ἐλέγετο. πλεῖστον δὴ[z] τοῦ δήμου συνέθει δρόμῳ, καὶ[a] ἐπὶ τὸ

facile dicebantur. 8. Maior autem pars populi concurrebat et ad caſtra conten-

y) ῥαδ. ſine Iota Ox. 1. et Pat. z) Hoc vocabulum, in M. Ba, per compendium litterarum ſcriptum, δὴ, quam δὲ legere malim. *Mart.* Solae Ing. δὲ e Stp. ſuſcepere, v. N. a) In M. Vi. καὶ deeſt. *Lec.* In M. Ba. deeſt καὶ et comma poſt δρ., tum poſt στρατ. eſt colon, et ſeqq. leguntur: ἠπείγοντο δὲ μάλιστα διδ. *Mart.* E M. Ven. excerpta erant modo haec, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ἠπείγοντο δὲ μαλ. διδ. v. N.

Gr. n., 86, 67. alio ſenſu, *proceſſit* latius *licentia*, nec Stp. Th., niſi quod Lat. Bg. tenet in v. ἀδ., ubi Sch. „licentia, *libertate*" haeſitans hic in notione, et pro ſyn. ſequentis ἐλ. capiens, quod et Bg. e P. ſic acceperit, cum tamen et valere poſſit proprie de vacuitate a metu, quo in primis ſpectant illa Xiph. l. l., vel de impunitate, cf. 1, 10, 4. m., quibuscum conſiſtit ἐλευθ., cum extra non impediaris, quo minus agas et dicas, cf. iuncta utr. ap. G. Th. v. *lic.* et *lib.*, cum Gr. utr. 74, 102. ſqq. Denique ſevere Bg. in ῥ. ἐλ., ubi P. liber, omiſſo adeo adv. quod intelligam pro, nemine incitante admodum, ſ. ſine multo aliorum incitamento; nihil noſcente Stp. Th., quam λόγον ſ. λόγους λέγειν, cf. Ind. Fi. Aeſch. v. λεγ. et R. Or. V. 4. λόγοι — λέγονται, it. V. 7. ſſ., tum ῥῆμα εἰπεῖν V. 4. v. ῥ. et cum λέγειν forte in Ind. Dem. v. e., it. N. T. ῥήματα λαλεῖν et ῥῆμα in L. Krb. et Schw. maxime, ad quam analogiam Noſter ſcripſerit, ubi, ut et in Lat. Bg., verbum alio exprimetur, ut proferri, extrudi.

πλ. δὴ) For. δέ. *Steph.* qui iterum e P. corrigit, et forte ſimul Bg. cum Sb. Ind. per ſua ambigua „δὴ pro δὲ" ſine neceſſitate, cum pro *igitur* valere poſſit vulgatum, in primis poſt parentheſin quaſi aliquam §. 7. et reditum ad priora §. 6. et 5., ubi de currente plebe iam coeptum, quae reliquam ſimul excitabat ſtrepitu ac clamore, ut paulatim maior pars conflueret in certum locum aliquem, v. c. forum, ſed, ibi ad tempus conſiſtens, cum audiſſet, Pertinacem ad caſtra iſſe, eodem deinde pergeret extra urbem; in qua vulgatae lectionis ſententia ſerieque nihil ineſſe abſurdi videtur. Sed ab ea diſcedit primo P., ſic reddens, quaſi καὶ hic ſit pro *etiam*, nec habuerit ille in ſuo Cod. v. finitum σ., ſed ſolum δρόμῳ, idque ſine commate, unde, καὶ praepoſito, illius haec, *ſed et pleraque pars* populi *curſu* concitato *ad* exercitum *contendebat*; ubi adeo refert clare ſing. v. ἠπείγετο. In eandem ſententiam redigetur quoque lectio M. Ven., quoad primam partem, ſi ſumas, quod Excerpta tacebant, poſt δρ. non fuiſſe ibi comma, *plurima* pars populi *curriculo* confluxit *etiam* ad *caſtra*. Sed quod M. Vi. omnia ſervat, uno καὶ abiecto: id non edit commodum ſenſum, ſed tamen aperit cauſam fontemque lectionis M. Ba. et ſimul M. Ve. ab extrema parte. Scilicet, cum καὶ excidiſſet ob ſq. ἐπὶ ſimile; laboranti ſeriei aliquis ſuccurrebat δὲ addendo, ſed mutabat inſuper v. ἠπειγ. in plur., forte e §. 2., et denique τοῦτο pron. plane exturbabat, tanquam non neceſſarium; etſi licet etiam inverſa ratione ſtatuere, cum ἠπείγετο τοῦτο, una ſerie ſcripta, aliquis legeret, memor §. 2., ἠπείγοντο δὲ, et ſic quoque καὶ turbaret nexum, pro copula acceptum mera, eundem ſcribam id καὶ ſuſtuliſſe, et poſt στρατοπ. induxiſſe diſtinctionem maiorem. Quidquid factum ſit: apparet, vim interceſſiſſe, et vulgatam poſſe conſiſtere, in qua Sch. in πλ., partim cum B.,

<table>
<tr><td>ϛρατόπεδον ἠπείγετο, τοῦτο μάλιϛα δεδιότες, μή πως ἄρα οἱ ϛρατιῶται ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι [b] τῇ Περτίνακος ἀρχῇ.</td><td>debat, id potiſſimum veriti, ne forte milites aegrius obedirent Pertinacis imperio;</td></tr>
</table>

b) M. Ba. etiam ſic habet. Caeterum addit et τοῦ ante Περτ. *Mart.* v. N.

ut Bg., cf. §. 3. „*plurima* pars *populi*, ε. populus *concurrebat* curſu *concitato*, δρ. σ. curſu *contendere*" ubi Bg. contrahit formulam, omiſſo ſubſt., pro *concurrebat celeriter*, vel *concurrebat curriculo*, ut in hoc poſtr. G. Th. affert copulata, ſimili luſu in derivatis ex ſe, ap. Plaut., *tranſcurre* curriculo *ad nos*, et ap. Ter. Heaut. 4, 4, 11. curriculo *percurre*, ad quem Wſth. non ſat idonea loca comparat, ſed Barth. recte cenſet „maximam in currendo celeritatem notare" ubi tamen additurus eram, illum abl., ut alibi, ſignificare i. q. adv. celeriter, quo adiuncto cum verbis iſtis *currendi*, per ſe iam celeritatis notionem tenentibus, exiſtit h. l. celerrime conveniebant ſ. confluebant, ſimilia proferente Stp. Th. tantum haec, e Xen. συνηπείγετο — δρόμῳ, tacentibus Indd. meis, et ex Aeſch. δρ. ἐκφυγεῖν, quod videtur eſſe illud R. Or. V. 4., quibus add. Thuc. 277, 67. ἔθεον δρ., curſu *contenderunt*, cum Sch., it. 303, 79. et Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. „δ. θεῖν, *incitato* curſu *ire*" Luc. 2, 221. p. ἔθει δρ., curriculo *petit*, Suid. 1, 683. ſine auctore eadem, in Vs., *currens abiit*, libere, ad quorum analogiam Noſter ſcripſerit.

ἠπειγ. τ. μαλ.) Haec lectio verior eſt, quam lectio Cod. Ven. — *Stroth.* In quam rem in N. pr. cauſas dedimus, hic adiungentes, cum v. δεδ. accuſativum pron. τοῦτο, ſimul ſequente μὴ, recte a Bg. ſervatum contra P., de Lat. etiam ratione, cf. Ter. Andr. 1, 5, 34. Eun. 1, 2, 60., He. 3, 1, 25., tacentibus N., it. ſupra ad Noſtr. 1, 13, 13., et ap. Luc. 1, 196. l. 15. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ λ., *niſi* forte *hoc* veretur, *ne*; quo ſine pron. quanquam alibi Noſter etiam ſcribit cum aliis: tamen propterea equidem non deſcenderim ad pleonaſmum, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. τοῦτο.

μή πως) Pertinet huc ratio illa Taciti ex Hiſt. 2, 37, 4. *legatos ac duces et milites magna ex parte luxus, egeſtatis, ſcelerum ſibi conſcios, niſi pollutum obſtrictumque meritis ſuis principem, non paſſuros.* Unde infra c. 3. (§. 22. ſqq.) Pertinax ipſe huius metus ſchema ſibi figurat in graviſſima oratione, quam habuit in ſenatu. *Boecl.*

Pro P., negligente particulas binas, Sch. in „ἀ. ne *ſcilicet*, ſ. ne *forte*" ut vulgo reddunt ſolas μή πως et μὴ ἄρα, quarum alterutram hic Bg. oppreſſerit, ubi ἄρα, non ſimul cum μή πως alibi repertam mihi, reddiderim *ne* forte *ſcilicet* ſ. *nempe*, quae notio eſt aliunde ap. Stp. Th. 1, 508. E. m. L. Ern. N. T. Fi. γ. Vig. p. 473. Nr. 4. Hoog. Op. p. 113. Nr. 10. Ind. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. Z. it. ap. Hom. Ἰλ. θ', 177. μ', 233., quo et pertineat Heſ. 1, 508. i. ἄρα, — δὴ, cum Suid. 1, 307. i., ubi tamen et *igitur* valeat,

ὀκν. επακ.) Malim ὑπακ., praeſertim, quum paulo poſt (§. 10.) legatur ὑπακοῦσαι. *Steph.*

Repetente Sch. in v. cum „obedierint *imperio* minus *libenter*" ſed Sb. Ind. „pro ὑπ., oboedire, — ſic 827, 4." e Zoſ. 6, 5, 4. e. οὐκέτι τοῖς τούτων ὑπακούοντα νόμοις, *Romanorum* legibus *non* amplius *obedientes*, ubi

ἐσομένην γὰρ σώφρονα ${}^{c)}$ μὴ 9. quod ſobrium futurum non

c) Comma hic omnium edd., forte et Ms. Ba. tacite, ſuſtulimus, v. N.

tamen idem in N. „aptius ὑπ." hinc forte et noſtro in loco correcturus, at in Ind. Dion. Caſ. „τίνος ἐπακούσουσι, ſic ſcrib., non ὑπ., quod dativum poſtulat" ſed Harl. Chr. P. p. 105. ad v. 95. ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει, *at* ille *ipſas* non *exaudit*, in N. „Steph. ὑπ. — Sed diverſitas haec parum valet. Hoc enim in loco idem eſt ac ἀκούει: quippe verba compoſita eandem ſaepe habent poteſtatem et ſtructuram, uti ſimplicia" tenente quidem Stp. Th. v. ἐπ. notionem „pro audio, i. e. ſum dicto audiens" non item tertium caſum, quem nec ipſe praeterea reperi, ſed v. ἐπ. poſitum abſolute in Ind. Luc. et Fa. Aeſ. Hſ., cum gen. rei Heſd. Muſ. Luc. Ael. V. h. R. Or. V. 4. et Dem., cum gen. perſ. et acc. rei Thuc. et Luc., it. cum adv. ſimul Orph., cum acc. perſ. Luc., cum acc. rei Heſd. Orph. Hom., (cui add. Ἰλ. γ', 277.) ubi et medium, Stp. Th. ignotum, cum gen. rei et adv., ut confuſae potius tum in loco Harl., tum hic ap. Noſtr. videantur praep. ἐπὶ et ὑπὸ, ſicut alibi, ita in noſtro v., cf. Ind. Fi. The. et ad Luc. 3, 56. N. 11., ſed de v. ὑπ. per variam rectionem Ind. Hom. Orph. Ariſt. Kuſt. Thuc., cum Abr. Dl. et Auct., R. Or. V. 4. 7. Iſ. 8. And. et Dem., cui add. 35, 7. 68, 13. 132, 17. coll. l. 13. it. 144, ult. 231. pen. it. 108, 22. 158, 8. 296, 9. Xen. M. S. et Cyr. Z., Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Fi. Pal., Plut. Hſ. Suid. 3, 549. e. L. N. T. et Stp. Th., ubi tamen non invenimus Noſtri formulam, ad aliorum rectionem cum dat. rei conformatam, et a Bg. ſeverius, quam a Stp. in marg. redditam, ubi ἀρχὴ fuerit vel poteſtas, vel modus imperandi et adminiſtrandi remp., ſed Ms. alter articulus libere additus, ut alias, denique Stp. Th. in ὀκν. cum P. Vs. ſervat vulg. ἐπακ., cum loco Xen. Cyr., cf. Ind. Z., ubi redditur Lat. *cunctantius*, ad quod tandem redeat Bg., quanquam et ad Sch. ſupra.

ἐσομεν.) Pervertit Noſter ordinem totius enunciationis ſeverum *προσεδόκων γὰρ, τοὺς στρ. μὴ π. τὶ ἀποδεξ. ἐσομ. σωφ.*, tum quia vellet ad τοὺς στρ. adhuc aliquid adiungere cauſae loco, per participp. εἰθ. et ἐγγεγ., (quo et tendit P. in particip. ſolutis his per pron. cum particula explicandi, *qui* ſcilicet — *conſuevissent*,) tum quia placeret opprimere pron. αὐτὴν, unde cum pr. ſubſt. ἀρχῇ proxime coniungendum particip. ἐσ., et quia hoc ipſum poſitum in notione cauſae, quae in periodo ſtruenda, qualis hic per particip. fit, ſaepe praemittitur; unde ſevere ſic collocanda verba Noſtri, *προσεδ. γὰρ, τοὺς στρατ., τυρ. δουλ. εἰθ., ἀρχ. τε — ἐγγ., μὴ π. τὶ ἀποδ. αὐτὴν, ἐσ. σωφρ.*, ubi comma toleratur poſt αὐτὴν ſuppletum, quo omiſſo iterum pron., inverſoque ordine comma non locum obtinet, cum inf. non habeat caſum aliquem, ſed tota oratio pendeat, exiſtantque etiam acc. conſequ. ſine neceſſitate cum moleſtiaque hac, ut bis pron. extra ſit aſſumendum *ἐσομ. γὰρ αὐτὴν σωφρ.*, ſ. *ἐσομένης γὰρ αὐτῆς σώφρονος*, et *μὴ π. τὶ αὐτὴν ἀποδ. λ.* In quo diverſam iniere viam Intrp. Lat., dum vetus P., praeter libertatem in ſumto concreto pro abſtracto, et in oppreſſo particip., cauſalem particulam ſervavit, quanquam ſyn. modo, ſed Stp. in marg., *illud* enim, *quod* moderatum *eſſet futurum*, ſervata cauſali legitima, participioque reſoluto per cauſalem particulam, explevit pron. αὐτὴν, denique Bg., conſervans participium, ſuppletum idem pron. una cum particula cauſali mutavit in pron. relat., quod ſane

πάνυ τὶ [d] ἀποδέξασθαι [e] τοὺς valde probaturos milites opi-

d) M. Ba. τοι v. N. e) ἀποδέξεσθαι ſolae Ing. e Stp. voluntate, v. N.

diſſolvere licet in *nam hoc* ſ. *hoc enim*, cf. 1, 5, 21. Caeterum omiſſum ſubſt. *milites* in Ms. Bg. e P. et Stp. marg. reſtituimus.

μὴ παν.) Bg. e Stp. in marg. τὶ pron., ut alibi, perimit hic poſt adv. π. cum multis, v. Bud. C. 1271, 44. Stp. Th. in v. π. et τὶ 3, 1549. i., et in eodem pron. Sb. Ind., ſed Foeſ. Oec. p. 282. b. i., tum Ind. Xen. Mem. S. et Dem., cui add. 1172, 23., it. ad Ael. V. h. 1, 16. m. p. 24. ult., laudante tantum formulam D'Orv. Ch. p. 455. v. 13., ſed illi pron. dante vim *limitativam*, it. *deminuendi* et *coërcendi* Dev. p. 312. m. et 352. e. it. Hoog. in Op. p. 1282. ſqq., ſed non ſubſtituto Lat. aliquo vocabulo, quod videatur hic facere P. in ſuis, *non* ſane *nimis*, unde Sch. in adv. π. „τὶ, *nimis*" ſolum retinuit, dum nos pron. τὶ et hic poſt π. ſumimus vi augendi ſ. intendendi, cum Bach. ad Xen. Oec. 3, 8., qui tamen nec ipſe Lat. ſubſtituit aliquod, cum liceat hic τὶ reddere Lat. *admodum*, et totam formulam *non* valde *admodum*, nobis *nicht* ſonderlich *eben*, cf. 2, 1, 4., it. *nicht* ganz *recht*, et comparare alia adv. copulata cum noſtro, praeter πάνυ καρτερῶς Luc. 2, 5. ult., πάνυ ἰσχυρῶς Ind. Sb., etiam πάνυ σφόδρα Ariſt. Kuſt. R. Or. V. 4. et 7. ll. it. Rsm. ad Dev. p. 311. e. Tum poſt adv. π. afferunt illud Ms. τοὶ aliunde etiam Bud. cum Stp. et Dev. cum Hoog., poſteriores eodem illo cum τὶ ſenſu, ſed priores iterum per abundantiam, neutri exemplum proferentes ex loco ſcriptoris aliquo, ut tamen pro ſimpl. πάνυ variet in Codd. πάνυ τοι et πάνυ τὶ ap. Thuc. 547, 94., quod utr. habuit in N. patronum, ſed rurſus ſine Vs. et alio exemplo, quale nec ipſe praeterea reperi, memor tantum, aliter variare ſupra ap. Noſtr. 1, 13, 8. e. τὶ et τοὶ, quod equidem cum π. etiam ceperim pro *ſane*, nobis *freylich*, notione affirmandi vulgari, vel etiam augendi intendendique cum L. Ern. „τοὶ, particula encl., quae aliis iungitur, ſed non ſine vi, ut — οὔ τοι, *nequaquam*, (ut Bud. C. 1278, 41.) non" in poſtr. hoc remota iterum illa vi, ut Stp. Th. 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, ut οὐδέτι pro οὐδὲ, *neque*, pro quo potius dr. οὔτοι in proſa" Heſ. 2, 823. i. οὔτοι, — οὐ, ſed Suid. 2, 743. e. ſq. οὔτοι, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν, non *autem*, — ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, *nequaquam*, quo ordine uti Vs. debuit, haerente Hoog. in Op. p. 999. ſq. tantum in aſſeverandi notione pro *non ſane*, niſi quod cum δὴ ſimul pro ſimpl. neg. Nr. 4. capere videtur, ad vehementiorem negationem vero tendente etiam Schol. Ariſt. ib. Nr. 3. e., dum explicat οὐ μὴ, quod ſuo loco p. 944. ſqq. exponitur Lat. *minime*, it. *nequaquam*; in quo et hic manſerim, comparans οὔ τι, quod ib. p. 995. Nr. 4. ſimiliter redditur, (fluctuante Heſ. l. l. p. pr. m. per interpretamenta οὐδὲν, — οὐδαμῶς, — οὐ,) quod ut elliptice proprie dicitur, pro οὐ κατά τι, (quaſi *non* ſecundum *quid*, pro quo magis Lat. *non* aliquo *modo*, ſ. *non* ullo *modo*, per ſyn. abl., et *nullo modo*, ſic patente tum pron., tum vi negandi maiori,) ita per haec reditur ad eundem in τὶ et τοὶ ſenſum, atque adeo vel ad gloſſam in Ms. noſtro, vel ad ſcribae lapſum, ſicut et variant οὔ τι et οὔ τοι ap. Ariſt. Ran. v. 525. cf. Schol. et Hoog. Op. p. 998.

ἀποδέξασθαι — προσεδ.) Scribo ἀποδέξεσθαι. *Steph.* qui, e P. corrigens, in Th. modo profert v. πρ. cum inf. vel praeſ., vel fut.; ut Thom. M. tantum rectionem cum inf. fut. et acc. rei p. 747. προσδοκῶ ἀπαλλαγήσεσθαι

ςρατιώτας, προσεδόκων, τυραννίδι δουλεύειν εἰθισμένους, ἁρπαγαῖς, τε καὶ βίαις [f] ἐγγεγυμνασμένους. ἵν' οὖν [g]

nabantur, tyrannidi ſervire ſuetos, in que rapinis et violentiis exercitatos. Ut

f) M. Ba. βίᾳ v. N. g) In M. Vi. οὖν deeſt. *Loc.* etiam in Mſs. rel. ſed ut M. Ba, praeterea poſt ἐγγεγ. habuerit comma, v. N.

τῆς νόσου, καὶ πρ. ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου, καὶ πρ. δὲ πείσεσθαι κακά, καὶ πρ. κακά, at, agens de verbis cum tempore triplici, praeſ., praet. et fut., p. 167. i. τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ ἐλπίζω, ἁπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσσονται καὶ ἐνεστῶτι, εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένον καὶ πρὸς μέλλοντα. Ἀριστείδης —, προσδοκίαν τινὰ ἔξουσι δι' ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι, quibus, omni tacente N., Grammaticus negat, v. πρ. cum inf. praet. ſ. aor. poni, ſi ſimpliciter ſic et ipſum privumque occurrat, ſed concedit idem, ſi diſſolvatur in formulam ſyn. ex affini ſubſt. cum v. ἔχειν, quale exemplum iſtius ipſius formulae cum inf. aor. 1. ap. Dem. 1478, pen. βδελυρία — διασωθῆναι πλείω προσδοκίαν ἔχει, verum ut illa praeceptio refellatur lege hac, quod phraſes tales ſyn. non modo notionem habent eandem cum v. privo, pro quo ponuntur per variationem, (quanquam Ind. Dem. nullibi exponit,) ſed eandem cum ſuo v. rectionem, et adeo conſecutionem in tempore. Atqui privum v. πρ. repertum eſt abſolute poſitum in Luc. Ind. et L. N. T. ſed cum acc. perſ. ib., it. cum acc. rei, ut Ind. R. Or. V. 7. Antiph. it. Polb., ubi in malam partem, it. cum adv. ſimul ap. Phil. in Fl. p. 756. e., ſed cum pr. περὶ Fa. Aeſ. Hſ. 93, 3. et cum παρὰ in Ind. Dem., praeterea cum inf. fut. in Ind. Luc., cum inf. aor. 2. ap. Dem. 196, 9. ὅθεν δὴ κακὸν αὐτοῖς ἄν τι γενέσθαι προσδοκῶσι, et in N. T. Act. 3, 5. προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν, ſed et cum inf. aor. 1. in F. Aeſ. Hſ. 15, e. ἅ περ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν, ubi ſine ulla Var. L. cum noſtro v. eſt ipſum illud inf. tempus, quo de hic Stp. dubitabat aeque male, ac ſupra in aliis v., et Bg. nihil eum iuverit, ſecutus rationem Lat., ut alibi in cauſa eadem, cf. de v. ἀπ. Stp. Th. aliunde, et Ind. Dem., cui add. 82, 2. 6, 16., ſupra 1, 1, 4. i. et cum οὐ πάνυ τὶ ſyn. iterum 5, 2, 11.

τυρ. δουλ. εἰθ.) Sch, in τ. „opp. σώφρων ἀρχή" abſtractum retinens, i. e. imperiis et iuſſis tyranni, pro quo intelligetur concretum hic iterum melius ob ſqq. v., reddente Bg. e P., ſed in εἰθ. ſeverius per ſimpl., ap. Stp. Th. aliunde cum P. Lat. Mox Mſ. ſing. βίᾳ, cum plur. ἁρπ. per ſe ſubſiſtens, diſerteque a P. monſtratus, tamen e lapſu aut gloſſa fuerit, cum in Lat. P. deſit plur. ap. elegantes ſcriptores, (unde et Bg. alio ſubſt.) et ap. Noſtr. plur. ἁρπ. ſemper etiam cum plur. β. incedat, ſicut alibi utriusque ſubſt. ſimul ſingularis, cf. Abr. Dl. Th. p. 23. ſed Sch. „ἁ. *rapinas* exercere *aſſueti*, ἐγγ. *conſuetos* exercendis *rapinis*" partim e P., ut Stp. Th. „Herodi. (ſine numeris) ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, *exercitatus* in *rapinis*, pro rapinas exercere ſuetus" in primo cum Bg. diſſolvens praep. recte, ſed v. ponens modo e Plut. praeterea, ut Sb. Ind. tantum e Met. Eutr. 9, 16, 1. e., nec mihi alibi repertum.

ἵν' οὖν) Mſs. οὖν, omiſſum a ſqq. litteris ſimilibus, nec facile hic deſiderandum, ut alibi, in tranſitu ad rem novam, clare oſtendit P., quanquam ordine alio, quem e Stp. marg. ſeverius tenet Bg., etiam Lat. in pron. ἁ., pro ἐκεῖνος iterum.

αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο [h] ὑπακοῦσαι, πανδημεὶ συνῆλθον. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ, ὁ Λαῖτός τε [i] καὶ Ἔκλεκτος εἰσῆλθον [k] ἄγοντες τὸν Περτίνακα, συγκαλέσας [l] τοὺς ϛρατ-

igitur illos cogerent obedire, 11. universi convenerunt. Cum autem eſſent ad caſtra, Laetus et Electus ingreſſi ſunt ducentes Pertinacem: ac, convocatis militibus, Laetus

h) ἐκβιάσοντο Par. utr. et Ox. i. mendoſe. i) M. Ba. et Vi. ὁ δὲ Λαῖτος καὶ Ἔκλ. v. N. k) Comma hic in B. 2. al. v. N. l) M. Vi. συγκαλέσας τε τοὺς λ. v. N.

ἐκβιασ.) F. ἐκβιάσαιντο. *Leiſn.* in marg. Ox., manente in vulg. cum libris omnibus etiam P., it. Sch. „fut. 1. opt., impulerint *ipſos*" it. Sb. Ind., quanquam oblique „ἐκβιάσονται —, *cogent*" ſubiecto ſimili loco e Zoſ., ubi tamen in textu ipſo et ed. Cell. 4, 14, 6. e. p. 375. i. δεδιέναι —, μὴ — ἐκβιάσαιντο, aor. adeo poſt perf., qualem temporum conſecutionem Bg. obſervat hic e Lat. indole in impf. poſt perf., pro qua ratione Graeci habent perf. ſ. aor. cum fut., et quidem indicativi, quo de poſt ἵνα hodie ſatis conſtat, cf. Hoog. Op. p. 521. i. et Z. ad Vig. p. 540. a. t), ut et poſt ſyn. ὅπως, quod et cum opt. praeſ. aut aor., cf. Hoog. l. l. p. 836. m. p. ſq. et Z. l. l. p. 422. a. 2) et p. ſq. b), ſed poſt ſyn. ὡς opt. aor. 1, (quo hic Leiſn. ſpectat) Hoog. l. l. p. 1189. m. Nr. 4. et Z. l. l. p. 541. b. 3), pro quo hic fuerit ἵνα cum opt. fut., cuius generis exemplum non reperiens, etſi lapſus per ſe inciderit in οι et αι ſ. ο et α, tamen nondum auſim novare quid, ob conſenſum edd. plurium cum Mss. Sed de v. ἐκβ. cf. Stp. Th. hinc e P. et Ind. Ael. V. h. Tum Bg. in πανδ., ut alibi, ubi variatur pro §. 5. πᾶς ὁ δῆμος, ſed ad ſenſum reſtrictivum pro §. 8. πλεῖστοι τοῦ δήμου, quo et ſpectat P. liber.

ἐγεν. ἐν) Sch. in v. „*pervenerunt* in *caſtra*" in Lat. fere cum P., qua de notione alibi, diſcedente Bg., etiam in praep., ſed hic haud dubie non pro iuxta et extra caſtra, ſed pro in *caſtris ipſis*, cf. G. Th. Nr. 3. Mox de Ms. re ad ὁ Λ. dicetur ſimul ad ſqq. In v. εἰσῆλθ. Bg. e P., qui ad ἀγ. „*ingreſſi* — una *cum* Pert. *ſunt*" ſequitur rationem mutantium v. ἀγ. participium in praep. Lat. *cum*, ut v. ἔχων, cf. Ind. Fi. Pal., pro quo malim tantum explere Lat. *ſecum*, et ſumere pro compoſ. *adducere*, cf. ib., variante Noſtro pro 2, 1, 15. m. τὸν Λαιτ. ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντα. Denique ſyntheſis hic in ſing. duorum ſubſt. ὁ Λ. τὲ κ. Ἐκλ. cum v. plur. εἰσῆλθ., cf. Abr. Dl. Th. p. 410. e. it. Auct. p. 320. m. et Poſſ. Synt. p. 16. i. et 70. e., ut poſt εἰσῆλθ. melius ſtatuetur comma, quia hic participium cum ſuo caſu, verbo poſtpoſitum, ut peculiare membrum haberi poteſt; quod ſecus eſt in locis ap. Palaeph., praeter 39, 5., ubi tamen etiam ſine commate editur, at contra cum aliquo ap. Heſ. ἔργ. v. 85.

συγκαλ.) Redditio periodi a συγκ. incipienda eſt, aut, ſi reddito in praecedenti membro ſtatuatur, hic copulate legendum συγκαλέσας τέ, aut relative cum Pol., οὗ συγκ. *Sylb.* Poſt κα excidit καί. Meo igitur periculo lege Περτίνακα, καὶ συγκαλ. *Stroth.*

Lentius nos agamus non modo propter aliam copulam, a Ms. allatam, ut alibi in participiis, et in eodem v. συγκ. 1, 4, 1., ſed quia forte ne opus eſt copula hic, ſi cum Sb. periodi protaſis finiatur poſt Περτ., et in apodoſi praemiſſum putetur particip. συγκ., ut τὲ poſt ὁ Λαιτ. poſitum, cum proprie ſtare debuiſſet poſt ὁ artic. ſtatim, in ſeriem hanc,

τιώτας ὁ Λαῖτος, ἔλεξε τοιάδε.
„Κόμμοδος μὲν ἡμῖν [m] ὁ βασι-
„λεὺς τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ [n].
„αἴτιος δὲ τοῦ τοιούτου θανάτου

dixit huiuſcemodi quaedam.
12. *Commodus quidem imperator nobis mortuus eſt apoplexia. Cauſa autem eiusmodi*

m) Lugd. ὑμῖν v. N. n) Colon hoc in Stp. rel., ſed in al. comma aut punctum cum M. Bg.

Quum vero populi turba omnis eſſent in caſtris, *et* Laetus Electusque etiam eo ingreſſi eſſent, ſecum adducto Pertinace: ibi tum Laetus, poſtquam milites convocaſſet, dixit *haecce*; ubi poſterius ὁ Λαιτ. in Gr. poſtpoſitum in enunciatione inverſa, a Bg. ad ſq. membrum relatum ob abl. conſequ., at Mſs. δὲ poſt primum ὁ Λαιτ. in ſecundo membro, loco τε, iterum intruſum pro copula mera aut diſtinctiva, quam tamen non agnoſcit P., qui potius cum Bg. periodum claudit poſt Περτ., et novam deinde incipit, ſed libere haud dubie aſſumto adv. loci *ibi*, Sb. οὗ ſ. ὅπου, quod referendum ſit ad ſq. v. ἐλ., dum Bg. contra videtur accedere ad Stroth.

ἡμῖν — τεθν.) Pol. ὑμῖν legit. *Steph.* cum verteret „*imperator* veſter — *interiit*" ſed ut tum Memm. correxerit „*noſter* ſ. *nobis*" tum Bg. dederit vulg., ſevereque dat., quo de per adi. ſ. aliud pron. poſſeſſ. v. 1, 13, 4. i. et 1, 2, 2. e., unde non opus eſt coniectura Leiſn. ad m. Ox. „ſ. ἡμῶν, v. Hemſth. ad Ariſt. Plut." De confuſis iſtis duobus pron. alibi vidimus et deinde legemus ad §. 18., quod tamen non cadat in ed. Lugd., cuius auctor de induſtria ὑμῖν poſuerit, cum praefixerit vocabulo ſtellulam, quae monere ſolet de ſubiecta Nota, ubi nihil, quam Stp. ſuperiora. E contextu definiatur forte quid pro ὑμῖν ex animo dicentis, per totam orationem frigido, etiam iratiori in Commodum §. hac et ſq., ſicut Laetum cum ſociis etiam antea mors Commodi non movit, ut nec ad ſe eam retulerint per ἡμῖν, niſi per ſimulationem. Qui enim illa formula alioqui utuntur ex animi ſententia et vere, per eam declarant, ad ſe quoque pertinere alterius mortem, et cum ſuo dolore aliquo damnoque evenire; quae inſunt in appellatione illa, quum dativum hunc *incommodi* dicunt, cf. §. 16. i. Itaque ſuper h. l. ampliandum.

ἀποπλ.) Nam ita ſupra (2, 1, 6.) decreverunt conſpirati, περὶ τ. θ. — ἀποπλ. ἐπιπ., famam *de* eius *morte* ſpargere, *quod* repente *perierit*, apoplexia *contactus*. Capit. in Pert. c. 4. (m. T. 1. p. 538.) *fictum* eſt *autem*, quod *morbo* Commodus *eſſet* extinctus. *Boecl.*

In hoc ſubſt. deſeritur P. a Bg. ſed Stp. Th. hinc quoque tacet, etiam in v. θν., quod cum dat. ſ. potius abl. rei ſ. modi tantum metaphorice novit, non item phyſice, cf. R. Or. V. 4. et Dem. Ind. et orationis colorem ſimilem ap. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 3. m. Th. V. 2. p. 76. m. οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ λ.

αἴτιος) Bg. e P. in αἰτ., (ubi Sch. *auctor*, cf. 1, 13, 6. e. hic Noſtro iterum ex analog. cum θαν. at in rel. cum Dem. 700, 3. τοῦ μὲν ἀγῶνος — οὐδ' — αἴτιός ἐστιν ἄλλος τὶς αὐτῷ, πλὴν αὐτὸς αὑτῷ,) it. in οὐκ per ſyn. ſubſt., (quanquam proprie magis eſt illud ἄλλος οὐδεὶς 1, 13, 1.) denique in αὐτὸς cum ſyllabica acceſſione in fine, cf. 1, 4, 8. i. it. Stp. Th. aliunde 1, 603. D. e., et in aſpero αὑτῷ, (e Lat. ratione ob αἰτ. pr.) ſed ſeverior in non neglecto pron. τοι. et in omiſſo poſt ἄλλος v. ſubſt. ἐστὶ, laudanto

„οὐκ ἄλλος o, ἀλλ' αὐτὸς	*mortis nemo alius, ſed ipſemet*
„αὐτῷ p. συμβουλεύουσι γὰρ 13.	*ſibi. Suadentibus enim*
„ἡμῖν αἰεὶ q τὰ ἄριστα καὶ σω-	*nobis ei optima ſemper et ſa-*
„τήρια r, οἷς μὴ πειθόμενος,	*lutaria, his non obtemperans,*

o) Colon hic in M. Ba., ſed ἄλλος omiſſum vitioſe in Par. 1. p) αὐτῷ per lenem in M. Vi. it. ed. A. al. v. N. q) M. Ba. ἀεὶ αὐτῷ τὰ ἀρ., ſed M. Vi. tantum ἀεὶ v. N. r) M. Ba. σωτήρια· οἷς λ. et ſic eſt colon etiam poſt διεφθ. *Mart.* v. N.

noſtrum locum Abr. ad Aeſch. 1, 300. e. et 659. i. propter ἀλλὰ poſt ἄλλος pro ἀλλ' ἢ aut ſimpl. ἢ, cf. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 377., aut pro εἰ μὴ, Lat. *niſi*, v. L. N. T. Krb. p. 36. m. Nr. 4), quanquam hic, relatum ad pr. οὐκ, manere pro adverſativo poteſt, et cum Bg. e P. ſervari, cf. Gatak. de ſtilo N. T. c. 22. p. 122. G. (quem et excerpſerat Leisn. in Vol. aliquo,) ubi Noſtri locus vertitur bis „*cauſa* mortis *huiusmodi* nullus *fuit* alius, *niſi* ipſe *ſibi*. — Quanquam non deerunt forte, qui dicturi ſint, ἀλλὰ iſtic in uſitato ſignificatu adhiberi, et ſubeſſe ellipſin aliquam, q. d. *mortis eiusmodi* illi *autor* — ita enim malim αἴτιος, quam *cauſa* reddere, — *nemo alius* fuit: *ſed* ipſe *ſibi* ſcilicet *autor extitit*."

αἰεὶ) In Mss. nihil, quam gloſſae, prima in expleto pron. αὐτῷ, quod, non agnitum a P., ad plenam ſententiam etiam Bg. addit, Noſtro id omittente, credo, tum quod facile mente ſuppleri poſſet, tum ne poſt §. pr. iterum rediret, ſicut non facile ob vicinitatem excidit, ſed iam 1, 9, 15. ad εὐν. a Ms. obtruſum. Sed altera gloſſa multo manifeſta magis in adv., ut ap. Heſ. 1, 147. e. αἰεὶ, ἀεὶ, cum Noſter in uſu vocis vulg. imitetur aeque proſaicos, ac poëtas, v. Ind. Thuc. v. ἀεὶ et ad eum p. 208. N. 76. D'Orv. Ch. p. 133. e., ad Luc. 2, 206. N. 33. p. 925. N. 71., ad Herodt. p. 353. N. 16. it. p. 738. N. 19. e., ubi ſine Var. L. eſt 147, 35., ſed pro αἰεὶ in textu variat quoque ἀεὶ per gloſſam ap. Thuc. 162, 19. 208, 76. 219, 91. 225, 34. 57., contra αἰεὶ pro textus ἀεὶ 257, 83., cenſente Schurzfl. ad Long. p. 57. m. „Atticos demum pro αἰεὶ communi dicere coepiſſe ἀεὶ" cf. Fi. Aeſch. 3, 11. e. cum Ind., ſed ſine eo ap. Xen. Ageſ. Bach. 11, 12. m., Polb. T. 3. p. 37. m. Exc. e l. 10. e. Phil. in Flacc. p. 756. ult. Dem. 11, 22. 13, 9. et 12. 15, 16. 20, 7. 22, 23. 27, 5. 37, 17. 42, ult. et 43, 17., ſed tamen et ἀεὶ 49, 19. 50, 5. 51, 26. 57, 24. 65, 3. et 5. 68, 18. etc.

οἷς μὴ π.) Redundat οἷς. *Steph.* Expungendum οἷς, ut ſuperfluum, vel enclitice legendum σωτήριά οἱ, i. e. αὐτῷ, *ei ſalutaria*, ut Schottus adnotat. *Sylb.* Bergl. exprimit illud οἷς. Sed hoc delendum videtur. Tum certe elegantior erit conſtructio, et mollius fluet oratio. *Leisn.* Dele οἷς, vitioſe redundans. *Reisk.* Illud οἷς delendum videtur. *Stroth.*

Leisn., in Bg. Ms. *bis* uncis includens, in marg. Ox. iterum „dele illud οἷς" ſed Sch. „dubium, an ſit maſc., num neutr. Steph. cenſet, omnino redundare" quo quis ſe facillime expediat, ut et per illud ure, ſeca, pro quo lenius illud Sb., ſane etiam in proſa uſitatum, v. Stp. Th. Bud. C. 30, 50. Ael. V. h. 1, 3. e. p. 7. N. 5. et Ind. Xen. Cyr. Z., ſed forte ad litteras vicinius οὐ, ſic legendo, συμβουλεύουσι — ἡμῖν — σωτήρια οὐ μὴ πειθόμενος, cum e littera υ facile oriri potuerit ις, et ſententia exiſtat optima conſtructioque, *ſuadentibus* nobis *optima* et *ſalubria* minime *parens*, quo ſenſu οὐ μὴ, pro ſimpl. negativa, aut vehementer negante

„βιοὺς δὲ, ὡς, οὐκ [ſ] ἀγνοεῖτε, „ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς [t], „διεφθάρη. 14. τὸν μὲν οὖν κατ„έλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον.

ſed vivens, quemadmodum non ignoratis, nimia copia ſuffocatus, interiit. Illum quidem oppreſſit finis fatalis.

ſ) M. Ba. et Vi. οὐχ ὡς ἀγν. v. N. t) ἐπιπνιγ. Ox. 2. mendoſe;

notum, cf. Stp. Th. 2, 909. G. 1533. B. ſq. Bud. C. 1316, 20. L. N. T. Abr. ad Aeſch. 1, 100. Dev. p. 296. Dawes. Miſc. Gr. p. 222. Eur. Alop. v. 1. et Dem. 53, 4. ſine Ind. Mox in v. β. (ubi Sch. „quum *viveret*" deſerto quoque P.) non tenet Stp. Th. hunc aor. cum exemplo, cf. Ind. Thuc. Luc. Ael. V. h. Herdt. Dem. cum L. N. T. et Heſ. non coll. Suid.

ὡς οὐκ ἀγν.) Leisn. in marg. Ox. „euphem." ſed ut ſimul contemtus quidam ſit hic in eo praeteritionis genere ab animo loquentis inimico, ut in Mss. re abſurda transpoſitio, forte ex aliis Noſtri locis, cf. 1, 15, 19. m., tenente Stp. Th. formulam negantem pro aiente, (quam P. libere ſequitur, peritiusque pro ſimpl., quam pro quorundam emphaſi *bene*, probe *noſtis*,) ex uno loco Dem., quem ignorat Ind. cum his 77, 25. 153, 11. cf. Ind. Luc. et infra ad 4, 5, 3.

ὑπὸ πλ.) Totum hoc membrum ὑ. πλ. ἀπ. propter priora participia debet mente poſt διεφθ. poni iterum, P. ſequente Sch. in ſubſt. partim „*a* nimio *cibo* potu *que*" quae potius eſt explicatio, quam Verſ., a Bg. ſeverius curata, omiſſa quidem praep., ſed uno ſervato ſubſt. cum adjuncto adi.; dum habet Stp. Th. „πλῆθος i. q. πληθώρα, i. e. plenitudo, humorum, in primisque ſanguinis, in corpore redundantia; quo forte referri aliquis poſſe exiſtimet, quod Herodi. h. 2. dicit, ὑ.— δ., ubi Pol. vertit, —. Niſi pro πλησμονὴ accipere malis, ut ſit, quum *nimio potu* cibo *que* ſe expleſſet" quae poſterior ſententia verior eſt e 2, 1, 7., ut πλ. ſit h. l. copia cibi ac potus, ſ. alimentum copioſius, quod l. l. erat ἡ ἀκόρεστος καὶ ὑπερβάλλουσα ἐκείνου τροφὴ, it. intemperantia in cibo potuque, quas notiones tenet L. Ern. modo in v. πλησμονὴ cum Stp. Th., ubi 3, 376. G. e Xen. rep. Lac. „ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι" 2, 5. ſine Ind. Z., ed. Th. V. 2. p. 530. *ut* prae *repletione* non *gravetur*, ſed ap. Ael. V. h. Ind. et Verſ. ad latus 9, 26. e. μή ποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμ., ne *nimia* ſaturitate *dirumperetur*, pro qua Noſter ſuum poſuerit, cf. Foeſ. Oec. p. 310. b. e., ubi fere cum Bg. redditur πλησμ. *nimia* ciborum *abundantia*, et „πλησμονὴ ἀντὶ τοῦ πλήθους ſumi videtur" quo in noſtro ſubſt. ibi nihil, quam illa Stp., nec per Indd. aliquid de hac notione, medicis, ut videtur, propria, cf. de v. paſſ. ἀπ. L. N. T. Sed Lat. Sch. *periit* ad v. διαφθ. utitur P. demum in ſq. membro, contractior in hoc, unde Bg. omittit mox οὖν, at τὸν ſumit per pron. ſyn., (cf. ap. poëtas non tantum, ut Hom. Ἰλ. α, 401. quo pertinet Hſy. τὸν - τοῦτον, ſed etiam in proſa, ut Xen. Cyr. v. Ind. cum N. et Ael. V. h. v. ὁ e.) ſeverior in formula κ. τελ., quam 1, 9, 23. e. Caeterum tamen ap. Beg. 2, 683. eſt numus, ſerie quartus „Commodus *Conſecratus*."

τελ. τὸ πεπρ.) Vox poëtis admodum familiaris. Sic Hom. Ἰλ. 3, 309. ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶν, cf. 15, 209. 18, 329. Theocr. Id. 24, 80. Anacr. od. 23, 10. Heſ. Theog. v. 465. 475. *Stroth.*

Sch. „περατόω, *finio*, paſſ. praet. per ſync. — fatalis *terminus* eum *invaſit*" e P. reddente Stp. Th. ſub eodem themate 3, 232. G. e. „πεπρωμένος, *fatalis*, fato *deſtinatus*, Hom. (loco primo Stroth.) Xen. quoque

„οὐδὲ γὰρ μία, οὐδ' ἡ αὐτὴ[u] Neque enim una eademque
„πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου cunctis hominibus mortis cau-
„αἰτία[x]. διάφοροι δὲ οὖσαι, ſa, ſed cum ſint diverſae,

u) M. Ba. οὐδ' αὐτὴ πασ. v. N. x) Colon hic in Stp. rel., ut data in M. Bg.

πεπρ. τέλος, *fatalem* vitae *exitum* dicit, quemadmodum et Herodi. l. 2.“ tacentibus Indd. meis Xen., et rel., ubi tantum alia in πεπρ. aut πεπρωμ.; cf. Hom. Heſ. Orph. Callim. it. Dem. Ioſ. 1, 519. e. Epict. H., F. Aeſ. Hſ. it. Suid. 3, 78. e. Heſ. 2, 9, 6. e. it. in ſimiles formulas Fi. Ind. Aeſch. v. χρεών. Caeterum Leisn. in marg. Ox. comparabat „Virg. Aen. 4, 696.“

οὐδὲ γ.) Ms. res in omiſſo articulo vel lapſus ſcribae, vel ingenium, quia prius adi. etiam nudum, cum tamen in altero alia cauſa ſit et uſus frequentior in αὐτὸς cum art., cf. alibi, e P. mutante Bg. negativam alteram in copulam meram cum alio ordine, cf. Ioſ. Ant. prooem. 1. οὐ μίαν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν — αἰτίαν, *non* unam, *nec* eandem — *cauſam*, Dem. 205, 26. ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ πᾶσιν ἀεὶ βουλομένη πράττειν, et Luc. 3, 405. l. 2. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι, *vinum vero* ipſum *convivis* omnibus *unum* idem *que* eſſe *impera.*

διαφ.) Infra c. 5. (2, 5, 9.) παντὶ γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη τέλος ἐπιτεθῆναι, omni *hominum* vitae *neceſſe eſt* finem *imponi.* Caeterum ex Dem. or. π. στεφ. iterum expreſſam hanc Herodiani ſententiam autumat Schottus Obſ. h. 3, 12. Verba oratoris ſunt, (cf. ſq. N.) Cui congruit illud Eurip. κατθανεῖν δ' ὀφείλεται καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων, (quorum prima modo reperi ap. Eur. Andr. v. 1272.) et alterius vet. poëtae ap. Stob. ſerm. 272. ὅταν γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ, Οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγῃ μολών. *Boecl.* Mortis cauſae aliae aliis quidem ſunt: ſed cunctae tamen ad eundem vitae finem tendunt. συντελεῖν eſt una perficere, ex conſequenti adiuvare, ut ap. Ael. V. h. 13, 1. v. R. ad Luc. T. 2. p. 243. (N. 49., ubi mendoſe δυνάμενον et *poterat.*) Schottus Obſ. hum. 3, 12. p. 142. notat, hanc ſententiam a Demoſth. π. στεφ. ſumtam, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ, *omnium* hominum *vita* morte *finitur*, etiamſi *quis* in *corte* concluſum *tueri* ſeſe *ſtudeat*, (*ſe* ſervet, *teneat.*) Locus eſt de Cor. p. 326. C. Secundum Ulp. p. 73. οἰκ. dicitur cors. Dicit igitur, etſi mutarit vitae rationem, etſi gallina eſſe putetur, morietur omnino, tametſi lucem fugiat et ſe occultet. *Leisn.*

Ad Dem. 258, 19. v. R. Or. V. 9. p. 237. et Harl. p. Cor. p. 240. it. ad Cic. Or. p. Sext. c. 21. m., reſpiciente Noſtro aeque ad Dem. 1306, 25. πᾶσιν ἐστιν ἀνθρώποις τέλος τοῦ βίου θάνατος, ſed faciente Sch. cum Bg. in διαφ., cf. ſine Vs. hinc Bud. C. 735, 50. poſt „συνήκω, deſino, *coëo*, — idem paene συντελῶ,“ (et 876, 24. poſt) σ. *eodem* tendere et pertinere“ et inde Stp. Th. v. i., etiam adeo ſervata lectione alia cum artic. τοῦ βίου, poſt „σ. ſimul ad finem tendo, ſ. ad eundem finem tendo, (ſed et ſimpliciter) una tendo“ (ob adiuncta diſerta εἰς ἓν τ.) allato ſimili loco Ariſtot. διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν, non recte perimente Bg. praepoſitionem, quae valeat hic illa Lat. *ſimul* ſ. *una*, et Lat. *contendere*, cum ſermo ſit de pluribus, quo et tendit liberum P. *cunctae*, cf. Luc. 2, 558. N. 91., cum eadem praep., ſed diverſo ſenſu, Ind. Dem. Xen. Hell. Mor. Thuc. v. ξυντ. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum

„εἰς ἓν τέρμα βίου συντελοῦσιν. *ad unum vitae terminum tendunt.*
„ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου γὰρ ὑμῖν 16. *Verum enim pro illo vo-*
„ἄγομεν ἡμεῖς τε καὶ ὁ δῆμος *bis adducimus ipſi ac popu-*
„ὁ Ῥωμαίων [y] ἄνδρα τὴν μὲν *lus Romanus virum aetate*
„ἡλικίαν σεμνὸν, τὸν δὲ βίον *gravem, vita ſobrium, in-*

y) M. Ba. ὁ δῆμος τῶν Ῥωμ. et poſt ἄν. comma eſt ib. *Mart.* Comma hoc nullibi per edd., ſed ὁ articulus omiſſus in B. et Pat., v. N.

acc. rei, ſed alia notione Rs. Or. V. 4. Diod. S. Geop. Long. Mor. Ael. V. h., cum praep. eadem et dat. perſ. Xen. Cyr., ſed ſolo cum dat. perſ. Ioſ. 2, 337. l. 4. et cum dat. rei Alciphr. 3, 71. e., cf. Abr. Dl. Th. et ad Aeſch. T. 1. it. ſyn. συντείνειν Eur. Ino v. 19. et Dem. 145, 23. 299, 17., non tenente Stp. Th. ſubſt. τ. cum gen. β., ſed ſolum τ. pro τέλος ζωῆς ex Heſ. 2, 1367. m. ſine N. et exemplo, quod habeo e Luc. 1, 503. l. 72. ἄχρι πρὸς τὸ τ. εὐδαιμόνως διαβιῶναι, *vitae* ad *metam* usque *feliciter peractae*, pro quo l. 69. τὸ τέλος τοῦ βίου, in quo ipſo ſubſt. omittitur alias ille gen., ut in noſtro, ſilente L. Boſ. Ell., quocum eſt tamen, ſed cum artic. ſine diſcrimine, ap. Xen. rep. Lac. 10, 1. ἐπὶ τέρματι τοῦ βίου, Th. V. 2. p. 549. *ad* vitae *metam*, ſed ap. Ael. V. h. 2, 35. i. *in* extremo *vitae*, ut absque artic. ſyn. ap. Eur. Phoen. v. 1361. τέρμον' — βίου, terminum *vitae*, ſevero Lat. in ed. Valck. ap. G. Th. cum Gr. n., quod de aliis rebus v. Ind. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Soph. Ai. Orph. Phocyll. Theogn. Ariſt. Kuſt., qui eſt locus Suid. 3, 450. i., ignoratus Kuſt. et Stp. Th., dum Bg. poſt bene reſolutum particip. οὖσαι per Lat. *cum*, pro etſi, opprimit illud P. *tamen* in altero membro, ſed ad Noſtri ſententiam reſpicit Cort. ad Sall. hiſt. 1, 15. p. 940. *unum* omnibus *finem* natura — *ſtatuit*, ubi in N. ſine Gr. tantum „multae viae, unus exitus" cf. Xen. Cyr. Z. 5, 1, 12. μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται, Th. Vs. V. 1. p. 267. i. quum *rationes* infinitae *ſint* e *vita* excedendi, *non* tamen *excedunt*.

ἀλλ') Leiſn. in marg. Ox. „quaſi eſſet ἀλλὰ θαῤῥεῖτε" reſpiciens ἀλλὰ, quoad cenſetur habere uſum in hortando ſ. excitando et dici elliptice, in primis cum γὰρ, v. Hoog. Op. p. 8. Nr. 17. p. 12. Nr. 1. p. 15. Nr. 8. p. 18. ſqq., ubi tamen et ſunt exempla diſtracti, ut h. l., ἀλλὰ γὰρ, interpoſitis quibusdam, p. 19. m. 21. Nr. 4. p. ſq. Nr. 5. it. ad Vig. p. 458. b. e. Abr. ad Aeſch. 2, 111. e. Dev. p. 19. m. Rs. Or. V. 5. p. 237. N. 17. Orph. Arg. v. 528. Bud. C. 1264, 13. Stp. Th. 1, 336. D. ſed ſine Lat. Bg., qui bene ſtatim iungit pro ſimpl. P. *verum*, (cf. 1, 8, 5. m.) e quo retinet Bg. reliqua, ſed pron. ἡμεῖς haud dubie ſumit, ut αὐτοὶ, pro nos ipſi, (quo de alibi,) tacente Stp. Th., proprie ut redundet, niſi quatenus eſt in oppoſitione cum ὑμῖν et ὁ δ. ὁ Ῥ., ubi Ms. formula, in artic. alio et ad gen. relato, per vulgarem rationem, e gloſſa eſt, ducta ex aliis ſcriptoribus, cf. 1, 10, 10., nec ap. Noſtr. uſurpata, ſed, quae hic habetur, iterum infra 8, 5, 15., ut comma poſt ἄνδρα per ſe tolerabitur, acceptis adi. ſqq. pro participp.

τὴν μ. ἡλ.) v. Annot. ad ἡλικίας σεμνότητι 2, 1, 20. *Steph.* qui in Th. 1, 1452. C. m. ſubiicit hunc locum ſine Vs. his, ubi „ἡλ. ponitur pro aetate ſenili, (et p. pr. G. e. ſine numeris,) unum addo, Herodianum, quum

„σώφρονα, ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν „ἔργοις ἔμπειρον z. ὧν οἱ μὲν 17. *duſtria in rebus gerendis peritum: cuius vos quidem*

z) M. Ba. σπουδαιον v. N.

dicit ἄνδρα τ. ἡλ. σ. et ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, it. ἡλικίας σεμνότητα, ad ſenilem gravitatem mihi videri reſpicere“ ſed in adi. σ. neque Bg. Lat. tenet, niſi 3, 751. F. i. et e., nec exemplum cum acc. tali rei, oppreſſa κατὰ, quod eſt ap. Luc. 1, 682. l. 81. σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, *habes* vultum *venerabilem*, reddente Bg. e P., cf. de annis Pertinacis 1, 1, 5. m. et 7. Aur. Vict. ep. 18, 3. et Capit. c. 4. T. 1. p. 539. i. *factus* eſt *ſexagenario* maior *imperator*, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1027. e.

τῆς ἐν ἔργ.) i. e. in rebus gerendis. *Stroth.* ut Bg., rectius iterum, (cf. 1, 5, 25.) quam P., quem deſerit quoque Sch. „ἀρ. *virtutis* bellicae *peritus*, (in artic. cum praep. formulam mutans in adi.) τῆς ἐν ἔργ. *operoſae*“ ſed Stp. Th. in“ ἐμπ. „*militaris* diſciplinae *peritum*“ e P., praeter gradum alium, quod adi. hic capiatur pro ſimpl. gnarus, aut melius pro Lat. *compos* et *praeditus*, ob adiunctum ſubſt., quod Bg., (ductum forte e Capit. in Pert. c. 2. T. 1. p. 535. m. ex *quo* eminente *induſtria*, it. c. 1. p. 532.) ap. G. Th. „σπουδὴ, ἀρετὴ, φιλοπονία, Gl. Lat. Gr., ſtudium et diligentiam notat, — Cic. pro l. Manil. 29. — *induſtria* in *agendo*“ quam aliunde Cl. Cic. v. *diligentia* e. bene explicat, ut ſit „alacritas et ſtudium in labore ſuſcipiendo, urgendo et perferendo“ et, quae ſimplicia Niz. habet, ſedulitas et labor, nobis *Arbeitſamkeit* ſ. *Aemſigkeit*, ad quam rationem redigetur Gr. ſubſt. ἀρ. hactenus, ut vocabulum generis et amplioris notionis ſtet pro forma et peculiari quadam virtute; quanquam equidem potius id h. l. ceperim pro facultate, arte ac ſcientia, cf. Fi. Aeſch. Ind. et laudatos in Exc. ad 1, 1, 3. e., et totam Noſtri formulam ἀρ. τ. ἐν ἔργ. pro 1, 2, 9. i. πολιτικὴν ἀρετὴν, et pro facultate negotiorum gerendorum publicorum, et reipubl. adminiſtrandae, ſumendo τὰ ἔργα ſenſu anguſto, ut τὰ πράγματα, et Lat. *res*, ſicut in Ind. *Fi.* Aeſch. v. e. „οἱ ἐν τῷ ἔργῳ γενόμενοι, qui *in* rep. *verſati ſunt*“ pro quo Noſter adhibuit plur., forte e Lat., quo et ſpectet Bg. phraſis, a G. Th. non explicita, cf. v. *res*, pro negotio, 172, 86. ſqq., ut comparo etiam Noſtri ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, v. c. 1, 1, 9., it. 5, 5, 2. πραγμάτων ἄπειρος et 4, 12, 1. πολιτικῶν πραγμ. ἀπείρως ἔχων, et formulam ἀρ. τῆς ἐν ἔργ. explico, ut alibi, ut praep. cum ſubſt. ſit pro adi. cum Sch., quaſi dicas ἀρετῆς ἐργώδους ſ. ἐργατικῆς, vel pro gen. ſubſt., ἀρετῆς τῶν ἔργων, quae tamen non reperi alibi, ſed alio ſenſu extremum modo ap. Lyſ. Or. R. V. 5. p. 91. i. in Ind. ſine Verſ., ſed in N. non ſevere, pro *praeſtantia* ſ. *excellentia* rerum *geſtarum*, et ap. Diod. S. 2, 33. e. διὰ τὴν ἐν τῷ στρατηγεῖν ἀρετὴν, ſingularis *exercitus* ductandi *virtus*, qua de demum in ſqq. memoratur ap. Noſtrum, ubi et formulam illam per particip. Cic. ſupra reddas, *in agendo*, quae elliptica, addito ſubſt. *negotio*, ducat ad Bg., qui in ſubſt. ἔργ. aſſumere videtur aliquod particip., v. c. πραττομένοις, cf. Capit. c. 12. p. 565. quos Commodus *rebus* agendis *impoſuit*; ſicut Noſter reſpicere potuit ſeverum Lat. *in actibus*, i. adminiſtrationibus negotiorum publ. et munerum, cf. G. Th. 220, 71. et ſupra 2, 1, 9. de Pertinace ipſo ἐν πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι nobis ut ſufficiat *erfahren* ſ. *kundig* in *der* Kunſt *zu regieren* ſ. *Regierungskunſt* ſ. *Staatsverwaltung*. Denique Ms. res per ſapientiam Gloſ-

„πρεσβύτεροι καὶ τῶν στρατιω- „τικῶν αὐτοῦ παρατάξεων [a] „ἐπειράθητε [b], οἱ δὲ λοιποὶ τῆς	*veterani etiam militaria acta experti eſtis, caeteri autem*

a) πράξεων Mss. tres, v. N. b) Comma hoc modo in B. 2. L. et Ed., ſed colon in Stp. rel. et punctum in al., v. N.

rt

ſatoris eſt orta," ſed cum accentu pravo, cf. Suid. 3, 365. e. σπουδαῖος, σοφὸς, λ.

ὧν οἱ μ.) Bg. e P. pron. duo ὧν — αὐτοῦ mutat in unum οὗ, expleto ſimul in v. ἐπειρ. pron. ὑμεῖς, et neglecto adeo ὧν, quod reſpicit remotius §. pr. ὑμῖν, pro ſeveriori, *quorum* vos *quidem*, vel etiam ſine pron. *vos*, ut ſane formula οἱ μὲν et οἱ δὲ cum ſecundae perſ. verbis negligi in Lat. debet, quoad pron., quae ad ſe relata requirunt poſt ἐπειρ. modo comma in conſtructione ſecundi membri eadem, et quia ὧν ſimul pertinet ad οἱ δὲ λ. — ἰσχ., ſequente Bg. Lat. P. in πρεσβ., de militibus hic aptiſſimum et ſolenne, ignorantibus hunc uſum Stp. Th. et L. Ern.

παρατάξεων) Pro hoc vocab. aptius legemus πράξεων, ut paulo poſt (2, 3, 4.) ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσι, et ſupra (2, 1, 9., quem locum paulo ante dedimus,) atque alibi paſſim. *Sylb.* Pol. virtutem *bellicam.* Videtur legiſſe πράξεων, quod et Sb. aptius putat. *Scheid.* Apparet, a Bg. probari coniecturam Sb. *Leisn.* Pro καὶ ante τῶν στρ. legendum ἐπὶ, ſed παραταξ. tuebor, quorum teſtes vos fuiſtis, quotquot annis eſtis provectiores, in aciebus, quibus ille, ut miles adhuc gregarius, interfuit. *Reisk.* Magis placet Codicis lectio πράξεων. *Stroth.*

Nos quidem cauſas addemus, quare vix abſtinuerimus, quin lectionem Mss. reciperemus, et coniecturam Sb., qui et in Ind. hinc „παρατάξεις pro πράξεις." Nam primo ſane P. videtur ſic in ſuo Cod. habuiſſe, et Bg. idem reddidiſſe, tum facilis fuit confuſio, maxime imperito ſcribae, ut et alibi contigit, cf. Ind. Diod. S. v. πρ., porro Noſter reſpexerit locum illum de Pert. 2, 1, 9., cum et hic agat de partibus laudum illius duabus, ſed per variationem ordine inverſo, denique idem Noſter praeterea adi. et epitheton στρατιωτικὸς adhibet de πράξεσιν, ut ibi, ſed nunquam de παρατ. vulg., quocum non tenet id Stp. Th., e Noſtro plane in v. h. tacens, et habens vulg. ſemper abſolute poſitum, ut ap. Noſtrum, cf. Ioſ. Ael. V. h. et Luc., ſed cum epitheto ἰσχυρὰ et ἐπιφανὴς ap. Diod. S. 1, 240. l. 28. et p. 269. l. 17., cum adiuncto ſubſt. aliquo ib. p. 22. l. 1. et Ind. Dem., et per miram rationem ap. Aeſch. Or. R. V. 3. p. 481. e. ἐκ παρατάξεως μάχῃ κρατήσαντες, *acie* inſtructa, *in* pugna *vincentes*, ſine explic. in N. et Ind., niſi gloſſema μάχῃ quis putet, denique in notione extra bellum Ind. Dem., R. Or. V. 4. et Dion. H. S. T. 1., cf. Suid. 3, 40. i. et Heſ. 2, 871. i. De Rsk. rebus, incerta eſt illa explicatio de Pertinace milite gregario, cum aeque cogitare liceat de eo, ut duce, cf. 2, 1, 9., tum correctio iſta in ἐπὶ pro καὶ non eſt neceſſaria, quanquam nec P. καὶ exprimit, liber ille tamen et per hanc regionem alias, et denique de ὧν rectio et ſenſus aeque commodus nobis eſt ante monſtratus; aberrante etiam Sch. in „ἐπ. *experti* eſtis *ordines.*"

οἱ δὲ λ.) E contextu et pr. oppoſito οἱ λ. facile intelliguntur milites iuniores; hauriente Bg. e P. hic et in ſq. πολ. caſu alio de Lat. ratione, per quam ſervatur participium Gr., ubi Sch. plane cum Sb. Ind. „prae-

„πόλεως ἐπάρχοντα τοσούτων „ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύ„ματος ἔσχετε. δίδωσί τε „ὑμῖν ᶜ ἡ τύχη οὐ βασιλέα μό„νον, ἀλλὰ καὶ πατέρα χρη-

urbi praefectum tot annis ſemper in honore et admiratione 18. *habuiſtis. Datque vobis fortuna non principem ſolum, ſed et parentem bonum.*

c) ἡμῖν M. Vi., it. edd. A. al., v. N.

fecturam urbis *gerentem*" non huc ſpectantibus Bud. C. 189, 5. et Stp. Th., ubi tamen et Bg. Lat., non vero de rectione monitum cum gen., pendente a praep. in v. In rem de τοσ. ἐτ., nihil definit Capit. c. 4. T. 1. p. 538. *poſt hoc praefectus urbi factus; in qua praefectura poſt Fuſcianum, hominem ſeverum, Pertinax mitiſſimus et humaniſſimus fuit, et ipſi Commodo plurimum placuit, quia* Coſ. *eſſet* iterum, *quum Pertinax factus eſt*, ſic legendo, pro *ille*, quae vox facile orta e maiuſculis litteris illius *Coſ.* compendii, pro *conſul*; e quo ſimul conſtitui poſſint anni iſtius praefecturae, quam acceperit anno, priusquam excederet Marcus, cf. ib. N. 1. Caſ., atque adeo A. V. C. 932., et ſervarit ad annum illum 954, quo exeunte imperator factus, et hinc ad tredecim annos, cf. Almelov. Faſt. Coſſ. p. 141. e., cum ſumi poſſit, praefecturam et in hoc Pertinace fuiſſe perpetuam, v. Krbs. lib. ſingular. de praef. urb. Rom. p. 20. m., in primis, cum Pertinax a Commodo in aliis cultus ſit nec male tractatus, cf. ſupra 2, 1, 10., diſerte tradentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1029. i. *ward* er — *endlich* Befehlshaber *von* Rom, *welches* Amt *er* (auch noch) *bekleidete*, als *Commodus* umgebracht *wurde*, non repugnante N., ſed laudante „Capit. 1—4. Dio l. l. 3. ſq." aliter forte ſentiente Schotto in lib. l. p. 12. i.

διὰ τιμ.) In formula Gr. ſeverior hic Bg., quam 2, 1, 16., reddente Sch. ad ſenſum in praep. „cum v. ἐχ. — δ. τ. *honorare*" ut ad Vig. p. 568. a. m., addito, „δ. θ. ἔχειν, *mirari*, (et toto Noſtri loco converſo,) *urbi* praefectum *tot* annos *ſemper* honoraſtis *et* mirati *fuiſtis*," ſuo loco ſervato adv., ſecus ac ap. P., e quo et caſus quartus in τοσ. ἐτ., ubi Bg. dederat, ut alibi, eodem ſenſu; Stp. Th. per omnia tacente, et formulam tenente neutr., nec me, ut Noſter forte ſcripſerit ad analog. modo, etiam Lat., quoad primum ſubſt. quidem, a G. Th. ſolum prolatum in v. *hab.* 857, 93. ſine explic., ſed ab Ind. Luc. v. διὰ ſyn. ex 1, 691. l. 70. δ. τ. αὐτὸν ἐκείνη — ἦγε, *in* honore *illum* ipſa *habebat*, et 3, 367. i. δ. τ. ἦγον αἰδούμενοι καὶ θαυμάζοντές με, in *honore* me *cum* veneratione *atque* admiratione *habuerunt*.

διδ. τε) Malim γέ. *Reisk.* Sine magna neceſſitate, quanquam confuſis iſtis duabus voculis ſaepe, et P. etiam referente in ſuo *igitur* δὲ aut δὴ, cum vulg. τὲ non raro uſurpetur in re nova et poſt punctum, ut Lat. Bg., per vetuſtam ſimplicitatem in nectendis enunciationibus, eadem mente mox ſequens, ubi Bg. libere ad ſenſum, in rel. e P., ſententiam ſuam repetente Noſtro, cf. 1, 5, 13. et ad πατ. χρ. aliter Bg., quam 1, 4, 21.

ὑμῖν) Confudit multimodis haec aliaque complurima barbara pronunciatio, quantumque ſaevierit peſtis haec in libris Gr. antiquis, ſaepe ad alterius verba voce praeeuntis, ab orthographiae ignaro vel Graece

„στόν[d]. εὐφρανεῖ τε[e] ἡ τοῦδε „ἀρχὴ, οὐ μόνον ὑμᾶς[f] τοὺς ἐν„ταυθοῖ[g] δορυφοροῦντας, ἀλ„λὰ καὶ τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις „τῶν ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ „τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς

17. *Laetificabit quoque huius imperium non ſolum vos, qui hic eſtis ſtipatores, ſed etiam eos, qui in ripis fluviorum et terminis Romani imperii*

d) Hic comma in B. 1. R., v. N. e) M. Ba. τὲ ut alibi. f) M. Ba. et Vi. οὐχ ὑμᾶς μόνον v. N. g) M. Ba. et Vi. ἐνταῦθα v. N.

parum docto librario, manu exaratis, non ignorant, qui variarum lectionum, in Gr. auct. editionibus quibusdam adiectarum, immo cumulatarum, rationem habuerunt. Ac toleranda eſſet quidem haec labes, ſi manifeſta ubique eſſet depravatio: ſed eiusmodi eſt frequenter, velut hoc ipſo loco, ut, quae ab auctore profecta ſit lectio, decernere tuto nequeas. *Loc.*

A ſenſu ſane nihil momenti fuerit ad definiendum, ſed e Mss. rel., qui cum P. conſentiunt in vulg., ut iudicium fiat e plurium ſententia.

οὐ μον. ὑμᾶς) Mss. ordo alius eſt e vi manifeſta, (maxime ob οὐχ, e diſſimili οὐ factum,) et contra P., et e mera gloſſa, ut redeat idem ordo, qui §. pr., cum tamen Noſter variare voluerit, reddente Bg. fere cum P. in pron. τ., non item in v. εὐφρ., quod ap. G. Th. in Lat. eius, ignorato a Stp. Th.

ἐνταυθοῖ) Mss. gloſſa manifeſta, ut Heſ. 1, 1259. i. ἐντ., ἐνταῦθα, v. N. 3., ubi Schol. Hom. ſimiliter, tacente hinc Stp. Th., ſed cum bona auctoritate, it. in v. δορ., cui add. Schol. Thuc. Suic. Th. Bud. C. D'Orv. Ch. p. 71. v. 3. Ind. Xen. Cyr. et Luc., it. Zoſ. 6, 2, 2. ἐδορυφόρουν ὡς βασιλέα, *ceu* principem, *ſolito* ſatellitio *comitantur*, ubi deeſt pron. αὐτὸν, quod exprimitur ap. Dion. Caſ. 1, 702. l. 57. τοῖς δορυφοροῦσιν αὐτὸν, *ſtipatoribus*, pro quo ſolo ſubſt. Bg. hic reſolvit particip. per pron. et formulam v. ſubſt. cum nom., manens ſimul in v. Gr., abſolute poſito, dum non addit ſimul gen. *eius*, a ſupplendo illo pron. αὐτὸν e pr. βασιλ., cf. 2, 4, 8., quod verius, quam Sch. ſuppletus acc. rei „δορ. ἀρχὴν, (ut liberior P. ad τ. ἐντ., qui decepit tamen Sch., ut in artic. ὁ poneret) τ. ἐντ. *praeſentes*" ſine particip. δορ., quaſi hic eſſet formula illa articuli cum adv. pro aliquo adi.

τοὺς ἐπὶ τ. ὄχθ. — κ. τ. ἐπ. τ. ὅρ.) Illos *riparios*, hos *limitaneos milites* appellant Lat. recentiores. *Sylb.* Ad oſtia quoque fluminum praeſidia collocata erant, ſicuti ad fines imperii, quae naves hoſtiles aut piratas arcerent. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. ſignarat „Lipſ. de Magn. 1, 4." qui liber Op. T. 3. primus p. 23. tractat de copiis et praeſidiis ſparſim circa limites, ubi deinde legiones certae memorantur diſpoſitae in Hiſpania, in Gallia ad Rhenum, in Africa, in Aegypto, in Syria ad Euphratem, in Maeſia et Pannonia ad Danubium et in Dalmatia, cf. Analect. ad milit. Rom. ib. p. 376. e., ubi tamen non huc reſpicitur, nec in Graev. Th. T. 10. a Nic. Berger. p. 218. ſ. 11. de imperii Rom. limitibus, qui late ibi exponuntur, ad orientem et in Aſia ut ſint Indi aut Euphrates, ad occidentem, ubi Oceanus Atlanticus alluit oras Africae, Hiſpaniarum et Gallia-

„ἱδρυμένους, οἳ τὴν πεῖραν αὐ- „τοῦ τῶν ἔργων φέρουσι [h] διὰ | *poſiti ſunt, qui experimenta factorum eius geſtant in me-*

h) M. Ve. et Vi. οὐ φερ. v. N.

rum, it. Britanni cum Oceano Britannico, tum ad meridiem Aethiopes, Mauritaniaque, vergens ad occidentalem Aethiopiam, tum aliae incultiores regiones Africae, usque ad orientales Aethiopas, cum Elephantine et Syene in Aegypti interioribus, denique ad ſeptentrionem et Aquilonem Sarmatae, it. Rhenus cum Danubio, quibus iungitur et Britannia, usque ad Caledonios, qui hodie Scoti ſint, et Palus Maeotis, quatenus ad Aquilonem vergat; unde et, qui fluvii hic a Noſtro innuantur, apparet, etiam illud, non diverſa poni ab eodem, niſi ab alia parte ſpectata, ripas et terminos, eosdemque illos eſſe Sb. milites, de quibus v. G. Th. v. utr. et *ripărienſis*, ubi „erant milites, qui in imperii limitibus excubabant pro rep. adverſus barbaros, puta in ripis Danubii, ad tuendas Pannonias adverſus Sarmatas, et in ripis Euphratis, adverſus Parthos. Herodi. 6.“ ex Alciato, qui tamen et ripam Rheni ſaltem, (ſi non etiam Tigris,) addere debebat, adverſus Germaniae populos praeſidium quoque tenentem, cf. 6, 7, 12. ſqq. it. 2, 11, 8. ſq., ad Vopiſc. T. 2. p. 520. b. N. 2. ſq. it. p. 663. a. N. 2. „limitanei et ripenſes iidem, — limitanei et ripenſes in ripa per cuneos conſtituebantur“ it. ad Spart. T. 2. p. 113. *locis*, in *quibus* barbari *non* fluminibus, *ſed* limitibus *dividuntur*, N. 6. „quid appellat *limites?* Nam et flumina pro limitibus. Rom. imperium alibi limitibus, a natura poſitis, claudebatur, alibi arte conſtructis. Prioris generis ſunt mare, h. e. Oceanus: nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum: flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, it. montes, ut in Aſia Taurus. — Addit Herodi. (l. l. poſtr.) terras deſertas et ſolas. — Poſterioris generis ſunt foſſae, caſtra, arces, concaedes, ſtipites, muri“ P. ſequente Sch. partim in „ἱδρ. collocatos *ſuper* terminos *imperii*, defendendi cauſa“ nec monente de ellipſi ſubſt. ςρατιώτας, cf. l. l. poſtr.

τὴν πεῖρ.) διὰ μν. φέρειν, ut δ. χειρὸς, δ. ςόματος, pro ἐν χειρί. In m. Ox. *Leisn.* Inepta eſt Cod. lectio οὐ φ. Caeterum huic loquendi generi ſimile eſt illud, cum infra c. 9. (2, 9, 18. e.) dicitur ἔφερεν ἐπὶ γνώμης. *Stroth.*

Ibi quidem, ſi lectio ſalva eſt, univerſe formula adhibetur de animo, ſed h. l. ſenſu anguſtiori et de parte quadam veluti animi mentisque facultate, quam Bg. reddit e P., it. N. ad Vig. p. 568. a. e., ſed partim Stp. Th. in ſubſt. μν. i. „φ. δ. μ., memoria *tenere*, ap. Herodi.“ ſine numeris, ſed cum iis in v. φ. 4, 82. i. ſub notione pro tenere, per meminiſſe ſ. recordari, ut Bud. C. 541, 14. „οἳ — μν., i. e., obliviſci non poſſunt, meminerunt“ quorum neuter aliam auctoritatem tenet, ut nec ego, praeter affinia διὰ μν. εἶναι et δ. μ. ἔχειν Ind. Luc. et Ael. V. h. v. δ. e., it. δι' ὀργῆς φέρειν et δι' ὀργ. ἔχειν Ind. Dion. H. S. T. 1., ad quorum analogiam Noſter hic ſè compoſuerit, ut Bg. ad affinia, v. c. *geſtare* in *ſinu*, it. *gerere* in *oculis*, cf. G. Th., ubi modo, praeter P. ac Stp., in v. et ſubſt. maxime „*habere* in *memoria*, i. meminiſſe“ at nihil in altero ſubſt. *exper.*, quam Gr. n. et Lat. *ſpecimen* inter alia, quo ſenſu, it. pro documento, ſumſerim hic Gr. π., cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Xen. Mem.

„μνήμης. τό τε γὰρ [i] βάρ-
„βαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θερα-
„πεύσομεν, πεῖρα [k] δὲ, ὧν

20. *moria. Nam nec barbaros pecuniis amplius captabimus, ſed poſt experimentum*

i) In M. Vi. γὰρ deeſt. *Loc.* ut in M. Ba. τότε β. ſic vicinius, ſine commate, ut in ed. Bs. 2. R. cf. N. et 1, 13, 4. i. l) M. Ba. πεῖρα mendoſe.

S. et Thuc. p. 89. e., quod alterutrum Lat. requirat etiam adiunctum ſubſt. τ. ἐργ., nec ipſum cum illo π. ap. Stp. Th. iunctum, aut aliunde mihi notatum, ubi Bg., fere cum P., pron. ἃ. ordinat, ut et aliter, quam §. 16. e., reddit, variante Noſtro pro §. 17. τῶν ϛρατιωτικῶν αὐτοῦ πρἀξεων, omiſſo adi., quod hic ſuppleas, quo de ſenſu militari ſ. bellico cf. 1, 5, 25. et Stp. Th. aliunde, e P. partim ducente Sch. in π. „ἐργ. τινὸς δ. μν. φ., experientia *edoctum* res *alicuius* praeclare *geſtas* memoria *retinere.*“ Sed Mss. οὐ, ortum e repetitis litteris pr. ὧν, repugnat tum M. Ba. et P., tum hiſtoriae, quia Pertinax etiam illis militibus ad ripas limitesque innotuit per praefecturas iſtorum locorum, cf. 2, 1, 11.

τό τε γ. β.) Omiſſum in Mss. γὰρ nec comparet in P. *neque vero*, quae referant potius τὸ δὲ βαρβ., aut ſaltem τό τε β., cum ille τὲ ſaepe per δὲ reddat, ſed ad ſenſum liberum, cum in nova re etiam τὲ valeat, idque ſolum ſufficiat quoque ſine γὰρ, ut 1, 5, 26., quo reſpicit Noſter etiam quoad ſententiam hic extremam, et forte Ms. auctor etiam, ſi γὰρ non eſt e ſq. ſyllaba βαρ, ſed ab Herodi. ipſo, qui debeat ita cauſam reddere enunciationis remotioris §. pr. i., et cur gratum futurum ſit imperium Pertinacis riparienſibus et limitaneis, quia barbari, tam fortem ducem et iam experti, et propterea verituri, non ſint vexaturi terras Romanorum vicinas, ſed quieturi, nec pecuniam captaturi, ſed ſeſe ſubiecturi ultro; quae fuerit ſaltem aliqua ſeries, forte et a Bg. cogitata, dum, ſervato γὰρ, copulat τὲ cum οὐ, ut transponendo fiat quaſi οὔτε, et totum οὔτε γὰρ τὸ βαρβ., expedituris ſe ex h. l. facile iis, qui cenſent, τὲ cum γὰρ aut redundare, aut eſſe Lat. *etenim*, pro ſimpl. γὰρ, cf. 1, 4, 3., ut de τὸ β. pro univerſis Romanorum hoſtibus 1, 15. 15. m., hic non certo definiendis, niſi e variis in pr. §. propoſitis ripis ac limitibus.

ἔτι θερ.) Hic ut adv. in Bg. Vs. omiſſum reſtituimus, a P. per Lat. aliud ſervatum, ita Leisn. in Bg. Ms. ſignavit „θ. demulcebimus“ ubi Stp. Th. e P. 1, 1540. A. m. poſt „θ. ſimpl. pro conciliare“ quae notio hic ſufficit, it. pacare et in ſuas partes trahere, quo et tendit Bg., non adhibitum ib., nec in L. Ern., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. 748, 94., quanquam non cum ſubſt. noſtro, quocum iterum ap. Zoſ. 1, 3, 3. χρήμασι τὰς οὔσας αὐτῷ δυνάμεις θεραπεύων, pecuniis *ſuas* copias *demulcens*, cf. ib. 1, 19, 2. Thuc. 89, 45. Miſc. Obſ. A. N. T. 3. p. 8. Ind. Xen. Cyr. et Sb. In ſq. Sch. partim e P. „π. *experientia*, πεπ. quae *perpeſſi ſunt* ab *eo*, ϛρ. *eo* duce *exiſtente*“ in quo v. cf. Stp. Th., ubi Bg. plane cum P. formulam mutat in ſubſt. affine ac pron., ſumens hoc pro τούτου, ſed de ſuo reſolvens abl. πειρ. per miram praep., at cum eodem opprimens Gr. praep. πρ., pro ſeveris, *ſed* experientia *eorum*, quae *ab* eo *paſſi ſunt*, exercitum *ductante*, ſ. cum adhuc dux eſſet exercitus, cf. Dem. 58, 11. οἷα — πεπ. ὑπὸ τούτων. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „non legit ergo Bg. ὧν πρ. ἃ., ſed illud πρὸς omittit“ quae hactenus tantum vera ſunt.

„πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρατηγοῦντος, φόβῳ ὑποτάξονται[l].“ Τοιαῦτα δὴ λέγοντος τοῦ Λαίτου, μὴ[m] κατασχὼν ἑαυτὸν[n] ὁ δῆμος, μελλόντων καὶ ὀκνούντων ἔτι τῶν στρατιωτῶν, Σέβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, πάσαις τὲ

eorum, quae hoc duce perpeſſi ſunt, metu ſubiicientur. 21. Talia ſcilicet dicente Laeto non continens ſe ipſum populus cunctantibus et dubitantibus adhuc militibus, Auguſtum illum declarat et patrem appellat, ac fauſtis

l) Schott. Ms. ἐπιτ. *Sylb.* v. N. m) In M. Ve. deeſt μὴ — στρατιωτῶν. *Zan.* etiam, monente Loc., in M. Vi., v. N., ut μὴ omiſſum vitioſe in B. 1. n) M. Ba. ἑαυτοῦ v. N.

ut ille non verterit quidem praep. πρ., ut iam dixi antea, ſed tamen ad ſenſum dederit eandem in formula ſua, in v. *perp.* cum abl., quae par eſt illi praep. cum gen., variante Noſtro partim cum illis 1, 5, 26. e. δέει τῶν πεπειραμένων.

φ. ὑποταξ.) In Ms. nihil, quam ſolennis error in ι et υ, Stp. Th. e P. ſumente „fut. paſſ.“ ſed Sch. „med. fut.“ cum eodem Lat., ut et Bg., ubi paſſ. ſit reſolvendum in med. ſ. act. cum pron., quae med. vis commodior videtur ob adiunctum dat. φ., cf. Dreſ. de V. med. p. 487. e., ac med. fut. pro paſſ. ſupra 2, 1, 17., tum alibi de ſyntheſi in ſubſt. collectivo τὸ βαρβ. ſing. cum v. ὑπ. plur., proprie ut hic ex acc. illius ſubſt. repetendum ſit pron. αὐτοὶ in nominativo.

τοιαῦτ. δὴ) De Ms. alio caſu in v. κ. cf. 1, 15, 1., ſed hic in partem contrariam, reddente Sch. fere cum P. „κ. ἑ. *quum* ſe *cobiberet*“ ut Bg. in v. ὀκν., etiam ap. Stp. Th. aliunde, ſed G. Th. „cunctationem et haeſitationem cum in ſententia, tum in faciendo ſignificat“ nobis *Bedenken tragen* ſ. *haben*, cogitantibus et deliberantibus, et propter cogitationes et res aliquas dubias et periculoſas non ſtatim agere, aut non libenter, quod poſtr. hic malim ob adiunctum ſimul μελλ., temporis notionem iam habens, dum de diſcrimine nihil cogitat Stp. Th., ſed tantum 2, 872. B. „Herodi. aliquoties μ. et ὀ. copulat“ ſine loco, nec aliunde, cf. tamen Dem. 25, 6. et cum alio ſyn. Ind., cui add. 120, 11. 138, 13. 120, 7. Caeterum alia dixit Laetus etiam ap. Dion. 1226, 18.

μὴ κατ. — στρατ.) Male haec abſunt a Cod. *Stroth.* ſcriba totum verſum tranſiliente, hic ſine cauſa probabili, et cum Mss. rel. etiam P. ſervante vulg., unde Bg. in ſq. Σεβ. addit pron. αὐτὸν ſ. ἐκεῖνον, et reddit rel., praeter γερ., ubi plane ſic Sch. „*proſequitur*, ſ. *ornat* eum *f. accl.*“ ut Stp. Th. aliunde, (cf. Ind. Dem. Xen. Bach. et Cyr. it. Luc.,) qui e P. in v. ἀναγ. 1, 29. i. poſt praefixum Lat. Bg., cf. 1, 1, 7. Exc. et Ind. Xen. Pol. Z. cum Lat. *appellare*, ut ſit i. q. ſq. hic, per variationem, maxime quoad compoſ. et ſimpl., non repetente L. Ern. illud Bg., ſed rel. Stp., ut *publice* pronunciare, ubi notio ſecundaria magis ſit e v. ἀγορ., quam e praep., tacente de ea etiam N. ad Vig. p. 559. a. m., cf. Ind. Gem. Pleth., et ad Thom. M. p. 68. N. 5., ut ſilet Stp. Th. hinc in Σεβ., quo de cf. 1, 1, 5. cum G. Th. in Bg., reſpiciente Noſtro in πατ. ad §. 18., cf. Capit. c. 5. T. 1. p. 540. eadem *die*, qua *Auguſtus* eſt *appellatus*, et

γεραίρει εὐφημίαις. τότε καὶ [o] οἱ στρατιῶται οὐχ ὁμοίᾳ μὲν προθυμίᾳ, τῇ δὲ ἐκ τοῦ παρόντος πλήθους ἀνάγκῃ [p], (καὶ γὰρ ἦσαν πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ δήμου περιειλημμένοι [q], ὀλίγοι

22. omnibus acclamationibus ornat. Tunc et milites, non ſimili quidem alacritate, ſed coacti, propter praeſentem multitudinem, neceſſitate, (etenim erant undique a populo circum-

o) In Ms. Ba. καὶ abeſt. *Mart.* v. N. Et mox poſt στρ. per edd. nullum comma, et tacite etiam in Mss., ſed in M. Bg. data. p) In M. Ba. parentheſis ſigna utrinque nulla. *Mart.* ut in edd. quibusdam. q) περιειλημένοι Ing. mendoſe, v. N.

Flavia Titiana *uxor* eius *Auguſta* eſt *appellata. His horis, quibus ille in Capitolium vota ſolvebat, primus ſane omnium ea die, qua* Auguſtus *eſt* appellatus, *etiam* patris *patriae* nomen *recepit*; quanquam haec proprie pertinent ad ſenatum et ad Noſtri 2, 3, 6.

τότε καὶ) Ms. καὶ pro *etiam*, ſaepius iam omiſſum, oſtendit P. clare, ut Bg. ſeveriori Lat., h. l. pro praeter ſ. poſt plebem, it. in ſubſt. προθ., quo Lat. et Stp. Th. reddit aliunde, cuius notio ex Heſ. 2, 1030. m. pro laetitia huc commodiſſima, de noſtra quidem ratione ad pr. §. ἀκν., quorſum Noſter reſpicit, poſt parvum adeo intervallum repetens ſententiam, ſed cum variatione, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n., quanquam et ſimul procedit notio pro promtitudine ſ. animo promto, i. cupido et celeri, qui pertineat maxime ad pr. §. μελλ., quae utraque conveniunt oppoſ. ſq. membro, dum coguntur ad agendum quid, qui nec cum voluptate, nec ſtatim agunt, ubi P. liberrime, ſed Bg. praeclare, abl. reddens per formulam, cf. 1, 4, 12. i., (Sch. manente in ſimpl. *neceſſitate*,) et praep. ἐκ in notione cauſae, pro qua tamen et valet propria, ut ap. Ael. V. h. 12, 47. e. τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην καταλέξασα, *neceſſitatem* illam *a* Dionyſio *exponens*, ſevere, ſed 14, 24. e. προβαλόμενοι — τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, praeferentes — *ex* urgentibus *rebus* ortam *neceſſitatem*, non male expleto particip. γενομένην ſ. οὖσαν, a quo pendeat praep., pro ἀπὸ ſ. ὑπὸ ſumta, cf. L. N. T. Schw. p. 82. N. 1. e.; G. Th. tantum proferente 412, 70. *mihi de memetipſo tam multa dicendi* neceſſitas *quaedam* impoſita *eſt* ab *illo*; tandem eodem ſententia redeunte, ſed bene explente P. in πλ. gen. τοῦ δήμου, quae pars mox iterum variatur, cf. §. 10. πανδ.

καὶ γ.) Leisn. in m. Ox. „per duplex μ, non ſimplex, quod ab εἰλέω, volvo" forte reſpiciens ad Ing., quae Var. L. occurrit et alias, cf. ad Ariſt. Plut. Hſth. p. 385. b. N. 24., ignorante Stp. Th. hoc particip., ubi Sch. „*comprehenſi* undique *a populo*" cf. Ind. Ael. V. h., ubi paſſ. et cum ſolo gen., in quo Kuhn. non recte praep. ὑπὸ intrudit, quae modo ſupplenda, ſicut et gen. ille poteſt a praep. in v. pendere, hic ut v. ἦσαν trahi debeat ſimul ad ſqq. membra duo diverſae rectionis per nominativum adi. ὀλ. et per praep., ubi ὀλ. de Praetorianis, novem aut decem millium corpore, cf. 1, 8, 2., intelligendum e tempore iſto et §. 19., cum pauci hic ad caſtra eſſent, ſed reliqui ad ripas et limites, ad alterum vero de illis inermibus v. per aliam cauſam 2, 13, 4., hic Bg. e P. formulam adv. ſ. praep. cum ſubſt. mutante in adi. ſyn.

τὲ καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν[r] ἱερομηνίᾳ,) πλὴν συνεξεβόησαν, καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον τὸν Περτίνακα· εἴς τε τὰ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὁμόσαντες [ſ], καὶ θύσαντες,

dati, paucique et inermes, ut die feſto:) tamen una acclamarunt et Auguſtum ſalutarunt 23. Pertinacem: in que eius nomen iurati conſueto more, et re divina facta, laureati,

r) In M. Ve. ὡς ἱερ. v. N. ſ) M. Ba. ὁμ. per aſperum, v. N.

ὡς ἐν ἱερ.) Tacente Strotho, omiſſa in Ms. praep. magis eſt per lapſum ſcribae, quam ingenium corrigentis ad Lat. rationem, quae poteſt carere praep. in caſu temporum, ut Bg. fecit, nimium diſcedente P.

πλὴν) Cum Bg. Lat. hunc locum etiam Sch. ſubiecit illi 1, 15, 14., ubi tamen alia cauſa erat, et πλ. poſt εἰ καὶ in media oratione, cum hic ſtet poſt parentheſin, et in reditu ad priora et ſolum, non praecedente particula aliqua relativa, quo de cf. Rsk. ad Polb. p. 58. e. et 551. e. Ind. Polb. L, Ern. et N. T. Schw. p. 1111. a. e. it. Munth. p. 155. et de Lat. Bg. in Cl. Cic. v. e. Tum in v. ε. Sch. „*una cum* illis *acclamarunt*, Auguſtum vocantes“ e P. fere, maxime in pron. caſu ſupplendo, pro quo tamen ſeverior ſing. αὐτῷ, relatus ad pr. τοῦ δήμου, tum ſumens καὶ pro explicativo, ut in ſq. oſtendatur, quid clamarint, ignorante hoc v. Stp. Th., non item L. Ern. „una cum alio ſ. aliis proclamo“ mihi non alibi repertum, ut tamen ad analog. aliorum, ſic compoſitorum, Noſter ſcripſerit, in primis illius συνεκφωνεῖν ap. Longin., ut variavit pro §. pr. ἀναγορ. in ſq. v. πρ., ubi Stp. Th. modo „interdum pro ſalutare“ at Sch. „vocarunt *Auguſtum*“ fere e P., etiam hic Noſtro tantum ad analog. dicente, cf. Ind. Dem. R. Or. V. 4. Ael. V. h. et Luc. Caeterum in nummo, neſcio, unde „Imp. Caeſ. P. Helv. Pertin. Aug.“

εἴς τε τ.) De ſacramento militari lege Alex. ab Al. l. 1. c. 20. *Oxon*. Formulam aliunde tenet Stp. Th. v. utr., cf. ſine Ind. Xen. M. S. 4, 4, 16. cum N. T. Iac. 5, 12. Ind. Hom. Orph. Eur. Barn. Luc. Rs. Or. V, 4. 7. Iſ. 8. And. it. Din. et Dem., ſed cum pr. εἰς Stp. Th. 2, 1295. D. e. tantum e Plut., nec tamen cum adiuncto τὸ ἐκ. ὄν., in quo fuerit quaedam Lat., cf. iurare *in* nomen *alicuius* Ind. Iuſt. et Suet. it. Scheel. de ſacramento ap. Graev. Th. T. 10. p. 1169. C. „*in* verba *iurare* dicebantur non eius, qui verba praeibat, — ſed eius, cuius nomine praeibantur, qui ſummo imperio erat praefuturus, cui obedientiam promittebant, cuius nomen in ſacramento nominabatur; unde et *in* nomen *iurare* dicunt Tac. (ſine Ind.) etc. Herodianus ſic aliquoties ad verbum l. 2. de Pert.“ qua formula illuſtraveris ſaltem illam N. T. in baptiſmo, cum ſenſus ſit idem, ut utrinque obſtringantur homines ad aliquem ſuſcipiendum, colendum et obſequio proſequendum; tacente G. Th., ubi modo *iurare iusiurandum*, quibus ſeveris redditur formula Gr. a Poſſ. Call. p. 493. i., ut privo Lat. v. *iurare* in L. N. T. Schw. p. 994. b. m., ſed Sch. in „ὅρκ. *iusiurandum* pro *more* in *nom.* alicuius *iurati*“ deſerto partim P., ut Bg. aliter in adi. συν., quod mutat in formulam adv. per abl. nudum, accommodans ad v. ſuum Lat., exprimensque adi. cum ſubſt., liberius item, quam 1, 10, 16., reddens phraſi v. θ. e P., qui

δαφνηφοροῦντες [t] πᾶς ὁ δῆμος καὶ τὸ ϛρατιωτικὸν [u] ... universus populus et milites

t) δαφνοφορ. M. Vi. v. N. u) In M. Ba. poſt τὸ ϛρατιωτικόν· ſequuntur haec verba: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγον τὸν περτίνακα. ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδρ. *Mart.* Sed M. Ve. ϛρατιωτικόν. Ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, ἀνήγαγον τὸν Περτίνακα. Ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδρ. denique M. Vi. Exc. modo „ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγον τὸν Περτίνακα· ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδρ.“ v. N.

iam ita l. l., ignorante Lat. hanc formulam Stp. Th., qui in δαφν. ex eodem, ubi Var. L. et ſcripturam Ms. agnoſcit L. Ern., non item Stp. Th., qui tamen v. ad Dion. Caſ. p. 1379. e. et 1696. b., ut Reim. p. 126., etiam memor in Th. adi. δαφνοφόρος, quanquam ſine auctoritate, cf. ad Heſ. 1, 895. N. 9., de altera Var. M. Ba. in ὁμ. ut nihil notatum habuerim, praeter hoc, eundem Cod. in ſpiritibus ſaepe peccare, denique Noſtro variante iterum in πᾶς ὁ δ. pro §. 10. Caeterum illud θυσ. hic intelligetur in ara et templo caſtrorum praetoriorum, quo de infra.

τὸ ϛρατιωτ.) Membrum hoc videtur ſuſpenſum relinqui, ideoque ἐδαφνηφόρουν aptius eſſe futurum. *Steph.* Si particip. retineamus: addendum erit ἑώρταζον, aut ſimile quodpiam verbum. Pol. inſerit παρέπεμπον, proſequebantur. *Sylb.* Excidiſſe παρέπεμπον ante πᾶς ex Pol. apparet. *Stroth.* Utique genuina ac in textum recipienda ſunt, quae Cod. addit: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνηγ. τ. Π. Ὁ δὲ ἐπ. Patet enim, excidiſſe haec verba ex incuria librarii, a ſimilitudine vocum ἐπεὶ et ἐπείπερ decepti. *Idem.*

Bg. in Ms., ſtellula facta poſt v. *mil.* in N. „deeſt aliquid in Graeco“ ut Leisn. ib. in marg. „forte deeſt εἰς τὴν βασίλειον ἑϛίαν ἀνήγαγον, (ſed in m. Ox.) ſupplenda haec videntur, ἀνήγαγον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν“ quae partim accedunt ad illa Mss., inter ſe convenientium, praeterquam in parvis, ubi M. Vi. optimus eſt quoad diſtinctionem poſt περιορθρ., ſed M. Ve. pravus poſt αὐλ., a Stroth. melius conſtitutus in hanc partem, ſed ut mihi non videantur illa Mss. eſſe genuina, verum a librario profecta ad lacunam complendam, tum quia cum novis ἐπεὶ προσήει τὸ περίορθρον non bene conveniunt vetuſta ſqq. νύκτωρ ἀναγ., niſi haec extr. craſſe accipias, et de noctis parte ultima, quae proxima luci ac diluculo, tum quia per novitatem ſuſpenſa adhuc manet oratio in participiis ὁμοσ. — θυσ. — δαφν., quae iuncta cum pr. v. προσεῖπον finito, facto poſt Περτ. commate, non faciunt commodam ſententiam. De tempore quidem illo Caſ. ad Capit. c. 4. T. 1. p. 539. ſemel, *factus eſt* — imperator *prid.* Cal. *Ianuarias* N. 1. „Regius *Kalendis Ianuariis*, idque veriſſimum eſt. Nam Commodus occiſus eſt pridie Calendas: noctis autem illius pars multo maxima praeterierat, priusquam in caſtra adductus Pertinax a praetoriis militibus ſalutaretur Imperator; neque multo ante, quam illuceſceret, imperium illi in ſenatu confirmatum. Kalendis igitur acta, quae poſt mediam noctem geſta“ et ſemel ad eiusdem ibid. poſtea, *ſtatim ergo omnis magiſtratus cum* conſule *ad* curiam *venerunt*, ingreſſumque Pertinacem *nocte* imperatorem *appellaverunt*, N. 4. „Dio (Xiph. S. 386, 40.) ait, νυκτὸς ἔτι οὔσης, h. e. appetente die, ut modo dicebamus. Herodianus diem plane iam ait exortum, 2, 3, 5. ἡμέρας οὖν καταλαβούσης, λ.“ cf. hoc cap. §. 3.

* Ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ[x] ἑστίᾳ[y], τῶν τε[z] στρατιωτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς προείρηται, νύκτωρ ἀναγαγόντων, φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην

Poſtquam collocatus fuit in imperatoria aula, (tam militibus, quam populo, ut dictum eſt, noctu deducentibus:) curis maximis animus eius turba-

x) M. Ve. et Vi. βασιλείων v. N. y) In M. Ba. non ſunt ſigna parentheſis. *Mart.* nec in edd. omnibus, ſed in M. Bg. tamen, v. N. z) M. Ba. τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν ὡς προείρηται, καὶ τοῦ δήμου νυκτ., ſed M. Ve. et Vi. τῶν στρατ. αὐτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς πρ. v. N.

ἐπείπερ) For. ἀλλ' ἐπ. *Steph.* For. ἐπεὶ δὲ Περτίναξ ἱδρ. *Reisk.* Adverſativam aliquam, ut in re nova, agnoſcit etiam P., ſed libere fortaſſis, cum ſaepe oratio pergat ſine tali, ut et *illativa illa* οὖν, per ſe aeque hic apta, reddente Bg. e P., praeterquam in v. ἱδρ., ubi Sch. „*reſedit*, ſ. *deductus*, locatus *eſt* in *domo*“ ſed Stp. Th. 1, 1092. F. „paſſ. — *collocor*, Herodi. l. 2. de Pertin. ἐπ. — ἑστ., in *regiam* deductus *eſt*, et *in domo* imperatoria *locatus*, ut Bud. int.“ in Lex. forte.

ἐν τῇ βασ.) In Cod. cum βασιλείων legitur, tum τε poſt τῶν abeſt: utrumque perperam. Denique poſt στρατ. addit αὐτῶν, pro quo legendum eſſe puto αὐτόν. *Stroth.*

Gen. αὐτῶν, locum habens, ut Lat. *ipſorum*, pro etiam adeo, ut reſpiciantur cap. pr. §. 21. ſq. militum cunctatio et animus invitus, tamen non comparet in P., ut nec rel. novitas Mss. duplex, tranſpoſita ὡς πρ., (quae ſunt ib. tamen etiam alio loco, quam in Gr.) tum τε omiſſum, ut alias, ſequente καὶ intervallo, ubi ſenſus nihil patitur; unde et P. negligit, Bg. ſeverius reddente tamen, etiam in v. ἀναγ., etiam hic omiſſo pron. αὐτόν; quo ſpectat et Sch. „*deducto* eo“ e P. fere, Stp. Th. tantum e Noſtro tenente 1, 67. F. e. „l. 2. (2, 4, 18. m.) μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν (quae hic in pr. βασ. ἑστ., unde ſuppleas quoque adv. ἐκεῖσε,) ἀναγαγεῖν, *in* aulam *palatinam* ſ. regiam *ſubduxiſſe*. Sunt tamen, qui vertant per ſimpl. v. *adduxiſſe*, (ut Pol.) Verum non fruſtra Herodi. ἀναγ., non ἀγαγεῖν dixiſſe putandus eſt, ſed potius dixiſſe ἀναγ., tanquam in editum locum“ qui tamen et p. ſq. F. m. ἀναγ. pro ſimpl. affert ex Hom., cf. ib. Ὀδ. σ', 88. et 277., non praeterea obſervans hunc uſum verbi, qui h. l. obtinet, ut ſit honoris cauſa aliquem aliquo comitari, ac bene delectum Lat. Bg.

φροντ. μεγ.) Bg. tantum mutat acc., ſolennem cum paſſ., in nominativum, addito pron. gen. inſuper, pro ſevero abl., *animo turbari*, cum illa proprie ſit alia formula N. T., ubi et altera per abl., noſtram rectionem Stp. Th. tenente tantum ex alio Noſtri loco, cf. Poſſ. Synt. p. 132. m. r. 6., ſed cum ſyn. tantum ſubſt., ap. Stp. Th. v. φρ. ſine Vs., et tantum hinc cum adi. noſtro, ubi tacet de ſubſt. cum Indd., qui potius tenent cum adi. aliis, ut Dem. Luc. it. Ael. V. h., ut forte quaedam Lat. hic ſit, cf. G. Th. ſine explic., pro triſtiſſimae cogitationes, ſequente expoſitione quadam ab adiuncto ſ. parte, cum et in ἐφ. et terrore ſit genus triſtis cogitationis ſenſusque; ubi τε poſt punctum, ut alibi, et in nova §., et Lat. Bg. in adi. π. (ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. Grr., ut λίαν,) ignoratum a Stp. Th., it. in v. φοβ. noſtrum impf. cum ſumma

ἐταράττετο[a]. πάνυ τε αὐτὸν[b], καίτοι δοκοῦντα[c] ψυχῆς εἶναι ἐῤῥωμένης καὶ πρὸς πάντα ἀνδρεῖον, τὰ παρόντα ἐφόβει, οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ

a.batur, nimisque ipſum (quamvis videretur animi eſſe firmi, et ad omnia fortis:) praeſentia terrebant: non tam de ſua ſalute ſolicitum; (peri-

a) Nihil hic in Ed., ſed comma in B. 1. Par. et Ox. v. N. b) In M. Ba. iterum non ſunt ſigna parentheſis. *Mart.* nec in edd. omnibus, ſed in M. Bg. iterum, v. N. c) In M. Ba. δοκ. abeſt. *Mart.*, monente Loc. etiam in M. Vi. v. N.

penuria, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 434, 7. 13. et cum praep. 129, 26. Sed in Mss. male abeſt particip. δοκ., agnitum etiam a P. oblique, cum Ms. Ve. tacite, hic omiſſum ſine cauſa conſpicua.

ἀνδρεῖον) Malim ἀνδρείας, ut cum ψυχῆς cohaereat. *Reisk.* Talis diverſitas caſuum, eidem verbo iunctorum, ſaepe obvia. Gell. 19, 9. homo *Hiſpano* ore *florentis* que *facundiae*, Liv. 5, (19. 1.) *fatalis* dux *ad* excidium *illius* urbis, *ſervandae* que *patriae*, rel. v. Cort. ad Cic. ep. 1, 7, 29. it. 11, 11, 3. et ad Sall. Cat. 25, 2. Sed Herodi. vix aliter debuit loqui. Nec enim ψυχὴ ἐῤῥωμένη, nec ἀνδρείας locum habet. Τὸ ἀνδρεῖον non tantum ad animum, ſed et ad corpus pertinet. *Leisn.*

Conſtructio duplex hic occurrit in v. ſubſt., poſito primum cum gen. rei, ſ. ſubſt. et particip. ſ. adi., deinde cum nudo adi., vel nominativi caſus, vel acc. hic in rectione obliqua, quae duae conſtructiones, alias ſingulae in v. ſolennes, hic eodem iure copulantur, cuius generis exemplum Cort. ad Cic. l. l. primo habet e Vop., fuit *decorus*, — libidinis *rarae*, rel., ubi eſt ſine copula, a Noſtro adiecta neceſſario magis, cf. Amm. Marc. 19, 9. p. 170. l. 7. *hic* natura *ſimplicior*, nominis *tamen* itidem *pervulgati*, ſc. erat, tacentibus Ind. cum G. Th., it. Gr., ubi modo rectio v. ſubſt. cum gen. rei, R. Or. V. 4. p. 1021. m. ex 38, 19. et p. ſq. e. 77, 40. cf. Abr. ad Aeſch. 2, 104. e. it. Dl. Th. p. 620. e., unum modo caſum deligente Bg. e P. ſexto, qui cum ſecundo uſitatus in deſcribendis rebus perſonae, cf. Scheller. de ſtilo p. 141. e. ſq., ubi inclinatur ad ellipſin ſubſt. cum Ind. Corn. N. v. *eſſe*, hic v. c. ἄνδρα ſ. ἄνθρωπον, ut melius tamen videatur, quod p. 317. e. ſtatuitur, commutari hanc formulam poſſe cum v. *habere*, quod procedit, cum ſola eſt formula gen. vel abl., non item, ubi ſimul eſt caſus primus aut quartus, ut hic, ubi in v. ἐῤῥ. pauperrimus Stp. Th., cf. Foeſ. Oec. p. 148. e. Ind. Dem., cui add. 155, pen. 62, 21. it. Luc. 1, 146. l. 45. ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην, animo *vegetus*, ſed vicinius Xen. Cyr. 3, 3, 31. e. πολὺ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς γνώμαις, Ind. Z. „animis *fortioribus*" quo Lat. e P. utitur Bg. in ſq., copulante Noſtro 'ſyn., tropicum cum proprio, genusve cum forma, ut ἐῤῥ. ſit Lat. P. *conſtans*, quomodo et redditur Bg. in G. Th., ubi in Bg. altero, pro intrepidus, praep. eadem, quam in Gr. novit Stp. Th. 1, 439. D. m. „ἀνδρειότατος — πρ. ἅπαντα, *ſtrenuiſſimus* ad *omnia*" ſine auctore, quem nec reperi, ut nec alibi cum praep. noſtra aliave, ſed cum acc. τὴν ψυχὴν et τὰ τοιαῦτα in Ind. Ael. V. h. et Luc.

οὐχ λ.) Hic Noſter primam particulam οὐχ. ὁ., ſine verbo quo poſitam, rexit adhuc ad pr. membrum, ſed relatam ad iſtam δὲ cum nova enunciatione et rectione dedit, propter inſertam aliam enunciationem cau-

σωτηρίας[d]. κινδύνων γὰρ καὶ μειζόνων πολλάκις ἦν καταφρονήσας. ἐλογίζετο δὲ τήν τε[e] αἰφνίδιον τῆς τυραννίδος μεταβολὴν, τήν τε ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ τινων εὐγένειαν, οὓς ὑπώπτευεν[f] οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄν-

cula enim et maiora ſaepe contemſerat:) verum re-
3. putabat cum repentinam tyrannidis mutationem, tum in ſenatorio ordine quorundam nobilitatem, quos ſuſpicabatur non paſſuros poſt imperatorem generoſiſſimum, imperium recidere ad homi-

d) In M. Ba. ſigna parentheſis iterum abſunt. *Mart.* ut in edd. quibusdam. e) In M. Ba. et Vi. τε omiſſum, v. N. f) In M. Vi. οὓς ὑπ. deſunt. *Loc.* etiam in Mss. rel., ſed ut in M. Ba. poſt εὐγ. nulla compareat diſtinctio, ut in B. 1. utr. et 2. R., pro rel. commate, aut colo, aut puncto, ſicut in quibusdam deeſt comma poſt ἀνεξ., it. poſt ἄνδρα, et eſt contra poſt εὐγενεσ., quam variam rationem et M. Bg. exhibet.

ſalem, quae, vel per ſigna parentheſis incluſa, non tamen illam §. 3. cum prioribus conciliat, ſed ſemper orationem relinquit deſertam, quam et imitatus eſt Bg. in *non tam*, ſequente *verum*, pro ſolito *quam*, et Gr. ὡς, cf. §. 14. et alibi, Ind. Sb. e Xiph. it. Diod. S. v. οὐ, et ad Vig. p. 426. N. 14., tacentibus cum Stp. Th. rel. Indd., etiam Lat. cum G. Th. et Hor. T., maxime, quoad Bg. conſecutionem, qui in rel. ſequitur P., tum in ſubſt. πρ. per adi., tum propterea in addita praep., ſervante Sch. in πρ. Gr. „*ſolicitudine* ſuae *ſalutis*“ quae rectio cum gen. rei ap. G. Th. v. e. affertur e Cic., ſuper haec Stp. Th. 2, 1080. C. e. ſic habente „πρ. cum gen. — Herodi. l. 2. ὁ. — σ., non *tam*, ut *ſaluti* ſuae *provideret*, (dat. cauſae mutato in enunciationem e v. et particula affini.) Ita enim reddere malo magis ad verbum, (liberius tamen,) quum praeſertim et Cicero ita ſit locutus, quam cum Pol.“ qui tum ſic liberior, tum adiuncto adv.

γὰρ καὶ) Cum P. libere omiſerit Gr. et contra Lat. aliud addiderit adv. temporis: dubites etiam, an ſuo *quippe* cauſali γὰρ καὶ reddiderit pro καὶ γὰρ, quo de ſupra 2, 2, 6., Bg. interpretante ſeverius ex ordine Gr., ſed cum P. tamen recte formulam periphraſticam v. ſubſt. cum particip. per plusqf., tacentibus phraſin Noſtri et Bg. G. Th., etiam in affinibus v., it. Stp. Th. et Indd. Gr., cf. 1, 6, 25., hic ut opponatur pr. ἐφ., i. e. non timere, nec defugere, ſed ſubire, ſuſcipere.

τήν τε) Ms. τὲ, ante aliud τὲ omiſſum, habet ſe ut τὲ, abiectum ante καὶ, §. 1., dum τὲ — τὲ eſt i. q. τὲ — καὶ, unde ap. P. potuit exprimi tantum extrema copula, Bg. ſervante utramque, et e P. rel., praeterquam in τῇ σ. β. et τιν., quod h. l. cum pr. ἐν, i. q. alias cum ἐκ ſ. ἀπὸ, et nudo gen., quale quid repertum ap. Aeſ. Fa. Hſ. 13, 3. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, ubi tamen et cum Ind. eſſe poteſt ſolenne Lat. *inter*, cui Gr. eſt ſyn. παρὰ ap. Noſtr. §. 12., tacentibus rel. Indd. Gr. cum Stp. Th. it. G. Th. et Hor. T.

οὓς ὑπ.) Male hae duae voces in Cod. deſunt; ſed iterum illuſtre ſuſpi-

δρα, ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα. εἰ γὰρ καὶ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, καὶ τὰ ἐν ταῖς ςρατιωτικαῖς πράξεσιν ἦν

4. nem ex privata et ignobili ſtirpe eo progreſſum. Etſi enim vita eius temperantiae nomine laudabatur, ac militiae res geſtae erant celebres;

nae librariorum negligentiae documentum exhibent, qui illas omittebant, cum ſequeretur *οὐκ*. *Stroth.*

Vere haud dubie, etiam monſtrante P. vulgata, e quo Bg. fere per omnia, tenente Stp. Th. in v. *ἀνεχ.* Lat. quidem Bg., non item cum particip. pro inf., quod nec aliunde novi, ſed patior e notione pro ſinere et permittere, cf. 1, 8, 2. e., quanquam hic obſervandum potius duplex tale particip. deinceps, quorum unum pendet a v. finito, alterum a particip., praeterea variante Noſtro pro 1, 1, 5. i. in v. *μεταπ.* per ſyn. rei acc., ubi Stp. Th. v. i. e P.

ἐξ ἰδ.) De re et genere Pertinacis iterum monuit hic Memmius ad P. Verſ., cf. 2, 1, 9. et Schott. lib. l. p. 10. i., huc reſpiciens ſine Vs., ubi Bg. deſerit P. Lat. in *ἀσ.*, quod ap. Stp. Th. aliunde, ſed ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 9, 12. m., ut 1, 7, 5. m. ad *γεν.* de Bg. Lat., e P., quod ignorat Stp. Th., hic de familia et perſonis anterioribus iterum. Tum Sch. „*ἐπὶ τ.*, ad hanc dignitatem venit, — *ἐλθ.* eum, *qui* aſcenderat *ex* obſcuro *genere* ad *hoc*, decus" ſupplens ſubſt. aliquod, ſed quale, incertum, in primis, ſi ſpectes pron. neutr., ubi, praeter commune illud *πρᾶγμα* ſ. *χρῆμα*, commodiſſimum ſit *ἀξίωμα*, cf. 1, 15, 15. e. et 3, 11, 4., quo augebitur L. Boſ. Ell. p. 32. e., ut Sch. primo loco ſubiecerat per numeros alia Noſtri, tum ubi eadem formula, tum quae viderentur eam explicare, *non ſatis commode*, 5, 7, 12. m. 7, 1. 5. e. et 22., pro quibus ſufficiebat 8, 8, 19. *ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐληλυθότες*, cum idem v. adhiberetur, quod hic; ſicut oportebat comparari 5, 1, 14. m. *οἱ ἐκ μετρίων εἰς τοῦτο ἐλθόντες*, pro quo §. 10. *ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε λ.* et §. 16. e. iterum *ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες*, ubi nihil praecedit, ut nec 8, 7, 10., ſed 7, 5, 5. e. *τὴν ἀρχὴν*, ut h. l., cui fem. convenit proprie *ἐπὶ ταύτην*, ut et Leisn. in m. Ox. ſcripſit, pro quo per ſyntheſin neutrum venit, perite a Bg. ſervatum, ſed per ſyn. abl., cf. 1, 4, 12. e., qui tamen in v. comp. liberior; ſicut reperire nondum potui fundum formulae, a Noſtro ita frequentatae, tenente Stp. Th. nihil, quam in v. 1, 1267. F. e Plat. *ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν*, ſine Vs., et „*ἐλθεῖν εἰς δύναμιν*, *adipiſci*, nanciſci *poteſtatem*, (et in pron. 2, 1557. C. m.) *ἐπὶ τοῦτο*, *huc*, Ariſtoph., ſ. *eo*, eum in locum" tacente Ind. Kuſt.

εἰ γ. κ.) Ad intelligentiam illius *καὶ* profuerat Lat. *etiamſi enim*, vel *nam etiamſi*, nobis *denn* wenn *auch*, Bg. ſequente alium ordinem, ut et P., neceſſario, et cum eo dat. *α.* in gen. mutante, cuius exemplum non aliunde notaram, nec Stp. Th. aliquod tenet, ut nec in praep. *δ.* Lat. Bg. ſyn.; cf. 1, 8, 2. m. *διὸ*, et G. Th. 457, 4. pro cauſa, gratia et Gr. *χάριν* ſ. *ἕνεκα*, ut nec praep. eandem habet Stp. Th. cum v. *ἐπ.*, nec ego reperi, ſed cum aliis praep. ſyn., cf. 4, 3, 5. et ſimile quid ap. Luc. 2, 9. l. 1. *εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται ὑπὸ λ.*, ſi *vero* etiam *laudata ſit*. . . . . . .

εὐκλεῆς[g], ἀλλ' ὅσον εὐγενείας at, quod ad nobilitatem atχάριν[h] πολὺ τῶν εὐπατριδῶν tinet, multum a patriciis

g) M. Ba. εὐκλεὴς v. N., et hic in ſola B. 1. R. colon, ut in fine protaſis.
h) Comma hic deeſt in unis Ox., v. N.

τὰ — εὐκλ.) Sch. εὐκλ. „glorioſa erant maxime" adv. hoc e P. adi. ducens, et forte e Gr. εὖ, quanquam cum L. Ern. ſimpliciter reddit Stp. Th. adi. aliunde, ut Bg., qui totam Gr. formulam mutavit in vulgarem, αἱ ϛρατιωτικαὶ πράξεις ἦσαν εὐκλεεῖς, ſumens πρ. iterum, ut ſupra 2, 1, 9. de rebus, cum potius ſint h. l. munera et dignitates militares, qua cum notione conſiſtet melius articulus τὰ ellipticus, admittens ſubſt. πράγματα, vel particip. γενόμενα, unde ſit, *res* in *militaribus* dignitatibus *erant celebres*, ſ. res, in m. d. actae, ſ. facta — illuſtria et glorioſa, quam unam formulam G. Th. tenet in v. *glor.*, ſed Noſtri illam nullus Ind., et adi. modo de re Ael. V. h. R. Or. V. 6. 8. Lyc. Plut. Krg., de perſ. Muſ. Xen. Cyr. et Dion. H. T. utr., it. cum dat. perſ. Hom., it. ſuperl. Xen. Pol. Z., nec Ms. rectionem, ubi nominativus pertineat ad Pertinacem, repetito pron. αὐτὸς e pr. dat. α., ſed praeterea extra aſſumto κατὰ ad artic. τὰ, in hunc ſenſum, *et* quoad *res*, in *militaribus* dignitatibus *geſtas*, ipſe *erat clarus*, quam lectionem et referat P. e Cod. ſimili, tolerandam illam quidem a coniunctis duplicis diverſique generis enunciationibus, rei ac perſ., etiam hactenus, ſi εὐκλεὴς trahatur ad ſubſt. ὁ β., *vita* eius *erat glorioſa*, ſed ut aeque orta fuerit a ſcribae lapſu ingeniove. Caeterum retinuit vulg. et Sb. Ind. ſine Vs. in adi. εὐκλ.

ἀλλ' ὅσ. — χαρ.) i. q. ὅσον πρὸς τὴν τῆς εὐγενείας χάριν, ut loquitur 3, 15, 5. (ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ,) vel ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς εὐγ. χάριτι. Nam τὸ χάριν hic non cauſam finalem notat, ſed gratiam, quae nobilitati ineſt. *Leisn.*

Sch. „*a. tamen*, (recte per ſimpl. deferens P., ut et Bg.) ὅσ. interdum uſurpatur adverbialiter ſ. ſynecdochice, *quod attinet*, in *quantum*, χ. claritate *generis*, ſ. *eius gratia*" ſed Stp. Th. in ſubſt. εὐγ. plane e P., tum 4, 349. C., de χ. pro adv. et ἕνεκα agens, e Bud. C. 1383, 46. noſtro loco allato ab εἰ γὰρ — κτλ., etiam ſine καὶ, cum Vs. „attamen *quod* ad *generis* nobilitatem *attinet*, longe *a* patriciis *aberat*, (addit,) obſerva obiter particulam ὅσον genit. praefixam" qui caſus tamen a que pendeat a χαρ., quod ſimul cum ὅσ. non aliunde Stp. habet, nec nos deprehendimus, ſed affinia ap. Luc. 2, 269. l. 96. ὅσ. πεῖρας ἕνεκα, experimenti *cauſa*, et Xen. Hell. 2, 4, 21. e. Th. V. 3. ὅ. ἄρα βοῆς ἕνεκεν, rumoris *cauſa*, cf. ad Thuc. p. 563. N. 5. et Abr. Dl. p. 803. e., ubi ſane ὅσον capimus elliptice, pro καθ' ὅσον, et pro ὡς, cf. Rſk. ad Polb. p. 81. e., et utrumque ὅ. χ. reddimus per Lat. *quoad*, ſicut et ſyn. Noſtri ὅσον πρὸς, quod et Sb. Ind. vertit „*quod* attinet *ad* —" it. ὡς πρὸς, quo de alibi, it. Luc. 1, 97. l. 70. ὅσ. ἐς λ., it. Sext. Emp. p. 206. ὅ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ut Noſter quodammodo variarit cum pr. διὰ, ſitque in his formulis non tam pleonaſmus, cum videatur ſufficere χάριν unum, etc., quam ellipſis verbi cuiusdam in ὅσ., ut προσήκει, ſicut illa *quod* attinet *ad* contrahitur in *quoad* aut *quantum ad*; quanquam fortaſſis et in χάριν eſt ellipſis praep. κατὰ, cf. ad Vig. p. 11. a. e.

πολὺ) Sic 3, 8, 14. οὐδενὸς τῶν — ἀπελείπετο (καρτερίᾳ ψυχῆς λ.) *nemine*, etiam *laudato*, inferior *erat*, 1, 2, 4. μηδενὸς ἀπολείπεσθαι, nemine eſſe inferiorem, nemini eſſe ſecundum, nemini concedere, 7, 6, 2. ἡ πάλαι

ἀπελείπετο. ἡμέρας οὖν καταλαβούσης, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, οὔτε τὸ πῦρ ἐάσας ἑαυτοῦ[i] προπομ-

5. aberat. Die igitur conſecuta, venit in curiam, neque ignem paſſus ſibi praeferri, neque quidquam aliud

i) M. Ba. αὐτοῦ ὑψωθῆναι v. N.

ἐκείνη — μεγέθει μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται, urbs *illa* magnitudine *tantum* Romae *ſecunda eſt*, it. 3, 7, 6. οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ οὐδὲν τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολείπονται. In praecedentibus locis ſemper paſſivo utitur. Sed amat et activo eodem ſenſu 3, 4, 3. τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπέλειπον, ubi etiam conſtructio mutata eſt. Nam ſecundum 3, 7, 6. dicendum erat τῷ δὲ ἐμπείρῳ κ. γενναίῳ π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο, it. 4, 3, 15. τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν οὐ πολύ τι τῆς Ῥώμης — μεγέθει ἀπολειπούσας, pro ἀπολειπομένας. Sic 1, 3, 10. et 2, 10, 17. *Leiſn.*

Cf. 1, 2, 4. et 1, 3, 10. Sch. „π. adverbialiter, *longe*, *multum*, praeſertim in comparatione cum aliis, ut cum v. ἀπολείπειν, imparem *eſſe*, — ἀπ. multum *illis* impar *erat*" faciente Bg. fere cum Memm., et Noſtro dativum ſ. abl. rei, ſolennem in v. ἀπ., hic exprimente per periphraſin et particulas ὅσον — χάριν, ſed in πολὺ neque ad Noſtrum reſpiciente Stp. Th., neque ad ellipſes κατὰ et μέρος, neque L. Boſ., ſed L. N. T. Krb. p. 541. m. Nr. 6.

ἡμέρας) Xiph. (S. 386, 39.) ἐξελθὼν δὲ ἐκ τοῦ τείχους, πρὸς τὸ συνέδριον νυκτὸς ἔτι οὔσης ἀφίκετο, egreſſus *ex* caſtris *in ſenatum venit*, cum *adhuc* nox *eſſet*, et Capit. 4. (T. 1. p. 539. i.) *de* caſtris *nocte* cum *ad* ſenatum *veniſſet*. Redigi ad concordiam poſſunt, ſi nocte nondum plane praeterita, apperente tamen iam die, in ſenatum veniſſe dicamus, ſicut ex ipſa rei geſtae ſerie monſtrat Caſ. in N. ad Cap. *Boecl.*

Cf. cap. pr. extr., manente vel ſic pugna Noſtri cum Cap. et Xiph. in hoc, quod Pertinax in ſenatum venit non e caſtris, ſed e palatio, cf. §. 1.

καταλ.) *die* igitur *conſecuta*, i. e. poſtridie. Nota, κ. hic non, ut alias, in malam partem uſurpari de periculo et caſu, repentino impetu ſuperveniente. *Leiſn.*

In ἡμ. recte P. ad ſenſum, quod hic iterum ſumendum, ut 2, 2, 3. Sed Sch. in v. κατ. „*cum* adveniſſet *dies*" quod Lat. cum Bg. valeat quoque de notione hic in ἡμ., pro luce orta; quanquam ſecundum G. *Th.* formula Bg. alio ſenſu tantum dicitur; huc forte cogitante Rz. ad Luc. 2, 736. N. 49. e. in „Herodi. 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης, die *ingruente*" memoriter, aut per operarum lapſum.

κατῆλθ.) P. phraſis pro ſimpl. v. ἦλθεν valet, quod Bg. recte oſtendit, non tenentibus hanc notionem Stp. Th. et L. Ern., ſed tamen Vs. ad Thuc. 323, 46. cf. Abr. Dl. p. 497. m. et 443. e., quorſum et referam Ael. V. h. 4, 25. i. Vs. *migrare*, ut pro redire Ind. Dem. Iſocr. Mor. et Ev. it. Polb., Abr. ad Aeſch. T. 1. it. forte Ind. R. Or. V. 6. et 8. Lyc., ut pro vulg. deſcendere Ind. Muſ. F. Aeſ. Hſ. Luc. et L. N. T., quo ſenſu quis et accipiat hic tamen, qui aulam imperatorum altius ſitam cogitet, cf. §. 1. ἀναγ., variante Noſtro pro 1, 14, 18. in σ. cum ſyn. ſubſt. β., ſimiliter vertente hic Sch., at Bg. e P. iterum.

πεῦσαι, οὔτε τὶ ἄλλο τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, πρὶν ἢ μαθεῖν τὴν γνώμην τῆς συγκλήτου βουλῆς. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν[k], ἅμα τῷ ἐπιφανῆναι, πάντες ὁμοθυμαδὸν

ex imperatoriis inſignibus attolli, antequam cognoſceret ſententiam ſenatus. Poſtquam 6. vero ipſum ſimulatque in conſpectum venit, omnes una-

k) Hic et poſt ἐπιφ. noſtra ſunt commata.

τὸ πῦρ) v. quae ſupra annotavimus in vita Commodi. *Oxon.* Inſigne imperatorium hoc erat, v. 1, 8, (8.) et infra c. 8. huius libri. *Stroth.*

E P. omnia Bg. Sed Ms. aliud et pron. (ut alibi) et verbum hic modo e gloſſa et alieno loco poſitum e marg., cum pertinuiſſet ad ſq. phraſin εἰς ὕψ. ἀρθ., ubi Bg. e P., ſed Sch. „ὑ. in altum *tolli*, ἀρθ. *attolli* in *ſublime*“ cf. 1, 5, 4. m. et, quoad τ. β. σ., 1, 8, 7. e., ſed ut h. l. ſit e terrae ſolo, in quo infixa v. c. vexilla, ſurſum teneri, et ita ferri, cf. Iuv. Sat. 2, 101.

πρὶν) Praeter ea, quae alias ad Lat. Bg. protulimus in v. μ., nihil ad Noſtri formulam deprehenſum eſt, quam in Ind. Dem. πρὶν ἢ μ., pro quo tamen in textu ipſo 1422, 3. modo πρ. μ., et alio ſenſu, quoad ſubſt., Ind. R. Or. V. 4. τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, et Luc. ex 2, 189. l. 42. οἱ καὶ τὴν γν. ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, *qui* et *conſilium* ſcirent *meum*, it. ex 3, 34. l. 34. ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γν. τοῦ ἀνδρὸς, *tanquam* qui *ſolus* accurate *ſententiam* viri *perceperit*.

ἐπεὶ δὲ) For. ἔπειτα δέ. *Steph.* ἐπεὶ δὲ bene habet. δὲ in inſequente ὁ δὲ (§. ſq.) eleganter poſt aliud δὲ praemiſſum redundat. *Reisk.*

Sb. Ind. ἐπεὶ „pro ἔπειτα 197, 19. (Xiph.) — Sic —“ e Noſtro numeros ſubiungens huius loci et 2, 10, 7., ad quorum ultimum modo in N. affert „mox οἱ δὲ redditive accipiendum, ut ap. Pauſ. haud infrequenter, pro οἵδε ſ. οὗτοι, vel ab initio periodi pro ἐπεὶ ſubſtituendum ἔπειτα“ in extr. immemor ſui et prioris ἐπεὶ notionis, qua de et nos alibi, in altero non multum diverſus a Rsk., quia δὲ utrinque opprimitur, cum tamen ſit tutius, accipere in apodoſi, ut δὴ, pro tum vero, cf. 1, 12, 17. Ind. Hom. in N., cui add. Ἰλ. ἑ, 48. et 448. Greg. Koen. p. 33. N. 58. e. Vig. p. 527. Nr. 25. Dev. p. 100. m. Bud. C. 1300, 37. hincque Stp. Th. 1, 513. D. m., renitente Hoog. Op. p. 253. Nr. 21. ſqq., unde ἐπεὶ, a P. oppreſſum, retineat notionem Bg., quem in δὲ poſt videbimus.

ἅμα) Sch. in „ἐπ. *in* conſpectum *veniſſe* ſuo adventu“ dux forte Bg., cuius formulam Stp. Th. non totam novit, ſed G. Th. cum Ind. Corn. N. non explicat, pro conſpici ab aliquo, cf. 1, 7, 3. e., unde ſuppleas dat. pron. αὐτοῖς ſ. αὐτῇ e pr. §. e. τ. σ. β., quale quid P. facit.

πάντες) E P. in adv. Bg. et Stp. Th., qui ſimul cum adi. π. tantum e Phil. novit, cui addas, praeter in Flacc. 760. E. e., etiam cum ἅπας 761. F. m., ignorante Ind. Dem. v. ὁμ. in loco memorabili, cf. Exc. 1, 4, 21. i., it. cum μετὰ πάντων 188, 17., cf. Suid. 2, 691. m., non coll. ad Heſ. 2, 752. e. ſine N. et ad N. T. Obſ. Krb. p. 236. it. Loesn. p. 121. e., ap. G. Th. ſine Gr. et auctoritate optima. Denique in v. εὐφ. Bg. e P., ſed Stp. Th. 4, 59. E. ſub „*fauſtis* accl. *proſequor*, Heſ. (1, 1536. m εὐφημῆσαι, βοῆσαι μετ᾽ εὐφημίας,) frequens ap. Herodi.“ ſed non hinc

εὐφήμησαν, σεβάσμιόν[l] τε καὶ nimiter laetis acclamationibus βασιλέα προσηγόρευσαν[m]. ὁ 7. exceperunt, Auguſtumque et δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο Imperatorem ſalutarunt; (ipſe

l) Ms. Ba. σεβαστόν τε λ. v. N. m) M. Ba. et Vi. προσηγόρευον v. N. Tum hic comma in A. cum B. 2. R., ſed punctum in B. L. 1. al. pro colo Stp. rel., v. N.

cum locus hic claſſicus ſit, unde ob ſqq. agnoſcatur, nihil eſſe, quam bene alicui precari, et v. c. clamare *ſalve*, felix *ſis diuque ſuperſtes*, et diverſum a ſqq. ſalutationibus, confundente Sch. in v. i. „ε. τινὰ, fauſta acclamatione ut Auguſtum *proſequor aliquem*" ſed nonniſi e Noſtro afferente Stp. notionem illam, quae continetur in principi illa pro bona dicere ſive laudandi, ſ. optandi cauſa, ſ. ominis ergo, aut aliter, ut in re ſacra et precibus, cf. Heſ. l. l. ante, Suid. 1, 914. m. Ariſt. Pac. v. 95. et Schol. eiusdem ad Nub. v. 262. cum Ind. Kuſt. it. Dem. Xen. Bach. et Cyr. Luc. et cum acc. perſ. Dion. H. S. T. 2. Sed Bg. *excipere* ſ. *accl.* pro eas facere in adventu alicuius, vel h. l. ſimpl. pro uti et ornare. Xiph. quidem demum poſt aliquam Pertinacis orationem 387, i. λεχθέντων δὲ, καὶ ἐπῃνοῦμέν αὐτὸν ἀπὸ γνώμης, καὶ ὡς ἀληθῶς ἠρούμεθα.

σεβάσμιον) Aut nobis impoſuere veteres exſcriptores, aut legendum σεβαστόν. Neque enim σεβάσμιοι dicebantur imperatores, ſed σεβαστοί. *Fab.* Alii Σεβαστόν. Eo enim nomine inſigniti ſunt Imperatores Rom. *Oxon.*

Qui per *alios* non intellexerint libros, ſed duumviros illos, Fabrum et Stp. in Th. 3, 750. F. e. „vocatur ab Herodi. σεβάσμιος ipſe imperator ſ. Caeſar, qui a Lat. *Auguſtus*, l. 2. σ. — πρ. Niſi forte σεβαστὸν hic quiſpiam legendum potius exiſtimet" ſed Sb. Ind. „σ. — πρ., ut p. pr. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, — *auguſtum*" reſpiciens ad 2, 2, 21. ſolum, cum et licuiſſet comparare ib. §. 22. e. σεβαστὸν προσεῖπον, quo ſpectat etiam Ms. per gloſſam, dum Noſter variat tantum et peculiari quidem ratione ſcribere videtur, nec tamen male, cum per ſe adi. utr. ſint ſyn., eodemque modo explicentur ab Heſ. 2, 1161. e. ſq. σεβάσμιον, τιμητόν, προσκυνητόν, — σεβαστός, προσκυνητός, τιμητός, ſine N., nec coll. Suid. 3, 292. m. σεβαστός, προσκυνητός, venerandus, *auguſtus*, cf. 1, 377. i. αὔγουστα λέγονται τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα, *auguſta* dr. *venerabilia*, *magna et inſignia*. Sed in tempore Mss. alio nihil hic, quam error in finitionibus.

ὁ δὲ) Cf. hanc orationem cum illa Tiberii ap. Tac. 1. An. 11. Congruent prorſus ſententia dictorum; quamvis propoſitum dicentium in tantum videtur differre, in quantum boni principis modeſtia a tyranni cupidine intelligitur diſtare. *Boecl.*

Ibi maxime, *ſe — didiciſſe*, quam — *ſubiectum* fortunae *regendi* cuncta *onus*, quod tamen et latius patet, nec ad ſolam invidiam, qua de hic agitur, et Leiſn. ad calcem Bc. 2. „Pertinax non ignorat, aſſiduam eminentis fortunae comitem eſſe invidiam, altiſſimisque adhaerere, Vell. 1, 9, (6.) Cort. ad Sall. Cat. 6. p. 42." b. m. Tum Stp. Th. 4, 149. G. „ap. Herodi. π. — ἐ., recuſabat imperium, tanquam rem invidioſam, (e P. partim,) ad verbum, q. d. invidioſitatem imperii. Ap. Thuc. autem τὸ ἐ. ſubſtantive non tam invidioſitas, ut ita dicam, quam *invidia*, ubi dicit, τὸ ἐ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις" 138, 53., ubi recte cum Bg. redditur; cf. Ind. Sb. e Xiph. it. ej. Dion. H. S. T. 1. 5, 19. cum Luc. ſed Sch. „*rem invidioſam* imperii *recuſare*" ſuppleto ſubit. χρῆμα, cf. L. Boſ. Ell. p. 370.

τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε [n] προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο [o], εἶναί τε πολλοὺς εὐπατρίδας ἔφασκεν, οἷς ἡ [p] βασιλεία μᾶλλον ἁρμόζει [q]. καὶ λαβόμενος [r] τῆς χειρὸς Γλαβρί-

autem initio quidem recuſabat
imperii invidiam, ſenectutem
que praetendens veniam poſtu-
labat; ac eſſe multos patri-
cios aiebat, quibus imperium
8. magis conveniret: manuque
comprehenſum Glabrionem

n) Ms. Ba. γῆρας τὲ et mox tamen εἶναί τε, cf. 1, 17, 16. o) Comma noſtrum erat etiam in B. 1., pro colo Stp. rel. et puncto al. p) In Ms. Ba. deeſt ἡ artic. *Mart.* etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N. q) *ἁρμόζειν Ms.* Ba. et Vi. v. N., pro puncto edd. omnium hic, tantum Ms. Bg. diſcedente. r) Ms. Ba. et Vi. καὶ λαβόμενός τε τῆς χ. v. N.

Caeterum Bg., δὲ proprie accipiens, parentheſin neceſſario hinc ad §. 10. e. produxit. Nos quidem, cum probemus δὲ in apodoſi, quo ſenſu diximus ſupra, relicturi poſt προσηγ. colon, ut in fine protaſis, tamen aliquando numerum novae §. tolerabimus, ut oratio Pertinacis obliqua magis appareat.

γηρ. πρ.) Sch. in v. „προΐσχω, — *excuſans* ſ. *praetendens* ſen.“ inverſo ordine e Sb. Ind., ſed Stp. Th. e Noſtri tantum uno loco alio, cf. Poll. 5, 148. i. Thom. M. p. 740. Suid. 3, 183. e. Heſ. 2, 1031. e. ſq. Ind. Thuc. Dem. Herodt. Dion. H. S. T. 1. cum ſubſt. al., ſed Zoſ. 3, 36, 2. τοῦ δὲ τὸ γ. προϊσχομένου, καὶ διὰ τοῦτο φήσαντος οὐχ οἷός τε ἔσεσθαι πεπονηκόσιν ἀρκέσειν τοῖς πράγμασι, λ. illo *ſen.* praetendente, *ac propterea rebus laborantibus* ſe *ſuffecturum negante.*

συγγ. ἐδ.) Bg. modo in ſubſt. e P., ignorante formulam Stp. Th., nec me reperiente, niſi ſyn. ap. Poſſ. Call. p. 721. i. „σ. αἰτεῖν λ. veniam *petere*, Plut.“ cf. Ind. Soph. *Ai. Eur. Hipp.* Thuc. Dem., cui add. 40, 8. 120, 26. 398, 22. R. Or. V. 8. Din. Iſocr. Ev., ſed Paneg. Mor. p. 12. e. 57. e. 68. *l.* 4. The. Fi. Luc. et Gs. Chr., in cuius Th. cum Gr. n. „non modo remiſſio culpae, et condonatio erroris ſ. peccati, (it. repugnantiae, et cum non facias, quod alius rogat, ut hic,) ſed etiam — indulgentia, permiſſio, conceſſio illius, quod petimus.“

εἶναί τε) Copulam hic, a P. libere neglectam, reddit Bg. alio ordine, ſed ex eodem tamen v. ἁρμ. cum Sch., qui tamen in praeſ. manet Gr., quia refertur ad pr. praeſ. εἶν., cum Bg. ſpectet pr. impf. Sed in Mss. omiſſo articulo vel lapſus ſit vel vis, ſi durior viſus concurſus ſyllabarum aſperarum, quem Noſter non vitat. Sic variant ſaepe finitiones ει et ειν, ſed ut h. l. infinitivus, non oſtenſus in P., tamen ab eodem in pr. adhibitus, procedat in oratione alterius obliqua et praecedente inf. et poſt artic. ſ. pron. rel. οἷς, ut ap. Lat., ſed maxime, ſi poſt ἔφ. ponatur punctum, ut fiant enunciationes ſingulares, *eſſe multos patricios*, dicebat. *Quibus*, (His) *imperium magis convenire.* Sed tum debeat quoque eſſe in acc., τὴν βασιλείαν λ. cf. 6, 2, 10. Caeterum et hic toleravimus punctum aliorum poſt ἁρμ., propter cauſam priorem, ut hic finis cogitaretur orationis Pertinacis, cum et καὶ ſaepe inchoet novam rem et §.

καὶ λαβ.) Mss. τὲ inſertum hic poſt καὶ, nullo ſequente membro alio, ad quod referatur, ineptum eſt, ortumque e gloſſa in marg. pro καὶ,

ωνος, εἷλκεν αὐτὸν, καθίζεσθαι κελεύων ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου. ἦν δὲ ἐκεῖνος εὐγενέστατος μὲν πάντων[f] εὐπατριδῶν, (ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφρο-

protrahebat, ſedere iubens in imperatorio ſolio: erat
9. autem ille nobiliſſimus omnium patriciorum, referens ad Aeneam, Veneris et

f) Ms. Ba. et Vi. πάντων τῶν εὐπ. v. N., ut et de commate poſt εὐπ. in B. 2. R., colo in Stp. rel. et puncto al.

quocum aliquis τὸ ſervavit, non intelligens alterius mentem, ducente Bg. e P. omnia, omiſſo pron. αὐτ., nominativum in acc. mutante, it. act. ſ. med. in paſſ., it. v. in compoſ., et ordine delecto alio in formula λ. τ. χ., ubi et caſus mutatus, etiam a Sch. aliter in „λ. prehenſa *manu*" qua ratione ſaltem manere poterat gen. nominis proprii, ut et Sb. Ind. (unde Sch. hauſit) fecerat „*prehenſa* eius *manu*" pro *cum prehendiſſet* manum *Glabrionis*, cf. Stp. Th. in v. λ. 2, 556. C. aliunde, qui recte monet de ellipſi praep. ἐκ, ut et L. Boſ. p. 488., tacente hanc genitivi cauſam Poſſ. Synt. p. 105. e., ſed huc etiam ſpectante Rz. ad Luc. 2, 591. N. 88., ubi et de gen. dupl. monitum „et *prehenſa* manu *Chlabrionis*" e Gr. ibi Χλαβρ. memoriter, ſed 1, 8. l. 78. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα, *duae* mulieres *prehenſis* manibus *me utraque ad* ſe *trahebant*, cf. Ind. cum ſubſt. al., it. Thuc. R. Or. V. 8. And. Ael. V. h. et Xen. Pol. Z.

Γλαβρ.) De Glabrione nihil habeo comperti. Secundum Capitol. (c. 4. e. T. 1. p. 539.) *Claudium Pompeianum hortatus eſt*, ut *imperium* ſumeret: *ſed ille recuſavit, quia iam Pertinacem Imperatorem* videbat. *Oxon.*

Dio quidem 2, 1228. l. 93. rem hanc Noſtri tacet, non item Pompeiani virtutem, et alium tradit honorem, quem ei Pertinax tribuerit, ut in ſenatu locum iuxta ſe in ſubſellio haberet, cf. Xiph. S. 387, 28. ſqq. Mox Bg. e P. in εὐγ., ſed eodem ſenſu, ac §. 3., cf. 1, 17, 26. Tum Mss. articulus in π. τῶν εὐπ. excidere potuit poſt ſyllabam parem, ſaepe additus tamen a Mss. praeter rationem.

εἰς Αἰν.) Sic ſupra l. 1. c. 11. (§. 9.) dixerat τὴν ἀπ' Αἰνείου εἰς αὐτοὺς διαδοχήν. *Stroth.*

Bg. e P. non mutat tantum verbi modum, ſed etiam γοῦν opprimit, pro cauſali *enim* ſ. quippe, in parentheſi, pro cuius ſolenni indicio γὰρ variat hic Noſter; quanquam et procedit notio pro certe ſ. ſane, in iudicio ſcriptoris, qui et variat non tantum in addito artic. τοῦ γεν. cum 1, 2, 3. m. ſed quoque in formula cum ſimpl. ἀνήνεγκε τὸ γένος ἐπὶ λ. 1, 7, 7. per analog., tacente etiam G. Th., cf. alio ſenſu Ioſ. 2, 275. ſ. 7. m. οὔσης — κατὰ γένος αὐτῶν τῆς διαδοχῆς, cum *illis* (ſacerdotibus, ſorte lectis,) ex *familiis* deberetur *ſucceſſio*. Tum Bg. e P. in τὸν articulo cum gen. nom. propr. explet ſtatim ſubſt. παῖδα ſ. υἱὸν, qua de ellipſi v. L. Boſ. p. 349. Vig. p. 11. Nr. 12. cum N., Stp. Th. 2, 1150. e. aliunde, et in art. ὁ L. Ern. i. et N. T. Krb. p. 424. m. it. Ind. Ael. V. h. Plut. Hſ., Fi. Aeſch. b. e. et Pal. b. m. Caeterum Ms. res iterum e gloſſa eſt per comparationem loci 5, 1, 17., ubi cum ſubſt. γ. quoque habetur ἀρχὴ, tenente etiam P. cum Mss. rel. vulgatam. Mox Bg. prorſus ut 1, 17, 12.

δίτης καὶ Ἀγχίσου τὴν τοῦ γένους διαδοχήν t,) ἔτι δὲ καὶ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. ὁ δὲ „Ἀλλ' αὐτός τε,

Anchiſae filium, generis ſeriem, atque etiam ſecundo conſulatu functus; qui, *At-*
10. *qui ipſe*, inquit, *ego*, *quem*

t) In Ms. Ba. τοῦ γένους ἀρχῆν· Sed eadem manus in marg. appoſuit γρ. διαδοχήν. *Mart.* v. N., ut et de colo poſt διαδ. in Stp. rel. aut puncto al., ubi Sb. nihil, niſi ſignum clauſae parentheſis, quae in ἀνεφ. coepta ab eadem.

ἔτι τὲ καὶ, abeunte etiam P., et τὲ pro δὲ iterum reddente, pro *praeterea* vero *et*, cf. 1, 3, 8.

τὴν — τελ. δ.) Forte ἀρχὴν ἦν τελ. Uſurpat Herodianus illam formam dicendi, ut ἦν cum particip. aor. 1. componat, ut paulo ante (§. 2. e.) ἦν καταφρονήσας, pro κατεφρόνησε, ut Latini deponentialem cum *fuit*, ut *fuerat functus* rel. *Reisk.*

Quanquam ἦν potuit ob pr. ſimilem ſyllabam excidere: tamen non opus hic eſt iſto ingenio, cum, ſumta parentheſi illa, participium τελ. pendeat a pr. v. ἦν, per illam ſane formulam, ut etiam Bg. e P. videtur rexiſſe, forte propterea parentheſin perimens, ſed ut h. l. v. ἦν ſit in dupl. rectione, primo cum nominativo nominum adi. ἐκ. εὐγ., deinde cum nominat. participii, Sch. praeeunte partim in „ἀρ. *poteſtate* conſulari *fungi*, ὑπ. adi. *conſulari* imperio *fungi*" ſine Vs. noſtrum locum praebente Stp. Th. in v. τ. 3, 1378. B. ab ἔτι — δευτ., omiſſo καὶ, ſub „τ. *obeo*, ut τ. ἀρχὴν, obire *magiſtratum*, (quod Lat. in ſubſt. ἀ. 1, 559. B. aliunde tenet etiam, ſed ſine Noſtri adi., ubi 3, 1747. C. e. poſt ὑπ. pro ſubſt.) Herodi. vero dixit etiam ὑ. ἀρχή, pro (adi.) ὑπατικὴ ἀ., conſulatus, ſ. conſulare imperium, (qua de Lat. formula cf. 5, 7, 14.) ut l. 2. τὴν ὑ. — δευτ., qui *conſulatum* ſecundum *obierat*. — Alibi ὑπατείαν (ſed ſine v. τελ.) vocat hanc ὑ. ἀρχὴν „quam *Noſtri* formulam non aliunde profert, ſed Sb. Ind. „ὑ. ἀρχή, *conſulatus*" ex Eutr. Met. 2, 5, 3. et, praeter Noſtri locum, e Xiph., ubi redditur *conſularis dignitas*, cf. Dion. Caſ. 2, 1076., ubi in N. cum Sb., ſed in Ind. ſaepius affertur, at, praeter Stp. alteram rationem, bis in Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Lat. Sb., ſed ſemel in Ind. Polb. ex 6, 17. T. 2. p. 28. l. 10. cum liberrima Vs., et praeterea cum al. ſubſt. rei aut perſ. Hom. Call. Theogn. Dem. Diod. S. Valck. poſt Hipp. Diatr. et D'Arn. An. Cr., cum gen. perſ. Luc. Hom. Orph., ubi et abſolute, cf. Suid. 3, 535. i. et Heſ. 2, 1452. m., ut ſcriptores hiſtoriae Rom. recentiores accommodarint vocem antiquam ad rem novam, copulantes cum ſubſt. ἀ., pro *ſummo magiſtratu* privatorum et reip. liberae, quae Lat. equidem pro libero uno ſubſt. Bg. e P. ſervarim, capiens δευτ. cum Sch. „neutr. pro adv. *ſecundo*" ſ. *ſecundum*, oppreſſo κατὰ, totamque Noſtri formulam ſic ſeverius aſſecutus, aut per adv. Lat. ſyn. *iterum*, tenente G. Th. Lat. Bg. v. *fung.* cum Gr. n., ſed ſine explic. de magiſtratu, munere et honore, qualem aliquam v. Ind. Corn. N., pro adminiſtraſſe, tenuiſſe, cf. Ind. Iuſt.

ὁ δὲ) Bg. hic partim cum P., quoad artic. ὁ, diverſus ab illo in adverſativa, cf. 2, 1, 23., ſed idem τὲ opprimit, haud dubie hic, quamvis tacentibus aliorum N., Sb. Ind. et ipſis Mss., corruptum e γὲ reſtringendi notione, pro *quidem*, non modo quia copula non habet relativam in ſq. aliam, ubi τὲ alterum refertur ad proximum καὶ πασ., ſed etiam

„ἔφη u", ἐγὼ, ὃν σὺ νομίζεις *tu putas omnium digniſſimum*,

u) In M. Ba. ἔφη neque parentheſi, neque commatibus ſtat incluſum. *Mart.* ut in A. cum B. 1. Nos ſecuti commata M. Bg.

quia P. ipſe quid tale offert in „equidem *egomet*" ubi liberius eſt poſtr., ſed prius, ob diſertum ſq. ἐγώ, valebit non pro *ego quidem*, ſed pro *quidem* ſimpl., et Gr. αὐτ. cum ἐ. pro etiam, ſ. etiam adeo, cf. 1, 6, 12. m., denique quia et alii ſcriptores elegantes ſimiliter γὲ poſt pron. illud ponunt, v. c. Thuc. 11, 44. καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα λ. *et* haec *ipſa*, et Ael. V. h. 4, 9. i. αὐτό γε μὴν τοῦτο λ. *hoc* tamen *ſolum*. Caeterum expreſſa ſunt et hic cum verbis pronomina in opponendo, ἐγὼ — σὺ, et repetitum eadem de cauſa ἐγώ, ad οἱ λ. relatum, ubi Bg. libere reddit, ſed reſpiciens ad pr. αὐτὸς ἐγὼ, quod par illi cum articulo ὁ ἀ. ἐγώ, ut Lat. *idem* par priori noſtro *etiam*, quod G. Th. non explicat in v. *ego* 326, 59. ſq., nec ſuo loco 958, 11., at Noſter divellit per voces alias pron. iſta ἀ. ἐγὼ cum aliis, v. Loeſn. Obſ. v. ἀ. Abr. ad Aeſch. 1, 414. m. et Dil. Th. p. 714. m., ſed adi. ἀξ. abſolute ponit, ſcil. τούτου, ſ. e. τῆς ἀρχῆς, reddente Stp. Th. in v. παραχ. e P. cum Bg., nec tamen aliunde formulam proferente, quae eſt ipſa ap. Dem., v. Ind., cui add. 63, 15., it. ſyn. Ioſ. 2, 136. l. 8. π. τῆς ἐξουσίας, *concedere*, quo in Lat. ap. G. Th. eſt Gr. n., et cum aliis gen. rei ſ. perſ. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Suid. 3, 42, i. Heyn. Epict. c. 30. i., ſed cum acc. rei ap. Phil. in Flacc. p. 749. B. i., in tropico quidem ſenſu, ubi G. Th. v. non habet cum ſubſt. Bg., cf. tamen Ind. Iuſt., ſine explic., pro, tua cauſa honorem et dignitatem non appeto, ſed relinquo, ab ea veluti abeo, ut praep. Gr. valeat quid, ut et in phyſica notione, v. c. de, a, cf. ad Vig. p. 632. b. i. Nr. 8., unde dat. adiunctus ſit commodi, quae pars ſic bene procedit cum ſq., per copiam adiuncta, ubi Sch. „δ. *cedentes* imperio, (ſed in ψ. e Sb. Ind.) noſtro *ſuffragio* tibi *damus*" inverſo ordine ac modo, participium mutando in finitum tempus, et hoc in ablativum ſubſt. affinis una cum pron. poſſ., in particip. etiam Bg. deligente potius paſſ. et aliud tempus futuri, pro quo malim ſimpliciter reſolvere particip., *decernimus tibi* et *damus* ſ. tradimus tibi, reſpiciente huc Stp. Th. tantum 4, 726. B. ſub Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in med. „ap. Herodi. quoque obſervatione dignus eſt uſus huius act. vocis pro paſſ. l. 2. καὶ πας. — διδ. — ut vertit Pol. Sed ſuſpectus hic locus eſſe poſſit, quum non alii ſolum ſcriptores, ſed et hic ipſe vocem paſſ. uſurpet, et quidem cum ſimilem etiam ſignificationem habentibus accuſativis" ſubiecto Noſtri uno loco 3, 9, 22. e P., cum in pr. attuliſſet modo unum exemplum act. e Soph. Ai. v. 449., ubi ſane Schol. monet, pro med. eſſe, tacente N. Camer. et ed. Iohnſ., ſed Hoer. repetente Schol. et ſubiungente Noſtri locum ſolum „πᾶσ. — διδ., *ego* et *mecum* ſenatus *omnis* ſummam *tibi* poteſtatem *decernimus*" e P. fere, tum L. Ern. in act. „ψ. — 2) *decerno*, quo ſenſu uſitatius eſt ψηφίζομαι" med., quod iudicium, quam Stp., verius, praebentibus modo med. Heſ. 2, 1577. m. Bud. C., Poſſ. Call., libb. de V. med., Indd. Herodt. Thuc. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5., R. Or. V. 6. 7. Iſ., Xen. Mor. Ἀνβ. et Ἑλλ., Diod. S. Luc., ſed paſſ., ſenſu med., Dion. H. S. T. 1., tum act., at notione alia, L. N. T., (quorum Schw. tantum affert Arr.) Ind. Polb. et Fi. Pal., ſed ſenſu noſtro, quanquam in textu ipſo eſt paſſ., Ind. Eutr. Cell., Gem. Pleth. et Ariſt. Kuſt., tum med.

„πάντων ἀξιώτατον, σοί τε τῆς „ἀρχῆς παραχωρῶ, καὶ πᾶσαν „τὴν ἐξουσίαν ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ „πάντες ψηφίζομέν σοι [x] διδόν„τες.“ Τότε δὲ, πάντων αὐτὸν [y] ἐκβιασαμένων ἐκλιπαρησάντων τὲ, ὀκνῶν καὶ μόλις

tibi et imperio cedo, et omnem poteſtatem idem ego caeterique omnes decernimus ti-
11. *bi dandam*) tunc ſcilicet omnibus ipſum cogentibus et inſtanter rogantibus, dubitabun-

x) alio accentu, quam 2, 1, 20. i. y) M. B. αὐτῶν vitioſe, e pr. finitione ſimili.

Plut. Krg., praeterea R. Or. V. 4. „κρύβδην ψηφιζόντων τῶν βουλευτῶν, ſi bene habet ea lectio“ cum in textu ipſo V. 3. p. 63. dederit med. ψηφιζομένων, quod et ad vulg. lectionis litteras vicinius, ſed ut nulla ſit dubitatio de loco ap. Ael. V. h. in Ind. ſine Vs. e 3, 17. p. 234. ult. οὔτε ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν — θάνατον, *neque* cum *Athenienſibus* ſuffragio *ſuo* decem *duces* morti *adiudicavit*, e quo loco cum Soph., quanquam cum aliis acc., item e paſſ., ap. eundem Ael. cum ſubſt. ſyn. τιμαῖ poſito, v. Ind., ſuſtinuerim Noſtro, tanquam peculiare quid, vulgatam in act. lectionem, cum et Mss. conſentiant, et in regione hac medii ψηφιζόμεθα veſtigia luculenta vix appareant. Caeterum iterum abſolute ſteterit πᾶσαν τ. ἐξουσ., ſcil. αὐτῆς, τῆς ἀρχῆς, ſ. τοῦ βασιλέως, ubi et adi. π. licuerit cum P. ſumere, qui liberior in οἱ λ. π., ſed tamen ad ſenſum bene, pro reliqui omnes ſenatores, ſcil. τῆς συγκλήτου. Mox ad τότε δὲ manente P. nobiscum in vulg., per δὴ Bg. reddit e conſilio ſuo in parentheſi nunc clauſa, cf. §. 6.

πάντων α. ἐκβ.) Ergo, quod ſupra (2, 1, 24.) ex Victore diximus, *coactus imperavit*, vereque potuit etiam nunc in curia dicere, quod dixerat in caſtris ap. milites, *ingeri ſibi imperium*, Capit. 4. (m. T. 1. p. 538. e.) *Recuſabat imperare; quod erat bene imperaturi*, ut Plin. de Traiano ſuo pan. 5, (5.) *Non enim ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus* legendi, qui reip. molem ſuſtineant. *Boecl.*

Cuius extrema illa, a nobis diſtincta elementis aliis, ſunt ib. 86, 2. In v. v. Bg. deſerit P., quorum illud ad v. ἐκλ. aliunde etiam affert Stp. Th., cf. Phil. in Flacc. p. 750. pen. Ind. Sb. e Zoſ., Ioſ. 1, 298. ſ. 8. c. precibus *expugnatus*, ſed paſſ. Dion. H. S. T. 1. *exorari*, ſine ſecundaria adeo notione, quam e Stp. Th. etiam L. Ern. retinet, parem fortaſſe illi Bg., ſed ut neſcias, unde ſumatur, a v. ipſo, an a praep., cui augendi vim tribuunt et alii, cf. ad Vig. p. 584. b. m. Nr. 8), diſcrepantibus etiam Suida 1, 694. m. ἐκλιπαρεῖ, παρακαλεῖ, orat, *rogat*, ſine χρήσει, et Heſ. 1, 1140. m. ἐκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ, ubi N. tantum e Plut., mihi quidem ut unum Lat. *efflagitare* ſufficiat. Tum Sch. „ὀ. non ſatis libenter aliquid faciens“ at Bg. Lat. e P., in G. Th. plane non comparet, idem tamen cum eiusdem particip. 2, 2, 21., in adv. tenente Stp. Th. etiam Bg. Lat. aliunde, cf. Z. Ind. Xen. Pol. et Cyr., it. ſine Ind. ap. Dem. 219, 18., tum ap. Thuc. 261, 36. χαλεπῶς τε κ. μ., *aegre et vix*.

ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν βασίλειον θρόνον, ἔλεξε τοιάδε [z]. „Τὸ „πάνυ δεξιὸν ὑμῶν τῆς πρός με „τιμῆς, καὶ τὸ τῆς σπουδῆς

dus et aegre conſcendit imperatorium ſolium: dixitque
12. huiuscemodi quaedam: *Nimia benignitas veſtra in me ornando, ſtudiumque ex-*

z) In M. Ba. nova ſectio non eſt obſervata. *Mart.* Quae hic eſt in edd. omnibus, praeter Bc. et Par., cum titulo in media pag. Δημηγορία Περτίνακος in A. al.

ἔλεξε τ.) Herodiani ingenio formata eſt haec oratio, facundiſſima ſane, ut caeterae omnes. Nam Pertinacem ipſum pauca et *ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου* dixiſſe, Dio refert. *Boecl.* Orationem hanc pro Herodiani ingenio magis, quam re nata formatam, credo. Dio enim, eiusdem aetatis hiſtoricus, Pertinacem *ἐξ αὐτ.* oratiunculam hanc habuiſſe teſtatur. *Oxon.*

Quam nolui ex Ox. repetere, ſed legendam relinquere ap. Xiph. S. 386, 43. ſqq. De Noſtri oratione cf. Schott. lib. l. p. 15. i. Hic in Lat. Bg. partim e P., unde et, reſoluto particip., copulam aliquam habet, ſed Ms. eius incommodam diſtinctionem.

τὸ πάνυ λ.) In hoc loco perſpicue quidem reddendo vicit Bg. tum Leisn. in marg. Ox. „promta *voluntas* veſtra *honore* me *adficiendi*" tum P., tum Stp. ad marg., unde modo ſimilem formulam tenet in *π. μ. τ.*, reddens adeo primo adv. intra articul. et nom. per adi., et neutr. adi. per ſubſt., a ſq. *τ.*, nec tamen fere aliter licuerit, cum ſevera ratio hic non deinde, praeter pron. aliud poſſ. *ὑμέτερον* e P., adiunctum gen. in regimine per particip. abl., ſed ut ſic praep. eius pendeat a pr. nom. *δ.*, non procedat, et fortaſſe modo haec adhuc, *ſumma* veſtrum *induſtria* ſ. *opera* declarandi *erga* me *honoris*, aſſumto in extr. aliquo particip., ubi et ſervo notionem vulgarem in adi. *δεξ.*, ubi Bg. forte reſpexit ad ſubſt. Lat. *dexteritas* ap. G. Th. pro comitate, et adi. *dexter* pro bonus, benignus, propitius, cf. ib. 137, 85., ſed Sch. „*δ. dexter applauſus*, fauſta *promtitudo*, conſenſus, (ult. e P., ut in *τιμῆς*) *πρός τινα δεξιόν*, *conſenſus ad* aliquem *honorandum*" quae vana eſt notio, ut extr. Lat. v. vulgare pro Bg. exquiſito, ſed praep. cum ſubſt. novit etiam Stp. Th. 3, 1550. D. e., ſed tantum e Plut., ut et ipſe reperi modo cum *περὶ* in Ind. Ael. V. h., tum ſuper *δεξ.* in Bg. rationem; praeter affine ſubſt. *δεξιότης* in Ind. Luc. et Ioſ. e 1, 475. ſ. 1. e., quoque Ind. Ariſt. Kuſt. e Plut. v. 387. et Nub. 832., quo et Stp. Th. in adi. noſtro e. reſpexerit, tacens e Noſtri loco, cui nihil ſimile inveni, quam in Ind. Ael. V. h. „*δεξιόν τινος*, dexteritas, *ſolertia*" quod Lat., in Vs. ad latus et in N. probatum, redierit ad noſtrum antea Lat., ſicut a G. Th. explicatur eodem, per Grr. al., in quibus et *σπουδὴ*, ſtatim ap. Noſtrum ſequens, utque credo, per variationem, ubi Bg. e P., quod tamen aeque ambiguum, et cum Gr. pariter accipi poteſt de amore, qua de notione alibi, Stp. Th. ignorante formulam Noſtri in neutro *ὑ.* cum gen. ſubſt., a Bg. reſoluti per adi. et ſubſt., ut in Ind. Ael. V. h. v. *τὸ* e. „*τὸ ὑ. τῆς ἀσεβείας*, *modum* excedens *impietas*" et in Vs. ad latus, *nimiam impietatem*, ut et hic Noſter variet cum pr. formula per adv., praeeunte forte et Xen. in Ἀνβ. 4, 1, 5. *β. τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ϛρατεύματος*, ubi v. Mor. Denique Sch. in adv.

„ὑπερβάλλον ἐπίλεκτόν τε εἰς „πρόκρισιν[a] τοσαύτης παρ' „ὑμῖν εὐγενείας, οὐκ ἔχον κο-

cellens ac eximium in anteferendo tantae apud vos nobilitati, cum nullum praebeat adulatio-

a) M. Ba. εἰς πρὸ τοσαύτης. Videtur librarius, cum πρό verſum finiens, κριειν initio ſequentis verſus eſſe oblitus. *Mart.* Haud dubie.

„τ. π. δ. vehemens *promtitudo*“ aliunde Stp. Th. 3, 57. B. nobiscum redente, cum πᾶς primitivum eodem ſenſu valeat, cf. Ael. V. h. 1, 19. i. τὴν π. τρυφὴν, ſummam *luxuriam*, (ſed Ind. aliter,) it. Thuc. et Luc.

ἐπιλ. τε) Pol. particulam τε non agnoſcit, continuans haec cum proxime praecedentibus verbis, a quibus tamen ſeparanda ſunt. *Steph.* Forte ἐπίδεικτον, pro ἐπιδειχθὲν, εἰς τὴν ἐμὴν προκρ., ſtudium *incredibile*, demonſtratum *in* eo, *quod* me *veſtrae* nobilitati *praehabuiſtis.* εἰς pro *in* crebro uſu tritum fuit iſti aetati. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. ad εὐγεν. „Hagenb. p. 97. (et ſub textu Gr.) voluntas electione veſtra me tot nobilibus, qui apud vos ſunt, praeferendi“ recte accipiens in extr. abſtractum pro concreto cum Sb. Ind. „*nobilitas*, i. ordo nobilium“ (tacente Stp. Th.) tum ellipſin ſumens particip. οὔσης, porro notionem ſubſt. σπουδ. pro benevolentia, quomodo tetigimus ſupra ipſi, ſed denique τὸ ἐπιλ. pro ſubſt. iungens, repetito pron. ὑμῶν, ut Sb. Ind. „τὸ ἐπ. *allectio*“ quod et retinet Sch. poſt „pro ſubſt. *eximium* ſ. *ſelectum ſtudium*, quo me praefertis aliis, — εἰς — ad *praelationem*, h. e. ut me praeferatis, — πρ. praelationem *nobilitatis*, qua me praefertis nobilibus, ad imperium mihi committendum, (ſubiecto et Sb. ex Ind.), *principatum* in *nobilitate*“ pro quibus facilior Bg. ratio in ἐπ. per adi. iterum, et εἰς cum ſubſt. pro inf., εἰς τὸ προκρίνειν με λ., nihil tenente Stp. Th., quam ſubſt. πρ. cum Lat. Sch. ſine auctore et loco aliquo, cuius nec ipſe aliquid reperi, cum hic habeat rectionem ſui verbi et gen., a praep. pendentem, nec adi. ἐπιλ. hoc tropico ſenſu. De P. quidem palam eſt e rel. huius regionis, eum liberius iterum egiſſe, et uno contentum fuiſſe adi.

τοσαυτ.) For. τοσαύτης τῆς παρ' ὑμ. *Steph.* Potuerit excidere articulus ob ſimilem ſyllabam, eoque etiam duxerit P. iterum Stp. per „in *tanta* iſta *nobilitate*“ per pron. expreſſo art., qui hic ſteterit poſt pron., ut ſtat poſt aliud pron. 2, 1, 18., praeterea autem ap. Noſtrum alio eſt ordine, praemiſſus pronomini, §. 16. e. τῆς τοσαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς, ſed quoque cum pron. noſtro nullus habetur art. ap. Noſtrum et alios, cf. Ind. Luc., dum in παρ' ὑμ. variatur cum ἐν τῇ λ. §. 3. Mox ad οὐκ ἐχ. Bg. diſcedit a P. in Lat., etiam in negativa, in qua extrinſecus ſumens pron. τινὰ, contractis iis vocabulis in unum οὐδεμίαν, redit tamen quodammodo ad P. liberum adi. *omni*, ſed Sch. in „ἐχ. habens *ſuſpicionem*“ formulam tenente Stp. Th. 2, 1390. F. i. ſine Vs. hinc tantum, mihi notatam modo ex Ind. Dem., de perſ. tamen, cum his ſit de re, ut ap. Lat., cf. G. Th. in ſubſt. et v. *habere*, ſed ſine explic., quae eſt in Ind. Corn. N. „*adulterii* ſuſpicionem *habere*, i. ſuſpectum eſſe de adult.“ cf. v. *hab.*, tamen etiam de perſ., quanquam in rem quoque apta et locum noſtrum, ubi v. ἐχ. iterum pro continere ſ. afferre, variante Noſtro aliquo pacto cum 1, 4, 12. m.

„λακείας ὑποψίαν, ἀλλὰ „δεῖξιν καὶ πίϛιν εὐνοίας, ἄλ- „λῳ μὲν ἄν τῳ θάῤῥος καὶ προ- „θυμίαν ἐνέβαλεν[b] εἰς τὸ ἑτοί-

nis ſuſpicionem, ſed potius documentum et argumentum benevolentiae, alii quidem fortaſſis alicui fiduciam et alacritatem

b) ἐνέβαλλεν A. al. v. N.

ἀλ. δειξ.) Forte ἀλλ' ἀπόδειξιν. Nam δεῖξις ſimplex in uſu non fuit. *Reisk.* Etſi praep. alibi periit in compoſ. librariorum culpa: hic tamen non ſint eius iacturae veſtigia luculenta, cum et Noſter ſubſt. hoc pro compoſ. aliquo uſurpet, cf. 1, 15, 5. e., hic per copiam cum ſyn. copulans, ubi Stp. Th. 1, 926. D. e. hinc modo reddit „indicium, argumentum, (tacens ex h. l. in v. πιϛ. 3, 138. C. e. ſq., cum Plut. tamen ſimili loco propter affine ſubſt. iunctum, μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίϛιν ἐπιφέροντος, ſine Vs. ſub) π. pro probatione ſ. argumento" qua de vi cf. Ind. Eur. Hipp. Valck., Mor. Iſocr. Pan., Dion. H. S. T. utr. ſed ſine Ind. Dem. 856, 18. 860, 18. 868, 8. Phil. in Flacc. p. 751. B. ſq. 767. e., it. ad N. T. Obſ. Munth. p. 261. Kypk. 1, 91. m. et Loesn. p. 215. m., quod Gr. πιϛ. refert et G. Th. in Bg., qui ad ἀλλὰ libere, ſed cum Stp. Th. aliunde 1, 334. F. e. „*ſed potius* exponitur interdum, tanquam eſſet ἀλλὰ μᾶλλον" e Plut., ubi quoque refertur ad pr. neg. οὐ, non repetente L. Ern., nec Hoog. in Op., ſed L. N. T. Krb. Nr. 5., in Lat. etiam tacentibus G. Th. et Hor. T.

ἄλλῳ λ.) alium *forſan* audaciorem *atque* alacriorem *redderet*, (e P.) En indicativum pro ſubiunctivo! v. Inttp. ad Luc. T. 1. p. 843. (N. 8.) T. 2. p. 543. (N. 46.) ad Herm. c. 61. (T. 1. p. 802. N. 87. et) 81. (p. 825. N. 22.) Ienſ. Lect. Luc. p. 28. ſqq. (etiam p. 27. e.) Ael. V. h. 2, 31. *Leisn.*

Ap. Ael. quidem ἂν expreſſum eſt cum indicativo; ut ap. Luc. loco ſecundo, ubi hic locus cum Leisn. redditur per omnia, ſed ſine Vs. et Gr. laudatur modo per numeros ib. 2, 193. h. m., ſicut enallagen hanc modi in aor. 2. (pro quo edd. quarundam imperf. eſt operarum ſolennis error in dupl. pro ſimpl. potius, ob ſq. aor. tempus idem, quanquam per ſe impf. quoque procedit,) Ienſ. l. l. p. 28. e. aliunde reddit per plusqf. cum Bg., ut alii per impf. cum P., ſed et per praeſ., ut v. c. Gs. ad Luc. 1, 193. l. 53., variante Noſtro in loco duplicis ἂν, tum praepoſiti divulſique a ſuo v., tum poſtpoſiti, et copulante in eadem periodo formam utr., per ſe uſitatam ſingulatim, quale quid ap. Ienſ. l. l. p. 28. i. e Luc. 1, 199. e. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν —; ἡγοῦμεν ἂν λ., quae impff. Ienſ. et Gs. retinet per Lat. coniunctivum, reddente hic ἂν Bg. e P. per particulam aliquam dubitandi, ut Sch. „ἄν τῳ pro ἄν τινι, alii *fort.*, cum ind." cf. ad Luc. 2, 428. N. 65. ſine Gr. et Vs. hinc, it. p. 644. N. 42. e., tum Xen. Mem. S. 1, 2, 27. m. ἄλλῳ τῳ, in Vs. oppreſſo pron., Dem. 638, 10. συμβῇ τοιοῦτον, οἷον ἴσως ἤδη τῳ καὶ ἄλλῳ, inverſo ordine, pro quo ſq. p. l. 13. οὐκ ἄλλῳ τινὶ, cf. 101, 21. 171, 9. et 21., ſine Ind., quem v. ad Thuc. in ipſo hoc dat., it. Ind. Sb. aliunde, ſed Cyr. Xen. Z. in v. ὁ, Suid. 3, 21. m., non coll. ad Heſ. 2, 855. m., Ern. ad Xen. 2, 2, 12. et Fiſch. Plat. Phaed. p. 200. N. 5. p. 217. N. 10. et p. 241. m., poſt pauca Stp. Th. 2, 1152. E. ſq., qui per Lat. alia tenet formulam πρ. ἐμβ. aliunde 1, 678. C. m., cf. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 13. et 19.

„μως δέξασθαι[c] τὰ ἐγκεχει- *addidiſſet ad promte accipienda*
„ρισμένα, ἐλπίδα τε ῥᾳςώνης[d] *delegata, ſpemque facilitatis*

c) Mss. tres ὑποδεξ. v. N. d) Sine Iota in edd. omnibus, v. N.

εἰς τὸ — δεξ.) Forſan melior Codicis lectio ὑποδ. *Strotb.* In qua tamen potius ſit gloſſema in compoſ. pro ſimpl. iterum, quod pro aliquo comp. Gr. et Lat. ſaepe ponitur et per Lat. Bg. redditur a Stp. Th. aeque, ac per illud P., iſti novitati quidem Mss. reſpondens, ſed ut is vel Cod. habuerit ſimilis lectionis, vel libere verterit, ſequente partim Sch. „ſuſcipere *traditum* imperium, — ἐγκ. tradita *imperia* ſuſcipere *alacriter*" ſuppleto ſubſt. aliquo, pro quo potius ſit commune πράγματα, ſed ſenſu peculiari pro negotiis publ., quae deinde ſane redeunt ad ſing. *imperium*, cui iſta ſubſunt; variante Noſtro cum §. 10. τὴν ἀρχὴν et τὴν ἐξουσίαν, ut pro mox ſq. τὴν ἀρχὴν, ſed in ἐγκ. Bg. iterum liberiore, cujus in Lat. adv. G. Th. ſine Gr. bene per „ſtatim, celeriter" quam notionem requirit pr. προθ., ne tautologia exiſtat inanis, quae Lat. ignorat Stp. Th. cum L. Ern., cf. L. N. T. Suid. 1, 880. i. et Heſ. 1, 1436. m. ἕτοιμος, — ταχὺς, non coll. Suid. l. l. p. pr. e.

ἐλπ. λ.) Sch. „ἐ. — ὑποφαίνει, ſpem *facilis* negotii *conciliat*, ῥ. gubernandi *facilitatis*, ὑπ. *ſubminiſtraſſet*, ſubdidiſſet *ſpem*" nimis abeunte P., ſed Bg. ſeveriore, etiam in v., et rectius compoſ. pro ſimpl. accipiente cum L. Ern., quam Stp. Th. 4, 32. E. e. „in metaph. ſignif. — ὑποφαίνειν ἐλπίδα, quo genere loquendi poſt Dem. utitur Herodi. non ſemel, — i. e. non plene oſtendere, ſed velut ſuboſtendere, non plene ſpem afferre, ſ. non plenam ſpem, ſed tenuem quandam, ſ. nonnullam ſpem, — ſi habenda ſit praep. ὑ. ratio; quae alioqui videri poteſt alicubi otioſa, etiam quum iungitur hoc v. iſti nomini, (ubi 1, 1197. F. m. ſine loco aliquo tantum ſic,) ut Lat. dicunt — *ſpem oſtendere* ſ. *oſtentare*, — ſic Gr. ἐλπίδα — ὑποφαίνειν" qua de formula cum Lat. Bg. et declarare v. Ind. Onoſ., Poſſ. Call. p. 716. i. ex Iſocr., ad Diod. S. Weſſ. 1, 673. N. 85., ſed ſine Vs. L. Boſ. Ell. p. 113. e. ex Luc. 1, 743. l. 75. τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δή ποτε ἀναβησομένῳ; *quam* tibi *ſpem* oſtendit, *quando* futurum *ſit*, ut *enitaris*, it. ſine Vs. Ind. Dem., qui pro eo utitur ſyn. ὑποτείνων 171, 24. et παραςήσαντα 448, 9., de perſ. quidem, cum Noſter hic et alibi in rem transferat formulam; ſine explic. Latinam Bg. tenente G. Th. in v. et ſubſt., quam et noſtrates tenent per ſuum *zeigen*, quo remoto tropo, reditur ad ſyn. *ſpem facere*, v. Ind. Ael. V. h. et 12, 1. p. 717. N. 38, ut praeterea Noſter dedit ſubſtantivo ἐλπ. et formulae toti rectionem et particulam ὡς, pro ὅτι, quam habet v. affine ἐλπίζειν, cum Dem. l. l. poſtr., tacente in rem hanc Stp. Th., it. hinc in ſubſt. ῥ., quod, ſecus ac hic in ed., cum Iota ſubſcr. tenet, ne commemorata quidem ſcriptura altera, quam tamen deprehendi, v. c. ap. Bud. C. 591, 41. ſqq. Foeſ. Oec. Thom. M. p. 775., ib. in N. quoque, it. Ind. Diod. S. ex 1, 65. l. 71. et 188. l. 40., etiam in textu, it. Ind. Iſocr. Ev. F. et in textu, ſed cum Iota in Ind. Iſocr. Pan. Mor. Thuc. R. Or. V. 6. et Dem., Xen. Pol. Z., Luc. Gem. Pleth. L. Ern. Suid. 3, 252. e., non coll. ad Heſ. 2, 1103. m., recte haud dubie, ſecundum alibi diſputata ſuper ſyn. ῥᾳθυμία, cf. ſine Ind. Dem. 72, 16. 241, 2. 465, 26., tenente Stp. Th. Lat. Bg., quae quidem notio facit, ut ſequentia ſint quaſi pro expoſitione et quaedam repetantur in vicinia, alio modo expreſſa; quod ſecus eſt, ubi

„ὑπέφηνεν ἂν, ὡς [e] εὐμαρῶς *oſtendiſſet, quaſi facile eſſet*
„τὴν ἀρχὴν διοίσοντα ἐν ἀρχο- *geſturus imperium inter ſub-*
„μένοις οὕτως εὐνοοῦσιν. ἐμὲ [f] 13. *iectos tam benevolos; at*

e) M. Ve. ὡς οὐκ εὐμ. v. N. f) Pro ἐμοὶ omnium edd., et etiam Mss., tacentibus Excp., edidi hoc, ut mox poſt τ. comma, v. N.

ῥᾳς. ſumitur pro quiete ſ. tranquillitate, quae notio deinde aliam quoque in ὡς ſq. requirat, ut ſit potius pro quia; cf. N. ſq., ut tamen ſemper ſit opus ſupplemento, v. c. in imperio, it. in rep. adminiſtranda, quo et Sch. ſpectat.

ὡς εὐμ.) Male in Cod. ὡς οὐκ εὐμ. *Stroth.* Quae negativa ab eodem Ms. 2, 2, 19. e. addebatur, etiam hic eadem de cauſa, opinor, contra contextum, et forte per comparationem e §. 14. e. Tum, P. deſerto, Sch. cum Bg. in adv., quo de infra.

τὴν ἀ. διοίσοντα) For. διοικήσοντα, ut alibi loquitur. *Steph.* Rectius διοίσοντι, ſ. διοικήσοντι, ut congruat cum pr. ἄλλῳ τῳ. *Sylb.* Bg. probat Stp. et Sb., legens διοικήσοντι. *Leisn.* Bene habet διοίσοντα. Eſt accuſ. abſolutus; et διαφέρειν in hac re proprium eſt vocabulum, *onus impoſitum* conſtanter et ſine offenſione, usque ad metam propoſitam, *perferre*, ſalvum per omnia diſcrimina. *Reisk.* Scribe διοίσοντι, ut Sb. volebat. *Stroth.*

Leisn. in m. Bc. 2. „ſ. διοίσοντι ſ. διοικήσοντι, (ſed in m. Ms. Bg.) διοίσοντι, quaſi facile eſſet portaturus onus imperii" ſed Sch. plane cum Bg., at Sb. in Ind. modo „διοίσων τ. ἀ., pro διοικήσων" tenente Stp. Th. (qui hic e P. correxerit) aliunde 4, 95. F. „pro ſimpl. ferre, in vulg. Lexx." e variis locis, bonorum etiam ſcriptorum, e Bud. C. 227, 29., quam notionem repetit L. Ern. Nr. 5., probantque alii, praeter ipſum Sb. Ind. ex alio Noſtri loco, Xen. Bach. Ind., Krb. ad N. T. p. 9. m., tum Inttp. ad Soph. Ai. v. 511. ad Thuc. 11, 39. 412, 14. 549, 7. cum Ind. et Abr. Dl. p. 443. i. 622. m., it. Eur. Oreſt. v. 49. coll. v. 440. et 752. Hipp. v. 1143. Barn., Hel. v. 1012. et Ion. v. 610., uno Ind. Dion. Caſ. in formula δ. τὸν πόλεμον deflectente ad Rsk. et vim propriam praep., quae tamen et in aliis compoſ. vacat; unde nec opus ſit corrigere δὴ οἶσ., (ut alias δὴ in δι corruptum coaluit, cf. ad Thuc. p. 550. N. 32. e. Ern. ad Xen. 2, 1, 24. it. 1, 2, 64. et Aeſ. F. Hſ. 131, 3., quanquam Noſter et 3, 15, 11. δὴ a ſyn. ἔτι divellit,) ſed Bg. recte in vulg. manſerit, ubi praeterea, quoad caſum, ſervato acc., non modo formula illa Rsk. naſcatur, ſed etiam enallage alia, cum acc. copuletur cum dat., et hic quidem in oratione non infinita et obliqua, ſed recta; quod mihi ſane durius videtur; ut potior ſit dat., in primis e ſimili ap. Luc. loco ſupra ad ἐλπ., ubi poſt ἐλπ. ὑπ. quoque ὡς δὴ cum dat. particip., per liberiorem ibi Vs., pro, *fore, ut* tandem *aliquando* aſcenſurus *ſis*, ſ. *fore* ſcilicet, *ut* rel., et adeo h. l. etiam, *fore,* ut *ſit geſturus* rel. (quo Lat. ſyn. pro ferre, etiam reddunt Gr. in formulis ſuperioribus,) vel *fore,* ut *laturus*, portaturus *ſit*, tanquam onus impoſitum.

ἐν ἀρχ.) Sch. „εὐν. benevolis *ſubditis* in principem „praeter ſupplementum, (pro ſimpl. oppreſſo pron. αὐτῷ, in pr. dat. ἄλλῳ — τῳ latente,) participium accipiens pro adi. cum Bg., dum in rem dicit etiam Plautus Mil. gl. 3, 1, 17. *facile 'ſt imperium in bonis*, quam praep. ſeveram Bg. mutavit ad caſum in dilucidiorem.

„δὲ ταῦτα, μέγαλα ὄντα καὶ „ἐξαίρετα, τιμῆς τε αἰσθήσει „ἐκπλήττει, δέος τὲ καὶ ἀγω-

me iſta, cum ſint magna ac egregia, et honoris ſenſu obſtupefaciunt, et metum ac ſolici-

ἐμοὶ δὲ) Bg. *ἐμὲ* leg. *Leisn.* in marg. M. Bg., etiam in m. Ox. *ἐμὲ* ſignans, recte, ut hec contra omnes libros dubitarim ſtatim ſic edere, cum et P. clare eum oſtendat caſum, et vulgatus, ad particip. *ὄντα* tractus, non edat ſententiam bonam, et denique requirat ad v. *ἐκπλ.* ellipſin *τοῦ ἐμὲ*, quae dura ſit, monſtrata tamen etiam a Sch. in v. „*ἐ. με τοῦτο αἰσθ.*, obſtupefacit *me* hoc *ſenſu*“ petente reliqua Bg. quoque e P. partim, qui libere egerat in *δὲ* et addito adv. *δή*, Noſtro variante in adi. *ἐξ.* pro §. 12. *ἐπιλ.*, ſed tenente Stp. Th. v. *ἐκπλ.* cum Lat. Bg., non tamen cum dat. rei, nec ſubſt. *αἰσθ.* pro cogitatione, ut h. l. ſimul capiendum, niſi forte 1, 230. F., quam vim recte ſeparatim ponit G. Th. Nr. 3. in Lat. Bg., nihil tamen et ipſe in ſententiam proferens ſimile, ſed noſtrum Gr. in v. cum exemplo de re „*eum* obſtupefecit *pudor*,“ qui tropus, h. l. remotus, efficiat, ut ſit, illa, benevolentiae veſtrae in me documenta, animum meum replent ſtupore et admiratione, quae oritur cogitandis rebus magnis; unde haec ipſa ſimul a Noſtro exprimuntur.

δέος) Neceſſario Bg. in hoc membro e *pr.* pron. alius caſus explevit dat. *ἐμοὶ*, ut ne cum P., pronominis caſum unum retinente, abeundum eſſet ad v. Lat. remotius, variante Noſtro pro pr. §. *ἐμβάλλειν*, quod ſevere eſt Lat. Bg., cf. 1, 6, 15., et ap. Sch. quoque in utr. ſubſt. „*ἀγ.* *contentionem* ſ. *curam* iniicere, *δ.* metum *iniicere*, *ἐμπ. μοι τοῦτο δ.*, facit *hoc* in *meo* animo *metum*“ ſed ap. Stp. Th. poſt idem Lat. 3, 436. G. m. *ἐνί. φόβον* ſ. *δέος*, Herodi. *incutere* terrorem“ e ſolo ſic Noſtro, ap. quem non eſt cum *φοβ.*, ſed ap. Xen. *Ἀνβ.* et Luc., v. Ind., ut et ib. 2, 39. l. 12. *δ. ἐμποιεῖν*, terrorem *iniicere*, nec praeterea per Indd., ubi modo cum ſubſt. affectus *φθόνον* Xen. Pol. Z., ſed Cyr. Mor. tantum *ἐλπίδα*, it. *μετάνοιαν* Plut. Kr., etiam cum ſubſt. al., ut in Thuc. cum Abr. Dl., Dem. Ael. V. h. Iſocr. Pan. Mor. et Ev. F., it. Sb. Ind., ſed cum acc. perſ. Aeſch. Fi., cf. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. C. p. 34. m. et Heſ. 1, 1204. m., proferente Stp. Th. modo 1, 106. D. m. ſub „*ἀγωνία*, angor, — pro timore ſimpl. — Dem. p. Cor. *ἦν* — *ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ*, quo in loco aliquid amplius *ἀγ.* ſignificat, quam timorem“ nec tamen ut explicet deinde, quid illud ſit amplius, ut nec Ind. Dem., ubi modo „*ἀγ.* trepidatio, formido de futurorum eventu“ quod et cadat in *φ.* et *δέος*, in quibus ipſis nihil diſcriminis affert Ind. idem, cum copulantur, ut ib. 625, 13. *φόβον καὶ* — *εὐλάβειαν*, it. ap. Fi. Pal. 47, 2. *φ. καὶ ταραχὴ*, it. ap. Ioſ. 1, 565. ſ. 8. l. 8. *metum* et *terrorem*, et Plat. Phaed. p. 175. e. *δέει* — *ἢ δειλίᾳ*, ubi N. 11. differentiam ſtatuit, etiam alii in *δ.* et *φ.*, cf. Ammon. p. 39. e. Wyttb. Plut. de vind. p. 61. i. Abr. Dl. Th. p. 451. i. et Auct. p. 347. m. 382. i., ut porro Bg. Lat. ſubſt. primum ap. G. Th. cum *φ.* et *δ.*, ſed ſecundum etiam cum *ἀγωνία* „cura et inquietudo, quae mentibus inhaeret“ quod Gr. ſimiliter redditur ap. Ioſ. 1, 352. ſ. 9. e., ſed p. 513. ſ. 5. m. *φόβον καὶ δεινὴν ἀγωνίαν*, *metum* gravemque animi *dolorem*, 2, 270. ſ. 1. e. *τό γε* — *ἀγωνίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐνεποίει*, *non* mediocri — *ſolicitudine*, ubi N. male tentat et explicat, ut Kypk. 1, 328. e. affert e Ioſ. „*ἀγωνία καὶ ταραχὴ*, animi *angor* et *perturbatio*“ tum ap. Diod. S. 2, 171. l. 58. *πολλὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπορίαν*, ingens *anguſtia* et

„να οὐ μικρὸν ἐμποιεῖ. μεγάλων γὰρ εὐεργεσιῶν προϋπαρχουσῶν, τὸ ἰσότιμον

14. *tudinem mihi non parvam iniiciunt. Magnis enim beneficiis iam extantibus, paria refer-*

perplexitas, p. 183. l. 65. ἀγωνίᾳ πολλῇ, *angore*, at 1, 660. l. 98. *trepidatio*, et ap. Dion. H. S. T. 1. 720, 25. ἀγωνίας πλήρεις καὶ θορύβων, *anxii*, per quae quis inclinet hic ad corrigendum δέος τὲ καὶ ἀγωνίαν οὐ μικρὰν, cum et alibi duo ſubſt. iſta videantur confuſa, cf. Ind. Ern. Polb., ut cum alio ſubſt. ἀγωνία infra 7, 5, 9., et ἀγωνία de pavore ac metu, it. anxietate ſ. anxia dubitatione praeterea dicatur, v. Rsk. ad Polb. p. 477. m. it. Long. Mor. 19. e. et 22, 1. p. 134. i., ſed vulg. ἀγὼν modo ſic, de certamine qualicunque, etiam forenſi, in quo eſt contentio, labor et periculum, unde et de his ipſis ponitur, v. Heſ. 1, 79. e. Suid. 1, 36. i, Suic. Th., Ind. Hom. Heſ. Orph. Soph. Ai. Ariſt. Kuſt. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. 7. 8. Dem. cui add. 1189, 12. 16., Iſocr. Ev. F. et Pan. Mor., cui add. p. 72. i. Xen. Ern., Ἀνβ. Mor. Pol. Z. Aeſch. Fi. et The. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Plut. Hſ. Long. Mor., cum adi. μέγας et οὐ μέτριος Luc., οὐ μικροὺς, οὐδὲ ὀλίγους Iſocr. Mor. p. 37. i. τοὺς μεγίστους p. 120. m. it. cum gen. p. 32. e. et ap. Muſ., it. tropice Eur. Valck. Phoen. Soph. Ai. Thuc. e 492, 32. πολὺν τὸν ἀγῶνα τῆς γνώμης, The. Fi. et Long. Mor. 26. e., it. Hom. Ern. Ind. in N., ut in partem criticam D'Orv. Ch., ſed in L. N. T. Krb. „5) cura, ſolicitudo, cum labore coniuncta, (et Fi.) b) ſolicitum ſtudium, rel.“ a quibus cum aliis diſcedit tamen Schw., ut nec Stp. Th. hanc vim tenet, niſi forte 1, 99. F., nec L. Ern., ſi non „Nr. 9) moleſtia“ cum tamen diſerte habeat in „ἀγωνία, — 3) ſolicitudo, angor, trepidatio“ quae notio tamen vindicari fortaſſe poſſit etiam alteri ἀγὼν hinc, quia cum hoc quoque ἀγωνία convenit in notione pro certamine, v. Heſ. 1, 79. m. Suid. 1, 36. m. Ind. Dem., Iſocr. Ev., Fi. Aeſch. Xen. Cyr. Dion. H. S. T. utr., it. Thom. Mag. p. 12., ut ſalva maneat vulg. lectio, etiam ob §. 16., ſed tamen vel ſic copulentur a *Noſtro* ſyn., convenientia illa in cogitatione ac ſenſu triſti de futuro malo aliquo, h. e. animo non ſat grato in factis, imbecillitate atque inopia in compenſandis benefactis, ſed diverſa eadem, ut genus et ſpecies, quatenus timeas credasque, te non poſſe ſatisfacere beneficiis magnis, ſed et dubites ac neſcias, qui efficias id, vel maxime cupiens et contendens, in quo ſit animi quoddam hic quoque certamen, quod et noſtrates habent in ſuo *Kampf* tropico de moleſtia et dolore, quanquam hic et procedit *Verlegenheit*, cf. Ephem. Lipſ. litter. 1784. p. 575. e. In μ. Sch. „parvam *curam*“ tacente Stp. Th. in οὐ, cf. Dem. 80, 21., in quo variat Noſter pro pr. μεγ., ut et mox in eodem, ubi, P. deſerto, in v. πρ. mutat Bg. praepoſitionem in ſeparatum adv., ſed non vicinius, ut alibi, ignorante id Stp. Th. cum L. Ern., ſed copulante Noſtro cum εὐ. ex analog.

τὸ ἰσ. λ.) Forte ſic diſtinguendum et ſcribendum eſt, δυσέφικτον ἀεὶ ἐν ταῖς ἀμ., *ſemper* eſt difficile, in referenda gratia paritatem honoris, tibi habiti, *conſequi*, h. e. paria paribus referre. *Et cum* ſit facile, officia minuta maioribus demereri: tum multo eſt facilius, hoc pacto opinionem et famam hominis grati atque memoris aucupari. Sin autem, a quo tu beneficiis ornatus fueris, modum omnem excedentibus, eum demerendi rationem nullam inveneris: non hoc in cenſum venit, negatum tibi

„δυσέφικτον. ἀλλ' ἐν [g] ταῖς
„ἀμοιβαῖς [h] καὶ μικρὰ μὲν
„λαβοῦσιν ἀντιδοῦναι μεῖζον

re arduum. Sed in viciſſitudine beneficiorum etiam iis, qui parva acceperint, redditio maio-

g) M. Ba. ἐν μὲν ταῖς λ., v. N. h) In edd. hic comma erat, etiam in Mss., tacentibus Excp., ſed poſt μειζ. comma deerat modo in B. 2. R., v. N.

prorſus fuiſſe, rationem invenire, qua ſtudium illud alterius erga te pari menſura compenſaretur, ſed abſolute et deſtricte haberis atque audis homo tardus, importunus, et acceptorum beneficiorum plane immemor atque *contemtor*. Iuvit difficilis huius loci ſententiam quadam quaſi circumlocutione explanare. *Reisk.*

Manet cum libris omnibus in vulg. et lectione et diſtinctione P. quoque, niſi quod libere ordinem enunciationum mutat, tum adv. addit et γὰρ per ſyn. reddit; nec opus eſt novare quid, cum antiqua faciant ſententiam commodam, etiam expreſſam bene a Bg., tum omiſſo v. ſubſt., a P. expreſſo, tum ex eodem reddendo verbali per adi. ſyn., ſed adi. pro ſimpl. ἴσον per formulam inf. cum adi., praeeunte etiam Sch. „δ. quod vix aſſequi poſſumus, cui vix pares ſumus, nempe par pari in magnis beneficiis referre, ἰσ. *paria*, ſ. aequalis valoris referre“ partim ex Ind. Sb. „τὸ ἰσ., par pari ref.“ cf. Stp. Th. v. δ. ſine auctore, etiam ap. Heſ. 1, 1045. m., ſed repertum phyſico ſenſu et tropico, quo hic, pro δυσχερὲς, (quod ap. G. Th. in Bg.) ſ. οὐκ εὐμαρὲς, per quod Noſter mox variat, in Ind. Plut. de diſcr. Gs. Chr. cum Krg. it. ap. Diod. S. 1, 285. l. 3. et p. 253. l. 32. δ. οὖν ἐστὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τῶν πραχθέντων ἀπαγγεῖλαι, *arduum* igitur *eſt* ac *difficile*, rel., ut, tacentibus meis quidem Indd. rel., vox videatur recentior. Tum ἰσ. ap. Stp. Th. hinc e P. ac ſolo e Noſtro, qui ſane pro privo illo ἴσος hic et alibi ceperit, neglecta vocis notione ac parte extrema, quam tamen notionem non aliunde tenui, cf. L. N. T. Ind. D'Orv. Ch. Luc. et Dion. C., at neutr. pro ſubſt. ap. Ioſ. 1, 443. e.

ἀλλ' ἐν τ.) Additi a Ms. μὲν non eſt veſtigium in P., qui et mox ſq. μὲν non bene cum Bg. opprimit, quia refertur ad ſq. §. δ' in oppoſitis parvis et magnis, cum contra in Ms. regione particula iſta ſtet ſolitaria, quod et alias quidem fit, et, ſi exciderit ob pr. ſyllabam ἐν ſimilem, hic illud efficit, ut in vicinia bis ponatur, cf. D'Orv. Ch. p. 560. e. Luc. 3, 92. N. 9. b. et Abr. Dl. Th. p. 591. Tum Leisn. in m. Ms. Bg. „*ſed* in *viciſſitudinibus* beneficiorum, *etiam* iis, *qui* parva *acceperint*, reddere *aliquid* maius, *non* tam *facile*, quam *gratum* eſſe *videatur*“ cum Bg. μὲν et ipſe omittens, ſed et e P. addens in ἀμ. gen. εὐεργ., (qualis et diſerte eſt ap. Eur. Hel. v. 158. θεοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο, dii *vero* tibi *reddant* gratiam *pro* tuis *beneficiis*, cum h. l. e pr. εὐεργ. modo ſupplendum ſit pron. αὐτῶν,) tum ſervans plur. ſubſt., quem e P. pro ſing. Bg. cepit, porro cum Bg. recte ſumens καὶ, a P. neglectum, (qui et libere in rel. verſatur,) etiam particip. bene reſolvens cum Bg., ſed hunc deſerens in rel., primo in inf. ſevero, non per ſubſt. cum gen. (ut Sch., partim e P., in „ἀντ. *referre* maiorem *gratiam*“ qui merum tenet Lat. ſubſt. *beneficium* in adi. μειζ. ubi Leisn. libere pron. τὶ aſſumit, cum Noſtri neutra poſt fem. εὐεργεσιῶν requirant non tam affine ſubſt. εὐεργέτημα, quam commune χρῆμα, aut ἀγαθὸν, quod §. ſq. exprimitur,)

„οὐχ οὕτως εὐμαρὲς, ὡς [i] εὐχά-
„ριστον δοκεῖ [k]. ὁπηνίκα δ' ἂν
„ὁ πρῶτός τι [l] δράσας ἀγαθὸν,
„ἀνυπέρβλητον κατάθηται χά-

ris ncu tam facilis eſt, ut grata videatur; quando autem is, qui prior benefecit, inſuperabilem eo ipſo collocavit gratiam, tunc

i) In M. Ba. ὡς deeſt. *Mart.* it. in rel. Mss., v. N. k) Hic δοκεῖν clare in Excp. M. Ve., ut, tacentibus Excp., in Mss. rel., et edd. omnibus, praeter δοκεῖ Ing., v. N., ut colon Bg. hic quoque in Stp. etc., e μὲν et δὲ relatis. l) πρῶτος τὶ Stp. al.

deinde maxime in οὐχ οὕτως — ὡς vertendo cum P., ubi Bg., ſecus ac §. ſq. extr., deceptus videatur a vulg. inf. δοκεῖν, quo de mox, ut ὡς ſumeret pro ὥστε, cum Noſter formulam illam οὐχ οὕτ. — ὡς uſurpet in comparando, et ſic, ut in poſtr. membro poſt ὡς extrinſecus arceſſi liceat adv. μᾶλλον, et Lat. *potius*; quanquam et ſubſtituas particulas Lat. copulativas, *et — et*, it. *tum — tum*, cf. Ind. Sb. et ad Vig. p. 426. N. 14.; tacente Stp. Th., cf. de v. ἀντιδ. Ind. Thuc., ſed de adi. εὐχ. Ind. Xen. Cyr. et L. N. T. Schw. Caeterum ex his ſimul ſtatui poterit de diſtinctione huius loci, ut poſt ἀμ. et μειζ. commata potius omittantur, cum dat. λαβ. pendeat quoque ab adi. εὐμ., ſive potius ab omiſſo ἐστὶ; aut à v. δοκεῖ, cf. N. ſq.

ὡς εὐχ.) In Cod. deeſſe ὡς ante εὐχ. δοκεῖν non probandum eſt. *Stroth.* Recte, propter dictum uſum in formula οὐχ οὕτως pr., quae requirit relativam ſq. ὡς, elapſam, credo, ob pr-ες ſyllabam ſimilem.

δοκεῖν) Scribo δοκεῖ. *Steph.* Et hoc, ſcriptum quoque a Leisn. in m. Ox., forte e Stp., vel contra Mss. ſtatim edidi, cum inf. poſt ὡς in formula pr. οὐχ οὕτως nunquam ponatur, ſed ſemper finitum tempus, ut §. ſq. et alibi, quod et ap. P. hic comparet, ubi v. δ. poteſt etiam ad pr. membrum et adi. neutrum et dat. particip. λαβ. regi, neque adeo v. ἐστὶ ſuppleri.

ὁπην.) Sch. partim e P. in v. δρ. „qui *contulit* in *aliquem* bonum *quoddam*, — neutr. pro ſubſt. ἀγ., *beneficium*," cum Stp. Th. 1, 11. F. aliunde, et ſine Noſtri v. δρ., ſed cum affinibus tamen, ubi et acc. perſ. pron. τινὰ affert ſimul, hic a Noſtro oppreſſum, ſed a Sch. cogitatum, verum ut et hic ellipſin ſumas ſubſt. χρῆμα, cf. Thuc. 120, 27. ἔχων — τὶ ἀγ. δρᾶσαι τὴν πόλιν, *dummodo* aliqua *in* re *civitati* prodeſſe *poſſit*, cf. Ind. Gottlb. Or. Pericl. v. δρ., ſed 122, 2. βεβαιότερος δὲ ὁ δρ. τὴν χάριν, *is* autem, *qui* dat *beneficium*, Dem. 458, p. it. p. ſq. l. 23. 472, 8. 488, 19. (pro quo l. 14. τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ, quae eſt Bg. formula contracta, et adi. in adv., ſed omiſſo pron.) 490, 8. 497, ult. 503, 3. et p. ſq. l. 3. alio ordine ἀγαθόν τι, ſed eodem diremto 476, 20. τοῖς βουλομένοις ὑμᾶς τι ποιεῖν ἀγ., nec huc ſpectante Stp. Th. in ὁπηνίκα, cum Lat. tamen P. et Bg., ap. G. Th. cum Grr. affinibus ſimpl. ἡν. et πην., cf. Ind. Thuc., ſed ſine Ind. Dem. 230, 1. 328, 6., quanquam cum indicativo, Suid. 2, 703. et Heſ. 2, 768. m. Mox Sch. partim cum P. „κ. contulerit *gratiam*, ἀν. *eximiam*, inſuper. *grat.*" Bg. libere aſſumente ablativum duorum pron., etiam a Leisn. in Ms. cum linea notatum, ubi χαρ., propter pr. τὶ ἀγ., non eſt pro beneficio, ſed pro favore ac benevolentia, et tropicum v. κατ. pro tribuere ſ. declarare, cf. 1, 4, 7. m., pro cujus σπουδὴν hic variatur, cf. Stp. Th. 3, 1501. D. m. et 4, 350. G. ſq., ad N. T. Act. 24, 27.

„ϱιν, τὸ μὴ κατ' ἀξίαν[m], ἀντι-
„δοθὲν οὐχ οὕτω[n] δυσπόριστον,
„ὡς ἀναίσθητον ἅμα καὶ ἀχά-
„ϱιστον ὀνομάζεται. ὁϱῶ δὴ 16.

id, quod parum pro merito red-
ditur, non tam aegre parabile,
quam ſenſus expers et ingratum
nominatur. *Video igitur*

m) M. Ba. *κατaξίαν* una voce, cf. 1, 4, 12. i. n) M. Vi. *οὕτως* ſq. conſona, cf. 2, 1, 23.

Pric., huc breviter ſpectantem, Kypk. 2, 126. Krb. p. 256. m. Loesn. p. 232. e. it. Lexx. cum R. Or. V. 3. p. 433. N. 74. V. 5. p. 84. N. 67., lib. de V. med. ed. F. p. 60. m. W. p. 112. i. et Ind. Dem. v. et χ. it. Xen. Cyr. Z., ſed adi. ἀν. ap. Stp. Th. modo aliunde, nec cum Lat. P. et Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ubi Noſter iterum variat pro §. 13. μεγ. et ἐξαιϱ. iungens ex analog. cum χ., cf. cum aliis ſubſt. rei Stp. Th. Foeſ. O. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum ſyn. εὔνοια, Dem. Iſ. Pan. Mor. et Ev. Fi. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. et Diod. S.

τὸ μὴ κ.) *non* ex *aequo* ſ. *merito* redditum *beneficium*. Sic Ael. V. h. 12, 62., niſi non vera eſt emendatio Perizonii. *Leisn.*

Ibi Periz. p. 830. N. 3. noſtrum locum iisdem Lat. vertit, ſed Stp. Th. 1, 480. A. formulam aliunde, praeter Bg., (e Sch. v. κ., una cum ſyn. adv. *digne*, at in ἀξ. „ſecundum *dignitatem*") etiam ſyn. „pro *dignitate*" quae viciniora et noſtrates habent, *nach Würden*, cf. cum articulo ſine diſcrimine Zoſ. 4, 42. i. *οὐ κ. τὴν ἀξ.*, *non* ex *dignitate*, Gat. ad Ant. 3, 11. e. Plat. Phaed. F. p. 294. i., Ind. Thuc., cum Duk. Praef. ad p. 497., Dem., cui add. 20, 17., Epict. Luc. Dion. Caſ. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., et, quoad ellipſin ſubſt. *τιμὴν*, L. Boſ. p. 324. e. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἀξ. e. et Mem. S., quale quid plenum in Ind. Xen. 'Aνβ. Mor., retinente Bg. e P. Lat. ſyn. in negat., tum ſyn. temporis adv., non, credo, quaſi *τότε* exciderit ob ſimilem *τὸ* ſyllabam, ſed libere ad perſpicuitatem, cum ſaepe *relativa talis particula* temporis in altero membro taceatur, deſerente *P.* etiam Sch. *in part.* „redditum *digne*, relatum *digna gratia*" ſeu potius *impari* magnitudine, de pretio, ut tota formula i. q. §. pr. *τὸ ἰσοτιμ.*, ſed Stp. Th. hoc paſſ. tantum e Greg. proferente, ut *δυσπ.* modo e Plut. Suid. et Heſ., ap. quos eſt ſine *χϱήσει* et N., nec mihi repertum, niſi in Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., cum Bg. Lat. etiam ap. Stp., hincque ap. Sch. una cum his partim e P. „quum *deeſt* alicui, quod accepto magno beneficio *reponat*" immo i. q. pr. *οὐκ εὔμαϱὲς* per variationem.

ἀναισθ.) Hoc ἀν. videtur per antitheſin reſpicere ad id, quod dixit (§. 13.) *τιμῆς αἰσθήσει. Steph.* in Th. hinc tacens, ſed cum L. Ern. tamen notionem tenens, huc aptam, pro ſtupidum, nobis *fühllos*, indicansque animum ſtupidum et carentem ſenſu beneficii magni, ut ap. Poll. 5, 141. eſt inter nomina ingrati animi, qui mox a Noſtro ipſe ſubiicitur, copulatis per copiam antecedente et conſequente, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 302, 3., Xen. Pol. Z. Luc. et Dion. H. S. T. 2. it. Heſ. 1, 59. N. 3. ſq., aberrante Sch. „ἀν. ἀγαθὸν, *ſenſuum* expers *beneficium*, h. e. quod non ſentitur ſ. agnoſcitur ab eo, cui exhibetur" cum non dicatur de re illa et beneficio, ſed univerſe, ut ſuperiora §. 13. *δυσεφ.* §. 14. *εὐμ.* et *εὐχ.*, et potius de homine eiusque animo, ut Noſter in *τὸ ἀντιδοθὲν* variat per particip. pro inf. *ἀντιδ.* §. 14. cf. N. ſq.

„οὐ τὸν τυχόντα μοὶ ἐπηρτημέ-
„νον ἀγῶνα o), πρὸς τὸ ἄξιον
„ἐμαυτὸν παρασχεῖν τῆς το-
„σαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς. οὐ
„γὰρ ἐν τῇ καθέδρα ἡ προε-
„δρία p), ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, εἴ

non mediocre mihi impendere certamen ad dignum me praeſtandum tanto veſtro in me 17. *honore: Non enim in ſolio conſiſtit principatus, ſed in rebus gerendis, ſi quis il-*

o) Comma hoc edd. abeſſe poterat etiam, ut in M. Bg. p) M. Ba. προεδρεία v. N.

ἀχαρ.) i. e. ab ingrato profectum et a ſenſus experte; ſicut et paulo ante εὐχαρ., grata *videatur*, eſt, a grato homine profecta. Imitatur in his oratiunculis Thucydidem. Itaque eius obſcuritatem affectavit. *Bergl.*

Qui recte ſic explicat, omittens ἅμα e P., qui in rel. hic liberior, Noſtro variante in v. ἀν. pro pr. ἐστι et δοκεῖ, it. forte reſpiciente, quoad ſententiam, ad Ael. V. h. 11, 9. e. ἀχ. δόξαι et 10, 8. ἀχ. φαίνεσθαι.

οὐ τὸν τυχ.) i. e. οὐ σμικρὸν, γενναῖον. *Stroth.* variante Noſtro ſic cum §. 13. ἀγ. οὐ μικρὸν, addito hic articulo, tum uno poſito tantum ſubſt., ubi Sch. „curam *impendentem*" e Bud. C. 1036, i. legente Stp. Th. 1, 572. C. cum Lat. Sch. „ἐπηρτημένος κίνδυνος" memoriter et reſpiciente 1, 9, 10., cf. Heſ. 1, 1339. *i.*, non *coll.* Suid. 1, 801. m., et Ind. Dem.; ubi ſubſt. Bg. pro ſtudio et labore, cf. G. Th. cum „grande *certamen*" non item per conſtructionem ſimilem cum pr. πρὸς et inf. ſ. particip., ubi Sch. „πρ. cum inf. et artic. ad *exhibendum*, ut exhibeam" bene ſic per cauſalem reſolvens, ut ſit i. q. εἰς τὸ λ. Tum P. in παρ' ὑμ. verbum ſupplet, ut παρειλημμένης, it. γενομένης, aut τυχόντα, de perſ. quidem, cf. §. 25. m., ubi Bg. liberior, tum in praep., (quae proprie eſt illa §. 12. τῆς πρός με τιμῆς,) tum in pron. *alius generis*, ut mutet formulam παρ' ὑμ. in ſimpl. gen. ὑμῶν ſ. ὑμετέρης, ad quam rationem *inclinat* in aliorum *locis* Stp. Th. 3, 36. E. ſqq., non *tenens ibi*, *vel in* τιμ., rectionem cum praep. π., quam v. ap. Ael. V. h. 2, 10. e. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων — τιμῇ ἦν, in *honore* Athenienſium *verſaretur*, quod tamen et reddas, *apud* Ath. *in* honore *erat*, non relata praep. ad τ., cui dederit Noſter eam fortaſſis per analog. modo, cf., praeter Stp. Th. l. l., in v. π. Ind. Xen. Z. Cyr. b. i. et Mem. S. it. L. N. T. *Schw.* p. 1026. b. m., ſed ad comparandum Thuc. 2, 45. i. παισὶ — ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγ., *liberis* — magnum *certamen* propoſitum eſſe *video*.

οὐ γὰρ λ.) E multis, paſſim in hanc rem bene dictis explicatisque, vel maxime loco commentarii eſſe poſſunt ad ſententiam Pertinacis, oratio Syneſii de regno, et de eodem argumento orationes Dion. Pruſaeenſis Chryſoſtomi, praeſertim quarta, in qua multa cum gravitate Alexandrum docet Diogenes, *non in nomine et ſolio et inſignibus, ſed in animo et operibus regiis, regnum eſſe. Boecl.*

Supplet P. hic aliquod v., ut κεῖται, pro viciniori ἐστὶ, quo et reſpexerit Bg., reddente Stp. Th. cum P. in καθ., ſed tacente hinc in πρ. (etiam de Lat. Bg., hic pro illa, quam vulgo dicunt, *praerogativa* ſ. praecipuo,) ubi ſcripturam Ms. per duplicem ει alio ſenſu profert, non mihi cognitam, cf. 1, 8, 10. et Suid. 3, 181. i. 196. i., ut Noſter variat pro ει

„τις αὐτὴν μὴ καταισχύνοι [q]: *lud non dedecoret.* *Quanto* „ὅσῳ δὲ τὰ γιγνόμενα [r], ὡς *autem praeſentia*, *ut mala*,

q) M. Ba. καταισχύνει v. N. r) M. Ba. et Vi. γενόμενα, it. Ing., v. N., ut poſt φ. noſtrum eſt comma.

2, 16. e. ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις λ. addito hic artic., ſine diſcrimine, et in καθ. forte pro §. 11. e. τὸν β. θρον., unde Bg. idem Lat.

καταισχ.) In Ms. lectione fuerit lapſus ſcribae, cum temporum conſecutionem Lat. in coniunctivo etiam ſervarit P., unde Bg. Lat., ſed e Sch. perſonam legitimam ſing., ubi ſupplemento fuerit opus pron. αὐτοῖς, ſ. δι' αὐτῶν, et, tropo remoto, ſenſus eſt, ſolio indignum ſe gerere atque oſtendere turpibus factis, cf. 1, 3, 6. m.

τὰ γιγν.) Muta in γενόμενα. Fortaſſe autem et μεγάλα ſcribendum eſt. Nam cum ὅσῳ et τοσ. ſubauditur μᾶλλον, et durum eſſet τοσούτῳ μᾶλλον μεγάλως ἐλπιζ. *Steph.* Vulgatae lectionis, ſi retineatur, hic ſenſus eſt, *Quanto* autem ea, quae in praeſens fiunt, maiori odio ſunt, ut mala: tanto futura, tanquam bona, ſperantur *magis*; ut per γιγν. intelligantur praeterita, ad praeſens uſque tempus durantia, et μεγάλως comparative accipiatur propter comparativae particulae (μᾶλλον) in utroque membro ellipſin. *Sylb.* Mallem γενόμενα. Nam de praeteritis ſermo eſt. — Μεγάλα Stp. et Sb., quia vix ferendum eſt Atticis auribus τοσ. μᾶλλον μεγάλως. Utrinque enim μᾶλλον ſubintelligitur. *Oxon.* Idem eſt, ac ſi dixiſſet, ὅσῳ μέτρῳ ὡς μεγάλως φαῦλα μισεῖται τὰ γιγνόμενα, *quae* nunc *fiunt*, τοσούτῳ μέτρῳ ἐλπίζεται τὰ μέλλοντα ὡς μεγάλως ἀγαθά. *Reisk.* Τὰ γιγν. alias ſunt res, quae contingere ſolent, ut ap. Epictet. λέγε, ὅτι τῶν γιγνομένων ἐστι: h. l. autem ſunt res, quae hactenus geſtae ſunt. Facile patet, ad ὅ. et τοσ. intelligendum eſſe μᾶλλον, ut ap. Anacr. Od. 12, 11. ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. *Stroth.*

Primo Sb. Ind. totius huius periodi non meminit, niſi in adv. μεγ., quod ſine Vs. cum v. ἐλπ. affert, cum eoque adeo copulat, nec porro id adv. tentat, ut errent Oxon. Tum Sch., non hinc afferens τὰ γιγν., id tamen e P. reddit in „φ. *odio* habentur *praeterita*, ut *mala*" unde cognoſcas, P. aut habuiſſe in ſuo Cod. etiam lectionem Mss., aut praeſ. pro aor. accepiſſe, cum ponantur pro ſe invicem, quanquam per ſe diverſa, cf. Suid. 1, 474. m., ſicut variant alibi γινομ. et γεν., cf. Iſocr. Ev. F. p. 11. N. 14., ſed hic e gloſſa manifeſta, cum litterae γιγν diſcrepent a γεν nimis, quanquam variantibus his ipſis particip. ap. Xen. M. Socr. 1, 4, 4., librariusque modo communicarit nobiſcum mentem ſuam, ac quo ſenſu et tempore caperet praeſ., quod proprie accipio, et cum Rsk., quo redit Bg., liberius vertens ex oppoſ. μελλ., pro τὰ παρόντα, unde oritur ſententia Noſtri 6, 8, 10. τὸ μὲν παρὸν τῆς ἀρχῆς βαρὺ — ἀκερδές τε —, τὸ δὲ μέλλον καὶ προσιὸν — ἐς τὸ κερδαλέον αὐτοῖς εὔελπι, directa hic maxime in Praetorianos, ad quos etiam quaedam huius orationis pertinent poſtea, v. c. §. 22., non approbantes hunc imperatorem, et alium ſpectantes, ſuis moribus commodisque aptiorem, cf. 2, 2, 8. ſqq. et 2, 4, 7. ſqq., quanquam Noſtri γνώμη etiam univerſe valet de imperantis ſingulis actibus, qui diſpliceant quibusdam civium; ſicut promiſcue τὰ γιγν. et τὰ πράγματα ponuntur ap. Dem., 102, 18. cll. 138, 20., et ſimul 98, 14. 111. 17.; ut tamen laboret hic ſenſus in ſecundo membro de actionibus imperantis futuris, quae, cum non poſſint praevideri, nec ſpem exci-

„Φαῦλα, μισεῖται[ſ], τοσούτῳ τὰ „μέλλοντα, ὡς [t] ἀγαθὰ, μεγά„λως ἐλπίζεται. καὶ τὰ μὲν

magis odioſa ſunt: tanto futura, ut bona, maiori ſpe 18. *expectantur. Ac nefaria*

ſ) M. Ba. deinceps μισεῖτε[αι] — ἐλπίζετε[αι] — μνημονεύετε[αι] v. N. t) B. I. R. εἰς mendoſe, ut poſt ἀγ. in edd. ubique comma eſt, v. N.

tant: cum contra in imperio novo ſemper fere expectent lucra maiora rebellantes ac ſeditioſi; quo et referendum, quod Leisn. in Vol. quodam dedit „Sall. b. Cat. 37, 3. de plebe, *vetera odere*, nova *exoptant*; odio *ſuarum* rerum *mutari* omnia *ſtudent*, etc., ad quem locum v. Cort. p. 224.“ h. e., qui ad *nova exopt.* „meliora ſibi in mutationibus ſemper ſperantes. — Non minus eleganter talia expreſſit Herodi. 2, 3, 19. 7, 3, 11.“ ſine textu, huc reſpiciens, etſi per pravum §. numerum; variante Noſtro in ſententia eadem proferenda, dum hic brevius eandem eloquitur et obſcurius, quam altero loco iſto, ubi et τὸ μελ. auget per copiam in addito πρ., et, quae hic membra ſunt peculiaria, ὡς φ. et ὡς ἀγ., ſcil. ὄντα, *quia* ſunt *mala*, i. noxia, et *bona*, i. e. utilia, ibi intexit ſtatim orationi per ſyn. Caeterum de Rsk. ellipſi ad ὅσῳ v. L. Boſ., ut mox de rel.

μισεῖται) In Ms. ambigua ſcriptura potius lapſus ſit ſcribae, cum γνώμη Noſtri, mutata per perſ. ſecundas verborum in νόημα, ad ſenatores praeſentes valens, videatur durior et acerbior, quam pro miti Pertinacis ingenio ac reliquo ſermone, in primis cum mox iterum ſequantur ſententiae univerſae, etiam, cum pungantur Praetoriani; quanquam et P. mutat perſonas, non ita odioſe tamen; cum prima perſ. plur. act. complectatur in ſententiis talibus et nos et alios, atque adeo univerſum genus perſonarum et hominum, aeque ac tertia Noſtri in paſſ., ubi Sch. „μ. φ., *odio* habentur *improba*“ capiens φ. moraliter, pro vitioſis, de quibus tamen potius in ſq. demum §. videtur dici, ut hic modo de noxiis; quanquam notiones hae ſunt copulatae; non tenente Stp. Th. in v. μ. Lat. Bg.

ὡς ἀγ. μ. ἐλπ.) Sch. in „ἐλπ. *futura* ſperantur *magnopere*, ut *bona*“ copulans adeo adv. cum v. ἐλπ., quod facit et Bg., ſed ut μᾶλλον, aſſumtum iam in pr. v. μισ., hic mutet in affine adi. gradus compar., accommodans id ſubſtantivo, quod habere v. ἐλπ., per phraſin reddito, tolerans tamen adeo illud Stp. improbatum μᾶλλον μεγάλως, in quo nec ipſe video quid duri, rem non aeſtimans e Lat. ſermone, ſed e Gr., ubi μᾶλλον frequentius copulatur cum adi. et adv., ut non tuto dixeris, quid rectum, aut minus, cf. Ind. Fi. Aeſch. v. e. L. N. T. Schw. p. 872. a. e. it. L. Boſ. Ell. p. 558. i. e 1. Cor. 9, 15., tacente Stp. Th., it. de μᾶλλον omiſſo poſt ὅσῳ, quo de v. L. Boſ. l. l. m. L. N. T. Fi. v. ὅσ. e., Duk. ad Thuc. p. 435. N. 5., ad Luc. 1, 735. N. 94. it. 2, 495. e. 730. N. 28. et Ind. Xen. Cyr. Z., ſed Stp. Th. modo tenente has formulas 2, 775. G. „τοσούτῳ μᾶλλον, ſequente ὅσῳ, Lat. *tanto* magis, — *quo*, (ſine auctore, ubi reſpexerit N. T. Ebr. 10, 25., quo de v. L. N. T. Fi. l. l. et Krb., qui in τοσ. μαλ., ὅσῳ βλέπετε diſerte inſerit μᾶλλον ante βλ.) alicubi vero et ὅσῳ μᾶλλον, non praecedente τοσούτῳ, ut ap. Thuc. l. 1.“ immo 7, 63. ſ. 486, 8., ubi Vs. recte in pr. membro explet τοσούτῳ ſ. τόσῳ μᾶλλον, tum Stp. 3, 498. C. in τόσῳ, hoc et ὅσῳ cum nudo comparativo adi., cui

„δεινὰ τῶν ἔργων ἀεὶ μνημονεύε-
„ται [u]. (τὸ γὰρ λυπῆσαν

quidem facta ſemper memoria tenentur, (quod enim offen-

u) In M. Ba. ſigna () abſunt. *Mart.* Quae neceſſario ſunt in Stp. al., it. M. Bg. add. Luc. 3, 160. l. 16., at p. 500. D. etiam ſic τοσούτῳ, cui add. Fi. Aeſch. 2, 40. e., praeter quae tenemus ὅσῳ ſ. ὅσον 1) ſolum ap. Thuc. et Luc. l. l. ſupra primis, it. cum adi. comparativo aut ſuperlat. Ind. Fi. Aeſch., ſed 2) relativum, in N. T. Marc. 7, 36. ὅσον αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον, quo de loco L. Schw. p. 997. b. m. „ὅσ. adiunctum comparativis, (qualis ibi tamen non eſt, ſed modo v. διεσ. ſimplicis notionis,) pro ὅσῳ, ſubint. κατὰ" tacens tria, tum omiſſum eſſe μᾶλλον poſt ὅσον, tum τόσον ſ. τόσῳ ante μᾶλλον, tum denique hoc μαλλ. ibi poſitum cum comparativo, quo de v. plures, ſed illos varie ſtatuentes, Bud. C. 546, 79. Stp. Th. 2, 775. D. L. N. T. Schw. p. 872. m. Nr. 6. Krb. Nr. 2. Kypk. 2, 312. Loesn. p. 74. e. Thom. M. p. 596. cum N., it. ad Herodt. p. 569. N. 33. cum Ind., R. Or. V. 4. And. p. 125. N. 60. Abr. ad Aeſch. 1, 132. m. D'Orv. Ch. p. 146. m. Bg. Alc. p. 228. e. Vig. p. 404. i. Ind. Thuc. in N., R. Or. V. 7. Iſ. V. 8. And. cum Dem., Xen. Z. Cyr. et Mem. S., Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. F. Aeſ. Hſ. et Gs. Chr. 3) τοσούτῳ et ὅσῳ cum adi. comparat. utrinque in N. T. Ebr. 1, 4. 4) τοσούτῳ cum v. πλεονεκτεῖν, in quo inſit comparativus gradus, ſequente ὅσῳ cum v. ſimplicis notionis ap. Xen. Cyr. Z. 7, 5, 81., ubi N. poſt ὅσ. ſupplet μᾶλλον, 5) ὅσῳ cum tali verbo, ubi ſequitur τοσ. cum comparat. ap. Luc. 2, 195. l. 71. 495. l. 5. 730. l. 28. 6) ὅσῳ ſimiliter, ut ſequatur τοσ. μᾶλλον cum v. ſimplicis notionis ib. 2, 916. l. 56. 7) ὅσῳ cum comparat., ſequente τοσ. μαλ. cum v. ſimpl. notionis ap. Plut. Hſ. 4, 10. m. 8) ὅσῳ μαλ., ut ſequatur τόσῳ, ſed utrinque ſit verbum notionis ſimpl., ap. Thuc. 256, 54. 9) τόσῳ μαλ., ſequente ὅσῳ, cum verbis utrinque ſimpl. notionis ap. *Dion. H. S. T. 1. 674, 8.* 10) ὅσῳ cum adv. comparat. ἐπὶ πλέον, ut ſequatur τοσ. μαλ., ſed utrinque cum v. ſimpl. notionis, ap. Luc. 3, 239. l. 39. 11) ap. Xen. Cyr. Z. 1, 3, 14. χάριν σοὶ — μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς ὡς ἐμὲ, ubi N. ad μαλ. recte ſupplet τόσῳ ſ. τοσούτῳ, ſed poſt ὅσῳ eſt adv. comparat. πλεον., a quibus omnibus 12) diverſa eſt ratio noſtri loci, cum habeamus ὅσῳ et τοσ. cum v. ſimpl. notionis, ſed τοσ. cum adv. poſitivi gradus μεγ., ubi ſane utrinque μᾶλλον ſit explendum, variante μεγάλως cum μεγάλα ap. Ael. V. h. 12, 6. diſerte quidem, ſed per gloſſam tamen, cf. N. et Suid. 2, 513. i. μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, it. Heſ. 2, 552. m. ſed p. ſq. e. μεγάλ' — μεγάλως, cum N. 8., Stp. Th. Miſc. O. A. N. 3, 26. Abr. Dil. Th. p. 592. m. ap. Eur. Troad. v. 843. cum Ind. Luc. et F. Aeſ. Hſ., at ſemper proprio ſenſu poſitivi, pro valde ſ. vehementer, quod adv. cum v. ἐλπ. redeat ad P. formulam, qua de alibi, afferente G. Th. illa adv. Lat. cum Bg. v. *expect.*, non item hoc v. cum illius abl. ſubſt., ut eſt tamen ap. Niz. *quod* cum *magna* ſpe *expectamus*, quem locum e Cic. ad Att. 16, pen. e. (ubi N. tacent) ignorabat Cort. ad Cic. ep. 15, 21, 9. *reditum* ſpe *expectem*, in N. inclinans ad pleonasmum. Hic quidem ſenſus ſit, tanto certius ſ. confidentius expectantur.

τὰ μ. δ.) *Sic Longin.* π. ὕψ. ſ. 33. (§. 3. ed. Mor. p. 184.) τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. *Leisn.*

„δυσεξάλειπτον·[x]) τὰ δὲ χρη-
„στὰ ἅμα τῇ ἀπολαύσει καὶ τὴν
„περὶ αὐτῶν μνήμην συναναλί-
„σκει [y]. ἐπεὶ μὴ ὁμοίως

dit, non facile obliteratur) bona autem ſimul cum uſu etiam memoriam amittunt: quia non
19. *aeque delectat libertas, ac of-*

x) δυσεκπαλ. Mss. tres, v. N., nihil diſtinctionis ponentibus edd. Stp. al. et Ms. Bg. y) Omiſſa eſt praep. π. in Ing., ut poſt σ. mox, pro rel. edd. puncto, in Par. et Ed. colon eſt, cum M. Bg., v. N.

Sch. in ἐργ. „operum *iniurioſorum*" deſerit P., ut Bg. diverſos caſus, (ex analog. in Gr., cf. Liv. 1, 2. e. ultimum *operum* rel. in v. μν. formulam adhibens, quam Stp. Th. modo in act., cf. Ind. Dem., cui add. 304, 20.

δυσεξαλ.) cf. illuſtrem locum Dion. 46. p. 356., quem cum ſimilibus nonnullis ad Senec. 1. de benef. 1. Lipſius notavit. *Boecl.* Codicis lectionem, utpote infrequentiorem, veriorem puto. *Stroth.*

Non propter hanc cauſam verior eſt Mss. lectio, cum auctores eorum et alibi per rariora expromant peritiam ſuam, comparentque modo aliorum uſum, et confuſio facile incidere potuerit, ut Stp. Th. novum ignorat plane, ſed L. Ern. tenet phyſice modo „non facile abluendus" per Indd. mihi non repertum, at noſtrum vulg. ap. Diod. S. T. 1. 177, 63. *perpetuo*, tropice etiam, ut hic, ap. Stp. Th. ſine Vs. hinc tantum, fere per phraſin Bg., etiam in L. Ern., it. Sch. „quod *difficulter* obliterari *poteſt*, ut *offenſa*" partim e P., ut Bg. in λ., it. Dreſig. de v. med. p. 329. i., tenente Stp. Th. neque hoc, (ex analog. factum,) neque §. ſq. e. ſequens per variationem, nec ſyn. τὸ λυποῦν infra 5, 2, 14.

τὰ δὲ χρ.) Sch. in μν. „τὴν περὶ τῶν χρηστῶν σ. memoriam *beneficiorum* una *cum* uſu *conſumere*, σ. μν., beneficia *una* conſumunt *memoriam*" tenente Stp. Th. Ind. modo v. σ. alio ſenſu e Xen. Mem. S. I, 2., qui locus ſine Ind. eſt 2, 4, 6. m. per liberiorem Verſ. in ed. Th. V. 4. p. 97., quam in Ind. Gs. Chr., ſed L. Ern. etiam „2) una conſumo, ſimul abſumo" quo ſenſu eſt ap. Dem. in re ſimili 12, 12. συναναλώσει καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν, cf. Ind. ſine Vs., Noſtro ad celandum furtum dante verbo alium acc. ſyn., ubi Bg. tropum non retinet, ſine neceſſitate, pro Sch. aut affini *abſumere*, cf. in ſententiam ap. Cic. de off. 2, 16. ſ. 56. e. *in quo tamen ipſo* (leviſſimo homine) *una* cum *ſatietate* memoria *quoque* moriatur *voluptatis*, praeterea negligente Bg. illa περὶ αὐτῶν cum P., pro *ſui memoriam*, Noſtro et hic adhibente praep. π. in periphraſi genitivi nudi αὐτῶν, quae ſit lectio edd. Ing., ex operarum vitio orta, ut ap. Luc. 2, 401. l. 73. τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν, *eorum* — amare *memoriam*, per gen. quoque merum, tacente cum Indd. Stp. Th. de praep. π. cum ſubſt. μν., quae ſuſtineat ſe etiam e rectione v. μνᾶσθαι, quanquam in alia verbi notione, cf. Stp. Th. 2, 953. A.

ἐπεὶ) De Bg. Vs. procedat ſane hic edd. quarundam diſtinctio minor, ut et minima, ſtante P. a rel. ratione et puncto, at in relatis liberiore, ut et Bg., ubi Sch. „ό. ſeq. ὡς, perinde, ut" tenente Stp. Th. tantum ſyn. ὁμ. — ὥσπερ λ., cum libera etiam Verſ., cf. Ind. Fi. Aeſch., H. Ev. Fi. e p. 24. i., Dem. ſine Ind. 189, 4. ſq., Poſſ. Sync. p. 303. m., ſed cum Bg. Ind. Iſ. Mor. Pan., cui add. p. 49. m. et 64. i. ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 25. e. ſed cum dat. aliquo ib. 1, 2, 2., ſine Ind. Z., ut ſit fere ſyn. illi §. 14. ſq. οὐχ οὕτω —, ὡς, pro quo Noſter hic quodammodo variat; ſicut ſeverior Bg. Vs.

„εὐφραίνει ἐλευθερία, ὡς λυπεῖ „δουλεία[z]. οὐδέ τις, ἀδεῶς τὰ „ἑαυτοῦ ἔχων, ἐν χάριτος μοίρᾳ

ſendit ſervitus: neque quisquam, ſecure ſua poſſidens, id pro beneficio reputat, ſuis

z) B. 1. R. colon hic conveniat cum repertis in Ms. Bg.

cum *ac* eſt proprie illa Xen. de rep. Lac. 6, 1. e. ὁμοίως τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, ad priorum analogiam Noſtro forte ſcribente tantum, tacentibus meis quidem Indd. de Noſtri formula, et me praeterea habente ſolum ex Iſocr. Pan. p. 93. e. οὐχ ὁμ. Sed Sch. in „εὐφ. τοῦτο αὐτούς, *oblectat* hoc *illos*“ deſerto P. (quem Bg. ſequitur,) caſum aliquem perſ. monſtrat, credo, tantum rectionis innuendae ergo, cum contextui aptius ſit pron. perſ. τινὰ, quod et in ſq. membro exprimitur, cumque in talibus γνώμαις et univerſe pronunciatis ſoleamus potius animo ſupplere adi. πάντας, ſ. τοὺς ἀνθρώπους, tacente in hanc partem L. Boſ. Ell., ſed in eodem v. huc ſpectante L. N. T. Schw. ſine Vs.

οὐδέ τις) Sententiae color quidam ſit ap. Thuc. 52, 51. οὐ τοῦ πλείονος μὴ στερισκόμενοι χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσιν, λ. *non* habent *gratiam* de *pluribus* non *ereptis*, ſed *modicum* illud, *quod detractum eſt*, gravius *ferunt*, faciente Sch. partim cum Bg. in adv. „ſec., *libere*“ ſed Bg. cum P. tantum in ὁ. cum pron. iterum, capiente v. ἐχ. pro tenere, ut G. Th. in Grr. al. etiam profert κατέχειν, ſed in adv., ubi Stp. Th. pauper, cf. Ind. Dem., cui add. 17, 11. 140, 6. 657, 19., ſed 461, ult. ἃ., ἃ ἂν λάβῃ τὶς, ἔχειν λ., it. per ſyn. 28, 10. τὰ αὑτῆς ἔχειν ἀσφαλῶς, Ind. Diod. S. ex 2, 188. l. 38., cui add. p. 272. l. 43., praec. ſyn. ἀταράχως, it. Thuc. cum Ind. in Schol. et Heſ. 1, 90. i. ſine N.

ἐν χαρ. μ.) Haud infrequens eſt hoc loquendi genus ap. Graecos. Sic Luc. in Enc. Dem. dicit, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου, et ap. Dem. ipſum invenio ἐν ἔχθρου τάξει τίθεσθαι. *Struth.*

Viciniora habeo e Dem. Ind. „μοῖρα, — modus, ratio, locus, numerus, conditio, τάξις, — ἐν πολεμίου μ. (et v. ἐχθρ. i.) ἐν ἐχθρῶν μ.“ pro quo tamen in textu ipſo ſine omni Var. L. ἐν ἐχθροῦ μέρει, ut in v. μερ., ubi et haec ſine Vs., ἐν χάριτος μ., — εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι, non item hoc 568, 5. τοῦτ' ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει μέρει, cf. Phil. in Flacc. p. 765. F. i., quae poterant Berglero in mentem reducere ſevera Lat. *in beneficii* parte *ponere*, it. reponere, ſ. referre, ſequenti forte Scheidium v. χ. „pro *gratia* ſ. *beneficio* reputare *aliquid*, (unde et a Bg. ſuppletus caſus pron. τοῦτο,) μ. *pro* grat. *reput.* — med. τ. ταῦτα ἐν χ. μ., habet *iſta* pro *beneficio*, (ut Ind. Sb. v. χ., ſed ſine pron.) ſ. *putat* habendam *pro iis gratiam*“ in extr. fere cum P., ut priorem Bg. rationem brevem ſequuntur et alii, cf. Ind. Fi. Pal. v. μ., ubi comparatur quoque μερ. et χώρα, ſed ſine Vs. Ind. Dion. H. S. T. 1. in noſtro ſubſt. μ., it. v. ἐν et v. ποιεῖν, it. Dion. Caſ., ſed Stp. Th. 2, 845. C. aliunde (per liberam Vs. ex parte, et e Luc. ſine Ind. 1, 840. l. 42.) qui tacet etiam in v. τιθ. 3, 1470. F. ſqq., ubi tamen e Bud. C. 264, 44. ſqq. notionem pro ducere ſ. exiſtimare ponit, quam hic Bg. ſecutus ſit, ſi non illam pro imputare, cf. G. Th., qui modo habet „*ponere* — *in* loco *beneficii*, i. aeſtimare, Cic. ep. fam. 15, 4, (28., ubi Cort. tacet,) — *in* numero *oratorum*, — reponere *in* numero *eloquentium*, (ſed in ſubſt. *pars* 706, 47.) *in* parte *cauſae* ſ. *laboris*, (ſine auctore, at in praep. 1025, 40.) *ipſe* in *parte* laboris

„τίθεται, τὰ ἴδια καρποῦσθαι „νομίζων[a]· ὁ δὲ τῶν οἰκείων „ϛερηθεὶς; αἰώνιον ἔχει[b] τὴν „μνήμην τοῦ λελυπηκότος[c]. „οὐδ' εἴ τις εἰς[d] τὸ κοινὸν χρη-

ſe frui exiſtimans; ſuis autem bonis privatus aeternam habet memoriam offenſae: ne-
20. que ſi qua in commune me-

a) In M. Ba. parentheſis a τὰ — νομίζων non eſt obſervata. *Mart.* nec in edd., niſi in Stp. al., quae poſt νομ. nihil habent, pro rel. puncto, nobis facientibus cum M. Bg. b) Pro ἔχων edd. rel., et tacite etiam Mss., modo Ing. ἔχει habent, v. N. c) Hic comma in A. al., ſed in Ed. colon cum M. Bg. d) εἰς omiſſum mendoſe in A. al.

ae periculi *fuiſſem*" e Liv., ubi et Ind. a. e. ſine explic., ad quam analog. tamen equidem ſeveris illis uſurus ſim, aut certe vicinis *in loco* ſ. *numero*, quae et ſunt ſupra ap. Stp. Th. et Rsk. Ind., ſicut totam formulam, in primis cum v. τιθ., Noſter finxerit modo ad analog. priorum, quoad Indd. mei de tota ſilent.

τὰ ἰδ.) Parentheſin quidem neceſſario poſuit P. ob reſolutum per *quippe* particip., liberius in rel. verſatus, cum ſervatum particip. in notione cauſae nihil requirat ante ſe, quam comma, ut Bg. fecit, nihil novans, quam ut adderet pron. ἑαυτὸν in v. κ., ubi Sch. „fructum *percipere* de *ſuis*" obſcure, cum ſit ſimpl., quod Bg. dedit, cf. 1, 1, 2., et variet Noſter modo cum pr. τὰ ἑ. ἔχων, ut in ſq. τῶν οἰκ., it. in τὰ ἰδ. cum 1, 14, 5. e., proferente tantum Stp. Th. in v. i. e Dem. „κ. τὰ αὑτῶν, *frui* ſuis *rebus*" ſine Ind., recte expleto ſubſt. χρήματα ſ. πράγματα.

ὁ δὲ τ.) Bg. ſequitur P. modo in expleto ſubſt. χρημάτων, non ad Noſtrum reſpiciente Stp. Th. in v. ϛ., (cum Lat, tamen Bg., ap. G. Th, cum Gr. n., cf. Suid. 3, 372. m.,) ſed huc in adi. 2, 1232. B. m. e P. cum loco Xen. Mem. S. 2, 6, 23. e. ſine Ind. τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ λ., quae ſint ſevera Bg.

αἰων. ἔχων) Scribo ἔχει τὴν μν. Videtur natus error ex praec. ἔχων. *Steph.* Suſtineri poteſt ſententia, mutata interpunctione. *Baecl.* Poſt ϛερηθ. videtur μνησικακεῖ, vel tale quid, deeſſe. *Reisk.*

Sch. in v. „habens *memoriam*, μν. *nunquam* alicuius *obliviſci*" e P. fere, e cuius *obliviſcitur* apparet, eum legiſſe in ſuo Cod. cum Stp. ἔχει, quod et Bg. exprimit, recte haud dubie, cum alia interpunctio nec a Boecl. indicata ſit, nec procedat, et error natus fuerit, praeter Stp. cauſam, etiam e vicino νομίζων particip., aut proximo ον, ſicut finitio ων ſaepe confuſa eſt cum aliis; ut non abſtinuerim a recipienda Stp. coniectura, ducta fortaſſis e P. clam iterum, cum et Rsk. res incerta ſit, et tautologiam fere inanem faciat, et vitium vulg. habeat cauſam probabilem, quia videtur aliquis pro ΕΧΕΙ ſcripſiſſe ΕΧΟΝ, in mente adhuc habens ſyllabam pr. vocis ον, quam deinde alius ſagacior ſcilicet in vulgatum correxit, variante Noſtro cum §. pr. i., (it. in τ. λελ., ex analog. iterum,) pro ſemper in memoria habere, ſemper meminiſſe, Th. Stp. et Gs. phraſin ignorantibus, etiam Indd. Grr., praeter affinia ap. Thuc. et Luc. 2, 402. l. 2. ἔτι τὴν μν. ἔναυλον ἔχω, per alium tamen etiam ordinem vocum et Vs. liberam, cf. 1, 3, 8.

εἰς τὸ κ.) Τὸ κ. eſt reſpublica. *Leisn.* ut Sch. in adi. „*mutatio* utilis *reip.*" ſed ut hic tota formula εἰς τ. κ. ſit potius pro adv. Lat. *publice*,

„ϛὴ γένοιτο μεταβολὴ, αὐτός
„τε τὶ[e] πλέον νομίζοι[f] καρποῦ-
„σθαι· ἐπεὶ τοῦ μὲν δημώφε-

*lior fiat mutatio, ipſe maio-
rem fructum ſe putat percipe-*
21. *re; quoniam eius, quod pu-*

e) Mss. tres αὐτός τι πλ., ſed αὐτός τε πλέων A. B. et Par. 1., tum αὐτὸς τὶ πλέον Ox. 1., at αὐτός τις πλέον τι Ing., v. N. f) M. Ba. et Vi. καρπ. νομίζει, quod extr. et Ing. habent, v. N., ut aliam diſtinctionem modo M. Bg., pro edd. omnium puncto, cf. §. pr. i., it. mox poſt φρ.

i. e. aliis, ſ. aliis omnibus, formulam tenente Stp. Th. 2, 295. B. hinc, ſine Vs. alia ſub Lat. Bg. ſevero e P., quam G. Th. 1066, 16. ſqq. non explicat, nec ſupplet, ut nec Stp., ſed Lindn. in ellipſ. modo p. 31. e. 103. e., ſed varie L. Boſ. p. 283. i. 315. e. 370. e., cum varie dicatur, tum de re, tum de perſ., ut hic, cf. Weſt. ad Ter. Andr. 3, 3, 16. Ind. Flor. et Tac., Niz. et Cl. Cic., hic ut opponatur unus aliquis, ſq. αὐτός, et §. ſq. τοῖς καθ' ἕνα, et καθ' αὐτὸν ἕκαϛος, ubi et variat Noſter per adv. diſertum κοινῇ, reddente Sch. rel. „γ. fiat, *ſit*, μ. reip. *mutatio* ſit *utilis* in *comm.*" non bene hic adiuncto ſubſt. Leisn., cum Noſter videatur tangere modo mutationem, a Pertinace inſtituendam in imperii ratione, et nominatim in lenitate, parſimonia et moribus Praetorianorum, et cavendis civium iniuriis damnisque, cf. §. 22. ſqq., ignorante denique Stp. Th. phraſin μ. γ., quam v. in Ind. Rs. Or. V. 7. Iſ., et Bg. adſcendente in adi. gradum alium iterum, ubi Sch. Lat. ſufficiebat.

αὐτός τε) Scribendum puto αὐτός τις πλέον τι νομίζει καρπ. *Steph.* τὶ ante πλ. ab Ald. et utr. Baſ. ed. abeſt, nec male, ſi praec. τε vertatur in γε, et relativum αὐτ. referatur ad generale antecedens τὶς, ſ. ἕκαϛός τις. *Sylb.* Forte αὐτός γε τι πλ. *Reisk.* Rectius in Cod. particula τε abeſt. *Stroth.*

Stare τὲ hic non poteſt, quia nihil eſt in pr. et ſq., quo referatur, ut nec comparet in P. et Bg. Tum eadem particula exciderit in Mss. ob ſimilem ſq. τὶ vocem, ſicut contra haec elapſa videtur ob pr. τὲ, et haec rurſus, ut ſaepe, per lapſum orta e γὲ, ſenſu reſtringendi pro Lat. *quidem*, quod Intrp. Lat. ſolent opprimere, cf. §. 10. i., ut et hic potiorem ducam Sb. et Rsk. coniecturam, (olim recipiendam, etiam ob uſum ſolennem poſt pron. v. l. l.) quam illam, τὲ e ſq. τὶ ortum eſſe per repetitam male, ut alias, ſyllabam; quemadmodum ſubinde habuimus Mss. ordinem alium in duobus v., qui hic, nihil ad laevitatem valens, eodem relicto hiatu, debetur ingenio librarii iterum e comparatione ſimilis ordinis §. pr., cum tamen variare Noſter ſic ponendo voluerit. Denique Mss. indicativus in v. νομίζει h. l. melior eſt, quam §. 17. m. in v. καταιαχ., optativo orto per errorem litterarum, ut oſtendunt quoque Intrp. Lat. priorem modum, aliquando a nobis edendum, e P. negligente Bg. ſine neceſſitate pron. τὶ, pro *aliquem* maiorem *fructum*, i. e. aliquam utilitatem maiorem, ſ. ſeverius *maius* quid *lucrari*, quod reſpicit pr. χρηϛὴ, ut tota §. illam partem §. ſq. τὸ δὲ λ., unde fecimus modo colon; cf. de τὶ πλ. 1, 4, 5.

ἐπεὶ) In hac particula Bg. diſcedit a P., faciens plane cum Sch. in δημ., qui male iisdem Lat. reddit διαφ. κ., quae ſane per copiam Noſtri et ſenis loquentis iunguntur, ut ſyn., ſed alia phraſi expreſſa tamen, reddente Stp. Th. primum e P. poſt „τὸ δ., quod populo utile eſt, ſ. publ. utilitas, (tantum e Syneſ. et Philon., nec mihi repertum, niſi ap. Suid. 1, 547. e. Heſ. 1, 933. e. ſine exemplo, et in Ind. Luc., ut alterum iti-

„λοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος
„ὀλίγη τοῖς καθ᾽ ἕνα φροντὶς·
„τὸ δὲ καθ᾽ αὑτὸν ἕκαστος g) εἰ
„μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη,
„οὐδέν τι μέγα ὠφελεῖσθαι

blice prodeſt et communiter intereſt, exiguam ſinguli habent rationem, pro ſe autem quisque niſi res ex ſententia procedat, nihil magnopere profi-

g) Comma hic in B. 2. L. al., v. N.

dem e P. poſt) δ. *conferre*, prodeſſe — *intereſſe*, (quod extr. Bg., cf. 1, 17, 16. Ind. Fi. Aeſch. et Kypk. T. 2.) denique in adv. ſub Lat. Bg. hinc etiam ſine Vs. et cum ſyn. Ariſtot. τὰ κ. συμφέροντα, quod et ap. Dion. H. S. T. 1. 126, 40., it. Ind. Luc. v. κ., ad quam analog. Noſter ſcripſerit.

ὀλ.) *parva — cura.* Nam Graeci ponunt ὀλ. pro σμικρός. Theocr. ὀλίγον κοῦρον dixit. Ap. Hom. Il. β. eſt ὀλίγος ἀνὴρ, Vechn. Hellenol. p. 574. *Leiſn.*

Qui plane reddit cum Sch. in adi., cf. Ind. Hom. Ern. et ad ᾿Οδ. ι, 515. it. Stp. Th. aliunde, qui nec tenet formulam ſubſt. φ. cum gen. rei et v. ſubſt., hic abſente, nec alteram ſq. κ. ἕ. cum artic. (ubi Sch. cum Bg. ex Ind. Sb. v. ἕ.) cf. 1, 1158. C. m. 2, 88. G. m., Bud. C. 1081, 13. ad Vig. p. 7. i., ad Luc. 3, 577. b. m. e N. T., cuius v. L. Schw. p. 733. N. 1. p. 421. b. m. cum N., ubi noſtrum locum ſic reddit „quia *communis* utilitatis *et* publici *egregii* exigua *ſingulis* cura *eſt*“ (quae ſevera potuit ſervare Bg.) Ind. Ael. V. h. v. κ. a. e., it. Fi. The. b. m.

τὸ δὲ) Forte ſic diſtinguendum et ſcribendum eſt, τὸ δὲ κ. ἁ. ἕκαστος, εἴ τι μὴ λ. Niſi ſi malis verba ſic conſtruere, εἰ δὲ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν μὴ πρ. κ. γνώμην, νομίζει ἕκαστος οὐδ. λ. *Reisk.*

Sch. „γν. ex *ſententia* animi, πρ. *ſucceſſerit*, ſ. *ceciderit* haec *res* ex *ſent.* τὸ κ. ἁ., *ſuum*, (ſed in pr. καθ᾽) τὸ κ. ἁ., ſuum, *propria*“ partim e P., qui videtur legiſſe ἑκάστου in gen., ſuppleto particip. ὄν, et τὸ κ. ἁ. mutato in adi. ἴδιον ſ. plur. τὰ ἴδια ὄντα ἑκάστου, ſicut Ind. Xen. Cyr. Z. v. κ. b. m. „τὰ καθ᾽ αὑτὸν, h. e. τὰ αὑτοῦ, *ſua*“ it. Ind. Dion. H. S. T. 1. „τὰ κ. ἑαυτοὺς ἔλεξαν, negotium *ſuum*, cauſam ſuam“ expleto ſubſt. πράγματα, unde et h. l. ſuppleas ſing. πρᾶγμα, cf. ib. τὸ κ. ἑαυτ. res *ſuas* 453, 9., ſed et alio ſenſu ac ſupplemento μέρος 679, 25. cf. ib. plenum τὸ κ. ἡμᾶς μέρος, a Bg. hic cogitatum, opinor, dum ἑκ. ſervat in nominativo, et Liviano in primis more *quisque* copulat cum *pro ſe*, i. e. ſua parte, et adeo, de Rsk. ratione, ἑκ. refert ad v. νομ. remotum, unde τὸ κ. ἁ. per ſe ſumendum et pro quodam adv., per ellipſinque praep. κατὰ et participii ὤν, ſecundum *partem*, quae *in* ſe *eſt* ſ. cadit, ſ. pro ſua parte; quo ſenſu fuerit ap. Thuc. 104, 51. 135, 19. et 155, 53. τὸ κ. ἑαυτὸν ἕκαστος, ut ap. Noſtrum alio ordine ἑκ. τὸ κ. ἁ. 2, 6, 4. e., cf. Dem. Ind. v. κ. Nr. 6), cui add. 420, 1. 470, 11. 776, 14. 796, 14. 825, 24. 862, 16. 998, 7. et 1299, 21. τὸ κ. αὑτὸν ἕκαστος, Abr. Dl. Th. p. 646. m. Bud. C. 1080, 20. ſqq. it. Stp. Th. 1, 1162. e. ſq. aliunde, qui et ib. tantum αὐτὸς cum ἑκ., ut Bud. p. pr. l. 31., unde Bg. opus habuit in ſq. formula explere ſubſt. τὸ πρᾶγμα, ſcil. αὐτοῦ, vel plur. τὰ πράγματα, reſpiciens uſum v. προχ., cum ita abſolute quidem dr., ſed per ellipſin illam, credo, non memoratam a L. Boſ. p. 286. e., cf. Stp. Th. 4, 679.

„νομίζει [h]. οἵ τε [i] εἰθισμένοι 22. *cere putat. quive adſueti ſunt*
„ταῖς τῆς [k] τυραννίδος ἀκρίτοις *tyrannidis infinitis et profuſis*

h) Hic colon in B. 1. R., quale quid forte fuit in M. Bg. ob breve ſq. in pron. elementum. i) M. Ba. οἵ τ' εἰθ., v. N. k) M. Vi. τοῖς mendoſe.

A. m., deinde E. ſine Vs. huc ſpectans per „εἰ μὴ κ. γν. πρ." ſed per Lat. modo *ſuccedere* ex *ſent.*, non deinde proferens aliunde phraſin totam et v. πρ. cum κ. γν., cf. tamen ſine Vs. ap. Abr. Dl. Th. p. 659. m. et per liberam Vs. ap. Dion. H. it. Diod. S. 1, 653. l. 71. ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν δυναστείαν αὐτῷ προεχώρει κ. γν., *cum dominatus amplificatio* votis *et* conatibus *reſponderet*, (qui dat. pron. perſ. noſtro ſupplendus loco etiam,) pro quo ſyn. p. 345. l. 66. τῶν δ' ἐπιβολῶν αὐτοῖς κ. νοῦν προχωρουσῶν, *cumque incepta* ex *animi* ſent. *cederent*, et ap. Dem. 14, 3. ἄν τι μὴ κ. γν. ἐκβῇ, per quae procedat vulg. lectio et Vs. Bg., qui in ſq. opprimit iterum pron. τὶ, et deſerit paſſ., pro commodiori Lat. *iuvari*, quod et Sch. monſtrarat „ὠφ. μ. τὶ, iuvari *vehementer*, μ. magni *quid* emolumenti *accipere*" cf. Stp. Th.; qui tantum novit v. cum ſyn. μεγάλα, non monens de ellipſi hic pr. κατὰ, (cf. L. Boſ. p. 518. m. aut pr. εἰς, ut L. N. T. Schw. ubi in N. locus Noſtri affertur e P.) unde ſit proprie, *iuvari* ſecundum *nihil* admodum *magnum*, i. nullum admodum magnum commodum inde percipere; quod convenit cum poſtr. Sch., ut eiusdem prior ratio per adv. cum Bg., cf. Poſſ. Call. p. 65. e. ſq. Ind. Z. Xen. Pol. Bach. Mem. S. (cui add. 3, 7, 9. 3, 11, 3. ubi praeced. ſyn. κερδαίνειν,) Cyr., ubi primus locus eſt cum pr. ἀπὸ, ſequente ſyn. ἀπολαύειν, cui add. cum pr. ὑπὸ 1, 1, 2., Rs. Or. V. 6. 7., ubi Iſ. quoque cum μηδὲν, Dem. cui add. de act. 255, 7. et cum adv. τὰ μέγιστα 166, p. Fi. Aeſch., ubi 2, 11. etiam cum μηδὲν, ut et in Diod. S., tum Dion. H. S. T. 1. F. Aeſ. Hſ. et L. N. T., quorum Krb. cum μηδὲν quoque, ſed, praeter Ind., ap. Luc. 1, 517. l. 33. οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, non *tu cenſes*, magnos *inde* redundaturos *ad* vitam *fructus*, ſine Noſtri pron., ſed a Gs. ſuppleto etiam nobiscum ante *illo* adv. *inde* ſ. ex ea re; per hanc formulam variante Noſtro cum §. pr. privo v. καρπ., non item in ter deinceps poſito νομιζ.

οἵ τε) Ms. apoſtrophus eſt contra hiatum, quem Noſter tamen non vitat, in primis in diſſimili vocali, et tolerat idem Ms. in eadem cauſa 1, 17, 9. e. Tum hic tangi haud obſcure Praetorianos, monuimus ſupra, ubi Sch. „ἐντρ. luxurioſe *uti* magnificis *largitionibus*" redit ad Bg., fere e marg. Stp., reddentis in Th. cum Sch. aliunde, cf. Bud. C. 866, 44. 1507. Ind. Dion. Caſ. per unum v. Lat. *luxuriari*, (quod ap. G. Th. cum rectione ſimili abl.) Dion. H. S. T. 1. Luc., cui add. 3, 404. i. Xen. Hell. Heliod. 7, 6. i. Fi. Prol. de Vss. Gr. N. T. diſſ. 1. p. 29. Suid. 1, 757. e. L. N. T., quorum Schw. ex h. l. „inconſiderata *et* profuſa *magnificentia* delicatius *et* inſolentius *uti*" ſicut nec alieniſſima ab h. l. notio illa pro oblectare ſe, ſ. amare, cf. L. Ern., ut Gr. eſt i. q. τρυφᾶν ἐν, quo et utuntur modo alii, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. cum Dem. Sed in adi. ἀκρ. Lat. videtur Bg. ſequi notionem pro immodicus ſ. immenſus, ut copulentur hic ſyn. adi., quanquam, ob ſq. oppoſ. κεκρ., procedit et notio Schw. prior, cf. L. Ern. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 41, 20. Foeſ. Oec. Ind. Dion. Caſ. Luc. Polb., fortaſſis et Dem., Mor. ad Longin. p. 181, e., Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Suid. 1, 93. i., non coll. ad Heſ. 1,

„καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς
„ἐντρυφᾶν [l], τὴν [m] εἰς τὸ σω-
„φρονέστερον καὶ μεμετρημένον
„διὰ σπάνιν χρημάτων μετα-
„βολὴν [n], οὐ φιλοσώφρονα, οὐδὲ

largitionibus ad luxuriam abuti, eam, quae ad frugalitatem et moderationem ob inopiam pecuniae fit, mutationem, non frugalem, nec

l) Sine Iota in A. al. m) In M. Ba. τὴν artic. abeſt. *Mart.* v. N. n) Hoc comma edd., proprie non valens, cavet modo, ne ſq. adi. regatur ad pr. ſubſt.

203. i. m. Tum Stp. Th. in ἀφ. cum Lat. Bg. e Noſtri tantum alio loco, quod, praeter dubium locum in Rs. Or. Ind. V. 7. Iſ., reperi modo ap. Ael. V. h. de perſ., ſed de alia re ap. Thuc. (cf. Abr. Dl. cum Auct.) ſed tamen non diſſimili ſenſu, qui huius loci agnoſcitur etiam a L. Ern. cum „Gl. vet. *largus*“ et firmari quoque poteſt ex alibi ſuper adv. ἀφειδῶς allatis; ut ex hoc adi. patet, pro ſimpl. modo accipiendum eſſe ſq. ſubſt., pereunte notionis parte.

μεγαλοδωρ.) Malim μεγαλοδωρίαις legi. Non enim μεγαλοδωρεὰ dr., ſed μεγαλοδωρία ab adi. μεγαλόδωρος. *Reisk.*

Qui hic circulum ſ. orbem quendam in corrigendo facit, dubitante quidem et Sb. Ind. per haec de lect. vulg. „rectius μεγαλοδωρίαις“ ſed ſine neceſſitate, cum, praeter Stp. Th. hinc e P. et L. Ern., repererim quoque vocem Noſtri ap. Luc., ubi nec eſt Var. L., nec in N. dubitatio, ac per ſe confuſa quidem eſſe poſſint ι et ε, at aeque liceat dici, a ſubſt. δωρεὰ compoſitam eſſe vocem, ut ἀντιδωρεὰ, quo de v. Stp. Th.

τὴν εἰς λ.) In Ms. excidit articulus ob pr. φαν ſyllabam, cum ſubſt. μεταβ. ſequatur demum, ante ſe habens formulam per praep., cui ſemper praemittitur artic., ut contra omitti poteſt, praepoſito ſubſt., cf. 1, 4, 20. i. et cum Noſtri praep. eadem ap. Phil. in Flacc. p. 749. E. m. Ind. Fi. Aeſch. Ael. V. h. Diod. S., ſed cum ſyn. πρὸς Luc. et ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc., ignorante talia Stp. Th., ubi Bg. ſupplet particip. γινομένην, cf. §. 20. i., idque reſolvit, neutris adi. mutatis in ſubſt., ſed Sch. partim e P. in σ. „*ad* continentius *inſtitutum*, μετ. *ad* frugaliorem *ſtatum*, μεμ. *moderationem*, (e Sb. Ind.) continentius *imperium*“ varie ſic explens, ubi ſufficiat ſubſt. ἦθος, tacente L. Boſ. p. 131. e., et Stp. Th. in μετρ., quod nec ipſe aliunde habeo, niſi, praeter dubium locum ap. Luc. 2, 744. l. et N. 96., Poll. 5, 109. ὥραις μεμ., de ſolo, bona tempeſtate utente, it. 9, 24. πόλιν μ., *menſuratam*, ubi et adv. 5, 167., cf. Ind. Luc.; μεμετρημένως ἔχειν, *modeſte*, ut putem, Noſtrum variare hic pro μέτριον, et mox per σύμμετρον, ubi et κεκριμ. videtur reſpondere noſtro hic σωφρον., ut et ibi φιλοσ. compoſ., ut accipiamus mutationem, quae pertineat ad uſum pecuniarum et prudentiorem ſapientioremque, et moderatum, i. e. parciorem et accommodatum copiae ſ. inopiae praeſenti, quam tum temporis fatetur cum Noſtro et Xiph. S. 388, 38. ſqq. τοσαύτη δὲ ἄρα τότε τὸ βασίλειον εἶχεν ἀχρηματία, λ. *per* id *tempus* aerarium *adeo* exhauſtum *fuit*, ut de mutatione tali aliqua eſt ib. p. ſq. l. 40. et ap. Capit. in Pert. c. 8. e. T. 1. p. 554. e.

φιλοσ.) Sch. „φ. diſpenſationem *moderatam* ſ. *prudentem*, σ. moderatam *diſp.* κ. καὶ σ. *prudentem*, ſ. *cum* iudicio *coniunctam* (e Sb. Ind.) *et* moderatam *adminiſtrationem*, (in extr. cum Bg., qui tamen explet gen. τῶν πραγμάτων, ſcil. δημοσίων, qui et alibi ap. Noſtrum additur, ut et

„σύμμετρον καὶ [nn] κεκριμένην *moderatam ac definitam rerum* „διοίκησιν ὀνομάζουσιν; ἀλλὰ *adminiſtrationem nominant, ſed* „μικρολογίαν καὶ ἀθλιότητα *ut ſordes et miſeriam vitae*

nn) In M. Ba. καὶ abeſt. *Marr.* ut in B. 2. et Par. 1., v. N.

ἀρχῆς, quod aeque ſuppleas, it. adeo tantum pron. *αὐτῶν*, e pr. χρημάτων, ſicut peculiari ſenſu διοίκησις dr. ſic abſolute aerarii ſ. fiſci adminiſtratio ſ. procuratio, cf. Ind. Dion. Caſ.) δ. *frugalem*, moderatam *et* prudentem *diſpenſationem*" plane hic cum Bg. in adi. primo, quod Stp. ad m. P. prorſus negligit, ut in Th. ignorat, non item L. Ern. „*moderatus* ſ. *prudens*" peremta notionis parte, ſed neque hac notione, neque altera ib. cognitum mihi, ut Bg. Lat. ap. G. Th. „homo frugi, (cf. alibi,) in primis temperans" aptum adeo hic modo ſic, ſi pr. σωφρ. pro ſyn. cum ſq. ib. μετ. accipias, ſed ſecundum adi. ap. G. Th. cum Gr. n., quo Lat. redditur quoque a Stp. ad P. marg. et in Th. aliunde, it. ap. Poll. 9, 24., cf. Suid. 3, 396. m. Thom. M. p. 819. Mor. ad Long. p. 182. e. Ind. Xen. Bach. Luc. et Polb.

κεκριμ.) Opponit κεκρ. δ. ei, quod dixit ante ἀκρίτοις μεγαλοδωρ. *Steph.* Pol. *prudentem*, Bg. non aeque recte. *Leisn.* Mallem: conſideratam iudicioque et prudenter inſtitutam. In m. M. Bg. *Idem.*

Sane Bg. Lat. non ſatis bonum, nec cum ſubſt. iſtius ap. G. Th., nec per Indd., ſed ut tamen ſumtum, ut ſimpl. *finitus*, pro circumſcriptus ſ. limitatus vulgo, reſpiciat pr. *infinitus*, i. modum habens ac finem aliquem, et adeo proximo συμμ. finitimum, rediensque tandem ad Sb. et alia Stp. Th. aliunde, quae et L. Ern. v. κρ. partim repetit, cf. Abr. Dl. Th. p. 64. m. 227. i., ubi bene comparatur λελογισμένος, Ind. Polb. et Xen. Ἀνβ. Mor., it. Barth. ad Briton. Philip. 6, 351. p. 418. e. Caeterum copulam P. oſtendit hic diſertam, etſi negativam alteram opprimens, elapſam in Ms. potius ob ſq. κε, quam ut aſyndeton Noſter poſuerit.

μικρολ.) Sch. „μ. ſordes, *avaritiam*, (e P. partim, at in ἀθλ. cum Bg., ſed) β. vitae *ſordes*, ὀν. τοῦτο μ., vituperant *hoc* tanquam *ſordes*" etiam Bg. ὡς aſſumente in ſubſt., non huc ſpectante Stp. Th. in μ., cum Sch. Lat. utr. (cf. Ind. Luc. Polb. et The. Ch. cum N. Caſ.,) ſed miſere paupere in „ἀθ. miſeria, — nonnunquam ἀ. et δυστυχία copulantur" ſine auctore utrumque, in marg. ad P. autem faciente cum Bg., quo ſenſu non tam ad cives pertineat, qui in parſimonia regum miſeram vitam degunt, quam potius ad imperantes, cum ob avaritiam tenuiter atque adeo miſere vivunt, ut ſit prioris adiunctum et ſyn., reddasque tenuitatem ſ. vilitatem vitae, nobis *Kargheit* und *Niederträchtigkeit* des *Lebens*, (unde etiam ap. Poll. 111, 116. ſub titulo de parco, ſed non bene redditum *infortunium*,) vel tenuitatem victus, quae ἀσθενείῃ βίου ap. Herdt. 127, 39. 641, 48. cf. N. et adi. ἄθλιος ap. Dion. H. π. συνθ. ὀν. S. T. 2. 5, 23. pro curioſus ſ. ſolicitus nimis, qualis et pr. μικρολόγος, coll. ſqq. ib., Bg. ad Ariſt. Plut. v. 834. Plut. Hſ. p. 74. e. Rsk. ad Polb. p. 411. m. Ind. Dem. Nr. 2), cui add. 536, 7., non tenente Stp. Th. et L. Ern. in v. ὀνειδ. Lat. Bg., qui, propter aſſumtam particulam ὡς, id verbum accepit cum acc. rei duplici, τὴν μεταβ. — ὀνειδ. μικρολ. λ., ſecus ac P., qui, addito dat. pron. perſ. *tibi*, fortaſſis e ſuppleto pron. τινί, non

„βίου ὀνειδίζουσιν, οὐκ εἰδότες,
„ὅτι τὸ μὲν μεγάλα καὶ ὡς
„ἔτυχε ° χαρίζεσθαι οὐκ ἂν

23. *infamant: ignari, magnas et temere faciendas largitiones non poſſe ſuppete-*

o) Comma hic in B. 2. L. al. nec tamen ſimul poſt καὶ, v. N.

id rexit ſimul ad pr. acc. τὴν μεταβ., ſed ad unum acc. proximum μικρ. λ. Caeterum numerus novae §. hic e Bc. ad participium οὐκ εἰδ. adhuc toleratus.

ὡς ἔτ. χ.) quibusvis *largiri*. Sic illud ὡς ἔτ. adhibetur a Xen. Mem. S. 3, 9, 13. ὡς ἔτ. ζημιοῦσθαι, a *quolibet* damnum *pati*. *Leisn.* Simile huic noſtrum eſt loquendi genus, *Wie er zukömmt*, i. e. temere, inconſulte. *Struth.*

Habent tamen et noſtrates aliud, *wie* es *trifft* ſ. *ſich trifft*, it. *wie* es *kömmt*, de re cogitantes, quae accidat et eveniat, idque fortuito, caſu et ſine ratione cogitata deliberataque, qualia et ipſa tandem redeunt ad Lat. Strothi, et ad formulam aliquam Lat., qualis et Gr. eſt, per ſe adeo utrinque commate opus habens, non item, ubi per adv. aliquod exprimatur, quod ſemper e contextu ſubſtitui debet *ſeveris*, *prout inciderit* ſ. contigerit, ſ. evenerit; ubi licet explere ſubſt. τὸ πρᾶγμα ſ. χρῆμα τοῦτο, qua de ellipſi aliave tacent, qui de formula habent, ut et de ſyn. ὅπως ἔτ., Sch. „*cuivis* ſ. *temere* dilargiri“ fere cum Leisn. e P., ut et Stp. Th. 3, 1440. G. „magna *dilargiri* et *ea* quidem *temere*“ omittens iſtius pron., et ab eo neglectam copulam pro explicativa ſumens ſine neceſſitate, Bud. C. 1260, 20. p. ſq. l. 8. Vig. p. 295. e. cum N. 42., ad Luc. 2, 756. N. 92. cum Ind., ad Epict. Heyn. 29, 2. p. 93., ad Diod. S. 1, 12. N. 19. 2, 401. N. 45., cf. 1, 134. l. 76. it. p. 469. l. 85. εἰκῆ καὶ ὡς ἔτ., *temere* et *utcunque ſors tulerat*, quae duo copulantur et ap. Ael. V. *h.*, ubi v. Ind. *it.* Xen. Mem. *S. Z.* et Bach., it. ſine Ind. Dem. 1417, 21. 428, 12. 484, 21. 749, 6. 982, ult. 1335, 18. et Zoſ. 4, 28, 4. i. ἐπειδὴ γὰρ ὡς ἔτ. καὶ περὶ τοὺς ἀναξίους τὰ δημόσια δαπανῶν, λ. quum *enim* temere *atque* etiam *in* indignos *fiſci* bona *profunderet*, ubi quaedam adiicitur expoſitio, ut ap. Noſtrum in ſq. cum oppoſito λογισμῷ, nihil iuvante Heſ. 2, 1597. e., ſed aliunde Stp. Th. afferente Lat., P. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ubi ſane ſeveritas non commoda erat, ſed potius ſubſt. loco inf. et hinc formulae ὡς ἔτ. mutatio in particip. ſ. adi. cum adv., pro quo tamen et licuit merum adi., quale et iam aderat cum inf. in μεγ., magnas et temerarias ſ. inconſideratas largitiones; quae ratio hic commoda ſit noſtratibus. Tum Sch. in „τὸ — ſaepe cum inf. iungitur, et ex eo fere nomen facit, τὸ χαρ. — τὸ νεμ. (ſine Vs., ſed hic dux Bg. ad ſubſt.) π. *poſſit* quis *dilargiri*“ partim e P., pro quo Bg., forte ἂν pro potentiali capiens, melius Lat. deligit, quod cum Gr. n. e G. Th. 1, 6, 9. dedimus, non allatum a L. Ern. et Stp. Th., qui, non proferens ib. rectionem cum nominativo ſubſt., niſi e Noſtri loco alio 1, 832. i., (cf. tamen Ind. Dem. per ſimilem inf.) in marg. P. vulgarem notionem exprimit ſimul cum caſu tertio perſ., hic per pron. τινὶ oppreſſum explendo; unde ſeveriora haec naſcantur, *largiri magna* et *temere*, ſ. *largitiones* — non *contingere* ſ. *obvenire alicui*; quae redeant deinde ad P. brevitatem, hic etiam noſtratibus neceſſariam, niſi ſic mutent, *daß*

„περιγένοιτο, εἰ[p] μὴ ἐκ τοῦ *re, niſi ex rapiendo et vio-*
„ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι[q]· τὸ *lando. Cum ratione autem*
„δὲ λογισμῷ πάντα καὶ κατ' *omnia et pro dignitate cuius-*
„ἀξίαν[r] ἑκάστου [ſ] νέμειν, ἄνευ *que tribuere ſine alicuius*

p) In M. Ba. εἰ abeſt. *Mart.* etiam in M. Ve. v. N. q) Hoc colon eſt in Stp. al., pro rel. puncto, ut in M. Bg., v. N. r) Ita et in M. Ba., non ut ſupra. *Mart.* cf. §. 15. m., per inconſtantiam Ms., ut in aliis. ſ) M. Ba. ἑκάστῳ v. N.

groſse *und* unbedachtſame *Geſchencke* ſ. Freygebigkeit *einem* nicht *möglich* werden, *nicht* verſtattet *ſind*, als *durch* rel.

εἰ μὴ) Male illud εἰ abeſt a Cod. *Stroth.* Recte, elapſum modo ob pr. aut ſq. ſyllabam, et a P. quoque oſtenſum, quanquam oblique tantum, quem et deſerit Sch. in „ἁρ. ex *rapina*, β. vim *et* rapinam *inferre*“ ſeverius agente Bg., cuius et ſecundum Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, qui tamen ſilet de copulatis his v. duobus, quo de cf. Abr. Dl. Th. p. 23. e. Caeterum Stp. ratio in interpungendo per colon hic in μὲν et δὲ relatis melior, quam Bg.

ἁρπ. κ. β.) Etſi luxuriae et ſordium turpiſſima ſocietas eſt: ſaepe tamen iuncta reperiuntur. Plin. ep. 2, 6, (1. e. et 7.) Sall. (Cat. 5, 4.) alieni *appetens*, ſui *profuſus*, idem — *quos peſſima ac diverſa inter ſe mala, luxuria atque avaritia vexabant*, (cf. Cat. 12, 2.) Ap. Liv. 34. Cato, *diverſisque duobus vitiis avaritia et luxuria civitatem laborare.* Dio Caſ. de Nerone πολλὰ χρήματα ἀνηλίσκετο, — πολλὰ δὲ βιαίως ἡρπάζετο, et de M. Antonio τὰ ἀλλότρια ἥρπαζε, καὶ τὰ οἰκεῖα προΐετο, v. Pric. ad Apul. Mil. IX. p. 506. *Leisn.*

λογ.) Sch. „λ. *recte* et ſecundum iuſtam proportionem diſtribuere aliqua“ e P. in primo tolerabilius, quam Stp. Th. 2, 645. B. m. „λ. — νεμ., *habita* ratione *meritorum*“ quod eſt potius ſq. κ. ἀξ., ut malim ſic, cum cogitatione et deliberatione, an et quantum donare poſſis per fiſci rationes et arcae, ſed et deinde, quoad homines et perſ., quibus et quam dignis; quae pars altera cogitationis iſtius proinde ſtatim ſubiicitur; ubi neglectum a P. adi. παντ. recte ſervat Bg., ſed Ms. caſus alius dat., per ſe procedens, aeque fuerit gloſſa per comparationem e cap. ſq. §. 5. e., ac lapſus ſcribae in ου et ω iterum, cum et P. oſtendat gen., quem non quidem reperias amplius ap. Noſtrum cum κ. ἀξ., ſed tamen ap. alios, et vel perſ. iterum, ut hic, vel rei, cf. Luc. 1, 473. l. 77. p. 602. l. 34. p. 846. l. 70. et Ind. Dem., cui ſuper λογ. add. 24, 13. 72, 11. 124, 18. 127, 24. 207, 12. 210, 10. 292, 23., cf. Thuc. Ael. V. h. et Luc., ap. G. Th. Bg. formula allata modo 79, 14. ſine explic., ut Gr. n. in v. Bg., quod et ap. Stp. Th. aliunde, non item v. νεμ. cum rei acc. et abl., ut hic, nec per Indd., unde hic ſcribatur modo ex analog., cf. G. Th. v. *rat.* 78, 22. Ter. Eun. 1, 1, 17. ſq. et Cort. ad Plin. ep. 9, 7, 1. „*ratione*, i. *prudenter.*“

ἄνευ λ.) Neglecto commate poſt νεμ., Bg. retulit hoc membrum ad pr., ut ad ſq. P., quod et ſequitur Sch. in „ἄνευ, — aliquando eſt i. q. non modo non, praeterquam quod, — Stp. tamen hic exponit, ‚*ſine* faciendo“ in Th. tacens hanc rationem v. ἀ. cum inf., quam ad m. P. potius ſic dedit, quomodo Bg. eam imitatur, ut, aſſumto acc. pron. τινὰ

„τοῦ δεινόν τι δρᾶσαι, μὴ παρέ-
„χον ἄδικον εὐπορίαν χρημά-
„των, διδάσκει φειδὼ[t] σώφρο-
„να[u] τῶν καλῶς πορισθέντων.
„ταῦτα δὴ ὑμᾶς ἐγνωκότας[x] 24.

laeſione, hoc non praebens iniuſtam copiam, docet parſimoniam frugalem bene partorum. Haec igitur vos reputantes oportet opitu-

t) φειδῶ ſic per circumflexum A. 2. cum B. 1., v. N. u) M, Ba. φιλοσώφρονα v. N. x) Comma hic in A. et al.

mutetur hic caſus perſ. in gen. et formula τὶ δ. δρ. in ſubſt. affine, forte neceſſario, cum ſeveriora, ut *ſine* ſ. absque *iniquo* aliquo *faciendo*, ſ. *damno* alicui *inferendo*, neque G. Th., nec Indd. praebeant, ſed modo praep. alterutram cum ſubſt. ſine particip.; cf. in ἄν. cum inf. Ind. Dem., cui add. 277, 13. 944, ult., ut malim vicinius illud Iul. Caeſ. ap. G. Th. *ſine* maleficio *ullo*, per variationem, pro pr. ἄνευ τοῦ ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι.

μὴ παρεχ.) Sch. in εὐπ. „χ. ἀ., *ad* contrahendas *pecunias*“ obſcure, ubi Bg. ſupplet pron. τοῦτο, et ſervat Gr. particip.; quod ad ſenſum planiorem reſolvas vel per particulam modi cum Stp. ad m. P., vel per copulam, *praebet* et *docet*, ut duo membra compareant magis ac duo commoda, quae oriantur e pecuniarum uſu legitimo, primum, cum non inconſiderate profundas, ut ſemper adſit pecuniarum copia, nec iniuſta, quia eas nemini eripueris, alterum, ut parce iisdem utaris, bene partis, quia ſint, quibus pro dignitate debeantur; ubi Bg. brevior, omiſſo gen. χρ., cf. 1, 2, 3. m., quam Stp. ad marg., in Th. 3, 172. G. modo afferens; „pro copia, — abundantia, ut ἡ. χρημ. ap. Herodi.“ ſine loco et alio auctore cum iſto gen., quem nec ipſe reperi, ſed cum aliis ap. Diod. S. 1, 398. l. 69. it. Ind. Thuc. et R. Or. V, 7. Iſ., ut abſolute ap. Thuc. quoque, Dem., cui add. 168, 26. 186, pen. 386, 14., Xen. Cyr. Z., et pro opibus ſ. divitiis Ind. Eutr. Met. et *Fi*. Pal., cf. ſupra 1, 6, 8. e., ſed pro Lat. *facultate* ap. Xen. Bach. et Fi. Aeſch.

δ. φ. σωφρ.) *In* Ms. fuerit potius gloſſa e comparatione §. pr. m.; cum Noſter variarit, quam repetitio eiusdem vocis poſt breve intervallum, quaſi ſyllabae φιλο exciderint ob pr. vocem ſimilem; ut ſuper accentu in φ. acc. eſt res eadem, quae 2, 2, 1. ad αἰδώ, noſtram rationem ſequentibus ſine Var. L. Indd. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. Luc. Ioſ. cum Stp. Th. aliunde, e cuius marg. hic Bg. habet Lat. in σ., reſolventis ib. participium, ut in Th. 3, 176. E. m. „eorum, quae honeſte parta ſunt“ ſed ib. tacentis in v. δ. tropicum hunc ſenſum de re, pro ſuadere, impellere ad, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et G. Th. 246, 88. in Lat. Bg. e P., quem et deſerit Sch. in „σ. moderatam *parſ*., π. *partorum* bene *parſ*., (cum Bg. alio ordine,) κ. pulchre et honeſte acquiſita bona“ ſupplens hic ſubſt., credo, χρημάτων e pr., in quibus extr. Noſtri forte eſt quidam color e Lat., cf. G. Th. in Bg. particip.

ταῦτα λ.) Bg. e P. in δ. et ἐγν. partim, ignorantibus hoc Lat. et hanc notionem Stp. Th. et L. Ern. it. N. T., etiam Indd., quos inſpexi, ut tamen non improbem, cum et in vulgaribus verbi notionibus ſit quodammodo illa cogitandi ac conſiderandi; quanquam hic quoque ſufficere poteſt communis illa, *haec* cum *ſciatis* ſ. cognoveritis, audiveritis ex me; variante Noſtro quadam ratione cum §. pr. εἰδοτ., ſed vertente

„χρὴ συναίρεσθαι, καὶ, κοινὴν „τῆς ἀρχῆς τὴν διοίκησιν νομί„ζοντας, ἀριστοκρατίαν τε, ἀλλ᾽ „οὐ τυραννίδα ὑπομενοῦντας, „αὐτούς τε ἀγαθὰς ἔχειν ἐλπί„δας, καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχομέ„νοις ταῦτα [y] ὑπισχνεῖσθαι.“ Τοιαῦτα ὁ Περτίναξ εἰπών, ὑπήρεισέ τε [z] τὴν σύγκλητον

lari, et communem imperii adminiſtrationem exiſtimantes, ſtatumque optimatium, non vero tyrannidem toleraturos, et ipſos bonam ſpem habere, et omnibus ſubiectis eadem polliceri. 25. Talia Pertinax locutus confirmavit ſenatum, et ab

y) ταυτὰ Ing., v. N. z) Ms. Ba. ὑπέρησέν τε λ. v. N.

in ſq. σ. Stp. Th. cum Bg. aliunde, ubi omiſſum ſit ἐμοὶ pron. Caeterum ſq. καὶ commate ſeiunxi, ut appareret, pertinere ad inferiorem inf. ἔχειν, ſequente ſimul τὲ — καὶ, ubi planiora P. *cum — tum*, quam Bg.

ἀριστοκρ.) Solenne ſchema principum, inter initia imperii, cuius exempla aliquoties in Noſtro recurrunt. Annotavimus ea ad Tac. A. 1, 11. annot. 6. Proprie huc pertinet locus Plinii panegyriſtae e c. 66. (§. 2. ſq.) *Illuxerat primus conſulatus* (tui) *dies, quo tu curiam ingreſſus, nunc ſingulos, nunc univerſos adhortatus es reſumere libertatem*, capeſſere *quaſi* communis *imperii* curas, *invigilare publicis utilitatibus et inſurgere. Omnes ante te eadem iſta dixerunt: nemini tamen ante te creditum eſt*, rel. *Boecl.*

In ἀρ. Bg. cum Sch., ad ſenſumque cum Stp. Th. Ind. ſine auctoritate, quae eſt in Ind. Xen. M. S., qui locus propter definitionem claſſicus eſt cum Polb. 6, 6. i., ubi, ut et in L. Ern., Ind. Dion. H. Ael. V. h. Heſ. 1, 536. i., non coll. Suid. 1, 326. m., noſtra etiam ſcriptura, ſed alia per ει ap. G. Th. in Lat., e Gr. facto. Tum in ἀλλ᾽ οὐ e P., inverſis Lat., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. Dev. p. 17. Hoog. Op. et ſine Ind. Dem. 153, 11. 268, 11. it. Suid. 1, 122. m. ſq.

ὑπομ.) Non tenet Stp. Th. hoc verbi tempus, ſed tamen 2, 881. F. m. cum ſyn. acc. τὴν ἀρχὴν, ad quam analog. hic ſcribatur, in ſq. formula deſerente Bg. ordinem, ſecus ac P., ſed variante Noſtro pro 1, 7, 2. e. per adi. aliud in formula ἀγ. ἐχ. ἐλπ., quam Stp. Th. ignorat, cf. tamen Ind. Dem. v. ἐλπ. e. bis, it. Luc., et v. ἀγ. b. i., ſed ſine Ind. Xen. M. S. 2, 1, 18. e., at Ind. Cyr. v. ἐλπ., pro cuius Vs. cf. Ind. Dem. et Thuc. τῶν ἀγαθῶν et ἀγαθοῦ ἐλπ., it. Cort. ad Sall. p. 916. b. m.

ταῦτα) Malim ταυτὰ ſcribere, i. e. eadem. *Steph.* Nihil opus mutatione. *Boecl.* Aut ταύτας videtur legendum, ut ad ἀγ. ἐλπίδας referatur, aut cum Stp. ταυτὰ, in neutro, *eadem*, ſcil. ἃ ὑμεῖς ἐλπίζετε. *Reisk.*

Poteſt vulg. et hic retineri, cum ad ſenſum nihil admodum interſit, cf. 1, 9, 21. m., quanquam Bg. ſequitur Stp., qui forte iterum corrigit e P. obliquo *etiam*, mutato ſic pron. in ſyn. adv., ſicut Rsk. correctione non eſt opus, cum poſt femin. ſaepe ſequatur neutrum per ſyntheſin quandam, cf. §. 13. i., et κατὰ τὸ σημαινόμενον, quod ipſe Rsk. recte tandem explevit.

ὑπήρεισε) Forte ὑπερήρεσε, ab ὑπεραρέσκειν, *mirifice* placuit *ſenatui*, mi-

βουλὴν, καὶ, πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς[a], πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, εἴς τε τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ | omnibus fauſta acclamatione exceptus, omnemque honorem ac venerationem ab ipſis con-ſecutus, in que Iovis caetera

a) A. et B. εὐφημηθεὶς, rectius εὐφημισθεὶς Schott. Ms. *Sylb.* in Ind. Illud εὐφημηθεὶς etiam in Par. et Pat., ſed in rel., quod dedimus, v. N.

rificam ei ſpem de ſe fecit, ſuique dedit commendationem, mirificam eius gratiam iniit. *Reisk.*

Ut in Ms. lectione, praeter ν ἐφ., ſequente conſona iterum, nihil eſt ſani, niſi deprehendas in vitioſo Reiskianum: ſic vulg. refert etiam Bg. ad ſenſum, ut et P., e quo tum Sch. poſt „recreavit *ſenatum*“ tum tacite Stp. Th. „confirmo, i. e. animum addo timenti, et eum recreo, Bud. ex Herodi.“ ſic modo, non repetente L. Ern. hanc tropicam vim, et mihi modo reperta phyſica in Ind. Diod. S. Suid. 3, 541. i., non coll. ad Heſ. 2, 1458. m., ubi per ſimpl. ϛηρίζειν explicatur, ut et ἐρείδειν 1, 1422. i., ut redundet praep. in noſtro, et ſit forte Lat. quid hic, cf. G. Th. v. *ſuffulcire* cum Gr. n., it. *fulcire*, ubi Heſ. illud ſimpl., ut et in Bg. „confirmant *ſe*, qui animum ſumunt, excuſſo timore, — *ordinem labantem*, ſenatum ſententiae incertum“ ſed Cl. Cic. prorſus per P. hic formulam explicat, ut Niz. etiam per *fulcire*, tum Ind. Corn. N. „c. *exercitum*, fiducia ſcil. et bona ſpe complere“ quae et hic valent de ſe-natu, i. e. animo eius, qui adhuc anxius erat, dubius, timore plenus et triſtis, tum propter praeterita ſub Commodo mala, tum de futuro imperio, cf. Cort. Ind. ep. Cic. et Sall. In ſeq. autem καὶ comma placuit, ut referretur ad extr. v. ἐπανῆλθ.

πρὸς π. εὐφ.) Sch. „εὐφημίζω, paſſ. ἐ. πρ. π., *votis* exceptus *et* acclamationibus *omnium*, (e P., niſi quod extr. adi. additum eſt, ab iſto neglectum.) Sb. *tamen cum Schotto legit* εὐφημηθείς. A. et B. εὐφημησθεὶς, quod plane erroneum“ vere, et ut ex εὐφημηθεὶς facile ortum ſit εὐφημισθεὶς, Stp. Th. 4, 60. D. m. ſic habente „εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, (hactenus Baſ. Lex., ſine Vs. et auctore,) ſed minus uſitatum, quam hoc. Paſſ. vocis participio utitur Herodi. l. 2. καὶ πρ. — τυχὼν, — ut Pol. vertit. Sed vereor, ne mendoſe ſcripta ſit haec eius interpretatio, ac potius ſcriptum ille reliquerit, *Fauſtis* que *exceptus* acclamationibus“ ſed L. Ern. „εὐφημίζω, fauſtis ominibus proſequor“ qua auctoritate quis forte ſuſtineat vulg., non repertum mihi per Indd., ſed confuſa putari iſta v., cf. D'Orv. Ch. p. 572. i., ut et ipſe potius inclinem ad Schott., firmandum illud etiam e ſyn. praep. per variationem ap. Noſtr. 7, 10, 15. e. εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου, ad quem populum non hic pertinet ſimul adi. πάντων, ſed ad ſolos ſenatores, qui et mox definiuntur per παρ' αὐτῶν, relatum ad τὴν συγκλ. βουλ. collectivum ſing. e ſyneſi ſ. ſyntheſi plur.

πάσης λ.) De iſtis honoribus Capit. 5. (m. T. 1. p. 540.) *eadem die, qua Auguſtus eſt appellatus, et Flavia Titiana uxor eius Auguſta eſt appellata. His horis, quibus ille in Capitolium vota ſolvebat, primus ſane omnium ea die, qua Auguſtus eſt appellatus, etiam Patris Patriae nomen recepit, nec non ſimul etiam imperium proconſulare, nec non ius quartae relationis.* Quod de Patris Patriae cognomento ait, illuſtrari poteſt loco Appiani a ἐμφυλ. p. 432. qui annotat, *id cognomen imperatoribus non ſtatim cum faſti-*

λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, τάς τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, εἰς τὴν βασίλειον ἐπανῆλθεν αὐλήν.

que templa deductus, ac ſacrificiis ſuper imperio peractis, in palatinam rediit aulam.

Ἐπεὶ δὲ διεφοίτησεν ἡ φήμη τῶν τε λεχθέντων ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ συγκλήτῳ, καὶ τῶν πρὸς

Cum autem vagaretur fama eorum, quae dixiſſet in ſenatu, quaeve ad populum

gio principali, neque omnibus, ſed poſt magna demum merita datum. De coniuge interceſſit, ſicut idem Capit. 6. (e. p. 542.) et Xiph. (S. 389, 26.) *Boecl.*

E Xiph. forte huc pertineat etiam p. pr. l. 22. ſq., cf. Schott. lib. l. p. 15. e., faciente Sch. in αἰδ. cum Bg., etiam quoad Lat. in τυχ., ubi Stp. Th. 3, 1441. F. i. et p. ſq. C. aliunde profert cum praep. π., ſed cum ſubſt. noſtris p. 1550. F. e. ſq. et p. 143. C. i., ubi mox D. m. utr. ſubſt. quoque copulatur, cf. plenam Noſtri formulam ap. Xen. Cyr. 2, 3, 8. e. et Luc. 1, 184. l. 33., variante Noſtro in ſqq. ſubſt. et adi. cum 1, 7, 12., ubi Bg. vertit e P. tum καὶ, tum unum modo ſubſt. iterum in νεὼν et ἱερ.

πεμφθεὶς) Rectius προπεμφθεὶς, deductus. *Sylb.* in Not., tacens hinc in Ind., ut Stp. Th., qui tamen v. extr. affert act. per illud Lat. cum L. Ern., quanquam modo ex Hom., cf. Ὀδ. ε, 140. cum N., Ἰλ. κ′, 464. ω, 430., poſt quem et alii ſic uſurparunt ſimplex hoc pro compoſ. Sb. ſ. παραπέμπειν, ut non debeat eſſe ſuſpicio, excidiſſe praep. illam alterutram, v. Obſ. Miſc. Amſt. Nov. T. 3. p. 16., Caſ. ad Athen. 2, 346. e. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 279., ubi et paſſ., et Lat. „ſolenni pompa deducere" ut Sch. hic „*cum* pompa *deductus* in *templum*" ad Thuc. *p.* 413. N. 63. cum Ind., *Suid.* 3, 73. m. et *Woll.* de V. m. *p.* 23. e., ubi et h. l. defendit contra Sb., reddens „deductus *honoris* cauſa *in* templum *Iovis*," unde et ſubſt. πομπὴ defendatur contra Palmer. Exerc. p. 650. i. ap. Aeſch. Or., ubi et Rsk. V. 3. p. 508. tuearis πεμψάμενος, cum et pro aliis compoſ. dicatur ſimplex, cf. Heſ. 2, 910. i. Abr. Dl. Thuc. et Auct., Ind. Sb., it. Thom. M. p. 730. v. πομπὸς, ſicut ad noſtram notionem referas quoque locum Xen. M. S. 3, 3, 12. ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος χορὸς, ubi v. N., ut de ſq. formula ad 1, 5, 4. i., pro qua hic Noſter variat per v. τ. ſimpl. et per gen. ſubſt. cum praep. pro adi., ut et in pr. v. π. pro §. 1. ἀναγ., pro compoſ. per ſimpl., in extr. τ. βασ. α. reddente Bg. e P. iterum, cf. 1, 7, 12. Caeterum ad hanc §. reſpicit Beg. 3, 127. in numo „Pertinax, vota decennalia ſuſcipiens."

ἐπεὶ) Ad 2, 411. Leisn. in Vol. quodam, „de hoc loco Clericus Art. Crit. p. 446." quae quorſum pertinerent, abſente libro, non potui dicere, reddente Bg. v. δ. cum φ. aliter, quam ſupra, ſed ut Lat. id quoque Stp. Th. teneat in alia re, ut affinia compoſ. in Noſtri formula, ſed illam Bg. etiam G. Th. e Virg. 2, 17., ſine explic., ubi modo Ru. Met. *ſpargitur*; liberiore Bg., fere e P., in ſq. act. pro paſſ. et in καὶ Lat., in utr. v. tacente Stp. Th. de conſtructione per praepp., ubi Lat. quaedam fuerit, tum Leisn. in m. M. Bg. quaerente, „quaenam ad populum ſcripſit?" ſed reſpondente quaſi Sch. „γρ. *perſcriptorum* in epi-

τὸν δῆμον γραφέντων, ὑπερήδοντο πάντες, σεμνὸν καὶ ἤπιον [b] ἄρχοντα, καὶ πατέρα [c], οὐ βασιλέα ἕξειν ἐλπίζοντες. τούς τε γὰρ στρατιώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δη-

ſcripſiſſet, nimis laetabantur omnes, venerandum ac clementem principem et parentem non imperatorem ſe habituros ſperantes.
2. Nam et milites iuſſit deſiſtere a contumelia,

b) M. Ba. ἤπιον v. N. c) Mss. tres πατέρα, καὶ βασ., ſed cum commate M. Ba. tantum, v. N.

ſtola ad *pop.*" qua de tamen tacent Capit., Xiph. et Schotti libellus, it. de edicto aliquo, quale quid tamen ſumſerim, etiam ob ſqq. ap. Noſtrum, ubi Praetorianorum mores conſtituit §. 2., ſed alia §. 12. ſqq., quae *edicta* diſerte vocantur ap. Schott. p. 22. i.

ὑπερηδ.) Hic adi. π. ad populum ſolum pertinet Rom., in v. ὑπ. Bg. reddente fere, ut ſupra, ſed Sch. partim e P. „*ſupra modum* laeti *agitabant*" et e Stp. Th. aliunde, qui in adi. π. ad P. marg. haeſitabat de notione, dux Bg. partim, qui aliter, quam 2, 2, 16. 2, 1, 10. et 20. de eodem Pertinace, in ἠπ. e P. vertens, ut Stp. Th. 1, 1473. E. m. „Herodi. l. 2. ἠπ. ἄρχοντα κ. π. — Sic ap. Hom. (Οδ. β', 234. ε, 12.) πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν, benignus *pater*," aliter adeo, quam in edit., diſtinguens, et καὶ πατ. trahens ad pr. memoriter, cum et P. cum Bg. ad ſq. rectius referat, aliunde monens aliquid iam de altera ſcriptura per aſperum, qua de, et infra redeunte, cf. ad Poll. 1, 40. N. 1., ubi 4, 179. ἠπίως, πρᾴως exponitur, lenem modo proferente L. Ern. cum aliis., cf. Ind. Dem., cui add. 760, 18., Thuc., Suid. 2, 66. e., non coll. ad Heſ. 1, 1645. e. p. ſq. m. et 1647. i. et m. Ad v. ὑπερηδ. pertinere ſcripſeram olim ap. Beger. p. 684. numum Pertinacis tertium.

καὶ πατ.) Male in Cod. ſcriptum eſt καὶ πατέρα καὶ βασ. *Stroth.* Cauſae vero ſunt hae, quia tautologia ineſt inanis in ſimpl. copula καὶ ob pr. ἀρχ., tum quia et alibi confuſa ſunt καὶ et οὐ, denique quia negativam agnoſcit etiam P., quanquam oblique, et prorſus ut 1, 15, 16. e., ubi et de h. l. dictum, cf. 1, 10, 15. m. Ad hanc §. et ſqq. puto pertinere ap. Beg. 2, 685. numum „Pertinax *Aequitas*."

παυσασθ.) Sch. in „δ. *plebem*, opp. milites, (Praetorianos,) ὕβρ. a contumelia, alicui inferenda, ceſſare" cum Bg. mutans praepoſitionem cum ſubſt. in participium, ſine cauſa, cf. 1, 3, 6. i., at Stp. Th. 3, 1714. C. m. hinc „ne quem in poſterum ex populo ulla vel iniuria, vel contumelia afficerent" (e P. partim, D. e. ſq. ſine Vs. iterum ſubiiciens hunc locum illi quaſi praecepto, quo de v. 1, 3, 6., et proferens idem in v. p. 104. B. e. formulam e Dem. ſine Ind. ex 110, 7., cui add. 564, 2. Mox in τ. δημ. variatur pro 1, 15, 14. e. et pro §. pr. huius cap. τὸν δῆμον, cf. Ind. Luc. Gs. Chr., R. Or. V. 4. 7. 8. And. it. Dem., Xen. Cyr. et Mem. S. cum N. Ruhnk. ad 1, 2, 58. Suid. et Heſ., ſed in alium uſum R. Or. V. 6. Herodt. Fi. The. Valck. Eur. Hipp. 258. 1. E. et Krb. Decr. R. p. I., ſicut Noſter et variat in praep. pro 1, 3, 6., ut tamen ſubſt. ὕβρ. cum pr. πρ. non aliunde tenuerim, neque etiam v. ὑβρίζειν cum eadem; unde hic iterum modo fuerit analogia in ſyn. praep. Sed Bg. e P. in τε γὰρ, relato ad inferius duplex εἴς τε — ἔν τε λ., quae cum cohaereant,

μότας ὕβρεως [d], καὶ μήτε παίειν τινὰ τῶν παριόντων [e], εἴς τε τὸ κόσμιον καὶ εὔτακτον μετάγειν

plebeiis facienda: utque nec verberarent quenquam praetereuntium, et ad decorem ac

d) M. Ba. ὕβρεως, καὶ μήτε πελέκεις φέρειν μετὰ χεῖρας, μήτε παίειν τινὰ τῶν π., ſed M. Vi. καὶ μήτε πελ. φ. μ. χεῖρας, μήτε παίειν λ., at M. Ve. „36, 19. deficit, — καὶ μήτε πελέκεις φέρειν." v. N. e) Colon in Stp. rel., ſed punctum in A. al., pro commate Bs. 1. al. nobiscum, v. N.

ut et verba diverſi temporis, aor. 1. ἐκελ. cum impf. ἐπειρ. et ἐπεδεικν., non bene in Ms. Bg. et edd. quibusdam haec per diſtinctiones maiores divelluntur. Caeterum ad §. huius init. Leisn. in m. Ox. „Lipſ. ad Plin. Pan. c. 23." reſpiciens forte ib. §. 3. e. ſilentes *quietos* que *lictores* tuos *ſubſequebare.*

ὕβρεως) In Cod. recte additur καὶ μ. πελ. φέρειν. Abeſſe aliquid iam dudum ſenſeram, ſed quodnam, non ſuccurrebat. Illud igitur ſine dubio in textum recipiendum eſſe puto. *Stroth.*

Tamen dubitare adhuc poſſis, et ſupplementum e gloſſa ſuſpicari, tum quia et alibi aſſuitur aliquid a Mss., tum quia non omnes forte aliquid amplius deſiderant, praeter vulgata, tum quia nihil aliud refert ipſe P., porro quia ſaepe ſolitarium ſtat μήτε, vel pro ſimpl. μὴ, vel pro μηδὲ, ut Bg., denique quia ipſi Mss. hic diſſident, quorum Bav. pleniora debeant valere, ſi cui novitas placeat, vel quia P. exemplum et ipſum credas fuiſſe mancum, vel quia exciderint iſta ob μήτε ſimile, nec uſus abhorreat, cum et infra 7, 6, 4. imperatores iuſſerint ſibi praeferri faſces, ſed et res praeſens ac mite Pertinacis ingenium tale quid videatur recuſaſſe. Quae, in utramque partem valentia, continere debent ſeverum criticum atque editorem, ut novitatem Mss. tantum in Var. L. relinquat. Sed in v. παι. non tenet Stp. Th. Lat. Bg., qui duplicem facit conſtructionem in v. *iubere* ſimul, quae alias ſeparatim obtinet, cf. G. Th., qui tacet cum Hor. Turſ. de Bg. *que* cum *nec* copulato, quod defenderim tamen per affinia relata *et — et non*, cf. ap. illum v. *et* 416, 57., ſed ap. hunc p. 278, 1., et in rem lib. Schott. I. p. 37. m.

εἴς τε τὸ κοσμ.) Sch. parum e P. „κ. *mitem* civilem *que* gubernandi *rationem*, εὐτ. *modeſtiam*, bene compoſitum reip. ſtatum, μ. *transferre* ſ. *vertere* cuncta *ad* honeſti *cultum*" quo in v. illud Lat. Bg., ſatis ſeverum, cum L. Ern. ignorat Stp. Th., ſilens etiam in κ. de Noſtri formula, ſecus ac L. Ern. „τὸ κ., *modeſtia*" non amplius mihi reperta, ſed ſyn. ſubſt. κοσμιότης cum eodem Lat. in Ind. Dem., quo hic Bg. uſus in altero adi., haud dubie hic copulato per copiam et pro ſyn., cf. ad 1, 2, 3. e., ubi Stp. Th. modo ſic ſine loco e Noſtro „τὸ ε. ſubſtantive eidem eſt *modeſtia*, it. *diſciplina*, Pol. interprete" quae Lat. et L. Ern. repetit, ſed ut nec haec formula extiterit per Indd., Noſterque iterum modo analogiam ſecutus videatur, cuius modo hic locus a Duk. ad Thuc. p. 233. N. 53. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ, at alia loca comparantur ad Plut. Hſ. εὐταξίας καὶ κοσμιότητος, humanitatem *morum* que *elegantiam* p. 141. e., pro quibus unum ſyn. de eodem Pertinace adhibet Xiph. 388, 25. καὶ εὐθὺς εἰς κόσμον, ὅσα πρὶν πλημμελῶς εἶχε καὶ ἀτάκτως, καθίστατο, *tum* vero *corrigere* coepit *omnia*, quae *fierent* ſine *ordine* et *modo*, etiam per neutrum loquens cum Noſtro in πάντα, ut cogitemus res quaslibet, tunc

πάντα ἐπειρᾶτο [f], ἔν τε ταῖς προόδοις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πρᾶον [g] καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο. καὶ τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ τὲ καὶ μιμήσει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσ-

modeſtiam redigere omnia conabatur: inque prodeundo et
iure dicundo mitem ac placi-
3. dam indolem oſtendebat. At-
que Marci imperii aemulatione
et imitatione ſeniores quidem

f) Colon hic in Ms. Bg., ut in A. 1., ſed punctum in al. g) πρᾶον ſic ſine iota in A. al.

male habentes, ut Xiph. coërcebat; quanquam et ad perſ. vagari neutr. illud poterit, cf. ad Dion. Caſ. 1229, 33. N. §. 36. Sed in pr. neutris, (ubi Sch. ſupplet fere, ut 2, 3, 22, m. in σωφρ.) praeter ἦθος, de perſ., valuerint de rebus ſubſt. σχῆμα ſ. μέρος, tacente L. Boſ. Ell., niſi quod p. 131. e. hic locus laudatur ſub „Herodi. τὸ ἦθος ſaepe omittit.“

ἔν τε τ. πρ.) Xiph. (387, 37.) ἐχρῆτο δὲ καὶ ἡμῖν δημοτικώτατα, καὶ γὰρ εὐπροσήγορος ἦν· ἤκουέ τε ἑτοίμως, ὅ τι τις ἀξιοίη, καὶ ἀπεκρίνετο ἀνθρωπίνως, ὅσα αὐτῷ δοκοίη, *utebatur nobis* ſenatoribus *civiliſſime; eratque admodum affabilis; promte audiens, ſi quis aliquid peteret, et comiter reſpondens*, (immo, ut in Verſ. ad latus, vel ſeverius, *et* audiebat *promte*, quidquid *aliquis* ſentiret, *et* reſpondebat *humaniter*, *quae* ipſi *viderentur.*) Capitol. (in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. m.) *civilem ſe ſalutantibus et interpellantibus ſemper* exhibuit. *Boecl.*

Sch. in πρ. „in *progreſſibus*“ ſed Sb. Ind. „cum in publicum prodiret“ fere cum Stp. ad m. P., (qui, a ſenſu aberrans, etiam a Bg. deſeritur,) tenente quidem notionem hanc phyſicam in Th., ſed non de imperatoribus, cf. Ind. Dion. Caſ., tum Caſ. ad Ath. 2, 371. c. 13. e., ad Luc. 1, 33. N. a. m., Abr. L. Ariſt. p. 25. Rsk. ad Polb. p. 476. e. Duk. ad Thuc. p. 413. e. Plin. Pan. 26, 1. i. Sed in δικ. Bg. fere iterum, ut 1, 11, 15., e P. et Stp. marg., qui in Th. adi. πρ. cum affinibus ſemper ſine iota, ſecus ac hic in edit., ponit, monens tamen de altera ſcriptura 3, 518. e., quam utr. in adi. profert etiam L. Ern., ſed in rel. modo illam cum iota, diſſentientibus etiam inter ſe L. N. T. Suid. 3, 168. e. ſq. et Heſ. 2, 1015. m. ſq. e. πρᾴως, ἡμέρως, quod interpretamentum oſtendat, hic a Noſtro copulari ſyn., cf. Suid. 2, 59. m. ἥμερος, ὁ πρᾶος, *manſuetus*, quo Lat. hinc quoque e P. habet Stp. Th. (cum altera rurſus ſcriptura in ed. ſua πρᾷον,) a cuius m. ad P. diſcedit Bg. modo in utr. adi., quorum ſecundum ap. G. Th. cum Gr. n. „mitis, ſedatus“ libere addente iterum P. ſuum adv. *ſcilicet.*

ζήλῳ λ.) Sch. modo in μ., praeter P., (libere dat. reſoluto per particulam *quum*, pro qua tamen malim modi illam *dum*) „*imitatione* et *aemulatione*“ cum Bg. adeo, ſed Stp. Th. 1, 1399. E. „ζ. eſt etiam eius, qui quodam velut aemulationis ſtudio impulſus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, ſummoque eius aſſequendi deſiderio tenetur. — Plut. μιμητικὸς ζῆλος, it. ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν. Sic vero Herodi. μιμήσει et ζ. copulat“ ſine loco; ut iungantur hic tropicum et proprium vocab. pro ſyn., cf. Sb. Ind. „κατὰ ζῆλον et κ. μίμησιν, cogn. ſign. „e Iul., ſubiecto Noſtri loco ſine Vs., Rs. Or. V. 6. p. 162. N. 6.,

κῶν εὔφραινε, τοὺς δ᾽ ἄλλους πάντας, ἐξ ὠμῆς καὶ ἐφυβρίστου τυραννίδος εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας, ῥᾷστα εἰς εὔνοιαν ᾠκειώσατο. τῆς τε ἡμέρου ἀρχῆς ἡ φήμη διαθέουσα h) πάντα ἔθνη καὶ πάντα στρατόπεδα, ὅσα τε

admonendo delectabat, caeteros autem omnes ex crudeli et contumelioſa tyrannide ad modeſtam ac ſecuram vitam redactos facillime ad benevolentiam conciliavit.
4. Atque huius placidi principatus fama cum pervagaretur, omnes populos et cunctos exercitus, qui ve Ro-

h) Comma hic in A. et al. v. N.

it. Plut. de ſer. num. v. p. 15. m. μ. καὶ διώξει, quod, in Verſ. neglectum, eſt noſtrum *Nachfolge*, eandem in partem bonam.

ὑπομιμν.) ſubaudi αὐτῆς. *Reisk.* Bene, ſed Sch. „*admonens*" deſerto P., cum Bg., cf. ſic abſolute quoque ap. Dem. Ind. i. Tum acc. τοὺς πρεσβ. ambiguus videtur, de ſenatoribus, an plebe; unde opp. τοὺς ἄλλ. ſimiliter intelligas, ut omnino iuniores, et παντ., a P. male neglectum, ſaltem de urbis Romae civibus, etiam ob §. ſq.

ἐφυβρ.) Bg. e P., ut Stp. Th. cum Bud. C. 398, 32., ſed tantum e Noſtro, ut mihi repertum modo ap. Poll. 6, 123. cum eodem Lat., per analog. factum a bono v. ἐφυβρίζω, cf. Stp. Th. Ind. Hom. Soph. Ai. et Eur. Heracl. v. 947. ſq., ut nec reperi adi. ὠμ. cum ſubſt. τυρ. alibi, ſed modo phyſice in Ind. Ariſt. Kuſt. Xen. Bach. Plut. Hſ. Diod. S. et Hom. Ἰλ. δ', 35., ſed tropice de perſ. Xen. M. S., et cum acc. rei Dion. H. S. T. 1. et ap. Dem. 142, 18. ſine Ind., tum de re ap. Heſiod. Soph. Ai. et Lycophr., cf. Suid. 2, 756. i. Heſ. 2, 1590. m. et e. it. p. ſq. i., et, quem locum Stp. Th. in ſubſt. ſolum tenet, variantem Noſtrum 7, 1, 3. εἰς τυραννίδος ὠμότητα. Mox Stp. Th. cum P. in adi. ἀμ., ſed cum ſubſt. β. modo e Noſtro, nec mihi aliunde notato, cf. 1, 6, 26., ubi Bg. a P. diſcedit, (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut et iterum in v. μ., ubi paſſ. plane ignorat Stp. Th., it. ſq. v. ᾠκ. cum praep. noſtra, tacentibus etiam Ind., praeter Epict. H. ᾠκειώθης φύσει πρὸς πατέρα, et Thuc. ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ut Noſter ſupplemento illo εἰς εὔν. videatur referre aliquam Lat., cf. 1, 3, 12. e. et G. Th. e Cic. in ſubſt. Bg.

τῆς τε) Adi. hoc cum ſubſt. ἀ. non tenet Stp. Th., nec Indd., et modo Sb. cum affini βασιλείας e Suid. Excerpt., ubi Bg. artic. capit pro pron., ut P. in ſq. ἡ φ., e quo Sch. fere in φ. „fama *imperii* latius *evagata*, δ. pervagans *fama*" Noſtro variante non tantum cum §. 1. i., ſed et cum affini 1, 15, 2. i. διαδραμούσης τῆς φημ., ſed nihil tenente Stp. Th., quam „δ. diſcurro, percurro, διαθέοντος λόγου, Xen. Oec." cf. Ind. Bach., ut in Xen. Cyr. „de metu *pervagante* exercitum" φόβον διαθέοντα ἐν τῇ στρατιᾷ, nihil tenentibus rel. Indd., quam ad phyſicam notionem, Ael. V. h. et Plut. Krg., cf. Suid. 1, 552. e. 575. e. Heſ. 1, 942. m. 980. i., ut hic iterum ſit analogia modo, ſed Bg. formula ap. G. Th. in particip. v. e Cic.

πάντα) Malim verba ſic ſtrui, διαθ. πάντα στρατόπεδα, καὶ πάντα ἔθνη

Ῥωμαίοις ὑπήκοα, καὶ ὅσα φίλα, ἐκθειάζειν αὐτοῦ τὴν

manis ſubiecti et qui amici eſſent, divinitate donare eius prin-

ὅσα γὲ Ῥωμαίοις ὑπήκοα, κ. ὅ. φ. Nulla enim ſunt ϛρατόπεδα, niſi Romana. Quapropter illis haud convenit praedicari, ὅσα γὲ Ῥ. ὑπ. Sed hoc convenit populis, ſi qui ſint in poteſtate atque fide Romanorum. *Reisk.*

Primo procedit rectio v. διαθ. cum acc. πάντα λ., qui pendet a praep. in v., quod ſic in v. extr. ἐπειθ. requiret αὐτὰ pronominis ſupplementum, ſed contra, cum Lat. Intrp. et edd. quibusdam ſeparatim ſumtum, commate poſt id facto, cohaerebit cum illo ipſo v. ἐπειθ. Tum πάντα ϛρατ., intelligenda e 2, 2, 19. de ripariis et limitaneis, etiam iis, qui ſunt in provinciis, hic iterum per ἔθνη expreſſis, πάντα ϛρ. igitur Noſter inſeruerit tantum ὡς ἐν παρόδῳ, et ut adiunctum pr. ἔθνη, ſupplendis quaſi τὰ ἐκεῖ ὄντα, ut πάντα ἔθνη ſola referantur ad ſqq., non duplicis generis, ſed unius eiusdemque, et diverſo nominata tantum modo, ſicut alio ordine ſimul per variationem 7, 7, 12. τὰ ἔθνη — αὐτά τε φίλα καὶ ὑπήκοα ἐκ προγόνων, quibus in ſq. §. hic opponuntur provinciae, nondum ſatis pacatae, qualis nominatim Britannia, cuius incolae ſupra quoque βάρβαροι dicti; unde hic non opus τὲ corrigere in γὲ, et ὅσα τε cum καὶ ὅσα eodem modo ſtabunt, ut altero in loco τὲ — καὶ, de iisdem, ubi ſuo more Bg. in τὲ, ut P. in καὶ, pro quo ſeverus Sch. in ὑπ. „exercitus, Romanis *ſubiectos* et *amicos*" quanquam alibi ap. Noſtrum videntur diſtingui ac ſibi opponi iſta duo adi., ut 7, 2, 3. Μαυρουσίων τὲ — Ὀσροηνῶν τε καὶ Ἀρμενίων, ὧν ἦσαν οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δὲ φίλοι καὶ σύμμαχοι, quorſum neſcio an proſint haec notata ad Dion. C. 2, 833. „qui cives Romani non erant, et Romanis parebant, dicti *ſubiecti*, οἱ ἀρχόμενοι, δουλεύοντες, ὑπήκοοι. Ita in cives et ſubiectos provinciales totum imperium diſtinguebatur. Ab his diſtinctum tertium genus τὸ ἔνσπονδον, federatorum et ſociorum, qui ſuis legibus patriisque *inſtitutis vivere permittebantur*" leniori tantum ſociorum titulo nominati, et hic alio eiusdem notionis τῶν φίλων, quod nominis a Romanis conceſſum non modo regibus quibusdam, ſed et adeo populis totis provinciisque, aut provinciae eiusdem civitatibus quibusdam, quae ſe ſponte in fidem ac poteſtatem Rom. contuliſſent, aut non diu repugnaſſent, propterea aequiore iure uſae deinceps, immunitate tributi ſ. ſtipendii, et libertate, i. e. αὐτονομίᾳ et magiſtratibus ſuis, rel., cum contra aliae non eſſent eodem iure eademque conditione, quae hoſtiliter ad extremum tempus usque ſe geſſiſſent, et bello eſſent victae ac vi ſubiectae, hic τῶν ὑπηκόων nomine venientes, ſi placet diſtinguere, ſimpliciterque oppoſitae τοῖς βαρβάροις infra 7, 3, 2., ut per alterum nomen τῶν δουλευόντων occurrentes 7, 2, 3. e. et 2, 9, 17. m., cf. Spanh. de u. et pr. n. p. 575. ſq., ubi numerantur, qui ambierint titulum φιλορωμαίων, amici Romanorum; tacentibus hinc et in rem praeſentem Stp. Th. et Gs. in Lat. Bg., non item libellis de Antiqu. Rom., cf. G. Th. v. *ſocius*. Sed Stp. Th. etiam ignorat adi. ὑπηκ., cum dat. perſ., cf. tamen Abr. ad Aeſch. 1, 161. e. ex Herodt. et Xen. Cyr., tacentibus his Ind., porro Dion. H. S., ſed de re Ind. Ariſt. Kuſt., qui eſt locus Stp. Th., ut abſolute Diod. S., tum de perſ. abſolute Thuc. Xen. M. S. et Cyr. 1, 5, 2. it. Luc. Plut. Krg. et L. N. T., at cum gen. perſ. Xen. Pol. et Cyr., denique neutr. cum ſubſt. πλῆθος Ind. Fi. Pal., quod ſuppletum in forma abſoluta in Exc. ad 1, 2, 8., cui add. Ind. Eutrop. Met.

ἀρχὴν ἔπειθεν. ἀλλὰ μὴν
καὶ τῶν βαρβάρων [i] ὅσοι πρό-
τερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον,
φόβῳ τὲ καὶ μνήμῃ τῆς ἐν
ταῖς προτέραις αὐτοῦ στρα-
τείαις ἀρετῆς [k], πίστει τὲ γνώ-

5. cipatum impulit. Quin et
ex barbaris qui prius recuſa-
bant aut rebellabant, metu et
recordatione eius in prioribus
expeditionibus virtutis, fiducia
que voluntatis, quia neminem

i) Comma hic in A. cum B. 1., v. N. k) Colon hic in M. Ba., it. mox poſt περὶ et ἄπον.

Cell. „τὸ ὑ. ἅπαν, *omnes* imperio *ſubiecti*" ubi tamen 7, [illegible] 9. e contextu et praeced. tantum videntur eſſe provinciales.

ἐκθειαζ.) Leisn. in m. M. Bg. „ad deos auctores referre" hic, pro divino aliquo, i. dei dono ac beneficio habere et praedicare, cf. alibi et de Sb. ad 1, 7, 9. e., it. alias de Bg. ad v. ἐπ., deſerto P., quod h. l. cum Gr., tropo remoto, de re, nihil, quam fecit, effecit, ut haberent rel.

ἀλλὰ μ.) Ad Vig. p. 460. a. N. 74., ubi de ἀ. μ., ſequente καὶ, (quae Bg. reddit, ut 1, 14, 18. m.) totus Noſtri locus redditur „*quin* etiam *Barbari*, quotquot *antea* iugum *excuſſerant* et *rebellaverant*, ſponte *ad* eum *accedebant*" ubi gen. Gr. βαρβ. mutatus in eundem nominat. cum pron. e P., ſed a Bg. iterum adiutus per praep., ut non opus eſſet commate poſt β. in ordine exquiſito a pron. poſtpoſito, pro ὅσ. τ. β., quod tamen ſane reducas ad πάντες βάρβαροι, ὅσοι, ſ. οὗτοι βάρβαροι, ὅσοι, ex πάντες ſ. οὗτοι βαρβάρων, ὅσοι, cf. 1, 4, 1. m. Poſſ. Synt. p. 44. med. ex Iſocr. et Vig. p. 123. e. reg. 1., ſed ſine lege et explic., ut de βαρβ. cf. 2, 1, 9. e., quo et reſpicitur in ſeq. ἐν ταῖς προτ. ἀ. στρατ.

πρότερον) Poſſes legere πρότεροι, ſed praeter neceſſitatem. Nec opus eſt, cum Tollio ap. Appian. de b. P. p. 43. pro οἵ γε τὴν εἰρήνην καὶ πρότερον ᾔτησαν legere καὶ πρότεροι. *Leisn.*

Alius lectionis non eſt hic ullibi veſtigium, niſi quod P. plane opprimit adv., cui par eſt interdum Leisn. adi. maſc., ſed et interdum alius notionis, pro eo, qui aliquid prius, quam alter, facit; unde non promiſcue ubique poni poſſunt, ut nec hic eodem ſenſu, ubi e contextu non eſt in comparatione; ſed in ſimpl. notione, et de barbaris, qui antea, ſub Commodo et Marco, fecere turbas. In ἐσ. ignorat Stp. Th. non modo Lat. Bg., ſed etiam hunc locum, ubi copulantur ſyn., ſed tropicum et proprium, in ἀφ. proferens haec Noſtri memoriter e „lib. 1." cum P., e quibus verbis duobus et ipſis intelliguntur barbari tales, qui ante in Rom. ditione fuerint, cf. 1, 2, 9. m. et 2, 2, 19. Mox alius eſt ſenſus, quam 2, 2, 17., in ſubſt. ἀρ. cum praep., quam formulam ignorant St. et Gs. Th., adiuvandam ellipſi cuiusdam particip., ut ἐπιδεικνυμένης, φαινομένης, ſpectante tale quid et P., qui oblique refert gen. pron. perſ. αὐτοῦ cum ſubſt. στρατ., cognitum etiam Stp. Th. aliunde 3, 1073. C. e., pro quo caſu libere Bg. ſumſit eundem ad τῆς ἀρ., ſeverius, quam P., verſante etiam Sch. in „μν. memoria *virtutis*."

πίστει) Sch. in γν. „*iuſtae* animi *ſententiae*" deferens P., ut Bg., relato ſubſt. γν. ad Pertinacem, ut ſuppleas pron. αὐτοῦ e pr. Sed, reddendo ſubſt. πιστ. ſive cum Bg., ſive per ſyn. fere haec, v. c. exiſtimatio certa,

μης, ὅτι μηδένα ἑκὼν ἀδικήσει ultro eſſet laeſurus unquam,
ποτὲ, ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν quod cuique ex merito debetur,
ἀπονέμων, χάριτος ἀπρεποῦς tribuens, a gratificatione inde-
καὶ [1] βίας ὠμῆς ἀλλότριος, centi et violentia acerba alie-

1) In M. Vi. καὶ deeſt, *Loc.* ut in M. Ba. erat modo ἀπρεποῦς βίας λ., v. N.

cf. Rs. Or. V. 8. Ind. Din., it. perſuaſio, cf. L. N. T. Krb., aeque re-feras ſubſt. γν. ad pr. barbaros, ubi Lat. *animi* potius ſit, et noſtratium *Ueberzeugung* der *Seele* ſ. *des Herzens*, forma loquendi ſpectante ſic ad Lat. aliquam, quae habet gen. illum cum utr. ſubſt., cf. G. Th. v. *perſuaſio*, etſi tacet in Bg. *fiduc.*, una cum Indd., ubi tamen per ſe gen. ille ex abundanti adiicitur, cf. Cort. ad Sall. Cat. 58, 2. Iug. 35, 4., ad alteram hanc interpretationem accedente etiam fere Stp. in m. P., ut ſalva ſit vulg. lectio, nec mutanda in πύστει, alibi reſtituendum pro πίστει, cf. Sb. Ind. v. πιστ. e. et πυστ., ad Dion. Caſ. 8, 11. 127, 2., Valck. Eur. Hipp. p. 306. b. e., utque ſit i. q. pr. φήμη, et dicantur duo, quare barbari ſe dederint, primum *experientia* virtutis *eius* in *bello*, alterum *fama* animi *eius*, quem nunc initio imperii declararit, per edictum illud ſimul ad populum, e quo quaſi depromta, quae mox ſubiiciuntur; utrinque habente ſubſt. particulam ὅτι, et rectionem affinis verbi, non tamen ſenſu Bg., qui requirat ſubintelligendum δή, pro ſcilicet, cf. 2, 1, 6. e. φήμη, ὅτι λ., (niſi vitium eſt in Ms. eius, pro *quod*, cf. 2, 15, 18. 5, 4. 18. 6, 3, 12. m.) denique in ἑκ. Bg. ſequente P., (quod cum v. ἀδ. iungitur ex analog.) non item in v. ἀδικ., ubi et Sch. deſerit „*iniuria* afficiet *neminem*."

τὸ κατ') Bg. in artic. ſupplet particip., v. c. ὀφειλόμενον, huic iterum accommodans caſum dat. pron. ἑκ., proprie ad v. ἀπον. pertinentem, ut regit Stp. ad m. P., negligentius tamen reddens rel., nec huc ſpectans in Th. v. ἀξ., ubi tamen aliunde tenet formulam cum praepoſito artic. neutr., in v. ἀπον., (ubi Noſter variat pro ſimpl. 2, 3, 23. m., cf. 2, 2, 1.) ſub Bg. ſimpl., etiam adhibito ad m. P., afferens haec Noſtri ſine Vs. e Bud. C. 1023, 33., cf. Ind. Dem.

χαρ. — ἀλλοτρ.) Latiniſmum ſapere videtur, cuius veſtigia paſſim occurrunt in Herodiano. Utitur noſter ita etiam adv. ἀλλοτρίως ut infra 7, 10. *Stroth.*

Duxerint tamen Latini hic quidem e Gr., cf., praeter Ind. Dion. C. et Luc., quoque Dem. et Ael. V. h., tacente Stp. Th. e Noſtro et de notione, qua, de perſ. cum gen. rei, ponitur pro remotus, nobis *entfernt*, ſ. *abgeneigt*, inimicus, non amans, non adhibens, cf. Niz. et G. Th. cum Gr. n. atque etiam rectione eadem, a Bg. non adhibita, ſed alia per praep., quae et in Gr. aſſumi poſſit per ellipſin τῆς ἀπό, ut in affini ἄλλος, quo de modo habet L. Boſ. p. 474. i.; aliorſum inclinante Poſſ. Synt. p. 49. e., ſed Sch. „ἀλλ. cum gen. β. *abhorrens* a *vi*, β. *a vi alienus*, nemini vim faciens, ἀπρ. indecora *gratia*, χ. a *gratia* indecenti *alienus*, a quo vis abeſt" in extr. partim e P., qui, per hanc regionem libertimus, non ſatis ducit ad copulam aliquam, neceſſariam per ſe in membro hoc altero, ut καὶ χαρ., aut χάριτός τ' ſ. χάριτος δ', quae ſingulae facile exciderint ob litterarum ſimilium vicinitatem, non item καὶ ibi, ubi Mss. eo carent, quod et alibi negligenter et ſine cauſa manifeſta ab iſtis omittitur; niſi ſumas hic aſyndeton illud populare,

ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν [m]. πρεσβεῖαί τε [n] πανταχόθεν ἀφικνοῦντο, συνηδομένων ἁπάντων τῇ Ῥωμαίων [o] ὑπὸ Περτίνακι ἀρχῇ. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι

nus, ſponte ſe illi dediderunt.
6. Legationesque undique adveniebant, congratulantibus omnibus de Romano ſub Perti-
7. nace imperio. Caeteri qui-

m) In edd. variat hic diſtinctio pro Stp. et al. puncto, utpote in τὸ ſequente. n) M. Ba. πρεσβεῖαι τὲ λ. o) M. Ba. non diſcedit a Stp. lectione; et quod hic malebat, vix opus eſſe videtur. *Mart.* A vulg. diſcedit modo Par. utr. vitioſa in τῶν Ῥ., v. N.

nec oratorium; qua mente fortaſſis et Bg. nihil addiderit, cuius Lat. in χ., (ductum e Stp. ad m. P. verbo affini, ap. G. Th. ſine explic., ſed Niz. „gratia, beneficium" it. beneficentia ſ. benevolentia,) non tenet Stp. Th., ignorans idem epitheta utr. cum ſubſt., nec mihi aliunde notata, ut nec ap. G. Th. ſecunda Bg. formula, ſed *acerb.* pro crudelis tamen 65, 50. et 59., Noſtro per haec duo membra, expreſſa participio et ſyn. adi., et reſolvenda particulis cauſae aut modi, explicante pr. μηδ. ἀδικ., et iuſtitiae ponente formas aliquas, atque tres adeo.

ἑκ. ἀ. πρ.) Bg. formula liberior eſt e P., ut et Sch. „dedebant *ſe i. ſp.*" in tempore tantum ſeverioris, praeeunte Stp. in m. P. et in Th. aliunde, etiam cum adiuncto ἑκ., ap. G. Th. Bg. formula obiter explicata per *ſe ſubiicere*, pro qua eſt ſevera *accedere alicui*, in qua idem caſus cum Gr., ubi pendet ille a praep. in v., it. affinis *accedere* ad *aliquem*, in v. e. alio ſenſu, nec pro ſubiicere ſe alterius imperio, et ſe civem profiteri, idque hic per legatos, de quibus proinde in ſqq.

πρεσβ.) In M. Bg. omiſſa ſunt hic quaedam, quae in Gr. leguntur. *Leiſn.* n m. M. Bg., ubi ſane omiſſa §. *6. tota*, *quae a nobis ſtatim eſt expleta partim* e P. liberiore, pro cuius Lat. ad v. συν. *ſimplici* dedimus comp., et ipſum bonum, cf. G. Th. cum Gr. n., et de ſenſu Not. ſq., at de πρεσβ. abſtracto pro concreto Bud. C. 998, 46. Stp. Th. aliunde, Ind. Dem. tacente, Abr. Dl. Th. p. 598. e. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr.

τῇ Ῥ.) Praefigo articulum τῇ praepoſitioni ὑπό. *Steph.* Retineri vulgata lectio poteſt, absque articuli repetitione, *hoc ſenſu*, gratulantibus omnibus Romano ſub Pertinace imperio, i. e. omnibus Romano imperio gratulantibus, quod Pertinacem inveniſſet principem. *Sylb.*

Res Stephani, ſive volentis repetitum art., σ. ἀ. τῇ Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., ſive aliter locatum modo, σ. ἀ. Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., ſane non eſt neceſſaria, et poſterior etiam ambigua ob concurſum gen. Ῥωμ., qui, hic capiendi ſive de incolis urbis Romanae tantum, ſive de reliquis extra eam per Italiam, opponuntur illis ἁπ. per provincias, qui ſimul cum iſtis gaudebant de Pertinacis imperio, ſuamque hanc laetitiam illis declarabant per legatos, ſ. gaudebant de Romani imperii modo, qui ſub Pertinace futurus erat; ut brevitatem adiuvemus ellipſibus, prima participii γενησομένῃ, altera pronominis αὐτοῖς, ad v. συνηδ., quod ita ſolenni more ſtabit cum dat. perſ., quanquam et *ſine eo procedit* cum dat. *rei*, *quem* in Lat. Vs. iuvimus pr. ἐπὶ, cf. Stp. Th. aliunde, Xen. Symp. 8, 18. m. Ind. Ael. V. h., Xen. Cyr. Z., cui add. 8, 7, 27. Rs. Or. V. 7. Ant. Dion. H. S. T. 1. et lib. de V. med., ſine Ind. Diod. S. 2, 197. l. 7°

πάντες ἄνθρωποι καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᳶ τῷ εὐτάκτῳ [p] καὶ ἡμέρῳ τῆς βασιλείας ἔχαιρον [q]· ὃ δὲ [r] πάντας εὔφραινε, τοῦτο μόνους ἐλύπει τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ ϛρατιώτας, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας [ſ].

dem omnes homines, et publice et privatim moderato et placido imperio laetabantur; 8. Sed quod cunctos delectabat, id ſolis moleſtum erat urbanis militibus, qui ſtipare ſolent imperatores. Dum enim

p) M. Ba. καθεστῶτι καὶ ἡμ., v. N. q) Cum Stp. rel. hic colon in M. Bg., pro al. puncto, in μὲν et δὲ relato. r) M. Ba. ὃ δὲ, πάντας εὔφραινε· τοῦτο μόνον ἐλ., quod extr. etiam in M. Vi., v. N. ſ) M. Ba. τοὺς βασιλεῖς v. N.

(ubi et ſyn. συγχαίρειν ἐπὶ p. 249. l. 61.) it. ad Herodt. p. 455. N. 11. Abr. ad Aeſch. 1, 341. e. 660. e. et Dl. Th. p. 748. i. Valck. Eur. Hipp. v. 1285. L. N. T. Heſ. 2, 1307. i. non coll. Suid. 2, 652. i. 3, 404. e. ſq.

κοινῇ κ. ἰδ.) Utrinque Bg. cum P., tenente oppoſita haec aliunde Stp. Th. tantum in ἰδ., ſed in κ. nec Lat. Bg., nec ellipſin ſubſt. χώρα, quae memoratur a L. Boſ. modo ad ἰδ. p. 387. m., ut gaviſi ſint publico loco, extra aedes, ad plures, ſed et domi ſuae, apud paucos, cf. ſine Ind. Xen. M. S. 2, 6, 38. m. et Dem. 236, 24. 258, 2. 474, 11. ſqq. 507, 22. 562, 27. 709, 17. 817, 8. 820, 22. ſqq., variante Noſtro cum §. 3. in ἄλ. π. adiuncto ſubſt. ἀνθρ., ut pro his mox §. ſq. per merum adi. πάντας. Denique Sch. „καὶ, repetitum immediate, ſignificat *tam*, *quam*“ ad ſenſum quidem, ut et aliis talibus particulis redditur, pro ſeveris Bg., cf. Stp. Th.

τῷ εὐτάκτῳ) Sch. modo „ἡμ. *miti* ſtatu *regni*“ (quale quid, ignorante Stp. Th., v. cum alio gen. ap. Luc. 1, 66. l. 57.) *in v.* εὐτ. tenens, praeter §. 2., modo locum adhuc e §. 9., *quibus tribus* adeo *locis* Noſter non variat in *vocabulo*, qua *in ſimplicitate offendens Ms. librarius*, poſuerit *illud ſuum variandi cauſa*, pro ſyn. *bene conſtituto*, it. leni, qua de vi cf. L. Ern., Stp. Th. Ind. 4, 1113. B. et Foeſ. O., p. 181. b. m., manente P., ut credo, cum Mss. rel. in vulg., et Noſtro variante cum §. 4. in τῷ ἡμ. τ. β. per formulam duorum ſubſt. et alio etiam ſubſt.

μόνους) Mss. res nihil eſt, quam gloſſa, eum exquiſitior formula in adi., ad ſubſtantivi caſum conſtructo, mutatur in ſyn. adv., quod ſubinde monitum ſupra nominatim in noſtro adi., e P. liberiore forte omiſſum a Bg., (ſed a nobis iam reſtitutum,) qui tum in ὃ δὲ alio ordine diſcedit ſine cauſa, tum e P. fere reddit per adi., aſſumto ſubſt. alio τῆς πόλεως, formulam praepoſitionis cum ſubſt., pro viciniori *in* urbe *militibus*, niſi et *Romae militibus* ſervandum, qui Praetoriani innuuntur hic periphraſi longiori, cf. 1, 7, 12. m. et 1, 2, 5. e., et per variationem pro §. 2. i., in v. ἐλ. ducente Bg. phraſin fere e P.

τοὺς βασ.) Forte τοὺς ἐπιεικεῖς βασ. *Reisk.* Sine omni neceſſitate et contra *hiſtoriam* adeo uſumque, cum et tyrannis hoc tribuerint Praetoriani, quos hinc recte monſtrat Per. de Praet. p. 604. i. „τοὺς ἐν τ. Ῥ. ϛρατιώτας, (quo pravo acc. et in Ox. 2. erat,) οἳ δ. εἰ. τ. β., milites *in* Urbe *R.*, qui *ſatellitum* munus *praeſtare* ſolent *Regibus*, h. e. Imperatoribus“ Ms. tenente hic formam contractam, quae tantum ap. Noſtrum

κωλυόμενοι γὰρ ἁρπάζειν τὲ[t] *καὶ ὑβρίζειν, εἴς τε τὸ εὔ-κτακτον καὶ κόσμιον ἀνακα-*	9. arcentur a rapinis et iniuriis, et ad decorem et modeſtiam revocantur, mite il-

t) Comma hic in M. Ba.

occurrit 1, 6, 16. e. et in nominat. 1, 17, 23. e., pro altera Atticorum, ut putatur, antiquiorum, qui non contraxerint caſus eos nominum in *ευς* v. ad Luc. 3, 220. N. 27. et p. 575. N. 65., ubi p. 576. N. eadem med. minus recte a Graev. pronunciatur „*ap.* Herodi. *ſemper βασιλέας legi, nunquam βασιλεῖς* in acc.“ cf. Fi. ad Well. p. 32. m. et p. 211. m. it. Bach. ad Xen. Ag. 2, 3. e., qui vere negat, illam in *έας* formam ita Atticam eſſe, ut altera in *εῖς* contracta repudietur aut loco moveatur; quod, exemplis ibi declaratum, pertinet in primis ad illum Noſtri ſolum locum in acc., ubi non eſt Var. L.; ut utrumque in uſu fuerit, et a Noſtro ſervatum; qui et in aliis tales duplices formas adhibet, nec Leop. in Emend. c. 17. ſ. 2. m. ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 38. m. recte culpam transferat ad depravatos Codd., nec uſus idonea auctoritate Thomae M. p. 365. v. *Ἑρμ.*, ubi v. N. 4. et 6., formam utr. Stp. Th. aliunde tangente.

κωλυομ.) Sch. „quibus non permittitur praedari libere, — *ὑβρ.* iniurias inferre“ e P. fere Bg. reſolvente particip., ſed praeſ. pro impf. retinente, ut e P. illa ſubſt. cum praep. pro inf.; quem cum v. paſſ. *κωλ.* aliunde profert Stp. Th., recte comparata Lat. eadem conſtructione in v. *prohiberi*, ut Bg. potuerit eſſe ſeverior, *prohibiti enim* rapere *et* contumeliam *facere*, et — *revocati* rel., reſpiciente Noſtro ad §. 2. i. it. 2, 3, 23. i. et 2, 2, 9. et in rem Oxon. laudantibus Xiph. S. 389, 39. *ἐπεὶ οὖν οὔτε τοῖς ϛρατιώταις ἁρπάζειν, οὔτε τοῖς καισαρείοις ἀσελγαίνειν ἔτι ἐξῆν, δεινῶς οὗτοι ἐμίσουν αὐτὸν, cum autem non liceret amplius* militibus *rapere*, pro quibus mox *οἱ δὲ ϛρατιῶται οἱ δορυφόροι λ.*

τὸ εὔτ. κ. κ.) Sic paulo ante dixit. *Steph.* §. 2. m., ſed alio ordine ad variandum, recedente Sch. a P. in ſubſt. in „*ἀν.* revocati *ad* ordinatam *vitam*“ quo Lat. P. et Stp. Th. v. e. hinc tenet, ſed e ſolo Noſtro cum praep. *εἰς* et ſenſu tropico, pro reducti, iterum adſuefacti, quale quid nec Indd. praebuere, ut aliquid Lat. hic fuerit, cf. G. Th. cum Gr. n. et de hoc in paſſ. phyſice, cum pr. *ἀνακληθεὶς εἰς Ῥώμην*, Romam *accitus*, Polb. Exc. L. 13. e. cum Ind., ubi et abſolute, ſed in rem criticam et confuſ. Long. Mor., tum med., etiam phyſice, ſed ſenſu forenſi, cum acc. perſ. et pr. *εἰς* Xen. Hell. et Suid. 1, 193. e. ſed tropice ſimul, per variam notionem et rectionem Bud. C. Rs. Or. V. 4. 6. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. (ubi et in rem critic.) Gat. Adv. et ad Ant. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. T. 1. Foeſ. O. Suid. 1, 165. i. Ind. Sb. e Xiph. et Zoſ. 3, 11, 5. Luc. Ioſ., ſed nominatim cum acc. perſ. et abl. rei Woll. de V. med. Xen. *Ἀνβ.* et Cyr. it. cum adv. *πάλιν* ſimul Plut. Hſ. ſed Krg. de re, cum alio adv., dum ſine Vs. huc reſpicitur ad Thom. M. p. 52. N. 6. et in rem conſentit Xiph. S. 391, 12. *ὁ Περτίναξ, ἐπιχειρήσας ἐν ὀλίγῳ πάντα ἀνακαλέσασθαι*, emendare *omnia*. Mox formulam *τὸ πρ.* pro ſubſt. (ubi Bg. e P. articul. per pron.) ignorat Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h. alio ordine, *τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρ. incolarum* manſuetum *et* mite *ingenium*, nec ſpectat huc in ſubſt. *ἀτ.* (quod cum *ὑβρ.* copulat etiam *Dem.* 296, 21., quanquam in plur.) nec ad Lat. Bg., ap.

λούμενοι, τὸ πρᾶον [u] καὶ ἥμερον τῆς ἀρχῆς ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν, καθαίρεσίν τε τῆς ἀνέτου ἐξουσίας· νομίζοντες, τὴν τῆς ἀρχῆς οὐκ ἔφερον εὐταξίαν. ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα [x] κατ᾽ ὀλίγον [y] ὀκνηρούς τε καὶ ἀπειθεῖς αὐτοὺς [z] τοῖς κελευομένοις παρεῖχον [a]. τὸ

lud et placidum imperium ignominiam ſuam et contumeliam deſtructionemque ſolutae illius licentiae exiſtimantes, imperii moderationem

10. non ferebant; ſed initio quidem paulatim ſegnes minusque dicto audientes ſe prae-

11. bebant: poſtremo autem

u) Sine iota A. al., cf. §. 2. x) In M. Ba. hic comma, ut in A. y) M. Ba. κατολίγον v. N. z) αὐτοὺς per lenem A. al., v. N. a) Colon hic Stp. cum al., unde et Bg. Ms.

G. Th. cum Gr. n., ſed in ſubſt. ὕβ. 3, 1714. E. e. cum alia lect. in pron. αὑτῶν per aſperum, quem, per ſe neceſſarium ob v. ſq. νομ. et a ſimili loco 1, 8, 9. m., et expreſſum quoque a Bg. e P., non tamen recipit modeſtia critica, tum quod hic in leni per libros non eſt Var. L., tum ob enallagen iſtorum pron., qua de alibi.

τῆς ἀν.) Iterum Bg., ſed de ſuo, artic. per pron., et aliter in adi. ἀν., quam 1, 10, 12. i., pro nimius ſ. immoderatus, cf. G. Th. fere cum Stp. Th. aliunde, qui tacet in ſubſt. κ., etiam de Lat. Bg. e Sch., ut tamen, tropo remoto, redeat ad Lat. *imminutio* Stp. Th. e Bud. C. 936, 13., variante Noſtro in ſq. cum prioribus modo in ſubſt. εὐτ., ubi Sch. „modeſtiam *imperii*, (cum Stp. Th. e Noſtro ſine locis, ubi et Bg. Lat. ſed fere cum P. in v. ἐφ.) *tolerandum* ſtatuebant *bonum ordinem*“ hic ut ſit οὐ φ. indignari, et ſtudere removere, cf. de εὐτ. Thuc. Xen. Cyr., et Dem. ſine Ind. 777, *1.* coll. *l. 21.* et pen. τάξις, it. The. Ch. p. 148. i. Caſ. Comm. et Heſ. ſine N., afferente cauſas praeterea alias odii Praetorianorum in Pertinacem Capit. c. 5. e. et 6. it. 10. T. 1. p. 541. et 559. *exprobrationem* iſtam *milites* non *tulerunt*, rel.

τὰ μ. πρ.) De τὰ μ. πρ. ſequente τὸ δὲ τελ. v. 1, 12, 11. m.. ubi Bg. aliter, qui hic fere e P., ut de κ. ὀλ. 1, 8, 10. e., cum Lat. Bg. et *ſenſim* hinc etiam ap. Th. 2, 1270. G. i., qui ib. nihil de Ms. ſcriptura, (nec L. Ern. cf. Heſ. 2, 205. e. ſine N., cum Schol. Luc. 2, 769. l. 79.): ſed tamen ſervat pron. αὐτ., ut Bg. e P., per aſperum, quem vindicabimus ex uſu cum v. παρ. ap. Noſtrum, cf. 1, 2, 5. In ſq. Sch. „κελ. *iis*, quae *praecipiuntur* (immo pro impf. cf. Stp. Th. e Plat. cui add. ſine Ind. Dem. 63, 5.) contumaciores *et* inobedientes *ſe praebere*“ quod ſeverum Lat. ad adi. ἀπειθ. (pro illa Bg. e P. formula melioris Latinitatis, ubi propiora, *non* obedientes *ſe* iuſſis *praebebant*,) tenuit Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. eſt in Z. Ind. Pol., ſed nihil cum dat., quem rei, ut hic, modo reperi in N. T., ubi et cum dat. perſ., v. Lexx., et Ind. Thuc., ubi et cum v. παρεχ., ut in Ind. Sb. cum πρὸς, cf. Ind. Call. Ern., Heſ. ſine loco et Suid. 1, 266. m., ad ὀκνηρ. reſpiciente Noſtro iam 2, 2, 8. e. et 21., ſed non huc Stp. Th., et cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

δὲ τελευταῖον, οὐδ᾽ ὅλων μηνῶν δύο τῆς βασιλείας αὐτῷ προκεχωρηκυίας, ἐπιδειξαμένου τε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ

cum nec totos menſes duos eius imperium proceſſiſſet, et ſpecimina ipſe exiguo tempore multa moderationis ac

οὐδ᾽ ὅλ. μ. δύο) Sc. ex eo tempore coepit ſe exerere contumacia militum et dedignatio parendi. De intervallo enim quodam ab hoc tempore ad necem ipſam accipiendus videtur Herodianus, ut congruat cum Dione, qui, imperaſſe Pertinacem dies LXXXVII, teſtatur, et Capitolino, qui *menſes duos*, *dies viginti quinque* imperio eius tribuit, cum quibus facit Africanus, qui itidem dies πζ numerat. Eutropius LXXX dies. At Euſebius in Chronico canone quantum differt? qui regnaſſe ait *μῆνας ϛ*, *menſes ſex*; quod et alibi firmat 5. Eccl. hiſt. 27. qua de re diſputat Ioſ. Scaliger in Anim. Euſebianis, et concludit denique: *dicendum, minus, quam ſex menſes, imperaſſe Pertinacem, et plus, quam dies* LXXXVII. Sed nihil opus eſt, conſenſum tot auctorum in dubium vocare. Quis enim non videt, Euſebium totum illud tempus ab exitu Commodi ad initium Severi tribuere Pertinaci, praeterito Iuliano, qui inter utrumque imperium tenuit *menſibus duobus diebus quinque*, teſte Spartiano? Omittitur autem in ſerie Imperatorum a nonnullis Iulianus, tum quia malo more imperium mercatus erat, tum quia ſtatim res novae ipſum exceperunt, rectoribus provinciarum eius imperium detrectantibus, et de principatu contendentibus, donec rerum ſumma ad Severum pervenit. Intervallum ergo illud inter Pertinacis mortem et Severi initia certamina potius de principatu, quam principatum habuit. Atque ita habemus cauſam, cur et Iulianus praetereatur, et Pertinacis imperio plures adiiciantur menſes. Imperio inquam eius, non vitae, intervallum turbarum, poſt mortem eius exortarum, contribuitur. Cum Euſebio prorſus facit Nicephori Patriarchae Chronographia. *Boecl.* Sc. ex quo coepit parendi dedignatio. Dio enim et Capitolinus Pertinacem regnaſſe ferunt dies 88., a quibus immane quantum differt Euſebius, qui regnaſſe ait *μῆνας ϛ*. Sed huic computo annumerari debet intervallum illud, quo rerum potitus eſt Iulianus, qui in ſerie imperatorum omittitur, vel quod imperium turpiter mercatus eſſet, vel quod iſtud intervallum implerent certamina potius de principatu, quam principatus ipſe. *Oxon.*

Praeter ea, quae alibi de imperii diuturnitate Pertinacis protulimus, et dabimus ex Euſ. hiſt. per Excp. alio loco, hic indicamus modo loca Xiph. S. 391, 16. ſqq. et Capit. c. 9. e. T. 1. p. 587., ubi Caſ. N. tantum Dion. comparat, cf. lib. Schott. p. 19. m. et ad ſq. v. *προκεχ.* Stp. Th. 4, 678. E. e. clam e P. „res dr. *πρ.*, cui iam tempus aliquod exactum eſt, ut ap. H. 1. 2. — ubi tamen aliquis forſitan putaſſet potius dicturum eum fuiſſe *προκεχωρηκότων*, iungendo cum *μηνῶν*“ pro quo malim monere de rectione, quae duplex fuerit, ut gen. *ὅλ. μ.* pendeat a praep. in v., (*cum imperium* ei *proceſſiſſet* ne *quidem* ultra *totos* menſes *duo*, tropoque remoto, cum duraſſet ne quidem totos m. d.) vel per ſe ſumatur, ut genitivus temporis, quem et alibi Bg. mutat in alium Lat., ut hic in acc., vertens idem dat. pron. perſ. per gen., ut cum ſubſt. *τῆς βασ.* ſit dat. exquiſite pro gen., ut cum ſubſt. aliis.

ἐπιδειξ.) Bg. fere e P. ſupplet e pr. *αὐτὸς* alio caſu et de perſ., cum de re dictum eſſet ante, (qualem ſaltum aut copulationem, omiſſo tamen

σώφρονα καὶ χρηστὰ ἔργα, ἐλπίδων τε ἀγαθῶν τοῖς ἀρχομένοις ὑποφαινομένων b, ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε c πονηρὰ τύχη, ἐκώλυσέ τε, θαυμαστὰ καὶ ἐπωφελῆ τοῖς ὑπηκόοις ἔργα εἰς τέλος ἀχθῆναι.

bonitatis dediſſet, ſpesque bonae ſubiectis affulgerent; invidit et omnia ſubvertit fors mala: prohibuitque admirandos et utiles ſubiectis conatus ad exitum perduci.

b) Hoc comma erat in M. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., v. N. c) Ing. ἀνέτρεχε et Ed. ἀνέτρυψε mendoſe. Mox post τ. punctum in A. al., ut duo in Ms. Bg.

pron., frequentat Noſter,) tum ex eodem v. ἐπιδ. non capit in ſimpl. notione pro facere, qua de alibi, et hic proceſſura, ſed de illa exquiſitiori, qua dicitur aliquis oſtendere quid pro documento et ſpecimine, ubi adiunctus acc. rei mutatur in Verſ. in gen., ubi tamen Bg. omiſit ſubſt. ἔργ. e P., ſervatum a Sch. in „ἐ. opera *egregia* — χ. proba *opera*" unde feciſſem ſaltem haec, *ſpecimina* — multa *ſapientum* ac *proborum* operum *dediſſet*, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 955, 4. D'Orv. Ch. p. 594., ubi ex Herodt. cum ἔργα, ut Rs. Or. Ind. V. 8. cf. eundem ad Polb. p. 308. m. Ind. Fi. The. et Pal., it. Iſ. Ev. Fd. Luc. (cui add. 3, 316. l. 54.) Aeſ. Fa., Dion. H. S. T. 2., dum pro manco illo ἐν ὀλίγῳ ap. Xiph. antea ad ἀνακαλ. §. 9. plene iterum Noſter, cf. 1, 1, 4. e. 1, 10, 2. e. quibus plenis caruit L. Boſ. Ell. p. 382. e. Ad ſq. huc ſpectat Stp. Th. 4, 32. F. e. alio caſu „ſic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, ſpes, non quae affulgent, ſed quae ſubaffulgent" cf. 2, 3, 12. e., poſt quod v. comma ſuſcepimus, cum protaſis finiret modo in periodo per particip. et gen. conſeq.

ἐβασκ.) Calpurn. Flacc. Decl. 41. *ſubito fortuna, ſicut ſolet, ipſa ſuis muneribus invidit.* Quintil. decl. 333. *eſt hoc quoque in poteſtate fortunae, ut in contrarium bona ipſa convertat.* Plura habet Cortius ad Sall. Cat. 10, (i. e. *fortuna ſaevire ac miſcere omnia coepit*) p. 67. Pro ἀνέτρεψε poſſis ſuſpicari legendum ἀνέστρεψε. Sic enim Dion. H. p. 506. (l. 10. S.) ἀνέστρεψε ταῦτα ἡ τύχη ἀμφότερα. Sic contra Boſius Io. 2, 11. (15.) pro ἀνέστρεψε legi vult ἀνέτρεψε. Sed proba ubique lectio, v. Kypk. ad loc. Io. Ipſe Herodi. pluribus locis τὸ ἀνατρέπειν ſic uſurpat, ut Index docebit, v. R. ad Luc. Aſin. c. 40. T. 2. p. 608. ſq. *Leisn.*

Ibi et ille ſacer locus vindicatur; ut pro vulg. hic facit maxime ſimile Noſtri 1, 8, 5. e., ſententiam leviter mutantis, ubi Bg. ordinem turbat fere cum P., qui tamen, praeter tranſpoſitum adi. π., (quod Noſter intra v. v. ponit iterum, ad utrumque pertinens,) in aliis etiam liber eſt, ſequente Sch. partim in „π. *maligna*, (cf. Bg. l. l.) β. faſcinavit, *invidit*" quo de v. in Exc. ad l. l. Mox in ἐκωλ. ſeverior Bg. eſt in ſervato inf., cf. §. 9. et 1, 12, 5. m., ubi Sch. „inhibuit *fortuna* conatus *eius*, (e P. ſic cum Bg. reddens ſubſt. ἔργ., pro quo malim *inſtituta*, de utraque vi nihil habentibus L. Stp. et Ern.) ἐπ. *profutura* vehementer *opera*, (cum P. emphaſin quaerens in praep., ſecus ac Bg., quocum Stp. Th. vertit ſine auctore, cf. Suid. 1, 84. Poll. 5, 136., praeterea per Indd. non repertum,) τελ. perfici, ſ. *ad* finem *duci* opera, ἀχθ. *ad*

πρῶτον μὲν γὰρ πᾶσαν τήν τε Ἰταλίαν, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν ἀγεώργητόν τε καὶ παντάπασιν οὖσαν ἀργὸν,

12. Nam primum quidem quidquid in Italia et alibi gentium inculti ſoli ac prorſus vacantis eſſet, permiſit,

finem *perduci*, abſolvi" quam formulam, a P. neglectam, duxit Bg. e m. Stp., qui in Th. profert in act. tantum et ſine auctore 3, 1370. B. m., notatam mihi ex Ind. Dion. H. S. T. 1. v. 4. et Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. In τοῖς ὑπ. autem manifeſto Noſter variat cum pr. τ. ἀρχ., qui locus ſit claſſicus.

τήν τε Ἰτ.) Scribo τήν τε κατ' Ἰτ., vel τήν τε κατὰ τὴν Ἰτ. *Steph.* Forte τήν τ' ἐν Ἰταλίᾳ λ. *Reisk.*

Stp. res, iterum clam ducta e P., non eſt neceſſaria, ſive Ἰτ. accipias pro ſubſt., ſive, quod malim, pro adi., ut ap. Lat., cf. G. Th. v. e., ubi per ellipſin aſſumatur ſubſt. γῆν ſ. χώραν, quorum prius ex h. l. ſupplent ad ſqq. ἀγ. et ἀργ. L. Boſ. p. 66. e., ſed Sb. Ind. poſterius, ibi ſtatim edens „ἀγεώργητος χώρα" unde et artic. τὴν traheretur facillime ad rel. ſqq. adi., qui art. proprie poſt καὶ repetendus Noſtro erat, ſaepe ille tamen modo ſemel eidem poſitus, nec ita decedendum cum Bg., qui partim cum P. πᾶσαν cum οὖσαν, reſolvendo particip., mutat in aliud pron., cf. 1, 13, 16. i., et deinde liberior eſt in ἐν τ. λ. ἔθν., ubi iterum intelliguntur provinciae, et in τοῖς λοιπ., reliquae extra Italiam, non nominatis tamen ante aliis per Italiam, qualis v. c. Sicilia; quanquam, ut dicebam, et Ἰτ. pro ſubſt. procedit, atque adeo haec utravis Verſ., *omnem* et *Italiam*, et *terram*, quae *in* reliquis *provinciis* inculta *ac* omnino *vacans eſſet*, ſ. *omne* tum *Italum* ſolum, *tum* illud, *quod* in *rel.* prov. *incultum* caet., ſupplente et ipſo Bg. e P. aliquod ſubſt. ad adi., in quibus Sch. „ἀγ. *incultam* Italiam, ἀργ. vacantem, *incultam* Italiam" repetit Ἰταλ. e pr., non ſatis bene, agnoſcens inſuper quandam ſyn., qua de cf. in N. ſq., ut ad ἀγ. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Diod. S., ſed in rem lib. Schott. p. 34. m. Caeterum ex ſuperiore loci huius explicatione ſuperſedebimus ingenio et emendatione hac, ut legatur γὰρ γῆν, quaſi ob ſimilitudinem exciderit hic acc., etſi tales voces ſimiles non refugit Noſter, dum P. potuit ellipſin ſponte expleviſſe, nec Mss. quid novant.

ἀργὸν) Ut alia multa, ita ἀργὸς Atticis communis generis. Sic ὁ καὶ ἡ δίκαιος utr. genere recte dr., cf. Alciphr. 3, 23. et Lyc. adv. Leocr. in. *Leisn.*

De communi illo ſexu pro fem. monemus alibi, ut in hoc adi. alii, v. Kuſt. Ariſt. Nub. v. 53. Bach. Xen. Oec. 4, 8. et Ind. Suid. 1, 312. m. cum N. Kuſt., Thom. M. p. 109. Koen. ad Greg. p. 25. N. 44. Bud. C. 1503, 19., e quo non duxit Stp. Th. pauperrimus 1, 1229. A. e. nec per Lat. Bg., cuius illud Lat. ad pr. adi. *incultus* dum ponit in ἀργ. quoque, hic ſane copulentur ſyn., ſed ab alia parte, et maxime, quatenus terra ἀργ. eſt infecunda ac ſterilis, cf. Bach. l. l. cum Kypk. 1, 69. i., ſ. ſyn. ex anteced. et conſeq., cum per culturam agri fiant fertiles nec ſint amplius ſteriles, et in hanc ſpem quoque a Pertinace nunc aliis permiſſi ſint. Denique Sch. in neglecto a P. adv. „παντ. *plane*" aeque libere, ac Bg., pro quibus ſupra in noſtra Vs. dedimus vicinius, cf. Stp. Th.

ἐπέτρεψεν [d], ὁπόσην τὶς βούλεται καὶ δύναται, εἰ καὶ βασιλέως κτῆμα εἴη, καταλαμβάνειν, ἐπιμεληθέντι τὲ καὶ γεωργήσαντι δεσπότην [e] εἶναι. ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν [f],

quantum quis vellet ac poſſet, etiamſi principis fundus eſſet, occupare: curantemque id et colentem, domi- 13. num fieri: deditque agri-

d) Hoc comma cum Ms. Bg. fuit in A. al. e) M. Ba. δεσπότη, de more ſine iota, quod expreſſum in M. Vi. δεσπότῃ, v. N. f) M. Ba. ἀτέλειαν, εἰς λ. v. N.

ἐπέτρεψ.) V. hoc, intra acc. duos poſitum, τὴν Ἰτ. — ὁπόσην λ., pro priori requirebat proprie gen. τῆς Ἰτ. — ἀγεωργήτου λ., ut tamen et alibi caſus quartus accommodetur ſtatim ad v. pro alio, cf. 1, 13, 13. i., ſicut praeterea in hoc v. deſideratur dat. perſ., v. c. αὐτοῖς, τοῖς ὑπηκ., it. παντὶ ſ. ἑκάστῳ, quem Noſter removerit ob ſq. τὶς, quo in membro, tacente P., impf. bene Bg. pro praeſ. exprimit, ſed ſimul etiam modum coniunctiv. e Lat. temporum conſecutione; ut Sch. in inf. κατ., pendente a pr. v. ἐπετρ., reddit cum Bg., additis „ſolum incultum, ad culturam" monens ita de notione v. amica veluti, pro ſibi vindicare et petere, ſuum facere, rogare, ut ſibi aſſignetur; in quam rem tacet Stp. Th.

εἰ κ. β. κτ.) Pol. κτήματα interpr. etiam *praedia* infra 2, 6, 5. *Steph.* monens hoc, forte quod ipſe ad m. P. vertit *poſſeſſiones*, ut quoque P. §. ſq., et partim Sch. hic „*poſſeſſio*, fundus *imperatoris*" capiens βασ. rectius, quam P., qui bene notatur quoque in lib. Schott. p. 35. i.

ἐπιμεληθ.) int. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐπέτρεψεν. *Stroth.* Saltem ab iſto v. pendet dat. hic, et ipſe requirens alium illum aliquem, a nobis ſuppletum in N. antea, ubi ſyn. iterum componuntur, ſed v. generis ac formae, ſ. univerſum ac peculiare, a Bg. fere e Stp. m. ad P. reddita, ſed a Sch. „ἐπ. *ei*, qui *diligenter* coluit *fundum* occupatum, γ. ei, *qui* agrum *coluit*" quorum in primo ſumit hendiad. in verb. ſ. particip. duobus; hic ut deſit pron. αὐτὴν, e pr. αὐτῆς repetendum, ut et facit Bg., non ſpectante huc Stp. Th. in v. γεωργ. (quo de cf. L. N. T. Ind. Dem., cui add. 277, 10. 279, 2., L. Boi. Ell. p. 66. e.) nec in v. ἐπ. proferente quid de agro, niſi forſan e Xen. Hell. ſine Ind.

δεσπ. εἶ.) Procedit vulgatus acc. poſt dat. particip., ſuppleto in primis ὥστε, cf. 1, 6, 16. m. ὁρισ. 2, 3, 12. e. διοισ., ſed ut idem potuerit oriri e Mss. dat., confuſo ι et ν iterum, qui tertius caſus cum inf., ubi iam praeceſſerit ſemel, exquiſitus eſt, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 412. m. it. ſupra ſimilia 1, 8, 13. 1, 10, 12. m. ἀμφ. 1, 15, 3., nihil tamen ut movere criticum hie debeat Mss. auctoritas, cum et alibi exquiſita ſubſtituant vulgaribus per gloſſam, Sch. reddente in „δ. proprium *poſſeſſorem*, fundi, εἶ. iure dominii quid poſſidere" in pr. recte ſupplente quaſi pron. αὐτῆς, τῆς γῆς ſ. χώρας, ſed Stp. Th. aliunde modo notionem tenente „δ. dr. rei poſſeſſae, pro κεκτημένος" et Bg. in v. εἶν. liberius per ſyn. agente, quam Stp. ad m. P.

γεωργ.) Sch. „*colentibus* agros" iterum reſpiciens omiſſum pron. αὐτὴν, dum e P. cum Bg. reddit per ſubſt. etiam Stp. Th. v. i. (ſecus ac in marg.

πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. τοῖς τε βασιλικοῖς κτήμασιν ἐκώλυσεν αὐτοῦ τὸ ὄνο-	colis immunitatem ad decem annos ac perpetuam dominii ſecuritatem. Imperatoriis etiam poſſeſſionibus vetuit ſuum no-

hic) ſpectans ib. in v. *ἀτ.* huc ſine Vs. ſub Bg. e P., ap. G. Th. quoque, ubi Sch. „*imm.* omnium *conceſſit*“ rectius ſervat adi. *παντ.*, quod Bg., iterum e P., omittit cum Ms., cui forte ignotum, quomodo hic gen. intelligendus eſſet, in primis ob ſimul ſq. *διὰ π.*, a Stp. in m. P. redditus „*a* quibuslibet *oneribus*“ per ſyn. Lat., ſuppleto etiam ſubſt. in adi., ubi intelligemus vectigalia et decimas. cum lib. Schott. p. 35. m., qui recte videtur circumſcribere et coërcere ad decimas frumentorum et e fundis agrisque, cum ambiguum ſane *π.* pateret quoque latius et ad omnia vectigalium tributorumque genera, ſicut e notione alia voc. *ἀτ.* adiunctus gen. ſyn. *ἁπάντων* aliter capiendus ap. Dem. 475, 10., qui locus add. Ind. R. cum his aliisque plenis 173, 7. 13. 461, 25. 464, 7. 16. 466, 16. 27. ult. p. ſq. 12. 20. 23. 468, 22. p. ſq. 16. 26. 470, 13. ſq. 25. p. ſq. 9. 478, 3. 495, 20. 497, 3. 19., in quorum quibusdam eſt etiam, ut hic, cum v. *διδ.*, cf. Ind. Xen. Hell. M. it. *Ἀγβ.* et Fi. The., it. Abr. ad Aeſch. 2, 51. e., ad Herodt. 1, 54. N. 24. ad Poll. 8, 140. N. 76. et Krb. Decr. Byz. p. 20. i.

διὰ π. λ.) Bg. e P. modo in *δ. π.* praep. cum adi. formula, per merum adi., accommodatum ad ſq. ſubſt. *ἀμ.*, pro Lat. ſeveriori, *in perpetuum*, ut Stp. in m. P., ſc. *tempus*, ut in Gr. ſupplendum *χρόνου*, cf. ſine Ind. Dem 667, ult. Stp. Th. aliunde 1, 978. G. m. 3, 46. D. 4, 739. G. m. L. N. T. Schw. p. 323. b. i. Krb. p. 158. m. 10) et p. 489. e. it. L. Boſ. Ell. p. 378. i. Sed Stp. Th., qui in *δ.* ſine Vs. ſub Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) cum 2, 856 B. m., ſub Bg. Lat. etiam, vertiſſet e P., addit „nam qui liberi ſunt, ſecuram vitam agunt, de oneribus, quae a dominis imponi ſolent“ quae ad defendendum illum non ſuffecerint, recte reprehenſum in lib. Schott. p. 34. e. ſq., melius intelligente locum etiam Sch. „*δ.* fundi *proprietatis*, ſ. *iuris* dominii *ſecuritas*, *ἀ.* ſecuritatem *dominii*, (cum Bg. alio ordine,) h. e. poſſidendi fundos citra metum eius, qui litem movere poſſet de potiori iure dominii“ quae redeunt ad illa lib. Schott., ſed ut et hic valeat formula duorum ſubſt. pro ſubſt. et adi., *dedit* — dominium *ſecurum*, poſſeſſionem quietam, quae, prae immunitate priori, decem illa modo annorum, longior erat, pertinens ad totam deinde reliquam poſſeſſorum vitam et ad ſucceſſores liberos affines ve; ut duo adeo ac diverſa hic a Noſtro memorentur.

τοῖς τ. β. κτ.) Nam ſuperiores principes multa ad ſe traxerant, eaque re invidiam patrimonio ſuo contraxerant. Unde Plin. in pan. 50. (in.) *non enim exturbatis prioribus dominis, omne ſtagnum, omnem lucum, omnem etiam ſaltum, immenſa poſſeſſione circumvenis*; mox (§. 2.) *tandemque imperium principis, quam patrimonium, maius eſt. Multa enim ex patrimonio refert in imperium, quae priores principes occupabant, non ut ipſi fruerentur, ſed ne quis alius*, rel. Pertinet autem huc vel maxime conſilium, quod iam olim Maecenas Auguſto dedit ap. Dion. 52., debere Auguſtum agros et praedia bello parta, praeter pauca et neceſſaria, vendere, addita gravi ratione, *οὕτω γὰρ ἥ τε γῆ ἐνεργὸς ἔσται, δεσπόταις αὐτουργοῖς δοθεῖσα, καὶ ἐκεῖνοι ἀφορμὴν λαβόντες εὐπορώτεροι γενήσονται, τό*

μα g ἐπιγράφεσθαι, εἰπὼν, αὐτὰ οὐκ ἴδια τοῦ βασιλεύοντος εἶναι, ἀλλὰ κοινὰ καὶ δημόσια τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. τέλη τὲ πάντα h, πρότερον ἐπὶ

men inſcribi, dicens, illa non propria imperantium eſſe, ſed communia et publica Romanorum imperii.

14. Vectigalia quoque omnia,

g) M. Ba. et Vi. τοὔνομα v. N. h) Noſtrum hic comma cum M. Bg.

τε δημόσιον διαρκῆ καὶ ἀθάνατον πρόσοδον ἕξει, *nam ita terra* fertilior *erit, ſi dominis* ipſis *colenda detur*, et *occaſione* hac *ditiores* evadent *poſſeſſores*, et *aerarium* ſufficientes *perennes* que *reditus* habebit. *Boecl.*

E quibus primis huc traxeris quoque illa Capit. in Pert. c. 9. p. 558. i. *omnibus* ſane *poſſeſſiones* ſuas *reddidit*, quibus *Commodus* ademerat, *ſed non ſine pretio*; poſt P. addente Sch. in v. ἐπιγρ. ſine neceſſitate „pro ſuis cenſeri propriis, (ſed in) κτ. *fundis*" cum lib. Schott. p. 35. m., ubi et v. κωλ. redditur cum Bg., quod de verbis cf. alibi, it. de Bg. in τὲ, pro quo δὲ P., libere credo, pro *praeterea*, ſyn. illi Bg.; cf. 2, 2, 20.

αὐτοῦ τ. ὄν.) Primo pron. ſine Var. L. iterum, a Bg. e P. per aſperum expreſſum e Lat. ratione ob v. ἐκωλ., deinde Mss. tes aeque e *lapſu* ſcribae in ο et υ, it. e ſerie vetuſta, ac per gloſſam e duobus Noſtri locis aliis, ubi contracta haec occurrit forma, aut ex opinione Atticiſmi in ſynaloephe tali, ſubſtituto exquiſitiori pro vulgari, quae tamen opinio vana eſt, cum ſit ap. optimos Gr, tum non contractum τὸ ὄν., cf. Ind. Ael, V. h., tum utr. ſimul, v. Ind. R. Or. V. 4. Luc. Fi. The. et Pal. aut denique ad variandum cum 2, 2, 23.

εἰπὼν) Hic Oxon. excerpſerant e Boecl. N. ſuperiori tantum ſententiam Plin. e §. 2. i., ſed Pertinacis hanc e Noſtro ſic converſam dedit lib. Schott. p. 24. m. „bona fiſci non principis eſſe, ſed reipubl., (et p. 35. m.) ſuas poſſeſſiones non eſſe imperatorum proprias, ſed communes Romanorum et publicas" partim cum P., unde Bg. modo numerum in βασ. mutatum retinet et Lat. in pron. αὐτ. iterum, ut Sch. partim in κ. „*poſſ.* comm. et publ. *Rom.*, non *privatas* alicuius" Noſtro in extr. addente τῆς Ῥ. ἀ. non tam concinnitatis cauſa, ut hoc membrum aeque, ac prius, haberet gen. aliquem, quam explicandi ac definiendi ergo, atque etiam ex uſu et imitatione aliorum ſcriptorum. cf. Xen. M. S. 1, 1, 2. τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, it. Ind. Iſ. Ev. Fd. v. κοιν. et, tacente G. Th., *publica* populi *Romani* ap. Liv. Ind. Ern. et Gron. Obſ. p. 686. i., quanquam haec proprie eſt formula illa alia Noſtri 8, 7, 11. κτῆμα — κοινὸν τοῦ Ῥωμαίων δήμου, per copiam etiam hic copulatis adi. ſyn., ſed ut univerſo ac formae.

τέλη) His verbis Herodianus clare docet, vectigalia, quae in pontibus, viis, portubus exigi ſolebant, a Pertinace eſſe ſublata. Burmannus de vectigal. P. R. c. 5. p. 59. dubitari poſſe ait, an hoc omnino verum ſit, quum leges Ictorum poſt Pertinacem etiam horum vectigalium mentionem faciant, et Ulpianus, qui l. 21. de donat. int. vir. et ux. auctor eſt, poſt ea tempora vixerit. — Putat igitur Burmannus, a Pertinace iſta vectigalia vel contracta fuiſſe et imminuta, vel, quum perbreve eius fuerit imperium, a ſequentibus reſtituta fuiſſe. *Leisn.*

In quam poſteriorem ſententiam inclinat quoque lib. Schott. p. 36. e., qui et communi *portoriorum* nomine p. 35. e. comprehendit vecti-

τῆς τυραννίδος εἰς εὐπορίαν	prius ſub tyrannide ad copiam
χρημάτων ἐπινοηθέντα, ἐπί	pecuniae parandam excogitata,
τε ὄχθαις ποταμῶν, καὶ λι-	tum ad ripas fluviorum et por-
μέσι πόλεων [i], ἔν τε ὁδῶν	tus urbium, tum in viarum
πορείαις, καταλύσας, εἰς τὸ	tranſitu, ſuſtulit, et in priſti-

i) M. Vi. πολέμων mendoſe.

galia, quae Noſter triplici forma poſuit, ubi deinde ſq. p. ſingula quaedam huius §. loca e P. redduntur, at a Sch. in v. ἐπιν. cum Bg., ſed in „εἰς, *in* aliquem uſum, finem" in qua formula Bg. adhibet propterea ſyn. particip. e P. ſine neceſſitate, cum ſuffecerit ſola iſtius Lat. praep., (quanquam a G. Th. in v. cum Gr. n. non allata, nec a Stp. Th. cum eodem Lat., cf. F. Aeſ. Hſ. 4, 1. e. et in alios uſus Ind. R. Or. V. 7. Ant. Thuc. Xen. Cyr. Ael. V. h. Fi. Pal., Luc. Long. Mor.) qui ſeverior in ἐ. τ. τυρ., quam Sch. in τ. „tyrannide durante" quod, ut ſupra, intelligas cum P. de ſolo Commodo, cf. 2, 5, 1. e., vel latius de aliis tyrannis ſuperioribus ſimul, cum lib. Schott. p. 36. m. De Bg. in τὲ e P. alibi.

ἐπί τε ὀχθ.) Erecta ſunt duo priora vectigalia propter fluminum et portuum uſum, ultimum vero ob curſum vehicularium, uti licet coniicere. *Oxon.* (Sed ultimum forte et ob alias res, cf. lib. Schott. p. 36. i.) Deſunt quaedam in Ms. Bg. *Leisn.*

Scilicet Lat. ad ἐπί τε — πορείαις, haud dubie culpa ſcribae, cum adeſſent etiam in P., e quo partim reſtituimus, ſed ut aliter cum Noſtro variaremus in praepp. ἐπὶ et ἐν ſyn., in qua extr. nobiſcum facit et Sch. in „ὁδ. *in* viarum *itineribus*, π. meatibus *viarum*, *an* den *Päſſen*" ubi P. ſine cauſa abit ad ſyn. duo, nobiſcum intelligente Buleng. in Graev. Th. T. 8. p. 843. c. 6. E. „de portorio Herodianus exactiones fuiſſe ait, ἐπὶ — πορ., et *in* ripis *fluminum*, et *portubus* urbium, *et* viarum *transgreſſibus*" πορ. ſumto de actu eundi, quanquam et cum Sch. licet capere de loco, ubi tranſitur, qua de vi tamen nihil in L. Ern. et Stp. Th., ubi modo ſimile quid 3, 181. B. ex Iſocr. „τὰς κατὰ γῆν πορείας, terreſtria *itinera*" nec per Indd. cum gen. tali, (niſi affine Hom. „πόρους ἁλός, itinera *maritima*" ſ. per mare, gen. adiuto per praep.) et tantum in notione vulgari Thuc. R. Or. V. 7. Ant. Xen. Bach. Ael. V. h. Fi. Pal. Luc. D'Orv. Ch. Orph., variante Noſtro cum 2, 2, 19. in ὀχθ. ποτ. ſine artic.

καταλ.) Sch. „quum *remiſiſſet* ſ. *ſuſtuliſſet*, ἀρχ. in *antiquam* libertatem *vindicavit*, — ἀφ. revocavit *in* priſtinam *lib.*" cum P. partim, quae duo ſubſt. per hendiad. mutant in adi. et ſubſt., ſequente Bg. ſeveritatem e Stp. ad m. P., ſed in adi. priori aſſumto ſubſt., quo ſine aſſequi licebat Gr. formulam, cum et Lat. ſolum haberent *in priſtinum*, ſed per ellipſin iſtius ſubſt., cf. Lindn. p. 133. m. et Ind. Corn. N., tacente G. Th. de ellipſi, cui utrique non ſuccurrit vicinius Gr. hoc *in antiquum*, quo de v. Liv. Ind. et 33, 40. e. Gron., quod nec comparavit Stp. Th. ad Gr. formulam, aliunde allatam, quibus non addere potui ex aliis Noſtri formulam, ſed eodem ſenſu in plur. Iſocr. Pan. Mor. p. 113. et cum ſyn. praep. πρὸς Ind. Luc., ut in alios uſus de neutro hoc pro ſubſt. ſ. aliter,

ἀρχαῖον καὶ ἐλεύθερον ἀφῆκεν. ἐμέλλησε δ' ἂν ἔτι καὶ πλείονα[k]; ὥς γε τὰ τῆς προαιρέ-

num ſtatum ac libertatem re-
15. miſit. Eratque adhuc plura, ut quidem propoſi-

k) In M. Ba. ſigna () ab ὡς — ἐνεδ. deſunt. *Mart.* Ea erant ſine magna neceſſitate in Stp. al.

per numerum utr., Thuc. R. Or. V. 6. et Dem. Xen. Z. Pol., Sb. Ael. V. h. Luc. Diod. S., Vig. Z. Büd. C. 1075, 36. Suid. 1, 340. e. ſq., per ellipſin variam, v. L. Boſ., cuius illud ſubſt. ἔθος etiam in phyſicam hic notionem cadat, it. in alterum τὸ ἐλ., quod, ignorante Stp. Th., etiam eſt ap. Thuc., cf. Ind. Luc., nihil ſimile in Lat. adi. monſtrantibus G. Th. et Ind., ſed ſententiam bene lib. Schott. p. 36. m. „in antiquam libertatem, qua libera reſp. fruebatur" Noſtro denique in v. ἀφ. cum adiunctis εἰς τὸ ἀ. κ. ἐλ. tropum uſurpante cum brevitate, cum alias vectigalia ſimplic. dicantur remitti, quae hic ita remiſit Pertinax, ut antiquitus erant remiſſa et in rep. libera, et ita, ut eſſent libera et nulla, nec amplius exigerentur, tacente G. Th. in v., etiam ſyn. formulam *tributa — remittere*, cf. Ind. Iuſt., cui add. 21, 1, 5., cf. Cort. ad Sall. p. 976. a. N. 22.; nec Stp. Th. in v. ἀφ. tenente aut hunc locum, aut ſimilem, nec Lat. Bg. in tali genere, qui et ad m. P. uſus potius Lat. *dimiſit*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et L. Ern. pro notione prima cum „ſervum — in libertatem" a qua perſ. Noſter tropum tranſtulerit in rem et τέλη, quocum non reperi, ſed affine in Alb. Gl. N. T. p. 98. e. „Heſiod. τοὺς τεταγμένους φόρους ἀφίημι, *tributa* impoſita *remitto*" et cum alia conſtructione ap. Diod. S. 2, 423. l. 73. προσεπηγγείλατο — τῶν εἰσφορῶν ἅπαντας ἀφήσειν, *omnia* inſuper *tributa* ſe *illis* remiſſurum *pollicitus*, cf. R. Or. V. 6., it. de ſervis cum adiuncto adi. V. 4. τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, V. 7. Iſ. et Ant. it. Dem. a. e. ex 540, 11. ſq. p. m. et v. e. ἀφιέναι αὐτῇ ἔφασαν χιλίας δραχμὰς εἰς ἐλευθερίαν, ſed alio ſenſu in exer., cf. ib. v. ἐλ., ut modo hic ſit Noſtri in ſcribendo analogia quaedam, qui et in iungendo ἀφ. cum καταλ. copiam adhibuit per ſyn., ſed diverſa ratione, per particip. et finitum tempus, tum per v. privum et phraſin, ubi deeſt proprie αὐτὰ pron. In rem et ſublata vectigalia cf. Heinecc. Ant. Rom. App. p. 384. §. 117., qui et ad provincias refert.

ἐμελλ.) Bg. in δ' per τὰ iterum e P., quocum poterat καὶ exprimere, omiſſum pro *etiam*, ut alibi poſt δὲ et ἔτι, ſed Sch. „ἐμ. *videbatur* (e P.) facturus *beneficia*, — εὐεργ. τινὰ, collaturum *eſſe* beneficia *plura* in *aliquem*" pro quibus Bg. brevior, in tropico quanquam, pro concedere, opinor, cf. G. Th., pereunte ſic notione τῆς εὐ, ut tamen Stp. Th. et L. Ern. eo Lat. augeri queat. Sed ad rel. Sch. in „πρ. ea, quae animo aliquis deſtinat facere, prae ſe ferre" per ambages, tacente P. per membrum hoc, quod nec Stp. ad m. P. ita breviter eloquitur cum Bg., in Th. plane ignorans formulam, dum ſubſt. gen. cum artic. neutr. plur. ponitur pro ſubſt., per variam ellipſin ſubſt., cf. L. Boſ. Ind. v. τὰ τῆς λ., Duk. ad Thuc. 2, 60. i. et 4, 54. cum Ind. v. τὰ, it. Abr. Dl. p. 384. e. et Ind. Or. Bauer. it. Krb. L. N. T. p. 425. m. 3), cum Fi. ad Well. p. 114. m. it. Ind. v. ὁ The. a. e. ſq. et Aeſch. b. e. it. Ael. V. h., ubi tamen non reperi Noſtri rem, ad analogiam forte ſcribentis tantum, nec ad Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed potius latius ſumentis pro vitae

σεως ἐνεδείκνυτο, εὐεργετήσειν τοὺς ὑπηκόους [l]. ἐπεὶ καὶ τοὺς συκοφάντας τῆς πόλεως ἦν διώξας, καὶ τοὺς πανταχοῦ ἦν [m] κολασθῆναι κελεύ-

tum declarabat, indulturus 16. ſubiectis. Nam et delatores urbe exegerat, et, ubicunque eſſent, puniri imperaverat, ne quisquam

l) Comma hic in M. Ba. cum A. al. et M. Bg., ubi ſtatim mutavimus.
m) M. Ba. τοὺς πανταχοῦ εὑρισκομένους κολ. κελ. v. N.

inſtituto, ſenſu, ſtudiis, moribus, animo, in primis benigno, unde benefacta oriuntur, in quam notionem, ut et univerſam iſtius vocab., cf. Obſ. Cup. p. 302. m. Krb. p. 305. et Decr. R. p. I. p. 402. e. ſqq. it. Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Polb. Ern. Plut. Hſ. et Krg. Epict. H., R. Or. V. 4. et Dem., cui add. 296, 26. coll. v. pen. τὸ φρόνημα, 330, 17., ſed 284, 6. coll. v. 12. προθέσεως. Tum Sch. „μὲν ταῦτα, praebebat ſpecimen horum" non bene cogitans illam notionem aliam §. 11. ἐπιδειξ., pro quibus planior Bg., ut vicinius Lat. *indicare* ap. Stp. Th. aliunde.

τοὺς συκ.) Capit. 7. *delatores vinctos graviter puniri iuſſit, et tamen mollius, quam priores imperatores, unicuique dignitati, ſi delationis crimen incurreret, poenam ſtatuens.* Petrus Faber legit, *del. convictos,* Caſ. ex Cod. regio reponit *certos.* Lenius tamen, inquit, quam priores principes. Nam Titus *delatores aſſidue in foro flagellis ac fuſtibus caeſos, ac noviſſime traductos per amphitheatri arenam, partim ſubiici in ſervos, ac venire imperavit, partim in aſperrima inſularum avehi,* Suet. Tit. 8. add. Dom. 9. Traianus itidem *navigiis impoſitos tempeſtatibus dedidit,* Plin. Pan. 34. ſq. Caeterum, quomodo delatoria illa diritas et malignitas tyrannicis propoſitis ſervierit, ex Tac. Tiberio et Amm. Marc. opere praeſertim ubique videre licet. *Boecl.*

In rem eſt et alius Capit. locus in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. *eos, qui calumniis appetiti per ſervos fuerant, damnatis ſervis delatoribus liberavit, in crucem ſublatis talibus ſervis, aliquos etiam mortuos vindicavit,* quem cum primo p. 543. etiam v. in lib. Schott. p. 31. e. ſqq., ubi p. 33. i. Noſtri locus redditur „*eiecit* — delatores *ex* urbe, *et* ubicunque *deprehenderentur,* puniri *iuſſit*" Sch. partim errante in „δ. *quum* urbe *exegiſſet* delatores" quia participium διωξ. non debet hic reſolvi per particulam, ſed pendet ab impf. v. ſubſt. ἦν, quod cum particip. aor. eſt iterum in periphraſi plusqpf., in Ms. Bg. recte quidem expreſſi, quoad poſtr. ἦν κελ., non item ad pr. ἦν διωξ., ubi repertum *exigebat* ſcribae errorem non per illa Leisn. Lat. ad marg. „erat *exacturus*" correxi ſtatim, ſed per plusq., quod et ap. Bg. in ſq. membro ſecundo, ubi Noſter per gratam negligentiam repetiit v. ἦν in ſecundo membro, et Bg. in alia formula articuli cum adv. loci verſatus libere, pro ſeverioribus *eos, qui* ubique *eſſent,* ſcil. alibi, extra urbem Romam; cum in tali formula ſit modo ellipſis particip., ut h. l. τοὺς π. ὄντας, et praeterea ellipſis ſubſt. e pr., συκοφάντας, cf. in ſimili re 5, 2, 4. ſicut in Ms. gloſſam tantum agnoſco, ubi librarii ſenſus delicatior non tulerit ἦν repetitum diſtractumque a ſuo particip., ſed eiusdem ſapientia explerit particip. εὑρισκ., ad τ. π. non ineptum, nec tamen neceſſarium, cum Noſter et alibi ſimilem formulam ellipticam adhibeat in τοὺς πανταχόθεν, et ſuam

σας, τοῦ μηδένα ἐπηρεάζεσθαι, μήτε ματαίοις ἐγκλήμασι περιπίπτειν προνοούμενος.

in calumnias et vanas criminationes incideret, proſpiciens.

hic finxerit ad analog., cum praebuerint merum adv. Ind. R. V. 6. Fi. Pal. et Plut. Krg. et Phil. in Flacc. p. 752. F. ut tamen P. habuerit Cod. ſimilem, cuius *ubi* ubi *invenirentur* produnt idem Ms. particip. et modo libertatem in adv., quod Bg. per ſyn. retinet, cf. G. Th., cogitantes adv. alterum e genere interrogativo, ὅπου ἂν, ὅπου οὖν, ὅπου δὴ, it. οὗ ἂν, et quaſi hic fuerit πανταχοῦ ἂν ſ. οὖν, cuius etſi in vulg. ἦν veſtigium eſſe queat, tamen non reperimus exemplum, nec ap. Hoog. in Op. p. 65, Nr. 7. et p. 1016. ſqq., qui modo p. 1019. N. 8. e Theogn. profert πάντ' οὖν, pro ὁτιοῦν, ad quod noſtro in loco fingas πανταχοῦ οὖν, ſecundum dicta ad 1, 7, 3. m., ut deinde ob ſimilitudinem exciderit iterum οὖν, aut pro eo librarius ſcripſerit vulg.; quanquam P. cum Bg. ſenſum modo dederit; ut nec opus cogitare τοὺς πανταχοῦ γῆς, *eos* qui *ubique* terrarum *eſſent*, quo cum gen. loci alias adv. noſtrum occurrit, cf. Stp. Th. Suid. 3, 21. m. Ind. Sb. et Zoſ. 3, 11, 9. e.

ἐπηρ.) *Ad hunc locum reſpicit quoque* lib. Schott. p. 33. m., ubi praemittuntur „*neminem vanorum criminum periculum ſubire paſſus eſt*" partim e P., unde Bg. *modo ſervavit Lat.* in adi. μ., cum Sch., qui „π. ἐγ. incurrere *in* criminum *accuſationes*, ἐγ. μ. π. criminibus *van.* obnoxium *reddi*, ἐπ. iniuriam *pati* a ſycophantis" quod v. mutat Bg. in ſubſt., ut unam tantum conſequatur formulam, vel ſic oſtendens, Noſtrum hic copulare ſyn., h. e. privum v. cum phraſi, qua exponat pr. v., in hac re proprium, ubi, ut hic, ſenſu forenſi et de delatoribus, in paſſ. eſt, per calumniam, iniuſte et malitioſe accuſari, it. *laedi*, quo uno Lat. aut *deferri* utaris ob ſq. ἐγκλ., cf. Th. Stp. aliunde, L. N. T., quorum Schw. huc reſpicit per numeros ſub „*infeſto, offendo, hoſtiliter tracto, vexo*" *Obſ. Kypk. T. 1. Munth. p. 36.* Loesn., aliosque ad Matth. 5, 44. Intp., it. ad Thuc. p. 22. N. 48. ad Herodt. p. 442. N. 15. Reim. ad *Dion.* 1, 169. cum *Ind.*, *Fabr.* ad Sext. Emp. p. 338. N. F., quem et Leisn. in m. Ox. laudarat, Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 297. a. N. 68. i. Hdb. ad Xen. p. 16. m. 26. i., it. Ind. Xen. M. S. et Bach. it. Ἀνβ. Mor. v. παροιν., R. Or. V. 6. 7. Dem., cui add. 273, 17. 580, 13. 1281, 14. Phil. in Flacc. p. 753. B. e. C. i. p. 761. D. e. Suid. 1, 801. i. ſq. Heſ. 1, 1338. m., Noſtro ſequente forte analogiam tantum in adiuncta formula, cum non praebuerint Indd., v. de ἐγ. ſenſu forenſi Thuc. R. Or. V. 7. Iſ. Dem., cui add. 158, ult. Xen. Bach. et Cyr. it. Gs. Chr., et ſimul de v. π. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem., cui add. 546, 1. p. ſq. l. 5. 780, 9. 1348, ult. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Iſocr. Pan. Mor. e p. 73. pen. et L. N. T., tum de v. ſolo Bud. C. 596, 23. 741, 23. Weſſ. ad Diod. S. 1, 103. N. 65. Suid. 3, 93. m. Ind. Plut. Hſ., qui recte monet de conſtructione et dat., pendente e praep., R. Or. V. 8. Herdt. Iſ. Ev. Xen. M. S., F. Aeſ. Hſ. Eur. Hec. v. 498., ſed cum dat. perſ. Gs. Chr. et Plut. Krg., F. Aeſ. Hſ. Herdt. L. N. T., quorum Schw. habet cum pr. εἰς in phyſica notione, ut in tropica etiam, it. cum ἐν Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. F. Aeſ. Hſ. Epict. H. et Polb. Ern., ubi et cum gen. rei ſ. loci, poſt Stp. Th. in ſubſt. et v. aliunde, qui pauper in adi. e. pro ψευδὴς, falſus, fictus, ut hic eſt, cf. L. N. T. Fi. et Krb., et in alios ſimul uſus

ἐν ἀδείᾳ τὲ καὶ μακαρίῳ βίῳ ἥ τε σύγκλητος μάλιστα [n], καὶ οἱ λοιποὶ πάντες βιώσεσθαι προσεδόκων [o]. οὕτω γὰρ μέ-

17. Atque in ſecuritate et bea-
to rerum ſtatu cum ſenatores
praecipue, tum reliqui omnes
18. victuros ſe opinabantur.

n) In M. Ba. μάλιστα abeſt. *Mart.* v. N. o) Ox. προσεδόκουν v. N.

de re ſ. perſ. Heſ. 2, 548. m. Ind. Abr. ad Aeſch. T. 2. Dem. Xen. M. S. Cyr. Pol. Z., Fi. Aeſch. et Pal., Luc. F. Aeſ. Hſ. Soph. Ai., ut et hic forte ſit Lat. quaedam in adi. cum ſubſt. iſto, cf. G. Th. cum Gr. n. 920, 24., ſed in ſubſt. Bg. cum Gr. al., et modo in P. et Sch. cum Gr. n.; nec tamen cum adi. Bg., ſed cum Gr. n. in act. πρ., ubi et Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., pro notione Lat. P., vel pro operam dare et ſtudere, cf. L. N. T., quorum Krb. bene monuit de rectione et caſu e praep., it. eiusdem Obſ. p. 281. Suid. 3, 190. m., non coll. ad Heſ. 2, 1036. e. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Hſ. F. Aeſ. Diod. S., cui add. 2, 357. l. 3. Xen. Pol. Z. e l. de Ven., it. Cyr. Dem. cum pr. ὑπὲρ, cui add. cum ὅπως, 470, 9., ut Ind. Sb. et R. Or. V. 6., ubi et cum περὶ, ut cum πρὸς Abr. Dl., hauriente Stp. Th. e Bud. C., quorum loca e Xen. Ἀνβ. et Thuc. non ſunt in Ind., ut h. l. medium modo pro act. Caeterum Bg. rectionem cum gen. et inf. mutavit e P. fere in illam cum partic. ὅπως et diſſoluto pron., ὅπως μή τις, poſt neg. hanc etiam alteram μήτε per copulativam reddens.

ἐν ἀδείᾳ λ.) Sch. in „μακ. beatiſſima *vita*" gradum altiorem aſcendens per ſyn. P., e quo Bg. tantum ſervat ſuppletum in inf. ἑαυτοὺς pron. et formulam aliam in ſubſt. β. ob ſq. v. affine β. et pr. praep. ἐν, qua retinenda debuit negligere ſyn. Lat. eiusdem caſus, *beatam* vitam *victuros*, cf. Ter. Ad. 5, 4, 5. et Cic. Verr. 2, 118., quam Gr. eandem in v. β. et alteram cum ἐν ἀδ. e Noſtri alio loco tantum habet Stp. Th., nec cum ἐν β., neutrum prodentibus Indd., et tantum β. in med. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum ἐν, (ut in R. Or. V. 4.) et affine quid in ſubſt. β. ex 2, 265. l. 11. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, triſti *vitae* generi *adſuetus*, pendente dat. a praep., pro σὺν βίῳ — ζῶν, ut G. Th. in ſubſt. 1054, 15. vivere *vita*, neglecto loco Cic. ep. 5, 21, 12., ubi Cort. modo alia comparat, contra Graev. recte reſpuens Var. L. *in vita*, quo e toto loco, *qui* vita *ingenua* in *beata* civitate *et* in *libera viximus*, hic poſſis ſimiliter copulare abl. cum et ſine praep., *in* ſecuritate *que* et *beata* vita *victuros*; ut nec opus Sch. in praep. „deſcribit adv., ut ἐν ἀδ., tranquille."

μάλιστα) Omiſſum in Ms. hoc adv. ſine cauſa manifeſta, nec ap. P. comparet, niſi latet in eius *in* maxima *tranquillitate*, librario forte non id conciliante cum τὲ — καὶ copulativis, quae tamen id admittunt, per brevitatem quandam, pro καὶ αὕτη μάλιστα, *cum* ſenatus, *is* que *maxime*, tum *reliqui omnes*, nihil praebentibus in hanc rem Indd., ſed in una copulativa et membro ſecundo tantum v. *maxime* G. Th. 174, 76. Niz. v. m. et Hor. Turſ. p. 496. m. e Plin., cum Noſter in primo membro ſuam particul. ponat poſt ſubſt., qui iterum variat in οἱ λ. π. cum §. 8. π.

προσεδοκ.) Ox. lectionem a themate alio v. προσδοκέω hic habuerim potius errorem operarum, quanquam et alibi variat cum altero in έω, cf.

τριος καὶ ἰσότιμος ἦν, ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ p, ἤδη μειρά-κιον ὄντα, μήτε εἰς τὴν βασί-λειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν q, ἀλλ' ἔν τε τῇ πατρῴᾳ r μένειν οἰκίᾳ,

Adeo enim moderatus et aequabilis erat, ut et filium ſuum, iam adoleſcentem, nec in imperatoriam aulam adduceret, ſed ut in paterna is maneret domo,

p) M. Ba. et Vi. αὑτοῦ cum A. al., v. N. q) M. Ba. et Vi. ἀγαγεῖν, v. N. r) Sine iota B. 2. al.

Hemſt. Ariſt. Plut. p. 427. b. N. 48. e. De ſyntheſi in v. plur. cum diverſo ſubſt. numero v. alibi, quam Bg. perimit alio numero.

μετρ.) Bg. e P. modo in adv. οὕτω, (ap. G. Th. cum affini οὕτως,) et in ἰσ., quod de perſ. praeterea in Ind. Luc. Dion. C. et D'Orv. Ch., cf. Bud. C. 1223, i. „qui civili aequalitate gaudet in honoribus gerendis. Herodi. de Pertinace Auguſto, qui filium ſuum civiliter erudiri voluit in ludo, οὕτω μ. — ἦν" quae extr. repetit Stp. Th., errans in perſ., praemiſſis his „οὕτω γ. — ἦν, nec in maiore honore filium ſuum habere volebat, quam alios nobiles et patricios, ſed aequalem dignitate eſſe, de Marco" Bg. iterum reddente primam modo partem vocabuli, cf. 2, 3, 14.

ὡς καὶ) Idem Xiph. (S. 389, 31. ſqq. Reim. 1231, 98.) tradit et Capit. (in Pert. c. 13. T. 1. p. 566. filios *ſuos* in *Palatio* nutriri *noluit*,) ubi v. N. Caſ. Quare nec *Caeſaris* appellationem, filio a ſenatu decretam, admiſit, ſed diſtulit, *donec meruerit*, (ib. c. 6. e. p. 542. e.) exiſtimans ſcilicet, corrumpi eum potius praematuris honoribus, διαφθαρῆναι οὐκ ἠθέλησε, inquit Xiph. Expreſſit eam ſententiam Tiberius ap. Tac. 4. A. 17, 3. *ne quis nobiles adoleſcentium animos praematuris honoribus ad ſuperbiam extolleret. Boecl.*

Locus Xiph., et deinde profuturus, eſt totus hic, καὶ τὸν υἱὸν, παιδίον ἔτι ὄντα, (pro quo Noſter hic magis finite in μειρ., quo de alibi,) οὐκ ἠθέλησε, πρὶν παιδευθῆναι, τῷ τε ὄρκῳ (ſ. potius ὄγκῳ) καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ ἐκ τοῦ ὀνόματος διαφθαρῆναι. ἀλλ' οὐδ' ἐν τῷ παλατίῳ αὐτὸν ἔτρεφεν, — καὶ παρὰ τῷ πάππῳ διαιτᾶσθαι αὐτὰ (τὰ τέκνα, filium et filiam, quos ſupra Capit. *filios*, pro liberos, intelligam, cf. Dion. l. l. l. 4. et Fabr. N. ad §. 45. it. Capit. c. 13. e. p. 567. l. 4.) ἐκέλευσεν, ὀλίγα ἄττα αὐτοῖς, ὡς πατὴρ, καὶ οὐχ ὡς αὐτοκράτωρ συγγινόμενος. Ap. Noſtrum vero hic iterum in pron. αὑτ. Bg. ſequitur aſperum, tacente P., e Lat. ratione, ob ſq. v. ἀναγ.

μήτε) Mss. ſimplex v. pro comp. iterum eſt e gloſſa, ad ſenſum declarandum, ut Heſ. 1, 316. N. 19. ἀνάγειν, ἄγειν, cf. 2, 3, 1. m., ubi et dedimus e Stp. Th., huc pertinentia, Sch. reddente partim e P. „adducere, introducere" aor. per praeſ., hic tamen a Bg., e P. fere, melius ſervatum, ſed de ſuo copulatum καὶ — μήτε, ubi neg. debuit proprie praemitti, ὡς καὶ μήτε τὸν λ., ſicut eadem h. l. iterum ponitur pro μὴ ſimpl., ut Bg. Lat., et ſequente in altero membro ἀλλὰ, pro quo etiam ſolum μήτε ſufficiebat, quanquam καὶ, pro etiam adeo, admittit, quo tendit P. ſyn. *quoque*, cf. de Lat. ſic copulato *et* — *non* Hor. Turſ. p. 281. e. Nr. 21. et Ind. Liv. v. *et* e. loco pen., ut de *nec* — *ſed* ſupra 1, 15, 5. m., in Gr. rem tacentibus Indd. Op. Hoog. Vig. Dev. Bud. C. et Stp. Th.

καὶ εἰς τὰ συνήθη προϊόντα	atque in conſuetos prodiens
διδασκαλεῖα [f] καὶ γυμνάσια,	ludos ac gymnaſia, privatam
ἰδιωτεύοντα, ὁμοίως τοῖς λοι-	vitam agens, ſimiliter cum cae-
ποῖς παιδεύεσθαί τε καὶ πάν-	teris erudiretur et omnia face-

f) M. Ba. διδασκαλεῖα· καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ὁμ., quorum primum colon vitioſum eſt, ut poſt ἰδ. comma in edd. cum M. Bg. non neceſſarium, v. N.

ἔν τε) Bg. perſpicuitatis cauſa non modo e pr. repetit ὡς, ſed et ad inf. μένειν explet pron. αὐτὸν, e pr. υἱὸν, ut appareat in Gr. tranſitus ſubitus ad perſ. aliam., cf. §. 11. *i.*, pro qua diverſa unam modo P. dedit, unde partim Sch. in „οἰκ. *intra* privatos *parietes* ſe *continere*“ ſuper quo loco ad Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. e. *ſuos ſtatim, ut imperator factus* eſt, *filiis* emancipatos *dederat*, Caſ. N. 5. a., de *filiis* mecum interpretatus, comparato Dionis loco ſuperiori, ſic addit „Herodianus facit grandiuſculum Pertinacis filium, neque relictum παρὰ τῷ πάππῳ, ſed ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, niſi ſcripſerat παππῴᾳ“ nihil monens ad alterum Capit. locum, paulo ante productum, ſed Fabr. ad Dion. l. l. p. 1230. N. ad §. 46. „minus recte, credo, Herodi. l. c. ἐν τ. πατρῴᾳ“ intelligens ap. Dion. in τῷ πάππῳ avum maternum, Flavium Sulpitianum, quem ſane Dio ib. l. 90. vocat τὸν πενθερὸν, ut Noſtro 2, 6, 12. Σουλπικιανὸς — πατὴρ — ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς, in quo nondum eſt repugnantia, cum πάππος dicatur univerſe avus, ſive ille maternus, ſive paternus, nec Noſter nominarit paternum avum, ut nec Dio diſerte maternum, poſſitque πατρῷος non ſevere capi de paterno, ſed late pro avito; ſicut generi ſoceros quoque vocant patres; cf. Heſ. 2, 894. i. πατρώϊον, (unde contractum noſtrum,) τὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπὸ προγόνων, Xen. Thiem. V. 3. p. 139. ſ. 25. e. Ind. The. Fi. et Dem. Poteſtque cogitari, avum cum Pertinace antea habitaſſe in una domo, ut eadem dici poſſit et avita et patria, ſed diverſa ratione. Nec tamen Caſ. coniectura diſcedit nimium a litteris vulg.; rem ipſam praetereuntibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1027. e., ſed Noſtro reſpiciente ad 2, 1, 13.

προϊόντα) Deſerto P., hoc v. a Bg. ſeverius redditum, hic de filio imperatoris dicitur eodem ſenſu, quo alias de imperatoribus ipſis, niſi quod hic non cogitandum fuerit de comitatu multo, ob ſq. οὐδ. τ. ἠπ. λ., huc ſpectante Stp. Th. in v. δ., ſed ſine Vs., nec ſub Lat. P. et Bg., ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n. ſolo „de exercitatione gymnaſtica dr. et omni adeo conventu, diſcendi cauſa inſtituto“ etiam loco, ad diſcendum comparato, ut hic, ubi non pro ſyn. adiungitur γυμν., quod et per ſqq. diſtinguitur in πάντα πράττειν, ut ad διδ. refertur in primis παιδευ., cogitante, opinor, Noſtro tum litterarum diſciplinarumque inſtitutionem, tum exercitationes corporis in palaeſtra aut campo Martio, ad quae ſola reſpicitur quoque in adi. πάντα, cf. 5, 7, 9.

ἰδιωτ.) Cum Bg. phraſi Stp. Th. nihil e Noſtro dedit, nec notionem, quae hic de filio imperatoris, cum vivit extra aulam, nec particeps eſt patrii honoris, et inter ſubditos et cives, i. e. concives, mox τοῖς λοιπ. nominatos, verſatur, agens eadem cum iisdem; ſequente quadam verbi explic., utque maxime opponatur et referatur pater filii, in ſummo conſtitutus honore, cf. Ind. Xen. Bach. Cyr. cum Gs. Chr., R. Or. V. 4.

τα πράττειν, οὐδαμοῦ τῦφον ἢ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικήν.

ret, nusquam faſtum aut pompam prae ſe ferendo imperatoriam.

Τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον,

Tali autem felicitate temporis ac decore tenente vitam hu-

et tropice de re Long. Mor., cumulante praeterea Noſtro particip. ſine copula, ſed ut ἰδ. etiam per ſe ſumi queat pro adi. ſ. ſubſt., ſupplenda particula, ὡς ἰδιώτην, tanquam *privatum*; referrique ad pr. membrum ſine commate poſt γν. quo et ſpectet M. Ba., aut aeque ad ſq., unde comma ſuſtulimus ante ὁμ., ubi Sch. „eodem modo, ut reliqui“ ſed Bg., etiam ſeverior, quam P., reddens ut ἅμα cum dat., aſſequitur rectionem Gr., una aſſumenda praep., qua vertendi ratione ditabitur Stp. Th., etiam in Gr. pauperrimus, it. Dem Ind., cui add. 240, 16. 263, 18. 323, 3. per ſyn. adi. ὁμ. τοῖς ἄλλοις, 325, 12. 424, p., cf. ſupra 2, 3, 19. Ind. Xen. Mem. *S.* Luc. Diod. S. et Plut. *Hſ.*, proprie adv. tenente caſum ſui adi., v. Poſſ. Synt. p. 270. i., ut Lat. Bg., v. G. Th. cum Gr. n. v. e., qui in affini *pariter* extr. ad ellipſin praep. inclinat, non item Ind. Liv. Ern., ut ſeverius licuerit Bg. agere.

οὐδαμοῦ) Sch. „οὐδαμός, *nullus*, g. adverbialiter, — *nullibi*, nunquam, *nequaquam*“ quorum in medio forte per mendum latet Bg. Lat., etiam modo allatum a L. Ern. et Stp. Th. aliunde, ubi nec cogitatum de ellipſi ſubſt., nec ap. L. Boſ., quod ſit τόπου ſ. χωρίου, etiam in tropica notione et cum gen. loci, cf. Ind. Thuc. Dem. Fi. Pal. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Abr. ad Aeſch. T. 2. et Plut. Krg., ubi illud Lat. Sch. med., ſed in Var. L., ut in affini οὐδαμῇ ſ. οὐδαμᾷ deſit χώρᾳ, cf. Ind. Luc. D'Orv. Ch., R. Or. V. 4. 6. 8. And., ad ſenſum ut conveniat Stp. ad m. P. „*nulla* in *re*“ cum adv. *loci ponantur pro abl.* cum praep., v. c. ubi, pro in quo, *it. ibi*, pro in eo, it. inde, pro ex eo, etc. Sed Sch. partim cum P. in τυφ. „παρέχειν, *faſtum* oſtentare“ confuſo genere verbi, ſed ut ſane med. hic ſtet iterum pro act., cf. 1, 15, 5. e., ut alibi de Bg. formula, it. de ſubſt. π., de perſ., rei ve etiam, comitatu ac ſplendore hic, cum Lat. Bg. e *P.* huc ſpectante Stp. Th. v. e., nec tamen definita notione, quoad de filio Pertinacis adhibetur, ſed 3, 1706. D. „τῦφον καὶ πομπ. λ. faſtum *et* pompam *imperatoriam*“ per aliam lect. memoriter, in καὶ, pro ἤ, et in accentu ſubſt., cf. Poll. 4, 39. *ſuperbia*, Suid. 3, 521. m., non coll. ad Heſ. 2, 1437. e. ἀλαζονία, λ. Gat. ad Ant. p. 58. a. i. 175. b. E. m. Bg. ad Alc. 1, 34. p. 144. m. Ind. Ael. V. h. Luc. et Abr. L. Ariſt., it. ſenſu medico Foeſ. O., ſed G. Th. in Lat. Bg. „ſuperbia et elatio quaedam, cum iactantia verborum, rerum, quibus ad victum et cultum omnem utuntur homines, ſplendore et pretio“ unde et hic ſyn. copulentur, ſed ut π. maxime ad perſſ. pertineat, at τ. ad res, actiones, verba et vultum.

εὐμοιρ.) Sch. cum P. partim in „εὐτ., *modeſtia*, bene compoſito vitae ſtatu in rep., β. κατέχει εὐταξία, modeſte *vivit*, κ. β. *bono ordine* detinente *vitam* eius“ hic τὸν β. ad Pertinacem referens, ſed in pr. non item, ut nec Stp. ad m. P., qui in Th. 1, 1344. E. m. „Herodi. — κατέχει με εὐμοιρία, pro conſtitutus ſum in felicitate, q. d. tenet me felicitas, ſ. ſecunda fortuna“ memoriter, in rel. hinc tacens, ſed e P. red-

μόνοι οἱ δορυφόροι, ἀσχάλλοντες [t] μὲν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, ποθοῦντες δὲ τὰς ἐπὶ τῆς προγενομένης [u] τυραννίδος ἁρπαγάς τε καὶ βίας, ἔν τε ἀσωτίαις 2.

manam, ſoli praetoriani milites, offenſi praeſenti rerum ſtatu, ac deſiderantes ſuperioris tyrannidis rapinas et violentias in luxu et crapula;

t) ἀσχάλλοντ. A. al. cf. 1, 17, 1. i. u) M. Ba. προγεγενημένης v. N.

dens in εὐμ., ubi Bg. addit gen. ad perſpicuitatem, cf. 1, 17, 27., ut ne ad Pertinacem referri poſſit, quo conſilio et adiungit adi. in τὸν β., quod ſane cum Leisn. in Progr. capiendum, ut Lat. *vita*, pro viventibus et in vita conſtitutis, abſtracto pro concreto, atque adeo pro hominibus et genere humano, cf. Stp. Th. 1, 735. G. m. Caſ. ad Ath. 2, 954. it. ad Luc. 2, 788. N. 12. ſed ut h. l., ob ſqq. homines δορυφ., ſupplendum etiam ſit adi. λοιπὸν ſ. ἄλλον, et per variationem reſpiciantur 2, 4, 7. οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, unde tropicum v. κατ. fuerit, cum felicitate fruerentur homines reliqui; ubi ſeverum eſt Lat. *obtinere* ac noſtrum *beherrſchen*. Sed ad Ms. Bg. ſcripſerat Leisn. ad *decore* „ſ. moderatione“ cf. 2, 4, 9. e.

μ. οἱ δορ.) Supra (2, 4, 8.) pluribus verbis, μόνοι οἱ ἐν τῇ Ῥώμῃ ςρατιῶται, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας. unde occaſionem ſumſit Pol. interpretandi δορυφόρους, *praetorianos milites*. Perinde eſt autem, ac ſi diceretur, Soli, inquam, illi milites, qui ſatellitum officio funguntur. *Steph.*

Variat modo Noſter iterum cum illo loco, hic brevius eloquendo, nec commode per illud v. *inquam* rediri poteſt illuc, quaſi §. §. tot per parentheſin interiectae ſint, clam reſpiciente Stp. ad P. „*ſoli* ſcilicet *praet. mil.*“ quod adv. ille libere addit, non ut δὴ ante οἱ exciderit, in μόνοι nihil hic novante Ms., cf. 2, 4, 8. i., ſed Bg. e P. in δορ. hauriente, at in τοῖς παρ. partim e Stp. m., cf. 1, 3, 13. ſed Sch. fere cum P. in ἀσχ. „aegro animo ferentes“ pro qua phraſi et Bg. paſſ., nec ap. Stp. Th. reperto, vicinius erat, etiam a praep., *dolentes* quidem *de*, cf. G. Th. 255, 19.

τὰς ἐπὶ τ. πρ.) Ms. res e gloſſa fuerit potius, quam errore in litteris, in perf. pro aor. 2., ducente Bg. partim e Sch. „πρ. tyrannidis *praecedentis*, ſ. *ſuperioris*“ qui hunc locum in v. τυρ. ſubiecerat illi 2, 4, 14. i., ubi Bg. ſeverior in praep., quae proprie requirit ellipſin particip., ut οὔσας, γενομένας, in v. πρ. Stp. Th. aliunde tenente Bg. adi., dum reſpicit Noſter ad 2, 2, 9.

ἔν τε) Poſt κραιπ. deſiderari videtur ἐνδιαιτήσεις, aut ſimile quodpiam vocabulum. Vel pr. τε uſurpata eſt pro καὶ ταῦτα, *idque*. Pol. id comma cum ſq. coniungere maluit. *Sylb.* Poſt κρ. deeſt διατριβὰς vel διαγωγάς. Niſi ſi quid amplius adhuc deeſt. *Reisk.* Stp. ἐν ἀσ. κ. κρ. ad ſq., ſed Bg. ad praeced. refert. Ad m. M. Bg. *Leisn.*

Iſtis emendationibus ac ſupplementis non eſt opus, ut nec τὲ illo ſenſu, ſive ἐν ἀσ. κ. κρ. trahatur ad pr., ſive ad ſq., quod neutrum incommodam facit ſententiam, dum in profuſione et crapula poterant deſiderare rapinas violentiasque, ad explendam pecuniam abſumtam, et aeque decernere mortem Pertinacis, per potum incenſi magis, nec

καὶ κραιπάλαις [x] ἐβουλεύσαντο, ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ὡς ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, ζητῆσαι δέ τινα [y], τὸν πάλιν αὐτοῖς [z] ἄνετον καὶ ἀκόλαστον παρέξοντα	decreverunt amoliri Pertinacem, utpote gravem ipſis ac moleſtum, et quaerere aliquem rurſus ipſis ſolutam et impunem licentiam prae-

x) Hic comma nullum in B. 2. al. v. N. y) M, Ba. hoc comma tenuit, dudum a nobis ſcriptum in particip. ſq. cum artic. z) In M. Ba. hic comma vitioſe.

de iuſto aut iniuſto cogitantes, ſed hoc potius, impediri ſibi ac praeſcindi ab illo principe omnem luxuriae facultatem. Sed equidem hanc particulam refero ad ſq. v. ἐβ., quod, de mea ratione, in periodo, per particip. inchoata et gen. conſeq. κατ. λ., incipit protaſin, praemiſſis tum plenis enunciationibus binis, per particip. elatis, ἀσχ.—ποθ., tum manco membro, ἐν ἀσ. κ. κρ., ubi ellipſis ſit particip., v. c. ὄντες, etc., quo reſpicit Stp. in m. P. „*dum*—luxui—*vacant*“ reſoluto particip. per particul., ut tamen formula illa per praep. ἐν cum ſubſt. frequens ſit, cf. 1, 5, 11. e., nec male habeat hic notio praep. ap. Sch. in „κρ. inter *epulas* et *vina*, (e P., per alium ordinem in duobus ſubſt., ſed) ἀσ. *comeſſationibus*“ quo in ſubſt. Stp. Th., huc ſpectans cum Vs. P., ſubiungit „paulo liberius, nec ſatis expreſſa vi Gr. vocabuli. Ego in huiusmodi quidem loco ἀσ. exponendum cenſerem potius luxurioſa convivia, ſ. luxurioſas comeſſationes ſ. helluationes“ ut tamen Bg. Lat. (e Stp. m. ap. G. Th. cum Gr. n.) ſufficiat, cf. 1, 12, 9. Intp. ad N. T. Luc. 15, 13. Kypk. Loesn. p. 124. i. Lexx., quorum Schw. hinc reddit cum Sch. Lat., Fabr. ad Dion. C. p. 867. et ad Sext. Emp. p. 496. N. G. Poll. 3, 117. e., ſub titulo de prodigo, *Suid.* 1, 355. *Heſ.* Suic. *Th.* Ind. *Ael.* V. *h.* Polb. Plut. Krg. (cum Gs. *Chr.*) et Hſ. it. *Dem.*, non tenente Stp. Th. in v. βουλ. e. Lat. Bg.

ἀποσκευάσ.) *Pertinaci factio praeparata eſt per Laetum praefectum Praetorii*, et eos, *quos Pertinacis ſanctimonia offenderat.* Capitol. *Oxon.*

Cap. locus eſt c. 10. e. T. 1. p. 559., ubi cf. N. 2. Caſ. it. Dion. C. 1230, 85. et p. ſq. l. 8. ſqq. cum N. Fabr. ad §. 48. it. Schott. lib. p. 17. ſq. §. 4. Mox ad αὐτ. Bg. e P. alio ordine et tantum in β., ſed cum Sch. in ἐπ. ex 3, 15, 3., cf. 1, 9, 15. e., qui in „β. ὀ. α., *moleſtum* ipſis *exiſtentem*“ eodem Lat., innuens ſyn. hic coniuncta, quae fuerint e tropi diverſitate ac rerum, de quibus proprie adhibentur, ut β. de pondere et onere univerſe, ſed ἐπ. de eo praecipue, quod humeris et baiulando ſentitur, copulante eadem alio ordine Plut. de diſcr. §. 366. e. ἐπαφανεὶς κ. β., tacente Ind. Krg. et Gs. Chr., it. Stp. Th., ſed in ἐπ. tamen cum Lat. Bg., cf. 1, 12, 11. i. Ind. Thuc. et Dem., cui add. 57, 26. 228, 20.

ζητ. δὲ) Bg. δὲ per τὲ iterum, fere cum P., hic omiſſo μὲν in pr. membro ἀποσκ., variante Noſtro cum 2, 1, 8. ἄνδρα quodammodo in pron. τινὰ, ſequente iterum particip. fut. cum artic., ſevere a Bg. ſervato e P., qui tamen omiſit pron., non item Sch. „*praebiturum* illis *licentiam*“ ſimile modo dante Ind. Dem. v. e. ζητεῖ τινας ἡ τύχη, μεθ' ὧν ἔσται, cf. 2, 6, 2.

ἐξουσίαν. αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόντων, καὶ θυμῷ καὶ [a] ἀλόγῳ

3. biturum. Repente igitur, nemine ſperante, ſed omnibus in otio degentibus, cum furore et caeco impe-

a) In M. Ba. διατριβόντων, θυμῷ κ.; prius καὶ abeſt. *Mart.* etjam in M. Vi., v. N.

ἀκολ.) Nil attinet, pro ἀκολ. cum Sylb. ſubſtituere ἀκώλυτον. Ἀκόλαστος ἐξουσία eſt, quae cohiberi ſe non patitur, quae frena ſibi imponi non ſinit, quae, quocunque vult, ruere parata eſt, v. Suic. Th. in v. ἀκολ. *Leisn.*

Nempe Sb. in Ind. „ἀκόλαστος ἐξ. f. aptius ἀκώλυτος“ ſed Sch. „ἀκολ. immodicam *licentiam*. Sb. mavult legere ἀκωλ. *non impeditam*“ ſecundum dicta ad 1, 13, 15. e. non praebentibus Indd. cum ἐξ. adi. noſtrum, ut nec Lat. Bg., ap. G. Th. ſine ſimili ſubſt., et in iſtius notionem modo in L. Ern. „2) non punitus“ quod et in Gloſſ. vet. ap. Suic. l. l., e Syneſ., ſed de perſ., non de re, ut hic, ubi Sch. notio et vulgaris, v. l. l., commoda ſit et hic cum ſyn. adi. ἀν., cf. 2, 4, 9. e.

αἰφνιδ.) De adv. hoc cum adiuncta enunciatione v. 1, 12, 12. e., ut de ſq. formula 1, 13, 3. i., e Stp. Th. quidem, ſed non aliunde mihi notata, niſi cum alia formula per Lat. Bg. ex Ind. Ael. V. h., ut et hic ſit pro vivere in tranquillitate et pace, nec quid agere inimicum contra imperantem, et i. q. v. ſimpl. ἡσυχαζόντων, cf. Ind. Thuc. et Abr. ad Aeſch. T. 2., e P. notionem conſtituente Stp. Th. in v. ἡσ. per Lat. Bg., cuius formulam tenet G. Th. in v. *deg.* 57, 90., ſed ſine explic., nihil etiam aſſerens in ſubſt. *ot.*, quam vulgarem vim, pro vacatione et libertate a labore, non putarem hic aptam, de civibus, ſecuris a periculis moleſtiisque tyranni ac Praetorianorum; ut potius uſurus eſſem illa Gs. l. 77. formula *degere* in *tranquillitate*; niſi otium pro contrario bello, ſeditioni, turbis, et pro abſentia talium rerum et libertate, capias, cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. et Cort. ep. Cic.

καὶ θυμ.) Aut καὶ eſt delendum, aut leg. ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόντων καὶ ἀμεριμνίᾳ, θυμῷ καὶ ἀλ. ὁ. ἐκχυθέντες τοῦ στρατ., *effuſi* praetorio. *Reisk.*

Prior ſententia conſpirat cum Mss., quibus καὶ deeſt, ut etiam P., quanquam oblique rem gerenti, ut Sch. in κ. hunc locum ſubiicit ſuperiori 2, 4, 7. in repetitione pro *tam* — *quam*; quo ſenſu tamen hic non ſatis commode procedant particulae iſtae, ut in adiuncto non omnino diverſo; ut potius per copiam iungantur in re duplici qualicunque, ſicut alibi ap. Noſtrum. Sed Bg. videtur pro καὶ primo legiſſe σὺν, quod ibi quidem latere poteſt per litteras, ſed cum illis ſubſt. Noſtri non repertum eſt in Indd., at cum aliis ſubſt. extra notionem ſocietatis, v. Sb. Aeſch. Fi. F. Aeſ. et Plut. Hſ. it. L. N. T. Krb. v. e., ad quorum analogiam hic ſtet σὺν θ., niſi Bg. libere iterum adiuvit dat. per praep., redundare καὶ primum in repetitione opinatus cum aliis, cf. Stp. Th. v. i., qui in ſubſt. ὀρ. 2, 1446. G. m. e P. tenet vulg. lectionem, reddens in pr. cum eodem ex alio Noſtri loco adi. ἀλ. *veſanus*, non iterum in adi. ipſo, nec cum Bg. Nec ego per Indd. deprehendi ἀλ. cum ὀρμ., v. Phoc. Ael. V. h. F. Aeſ. Hſ. L. N. T. Loesn. Obſ. Aeſch. Fi. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 163, 17. 483, 8. Thuc. Luc. Dion. H. S. T. 2. Plut. Krg. Suid. 1, 120. i.

ὁρμῇ τοῦ [b] ϛρατοπέδου δρόμῳ tu ex caſtris curſu concita-
φερόμενοι αὐτοὶ [c], ἡμέρας ἀκμα- to acti meridie ipſo pene-

b) Ing. ἐκ τοῦ ϛρ. v. N. c) Mss. tres αὐτῷ v. N.

Heſ. 1, 245. m. e., h. l. non conveniens rationi, rei ac perſ., inconſideratus impetus, ſ. cupiditas vehementior nec rationi obtemperans, ſc. vindicandi ſe, nocendi, necandi; quale ſupplementum etiam iam eſt in adiuncto pr. θυμ., ubi Bg. Lat., partim e P., non habetur ap. Stp. Th. et L. Ern., ſed tamen notio, quae hic valet, pro ira, cf. Heſ. 1, 1744. e. Suid. 2, 212. e. L. N. T. et Suic. Th., ubi cum Bg. redditur, Herodt. 68, 14. Ind. R. Or. V, 8. Ail. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1., ubi et nominatim θυμῷ φέρεσθαι, Plut. Krg. et Harl. Chr. poët., ſed in alios uſus Herdt. Thuc. R. Or. V. 8. Lyc. Dem. Plut. Wyttb. Hom. Heſ. Orph. Muſ., Aeſchyl. cum An. Abr. T. 1., Soph. Ai. Phoc. Theogn. Lyc. Tyrt. Kl. et Foeſ. O., ducente Sch. e P. partim, in ὁρ. „ἀ. φερ. *furentes*, ἀ. *furenti*, θ. φερ. *turbidi* milites ſeditioſi procurrentes" quo de v. φ. cum θ. copulato dicendum potius in N. ſq.

τοῦ ϛρατ.) Scribo ἐκ τοῦ ϛρ. *Steph.* Referendum eſt τοῦ ϛρ. vocabulum ad praecedens ὁρμῇ, non ad ſq. δρόμῳ. *Stroth.*

P. copularat δρ. cum τοῦ ϛρ., et hinc partim Sch., niſi quod ſimul v. φ. adiunxit in ϛρ. „δ. φ. militari *curſu.* Stp. tamen legit ἐκ, — δρ. ϛρ. φ., qui *militari* curſu *feruntur*, φ. θ. κ. ἀ. ὁ. ϛρ. δρ." haec extr. plane cum P. reddens, ubi τ. ϛρ. ceperunt de perſ., atque adeo militibus, convertentes deinde ſubſt. duo in adi. et ſubſt., ut tamen ſit vagus nimium ille curſus militum, nec ſatis finitus; niſi compares Iſocr. Pan. ed. Mor. p. 61. i. ϛρατοπέδῳ πορευομένους, ubi N. „iter facere, ut exercitum, — agmine — deſcendunt, — i. cum armis ſervatoque ordine" ſicut e Strothi ratione incommodum videtur adiunctum tum ἀλ. adi., tum ſubſt. δρ., quia ὁρ., phyſice ſic ſumendum, continet motum, qui et ineſt in δρ., ut tautologia oriatur, in primis ob adiectum etiam v. φ., quod ipſum, phyſico ſenſu hic capiendum, ut Lat. *ferri*, nihil eſt, quam *moveri*, *ſe movere*, atque adeo ire, idque ſimpliciter, ob additum dat. δρ., quo definitur ille movendi ſe et eundi actus, ut δρ. φέρεσθαι ſit ſe ferre ſ. ire curſu, ſ. curſim, i. celeriter, cf. 2, 2, 8. i., quibus hic modo adiicere poſſum Valck. Eur. Hipp. p. 246. 2. B. et ad Vig. p. 56. N. 2. m., et δρ. cum alio gen. perſ. aut rei R. Or. V. 4. Dem. et Lyc. v. 193., ſed in uſus alios ib. Hom. Orph. Soph. Ai. Fa. Aeſ. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. et Pol. Z., tum ſuper v. φ., praeter dicta ad 1, 4, 8, m., in paſſ. phyſica vi, ſine dat. aliquo, de perſ. Stp. Th. v. i., cum praep. εἰς Eur. Barn., ἐπὶ R. Or. V. 8. Lyc. Polb. Ern., κατὰ D'Orv. Ch., cum adv. Xen. Pol. Z., cum abl. rei, ut inſtrumenti, D'Orv. Ch., at de re R. Or. V. 4. Fa. Aeſ. Foeſ. O., ſed tropice de re vel perſ. Dem. v. e., cum praep. εἰς Dion. H. S. T. 2., ἐπὶ Abr. L. Ar., qui proſit Polb. Ern., cum adv. R. Or. V. 8. And. Xen. Bach. et Hell. Mor., Dion. H. S. T. 1. Vig. cum N., et in uſum alium Abr. L. Ar. et Polb. Ern. ſed ut cum v. φ. abl. quidem rei, quem vocant modi, non per Indd. fuerit, niſi ῥοίζῳ ap. Aeſ. Fa., cf. 1, 4, 8. m., et Xen. Cyr. Z. „φυγῇ, fuga *deferri*" ad quam analog. Noſter hic et alibi cum φ. iungit abl. δρ., quod v. φ. reperi cum gen. ap. Theogn. v. 489. de calice, ἡ μὲν — φέρεται φιλοτήσιος, hic *fertur* amicitiae *gratia*, recte ſuppleto ἕνεκα, ut Cam. in Schol., quod in Noſtri

ζούσης[d], ἐπεισῆλθον τοῖς βα- trant in imperatoris aedes,

d) M. Ba. αὐγάζούσης, in marg. tamen adſcriptum: γρ. ἀκμαζούσης. *Mart.* v. N.

locum non cadit, ubi, referendo φ. ad τοῦ ςρ., ad ſummum, ut in aliis paſſ. cum gen., expleveris praep. ἐκ ſ. ἀπὸ, quarum primam e Stp. nutu ſuſceperunt Ing. nimis properanter, cum aeque altera deligi queat, idque potius, ſi ſumas, eam aut in του artic. latere, aut ab eo propter ſimilitudinem periiſſe; unde magis inclino ad hanc partem, quam ad Stp., quocum et Bg. videtur facere, in v. φ. cum aliis emphaſin et vim quaerens, cf. 1, 4, 8. m., et Noſtri formulam reddens fere cum Ind. Xen. Ἀνβ. Mor., v. 3, 2, 8. i., exprimendo vim illam per adi., at ipſum particip. per Lat. ſyn., ut 1, 4, 8. m., afferente G. Th. in ſubſt. modo formulam per activ., *curſum — agere* et *curſu* agitare *onagros*, ſed deinde *curſu — ferri*, it. in hoc v. e., ſine explic., tacentibus Niz. Cl. Cic. et Indd., niſi quod Flor. „*ferri*, — proficiſci" ſine ſecundaria adeo notione.

αὐτοὶ) In Cod. perperam legitur αὐτῷ. *Stroth.* Per errorem in litteris, dum iota olim in Mss. abfuit, omittente Bg. e P. pron., pro ἐκεῖνοι ſtans in enunciatione extr., oppoſitumque aliquo pacto illi οὐδεν., ſed ut et cum v. ſq. ἐπ. tertiae perſ. redundet. Mox ad ἀκμ. in Ms. rurſus fuerit error in litteris, cum formula nova (non reperta, ſed v. αὐγαζ. per activ. in L. N. T. Ind. Orph. Lyc., per med. Hom. Heſ. Call. Eur. Barn. et per utr. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Heſ. 1, 610.) alium faciat ſenſum, *illuceſcente* die, ſ. *ſub diluculum*, quam lectio vulg., expreſſa illa, praeter rel. Mss., etiam a P., unde Bg. retinet formulam, libere redditam cum Stp. Th. (quo de alibi) nec aliunde mihi cognitam; ut de tempore, quo res haec acta, etiam nihil ap. Heyn. H. 4, 1030. ſqq., nec ap. Capit. in Pert. c. 11. T. 1. p. 559. e., nec ap. Xiph. S. 390, m., niſi l. 34. ϑυνηϑεὶς γὰρ ἂν μάλιςα μὲν ἀποκτεῖναι τοὺς ἐπελϑόντας, — τῇ τε γὰρ νυκτερινῇ φυλακῇ καὶ τοῖς ἱππεῦσιν ὥπλιςο, *nam* cum *poſſet* facillime *irruentes* concidere, *quippe* ei *excubiae* nocturnae *et* equites *in* armis *erant*; unde ad nocturnum tempus aliquis deſcendat, ni memor ſit, Romanos diem incepiſſe a media nocte, qua et ipſa milites inchoarint vices, duraturas ad ſequentem noctem mediam.

ἐπεισηλϑ.) Occaſionem huius motus amplius expoſitam v. ap. Xiph. (S. 389, 20. ſqq.) et Capit. (in Pert. c. 10. ſq. T. 1. p. 558.) Herodianus praecipuam cauſam annotat, tanquam inſtituto pragmaticae obſervationis maxime idoneam. In numero variant. Dio ducentos procurriſſe in Palatium, Capit. (c. 11. i. p. 559. e.) trecentos aſſerit, quem ex Dione corrigendum cenſet Caſaub. *Boecl.*

Cf. Fabric. ad Dion. C. 1232, 43. §. 57. διακόσιοι δὲ, οἱ τῶν ἄλλων ϑρασύτεροι, καὶ ἐς τὸ παλάτιον, τὰ ξίφη ἀνατεταμκότες, ὥρμησαν, Anglis ſqq. ap. Heyn. H. 4, 1030. e. Capit., improbante et lib. Schott. p. 18. e., ſed Bg. e P. retinente Lat. ad βασ., cuius ſimpl. ad v. ἐπεισ. neſcit Stp. Th. pauperrimus, cf. Ind. Sb. cum dat. perſ., it. ej. Dion. H. T. 2., cum pr. εἰς Dem. et abſolute Fi. Pal., ſed de re cum pr. ἐκ Thuc., vim in praep. quaerentibus Rsk. et Fiſch. l. l., dum illa inopinati perimitur hic a pr. οὐδενὸς προσδ., ut alia iſta hoſtilis impetus (v. Z. ad Vig. p. 609. b. m. Nr. 1.) ab adiunctis, mox ſqq.

σιλείοις, τά τε [e] δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι. τῷ δὲ παραδόξῳ τοῦ ἔργου καὶ ἀνελπίςῳ οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ ταραχ-

haſtas intentantes et gladios
4. ſtringentes. Qua inopinata re et inſperata imperatorii miniſtri perturbati pau-

e) M. Ba. et Vi. τὰ δορ. v. N.

τά τε δορ.) Mss. τὲ omiſſum, intervallo καὶ ſequente, cf. 2, 3, 1., iterum cum P., unde et Bg. negligit, et modo in ſubſt. δ. et ξ. reddit, et partim Sch. in v. δ. „*quum* protendiſſent *haſtas*" Stp. Th. memoriter τὲ etiam omittente in v. 3, 1288. D. „media vox act. habet ſignif., ut — (e P.) ſ. *quum* protendiſſent *haſtas* ſuas" comparans locum Xen. Cyr., ubi Ind. Z. fere, ſed Ael. V. h. plane cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., huc reſpiciente L. Boſ. Ell. p. 92. m. ſine Vs., ad notionem praep. nihil valentibus Heſ. 1, 970. i. 988. m. et Suid. 1, 568. m. 580. m., nec Z. ad Vig. aut L. Ern., ubi nec in compoſ. praepoſitionibus Nr. 17. v. διὰ illa Bg. eſt. Tum Sch. cum P. in σπ. partim, poſt „*quum* ſtrinxiſſent *gladios*" quo Lat. utitur aliunde etiam Stp. Th., cf. Bud. C. 433, 29. ſqq. Poſſ. Call. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. 1. R. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. Diod. S. Hom. Ern. ſed ſine Ind. Herodt. 237, 1. L. N. T. Heſ. 1, 1464. i. 2, 1243. i., tum paſſ. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., ſed in alios uſus de med. Lyc. Suid. 3, 361. e., de act. 1, 871. i., ſed Indd. Hom. Call. Lyc. Long. Mor. Luc. et Abr. ad Aeſch. T. 1., proprie ut hic ſit ellipſis, v. c. ἐκ τοῦ κολεοῦ, ut Stp. Th. comparabat Lat. *educere* e *vagina*, tacentibus L. Boſ., et lib. de V. med., cum hic in utr. v. queat valere vis med., pro in ſuum uſum, quo et ſpectat Stp. antea pron. poſſeſſ. *ſuas*.

τῷ δὲ παρ.) Bg. diſcedit a P. in artic. per pron., (e τῷ faciens τούτῳ, et hinc relativ. ᾧ, *oppreſſo* δὲ,) tum in ſeveriore ordine ſubſt. τοῦ ἔργ. intra duo adi., denique in Lat. ad adi. παρ., quod cum altero copulatum affert Stp. *Th.* modo ex Iſocr., in neutris cum artic. pro ſubſt. praeeuntibus Thuc. et Dem., cf. Luc. cum ſubſt. al.

οἱ ἐν τ. β. ὑπ.) Hi ſunt nempe, qui itidem ac milites alieno erant erga principem animo. Καισαρείους vocat Dio, qui ſub Commodo fuerant in aula; ex quibus licet quosdam vendiderit Pertinax, poſtea tamen ex venditis aliquos reduxit in aulam, magno ſuo malo. *Boecl.*

Dionis locus eſt 1231, 8. ſqq. Xiph. S. 389, 42., cf. ſupra 2, 4, 9., intelligente Caſ. ad Capit. in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 561. b. N. 2. *aulicos* cum lib. Schott. p. 18. e., ſed Sb. Ind. v. Καισ. *miniſtros* ſ. *libertos* aulae *Caeſareae*, fere cum Bg., per variationem a Noſtro expreſſos pro 1, 6, 2. i. τινὲς τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, et pro ſimpl. τῶν θεραπόντων ib. §. 22. et οἰκέταις 2, 1, 2. m., et hic diſtinguendos a militibus cubiculariis e genere Praetorianorum 1, 12, 8. e., ob adiunctum ſq. ἄνοπλοι, (pro quo ap. Dion. l. l. ἄοπλοι,) niſi capias de militibus, nulla, praeter gladium a latere, arma habentibus, quales et hodie miniſtri ſunt ap. milites magni loci ordinisque, ſi forte illuc reſpiciat P., Noſtro illos definiente amplius in ſqq. per cuſtodiam iis demandatam ad ianuas; unde Xiph. S. 390, 42. οὔτε γὰρ τῶν ςρατιωτῶν τις αὐτοὺς εἶρξε, καὶ οἱ πυλωροὶ οἵ τε ἄλλοι Καισάρειοι οὐχ ὅτι οὐ συνέκλεισαν, ἀλλὰ καὶ πάντα ἁπλῶς προσανέῳξαν, nec enim

θέντες, ὀλίγοι τὲ [f] πρὸς πολ-	ci adverſus plures et iner-
λοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισ-	mes adverſus armatos non
μένους, οὐκ ἔμενον [g], ἀλλ'	durarunt, ſed quisque reli-
ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρου-	cta ſtatione ſibi demandata

f) M. Ba. et Vi. iterum ſine τὲ, v. N. g) Hic in M. Ba. punctum, ut in Ox colon, variantibus edd. etiam in ſq. membro, A. 1. ἀλλ' ἕκαστος ἣν ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., quod mendum in v. retinuit B. 2. R., una cum commate poſt λ., quod ſolum et in Stp. rel., at ἀλλ' ἕκαστος, ἣν ἐκεχείριστο, φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. B. 2. L. cum Pat., tum ἀλλ' ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. Ox., ſed Ed. ἀλλ' ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., denique A. 2. καὶ ἀλλ' ἕκαστος ἣν ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., quae ſervavit B. 1. L., praeter καὶ reiectum, aliter peccante ſimul et cum ſenſu nullo B. 1. R. ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἦν, ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. v. N.

ab *aliis* militibus *probibiti* ſunt, *ianitores* que *et* reliqui *Caeſariani* non *modo* non *clauſerunt* portas, *ſed* etiam *aditus* omnes *patefecerunt*, ubi στρ. ſint Praetorianorum pars, non ſimul in palatium irruens, in caſtris que remanens, ſed πυλωροὶ pars Praetorianorum, iam in aula verſans, et excubias ad ianuas agens, (a Noſtroque nominata duabus a partibus, tum in οἱ ἐν τῇ βασ. ὑπ., tum in ſqq. ἕκαστος — λιπὼν,) denique οἱ ἄλλοι Καισ. miniſtri famulique imperatoris non e genere militum; ob ſq. aliud particip. ταρ. Noſtro omittente participium ὄντες in οἱ ἐν — ὑπηρ. formula cum artic. et praep., ubi Bg. brevior per ſubſt. concretum, οἱ βασίλειοι ὑπηρέται, pro ſeveris, *qui* in *imperatorio* miniſterio *erant*, ignorante formulam Stp. Th. cum Indd., forſan ex analogia tantum a Noſtro factam, cf. R. Or. V. 4. Dem. IC. Pan. Mor. Luc. Diod. S.; Anglis ap. Heyn. H. 4, 1030. e. partim cum Sb. facientibus, *indem* des *Kaiſers* Freygelaſsne *und* Beamte *entweder davon gelaufen waren* rel., forſan e Capit. loco, ad ſq. λιπὼν afferendo, uſis illo Vern. *Beamte*, qui hodie intelliguntur de iis, qui ſunt in munere et officio publico, nec clare hic a Noſtro deſcribuntur, ſed, quod dicebam, potius milites aulae, quam Capit. l. l. *aulicum famulitium*, i. aulici famuli, cf. 1, 6, 2. Caeterum retinet Bg. ſeverius, quam P., ordinem interiecti in medium nominativi, pro οἱ δ' ἐν τῇ β. ὑπ. ταρ. τῷ παραδ. λ.

ὀλίγοι λ.) Admodum familiaris eſt Herodiano haec verborum ſeries, v. infra c. 13. bis, ſupra 1, 12. et alibi paſſim. *Stroth*.

In componendis quidem oppoſitis, cf. 1, 12, 13. et Ind.; per variationem hic Noſtro addente prima ὀλ. πρ. π., (cf. Xen. Cyr. Z. 2, 1, 8. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν λ.) ubi Bg. ſeverior, quam P., quoad praep., ſed in π. fere ex illo, cf. G. Th. Nr. 3) „*plures*, pro multi" ex eodem que τὲ neglecto, quod hic in Mss. non aeque excidere potuit, quam §. pr. e., ſed liberius a Gloſſatore eiectum ſit iterum; in nominativis Noſtro opprimente rurſus particip. ὄντες, hic ad celandam comparis artem, et per neglectam aliqua parte concinnitatem, dum *duae* ponuntur cauſae, quare aulici non manſerint, quia erant territi, et quia erant pauci inermesque, vel *tres* cauſae, territi — pauci — inermes, ubi in ſecundo membro copula τὲ ſane interdum omittitur; in ἐμ. Sch. reddente fere cum P. „*non* reſiſtere *audebant*" ſed plane Stp. Th. 2, 877. G. e. ſub notione, qua „in bello, (cuius et hic eſt genus aliquod,) μένειν τινὰ dr.,

ϱὰν, λιπὼν, ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ, vel ad atrii ianuam vel ad ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις, caeteros aditus, fugiebat. ἔφευγον. ὀλίγοι δέ τινες τῶν 5. Pauci tamen quidam ex

qui, in ſtatione et loco ſuo manens, cum expectat, ſuſtinet et excipit irruentem" at ſine Lat. Bg., quo de v. 1, 12, 17. e.

λιπὼν) Intelligo *λιπὼν, ἣν ἐγκ. φρουρὰν ἢ ἐ. τ. ἀ. Steph.* quomodo rectionem etiam Bg. oſtendit, fere e Sb. ad P. Vs., a qua ratione pendet etiam, quam ſecuti nos ſumus huius loci diſtinctionem, ubi exquiſite accuſ. adiungitur priori v. et pron. relat., non ſequenti, ut hic, λ., quocum cohaeret φρ. ex ordine ſevero, *λιπ. φρουρὰν, ἣν ἐγκ.*, unde diſtinctio edd. B. 2. L. et Pat. toleranda, quae tamen vulgaris eſt; alteram rationem, quam nos deinceps ſervabimus ſemper, noſcentibus et Lat. ſcriptoribus, et hic caſibus ſqq. cum praep. pendentibus non modo a ſubſt. φ., quod Stp. voluerit, ſed aeque a v. ἐγκ., quod, ſervato ordine etiam Gr., redditurus eram per formulam, *quam* demandatam *habuerat* cuſtodiam, *relinquens*, ſ. *relicta*, ut ipſe Bg. 2, 1, 11. et hic Sch. „*habuerat* demandatam *ſtationem*" huc reſpiciente Stp. Th. 4, 451. C. e. ſine Vs., ſed aliunde per formulam eandem, et per Lat. Bg., tum Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 4. p. 291." ad augmentum ſimplex pertinente, quo de ibi hinc quoque agitur. Sed in v. φρ. (ubi Bg. e P.) tenet Stp. Th. 2, 1500. G. per ſimilem locum „φ. *cuſtodia*, — de ipſo loco aut ſtatione, — Philoſtr. *τί δὲ τὴν φρ. ἐξελίπετε; cur* ſtationem *et* cuſtodiam *deſeruiſtis*" qua in vi ſane hic quoque capias, referens ad λ., quanquam et de cura et actu, copulans cum v. ἐγκ., item cum ſq. praep. Porro Sch., poſt Vs. ad 2, 1, 5. „ἀ., ſubaudi θύρᾳ" quod ſubſt. hic Noſter per variationem oppreſſit, niſi, per tranſitum ſubitum ad alium numerum, cogitavit e ſq. εἰσόδῳ, quocum et alibi adi. αὐλ. Noſter coniungit; ut ad l. l. non recte errorem putarit hic eſſe Stp., qui in Th. ſupplet ad v. αὐλ. modo illud Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 148. e. aliunde, et l. l. ſupra ex Heſ. et Suid., it. ex iisdem Schol. ad Ariſt. Pac. v. 982. cum Ind. Kuſt., Luc. 2, 524. N. 13. 3, 314. N. 93. p. 322. N. 66. Theocr. id 15, 43. Phil. in Flacc. p. 757. A. e. 765. C. m. Ioſ. 2, 212. ſ. 5. e. cum N. Sed Sch. deſerto P. „εἰσ. *foribus*" quae cum adiuncto λοιπ. intelligentur aut publicae, aut ſecretiores, ſed magis poſteriores, ob iam pr. αὐλ., cf. 4, 1, 8. ſq., Bg. perimente ſyntheſin in v. ἐφ. plur., ad ſing. ἐκ. adi. collectivi relato, cf. Poſſ. Synt. p. 68. e., ſed in rem conſentiente Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. m., *et* Electus *quidem* confoſſis *duobus* cum *eodem* periit: *reliqui* autem *cubicularii* palatini — *diffugerunt*, unde, ut ad pr. *οἱ — ὑπηρ.* N. Boecl. e Salm. N., ſic et fluxere hic Latt. P., ſed ut Capit. videatur cum numero cubiculariorum plurium inducere etiam diverſitatem eius muneris, quod adminiſtrarint alii honeſtiores, qualis Electus, cf. ſupra 1, 16, 12., alii viliores, ap. Cap. *reliqui* nominati; quod quidem genus ſecundum potius ap. Noſtrum hic definierim e pr. *οἱ — ὑπηρ.*, quam e ſubſt. φρ., quod latius patet, atque ad honeſtiores aeque, cf. 1, 12, 8. e. item adeo ad Praetorianos ex hoc genere, cf. ſupra §. 1.

ὀλίγοι) Ad Dion. C. 1232, 45. Xiph. S. 390, 28. *οὐδὲ ἔγνω πρότερον προσιόντας ὁ Περτίναξ αὐτοὺς, πρὶν ἄνω γενέσθαι. τότε δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰσδραμοῦσα ἐμήνυσεν αὐτῷ τὸ γενόμενον*, Fabr. N. §. 59. modo ſic „Herodianus affert amicos nunciantes" ut ad Capit. l. l. p. 561. i. N. Caſ. b. 1. „nun-

εὐνοούντων, διαγγείλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, τῇ τε τοῦ δήμου βοηθείᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ὁ δὲ, καὶ τοῖς συμβουλεύουσιν αὐτῷ πρὸς τὸ παρὸν ὠφέλιμα [h] μὴ πεισθεὶς,

benevolis nunciantes Pertinaci incurſionem, ſuadebant, ut fugeret, populique auxi-
6. lio ſe committeret. Ille autem ſuadentibus in praeſens utilia non obſecutus,

h) ὠφίλημα mendoſe A. al.

ciatum eſt —. Dio ait ab uxore, Herodi. ab amicis“ non compoſita re ſic, ut amici per uxorem nunciarint, vel ſimul cum illa; Bg. ducente e P, Lat. in δὲ et gen. τ. εὐν. per praep. in τιν., quod pron. cum adi. ὀλ. hic non cum illo omittit, ſed tamen ad v. εὐν. (ubi P. per gradum altiorem) dat. pron. αὐτῷ, quo ſine hic Noſter ſcribit iterum, ſed ſequente dat. nominis propr. ipſius in alio v., aeque praeponendi, cf. 1, 13, 2. i. In ſq. v. διαγγ. Bg. partim e P., qui ad τ. ἐφ. addiderat *militum* gen., e ſuppleto pron. αὐτῶν a remotiori οἱ δορυφόροι §. 1. i., quo et reſpexit Sch. „ἐφ. *invaſionem* militum“ quod Lat. neutrum eſt ap. Stp. Th., in ſq. v. σ. Noſtro iterum opprimente dat. perſ. αὐτῷ, (ſecus ac §. ſq., ubi nec in verbo variat,) et, deſerto P., reddente Sch. cum Bg. in ſubſt. β., pro quo Sb. Ind. in v. ἐπ. „*dare ſe* tutelae *populi*“ non aliunde prolata formula, et a Stp. Th. plane ignorata, it. ab Indd., cf. in vulgarem ſubſt. βοηθ. notionem, praeter L. N. T. Schw., Thuc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Fa. Aeſ., at in peculiarem de navi Kypk. T. 2. it. pro ἔφοδος Palm. Ex. in A. Gr. p. 50. e. Abr. Dl. Th. p. 291. e., ut fortaſſis hic ſit Lat. quid, etſi G. Th. tacente phraſin Sb. et Bg., in cuius v. modo affinia quaedam 1054, 93. 96., tropo remoto ut ſit, ſinere ac flagitare, ut ſibi populus auxilium tutelamque praeſtet, prodire in publicum et privati alicuius domum, populoque concitato atque convocato, expectare inde auxilium, quorum unum modo P. expreſſit ſtatim.

καὶ τοῖς) Videtur otioſa hic eſſe καὶ particula. *Steph.* Forte ὁ δὲ, καίτοι συμβ., *quanquam* ſuadentibus, *Reisk.* V. quae ad finem capitis notantur. *Boecl.*

Sic Leisn. in m. Ox. „forte καίτοι, (et in m. M. Bg.) lege pro καὶ τοῖς hic καίτοι, *quamvis*“ at Sch. „Stp. otioſum eſt καὶ: ſed minus recte. Pol. *tametſi*“ quod aliquem ſane deducat ad illud Rsk., cum καὶ, ſaepe depravatum aliunde, nec in hoc contextu valens pro *etſi* aut *vel*, (quia ſolum ſtat ante particip. perſ., non praemiſſo caſu aliquo perſ.,) potuerit alteram ſui τοι partem amiſiſſe a ſq. τοῖς ſimili; quanquam P, libere iterum ſic reſolverit particip. πεισθ., quocum ſuam particulam illam copulat, non vero cum τοῖς σ., ubi nec quis neceſſario requirit iſtam partic., nec Noſter addit in ſimillimo loco 2, 2, 13., hic modo varians per adi. unum ſyn. ὠφ. et aliud verbi tempus, tum addito ad particip. articulo τοῖς, e cuius loci propoſita emendatione hic pro καὶ legerim οὐ, ut iterum copulentur οὐ τοῖς — μὴ πεισθ. negativae duae, quanquam hic divulſae a ſe longius, cuius generis exempla ſunt et ap. Abreſch. et Dawes. ad l. l., inclinante Bg. haud dubie in partes Stp., ut omiſerit καὶ, quod

ἀπρεπῆ δὲ [i] καὶ ἀνελεύθερα, βασιλείας τε ἀνάξια καὶ τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων νομίσας, φεύγειν μὲν ἢ λαθεῖν οὐκ ἠθέλησεν [k],

ſed indecora et illiberalia imperioque indigna et vita anteacta rebusque geſtis haec arbitratus, fugere quidem aut latere noluit: verum

i) In M. Ba. δὲ abeſt. *Mart.* v. N. k) Hoc noſtrum comma fuit in B. a. pro rel. puncto, aut colo Stp. al. cum Bg. M.

et facit in pron. dat. ἀ., ſeverus in ordine formulae πρ. τ. π., ad laevitatem a Noſtro praemiſſae, locandae illius proprie poſt adi. ἀφ., quocum ignorat praep. iſtam Stp. Th., cf. tamen L. N. T., et in aliam rectionem Ind. Ael. V. h. Luc. Aeſch. Fl. Plut. et Fa. Aeſ. Hſ.; neſciente Stp. Th. etiam in v. πεισθ. Bg. compoſ., ſed Sch. „κ. αὐτοῖς, credendum illis ratus" deſerto P. etiam,

ἀπρεπῆ δὲ) Ms. δὲ, ante proximum καὶ omiſſum, cum rel. Mss. refert etiam P. in obliquo ſuo *tamen*, ad eius *tametſi* pertinente; cum vulg. δὲ referatur ad pr. neg. μὴ, pro ἀλλὰ, adhibitum quoque a Noſtro in loco ſimili 2, 2, 13., et hic §. e. repetitum per variationem in οὐ — δὲ, quam rem non tulerit librarii ingenium; niſi δὲ a pr. πῃ ſimili excidit; quo utr. facto exiſtit periodi per participia ratio haec, ut apodoſis φευγ. — οὐκ ἠθ. habeat praemiſſum membrum ἀ. — νομ. per particip. in notione cauſae, cum in vulg. lectione apodoſis eadem inſtructa ſit duabus enunciationibus, iunctis per μὴ et δὲ adverſativas, ſed per particip. diverſae notionis aut eiusdem, quoad primum μὴ πεισθ. continet vel modum, vel cauſam; quam utr. notionem celes iſtis Lat. *quum* et *dum* particul.; copulante Noſtro iterum ſyn. adi., ſic, ut pr. ἀπρ. per ſq. tertium explicetur membrum, ubi duo pr. tenent genus et ſpeciem, quatenus indecentia quaedam ſunt univerſe et aliis de cauſis, ſed quaedam in perſ. liberaliter educata ac ſentiente, nec magnum, fortem et intrepidum animum arguunt; dum Bg. cum Sch. in adi. primis duobus numerum Gr. ſervat, ſed Lat. e P., quorum illud in ἀνελ. (ap. G. Th. etiam in Bg.) pauperrimus Stp. Th. habet cum diſerto *indecens* ſyn., cf. Ind. Xen. Pol. et Mem. S.; reſpiciente Noſtro ad 2, 1, 18., ſed per variationem in additis προπεπρ., ubi brevior P., et hinc Sch. ſimplic. *anteacta*, ſubſt. eiusdem omiſſo, ſed Bg. per formulam adi. et ſubſt., non tam cogitans, credo, bellicas eius res, fortiter ac ſine timore periculi geſtas, quam etiam ſimul civiles, cum ſimili animo peractas, negligens hic, ſecus ac ibi, pron. dat. ἀ., facile exprimendum per *ſua* ſ. *ipſius*, et contra addens pron. neutr. αὐτὰ ſ. ἐκεῖνα; quae ſuaſiſſent benevoli §. pr., et mox a Noſtro repetita, ſed variando iterum per adiunctum λαθ., conſentiente partim Dione ſ. Xiph. 1232, 55. S. 390, 30. μαθὼν οὖν ταῦτ' ἐκεῖνος, πρᾶγμα εἴτ' οὖν γενναῖον, εἴτε ἀνόητον, εἴθ' ὅπως τὶς αὐτὸ ὀνομάσαι ἐθέλει, ἔπραξε. δυνηθεὶς γὰρ — κατακρυφθῆναί γε καὶ διαφυγεῖν ποι, λ., variante Noſtro in ſq. λαθ. οὐκ ἠθ. partim cum 1, 14, 14. m. Caeterum in viciniori hic μὲν et δὲ relato comma placuit nobis, in primis cum nominativus ὁ ſuperior etiam ad ſq. membrum pertineat. Alioqui poſt diſtinctionem maiorem repetendum ſit ex illo ὁ ſyn. pron. αὐτὸς ad enunciationem ſq., cui nunc quidem adhuc numerum §. novae reliquimus.

ὁμόσε δὲ χωρήσας[l] τῷ πράγματι, προῆλθεν[m], ὡς διαλεξόμενος αὐτοῖς, ἐλπίσας, πείσειν τὲ αὐτοὺς, καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν[n] ὁρμῆς.

7. obviam eundo ei rei, prodiit tanquam verba facturus apud ipſos, ſperans ſe perſuaſurum, et eos averſurum in praeſens a coeco impe-

l) χωρίσας B. 2. et Par. 1. mendoſe. m) Noſtrum hic comma, it. mox poſt αὐτ. pro colo Stp. rel. n) In tribus *Mss.* deſunt εἰς τὸ παρὸν, v. N.

ὁμόσε) Ὁμ. χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, obiicere ſe periculo, v. Vig. p. 253. (ed. Z. 318. m. Nr. 9.) Photius in Lex. ap. Cler. ad Menandr. in Ind., ὁμ. ἰέναι, ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι. Pol. vertit *occurrere periculo*. Non male, Πρᾶγμα enim ſaepe moleſtiam, periculum, ſignificat. *Leisn.*

Sch. „χ. offerens *ſe* iſti *periculo*, (dux forte Bg. in artic. per pron.) ὁμ. offerens *ſe* periculo, *obviam* ſe *dans* illi *per.*“ primam Lat. formulam ducens e Sb. Ind. v. ὁ., ubi cum Bg. aliunde Stp. Th., ſed in v. χ. 4, 670. G. m. cum P. hinc, ubi tropice dr. rem illam ſubire, ſuſcipere, pati velle fortiter atque intrepide, ut §. ſq. ſubiiciatur expoſitio amplior, cf. Ind. Bud. C., Schol. Thuc., (cui add. p. 136. ult. 151, 66.) Dem. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z., Ael. V. h. Polb. Dion. C., Suid. Heſ. cum N. Harpocr. p. 263. m. Tim. L. p. 138. cum N., Eur. Or. vs. 919. cum Schol., ſed de Lat. Cort. ad Sall. Iug. 5, 1. e., et ſine explic. G. Th. Ind. Liv. Ern. et Iuſt., ut τῷ πρ. quoque capias univerſe, reſpiciens ad §. 6. m. τὴν ἔφοδον. In ſq. v. πρ. (quod Noſter, hic abſolute ponens, §. ſq. plene dat ad variandum) Bg. ſeverior, quam P., qui neglexit et ſqq., non item Sch. „δ. *collocuturus* cum *ipſis*“ ubi Bg. liberior, quam 1, 5, 1. e., ſed Noſter in pron. αὐ. ſpectat remotius nomen §. 1. i., cum ſubito ſimul tranſitu a re τῷ πρ. ad perſſ., quae tamen in illa re etiam latent.

ἐλπίσας) Sic Dio C. 1232, 59. S. 390, 39. ἐλπίσας δὲ καταπλήξειν αὐτοὺς ὀφθεὶς, καὶ πείσειν ἀκουσθεὶς, ἀπήντησε τοῖς προσιοῦσιν, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἤδη οὖσιν, cf. Capit. c. 11. T. 1. p. 562. i., e P. vertente Bg. v. ἐ. per praeſ. iterum, ſed de ſuo addente pron. ἑαυτὸν in v. π., ubi Sch. plenius „*perſuaſurum* illis *eſſe*, quae *vellet*“ quem perſ. pron. caſum Bg. hic removens, exhibet in ſq. v., ubi ſane repetendus e pr. et eſt quaedam explic. prioris v. πειθ., quod hic ceperim univerſe, pro in ſuas partes trahere oratione et ſibi placatos reddere, cf. Stp. ad m. P.

εἰς τ. π.) Haec non extant in Cod.; et recte quidem, ut videtur. Namque ſenſum turbant tria haec vocabula, et ſaltem, ſi vel maxime genuina ſint, tranſpoſita eſſe puto. *Stroth.*

Habuiſſe illa et P. in Cod. ſuo, patet, et eodem loco etiam, cum poſuerit „*furentes* in *praeſens* animos *placaturum*“ poſt v. ſuum, quod oblique ineſt in Gr. ſubſt. ὁρ., intra quod et adi. Noſter poſuerit ex imitione quadam Dem. 297, 3. τῆς μὲν εἰς τ. π. τιμῆς λ., et ad variandum cum §. 3. m. per additionem, quam nec reſpuit Stp. ad m. P. it. in Th. 2, 1446. G. e. cum P., nec Bg., nec contextus aut res ipſa, cum formula iſta, ſic locata, inter adi. et ſubſt., proprie ſit pro adi. et ipſa, atque adeo pro τῆς παρούσης, quod incommodum cum alio adi. mutare ſolent elegantes ſcriptores in ſyn. formulam, cumque impetus ille inſanus

καὶ δὴ τοῦ δωματίου προελθὼν, 8. tu. Atque etiam cubiculo ὑπαντώμενος αὐτοῖς, πυνθάνεσθαί τε ἐπειρᾶτο τὰς αἰτίας egreſſus, occurrens ipſis quaerere conabatur cauſas ſubiti

inciderit in mentes illorum nondum antea, et incidere potuerit tantum hoc praeſenti tempore, poſtea opprimendus, et in tota dicendi ratione ſit ellipſis non modo vulgaris illa ſubſt., *μέρος τοῦ χρόνου*, ſed etiam participii, v. c. *ἐμπεσούσης*, *γενομένης ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν*, 'caeco impetu,' qui in praeſenti occuparat illorum animos, quem deſiturum ſperabat Pertinax pro bonitate ſua et ſecundum ſuperiora e Dione; ut adeo nec a perſ. alienum ſit adiunctum illud, qua de agitur; ſicut nemo dixerit cauſam, unde aſſuta ſint iſta, eoque ordine, tam illo exquiſitq: ſed contra credibile eſt, librarium offenſum eſſe Noſtri negligentia quadam, repetentis pro §. 6. i. *πρὸς τὸ π.* formulam, ſed cum varietate et in praep. et in loco, quem mutare voluerint etiam Stp. et Bg., praeponendo et ad verbum *πυνθ.* potius trahendo, quod tandem redit eodem; tangente leviter formulam Stp. Th. 1, 1134. G. i., repertam praeterea ſine Ind. ap. Dem. 131, 6., ſed in R. Or. V. 8. And., ut tamen in textu ipſo non compareret, et Plut. Krg., reddente Sch. partim e P. „*κλ.* *furentis* impetus *animi*, *π.* abſterriturum *eſſe* a *tumultu*“ ubi cum Bg. reſpicit ellipſin praep. *ἐκ* ſ. *ἀπὸ*, a qua pendet gen., etiam fatente Stp. Th. aliunde, ſed ſine Latt. Sch. et Bg., et L. Boſ. tantum de medio, cf. de act. Ind. Dem., cui add. per Noſtri fut. 409, 14., Xen. Bach. Cyr. Mem. S., Aeſch. Fi. Iſ. Pan. Mor. p. 41. m. et Hom., ſed cum diſerta praep. *ἐκ* Kypk. T. 2. et cum *ἀπὸ* L. N. T. et Xen. Pol. Z., ſed cum gen. rei ſolo Heſd. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Aeſ., et ſimul cum acc. rei Hom. Orph., ſed ſolo cum acc. rei ib., Aeſch. Fi. et ad Xen. M. S. 4, 2, 17. Ern. et Hdb., ut cum acc. perſ. Hom. Aeſch. Fi. Ael. V. h. D'Orv. Ch. Iſ. Pan. Mor. p. 93. m., it. abſolute Hom. Thuc., et *varie* Luc. *Harl.* Chr. poët. Poſſ. Sync. p. 82. m., ut de re cum gen. rei Hom. ex Ἰλ. δ', 191., denique de paſſ., etiam pro med., ib. Callim. R. Or. V. 6. et 8. *And. Dion.* H. S. T. utr. *Hſ. Plut.* et *Fa. Aeſ.*

καὶ δὴ) De noſtra ratione, v. 1, 2, 9. i. 1, 10, 10. e., particulae duae ſunt *et igitur* ſ. *atque adeo*, quibus reditus ſit ad pr. §. v. *προῆλθ.*, in *δὴ* notione nobiſcum faciente P., ſed *καὶ* opprimente cum aliis, quibuscum Bg. liberior, cf. l. l. et Stp. Th. 2, 8. C. e. (it. Ind. Dev. et Vig. cum Hoog. Op.) ſed in v. ſq. *ὑπ.* hinc ſine Vs. e Bud. C. 964, 42., tum in v. *πυνθ.* aliunde cum Bg. (e P. ap. G. Th. Nr. 4. cum Gr. compoſ. *ἐκπυνθ.*) qui ex P. etiam reddit ſubſt. *ὁρμ.*, notione per adi. aſſumta ſecundaria, quae per ſe non ineſt in ſubſt., cum adi. diſerte ſit cum eo 1, 6, 8. *τὰς αἰτίας τῆς αἰφνιδίου ὁρμ.*, eodem tamen inclinante Stp. Th. aliunde 2, 1448. F. e. una cum L. Ern. At in ſq. *ἐπεχ.* (ubi Lat. Bg. caret Stp. Th.) Noſter quodammodo cum pr. v. *ἐπειρ.* variat, et copiam ſyn. oſtendit, (unde P. unum modo Lat. verbum exprimit,) hic ut non ſit in periphraſi verbi, per inf. adiuncti, ſed valere queat vis conandi atque incipiendi, cf. L. N. T. et Obſ. ad Luc. init., etiam Krb. et Loesn., tacente Ind. Dem. ex 67, 25. 164, 16. 169, 26. etc. it. Phil. in Flacc. p. 762. E. e. *τὴν αἰτίαν τῆς ἀκρίτου καὶ αἰφνιδίου μανίας καὶ λύττης πυνθάνεσθαι* ſcitari *cauſam* rel.

τῆς [o] ὁρμῆς, πείθειν τε ἐπε-
χείρει [p], μὴ ἐνθουσιᾷν [q], μέ-

motus, et perſuadere incepta-
bat, ne furerent, manens

o) τῆς omittunt B. 1. p) ἐπεχείρει B. 1. R., ſed in M. Ba. poſt ἐπ. vulg. colon. q) M. Ba. μὴ ἐνθουσιασμένῳ, ἀλλὰ καὶ τ., ſed M. Ve. tantum ἐνθουσιασμένῳ, ut M. Vi. ἐνθουσιασμένων, tum ἐνθουσιασμένος, ſic cum commate A. B. 1. et Pat., ſed cum puncto B. 2. L., cum colo Ox. 2., et ſine diſtinctione B. 2. R. 1. denique ἐνθουσιασμένως cum colo Ox. 1., cum commate Ed., at ſine diſtinctione Stp. rel., ſed ἐνθουσιασμένως ἀλλὰ καὶ τ. Ing., v. N.

μὴ ἐνθουσιασμένως) Legitur etiam ἐνθουσιασμένος. Videtur autem ante καὶ addenda eſſe particula ἀλλά. *Steph.* Graeca hic emendo notabiliter. *Bergl.* Legit ergo Bg. μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Ad m. Ms. Bg. *Leisn.* Bg. ſic vertit, quaſi legendum putet, μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Quae emendatio haud diſplicet. Τὸ ἐνθουσιᾷν pro furere eſt ap. Aelian. 5, 2. In Vol. *Idem.* Forte μὴ ἐνθουσιᾷν, μένων κ. λ. conabatur *ipſis* perſuadere, *ut* nollent *furere* ſ. *bacchari*, manens *etiam* tunc *in* —. *Reisk.* Recte ſe habet recepta lectio ἐνθουσιασμένως. niſi malis ἐνθουσιασμένος. In Cod. exſtat ἐνθουσιασμένῳ. *Stroth.*

Sch. „ἐνθουσιασμένος, al. ἐνθουσιασμένως, adv. Pol. *attonitus periculo*, vel *furens.* Opponitur enim ei ἐν σωφρ. σχ. *in* moderato *habitu*, — σχ. *habitu* oris *gravi*" partim cum P., adv. retinente Sb., ut in textu ſine N., ſic in Ind. ſine Vs., ſed contra proferente hinc e P., praeter omiſſum ſubſt. *periculo*, Stp. Th. 1, 1532. C. e. „dr. paſſive quoque ἐνθουσιασμένος, pro ἐνθουσιάζων, — Herodi. l. 2. μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ τ." non modo ſic e P. notione iterum conſtituta, ſed etiam per aliam, quam in ed., lectionem, quae vulg. tamen utr. eſt ab h. l. aliena; ſive bono ſenſu accepta, pro vehementer cupere et tractare aliquid, cf. Ind. Plut. Krb., ſive malo cum Sch., ubi ſane μὴ praemiſſum requirat oppoſitum ἀλλά, ab Ing. receptum e Stp. nutu, eademque mente, cum ſeries laboraret, inſertum a Gloſſatore Ms. Ba., cuius reliqua lectio in dat. orta eſt e lapſu in iota poſtſcripto et ν, quod ſervavit M. Vi., ſicut in rel. lectionibus confuſa ſunt ο et ω, it. ς et ν, ut alias; unde tamen, in primis e lect. M. Vi., facile vera reperiri poteſt illa Rsk., haud dubie et a Bg. cogitata, a nobisque dudum ſcripta, ut in qua nihil eſt, quam vetus ſeries una et vocum copulatio vicinior, et confuſio in ν et ς, atque adeo leviſſima medicina unius litterae, quod ſecus eſt in altera Leisn., etiam in m. Ox. ſcripta, ubi plures litterae non ſunt in vulg. ductu, caeterum ſenſus idem; ut ἐνθ. pertinet ad milites potius maloque ſenſu, quo ſemper dr. ap. Noſtrum, cf. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Diod. S., it. in alium uſum ib. it. Luc. Dion. H. S. T. 2. Long. Mor. Heſ. 1, 1227. m. N. 7. p. 1240. m., non coll. Suid. 1, 741. i. et 748. m., ut de ſubſt. ἐνθουσιασμὸς in partem bonam Ind. Polb., non reperto Stp. illo paſſ., pro med. ſane accipiendo, ſed ut nemo id nunc requirat amplius poſt Bg. coniecturam, cum et in ſqq. Noſter ſatis pro Pertinacis tranquillitate dixerit, ubi Bg. liberior ordo in κ. τ., a Rsk. ſervatus ad ſenſum, pro ſevero *et tunc*; patente, credo, σχ. latius, ut dicatur de animo et corpore ſimul, et utriusque ratione, conditione ac natura, priorisque motus et ſenſus in voluntate ſignet, ſed poſterioris vultum, i. e. frontem ac genas, tum vocem et geſtus, in capite non demiſſo, manibus non iactatis et corpore non concuſſo; unde mox tria v. v. ſubiiciuntur confirmandi cauſa, quorum primum κατεπτ. pertineat ad animum maxime, ſed καταδ. ad cor-

νων καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ [r] σχήματι, καὶ τηρῶν τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα [ſ], οὐδέν τι κατεπτηχότος, οὐδὲ καταδειλιῶντος [t] καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα

tunc etiam in modeſto et honeſto ſtatu ac ſervans imperatoris dignitatem, nullam conſternati aut extimeſcentis ac ſupplicis ſpeciem prae ſe

r) M. Ba. et Vi. σεμνῷ τῷ σχημ. v. N. ſ) M. Ba. colon hic; t) Mss. tres ἀποδειλ. v. N

pus univerſe, et ἱκ. ad vocem; conſentiuntque adiuncta ſubſtantivo σχ. adi. duo, ſive ut ſyn., cf. 1, 6, 1. e., ſive pro diverſis, ut σωφρ. ſit tenens modum iuſtum et legitimum et dignum ſapiente, atque adeo ſedatus placatusque, ſed σεμν. conſtans et immotus; denique ut Mss. adiunctus artic. poſſit a pr. ſimili νῳ ſyllaba excidiſſe, ſed et veniſſe a ſapientia Gloſſatoris, effecturi elegantiam illam in artic., intra adi. et ſubſt. poſito, qui tamen ap. Noſtrum non reperitur in illis adi. cum ſubſt. aliquo.

τηρῶν) P. deſerit Bg., ubi ceperim ἀξ. pro decoro, animo et factis dignis imperatore et magna perſona, ſummaque in civitate, qualis non oſtendat timorem, ſed fortitudinem in periculis, nec ſe demittat ad preces ap. ſubiectos, quibus alioqui imperia dat; ut vel ſic ſequatur quaedam explic.

οὐδέν τι) Pro τὶ malim τέ. *Reisk.* qui ſenſerit, copulam aliquam, diſerte a P. in *ac nihil* monſtratam, requiri in participiis, cum ſq. ἔφη copulandis, cum non ſuſtineantur a pr. quodam v. finito, et, ſi cum pr. τηρ. iungantur, tanquam enunciationes, modum continentes, per *dum* particul. expoſita, tunc abſolute ἔφη ſubiiciatur, praeter morem Noſtri, qui ſemper id v. innectat orationi alienae poſt participp., quod et h. l. procedit, ſi copules ἔφη ad τηρῶν particip., et rel. ſqq. ſumas, quo ſenſu dixi, pendentibus participp. a particip. aliquo; quod, quanquam per ſe facile confuſio inciderit in τὶ et τὲ ſ. ι et ε, malim tamen, cum et Mss. taceant et toleret Bg., quanquam ille, de more, pron. omittens poſt adi. iſtud neg. Ita et poſt ἐνδεικν. comma modo fecimus.

κατεπτηχότος) Ut obſervat Tayl. ad Lyc. p. 129. ed. Hauptm. (Rsk. Or. V. 4. p. 166. N. 75.) formandum ſecundum leges Grammaticorum fuerat καταπεπτηχότος. Sed productis ab ipſo locis, in quibus ſyllaba απ deeſt, addi poteſt et hic locus Herodiani et ille ex 2, 12, 9. (i.) Similis ſyncope in ἀναπεπταμένος 2, 11, 11. et ap. Xen. Mem. S. (2, 1, 22. m.) v. D'Orv. Ch. (p. 480. e.) *Leisn.*

Cf. Poll. 3, 136. ſq. cum N., mente *et* genibus *tremens*, it. *attonitus*, quaſi per ellipſin ſubſt. τῇ ψυχῇ, τῷ σώματι etc., pro ratione loci, ubi de hominibus et perſ., ut per aliam de avibus, de quibus proprie dr., v. D'Orv. l. l. et Ern. ad Hom. Ἰλ. χ', 191. it. Lex. et Abr. An. ad Aeſch. T. 2., tum in formam contractam Ind. Heſ. v. καταπεπτ., it. ſine Vs. Dion. H. S. T. 1. cum Abr. Dl. Th. p. 90. e., ſed cum Vs. Ind. Hom. v. καταπτηT. Ael. V. h. *Dion. C.*, et de re Dem., it. Heſ. 2, 181. e. p. 197. i., non coll. Suid. 2, 274. e., cum Stp. Th. paupere, per Lat. Bg. aliunde, plane cum Sch., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 13, 8. i.

καταδειλ.) Cod. ἀποδειλ. Aegre definiri poteſt, utra ſit vera lectio:

ἐνδεικνύμενος[u], „Τὸ μὲν ἐμὲ, „ἔφη[x], πρὸς[y] ὑμῶν ἀναιρεθῆ-

9. ferens. *Me quidem*, inquit, *a vobis occidi non*

u) *M. Ve.* et *Vi.* ἐπιδεικν. v. N., ut et de commate B. I. L. poſt ἐνδεικν, pro rel. edd. puncto cum *M.* Bg. Tum in A. cum B. inſcriptio erat Ετερα Δημηγορια Περτιναχος, ſed in Par. Ox. et Ed. eadem cum augmento hoc, Ετ. Δ. Π. πρὸς τοὺς δορυφόρους. x) In M. Ba. ἔφη ne commatibus quidem incluſum eſt. *Mart.* Nempe (ἔφη) ſic uncis ſeptum in Stp. et al. y) *M. Ve.* πρὸ cum Lugd. mendoſe, v. N.

veroſimile tamen eſt, librarium a praeced. κατεπτ. inductum ex errore ſcripſiſſe καταδ. pro ἀποδ. *Stroth.*

Contra poterit aeque dici, librarium non tuliſſe negligentiam quandam ſcriptoris in v., ab eadem praep. compoſito, in vicinia adhibendo, quae tamen religio ſit nimia, aut illum, ut alibi, aliud compoſ. per gloſſam poſuiſſe, ut oſtenderet, quid vel Noſter alibi poneret, vel alii frequentius, ut repertum ἀπ. per Indd. Xen. M. S. et Pol. Z., Luc. Polb. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Gem. Pleth. et Plut. Krg., it. ap. Suid. 1, 251. i. ἀπεδειλία, ἐδεδίει, metuebat, *formidabat*, bene per ſimpl. expoſitum, Poll. 1, 159. 3, 137. et Thom. M. p. 91., it. ap. Loesn. Obſ. p. 155. m., ſed κατ. modo in Dem. Ind., prolatum a Stp. Th. cum P. *Vs.* tantum e Noſtro, qui et hic e Dem. imitatione ſcripſerit, cum nec confuſio facile inciderit in praepp. κατὰ et ἀπὸ, quae nec aliunde notata mihi; ut potius maneat librarii ingenium, et v. utr. ſyn., et noſtrum quoque i. q. ſimpl., ſicuti ſyn. ap. Suid. 2, 254. i. καταδείσας, φοβηθεὶς, λ. *metuens*, ut Lat. Bg., plane cum Sch., etiam ap. G. Th. tantum per φοβ., adhibitum idem a Stp. Th. in noſtro Gr., quanquam aptius alteri ἀπ. e praep., ut Sch. dux Bg. in rel. „ἱκ. *ſupplicis* habitum *prae ſe ferens*, (in particip. per ſubſt. ſ. adi., ignorante hanc commoditatem Stp. Th.) σχ. *ſpeciem* ſupplicantis *prae* ſe *fer.*“ quae formula Lat. e P., per hanc regionem liberiori.

σχ. ἐνδεικν.) Una voce eſt σχηματιζόμενος ſ. προσποιούμενος, v. Heſ. in σχηματιζόμενοι, (προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνῦντες.) Verti poteſt *neque* ad *extimeſcentis*, *neque* ad *ſupplicantis* ſimilitudinem *conformatus*, cum Apul. Mil. 8. p. 156. *Leiſn.* In Cod. legitur ἐπιδεικν. *Stroth.*

Quae novitas Codd. minus fuerit ab errore in praep., quanquam alibi admiſſo in alia cauſa, cf. Ind. Luc. in *V. L.*, quam ab ingenio Gloſſatoris, volentis vel Noſtrum variare pro eodem v. 2, 4, 15. adhibito, vel oſtendere ſyn. et uſum ſimilem Noſtri 4, 3, 4. φαντασίαν — ἐπιεικείας ἐπεδ., aut aliorum frequentiorem, ſicut ap. Dem. pro ἐνδ. 78, 8. ponitur l. 22. ἐπιδ., quod cum σχ. vidimus ante ap. Heſ., cf. Ind. Luc. v. σχ. e., contra me ſane non aliunde tenente cum ſubſt. hoc ἐνδ., in quo Noſter variat cum ſimpl. 1, 13, 2. e. πένθους σχ. δείξασα, retinens contra idem ſubſt. σχ., ut paulo ante, eodem ſenſu, quo dixi, pro forma corporis externa, aut pro ſigno et indicio, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n.

Τὸ μὲν ἐ. ἔφη) Capit. (in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 562. i.) *longa et gravi oratione* milites *placaviſſe*, ait. *Boecl.*

Ad quem locum Caſ. N. 2. „orationem Pertinacis imitatur Herodianus“ quo de alibi, rem referente univerſe Dione, cf. ad §. 7.

πρὸς ὑμ.) In Cod. male extat πρὸ ὑμ. *Stroth.* De ſolenni errore, qua de alibi, cf. 2, 1, 19., deferente P. etiam Sch. in „ἀν. *interfici*“ cum Bg.

„ναι, οὐδέν τι μέγα, ἢ βαρὺ[z] adeo magnum aut grave ſe-
„πρεσβύτῃ, εἰς μακρὸν γῆρας ni in longam ſenectutem glo-
„ἐνδόξως[a] ἐλάσαντι[b]. παντὶ rioſe provecto, omni enim

z) Comma hic erat in edd. Ox. Pat. et Ed. v. N. a) In M. Ba. ἐνδ. abeſt. *Mart.* v. N. b) Signa () a παντὶ — ἐπιτεθῆναι in M. Ba. deſiderantur: ſunt tamen eadem verba colis incluſa. *Mart.* Pro parentheſi in Stp. et rel. nos fecimus utrinque puncta cum A. 2. et al., cola hic tenente etiam A. 1., v. N.

per praef., quod v. paſſ. Stp. Th. 1, 189. F. m. per Lat. Sch. novit tantum cum ſyn. ὑπὸ praep., quam et ſolam, ut infra ap. Noſtrum, ſic per Indd. R. Or. V. 6. et Ael. V. h., it. ap. Palaeph. 112, 3. e. reperimus, ut ſcribatur modo per analog.

οὐδέν τι) Hic Bg., quam 2, 3, 21., ſeverior in reddendo τὶ ſaltem per ſyn. adv. e genere augendi, cf. 1, 9, 17. i., liberius hic et in ſqq. agente P., ſed ſenſum ſequente Sch. in „β. *moleſtum*," pro ingratum et triſte, cf. Stp. Th. 1, 722. C. e. ſine Vs. e ſolo hoc Noſtri loco, de re quoque cum dat. perſ. Ind. Thuc. et Luc.

πρεσβύτῃ) Leisn. in m. Ms. Bg. „an legit πρεσβύτην — ἐλάσαντα? Non opus" retractans ſic, quae in m. Ox. ſcripſerat „ἀνακολ., pro πρεσβύτην — ἐλάσαντα" quod erat natum ex commate poſt βαρὺ in Ox. et praemiſſo ἐμὲ, quaſi hoc cohaereret cum πρ. dat., nec potius cum inf. ἀναιρ., et dat. πρ. non penderet a proximo adi. β., ſive etiam ab oppreſſo v. ἐςὶ, quibus omnibus medetur comma noſtrum poſt πρ. et μεγ.

ἐνδόξως) Adv. hoc, agnitum etiam a P., ſed oblique, cum ſine idonea cauſa exciderit, librario forte diſplicuit prae verecundia, quaſi Pertinacem non deceat laus, tum ſenem, tum vere dicentem et ap. inimicos; Sch. reddente in „γ. ad *ſummam* ſenectutem *provectus*, ἐλ. provecto *ad* grave *ſenium*" cum Bg. in v. ἐλ., ad cuius tropum removendum cf. 1, 4, 11., quocum Noſter variat quodammodo in formula adi. et ſubſt.; ignorante Stp. Th. cum ſubſt. adi. μ. de tempore ſub *diuturnus*, nec praebentibus Indd. formulam Noſtri totam, forſan ex analogia modo confictam, ſed alias ſyn. in v. γ., Luc. ἐς γ. ἀφικόμενος, Heſd. ἐπὶ γ. ἱκέσθαι et Aeſch. Fi. ex 3, 10. e. ἵκετο γήραος οὐδὸν, tum γ. cum adi. μ. noſtro Luc., ubi et cum adi. aliis, it. in Hom. Heſ. Orph. Lyc. et Plut. Hſ., cf. in uſus alios Call. Eur. Barn. Phoc. Theogn. R. Or. 4. 6. 7. 8. Lyc. Dem. Aeſch. Fi. Iſ. Ev. Fd. Dion. H. Diod. S. Plut. Kr. et Hſ. cum L. N. T.

παντὶ) Sententia Apoſtolica Act. 17, 26. Sirac. 17, 2. Ea fuit et τῶν ἔξω. M. Anton. 2, 4. Arrian. 1, 12. in Epict. Virg. (Aen. 10, 467.) ſtat *ſua* cuique *dies*, Sen. Conſ. ad M. (c. 20.) *fixus* eſt *cuique* terminus; *manebit ſemper, ubi poſitus eſt; nec illum ulterius diligentia aut gratia* promovebit. *Leisn.*

Cf. Gat. ad l. l. et Ebr. 9, 27. Iob. 14, 5. it. ſupra 2, 2, 15., ubi Boecl. hunc locum reddebat cum Bg., ut Sch. plane in v. ἐπ., ſed ſine v. *eſt*, ad Gr. ſeverius, in τ., ut in „ἀ. *abſolute* neceſſe *eſt*, de morte omnium hominum" *reſpiciens* forte ad uſum ſacrorum N. T. librorum, ubi formula ἀ. ἐςὶ etiam adhibetur ſenſu morali, de neceſſitate non ita ſumma, quo de diſcrimine nihil ap. Stp. Th., ut nec de ἀ. β., quam formulam Noſter proprie ceperit, ſed et per periphraſin pro ἀνθρώποις

„γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη
„τέλος ἐπιτεθῆναι. τὸ δὲ ὑ-
„μᾶς, φύλακας καὶ φρουροὺς
„δοκοῦντας.[c] βασιλέως, καὶ
„τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείρ-

*hominum vitae neceſſe eſt fi-
nem imponi; ſed vos
qui cuſtodes et excubitores
principis exiſtimamini, et ex-
terna pericula arcetis, fieri*

c) Ms. Ba. et Ve. δοκοῦντας εἶναι βασ., ſed M. Vi. δοκ. εἶναι τοῦ βασ., v. N.

et variando cum §. 1. i., ductam a Dem., cf. Ind. v. β. et Ael. V. h. it. Luc., ſed ap. Stp. Th. formula τ. ἐπ. modo per act., quae hic, tropo remoto, pro finiri, cf. G. Th. in v. Bg., etiam cum dat. rei, et Gr. n. ap. Luc. Ind. v. τ.

φύλακ.) In hoc ſubſt. Stp. Th. 4, 235. E. ſub Bg. Lat., ſed et altero eius ad ſq. φρ. „Xen. φύλακας et φρουροὺς fecit eosdem Paed. 8. (ſine Ind., qui modo affert 8, 6, 3., ubi bis φρουροὶ ſoli, ſed §. 1. itidem ſoli φύλακες, cui add. 8, 2, 19., ubi, praeter ſolos φύλακας, reperias modo φύλακας μισθοφόρους, ſed deinde φρουροὺς μισθοφόρους,) quae ap. Herodi. coniuncta itidem leguntur" huc ſpectans haud dubie ſic breviter, ubi iungitur utrumque ſubſt. ſane per copiam ſyn., ſed, opinor, ut vocabulum generis cum forma, quatenus φρ. dr. praecipue et plerumque de milite, at φυλ. etiam de aliis hominibus; etſi alias promiſcue ponuntur ac ſibi ſubſtituuntur, cf. Stp. Th. 2, 1499. e. ſine Lat. Bg., Xen. M. S. 3, 6, 10. e. it. Hell. 2, 2, 1. coll. 2. e. it. Oec. 4, 6. Ind. Fi. Pal. v. φυλ., ſed Heſ. 2, 1526. m. φρουρὸς, φύλαξ, σωματοφύλαξ, ſine N. nec coll. Suid., Ind. Call. Xen. Bach., cui add. Oec. 4, 11., Luc. Diod. S., at de φυλ. Ind. Hom. Heſ. Orph. Lyc. Theogn. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. 8. Din. Dem. Luc. Diod. S., cui add. 2, 382. cum N. 77., Schol. Thuc. it. L. N. T. et ſine Ind. Xen. Cyr. 8, 1, 9. ſq. denique copulata alio ordine ap. Ael. V. h. 2, 14. μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα καὶ φρουρὸν, curatorem *ei* reliquit, *quaſi* cuſtodem *et* ſatellitem *amaſiae*, cum Ind.

δοκοῦντ.) Cod. δοκ. εἶναι βασ. quod εἶναι temere additum putarem, niſi mox ſequeretur γενέσθαι, quod illud requirere videtur. *Stroth.*

Equidem novi v. δοκ. ſine inf. aliquo, (tacente Stp. Th.) ex Aeſ. Fa. 63, 3. et Ind. Poſſ. Synt. it. Call. p. 752. i., ſed cum inf. εἶναι, praeter laud. ad 1, 8, 2. m., ex Xen. Cyr. 1, 6, 45. i. Aeſch. Fi. 2, 3. i. 13. m. 22. m. 32. m. Pal. Fi. 23, 1., cf. Ind. Theophr. Xen. Pol Z. Ael. V. h. et cum inf. γενέσθαι Pal. Fi. 29, 2., ad quae exempla reſpexerit Gloſſator Mss. addendo ſuo illo inf., qui tamen nec per ſe neceſſarius eſt, (cum iſta aliorum loca id doceant, ubi inf. idem opprimitur, et Noſtri praeterea alia,) nec per Strothi rationem, quia ille alter inf. γεν. non cohaeret amplius cum v. δοκ., ſed cum ſuperiori τὸ δὲ ὑμᾶς, et cum inferiori ὁρᾶτε, dum perſ. principales, per pron. ὑμ. expreſſae, pinguntur pluribus, ad gravitatem et atrocitatem ſceleris declarandam, atque adeo duobus membris ſyn., et duobus particip., δοκ. φ. κ. φρ. β., καὶ ἀπ. λ., ubi Bg. δοκ., proprie ſumtum hic, reddit alio, quam 1, 8, 2. m., Lat. e Stp. m. ad P., quem Sch. deſerit in adv. „τ. ἔξ. externa, *aliunde* metuenda, *pericula*" cum Bg. ſumens formulam adv., intra artic. et ſubſt. poſiti, pro adi., aliunde notam Stp. Th., tamen nec per ellipſin cum

„γοντας, αὐτοὺς γενέσθαι φο- „νεῖς, καὶ μὴ μόνον[d] ἐμφυλίῳ,

caedis patratores, ac non ſolum civili, ſed etiam im-

d) M. Ba. et Vi. μόνῳ v. N.

Sch. cogitatam alicuius particip., ut γενομένους, it. ἐμπίπτοντας, it. ἐπικειμένους, nec cum ſubſt. noſtro, quod nec reperi, ſed cum aliis ſubſt. Ind. Dem. et Thuc., ubi et ſine ſubſt. at cum artic., ut in L. N. T. cum Kypk. T. 1., porro cum gen. rei phyſice Aeſ. Fa. ſed tropice Sb. Ind., et abſolute Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. M. S., ut phraſin ἀπ. τοὺς κ., ignoratam a Stp. Th., nec ipſe aliunde habui, ex analog. factam, ſed v. ἀπ. cum Lat. Bg. ſimpl. in Vs. ad Suid. 1, 262. i., cf. Heſ. 1, 432. i. e. p. ſq. m. tum de perſ. phyſice Soph. Ai. et Thuc., ubi et tropice cum acc. perſ. et gen. rei, (cf. Sb. et ej. Di, H. T. 1. Dem. Aeſ. Fa. et Plut. Hſ.) it. de re, cum eodem acc. perſ. it. cum rei alius tropice Soph. Ai.; formulam Bg. tacente G. Th. ubi modo affine *amoliri*, et, gen. ſuppleto pron. αὐτοῦ, ad pr. βασ. relato, intelligamus pericula, quae extrinſecus, ab aliisque extra aulam, imminere queant imperatori, et munus proprium unumque Praetoriae cohortis, potius, quam ſimul illius alterum in urbe tuenda adverſus hoſtium externorum impetus, cf. Lipſ. de magn. R. Op. T. 3. p. 25. m. Denique, ut in contracta forma acc. φον. conſenſenſus eſt, etiam Mss., ſecus ac 2, 4, 8. βασ., ſic formulam ignorat Stp. Th., pauperrimus idem in φ., quod v. abſolute in Ind. Soph. Ai., cum gen. perſ. Hom. Orph. Lyc., ſemel per Lat. *occiſor*, quod adhibuiſſem hic, aut etiam *percuſſor*, aut Stp. Th. *interfector*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., pro Bg. formula, it. Luc., ubi et altera forma acc. φονέας, it. de femina et pro adi. R. Or. V. 7. Ant., ubi et tropice cum gen. rei et per formam Noſtri, τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φονεῖς εἰσι, quod durius Rsk. pronunciat, ut tamen ap. G. Th. ſit quoque v. e. e Tert. *interfector veritatis*, cf. L. N. T., cum affini ap. Iſ. Pan. Mor. p. 81. τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν, ubi v. N., et cum Noſtri v. R. Or. V. p. 28. pen. φονεὺς οὖν αὐτῶν ἐγινόμην ἐγώ, qualis gen. perſ. et pron. αὐτοῦ, τοῦ βασιλέως, et hic ſuppleri poteſt, ut Bg. alterum pron. αὐτοὺς, ſecus ac P., pro etiam adeo, ſine cauſa opprimit, divulſum a Noſtro a pr. ὑμ. longius, quam affine ſupra αὐτὸς — ἐγὼ 2, 3, 10. Denique Ms. Vi. artic. adiectus in ſubſt. βασ. pro libidine, ut alibi, cum nec ſit in Mss. reliquis, nec per novam lect. εἶναι facile exciderit.

μὴ μόνον) Mss., ſecus ac 2, 4, 8., adv. in adi. mutant, ad caſum ſubſt. referendo, per inconſtantiam librarii, qui tamen et lapſus fuerit in ον et ω, ſine iota ſcripto, vel hinc, quod mens ſcribentis manum praecurrerit, e ſq. iam ſumta littera et finitione; hic certe ut P. teneat etiam lectionem vulg., unde Bg. in ἐμφ. iterum, quo nomine imperator ſe ipſe profitetur civem comiter, crimen vel ſic augens, ſed magis a ſq. β., huc ſpectante Stp. Th. in v. μ. ſub Lat. Bg., (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) ſine Vs., ſed per aliam lectionem in μιᾶναι acc. circumflexo, quocum eundem inf. affert (ut et Bg. ad Alc. 1, 8. p. 30. e. cum N.) e Luc., cuius Ind. locum tenet modo in v. e. χειρ., ſed per μιάναι, ut in ed. ipſa, cum iota inſuper, quod idem Ind. in v. tamen μιάνειε iterum omittit, et modo reperi ap. Stp. Th. in μιῆναι et μιήνῃ, ut ad Heſ. 1, 1192. N. 30., ſed contra μιήνῃ ib. 2, 601. i. et in N. it. in ed. Ern. Hom., tum in ἐμίηνα in L. N. T. Fi. Heſ. l. l. primo Ind. Call. et Phoc., cf. Ael. V. h. Diod.

„ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιάναι [e] *peratorio polluere dextras*
„τὰς δεξιὰς αἵματι, ὁρᾶτε [f], *ſanguine, videte ne in prae-*

e) M. Ba. μιᾶναι, ſed μιάναι B. 2. L. cum iota, v. N. f) Hoc comma, in Stp. aliisque et M. Bg. omiſſum, dedimus cum B. 1. L. rel.

S. D'Orv. ad Ch. ſed ap. Sch. „μιᾶναι αἱ. *dextras* poll. *ſang.* inique fuſo, — μιάναντας — Forte rectius omitteretur jota ſubſcr.: ſicut in inf. Alioquin etiam ibi ſcribendum fuerit μιάναι. Quanquam, ut Paſor monet in Lex. ad αἴρω, ἦρα, jota ſub aor. 1. in talibus v. v. modo adſit, modo abſit, more Hebr. dageſch." qui Sch. adiunctis iſtis, *inique fuſo*, reſpexerit ad ſententiam v. μ., tropo remoto, ut ſit, manibus profundere ſanguinem et caedem patrare cum turpitudine et impietate; non afferente G. Th. in v. Bg. formulam Lat., nec in v. *dext.*, cum Gr. n., nec in v. *ſangu.*, ſed in Latt. Stp. Th. „*foedo*, μιαίνω, — tellurem *ſanguine*, — *contaminat*, μιαίνει, — Vet. Gl. — *manus*, — manu ſcelus aliquod perpetrat, (ſed cum Grr. al.) Virg. — *ſaevus amor* docuit *gnatorum* ſanguine *matres* Commaculare *manus*, i. caede polluere, — *ſanguine* maculans *ſola terrae* „in v. *manus* tantum allato illo pr. Virg., ſed Gr. Indd. monſtrantibus v. μ. in alium uſum Call. Phoc. R. Or. V. 6. et 7. Ant., praeter N. ad Heſ. l. l., it. de paſſ. ib. 2, 599. N. 10. Suid. 2, 559. m. L. N. T. R. Or. Ind. l. l. Luc. et Eur. Hipp. Valck. p. 265. 2. E., tum in noſtram rem χεῖρα μ., ſine αἵμ., per ellipſin, tacente L. Boſ., ap. Phoc., qui et plene ſic habet, ut μ. χ. λύθρῳ Alc. l. l., ad quem Bg. profert Luc. μ. φόνῳ τὰς χεῖρας, *homicidio* manus *inquinare*, ap. Gs. 2, 261. l. 29. *caede* maculare *manus*, Ioſ. 2, 249. ſ. 7. extr. μιᾶναι τὴν δεξιὰν ὁμοφύλῳ φόνῳ, *dextram* macularet *popularis* ſui *caede*, ſed Diod. S. 1, 76. l. 48. μιάνας (ſine Var. L.) ἀσεβεῖ φόνῳ τὸν ἴδιον βίον, *vita* per *caedem* neſariam *polluta*; ubi, propter adiunctum ἀσ. adi., e tropo nihil remaneat, quam, dum viveret, ſe commiſiſſe caedem impiam; reſpiciente per errorem, e Stp. Th. leviter inſpecto forte, ad Noſtrum Poſſ. Call. p. 318. e. „μ. χ. αἱ., — φ., commaculare *manus* ſanguine, *polluere ſe caede*, Luc. et Herodian. (et p. 583. e.) μ. τὰς χ. αἱ., — φ. *poll.* ſe *c.*, Luc. et Hero." qui Noſter forte modo ad analog. ſcripſerit, ſubſtituendo ſyn. δεξ., quod non in formula noſtra praebuere Indd., ſed in noſtram notionem R. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Diod. S., ſed in alios uſus Xen. Bach. Ἀνβ. Cyr. Pol. Z. Dion. H. S. T. utr. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Aeſ. Gem. Pl. Orph. et Call. l., de ellipſi ſubſt. χεῖρας monentibus Stp. Th. aliunde, L. N. T. Ind. Plut. Hſ. et L. Boſ., it. Gs. Th. in Lat. Bg. et Lindner.

ὁρᾶτε) Sch. „*cavete*" quo de ſenſu pauper Stp. Th. v. e. „pro *video*, ſignif. caveo, ſequente μὴ, ſ. ὅπως μὴ, ap. Thuc. atque alios" nec plene, cum addendum fuerit, it. ſequente pron. neg. μηδεὶς, it. omiſſis coniunct. ὅπως et ἵνα, de quarum ellipſi recte monent Poſſ. Synt. p. 318. i., L. N. T., in primis Krb. v. e. et L. Boſ. v. Ind. it. p. 551. e., qui tamen cum Stp. ignorat aliam ellipſin ipſius v. ὅρα etc. in ſimilibus, qua de cf. Vig. p. 47. m. e Lyſ. it. Z. ib. p. 422. b. ult. et Ind. Hoog. Op., ſed in Sch. notionem et Noſtri rectionem Kypk. T. 2. Epict. H. The. Ch. ex 1, 4. it. Pal. Fi. et ſine Ind. Dem. 269, 8. it. 167, 2. at cum ὅπως μὴ Ind. Xen. Pol. Z., ſeverum Lat. e P. tenente Bg., forte in vi Sch., qua ſolenne eſt, ſequente neg. particula, ſed ut aeque Gr. univerſe capi hic queat de mente, pro conſiderare, cogitare ac perpendere, cf. Stp. Th.

„μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον, καὶ ſens nefarium atque in poſte-

aliunde, Ind. Luc., ſequ. εἰ, Thuc. R. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Iſ. Ev. Fd. Aeſch. Fi. Epict. H. ex 24, 3. et Plut. Hſ., quo ſenſu poſtr. profuerit reſolvere inf. pr. τὸ γεν. καὶ μ. per Lat. coni. *quod* ſ. *ſi*, et deinde poſt μὴ ex eodem explere pron. τοῦτο, quo P. ſpectat quanquam alio ordine, qui et proprie in Gr. debuit fieri praemiſſo v. ὁϱ., nunc in medium coniecto, et cum eo coniuncto inf., qui pro caſu ſubſt. haberi poteſt, ſevere poſtponendus et alteri v. ἢ dandus, ὁϱ. δὲ, μὴ τὸ — ἢ λ.

πρὸς τὸ νῦν) Si voluiſſet ſignificare, *praeterquam, quod* nefarium *nunc eſt*: dicendum potius fuiſſet πρὸς τῷ νῦν ἀνοσίῳ. *Steph.* Dicitur, ut πρὸς τὸ παρὸν 1, 3, 13. Vera ad h. l. Stephani annotatio. *Leisn.*

Tamen ad ſenſum quidem perinde fuiſſet, ſi Noſtro ita placuiſſet ſcribere, cf. dicta ad iſtam formulam in πρὸς cum dat. 1, 7, 8. i., it. in ſyn. μετὰ cum gen. 1, 6, 14. e., ubi et hunc locum comparavimus ob ſimilia argumenta oratoris, hactenus recte Stp. cenſente, ut πρὸς teneat illam vim non cum acc., qui hic eſt, ubi nec cohaeret cum ſq. adi. ἀν., ſed modo cum art. τὸ, qui cum adv. temporis habet ellipſin ſubſt. temporis, ut adv. aliam participii, ut plena ſit dicendi ratio, πρὸς τὸ νῦν παρὸν τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ μέρος, ſ. τὸ νῦν ὂν λ., quod poſtr. partic. explet in τὰ νῦν L. Boſ. p. 520. e. cum L. N. T. Krb., ubi et in ἕως τοῦ ν. reliqua nobiscum ſupplentur, ut κατὰ ſimul in Ind. Xen. M. S. Z., ſed ap. Stp. Th. modo ſubſt. καιρ. in ἐν τῷ ν. et ἀπὸ τοῦ ν., aliis exhibentibus ſimpliciter haec, τὰ νῦν ſ. ταννῦν Poſſ. Call. p. 705. m. Eur. Hipp. p. 259. D. Ind. Aeſ. Fa., it. L. N. T. Schw., τὸ νῦν et τὰ ν. ad Luc. 2, 712. N. 76., τὸ νῦν εἶναι et τό γε ν. εἰ. Ind. Luc. et ad Vig. p. 22. b. e., τὸ νῦν ἔχων L. Boſ. p. 521. i. ad Luc. 1, 634. N. 87. it. 2, 271. N. 5., ad quae L. N. T. Krb. recte ſupplet κατὰ, ſed Schw. p. 951. b. m. Nr. 9. profert e ſacro loco εἰς τὸ νῦν, at R. Or. V. 4. Ind. „εἰς τὴν νῦν, ſcil. ὥραν, usque *ad* hodiernum *diem*“ ad quam analog. forte ſcripſerit Noſter per ſyn. praep., cum praeterea modo repertum ſit adv. intra art. et ſubſt., poſt N. T. plenas ab una parte, formulas, ut ὁ ν. καιρὸς, ap. Theogn. Xen. Pol. Z., Ael. V. h. The. Fi., Aeſ. Fa. Hſ., ſed Luc. κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ, ubi et plenum quid ab alia parte ex 2, 483. l. 9. τοῖς γε νῦν οὖσι καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις, per ſyn. Noſtri oppoſitum, qui in ſuo celat comparis artem, ſine praep. et artic. id ponens, pro εἰς τὸ ὕσ., quo ſpectat Bg. e P., per hanc regionem liberiore tantum in alio ordine pron. et in καὶ addito ad primum membrum, ut maior ſit concinnitas, ſed, ut alias, per *vel* — *vel* reddendo, ſequente partim Stp. ad m., et Sch. cum Leisn. comparante etiam, quoad Vs., in πρ. „τ. παρ. in *praeſ.* — vel τὸ νῦν“ quocum ſane Noſter variat e §. 6. i., ut per ſyn. ἐπ. adi. pro 1, 6, 14. e., ubi Bg. e Stp. ad m., qui in Th. v. ἐπ. hinc „peric. *ſit*, ſ. periculum afferat“ cum L. Ern. nihil de vi praep. monens, quam Z. ad Vig. p. 610. a. e. facit hanc, ut ſignificet „9) obnoxium, ſubiectum, — ἐπ. periculo *ſubiectus*“ quod redeat ad id, ſi quis dicat, eſſe i. q. ad periculum ducens, cf. Suid., Ind. Plut. Hſ. Diod. S. Dion. Caſ. Polb. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 150, 22. 1403, 12., ſed ſine Ind. Thuc. 137, 17. ἣν λαβεῖν μὲν ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ, ἐπικίνδυνον, *iniuſtum* —, *periculoſum*, per oppoſitum affine, ut veſtigia ſententiae deprehendas forte et in Liv. 2, 43. e. *ſuum ſaltem* flagitium *et* publicum *in* praeſentia *dedecus*, poſtmodo *periculum*, ut ab alia parte ap. Luc. 2, 281. i. ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα, μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν λ., —

„ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ. οὐ „γάρ τι ἐμαυτῷ σύνοιδα λυ- | rum vobis periculoſum ſit. Non enim mihi conſcius ſum

vide, *ne* impium *ſit*, quod Lat. ap. G. Th. habet noſtrum Gr., ut et Bg. poſtr. adi., ſed de primo iſtius cf. 1, 10, 2. ad δεῖν., ap. Ern. L. e Gl. Vet. in noſtro Gr. ἀν., quo de cf. Heſ. 1, 389. m. ἀνόσια, — ἄδικα, ἄνομα, non coll. Suid., quanquam non admodum profuturo ad notionem, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et Pol. Z., pro eo ut dicatur, quod fit contra leges divinas maxime, ſed et humanas, cf. locum Ind. Xen. Bach., ubi opp. εὐσεβής, R. Or. V. 4. 7. Ant. 8. Dio. Dem. Ael. V. h. Luc., it. L. N. T. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „vaticinatur imperator Severi ultionem.“

οὐ γάρ) Sch. „συνειδὼς τι —, conſcius *mibi* ſum *alicuius* rei, *qua* offendi *vos*, — λ. pro inf. *iniuria* affeciſſe“ in extr. fere cum P., a quo in reli diſcedit, ut Stp. ad m. et maxime Bg., qui nihil e Gr. tenet, quam v. σ. cum dat., mutans deinde particip. λυπ. in affine ſubſt., conſtructum cum dupl. praep. et cum pron. τὶ, pro vicinioribus his, *non* enim *conſcius* mihi *ſum*, aliqua *re* laeſiſſe *vos*, cum in τὶ deſit pr. κατὰ, ſed participium Gr. ſane reſolvendum ſit per inf., prolatum in adi. Bg. a G. Th. v. i. cum Gr. n., quod hic habet ſecum dat. particip., ut alias nominativum, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 20, 30. Schol. Eur. Or. v. 396. et Valck. ad Herdt. p. 299. N. 20. Poſſ. Sy. p. 200. i. (qui affert e Quintil. ſimilem Lat. dat., ſervatum in Vs. ab H. ad Epict.) Vig. p. 332. ſed cum ſolo dat. particip. ſine Ind. Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 197. l. 12. it. Dem. 314, 25. 640, 18. 739, 19. 1325, ult. ſed Ind. Abr. Dl. Th. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or. V. 7. Ant., ut cum ſolo nominat. particip. ib. V. 6. Dem. et Xen. Cyr. Z. (qui nobiſcum reſolvit per inf.) porro cum particip. acc. rei Thom. M. p. 824. Dem. et Rs. Or. V. 7. Ant. ut cum ſolo dat. pron. ib. et Ael. V. h. ſed abſolute omnique ſine caſu L. N. T. et Ind. Iſ. Ev., ubi redditur per Lat. *cognoſcere*, reſpondens, quoad praep., it. per ſimpl. Lat. *noſſe*, ut et Xen. Cyr. Z., ubi tamen eſt cum acc. rei et dat. pron., talem dat. ſupplente Rs. in Dem. Ind., cf. in rectionem rel., per alium dat. perſ., non pron., ib. ſine Ind. 673, i. 896, 26. ſed Ind. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Thuc., tum per dat. rei Abr. Dl. (it. Sb. et Luc.) ſed per acc. rei ib. Rs. Or. V. 6. Hſ. Fa. Aeſ. et Plut. it. Iſ. Pan. Mor. p. 87. e. pro *cognoſc.* ſ. *agnoſcere*, ſed p. 34. i. cum ὅτι, ut ap. Ael. V. h., in quam coniunct. reſolvitur noſtra formula a Rs. Or. V. 6., ubi et cum pr. περὶ, ut ap. Poſſ. Sy. p. 200. e., repetente me illum dat. pron. a praep. in v., unde fuerit ſevere *ſcire* ſecum, *apud* animum *ſuum*, ut Heſ. 1, 1188. m. ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἐν ἑαυτῷ ἐπίσταμαι, pro quibus tamen Lat. habent modo *mente noſſe*, cf. G. Th., et illud adi. Bg. cum ſimili dat., rediens et ipſum ad ſimpl. v. *ſcire* ſ. *noſſe*, cf. Suid. 3, 404. m. συνῄδεσαν, ἠπίσταντο, conſcii *erant*, it. Cort. ad Sall. Cat. 5, 7. e. cum Ind. ep. Cic. et Flor., caſum quartum rei ſ. modi cum v. λυπ. tenente Stp. Th. 2, 740. e. „λυπῶ σε πολλὰ, multis *doloribus* te *afficio*, (ut Poſſ. Call. qui nec ipſe cogitat de pr. κατὰ, ibi quoque oppreſſa,) laedo, —“ ſ. noceo, ut h. l., cf. cum acc. perſ. Abr. Dl. Th. Xen. M. S. Ἀνβ. Cyr. Iſ. Pan. Mor. p. 133. i. et Ev., ubi acc. modi (qualis in act. ap. Ael. V. h.) etiam in paſſ. p. 22. l. 8. it. cum pron. τὶ ap. Dem. et Fa. Aeſ. 13, 3., quod hic divulſum a v. λυπ. capio potius, quam ut cum pr.

„πήσαντι ὑμᾶς. εἰ δὲ καὶ 11.
„ἐπὶ τῇ[g] Κομμόδου τελευτῇ
„δυσχεραίνετε, οὐδὲν παράδο-
„ξον, ἄνθρωπον ὄντα εἰ[h] τελευ-
„τὴ κατέλαβεν. εἰ δὲ τοῦτο 12.

ullius a me in vos iniuriae.
11. *Quodſi etiam Commodi mor-
te doletis, nihil mirum, ſi
eum, qui homo natus fuerat,
mors occupavit;*
12. *ſed ſi hoc*

g) M. Vl. τῇ τοῦ K. v. §. 10. i. et 2, 2, 8. e. h) M. Vi. εἰ ἡ τελ., v. N.

οῦ cohaereat, ſicut alibi, cf. Luc. et ſyn. ap. Ioſ. 1, 350. f. 6. e. μηδὲν ὑπ' αὐτῶν λελυπημένος, *nulla* iniuria *ab* ipſis *affectus*.

εἰ δὲ καὶ) P. δὲ, pro γὰρ ſumentis, non bene ob adiunctum καὶ, plane negligit Bg., cf. 1, 9, 11. e. et 1, 17, 27. i., retinens contra καὶ, ab illo neglectum, quod ſenſu Bg., pro praeterea, tolerarim ſic, quod in pr. enunciatione primo univerſe negat Pertinax, ſe nocuiſſe Praetorianis, nunc hac §. addens de peculiari iniuria, quam illatam ſibi putent illi per caedem Commodi fautoris ſui; quali in tranſitu ad aliam rem ſolenne eſt Noſtro δὲ καὶ, ut non redundet καὶ, quod videntur putare, qui εἰ δὲ καὶ reddunt modo per *quodſi*, cf. Hoog. Op. p. 530. m., aut ſimiliter affine κἂν εἰ, cf. L. Ern. v. κ. Nr. 14. In ſq. v. δυσχ. Bg. e P. cum Stp. Th. hinc, pro ſervata praep., *doletis de morte*, cf. §. 1. ἀσχαλ., (pro quo variatur hic,) Poſſ. Call. Poll. 3, 131. Dion. H. S. T. utr. ubi et per alias rectiones, ut et ap. Ind. Sb. Iſ. Pan. Mor. Ael. V. h. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Luc. Fa. Aeſ. Rs. Or. V. 4. Dem. cui add. 136, 28. 142, 14. 23. 166, 9. 169, 9. etc. Heſ. non coll. Suid. 1, 639. m. δυσχέραινε, δοτικῇ, λυποῦ, dole, *indignare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n.

οὐδ. παραδ.) Praeter reiectum P. adv., in rel. etiam Bg. ſeverius agit, variante Noſtro cum 1, 4, 2. θαυμαστὸν οὐδὲν, per ſyn. adi. et ordinem pron.; cf. Heſ. παρ., θαυμαστὸν, non coll. *Suid.*, et ſimile Ael. V. h. 7, 12. καὶ ἴσως οὐ παρ., εἰ λ.; quod εἰ, ſolenne in verbis *mirandi*, hic, ut ap. Lat., in mediam enunciationem coniectum eſt, a quo forte *Ms.* artic. excidere potuit, etſi aeque ab ingenio librarii ortus; ubi Bg. ordinem Gr. non ſequitur, ad perſpicuitatem reſpiciens, etiam in particip. reſoluto, partim e P., unde et ὄντα per plusqf. et ſimul per Lat. *natum*; niſi illud Gr. particip. et v. εἶναι per ſe illo Lat. *naſci* reddidit; formulam ignorante G. Th., ſed Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 11. „quoniam *homo* nata *fuerat*" tantum illuſtrante ex affinibus *vir natus*, et *mortalis natus*, in quibus omnibus proprie nominativus, adiunctus illi participio, adiuvari debet per particul. *tanquam* f. *ut*, cogitandis et mente opponendis aliis naturis, quae non ita naſcuntur et hactenus, ut ſint homo, v. c. animantibus brutis; utque, ſolum ubi ſtat, v. c. *natus homo*, explices libere modo, *qui* homo *eſt*, atque adeo participio per pron. relat. reſoluto et mutato in verbum ſubſt., idque ſic per ſimplex pron. illud, vel per duplex, et per demonſtrativum ſimul, ut fit ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 5, 4, 19. τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας, οὐδὲν, οἶμαι, θαυμαστὸν, Th. V. 1. p. 312. i. *eos*, qui *homines* ſint, *errare*. Sed in illo Cic., ubi iam aderat v. ſubſt., omittetur participium *nata*, ut maneat tantum, *quoniam* homo *fuerat*: contra in noſtro loco tantum reſolvetur participium, et cum Bg. per duplex pron., *eum*, qui *homo* erat, *fuerat*; cum formula Bg. proprie ſit alia iſta Gr. ap. Dem. 1400, 23. ᾧ φύντας ἀνθρώπους εἴκειν ἀνάγκη, a Rs. Ind.

„ἐξ ἐπιβουλῆς οἴεσθε γεγενῆ-	*inſidioſe arbitramini factum,*
„σθαι, οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα.	*non meum id delictum. Nam*
„ἴστε γὰρ [i], ἔξω πάσης ὄντα	*ſcitote extra omnem me eſſe*

i) Hoc comma erat in Par. al., de more noſtro ante v. ſenſuum cum particip., a quo cum pendeat quoque ἀγν. alterum particip., colon Ms. Ba. poſt ὑποψ. ineptum eſt.

non comparata cum Lat. aut cum hac 1395, 21. πάντας ἀφεῖσθαι κακίας ἀνάγκη τοὺς λοιποὺς, ἀνθρώπους γε ὄντας, cf. Abr. Dl. p. 589. m. et Thuc. 393, 2. χαλεπὸν δὲ, ἀνθρώπους ὄντας, quod *arduum* eſt, *quia* ſumus *homines.* Tum noſtro in loco, ut ſervetur aliquod particip., ſubſtituas libere illud Bg., *nihil* mirum, *hominem* natum *ſi* mors *occupavit*; pro quibus ſolum ſubſt. reddendum edicit Poſſ. Sy. p. 188. i., de more vulgari, qui omittit particip. verbi ſubſt.; aliter capiente Z. in Xen. Cyr. Ind. ἀνθρώπῳ πεφυκότι, ſed Noſtro variante in formula τελ. κ. pro 2, 2, 14. τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον, de eodem Commodo; ut alibi duo ſubſt. haec ponuntur pro ſe invicem, it. pro θάνατος, ap. Aeſch. Fr. et Aeſ. Fab., proferente Hoog. ad Vig. p. 252. N. 70. i. e Pauſ. κ. αὐτὸν ἀποθανεῖν, cum Lat. Bg., ſed κ. ἀ. θάνατος ſine auctoritate, quam nec reperi per Indd., ut nec Noſtri formulam, forte ad analog. modo fictam, ſed in R. Or. V. 6. 8. And. et Dem. tantum τελευτὴν τοῦ βίου ποιεῖσθαι, in v. κ. Hoog. l. l. non quaerente vim ſecundariam, ſed in Lat. Bg. tamen Weſt. ad Ter. Andr. 1, 5, 62.; Gs. Th. nihil explicante, ſed ad Noſtri ſententiam ſpectante iterum Cort. ad Sall., cf. 2, 2, 15.

ἐξ ἐπιβ.) Pro P. ſyn. abl. reddit Bg. per ſyn. adv., pro ſevero *ex inſidiis* ap. Stp. Th. in ἐπ. (e Thuc. cf. Ind. it. in Vs. ad Diod. S. 1, 562. l. 82. cum Rs. Or. Dem. et V. 7. Ant. ſed V. 6. ſyn. δι' ἐπιβουλὴν, Lat. *per inſidias*,) ubi deinde tamen etiam per aliud adv., ſyn. Bg., ignorans ſq. inf. γεγ. cf. Thuc. 270, 98. 286, 86. ubi Sch. plene „factum *eſſe*, ἁμ. peccatum" praeter aliud P., qui libere adiungit adv. iterum, cf. 1, 6, 1., dux Bg. in artic. per pron., dum Stp. Th. ad merum ἁμ. opportune profert ex Cic. ad Att. 13, 44. e. *erratum* eſſe *meum*, cui add. ib. 7, 3. ed. Graev. p. 674. i. *noſtrum* quidem *ſi* eſt *peccatum*, et ap. Dem. ſine Ind. 248, p. ἔστω δὲ ἀδικήματα πάντα ταῦτα, ἃ πέπρακται, καὶ ἁμαρτήματα ἐμὲ, ad quorum analog. Noſter, cf. Thuc. 450, 41. οὐκ ἔφη τὸ ἁμ. ἐκείνων, ἀλλ' αὐτοῦ γενέσθαι, *non* illarum, *ſed* ſuam *culpam* fuiſſe *dixit*, et ſubſt. affine ἁμαρτία cum pron. alio R. Or. V. 8. And., ſed noſtrum Iſ. Pan. Mor. p. 54. e. et cum adi. alio et v. ſubſt., hic oppreſſo, Luc. ex 2, 162. l. 85. πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμ., ubi pron. alterum ἐκ. expreſſum; hic ut ſit formula per ſubſt. pro alia per verbum, non id deliqui, commiſi ego; ordinem in neg. praemiſſa in enunciationis fronte Noſtro ſequente Lat., pro τὸ ἁ. οὐκ ἐμ., ſed in pr. εἰ δὲ Bg. deſerente ordinem, ſecus ac P., it. in ſq. ἴ. γ.

ἴστε) P. liberiorem varie, tum in addito nominativo pronominis perſ. αὐτοὶ, (cf. Orph. Arg. v. 290. Hom. Ἰλ. κ', 329.) tum in Lat. ſyn. ad γὰρ, tum in pronomen relat. mutato vulg. perſ. με, (quod, ſic oblique ab eo agnitum, ut a Mss. rel. diſerte, exciderit in Ms. Vi. a ſimili pr. ſyllaba τα,) deſerit Bg., ſed praeterea etiam in hoc, quod v. ἴστε non cum illo ſumit pro finito praeſ. tempore, verum pro imperativo, ſine diſcrimine

„με [k] ὑποψίας, καὶ οὐδὲν [l] „ἧττον ὑμῶν ἀγνοοῦντα τὰ τό- | *ſuſpicionem, ac non minus, quam vos, ignarum, quae*

k) In Ms. Vi. με deeſt. *Loc.* v. N. l) Ms. Ba. καὶ οὐδὲ ὑμ. λ., at Ve. et Vi. καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων, v. N.

ad rem ipſam magno, tempus ſic utr. noſcente Stp. Th., non item v. cum particip. pro inf., cf. Poſſ. Sy. p. 200. e., ſine exemplo tamen, et forte etiam innuens non particip. acc., (cuius exemplum non reperi, quanquam acc. perſ., ubi ὄντα deſit, ap. Call. ep. 22, 2.) ſed particip. nominativum, qualis ib. ep. 64, 2. et Ind. Luc. v. e., cf. ad Vig. p. 331. N. 89. ad Eur. Hipp. Valck. p. 196. 1. B., (ubi et cum nominativo, oppreſſo ὢν,) ad Ariſt. Plut. v. 963. etiam Bg. in Chr. Harl., Hſ. ad Plut. 4, 7., it. de affinibus v. v., ut μανθάνειν, rel. ad Ael. V. h. 14, 23. N. 2. ad Herdt. p. 194. N. 28. Hſ. ad Plut. 14, 24. Ienſ. L. L. p. 72. i. Abr. L. Ar. p. 18. e., cum inf. alibi infra, cum ὅτι N. T. Ebr. 12, 17. Call. fr. 137, 2. Eur. Hipp. p. 196. 2. i. R. Or. V. 6. p. 916. e. Luc. 1, 524. l. 34. et cum ſyn. ὡς Ind. Xen. M. S. et Fa. Aeſ., it. deficiente ἴσθι Eur. Ph. Valck., cum pron. Hom. Ἰλ. ψ', 276. Heſ. ἔργ. v. 614. R. Or. V. 6., cum praep. ib. V. 8. And., cum adv. Aeſch. Fi., cum coni. ὥσπερ Luc., cum acc. perſ. Stp. Th. et Ind. Ael. V. h., per variam rectionem ſimul ap. Luc. 2, 700. l. 93. cum pron. et coni. πῶς et ὡς, it. ap. Iſ. Ev. Fd. p. 6. m. cum pron. et coni. εἰ, ſed ut acc. particip. ap. Noſtrum hic tueatur ſe tum canone communi de v. v. ſenſuum, externorum et internorum, ut h. l., tum uſu affinis v. οἶδα, quo de cf. Abr. L. Ar. p. 19. i. Tum Sch. in ἐξ. cum Bg., ſed Stp. Th. 2, 1390. F. m. in v. ὑπ. cum P., qui liberius addit particul. *etiam*, pro etiam adeo, ad maximam innocentiam innuendam, in quam ne ſuſpicio quidem vitii cadit, cf. 1, 4, 12. m.

οὐδὲν) Peſſime in Cod. ſcriptum eſt καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων τὰ τότε πραττόμενα, in margine tamen exſtat πεπρ. *Stroth.*

Poſtrema res unius Ms. Ve. in particip. alius temporis et praeſ. pro perf. eſt e gloſſa per comparationem, et forte librarii volentis mutare orationem, cf. 2, 1, 24. et 21., cum maneat in lect. vulg. etiam P., e quo fere Bg. Sed altera Mss. lectio triplex eſt, prima Ba. peculiaris in neg. particula pro pron., quae et alibi variant, v. 1, 12, 13. m., ſed ſecunda communis cum Mss. rel. in omiſſo adv. ἧτ., quod eſt elapſum ob ſq. ὑμ. ſimile, porro alia Mss. Ve. et Vi. in particip. ἀγν. alio caſu, ſive e pr. ων finitione per lapſum, ſive ex ingenio, ad ſenſum iuvandum, qui nullus in Ms. Ba. particip. acc. erat; quanquam nec melior inde factus eſt per gen. conſeq., qualem Cod. tamen habuerit quoque P. „*quae* enim *tunc* acta *ſunt*, vos *primi* cognita *habuiſtis*" quae cum Mss., *etiam* vobis *non* ignorantibus *quae* tunc *acta ſunt*, conſentiunt in enunciatione, quoad ſenſum, non item in ordine; ſicut P. quoque addidit adi. *primi*, et cauſalem *enim*, aliter quippe ſe non expedire valens in corrupto Cod., ubi καὶ οὐδὲ, iunctum vicinius multo, quam καὶ — μήτε 2, 4, 18. i., ſed tamen ut ap. Xen. Mem. S. 3, 11, 4. eique ſyn. καὶ οὐδὲν, accepto κ. pro *etiam*, in gen. illis conſeq. comma patiatur per ſe poſt ὑποψ., pro quo P. punctum ſumſit. Sed res et ſententia multo eſt planior in edd. lectione, a Bg. praeclare expreſſa, in v. ἀγν. non hanc vertendi rationem tenente Stp. Th., ſed diſerte G. Th. part. noſtrum in Lat. Bg., cf. 1, 17, 8. e. et 2, 3, 23. i.

„τε πεπραγμένα [m], ὡς, εἴ τι „ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέ„ρειν [n] τὸ ἔγκλημα. ἀλλ' 13.

tunc acta fuerint. Quare, ſi quid ſuſpicamini, in alios conferte culpam. Atta-

m) Ms. Ve. πραττόμενα, ſed in marg. πεπραγμένα. *Zan.* v. N., ut et de diſtinctione poſt πεπρ., ubi comma in A. cum B. 1. R. pro rel. puncto, aut cola Stp. et al. n) Mss. tres ἐπιφ., v. N.

ὡς) Bg. puncto poſt πεπρ. facto, ὡς cum inf. per *quare*, pro igitur, reddit, ut ſyn. ὥϛε alias reddunt cum indic., et ipſum noſtrum in οὖν reſolvit Hoog. Op. p. 11, 192. e., ſevere hic per unum Lat. *ut* agente P., pro ita, ut, in inferendo, quocum in v. ὑπ. Sch. reddit, ſed et ſimul cum Bg., nobis numerum §. novae ad ſq. ἀλλ' transferentibus ab ὡς, cum pr. membro per inf. arctius cohaerente.

ἑτ. ὑπ.) Forte ἑτ. δεῖ ἐπιφέρειν λ. *Reisk.* Forſan melior eſt Codicis lectio ἐπιφέρειν. *Stroth.*

Prius Rsk. δεῖ additum v. nec P. agnoſcit, nec litterarum vicinitas, ſed uſus ſcriptorum ſaepe omittit ſupplendum, vel χρῆναι, qui inf. aptior pr. ὡς, cf. ipſum Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 117. e. et V. 4. p. 21. e. it. Hſ. ad Plut. 13, 13. Hdb. ad Xen. p. 145. e. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 428. L. Boſ. Ell. p. 413. e. Z. ad Vig. p. 202. Nr. 9. e. p. 445. a. m. g), Fi. ad Well. p. 338. m. L. N. T. Krb. p. 207. e. v. ἐκκοπτ. it. Schw. p. 310. a. e. et v. δ. e. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr., memoriter id v. addente Bud. C. 577, 14. „ὑ. ἀντὶ τοῦ προφέρω, obiicio, exprobro, ex more Atticorum, Herodi. ἀλλ' — ἔγκλημα δεῖ“ quae eadem repetit Stp. Th. in v., ſed tantum e noſtro loco, ut Sch. „ὑ. *imponere* aliis *crimen*, ſ. alios reos habere. Schottus putat ex Ms. rectius legi ἐπιφ.“ partim ex Ind. Sb., ubi „ὑπ. Sch. m. ſ. ἐπιφ., rectius“ quod eſt iudicium non Schotti, ſed Sb., non illud omnino reiiciendum, cum praep. ὑπὸ et ἐπὶ varient etiam alibi, ſed nec arripiendum ſubito, cum noſtri Codd. ſuſpecti ſint de corruptela non tantum a lapſu, ſed et per vim et gloſſam e comparatione uſus alieni, vel Noſtri, qui infra v. ἐπ. in ſimili rectione per dat. perſ. et cum ſyn. αἰτία adhibet, ubi proferemus aliunde tum eandem phraſin, tum alias cum ſubſt. ſyn., aut ſimiles certe, quoad ſenſum v. ὑπ., ut hic vulg. ὑποφ. poſſumus modo ſic prodere, ut, praeter paſſ. ap. Heſ. 2, 1455. e. poſt Nr. 10. Suid. 3, 564. i., it. in Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. Luc. Plut. Krg. et Longin. Mor. (ubi et in med.) Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch., et praeter med. aut paſſ. ap. Heſ. 2, 1478. i. et Foeſ. Oec., ſit in act. in L. Ern. „6) exprobro“ non indicata ſimul rectione, ſed tropice cum acc. rei, dat. perſ. et adv. Ind. Polb. „obiicere, excipere“ (quo ſenſu dr. etiam ἐπ., cf. Rsk. ad Polb. p. 197. m.) it. pro ſuſtinere et tolerare ap. Heſ. l. l. poſtr. ſine N. et rectione, it. ap. Suid. l. l., ſed cum acc. rei, tropice, vel phyſice, ap. Diod. S., Poſſ. Call. R. Or. V. 4. Dem. Luc. 2, 143. l. 49. L. N. T. Xen. Hell. Cyr. cum ὅπλα, (quocum et ἐπ. ap. Dem.) Ael. V. h., pro adiicere, ſ. ſubiicere ap. Longin., qua vi et med. ἐπ. in Ind. Dion. H. S. T. 2., per quem uſum promiſcuum utriusque v. in partibus, quoad vel notionem, vel conſtructionem eandem cum acc. rei, ſuſtineat ſe vulg. ὑπ., nullibi repertum mihi cum ſubſt. ἐγκ. ſimilive, in quo nec intelligo illum Bud. Atticismum, ſed potius peculiare quid Noſtri, nihil etiam praebente G. Th. v. *ſubiicere*,

„ὅμως, τελευτήσαντος κἀκεί-
„νου [o], οὐδὲν ὑμῖν [p] τῶν εὐπρε-
„πῶς [q] καὶ κατ' ἀξίαν, καὶ

*men mortuo etiam illo, ni-
hil vobis eorum, quae decen-
ter utque dignum eſt, non ra-*

o) Ms. Ba. et Vi. κἀκ. τελ.; v. N., et ſine iota κἀκ. quoque in A. cum B. 1. L., ut ſine leni ſimul in B. 2. R. et M. Vi. p) In Ms. Ve. ὑμῖν deeſt. *Zan.* v. N. q) Ing. εὐπρεπῶν v. N.

(niſi per aliam conſtructionem, ut *calumniae* et *crimini,*) ſed cum Grr. al. in v. Bg. formulam eius, it. in ſubſt. cum Gr. n., ut, cum ἐπ. reddant eodem Lat. et alii, idem forte fecerit cum Sb., ad corrigendum inclinans, quorſum et pertineat, quod praep. ſuam ſeparatam ad dat. ἐπ. rexerit, illamque potius, exacte reſpondentem Gr. illi ἐπὶ, uſurparit, quam aliam.

ἀλλ') Forte ἀλλ' ὅπως δήποτε τελευτ. ἐκείνου. Verum reliqua hiulca reparare ingenium noſtrum non valet. *Reisk.*

In principio hic nihil fuerit hiulci nec corrupti, ubi Mss. alius ordo in verbo poſtpoſito, ut alibi, tum eſt laevior, quod tamen non ubique Noſter ſpectat, tum conveniens cum P., qui tamen et alibi liberior eſt, et in rel. hic, unde Sch. in ἀλ., per ſimpl. adverſativum, addens vero in ὁμ. et compoſ. *veruntamen*, quod ap. G. Th. habetur cum Gr. n., ut Bg. ſeverus etiam in ordine Gr., ubi καὶ ceperim non ſuo loco poſitum et pro *etſi* cum particip., pro καὶ τελ. ἐκ., quo et Gloſſator Ms. reſpexerit, etiam Stp. ad m. P., ut non ſit cum Rsk. delendum; etſi eo ſenſu reperi tantum ante particip., v. Abr. Dl. Th. p. 441. it. Auct. p. 411. e. Hoog. Op. p. 546. Nr. 3. Z. ad Vig. p. 509. m. Graev. L. Heſ. p. 40. i. Krb. Decr. R. p. I. p. 30. m. it. L. N. T. Nr. 10. cum Schw. v. e. Ind. Valck. Eur. Ph. Herodt. cum N. Xen. Hell. Mor. cum N. et Mem. S. Z., it. ante v. finiti temporis Abr. Dl. p. 895. m. it. Auct. p. 344. i. Valck. Ph. et Graev. l. l. ubi et ante adi. it. ap. Dev. p. 180. e. Hoog. Op. p. 545. e. Z. ad Vig. l. l. Abr. Dl. p. 767. m. Ind. Dem. p. Cor. Harl. it. Rsk. et Xen. Cyr. Z., ubi *vel* redditur, qui extr. ſitus ſimilis ſit noſtro ante pron., quod eſt pro adi.; Noſtro hic maxime eligente illum ordinem ob pron. ἐκ., quocum libenter Gr. καὶ copulant pro *etiam* in alia notione; ſicut nemo dubitat, poſtponi interdum ſyn. Lat. particulas, v. c. *quamvis*, cf. Hor. Turſ. p. 827. Nr. 4. ſq., qui, G. Th. tacente, Bg. tantum ante particip. novit p. 290. Nr. 6.

ὑμῖν) In Cod. male abeſt ὑμ. *Stroth.* cum ſenſus id pron. requirat, et cum rel. Mss. etiam P. agnoſcat.

τῶν εὐπρεπῶς) Scribo εὐπρεπῶν. *Steph.* cui ſtatim obſecuti ſunt Ing., ſed Sch. in art. retinet vulg., vertens fere e H. „honeſte *concupitorum*, (ut in adv.) *decenter*, modeſte *concupitorum*" Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „aliter hic legit Bg., quam vulgo legitur" qui Bg. haud dubie ſupplevit gen. aliquem v. paſſ., ad τῶν pertinentem, et qui ob ſimile ἐνδεήσει exciderit, v. c. ἐνδεχομένων, ἐνδιδομένων, quae ſimilia iſti v. ſaltem a fronte; quanquam et alia expleri poſſunt, ut αἰτουμένων, aut P. ἐπιθυμουμένων, aut παρεχομένων et δοθησομένων, ſicut ad N. T. Kypk. 1, 261. i. τὰ παρ' αὐτῶν ſupplet δοθέντα, at διδόμενον ad alia L. Boſ. Ell. p. 87. m., quorum v. noſtrorum illa e notione dandi et praebendi, quibus par eſt Bg., aptiora ſunt perſonae oratoris, qui dicebat ſimilia quaedam 2, 3, 23., cf. 2, 4, 5. e., pro qua ſententia hic variatur per elocutionem aliam; Stp. Th.

„ἄνευ τοῦ βιάζεσθαί με ἢ „ἁρπάζειν, ἐνδεήσει.“ Τοιαῦτά τινα λέγειν αὐτοῖς πειρώμενος, ἤδη τινὰς αὐτῶν καὶ πείσειν ἐμέλλησε r. καὶ οὐκ

piendo aut violando prae-
14. *ſtari poſſunt, deerit.* Talia quaedam dicere ipſis conatus, iam aliquos eorum etiam permoturus erat: ac non pau-

r) M. Ba. ἔμελλε. ſed M. Ve. et Vi. ἔμελλεν, non ſimul indicata diſtinctione, quae in edd. variabat, comma in B. 2. cum Ox., pro colo Stp. rel., et puncto A. al. cum Ms. Ba, v. N.

in adv. εὐπ. aliunde tenente Lat. Bg., cf. 1, 9, 6. m. 1, 17, 26. e. et Ind. Thuc., cui add. 1, 38. m. Heſ. ſine N. nec coll. Suid.; in rel. non ſevere verſante Bg. aeque ac P., qui et copulam καὶ ante ἄνευ agnoſcit, quanquam oblique, ſed idem tamen opprimit pron. perſ. μὲ prope neceſſario etiam, ſi inf. ſervandus ſit Gr.; quanquam per P. ſubſt., quibus inf. reſpondent, propius veniatur, quoad ordinem quoque, a Bg. neglectum, *ſine vi* a *me* et *rapina*, ſ. *ſine* vi *mea* et *rapina*, pron. ſic etiam in medium coniecto et primo v. adiuncto, cum pertineat etiam ad ſq.; in v. ἐνδ. Sch. plane cum Bg. reddente, ſed Stp. Th. hinc tenente ſine Vs. „οὐδ. ὑμ. τῶν κ. ἁξ. ἐνδ.“ et e ſolo Noſtro rectionem hanc afferente de re cum dat. perſ., quae videtur eſſe ap. Luc. 1, 594. l. 50. de philoſophia, ut perſ., ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει, at *ego* certe *cauſae* non *deero*, quae, ſupplens pron. dat. αὐτῇ, et praeterea ſubſt. μέρη, ἔργα, πράγματα, (tacente L. Boſ. Ell. cf. p. 196. e.) reddiderim, *at non* mea *opera* deerit *ei*, cuius Ind. habet et aliter cum dat. perſ., it. cum dat. et acc. rei, ut cum gen. rei Xen. Ἀγβ. Mor. et M. S. Z. it. Dem. cum Poſſ. Call. p. 35. e. et Ael. V. h., ubi et in alium uſum, tacentibus Indd. rel., cf. Heſ. 1, 1219. i. et e., non coll. Suid. 1, 737. m.

λέγειν) Sch. „λ. τ., dicere *aliqua* in oratione, π. *conans*“ in poſtr. diverſus in tempore a Bg., ubi v. non eſt in periphraſi, ſed proprie de eo, qui aliquid incipit, nec abſolvit; unde §. e. ſequitur ἔτι δὲ καλ., liberius agente P., omiſſo etiam καὶ, quod Bg. bene expreſſit, ſed Noſter pro deliciis iterum adhibet poſt §. pr., ſed alio, opinor, ſenſu, pro affirmativa quadam, v. c. ſane, et pro mox ſq. γὲ, quem ſenſum, (profuturum illum et ad alia, v. c. καὶ γὰρ καὶ, it. καὶ ὀρθῶς γε, pro Lat. *ſane quidem*, cf. Hoog. Op. p. 542. e. 558. e.) illuſtrarim e Lat. *etiam*, it. *et quidem*, it. *et vero*, in quibus poſtr. per figuram illam ἐκ παραλλήλου poſitae videntur iſtae particulae, cf. Hor. Tur. p. 283. Nr. 24. ſq. et p. 289. Nr. 4., niſi h. l. velis ſufficere illam vulg. notionem pro etiam adeo, ſupplendo tantum aliquam talem affirmativam, ut ſane ſ. vere, et illam ipſam ſq. Gr. γὲ, in v. πειρ. non variante Noſtro cum §. 7. m., ſed Bg. reddente fere cum P., quo Lat. caret Stp. Th.

ἐμέλλησε) Rectior videtur Codicis lectio ἔμελλεν. *Stroth.* De ν ἐφ. ſequente conſona ſupra aliquoties, etiam de alio tempore, hic impf. pro aor. 1., quem Sch. „*videbatur* perſuaſurus *eſſe*“ fere cum P. reddit per impf., ut ille habuerit forte in ſuo Cod. idem cum Mss. tempus, qui id ferunt hic e gloſſa et ſapientia ſcribae, comparantis uſum aliorum vel Noſtri, ubi aor. utr. cum ἂν, vel ſine eo, aeque ac impf., ponitur pro plusqf., indic. aut coniunct., recte id tenente Bg., cf. 2, 3, 12. m. ἐνεβ.,

ὀλίγοι γὲ ἀποςραφέντες ἀνε-χώρουν, σεμνοῦ βασιλέως γῆ-ρας αἰδούμενοι. ἔτι δὲ f) λα-

ci averſi recedebant, venerandi imperatoris ſenectutem reveriti; ſed adhuc loquen-

f) δὴ A. al. v. N.

ſed ſine ἂν nominatim 1, 5, 16. i. L. Boſ. Ell. p. 544. m. et Gottl. Plat. Ph. p. 10. e., variante hic Noſtro cum 2, 4, 15. ἐμέλλησε δ' ἂν — εὐεργετήσειν in ἂν oppreſſo et inf. fut. praepoſito.

καὶ οὐκ ὀλ.) Xiph. (S. 390, e. Reim. 1232, e. ἰδόντες δ' οὖν οἱ ςρατιῶται, τὸ μὲν πρῶτον ᾐδέσθησαν, πλὴν ἑνὸς, τούς τε ὀφθαλμοὺς καὶ ἐς τὸ δάπεδον ἔρεισαν, καὶ τὰ ξίφη ἐς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθεντο· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος προπηδήσας εἶπέ τε, ὅτι Τοῦτο τὸ ξίφος οἱ ςρατιῶται πεπόμφασι, καὶ προσπεσὼν εὐθὺς ἔπληξεν αὐτὸν, οὐκ ἐπέσχον, ἀλλὰ τόν τε αὐτοκράτορα σφῶν κατέκοψαν, καὶ τὸν Ἔκλεκτον,) *ut* primum *viderunt* Pertinacem *milites*, omnes *pudor* inceſſit (*primo* quidem,) *praeter* unum. *Oculis* ergo *in* terram *deiectis*, gladiis*que in vaginas* reconditis, *abituri* videbantur, *cum* unus *ille* proſiliens, *Hunc tibi*, inquit, *milites* gladium *mittunt*, et *cum dicto* irruit *ac* percutit, *caeteris* non *prohibentibus*, ſed *imperatorem* ſuum *una cum* Electo *occidentibus*. Etiam nomen infeſti parricidae expreſſit Capitol. (in Pert. c. 11. in T. 1. p. 562. i., ſequentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1031. et it. lib. Schott. p. 19. m.) *ſed quum* Tauſius *quidam*, *unus e Tungris*, *in iram et timorem milites loquendo adduxiſſet*, *haſtam in pectus Pertinacis obiecit*. *Tunc ille precatus Iovem ultorem*, *toga caput operuit*, *atque a* caeteris *confoſſus eſt*, rel. *Boecl*.

Non moramur diſſenſum Noſtri ab his Dion. in levibus, ut in ἀποςρ., ubi Bg. ſeverior, quam P., accipiens, credo, non ut Sch., hunc locum ſine Vs. ſubiiciens v. „paſſ. (aut med.) averti, oculos avertere“ quam notionem aliunde novit Stp. Th., incommodam hic, cum nihil de oculis et adſpectu praeceſſerit, ſed ut ap. G. Th. „*averſus*, qui terga oſtendit“ et corpus convertit totum, hic ut abiturus et retrogreſſurus, unde venerat, ut ſq. ἀνεχ., quam vim tenere etiam videtur Stp. Th., ſed clarius L. Ern., cf. Ind. Aeſ. Fa. Obſ. ad N. T. Krb. et Loesn., ut phyſica quidem in notione omnino eſt vertere ſe, i. e. vel oculos et faciem modo, vel totum corpus, ab alia re ſ. perſ. aliorſum, et in quamcunque partem, nec retro ſemper, ſed etiam ad latus alterutrum, cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Z. Pol. et Cyr. ex 5, 5; 36. it. D'Orv. Ch. cum Heſ. 1, 488. m., liberius, quam Bg., agente P. quidem in καὶ οὐ, ſed tamen ſeverius in γὲ, quod pro *ſane* affirmante, et in iudicio ſcriptoris hic interiecto, valere poteſt, ſed et ſenſu reſtringendi, pro ſaltem ſ. certe; unde nondum reſtituimus; variante Noſtro cum 2, 4, 1. e. in ſubſt. β., e P. partim reddente Sch. in „σ. *ſancti*, ſ. *venerabilis* principis, αἰδ. *reverentes*“ pro quo Bg. e P. diſſidet in tempore, formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, nec G. Th., ut ſit tamen hic, ex analog. quadam, prae reverentia ſenectutis, ſ. propter ſenectutem non delinquere quid in imperatorem, nec eum necare, cf. 1, 6, 21.

ἔτι δὲ) Mancus eſt locus, ut cum ex ſqq. eſt perſpicuum, tum ex Dion. epitome. Talis igitur quaepiam requiri videtur lectio, ἔτι δ. λ. τ. πρεσβύτην, ἐπιπεσόντες ἕτεροί τινες, ἡγουμένου ἑνὸς τῶν τολμηροτάτων, φονεύουσι, ſicut etiam Capit. (l. l. ſupra) refert, Tungrum quendam, militibus in

λοῦντα [t] τὸν πρεσβύτην ἐπιπεσόντες φονεύουσι. δράσαντές τε οὕτως ὠμὸν ἔργον, δέει τῶν τετολμημένων φθάσαι [u] θέλοντες τὴν τοῦ δήμου ἔφοδον, ἐπιστάμενοί τε, ὅτι χαλε-

tem ſenem alii adorti occi-
15. dunt. Ac perpetrato tam crudeli facinore, metu eorum, quae auſi fuerant, praevenire volentes populi impetum, ſcientes graviter mul-

t) καλοῦντα B. 2. R. mendoſe. u) Edd. hic non variant in accentu, cf. 1, 17, 16.

ram et timorem loquendo adductis, haſtam in pectus Pertinacis obieciſſe, poſt, caeteros eum confodiſſe. Vel ſaltem pro ἔτι reponendum ἕτεροι, alii. *Sylb.* Utique aut ante aut poſt ἐπιπ. aliquid ſupplendum eſt, ſicut Sb. iam recte animadvertit. *Stroth.*

Leisn. in Ox. ſupra ἐπιπ. „ſc. alii, (e Bg., ad cuius Ms. marg. idem), τὸ *alii* non eſt in Gr., ſed ſenſus poſtulat" dum P. et ipſe in ſuis" *ſed a* caeteris *facto* imp. *obtruncatur*" agnoſcit illud Sb. adi., a Bg. quoque ſervatum per ſyn. ſed ut libere forte addiderit ſine Cod., cum hic noſtri Mss. taceant, aeque, ac omittit quaedam e Gr. Dum libri Mss. nihil praebent: nihil etiam certi divines, quia ſolum ἕτεροι quoque excidere potuit ante ἐπιπεσ., in hoc v. tenente aliunde Stp. Th. etiam Lat. Bg., at in δὲ abeuntibus edd. per errorem operarum iterum, cum Mss. ſileant, et P. agnoſcat vulg.

δρασ.) Bg. in δρ. e P. (ut Sch. „*perp.* crudeli *ſcelere*„ ſervans tamen neglectum adi.) at in ἔργ. per Lat. vicinius, quod ignorat Stp. Th. cum tota formula, (reperta mihi tamen etiam ap. Thuc. Ind. v. δρ. cum Lat. Bg.) ſed habet aliunde adi. ὠμ. de re cum adv. noſtro, ut Ind. Dem., non vero cum ſubſt. noſtro aliquis Ind. nec G. Th. In ſq. δέει λ., ubi Noſter repetit rem affinem, cum variatione tamen aliqua, in τῶν τετ., oppreſſo dat. pron. perſ. αὐτοῖς, in paſſ. ſolenni, et ubi alius forte dicturus erat modo per pron., v. c. διὰ τοῦτο ſ. δέει τούτου, negligenter P. verſante, agit Bg. cum Stp. ad m. P. non modo in formula act. (qui in Th. 3, 1585. B. m. „δ. τ. τολμωμένων, metu *eorum*, quae *tanta* audacia *perpetrabat*" memoriter aberrat in Gr. lectione alia, et per Vs. in verbi ſing. pro plur., niſi hoc operarum vitium eſt.) ſed etiam in φθ., deinde ad ἐφ. per Lat. (adhibitum quoque in Stp. Th. aliunde) variat cum §. 5., non item Noſter, at in φθ. θελ. numero cum 1, 7, 4. m. Caeterum ad Dion. l. l. ἀποτεμόντες δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, περί τε δόρυ περιέπειραν, τῷ ἔργῳ ἐλλαμπρυνόμενοι λ. Fabr. N. §. 67. „ſed Herodi. 2, 5, 15. tradit, milites *ſtatim* perpetrato *ſcelere* multitudinem *declinantes*, prae eius metu, in caſtra rediiſſe" in quo non repugnat Noſter, cum potuerint milites cum capite redire, et modo P. illud ſuum adv. *ſtatim* libere adiecerit, non vero Noſter, quanquam nec ipſum, ſi adeſſet in Gr., nociturum. Praeterea, quod dicebamus de vulgari δέει τούτου, id ipſum in Fabr. illo *eius metu* agnoſcas.

ἐπισ. τε) Malim γε. *Reisk.* Copulam quidem nec P., nec Bg. agnoſcit, et Stp. quoque ad m. P. removiſſe videtur per haec „quippe *quem* graviter *ea* laturum *ſciebant*" ſine N., praeter omiſſum τὸ πλ., contractumque in pron. αὐτὸν, (quod pertineat ad pr. τὸν δῆμον,) et mutatum in

πῶς τὸ πλῆθος [x] διοίσει τὰ πεπραγμένα, εἰς τὸ στρατόπεδον [y] δρόμῳ ἀναχωρήσαντες,

titudinem laturam haec facta, in caſtra curriculo ſe reci-

x) Mss. tres ὁ δῆμος διοίσει τ. π. v. N. y) In Ms. Ba. deſunt εἰς τὸ στρ., contra poſt δρ. ἀναχ. ibi eſt adhuc, πάσας πύλας τὲ καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. Mart. Sic plane et Ms. Vi., it. Ve., niſi quod τὲ poſt πύλας omittit, v. N.

pron. rel. ὃν, reſolvens forte particip., aſſumto ὡς, vel ſine eo ſumens id in notione cauſae; quo τὲ ſublato, quanquam per vicinitatem litterarum non apparet cauſa idonea ſatis, unde repetitum ſit a librario, cumulabuntur participia ſine copula tria, cum in vulg. lect., a Mss. etiam ſalva relicta, ſervato τὲ vi explicandi, pro *idque* ſ. *et quidem*, ut alibi, in periodo per participp. protaſis ſit δρασ. — ἔργον, ſed apodoſi ἐμ. ἐντ. τ. praemittantur duo participp. e notione cauſae, θελ. — ἐπις. τε, et unum praeterea modi εἰς τὸ — ἀναχ., quod per naturam ſuam praecedere debuit et ex arte periodi ſtruendae, ſed ut aeque in eodem apodoſis queat ſumi cum Bg., reſolvendo id per copulam; unde non opus ſit Rsk. emendatione, quanquam alibi etiam confuſis iſtis particulis, maxime, cum γὲ tamen eodem ſenſu, quo vulg. τὲ, accipiendum ſit et reſtringendi definiendique, ſ. pro ἐπιδοτικῇ Hoog. Op. p. 220. Nr. 16. ſq.

διοίσει) Magis ex uſu Gr. linguae eſſet οἴσει. Dici enim ſolet χαλεπῶς φέρειν. *Steph.* qui in Th. 4, 95. F. v. διαφ. „ſed et pro ſimpl. ferre, in vulg. Lexicis. Nam ibi habetur, ἐκ. τε — πεπρ., *multitudinem* indigne *laturam*“ ſine auctore ſic huc reſpiciens, ſed Sb. Ind. non in v., ſed ſeparatim „διοίσει χαλ., pro οἴσει“ ſuo more ambiguo, vel explicaturus, vel emendaturus; quo trahit Sch. „δ. χ. τοῦτο, populus *feret* hoc *indigniſſime*, (in gradu hoc alio cum P.) Stp. et Sb. cenſent, magis ex uſu Gr. linguae futurum, ſi diceretur οἴσει“ ſine criſi, quae hic eadem cum 2, 3, 12. e., ut vulg. compoſ. pro ſimpl. ſuſtineat ſeſe ex uſu aliquo, cf. ib., aut coaluerint δὴ οἴσει, cum ſane formulam χ. φέρειν et infra Noſter adhibeat, et alii tantum, cf. Stp. Th., Ind. Thuc. v. φ. it. Xen. Mor. Hell., cui add. 3, 2, 11. m. Phil. in Flacc. p. 762. F. m. it. Vig. p. 603. Nr. 14. et ſine Ind. Dem. 677, 7. 818, 10. 872, 17. 1103, 18. 1126, 14. 1347, 7. 1372, 15. it. cum ſyn. ἀγανακτεῖν 676, 9. 1102, 14. it. λυπεῖσθαι 1449, 5., cf. 1011, 22. 1028, 13., variante Noſtro cum v. privo δυσφορεῖν 1, 9, 22. it. cum formula adv. alius δυσφόρως φέρειν 1, 8, 9. m., ubi v. de Lat. Bg., it. cum pr. ἔργον et τῶν τετολμ. in τὰ πεπρ., ubi Bg. artic. cum particip. per pron. iterum, cf. §. 12. m.

εἰς τὸ στρ.) In Cod. cum nonnulla aliter exſtant, tum quoque adduntur aliquot voces, quae ob homoeoteleuta exciderunt, atque ſine dubio in textum recipiendae ſunt. In hunc vero modum in eo ſcriptum eſt, ὁ δῆμος διοίσει τὰ πεπραγμένα, δρόμῳ ἀναχωρήσαντες, πάσας πύλας καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. ἐμ. In eo, quod ſequitur, capite Herodianus ſemper δήμου voce utitur, pro qua h. l. in edd. eſt πλῆθος. *Stroth.*

Hoc ipſum Mss. ὁ δῆμος prima hic gloſſa eſt per comparationem e pr. τοῦ δήμου, monente Gloſſatore de variatione, vel etiam reſpiciente ad ſuperiora quaedam, ubi promiſcue ponuntur iſta duo ad variandumque, cf. hoc cap. §. 5. 2, 4, 1. 1, 12, 14. i. 1, 13, 4. ſqq., ſicut, quo Gloſſator etiam ſpectarit, rurſus pro τὸ πλ. variat Noſter per ὁ δῆμος mox §. 9.

ἐντὸς τείχους ἔμενον, φρουρὰς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, ὡς ἀμύνοιντο, εἰ τῷ τείχει | piunt, et intra murum manent, excubiis in turribus diſpoſitis, ut reprimerent, ſi mu-

noſtra, it. cap. ſq. §. 1. ſq. 6. 18. e., it. per *οἱ δημόται* §. 4. e. et 20. i., ut fecerat 2, 4, 1. ſq., porro pro *ὁ δῆμος* 2, 7, 4. i. 8. m. 9. e. per *τὸ πλῆθος* §. 5. i. Contra reliqua Mss. vel unus P. pugnet, omnia tenens vulg., primo omiſſum *εἰς τὸ στρ.*, quo adiuncto loci e contextu quidem careas, et quia ſermo de Praetorianis, qui non aliter recedere poſſunt, quam in ſua caſtra, nec tamen ſuccenſeas praeſenti ad perſpicuitatem, in primis ob ſq. *ἐντὸς τειχ. ἐμ.*, quod ambiguum ſit, et aeque de urbe accipi queat ſine praemiſſis *εἰς τὸ στρ.*, e quo ad *τειχ.* repetendum pron. *αὐτοῦ*, cf. 2, 6, 6. e. et 7, 11, 19., ubi etiam praecedit *τ. στρ.*, quod hic longius quaerendum ſit e §. 3. m. Tum P. ignorat Mss. addita noviter; quae quanquam explent fere aliquem verſum, ut librarius potuerit tranſilire, etiam ob ſimiliter finientia participp. *ἀναχ.* et *ἀποκλ.*, tamen potius ſunt a ſapientia Gloſſatoris, ducta e Noſtri locis aliis de eadem re, ut 5, 3, 26. e. 7, 11, 12. 8, 8, 17., quorum in primo loco habetur idem v. *ἀποκλ.*, ut in rel. affine, ſed ſemper cum uno ſubſt. *τὰς πύλας*, quibus hic ingenium librarii adiunxit non modo adi. *πασ.*, ſed et ſubſt. *εἰσοδ.*, ſive per copiam ſyn., ab alia parte ſpectata re eadem, et quatenus portae, pro foramine murorum, aut pro lignis et valvis, ubi apertae ſint, adeuntur, ſive cum diſcrimine alio, ut *εἰσοδ.* ſint foramina et exitus cloacarum, et murorum feneſtrae quaedam, alibi *πυλίδες* dictae; qui pannus tamen aſſutus diſpliceat non tam ob diſſenſum Mss. ipſorum in *τὰ* omiſſo ante *καὶ* vicinum, ut alibi, quam ob 2, 6, 6. e. *ἔμενον μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους, κατακλείσαντες ἑαυτούς*, quae Noſter repetat, per aliud quidem v. ſyn. varians et alio adiuncto pron. *ἑ.* pro ſubſt. prioribus, ſed tamen cum quadam tautologia, et ſine ſumma neceſſitate poſt breve intervallum, ad quae potius Noſter iam mente reſpiciens, hic omiſerit partem aliquam, mox afferendam, et per ſe quodammodo intelligendam, etiam e rel. adiunctis, ut, cum aliter caſtra cuſtodiverint, excubiisque diſpoſitis, etiam ita reddiderint tuta, ut portas occluderent; in primis, cum et alibi non omnes rei partes proferat Noſter ſimul et ab initio, et, quae deinde alioque loco addita ſunt, non propterea et ubique quaerenda ſint. Quae peritis nota, et critico cogitanda, maxime in Mss. noſtris, de corruptela ſuſpectis, me quidem intra vulg. continent, ubi Bg. nihil ē P. liberiore, praeter tempus aliud ad v. *ἔμεν.*, ſecus ac Sch. et Stp. Th. 3, 1356. C. v. *τειχ.* „intra *murum* ſe *continebant*, (neo in v. *ἀναχ.* formulam Gr. tenens, per analog. fortaſſis a Noſtro factam, ut et ſq. *φρ. κατ.*, ubi v. *φρ.* i. ſub notione de perſſ. memoriter hinc) l. 3. *φ. τ. κ.* quum *praeſidia* turribus *impoſuiſſent*“ cf. ſine Ind. Dem. 119, 15. 167, 26. 238, ult., at Sch. in v. *κατ.* „quum *diſpoſuiſſent*“ partim e P. cum Bg., cuius Lat. ad v. *ἀμ.* non reperi ap. Stp. Th., ſed tamen notionem, cf. L. Ern. Nr. 3., ubi proprie opprimitur caſus quartus perſ., et verbo ſq. additur, ad vitandum pron., pro *ἀμ. τὸν δῆμον, εἰ αὐτὸς τῷ τ. πρ.*, cf. de med. iſto ſenſu Ind. Or. R. V. 6. 7. Iſ. Thuc. cum Abr. Dl. p. 190. Diod. S. et Ael. V. h. „a ſe depellere“ oſtenſa ſic med. vi, a Bg. neglecta; ſicut nec aliena ab h. l. illa pro ſe defendere, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et *Ἀνβ.* Mor.

προσβάλλοι[z] ὁ δῆμος. 16. τέλος μὲν δὴ τοιοῦτον[a] κατέλαβε Περτίνακα, χρησάμενον βίῳ καὶ προαιρέσει, ὡς προείρηται.

Ἐπειδὴ[b] δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναί-

rum oppugnaret populus. Finis quidem talis obtigit Pertinaci, cum vixiſſet ac propoſitum habuiſſet, ſicut dictum eſt.

Poſtquam vero divulgata eſt in populo imperatoris cae-

z) In Ms. Ba. προσβάλοι. Tamen altera manus alterum λ ſupra adſcripſit. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. τοιοῦτο v. N., ut mox poſt Περτ. noſtrum eſt comma cum B. 2. L. al. b) Ms. Ba. ἐπεὶ δὲ λ. v. N.

προσβάλλοι) Ms. lectio ambigua, ut alias, in ſimplici littera pro dupl., vel ſit e ſolenni ſcriptura, vel ex ingenio librarii, ut modus alius et aor. 2. conveniat magis cum ſuperioribus iisdem tempp., cum tamen praeſ. vulg. reſpondeat eidem proximo ἀμ., quanquam in hoc verborum genere etiam ſumetur pro aor. 2., unde praeſ. vulg. cum pr. aor. pluribus iungetur, ut alibi, maxime cum Gr. ignorent conſecutionem temporum; contracte hanc enunciationem tenente ſimul P. in pr., ſed Sch. „*populus* impreſſionem *faceret* in *moenia*" quam formulam cum aliis adhibet quoque Stp. Th. aliunde, ubi et cum dat. τ. τειχ. e Thuc., ſine privo v. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. quo de cf. infra 5, 4, 4. Caeterum de caſtris Praetoriis in Graev. Th. T. 3. eſt in Alex. Donati de urbe R. etiam libellus, ubi p. 583. e. „fuerunt caſtra quadrata —, muris, propugnaculis turribusque munita, inſtructa templo, armamentario, balneis et fontibus. — Turrium caſtrenſium meminit Herodi. l. 2. φρ. — κατ., cuſtodias *pro* turribus *conſtituentes*" per ſeverius ſic Lat. in κατας.

τέλ.) Oppreſſum μ. δὴ a P. non ſevere Bg. convertit per unum μὲν, de more tamen quorundam, v. alibi, ut de τ. neutro hoc etiam, pro qua forma vulgarem hic Ms. ſubſtituit, ſecus ac 1, 8, 5., e gloſſa, Noſtro variante in formula τελ. κ. cum §. 11., ſed per ordinem pronominis τοι. cum 1, 9, 23. e. (ubi Bg. phraſin, deſerto P., non tenet G. Th.) porro ſequente analogiam modo in formula χρ. πρ., at alios in χρ. β., cf. 1, 13, 12. Stp. Th. 4, 590. G. Ind. Luc. v. χρ. a. e. 2, 378. l. 92. τοιούτῳ δὴ β. χρώμενος, *hanc* (igitur) *vitam* cum *viveret*, ſed ſine Ind. ap. Dem. 413, ult. ἰταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίῳ, dum Sch. vertit modo in „πρ. χ. *moribus* ſ. *inſtituto* vitae *uti*," pro ſyn. capiens, et primum Lat. partim e P. liberiore, ſed in poſtr. reſpiciens aliam Gr. formulam, et infra occurrentem, τοῦ βίου τῇ προαιρέσει, unde h. l. quoque ſumas hendiadyn, proprie tamen βίῳ de externis actis et inſtitutis, ſed πρ. de animo, conſiliis, propenſionibus, (ut varietur pro 1, 2, 3. τὸν τρόπον καὶ βίον et ib. §. 6. ἤθει καὶ βίῳ, cf. Exc. ib. ex Heſy.) quo et redeat Bg., cf. 2, 4, 15., qui unam hic phraſin diſſolvit in privum v. et phraſin aliam ſimul, (pro quo liceat, *uſus* vitae *genere* ac *propoſito*,) deſerens in ſq. ſeveriorem P. tum in particula ὡς per ſimpl. Lat., tum in expreſſa v. πρ. aliqua praep,

ἐπειδὴ) In Ms. lectione eſt aut lapſus, omiſſo δὴ ob ſq. ſimilem ſyllabam, aut potius gloſſa per comparationem 2, 4, 1., ad quem locum partim reſpexit P., deſertus in ſq. praep. a Bg., qui caſum mutat ſine neceſſitate, pro *exiit* in *populum*, emanavit *in* vulgus, (cf. Cic. Or. pro S.

ρεσις, ταραχή τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε· διέθεόν τε, ἐνθουσιῶσιν ἐοικότες· κίνησίς τε ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον, ζητούντων τοὺς δράσαντας,

des, perturbatio et luctus omnes occupavit, diſcurre- 2. bantque lymphatis ſimiles, ac motus inſanus inceſſit populum, dum quaerunt ipſos

Roſc. Am. c. 1. ſ. 3.) non tenente G. Th. formulam Bg., ſed affinem P. „*vulgari* facinus *per* omnes *velim*" quanquam alias εἰς pro ἐν ſolenne; noſtrum locum iuvante Sb. Ind. e Xiph., quoad rectionem v. cum εἰς, in quam alibi alia e Luc. dedimus, tropo remoto ut hic innotuerit, nunciata ſit et indicata populo caedes, et i. q. 2, 13, 1. ἐπεὶ — ἐδηλώθη τῷ δήμῳ ἡ τ. β. ἀν., ut Stp. Th. modo „ἀ. *interfectio*" ſine omni auctoritate, quam, praeter L. N. T., cum Heſ., (huc etiam apto, ἀναίρεσις, ἡ τῆς κάρας ἐκτομὴ, in N. e loco ſacro tantum,) reperi modo in Ind. Fi. Pal., cum gen. quidem aliquo perſ. etiam, ſed per Latt. alia; iſti loco aptiora et diſco.

ταραχὴ) Poſt hanc vocem pro τε P. legerit δὴ, per ſuum *ſcilicet*, (quae Gr. particula in apodoſi erat 1, 7, 1. i.) aut libere addiderit, ut 2, 5, 1. ad μόνοι, quanquam et alibi confuſa iſta duo diximus, Sch. reddente in „τ. *tumultus* omnes *occupabat*, κ. π. π. *tenebat* omnes *luctus*" cum P. in primo ſubſt., ubi Bg. compoſ. ſemper tropice dicitur et de animo, ac vel de univerſo eius motu vehementi nimioque, vel praecipue de triſti, ut h. l. capio Gr., pro noſtro ſimili *Bewegung* ſ. *Beſtürzung*, unde ſupra ad 2, 3, 13. ap. alios copulatum cum φόβος aut ἀγωνία, et hic cum πενθ., quem luctum h. l. accipio propterea externum in voce, fronte atque oculis, tacente Stp. Th. in hoc ſubſt., at in pr. forte nobiscum ſumente 3, 1246. B., ubi ex Noſtro „l. 4. (4, 4, 11.) τ. κ. τὸν δῆμον, erat *ingens* tumultus *populi* (e P.) et l. 2. τ. π. κ., nimirum nunciata caede imperatoris, (cf. 1, 4, 19. e. ſed in v. κ., ſub Bg. Lat. 1, 1344. E. memoriter errat,) Herodi. τ. τ. καὶ φόβος πάντας κ." cf. per ſimilem phraſin Diod. S. 1, 417. l. 89. τ. κατέσχε τὸ ναυτικὸν, *trepidatio* invadit *claſſem*, it. l. 93. cum Lat. eodem, ſed per adiunctum ſyn. p. 219. l. 57. θαυμαστὴν κατάπληξιν καὶ τ. παρασκευάζουσι τοῖς ἀπείροις, ſtuporem *ac* metum *ignaris* afferunt (*mirum*,) ſed ſine Ind. 2, 21. i. ταραχαὶ γὰρ καὶ φόβοι καὶ πανικοὶ θόρυβοι συνεχεῖς ἐγίνοντο κατὰ τὴν πόλιν παράδοξοι, *perturbationes* enim *ac* terrores *panici* que *tumultus* (continui) ex *improviſo* urbem *corripere*, Luc. 1, 515. l. 90. φόβους καὶ ταραχὰς, timores, *perturbationes*, Ind. Dem. cui add. cum δυσκολία 57, 2. R. Or. V. 7. Iſ. Xen. Bach. et Z. Pol. it. L. N. T. Schw., in ſqq. reſpiciente Noſtro per variationem in ordine verborum ad 2, 2, 5., ubi v. de Bg. in ἐνθ., qui mox in v. κατ. variat, ſecus ac Noſter, cf. 1, 7, 1. i., etiam in notionem ſubſt. κιν., qui motus hic iterum fit phyſice, per urbem vagando ac currendo, eſtque ἀλ., dum inſtituitur ſine mente et cogitatione iuſta, ſed cum vehementiore cupiditate, ira ac furore; quod adi. cum ſubſt. κ. Noſter per analog. iunxerit, tenente Stp. Th. nihil, quam hunc locum ſine Vs. in ſubſt. κ. c., ſub notione pro tumultu, ſed Sch. „ἀλ. *tumultuarius*, inſanus, *incertus* motus *animi*, κ. motus *inſanus* occupabat *populum*" dux Bg. partim, aliorſum abeunte P., nec G. Th. aliquid ſimile ferente.

ζητούντων) Motus *inſanus* inceſſit *populum*, utpote motus *eorum*, qui

μήτε δὲ [c] εὑρεῖν, μήτε ἀμύνασθαι δυναμένων. μάλιστά τε [d] δεινῶς ἔφερον τὸ πεπραγμένον,

auctores, ſed nec invenire, 3. nec ulciſci poſſunt. Praecipue vero indigne ferebant

c) δὴ Ox. 2. mendoſe. d) Ms. Ba. δυναμένων, μάλιστά γε δ. v. N.

quaerunt ipſos *auctores*, ſed *nec* invenire, *nec* ulciſci *poſſunt*. Sic intelligitur, unde genitivi ζητ. — δυν. pendeant. *Leisn.*

Qui ad m. Ox. quaerens „unde genit. ζητ.?“ ſic bene ſibi reſpondet ipſe, ut pendeant gen. a pr. ſubſt. κιν., quanquam et ratio alia ſumi poterit, ut gen. conſeq. ſint abſoluti, oppreſſo pron. αὐτῶν, in quo eſt ſimul ſyntheſis genus a plur. particip. cum ſubſt. τὸν δημ. ſing. e genere collectivorum; unde deinde particip. reſolvetur commodius, vel cum Leisn. per ἅτε ſ. ὡς, vel per ſyn. particulam cauſae aut modi cum Bg., qui e P. addit pron. αὐτοὺς et particip. per ſubſt. reddit, quod et ipſum notionem habet aor. ſ. perf., cf. e G. Th. 1, 13, 6. e., retinente Sch. in δρ. modo ſubſt. idem, ſed in „ζ. *quaerentium* ſcelerum *auctores*“ per additum gen. ſubſt. innuente omiſſum pron. ταῦτα ſ. τοῦτο, aut ſubſt. τὸ πρᾶγμα, aut τὸ ἔργον, quod erat ipſum cum particip. δρασ. 2, 5, 14. e., ut τὰ δεινὰ ſyn. 1, 13, 10. e., imitante Noſtro per analog. in v. ζ. cum acc. perſ. particip. Dem. 31, 20. τὸν γράψοντα — ζητεῖτε, Aeſ. Fa. 25, 1. τὸν ἰασόμενον — ζητῶν, ſed in particip. Thuc. 395, 59. καὶ τοὺς δρ. ᾔδει οὐδεὶς, ἀλλὰ — οὗτοί τε ἐζητοῦντο, cuius *facinoris* auctores *nullus* ſciebat, *ſed* iſti — *quaerebantur*, nobiscum ſentientibus aliis etiam in gen. ſimilibus abſolute poſitis, cf. Poſſ. Synt. p. 196. Nr. 4. Weller. Gr. p. 228. e. ad Thuc. p. 510. N. 55. D'Orv. Ch. p. 178. e. v. 10. p. 254. v. 25., ſed aliter Hoog. ad Vig. p. 337. b. i. Nr. 10., de acc. tali memorante Fi. ad Well. p. 315. m. et ad The. 5, 2. in v. εἰσιέντα, cf. de dat. tali ap. Hſd. Θ', 70. ut de gen. ſq. vs.

μήτε δὲ) Bg. ordinem mutat iterum in δὲ, quod hic ſtat, ut alibi oppreſſo in pr. membro μὲν, ſervante id quidem P., ſed tamen pron. αὐτοὺς bis hic a Noſtro in v. v. oppreſſum, extrinſecus aſſumente et in aliud pron. relat. *quos* mutante, unde in ſq. v. ἀμ. Bg. (ubi ap. G. Th. etiam Gr. n.) cum aliis et Stp. Th. aliunde, neglecta iterum vi med., qua de cf. lib. de V. med. p. 43. m. it. Ind. Xen. R. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. H. Ev. Xen. Bach. et Cyr. Z. Dion. Caſ. Dion. H. S. T. 1. Luc. Aeſ. Fab. Valck. Eur. Ph. p. 533. Abr. Dl. Th. p. 819. e. Gottl. ad Plat. Menex. p. 33. b. m. cum Ind. it. Heſ. 1, 1638. i., non coll. Suid.

μάλιστά τε) Ms. res iterum, ut alibi, in γὲ pro τὲ hic incommoda, e confuſione litterarum haud dubie, quanquam et P. abit in δὲ, cum Bg., ſed liberius iterum, ut 2, 2, 20., cum et Lat. habeant *maximeque* in nova re, etiam in principio ſententiae poſt punctum, aeque ac in media periodo, it. *et maxime*, quanquam tacentibus G. Th. Hoſ. T. et Indd., non item Niz. forte; quanquam iſtius loca non potuerunt a me quaeri; cum ſufficiat, τὲ poni ſic in nova ſententia et poſt diſtinctionem maximam, cum quacunque voce, ut etiam hic a Noſtro potuerit poni, ubi ſane et δὲ, ſed eodem ſenſu, locum obtinet, quod cum μ. tantum in media periodo tenet Stp. Th., ut μ. γὲ modo in reſponſione, ubi γὲ valet pro ſane, cf. Hoog. Op., non item μ. τὲ, quod nec Indd. praebuere, ſed μ. ſolum ab initio enunciationis ap. Plut. Hſ. 5, 9., ſed μ. δὲ in media ib. 17, 14. et H. Ev. F. p. 40. ult., ſed in princip. ap. Aeſch. Fi.

καὶ συμφορὰν κοινὴν ἐτήρουν οἱ hoc factum, et ut commu-

2, 38. e., et καὶ μ. μὲν ap. Plut. iterum 18, 3. e., hic ut τὲ etiam retulerit Noſter ad pr. §. idem τὲ, etſi per ſe, ut alibi, corruptum ex δὲ poteſt eſſe, variante Noſtro cum 2, 5, 15. m. in formula δ. φ., quod adv. Ind. Thuc. v. φ. cum illo χ. comparat e Dion. H., tacentibus rel., et praebentibus modo cum v. v. aliis, Xen. Ἀνβ. Mor. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant., Fi. The. Aeſ. Fa. Herdt., ubi e gloſſa eſt, cf. L. N. T. cum Heſ. ſine N. et loco, it. Stp. Th., qui hinc tacet, ut et ſimilem locum, it. Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. al., ſed tamen per eandem phraſin; in ſq. τὸ π. Bg. iterum reddente art. per pron., ſed Noſtro tantum per numerum ſing. variante cum 2, 5, 15. m., ap. Sch. „rem geſtam" qui et ipſe P. deſerit.

συμφ. κ. ἐτ.) Pol. *communem eam* calamitatem *exiſtimabant*, Sylb. *cavebant*. Sed recte D'Orv. ad Ch. p. 139. (i. v. 14.) ἐθρήνουν, *deplorabant*, legit. οἱ τ. σ. β. νέμοντες ſunt ſenatores, *qui* ſenatum *adminiſtrant*. Significatus verbi νέμω rarior, praeſertim cum accuſ. Nam ex Plat. in Lexx. laudatur locus, ubi dativo iungitur. Interim ſignificatus in multis compoſitis, e. g. in οἰκονομέω, γυναικονόμοι etc., it. in nomine νομὸς, praefectura, etc. ſupereſt. Similis periphraſis eſt infra 4, 1, 6. οἱ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες. *Leisn.* τηρεῖν συμφορὰν, *habere* pro *calamitate*, et νέμειν τὴν βουλὴν, pro *frequentare ſenatum*, novae ſunt dictiones Graecitatis declinantis. *Reisk.* Probo emendationem viri docti in Miſc. Obſ. V. 9. p. 115. ἐθρήνουν pro ἐτήρουν reponentis. *Stroth.*

Sb. Ind. v. „τηροῦντες — obſerv., *caventes*," unde Sch. „ἐτ. communem cal. *obſervabant* ſ. *cavebant* Sb., ſed P. *exiſtimabant*" quorum medium quidem Lat. *cav.* vix edat ſententiam hic commodam, ſed tolerabilem primum et ultimum, per ſe idem, ſicut ſyn. copulatur in Liv. praef. m., *ſed* haec — *utcunque* animadverſa *aut* exiſtimata *erunt*, nobis *anſeben* ſimili tropo, de mente, nihil praebente G. Th. in Lat. Bg., quam Gr., παρατηρέω, φυλάττω, ἐφοράω, quorum medium ad R. Or. Aeſch. V. 3. p. 547. τὰ σπλάγχνα φυλάττοντα in N. reddunt *exta inſpicere*, obſervare, *intueri*, ſed ut phyſica obtineat ibi vis, quae et in Lat. Bg. in ſimilibus, it. in ſimpl. *ſervare*, in augurum diſciplina, neque profuturo admodum illo Diod. 2, 416. l. 26. τῶν δ' ἐν τῇ πόλει πυθομένων τὴν — προσηγγελμένην συμφορὰν, οἱ πολλοὶ μὲν ἐπίστευσαν, οἱ προεστηκότες δὲ διστάζοντες διετήρησαν μὲν, χάριν τοῦ μὴ γενέσθαι ταραχὴν, *cum, qui in urbe erant*, hanc — *calamitatem* ex *nunciis* audiviſſent, *plerique* crediderunt; *primores* ut *rem* ambiguam *in* occulto *ſervarunt*, ne *quid* tumultus *exſiſteret*, ubi pro occultare, non divulgare, premere mente, nec proloqui, in mente ſervare, nobis quoque *bey* ſich *behalten*, non male in N. comparato loco ſacro Luc. 11, 51., ubi tamen capio potius pro in memoria tenere; quae vero non videntur huius loci eſſe, ubi potius expectes aliquam vocem, quae triſtitiae partem ſenſumque exprimat, qualis ſane in coniectura D'Orv., repetita quoque in Miſc. Obſ. Amſt. l. l., unde et Mori V. S. Vener. amicitia excerpſit mihi quondam „vocem θρηνεῖν redde Herodiano 2, 6, 3. μάλιστά τε — κοινὴν ἐθρήνουν, ubi vulgo ἐτήρουν" non a ſe multum abeuntibus litteris maiuſculis, ſenſuque ita efficiendo longe planiori, quale quid ap. Diod. l. l. l. 36. τὴν σ. ὠδύροντο, calamitatem deplorare, non ipſam quidem illam formulam edentibus Indd., ſed tamen v. θρ. cum acc. rei non diſſimili, Luc. Poſſ. Call. et Stp. Th., qui nec

τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, πατέρα τε ἤπιον[e] καὶ χρη-

nem calamitatem obſervabant Senatores, parente miti et

e) Ms. Ba. ἥπιον per aſperum, ut in A. al. cf. 2, 4, 1. e

hunc locum, nec ſimilem habet in v. τηρ., quod in notionem Sb. cum ipſo φυλάττειν refert Ind. Dem., ſed nullus in Rsk. vi, quam nec opus ſit ei affingere, cum liceat evitare Graecitatem recentiorem, ſi tamen ineſt hic quaedam, non pluribus a Rsk. firmata, dum haud dubie conjecturam nemo improbat criticus in lapſu facili, aliisque, quae propoſui, ſuadentibus, unde etiam Leisn. recte repetit D'Orv. Gr. in m. Ox., et in m. Ms. Bg. „D'Orv. legit ἐθρ. *lugebant*" alio, quam ſupra, Lat., quale nullum ipſe D'Orv. addiderat l. l., ſed modo „ap. Herodi. 2, 6, 3. lege σ. κ. ἐθρ., repudiato ἐτηρ." quod nec auſim defendere, pro intueri, conſiderare, reputare, ex illis συμφορὰν ὁρᾷν et εἰσορᾷν, ingratiis *videre*, nobis *ungern ſehen*, non libenter videre, cf. Cal. ad Ath. 2, 253. c. 4. e., nec hinc deſcendam ad corrigendum ἑώρων, cum hoc quodammodo iam inſit in pr. δ. ἐφ., et aliquid aliud, vel in copia ſyn., requiratur, quod det D'Orv., aliquando a me edendum, ut pr. formula pertineat ad animum, ſed privum v. θρ. ad corpus et vocem; in ſubſt. afferente Stp. Th. modo „συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, pro calamitate habeo" quod Rsk. in animo habuerit, etiam P., qui pron. expleat, in nova lect. non neceſſarium; alia v. v. cum σ. praebentibus Ind. Poſſ. Call. Thuc. Iſ. Ev. Xen. M. S. et Pol. Z. it. R. Or. V. 4., ſed (praeter ποιεῖσθαι Luc.) νομίζειν εἶναι ib. V. 7. Iſ. it. συμπενθεῖν ib. V. 8. Lyc. et ὀδύρεσθαι Fi. Pal. ex 41, 7., tum adi. alia Luc. Diod. S. Aeſ. Fa. R. Or. V. 6. 7. Ant., ſed 4. v. σ. e. „σ. κοινὴ τῶν Ἑλλήνων, de homine, qui Graecis omnibus mala multa creavit" pro quo h. l. κ. calamitas, quam expertus ſenatus cum pop. univerſo, et omnino, quam aliquis cum altero perfert; G. Th. tenente formulam ſine explic. Tum Sch. „ν. adminiſtrantes *ſenatum*" ut Stp. Th. v. e. 2, 1019. i. „ν. adminiſtro, gero, et οἱ σ. β. ν., pro ſenatu, ap. Herodi." ſine numeris, e P. clam, et per lect. aliam in omiſſo art., e Bud. C. fere 1023, 48. „ν. etiam τὸ διοικῶ, — Herodianus τοὺς σ. β. νέμοντας, pro ſenatu dixit non ſemel" qui errat in hoc, cum Noſter hic tantum uſurpet periphraſin iſtam, at ſine nova Graecitate verbum illo Bud. ſenſu, quem, a Stp. tantum ex h. l. allatum, ſed a L. Ern. non repetitum, diſerte tamen habet Suid. 2, 606. e. et p. ſq. m., quanquam ſine idoneo loco, nec mihi aliunde cognitum, nec certo firmandum ex illo Dem. 166, 4. τοῖς νέμουσι καὶ διδοῦσι τὰ κοινὰ, ob adiunctum v. δ., ſed potius cum Leisn. ex allatis, ib. e med. νέμεσθαι pro curare, cf. Graev. L. H. ἐργ. v. 231., quanquam non bene ea notio convenire videtur in adiectum acc. τὴν σ. β., ſive de perſ., ſive de loco acceptum, cui poſtr. aptior illa Rsk., nec ipſa recentioris Graecitatis, ſed reperienda in iſta pro habitare, colere, tenere, habere, verſari et eſſe alicubi, qua de, praeter Stp. Th. et L. Ern., aeque in act., ac med., cf. Suid. l. l. Ind. Abr. ad Aeſch. T. utr. Hom. Luc. e T. 2., Diod. S. Fa. Aeſ. et Kuſt. de V. med., quae etiam cadat in v. cum acc. perſ. ap. Soph. Ai. v. 1348. φίλον σ' ἐγὼ — νέμω, te *amicum* ego — *duco*, ubi capio pro habeo, in qua deinde illa libera latet; ut in Noſtri formulam e Lat. comparo potius hanc Cic. ep. 4, 1, 7. *adeſſe* in *ſenatu*, it. §. pr. te — *in* ſenatum, *ſive* potius *in* conventum *ſenatorum* eſſe *venturum*, quam illas

ϛὸν προϛάτην [f] ἀποβαλόντες. principe bono amiſſo: rurπάλιν τὲ τυραννίδος ἦν δέος [g], 4. ſumque tyrannidis exiſtebat

f) Ms. Vi. πρὸς ταυτὴν. Evidentiſſima talia ſphalmata deinceps indicare inutile eſt viſum. *Loc.* Idem vitium alio modo accentu πρὸς ταύτην notatum erat e *Mss.* rel. Poſt ἀπ. colon in B. 1. R. al., it. in *Ms.* Bg. g) Hic in *Ms.* Ba. punctum, v. N.

ſenatum habere, *dare*, cum videantur hae potius eſſe conſulum, de quibus hic non commode cogites ſolis, cum haud dubie et ſenatores reliqui iacturam ſenſerint, ad quos et Noſtri reliqua in ſqq. pertinent; etiam Leisn. in Ox. ſupra Gr. ſcribente ſimul „*coſſ.* — *ſenatores*“ qui tamen in N. ſupra aliter explicabat; cf. de v. νεμ. cum acc. rei in alium uſum Soph. Ai. Heſd. R. Or. V. 4. et Dem., ut aliam ſenatus quidem periphraſin infra 2, 12, 7. e.

προϛάτην) Ut olim ἁπάσαις πόλεσιν ἦν τις ἐν Ῥώμῃ προϛάτης, ut ſcribit Appian. 2. Civ., ita hic bonus princeps dicitur προϛάτης ſenatus, et mox 2, 7, 5. Niger ἀρωγὸς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προϛάτης. Imperatorum erat, ſenatum populumque Rom. in fidem recipere, more patronorum. *Leisn.* Cod. inepte πρὸς ταύτην. *Stroth.*

De Mss. vitio non amplius dubitandum, cum et res oſtendat ipſa, et P. vulg. referat, etſi oblique, ſervante eius Lat. etiam *Bg.*, qui loco altero Noſtri, a Leisn. excitato, ubi plena afferri formula videtur, reddit *patronum*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., quo alterutro et alibi reddunt, cf. Stp. Th. aliunde, Sb. Ind., Dio. Caſ. Thuc. 401, 21. 559, 82. cum gen. δήμου, quod et hic ſuppleas, aut tantum pron. αὐτῆς, e pr. βουλ., ſicut ap. Diod. S. 2, 611. ult. diſerte M. Livius Druſus vocatur προϛάτης τῆς συγκλήτου, ſenatus *patronus*, i. e. fautor, defenſor, cf. N., it. ad Heſ. 2, 1052. i., non coll. Suid. 3, 205. m., Krb. Decr. R. p. I. p. 235. e. Munth. p. 316. e. D'Orv. Ch. p. 7. e. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. p. 254. A. e. Ind. Dem., cui add. 35, pen., Ael. V. h. cum N. ad 2, 42. p. 182. b. N. 5., Polb. Xen. Hell. Mor., Cyr. et Pol. Z., R. Or. V. 4. 8. And. et Lyc., it. Iſ. Pan. Mor. „qui imperium habet“ unde fortaſſis Bg. ceperis univerſe pro imperante, ut alibi iſto Lat. reddit τὸν βασιλέα et τὸν ἄρχοντα, quorum priori et alias Noſter dat adi. χρ., et ſyn. ἀγαθὸν 1, 4, 21., copulans idem utr. βασ. et πατέρα χρηϛὸν 2, 2, 18. it. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα 2, 4, 1. e. de eodem Pert., pro quibus hic utr. ſubſt. cum ſuo adi., ſed ad variandum ordine inverſo, quem mutat Bg. e P., huius deferens gradus alios, ut Sch. eundem cum Bg. in „ἀπ. *quum* amiſiſſent *patrem*“ quo Lat. (ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n.) etiam Stp. Th. aliunde utitur, idque etiam, ut hic, cum acc. perſ., cf. Ind. Thuc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. et Luc., ut in rem et animum Pertinacis in ſenatum Schott. lib. p. 16. i., ubi p. pr. m. „qui, ut popularis videretur, *principis ſenatus* nomen adſciverat“ e Dione l. 73. f. Xiph. 388, 24. πρόκριτος — τῆς γερουσίας κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐπωνομάσθη, *princeps* ſenatus *vetere* conſuetudine *cognominatus eſt*, quo neſcio an Noſter cum Bg. reſpexerit, neque, an ad 2, 2, 21., ubi populus Pertinacem πατέρα compellavit. A Cic. quidem pro Mil. c. 7. i. *ſenatus* propugnator, *atque illis quidem temporibus* paene *patronus* — *M. Druſus* dictus.

ἦν δ.) Sch. in v. ἦν „δ. τούτου, *metuebatur* hoc, δ. metus *erat* huius

ἐπεὶ, τούτῳ χαίρειν τοὺς στρατιώτας, ἤλπιζον. μιᾶς δήπου[h]

metus, quoniam ea re delectari milites intelligebant. 5. Uno

h) Ms. Ba. δή που κ., ſed diviſum δή που A. cum B. 1. R., v. N., et vitioſum δήμου B. 2. L. et Par. 1., cf. Fi. Plat. Phileb. p. 55. e.

rei“ diſcedente Bg., etiam a P. liberiore, ubi ad planiorem ſenſum expleas pron. dat. *αὐτῇ*, e pr. *βουλ.*, aut per ſyntheſin *αὐτοῖς*, quo et reſpicit ſq. plur. v. *ἠλπ.*, cf. 6, 7, 8., tenente G. Th. in adv. Bg. e P. cum Gr. al. tamen notionem huius loci „denuo, iterum“ ſed ignorante Stp. Th. formulam *δ. ἦν κ.*, cf. Ind. Dion. H. S. T. r. Fi. Aeſch. ex 3, 18. Soph. Ai. et Thuc. In ſq. *ἐπεὶ* Sch. reddit, ut 2, 4, 16. per *nam*, ubi punctum obtinet, ut in Bg. Lat. comma.

τούτῳ χ.) Intelligo *hac re*, vel *τῷ τυραννίδα εἶναι*. Alioqui *ταύτῃ* dicendum fuiſſet. *Steph.* Ad ultimam rationem reſpiciens P., omiſſam cauſalem *ἐ.* ſimul dedit in affini pron. rel. *quam*, dum neutrum, ad pr fem. *τυρ.* relatum, habet ſyntheſis genus, ſubſt. *πράγματι* ſ. *χρήματι* ſubintelligendo, cf. 2, 3, 3., unde redeas ad Lat. Bg., ſyn. illi Stp, qui tacet in Th. cum L. Boſ. Ell.; contra Cort. ad Sall. ponente in Ind. „*res ea*, pro id, poſt neutrum“ it. e Cat. 40, 4., cf. 1, 5, 20., in v. *χ.* P. ſequente partim Sch. „*cordi* eſſe *hanc* rem *illis*“ Bg. iterum act. exprimente per ſyn. paſſ., quod non eſt ap. Stp. Th.

ἤλπιζον) h. l. pro *ᾤοντο*, ut 8, 8, (3. m.), et in fine c. 1. eiusdem libri, ac ap. Herodt. l. 1. (1, 27. p. 12. l. 94.) *Κροῖσον δὲ ἐλπίσαντα λέγειν ἐκεῖνον ἀληθέα*, (*et* Croeſum *vera* loqui *ratum*.) Notum eſt, hanc vocem saepius in malam quoque partem adhiberi: ap. Hieroclem vero per iocum dictum puto *ἐλπίζω κἀμὲ νοσῆσαι*. *Stroth.*

Relicto P., (quem ſequitur Bg., neſciente eius Lat. Stp. Th.) etiam Sch. hinc reddebat *putabant*, quo de ſenſu alibi dictum, ut et de alio pro *metuebant*, qui et ipſe hic valeat.

μιᾶς δήπου) Malim *δέ που*. Et *που* eſt *ferme*. *Reisk.* Etiam P. hic *δὲ* refert, quod habetur quoque in ſimili loco 2, 12, 7. *δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν*, pro quibus hic variatur modo in v. ſyn. et in temporis ratione ac ſing., ut alibi confuſae ſunt iſtae voculae, ſed hic vulg., ſi divellantur, *δὴ*, pro igitur, procedere videtur, una voce editum reddente Sch. v. *δὴ* e. per P. *ſed*, contra uſum, ſed in *π.* „utique, *nimirum*“ quo ſenſu affirmativo et Bg. ceperit ſuum Lat., quanquam et pro ſaltem, cf. G. Th., etſi hac vi, qua reſtringat, non produnt, ſed illa aiente aliave, Heſ., non coll. Suid., Bud. C. Vig. Dev. Hoog. Op. L. N. T. Stp. Th. et Indd. Thuc. Xen. Mor. et Z., Iſocr. Mor., Fi. Aeſch. et Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1., R. Or. V. 4., cf. ſine Ind. Dem. 62, 19. 74, 18. 77, 17. 92, 21. etc. it. pro forte ſ. maxime 129, 4., it. ſyn. *δήπουθεν* 187, 27. 269, 25. 545, 13., cf. Heſ. Suid. et Ind. Luc., tum de *πού* enclitico in infinita notione Rſk. et pro Lat. *fere* it. *circiter*, v. Stp. Th. L. N. T. cum Kypk. T. 2., Bud. C. 1299, 31. Dev. p. 323. i. Ind. Ael. V. h. Lycophr. v. 201., cf. ſupra 1, 1, 5. m., ſed pro forte, ſ. fortaſſe, it. ni fallor, opinor, credo, Hoog. Op., Z. ad Vig. et Ind. Xen. M. S., *Ἀνβ.* Mor. Fi. Aeſch. Clark. ad Hom. *Ἰλ. ν'*, 225., cui add. *Ὀδ. β'*, 71. 164. *δ'*, 181. 193. Muſ. v. 27. Plat. Euthyph. p. 4. N. 3. e., pro aliquando, i. aliquo tempore, Ind. Plut. Hſ., qui non recte cenſet de altero ib. loco, ubi eſt eadem vi, aut pro forte ſ. alicubi, ut

καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται, ἕκαστος[i], τὸ καθ' αὑτὸν δεδιώς, ὑπανε-

certe ac altero die elapſo, plebeii quidem, quisque ſibi timens, recedebant, quive

i) Hoc comma noſtrum eſt, ut alterum poſt δεδ. etiam in A. al.

pro hoc ſ. aliquando ap. Luc. 2, 522. l. 50., ubi Gs. libere *tandem*, et pro interdum Ind. Fi. The., ſed pro ſane ap. Iulian. in Ind. Sb., qua notione aiente, a Dev. l. l. iam prolata, ſed improbata ab Hoog. Op., tamen equidem uti ſoleo in δήπου unius vocis, ubi figuram ἐκ παραλλήλου ſumo, ut copulentur per ſe duo ſyn. e notione affirmandi, pro quibus deinde liceat libere in Vs. adhibere unum Lat.; ſicut comparo illud πω ad notionem infinitam pro forte et *fere*, noſtrum *etwa*, cf. 1, 4, 8. m. μήποι. Tum Sch. in „δ. uno *die* et *altero*" cum Bg. ſeverior in copula, quam P., formulam, a Noſtro forte e Lat. ductam, nec Stp. Th. praebente, nec Ind. aliquo, ſed affinem Herdt., cf. Xen. Hell. Mor. 4, 1, 10. i., in v. δ. autem Stp. Th. hinc modo „*elapſo* die *uno* et *altero*, ſ. quum dies unus et alter praeteriiſſet, ſ. abiiſſet" in extr. tacite e P., nihil dantibus Indd. de v. cum ſubſt. temporis aliquo, et Sb. tantum hunc Noſtri locum ſine Vs., cum tamen ſit ap. Zoſ. 2, 18, 1. ὀλιγίστου χρόνου διαδραμόντος, quum *perexiguum* temporis *effluxiſſet*, et 2, 27, 6. χρ. δέ τινος δ., poſteaquam *aliquid* temporis *interceſſiſſet*, variante Noſtro in v. cum 1, 5, 1., ubi Bg. Lat. idem, cf. de Gr. v. in alios uſus Ind. Xen. M. S. et Abr. Dl. Th., it. Dion. H. S. T. 1. et Polb.

οἱ μ. δημ.) In δ. Sch. cum Bg., cf. 2, 5, 15. m. τὸ πληθ., hic ut ſit enallage caſus, primi quidem pro ſecundo τῶν δημοτῶν, cum v. ſing. ὑπαν. referatur ad ſing. pron. ἑκ., Bg. numerum verbi accommodante ad δημ., qua de enallage abſoluti nominativi, ſive ſubſt., ſive adi., non ſimul adiuncto particip., nominatim in partitione, quam indicat hic adi. ἑκ. potius, quam particula μὲν, a P. libere reddita, et referenda ad remotiora §. 6. οἱ δὲ στρ., ubi vulgo aſſumunt Lat. *quod attinet ad*, v. Koen. ad Greg. p. 33. ſqq. N. 61. ſq. Valck. ad Lesbon. p. 183. N. 22. Bud. C. 1453, 44. 51., ad Vig. p. 4. b. e. N. 8. p. 53. b. m. p. 339. a. Nr. 15. R. Or. V. 5. p. 646. N. 9. cum Ind. V. 6. p. 915. m. ſub *nominat.* ad Luc. 1, 493. N. 61. 3, 421. a. m. p. 637. N. 23., ad Diod. S. 1, 243. N. 67. it. 2, 270. N. 50. Abr. Dl. Th. p. 730. e. Ind. Dem. p. 308. i. Thuc. et Ael. V. h. v. *nominat.*, ſed Herdt. v. *enall.* Mox Sch. in artic. τὸ „κ. α. *ſuum*" ut 2, 3, 21. Bg. ad ſenſum dante in dat. perſ. ſyn., ſed G. Th. non explicante formulam, pro ſuis rebus, ſ. de ſuis rebus, commodis, vita, (per ellipſin ſubſt. μέρος, χρῆμα, πρᾶγμα, cf. 2, 5, 13. e. L. Boſ. p. 196. e.) timens vitae periculum et vulnera ad caſtra Praetorianorum, a quibus domum hic videntur recedere, quomodo ceperit noſtrum locum et P. in liberioribus ſuis, conſequens pro antecedente ponens, ſed Sch. „ὑπ. *clam*, ſ. *ſenſim* retro *abibat*" fere cum Stp. Th. „ſenſim recedo, ſ. ſecedo, ſenſim retro abeo, ſ. clam recedo, Herodi. οἱ μ. δημόται, — ὑπ., ubi tamen Bud. vertit, ſeceſſit, domum ex foro conceſſit. Sed ita interpretando, vacaret praep. ὑπὸ" cuius vim illam ſecundariam cum L. Ern., negligit quoque Bg., cuius Lat. ap. G. Th. etiam tantum habet ἀναχωρέω et ὑπείκω, cf. Loesn. Obſ. p. 4. i. *ſecedere*, quem unum locum reperi, ut affine ſubſt. ὑπαναχώρησις in Ind. Dion. H. S. T. 1. *receſſus*, ut in L.

χώρει[k], οἵ τε ἐν ἀξιώσει[l] ὄντες εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον[m], ὅπως ἂν μή τι δεινὸν[n] ἐκ τῆς ἐσο-

dignitate pollebant in remotiſſima ab urbe praedia profugiebant, ut ne quid mali ex futuro imperio praeſen-

k) Hoc comma, praeter Ms. Bg., fuit in A. 2. cum B. 1. R. pro colo Lu. et puncto rel., cum tamen omnia pendeant adhuc a pr. gen. conſq. διαδρ. λ. l) Mss. tres ἐν ἀξιώσεσιν λ., v. N. m) Ms. Ba. et Vi. π. πολ. ἀπεδ. κτ. et Ms. Ba. cum puncto poſt κτ., v. N. n) Mss. tres ὡς ἂν μὴ τὸ δειν., ſed Ms. Ba. iterum comma poſt ἂν vitioſum, v. N. Mox poſt καθ. colon cum Ms. Bg. in B. 1. R.

Ern., ſed ap. Stp. Th. iterum cum notione ſecundaria illa, quae per ſe hic valet, quanquam in aliis compoſ. redundante ὑ. praep.

ἐν ἀξ.) Rectius Cod. ἀξιώσεσι. Et in hac parte ſaepe a librariis peccatum eſt. *Stroth.* Finitio σει et σεσι non eſt ita ſimilis, ut lapſum ſuſpiceris librarii, ſed potius gloſſam per comparationem ex 1, 9, 6. e., praeter quem locum iſte Mss. plur. non eſt ap. Noſtrum, cum in ſing. conveniat et P., dubius hic in notione, ut duobus ſubſt. reddiderit, unde et Sch. in ἀξ, qui tamen in v. δημ. modo ſervarat unum „auctoritate *pollentes*" v. hoc Lat. retinente e P. etiam Bg., pro ſeveriori, *qui* que *in* dignitate *erant*, cf. l. l., ignorante formulam Bg. G. Th., ſed variante Noſtro cum 2, 2, 5. e. tum in praep., tum in expreſſo hic particip., ſed Bg. iterum, ut alibi, reddente τὲ, quod, pertinens ad v. ſq. ἀπ. finitum, effecit, ut comma poſt ὀντ. omitteremus cum Ox. et Pat., in rel. edd. repertum.

εἰς τὰ π.) Sch. in „κτ. *praedia* longiſſime *ab* urbe *ſita*" recte innuens ellipſin particip. κείμενα, aut ὄντα, ad adv. πορρ., ubi Bg. iterum aſſumit praep., cf. 1, 7, 4. e. 1, 11, 15. m., pro quo ἀπωτ. hic per gradum alium variatur, quam praep. Gr. ἀπὸ aliunde in noſtro adv. diſerte additam tenet Stp. *Th.*, in rectione cum gen. non monens de ellipſi, exprimens tamen eandem in Vs., et retinens Lat. adv., a Bg. hic iterum mutatum in adi., ad κτ. conveniens, cf. Suid. Ind. Aeſch. Fi. et Ariſt. K., it. ſine Ind. ſyn. Dem. πάνυ πόῤῥω 118, 20., in κτ. reddente Bg. e P. cum Ind. Sb. it. clam Stp. *Th.* v. e. „κτ. praedium, Herodi. εἰς — ἀποδιδράσκουσι. Hac autem in ſign. ap. ipſum etiam Dem. legiſſe mihi videor" cf. l. l. Noſtri, quae et Sb. Ind. compararat, in v. ἀπ. Sch. „*recedebant* in *praedia*" reddente per ſyn. P., ſed Bg. Lat. non tenente Stp. Th., ſed cum L. Ern. ad praep. propinquius *aufugere*, quod ap. G. Th. cum ἀποφεύγω, ut in Bg. etiam, ubi et vicinius προφεύγω „procul fugere, aut quantum quis poſſit fugere" quorum neutrum huc aptum, primumque ob adiunctum πορρ., ut potius pro ſimpl. poſuerit Bg. Sed Mss. tranſpoſitum v. ἀπ. intra ſubſt. hiatum, quem Gloſſator in eadem vocali vitare voluerit, ab alia parte et vocali admittit tamen.

ὅπως) Cod. ὡς ἂν μὴ τὸ δ. Definiri vix poteſt, utrum ὅπως, an ὡς legendum ſit. Illud τὸ vero vitioſum eſſe apparet. *Stroth.*

De τὸ ſane mendoſo liquet aeque, ac de gloſſa in ὡς, cf. 1, 1, 1. m., ſeverius hic, quam ibi, reddente Bg. δ. μ., ſed per aliam formulam et gen. in adi., ſecus ac Sch. e P., ſervata tamen cum Bg. praep. „ἐκ — ex *imperio* malum *pati*" quam cum v. πασχ. tenet Stp. Th. 3, 62. A. e.

μένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. οἱ δὲ στρατιῶται, ἐπεὶ τόν τε δῆμον ἡσυχάζοντα ἔγνωσαν, μήτε τινὰ [o] τολμῶντα ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, ἐμε-

tes paterentur; milites au-
6. tem ubi populum quietum eſſe intellexerunt, neque quenquam audere perſequi imperatoris caedem, ipſi qui-

o) Ms. Bą. μήτέ τινα λ., qui accentus et in A. 1., variantibus aliis edd.

ex Eur. Hec. v. 252. cum Lat. eadem, ſed ap. Luc. 2, 606. l. 56. ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα λ. patiuntur *a* ruſtico, *quae*, per ſyn., ut ap. Kypk. 2, 278. m. e Ioſepho, pro qua Gr. ὑπὸ ſ. πρὸς hic Noſter variat, cf. 2, 2, 20. et 1, 17, 22. i., ut aliam ἀπὸ recte explent Camerar. hypomn. ad Theogn. v. 1003. in v. cum gen. rei; ad Lyſ. R. Or. V. 5. p. 233. N. 7. Marklando ſcribente haec „Herodi. 2, 21. ὅπως — ἐσομένης ταραχῆς παρόντες π. Ita legendum. Vulgo et illic ἀρχῆς“ contra libros omnes et ipſum P., qui recte, ad ſenſum, abſtractum pro concreto, refert „*in* eligendo *ſucceſſore*“ pro imperatore, vel ſic libere fut. ἐσ. retinens, quod et ipſum ſit contra Markl., cum tumultus ac turbae non poſtea memorentur, cf. mox ſq. §. et 20., et lectionis vulg. commodus ſit ſenſus, ut proceres iſti, iidem, credo, et ſenatores, timuerint ſibi a futuro imperatore, in primis ſi a militibus, ut factum narratur deinceps, deligendum cognoverant, quod Pertinacis amici eſſent nimis palam, quam rem poterat aliquis ſucceſſor, peior Iuliano et Severo, vindicare.

παρόντες) Leisn. ad m. M. Bg. „quod in Vs. omittit Bg.“ forte e P., ſed et potius ſcriba iſtius, iam reſtitutum a nobis, cum ad plenam ſententiam requiratur, et in v. ſupplementum aliquod, v. c., ἐν αὐτῇ, τῇ πόλει, aut ἐκεῖ, cf. in rem infra ad §. 12. e Xiph.

ἡσυχαζ.) Huc reſpexit P. in ſuis ad §. 4. e. ὑπανεχ., quem Bg. ſequitur hic, ſed partim Sch. in „ἡσ. *quietum*, a tumultu“ notione ſic conſtituta verbi, latius patentis, fere cum Stp. Th. aliunde, „ἡσ. dicuntur, qui tumultuari deſinunt“ et nihil amplius agunt infeſti, cf. Ind. Thuc. cum Schol., in ἐγν. Sch. etiam partim e P. dante *cognoverunt*, quod vicinius cum Gr. n. eſt ap. G. Th., non item Bg.

ἐπεξελθ.) imperatorem interfectum vindicare velle. Paulo poſt §. 22. hoc ſic exprimit, ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι, vindicem eſſe velle crudeliter interfecti imperatoris. Utrumque v., et ἐπεξελθεῖν et ἐπεξιέναι, eodem ſenſu aliquoties adhibet Antiph. Or. 1. p. 15. et 19. Idem Or. 2. p. 29. ἐπεξελθεῖν cum caſu quarto ponit, οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον, homicidium *perſequentes*, i. e. homicidium ulciſci cupientes, cf. Lyc. adv. Leocr. prope fin. p. 214. *Leisn.* Noſtrum non eſt recenſere h. l. omnes verborum ἐπεξέρχεσθαι et ἐπεξιέναι ſignificatus, qui e Lexx. petendi ſunt. Notiſſimus ille eſt, ubi *in ius rapere* aut *accuſare* ſignificat, ac cum dativo perſonae et genitivo criminis conſtruitur, ut ap. Plat. in Euthyphr. 4. τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι et centies alias. Hoc loco autem pro ἐκδικεῖν ponitur, quo ſignificatu haud adeo frequenter occurrit, niſi quod Herodianus eodem aliquoties ita utatur, ut in fine huius cap. de hac ipſa Pertinacis nefaria caede, τοῖς οὕτως ὠμ. — ἐπεξιέναι, et infra c. 9. ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι, ac in eodem cap. bis ἀμῦναι καὶ ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. Quum igitur αἷμα nihil

νον μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους [p], κατακλείσαντες ἑαυτούς. ἀναγαγόντες [q] δὲ τοὺς εὐφωνοτά-

dem manſerunt intra murum

7. incluſi; conſtitutis autem, qui vocaliſſimi ex ipſis

p) Hoc comma nobiſcum erat in A. et B., ut mox poſt ἑαυτ. in B. 1. L., ubi Stp. cum al. colon, pro puncto rel. q) Ms. Ba. ἀνάγοντες λ. v. N.

aliud ſit, niſi φόνος, facile intelligitur, ἐπεξελθεῖν τῷ τ. β. αἱμ. interpretandum eſſe, *vindicare* imperatoris *caedem*. Mox ipſe noſter ait, ἐκδικηθῆναι τὸν ἐκείνου φόνον. *Stroth.*

Non tam de ſenſu formulae quaeritur, quem et vidit P., et inde partim Sch. „αἱμ. *ſanguine*, per caedem effuſo, — ἐπ. *perſequi*, ſ. *vindicare* ſanguinem *caeſi principis*“ quam de bonitate ac vetuſtate eius, quoad v. ἐπ. noſtro datur hic dat. rei αἱμ., quem ignorant N. ad Thom. M. p. 336. ſqq. et Stp. Th. cum Indd. Thuc., it. ad Schol., R. Or. V. 4. 6. 7. 8., ubi e Lyc. plane nihil, ne ille quidem locus, quo Leisn. reſpexerit, V. 4. p. 239. l. 7., it. Dem., cui add. 1323, 25. 1329, 27. 1333, 21., Luc. Pal. Fi. v. ἐπεξιέναι, Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. et Rsk. An. ad Gr. ſcr. V. 1., it. Dion. Caſ., unde notaram modo „3) vindicare, punire, cum dat.“ nec tum, utrum perſ., an rei, quales caſus ſunt ap. Zoſ. 1, 11, 1. τοῖς τὰ Μακρίνου φρονήσασιν — ἐπεξελθόντος, quum *de* iis, *qui* Macrini *partes* ſecuti *fuerant*, — poenas *ſumſiſſet*, et 4, 40, 4. e. ἐπεξελθεῖν τῇ τῶν βαρβάρων ἀσελγείᾳ καὶ ὕβρει βουλόμενος, petulantiam *et* iniurias *barbarorum* punire *volens*, afferente Bud. C. 129, 12. etiam haec univerſa tantum „Herodi. pro ulciſci mortem cum dat., de caede Pertinacis loquens“ nullo ſubiecto loco, non repetente illa Stp. Th., ſed tantum notionem tropicam, quam et refert Heſ. 1, 1327. i. ἐπεξέρχεται, ἐκδικεῖ, ubi N. reſpicit modo locum V. T., dat. pendente a praep. prima, qui caſus cum v. eſt in alio ſenſu ap. Sb. Ind. e Iul. 846, 17. τοῖς Παρθικοῖς πράγμασιν ἐπεξελθεῖν, *ſe* bellum *Parthicum* ad *extremum* usque *exſequi*. Hic cum Sb. Ind. ponit Lat. Bg., e Sch. forte, ap. G. Th. cum Gr. al. nec ſubſt. Bg. aut ſimili, at „*exequor*, — διεξέρχομαι, (486, 58.) *mortem* alterius *exſequi*, pro ulciſci, ſ. iudicio perſequi“ e ICtt., comparante noſtrum Gr. ad hoc Lat. etiam Caſ. ad Suet. Caeſ. c. 67., ſed deſerente Noſtro veterum cum hoc v. caſum rei quartum, v. c. φόνον, quo de infra, et tamen tenente analogiam in v. cum dat. perſ., qui habetur ap. Thuc. Ind. ex 188, 60., cf. l. l. e Dem., nihil praebente G. Th. in Latt. ſeverioribus, ut manendum ſit hic in illis duobus ſupra affinibus, in quibus etiam quaedam eundi notio ineſt, denique variante Noſtro cum 2, 5, 10. m. βασιλείῳ — αἱμ. pro adi. per gen. ſubſt., it. in addito art. et alio ordine verbi cum §. 15. m. ib. ἐντ. τειχ. ἔμ., ubi retinet Bg. e P. libere pron. iterum, non item tempus v., pro aor. 2. forte cum cepiſſet, membrum quidem, a P. omiſſum, ſervans ſq. κ. ἑ., quo de v. l. l., ſed tamen modo per ſyn. rationem, act. v. cum pron. mutando in paſſ., ut P. 5, 8, 12. e., quae Noſtri formula valet pro clauſis portis et aditu omni, cf. l. l. et 2, 5, 15. e., tenente G. Th. Lat. Bg. cum Gr. n., cf. Stp. Th. aliunde, qui formulam modo habet e Noſtri loco illo altero, nec mihi repertam alibi, cf. L. N. T. Ind. Thuc. R. Or. V. 4. 8. Dem. Iſ. Pan. Mor. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Ael. V. h. Luc. Abr. L. Ariſt. Dl. Th. et Auct.

ἀναγαγόντες) In Ms. alio tempore, ut alias, praeſ. pro aor. 2., ſit po-

τους ἑαυτῶν ἐπὶ τὸ τεῖχος, προσεκήρυττον [r] ὤνιον τὴν βα- | eſſent, ſupra murum, promulgabant venalem principa-

r) Ms. Ba. προεκηρ., uti Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel., v. N.

tius error in omiſſa γα ſyllaba e pr. ſimili αν ſ. να, (cum olim defuerint accentus, unde hic dirimi res poterat,) quam ingenium librarii in copulando diverſo tempore, atque adeo praeſ. cum impf. προσεκ. et ὑπισχν., quia, praeter Mss. rel., etiam P. in vulg. manet, e quo Bg. retinet paſſ. et formulam Lat., it. Sch. partim „*quum* ſurſum *duxiſſent*, ſ. *conſtituiſſent* ſupra *muros*" in primo vim praep. propriam et phyſicam innuens, fere cum Stp. Th. aliunde v. i., e quo alibi laudavimus v. in notione ſimplicis, quo Bg. ſpectarit. Sed in εὐφ. Stp. Th. ſine loco ipſo „ap. Herodi. τ. εὐφ. P. vertit *vocaliſſimos*, quum ille intellexerit μεγαλοφωνετάτους" unde idem in m. P. periphraſi utitur in ſuam ſententiam, ut tamen et G. Th. cum Gr. n. explicet „*vocalis*, — quod eſt ſonorum et multae vocis" i. magnae fortisque, cf. Diod. S. 2, 9. i. τοὺς εὐφ. τῶν ὑποκριτῶν, hiſtriones *voce* longe *praeſtantiſſimos*, ubi Bg. gen. cum ſuperlat. per praep. adiuvat iterum, ſed hic ſimul aſſumto particip. ὄντας, eoque reſoluto per pron., ad quod aliud abit P.

προσεκηρ.) Scribo προεκηρ. *Steph.* ὅτε δὴ καὶ πρᾶγμα αἴσχιστόν τε καὶ ἀνάξιον τῆς Ῥώμης ἐγένετο. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν πωλητηρίῳ τινὶ καὶ αὐτή, (ſc. Roma, addit N. Ox.) καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς πᾶσα ἀπεκηρύχθη, καὶ αὐτὰς ἐπίπρασκον μὲν οἱ τὸν αὐτοκράτορα σφῶν ἀπεκτονότες, *accidit* autem *tum* res *turpiſſima* urbe que Roma *plane* indigna. *Namque ſicut in foro et mercatu quodam* et *urbs* et *imperium* (ſummum) eius *venale* edictum *eſt*, vendentibus (ea) *principis* ſui *parricidis*. Merebantur iſta e Dione (Xiph. S. 391, 37.) huc adſcribi. *Boecl.* De venali urbe, venali rep., ſaepe multi queſti, v. Senec. de conſtant. 1. e. Sall. Cat. 30, 4. Iug. 35, 10. Liv. ep. 64. *Leisn.* In Ven. προεκ. male exſtat, pro προσεκ. *Strotb.*

Hic Ing. non ſunt obſecuti Stp., et Sch. in vulg. partim e P. „*imperium* edicebant *venale*. Stp. et Sb. mavult legere προεκ." qui Sb. in Ind. „προσκηρύττειν pro προκ." ambigue iterum, proferente L. Ern. utr. Gr., et „προσκ. per praeconem indico" quod tantum reperi in Ind. Luc. e 1, 608. l. 76., ubi ſine Var. L. et N. προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους, praeconio *huc* evoca *philoſophos*, ſed προκ., praeter Stp. Th. aliunde et ſine Lat. Bg., Lexx. Baſ. et N. T., quoque per Indd. R. Or. V. 4. 7. Iſ. cum Lat. Bg., Xen. Mor. Ἀγβ., ſ. Laced., tacente Ind. Z., Ael. V. h. et Dion. H. S. Γ. 1., ut, quanquam confuſio iterum incidere in praepp. potuerit, tamen ſe ſuſtineat προσκ., etiam ex illo προσκηρυκεύεσθαι, quod cum altero προκ. tenet L. Ern., quanquam ſenſu diverſo, in Var. L. προκ. ſervatum ap. Thuc. 306, 95., haeſitante Abr. in Dil. p. 412., ſed προκ. ſine Var. L. habente Ind. R. Or. V. 4. et 8. And., nullo autem formulam Noſtri, ſed tamen v. Gr. cum acc. rei alio, in adi. porro Sch. cum Latt. iisdem ponente in ed. Bc. 1. προσκ., ſed in 2. προκ., ut Stp. Th. ſine Vs. hinc „προεκ. ὠ. τ. β." cf. Ind. Dion. C. ὤν. τὴν ἀρχὴν ἀποδέχεσθαι, cum Zoſ. 1, 7, 5., per ſyn. ſubſt., quo mox Noſter variat, praebentibus rel. Indd. adi. vel abſolutum, ut Dion. H. S. T. 1. et Gs. Chr., vel cum alio ſubſt., Luc. Xen. Bach. R. Or. V. 4. 7. Iſ. Dem. ſed de perſ. ib. V. 8 Din. cf. Heſ. non coll. Suid.

σιλείαν [ſ], τῷ τε πλεῖον [t] ἀργύριον δώσοντι ἐγχειριεῖν ὑπισχνοῦντο τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τῶν ὅπλων αὐτὸν ἀνάξειν ἀδεῶς εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν [u]. ἐπεὶ

tum, eique, qui plus pecuniae daret, tradituros ſe pollicebantur imperium, et cum armis ipſum deducturos tu-
8. to in imperialem aulam. Qua

ſ) Hoc comma cum Ms. Bg. pro Stp. et rel. colo, it. puncto al., potius nobis viſum. t) *Ms. Ve. et Vi.* πλέον λ., v. N. u) *Ms. Ba.* ἀρχήν. ſed in marg. legitur: γρ. αὐλήν. *Mart.* v. N.

πλεῖον) Mss. forma alia fuerit minus ex errore litterarum, quam ingenio et gloſſa per comparationem aliorum locorum Noſtri aut ſcriptorum, variante utr. forma et alibi, cf. Fi. Plat. Ap. S. p. 101. N. 15. et Gottl. Thuc. Or. Per. p. 78. N. 29., cum ſit recta utr., v. Heſ. 2, 975. N., non coll. Suid. 3, 128. e., ad Moer. p. 294. N. 3., ad Thom. M. p. 719. N. 5., D'Orv. Ch. p. 200. e. Ind. Dem., et quae inde alibi proferemus ad πλέον, ἢ λ., L. N. T. et Stp. Th. aliunde, qui et in rel. tacet formulam Noſtri, illam quidem Lat., cf. G. Th., ſed et Gr., v. Ind. R. Or. V. 6. v. ἀργ., in adi. gradum alium tenente P., ſed Sch. cum Bg. faciente, at in „δ. *daturo*, — ἀ. *nummos*" in extr. ſere cum Stp. Th., ut moneat de argento ſignato, cf. Ind. Fi. Pal. Aeſch. et The., ſed Bg. cum P. mutante caſum in ἀ. neceſſario, et particip. fut. reſolutum per duo pron. in impf. coniunctivi, ob proximum inf., per part. fut. redditum, cum Sch. etiam, qui tamen v. *eſſe* adiunxit et ſubſt. Bg., a P. ſemel modo poſitum; Noſtro per copiam et variationem Gr. ponente pro pron. αὐτὴν, e pr. τὴν βασ., quod pron. vitarit ob proximum idem, varians quoque per ſubſt. cum 2, 1, 20., dum non tenet Stp. Th. inf. huius v., ſed formulam tamen ex alio Noſtri loco poſt Lat. Bg., cf. per paſſ. Ind. Luc. et Diod. S.

βασ. αὐλ.) Ms. varietas, *infra recurrens*, *hic* quidem mendoſa eſt ob adiunctum v. ἀνάξ., tautologiam eadem inducens inanem cum pr. ἐγχ. τ. ἀ., cum, praeter Mss. rel., etiam P. oſtendat vulg., unde partim Bg., ſed reſtituens omiſſa διὰ τ. ὅ. e Sch. in ὅπ., vel e caſtigata Vs. P., quoad praep., in qua Gr. ignorat Stp. Th. formulam hanc Gr. et Lat., non item modum vertendi ſyn. per Lat. nudum abl., unde hic *armis*, ubi praep. eſt in notione modi ſ. inſtrumenti, cf. Poſſ. Sy. p. 106. Vig. p. 567. Nr. 3. p. 570. N. 81. e. Fi. ad Well. p. 367. ej. Ind. Aeſch. v. i. Xen. Pol. Z. et Iſ. Ev., variante Noſtro pro ſuperioribus τοῖς ὅπλοις et ſine artic. ὅπλοις, ſicut infra per δι' ὅπλων, cf. Luc. 3, 588. i. et Abr. L. Ar. p. 215. e. ſed ſyn. μεθ' ὅπλων (Bg. illam, cum non repererim σὺν τοῖς ὅπλοις) R. O. V. 4. v. ὅπλ. et ſine Ind. Dem. 474, p. 481, 20. 585, 27., ferente G. Th. modo in ſubſt. nudum abl. cum v. v. nec Bg. formulam in praep., quam tenet tamen Lind. Ell. p. 193. m. e Gell. ut *cum telo* Cort. ad Cic. ep. 1, 1, 7., ad quam analog. Noſter, ut in v. ἀν. (cf. 2, 3, 1.) cum adv. ἀδ., ubi Lat. Bg. e P. aliunde etiam ap. Stp. Th.

ἐπεὶ) De lect. alia Stp. Th. cf. 1, 4, 19., ubi hunc locum tenuit ſine Vs., ut in v. κ., ſed tanquam alium e „l. 4." qui nullus eſt, et ſine δὲ, nec Bg. Lat., ap. G. Th. ſine Gr., ſed cum noſtro in *praeconium*, quo uſus Stp. ad P. m., ſed Sch. „κ. edictum *increbuit*, — δ. *vulgata* eſt *praedicatio*" Bg. iterum δὲ cum art. τὸ pro pron. demonſtr. mutante in

δὲ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν, οἱ μὲν σεμνότεροί τε[x] καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, ὅσοι τὲ εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι[y], λείψανα ὀλίγα τῆς Κομμόδου τυραννίδος, οὔτε προσῆλθον τῷ τείχει, οὔτε

promulgatione divulgata, honeſtiores quidem et graviores ſenatorii ordinis, quive patricii et adhuc opulenti eſſent, reliquiae exiguae Commodi tyrannidis, neque acceſſerunt ad murum, neque

x) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.*, ut alibi ante vicinum καὶ, v. N. y) In Ms. Ba. deſunt ſigna () parentheſis a λειψ. — τυρ. *Mart.* Quae fuerunt modo in Stp. et rel.

relativ., ſed hic ſimul coni. ἐπεὶ cum v. finito in particip. abl. conſeq., cf. 2, 2, 5.

σεμν. τε κ.) Ms. rem hic et Latt. Inttp. tenent, ut alibi, faciente Sch. cum P., cui modo adv. comparativi adiicit in „σ. *gravitate* magis *praediti*, — ε. conſtanciores, *auctoritate* magis *praediti* e *ſenatu*“ quorum adi. Bg. ſecundum ap. G. Th. ſaltem cum notione eius, quia „quae gravia ſunt, loco non facile moventur: hinc *gravis* eſt virtutis nomen, quatenus (quis) ſe huc, illuc impelli, ac demoveri (a ſententia, propoſito, virtute, fide, rel.) non patitur“ cf. 839, 60., quales et ſunt *illi* Sch. et noſtratium *geſetzte*, cf. Exc. ad 1, 2, 6., tropo aliunde ducto, ſed ſyn., cum Gr. dicantur a *ſtando*, et ſtabiles ſemper ac firmiter, quod h. l. in εὖ ineſt, quam voculam negligit in v. Stp. Th., e P. reddens hunc locum, et hinc tantum afferens de perſ., ut ſine Vs. Ind. Sb., ubi aliunde de re tropice, it. cum ſyn. ἡ. καὶ βαρεῖα ἁρμονία ej. Dion. H. T. 2. Foeſ. O. et Suid. ſed phyſice Poll. 2, 16. et 9, 38. ex Hom., cf. Ind. Ern. et ad Heſy. (ubi et v. εὐσταθεῖν, quo de cf. Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1.) ſed de perſ. tropice etiam ap. Char. 1, 2. e. p. 4. l. 20. Καλλιῤῥόη μὲν οὖν εὐσταθής, Rs. Vs. p. 5. l. 11. *C.* quidem *conſtantis* eſt *animi*, copulante hic Noſtro adi. virtutum e genere et forma.

ὅσοι τὲ) Bg. fere e P. ſupplet v. ἦσαν, ut 1, 6, 2. m., vertens hic aliter pron., ſed tamen, ut alibi, it. τὲ, et ἢ, in quo P. hic ſeverior, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. et 1, 6, 8. m., Sch. faciente cum P. partim in „λ. reliquiae *tenues* hominum“ quo addito ſubſt. definit magis Gr., de re quoque uſitatum; in qua appoſitione, proprie ſupplentur pron. relat. et v. ſubſt., οἳ ſ. ἃ ἦσαν λ., et ſubſt. reſolvitur in adi. affine, (*qui* erant *reliqui pauci* ſ. parvo numero ex Commodi ſaevo imperio, ſ. qui pauci relicti erant, nec caeſi, a Commodo tyranno,) pro quibus hic, ob iam praec. pron. ὅσ., explebitur ſola particula ὡς, Lat. *tanquam*; tenente G. Th. de perſ. (ſed ſine perſpicua explic.) non autem Gr. Stp. Th. nec Ind. Sb., ubi tamen aliunde de re cum gen. rei, cf. Long. Mor. Phoc. Luc. ubi et de perſ. it. Lyc. cum Heſy. non coll. Suid.

προσῆλθ.) In hoc v. Bg. per duplicem praep. e P. §. 11. it. Stp. ad m. et in Th. aliunde, etiam in ſq. adi. ἐπ., ubi G. Th. ſimpl. ὀνειδ., pro quo noſtrum compoſ. haud dubie ponitur, tacente Z. ad Vig., cf. Ind. Dem. et Cell. Eutr. Met., iungente iterum Noſtro ſyn. adi., cum et Bud. ap. Stp. Th. ἐπ. per Lat. Bg. in pr. ἐπ. reddat, ſed ut hic quoque

ἀπρεπῆ καὶ ἐπονείδιστον χρήμασι κτήσασθαι τὴν ἀρχὴν ἠθέλησαν[z]. Ἰουλιανῷ δέ τινι, 9. turpem ac probroſum dominatum pecunia comparare voluerunt; ſed Iuliano

z) Colon hic in Stp. al., ut in Ms. Bg.

ſit genus cum forma, quatenus ἀπρ. eſt, quod per ſe indecenti modo paratur, ſed ἐπ., quatenus *dictis* et verbis indecorum iudicatur, ſive quoad prius opinionem turpitudinis habet ac commovet, ſed poſterius dicta contumelioſa; modum iſtius maculae Noſtro ſtatim adiungente per abl. χρημ., in medio ſic poſitum, quaſi ad adi. praemiſſa pertineret, ſed e P. remotum in alium locum a Bg., qui in v. κτ. negligit cum Stp. in marg. et Th. vim med., qua de cf. lib. de V. med. Dreſ. et W. it. Cl. ad Hom. 'Οδ. ξ', 4. Ind. Iſ. Ev., Fi. Aeſch., ſed cum acc. perſ. Luc. e *1, 8.* l. 85. Plut. Hſ. Xen. Cyr. Z. Thuc. Hom. Soph. Ai., ubi et cum acc. rei qualiscunque, ut, praeter L. N. T., ap. Theogn. Herodt. Thuc. cum Or. Bau. R. O. V. 6. 8. And. Din. et Dem. cui add. *153, 27.*, Iſ. Ev. ſed Mor. Pan. *p.* 27. m. 32. l. 4. 95. i. 118. i. Xen. 'Αvβ. et M. S. 4, 2, 9. Fi. Ae. The. et Pal., Polb. Ael. V. h. Aeſ. Fa. Eutr. Met. Cell. et Luc. ubi et cum noſtro ſubſt. 3, 216. ult. ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν καὶ κατέσχεν, *Pergami* imperium *peperit* (ſibi) *pariter* ac *tenuit*, ſed cum affini et ſimul adv. Iſ. Ev. p. 37. l. 5. κάλλιστα κτησάμενος τὴν βασιλείαν, et p. 19. l. 5. τὴν ἀρχὴν — παραλαβεῖν —, ἢ κτησάμενος (αὐτὴν) ὁσίως, λ., at ib. e. τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχὴν, Πέρσαις δὲ κτησάμενον, ubi cum dat. perſ., (qua de rectione v. Ind. Fd. et Krb. Obſ. ad N. T. p. 165. i., de mea quidem ſententia ut maneat quidem notio v. pro parare, efficere, procurare, ſed pereat vis med., idque iter pro act., ut cum diſerte additur pron. dat. αὐτῷ ap. Soph. Ai. v. 983.) porro cum abl. rei, ut inſtrumenti, Ind. Soph. l. l. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. Iſ. Ev. p. 24. m. Ael. V. h. ex 12, 60. e., nullo praebente Noſtri caſum abl., *cui tamen* par formula illa per praep. cum gen. ſubſt. in N. T. Act. 8, 20. τὴν δωρεὰν — διὰ χρημάτων κτᾶσθαι, (variante Noſtro pro §. pr. διὰ τῶν ὅπλων,) it. cum ἐν R. Or. V. 6. p. 618. i. et Poſſ. Call. p. 632. *i.*, ubi et cum παρὰ, ut cum ἀπὸ p. 560. m., quibus par quoque ille gen. pretii nudus N. T. Act. 22, 28. πολλοῦ — ἐκτησ., ſed cum adv. Ind. R. Or. V. 4., tum Heſ. 72, 360. e. p. ſq. e., non coll. Suid. 2, 384. *i.*, ut in criticam partem, ubi confuſum pro κτίσασθαι; v. W. de V. med. p. 48. Ind. Call. et Herdt., ubi et de augmento, ut ap. Foeſ. O. v. κτιζ., ſed act. in Ind. Xen. Bach.

'Ιουλ.) Ap. *Dion.* Caſ. 1233, 95. Ἰουλιανὸς ὁ Δίδιος, τὸ γένος βουλευτικὸν, quae tamen in ed. Sb. Xiph. non reperiebam, et Spartian. in Did. Iul. c. 2. T. 1. p. 574. m. *fuit* conſul *cum* Pertinace, *et* in *proconſulatu* Africae *eidem ſucceſſit*, *et ſemper ab eo collega eſt et ſucceſſor appellatus*, ſed Aur. Vict. de Caeſ. 19, 1. ſq. ex *praefectura* vigilum *ad* inſignia *dominatus* proceſſit. '*Genus* ei *pernobile*, rel., in epit. 19, 1. ſq. *Did. Iul.*, ortu *Mediolanenſis*, — vir *nobilis*, ſed univerſe Eutr. Met. 8, 9, 1. et Zoſ. 1, 7, 5., Iulianum hunc tacente prorſus Iuliano in Caeſſ. ap. Sb., ſed Noſtro hic non variante in ſubſt. ἀρχ. cum §. pr., quanquam de dignitatis diverſo genere, cf. in formulam rel. 2, 3, 9. e., ubi Bg. ſeverior, brevitatem ſuam hic ducens e P., aut marg. huius e Stp., qui in Th. v. ὑπ. e. hunc locum ſubiecit priori illi ſine Vs., ignorans perf. hoc particip., ubi Ind.

ἤδη μὲν τὴν ὕπατον τετελεκότι ἀρχὴν, δοκοῦντι δὲ ἐν εὐπορίᾳ χρημάτων εἶναι, ἑστιωμένῳ[a] δὲ[b] περὶ δείλην ἑσπέραν, διηγγέλ-

cuidam conſulari viro, qui abundare pecunia exiſtimabatur, epulanti circa veſperam, nunciata fuit milita-

a) Ms. Ba. et Vi. ἑστιωμένων v. N. b) Ms. Vi. δὴ v. N.

Sb. „functus *conſulatu*“ unde partim Sch. „*functo* conſulari poteſtate“ pro ſeveriori *imperio* ſ. magiſtratu, ſine adv. ἠ., omiſſo et a P., quem ſequitur Bg., (quia id iam ineſt in Lat. adi.,) etiam in oppreſſo μὲν et δὲ, ſed per Lat. aliud ſyn. paſſ. reddit v. δοκεῖν, quo de Kypk. 1, 246. e. „in primis δοκεῖν abundat, ſi de opibus ſermo eſt. — Ab Herodi. l. 2. Iulianus imperator δοκῶν ἐν εὐπ. χρ. εἶ., opibus *abundaſſe* dicitur“ cuius canon ille de v. δ. redundante falſus eſt tum ſic, ſi v. δ., ut Lat. *videri*, ſumitur cum P. et Bg., tum e facto *ipſo*, et quia a militibus Iulianus tantum creditus eſt dives, ſed fruſtra, et mendax deprehenſus, cf. cap. ſq. §. 2. ſq. Tum Sch. in „εὐ. *abundantiam* pecuniae *habere*, — ἐν — divitem *eſſe*“ formulam v. ſubſt. cum praep. et nom. ſubſt. hic contrahente Bg. in v. affine illi ſubſt., e Stp. ad P. m., ignorante in Th., ut me aliunde, Gr. formulam, a Noſtro forte tantum ex analog. factam, ubi procedebant, credo, Lat. *in* affluentia *divitiarum eſſe*, cf. G. Th.

ἑστιωμ.) In Mss. manifeſta hic iterum confuſio eſt vocalis ῳ ſine iota cum ου, formulam P. aliam ſyn., e praep. cum ſubſt., deferente etiam Sch. per *coenanti*, ſed Bg. iterum ducente Lat. e Stp. ad m., quod ille etiam habet in Th. aliunde, ut Gr. n. Gs. in „*convivor*, — convivium facere, *epul.* — laute et ſplendide edere, (ac bibere, ut mox ap. Noſtr. ſequitur,) convivari“ cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Luc., ſed ſine Ind. Dem. 1356, 18., tum Heſ. 1, 1469. i. p. ſq. m., non coll. Suid. 1, 872. e. it. p. ſq. m.

δὲ) Videtur δὲ delendum. *Reisk.* Quod ſane nec P. habet, nec Bg. inde, aut e Stp. ad m., putantes illi fortaſſe ortum e ſq. ſyllaba πε ſimili, ſed ut procedat aut pro τὲ, quomodo alibi, utque poſt μὲν bis ſaepiusque δὲ, v. c. ap. Xen. M. S. 2, 7, 9. 12. it. 2, 8, 6. e., aut poſt interiecta membra duo participp. in reditu ad rem et perſ. pr. Ἰουλ. τινὶ, pro *igitur*, ſ. inquam; quorſum tendit Ms. δὴ, e gloſſa potius, ut alias, quam confuſo ε et η, cum Mss. rel. ferant vulg..

περὶ δειλ. ἑ.) Eodem modo infra l. 3. c. 12. (§. 16.) loquitur. Neque ap. alios Gr. hoc loquendi genus infrequens eſt. Sic Thuc. et Dem. dicunt π. τ. ὀψίαν. Videtur tamen δείλη ita pleonaſtice adhiberi. Nam aliis quoque diei partibus iungitur, ut δείλης ἑώας, δείλη μεσημβρία. *Stroth.*

Sch. cum Bg. in π., ſed in δ. „π. δ. ſub *veſperam*, — et addito ἑσπ.“ ſine Vs, ut Ind. Sb. „π. δ. ἑ. —, quod et π. δ.“ quae redeunt ad eos, qui alterutrum putant redundare, aliter aliis rectiusque ſtatuentibus, v. ſine Ind. ad Luc. 2, 735. N. 36. ad π. δ. ὀψίαν, *circa* ſeram *veſperam* „duplex enim erat veſpera, prior et ſerior. Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior, cum ſol occideret“ quae Graevii longius explicantur a Caſ. Ex. Bar. 16. p. 339. a. e., non male comparante duas Hebraeorum veſperas, ad Poll. 1, 68. a Kuhn. N. 53., ad Xen. Ἀνβ. 1, 8, 5. i.

θη [c] τὸ ϛρατιωτικὸν κήρυγμα παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην. ἦν γὰρ καὶ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώ-

ris promulgatio in vino et crapula. Erat enim ex iis, qui 10. ob vitam parum ſobriam

c) Mss. Ba. et Vi. διηγγέλη v. N.

a Moro, cf. Suid. 1, 530. i. Heſ. 1, 902. i. p. ſq. e. et 997. m. Schol. Theocr. Id. 10, 5. et Thuc. 3, 74., Tim. L. Pl. R. p. 55. Thom. M. p. 202. Moer. p. 132. Bud. C. 1359, 39. Stp. Th. aliunde, Vig. p. 82. L. Boſ. Ell. p. 126. m., ubi et huc ſpectatur ſine Vs., quam Noſtri totam formulam, praeter Suid. l. l., v. ap. Phil. in Fl. p. 759. C. e., ut p. 750. D. e. π. δ. ὥραν, ſequente βαθεῖαν ἑσπέραν, ut π. δ. ὀψ. iterum Ind. Luc. v. ὀψ. Thuc. Dion. H. S. T. 1., ἄχρι δείλης ὀψ. Zoſ. 5, 32, 1 f. i., tum ſolum δ. ὀψ. R. Or. V. 8. Lyc. ſine Vs., ſed cum non ſevera Dem., Alc. ep. 1, 17. p. 66. i. 3, 5. i. p. 284. e., porro cum praep. π. δ. Thuc. 298, 85. ſed ἀμφὶ δείλην Xen. Ἀνβ. 2, 2, 7. i. cum N. et Ind. Cyr. Z. at μέχρι δ. Hell. 1, 1, 3. e. et ἅμα δείλῃ 4, 1, 10. e., nihil prodente Ind. Herdt., quanquam inde laudato loco ad Tim. L., ubi et aliae cum praep. formulae, ſed ad δείλης abſolute poſitum explente ſubſt. καιρὸς L. Boſ. Ell. p. 159. m. et Euſt. ad Hom., cf. Ἰλ. φ', 111. N. Ern., ſed ſuper Heſ. μεγάλης δείλης 2, 553. m. tacente N. it. ad Moer. l. l. N. 2. e., quod videtur i. q. illud Phil., ut mihi quidem δ., ſive putetur adi., ſive ſubſt., cum alio ſubſt., ut hic cum ἑ., pro adi. poſitum, vertatur cum Gs. ad Luc. l. l. et alibi per Lat. ſerus, (cf. de δείελος ſubſt. et adi. varioque ſenſu Ind. Call. et Hom., in cuius loco eſt ſimpliciter ſol aut ſtella ob ſq., aut ſol occidens et vocabulum rarum cum explic., ſed de adi. δειλινὸς, a noſtro ducto, vel ſyn. noſtro, Ind. Ael. V. h. et Plut. Krg.)

διηγγ.) Mss. res alius temporis, aor. 2. pro primo, non tam fuerit e lapſu, quam e gloſſa per comparationem, cum infra bis Noſter uſurparit aor. 2., ap. quem primus hic ſemel eſt tantum, ignotus vero uterque Stp. Th., ut ſecundus mihi repertus modo, praeter L. N. T., per Indd. Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1., ut et aliorum uſum potiorem reſpexerit librarius, e P. fere iterum reddente Bg., non item in rel.

παρὰ μ.) inter *vinum* et *epulas*. Paſſim haec duo coniungit auctor, e. g. 1, 3, 3. Pro eo 2, 5, 2. dicit ἐν κραιπάλαις καὶ ἀσωτίαις κ. λ. Coniungit et (N. T.) Luc. 21, 34. *Leisn.*

Κρ. quidem et *μ.*, alio ordine tamen, quae Noſter copulat modo hic et 1, 3, 3., ubi v., ut κρ. cum aliis ſubſt. in Ind., ſumente Leisn. iſta Lat. e P. ſed Bg. ſuam praep. eodem ſenſu, et, ut alibi de tempore, pro *intra*, non tenente tamen hanc formulam G. Th., ſed P. in ſubſt. 1171, 93. „inter vina, i. inter bibendum“ quam praep. Stp. Th. (in marg. liber) habet 3, 37. G. i. et e. ad „τὸ δεῖπνον, et — π. τὸ συμπόσιον“ ignorans totam Noſtri, mecum aliunde, ut ad analog. modo ſcripſerit, cf. Exc. ad 1, 3, 3., et Abr. Dl. Th. p. 379. i.

ἦν γὰρ) In rem conſentit Dio Cas. 1233, 95. ſ. Xiph. S. 391, 30. Ἰουλιανὸς — τὸν τρόπον δεινὸν ἔχων, χρηματιςής τε ἄπληςος καὶ ἀναλωτὴς ἀσελγὴς, λ., ſed dubitanter Spart. c. 9. T. I. p. 587. obiecta *ſane* ſunt *Iuliano* haec, *quod* guloſus *fuiſſet*, quod *aleator*, rel., cf. c. 3. p. 576. m.; ducente Bg. (cf. 1, 14, 14. e.) partim e Sch. „δ. *eorum*, qui *male* audiebant *ob* —“ partim e P. καὶ omittente, pro *etiam*, praeter alios,

φρονι διαβεβλημένων. πείθουσιν οὖν αὐτὸν ἥ τε γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ[d], καὶ τὸ[e] τῶν παρασίτων πλῆθος, ἀναθοροῦντα[f] τοῦ σκίμποδος[g], δραμεῖν ἐπὶ τὸ

male àudiebant. Perſuadent igitur uxor atqúe filia et paraſitorum turba, ut exſiliens de lectulo properaret

d) In Ms. Vi. καὶ θυγ. omiſſo ἡ. *Loc.* ut Ms. Ba., v. N. e) *M. Ba.* et *Vi.* τό, τε τῶν π., v. N. f) Ingg. e Stp. nutu ἀναθορόντα λ., v. N. g) Hoc comma ſuſcepimus e *Ms. Ba.* et *A.*, ut in participio, enunciationem aliquam efficiente.

et Lat. in μὴ ſervante inde iterum, ſed de ſuo agente in v. ἦν cum gen. pers. τῶν λ. per praep. et in σ., quod *h. l.* e contextu et pr. §. valet temperatum, quoad cibum ac potum, cf. hinc Stp. Th. in v. δ. 1, 675. D. i. per depravatum nomen „*Herodot.* l. 2.“ ſine Vs. ſed Kypk. 1, 266. m. „Iulianum dicit fuiſſe τῶν — δ., unum *ex* hominibus, *ob* vitam *parum* ſobriam *infamatis.*“

πείθουσιν) Ita etiam Zoſ. ab uxore inſtigatum tradit l. 1. (c. 7. §. 5. Δίδιος 'I. ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐπαρθεὶς, D. I. *uxoris* inſtinctu *elatus*). Contra Spart., *uxorem et filias*, in *Palatium vocatas, trepidas invitas que tranſiiſſe, quaſi* (iam) *imminens exitium praeſagirent*, memorat in Iul. c. 3. (m. T. I. p. 576. i.) Verum ille in hac vita perpetuo a Graecis diſſentit; id quod iam Cl. Salmaſio notatum. *Boecl.*

Immo Caſaubono ib. N. 1., (unde Boecl. hauſit iterum,) qui affert etiam cum Zoſ. Noſtri haec ſine ἦν, a quo et diſcedit Dio, laudato l. in N. pr. addens, νεωτέρων τε ἀεὶ πραγμάτων ἐπιθυμῶν; quae tamen cum Noſtro conciliabuntur ita, ut priſtinam novarum rerum regni que cupiditatem in homine inflammarint mulieres illae, ubi Mss. res in altero artic. omiſſo aeque eſt e gloſſa vel lapſu, (cf. 1, 17, 3. e., cum alibi tolerent, v. 2, 5, 3. e.,) ac καὶ in τὲ mutatum prodit librarii ingenium, non tolerantis καὶ crebrum, aut concurſum articulorum, cum et vis ſit manifeſta nec lapſus probabilis, et ſimiles tamen exiſtant ſyllabae nunc tres pro duabus, nec a vulg. diſcedat cum MS. Ve. ipſe P., e quo Bg. in v. πειθ., it. in oppreſſo pron., etiam in ſubſt. πλ., ut Sch. partim in „παρ. *paras.*, adulatorum“ cf. Stp. Th. aliunde et 1, 6, 2. m., κολ. Suid. cum Heſ., et Spart. l. l. p. 575. ult. uxor *etiam* Mallia *Scantilla*, et *filia* eius *Didia* Clara, *auguſtae ſunt appellatae.*

ἀναθορ.) Scribo ἀναθορόντα. *Steph.* Rectius ἀναθορόντα. *Sylb.* ſed Sch. „ἀ. *reſilientem* e *lecto*. Stp. mavult legere ἀ. in aor. 2., quum *reſiluiſſet*“ nihil vel P. libero edicente, vel monente Sb. in Ind., ſed Stp. Th. ſervante vulg. cum Vs. „*e* lectulo *proſilientem*“ et proferente ſub eodem themate aliunde aor. 2. illum, ſed ignorante cum L. Ern. alterum ἀναθόρω, v. Ind. Dion. C., ut et ἐκθόρω, cf. Ind. Call. et Luc., variantibus ſane et alibi tum ο et ου vocalibus, tum formis iſtis duabus, contracta et minus, ut in ἐπιμέλομαι it. κυλίνδομαι, cf. 1, 12, 18. m., tum temporibus iſtis etiam ap. Heſ. 1, 323. m., ſed ſaepe quoque promiſcue poſitis, et adeo praeſ. hic cum aor. 2. procedente, ut alibi, cum in primis Mss. ſileant, cf. 2, 1, 15., in δρ. Sch. deſerente P. „*currere ad muros*“ ſed ex eo ducente Bg. ſyn. aliud, cum et in curſu ſit notio iſta properationis, cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. et Stp. Th. 3, 1653. C. m.

τεῖχος, καὶ τὸ πραττόμενον [h] μαθεῖν, παρά τε πᾶσαν τὴν ὁδὸν συμβουλεύοντες, ἐῤῥιμμένην [i] τὴν ἀρχὴν ἁρπάσαι [k],

ad murum, et, quid ageretur, cognoſceret, in toto itinere ſuadentes, ut proiectum imperium arriperet,

h) Ms. Ba. et Vi. τὰ πραττόμενα λ., v. N., it. de colo Stp. et al. poſt μ. et rel. puncto, pro commate B. 2. et al., reperto etiam in Ms. Bg., quae et pertinent ſimul ad diſtinctiones mox poſt ἁρπ. i) Ms. Ba. ἐῤῥιμμένην λ., ut A. 2. al., v. N. k) ἁρπᾶσαι hoc acc. in Par. Ox. 1. et Pat., v. N.

σκίμπ.) Supra 1, 4, 1. (et 7, 5, 7. ſq.) σκ. vertit P. *grabatum*, alibi *lectulum*, (ut 1, 17, 4.) *Steph.*

Etiam *lectum* 2, 1, 15., ſed h. l. *relicta menſa* liberius. Mox ad τὸ πραττομ. Mss. plur. numerus pro ſing. eſt e gloſſa per comparationem, cf. 1, 15, 14. et 2, 5, 15. m., volente librario, ut Noſter variet pro eodem ſing. proximo 2, 1, 21., hic Bg. ſumente pron. aliud iterum in reſolvendo e P., non item eius in v. tempus praeſ., ſed e Sch. in Lat. „μ. *cognoſcere*“ quocum aor. 2. iterum praeſ. πρ. copulatur, ut et hinc pr. ἀναθ. vulg. ſuſtineatur.

παρά τε) Copulam negligit Bg., ratus fortaſſe, ortam e vicinitate pr. ρα aut ſq. πα ſyllaba, ſed refert P. aliquam, ut tamen etiam eſſe queat a particip. reſoluto, cum et in rel. libere reddat, τὴν ὁδ. ſubſt. cum praep. per ſyn. gerundium, et adi. π. per adv. ſyn. *ſubinde*, ut, cum τὲ non conveniat uni particip. poſt v. finitum, potius videatur iterum ortum e γὲ, quod alibi quoque uſurpat Noſter poſt praep., et uterque Lat. Intp. opprimit; male regente Sch. in ὁδ. „π. πασ. ἐῤῥιμμένη, *imperium*, per *omnem* viam *proiectum*“ ſed Stp. Th. in ὁδ. nihil tenente, quam Lat. Bg.. (ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Vig. p. 114. m. et ſupra 1, 7, 3. i. ὁδοιπ.) et in praep. 3, 37. G. e. ſq. modo affinia „π. τὸν πλοῦν, inter *navigandum*, — π. τὴν ὁδοιπορίαν, in *via*“ ſed Ind. Luc. e 1, 624. l. 70. παρ' ὅλην τ. ὁ. ἀντέτεινε, *per* totam *viam* contra *contendit*, et p. 637. l. 4. π. τ. ὁ., in *via*, ad quorum analog. Noſter ſcripſerit, nihil dantibus rel. Indd. in v. ὁδ., quam phyſica notione Sb. R. Or. V. 4. 8. And. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Fi. The. Hom. Heſ. Call. Soph. Ai., ſed tropica ſimul, praeter L. N. T. cum Obs. Krb. et Loesn., quoque Eur. Barn. Orph. Muſ. Theogn., Thuc. cum Bau. Or., R. Or. 6. 7. Ant. Dem. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Z. Fi. Aeſch. Epict. Heyn. Luc. Abr. ad Aeſch. T. 2. D'Orv. Ch. Suid. et Heſ.

ἐῤῥιμ.) Noſtram ſcripturam in perf. particip. e notione phyſica tenuere Stp. Th. aliunde, L. N. T. et Ind. Soph. Ai. e v. 1288. Ael. V. h. Fi. Pal. et Diod. S., cf. ſine Ind. Xen. Mem. S. 3, 1, 7. m., ut paſſ. aliis temporibus Lycophr. Luc. et Plut. Krg., cf. Heſ. 1, 1445., at alteram, in Codd. ſolennem, ſimul Kypk. 1, 54. m. in ἀπεῤῥιμμένοι Dem., per vitium operarum, credo, cum ſine Var. L. habeat Ind. μμ., e regulis grammaticis veram, praebentibus Indd. tropico ſenſu v. act. cum acc. perſ. Phoc., ſed cum acc. aliarum rerum Herodt. Diod. S. Di. H. S. T. 1. Ael. V. h. Abr. ad Aeſch. T. 1., ſed paſſ. quoque in noſtram rem propius Kypk. cum Lat. *abiici et negligi*, ſed Stp. Th. etiam cum illo Bg. e P., ap. G. Th. cum Dem. iſto et 1106, 10. „*proiectum*, pro contemto et vili, Tac.“ quo Stp. reſpexerit, ſed hic non commodo, ubi cepe-

ἀφειδῶς δὲ χρημάτων ἔχοντα, μεγαλοδωρίᾳ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν [l], εἰ καί τινες ἀμφισβητοῖεν [m]. ἐπεὶ τοίνυν τῷ τείχει

nullisque parcendo opibus omnes ſuperaret, etiamſi qui cum ipſo contenderent. Igi-
11. tur ubi ad murum ac-

L

l) In Ms. Ba. ὑπερέβαλ, quod foret ὑπερεβαλεῖν, vitioſe. *Mart.* v. N.
m) Lu. et Bc. 1. ἀμφισβήτοιεν, ſed ἀμφισβητεῖεν Ingg., v. N.

rim potius pro *neglecto* et Gs. l. l. p. pr. l. 80. *deſtituto*, ut tropus ductus ſit a rebus, quae phyſice abiiciuntur et in medium ponuntur, nec curantur amplius, ut quivis capere queat, cui libeat, et appetere eas, et de iis contendere; unde non modo 3, 6, 10. adiungitur ἐν μέσῳ ἐρρ. καὶ ἀμφήριστον οὖσαν, ἑκάτερος — εἰς αὐτὸν ἀνθεῖλκεν, ſed etiam hic ſequitur ἁρπ., ſuper cuius accentu nihil tenebam, nec id cum ſubſt. ἀρχ. ſed G. Th. modo ſimpl. *rapere imperium* e Tac., dantibus Gr. Indd. v. ἁρπ. Herdt. cum Bg. Lat., tum ſine Verſ. R. Or. V. 6. 7. Iſ. 8. And. Luc. Lycophr. et Call., ſed cum aliqua Fi. The. et Pal., it. cum notione aliqua ſecundaria, pro occupare, rapere, eripere vi, cupide, celeriter, palam, et, tropo remoto, ſic conſequi laborare, praeter L. N. T. et Loesn. Obſ., quoque R. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Mor., Cyr. et Pol. Z., Polb. et ſine Ind. Iſ. Pan. Mor. p. 20. m. 130. m., it. D'Orv. Ch. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. T. 1., ubi p. 325. e. tamen diſerte additur βίᾳ, ut βίῃ ap. Theogn. v. 677.

ἀφειδῶς) Hoc ἔχοντα ſtat per ſe, neque cohaeret cum χρημ. Nam hoc χρημ. cohaeret cum ἀφειδ., quaſi ſic dixiſſet, ὑπερβαλεῖν ἅπ. μεγ. ἀφ. χρήμ., vel χρημάτων μὴ φειδόμενον, ἅτε ἔχοντα χρήματα. *Reiſk.*

Leiſn. in m. Ms. Bg. „omittit τὸ μεγαλοδωρίᾳ" haud dubie ob quandam redundantiam, Noſtro frequentem, ſ. repetitionem eiusdem rei cum variatione tamen, ut hic per abl. ſubſt. unius pro pr. formula, quam Bg. reddit fere, ut 1, 6, 26. e., *nullis* parcens *op.*, tantum adhibito alio participii genere, diſcedens et hic a P. et Stp. ad m. recte, ut l. l. demonſtravimus, quae et ſufficiunt contra Rsk. explicationem duriorem, pro quo potius monendum, δὲ, hic praemiſſum, recteque pro τε intellectum a Bg., proprie cohaerere cum enunciatione ſq. et cum inf. ὑπ., at particip. ἐχ. non ſumendum in notione cauſae cum P. et Stp., ſed potius per copulam *et* reſolvendum. Tum Stp. Th. v. μ. huc ſpectat cum Lat. P. ſub „munificentia, ſ. donorum magnorum erogatio" quo Lat. primo etiam ap. Suid. 2, 514. e. redditur, ſed ap. Poll. 3, 118. e. *largitio* munerum *magnorum*, modo praeterea repertum in Ind. Sb. e Xiph. et Luc., cf. 2, 3, 22. i., melius, quam P. et Stp. in m., Bg. verſante etiam in tempore v. ὑπ.

εἰ καὶ τ.) Membrum hoc, a P. neglectum, reſtituit iam Stp. in m., non tamen ita ſevere, ac Bg., ſervans inde modo Lat. ſyn. in pron. τ., tum par ſupplementum ad v. per praep. cum pron., ex omiſſo dat. perſ. αὐτῷ, et Lat. idem in v., ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 6) „— certare" ubi Sch. cum accentu Bc. ed. „*dubitent*, ſ. *controverſiam moveant* de *imperio*, in aliquem transferendo" ſupplens bene per praep. cum ſubſt. praeterea gen. pron. αὐτῆς, e pr. τὴν ἀρχὴν, cf. ap. Stp. Th. aliunde

προσῆλθεν, ἐβόα τε [n], πάντα ceſſit, clamabat, omnia ſe δώσειν, ὅσα βούλονται [o], ὑπι- daturum, quae vellent, pro- σχνούμενος, παρεῖναί τε αὐτῷ [p] mittens, atque eſſe ſibi plu- πάμπλειστα χρήματα [q], καὶ rimas opes, ac theſauros au-

n) Ms. Ba. et Ve. ἐβόα τε π. δώσειν ὑπισχνούμενος λ', v. N. Sed poſt τε com- ma modo in B. 2. al. et Ms. Bg., ut poſt δωσ. in A. rel., ut vitioſa βόατε Stp. et Ing. et Lu. βόα τε, it. ἐβόᾳ Pat. ſic cum iota. o) βούλωνται Lu., v. N. p) αὑτῷ per aſperum Bc., v. N. q) Comma hic, ut poſt Ͽησ. cum quibusdam edd. fecimus, ſed poſt πεπλ. nos ſoli, v. N.

plenas formulas 1, 658. F. e. p. ſq. D. e. „ἀ. περὶ βασιλείας, — ἀ. σοι τῆς ἀρχῆς, certo *tecum* de *imperio*, ſ. contendo tecum" ubi tamen nihil di- cit de rectione, quae fert dat. perſ., ut alia v. certandi, a ſuppreſſa σὺν praep., ſed gen. rei aut a praep. in v., aut a περὶ omiſſa, ſed interdum adiuncta, cf. Poſſ. Sy. et Call. Iſ. Ev. et Dem. ex 1000, 3., cui add. ab- ſolute, ut h. l., 164, 22., cum inf. 81, 4., cum dat. rei, ut modi, 1013, 25., cum dat. perſ. 1051, pen., cum gen. perſ. 1003, 1., cum dat. perſ. et gen. rei 1066, 10. et ſimul cum adv. 1065, 28., cum περὶ et adv. 80, 2. 163, 20., cum πρὸς 1030, 7. 1035, pen. et ſimul cum gen. rei 997, ult., cum περὶ et πρὸς ſimul 164, 15., cf. Suid.

ὅσα β.) Non exſtant haec in Ven. genuina tamen videntur. *Stroth.* cum agnoſcat, praeter Ms. Vi., etiam P., nec bene procedat adi. πάντα, ita ſolitarium, quod Noſter cum ſimilibus adiunctis habet infra §. 15. e. et 1, 6, 26. e., ubi Bg. ſeverior, quam P., in retento adi. π. cum pron. ὅσ, quod ex illo tamen reddit, ut et v. β. per aliud tempus aliumque modum, quem coniunctivum ed. Lugd. magis e vitio operarum teneat, et alibi vitiata, quam e correctione, cum et principes edd. ſervent vulg., et Gr. non obſervent Lat. temporum ac modorum conſecutionem ubique, cf. 2, 4, 12. m. et Thuc. 547, 2. In ſqq. ab ἐβ. [eſt] apodoſis et rectio haec, ἐβ. τε ὑπ., παντ. δ., δ. β. ἔλεγέ τε, παρ. λ., ubi iterum abun- dantia quaedam in ὑπ. particip. et v. ἔλ., cum ſuffecerit v. ἐβ. unum, ut tamen per ſcribendi aliquam ſimplicitatem, copiam et velut picturam conſiſtant ſecum, accipiendo v. β. proprie et de ſono tantum, et part. ὑπ. reſolvendo per copulam, vel invertendis verborum modis, *clamans*, cum clamore, *promittebat*, Bg. reddente τε — τε tantum ſemel; ſed pron. ὁ. cum aſpero e P. et Lat. uſu ob v. ἔλ., at v. παρ. non ex eodem, ſed per ſimplex, ut ſit commodum ſimul ſequenti part. πεπλ., quod per adi. ſyn. retinet ex eo, ubi proprie v. ἔλ. eſt in rectione dupl., cum inf. et part., ſiquidem ſubſt. Ͽησ. de loco, ut aedificio, capiatur, cum alias de loco quovis, qualis et fiſci ciſtaeve, rectio ſit una modo v. παρ. cum ſubſt. et adi. duobus, diverſo copulatis ordine; ipſum adi. παμπλ. ex aliis Noſtri locis proferente Sb. Ind., nullibi praeterea repertum, nec ap. Stp. Th., ubi modo gradus alius inferior πάμπολυς, quo de cf. L. N. T., ſine Ind. ap. Dem. 600, 3. 484, ult. et 398, 1. πάμπολλα χρήματα, quod et ap. Pal. Fi., Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. et Valck. Eur. Hipp. Diatr., e quo ſuſtineatur Noſtri gradus, ubi Bg. proprie reddit modo πλεῖστα, non item adi. πᾶν, pro adv. poſitum et pro πάνυ, unde L. N. T. „πάμπολυς, omnino *multus*" quod, una cum Lat. *permultus*, aequat modo nudum ſuperlat. πλεῖστα, ſed illud παμ ſ. πᾶν reddetur Lat. *longe*

θησαυροὺς, χρύσου καὶ ἀργύρου πεπληρωμένους, ἔλεγε.	ri et argenti plenos dicebat.
κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ r)	12. Eodem autem tempore

r) In Ms. Ba. *καὶ* abeſt. *Mart.* etiam in Ms. Vi. it. edd. Par. et Pat., v. N.

ſ. *multo*, quae illi Bg. addenda, ut habet G. Th. in adv. *longe plurimum*, et noſtrates quoque *gar* ſehr *viel*; quanquam talia adiuncta in ſuperlat. redundant; comparante me etiam illud Lat. *quam plurimus*, et noſtrum Gr. *παμ*, praefixum adiectivis, ſumente per ellipſin pr. *κατὰ* et ſubſt. *μέρος*, quaſi *κατὰ πᾶν μέρος πλεῖστα*, cf. Heſ. 2, 848. m. et Suid. 3, 12. i. *παμπληθεῖς*.

θησ. χρ.) Similiter ab Anacr. od. 23. dicitur *ὁ πλοῦτος χρυσοῦ*, ubi Inttp. nonnulli dubitarunt, utrum recte ſic dici poſſit. *Stroth.*

Quaeritur hic modo, quod in N. pr. tangebam, quid *θησ.* ſignificet. Bg. e P. Lat. ſeverum retinet, ſed Leisn. in m. Ox. notarat „Matth. 2, 11." ubi etiam Vs. Thalem. bene habet, *offerentes* e *ſuis* receptaculis *munera*; cum auctor beatus intellexiſſet cum multis non aedes, ubi res repoſitae ſervantur, ſed locum ac rem qualemcunque, alias continentem, cf. ad N. T. Obſ. Loesn. p. 3. et Lex. Fi. v. e. it. Schw. Nr. 4., ad cuius marg. pater alleverat „Fabric. tropolog. ſ. N. T. p. 18. Wolf. cur. phil. p. I. p. 36." ſed in N. a Schw. ſine delectu congeſta erant loca, et ad extremum etiam „Herodi. 2, 7, 3." qui et ipſe locus ambiguus eſt, fluctuante quoque Kypk. 1, 67. e., ſed me quidem hic inclinante magis ad notionem illam arctiorem, in primis ob v. pr. *ταμεῖον*, quod magis convenit fiſco et arcae; locum hunc ſine Verſ. afferente etiam Sb. Ind., ſed Stp. Th. neque ad Noſtrum reſpiciente, neque diſtincte ſatis ad notionem anguſtam iſtam, ut nec L. Ern., qua de nihil amplius reperi, *niſi* analogiam Lat. in *Bg.*, cf. potius *Lex. Schell.*, quam G. Th., ſed de rel. phyſica Ind. Thuc. *Diod. S.* Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1. Luc., Fi. Pal. et The., ſed tropica ſimul Theogn., it. Eur. Barn. Aeſ. Fab., Plut. Hſ. Abr. Dl. Th. cf. N. ad Heſ. et *Suid.* it. Suic. Th., ut equidem ſic conſtituam notionum ſeriem, ut ſit 1) *locus*, ubi aliquid pretioſum reponitur, isque clauſus aliquo modo, ſed omnis generis, formae ac materiae, maior, minor, aedificium, diaeta, fiſcus, ſaccus, ciſta, arca, pyxis, 2) tropice a) locus quivis, ubi res quaevis eſt et verſatur, b) res, aliquo loco repoſita vel reponenda atque ſervanda, et ipſa varii omnisque generis, nominatim pecunia, donaria, cimelia, tum bona, maximeque, tum mala et noxia, item multa, aut pauca numerique pauci, c) copia quaevis, d) res omnis utilis et magni facienda ac cara, e) res quaevis noxia, et continens mala et damna una aut multa.

κατὰ δὲ) Severior Bg., quam P., qui *δὲ* per *τὲ* reddebat iterum, ex iſto tamen formula per ſyn. abl. utitur, tenente Stp. Th. tantum *κ. καιρ.* 2, 11. B. e.; quo de v. L. N. T. Schw. p. 733. b. e. et Krb. p. 321. Nr. 18. it. Kypk. T. 2. D'Orv. Ch. Luc. in ſubſt. e. et ap. Heſ. 2, 169. m. ſine N., eodemque ſenſu per ellipſin praep. *καιροῦ* Ind. Dem. et *καιρὸν* Soph. Ai. cum L. Boſ. Ell., non reperta Noſtri ipſa formula, ſed affini ap. Herdt. 264, 65. *κατὰ τὸν ἀ. δὲ χρόνον καὶ λ.*, *qua* etiam *tempeſtate*, Iſ. Ev. p. 33. m. *κατ' ἐκεῖνον τὸν κ.*, p. 10. l. 5 *κατ' ἐκ. τὸν χρόνον*, v. Ind. et Plut. Hſ. *παρὰ τοῦτον τὸν κ.*, cf. 1, 12, 1., e quo Herdt. loco ſuſtinebitur *καὶ*,

Σουλπικιανὸς, καὶ αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων [ſ] ἔπαρχός τε τῆς πόλεως γενόμενος [t], (πατὴρ δὲ ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς,) ἧκε, τὴν ἀρχὴν ὠνούμενος.

et Sulpicianus, ipſe etiam vir conſularis, quique praefectus urbi fuerat, (pater autem erat Pertinacis uxoris) venit ad imperium emendum:

ſ) Ms. Ba. ὑπατικῶν λ. v. N. t) In Ms. Ba. deſunt ſigna parentheſis. *Mart.* ut in A. et B. 1., neceſſaria hic illa iterum ob v. ἦν alius modi.

pro *etiam* in Mss. iterum omiſſum, non tam elapſum ob pr. καιρὸν, nec quaſi non conſiſtens cum τὸν αὐτὸν, cum Lat. quoque habeant *et idem* et *idem etiam* et Bg., quam ob repetitum mox καὶ ἀ.; ubi Bg. perſpicuitatis, credo, ergo, ne pro copula haberetur, ordinem mutavit, ſecus ac P., qui tamen pr. καὶ Mss. non reddebat, contra quos tuetur id etiam Ms. Ve. tacite, nullum habente pondus vitioſa ed. Par., eiusque aemula Pat., ut alterum Ms. gloſſema eſt in ſyn. adi. pro particip., ſimile illi, cum part. mutat in ſubſt., tenente Ms. adi. ſic abſolutum Ind. Luc., ſed plenum cum ſubſt. ἄνδρες Sb. ex Eutr. Met., aliumque Noſtri locum modo per particip. hoc, ſed Stp. Th. ſine numeris hinc „ἀ. τ. ὑπ., vir ex eorum numero, qui conſulatum obierant, ſ. vir conſularis" in extr. tacite e P. cum Bg., non tantum particip. in adi. mutato, ſed et caſibus ſumtis aliis, ubi Sch. „ὑπ. ex *conſularibus*, functis *conſulatu*" extr. habet e Sb. Ind., ſed in pr. in ἀ. cum gen. aſſumit praep. ἐκ, cf. 1, 1, 3. i.; Noſtro hic tum utente vocabulo recentioris aetatis, a Stp. tantum prolato inſuper e Plut., tum variante per v. privum pro §. 9. formula τὴν ὑπ. τ. ἀ., ſed in ſq. partim tantum ſcribente noviter, dum veteri ſubſt. ἐπ. datur gen. πολ., ſicut Stp. Th. modo e Noſtro memorat ſine libro, cf. 1, 8, 2., etiam Sb. Ind. cum Latt. brevibus „praef. urb." per compendium, ut non liqueat de gen. Gr. ſervato, pro quo e Lat. rectione dat. habet Bg. e P., mihi reperto in Ind. *Dion.* H. S. T. 1. ex 273, 29. τῆς π. ἐπ., urbi *praefectum*, alio ordine, et in Lat. Ind. „praefectus *urbis*" ex 85, 44. ubi modo periphraſis, cum Romulus ἐξ ἁπάντων ἕνα τὸν ἄριστον ἀπέδειξεν, ᾧ τὰς κατὰ πόλιν ᾤετο δεῖν ἐπιτρέπειν οἰκονομίας, ὅτε αὐτὸς ἐξάγοι στρατιὰν ὑπερόριον, ex *omnibus* unum *ipſe* declaravit *praecipuum*, cui *rerum* urbanarum *regimen* committeret, *quoties* ipſe *foras* duceret *exercitum*; in rem nihil praebentibus Almelov. Ind. praef. urb. R., ſed faſt. conſ. p. 143 m. ſub ann. „946. 193. — ſuffect. ex Kal. Mart. *Flavius* Claudius *Sulpicianus*, Fabius Cilo Septimius, ex Kal. Mai. Silius Meſſala, rel." ſed Xiph. S. 389, 25. τὸν μὲν οὖν πενθερὸν αὐτοῦ ὁ Περτίναξ τὸν Σ. τὸν Φλάκκον πολιαρχεῖν ἔταξε, *Pertinax* autem *Flacco* S. *ſocero* ſuo *praefecturam* urbis *detulit*, pro quo nomine etiam ap. Dion. Caſ. 1230, 91. ὁ Φλάβιος, ut contra Bg. tempus plusqpf. forte valet Spart. in Iul. c. 2. e. T. 1, p. 575. i. *ſed poſtquam in caſtra ventum eſt*, *quum* Sulpitiano *praefecto* urbi, *ſocero* Pertinacis, *concionante* ſibi*que* imperium *vindicante* rel., ut, tacente ibi N., adhuc tum in illa praefectura fuerit, et ſimul ſenator, cf. 2, 1, 20. et Xiph. Sb. 392, 4. κἂν ἐπεκράτησεν ὁ Σ., ἔνδον τε ὢν καὶ πολιαρχῶν, *potior fuiſſet Sulp.*, *quippe intra caſtra* et *praefectus* urbis *erat*; variante Noſtro per v. privum cum §. 8. e. phraſi χρημ. κτησ. τ. ἀρχ., ubi, agente P. liberius, Bg. in v. ἧκ. cum Sch., qui in „ἀν. med. praeſ.

ἀλλὰ τοῦτον μὲν οὐ προσήκαντο[u] φοβηθέντες οἱ στρατιῶται τὴν[x] πρὸς τὸν Περτίνακα συγγένειαν[y], μή τις ἄρα δόλος εἴη

13. ſed hunc quidem non admiſerunt milites, veriti eius cum Pertinace propinquitatem, ne quis forte dolus ſit

u) Comma hic in A. al. v. N. x) τὴν in Ox. deeſt. *Leisn.* ad m. A. 1. ſed ut vitioſe abeſſet modo in Ox. 2. y) In Ms. Ba. hic punctum.

particip., *emercans* imperium" quale participium temporis praeſ. et alibi pro fut. ponitur, etiam cum verbis motus; etſi hic ſtatim ſumetur fut. 2., quod in med. convenit cum praeſ. et ſupra iam cum v. ἡκ. in alio verbo adfuit 2, 1, 20., tacente Stp. Th., e quo ad m. P. adhibet Bg. formulam utriusque temporis ſyn. e praep. et particip.

φοβηθ.) Iulianus enim monebat, *ne eum imperatorem facerent, qui* Pertinacem *vindicaret* Spart. 2. (l. l. p. 575. m.) v. turpiſſimam utriusque licitationem, Dioni deſcriptam. *Boecl.*

Ap. Dion. 1234, 8. ὠνητίων ὅ τε Σ. καὶ ὁ Ἰουλ., ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ὁ μὲν ἔνδοθεν, ὁ δὲ ἔξωθεν, et l. 22. τῇ τε ὑπερβολῇ αὐτοῦ (Iuliani) δουλωθέντες, καὶ ἅμα καὶ τὸν Σ., ὡς καὶ τιμωρήσοντα τῷ Περτίνακι, φοβηθέντες, ὅπερ ὁ Ἰουλ. αὐτοῖς ὑπέτεινεν λ., Noſtro hic invertente ordinem logicum, laevitatis cauſa, opinor, (unde nec comma valet poſt πρ.) ſed et ut priori perſonae principi Σουλπ. propius eſſet pron. τοῦτον, quod ab illa removebatur longius alio ordine, οἱ μὲν στρ., φοβ. τὴν πρ. τ. Π. συγ., οὐ προσηκ. τοῦτον, vel οἱ μὲν στρ., οὐ προσ. τοῦτον, φοβηθ. τὴν πρ. λ., ubi ad ſubſt. συγγ. oppreſſum pron., pro τὴν αὐτοῦ πρὸς τ. Π. σ., ſed, prae negligentiore P., ſervat Bg. omnia, ex illo ordine ſecundo, a nobis propoſito, praemittens modo nominativum οἱ στρ. ad v. finitum, et ſic vicinior ſeriei Gr., at, deſerto P. etiam, Sch. in „προσίημι, med. aor. 1. πρ. αὐτὸν, pro principe *admiſerunt* ſ. acceptarunt eum" ubi thema ſumit cum Stp. Th. Ind., qui in v. ipſo de hoc tempore tacet, non item Ind. Ael. V. h., ſeparatim noſtrum v. ponente Sb. Ind. aliunde, cf. Bud. C. 770, 22. 26. Heſ. 2, 817. Nr. 17. 1043. Nr. 15. 1045. Nr. 5. ſq., non coll. Suid. 3, 198. e., ad definiendum v. non male aſſumente Sch. iſtud ſupplementum, pro quo et procedat *ad imperium*, i. pati, concedere, conſentire, ut fieret imperator, cf. G. Th. in Bg. cum med. προσίεμαι, ſed in ſubſt. eius ſine praep., quam Gr. tenet Stp. Th. aliunde, cf. Ind. R. Or. V. 7. Iſ. et Diod. S., ſed ſine Ind. ap. Iſ. Pan. Mor. p. 31. i. et abſolute p. 125. l. 4. Thuc. et Dem., ſed cum gen. Iſ. Ev. Fd. p. 11. e., ut pro concreto in L. N. T.

μή τις) Bg. fere cum Sch. „ἄρ. ne quis *forte* ſ. ne *ſcilicet*" (quod utrumque per ſe h. l. procedit, cf. Exc. ad 1, 2, 8.) δ. fraus, *dolus*" deſerens quidem ad v. εἴη P., ſed ipſe ſe etiam, poſt φοβ. perf. poſito praeſ., pro impf. *eſſet*, e legitima Lat. conſecutione temporum, quam Gr. non obſervant, in ſq., ſecus ac P., omittens idem pron. ἐκ., quod non hic reſtituimus, quia Bg. iam expleverat ad pr. συγγ., formulam ἐκδ. φ. tenente Stp. Th. tantum per act. poſt Lat. Bg. (etiam ap. G. Th. cum Gr. n. in act.) non comparato illo N. T. Apoc. 19, 2. ἐκδ. τὸ αἷμα τῶν λ., nihil praebentibus Indd. v. ἐκδ., cf. Dem. Luc. D'Orv. Ch. et Poſſ. Call., variante Noſtro per phraſin cum §. 6. m. ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασ. αἵματι, ſed in ſubſt. δολ. cum praep. (ubi Var. L. eſt ab operarum voluntate,) aliquam Lat. ſequente, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. 256, 16., ſed analogiam

εἰς[z] τὸ ἐκδικηθῆναί τὸν ἐκείνου φόνον[a]. καθέντες δὲ κλίμακα, τὸν Ἰουλιανὸν ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀνεβίβασαν[b]. οὐ γὰρ πρότερον ἀνοῖξαι τὰς πύλας ἤθε-

ad ulciſcendam caedem; ve-
14. rum demiſſis ſcalis Iuliano aſcenſum praebuerunt. (Non enim prius aperire por-

z) ἐς Lu., v. N. a) Colon hic in Lu. et Pat. cum Ms. Bg. b) ἀναβ. Bs. 1. al. v. N.

Dem. 705, 3. ἦν — κατασκευασμὸς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον λ., cf. ad ϑολ. Ind. Hom. Heſ. Soph. Ai. Phoc. Theogn. Dion. H. S. T. 1. et Luc.

καθ. τὲ) Pro δὲ Pol. δὴ legit. *Sylb.* cum reddiderit *ergo*, ut alibi per ſyn., niſi libere egit, cum Mss. conſentiant in vulg., quod, ſervatum et a Bg., refertur proprio ſenſu adverſandi et opponendi ad §. pr. μὲν, et ad ſq. membri τὸν Ἰουλ., in κ. κλ. retinente Bg. e P. formam paſſ., dum Sch. in v. „*quum* demiſiſſent *ſcalas*“ fere ut Stp. Th. „*q. ſc. dem.* e muro“ non male ſupplens, ubi Noſter modo ad analog., cf. phyſice de perſ., abſolute Suid. 2, 221. i. καθέντες, καταγαγόντες, qui *demiſerunt*, ſine χρήσει forte huc reſpiciens, cum mox ſq. it. m. et p. ſq. m. ſq. (non coll. ad omnia Heſ. 2, 103. et p. ſq. i.) ſed cum acc. rei p. 221. m. Abr. Dl. Th. Xen. Ἀνβ. Luc. 1, 616. l. 48. ſed ſimul cum pr. εἰς Suid. l. l. e. Soph. Ai. Fab. Aeſ., cum ἐπὶ ib. ſed cum ἄχρι Dem. ut cum ἐν δίνῃσι Hom., proprie, vel pro εἰς, porro cum acc. perſ., praeter ſenſum turpiculum ap. Plut. Hſ., ſimul cum pr. κατὰ Dem. it. cum εἰς Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. p. 673. e. (ubi et oppreſſo acc. perſ. ἑαυτὸν, cf. Rsk. ad Polb.) it. cum διὰ Fi. Pal. cum L. N. T. Act. 9, 25. ubi et ſimul cum σὺν et εἰς Luc. 5, 19., tum de re, abſolute Geop. et Plut. Krg., denique tropice de perſ., cum acc. rei Dem. et Ael. V. h. it. cum pr. εἰς Long. Mor. et cum διὰ Suid. 2, 223. e. it. Heſ. 2, 193. N. 5., ſed G. Th. cum Gr. n., in partem hanc tacente Xiph., ſed conſentiente, quanquam obſcurius, Spart. c. 2. e. l. l. *Iulianum e muro* ingentia *pollicentem* rel., quo in muro ſtetit, ſublatus ſcalis demiſſis, ut ap. Noſtrum ſequitur, ubi Sch. in „ἀνεβ. αὐτὸν —, ſuſtulerunt *eum* ſupra *muros*“ in extr. e P., quos Bg. deſerit liberrime, ut per phraſin pro privo v. tamen vicinior ſit Gr. v., ubi ſaltem non omiſerim *in murum*, ſimillimum locum proferente Sb. Ind. e Xiph. 185, 9. ἢ γὰρ πρὸς φρούριόν τι προσμίσγοντες προπορεύονται, καὶ πολλάκις καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος ἀναβιβάζουσί τινας, *una* eſt, *cum* propugnacula *quaedam* adoriri *volunt*: ſic *enim* plerumque *nonnullos* extollunt, *ut* eos *ſupra* muros *collocent*, aliquanto liberius; formulam cum ἐπὶ ignorante Stp. Th., cf. L. N. T., quorum Schw. non huc ſpectat, ſed ad diſſimilem locum Zoſ., Ind. Dem. Xen. Mor. Ἀνβ. Hell. Cyr. cum Z. et Pol., Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Luc. cum loco ex 1, 278. N. 98. Loesn. Obſ. p. 33. i. Heſy. et Thuc. 3, 23. i. Sed Var. L. in edd. magis e lapſu operarum, quam neglectum, ut alibi, augmentum, valitura hic praep. vi propria et pro *ſurſum*, ſ. de elevatione, cf. Z. ad Vig. p. 559. a. m. 1).

οὐ γὰρ) Quam Bg. ſolus inſtituit parentheſin, ea adiuvat ſeriem hactenus, ut melius videas, quorſum pertineat ſq. §. ὁ δ', ut iungatur cum huius §. τὸν Ἰουλ., quae dirimuntur ſane per aliam verborum perſ., et ipſam tamen nexam arctiſſime cum pr. ἀνεβ., ut ſigna parentheſis etiam

λον, πρὶν ἢ τὴν ποσότητα τῶν δοθησομένων χρημάτων μαθεῖν[c]. ὁ δ'[d] ἀνελθὼν, τήν τε Κομμόδου μνήμην αὐτοῖς[e] καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς εἰκόνας, ἃς

tas volebant, quam, quantum pecuniarum daturus eſſet, cognoſcerent.) Qui ut aſcendit, cum Commodi memoriam ipſis et honores, et ſtatuas, quas

c) Ms. Ba. τὴν ποσ. μαθεῖν τῶν δοθ. χρ., v. N. d) δὲ Sb. Par. Ox. et Pat., ab operis. e) Hic comma deerat in Stp. al. et Sb., quae tamen id facit mox poſt τιμ. cum Ms. Bg., ubi et in ſqq. commata, poſt ὑπεσχ., ubi punctum in A. al., ut poſt ἐκείνου in Stp. etiam, ubi colon in Sb., ſed comma in Ed., v. N.

omitti queant, in primis, cum haec §. noſtra, de more ſcriptoris, quem pragmaticum vocant, contineat cauſam prioris, non utique includendam neceſſario parentheſis uncis, cf. 1, 13, 10. m., etſi alias talis cauſa interiicitur quoque in parentheſi per ſyn. cauſalem particulam, v. c. διὸ 1, 8, 2. m., ſed in ſerie orationis alia, nec per diſtinctiones maximas, ut hic, ubi P. liberius periodum nectit per particip., par enunciationi e genere cauſarum; formulam ἀν. τὰς πυλ. afferente Stp. Th. in v. π. tantum e Noſtri alio loco, ſed in v. e Xen. Cyr. ſine Ind., cf. *Fi. Aeſch.*

τὴν ποσ.) Indicavit, quanti emeret imperium, computo per digitos facto. Ideo ap. Dion. dicitur ταῖς χερσὶν ἐνδείκνυσθαι. *Oxon.*

Ap. Dion. 1234, 20. ὁ Ἰουλ. πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ τείχους ἑστὼς, — οὐκέτι κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ χιλίαις καὶ διακοσίαις καὶ πεντήκοντα ἅμα δραχμαῖς ὑπερέβαλε, καὶ τῇ φωνῇ μέγα βοῶν, καὶ ταῖς χ. ἐνδεικνύμενος, ſed ante l. 10. μέχρι γε πεντακισχιλίων δραχμῶν κατ' ἄνδρα κατὰ βραχὺ προστιθέντες προῆλθον λ. ſed Spart. c. 3. p. 575. quum *vicena* quina *millia* militibus *promiſiſſet*, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1033. e., non variante Noſtro in v. μαθ. cum §. 10. m., ſed, deſerto P., iterum reddente Bg. e Stp. ad m., et propter adi. pro ſubſt. προσ. abeunte ad act. in δοθ., dum ſeveritatem Sch. ſequitur non plane ſpernendam in „ποσ. *numerum*, (e P.) quantitatem *pecuniae*, δ. dandarum *pecuniarum*, χ. pecuniae *magnitudo*“ omittente Noſtro in v. δοθ. caſum perſ. cum praep. ὑπ' αὐτοῦ, nihil autem tenente Stp. Th., cf. ad ποσ. Ind. Long. Mor. et Heſ. π., ἀριθμὸς, λ. ſine N. Caeterum ordinem Ms. alium in v. et inf. retracto in mediam orationem, iterum libere ac ſine cauſa perſpicua, non certo ſatis ap. P. quaeſiveris.

ὁ δ' ἀνελθ.) Bg. in ὁ δὲ cum particip. fere, ut in ſyn. pron. ἐκεῖνος 2, 1, 13. m., diſcedens a P., (qui δὲ omiſerat,) etiam per notionem verbi ἀν., ubi ſuppleveris ἐπ' αὐτὸ, e pt. τὸ τεῖχος, quod Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) tenet Stp. Th. tantum e Noſtri aliis locis, cf. 1, 5, 4. m.

τήν τε K. μν.) Sic et Spart. c. 2. e. p. 575. m. deinde *ſcripſit* in *tabulis*, ſe *Commodi* memoriam *reſtituturum*; partem hanc P. omittente, unde Sch. modo in v. „fut. ἀν. *inſtauraturum* eſſe *honores*, (contra in τιμ.) ἀνανεώσασθαι, *inſtaurare*“ per aor. quarundam edd., quod tempus per ſe rectum, non modo cum v. ὑπ., quod eſt et alibi cum praeſ., (pro quo valet aor., v. 1, 15, 1. m.) ſed etiam ſimul cum fut. δωσ., ut tamen, quia fut. tenent Mss. hic tacite et P., ſit aor. potius ab operarum lapſu iterum; non variante Noſtro in formula τ. μν. ἀν. cum 1, 1, 1. i., ſed Bg. in v. Lat., ap. G. Th. non cum ſubſt. *mem.*, tamen cum *hon.*, ſed ap.

ἡ σύγκλητος καθεῖλεν, ἀνα- ſenatus demolitus fuerat, ſe in-

Stp. Th. quoque in alia cauſa; porro Noſtro memorante hic, quod ſupra in Commodo non tactum, de more etiam aliorum, non negligenter ſcribentium, quo de Capit. in Comm. c. 6. i. T. 1. p. 541. e. *quum poſtero Calendarum die* ſtatuae *Commodi* deiicerentur, *gemuerunt milites*, et in ſenatus acclamationibus Lampr. in Comm. c. 18. p. 524. e: *hoſti* patriae *honores* detrahantur, *parricidae* honores *detrahantur*, p. 526. i. *hoſtis* ſtatuas *undique*, parricidae *ſtatuas* undique, *gladiatoris* ſtatuas *undique*. gladiatoris *et* parricidae *ſtatuae* detrahantur, — *gladiatoris* ſtatuae *detrahantur*, it. ib. c. 19. i. parricidae *gladiatoris* memoria *aboleatur*, parricidae *gladiatoris* ſtatuae *detrahantur*, rel. et c. 20. e. p. 528. cenſeo — *abolendas* ſtatuas: *quae* undique *ſunt* abolendae, *nomen* que *ex* omnibus *privatis* publicis *que* monumentis *eradendum*: menſes *que* his *nominibus* nuncupandos, *quibus nuncupabantur*, *quum primum illud malum in remp. incubuit*; e quibus pendeat huius noſtri loci intelligentia, ut memoria Commodi renovetur nomine eius reſtituto per menſes et in monumentis, etiam, dum id Iuliano ipſi datur, cf. §. ſq., ſed et inſtauratis τιμαῖς καὶ εἰκόσι, quas unas poſteriores ib. Noſter nominat, hic adhibens vel copiam ſyn., (copulato nomine univerſi generis ac formae, ut ap. Lampr. promiſcue videntur poni *honores* et *ſtatuae*, utque alibi τ. de ſtatuis uſurpatur, cf. ad Ael. V. h. 2, 33. m. p. 158. N. 12. et 14; l. i. p. 928. N. 2. it. Obſ. Miſc. Amſt. V. 4. p. 343.) vel cum diſcrimine ſcribens, quod, iunctis iisdem Noſtri vocabulis ap. Dion. Caſ. p. 650. N. 131. et 772, 52. non editur clare, ſed hoc fuerit, ut εἰκ. ſumantur cum Bg. e P., (cf. Stp. Th. aliunde, Sb. Ind., L. N. T. Schw., Ind. R. Or. V. 6. 8. Lyc. cum eodem Noſtri v. καθ., Dem. H. Ev., Fi. Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. et Suid., ſenſuque rhetorico Ind. Long. Mor., et alio ap. Herdt.) ſed τ. intelligantur tituli, inſcriptiones, laudes appellationesque honorificae. cf. 1, 14, 15. 17. 1, 15, 19. e., it. arcus omnis generis ac materiae, ut alibi tumuli honorarii, it. arae et ſacra cum templis, cf. Dion. l. l., ſed ut rurſus τὰς τιμ. arctiori notione accipere debeas pro ſtatuis, ſi τὰς εἰκ. hic et §. 17. it. 7, 7, 2. ἀνδριάντες καὶ εἰκόνες, τιμαί τε πᾶσαι τοῦ Μαξιμίνου κατεσπῶντο velis eſſe rotundas imagines ſ. clypeos in ſignis militaribus, de quibus v. Lipſ. de milit. Rom. l. 4. dial. 5. Op. T. 3. p. 168. i. Ern. Exc. 18. ad Suet. et G. Th. v. *clyp.* Nr. 4., quas imagines e ſignis detrahi iuſſerit ſenatus, quod ſane in ſtatuis fecit, ut Noſter oſtendit per καθ., cf. 1, 14, 19. e., ubi Sch. „ſuſtulit *hon.* et *ſtat.*“ e P. ſervans Lat. v., non item tempus, a Bg. retentum, qui et Gr. pron. αὐτοῖς conſervat eodemque loco, poſitum a Noſtro ibi ad laevitatem, opinor, ſed ambigua notione et rectione, ut trahas vel ad v. ἀναν. per dat. commodi, voluntatis, favoris, vel ad v. ὑπεσχ. proprio ſenſu; quod v. ὑπ. regit aeque ſqq. inf. δωσ. μελλ. et μεταπ., ut non iuſta ſit diſtinctio edd. maior, ubi Bg. perſpicuitatis cauſa καὶ per ſyn. Lat. reddit, et cum eo Sch. in v. δ., deſerto P., unde Bg. in ἐξ., quae h. l. libera poteſtas fuerit non modo agendi contra cives contumelioſe, ſed et parandi ſibi quaedam per rapinas, et fruendi iis per epulas et ſympoſia, cf. 2, 4, 2. 9. et 2, 5, 1., propter ſq. ὧν, quod e vulg. lect. relatum puto ad pr. gen. παντ. per contractae orationis figuram, pro τούτων ἃ, ſ. pro nudo ἃ, ubi v. ἐχ. ceperim pro poſſidere, frui atque exercere; in quo et brevitas quaedam in dicendo ſumetur, quaſi omiſſo παρ' αὐτοῦ, ob adiunctum ἐπ' ἐκ., ut in

νεώσεσθαι [f] ὑπέσχετο, καὶ πάντων δώσειν ἐξουσίαν, ὧν εἶχον ἐπ' ἐκείνου, ἑκάστῳ τε στρατιώτῃ τοσοῦτον ἀργύριον [g], ὅσον μήτε αἰτῆσαι, μήτε λήψε-

ſtauraturum pollicebatur, tum omnium daturum licentiam, quam ſub illo habuiſſent, et unicuique militi tantum argenti, quantum nec petituros, nec ac-

f) Sic Stp. rel., ſed ἀνανεώσασθαι A. al. v. N. g) Comma hoc etiam in Ms. Ba. cum A. al., non item in Stp. rel.

L. N. T. Schw. p. 622. N. 2. affertur ſimile Themiſt. „ὑπὲρ πάντων, ὧν ἐκ θεοῦ ἔχουσιν ἄνθρωποι, *pro* omnibus, *quae* a *deo* accipiunt *homines*“ ſicut et alterum procedet ſupplementum ad πάντων, v. c. ἀγαθῶν, omnium *commodorum*, quae *habuiſſent* ſub *illo*, e ſeveriori, quam ap. Bg., ordine, qui contra e P., ut et Sch. in v. ἐχ. „habebant *licentiam*“ copulat v. ἐ. cum ἐξ., de ſolenni formula, cf. Stp. Th. aliunde in ἐξ., L. N. T. et Ind. Dem., correcto ὧν ſimul in ἣν, ad ἐξ. referendum, quorum etſi per ſe confuſio intelligi poteſt, tamen veniam mihi quidem non concedam, contra libros omnes et in commoda ſatis vulgatae lect. ſententia. Sed Sch. in „ἐπὶ — temporis, — ἐκ. *ſub* illius *imperio*“ prorſus ut ἐπ' αὐτοῦ in Ind. Luc. v. ἐ. i., per ſyn. formulam, libere, aut cogitata ellipſi ſubſt. βασιλείας ſ. ἀρχῆς, quod extr. diſerte additur in ἐ. cum gen. perſ. ap. Fi. ad Well. p. 382. m. it. in Ind. Xen. Cyr., ut alius gen. πολιτείας in Fi. Aeſch., nullam aliis ellipſin memorantibus, aliis aliam, maxime participii alicuius, quale et ipſum adiicitur interdum; pleriſque etiam ſic vertentibus, quaſi deſit gen. χρόνου ſ. καιροῦ, ut ap. Xen. M. S. 3, 5, 10. τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον, ed. Th. V. 4. p. 150. bello, *quod* eius *tempore* coortum *fuit*, cf. Stp. Th. 1, 1209. G. e. L. Ern. N. 13. N. T. Schw. Nr. 15. cum N., Fi. Nr. 4., Krb. Nr. 6. cum Decr. Ath. p. H. p. 341. m. Poſſ. Sy. p. 254. e. L. Boſ. Ell. p. 47., ad Vig. p. 597. b. e. N. 57. Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 71. e. Ind. R. Or. V. 4. e 72, 23. it. 6. et Dem. Nr. 7., Xen. Hell. Mor. et Iſ. Pan. ſ. 30. i. l. 3. ſq. p. 82. l. 4. p. ſq. l. 5. p. 84. l. 4. et 7. Ev. Fd., Ael. V. h. Fi. The. Diod. S. Luc. Aeſ. Fa. et Hom., ſed cum gen. rei R. Or. V. 8. And. Xen. Pol. Z. et Long. Mor.

ἐπ' ἐκείνου) Diſtinctio maxima, quae poſt hanc vocem in edd. adeſt, delenda videtur: comma apponere ſatis eſt. *Stroth.*

Cauſam nos addidimus in N. pr., quae in hac regione poteſt et alia afferri, quia caſus utrique, ἑκ. dat. et ἀργ. acc., cohaerent cum v. pr. δωσ., unde et numerum Bc. novae §. ſuſtulimus, ubi Bg., ſeverior, quam P., tamen ex eo retinet gen. in ἀργ., et libere vertit pron. ſimpl. ἑκ. per compoſ., quod tamen et ap. G. Th., ſed et cum πᾶς ἑκ., rectius in ſimpl. Lat. cum L. Ern. manente etiam Stp. Th., qui et melius comparat v. ἑ. ἑ. „dicitur etiam εἷς ἑκ., ut Lat. *unusquisque*“ ſicut et noſtrates habent utr., *ieder* et *ein ieder*, quanquam ad ſenſum ſyn., ut Gr. et Lat. iſta.

αἰτῆσαι) Pol. legiſſe videtur αἰτῆσαι ἐτόλμησαν. Saltem perinde vertit hunc locum, (aut *petere* auderent, *aut* accepturos *expectaverant*,) ac ſi ita legerit. *Steph.* Τὸ προσδοκ. pertinet tantum ad τὸ ληψ., quod proximum locum occupat, v. ad Xen. Mem. S. 2, 1, 1. *Leisn.* Niſi hic eſt ſyneſis: addendum erit ἠξίωσαν ad αἰτ. *Reisk.*

σθαι προσεδόκησαν [h], τὰ [i] δὲ cepturos ſe opinati fuiſſent, nec
χρήματα μὴ μελλήσειν, ἀλλ' moram in pecunia futuram, ſed
οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι [k]. domo iam afferri curaturum.

h) Ms. Ba. προσεδόκησε λ. v. N., ut et de puncto A. et Stp., it. colo B. 1. R., pro commate B. 1. L. et Lu. it. Ms. Bg. i) τὰ vitioſe deeſt in A. 2. k) Ms. Vi. μεταπέμψασθαι, quod, pro fut. Stp. rel., habent etiam A. al. v. N.

In v. πρ., ubi Ms. numerus alius, ſing. pro plur., ex ingenio eſt Gloſſatoris, non ferentis hic, etſi alibi, ἐκ. collectivum ſing. cum plur. v., a P. cum Mss. rel. ſuſtentato tamen, cf. 2, 5, 4. e., in v. πρ. igitur non modo illud tenendum, quod Leisn. monuit, pertinere id proprie ad proximum λ., ſed et hoc faciendum, ut inde cogitatione ſumatur aliud verbum, ibi quadam ratione latens, quod aptum ſit alteri pr. v. αἰτ., in quam rem commodum ſane eſt Bg. Lat., etiam Vernaculis, qui ſuum *gedenken* et *denken* non ponunt tantum proprie de mente et intelligentia, qua notione Gr. πρ. convenit cum v. λ., ſed etiam improprie de animo ac voluntate, quia utriusque facultatis eſt maxima conſenſio, ut ſignificet i. q. velle; quomodo et ſumitur interdum Lat. *cogitare*, quod et G. Th. concedit pro conſtituere 989, 30., quod eſt i. q. decernere ac velle; ut huic par P. illud, non aliter legentis, ſed modo explentis, qui inde §. 14. ſuo Lat. reddebat Gr. ἤθελον et 1, 13, 1. ſyn. ἐβούλετο, quo et redit Rsk. coniectura ἐθ., inutilis adeo, ut πρ. pro cogitare et velle v. ap. Aeſ. Fa. 15, 3.; cuius Ind. Hſ. habet Lat. ſyn. Bg. *exiſtimare*, quod cum alio *putare* v. in Obſ. Miſc. Amſt. Nov. V. 6. p. 499., qua ratione Bg. deinde opus habuit, inf. αἰτ. eodem modo reddere, atque adeo aor. per fut., quae duo tempora hic in Gr. ſimul ſunt iterum, et cum v. πρ. aor. quidem, ut 2, 2, 9., ſumente hic Bg. Latt. utriusque inf. e P., ſed Stp. Th. inf. λ. ignorante, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. μέλλω, ſed in v. αἰτ. tenente aliunde id cum act. λ. et ſyn. ſubſt., cf. v. ἀργ. Ind. Dem. Luc. et Fi. The., ſed in v. utr. e. Rs. Or. V. 4. it. L. N. T. de coniuncto utr., quanquam alia ratione; hic Noſtro cum med. uſurpante act. αἰτ. pro med., ut et alii miſcent, cf. Ind. Fi. Aeſch.

τὰ δ. χρ.) In χρ. Noſter variat cum pr. ἀργ., in v. μ. Sch. partim reddente e P. „moram *futuram* in *dando* pecuniam" libere tamen adiuncto hoc extr. ſubſt, ſervante formulam P. etiam Bg., pro qua dediſſem *pecuniam* cunctaturam *eſſe*, tropo ac metaphorae genere illo in rebus, vita carentibus, conſervato, cum et Lat. in aliis norint, cf. G. Th. cum Gr. n. 1314, 37. et 57. ſqq., quo remoto, redeunt illa, pecuniam ſtatim affuturam, praeſentem futuram, exhibendam eſſe ac dividendam, non tardius et multo poſt, Stp. Th. in v. μ. ſub *ceſſo* huc ſpectante „ſed et περὶ χρημάτων ab eo uſurpatur" cum P. Vs., quae et partim adhibita ab Hoog. ad Vig. p. 259. a. e. „res etiam et promiſſum dicitur μέλλειν, cum in eo perficiendo morae nectuntur. Ita Iulianus ap. Herodi. l. 2. c. 6. imperium, quod venale erat, licitans, militibus magnam pecuniae ſummam pollicetur, additque, τὰ χρ. — μετ., *in* numerando *argento* nullam *moram* eſſe *futuram*; ſed *illico* id *domo* translatum *iri*" neutro quid ſimile proferente, ſed Hoog. tantum in pr. ἔχθραν — οὐ μέλλουσαν, nec Ind. aliquo; ut ex analog. modo ſcribatur.

μεταπεμψ.) Ms. lectio ſimilis eſt illi in pr. edd. ἀγαν., nihil decernente

τούτοις ἀναπεισθέντες οἱ στρατιῶται, καὶ ταύταις ἀρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, αὐτοκράτορά τε	16. His impulſi milites, et iſta ſpe erecti, imperatorem

P., qui hic haud dubie lapſus eſt, quanquam Leisn. in Progr. haeſitante, ut et Sch. acute ſemel vidit „μ. pecuniam *ſe* curaturum *afferri* ex *aedibus*. Pol. minus recte“ quocum Bg. fere, ſeverior in adv. temporis retento, ſed ſyn. nudo abl. alterum loci reddens, ubi Sch. „e domo“ aliunde Stp. Th. tantum cum Bg. faciente, cf. Heſ., ſubito tranſeunte Noſtro a re ad perſ. ſine pron. αὐτὸν ſ. ἑαυτὸν, quod proinde Sch. rectius explet, cum Leisn. ad m. Ox. „domo *ſe* curaturum *adferri*“ ut ſimul agnoſcatur, v. μ. non hic poni in paſſ., ut ap. Hoog. in N. pr., ſed valere, ut alias, pro med., quod Sch. quoque cum Bg. circuitione eloquitur per Lat. *curare* cum alio v. paſſ., ſed praeterea, addito ſubſt., innuit omiſſum pron. αὐτὰ, quod et ab Hoog. exprimitur, dum hic ad ſenſum magis perſpicuum adv. temporis reddit per *ſyn.*, pro *ſtatim*. Mox in τ. ἀγ. ſupplementum P. πράγμασι cum Sch. ſpernit et Bg., cf. 1, 12, 9.

ταυτ. ἀρθ.) Ut Latini *in* ſpem *erecti*. Frequenter Graeci, praeſertim recentiores, eiusmodi loquendi genere utuntur. Sic noſter c. 8. τ. ἐπαιρόμενος τ. ἐλπ. c. 9. ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπ. c. 13. ἤρθη εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα, l. 3. c. 12. ἀρθεὶς ταῖς ἐλπ. et Luc. enc. Dem. μετέωρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, quo in loco μ. idem eſt, ac ἀρθεὶς, et ſine alio verbo κἀγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης. *Stroth.*

Sch. in ἐλπ. „αἴρεσθαι, *ſpe* magna *erigi*, — ἀρθ. *in* ſpem *erecti*“ e P. hic, unde in pr. aſſumſit adi. ſyn., dux Bg. in formula ſeverius exprimenda per abl., utramque G. Th. afferente in v. 399, 28. 30. 46. 49. cum ſyn. et plena „civitatem — *ad* aliquam *ſpem* libertatis — *erexit*, — animus — *erectus* in *ſpem* propinquam, — *ſpe* veſtrae *aequitatis* erigere *animum*, — animus *erigitur* expectatione *rerum bonarum*“ ſine explic., ut et Ind. Flor. et Liv. Ern., ubi et, *erigere* ſe *in ſpem*, act. cum pron., ſyn. formulae paſſ., qua homines dicuntur erigi, pro eorum animo, ſed utrique tropice, ut ſit *in* ſpem *erigi* i. q. ad ſpem adduci, i. e. accipere, ſuſcipere ſpem animo, *tenere*, habere *ſpem*, ut h. l. *iſtam* habentes *ſpem*, et act., v. c. *erigere* aliquem *ad ſpem*, i. q. in eius animo ſpem excitare, it. *ſe* in ſpem *erigere* i. q. in animo ſuo ſpem ſuſcipere, atque adeo ſperare, ut h. l. *iſta*, quae promiſſa erant, *ſperantes*, vel Bg. i. q. a ſpe, propter ſpem, excitari magis et adduci ad aliquid faciendum, et propter cogitationem rerum bonarum et commodorum accipere maiorem animum et voluntatem cupiditatemque alicuius rei perficiendae; ſicut illae Gs. rel. extr. erigere *animum* ſpe *aequitatis* ſunt, propter ſpem in animo fieri quietum et hilarem, ſ. reſtituere animi tranquillitatem et hilaritatem, et *animus erigitur* expectatione *rerum bonarum* i. q. animus fit tranquillus atque hilaris propter expectationem rerum bonarum; poſſunt que iſtae formulae illuſtrari etiam e contrariis, cum animus dicitur deiectus, demiſſus, proſtratus eſſe et iacere, h. e. cum non ſentitur cupiditas, ſed et ſimul triſtitia et inquietudo, poſt quam a ſpe animus ſe iterum tollit et erigit et ſurgit, i. e. oritur in nobis tranquillitas, hilaritas et cupido agendi rurſus; et ut prior Noſtri formula τ. ἀναπ. poteſt pertinere maxime ad mentem atque intelligentiam, cum promiſſis illis fidem adhibuerunt, eaque pro veris agnoverunt: ita poſtrema τ. ἀρθ. τ.

τὸν Ἰουλιανὸν ἀναγορεύουσι, καὶ πρὸς τῷ οἰκείῳ[1] ἐκ γένους ὀνό- | Iulianum declarant, et, praeter proprium ex familia no-

1) Ms. Ba. et Vi. οἰκείῳ καὶ ἐκ γ., v. N.

ἐλ. referetur praecipue ad animum ac voluntatem; ut propter ſpes iſtas cupiditas eius deligendi imperatoris, antea ſeſe non exſerens aut non valde, nunc creverit et aucta ſit; nihil praebentibus Indd. Gr. in v. ſimpl. noſtro αἰρ., quod Noſter dederit cum adiunctis illis aut abl. τ. ἐλπ., aut cum praep. εἰς, e Lat., vel ad analog. Thuc., qui comp. uſus eſt ἐπαιρ. τῇ ἐλπίδι, cf. Loesn. Obſ. p. 151. e. ſine Vs., ſed Stp. Th. 1, 213. B. ὑπ. ἐπ., quod Latine ad verbum ſpe erigi, ſed et ſpe impelli verti poteſt, (quod, infra ſuo loco tractandum, at idem p. 209. B. e. de noſtro v. αἰρ. paſſ.) uſurpatur μεταφορικῶς etiam, ut quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι“ ſic ſine auctore ad Noſtri locum 3, 12, 16. ſpectat haud dubie; noſtratibus hic ut ſufficiat *erweckt*, aufgemuntert, *belebt*, cum tropum ipſum Gr. et Lat. non videantur tenere in ſuo *erheben*, quanquam alio ſenſu in Gs. illis *durch die* Hoffnung *aufgerichtet*. Caeterum ad primam ſententiam noſtram redeat, ſi quis h. l. ἀρθ. ſumat pro *elati*, audaciores *facti* per *iſtas ſpes*, ut ſpes illae commodorum addiderint iis auxerintque animum atque audaciam in eo faciendo imperatore, in quam notionem v. alibi.

αὐτοκρ.) Reſpicitur huc ad Thom. M. p. 68. N. 5. ſine Vs. ubi ad v. ἀν. Bg. e P. cf. 2, 2, 21. ſed Stp. Th. 1, 29. i. formulam tenet praeterea e Plut., nihil Indd. ſuppeditantibus, cf. l. l., ſed Spart. c. 2. e. p. 575. m. *ita et admiſſus eſt et* imperator *appellatus*, et Xiph. S. 392, 12. ἐσεδέξαντό τε αὐτὸν καὶ αὐτοκρ. ἀπέδειξαν, *hunc* recipiunt *et* imp. *deſignant*.

πρὸς τῷ) Quamvis omittente P. partem hanc πρὸς — ὀν., aut certe contrahente nimis, tamen Sch. in „οἰκ. nomine *proprio* ex *familia*“ dux Bg., qui tolerat vulg. lectionem, ubi appoſitionis genus eſt quoddam aut periphraſis ſ. definitio, qualis in Lat. ſaepe, quam adiuves ſupplemento particip. nudi, vel cum artic., ὄντι, ſ. τῷ ὄντι ἐκ γ., it. pron. dat. αὐτῷ, aut alia tali formula, v. c. ὃ ἔσχε ſ. ἤνεγκεν ἐκ γεν., cf. Ind. v. ὄν. R. Or. V. 4. et Ael. V. h. it. ſupra 1, 11, 3., ſed ut Noſtri adiunctum per praep. et ſubſt. mutes quoque in gen. merum γένους, (cui par illud Stp. Th. 2, 1231. F. ὅσοι μηδ᾽ ὄνομα συγγενείας ἔχοντες,) aut in adi. aliquod, ut Lat. *gentile* et Gr. συγγενικόν, quoniam non in uſu eſt γενικὸν ea notione, qua hic opus eſt, unde et Noſter (cum nollet praeterea duplex adi. coniungere) periphraſin illam adhibuerit, quam etiam perite ſumſit Dathius V. Doctiſſ. ad Pſalm. 16, 6. *libamina* ex *ſanguine* cum Glaſſ. p. 31. e. ſq. it. L. N. T. Krb. v. ἐκ Nr. 19. ubi et noſtrum οἰκ. cum gen. rei, it. ap. Polb. R. Or. V. 8. Lyc. et Dem. ubi affine in v. ἐκ p. 287. m. „ἐκ γένους ἱερωσύνη, ſcil. παραδεδομένη“ ad quam analog. Noſter finxerit ſuum; ferente G. Th. nihil, quam *propr.* cum gen. rei, et v. c. libertatem *propriam* Romani *generis* et *nominis*, et v. „*cognomen*, — nomen alteri nomini gentis aut familiae adiunctum, — (993, 40.) *uti* cognomine *generis*“ ſed in Bg. Lat. *fam.* cum Gr. n., cf. Ind. Dion. Caſ. et Iſ. Ev., et Pan. Mor. p. 44. l. 4., variante Noſtro in adi. 7, 5, 19. τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι λ., et hic per redundantiam ſcribente tamen, etiam e Mss. ratione, in qua eſt gloſſa per καὶ, pro copula additum, cum exiſtat ſententia eadem, et eadem ſupplementi ratio, ſed vulg. lectio ſit difficilior, nec καὶ per vicinitatem facile exciderit, repugnetque etiam Ms. Ve.

ματι Κόμμοδον ἀξιοῦσιν ἀπο-
καλεῖσθαι m. τά τε σημεῖα 17.
ἄραντες n, καὶ τὰς ἐκείνου

men, Commodum cenſent
vocandum. Signisque
ſublatis, et illius imaginibus

m) Comma hic in B. 1. L., ut colon in B. 1. R., v. N. n) ἄρ. ſic cum iota A. al., at §. pr. ἀρθ. ſine iota in edd. omnibus, cf. 1, 13, 12. e.

Κομμ.) Dio (1234, 33.) *Κόμμοδον ἐπωνόμαζον.* *Oxon.* Xiph. S. 392, 18. Comm. *appellabant*, ad quem locum Fabr. N. ad §. 82. cauſas e Noſtro 2, 5, 1. ſq. attulit, faciente Sch. partim cum Bg. „ἀξ. putant, *cenſent*,—ἀπ. paſſ. *cognominari*“ dum Bg. utroque in v. deſerit P., liberior in inf. per particip., tenente G. Th. cum Gr. n. „*cenſ.* — putare, — decernere“ quo extr. ſenſu hic ceperim, cf. 1, 5, 6. e., ut cum Sch. v. ἀποκ. e contextu pro ἐπικαλ., quale compoſ. et Dioni uſurpatum videas, nec quaſi confuſae ſint iterum iſtae praepp., ſed quia promiſcue illa v. v. ponuntur, cf. 1, 7, 6. e. it. quia, cenſente Cic. ap. G. Th. 455, 12. „*nomen* quum dicimus, cognomen quoque — intelligatur oportet“ cf. 1, 5, 11. Caeterum hic cum Bg. §. priorem finii et cum edd. quibusdam per punctum, ut reſtituerem non maximo intervallo numerum §. novae, ſupra remotum, cum et alibi τὲ, in quo P. liberior, novam ſententiam et §. inchoet, et in part. ἄρ. ſuppleatur facile pron. *αὐτοὶ* e pr. ςρατ., a quo ſubſt. alioqui etiam hoc membrum pendere poteſt per comma, quanquam τὲ copulaturo ſic, ut alias, diverſa tempora verborum, praeſ. et impf. ἀναγ. — ἀξ. — ἐπειρ.

τά τε σημ.) Sch. partim e P. in „σ. *militaribus* ſignis *ſublatis*“ vocabulum late vagans ſic bene circumſcribens, cf. Ind. Dion. Caſ. et Stp. Th. 3, 768. D. ſub „σ. ſignum, i. vexillum, — *τὰ δὲ σημ.*“ memoriter per lectionem et copulam aliam.

τὰς ἐκ. λ.) Pol. (impoſitis *que* illius *imaginibus*) videtur legiſſe ἐπικατ., ut Iuliani imagines pro Pertinacis imaginibus ſubſtitutae intelligantur. Sed vulg. ἀποκ. retinere, Commodique imagines una cum eius nomine reſtitutas intelligere, nihil, ut quidem videtur, vetat. *Sylb.* Vertit P., quaſi legeret ἐπικ. Sed veriſimilior eſt vulg. lectio, Iulianum ſc. Commodi imagines velle reſtitutas, cuius memoriam in ſe recepit reſtituendam. *Oxon.* Cum P. ſentit Nieup. p. 484. Stephanus (in m. P.) „*ac* reſtitutis *in* priſtinum *ſtatum* illius *imaginibus.* Id enim vox Gr. ſonat: ſed intelligendum erit de Commodi imaginibus.“ Figulius de ſtatuis p. 265. de imaginibus Iuliani, in locum imaginum Pertinacis occiſi repoſitis. De imaginibus principum inter ſigna, deque more eas ſignis imponendi Tac. An. 4, 2. (N. 5. Lipſ.) Suet. Tib. 48. (e. ed. Burm. T. 1. p. 559.) Tertull. Apol. c. 16. p. 163. ſq. Lipſ. de mil. 4, 5. (Op. T. 3.) p. 168. *τὰ σημ. ἄραντες* eſt 8, 5, (22.) *τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶντες.* De v. *ἀποκατάςασις* Inttp. ad Act. 3, 21. Wolf. p. 1061., ubi locum ex Polyb. legis. *Leisn.*

Qui ad N. Ox. iterum „cum Pol. ſentit Nieup. Ant. Rom. p. 484. (ubi mea ed. nihil praebebat.) cf. p. 279. ex quo loco lectio Politiani firmari poteſt“ innuens pag. Ox. ed., ubi alter eſt Noſtri locus, ab eodem iam in N. comparatus, *τάς τε εἰκ. ἐκ τ. σ. κατασπῶσι*, quod plane aliud eſt, quam *τὰ σημ. αἴρειν*, quae formula, Stp. Th. ignota, non variante Noſtro in v. cum §. pr. ἀρθ., convenit cum illa pleniori 2, 3, 5. e. τὶ —

εἰκόνας ἀποκαταϛήσαντες, προπέμπειν ἐπειρῶντο. θύσας [o] δὲ ὁ [p] Ἰουλιανὸς τὰς νενομισμέ- | reſtitutis, deducere tendebant. 18. Cum igitur Iulianus ſacri-

o) Ms. Ba. θυσίας, vitioſe. Sequitur enim θυσίας. *Mart.* v. N. p) In Ms. Ba. ὁ deeſt. *Mart.* etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N.

τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, quod fieri ibi diximus, cum ſigna et vexilla e ſolo, cui infixa erant, vel e loco, ad quem inclinata, ex-trahebantur et movebantur, manibusque prehenſa ſurſum tenebantur; quanquam alibi formula etiam alio ſenſu accipitur, nec de militari vexillo, ſed de qualicunque ſigno, v. c. velo et linteo, cf. Ind. Thuc. Xen. Cyr. Mor. et Z. it. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1. v. σ., hic Bg. aliter, quam l. l., reddente, ſed particip. e P., quo de nihil amplius monet Sb. Ind., locum hunc negligens in v. εἰκ., quae hic haud dubie ſunt illi clypei, de quibus dictum ad §. 15. m. cf. Nieup. l. l. p. 336. m. ubi p. ſq. etiam aliquid in Sb. ſententiam, de vexillis „quibus nomen imperatoris aureis litteris erat intextum" aut certe qualicunque modo inſcriptum, v. Lipſ. l. l. p. 170. e. ſq., quo ipſo memoria reſtituta Commodi, quo de, ut qui proxime a Noſtro nominatim prolatus erat, et ipſe illud ἐκείνου intelligam, non de Iuliano; ſicut credo, P. liberius hic verſatum in v. ἀποκ., ubi Sch. „quum *reſtituiſſent*, in priſtinum locum, deſtructas imagines" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut Stp. Th., fere ut ante ad m. P. 1, 1773. F. „reſtituo in priſtinum ſtatum, ut ap. Herodi. τὰς τοῦ Κομμόδου εἰκ. ἀπ., ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε" ſine alia Vs., ſed ita libere e Bud. C. 676, 21., reſpiciens locum §. 15. m., et vim non male tribuens praep.; cf. L. N. T. et Obſ. Krb. p. 172. e. cum Decr. R. p. I. p. 105. m. Kypk. 2, 4. e. Suid. 1, 276. i. Ind. Dem. Xen. Pol. Z. et Diod. S. it. Z. ad Vig. p. 565. b. m. 2).

προπεμπ.) Omiſſum pron. αὐτὸν explerat P. per ſubſt. ſyn. *hominem*, cf. 1, 9; 12. i., Bg. retinente ex eo tantum Lat. in v. utr., ſed tempus in ἐπ. e Sch., quo in Bg. Lat. bene G. Th. „*tendere* pro contendere" i. velle, ſtudere, etiam cogitare et in animo habere, et ſe atque omnia parare ad aliquid, atque adeo conari, quoniam demum §. 19. fit ipſa deductio ad palatium, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., ſed in πρ. 3, 208. A. m. plane cum P., ſed cum Bg. tempus v. ἐπ.; recte autem notionem v. πρ. univerſam edente, ut non ſit modo aliquem mittere et ire iubere ſ. ſinere ante ſe, per notationem et praep., ſed etiam ab omni latere comitari, ut §. 19. m. diſerte deducunt, ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν βασιλέα, in quam rem liceat aſſumere vim praep. aliam pro mittere publice, palam, in publico loco, in publicum, vel e loco aliquo, cf. Z. ad Vig. p. 639. a. 1) et b. 4), quanquam iſtae notiones ſecundariae in re ipſa videntur potius eſſe, quam in v., cum et ſimpl. πεμπ. eodem dicatur ſenſu, cf. 2, 3, 25. e.

θύσας) Ms. lectio ſane vitioſa eſt, ſed hinc forte orta, quod aliquis in marg. poneret acc. θυσίας, formulam ſignificaturus, ſed alius ſtultior, correctionem illam credens, in textum reciperet; quanquam et ſcribae merum vitium fuerit, cum animus cogitaret iam illum acc., eoque invito manus ſcriberet, in altera re et artic. omiſſo a Mss. vim potius inferente librario iterum, cf. 2, 2, 4. m., quam lapſu. Sed in formula illa

νας καὶ βασιλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ θυσίας, προήγετο ὑπ'	ficia uſitata et imperatoria in caſtris peregiſſet, producebatur

affinis ſubſt. et acc. cum v., (qua de cf. Bud. C. p. 1452. Fi. ad Well. p. 325. e. Hindb. ad Xen. p. 167. e. L. Boſ. Ell. p. 3. R. Or. V. 6. p. 918., ad Luc. 2, 241. N. 78. p. 667. a. 843. N, 26. a. e. 3, 191. N. 5. a. it. Poſſ. Sy. p. 127. e.) e P. ducit Bg. Lat., etiam Sch. partim in v. „peractis *victimis* lege *debitis* et *imperatoriis*“ Stp. Th. aliunde reddente „θῦσαι, θυσίαν, ſacra *facere*, (recteque monente,) his in locis ſubaudiri dat. θεοῖς ſ. θεῷ“ ubi more Cic. ap. G. Th. equidem vertam *ſacrificia facere*, ut luſus in verbis aliquo ſaltem pacto ſervetur, cum ſubſt. illud Lat. videatur continere idem v. adiunctum, cf. ſyn. in Ind. R. Or. V. 7. II. θυσίαν ποιεῖν, quod ſubſtituitur etiam ap. Dem. 1370, 14. ſqq. it. θύεσθαι ἱερὰ l. 22., cf. p. pr. l. 24. et ποιεῖν τὰ ἱερὰ 1372, 18. at ſimpl. θύειν p. ſq. l. 27., cf. 1376, 14. et 1384, pen. cum Suid. 2, 214. i., variante Noſtro in formula per v. aliud cum 2, 3, 25. τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσαςι etiam per adiunctum primo brevius in adi. β., quo de cf. 1, 5, 4. i., deinde novum in particip. v., ubi Sch. „ſacrificia, *lege* ſ. *more* debita“ ad quam poſtr. notionem reſpicit v. privum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th. 2, 1027. b. A. cf. Bud. C. 125, 38. Ind. Sb., hinc ſine Vs., Dem. Xen. Cyr. Z., ſed Hell. Mor. cum Bg., it. L. N. T., nominatim Schw., Heſ. 2. 686. e. N. 29., non coll. Suid. 2, 629. i. et Vig. p. 262. i. cum N.

ἐν τῷ στρ.) Omittit haec Bg. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., cuius ſcriba in culpa potius fuit fortaſſe, cum et P. agnoſcat, et rem magis definiant; unde ſtatim reſtituimus, cf. 2, 2, 1., deſerente Bg. ordinem Gr., ob laevitatem factum, ex parte in rel., ſed ſeverius agente, quam P.

θυσίας) Quaenam haec uſitata ſacrificia in caſtris? Puto, innui ab Herodiano, Iulianum nunc, re ita ferente, ea ſacrificia in caſtris peregiſſe, quae alii imperatores in Iovis aliorumque deorum templis peragere ſolebant. Haec ſacrificia 2, 3, 25. vocantur *αἱ ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίαι*. Eadem ſacrificia peragit Severus 2, 14, 4., ubi id eſt *νόμῳ βασιλικῷ καλλιερῆσαι*, it. filii Severi 4, 1, 8. ubi eſt *ἐπιτελεῖν τὰς νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις*. Haec nempe ſacrificia ſunt pro adeundo imperio, quae Dio vocat *εἰσιτήρια*, v. Fabr. ad Dion. p. 1236. Generatim ſi quid ſerii aggrederentur Romani, rem divinam facere ſolebant, de quo more Caſ. ad Suet. Aug. 35. *Leisn.*

Cur nunc in caſtris facta ſint ſacra illa, vere diſſerit Leisn. Sed ibi etiam poterant fieri, quoniam, ut infra habebitur, templum ibi ſingulare erat, cf. 1, 5, 4. Ad Dion. autem l. l. Fabr. N. ad §. 90., agens de his ſacrificiis ſ. ſupplicationibus imperatorum ſub auſpicium imperii, quae facta ſcribit victimis mactatis et extorum inſpectione, non reſpicit huc ad Noſtrum eiusque pugnam aliquam, quae videatur, cum Dione, qui 1237, 23. *ὅτε τὰ εἰσιτήρια πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἔθυε*, ed. Sb. 394, 4. cum *Iulianus* ante *curiam* ſacra *faceret*; quae quidem repugnantia de loco, ubi facta ſint ſacra illa, componetur forte ſic, ut iſta *ante curiam* ſerius facta dicamus, cum ipſe Dio p. pr. l. 77. ed. Sb. 393, 5. et 10. dicat; *τῇ δὲ δὴ ὑστεραίᾳ ἡμεῖς μὲν ἀνῄειμεν ὡς αὐτὸν, — καὶ τέλος, ἐπειδὴ πρὸς τὸ συνέδριον ἦλθε, καὶ τῷ Ἰανῷ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ θύσειν ἔμελλεν*, l., poſtridie *eius* dies *nos ad eum venimus, — tandem cum ille* veniſſet *in ſenatum, eſſet* que *Iano*, qui *erat* ante *fores* curiae, *ſacrificaturus*, quibus

αὐτῶν [q] πλέον τὲ [r] τῆς συνη- | ab ipſis, maiori, quam pro con-

q) Ms. Ba. αὐτῷ λ. v. N., ut et de commate hic in A. al. r) Ms. Ba. πλέον τί τῆς λ., ſed Ms. Vi. πλέον τι τῆς λ., ſed πλέον γὲ Ing., v. N.

conſentit Spart. c. 4. p. 577. *ubi vero primum* illuxit, *ſenatum et equeſtrem ordinem*, *in* palatium *venientem*, *admiſit*, — *deſcendenti cum militibus et ſenatu in* curiam *diras imprecati ſunt:* rem *divinam* facienti; *ne* litaret, *optarunt*; ad quae extr. Caſ. N. 3. affert iſta Dion. ὅτε λ., ad Spart. c. 3. p. 575. e. veſpera *in* ſenatum *venit* N. 3. e Dion. ſubiungens, ἐς ἑσπέραν ἔς τε τὴν ἀγορὰν καὶ πρὸς τὸ βουλευτήριον ἠπείχθη, quae ſunt 1234, 28. ed. Sb. 392, 13. *Iulianus* in *forum* atque *in* ſenatum *ſub* veſperum *deducitur*; (immo *properat* ſ. *properavit*, ab ἐπείγεσθαι, non ἐπάγεσθαι.) quae omnia facta ſunt demum poſt egreſſum e caſtris, ante quem ſacra Noſter commemorabat illa, ignota Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1033., ubi p. ſq. m. er *gieng* mit *ihnen* auf *das* Capitol, *die* gewöhnlichen *Opfer* zu *bringen*, hic in loco quidem ſacrificii diſcedentibus et ipſis a Dione, ſed in pr. de *die poſtero* convenientibus ſine N. Heyn., ut liqueat, diverſa narrari à Noſtro et Dione ſacra, atque adeo bis hunc imperatorem ſacra peregiſſe ſub initium imperii, diverſis et diebus et locis.

προηγ. λ.) Ms. caſus alius αὐτῷ potius eſt a confuſo ν et iota poſt ſcripto, ut alias, quam quod librarius reſpexerit pr. τῷ στρατοπέδῳ, pro *exercitu* capiens, dum Bg. vertit pron. recte, ſed liberius P. per *militum* ſubſtitutum ſubſt., quocum partim Sch. facit in v. „paſſ. vel med. impf. procedebat, *exiit*," a quibus Bg. diſcedit verius in notione, ob adiunctam praep. capiens pro paſſ., et haud dubie phyſice, pro duci ex aliquo loco in alium, e caſtrisque in conſpectum aliorum, vim ut ſuam retineat praep., cf. Stp. Th. 1, 84. C. aliunde, cuius Lat. *deduco* p. pr. F., ad ſenſum non ſit hic incommodum, ut Noſter variet quodam modo cum pr. §. προπ. Ad hanc §. et ſqq. reſpicitur ap. Beg. 3, 127. in numo „Iulianus fretus militum concordia, (et 2, 685.) Iuliani *fortuna*, quod fortunae bonis imperium ſibi paraſſet."

πλέον τὲ) Vel πλέον τι, vel πλέον γε, quod malim, ſcribendum eſt. *Steph.* Zoſ. l. l. (1, 7, 5. e.) *θέαμα δοὺς ἰδεῖν ἅπασιν, οἷον οὔπω πρότερον ἐθεάσαντο. εἰσήγετο γὰρ εἰς τὰ βασίλεια μήτε γερουσίας ἡγουμένης, μήτε ἄλλης ἐννόμου δορυφορίας, μόνων δὲ τῶν καταστησάντων αὐτὸν εἰς τοῦτο στρατιωτῶν σὺν βίᾳ παραδόντων αὐτῷ τὰ βασίλεια καὶ τὴν ἐν τούτοις πᾶσαν ἀποσκευήν*, *eiusmodi* ſpectaculum *cunctis* exhibens, *quale* nunquam *prius* conſpexerant. *Nam* in *aulam* (ad praetorium) deducebatur, *neque* ſenatu *praeeunte*, neque *alio* legitimo *ſatellitio*, ſed *iis* tantum *militibus*, qui *eum* hoc *in* honore *conſtituerant*, per *vim* palatium *illi* cum *omni* eius *penu* tradentibus. *Boecl.*

In rem conſentit quoque Spart. c. 3. i. p. 575. e. *ſtipatus* que *eſt* caterva *imperatoria*, ſed clarius Dio 1234, 29. ed. Sb. 392, 15. *παμπληθεῖς δορυφόρους μετὰ σημείων συχνῶν, ὥσπερ ἐς πρᾶξίν τινα, ἄγων, ἵνα καὶ ἡμᾶς* (ſenatores) *καὶ τὸν δῆμον προσκαταπλήξας πρόσθηται*, *comitatus* magno *numero* praetorianorum, *quibus* ſigna *aderant* multa, *non* ſecus, *quam*, ſi *eos* educeret *ad* aliquod *facinus*, (immo *praelium*, niſi et legendum παράταξιν,) id *que* faciebat, *quo* nos *populum* que *perterrefaceret*, immo *perterrefaciens* ſibi *adiungeret*; ad quem locum Fabr. in N. ad §. 81. „ſed et Herodianus 2, 6, 18. peccat, quod Iulianum a militibus phalange facta contra vim plebis, ſtatim in pala-

θείας δορυφορούμενος. ἅτε γὰρ βίᾳ καὶ [f] παρὰ γνώμην

ſuetudine, comitatu ſtipatus. Si quidem invito populo et prae-

f) καὶ omiſſum vitioſe in Lü.

tium deductum refert, nulla ſenatus facta mentione" quae reprehenſio ſane cadit in Noſtrum, qui nihil de ſenatu narrat, niſi 2, 12, 6. ſqq., cum de Iuliano necando conſilium iniit. De lectione autem huius loci, etiam Sb. Ind. v. τὲ „pro τὶ ſ. γὲ" haud dubie de correctione cum Stp. cogitans, quae hic non dirimi poteſt e P. et Bg., cum neutrum vocabulum Stp., Latine redditum, prodant, ut et τὲ Sch. omittit in „neutr. πλ. — pro ſubſt., πλ. τῆς σ. plus *ſolito*, — σ. πλ., *plus* more *ſolito*, magis *quam* caeteri *conſueverant*, (in his extr. fere cum P.) δ. *ſtipatus*" dux hic Bg. partim, quo in v. δ. etiam Sb. Ind. τὲ omittit, non item Stp. Th., e P. vertens, qui cum Bg. γὲ interdum non reddit, ut ſpeciem aliquam habeat Stp. coniectura, cum et ſaepe confuſae ſint voculae iſtae; ut tamen nondum dimiſerim vulg. τὲ, pro *idque*, facto commate poſt αὐτ., in primis, cum Mss. πλέον τὶ, (in quo inverſum accentum habuimus iam ſupra, et confuſio cum τὲ potuit incidiſſe, cf. 2, 5, 8. e.) per ſe quidem noverim, cf. 1, 4, 5. cum Xen. Pol. Z. de Ven. 12, 4. e., non item in tectione cum gen., quam in ſolo πλ., tacente Stp. *Th.*, v. cum gen. rei ap. Xen. Ind. laud. it. ap. Abr. ad Ae. 1, 511. e. ſed cum gen. perſ. R. Or. V. 8. Xen. Cyr. Z. ubi et de ſubſt. συν. peculiari ſenſu, ut ap. Polb. ſed vulgari, praeter L. N. T., ap. Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. *Diod. S.* et Fa. Aeſ., non me deprehendente formulam Noſtri, ex analog. modo factam, ubi Bg. ad ſenſum, partim e P., mutans adv. (quale eſt adi. π. omiſſo κατὰ, ubi et ſuppleo ſubſt. μέρος, cf. L. Boſ. Ell. p. 195. e.) in affine adi., ſed gen. comparativi in particulam una cum praep. et ſubſt., et ſuum adi. ſimul accommodans, quoad caſum, ad v., redditum per phraſin, pro quibus vicinior ſit ratio Sch., *plus* ſolito *militibus ſtipatus*, ubi tamen et ipſi aſſumimus ſubſt. ad v., quo de paſſ. v. Bud. C. 1035. 22. D'Orv. Ch. p. 11. m. 455. m. Luc. 3, 340. N. 34. cum Barl. Tim. p. 140. i. Ind. Sb. et Dem., at in rem ipſam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1033. e. *an* der *Zahl* 10,000.

ἅτε) Hanc particulam cum γὰρ Bg. et P. una Lat. reddunt cauſali, non reputantes, ἅτε, ut ſyn. ὡς mox per varietatem, pertinere ad particip. ὠνησ., aut ſaltem omittentes eam, de more quorundam, cum γὰρ cohaereat cum membri ſq. finito v. ἔδ. At in ſq. formula π. γν. Bg. aliter, quam 1, 13, 10. m., ſed eodem tamen ſenſu, partimque e P., pron. αὐτοῦ ſubſtituens ipſi ſubſt. τ. δ., quod copulatum ſtatim cum dat β. reddit de more ac praeceptione aliorum, ut β. dat. cum gen. perſ. mutetur in adi. Lat. *invitus*, ap. G. Th. cum Gr. al., ſed tamen „qui per vim aliquid facit, — contra voluntatem" v. Stp. Th. aliunde, N. ad Vig. p. 83. a. e. Poſſ. Call. p. 305. i. Ind. Xen. Mor. Ἀνβ. et Hell. R. Or. V. 6. Thuc. cum Bau. Or. et Abr. Dl. Auct. p. 222.; qui per ſe bene „β. exponas per παρὰ τὴν βούλησιν" nec tamen accommodate ad hunc locum, ubi Noſter per copiam et explicandi gratia addit ſyn. formulam alius generis per praep. cum ſubſt., ut etiam ex illis Gs. pateat, qui ſubiicit copulata affinia „inviti *per vim* atque *imperium* ſtatuas dederunt, — *extorquendum eſt* invito *atque* ingratiis, *quod non debet*" unde et forte P. ſeveritas nondum deſerenda eſt, ubi β. per ſe ſtet.

τοῦ δήμου· μετά τε αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς διαβολῆς ᵗ ὠνησάμενος τὴν ἀρχὴν, εἰκότως

ter eius voluntatem, nec ſine turpi et indecente crimine mercatus imperium, iure vere-

t) Habet etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. tacite, v. N.

διαβολῆς) Suſpecta eſt hoc loco vox iſta. *Steph.* Haud ſcio, an verius διαβοῆς, ſicut videlicet §. 11. ἐβόα, πάντα δώσειν. Sane καταβοὴ a Thuc. ea forma uſurpatum. *Sylb.* Pro δ. legendum videtur ἐμβολῆς. Neque enim hic ullus τῇ διαβολῇ locus eſt. *Fab.* Quae fuerit illa διαβολὴ, *criminatio*, ſ. *ignominia*, indicat §. 10. *Reisk.* Stp. et Sb. maluerunt διαβοῆς, ſed διαβολὴ non modo de eo dicitur, cui immerito crimina obiiciuntur, ſed paſſim, et praeſertim ab Herodiano, etiam de eo, qui merito male audit. *Stroth.*

Sb. Ind. „fort. διαβοῆς, ut v. 8. (reſpiciens illa ſua §. 11.) aut intelligenda competitoris traductio" quae cum Stp. repetit Sch. ſine criſi poſt Vs. „*ob* calumniam *turpem*, — αἰσ. turpi *calumnia*, — ἀπρ. indecora *calumnia*" ut manſerit adeo in vulg. lect., quam, cum libri conſervent omnes, non aliter tuearis, quam per Strothi notionem, alibi a me tractatam, quo et Bg. Vs. tendat; ut Leisn. modo ad Ox. m. Gr. ſignarat primo numeros 69., ubi 2, 8, 4. e. ἀνανδρείας — φέρει διαβολὴν, ad quae iterum „*crimen* p. 65. (quae pag. eſt huius loci noſtri, et) 229., (qui numeri et ad noſtrum locum poſiti,) ubi 7, 1, 6. διεβέβλητο, ad quae „S. διεβεβόητο. Sed et διαβολὴ et διαβάλλεσθαι ſaepe ap. Gr. ponuntur pro iuſta criminatione, v. p. 65. et Fabr. ad Sext. Emp. p. 381. Harpocr. in εὐθίας et ἡγήμων" deinde ad m. P. tantum coniecturas Fa. et Sb. cum loco N. Fabr. ad S. E. iterum, quem, exſcriptum olim, potui ſubiicere hic totum e N. G. „διαβολὴν et διαβάλλεσθαι non ſemper ponitur pro calumnia, ſed etiam frequenter pro iuſta criminatione; et falluntur viri docti, qui ap. Herodi. pro διαβολῇ legunt διαβοὴν, et διεβεβόητο pro διεβέβλητο" quibus *ille non loca* Noſtri *per numeros adiungebat, ſed tamen vel ſic ſpectabat* huc, ubi ſane et ipſe, de vulg. lect. ſemper dubitans, varie coniiciebam, τῆς βουλῆς, ſ. περιβολῆς, ſ. ἐπιβουλῆς, ut 2, 7, 11. ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν, ſed maxime ἐπιβολῆς, quippe quod vicinum maxime litteris vulg., tum alibi cum noſtro confuſum putatur, v. ad Polb. T. 2. p. 936. m. et ad Poll. 6, 176. N. 88., ubi redditur *inceptatio* et *aggreſſio*, quorum pr., ut et *inſtitutum*, hic contextus rel. facile admittit, ubi Noſter *in* copia ſyn. adi. variat cum §. 8. e., non item in formula ὠν. τ. ἀ. cum §. 12. e., niſi ordine vocum, ſed Bg. deſerit P. tum in Lat. ad v. ὠν., tum in μ. cum gen., per ſyn. tamen formulam, cf. 1, 2, 2. m., ſimul τὲ negationi Lat. innectens, idem ſecutus P. in ſqq., at Sch. in δημ. et v. ἐν., ap. G. Th. cum Gr. n., quod abſolute poſitum, ut hic, v. ap. Dem. ſine Ind. 68, 22. 249, 3. ſed cum adv. 67, 24. cum dat. perſ. 193, 13. et ſimul cum adv. 69, ult. it. ſimul cum acc. elliptico 204, 2. it. ſimul cum pr. ἐν 132, 27. ſed cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11. et ſimul cum adv. 247, 27. it. ſimul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. cf. Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N. b., Stp. Th. aliunde, et ignorantem hoc fut. particip., cf. tamen Thuc. Ind. ex 8, 64. e. τὸν ἐν. δῆμον καταλελύσθαι, popularis *ſtatus* tolleretur, *qui* adverſaturus *fuiſſet*, Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἐνεδίει τὸν δῆμον, ὡς ἐναντιωσόμενον. ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας, καὶ φράξαντες

19. batur populum ut adverſaturum. Aſſumta itaque armatura milites et conden-

ἀν. ὁ. — π.) i. e. omne armorum genus, quibus miles armari ſolebat, κνημίδες, θώραξ, ξίφος, ἀσπὶς, κυνέη, ἔγχος, v. Hom. Il. γ', 330. Virg. Aen. 8, 620., ubi πανοπλία ſunt galea, enſis, lorica, ocreae, haſta, clypeus. De eadem πανοπλίᾳ Eph. 6, 11. (et v. 13. ſqq.) *Leisn.*

In v. ἀν. Bg. aliter, quam 1, 15, 15., ſed in ſubſt. π. Stp. Th. e P., ubi Bg. numerum mutat, et adi. πᾶν negligit, ſecus ac L. N. T., ſeparata rite voce utr., it. Vs. ap. Ael. V. h. 10, 22., non item in rel. locis Ind., cf. Thuc. Luc. ex 2, 912. l. 61. τὰς π. ἐκείνας — ἀναλήψεσθε, *illa* arma *ſumetis*, ubi in N. comparatur N. T. locus ille Eph. 6, 13. cum v. noſtro, ad quem L. Boſ. huc reſpiciens reddit „*induentes* gravem *armaturam* milites, — *ut*, ſi *res* poſceret, *dimicarent*, (e P. fere.) Paulo poſt meminit ἀσπίδων, clypeorum, et δοράτων, haſtarum" cf. Ind. R. Or. V. 4. D'Orv. Ch. p. 608. m. et Munth. p. 373. Klotz. Tyrt. p. 63. it. Phil. in Flacc. p. 756. F. e. p. ſq. D. m.

φραξ. λ.) In hoc v. ſubaudienda etiam quaedam τοῦ τάξαντες ſignificatio, et Graeca ſic vertenda, *ſumtis* igitur *armaturis*, corporibus *que* undique *ſeptis*, et *in* aciei *formam* diſpoſitis, *ut*, ſi *opus* eſſet, *etiam* bellarent. *Sylb.*

Sch. in φρ. cum αὐτοὺς per lenem cum P., e quo Bg. paſſ. v. aliquod retinet, conveniens ad ſenſum cum *denſantes ſe*, i. e. act. cum pron. reciproco, (cf. Heſ. 2, 1523. m. φραχθέντες, ἀσφαλισάμενοι ἑαυτοὺς, in N. ex Hom. Ἰλ. ρ', 268. φρ. σάκεσιν λ., ſepti *ſcutis*, non coll. Suid. 3, 632. i. φρ., ἀσφαλισάμενοι, ſepti, *muniti*, ſine χρήσει et pron. illo Heſ., aeque recte, med. accepto proprie, nec pro act. mero, cf. ap. Heſ. p. pr. e. et Ind. Hom. ex βατρ.) ut legerit cum Stp. pron. per aſperum, quem et poſtulat ipſum v. φρ., ſi ſevere iudices, conſervatum etiam a Stp. Th. in v. pr. πανοπλ. et in v. 4, 189. D. ſub „ap. Hom. φρ. interpr. *addenſare*, conſtipare, — inter ſe ita coniuncti atque conglutinati, ut ſcutum ſcuto, lancea lanceae, galea galeae, vir viro cohaereſceret et prope inniteretur. Ego certe locum hunc quandam teſtudinis militaris deſcriptionem habere crediderim. Nam et haec Herodi. l. 2. ἀν. — αὐτ. — σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, κ. π. Pol. vertit" cum diſtinctione adeo alia, et iterum e P. notione conſtituta quodammodo, dum praebet illam Bg. etiam L. Ern. per Lat. *conſtipare*, nullo Ind. tenente formulam Noſtri hanc et act. ſine caſu rei, ſed ut et alibi Noſter act. cum pron. recipr. ponat pro med., ut ſimile quid ſit ap. Hom. l. l. β. v. 165. φραξάμενοι δ' ἔστησαν λ., munitae *autem* armis *ſteterunt*, ubi potius ceperim, ut hic, *cum* denſaſſent *ſeſe*, i. denſe conſtitiſſent, prope et vicine ſibi invicem, ut milites ſolent, latera quisque alterius claudentes et munientes, tegentes, condentes; unde et propria vis v. adhuc elucet, pro claudere, quod (hodie etiam ap. noſtrates de militibus ſolenne, *ſchlieſsen ſich*, et *geſchloſſene Glieder* et *Reihen*,) occludere, obſtruere, rel., et ſic defendere ſe contra irruentes, ut ne ſeparentur, ſed et vehementius invadant hic milites, qui h. l. a Noſtro ponuntur in ſecundo demum membro medio, non tam ob laevitatem, quam per libertatem, e P. a Bg. praepoſiti in primum membrum, ſequente Noſtro poëtarum fere ordinem, nominativum reiicientium in ſe-

αὐτοὺς [u] οἱ ϛρατιῶται εἰς Φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι [x], καὶ πολεμήσοντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς [y] ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, ὑπέρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες [z] τὰς ἀσπίδας καὶ	ſati in aciei ſpeciem, tanquam, ſi opus ſit, dimicaturi, in medio ſui habentes ſuum imperatorem, ſuperque caput attollentes clypeos

u) Sic Stp. rel., cum Mss. tacite, ſed αὐτ. per lenem A. al., v. N. x) In Ms. Ba. ὡς εἰ δέοι καὶ λ. ſine ulla diſtinctione, ut A. et B., ſed per commata noſtra in Ox. et Ed., per unum vero comma poſt δέοι in Pat., et (εἰ δέοι) ſic in parentheſi in Stp. rel. y) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῖς per lenem, qui et in A. al. v. N. z) Ms. Ba. αἰωρ. per aſperum, v. N.

cundum membrum, ſed rectionem ſpectante Bg., qui in εἰς φ. σ. deſerit P. & Sch. in σχ., dum aliter in „εἰς ad *modum* ſ. ſpeciem, φ. *ad* teſtudinis *formam*“ de quibus formulis Lat. v. ad 2, 11, 16. ἐν τειχ. σχημ., ut haec Noſtri inde formata videtur, cf. κατὰ σχῆμα ap. Polb., ad Noſtrum non reſpiciente Stp. Th. in φαλ. ubi tamen cum Lat. Bg. definitio ſatis recta, ut ſit hic pars exercitus inſtructi, ſ. agmen conſertum, cf. ad Onoſ. p. 74. N. 4. Ind. Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Heſ., non coll. Suid., et G. Th. v. *phal.*, quadratum noſtratibus h. l. commode cogitantibus, ſed in rem obſcurius conſentiente Dion., cf. §. pr. m. ad v. πλέον.

ὡς, εἰ λ.) In ὡς cum part. fut. Bg., ut 2, 5, 7. m., relicta ratione P. liberiori (quam in ſuperioribus adhibebant etiam L. Boſ. et Sb.) per finitum tempus, ſed non bene omittens καὶ pro *etiam*, a P. ſervatum, pro etiam adeo; in v. δ. Sch. tenente, praeter P., adhuc „opus *eſſet*“ ſed alia notione, quam Bg. illa, Stp. Th. v. i. formulam affinem Dem. ſine Ind. 473, 5.

ἐν μεσ.) Hic Var. L. ſpiritus lenis per ſe procedit in v. ἐχ., non vim agendi habente, ubi P. plane nullum pron. prodit, ſed inde partim, quoad formulam, Sch. in μ. cum leni „intra *ſe* medios *recipientes* eum“ ubi Bg., praeter numerum adi., etiam caſum mutat pron. recipr. (tacente G. Th.) per formulam proprie aliam, ſed ſyn., quae in N. T. eſt Matth. 18, 2. ἐν μέσῳ αὐτῶν, ut v. 20. ἐκεῖ εἰμι ἐν μ. αὐτῶν, ubi ſimiliter cum v. extra actum eſt aſper, cf. Krb. Obſ. p. 39. m. et Fi. Pal., praebentibus rel. Ind. nihil, quam cum pron. et alia praep. Abr. L. Ar. p. 87. m. et p. ſq. i. διὰ μέσου αὐτοῦ, ſed cum eadem praep. et eodem in numero plur., at cum ſubſt. D'Orv. Ch. p. 547. m. ſqq. ἐν Ἀργείοις μέσοις, et ἐν μέσαις Βάκχαις, rel., in quibus tamen communis ratio eſt ac rectio haec, ut adi. μ. ſtet caſu et numero eodem cum adiunctis, ſive ſubſt., ſive, ut hic, pron. demonſtr., cf. 1, 14, 1. e., tacente Stp. Th. et N. ad Vig., it. L. Boſ. ellipſ. ſuper omiſſo ſubſt. τόπῳ in formula altera cum gen.

αἰωρουντ.) Ms. diſſenſum, quoad aſperum, etiam in aliis vocibus habuimus, ſed de eo nihil in noſtro v., cf. Stp. Th., ubi Noſtri formula tantum e Dem., ut phyſico ſenſu act. in Ind. Diod., ſed med. et paſſ. ap. Foeſ. Oec., Suid., non coll. ad Heſ., et Ind. Gem. Pl. ex 1, 36. i. p. 74. ult., ducente Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) forte e Sch., qui in rel. partim e P., „*et* attollentes *ſupra* capita *clypeos*, ἀσπ. *clyp.* ſ. c.

τὰ δόρατα[a], μή που καὶ λίθων τὶς βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια[b], μηδενὸς τῶν δημοτῶν

et haſtas (ſi forte etiam lapidum aliquis coniectus de tectis in deductione oriretur) deduxerunt eum in aulam: populo nec reſiſtere audente,

a) In Ms. Ba. ſigna parentheſis iterum abſunt, et verba ipſa ſic habent, μήπου τίνι λίθον ἀπὸ τ. δωμ. ἐ. τ. π. γένοιτο ἀκοντήσειν, ἀνήγαγον λ. *Mart* quae novitas lectionis etiam in Mss. rel., v. N., praeter accentum τινὶ legitimum, cf. §. pr. m. b) Hic colon in Stp. rel. cum Ms. Bg., at punctum inde depravatum in Bc., pro A. al. commate, v. N.

efferentes, κ. ſupra *caput* efferre, ὑπ. ſuper *capite*" non producto hoc loco in lib. academico Klotz. de inauguratione principum ſuper clypeo.

μή που) Longe aliter in Cod. legitur, —. Quae certe ex errore aut negligentia profecta eſſe non poſſunt, ſed ingenio librarii tribuenda ſunt. Namque receptam lect. veram puto. *Stroth.*

Gloſſatoris opera, ſicubi per Mss. noſtros, hic profecto apparet, et propterea quidem, quia, etſi formula novitatis in v. γ. cum dat. perſ. proba eſt, pro *contingeret*, datum *eſſet*, liceret alicui, poſſet aliquis, cf. Ind. Dem. v. i. Xen. Cyr. Z. et Stp. Th. 1, 826. A. e., tamen tum P., quanquam oblique, tenet vulg., tum violentia eſt manifeſta in omiſſis, mutatis et additis, quorum nullum agnoſcitur veſtigium in vulg., cumque ſententia tandem exiſtat eadem, et librarius voluerit modo variare pro ſimili 1, 12, 18. τῆς τῶν λιθ. βολῆς, quod ſubſt. cum v. γιν. (ignotum Stp. Th. et Indd., cf. Hom. Heſ. Lyc. Muſ. Luc. Thuc. cum L. N. T. et Abr. ad Aeſch. 1, 387.) habet ſaltem analogiam, in primis ex uſu Thuc. v. γ., cf. Stp. Th. l. l. p. pr. F., qui non male in Xen. loco ſtatuit periphraſin, ut Ind. Corn. N. v. *fio* i., qualis et h. l. ſumi poteſt, ut ſit pro v. affini, *ne* forte *iacerentur*, coniicerentur *lapides*, quo redit P., dum Sch. vertit, praeterquam in γεν. ut 2, 3, 20., in „β. iactus *lapidum*, πομ. dum *pompa* militaris *procedebat*, (e Vs. P. emendata in Stp. ed., niſi quod addit Lat. adi., ad diſcrimen aliorum locorum,) που, *necubi*" in quo Bg. e P. liberior, (ut Ind. Fa. Aeſ. Hſ. „ne *forte*, ne *quo* loco, — *ſicubi*, an *forte*" cf. ad Hom. 'Οδ. β', 179.) ſed ſeverior in καὶ ſervato, pro praeterea, praeter alia inimici animi facta, in β. per comp., ſecus ac l. l., ap. G. Th. cum Gr. n., in ἀ. τ. δ. partim e P., cf. 1, 12, 16. e., ſed per ſyn. praep., in π. cum Stp. Th. aliunde, denique in v. γ. liber ſine neceſſitate, it. in omiſſis εἰς τ. β., quae ſtatim e P. reduximus, cf. §. 7., quocum Noſter variat per privum ſubſt.; removentibus nobis parentheſin una cum diſtinctione maiore, in gen. conſeq. non neceſſaria, etiam numerum §. novae in proximam enunciationem.

μηδενὸς) Bg. e P., praeter tempus aliud in τολμ., ubi Noſter non variat cum §. 6., (quanquam aliquo pacto cum μήτε τινὰ,) nec in v. ἀντ. cum 1, 12, 13. m., ſed in τῶν δ. cum pr. τὸν δῆμον, cf. §. 1., ut tamen ſervarim *nemine plebeiorum*, ſ. *e plebe*, cf. §. 5., in rebus ipſis cum Noſtro non convenientibus Spart. in Iul. c. 4. p. 577. e. *lapides* etiam *in* eum *iecerunt*, et in Peſc. Nigro c. 2. p. 644. i. *inter* lapidationes *exſecrationes*que *omnium*, it. Xiph. S. 393, 25. ἀλλά, καίτοι πολλοὶ καὶ πολλαχοῦ τῆς

μήτε ἀντιστῆναι τολμῶντος, μήτε μὴν εὐφημοῦντος [c]; ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας [d]· τουναντίον [e] δὲ καὶ

nec tamen fauſta acclamante, ut ſolent proſequi imperatores; ſed' contra,

c) Ms. Ve. et Vi. εὐφημοῦντες v. N. d) Ms. Ba. τ. βασιλεῖς, ut 2, 4, 8. Poſt βασ., pro rel. edd. puncto, colon habuit Lu., ut Ms. Bg., quod et nos facere ſolemus in oppoſitis, maxime, ut hic, in nova perſ. et rectione verborum. e) τουν. ſic ſine levi in ſola B. 2. R. nobiſcum, v. N.

πόλεως καὶ τιτρωσκόμενοι καὶ φονευόμενοι, ἀντεῖχον, quin *etiam* multi *in* pleriſque *locis* urbis *ſaucii* ac *paene* interfecti *reſiſtebant*; niſi poſterior de facto alterius diei, quem et diſerte nominat in pr., narret, at Noſter de die priori, quod et in Spart. lapidationem valeat.

εὐφημ.) Lectioni Codicis anteponenda eſt vulg. *Stroth.* quia non tantum P. vulg. refert cum Ms. Ba., et lapſus eſt in ε et ο facilis ſolenniſque, ſed etiam ſeries orationis repugnat dupliciter, cum nominativus Ms. non habeat (quo referatur,) finiti temporis verbum, et μήτε ſecundum requirat eundem gen., qui in priori eſt, aeque pendens a pr. μηδ., vertente Bg. ſeverius, quam P., quocum Stp. Th. in v. εὐφ 4, 59. F., ſed non per formulam Lat. Bg. breviorem, quam ſupra, nec tenens copulatum μήτε cum μὴν, ubi Sch. „neque *item*, neque *etiam*“ e Sb. Ind. liberrime, ubi hinc tantum, nec mihi repertum alibi per Ind., a Noſtro tamen ſcriptum ad analog. illius ſyn. οὐδὲ μὴν, v. Ind. Xen. Ἀναβ. Mor. et Cyr. Z., it. οὔτε μὴν, quo de infra, it. μὴ μὴν, v. Stp. Th. et Bud. C. 1295, 48. ſqq., ut μὴν ſervet et hic adverſandi vim, ſed illae Sb. particulae modo ſuppleri poſſint.

ὥσπερ εἰωθ.) Bg. ſeverior in ὥ. εἰ., quam P., e quo retinet Lat. in πρ., cf. 1, 10, 16. m. ad παραπ., pro quo Noſter variat hic et §. 17. e., ut recte Stp. Th. comparabat 3, 207. G. m., qui p. ſq. B. huc reſpicit ſic „μηδ. τῶν δημ. εὐφ., — β. Imperatores enim, ſimulac creati erant, deducere milites praetoriani et caetera multitudo fauſtis acclamationibus *proſequi* ſolebat“ libere hoc Lat. tempore impf. ad v. εἰωθ., pro Bg. praeſ., quod Noſter per §. totam hanc cum aor. utr. miſcebat.

τουναντίον) De ſpiritu quidem vocabuli huius nobis eadem ſententia eſt, quae in verbis contractis, cf. 1, 14, 15. i., ubi Sch. in ἐν. „— per craſin τουν., pro τὸ ἐν., e *contrario*“ ut Stp. Th. 1, 464. F. m. „adverbialiter ponitur τουν. pro *e* contr., *contra*“ ſine auctore, nec monens de ellipſi praep. κατὰ, ut nec L. Boſ. Ell., unde demum oritur illa adv. notio, et per tale verſio, a Bg. hic adhibita, in cuius Lat. affert G. Th. modo ἐναντίον, quod ſine artic., ut alia adi. neutr., eodem ſenſu v. ap. Muſ. v. 16., it. cum v. βλέπειν, rel., Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Orph., aliterque, pro *coram*, cum gen. perſ., praeter L. N. T., in Ind. R. Or. V. 4. 7. Iſ. 8. And. Fi. The. Xen. Cyr. et Pol. Z. cum N., ubi recte monetur de alia ellipſi etiam ſubſt., et hic apta, μέρος ſ. χωρίον, quale et in Lat. Sch. deſit, tacente Lindn. et G. Th., qui tamen in adi. habet, quod maxime comparem, *e* contraria *parte*, quod par illi *altera* ex *parte*, cf. de noſtro neutro ſing. non contracto Ind. R. Or. V. 8. And., cum gen. rei Luc., ſed ſine Ind. Dem. cum gen. perſ. 227, p., ut de contracto ib. 07, 3. 237, 10. cum Suid. L. N. T. Ind. Luc. Plut. Hſ. Xen. M. S. Z.

πόῤῥωθεν ἑςῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον [f]	procul ſtantes exſecrabantur et male dicebant, ut qui pecunia comparaſſet imperium.

f) *Mss. tres* ἀντικαταλλαξαμένου λ., v. N.

cum gen. rei ſ. pron. Cyr. Z. „τοὐν. τούτου, *contra*" quocum licet conferre Lat. *contra ea*, aut potius *contra id*, v. G. Th., cum dat. perſ. Ariſt. Plut. v. 1048. Ind. Dem. 139, 13. Ael. [illegible] h. ubi et ſequente ἤ, it. Thuc. 500, 22. Dem. 98, 3. at cum ſq. δὲ, ut h. l., ib. 102, 8. 138, 10., ſed inverſo ordine 106, 7. 149, 21. 175, 16. et ſyn. ἀλλὰ τοὐν. 150, 23. et αὖ τ. Plut. Hſ. Ind. „immo *vero*" per ſyn., quale et Lat. Bg. alius ordiuis, it. recti *contra autem* ſ. *vero*, pro quibus P. libere ſolum δὲ exprimebat, cf. Cort. ad Sall. Iug. 1, 2. i. et Ind. Corn. N., ubi et *contrario* ſine praep., quod h. l. ſeverus quis praeferat, at *contra*, *quam*, reſpondens Gr. illi ſupra, v. ap. Liv. et Amm. M. Sed e P. iterum Bg. omittit καὶ, pro *etiam adeo*, pertinens proprie ad ſqq. v. ἐβλ. λ., neque adeo ſtans recto loco, interiecta enunciatione per particip., unde in Bg. Ms. comma poſt *contra*, quod tamen et aliud comma requirat poſt ἑς., quod part. neglexit P., non item Sch., cum Bg. reddens in π., quo de adv. cf. Stp. Th. aliunde, cum Bg. Lat. e P., Ind. Orph. Fi. The. Dion. Caſ. Diod. S. Ioſ., et cum v. ἑς. L. N. T.

[r] ἐβλασφ.) Quae Oxon. hic e Dione pauca dederant, ſervamus ad ſq. cap. §. 4. e. Hic Sch., deſerto etiam P. „ἐβλ. *conviciabantur*" in κ. modo reſpiciens ad 1, 12, 11. m., pro quo, ut et pro 2, 2, 7. m., variatur nunc iuncto utr., privo verbo ac phraſi, quae fuerit univerſi generis, (ut verbum privum formae,) vel id explicet; qualia copulata ſyn. v. ap. Dem., praeter Ind. ex 406, 21., quoque 228, 14. 1259, 16. ſq. 1340, 10. et ap. Ioſ. 1, 350. ſ. 6. e. προσεβλασφήμησε καὶ κακῶς εἶπε λ., *convitiis* et *maledictis* eos *impeteret*, ubi quoque oppreſſus acc. perſ. pron., ut hic αὐτὸν, etiam e P. a Bg., cuius Lat. poſtr. ap. G. Th. in v. *maledico* cum Gr. βλ. (non item cum rectione Gr. per acc. perſ., qua de v. Salm. ad Capit. in Pert. T. 1. p. 566. b. N. 5.) ſed primum ib. „verbis duris et execratione plenis imprecari" ignorat Stp. Th., qui in v. i. ſub aliis formulis Lat. (v. c. *maledictis* — *inceſſo*; ſyn. illis cum Bg. ad κακ. ἠγ.) noſtrum locum affert ſine Vs., ſed L. N. T. Schw. in N. „Herodianus eleganter εὐφημεῖν opponit verbo βλ. — μηδενὸς — ἠγορ. milites Iulianum deducunt in aulam, *nemine* civium *reſiſtere* audente, *neque* ei *fauſta* apprecante, *ut* imperatoribus *praetereuntibus* conſueverunt: *contra* procul *ſtantes* imprecabantur *et* male *ominabantur*" cf. 2, 2, 7.

ἅτε χρ. ἀντ.) Lectioni Codicis anteponenda vulg. *Stroth.* Mss. eſt e confuſis iterum υ et ν, cum genitivus particip., abſolute poſiti, non commode hic adiuvetur aſſumto pron. αὐτοῦ, et accuſativus vulg. potius pendeat ex oppreſſo in v. v. pr. αὐτὸν; variante Noſtro in formula cum v. privo §. 18. e. ὠνησ. τ. ἀ., ſed et cum phraſi §. 8. e. χρήμασι κτησ. τὴν ἀρχ., dum Bg. e P. adhibet ſyn. Lat. in v., ap. G. Th. Nr. 3. pro emere, diſerte cum Gr. n., ad quod hic reſpicit Bud. C. 834, 36. „καὶ κακ. ἠγ. τὸν Ἰουλιανὸν, ἅτε — ἀντικαταλλαττόμενον τ. ἀρχ., i. e. mercantem" ſub quo Lat. inde ſervat noſtrum locum ſine Vs. et cum lect. e memoria alia

τὴν ἀρχήν. τότε δὲ καὶ πρῶτον ὑποδιεφθάρη [g] τὰ τῶν στρατιωτῶν ἤθη [h]· καὶ χρημάτων ἐδιδάχθησαν ἄπληστον καὶ αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, καταφρό-

21. Tunc etiam primum corrupti militum mores, ac opum ipſi didicerunt inſatiabilem foedamque cupiditatem et negligentiam reveren-

g) Mss tres ὑποδιεφθάρησαν λ., v. N. h) Bg. Ms. comma hic etiam in B. 1. et Bc. 2., pro Stp. rel. colo et puncto al., v. N.

Stp. Th. 1, 355. i., cf. 1, 6, 25. e. et de Bg. in ἄτε 1, 16, 12. m. ad ὡς ſyn., pro quo Noſter cum §. 18. e. variat.

τότε λ.) Inſignem hanc ἐπίστασιν, cum emphaſi et momento fati publici periodico, ab Herodiano propoſitam, iam alibi commendavimus, praeſertim in Not. Vell. ad 2, 20, 4. et ad Tac. 1. A. 2. N. 5. Ita nimirum, quod pro munimento principatus Rom. excogitatum erat, in exitium eiusdem vertit; factumque eſt, ut milites nemini magis, quam ſuo principi, quem tueri debebant, timendi eſſent. *Boeck.* Notat hic Herodi. illam epocham, illudque tempus, quo democratiae militaris initia facta, et quaſi fundamenta poſita ſunt ap. Romanos. Evidentius idem notat Zoſ. 1, 7, (forte 4. de Pertinace finiens, *τῶν δὲ περὶ τὴν αὐλὴν στρατιωτῶν — παρὰ τὸ καθῆκον αὐτὸν ἀνελόντων, μικροῦ μὲν ἡ Ῥώμη συνεταράχθη, τοῦ περὶ τὴν φυλακὴν τῶν βασιλείων τεταγμένου στρατιωτικοῦ τὴν τοῦ καταστῆσαι μόναρχον ὑφαρπάσαντος ἐξουσίαν, παρελομένου τε βίᾳ τὴν γερουσίαν ταύτης τῆς κρίσεως*, at *quum* praetoriani *milites* — hominem *praeter* officium *occidiſſent*: parum *abfuit* a *rerum* conturbatione *Roma*, dum *praetorii* cuſtodiae *deſtinati* milites *unius* rerum *domini* conſtituendi *poteſtatem* ad *ſe* raperent, *id* que *iudicium* ſenatui *per* vim *extorquerent.*) Talem corruptionem militum Rom. notat et Sall. tempore Sullae b. Cat. 11, 5. Arrian. b. Alex. c. 48. v. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Lectioni Codicis etiam hic anteponenda eſt vulg. *Stroth.*

Mss. res e gloſſa eſt in tentato numero cum neutro plur., ut 1, 14, 2. m. *ἀπεκ.* et 12. e., ubi Bg. e P. per v. ſimpl. reddit, ſed L. Ern. cum notione ſecundaria e praep. prima „paulatim *corrumpo*" ignorante Stp. Th. hoc v., ſed Ind. Sb ſine Vs. modo hinc proferente, non item praeterea Ind. alio, ut ad analog. id finxerit Noſter aliorum Gr., nec G. Th. tenente Lat. *ſubcorrumpere*, tum in Gr. conſentientibus libris omnibus in augmento tantum medio ſecundae praep., quo de in bis comp. nihil in lib. grammaticis, cf. de ſenſu formulae 1, 6, 2. i., hic ſequente quadam explic. per ſubſt. ἐπιθ.

καὶ χρημ.) Leisn. in Ms. Bg., linea rubro colore ducta ſub pron., moniturus videbatur, id a Bg. expletum eſſe, quod haud dubie ad perſpicuitatem factum eſt, ut, quia enunciatio praec. habet aliud rei ſubiectum ἤθη, pateret illo ſupplemento, verbum ἐδιδ. pertinere ad pr. ſubſt. obliqui caſus στρατ., et tranſitum fieri ſubitum a re ad perſ., ubi Sch. „*edocti* ſunt *concupiſcentiam*". ſeverius, quam P. et ipſe Bg., qui de ſuo iterum paſſ. mutat in act.; non tenente G. Th. formulam eius aut Sch., quae, tropo remoto, redit illuc, ut exemplo Iuliani ſuſceperint in animo cupiditatem pecuniae accipiendae et poſcendae a futuris imperatoribus, ad eamque incitati ſint; producente Stp. Th. aliunde rectionem v. paſſ. cum

νησίν τε τῆς πρὸς τοὺς ἄρχοντας αἰδοῦς. τὸ γὰρ μήτε τοῖς οὕτως ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι

tiae erga imperantes. Nam
22. quod nec illa tam crudeliter auſa in caede imperatoris ulciſceretur quisquam,

acc. rei, it. Poſſ. Sy. p. 138. i., cf. 1, 13, 17. m. ἐπαιδ., ſed hunc Noſtri locum ſine Vs. Fi. ad Well. p. 328. m., nihil me tenente, quam paſſ. cum Lat. Bg. in Ind. Xen. Z. M. S. et Cyr., quo loco praecedit ſyn. μανθάνειν, tum universe ap. Herodt. R. Or. V. 7. Ant. 8. Lyc. Fi. Aeſch. et Pal. Orph. Theogn. Hom. Ἰλ. π', 811. Ariſt. Plut. v. 473. cum Hemſt. N. p. 5. a. m., ſed ἐπιθ. cum gen. χρ. ap. Dem. 814, 20., variante Noſtro partim cum 1, 8, 4. ἀπλ. ἀντ., quod adi. utr. non eſt repertum per Indd. cum ſubſt. ἐπ., ſed ἀπλ. cum ſubſt. al. ap. Dem. Xen. Bach. Theogn. et de perſ. Xen. Cyr. Z. et Phoc.; in adi. habente G. Th. nihil, quam primum cum ſubſt. noſtro, ſed tamen *cupido* — foeda *vitae*, ut in ſubſt. *negl.* affert in explic., quod Sch. ſeverius retinet e P. „κ. contemtum *reverentiae*“ dux Bg., qui ſeverior, quam P., et in ἀρχ. particip. et in praep. cum ſubſt., dum alium ordinem modo deligit.

' τὸ γὰρ) Super hoc loco cf. §. 6. N. Ls. et Str., ut variet ſane Noſter dupliciter, praeter ſubſt. φ. ſyn. pro αἱμ., tum in formula per ſubſt. et adi. pro ſubſt. duobus in regimine τοῦ βασ. αἱμ., tum in v. ſyn. ἐπεξ., quod non reperimus per totam Noſtri formulam, nec cum dat. rei, niſi in Ind. R. Or. V. 4. οὐκ ἐπεξιὼν τῇ τραύματος γραφῇ, ſine Vs., ubi fortaſſis alius, quam hic obiecti, dat. eſt, et potius modi, ſenſusque, libello ſ. accuſatione de vulnere illato perſequi alium, i. edere contra eum, quaſi prodire, qua vi phyſica v. ap. Suid. Xen. Pol. Z. Pal. Fi. Luc. et Thuc., ubi et tropica, ut Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Poſſ. Call., it. cum dat. perſ. Sb. Ind., et ſenſu forenſi Thom. M. p. 336. cum N. Poll. 8, 118. Ind. Dem. R. Or. V. 7. Ant., cui add. 605, 4. ſq. Dion. Caſ. Zoſ. 1, 21, 6. i., ſed vel abſolute, vel cum gen. rei, ut φόνου, qui pendeat e praep. in v., et ſimul cum acc. perſ., it. cum dat. perſ., qui, ut rei ap. Noſtrum, et ipſe ſit e praep., cf. Bud. C. 128, 41., ſed p. ſq. l. 12. „Herodi. pro ulciſci mortem, cum dat. μήτε — βασιλικῷ, ἐπ. τ.“ e quo Stp. Th. modo ſic „pro ulciſci, cum dat. rei ap. Herodi.“ ſine loco; faciente Sch. partim cum P. „vindicem *exiſtere* audacter *factorum*, (in ὠμ. cum Bg. e P., ut Stp. Th. ſine auctore, cf. Dem. Ind., cui add. 795, 2. et plane, ut hic, οὔτ. ὠ. 117, 21. ſed ordine inverſo ὠ. ὁ. 835, 8.) τετ. *audacter* et *crudeliter* interfecti *principis*, (particip. reſoluto in adv. et copulam, ſine omni lege interpretandi,) ἐν φ. ἐπεξ., *caedis* vindicem *eſſe*, (ad quae Leisn. in marg. „male“ recte, cum praep. pertineat potius ad pr. v. τετ. ſenſu illo definiendi, pro apud, ſ. quoad, ſ. reſpectu; in quo forte Latinitas eſt quaedam, cf. G. Th. v. *in* 1028, 49. ſqq. Cort. ad Cic. ep. 2, 14, 2. 7; 16, 1. e. 9, 16, 12. e., ubi reddit *quod* attinet *ad* cum L. N. T. Schw. p. 476. a. Nr. 4. et Krb. p. 122. m. Nr. 19., quo de nihil in Indd. et ap. Stp. Th. et Vig., it. L. Ern., niſi huc accommodes Nr. 6. *per*,) β. φ. pro φ. βασιλέως, ut Sb. (Ind.) exponit, *caede* imperatoris“ cum Bg. adeo, non me aliunde tenente hanc Noſtri formulam, ex analog. forte effictam tantum; in τὸ cum inf. Bg. fere cum P. per cauſalem particulam reſolvente, cf. 2, 3, 23.

τινὰ, μήτε τὴν οὕτως ἀπρεπῶς [i] ἐπὶ χρήμασι κηρυχθεῖσαν καὶ πραθεῖσαν ἀρχὴν εἶναι τὸν κω-

nec illud tam indecore pecunia indicatum ac venditum imperium esset qui prohi-

i) Ms. Ba. et Ve. ἀπρεπῆ λ., v. N.

μήτε τὴν) In Ms. Bg. cum abfuiſſent οὔτ. ἀπρ. duae voces, ſed ſcribae potius incuria: quia et ad concinnitatem, hic apertam quandam, Noſtri pertinebant, et a P. agnoſcebantur, inde, per vicinius Lat. tamen adi., reſtituimus ſtatim, reperientes id etiam nunc ap. Sch., praeter P. „ἀ. foede, *indecore*, (ap. Stp. Th. ſine auctore, quem alium nec Indd. dedere,) ἐ. — χρ. *pecuniis*“ dum Noſter variat in v. κ. ſimpl. pro compoſ. §. 7. m., ad quod verſionem P. culpat, non ſimul meliorem afferens, Io. Bapt. Pius in Grut. Lamp. V. 1. p. 497. c. 49., ubi notionem quidem tenet Stp. Th. aliunde, non item Lat. Bg., nec huc reſpiciens in v. πρ., cf. Ind. R. Or. V. 6. et 8. And. v. πιπρ., it. D'Orv. Ch. p. 113. e., dum ſervat Bg. rectionem Gr. in reiecto ad extrema particip. τὸν κ. per inverſum ordinem, pro μήτε εἶν. τὸν κωλ. τὴν λ., ob laevitatem, credo; ubi Bg. bene e Lat. ratione reſolvit particip. cum artic. poſt v. ſubſt., ſed participia κηρ. et πρ. poſt v. κ. etiam pro inf. ſumentur, ſolenni *in hoc* v., *neque eſſet*, qui *impediret* proclamari *ac* vendi *imperium*, ſ. quo minus proclamaretur ac venderetur; quanquam et procedit v. cum acc. rei τὴν ἀρχ., adiunctis ei ſubſtantivo participiis loco epithetorum, cf. v. κωλ. Ind. R. Or. V. 8. Din. Xen. M. S. Z., Aeſch. Fi. Dem., N. T. Act. 10, 47. 2 Petr. 2, 16., ubi et cum inf., v. c. Matth. 19, 14. Luc. 23, 2., ut ap. alios, v. R. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. Z. Luc. The. Fi., Abr. L. Ar., ſed intercedente art. τὸ neutr. Dl. Th., it. cum praep. ἐν et πρὸς ej. Auct. Dl., at cum ἀπὸ in N. T. Luc. 6, 29., cum οὐδὲν abſolute Dem. et Aeſch. Fi., it. cum inf. ſimul ib., R. Or. V. 6. et Luc., it. cum acc. perſ. L. N. T. Phoc. Aeſch. Fi. et ſine Ind. Xen. Hier. 8, 9. et ſimul cum gen. rei in N. T. Act. 27, 43., denique diſertum τὸν κ. abſolute in Ind. Dem., cf. Gatak. ad Ant. p. 45. e., nemine dante huic v. participium pro inf., nec Poſſel. aut aliis grammaticis libellis, etſi referri queat ad v. aut affectuum, nominatim volendi et cupiendi, aut dicendi, inprimisque vetandi; variante Noſtro in pretii caſu et ratione cum v. vendendi et emendi pro gen. §. 20. e. et dat. §. 8. e. per praep. ἐ. adiunctam, quam cum alio v. novere Poſſ. Sy. p. 113. m. et L. Boſ. Ell. p. 509. e., non item in noſtro Stp. Th., qui modo in affini πρίαμαι i. in dat. tali ab aliis ſubaudiri ait, praebentibus nihil Ind., quam in iſto Stp. πρ. Ind. Hom. dat. pretii, ut gen. Dem. Ael. V. h., Fi. The. 10, 1. 18, 1. Aeſ. Fa. et Plut. Hſ., ſed abſolute R. Or. V. 7. Iſ. 8. And. Luc. Soph. Ai., Ariſt. Kuſt., at noſtrum v. ſimpliciter R. Or. V. 4. Fi. The. et Aeſch. it. Aeſ. Fa., cum praep. Dem., ſed de pretio cum gen. Callim. et cum praep. εἰς Ael. V. h.

ἀπρεπῶς) Lectioni Codicis iterum vulg. anteponenda. *Stroth.* Mss. ἀπρεπῆ non hic acc. eſt ſing., ad τὴν ἀρχ. referendus, ſed acc. plur., quem pro adv. et ſupra in Mss. habuimus 1, 4, 12. i. ἀνυπ. et 2, 2, 7. m. ἀπρεπ., ſed hic Gloſſator, ſecus ac ibi, delegit ad variandum, et ne bis eadem adv. forma et finitio adeſſet οὕτως ὠμῶς — οὕτως ἀπρεπῶς, in quo licuit Noſtro per ſimplicitatem et concinnitatis ſtudium non variare,

λύοντα, ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς καταςάσεως k. καὶ ἐς τὰ ἐπιόντα

beret, id initium et cauſa indecentis et effreni ſtatus etiam in poſterum ſemper

k) Comma hic in edd., et tacite in Mss. quoque, non item in Ms. Bg., v. N.

ſicut Ms. Vi. recte refert adhuc vulg., cui vim a librarii ingenio et faſtidio factam, oſtendit quoque litterarum diſſimilitudo, ut etiam a novitatis hiatu tollitur Noſtri laevitas.

ἀρχηγὸν) Bg. e P. *id vero* retinet tantum ſuppletum pron. αὐτὸ ſ. τοῦτο, non item eiusdem liberum adv., in apodoſi ſolenne, cuius Gr. δὴ, ſ. δὲ, nullum eſt in Gr. textus vicinitate veſtigium, nec neceſſitas ſumma; ut Noſter et alibi opprimit pron. eiusmodi; ſequente Bg. in rel. P., ſed Sch. peccante in αἰτ., cum ſine Vs. poſuerit hunc locum ſub maſc.; ut in ἀρχ. »κ. αἰτ. primum *auctorem*« cum eodem errore hendiadyn ſtatuit ſine neceſſitate, ad maſc. forte deceptus a Sb. Ind. ſine Vs. »ἀρχηγὸς κ. αἴτιος λ.« cum neutra ſuadeant vel pr. inff. τὸ — ἐπεξ. — εἶναι, ad quem extr. e pr. repetendum id τὸ, quales inf. ponuntur pro ſubſt. rei, idque omnis ſexus, tenente Stp. Th. in ἀρχ. nihil pro neutro, ſed, praeter maſc., quoque locum, ubi eſt cum ſubſt. fem., atque adeo pro fem., cum ſit omnino ſubſt. communis ſexus, quem, praeter L. Ern., de perſ. aut re, v. ap. Caſ. Ex. Bar. XV. p. 314. b. Suic. Th. L. N. T. Kypk. 2, 25. Munth. p. 215. Weſſ. ad Diod. S. 1, 381. e. N. 16. (cf. p. ſq. l. 41.) et p. 696. N. 39., ubi e Polb. ſine Ind. ex 2, 38. e. T. 1. p. 203. i. de re fem. copulata etiam afferuntur ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον, cf. Ind. utr. v. Phoc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Iſ. Pan. Mor. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum ſubſt. pro adi. e 405, 26., ut Noſter ſine exemplo per Indd. noſtros quidem in neutro adhibuerit ἀρχ., nec tamen contra analogiam, cum quaedam ſubſt. habeant ſexum utr., *abundantia* dicta in arte, v. Fi. ad Well. p. 161. m. et Gramm. March. p. 341. ſqq., it. infra 2, 7, 5. m. ad ἀρωγὸν, quod et ipſum in neutro pro adi. ponitur, deinde ut idem Noſter iunxerit iterum ſyn., ſed tropicum cum proprio, ſicut redditur ἀρχ. a Valck. ad Eur. Hipp. p. 258. 1. A. Lat. *cauſa*, ſed a Theophyl. ap. Suic. Gr. αἴτιος, ducente Bg. ſuum Lat. e P., ap. G. Th. modo per coniuncta *initia* et *ſemina*, ſed in ſubſt. Bg. altero cum Gr. n. 811, 34. principium *et* cauſa *philoſophiae* eſt *inſcientia*, cf. Dem. 61, 5. μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας οὔσης τοῦ πολέμου, et 233, 14. οὔτε τῆς ἐξαρχῆς εἰρήνης ἡγεμών, οὐδ' αἴτιος ὢν λ. it. infra ad 7, 11, 1. et de αἰτ. neutro ad Stp. Th. pauperem Plat. Phaed. F. p. 287. i. Dem. ſine Ind. 36, 24. 66, 6. 97, 22. 103, 17. 110, 14. 120, 12. 143, 12. 145, 19. 175, 12. 262, 22. et cum v. γέγονεν 240, 5. it. Luc.

ἀπρ. — καταςʹ.) Suic. in Th. Eccl. in κ. ſcribit, κατ. ap. recentiores Gr. non eſt ſtatio, ſed ipſa hominis conditio, ritus, ordo, conſtitutio et mores. Hinc dicunt hominem ἀκατάςατον, qui improbis inſulſisque eſt moribus etc. Sic fere ſumitur κατάςημα ibidem. *Leisn.*

De ſubſt. κ. notione, ſive propria et phyſica, ſive tropica, it. act. et paſſ., it. de loco, et modo ac ratione rei, ut hic ceperim ob adiuncta adi., non alibi cum eo reperta, ſ. de agendi ratione, quo et redeat Sb. Ind. κατ. »ἀπρ. ἀρχηγὸς, *inſtituti*» unde fere Sch. »κ. *inſtituti* vitae *in*-

ἐγένετο ἀεὶ [1]; τῆς φιλοχρηματίας αὐτῆς καὶ τῆς τῶν ἀρχόν- | fuit, cum avaritia ipſorum

l) Ms. Ba. ἐγένετο ἀεὶ αὐτοῖς, contra deeſt αὐτῆς poſt φιλ., nec male, ſi quid video. αὐτοῖς ad milites pertinet. *Mart.* In rel. Mss. eadem lectio, v. N., ut et de commate poſt ἀεὶ nullo cum B. 1. et Ed.

decori, ἀπρ. turpiſſimi *ſtatus*, (in adi. gradu cum P.) ἀπ. contumacis *ſtatus*" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.; quo Lat. et alii utuntur, v. Heſ. Suid. Harpocr. Poll. 1, 11. 6, 177. 8, 33. Bud. C. Stp. Th. aliunde, L. Ern. Foeſ. O. Weſſ. ad Diod. S. 1, 398. N. 63. cum Ind., ad Ael. V. h. cum Ind., Wernsd. ad Phil. carm. p. 855. v. 69. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. utr., D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., ubi loca ex Herdt. Ind. ign at, Soph. Ai. cum Schol., Thuc. Ind. ad Schol., R. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem., cui add. 732, 24. Iſ. Pan. Mor., it. Xen. Ἀγβ., Cyr. Z., Polb. cum Rsk. ad eundem, Gem. Pl. Plut. Hſ., Phil. in Flacc. p. 763. A. e. Zoſ. 1, 3, 1., in adi. ἀπειθ. Stp. Th. aliunde tenente Lat. Sch. e P., non item Bg., qui in ſqq. cum P., ubi in adi. *in poſt.* ap. G. Th. Gr. n. et formula plena cum ſubſt. *tempus*, unde et hic ſuppleo in Gr. ſolennia iſta μέρη τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ, tacente L. Boſ. Ell. et Stp. Th., qui tantum novit de re alius generis, nec de tempore, et plenum ἐπ. πράγματα e Dem., quod ſine Ind. 139, 19. πρὸς τὰ νῦν ἐπ. πρ., cum artic. etiam, cf. ſine ſubſt. ib. et R. Or. V. 8. Lyc. et V. 6. ἐπιὼν καιρὸς, et Plat. Apol. S. χρόνος ἐπ., olim notatum, nunc non repertum.

ἀεὶ, τῆς φ.) Pro αὐτῆς rectius cum Schotto legemus αὐτοῖς, *ipſis*, ſcil. militibus. *Sylb.* Sic diſtinguo et corrigo, ἐγένετο, commate addito, ἀεὶ τ. φ. αὐτοῖς, in dat. plur., *ipſis*, militibus puta. ἀεὶ cohaeret cum αὐξηθ., ſemper *creſcente.* Sed αὐτοῖς occupavit iam Schotti Ms. *Reisk.* Rectius in Cod. legitur αὐτοῖς τῆς φ. quam lectionem Sylburgius pariter ac Schottus tuetur. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. tantum αὐτῶν ſignarat, ſed ad Ms. Bg. „leg. αὐτῶν" nihil dante Sb. Ind., praeter illa per Notam, quo Bg. reſpexerit, mutato dat. perſ. pron. (ſolenni cum paſſ., quale hic αὐξηθ.) in gen., cf. 1, 14, 14. i. τὰ πρατ., quae ratio commoda eſt et alias, cum eodem redeat tandem illa alia per praep. ratio, *avaritia* apud *eos*, ſ. *in* iis *aucta*, cf. 1, 8, 17. e., nullum pron. prodente P. hic quidem, at in pr. *id vero initium* — militibus *fuit*, per ſubſt. *milit.*, loco eius pronominis ſubſtitutum, cf. §. 18. m. ad προηγ., ut habuerit lectionem Mss., nec tamen eodem prorſus ordine, cum pergat, *ita*, ut *avaritia* in *dies* rel., ubi aliter, quam Bg., reſolvit particip., (a Sch. ſervatum „provecto *contemtu*") ſed aliter etiam, quam Bg. et Mss., adv. locat, libere verſum et per ſyn. formulam praep. cum ſubſt., trahens cum Rsk. ad v. ſq. αὐξ., dum Bg. retulit ad pr. v. ἐγεν., quocum Mss. etiam copulant pron. ſuum, cum veniſſet in locum illum poſt ἀεὶ e marg., ubi aliquis poſuerat tanquam Var. L. pro vulg., quo recepto dat., debuit eiici αὐτῆς, qui gen. forte tolerari poteſt, artic. ſumendo pro pron., pro *illa* ipſa *avaritia*, de qua iam dictum §. pr. per periphraſin, χρημ. ἐπιθυμ., pro qua ad variandum hic unum ſubſt. poſitum; quam ſeriem cum librarius non animadvertiſſet, facile ad vim illam per dat. inclinare potuit; quanquam et lapſus fortuitus in η et οι veroſimilis, ut alibi; ſicut e vulg. αυτης per ſeriem vetuſtatis viciniorem conflarit quis ſcriba αὐτοῖς, cui alius ex alio

των καταφρονήσεως [m] μέχρις αἵματος αὐξηθείσης. — et principum contemtus usque ad ſanguinem proveheretur:

Ὁ δ' [n] οὖν Ἰουλιανὸς, ἐπεὶ — Enimvero Iulianus, in-

m) Mſ. Ba. et Vi. καὶ μεχρ. λ., v. N. n) δὲ plene Par.

Cod. adiunxerit ἀεὶ vetus, ſed remoto itidem αὐτῆς vulg.; ut ex eadem ſerie vetuſta quoque abeſſe vides comma poſt ἀεὶ, a Bg. recte adhuc toleratum; per quae nihil dum moveor equidem novitate, eandem olim tantum in Var. L. relicturus; tenente Stp. Th. ſubſt. φιλ. tantum ex uno loco Plat. cum Bg. Lat. e P., quod ap. Suid. ſine explic. et χρήσει, per Indd. modo repertum ap. Ael. V. h., ſed ap. Poll. ſaepe, dum variat Noſter cum §. pr. κατ. πρὸς τοὺς ἄρχοντας per gen. obiecti, in praepoſitionem illam reſolvendi.

μέχρ. λ.) i. e. eo usque proveheretur, ut caedem facerent, imperatoresque obtruncarent. Hic αἷμα eſt caedes, quia in caede fere ſanguis effunditur. Sic Ebr. 12, 4. Matth. 23, 30. coll. v. 31. *Leisn.*

Pertinet ad P., e quo et Bg. ſevere ſervat, ſpectante ad notionem, qua de alibi, etiam Sch. in „αἱμ. *usque* ad *ſanguinis* effuſionem" locum Noſtri ſine Vs. laudantibus Abr. ad Aeſch. 2, 549. m. et Rz. ad Luc. 2, 520. N. 14., ubi in v. αὐξ. ſervaturus eram Lat. ſeverius, ſupra iam adhibitum, ap. G. Th. cum Gr. n., qui cum ſimili praep. modo 537, 64. e Tac. *modica de moribus adoleſcentis*, *neque* in *falſum* aucta, *retulit*, cf. p. pr. l. 73., ubi l. 46. etiam tantum *augere* — *aliquid* ad *infinitum*, qualia plura ib. in v. *creſcere*, (quod Rsk. ponebat N. pr.) nec tamen ſimile quid noſtro, nec per Gr. Indd., e quibus paſſ. v. dabimus hic quidem abſolute poſitum, de perſ. aut re, ap. Orph, Phoc. Theogn. Dem. Aeſch. Fi. Ael. V. h. Luc. Aeſ. Fa. (ubi et in rem criticam it. ap. Herodt.) Plut. Wyttb. de ſer. v., cum Iſ. Pan. Mor. p. 74. ult.; brevitatem hic Noſtri in v. cum particula μεχρ., loco praep., qualis alia in v. cum praep. εἰς, bene exponente antea Leisn., h. e. avaritia ita aucta, in tantum creſcente, tanta facta, ut propter eam ſuſciperent caedem eorum, imperatorum, explendo et hic pron. αὐτῶν, e pr. τῶν ἀρχ., quam ſententiam augebit additum *etiam adeo*, quo pertinet Mſs. inſertum καὶ, et P. *etiam*, e gloſſa quidem, aut per comparationem, quia et cum μέχρις ſupra erat 1, 3, 6. e. 1, 16, 5., aut ad ſententiam planius augendam, cum tamen et abſit ſaepe, cf. 1, 12, 11. e. 1, 15, 11. e., nec ſuſpicio ſit eius elapſi a litterarum vicinitate; niſi vim factam dicas a ſciolo, qui καὶ eiecerit, quia bis iam eſſet in pr., ſemel etiam eodem ſenſu fere in καὶ ἐς τὰ ἐπ.

Ὁ δ' οὖν) Particulam huius capitis priorem integram deſcripſit Suidas, ut alia plura. Caeterum Herodiano, ut et Dioni, contradicere videtur Spart., qui parſimoniam Iuliani commendat c. 3. Facile interim appareт, cui credendum ſit. *Boecl.*

Suidae ſunt in Ἰουλ. 2, 125. e. a §. 1. ἐπεὶ — §. 4. partim, nec plane eadem. De Spart. v. Caſ. p. 576. a. N. 5., ubi et huc reſpicit ſine Vs., ut Dion. 1235, 65. ἀνῆλθεν ἐς τὸ παλάτιον· καὶ εὑρὼν τὸ δεῖπνον λ. — καὶ ἐκύβευεν, λ., e P. tenente Bg. tum Lat. in δ' οὖν, pro ſimpl. δὲ, (ut alii, v. Sb. Ind. v. δὲ ex 4, 5, 10., Stp. Th. 4, 820. e., aliis notionem aliquam dantibus voci utr., cf. Dev. p. 115. m. 306. e. Hoog. Op. p. 271., et me quidem etiam per noſtratium *aber nun*, et Lat. *ſed* Iul. *igitur*, quan-

παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, τρυφαῖς εὐθέως καὶ κραιπάλαις [o] ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίαιτον [p] καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδοὺς [q]

greſſus imperium, luxuriae continuo et crapulae vacabat, in reip. cura negligentem ſe praebens, deliciis et foeditati dedens ſe-

o) *Ms. Ba.* κραιπάλῃ et poſt ἐσχ. colon. *Mart.* De primo v. N., ſed poſt ἐσχ. etiam punctum in A. cum B. 1. p) ἁβρ. per lenem Bs. 1. al., v. N. q) *Ms. Ba,* ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, ἐυρ. λ., v. N., quorum comma quidem poſt ἐ. quoque in A. al., ut colon in Pat., at in Ms. Bg. data.

quam tacentibus G. Th. et Hor. Turſ., ut δὲ ſit in nova re, ſed οὖν reſpiciat ad priora, a quibus diſceſſum per epiſodium aliquod 2, 6, 20. ſqq.) tum enunciationem cum partic. ἐπεὶ in ſyn. e particip. mutatam, plane cum P. in Lat. liberiore faciente Vs. ad Suid., at in viciniore Bg. nihil praebente G. Th., quam in particip. affine *ingreſſus — tribunatum,* dum Stp. Th. in v. Gr. tenet quidem Bg., non item formulam totam, de qua notaram N. ad Max. Tyr. p. 578. et affines ap. Ael. V. h. 2, 17. *i.* εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν — π., quum *regnum* Perſarum — *adiret*, in Ind. „ad *regnum* regendum *accedens*" Dem. ſine Vs. π. εἰς τὴν δυναστείαν, it. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 829. l. 11., qui eſt forte locus Ind. Sb. ed. „π. εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις, *acced.* ad *remp.*" ad latus, *acceſſit* ad *tractanda* negotia *civilia*, ubi ſervatur duplex praep., eodem Lat. et aliis reddentibus, cf. Thuc. Ind. loco extr., ſed ut aeque pro ſimpl. ἦλθ. ſumatur ob ſq. aliam praep., ut et per ſimpl. Lat. *venire* vertunt, cf. ib. loco ſecundo et Plut. Krg., it. ſupra 2, 3, 3.

κραιπαλ.) Ms. numerus alius ſing. e gloſſa eſt, vel ad variandum pro 1, 8, 2. e., vel e Lat., unde iterum *P.* et Bg. habent, ſervante *plur.* etiam Suid. l. l., at librario forte mollius quid ſpectante, vitatis ſyllabis eiusdem ſoni αις — ἐσχ. contra uſum Noſtri, qui nec variat cum l. l., niſi in tempore v., ubi e P. tenet Bg. Lat. in adv., non it. in ſubſt. primo, pro quo ap. Stp. Th. aliunde tantum eſt ſyn. P. *luxus*, quo et ſupra Bg. vertebat.

ῥαθ. προσφ.) v. N. ad l. 1. c. 13. *Stroth.* §. 14., in qua formula hic cum dat. rei Bg. adhibet praep. e praecepto Stp. Th. 4, 118. E. e., non tenentis tamen Noſtri formulam et v. cum adv. ῥ., et modo aliunde τὰ δ. cum Lat. Bg., e P., quem Sch. deſerit in „ῥ. *negligenter* tractans *curam*, δ. reip. *cura*" ubi ſubſt. πραγμάτων ſupplebitur, tacente L. Boſ. Ell., qui p. 287. m. modo ſyn. τὰ κοινὰ reſpicit, ut formulae Gr. forte viciniores ſint Lat. *incumbens* in *curam* Cic. ep. fam. 10, 3, 8. it. *inſiſtens*, intentus *curae*, cf. Ind. Iſ. Ev. ἐπ. τῶν κοινῶν. Caeterum Bg. hic μὲν — δὲ utr. negligit, ut tamen fortaſſis vitium potius ſit ſcribae, copulam omittentis aliquam in membro ſecundo, ubi P. eam refert, olim reſtituendam aut etiam *ſolam* adverſ. *contra*, ad cavendum in Vs. aſyndeton.

τὸ ἁβροδ.) Ap. Suid. l. l., omiſſis καὶ ἀσ., tamen etiam eſt vulg. tempus praeſ. ἐπ., pro quo Ms. aor. aut e gloſſa, ut alibi, aut per errorem, elapſo δι ob pr. πι ſimile; copulante hic iterum Noſtro diverſa tempora, praeſ. part. ἐπ. et προσφ. cum impf. ἐσχ., it. aor. 2. παρῆλθ., Sch. tenen-

ἑαυτόν. εὑρίσκετό τε καὶ τοὺς 2. ipſum. comperiebaturque

te in „ἐπ. — τὸ ἀσ., dedens ſe rebus *inhoneſtis*“ ut laudatur hic locus obiter modo ad Luc. 2, 613. N. 73., tantum formulam Bg. noſcente Stp. Th, ſed et comparante Lat. ſimpl. „*dare* ſe *voluptatibus*“ tropum, utrinque parem, non explicante G. Th. pro uti et amare, et P. deſerente Sch. in utr. adiuncto „ἀβ. *mollem* et *luxurioſam* vivendi *rationem*, ἀσ. — ἐπιδοὺς (ſic) ἑ. *ad* inhoneſtatem *vitae* ſe *applicans*“ quorum in primo Stp. Th., ſine Lat. Bg., tantum e Suid. et Thuc. poſt „τὸ ἀ. ſubſtantive, pro ἀβροδίαιτα, (quod non male in praeced. diſſolutum in ſuum adi. et ſubſt. reddit,) vita delicata, vita mollis, vitae mollities ſ. lautitia, (non comparans ſyn.) ἀβρότης, *mollicies*, deliciae, *luxus*“ ubi tamen recte dicit, eſſe i. q. τρυφήν, (pro quo pr. Noſter hic quodam modo variat,) utrinque nihil admonens de ſpiritu, quem lenem cum aſpero variare deprehendi in Indd. Herdt. Xen. Cyr. Z. et D'Orv. Ch., e vitio tamen operarum forte, cum in textu et N. eſſet aſper, ſed praeterea ap. Heſ. 1, 22. i. cum N. 11. p. ſq. cum N. 5. p. 24. cum N. 13., ſed p. ſq. i. et e. ſine Var. L. et N. edita per lenem, ut omnia cum aſpero ap. Suid. 1, 12. e. ſqq., it. in L. Ern. et Indd. Orph. Theogn. Gs. Chr. et Plut. Kr. it. ap. Xen. Bach., cf. Ael. V. h. ſyn. „ἀβροτέρα δίαιτα, delicatior, *mollior*“ tum adi. noſtrum de perſ. Dion. H. S. T. 1. Abr. ad Aeſch. T. 1. cum N. ad Heſ. l. l. p. 23. ἀ., τρυφερὸς βίον, περὶ τὴν δίαιταν δαψιλὴς, ſed Noſtri plane τὸ ἀβρ. ap. Thuc. 6, 8. *delicatum* vitae *genus*, ut h. l. acceperim non modo de victu magnifico atque elegantiori, ſed et ob pr. oppoſ. τῶν δημ. ἐπιμ. de ignavia et laborum fuga negligentia que et otio. In altero hinc Sb. Ind. „ἄσεμνος βίος“ memoriter, ſed etiam quaſi pro explicatione, ut Stp. Th. huc ſpectat ſine Vs. ſub „ἀ. inhoneſtus, *foedus*, εἴς τε τὸ — ἑ.“ e Bud. cum lect. alia in τὲ pro δὲ, memoriter aut per operarum errorem; merum adi. me deprehendente in Ind. Sb. Dion. H. S. T. ε. et Long. Mor., Noſtro ad analog. ſcribente tantum, et h. l., opinor, innuente res et actiones, imperatore indignas.

εὑρίσκετο) quia inopinato fefellerat milites. Sic Matth. 1, 18. (εὑρέθη ἐν γ. ἐχ.) Sic ipſe Herodi. alibi 6, 6, 10. 3, 7, 13. — εὑρ. ψευσ., i. e. fefellerat. Sic Luc. 17, 18. οὐχ εὑρ. ὑποστρ., non reverterunt. *Leisn.* Pro τὲ lege δὲ. *Reisk.*

In Noſtri locis aliis iſtis cum v. ἑ. eſt adi., non, ut hic, particip., quod alibi tamen cum adi. Lat. commutari liceat, ſi ſolum ſtat, v. c. ἑ. ψευσ., reperiebatur *mendax*, (unde Sch. in v. ἑ. „ψ. deprehendebatur *falſus*“) ſed h. l., ubi habet adiunctum caſum, aut ſervetur, aut mutetur in inf., ut in aliis v. ſenſuum, ad quod et v. εὑρ. et *inveniendi* referatur, cum ſit, tropo remoto, i. q. cognoſcere ſ. intelligere, cf. Poſſ. Sy. p. 197. e. 200. e. Kypk. 1, 376., qui tamen p. 2. m. deflectit ad aliam rationem, qua cenſetur dici pro εἶναι, unde periphraſis illa oritur ἦν — ψευσάμενος, non ubique procedens, cum interdum diſerte adſit ὢν particip., ſed ducens eadem ad Vs. iſtam Leisn. per ſimpl. v. ψευδ. etc., quod reſpexerit et P. et Sch. in „ψ. qui *fefellit*“ cf. L. Ern. et N. T. Schw. cum N. et Krb. cum Bg. Lat., ſub quo et huc ſpectat Stp. Th. ſine Vs. alia, Gat. ad Ant. p. 329. Loesn. Obſ. p. 274. e. D'Orv. Ch. p. 465. m. R. Or. V. 8. And. Iſ. Ev. F. p. 20. e. p. ſq. e., cum nominativo adi. ap. Dem. 320, 2. Fa. Aeſ. Soph. Ai., ubi et cum nominativo ſubſt., ut in

στρατιώτας ψευσάμενος καὶ et milites fruſtratus deceἀπατήσας, τῷ μὴ δύνασθαι piſſe eo, quod non poſſet ἀποπληρῶσαι, ἃ ὑπέσχετο. implere, quae promiſerat. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ [r] 3. Neque enim domi erant

r) Ms. Ba. τοσαῦτα αὐτῷ χρήματα, v. N.

L. N. T., ſed nullibi cum illa Leiſn. notione ſecundaria et inopinati, ſed cum alia in Vs. ad Suid. *militum* ſpem *fefelliſſe* manifeſto *deprehendebatur*, ubi omittuntur Gr. rel. καὶ — ὑπεσχ., huc reſpiciente quoque L. Boſ. ad N. T. Act. 5, 3. p. 73., ubi cf. Kypk. Tum Sch. in v. ἀπ. eadem tenet, quae ante in ψ., pro ſyn. habens non male, quatenus ψ. eſt decipere dictis, ſed ἀπ. facto ipſo; ſicut et in Lat. Bg., (qui, remota καὶ copula, unum ſervavit modo particip. et alterum mutavit in inf.,) ap. G. Th. „*fruſtro*, ψεύδω, decipere „ſub illud act. ponente etiam Stp. Th. in ψ. 4, 713. C. m. Noſtri locum „ἐυρ. — ὑπεσχ., *fefelliſſe* et *fruſtraſſe* milites *comperiebatur*“ mutato utr. particip. in inf., et retento τὲ cum Bg., quod in nova re et alibi habuimus et pro illo δὲ Rsk., quod et tenuerit P. in ſuo, (niſi libere verſatus eſt iterum,) et eſt diſerte ap. Suid. l. l. e Noſtri more in continuando per δὲ καὶ, quanquam confuſio inciderit, ut alibi; tamen ut hic Mss. repugnent, et Suidas libere verſatus eſſe queat; ut in rel. hinc.

τῷ μὴ δ.) Severe Bg. in inf. cum artic. per abl. pron. demonſtr. et cauſalem, cum Sch. in „τῷ — cum inf. *eo quod*“ tacente Stp. Th. et Poſſ. Sy. p. 160. ſqq. it. Vig. p. 15., qui modo per ſimpl. cauſalem tenet, alio abeunte P., unde Bg. modo Lat. in v. ἀποπλ., ubi ap. G. Th. etiam eſt Gr. ſimplex, (pro quo hic ſtat compoſ.) et 1007, 14. „*impudentiae eſt*, id *profiteri*, quod *non* poſſis *implere*, i. perficere, praeſtare, (it. 1084, 6.) ſummam *mei* promiſſi *compleam*, i. praeſtem, quod promiſi“ ſ. h. l. facere, dare; dum fert Stp. Th. 3, 385. E. „i. q. πληρόω. Ac ſicut ex Herodi. habuimus τὰς ὑποσχέσεις πληρῶσαι (e §. 9.) ſic idem l. 2. dicit ἀπ. ἃ ὑπ. (e P.) ſ. implere ſ. complere promiſſa“ quae Lat. formula eſt tamen potius illa Noſtri prior, comparante utramque etiam L. N. T. Schw. p. 1113. N. e., ubi noſter locus redditur „ἀπατησ. ἐυρ. τοὺς στρ. τῷ — ὑπ. milites *decepiſſe* inveniebatur, *quum* non *poſſet* promiſſa *ſolvere*“ ut variat ſane Noſter utroque loco non tantum per v. ſimplex cum compoſ., ſed etiam per ſubſt. τὰς ὑπ. cum formula e pron. relat. et v. ſyn. ὑπεσχ. (quia paria ſunt tale pron. cum verbo et aliquod ſubſt., ut *qui audiunt* i. q. auditores,) non tenente me aliunde formulam hic Noſtri, ſed ſine Ind. ap. Luc. e Kypk. 1, 20. „τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι, qui *nomini* ſapientis *ſatisfaceret*“ pro melioribus Gs. 1, 723. l. 15. qui *ſapientis* profeſſionem *impleret*, cf. cum alio acc. rei Ind. Luc. Ael. V. h. et Abr. Dl. Th. Auct., Noſtro forſan imitante illa Thuc. ἐπιτελέσαι — ἃ ὑπέσχετο, quae ſine Ind. ſunt ap. Stp. Th. in v. ἐπιτ., ubi et ſyn. per negat. ἃ ὑπεδέξατο, οὐκ ἐπετέλει.

οἴκοθεν) Rz. ad Luc. 3, 510. N. 29. „οἴκαδε pro οἴκοι poſitum. — Ita viciſſim οἴκοθεν fere pro οἴκοι Herodi. — Sed poteſt vulgaris ſignificatio et ibi ſalva manere; ut ſit *domo* v. *de ſuo* non *ſuppetebant* opes“ priorem notionem tenente P. et hinc Bg., quae et firmari queat ſimili uſu aliorum adv., ut ἐκεῖθεν, tum contrario τοῦ οἴκοι pro *domum*, cf. Ind. Dion.

τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο ſ, οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ t θησαυροὶ εἶχον u· ἀλ- | ei tantae opes, quantas iactaverat, immo nec publicum aerarium continebat, ſed o-

ſ) Colon hic in B. I. R., v. N. t) Ms. Ba. οἱ δημόσιοι τί θησ., it. Ms. Vi. praeter τὶ alius acc., v. 2, 6, 19. m. et N. u) In Ms. Ba. comma, cum Stp. rel., ut colon in Pat., ſed punctum in A. al., v. N.

H. S. T. 1., it. τοῦ οἴκοθε pro ἐξ οἴκου ap. Heſ. 2, 725., quanquam ſine N. et exemplo, quale nec in noſtro pro notione P. reperi per Indd., nec ap. Stp. Th. et L. Ern., ubi et illa Reitz., de ſuis, e patrimonio ſuo, it. in Vs. ad Suid. Excp. ap. Sb. 869, 32. *neque* enim *de* ſuo *tantum* nummorum *habebat*, ſed per liberam Vs. in ed. Kuſt., cf. Abr. ad Aeſch. 1, 629. m., ſed in notionem vulgarem Suid. 2, 664. m. Ind. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 303, 20. Luc. Xen. Cyr. Z., maxime ex 2, 4, 9. Th. Vs. V. 1. p. 130. i., ubi et alia notio, ut ap. Schol. Soph. Ai. R. Or. V. 7. 1ſ. it. Sb. e Xiph. et Dion. C. it. Phil. in Fl. p. 756. A. e., ubi et p. 754. C. τοὺς πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν ἐχθρῶν ταφῆς ἀξιοῦσιν — ταῖς οἴκοθεν δαπάναις, ipſorum *ſumtu*, immo *ſuis ſumtibus*; diſcedente Bg. in rel. a P. tantum ad v. ἠλ. per tempus e Stp. m., ubi Sch. e Sb. Ind. in adiuncta notione ſecundaria „arroganter *iactavit*,“ quam aliam adhibent quoque L. Ern. et Stp. Th. aliunde, it. Poſſ. Call., ubi et Sb. illa, cf. R. Or. V. 4., qui et exprimit vim med., cum Ind. Xen. Cyr. Z. et Gs. Chr., non valituram hic cum acc. rei, niſi fortaſſe per Virg. Ae. 9, 134. *prae* ſe *iactare*, noſtratium *von* ſich *prahlen*, et aliud per Lat. *ſibi arrogare*, quod Gs. Th., ut et Bg., tenet cum Gr. n., quo de v. Heſ. bis ſine N. 1, 216. ἀλ., ψεύδεσθαι, p. ſq. ἀλ., ὑπερηφανεύεται, ap. Suid. cum praep. πρὸς 1, 98. m., ſine Ind. ap. Dem. 957, 11. abſolute, ut *in* Ind. Xen. M. S. Z., ſed cum dat. perſ. *R. Or. V. 6.* et cum adv. ap. Poſſ. Call. Denique ap. Suid. omiſſa ὅσ. ἠλ.

οὔτ. μ. οἱ δημ.) Suſpectum *illud* δημοσιακοί. Forte ab auctore eſt δημόσιοι. Illud vereor, ut ulla auctoritate poſſit firmari. *Leiſn.* Aut δημόσιοι eſt legendum, aut δημοσιακοὶ eſt vocabulum novi commatis. *Reiſk.*

Toleravit vulg. ſine Vs. quoque Sb. Ind. et habet L. Ern. cum Stp. Th. „i. q. δημόσιος“ at hinc modo per Vs. P., qui brevior eſt hic, ut Suid. l. l. καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομμόδου, cum Mſs. novitate etiam, quae facile per litterarum ſimilitudinem dederit lectionem vulg., non illam praeterea per Indd. repertam, ut vel peculiare ſit Noſtro vocabulum, vel alterum Mſs. potius habendum; ubi τὶ, divulſum a ſuo v. εἶχ., ſimilium ſyllabarum concurſum habens, nec ap. P. comparens, et per ſe a vicinitate utr. aeque ortum, ac elapſum, abeſſe poteſt; quoniam in vulg. lect reperi licet ad v. εἶχ. aut pronomen αὐτὰ e pr. membri ſubſtantivo χρ., cf. N. ſq. aut etiam ipſum pr. τοσαῦτα, unde poſt ἠλ. erit comma e vet. lect., at e nova Mſs. colon, quod et poſt εἶχ. fecimus, ut in nova rectione. Tum θησ. iterum, ut 2, 6, 11., valeant de vaſculis et fiſcis, at hic non, ut ibi, privati hominis, ſed populi ac civitatis totius, ut etiam imperatoris, ob ſqq.; in v. ἐχ. ſeverum dante Sch., ſed Bg. compoſ., quo phyſico ſenſu non tenent L. Ern. et Stp. Th., variante Noſtro cum 2, 6, 19. e. in ὁ. μὴν, ubi Bg. liberior, ut Sch. partim „neque *tamen*, neque *etiam*“ cf. l. l., quocum ſine Vs. comparabat etiam Sb.

λὰ πάντα προεκεκένωτο [x] τῇ Κομμόδου ἀσωτείᾳ [y] καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀκρίτοις ἀναλώμασιν. ἐκ δὲ ταύτης τῆς τόλμης καὶ τῆς [z] αἰτίας οἵ τε [a] στρατιῶται,

mnia iam exhauſta erant Commodi luxu et largis ac immenſis ſumtibus. Ex hac
4. autem audacia et cauſa cum milites ſpe decepti

x) Ms. Ba. προκεκ. v. N. y) Ms. Ba. ἀσωτίᾳ v. N. z) In Ms. Ba. deeſt τῆς. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. et Vi. οἱ στρ. v. N.

Ind., non tenens aliunde, ſed ſine auctore Bud. C. 1295, 48. et Stp. Th., qui ſevere reddit, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

πάντα) Ad pr. θησ. maſc. relatum neutr. π. facit ſyneſin, ſubintelligendo ſubſt. alio, v. c. χωρία, in pr. θ. latente; ut in Ms. lect., ſine altero ſimul augmento, eadem fere res eſt, quae 1, 13, 15. m. ἐδεδ., ubi Bg. e P. praep. per ſyn. adv. reddit, cf. 2, 3, 13. e., non item Sch. „aerarii *exhauſta* erant *omnia*“ ignorante hoc v. Stp. Th. et Sb. Ind., non vero L. Ern. „ante *exhaurio.* προκεκένωτο, *iam*, dudum *exhauſtum eſt* ſ. inane factum“ quod ſimplicis augmenti, ut in Ms., non reperi per Indd., ſed tantum in Luc. e 2, 221. l. 80. ᾠὸν προκεκενωμένον, *ovum* ante *excavatum*, et per eosdem Ind. modo in ſubſt. ἀσ. ſcripturam per ι ſimpl., cf. 2, 5, 1., e quo loco duxerit Ms. hic alteram, etiam notam L. Ern., neſciebam, an et Stp. Th., unde notaram tantum, ad Noſtri locum poſt P. Vs. addidiſſe „quae interpretatio minime mihi probatur, quod immanes ſumtus fieri poſſint ab iis etiam, qui non ſint ἄσωτοι, nec luxurioſe vivant“ unde et in m. P. reddit aliter, e quo Bg. partim, it. Schw. in L. N. T. N. e. „οὔτε γὰρ — ἀναλ., *neque* enim *patrimonium* tantum *habebat*, quantum *iactabat*, neque *publici* theſauri *pecunias* (e ſuppleto αὐτὰ pron. ad pr. χρημ.) *habebant*: ſed *omnia* Commodi *luxu*, immenſis *largitionibus* et *inſanis* ſumtibus *evacuata erant*“ qui copulam καὶ poſt ἀσ. omittit, credo, ob adiunctum ad ἀφ. ſubſt. Lat. e P. ad 2, 3, 22. i., ubi Sch. „absque omni parſimonia profuſis omnibus“ at Stp. Th. in ἀφ. e P., praemiſſis „in quo quis parſimonia non utitur, profuſus, immodicus, (in ἀκρ. 2, 430. D. e Bud. C. 41, 20. cum vitioſo προεκένωτο retinens aliam ſcripturam ἀσωτίᾳ ſub) immodicum, et ſine iudicio ac ratione factum“ cf. ſupra l. l., addente L. Ern. in ἀκρ. etiam Lat. Bg., quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., it. ſubſt., at non hoc cum Bg. epithetis, quae nec Gr. ſunt in ſubſt. noſtro ap. Stp. Th. vel per Indd., ubi ἀναλ. abſolute v. Luc. cum Gs. Chr. et The. Fi., at cum adi. ſyn. aliisve, Thuc. R. Or. V. 6. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1., ut T. 2. ſenſu tropico, ſed cum praep. εἰς R. Or. V. 4. et 6., cf. Phil. in Flacc. p. 761. E. m.

καὶ τῆς αἰτ.) Aut aliud ſcripſiſſe, quam αἰτίας, aut hoc aliter, quam pro *cauſa* accepiſſe, ſuſpicor. *Steph.* Pro αἰτίας paulo fortaſſe aptius legemus ἀλαζονείας ſ. ἀλαζονίας. *Sylb.* Non tentanda eſt haec lectio. Nam ſicut τόλμης ad temere promiſſa, ita αἰτ. ad non ſervata eadem refertur. *Stroth.*

Sb. in Ind. „αἰτ. pro ἀλαζονία“ nihil plane hic dante P., ſed Ms. de more omittente artic. in ſubſt. ſecundo, qui ipſe art. cauſam dederit corruptelae pro τῆς τολ. καὶ ἀναιδείας, ubi in rel. τ et ι facilis lapſus, ſed ſententia commodior, ut duo vitia, audacia et impudentia, effecerint

σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, ὑπη- ſubindignabantur, tum po-

indignationem et contemtum; ſicut §. pr. ad τῷ μ. δ. dedimus Cic. ſimile, *impudentiae* eſt, *id profiteri*, quod *non* poſſis *implere*; cum Sb. coniectura diſcedat nimium a litteris vulg., et αἰτ. vocabulum univerſi generis non bene conſiſtat cum τολ. nomine ſpeciei ac vitii; niſi, quo reſpexerit Stp., ſumatur alia notione, pro *culpa* ſ. *crimine*; ut tamen vel ſic videatur ſeſe aliis approbatura emendatio noſtra, in primis, ubi pr. §. totam οὔτε γὰρ — ἀναλωμ. capias mente in parentheſi, a Noſtro, ut ſcriptore pragmatico, quem vocant, adiuncta cauſa per narrationem inſtructam; ut cohaereant proprie §. 2. et 4. haec; Bg. abeunte neceſſario in ordine illorum ἐκ δὲ τ., praemiſſo pron., qui in ſqq. τὲ — τὲ e P., ubi Mss. omiſſa eſt prima copula, ut 2, 3, 3., hic non tam ob pr. οἱ ſimile, quam e gloſſa, ut moneretur, abeſſe aeque potuiſſe. Suidas denique hinc iterum brevior, ut infra dabitur, ſed tamen cum vulg. ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἵ τε λ. unde nihil colligas, quam vetuſtum eſſe vitium.

σφαλ. τ. ἐλπ.) Similiter Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης et Luc. Enc. Dem. ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας. Varias huius v. ſignificationes ac conſtructiones v. in Th. Stp. *Stroth.*

Membrum et hoc omittente P., habet Stp. Th. 3, 1170. B. m. „σφ., cum gen. iunctum, ſignif. fruſtror, excido, ut dr. excidere ſpe ſ. decidere, Herod. 2. σ. τ. ἐ. *ſpe* ſua *fruſtrati*“ cum Sch. in v. et ſubſt., ſuppleto non male pron. poſſeſſ., memor et illius Thuc., ſine Ind., non item Luc. loci, quem et ipſe notaram ex 3, 511. l. 75. a *ſpe* deieciſti *me*, ut oſtenderem, in rectione huius v. cum gen. deeſſe praep. aliquam, ut quae ibi diſerte adiuncta; ap. quem rurſus 1, 463. l. 32. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπ., ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, fruſtratus *igitur* (et) *hac* ſpe, *magis* etiam (adhuc magis) *moleſte ferebam*; ad quam Gs. notionem accedit Bg. Lat., cf. §. 2. 1. ψευδ., Vernaculis quidem commodius, at liberius, cum non attingat vim Gr. v. principem, quae a Stp. et L. Ern. recte poſita eſt phyſica, in paſſ. adeo pro ſupplantari, et hinc labi ſ. cadere, unde Stp. ante compoſſ. *excidere et decidere*, cum tropice dr., ut de ſpe ſ. propoſito, it. peccare, errare, aberrare, et uti adverſis rebus, clade, damno; quae ſunt fere, non tamen noſtro ordine, in Ind. Dion. Caſ.; rectionem univerſe etiam tenente Poſſ. Sy. p. 104. e., non item in Call. p. 12. e. ſq., ubi nec in v. paſſ. cum acc. rei monet de ellipſi praep. κατὰ, quanquam in pr. allato exemplo cum ea diſerta, nec p. 416. e. ſq. de formula agens Lat. *ſpe fruſtrari*, comparat noſtram hic et illam Noſtri alibi πταίειν τῆς ἐλπ., non praeterea formulam dantibus Indd., factam ad analog. in ſubſt. plur. pro aliorum ſing., ſed (praeter act. de re, cum acc. rei Herdt. et R. Or. V. 4., cum acc. perſ. Thuc. in Schol. Diod. S. et Tyrt. Kl., tum de perſ. cum acc. rei Suid. 1, 874. i. Eur. Barn., cum acc. perſ. Soph. Ai. v. 452. Xen. Pol. Z., et ſimul cum praep. ἐπὶ Suid. 3, 417. i. et Diod. S.) quoque paſſ. de re, abſolute Plut. Hſ., cum dat. perſ. Xen. Bach. e Symp., cum acc. rei illo elliptico Ael. V. h., cum pr. ἐν Soph. Ai. v. 1155., pro peccari, tum de perſ. phyſice Xen. Cyr. 'Αvβ. et Pol. Z. (ubi et v. de act.) ſed tropice, pro clade affici, ſ. infelicem eſſe, abſolute Dem. Xen. Cyr. et M. S. ubi, ut et in Bach. et Hell. e p. 353. e., habetur cum acc. rei ellipt. it. ap. Eutr. Met. Cell., ubi Sb. Ind. non ita bene, Luc. Ael. V. h. Abr. Dl. Auct. p. 227. m., Eur. Hipp. V. p. 177. A. 1., et ſimul cum pr. ὑπὸ Xen. Cyr. e 3, 3, 69., alioque ſenſu,

γανάκτουν[b], ὅ τε [c] δῆμος, αἰσθόμενος τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν, εἶχον ἐν καταφρονήσει [d], ὡς προϊόντα [e] τε κακῶς	pulus ſentiens animum militum, contemtui illum habebant, ut prodeuntem con-

b) Hoc comma noſtrum, praeter Ms. Bg., etiam erat in A. cum Ox. 2., pro puncto B. al., et colo Stp. rel., v. N. c) Ms. Ba. ὅτι ſic vicine, pro ὅ, τε edd. cum commate, v. 1, 13, 14. i. d) Punctum hic in Par. Ox. et Ed. cum nova ſectione, v. N. e) προσιόντα fuit in edd., et tacite in Mss. Ve. et Vi., ut diſerte in Ms. Ba., v. N.

cum eadem pr. Xen. Ἀνβ. et Pol. Z., in cuius loco poſtr. etiam cum ἐν, it. ib. Mem. S., cum ἐκ Lyc. v. 430., cum ἀπὸ et περὶ Abr. Dl. Auct., cum gen. rei Ael. V. h., ſed abſolute Fa. Aeſ. et Abr. Dl. Th., cf. Heſ. 1, 1472. e. 2, 1321. m. ſqq. p. 1324. m. ſq. et Suid. T. 1. l. l. it. 3, 415. m., non ferente G. Th. formulam Stp. *excidere* cum *ſpe*, ſed tantum *decidere*, nec tamen explicante; ut nec illam Bg., quae omnes, tropo remoto, valent i. q. non conſequi et impetrare, quae ſperaveris.

ὑπηγαν.) Sch. „*ſupra modum* ſ. *clam* et intra ſe *indignabantur*“ ignorante hoc v. Stp. Th., quanquam reddit ad m. P. cum Bg., quod Lat. non tenet G. Th., ſed L. Ern. etiam una cum ſimpl. *indignor*, et ſine Vs. hinc tantum Ind. Sb. it. ej. Dion. H. T. 2., ubi in textu etiam, ut hic, ſine caſu et pron., ut, non amplius repertum, videatur ſaltem non vetuſtiſſimae Gr., et capiendum vel pro ſimpl., quod et ap. Suid. comparet, v. paulo poſt, vel cum notione ſecundaria Sch., cuius illa prima, cum ὑπὸ auget, in aliis profertur a Z. ad Vig. p. 653. a. e. Nr. 9.

ὁ — δῆμος — εἶχον) Enallage Herodiano admodum familiaris, v. N. ad l. 1. c. 12. *Stroth.* §. 14. In αἰσθ. Sch. „conſcius *ſententiae*“ fere cum P., tenente Stp. Th. aliunde rectionem cum gen., per quem ex analog. variatur pro acc. cum 1, 12, 16. ut per ſyn. verbum cum 2, 3, 5. e. μαθεῖν τὴν γνωμ., cf., praeter Heſ. 1, 171. i. e. 2, 1662. m., cum gen. rei aut perſ. *Call. Ariſt. Plut. v. 670.* Poſſ. *Sy.* p. 147. e. 199. i. Suid. 1, 658. e. p. ſq. i. *Thuc.* cum Abr. *Dl.* p. 392. e. *R. Or. V.* 4. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum acc. perſ., ut cum acc. rei Ariſt. l. l. v. 688. Suid. l. l. Ael. V. h. Diod. S. Fa. Ae. it. Thuc. ubi et ſimul cum abl. rei, it. cum adv. ſimul, ib. et ſine Ind. *Dem.* 239, 18. p. ſq. l. 24. ſed cum acc. participii Suid. l. l. et 2, 81. i. Ariſt. l. l. v. 1011. Abr. ad Ae. 1, 64. f. Iſ. Ev. Xen. Cyr. Thuc. cum Bau. Or. Dem. Fi. Pal. loco extr. et Luc., pro inf. quidem, pro quo et eſt cum nominativo particip. ib. et Xen. Bach. ut ap. Dem. 241, 10. etiam cum aliquo dat., porro abſolute, per participii notionem peculiarem, ap. Foeſ. O. et Thuc. cum Bau. et Abr. Dl. p. 231. e. ſed vulgariter L. N. T. R. Or. V. 6. Dem. cui add. 126, 22. 250, 2. αἰσθανόμενος ὁ δῆμος, 354, 21. Xen. Ἀνβ. Fi. Aeſch. Plut. Hſ. ubi et cum adv. ut Xen. M. S. ſed ſimul cum ὅτι Dion. H. S. T. 1., at cum ſolo hoc ὅτι Call. Luc. Fi. Pal. et Thuc. e 36, 43. (ubi et cum pr. περὶ, ut Xen. Cyr.) ſed cum ſyn. ὡς Fa. Aeſ.

εἶχ. ἐν κ.) Bg., praeter ſuppletum pron. perſ. αὐτὸν, formulam verbi ἐχ. cum praep. et ſubſt. mutat in Lat. dat. ſubſt., ut Sch. in privum v. act., latens in ſubſt. Gr., *contemnebant*, e P. paſſ., cum et totam Gr. formulam protuliſſet in pr. ἐν ſub lege, qua praep. cum ſubſt. facit peri-

ἀγορεύειν, ὑπ' [f] αἰσχραῖς viciis inceſſerent, et ob tur-

f) ἐπ' Ing., v. N.

phraſin adverbii, ſed ſine Vs., reſpiciens adeo Lat. *contemtim* habere *aliquem*, quam formulam tamen non tenet Ind., nec G. Th., ubi nec ſevera *habere* in *contemtu*, (toleranda fortaſſis illa ab analogia,) nec Bg., (quae eſt in L. Schell. in ſubſt. „*habere* aliquid *contemtui*, Suet. i. contemnere") ſed modo ſyn. in v. 856, 76. ſqq. „habere *deſpicatum*, pro ſpernere, — *deſpicatui*" prolato Noſtri loco ſine Vs. ad Luc. 2, 495. ad ſimilia tantum, quale vicinius novit Sb. Ind. in ſubſt. noſtro „ἐν κ. αὐτὸν ἐποίουν, contemtui *hab.*" quod, cum Bg. plane converſum, eſt ap. Suid. in Excp. ex h. l. ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν κατ. αὐτ. εἶχ. in Vs. ap. Sb. *populus in theatro* eum *contemnebat*, (cum Sch. ſupra,) ſed ap. Kuſt. *pop. in th. ipſum* deſpectui *habebat*; ubique ignorante Stp. Th. formulam, (quanquam non genus univerſum, cum v. ἔχ. tropice ponitur cum pr. ἐν et dat. rei, cf. 1, 1201. A. e. 1317. e.) nec me aliunde tenente, ex aliarum analogia fortaſſe fictam a Noſtro, qui et variat per praep. pro διὰ τιμῆς etc. ἔχειν 2, 2, 17. Caeterum cum Bg. inde ab ἐκ δὲ ad εἶχ. ἐν κ. membrum, fecimus ſeriem unam, ſublata diſtinctione maiori poſt ὑπηγ., cum illa ἐκ δ. τ. λ., in primis ἐκ pro διὰ ſumto, ut alibi, viderentur quoque pertinere ad populum; ſicut hic poſt καταφρ. potius eſt comma Stp., cum Noſter per ſuum ὡς cum inf. ſoleat annectere quaedam prioribus, quae ſunt copulata, ut pars aut conſequens; ubi bene Bg., ſecus P., qui, pro ὥςε et Lat. *igitur* cum finito verbi tempore capiens, periodi Herodi. ſeriem divellit, unde edd. inductae ad diſtinctionem et ſectionem illam ſuam.

προσιόντα) Aptius legemus *προϊόντα*, *prodeuntem*, ut et Schottus mavult. Pol. *praetereuntem*, *παριόντα*. *Sylb.* Malim *προϊόντα*. *Reiſk.*

Vel contra libros omnes dudum ſcripſeram illud Sb., quod et recte ſequitur Bg. e contextu et perpetua confuſione praep. iſtarum, cf. 1, 7, 9. m., cumque P. illud Lat., etiam a Stp. in m. ſervatum, ſimiliter e contextu nihil habeat, ad quod referatur, (cum in pr. nondum populus dicatur alicubi fuiſſe, ſed demum in ſqq.) et P., quia haberet et ipſe lectionem vulg., ſe hinc libere videatur expedire voluiſſe, cum vulg. nunquam id ſignificet; non variante Noſtro cum 2, 6, 20. in ſq. formula κ. ἀγ., niſi quod hic ſolam eam adhibet, quanquam et ſqq. poſſunt haberi pro adiuncto ſyn. et explicatione uberiori; Lat. ducente Bg. fere e Stp. ad m., ubi Sch. in v. „*alicui* in foro publice *maledicere*, obtrectare" in adiunctis partim reſpiciens notationem, cf. 1, 12, 11. m. De re quidem latius agit Dio 1236, 73. ſqq., definiens et tempus et conviciorum genus, v. c. τῆς ἀρχῆς ἅρπαγα αὐτὸν καὶ πατροφόνον ὀνομάζοντες, quae ſunt illa Oxon. ad 2, 6, 20.

ὑπ' αἰσχ.) Scribo *ἐπ' αἰσχρ.* *Steph.* Sic Herodianus 4, 3, 5. *ἐπὶ παιδείᾳ ἐπαινούμενοι*, ob *eruditionem* laudati. *Leiſn.*

Sch., deſerto P., in „ὑπ. turpium *voluptatum* nomine *cavillari*" tum Sb. Ind. v. ὑ., cum dat. e. „ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐκηλεῖτο, pro ἐπὶ, *ob.* Sic —" noſtrum locum ſine Vs. ſubiiciens, cum uſus eſſet ambigua ſua ratione illa, qua vel explicat, vel corrigit, nihil quanquam in N. monens ad iſtum e Xiph. locum, in Vs. de Lucano, *qui* arte *poëtica* clarus *erat*, etſi in textu Gr. ſtellulam praefigi curarat, et ipſam monentem aut de

τε [g] καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς pes et ambiguas voluptates

g) In Ms. Vi. τε deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba., v. N.

Nota, aut de lect. dubia, quem locum tamen Vig. p. 651. m. Nr. 7. ſine dubitatione adhibet, et poſt hanc obſervationem „ὑπὸ aliquando etiam redditur *propter*, ſed ita, ut ſumi videatur pro ἐπὶ, — quod — *ob* poëſin *laudaretur*, (quibus ſtatim Noſtri locus ſubiectus) — ut *eum* etiam *ob* turpes *et* ambiguas *voluptates* morderet, *illuderet*" contra quae N. tacent, nullo alio praeterea allato exemplo, ut Stp. Th. ignorat tum illa, tum praep. ὑ. uſum hunc pro ἐπὶ univerſum, quo de nihil ſtatuas e Bg., cum non compareat hic Nota, ut ap. Stp. Th. nec v. ἐπαιν. cum ὑ. aut ἐ., ſed modo cum εἰς, per Lat. idem *ob*, etiam in v. σκωπτ., ſed cum Lat. alio; per Indd. me reperiente tantum, ubi ὑπὸ poſſit accipi pro διὰ, cum ſecundo caſu, v. c. Xen. Hell. loco extr. et Abr. Dl. Th. p. 301. m., it. cum tertio quidem, at alia notione, ut ſit dat. ſ. abl. quaſi inſtrumenti, Orph. Arg. v. 248. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc. 2, 294. l. 46., ubi mox pro eo ἐκ, p. 904. i., ut alio ſenſu rurſus Abr. L. Ar., it. pro Lat. *a* Heſd. Muſ. v. 162. Ael. V. h. Luc. et R. Or. V. 8. Din., it. pro Lat. *prope* Pal. Fi. et pro acc. Theogn. v. 243. it. Plut. Krg., praeter ea, quae vel iam dedimus, vel adhuc damus alibi, ſed pr. ἐπὶ cum dat. in v. v., praeter ἐπαιν., quo de infra, etiam cum γελᾶν Stp. Th. et Poſſ. Call., it. cum μεταγνῶναι Abr. Dl. Th. p. 796. m., ſed v. σκ., (quod hic dicteria iacere et irridere; unde Bg. modo per ſyn. ſubſt. ablat., ad pr. phraſin accommodans, et duo v. contrahens in unam formulam) cum pr. εἰς et acc. rei ſ. perſ. it. cum pr. ἐπὶ et dat. rei infra 4, 9, 5., cum ſolo acc. perſ. Fa. Aeſ., ſed ſimul ſequente ὡς Xen. Cyr., porro cum ſolo adv. The. Fi., ſed abſolute eiusdem Aeſch., Luc. Plut. Krg. et Gs. Chr. it. Xen. Cyr., ubi et locus ambiguus 5, 2, 18., qui habeat v. vel abſolutum, vel cum acc. rei, quod tropice eſt abſolute pro ſimulare ap. Xen. Bach., ut pro ludere ap. Plut. l. l. et Gs. Chr., cf. Moer. p. 366. e. et Heſy. Caeterum etſi confuſae ſunt alibi praep. ὑ. et ἐ., tamen contra libros omnes properantius Ing. paruerunt Stp. Tum ut in Bg. reſtituimus adi. αἰσχρ. et copulam, omiſſa potius ſcribae vitio, cum et ap. P. et Stp. ad m. comparerent: ſic contra rel. Mss. ſtat Ms. Ve. tacite et P. clare in omiſſo τὲ ante καὶ vicinum iterum. Denique adi. αἰσχρ. cum ſubſt. ἡδ. modo repertum in R. Or. V. 4., quod copulatur pro ſyn. cum ſq., ſed ut genus et forma, ſumiturque, credo, de venere illicita, ut 1, 6, 2. e. per variationem.

ἀμφιβ.) Pulcra eſt εὐφημία, qua ingens flagitium exprimitur. Latini iſtos impudicos dicunt *muliebria pati.* De eo flagitio v. Cort. ad Sall. Cat. 13, 3. ubi provocat ad loca Herodi. duo 5, 5. et ſq. cap. fin., in quibus tamen duobus locis nihil eſt, quod huc faciat. Huiusmodi homines poſſunt dici ἐπαμφοτερίζοντες τὴν φύσιν cum Ariſtot. de animal. 2, 8. h. e. ancipitis naturae, ita, ut neſcias, utrum ad virilem ſexum, an ad ſequiorem pertineant. — *Nec femina dici, Nec mas ut poſſit; neutrumque et utrumque videtur*, Ovid. Met. 4, 379. Ennodius *Ludit* in *ancipiti* conſtans *fallacia* ſexu. *Femina, quum patitur, peragit quum turpia, vir eſt*, v. Priapeia p. 43. Anthol. l. 2. ep. εἰς ἀσελγεῖς, Ἀνέρες εἰσὶ γυναιξὶ, καὶ ἀνδράσιν εἰσὶ γυναῖκες, ubi Schol. ἐπεὶ τὸ τῶν γυναικῶν πάσχουσιν, οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, ὡς τὴν φύσιν ἄνδρες ὄντες. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ παρὰ τῷ

σκώπτειν [h]. ἔς [i] τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιϛα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, τὸν

dicteriis. inque circo, ubi praecipue omnis multitudo in concionem confluit, Iu-

h) Comma hic in B. 1. al., ut in Ms. Bg., quae dedi. i) Ox. et al. εἰς. *Leisn.* in m. A. utr., ſed εἰς repertum mihi tantum in B. 2. L. Par. Ox. et Pat., cf. alibi.

Λουκιανῷ ἐν Ἔρωσιν (T. 2. p. 421. l. 4. ſqq.) περὶ εὐνούχων, Οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυϛυχεῖς, ἵν' ἐπὶ πλέον ὦσι παῖδες, οὐδ' ἔτι (οὐδὲ ἔτι) μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, λ. Sic ap. Hor. od. 2, 5. (e.) Gyges dr. *ambiguo vultu*, i. e. tali, quem qui adſpicit, ei incertum ſit, ſitne mas, an femina. Sic ἡδοναὶ ἀμφίβολοι ſunt, quae ambiguum faciunt, ſitne is, qui eas exercet, vir, an femina. *Leisn.*

Tacente Stp. Th., ap. Gs. cum Gr. n. 286, 33. ſine explic. „*ambiguus* modo *vir*, modo *femina* Ovid. Met. 4, 280. de Scythone."

ἔς τε) v. Spart. c. 3. et Dion. *Boecl.* Pro ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. Attice εἰς pro ἐν, qua de ἐναλλαγῇ multi, v. Bg. ad Alciphr. p. 334. Kuhn. ad Aelian. V. h. 1, 31. it. Periz. N. 1. *Plato in Anteraſtis p. 522. Eſt* et ſacris ſcriptoribus non inuſitata Matth. 2, 23. Marc. 13, 3. Act. 2, 39. εἰς μακρὰν, ſcil. χώραν οὖσι, pro ἐν μακρᾷ, Act. 8, 40. Rom. 15, 31. Sic Liv. 7. *in* quae *laboramus*, ſola *crevimus*, pro in iis, quibus laboramus, etc. *Leisn.*

Qui ad Ox. m. addiderat etiam „Zeibich. in Athl. παραδ. p. 122." ut Dio 1236, 93. ait finite magis, populum armatum concurriſſe, καὶ τέλος ὅπλα ἁρπάσαντες συνέδραμον ἐς τὸν ἱππόδρ., ſed etiam Ox. adhibent Spart. c. 4. p. 578. *inde* ad *circenſe* ſpectaculum *itum eſt. Sed occupatis indifferenter omnium ſubſelliis*, *populus* geminavit *convitia* in *Iulianum: Peſcennium Nigrum, qui iam imperare dicebatur*, ad *urbis* praeſidium *vocavit*, cui add. iam c. 3. i. p. 645. *per omnes uno conſenſu Peſc.* Niger *ad* tutelam *urbis* eſt *expetitus*, ſuper pr. εἰς illa notione cum ſubſt. loci breviter modo agente Stp. Th. 1, 1156. C. e. ſq., cf. L. N. T., nominatim Schw. p. 418. cum N. 3. et Krb. p. 196. Nr. 2. p. ſq. Nr. 7. et p. 198. Nr. 25. Vig. p. 574. i. Rz. ad Luc. 2, 568. ſq. N. 11. Abr. Dl. Th. p. 418. i., reddente Bg. cum P., etiam in ſq. ſubſt. ἱπ., quod Gr. et ap. G. Th. e Vet. Gl. Nr. 3. ubi et Stp. Th. tenet Lat. aliunde, ut Sch. quoque poſt haec „locus Romae, ubi equorum curſu certabant, in quo et multitudo populi concionem habere ſolebat" interpretatus ſic ſimul v. ἐκκλ., ubi hinc Stp. Th. 2, 23. G. e. „a P. redditur pro ſimpl. συναθροίζεσθαι, —" liberius vero, pro quo melius tenet Bg. notionem vulgarem, quanquam alio ordine, et converſis verborum modis, et ipſis duobus verbis in phraſin unam, at altero verbo in praepoſitionem cum ſubſt., ſ. participio et verbo finiti temporis tractato per quandam hendiad., quae ſic commode reſolvi poteſt interdum, maxime ap. Hom., cf. Ἰλ. 4, 73. et 109., producente Noſtri locum ad Spart. l. l. etiam Caſ. N. 3. „Herodi., cuius notatu digna verba ἐς — ἐβλ. Ait, in circo maxime ſolitum populum ἐκκλ., h. e. per tumultum convenire, et ſuae voluntatis ſignificationem dare. Nam, ſi accipias id verbum, ſicut paſſim ap. Gr., cum dr. populus Athenienſis, vel alius e Graecis, in theatro ἐκκλησιάζειν, falſa ſententia. Nullum enim ius habuit pop. Rom. conveniendi in circum, ut de rep.

Ἰουλιανὸν ἐβλασφήμουν[k], ἀρωγὸν δὲ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προστάτην

liano maledicebant: vindicem autem Romanorum imperii et ſacri principatus patro-

k) Hoc comma erat in Par. al. pro colo Stp. rel., it. puncto A. al.

deliberaret: ſed, ſpoliati iure conventus habendi in comitio, in circis et theatris, turbatis rebus, congrediebantur" quanquam nunc et anſam dederint inſtituti a Iuliano ludi circenſes, quo non temere inclinat Salm. in N. ib. et Fabr. ad Dion. l. l. N. §. 94., cf. 1, 12, 11. m. et 8, 6, 17. e. it. 2, 9, 7., quo loco adhibet Noſter ſubſt. ὁ δῆμος, pro eo hic varians cum §. pr. m. iterum, ut alibi, ubi Bg. fere cum P. adi. addit, ut 1, 12, 17. m. Caeterum adv. ὁπ. hic ambiguo ſenſu poſitum cum duplici verbo notionis diverſae, in locum et in loco, tropicum Lat. Bg. tenente G. Th. „*conſt.* — per translationem pro convenire" ignoratum a Stp. Th. Mox variatur in v. ἐβλ. cum §. pr. phraſi, cf. 2, 6, 20. 2, 2, 7. ἀρωγὸν) Dio l. l. l. 95. *ἐπιβοῶντες τούς τε λοιποὺς στρατιώτας, καὶ μάλιστα τὸν Νίγρον τὸν Πεσκέννιον, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ ὄντας, ἐπαμύναι σφίσι δεόμενοι*, cf. Xiph. S. 394, 20. *Νίγρον, φρόνημα ἔχοντα ἐκ τοῦ ἐπίκλητον ὑπὸ τοῦ δήμου γεγονέναι*, et Spart. N. pr., invertente Noſtro enunciationem, pro ἐπεκ. N. ἀρωγ. λ., quo in ſubſt. et ſq. extrinſecus ὡς, *tanquam*, aſſumetur, diſcedente Bg. a P. partim, etiam Sch. in „ἀρ. *vindicem* imperio *advocare*, ἐπ. implorabant *eum* ad *opem* ferendam *imperio*. P. minus plene" fere e Sb. Ind. „*invocantes* ad *op.* imp. *fer.*" pro quibus melius eſt Bg. Lat. ad ἐπ. privum v., quia notio illa Sb. ſecundaria demum ineſt in ſq. formula, quanquam alias vera, cf. Stp. Th. L. N. T. Thom. M. p. 344. ἐπ. — *τὸ πρὸς βοήθειαν τινὰ παρακαλῶ*, et Dion. H. S. T. 1. 361, 33. ἐπ. *τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐπικουρίαν*, *hominum* opem *implorans*, ubi diſerte tale quod adiunctum, ut non poſſit eſſe in v. per ſe, it. Ind. Thuc., quem locum non tenet Stp. Th., nec in ſubſt. ἀρ. vel Lat. Bg. (h. l. pro ſervator, cf. G. Th.) vel rectionem cum dat. rei, petito a v. affini ἀρήγειν, quem e P. mutat Bg. in genitivum, qualis eſt in Gr. ap. Stp. e Soph. Ai. v. 201., ſed v. 846. etiam cum verbo, noſtro ſyn. ſimpl., *καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ — παρθένους*, *quin* advoco *in* auxilium *illas ſemper virgines*, ut ap. Lyc. v. 360. *Κόρην Ἀρωγὸν αὐδάξασα*, cum ſyn. *τάρροθον γάμων*, *Virginem* vindicem *invocans*, depultricem *nuptiarum*, ubi Schol. *ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν, τάρροθον καὶ βοηθὸν*, λ. et v. 1054. *Ἀρωγὸν αὐδήσουσιν Ἠπίου γόνον*, *adiutorem* invocabunt *Aeſculapii filium*, et cum Noſtri ipſo v. ap. Dion. H. S. T. 1. 164, 14. *θεοὺς καὶ δαίμονας ἀρωγοὺς ἐπικαλεσάμενοι*, *in*vocato *deorum* ſimul *et* daemonum *auxilio*, cuius Ind. locum alterum non repeii, ſed praeterea cum adi. ap. Lyc. v. 536. it. cum gen. rei v. 1205., ut ap. Luc. in carmine, it. Soph. Ai. v. 357., ubi et ſimul cum dat. perſ., et cum ſolo hoc ap. Orph., quo et referas Lyc. v. 513., ad quam analog. ſit Noſtri hic dat. rei, ut ad eius poëtica, aut poëtico-hiſtorica, etiam hoc vocab. referendum, cf. pro adi. ap. Stp. in fem. et neutro, cuius locum e Soph. non tenui, ſed alium e Thuc. Ind., at ſyn. ἀρηγών Ind. Hom. et Orph., it. ἀρωγή ib. et Suid. 1, 335. m., ubi et ſubſt. noſtrum, non coll. ad Heſ., per βοηθὸς et ὠφέλιμος, quo ult. innuitur ſubſt. pro adi.; in τῇ Ῥ. ἀ. Noſtro haud dubie cogitante cives, cf. 2, 4, 13. e., qui hic ad πρ. 2, 6, 3. e. addit gen. β., ſumendum aliter, quam pr. ἀ.,

Νίγρον ἐπεκαλοῦντο, βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην [l] ἠξίουν, ὡς ἐφύβριστα πάσχουσιν. ἦν δὲ [m] ὁ Νίγρος τῶν μὲν πρὸ [n] πολλοῦ ὑπατευσάντων· καθ᾽

num Nigrum invocabant, ac ſuccurrere quam primum opta-
6. bant, tanquam contumelioſa perpetientibus. Erat autem Niger e numero iam dudum con-

l) Ms. Ba. τηνταχίστην una voce, cum R. 2. R., cf. 1, 13, 6. i. m) Ms. Ba. δ᾽ ὁ N., cf. 2, 1, 15. m. n) In Ms. Ba. non eſt, quod Stp. malebat οὐ πρὸ π. *Mart.* nec in rel. Mss. et edd., v. N., ſed una voce προπολλοῦ A. al. Mox poſt ὑπ. comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp, rel., it, puncto al., v. N.

et pro dignitate, ob adiunct. adi. σ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., ſed ſyn. *ſanctus*, haud dubie utrumque pro magni faciendus, non violandus et deturpandus; cf. G. Th. in utr. v. Nr. 1. et 4. ſq., ad quae alicui facile venerit in mentem eius tituli, quo hodie utuntur, *ſacrum* Rom. *imperium*, quo in ſubſt. nec ipſe G. Th. tenet aliquid, nec ego aliunde Gr. adi. cum ſubſt. β., iunctum ex analog.

βοηθ.) Bg. pron. ἀ. omittit e P., liberrimo per hanc regionem, quem deſerit et Sch. partim in „β. *auxiliari* alicui, ἠξ. *orabant*, — ἐφ. contumelioſa *pati*, π. *patientibus* contumelias *ſuppetias ferre*" ſervante Bg. e P. Lat. in adv. τ. τ., cf. 1, 13, 6. cuius Lat. in β ignorat Stp. Th., non item L. Ern., ubi proprie deeſt dat. perſ. et pron. αὐτοῖς ſ. αὑτοῖς, omiſſus ob alterum pron., magis neceſſarium, ut a pr. oppreſſo pendet manifeſto dat. particip. πασχ., variante Noſtro in v. βοηθ. ſimpl. pro compoſ. 1, 12, 19. i. Sed in ſq. ἠξ. Lat. Bg. non eſt ap. Stp. Th. et L. Ern., quod tamen habet ſyn., quo referas „Nr. 2) volo, cupio" ut G. Th. „op. — cupere, deſiderare, (ſive animo tantum, ſive ore ſimul, unde deinde) *opt.* i. precibus poſtulare" quod v. unum hic ſufficiebat; in ἐφ. (cf. 2, 4, 3.) hinc Stp. Th. addente aliud Lat. ad Bg. „*cont.* et indigna" at in v. π. tenente Lat. Bg. compoſ. (cf. 2, 2, 20.) modo 3, 60. G.

ἦν δὲ) For. οὐ πρὸ π. *Steph.* Nigri conſulatus bellum eius anteceſſit annis novem, a. u. 937. [F]uit tamen is conſulatus non ordinarius, ſed ſuffectus, ut docent Faſti Panviniani. *Sylb.* Idiotismus, pro Νίγρος πρὸ π. ὑπατεύσας. Sic Theophr. Char. eth. c. 6. καὶ τοῦτο δ᾽ ἂν εἶναι δόξειε τῶν περιϊσαμένων τοὺς ὄχλους λ. et Euſeb. H. e. 5, 5. τούτων δ᾽ ἂν εἴη καὶ Ἀπολινάριος. *Stroth.*

De Nigro v. Spart. T. 1. p. 642. ſqq., nominatim c. 1. e. *multisque ducatibus pervehit*, ut *exercitus* Syriacos *iuſſu* Commodi *regeret*, et Dion. C. 1246, 81. ſqq. et Xiph. S. 398, 37. ſqq. ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήταστο· διὸ καὶ τῇ Συρίᾳ ὑπὸ Κομμόδου προσετάχθη, de quo conſule breviter modo Spart, c. 4. e. p. 651. i. et c. 6. i. p. 661., ſed in Almelov. Faſt. Rom. Conſularium modo p. 142. e. „938. a. u. c. 185. p. n. C. Triarius Maternus et M. Atil. Metil. Bradua, — ſuffect. C. Peſcennius Niger II. ex Kal. Iul. L. Septim. Severus et Appuleius Rufinus, — et viginti alii hoc anno" a quo tempore ad noſtrum hic a. u. c. 946. p. n. C. 193. conſiunt octo anni, qui ſufficiunt contra Stp. pro vulg. omnium librorum lect., non nimis urgenda; tacente prorſus P., ſed Bg. ſeveriori hic, quam 1, 3, 8., ut Sch. in adi. π. „*diu ante*, ubi Stp. ſupplet οὐ, — ὑπ. *ex iis*, *qui* iam *pri-*

ὃν δὲ καιρὸν τὰ προειρημένα ἐν Ῥώμῃ ἐπράττετο, Συρίας ἡγεῖτο πάσης. πολλὴ δὲ ἦν καὶ μεγίςη ἀρχὴ τότε ᵒ, τοῦ δὴ

ſularium, quo autem tempore, quae dicta ſunt, Romae gere-
bantur, Syriae praeerat uni-
7. verſae: ampla autem erat et
maxima provincia tunc, vide-

ρ) In Ms. Ba. punctum cum A.

dem conſulatum *geſſerant*" variante Noſtro in v. tempore cum 2, 6, 12. ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, oppreſſo ibi v. ſubſt. ὢν part., quod v. hic adeſt, et, ut ſaepe ſupra, cum gen., ad quem illud ſubſt. ἀνὴρ, aut pron. τὶς aut εἷς ſuppleri diximus ſubinde, ſed et praep. ἐκ, etc., oſtenſam a Sch. et Bg., qui liberius, quam 2, 6, 10. i., ſubſt. Lat. aſſumit, particip. mutato inſuper in ſubſt. aut adi. affine iterum, ut 2, 6, 12., formulam per aor. tenente Stp. Th. aliunde, et cum Sch. per plusqpf. „ἄνδρα Ῥωμαίων, τρὶς ὑπατεύσαντα, *qui* Romae *tertium* fuerat *conſul*" me quidem non intelligente Idiotismum, qui ſit hic, tum quia et Gr. et Lat. hac loquendi et conſtruendi v. ἦν ratione utuntur, tum quia illa non omnino par iſti periphraſticae in ἦν cum particip., quae ad unum Nigrum pertineat, ut dicatur conſul fuiſſe, cum Noſtri haec et ἦν cum gen. τῶν plur. referatur ad alios ſimul, qui conſules poſt Nigrum ante producti, aut etiam, de Bg. Vs., ad plures conſulares, qui tum vivebant, quique conſules fuerant. Caeterum poſt ὑπ. comma non bene procedit, quoniam, etſi μὲν et δὲ ad ſe referuntur, tamen nominativus ὁ Νιγρ. non commode trahi ſimul poteſt ad ſq. membrum, ſed ex eo nomine potius intelligetur pron. αὐτὸς ad v. ἡγ. In qua regione iterum liberrime agit P., ſed Bg. ſeverius, praeter ſimpl. in πρ. et ſyn. in ἐπρ., vertente Sch. tantum in „καιρ., qua tempeſtate" per ſyn. abl. cum Bg., qui in v. ἡγ. ſequitur Stp. Th. Lat. aliunde, ap. G. Th. quoque cum gen. *provinciae*, qua de v. Gr. *ſolenne*, *cf.* 1, 10, 5. *m.* *Denique* ut Bg. *opprimit* iterum μὲν, ita Noſter δὲ *bis in* §. *eadem ponit*, ſed primum in re nova et proprio ſenſu, at ſecundum in numerando diſtinguendoque, cf. in formulam κ. ὃν κ. Pal. Fi. 38, 5.

πολλὴ λ.) Proderunt hic, quae de limitibus imperii Rom. 2, 2, 19. diximus, ut Syriae praeſes tenuerit ſub ſe omnia, quae Romanae ditionis erant in Aſia, h. e. Aſiam propriam, Phoenicen, Syriam, Meſopotamiam, Aſſyriam et Armeniam ſaltem, ſi non et quinque alias terras, Perſis ereptas, ultra Tigrim ad Indos usque; quoniam hae quinque terrae non perpetuo a Rom. poſſeſſae, et interdum limites ab iis producti tantum ad Meſopotamiam, v. Bergier. in Graev. Theſ. T. 10. p. 218. ſq. §. 3. Nam non unam Syriam totamque, ut §. pr. nominabatur, huic praeſidi ſubfuiſſe, intelligitur ex iis, quae Noſter ipſe mox ſubiicit, cum attribuit Phoenicen et terras usque ad Euphratem, qui fluvius etiam ap. Bergier. l. l. interdum pro limite Rom. imperii fuit, excludens adeo ab eo imperio Armeniam, Aſſyriam ac Meſopotamiam, quas v. c. Hadrianus Perſis reddiderit, poſt quem Galerius iterum fines produxit, hisque deinde rurſus contractis, tertium Heraclius ampliavit, ut limes Perſici ac Rom. imperii Tigris eſſet, atque Perſae Meſopotamiam non attentarent, v. Berg. l. l. §. 3. e., qui in his temporibus finit diſputationem,

Φοινίκων ἔθνους παντὸς καὶ τῆς μέχρις Εὐφράτου γῆς ὑπὸ τῇ Νίγρου ὄντων [p] ἐξουσίᾳ.

licet Phoenicum gente univerſa, et omni, usque ad Euphratem regione Nigri ſubiectis

p) *Ms. Vi.* ὄντος v. N.

cui e Noſtri hoc loco addideris forte, hoc tempore iterum aliam fuiſſe finium Rom. faciem, ut pertinerent modo ad Euphratem usque; unde et Syriae praeſes habuerit arctius imperium, quam quod ab initio ponebamus, cf. tamen cap. ſq. §. 12. ſq., ſuper Syriae quidem ambitu quaedam tenente etiam G. Th., ſed plura Cell. Not. o. a. 1, 335. e. ſqq., hic ut ἀρχή, vocabulum generis, poſitum ſenſu anguſtiori, ſumi videatur de poteſtate vel dignitate, (cum P. *qui honos*, ex ſuppleto pron. αὕτη, et hoc pron. demonſtr. mutato in relativum,) nec tam reddi debeat per Lat. Bg., (niſi ceperis non de terra, ſed de poteſtate, cf. G. Th. cum Gr. ἐπαρχία,) quam, quo ducat hoc ipſum Gr., per Lat. *praefectura*, ut que Noſtri ἀρχή ſit i. q. alias ἡγεμονία, quod et ipſum ponitur interdum pro provincia i. terra, v. Ind. Dion. Caſ., retinente Sch. Lat. P. partim in „πολ. multum *et* maximum *imperium*" qui ſuperlativus a Bg. etiam ſervatus ſimul cum poſitivo, quem P. aut removerat, aut, ſublata copula καὶ, per hendiad. mutarat in affine adv. *multo*, cum ſuperlat. *maximus* redundans; quomodo ſane alibi quoque Bg., oppreſſo καὶ, trahit adi. πολ. ad ſq. nomen, v. c. πολλὰ καὶ δεινὰ 1, 10, 2. 1, 14, 13., tenente Stp. Th. in πολ. Bg. Lat. 3, 480. G. cum Thuc. „πολλὴ δ' ἡ Σικελία, ubi Schol. εὐρύχωρος" quod, tacente Ind., in terram modo aptum, non item huc, ubi agitur de poteſtate, quo et reſpicit ſq. ἐξουσ., per variationem adiectum; diſtinguente me adiectiva, per ſyn. copiam iuncta, ſic, ut πολ. dicatur, quoad imperium eſt in terras varias ac plures, ſed μεγ., quoad in phyſice magnas ſ. longas latasque; accepto ſuperlativo pro poſitivo, et cum Bg. δὴ quidem ſenſu explicandi, at non ἔθν., quod potius iterum de terra et provincia hic valet, etiam ob ſq. rem eandem et τῆς γῆς, ubi Bg. e pr. adi. παντ. repetit fem. πάσης, per aliud tamen Lat. converſum, cum P. primum παντ. oppreſſiſſet, et modo in ſecundo membro dediſſet Lat. illud Bg.; Noſtro quidem ſic fingente orationem, ut adi. poſuerit in medio, accommodatum ad ſexum prioris ſubſt., etſi pertinebat ad utr. ſubſt., et proprie debebat praemitti παντὸς ἔθν., e quo ſexu ſolemus vulgo explere mente ſexum adiectivi, qui convenit cum ſq. ſubſt. atque adeo πάσης, in quo nihil Noſter peccat, niſi in ordine adi., qui fortaſſis eſt a laevitate et iunctura verborum et e genere ſyllepſis ſ. ſyntheſis, cuius aliud exemplum non habui.

ὄντων) Ms. res eſt ſive error in litteris, ſive ingenium Gloſſatoris, reſpicientis pr. ἔθνους, in quo ſing. copulatoque fem. τῆς γ. cum neutro ἔθν. ſyntheſis eſt generis, cum in vulg. ſit ſimul ſyntheſis numeri, plur. ὀντ. ad ſubſt. duo diverſi ſexus relato, et neutro poſito ὄντων poſt neutr. et fem., aut, de Ms. ratione, tracto neutro ad neutrum, tanquam ad dignius, cuius generis utr. exempla non aliunde notaram; in ἐξ. Bg. ſequente P., non item in ὀντ., ubi Sch. fere cum illo „*eorum*, qui *ſuberant* Nigri *imperio*, (male reſoluto particip. per pron. ſexus maſcul., ſed in ὀ.) ſub *poteſtate* ſ. ditione" formulam ignorante Stp. Th., etiam me aliunde, qui modo tenebam Lat. eandem, ap. G. Th. in praep.

ἦν δὲ αὐτὸς τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως [q] προβεβηκὼς [r], εὐδοκιμήσας δὲ ἐν πολλαῖς καὶ

8. imperio. Eratque ipſe aetate quidem iam aliquantum provectus, ſed probatus in multis

q) In Ms. Ba. abeſt μετρίως. *Mart.* etiam in Mss. rel. v. N. r) In Ms. Ba. hic eſt colon. *Mart.* ut punctum in B. 2. L.

589, 12. „ſub *imperio* alicuius *eſſe* Ter. Heaut. 2, 2, 4.“ ubi N. tacent; unde fecerim hic, *cum ſcilicet* Phoenicum *tractus* omnis *et* ad *Euphratem* usque *terra* ſub *Nigri* eſſent *imperio*; ſicut et comparabitur illa ap. G. Th. in ſubſt. 224, 48. in *ditione* ac *poteſtate* alicuius *eſſe*, et 971, 54., quae Gr. infra aderit.

μετρίως προβ.) Prior vox non exſtat in Ven. perperam. *Stroth.* Omiſſum in Mss. adv., ut alia ſupra, hic nec certo deprehendas in P., quem refert Sch. partim in πρ. ubi tamen cum Bg. etiam alio ordine „provect. *aet.*“ dum ſeverum Lat. *mediocriter* in formula Bg. non reperi, ſed ap. G. Th. in v. *longius* provectus *aetate*, quo ſenſu capiendum Bg. adv., ibid. cum Gr. al., nec explicatum, cf. Clav. Cic. et Schell. de ſtil p. 74. m., quam vim augendi non tenet Lat. illud ſeverum, at Gr. tamen, ut ſit i. q. ſatis, cui Lat. vim illam tribuit quoque G. Th., (alteram diminuendi recte poſtponens demum,) quo reſpexerit etiam Stp. Th., *in v. i.* noſtrum locum ſine Vs. proferens ſub „modice, mediocriter, ita, ut ſatis ſit“ quanquam non praeſtem, an non Bg. ſuum adv. ſumſerit, ut olim ſumebant vulgo, pro aliquid, ſ. nonnihil, i. e. non multum, non longe; quod propius accedat ad vulgarem notionem Gr. μετρ., cuius illam alteram, et quodam modo contrariam, repetierim ex iſta adi. μέτριος pro iuſtus, magnus, rel., v. 2, 2, 1. e., in v. ἡλ. (quod h. l. univerſe capiendum, ob adiuncta finita) afferente Stp. Th. 1, 1451. F. noſtrum locum ſine Vs., non item in v. πρ., ubi tantum ſine auctore „προβεβηκὼς τῇ ἡλ. ſ. τῷ χρόνῳ, qui *eſt* aetatis *provectae*. — At nove dictum a Luca evang. c. 1. πρ. ἐν ταῖς ἡμ. αὐτῶν“ ad quem locum v. Intrp. Obſ. Munth. p. 128. e. Krb. p. 97. e. et L. N. T., quorum Schw. huc ſpectat ſic „ἦν δὲ α. τ. μ. ἡλ. πρ., *erat* iam *ſenior*“ ſed ſine Vs. quoque Markl. ad Lyſ. R. O. V. 5. p. 752. e., quibus ſuper v. rectione et caſu vario in noſtram rem, (ubi quartus τὴν ἡλ. caſus eſt ab ellipſi pr. κατὰ,) add. Ind. Sb., hinc etiam ſine Vs., Diod. S., Ioſ. 1, 385. ſ. 4. i. Suid. 3, 176. e. ad Herodi. Gramm. p. 475. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 406. m. et ad Aeſch. 1, 566. i. et Poſſ. Call. p. 94. m., in rem aetatemque Nigri proferente nihil Dion., ſed Spart. c. 5. i. p. 651. e. univerſe tantum, *fuit* — Niger — *aetatis* provectae, *quum* imperium *invaſit.* Caeterum δὲ, in quo hic Ms. Ba. non variat, ſecus ac §. 6., omittit P., ut Bg. iterum per τὲ reddit.

εὐδοκιμ.) Conſentit Spart. in Nigro, et per argumenta oſtendit c. 3. ſq.: Xiphilino tamen (S. 398, 38.) dicitur οὔτε ἐς τὸ κρεῖττον, οὔτε ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος, *neque* in *bonis*, neque *in* malis *inſignis, ita, ut nec laudis in eo, nec vituperii magna ſit occaſio*, add. Exc. Peir. p. 735. An diverſitas illa ex eo fonte, quem Spart. indicavit in exordio Nigri, itemque c. 9.? *Rarum*, inquit, *atque difficile eſt, ut, quos tyrannos aliorum victoria fecerit, bene mittantur in litteras, atque ideo vix omnia de his plene in monumentis atque annalibus habentur. Primum enim, quae magna ſunt, in eorum honorem ab ſcriptoribus depravantur, deinde alia ſupprimuntur, poſtremo non*

μεγάλαις πράξεσι[ſ]. Φήμη τὲ περὶ αὐτοῦ διεφοίτα[t], ὡς

et magnis rebus gerendis, ac fama de ipſo vagabatur, ut man-

ſ) Comma hic, praeter Ms. Bg., etiam in A. 2. cum B. 1. t) Noſtrum hoc comma fuit in Ms. Ba. et in edd. B. 2. al., pro nulla rel. diſtinctione.

magna diligentia in eorum genere ac vita requiritur, cum ſatis ſit, audaciam eorum et bellum, in quo victi fuerint, ac poenam proferre. Salmaſ. legit *in* eorum *horrorem*, bono ſenſu, et de phraſi in ſcriptore Latinitatis non tam exactae minus cogimur dubitare. Quanquam facilius crediderim, Spartianum voluiſſe, *in* victorum *honorem* plerumque ſupprimi aut corrumpi; et ea verior cauſa frequentiorque. Spart. autem operae pretium ſane fecit in colligendis, quae de Nigro et Albino reperiri poterant. Caeteri enim ſparſim et carptim agunt. *Boecl.* i. e. *multis et* magnis *tempeſtatibus*, temporibus, utilis cognitus, ut Sall. loquitur Cat. 20, 3. *Leisn.*

Ad quem locum Cort. „temporibus, caſibus; quomodo Cic. frequenter *tempora* pro diſcriminibus et negotiis ponere ſolet. — Locum ita aemulatus eſt Herodi. 2, 7, 7. εὐδ. — πρ." quod non certo dixerim, ſed cum 2, 1, 9. m. Noſtrum variare parum, omiſſis adi. quibusdam, at Bg. tamen, (cf. 2, 2, 16.) deſerto P., quocum maneri poteſt in univerſa notione v. πρ., pro Cort. negotiis, aut ſumi illa iterum peculiaris, pro dignitatibus, cf. l. l., ut e Dion. ſupra ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήταστο, *in* multis *nationibus* ſpectatus *et* probatus *erat*, et e Spart. l. l. *multis ducatibus* rel., qui deinceps memorat c. 3. p. 646. i. *miſſum* eſſe *ad* comprehendendos *deſertores*, et c. 7. i. p. 662. militares *adminiſtrationes*, quibus civiles adiungas in conſulatu duplici; non variante Noſtro cum §. pr. i. in adi., niſi per gradum in μεγ., quod, ad variandum hic additum illis 2, 1, 9., fuerit hic pro gravibus et magni momenti, quoad negotia, ſed altioribus et eminentioribus, quoad dignitates, conſulatum et praefecturam provinciae.

φήμη τὲ) Bg. modo in ordine copulae diſcedit, liberius agente P., quem et deſerit Sch. in „δ. increbeſcebat *fama* de *eo*" ubi ſubſtantivo datur verbi affinis praepoſitio, (ut et ſimul iterum ὡς, cf. 2, 1, 6. peculiari modo,) quam ignorat Stp. Th., cf. tamen Iſ. Ev. F. ſ. 5. i. et Ind. Diod. S., it. ſyn. ὑπὲρ Ael. V. h. et alias ἐκ et ἐπὶ Polb. Ern., in ὡς ſevero Bg., quae partic. iuvari poteſt ellipſi particip. ὄντος, ſed vel ſine ea ſtat hic de re vera ac certa, ut in N. T. Io. 1, 14., ubi v. Intp. Lex. Fi. Nr. 6. et Krb. Nr. 8. Obſ. Loesn. p. 137. e. et Bauer. Phil. p. 161. m., in adi. ἐπ. aliter Bg. reddente, quam 1, 2, 5., ſed ſenſu eodem, hic cum Sch., fere e P., ſed magis e Stp. m., qui id Lat. non tenet in Th. nec L. Ern., ſed G. Th. cum Gr. n., variante Noſtro, opinor, pro ſuperioribus πρᾷος et ἥμερος 2, 4, 2. e. it. 9., in rem conſentiente Spart. c. 12. p. 674. e. *apud omnes* conſtat, *quod*, ſi *rerum potitus fuiſſet*, *omnia correcturus fuerat*, — *et* quidem *ſine* crudelitate, *immo* etiam *cum* lenitate, *ſed* militari, *non remiſſa et inepta atque ridicula*; quanquam ſibi ipſe non conſtat in Nigro toto et de moribus eius, ut c. 1. e. p. 643. m. *hic* — moribus *ferox*, c. 5. i. p. 651. e. vita *fictus*, moribus *turpis*, culpans et aliter c. 6. p. 655., ſed rurſus laudans p. 646. e. 648. 650. 660. ſq. 664. 667. 671. Sed in altero adi. Sch. vicinius P. „viri, dextre rem gerentis" publicam, tropice ſumto vocab., at a Bg. alio ſenſu, et de animo

ἐπιεικοῦς καὶ δεξιοῦ [u], ὡς τὸν τοῦ Περτίνακος βίον ζηλοῦντος [x]. ὑφ' ὧν [y] μάλιστα οἱ	ſueto et commodo, quaſi Pertinacis vitam aemularetur. quibus rebus praecipue Ro-

u) Ms. Ba. ἐνδόξου vel adeo εὐδόξου. *Mart.* v. N. x) Noſtrum punctum, praeter Ms. Bg., modo in Bc. 2. fuit, pro colo Stp. rel. et commate al. y) ὑφ' ὧ A. al. v. N.

agendique ratione adverſus alios, quod Lat. non eſt ap. Stp. Th. et L. Ern., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. explicatum per „moderatum, obſequentem, facilem, humanum" qua de notione alibi, hic etiam apta, ut Noſter copulet ſyn., ut l. l. utr., cf. cap. ſq. §. 2. In Ms. autem novitate nihil eſt, quam gloſſa inepta, nec, ſecundum dicta de δεξ. alibi, placent nunc, quae coniiciebam quondam, ἀξίου aut ἠπίου.

ὡς τὸν) For. καὶ ὡς λ. *Steph.* qui copulam quoque exprimit ad m. P. ſine neceſſitate, ſenſum bene monſtrante Bg., per aliam in ὡς, quam in pr., notionem, cum ante ſit in deſcriptione, ſed hic in cauſa, dum Noſter addit enunciationem hanc per particip., ut priorem firmet; quae ratio planior eſt, quam P., cuius reliqua Bg. retinet, formulam proferente Stp. Th. e Phil., ſed alio ſenſu, quo et in Ind. Diod. S. e 1, 106. l. 85. et 2, 392. l. 93. it. Orph., tandem redeunte tamen eodem, dum gen. perſ. Noſter de ſuo adiunxerit iſti formulae, cf. cum aliis acc. rei vel perſ., aliaque rectione ac vi, Moer. Att. Thom. M. p. 407. ſq. cum N., Heſ. cum N. et 1, 1090. e. Suid. 1, 682. i. 2, 6. e. ſq., ubi ſimilius quid ex Herdt. ſine Ind. ὧν εἴ τις — ζηλῶσαι τὴν δίαιταν ἐπιχειρήσει, *quorum* ſi *quis* vitae *rationem* imitari *conetur*, L. N. T., quorum Schw. noſtra reddit „tanquam *Pertinacis* vitam *aemulante*" Ind. Heſd. Soph. Ai., Sb., Thuc. in textum et N., R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 107. 10. Iſ. Ev. F. et Pan. Mor. p. 34. m. 64. i. 117. i. Xen. Bach. Hell. Cyr. Pol. Z. The. Fi. Ael. V. h., Luc., Plut. Hſ. Krb. et Krg., Fa. Aeſ. et Poſſ. Sy. cum Call., ab alia parte tale quid perhibente Spart. c. 11. e. p. 672. et c. ſq. *Marium* ante *oculos habentem*, rel.

ὑφ' ὧν) Edd. vitium eſt a confuſo ν et iota ſubſcripto, cum praep. cum gen. ſolennis ſit cum v. paſſ., ubi Sch. in ὅς „a *quibus*" dum Bg. e P. habet formulam ſyn. nudi abl., aſſumto per ellipſin ſubſt. πραγμάτων, contrahens deinde orationem, membratim fuſam, in participium, remota τὲ copula, pro qua P. aut δὴ legens, aut libere agens, a Gr. etiam abit, dux Bg. in v. ἐκ., quo ſimpl. pro §. 5. e. compoſ. ἐπικ. variat Noſter, non item cum v. βλ., (ubi Bg. phraſis fere e P.) niſi quod opponit contrarium, commutata iterum oratione in οἱ Ῥ., cf. 1, 12, 11. i., cum §. 4. i. ὁ δῆμος, quod et mox ſq.; ad v. ἐπειϑ. non male Stp. in m. P. ſupplementum tenente, quo tamen facile careas in Bg. ratione, quae et nititur figura illa hendiad. in v. v. temporis finiti; in Lat. Bg. ferente G. Th. compoſ. ἀνακαλέω, ſed Stp. Th. „κ. invoco, imploro" unde L. Ern. „3) invoco, ut deum" circumſcripta magis notione, ut Stp. ſubiecerat diſerte ex Ariſtoph. κάλει ϑεὸν, ſicut in eius loco e Dem. Ind. fert, καλῶ — τοὺς ϑεοὺς ἅπαντας, cf. Ind. Ael. V. h. it. Valck. Eur. Hipp. p. 273. 1. D. et cum adiuncto ἐπ' εὐχαῖς ap. Orph., ut ab hac ſede quaſi propria, (in qua et locatum ſuperius ἐπικαλεῖσϑαι, et Lat. *invocare*, de deo dicta in primis,) deinde deſcenderit ad homines et univerſam notio-

Ῥωμαῖοι ἐπείθοντο[z]· ἐκάλουν τὲ αὐτὸν συνεχῶς ταῖς[a] τοῦ δήμου συνόδοις, καὶ βλασφημοῦντες τὸν Ἰουλιανὸν παρόντα, ἐκεῖνον βασιλικαῖς φωναῖς εὐφήμουν ἀπόντα. διαγγελθείσης τὲ[b] τῆς τοῦ δήμου Ῥωμαίων γνώμης, καὶ τῆς ἐπαλ-

mani permoti, implorabant ipſum aſſidue in populi coetibus, atque convicia facientes Iuliano praeſenti, illum imperatoriis fauſtisque
9. acclamationibus proſequebantur abſentem. Nunciata autem populi voluntate et

z) Hic colon noſtrum habuit Ing. 2., pro puncto rel., ut in Bg. comma addidimus, cum nihil repertum eſſet, v. N. a) Ita et Ms. Ba. *Mart.* et rel. Mss., ſed Ing. ἐν ταῖς λ., v. N. b) Ing. δὲ v. N.

nem illam Bg., qua tamen ne opus quidem ſit, cum ſufficiat illa vulgaris *vocare*, vel pro advocare, vel pro nominare, nominatim appellare et proferre, cf. §. ſq. βοῆς.

ταῖς τ.) Puto deeſſe ἐν ante ταῖς. Sic enim et ſtatim poſt (§. ſq.) ἐν τ. σ. *Steph.* quem repetens Sch. in σ., tamen vertit ſine praep., ſecus ac Bg., „*congreſſibus* frequentibus *populi*" cum Noſter, in primis tacente P. cum Mss., potuerit orationem variare, praep. addenda et omittenda, cuius generis poſtremi exempla fuere iam ſupra, ut in vicinitate literarum nihil eſt, quod expulerit praep., tacente hinc etiam Sb. Ind., Noſtroque adiungente gen. τ. δ. ex abundanti, cum ſuffeciſſet pron. αὐτῶν, e pr. οἱ Ῥωμ., praebentibus Ind. modo ſubſt. συν. cum gen. aliis Ael. V. h. Long. Mor. et Fa. Aeſ., ſed abſolute Thuc. R. Or. V. 8. And. Dem. et Iſ. Pan. Mor. p. 32. i., cf. Heſy. cum N., nec G. Th. tenente, niſi „coetus *civium*" qui gen. eſt quoque ib. in v. *conventus* cum Gr. n., ut „*comitia* populi *Rom.*, ἀρχαιρεσία, (1043, 74.) comitia *populi*" quo autem hic Noſter non reſpexerit, ſed ad quotidianos circulos quosdam in publico ſine publica auctoritate.

βασιλ. φ.) imperatoriis *vocibus*, i. e. vocibus et titulis, qui acclamari imperatoribus ſolent. *Steph.*

Qui et in m. deſerit P., unde tamen Bg. ſervat copulam, quia, vertendo v. εὐφ. per phraſin ex adi. et ſubſt., concurrebant duo adi., et quia in eodem v. voluit retinere notionem particulae εὖ, quam negligens Stp. in m., brevior eſſe potuit, ſcribente Noſtro tantum ad analog., et in βασ. φων. etiam per Graecitatem novam e reip. Rom. ratione.

διαγ. τὲ) Malim διαγ. δέ. *Steph.* quem cum Ing. ſequitur etiam Bg., nihil decernente P. per libertatem rel., quanquam alias δὲ cum aliquo nomine contrahit in pronomen relat., confuſis ſane iſtis vocibus ſaepe, ſed hic, cum Mss. taceant, valitura vulg. copula per vetuſtam nectendae orationis rationem, dum ducit Bg. ſua rel. quoque e Stp. m., praeter omiſſum gen. Ῥωμ., quem expreſſerat 1, 13, 4., olim reſtituendum, cum hic forte ſcribae vitio deeſſe poſſit, adiunctus a Noſtro ad variandum pro nudo pr. §. τοῦ δ., cf. §. 4. ad Bg. in γν. variantem.

καὶ τῆς λ.) Totum hoc membrum omiſit P., non reſtitutum a Stp. in

λήλου [c] ἐν ταῖς συνόδοις βοῆς,	crebra in coetibus inclama-
εἰκότως ὁ Νίγρος ἀναπεισθεὶς,	tione, merito Niger impul-
ῥᾳςά τε αὐτῷ [d] τὰ πράγματα	ſus facillimeque ſibi res ſuc-
ὑπακούσεσθαι [e] προσδοκήσας,	ceſſuras ſperans, eoque ma-
καὶ μάλιςα τῷ τὸν Ἰουλιανὸν	xime, quod Iulianus et a

c) ἐπ' ἀλλήλου mendoſe A. al. cf. 1, 12, 14. e. d) Ms. Ba. et Vi. αὐτῷ cum edd. A. al. v. N. e) Al. ὑπακούσασθαι. *Leisn.* in m. A., quae fut. cum rel. tenent, pro aor. B. 2. Ox. et Ed., v. N.

m. per ſeveritatem Bg., qui in β. uſus Lat., ap. G. Th. e ſolo Tertull., in σ. hic Noſtro omittente pron. gen. αὐτοῦ, cf. §. pr.

εἰκοτ.) Cf. e Xiph. ſupra ad §. 5. m. ἀρωγ., variante Noſtro in comp. v. ἀν. cum ſimpl. §. pr., (omiſſis hic adiunctis ὑπὸ τούτων ſ. τούτοις,) et in v. ſq. προσδ. pro ſyn. ἐλπ. 1, 5, 10., iuncto iterum, ut ibi, adv. ῥ. ambigue, ordinem Gr. ſervante Bg., cum *Stp.* in m. videatur ad v. ὑπ. trahere, qui ſequuntur cum P. Lat. rationem in pron. aſpero, it. fut. tempus cum v. πρ., quod et h. l. tacite ſervant *Mss.*, ex confuſione orta lect. edd. rel., non tenente Sb. Ind. v. ὑπ. in med., nec Stp. Th., qui modo formulam ſimilem novit per act. 1, 293. E. m. „metaph. dr. res etiam aliqua nobis parere, pro ſuccedere ex animi ſententia, Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα" Ind. e 2, 762. e., ubi ſine N. alia lectio ἐπεὶ δὲ λ., *cum* vero *obediret* mihi *negotium*, cf. Abr. Dl. Th. p. 631. e. cuius e Thuc. ſine Ind. 422, 91. εἴ τι ἄλλο — ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται, *ipſis* facilius *parerent*, per med. ambiguum, de re, an perſ., quod non amplius tropice repertum de re, at de perſ. ap. Xen. M. S. Ael. V. h. et Luc., ſed in act. de re etiam ap. Foeſ. et Schw. L. N. T. in N., nihil ferente G. Th., quam v. *parere*, cum Gr. n., quoque de re, nec tropo tamen explicato, ſed in *Bg.* ferente N. 3. προχωρεῖν, ubi tropus alius, ad ſententiam vero *idem*, cf. 1, 10, 8., quocum Noſter quodammodo variat, ut *pro* 2, 2, 8. e. act. per med., cui *hic* pron. reciproci dativus perſ. diſerte adiunctus, ut maneat act. nudum, niſi per pron. aliud iuves aliudque v. tropicum, v. c. ſibi *daturas*, dedituras *eſſe* ſe *res*; quibus intelligit ſucceſſionem in regno, et adeptionem eius, cum variis rebus, eo pertinentibus, periculis, impedimentis, quae obediunt, dum ad voluntatem eveniunt, removentur et ſuperantur. *Sic* Beg. 2, 686. ad numum „Peſc. Nigri, — ap. Herodi. *omnia* ſibi *ex* animi *ſententia* iactavit *ſucceſſura*" e P. Vs. ubi 3, 128. alius quoque numus eiusdem, ſed ſine Nota; praeter quos notaram, neſcio, unde, numum alium „Imp. Caeſ. C. Peſcen. Niger. IVS."

τῷ) Bg. partim e P., (cf. §. 2.) qui negligens in κ. μ., etiam in ſq. formula τ. π. αὐτ. ςρ., ubi Bg. ſaltem aliquod pron. refert, in v. ἀμ. tempus impf. ex eo ſervans, ubi Sch. „contemni, minus curari ab aliquo" fere cum Stp. Th. aliunde, et G. Th. cum Gr. n., reſpiciente Noſtro partim ad §. 4. m. et hac §. deinde καταφρ., ſed hic ut malim ſubſtituere *non magni facere* nec *amare*, nec *tueri velle*, variante Noſtro cum 1, 2, 5. e. τοὺς π. ἀ. δορυφόρους. Mox in δ. Bg. e P. libere, ut ſupra reddiderat ὡς et ἅτε cum particip., ſeverius autem Sch. „ideo, quod" fere cum Stp. Th. aliunde, qui pauper, nec ſollicitus de ellipſi pron., pro διὰ

ὑπό τε τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν ἀμελεῖσθαι, διότι τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων [f], ὑπό τε τοῦ δήμου καταφρονεῖσθαι, ὡς ἀνάξιον [g], ἧς ἐώνητο [h], ἀρχῆς [i], ἐπιδίδωσιν αὑτὸν [k] τῇ τῆς βασιλείας ἐλ-

ſuis militibus negligeretur, ut qui promiſſiones pecuniae non impleret, et a populo contemneretur tanquam indignus illo, quod emerat, imperio, tradit ſe ipſum imperii ſpei: ac pri-

f) Hoc comma in A. et Pat., pro colo Stp. rel. et inde depravato puncto Ing., ut parentheſis a διότι — χρημ. in Bs. 2. al. v. N. g) Modo hic comma, non item poſt ἐων. comma in Bs. 2. L. v. N. h) ἑων. per aſperum in Ms. Ba. et in edd. A. cum Bs. 2. mendoſe. i) Comma hoc in Ms. Ba. et A. al. pro colo Stp. rel. v. N. k) Sic per aſperum quoque Ms. Ba. cum A. al. pro αὐτ. per lenem Stp. rel. v. N.

τοῦτο, ὅτι, cui vicinius Lat. *propter* ea *quod*, quod verius, quam aliorum δι' ὅ, τι, v. L. Ern. et N. T., nominatim Schw., Suid. Ammon. Vig. cum N., Hoog. Op. Ind. Thuc. in text. et N. cum Abr. Dl. Auct., Weſſ. ad Diod. S. 1, 63. N. 74., cuius Ind. add. 2, 34. *l.* 71., Xen. M. S. The. Fi. Luc. Long. Mor., corrigente Rsk. ſine cauſa Dem. 243, 21. Harl. pro Cor. p. 158. N. 92., ſed Ind. nihil tenente, cf. 163, 24. 243, 21. 447, 8. 669, 27. ſq. 877, ult. 1035, 5. 1333, ult. In ſq. ordinem Gr., ob iaevitatem a Noſtro delectum, Bg. deſerit perſpicuitatis cauſa, ſeverior in formula cum Sch. in „ὑπ. *promiſſiones* pecuniarum *implere*“ qui in v. πλ. cum P., quo variare Noſtrum diximus pro §. 2. e., formulam tenente D'Orv. Ch. p. 653. i. ſine auctore, quem alium habui modo in Zoſ. 2, 10, 11. τὴν ὑ. αὐτῷ πληρώσας, *eo* promiſſo *impleto*, ut ſyn. ap. Luc. 1, 497. ult. οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑ., *quod* ad *conſtitutum* non *venerit*, melius reddente Poſſ. Call. p. 336. i. ex Iſocr., cum P. vero Stp Th. 3, 386. G. hinc tantum, nec proferente, niſi Lat. „Sic Plin. *implere promiſſum*, et Cic. *complere* prom.“ e quo fonte hauſerit Noſter.

ὑπὸ — καταφρ.) Reſpiciente Noſtro ad §. 4., tenet Stp. Th. in hoc paſſ. aliunde rectionem, dum Bg. mox in ἧς λ., quam P., ſeverior, partimque cum Sch. „paſſ., ſed ſign. act., *emerat* principatum“ ignorante tempus hoc Stp. Th., et me tenente modo ſimilia, cf. Heſ. 1, 1570. e. Suid. 1, 781. m. Ind. R. Or. V. 6. 7. Iſ. 9. And. Dem. The. Fi. et Aeſch., Dion. H. S. T. 2. Poſſ. Call., ubi, propter gen. ἀρχ., ab ἀναξ. pendentem, commata poſt ἀν. et ἐων. fecimus, ſed non bene dant edd. ſigna parentheſis in διότι — χρημ., cum Noſter adhibuerit concinnitatem duplicis generis, apertam quidem in membris duobus, per bina ὑπό τε λ., ſed tectam, dum ad enunciationem plenam e genere cauſarum, διότι — χρημ., retulit membrum imperfectum, ὡς — ἀρχ., per particulam cauſalem et adi., quo expleto per particip. ὄντα, et ſic reſoluto in tempus finitum, *quia* indignus *erat* illo rel., artificium Noſtri apparet.

ἐπιδιδ.) Variat Noſter cum §. 1. e. per ſyn. pron. recipr., quod, alio ſpectantibus P. et Stp. in m., clare refert Bg. cum Ms. Ba., dum rel. Mss. videntur, tacentibus Excpt., ſervare lenem ſpiritum, quo de alibi pro aſpero, ſed ut in v. ἐπιδ. ſaltem ob conſtantiam et ſuperiora loca debuerit

πίδι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους [l] ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχους, τούς τε τῶν ϛρατιωτῶν ἐξέχοντας [m] οἴκαδε μεταπεμπόμενος, διελέγετο καὶ ἀνέπειθε, τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα φανερὰ [n] ποιῶν, ὡς ἂν

10. mum quidem ſigillatim duces ac tribunos et ex militibus eminentiores domum arceſſens alloquebatur et ſollicitabat, quae Roma nunciarentur, edocens;

l) Nullum comma hic in Ms. Ba. et edd. A. al. ſed aliquod in Stp. rel. v. N. m) ἐξεχόντων Ing. mendoſe e pr. finitione. n) φανερῶς π. Ms. Ba. et Ve. v. N.

ſervari aſpet; tropum in formula removente P., ſed aliter Stp. Th. 1, 997. C. e. poſt aliam lect. in αὐτ. per aſperum ſine Vs., ſub Bg. phraſi „q. d. animum ſuum illa ſpe duci ſinit. Ita enim interpretandum ibi cenſeo" ſed ne ſic quidem ſine tropo, quem h. l. ob pr. προσδοκήσας aliter reſolvas, quam privo v. ſperare, ut ſit, ſpem non opprimere in animo, ſed retinere ac perſequi, et facere omnia, ut ea impleatur, et propter illam; quae inſunt et his, ap. G. Th. non repertis, ſpei ſe permittere, indulgere, obſequi, parere, ſervire; cum Stp. me non tenente formulam aliunde, ex analog. forte effictam modo, ſed affine quid e Dem. Ind. in ſubſt. „πείθεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι, a pollicitationibus eorum, et a ſpe, ab ipſis propoſita, ſe pati duci" ut cum Stp. Th. nec habui aliunde ἐλπ. cum ſubſt. τ. β., nec G. Th. quid ſimile, cf. tamen Ind. Iuſt. *in ſpem regni adductus.*

κατ' ὀλ.) Simili Lat. formula adverbii Bg. uſus 1, 10, 6., dum tacet P., ſed ego omiſi comma, ut liberum eſſet, trahere velis ad proximum v. μετ., an ad ſq. v. διελ., ut e P., in rel. libero, Bg. retinet modo praep. ad τῶν ϛρ., ubi gen. poteſt pendere a praep in v. ἐξεχ., vel ab oppreſſo pron. τινὰς, quod adiunctum erat 1, 8, 11., quanquam alia in rectione, cf. ib. de Bg. gradu altiore et ad χιλ. Ind. Sb. cum Xen. Cyr.

οἴκ. μ.) *domum* arceſſens *colloquebatur*, et *in* ſuam *ſententiam* adducebat. *Steph.*

Qui recte ſic P. errantem in v. μετ. emendat, ut, praeter Sch. in „οἴκ. domum *ad ſe* aliquem *arceſſere*, ἀν. in *ſuas* partes *trahebat*" quoque Bg., adhibens et ſupra ſuum Lat. ad v. ἀν., in quo Noſter cum §. pr. 1. variat tantum notione, (quae hic in malam valet partem,) opprimens in utr. v. pronominis αὐτ. caſus diverſos.

φανερὰ) Rectius, quam in Ven. *Stroth.* a Gloſſatoris inſcitia, non ferentis duo adi. et acc. in vicinia, per ſoloecismum, cum v. π. requirat adi., non adv. in rectione quidem cum acc. rei τὰ δηλ., ubi P. deſerit etiam Sch. „*quae* renunciabantur *Roma*, π. reddens *manifeſta*" ſed in φ. cum Bg., fere e P., ap. G. Th. modo cum ἐκδιδάσκω privo v., in quale pro phraſi inclinat quoque Stp. Th. in φ. i. „Xen. φανερὸν ποιῶ, declaro, Herodi. l. 2. τὰ — δηλούμενα, (ſic cum diſtinctione alia,) φ. π. manifeſta *faciens* ſ. aperta, ſ. potius uno v. aperiens ſ. patefaciens. *Dem.* pro eodem dicit φανερὸν καθίϛημι" ſed et ταῦτα — ποιήσαντες τοῖς Ἕλλησι φ. 129, 6. ſine Ind., ubi nec illud Stp., ſed alia exempla noſtrae formulae,

διαθέουσα ἡ γνώμη [o] ἔκπυστα	ut dimanans fama vulgaret
καὶ γνώριμα ποιῇ [p] τοῖς τε στρα-	ac notificaret cum militibus
τιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ	tum reliquis per orientem

o) *Ms.* Ba. habet etiam. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd., ſed φήμη Ing., v. N. p) M. Ba. colon mendoſe.

quae haud dubie i. q. privum v. φανεροῦν, et h. l. indicare voce et coram, ut pr. δηλ. ſcripto et litteris, cf. cap. ſq. §. 8., variante Noſtro in hoc δηλ. pro §. pr. i. διαγγελθ., ſed Stp. Th. ignorante paſſ. et cum pr. ἐκ adeo, quam non, ut hic, cum nomine loci, ſed tamen cum v. δ. habui ex Or. R. V. 7. Ant. ἀδύνατον, ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν πραχθέντων δηλοῦσθαι, de praep. cum ſubſt. urbium proprio nominatim nihil monente Stp. Th., at Poſſ. Sy. p. 112. i., cf. L. N. T. Kr. Nr. 3. et Schw. p. 429. b. i. cum N. 3.

δ. ἡ γν.) For. ἡ φήμη. *Steph.* Ad γνώμη alludit etiam Pol. Verſio, ſed ita, ut veriorem etiam lect. φήμη ſimul exprimat, (ut quam latiſſime *toto* oriente *rumores* diſſeminarentur.) *Sylb.* Hic Bg. probat Stephanum, pro γνώμη legentem φήμη, (in Vol. et in. Ms. Bg.) *Leisn.* Non probo Stp. et Sb. emendationem φήμης. *Stroth.*

Sch. »γν. δ. fama *pervagans*« quod v., cum φ. uſurpatum ſupra 2, 4, 4., cum rel. adiunctis ἐκπ. καὶ γν. π., (quibus duobus variat Noſter pro una phraſi pr. φαν. π., coniungens hic ſyn. vicinius γν. π. et aliud ἐκπ.) valde probabilem facit Stp. coniecturam, e P. tacite ductam, ſed a Bg. clare ſatis approbatam, cum ſubſt. γν. nec ſic abſolute bene procedat, pro ἡ τοῦ δήμου Ῥωμαίων γν., ut erat §. 9. i., ad quem locum librarius mente reſpexerit, nec de γν. commode valeant adiuncta ἐκπ. καὶ γν. π., ubi ſupplendum pron. ταῦτα ſ. αὐτὰ, ad pr. τὰ ἐκ τ. Ῥ. δηλ. relatum, ut in quo videtur ſpes nixa Nigri, fore, ut exercitus totus, qui cum eo erat in provincia, et reliqui Orientales homines tanto facilius ſibi faverent, ſi audiſſent atque cognoviſſent favorem populi Rom. ipſius et efflagitationem; unde ipſe Noſter ſq. §. ſubiicit eadem fere explicationis ergo; e quibus, nominatim ex ὅτι μ. αὐτ. ἐξ ἐπ. μν. τ. ἀ., non fuerit magnum argumentum pro vulg. ἡ γν., ad Nigrum ipſum relata, quaſi ſententia iſtius et conſilium de imperio accipiendo, cum offeratur et velut obtrudatur, populo Rom. ita volente, palam et conſcio eo, nec adeo per inſidias, nec clam eo, nec artibus malis, quaſi, inquam, hic Nigri animus ſenſusque dimanans cognita faciat exercitui ac reliquae multitudini orientis aut illa, quae Roma nunciata venerint, aut iſta, quae Niger ad duces ac caeteros domi ſuae aperuerit; praeter quae duo nec in hac ſecunda expoſitione expleri quid poſſe videtur, ſed quae ad meum quidem ſenſum valde contorta eſt, nec ita facilis, ut prior e Stp. correctione, et vel hinc commendabilior; ut olim haud dubie editurus ſim ἡ φ., non admodum a litteris lectionis vulg. abhorrens, qui nunc quidem non habebam eandem alibi confuſionem in Notatis, ſed tamen in mente, contentus iam his, quae per cauſas in utramque partem et lect. propoſita ſunt. Sed Sch. in ἐκπ. »ποιεῖν τι τινὶ, *edocere* aliquem aliquid, (recte ad ſenſum eodem Lat., quo ante ad φαν. π.) γν. π. nota *reddere*, π. γν. faceret *nota*« ſic quoque monſtrans ſyn., ducto poſtr. e Sb. Ind. v. γν., pro quibus Bg. mutat formulam duorum adi. cum verbo uno in duo ver-

τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις. οὕτω γὰρ ῥᾷστα ἤλπιζε πάντας αὑτῷ [q] προσχωρήσειν [r], πυνθανομένους [ſ], ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν [t],

11. hominibus. Ita enim facillime ſperabat futurum, ut omnes ſibi adiungantur, audientes, ipſum non inſidioſe ambire imperium, ſed

q) αὐτ. leni edd. omnes, etiam tacite Mss., v. N. r) Sic Stp. rel. pro A. al. pravo προχωρ. ſ) Hoc comma fuit in una B. 2. L. t) In Ms. Ba. iterum colon.

ba priva, dum copiam Noſtri aſſequebantur aliquo pacto haec ap. G. Th. in v. *notus* e. cum Gr. n. ſecundo „negotium — *vulgatum* et *notum*, — res *notae* — et *manifeſtae*, — res *nota* et *pervulgata*“ it. illa v. c. cognita et perſpecta; cum in Gr. ſyn. copulentur e forma et genere, quatenus ἐκπ. auditu cognoſcuntur, ſed γνωρ. univerſe, aut etiam mente in primis; nihil me tenente e Stp. Th. v. γν., niſi Lat. *notus*, qui v. ἐκπ. ſub Lat. variis, partim a L. Ern. repetitis, et poſt ſimilem locum e Syneſ. „μὴ ἐκπ. ποιεῖν λ., non evulgare“ ſine Vs. noſtrum locum adhibet et e Thuc. Schol., v. Ind., qui explicat φανεροὺς, quod in pr. vidimus, ut certo ſubſtituatur a Noſtro ſyn., quo de ἐκπ. v. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. Dion. Caſ. et Ael. V. h., it. Bud. C. 559, 32., ubi ſine Vs. „Herodi. ὡς ἂν δ. ἡ γνώμη, ἐκπ. καὶ φανερὰ ποιῇ τὰ ἐκ τ. Ῥωμ. δηλ. „memoriter quidem, ſed tamen cum noſtra ſupra rectione, Poll. 5, 147. N. 67. et 6, 206., ubi Noſter reſpicitur ſine Vs., Heſ. et Suid., qui formulam habet, ἔκπυστον μὴ ποιῆσαι τὴν πρᾶξιν, rem illam non *divulgaret*, quam et v. ap. Abr. L. Ar. p. 130., ut alteram ap. Diod. S. 1, 12. i. γνώριμον σφίσιν — ποιῆσαι τὴν περὶ πάντων ἑρμηνείαν, elocutionem *rerum* omnium *ſibi* notam *fecerunt*, cf. γν. de perſ. Caſ. ad Polb. T. 3. p. 501. i. Ind. Xen. Hell. et M. S., G. Chr. R. Or. V. 6., ſed de re ib. V. 4. 7. Iſ. Dem., cui add. 199, 9. 254, 5. Ael. V. h. Luc. Poſſ. Call. Foeſ. Suid. et Heſ., variante Noſtro in κ. τ. ἀν. per praep. cum 1, 2, 9. e. et 2, 1, 9. e., ubi ſine elliptico particip. ὄντι ſeverus Bg., cuius Lat. poſtr. ap. G. Th. dubiae auctoritatis, et in ſecundo tantum haec, *bella* vulgata *per* orbem *famâ*, in hocque ſubſt. et v. *diman.* nihil, quam *canit* — *fama*, — *diſcurrit*, — *emanarat*, — loquatur *opus*, — *manat*, — hoſtium *duces* non *occiſos* fama *narravit*, — nunciabat, *te eſſe in Syria*, — *volitans* pennata *per* urbem *nuncia* fama *ruit*, — hanc — *obſeſſam eſſe*, — fama *vulgaverat*, quae ipſa analogia Lat. pro lect. Stp. loquitur.

ῥᾷσ. ἤλπ.) Variat Noſter iterum modo in ſyn. v. cum §. 9. i. ῥ. προσδ., ubi Bg. de ſuo periphraſi fut. utitur, ſed cum neglecta temporum conſecutione, adhibens praeſ. *adiung.* pro impf., cum hoc tempore incepiſſet per *ſperab.*, cf. Schell. de ſtylo p. 173. c) 175. i. 179. e. 181. m., ſecutus idem P. in pron. aſpero ad v. πρ., ob adiunctum v. ἤλπ., dum Stp. Th. fert aliunde Lat. Bg. cum pr. αὑτῷ (cf. 2, 4, 5. e. Luc. Xen. Hell. Thuc. in Schol. cum Abr. Dl. et 150, 37. νομίζοντες — ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν, cum eadem Var. L., tum Dem. Herdt. cui add. 669, 30. cum N. et Zoſ. 1, 28, 6. e.) ſed in ſq. v. πυνθ., praeter Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) nihil de rectione cum ὅτι, quam v. ap. Ael. V. h. et in L. N. T. Krb. ut ſine Ind. cum ſyn. ὡς ap. Dem. 113, 25.

ἀλλὰ καλούμενος καὶ βοηθή-σων ἄπεισι Ῥωμαίοις δεομένοις. ἀνεπτόηντο δὲ πάντες [u], καὶ

12. vocatum abire ad auxilium ferendum Romanis rogantibus. Arrecti autem erant

u) Ms. Ba. hic habuit punctum cum A. it. B. 1. L.

μνᾶτ. τ. ἀρχ.) Saepius hoc v. utitur Herodi. pro ambire ſ. affectare. Sic infra c. 9. *τὴν ἐξουσίαν μν.* et l. 3. c. 7. *τὴν ἀρχ. ἑαυτῷ μνώμενον. Stroth.*

Stp. Th. „μ. generalius pro affecto, ut μ. ἀρχ. ap. Herodi." ſine loco, laudans Bud., qui in Comm. 1226, 9. hunc locum habet ſine Vs. et formulam tantum e Noſtro, ſed Sb. Ind. praeterea e Zoſ., non amplius repertam, ut v. modo in Ind. Hom. Call. Thom. M. p. 618. Heſ. Suid., etiam ſub μνωμ., ad Luc. 3, 577. e. it. Fi. Pal. v. μνηστευ., Sch. reddente „occupat, (e P. fere,) ambit, ſ. affectat *regnum* ex *inſidiis*" non variante Noſtro in ἐξ ἐπ. cum 2, 5, 12., ubi ſimiliter Bg., qui hic invertit ordinem in μὴ, ante pron. poſitum exquiſite, ut Lat., v. c. in illo *non* is *ſum*, etc., cf. Hor. Turſ. p. 607. m. et e., proferens tamen et alterum ordinem.

καλουμ.) Bg., ſublato καὶ, alterum particip. mutat in aliud cum praep. et phraſin, per alium ſimul ordinem, quaſi ſit καλ. ἀπ. εἰς τὸ βοηθεῖν, aut ſimpliciter καλ. ἀπ. β., ſine copula, reſpiciens tamen vel ſic ad v. ἀπ. cum particip. fut., et ad hendiad., retinensque diverſa verborum tempora, niſi quod praeſ. per perf. dedit, cum poſſet ſervare, *vocatum* et *opitulaturum*, deſerto P. ad Bg. accedente Sch. „κ. *vocatus* ad opem ferendam" niſi hic voluit modo definire ſenſum, cf. §. 5. e. ad ἐπικ., in Ῥωμ., quod P. omittit, variante Noſtro ſine artic. cum §. 8. m., ſevero etiam Bg. in oppreſſo ad v. δ. caſu pron. αὐτὸ ſ. τοῦτο, monente de abſoluta hac v. ratione Stp. Th. modo in alia eius notione 1, 915. G. e., non item p. ſq. D., ubi P. Lat. aliunde tenet, cf. Abr. Dl. Th. p. 41. m.

ἀνεπτ.) obſtupefacti *autem* erant *omnes*. Poteſt autem ἀν. et aliter exponi, ut videbis in Annot. *Steph.* Sic recte Bg., quod P. omittit. Scheid. „P. videtur omiſiſſe in ſua Verſ. Vulgo redditur, *animo* erecti *erant omnes*, ex Bud. Nihil etiam prohibet, quin uſitata ſignif. explicetur, *conſternati* erant *omnes*, Syri." V. πτοεῖσθαι vehemens deſiderium notat. Anton. 1, (6. m.) μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι, neque circa talia *inſano* ferri *ſtudio*. Ap. Heſ. (T. 2. p. 1073. i.) πτοιᾶσθαι —, τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια, valde *incitari* ad *Venerem*, et ap. Call. in Di. v. 191. Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι, v. Spanh. ad h. l. — Quid, ſi vertas, *coeco impetu* ferebantur *omnes*, ſ. attoniti erant omnes, ſ. impatientes erant, v. ad 4, 8, 12. (immo 18. e.) et 5, 4, 1. — ἀνεπτόηντο, ſcil. πρὸς τοῦτο, i. e. impatientiſſime hoc appetebant, v. Schultenſ. ad Prov. 28, 22. Cler. ad Heſ. ἐγγ. v. 447. et Stanl. ad Aeſch. Pr. V. v. 855. *Leisn.*

Qui et cf. ad 4, 8, 18. e., et ſuper ſimpl. πτ. ad Heſ. l. l. et 1, 1410. m. Suid. 1, 848. e. 3, 223. m. 227. i. Gat. ad Ant. l. l. it. p. 5. a. A. p. 104. a. F. b. C. 137. e. p. ſq. i. Ern. ad Call. l. l. cum Loesn. Ind., Fi. ad Plat. Phaed. p. 174. N. 6. Heyn. Epict. 33, 13. e. Krb. Plut. p. 169. e. Ind. Dion. Caſ. et Sb., it. L. N. T. cum Obſ. Munth. p. 180. Krb. p. 400. Loesn. p. 478., it. Foeſ. p. 327. a. e. ſed ſuper noſtrum compoſ., quod eſt haud dubie i. q. ſimpl., cf. Poll. 5, 72., ad Herdt. p. 683. N. 53. Stp. Th. e Bud. „erigor ſpe et animo, Herodi. ἀ. — προσέκειντο, (cum alia, quam

μηδὲ μελλήσαντες προσέκειν- animis omnes, et nec cunctati
το [x] ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ [y] inſtabant enixe contendentes,

x) Nihil hic in Ox. et Pat., punctum in Stp. rel., ſed comma in A. al., etiam in Sb., v. N. y) Pron. hoc omiſſum mendoſe in B. 2. L., ob ſq. ἀντι ſimiles litteras, et poſt id nullibi comma, v. N.

in ed., diſtinctione) — πρ., i. e. *animo* erecti *erant*, quaſi a conſternatione ob rerum novarum nuncium. — Notandum eſt autem, ſecundum hanc ſignif. ἀνὰ ſumi, ut in ἀνακαλύπτω, contrario τοῦ καλύπτω" L. Ern. tenente tantum haec „ἀνεπτόημαι, ſpe varia et ſtulta erigor" in quam notionem luculentus locus ap. Stp. erat e Plut. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, quod reddas *erectos* eſſe *ad ſpem*, ſ. *ſpe*, ut 2, 6, 16. i. ad ἀρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, quaſi variet hic pro formula Noſter per v. privum; me quidem comparante, ut Suid. l. l. et L. Ern., v. πτήσσειν, ita, ut πτοεῖσθαι ſit Lat. percuti, concuti, moveri, commoveri, et, de animo adhibitum, ſemper explicetur e contextu de motus ſ. affectus genere certo, ut h. l. valet tum ille ſpei, tum deſiderii cupiditatisque, it. fiduciae, de quibus l. l. dictum; G. Th. non proferente formulam Bg. in particip. cum diverſo caſu atque adeo ſexto, ſed tantum eiusdem caſus „*arrectae* mentes *ſtupefactaque corda*, — *poſtquam* plebis *animos* arrectos *videt*, i. excitatos" ad quem Sall. locum Cort. non eſt planus, ſed magis ad Cat. 39, 3. „arrectae *mentes* de iis dr., qui per certamen magna ſperant" cf. Ind. Liv., it. v. *erectus* ib., Amm. M. Corn. Nep. et Cl. Cic. Sed adi. π. hic coërcetur modo ad pr. §. 10. orientales milites et homines.

καὶ μ.) ac ſine ulla etiam cunctatione inſtabant, obſecrantes et ipſi, ut res capeſſeret, i. e. rerum adminiſtrationem. *Steph.* Bg. τὸ αὐτοὶ refert ad ἀντιλ. Sed ſi referas ad ἐκλ., tum P. Verſ. praeferenda videbitur. Senſus igitur, nec mora inſtabant ei, rogantes et ipſi, rogantes ultro, ut reip. curam et adminiſtrationem ſuſciperet, ſ. ut pro Iuliano remp. capeſſeret. ἀντιλ. eſt proprie pro alio ſumere, deinde adiuvare, propugnare, defendere. Praep. ἀντὶ notat pro etiam in compoſitione. Sic liber deſcriptus dr. illius, ex quo deſcriptus eſt, ἀντίγραφον. Hom. (Ἰλ. λ', 514.) Ἰητρὸς — ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, i. e. vir medicus, ſi permutatio cum aliis mancipiis ſit inſtituenda, quod belli et pacis tempore uſitatiſſimum eſt, multis mancipiis eſt aeſtimandus, unus valiturus plures alios. Heſ. ἀντέχεται, ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει, Sic Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, i. e. *aut pro* uno *ſtabit*. Sic Luc. 1, 54. Iudith. 13, 5. Heſ. (forte ἀντιλαμβάνεται, βοηθεῖ, ubi N. laudat illud Luc., cf. Alb. Gloſſ. p. 104. N. 46.) Sirac. 2, 6. 3, 12. 12, 4. 29, 12. et 27. (ubi nihil,) 1 Cor. 12, 28. Pſ. 83, 8. 108, 8. Act. 20, 35. δεῖ ἀντ. τῶν ἀσθενούντων, *oportet* infirmos *ſuſcipere*, i. e. ruituros fulcire, ducta metaph. ab his, qui porrecta manu aliquem, alioqui collapſurum, fulciunt, ne labatur, ſublevare etiam et ſuſtentare. In hoc ergo Herodiani loco τῶν πρ. ἀντιλ. eſt feſſas res et labentes, ſ. remp. ſuſtentare. Sic Plut. in ſympoſ. dixit, ſalem τῶν ἐπὶ τὴν φθορὰν φερομένων ἀντιλ., *ad* corruptionem *vergentibus* eſſe *ſubſidio*, impedire, ne corrumpantur. Illud Act. 20, 35. videtur eſſe i. q. 1 Theſſ. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, vel quod Rom. 15, 1. τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν. *Leisn.*

De ſacris locis v. Suic. Th. v. ἀντίληψις et in noſtro v., ubi et noſter locus iisdem Leisneri verbis exponitur, qui in m. Ox. „O. M. XI. p. 30.

ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγ- ut et ipſi rem capeſſerent.

(et in m. Ms. Bg.) aliter P. et Stp.« faciente Sch. cum Bg. in μ. et πρ., qui in καὶ copulato vicine cum neg. μ. ſeverior, quam 2, 4, 18. i. καὶ — μήτε, pro quo variat Noſter, ubi neg. eſt pro ſimpl. μὴ, (ut ap. Dem. e lect. vetere 240, 12. pro ne quidem, cf. Harl. p. Cor. p. 142. N. 38.) aut *etiam non*, quo Stp. inclinat, in Th. 2, 170. D. m. haec tenens „dicimur etiam πρ., incumbere, inſtare, urgere, in bonam partem, ut quum *precibus* alicui *inſtare*, Plut. — πρόσκειται δεόμενος, precibus *inſtat*, Herodi. l. 2. μ. μ. προσέκειντο καὶ α. ἀντ. τ. πρ., inſtabant *obſecrantes* et *ipſi*, ut *rerum* adminiſtrationem *ſuſciperet*, et l. 3. πρ. λιπαροῦντες λ. — Athen. λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος, — Greg. δεήσει προσέκειντο« in v. ἐκλ. non reſpiciens Noſtrum, ut in noſtro loco operarum vitio omiſſum ibi eſt particip. ἐκ.., cum in Vs. expreſſerit tamen, quod, ſublato commate poſt πρ., explicem per dat. illum Greg., ut ſyn. illud Plut. δ. particip., et Athen. iſtud accipiam per hendiad. pro λιπαρῶν πρόσκειται, inverſo ordine; ſicut et primum v. πρ. commutes in adv. et ἐκλ. in v. finiti temporis, *inſtanter*, perſeveranter, *obſecrabant*, ut explicat G. Th. id adv., it. „cum vehementia et ſtudio, (ſed 1156, 58.) *inſtat* ire *ad eum*, i. perſeverat« Bud. C. 713, 32. proferente noſtrum locum ſine Vs. ſic, ἀν. δ. πάντες, κ. — μ. μ. προσέκειντο, ἐκλ. κ. αὐτοὶ ἀντ. τ. πρ. et e Greg. ſimilem locum illi Stp. καὶ λιταῖς προσκείμενος, λ., ut laudatur Noſtri locus uterque, (comparatus quoque Stp. ante, ubi pro comp. ἐκλ. ſimpl. λιπ. eodem ſenſu, per variationem,) in Obſ. Miſc. Nov. T. 3. p. 30., ubi agitur de πρ. pro inſtare et urgere, et alia haec loca, ad pr. propoſitam expoſitionem per adv. apta, λιπαρῶς προσκειμένης τῆς μητρὸς, et φίλων ἐγκειμένων καὶ λιπαρῶς θεραπευόντων, qui locus poſtr. in mentem revocat illum ſupra 1, 6, 22. ἐγκειμένων λ., pro quo variat hic Noſter per aliud compoſ. eiusdem thematis, cf. Aeſ. Fa. „μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο, *magis* rogando *inſtabat*« ſubſt. dat. verſo per ſyn. particip., Dion. H. S. T. 1. ſine Vs. ex 121, 33. ὡς — οἵ τε ἀδελφοὶ προσέκειντο λιπαροῦντες, λ. fratribus *et* ipſo *etiam* patre *deprecantibus*, et Dem. „πρ. urgere, inſtare *flagitando*, — ἐνταῦθ' ἤδη προσεκείμεθα ἀπαιτοῦντες« non bene ad ſolum v. πρ. adiuncto ſtatim abl. illo Lat. particip., qui demum ineſt in addito v. ἀπ., unde et L. Ern. per nuda illa Lat. et ſyn. explicat. Sed Sch. in v. ἐκλ., partim e P. „obteſtantes, impenſe *rogantes*« cum Bg. fere per notionem ſecundariam, quo v. non variat Noſter cum 2, 3, 11., niſi per tempus et hic omiſſo pron. αὐτὸν, ob mox idem magis neceſſarium, ubi κ. αὐτ. cum Stp. traxerim potius ad pr. v. ἐκλ., intelligens κ. per praeterea, praeter Romae incolas, qui §. 5. e. antea rogarant, it. §. pr. e., quibus cum adeo etiam orientales ſimul orabant hic, accipiens idem formulam ἀντ. τ. πρ. ſenſu anguſto, pro publica negotia, ſ. remp. et imperium accipere, ut varier Noſter cum 1, 3, 5. m. βασιλείαν παραλαβεῖν, ubi Bg. formulam comparabam ſimilem, hic partim ductam e P. At Ind. Sb. „ἀντελάβετο τῆς ἀρχῆς, cepit, ſuſc.« e Zoſ. 5, 46, 9., ſolum hunc locum proferens, nec quid in ſubſt. πρ., quod Bg. ſumſerit latiori notione, ut conveniret etiam in orientales milites et homines, quaſi rem illam, ſuſceptionem imperii, ſimul cum Nigro agerent, aggrederentur, adiuvarent; qua vi ſane videtur ſumi Gr. formula interdum, cf. Poſſ. Call., qui bene praep. quoque cum Sb. Lat. reddit, ut L. Ern. Nr. 4. „capeſſo, Gl. Vet. ſuſcipio« quae et ſunt ap. Stp. Th. cum formula e Plut. et Dem., cf. Ind., cui

μάτων. Φύσει τὲ* κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς ª καινοτομίαν τὲ τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον.	13. Natura autem levis eſt Syrorum gens et ad novandas res prona. Inerat

z) Sic diſerte in Ms. Ba., ut in Mss. rel. tacite, ſed δὲ Ing., v. N. a) εἰς B. 1., cf. §. 5. i.

add. 9, 12. 199, 5. Bud. C. 776, 50. Ind. Xen. Cyr. Z., ſed Mor. „ſibi vindicare, rel.“ reſpiciens vim med. cum Ind. Polb. et Krb. L. N. T. Nr. 2., non curatam a Dreſ. de V. med. p. 173. 457. e. ubi Noſtri locus ſine Vs. ſubiicitur notioni pro *curam ſuſcipere*, ſ. *curare*, ſub qua habet Loesn. Obſ. p. 92. e. e Phil. in Flacc., et nobis ſignatam e 749. D. m. eandem formulam cum Lat. *res moderari*; eodem redeunte illa, quam Kypk. ponit 2, 364. m., „*negotiis* operam *dabunt*,“ cf. Foeſ. p. 41. a. i. Poll. 2, 154. e. ſq. Suid. 1, 219. m. 224. i. Ind. Thuc. cum Schol. et N. et Abr. Dl., ubi cum pr. περὶ, ut ſit plane pro ſimpl., Xen. Pol. Z. R. Or. V. 6. Fi. Aeſch. Dion. Caſ. et Hal. S. T. utr. Plut. Hſ., Diod. S., cui add. 2, 39. e., et Luc., cui add. 2, 910. l. 87., unde comma de noſtra ſententia ſtabit poſt αὐτοὶ, ſed poſt ἐκλ. e mente Bg., cuius formulam G. Th. ignorat, non item ſyn. illam *remp. capeſſere*, quae et ipſa non ſemper dr. de munere ſuſcipiendo publico, ſed anguſtiori ſenſu etiam, et pro quovis negotio publico curando, cf. Corr. Sall. Ind. et ad Cic. ep. 1, 8, 7.

φύσει τὲ) Scribo φ. δέ. *Steph.* Forte φύσει μὲν γὰρ κουφ. λ. *Reisk.* Vide quae de Syrorum ingenio notavit Coel. Rhodig. 18, 34. et 25, 25. Adde infra Noſtrum 2, 10, (14.) *Boecl.*

Leisn. ad m. Ms. Bg. „Stp. δὲ pro τὲ“ ſcil. videri eum ſequi, quod ſane et P. refert, e quo tacite emendat Stp., tacente Sb. in Ind. et in textu relinquente τὲ, quod ſuſtineas, ſuppleta Lat. qua affirmandi particula, v. c. ſane, aut profecto, aut ut pro δὲ valeat e vetuſta ratione orationis nectendae, quanquam et confuſio iterum inciderit, cum δὲ Noſtro ſit ſolenne non modo in re nova, ſed etiam maxime in moribus aliorum aperiendis et pingendis, ut §. 15. i., ſequente in rel. Bg. Lat. P., et Stp. Th. etiam tacite in adi. κ., ubi huc ſpectat ſine Vs. et per τὲ vulg., hic ut de animo toto acceptum, de mente ac voluntate, ſit inconſtans et in ſententiis et in volendo, et mutabilis, ut G. Th. cum Gr. n. Nr. 2. „levis *homo*, inconſtans, et qui facile opinionem mutat“ et voluntatem, ſequente hic quadam explicatione, et Noſtro fortaſſe in κ. notione ducente quid e Lat., cum Stp. Th. nihil aliunde protulerit, et per Indd. nihil repertum, quam ap. Theogn. κοῦφον νόον, formulam ἐς κ. mutante Bg. e P. in ſyn. particip., ſed Sch. in ἐς reddente ſeverius adi. „*ad* aliquid *idoneus*“ ubi G. Th. non adhibet Bg. pro explicatione, ſed notionem tamen „tum ad facultatem aliquid recte faciendi refertur, tum ad voluntatem, (ut hic) — inclinatus, rel.“ non id Lat. tenente Stp. Th. cum L. Ern., niſi lateat in illa notione pro *ſtudioſo*, cf. tamen Ind. Ael. V. h. „πρὸς τὰς μεταβολὰς, proni“ ubi et cum pr. εἰς, ut in Ind. Xen. Cyr. et Sb., quacum modo e Noſtri alio loco profert Stp. Th., in ſubſt. κ. huc ſpectans memoriter, per alium caſum „καινοτομία τ. κ.“ et ſine Vs., ſub formula tamen, qua hinc reddit Ind. Sb. „ad *molitionem* rerum *nov.*“ e ſolo Noſtro, praeter quem cum gen. rei aliquo erat in Ind. Luc. it. Diod. S., ubi mire ex 2, 62. l. 29. νεωτέρων πραγμάτων καινο-

ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἠπίως [b] τὲ ἄρχοντος ἅπασι, τά πλεῖςά τε [c]

14. autem ipſis etiam affectio amoris erga Nigrum, quod clementer praeeſſet omnibus, et

b) Ms. Ba. ἠπ. per aſperum cum A. al., cf. 2, 6, 3. c) Ms. Ba. πλεῖςα τὲ, ut ſaepe.

τομία παράλογος, *rerum* molitiones *novarum*, non bene omiſſo epitheto, *abſurdae* ſ. *imprudentes*, ſed recte ſubſt. κ. per ſolam notionem ex parte, ob adiunctum diſertum νεωτ., quod per ſe iam ineſt in ſubſt., ſed abſolute in Ind. Polb., ubi et ſyn. adi. et praep. e T. 2. p. 799. i. ἑτοίμους πάντας πρὸς καιν. ποιήσουσι, *ad* res *novandas* omnes — *conſpirent*, quocum ſubſt. Noſter dans gen. τ. κ., peculiare quid habet, qua de formula v. Suid 2, 221. m., (quod Toup in N. P. 2. p. 62. e. recte vidit pertinere ad Polb. 2, 21. i. T. 1. p. 175. e.) Bud. C. 668, 28. Stp. Th. aliunde pauper 1, 1771. Foeſ. p. 181. b. m. 183. a. m. Vig. p. 179. D'Orv. Ch. p. 500. m. cum Ind it. Xen. Hell. Mor. Dem., cui add. 117, 6., pro quo ſyn. 154, 9. τὰ συςαθέντα, Zoſ. 1, 21. i. 4, 40. 4., tum Ind. Thuc. in Schol. et N. cum Abr. Dl. p. 191. i. 378. e. et Gottl. Or. Per., Xen. M. S. Gs. Chr. Poſſ. Call. p. 229. e. Luc., ubi et cum adiuncto, ἐπὶ τὰ νῦν καθ. 3, 22. i. *ad* illum, *qui* nunc *eſt* ſtatus *rerum*, bene ſine Lat. *praeſens*, a multis addito, et aſſumto gen. πραγμάτων, diſerte addito ap. Iſocr. Ev. Fi., tacente L. Boſ. Ell., ut proprie eſt pro paſſ. καθιςάμενα, cf. Foeſ. l. l. et R. Or. V. 6. cum adiuncto temporis iterum, ἐναντιωσόμενοι τοῖς τότε καθιςαμένοις πράγμασι, Vs. p. 198. i. *adverſaturi* negotiis, *quae* tunc *prae* manibus *erant*, per ſyn. formulam; non bene reddente Sch. „rerum *bene* conſtitutarum *novatio*" cum notione ſecundaria, ab h. l. aliena, quanquam et in L. Ern. propoſita, cf. alibi; ſicut nec ubique reddi poterit *res novae* cum Stp. Th. et Ind. Polb., ſed vicino Lat. ſing. *conſtitutum*, it. plur., per ellipſin quoque ſubſt. *negotium*, tacente G. Th. cum Lindn., et ſubſt. *tempus* modo explente forſan Gron. Obſ. ed. noſtrae p. 14. e., quod deinde mutabitur in liberius *conſtitutio*, it. *ſtatus*, e contextuque ſemper exponetur, ut h. l. conſtitutum imperium et imperator, it. in tota formula mutatio imperii imperatoriſque, cf. in rem criticam Dion. H. π. συνθ. ed. Upt. p. 210. N.

ἐνῆν) Sch. „inerat *eis* deſiderium *eius*" deſerto P., unde Bg. ad ποθ. notionem iuſtam retinet, liber in ſubſt. periphraſi, (ad exemplum ap. G. Th. 191, 59. e Firmic. *homines* —, *qui ſtultas mulieres* — ſummo *dilectionis* proſequantur *affectu*) in loco hic claſſico, pro anguſta *amoris* notione, adiuvans gen. per praep., quae in v. ἐν. et Lat. reſpondet privae formulae *erat* iis *amor*, (tacente G. Th.) i. e. habebant, et hinc P. *amabant*, cf. Miſc. O. A. V. 5. T. 2. p. 235. Suid. 1, 746. m. Dem. ſine Ind. 24, 20. 127, 24. et ſimul cum praep. ἐν, quae clare prodit ſimpl., 42, 20. 379, 4. 583, ult., e P. omittente Bg. pron. τὶς ſine cauſa, qui ſeverior in καὶ, pro praeterea, praeter quam quod erant animis mobilibus.

ἀρχ.) Forte ἐν ἅπ. *Reisk.* per litterarum utrinque vicinitatem non ſine ingenio, ſed ut uſus v. ἀρχ. cum pr. ἐν non mihi ſit cognitus, qui memor ſum v. imperandi etiam cum tertio caſu, maxime per poëticam rationem, aut hiſtorico-poëticam, ad quam et hic locus referendus, cf. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Sy. p. 88. e. Herodi. Gramm. p. 441. i. cum N.

αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος. Φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι [d]· ὧν μάλιστα οἱ τὴν [e] Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες, μεγίστην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, σχεδὸν παρὰ πάντα τὸν ἐνιαυτὸν ἑορτάζουσιν, ἔν τε τῇ [f] πόλει αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰ προάστεια. θέας τοίνυν αὐτοῖς συνεχῶς ἐπιτελῶν

plerumque cum ipſis ſolemnia
15. celebraret. Amantes autem
feſtorum natura ſunt Syri. quorum praecipue ii, qui Antiochiam inhabitant, maximam urbem et fortunatam, fere per totum annum dies feſtos agunt, cum in urbe ipſa, tum in
16. ſuburbanis. Spectacula igitur ipſis aſſidue edens

d) Hoc colon Stp. rel., pro commate B. 1. cum Ox. et puncto al. e) οἱ μὲν Lu. vitioſe. f) Artic. omiſſus in Ox., ut mox τὰ in B. 2. In. 2. et Pat., ob ſimilem pr. vocem.

e Thuc., cuius Indd. tacebant cum Abr. Dl. it. ad Aeſch., monente ibi Schol. alicubi, it. Hom. et Sb. hinc, ſumenda hic v. notione anguſta et de magiſtratu inferiori, atque adeo de praeſide provinciarum, cf. Krb. Decr. R. pro I. p. 267. et L. N. T. it. Caſ. ad The. Fi. p. 15. in. et Suid. 1, 342. m., liberius iterum Bg. reddente, quam Sch. cum declarata rectione „regentis *omnes*, ἡγ. humaniſſime *imperare*“ in gradu e P., ap. Stp. Th. ſine exemplo, ut ap. Heſy. ſine N. cum Poll. 4, 179. ap. Dem. ſine Ind. 760, 18., referendo ἀπ. ad pr. αὐτ., et adeo ad Σύροις modo; in rel. reddente Bg. e P. partim, qui omiſerat adv. τὰ πλ., ubi Sch., praeter Bg. „ut plurimum, — σ. *una* cum *ipſis* celebrante *ludos*“ quod v. ponit Stp. Th. ſine exemplo, cf. praeter L. Ern., in Ind. Dion. H. S. T. utr.

φιλεορ.) Hic Sch. addidit ad P. modo haec „*cupidiores* oblectamentorum, *ex* celebritatibus *ortorum*“ ſine exemplo ap. Stp. Th. cum Lat. Bud. C. 1213, 10., qui habebat e Greg. Mox ad μεγ. πολ. ſecus ac P., ordinem ſervat Bg. in ſubſt. poſito intra duo adi., quorum extr. G. Th. cum Gr. n. habet, deque urbe etiam, ſed ſine explicatione, pro abundans hominibus et rebus, ad felicitatem incolarum pertinentibus, deſerente P. ſuperlativum (qui ſaepe eſt cum poſitivo, cf. 1, 15, 15. e.) etiam Sch. per *beatam*, ubi G. Th. eadem, ſed Stp. Th. tantum e Plut., cf. tamen Ind. Xen. Ἀνβ. cum Heſy., non huc ſpectante Cell. in Not. O. a. 1, 350. e. ſqq., ſed tamen in laudem Noſtri conſentiente tum e Strab. αὕτη τετράπολις, ἐκ τεττάρων συνεστῶσα μερῶν, tum e Cic. *copioſa*.

σχεδὸν) v. Iulianum Apoſtatam in Miſopogone, qui ſcil. odio Chriſtiani nominis pleraque exaggerat, et invidioſe interpretatur. *Boecl.*

In σχ. Sch. habet praeter P., etiam Bg., quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item *prope*, quod ſeverius, aut ſaltem planius, fert aliunde Stp. Th., cf. Suid., non coll. ad Heſ., Ind. Thuc. et Dem., cui add. 281, 9. 341, 2. 969, 7. 1090, 2. 1129, 5. 1172, 2. 1337, 22., ſeveriore Bg. cum Sch. in praep. ſervata, quam P., e quo tamen in Bg. Vs. reſtituimus pron. αὐτῇ, non tam redundans, quam magis definiens et in opponendo ſo-

ὁ Νίγρος, περὶ ἃς μάλιστα ἐσπουδάκασι, καὶ διδοὺς ἄνεσιν εἰς τὸ ἑορτάζειν καὶ εὐφραίνεσθαι[g], ἅτε ποιῶν κεχαρισμένα, εἰκότως ἐτιμᾶτο.

Niger, quibus maxime addicti ſunt, dansque libertatem feſtorum et oblectationum, utpote grata faciens, merito colebatur.

g) Hoc comma erat in Ms. Ba. et edd. al., pro colo Stp. rel., v. N.

lenne cum ſubſt.; variante Noſtro in pr. ἐν et κ., quas propterea Bg. e P. reddit iisdem Lat., quanquam in κ. procedebat Lat. *per*. Mox ad v. ἐπ. Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 15, 1., formulam Bg. ferente G. Th. ſine explic., pro ſumtu dare ſuo.

περὶ — ἐσπ.) Omiſerat P. hoc membrum, quod per ſe ſane iam ineſt in pr. §. φιλ., ſed tamen hic recte ſtat per copiam cum variatione per phraſin, ubi Sch. „ἐσπ. περὶ θέας, *dediti* fuerunt *aſſidue* edendis *ſpectaculis*" male illa P. huc trahens, ad pr. ἐπιτ. pertinentia tantum, caeterum uſus formula Lat. viciniori, quam Bg., ap. G. Th. ſine explic., quae ad ſenſum convenit cum illa Sch., neutram adhibente Stp. Th., ſed aliunde v. privum ſyn. *ſtudere*, it. phraſin *ſtudioſum eſſe*, i. e. amare et oblectari; quae omnes formulae reſpuebant rectionem cum praep., et flagitabant Bg. caſum; niſi quis adhiberet Lucret. ap. G. Th., quibus *eſt* in *rebus* deditus *ipſe*, cf. de v. σπ. cum pr. περὶ Bud. C. 1129, 27. ad Ael. V. h. 9, 22. i. cum Ind. per alias praep. ſimul, ut Dem., cui add. 459, 27. 602, 20. it. cum pr. ὑπὲρ 100, 15. 121, 26. 583, 2. it. cum ἐπὶ 1416, 11. it. cum πρὸς 757, 22., it. cum acc. rei 602, 27. 604, 12.

καὶ εὐφραιν.) Omittit Bg. καὶ εὐφρ. *Leisn.* in m. Ms. Bg., quae tamen reſtituimus ſtatim per coeptam a Bg. formulam in gen. ſubſt. pro praep. cum inf. ſ. particip., quam habet ſane G. Th., it. alteram cum gen. gerund., et hic valituram, *libertatem* feriandi *et* oblectandi *ſe*, quod pron. opus ſit aſſumere, ut in ſevera, *libertatem* ad *feriandum* et *oblectandum ſe*, quam G. Th. ignorat, non illam tamen reiiciendam prorſus, cum habeat ſyn., *licentia* ad *maledicendum*, quae formula par eſt illi per gen. gerund.; ſicut accipio ſubſt. ἄν. hic pro licentia in univerſum et in bonam partem, cum Stp. Th. e Bud. C. et L. Ern. teneant modo in contrariam partem et pro immodica libertate; quanquam Stp. ἄνεσιν ſyn. accipit ſimpliciter; ut Noſter quodam modo variarit, cum 1, 10, 12. ἄνετος — δέδοται ἐξουσία, pro ſubſt. cum adi. per ſubſt. privum, vertente Sch. „ἄν. relaxationem *dans* ad *feriandum*" deſerto P., per regionem hanc liberrimo, cf. de v. ἄν. Heſy. Foeſ. L. N. T. Obſ. Loesn., qui p. 231. e. cum διδοὺς etiam profert, D'Orv. Ch. p. 94. e. Ind. Diod. S. Luc. et Plut. Hſ. cum N., in v. εὐφρ. Stp. Th. paupere et de paſſ. tantum dicente cum Sch., nec de med., quod vel ex h. l. patet, cf. Dreſ. de V. med. p. 286. m. Ind. Xen. Cyr. Z. et Ael. V. h. cum Caſ. ad Athen. 2, 471. e. et ad Suet. Caeſ. c. 38. pro epulari, quod nec ab h. l. alienum, quanquam et latius patere poteſt, et ad ludos etiam, cf. cap. ſq. §. 16. Quod autem poſt hoc v. colon Stp. ed. tenuit: forte debuit innuere finem protaſis in periodo per participia, et ſeparandum eſſe ſq. particip., quod ſane iterum, ut membrum e notione cauſae, praemittitur, proprie poſt v. ἐτ. locandum, ubi Sch. in κεχ. „π. αὐτοῖς, *grata* illis *faciens*"

Ἅπερ εἰδὼς [h], καλέσας τούς τε πανταχόθεν ϛρατιώτας εἰς ῥητὴν ἡμέραν, τοῦ τε λοιποῦ πλήθους συνελθόντος, βήματος αὐτῷ [i] κατασκευασθέν-

Quae ſciens, convocatis undique militibus ad certum diem, cum reliqua etiam multitudo conveniſſet, ſuggeſtum ſibi paratum conſcendit, dixit

h) Ms. Ba. et Vi. εἰδὼς καὶ καλεσ., v. N. i) αὐτοῦ Bc. mendoſe, v. N.

cum Bg., ſed recte expleto pron., quod et in pr. v. διδ. deerat; per variationem quandam Noſtro in v. ἐπ. reſpiciente ad §. 14. ποθ., quod ut pertinebat ad ſolam voluntatem, ita hic v. τ. etiam ad intelligentiam et opinionem cogitationemque non modo de univerſa praeſtantia, ſed etiam praecipue de indulgentia et bonitate, per quam tribuas bona et ſinas quemlibet frui bonis, etiam opinatis tantum, atque adeo feriis et oblectationibus; unde amor in animo conſequitur, etiam honoris interni externa ſigna, ſi quis ampliſſimam hic v. notionem amplectatur; Lat. Bg. ignorante in v. τιμ. Stp. Th. et L. Ern., cf. tamen vel Vs. Theogn. v. 931. et Ind. Ael. V. h. „τ. magni facere ſimul et *amare*" in κεχ. Stp. Th. paupere quidem, ſed tamen cum Lat. Bg., cf. Heſ., non coll. Suid., Ind. Dem. cui add. 1392, 24. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum ſyn. v. ὅπως ὑμῖν δράσω κεχαρισμένα, *ut* vobis *gratificer*.

εἰδ. καλ.) Inſertum a Mss. καὶ pro copula, quanquam per ſe ob ſq. ſimilem ſyllab. καλ. elapſum facile, tamen nec Ms. Ve. refert, nec P., nec procedit ob ſq. mox primum τὲ, quod hic iterum non ſtat loco ſuo, ponendum proprie ſtatim poſt καλ., cum nunc occupet iterum locum poſt vocem ſecundam idque in media oratione, et poſt comma, quae Gloſſator non tolerans, in marg. poſuit καὶ, ſyn. τῷ δὲ, non intelligente alio librario, qui in textum recepit, relicto ſimul τὲ vetere. In ſq. formula (cf. 1, 12, 1. e. 1, 15, 9. i.) non potuit Bg. aliter ponere adv., a P. omiſſum, niſi ambigue, ut videretur aeque pertinere ad v. καλ., quo et tandem revocandum, niſi ellipſin alicuius particip. admittas, v. c. συλλεχθέντας ſ. ἀθροισθέντας, olim conſcriptos e variis terris, maxime Syriae, et iis, ad quas vagaretur imperium praeſidis. Denique Bg., praeter τὲ oppreſſum iterum, ſequente alio τὲ, e P., deſerens eiusdem phraſin in v. καλ., id reddit per compoſ., reſpiciens Noſtri συγκαλ. 2, 2, 11., pro quo hic variatur, cf. 1, 6, 7.

εἰς ῥητ. ἡμ.) indicta *die*. Ael. V. h. et Luc. Act. 12, 12. dicunt τακτῇ ἡμέρᾳ. *Leisn.* Ap. Ael. nihil in Ind., ſed Sch., deſerto P., in praep. „ad *diem*, certo *die*" propius ad Bg., prae quo P. Lat. ſeverius, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed cum al. in Bg., quod et ap. Stp. Th., ubi Noſtri formula tantum e Xen. Hell. ſine Ind., cf. Sb. et Luc., (ubi cum Bg. neceſſario reddendum ob adiunctum v. in illo, ῥητήν τινα ἡμ. προειπών,) ſine Ind. Thuc. 419, 67. Dem. 967, ult. Valck. Eur. Hipp. p. 217. C. ſqq. Heſ., non coll. Suid., L. Boſ. Ell. p. 136. m. et Vig. p. 599. m. cum Bud. C., nemine comparante Lat. *ratus*, quod equidem puto e Gr. noſtro ductum, tacente in hanc rem G. Th.

τοῦ τε λ.) Bg. reddit τὲ e P. iterum, Noſtro, ut 1, 4, 19. per aliquam varietatem memorante cum exercitu multitudinem quandam; definiendam illam non tam e cap. pr. §. 10. e., quam §. 15. i., ut, habita

τός, ἔλεξε τοιάδε ἀνελθών [k]. „Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον [l] „καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τε„τολμημένων εὐλαβὲς ἴσως ἐστὶν „ὑμῖν πάλαι γνώριμον. οὐδ'

que huiuſcemodi quaedam
2. *Animi quidem mei manſuetudo et in magnis aggredien-*
dis circumſpectio fortaſſis eſt
3. *vobis dudum nota: neque*

k) In Ms. Ba. abeſt ἀνελθ., neque ib. ſectio eſt nova. *Mart.* Iſto ἀν. etiam rel. Mss. carent, v. N. In edd. poſt erant, quae et ſupra ante orationem,
l) πρᾶον ſine iota in Stp. rel., ut ſupra.

oratione intra aut extra Antiochiam, (ubi, ut in metropoli Syriae, praeſes habitarit, quod tacite Noſter l. l. innuere videtur, cf. §. 10.) convenerit eo populi magna pars iſtius urbis atque etiam viciniae.

βημάτ.) Haud integra eſſe haec puto. Ac primum quidem excidiſſe videtur καὶ ante βημ., deinde αὐτῷ legendum eſſe cenſeo pro αὐτοῦ, cf. c. 10. βημ. αὐτῷ ἀρθέντος, ac denique ἀνελθ., quod nec in Ven. exſtat, a librario additum eſſe iudico. *Stroth.*

In αὐτοῦ merum vitium Boecl. edd. eſſe, oſtendit Var. Lect. Sed καὶ non opus eſſe, cum libri taceant omnes, docebitur ſerie rite inſtituenda totius periodi per participp., cuius protaſis finit in v. ςυνελθ., inſtructa tribus particip., duobus quidem eiusdem rectionis, ſed uno per gen. conſq. elato, quae nituntur apodoſis verbo ἐλ. τ. finiti temporis, quod et ipſum munitum eſt utrinque participio duplicis illius generis, ſed inverſo ordine, ut praeeant gen. conſq. et nominativus ſequatur, qui per ſe poterat quoque praemitti, ut fit in Bg. Vs., ſed a Noſtro poſtponitur variandi cauſa, ut ab eodem adhibentur participia cumulata ſine copula, quae, de ſerie, a nobis propoſita, omittitur potius intra κατασκ. et ἀνελθ. Quod adeo part. ἀνελθ. adeſſe poteſt per artem rhetoricam ac periodi faciendae, ſed praeterea etiam per criticam dupliciter, primo, quia permittit ſenſus, deinde quia in ſimili re ſemper ap. Noſtrum additur 1, 5, 4. 2, 10, 2. e. 2, 13, 7. 6, 3, 4. e. 7, 8, 5. m., praeter unum locum 8, 7, 7. e., ad quem Gloſſator reſpexerit expungendo verbo, in primis, quod putaret, non recte poſtpoſitum eſſe, etiam, ut variaretur pro 1, 5, 4., nec hic iterum occurreret, ubi tamen Noſter in eo uſurpando mutat locum, et praeterea ponit ſolum ſine ἐπ' αὐτὸ, quae hic ſuppleas; ſicut ib. εἰς ὕψ. ἀρθεντ. formulam finitam commutat cum v. privo univerſi generis καταςκ., et omnino per loca illa omnia eiusdem rei variat in partibus. P. quidem et ipſe habuerit Cod. talem, ubi ἀνελθ. deeſſet; niſi oppreſſit per libertatem, conſpicuam in rel., etiam in αὐτῷ, *ad* id *ipſum*, ubi Bg. ſequitur pron. aſperum non neceſſario; ut duo novat in v. ἀνελθ., primum, quod, eo reſoluto in tempus finitum, copulam in ſq. v. ἐλ. addit, alterum, quod iungit id cum pr. gen. conſq., ut hos regat, tanquam caſum ſibi ſubiectum quartum.

γνώμ. τὸ πρ.) Hoc neutr. τὸ πρ. (cf. 2, 4, 9.) cum gen. γν. non tenet Stp. Th., nec ego aliunde, ut ex analog. iungatur, ubi Sch., praeter P. ſyn. formulam ex adi. et ſubſt., etiam „lenitas *animi*„ partim cum Bg., (ap. G. Th. cum ſyn. πραότης,) qui deinde ad τὰ μ. τῶν λ. e P. partim, per ſubſt. cum praep. et particip., nihil me tenente, nec ſeverum *magna auſorum*, ſed modo ſyn. *magna auſa* ex Ovid., et (praeter Stp. Th. 2, 584. E. e. cum P. hinc tantum) ſyn. ſubſt. cum praep. eadem ap. Dem. ſine

„ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον m), ταῦ- „τα δημηγορήσων, εἰ ἐκ μόνης „προαιρέσεως ἰδιωτικῆς καὶ „ἀλόγου ἐλπίδος, ἢ μείζονος „ἐλπίδος ἐπιθυμίας n) ἀνεπει- „θόμην. ἀλλ' ἐμὲ καλοῦσι	*nunc ad vos veniſſem concionaturus, ſi ſolummodo privato conſilio et inani ſpe ac ſuperante ſpem cupiditate adducerer. Sed me vocant*

m) Mss. tres παρῆλθ. v. N. n) Ms. Ba. ἐπιθυμίᾳ λ. v. N., at ἢ ἐπιθ. B. 2. Par. et Ox. mendoſe.

Ind. 1370, 10. τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλαβείας, cf. ad ſqq. Noſtri ib. 133, 17. ἃ πολλοῖς ὑμῶν οὐδὲ γνώριμά ἐστιν, ἴσως, it. 254, 5., non tenente Stp. Th. in adv. παλ. Lat. Bg.

εἰς ὑμ. ἦλθ.) Perperam in Cod. παρῆλθον. *Stroth.* e gloſſa et §. 5. i. per comparationem, et quia ſimplex rarius, quam compoſ., ſed tamen et ipſum adhibitum Dem. 813, 8. εἰς ὑμ. ἐλήλυθεν, it. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 134. l. 3., ubi v. N. Markl. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 276., tacentibus Ind. Sb. Stp. Th. et L. Ern. it. Vig. p. 576. de uſu hoc v. et formula, cum adhibetur de oratoribus, ob quam rem Noſter adiungit partic. δ., ubi Bg. e P. opprimit acc. pron., cf. Stp. Th. 1, 971. E. è. „δ. ſimpliciter verba facere et concionari, Herodi. l. 2. — de Nigro, ad milites verba faciente“ e P. clam, at Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., ap. Luc. 1, 871. l. 59. ὁπότ' ἂν δημ. παρέλθοι, quoties *in* concionem *prodierit*, apud quem et cum ſimili acc. pron. ὁποῖα, it. ap. Dem. cum ἐκεῖνα, v. Indd., propter quem verterim aut ſimpl. Lat. verbo *haec dicturus*, aut phraſi *haec* dicturus *in concione*, cf. Heſ. 1, 928. m. 1083. m. Mox Bg. non neglectum cum P. adi. μον. tamen mutat in affine adv. ſyn. compoſ. per figuram ἐκ παραλλήλου, ſecutus e P. in ſq. alium ordinem in πρ. ἰδ., ubi Noſter ἰδ. ponit pro ἰδίας et pro ἐμῆς, et deinde adi. ἀλ. cum ſubſt. ἐλπ. ad analog. modo coniungit, (ut et pr. ἰδ. cum πρ.) recte intelligente Stp. in m., ſed non tenente in Th. Lat. Bg. ſyn., ut nec aliud ſyn. *vanus*, quibus, (noſtratium *leer* et *vergeblich*,) ap. G. Th. non explicatis de ſubſt. Bg., pro explicatione ſit Lat. P., quanquam et procedit Lat. *ſtulta*, ut vicinius eſt noſtratium *ungegründet*, cf. §. 6. etiam pro expoſitione quadam φαυλ. καὶ κουφ. ἐλπ.

μειζ.) Forte καὶ ἀλόγου ἐπιθυμίας, μείζονα ἐλπίζειν ἀνεπειθ. *Reisk.* Ingenioſa ſunt haec modo, cum Noſter per brevitatem eadem dicat, et amet gen. tales duplices; e P. ſumente Bg. ad adi. μ. ſyn. particip., cf. Stp. Th. 2, 837. D. „μείζων ἐλπίδος, ſpe *maior*, ut Herodi. l. 2. dicit ἐπιθυμίαν ἐλπ. μείζονα, quae *maior* erat *ſpe*, ſ. *quae* ſuperabat *ſpem*, ut P.“ nihil tenente G. Th., ſed me nihil ſimile aliunde; ut ſit cupiditas maior, quam ut rem cogitatam et ſuſceptam poſſis conſequi atque perficere, at in Ms. lect. potius error e confuſis ς et iota poſtſcripto iterum, quam duplex rectio v. ἀνεπ., cum abl. modi, et ſyn. formula per praep., ubi Bg. per ſyn. abl., variante Noſtro pro ὑπὸ 1, 12, 9., neſcio, qua auctoritate, ſilente etiam Stp. Th.

ἀλλ' ἐμ.) Reſpiciens Noſter ad pr. c. §. 11. et 8., cum huius οἱ P. variat hic ſine artic., dum ad Bg. e P. addit Sch. in v. κ. „ad imperium“ ubi aeque ſuppleas, ad auxilium, cf. 2, 7, 11. e. it. Xen. Cyr. Z. 1, 5, 13. e.

„Ῥωμαῖοι, καὶ, συνεχῶς βοῶν„τες, ἐπείγουσιν, ὀρέξαι τὲ χεῖ„ρα σωτήριον, καὶ οὕτω o) τὴν „ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀπὸ προ„γόνων ἄνωθεν ἀρχὴν μὴ περιϊ-

Romani, et aſſidue clamantes fatigant, ut eis manum porrigam ſaluturem, utque tantopere, illud glorioſum et praeclarum inde a maioribus imperium, tam

o) Ita etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel., ſed Ing. edd. καὶ τὴν οὕτω ἐνδ., v. N.

καλοῦσι δὲ ἡμᾶς ἐπικούρους οἱ φίλοι, praeterea Noſtro reſpiciente in σ. β. ad 2, 7, 9., ſed in v. ἐπειγ. e P. tenente Lat. Bg., ſed Sch. ſimul „urgent, *inſtigant*“ quod extr. e Sb. Ind., huc ſpectante Stp. Th. v. i. ſine Vs., ſub Lat. Sch. primo et al., ſed tantum hinc cum inf., quam rectionem fruſtra per Indd. quaeſivi, putans, Noſtrum variare per hoc v. ἐπ. tropicum pro ἀξ. 2, 7, 5. e., cuius loci ſq. βοηθεῖν exprimitur hic rurſus tropica phraſi ὀρ. χ. σ., ubi Bg. e P., ut clam Stp. Th. 2, 1433. B. e. (omiſſo tantum illo pron. dat., quem e P. et Bg. ſervat,) ſed e ſolo Noſtro, it. 3, 1221. B. e., ſed Bud. C. 1500, 31. ſine Vs., nec G. Th. praebente formulam Bg. cum epitheto, quod tamen et noſtrates norunt in *einem hülfreiche* Hand *leiſten.*

οὕτω) Malim καὶ τὴν οὕτως ἐνδ., ut etiam legit P., (*neque patiar tam* excellens *tam* que *glorioſum* rel.) aut certe legendum cenſuit. *Steph.* οὕτω cohaeret cum αἰσχρῶς ἐῤῥιμ. *Reisk.*

Ob libros Mss. nihil novantes, nihil corrigendo tantum explicabitur adv. de modo, v. c. *hac ratione*, aut *ſic*, ut in εἶθ' οὕτω, aut ſenſu intendendi conſtruitur ad inferius adv. αἰσχρ. cum Rsk., a quo diſcedit Bg., per reperta in Ms. eius commata, regens id οὐτ. ad inferiorem inf. μὴ περ., ſimul poſt hunc aſſumens iterum οὐτ. et copulam aliquam, non, credo, ad corrigendum, ſed ad commodiorem Vs. in part. ἐῤῥ., quae ratio tamen turbatior mihi videtur, ſervaturo etiam haec potius Lat., *et ſic illud* glorioſum *ac* praeclarum *a* maioribus *inde* imperium *non negligam*, non patiar, *turpiter abiectum*, ſervato ſic et ordine Gr., ubi Noſter copulat adi. ſyn. a diverſa parte, et vocabula generis ac formae, quatenus ἐνδ. univerſe celebris, ſed ἐναρ. celebris ita, ut ſit virtute partum ac bene acquiſitum, honeſtis artibus, fortitudine, etiam bene conſtitutum, diſciplina, legibus; unde Sch. „*in* virtutis *nomine* glorioſum *imperium*“ et Stp. Th. „Herodi. l. 2. ἐνδ. κ. ἐν. ἀρχ. dicit *imperium glorioſum et commendabile* virtutis *ergo*“ e Bud. et Noſtro tantum, repetente L. Ern. Lat. Stp., nec mihi reperta voce, niſi ſemel de perſ. ap. Luc. 3, 307. l. 89. ὑπισχνεῖται, πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, *pollicetur*, (valde) beatum *me* futurum *et* virtutis *compotem*, ubi ambiguae eſt notionis, ſed ut aeque poſſit eſſe *illuſtris*, et de re et pallio ap. Palaeph., ubi Ind. non reddit ſevere, ſed „vocari ſic propter praeſtantiam coloris, purpurei ſcilicet“ unde tamen elicias vim univerſam pro *praeſtans* ſ. eximius; quo et redeat Bg., ut nec alienus eſt hic ſenſus ab h. l. et adiuncto ſubſt. ἀρχ., quod, de dignitate aut modo adminiſtrandi acceptum, variam praeſtantiam et eminentiam teneat; non variante Noſtro cum 2, 6, 10. m. ἐῤῥ. τὴν ἀρχ., niſi ordine et adiuncto adv., ut in ἄνωθ. cum 1, 7, 5. etiam tantum ordine et alio adiuncto ἀ. πρ. Mox ad v. περ. Leisn. in m. Ox. „Lycurg. p. 162. O. M. IV. 451. Vi. 213. 217.“ quorum Ind. R. Or. V. 8. nihil prodidit, ſed locum ex Obſ. Miſc. Amſt. V. 4. l. l. notaram et ipſe, ubi agitur de v. pro ſpernere ſ. negligere,

„δεῖν αἰσχρῶς ἐῤῥιμμένην. „ὥσπερ δὲ τὸ τοῖς τηλικούτοις ἐπιτολμᾷν p, οὐκ οὔσης εὐλόγου προφάσεως, προπετὲς „καὶ θρασὺ q, οὕτω καὶ τὸ προς„καλοῦντας r καὶ δεομένους

que turpiter abiectum, ne patiar iacere. Ut autem tantas res aggredi ſine probabili cauſa temeritas et audacia eſt; ita implorantibus et rogantibus ſegnem eſſe, ti-

p) Ita vet. At in vulg. τὸ τολμᾷν ἐπὶ τοῖς τηλικ. *Steph.* Quod dedimus, habent Mss. tres etiam, ſed alteram lect. τὸ τολμ. λ. A. B. Par. Ox. et Pat., quarum praeterea A. B. 1. L. B. 2. R. in extremo inf. μᾶν tenent ſine iota ſubſcr., v. N. q) In Ms. Ve. καὶ θρ. deeſt. *Zan.* Quae defuerint quoque in Ms. Ba., cum inde Mart. ſignarit modo haec „προφάσεως προπετὲς, οὕτω λ.“ v. N. Poſt θρ. autem colon in Stp. rel. r) Mss. tres τὸ εἰς τοὺς προσκαλοῦντας λ., ſed edd. B. 2. L. cum Par. tantum προσκαλ. una voce, v. N.

etiam Vig., ſed tantum e poſtr. pag., ap. Z. p. 273. m., ubi hinc „τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχ. μ. π. ἐῤῥ., *non* permittere, *ut* Romanum *imp.* proſtratum *iaceret*“ cf. Z. p. 637. b. Nr. 4. ſuper vi pr. περὶ, Ind. Xen. Bach. et Dem., cui add. 208, 25., (pro quo ſyn. l. 21. περιορᾷν) 259, 9. οὐ π. et 279, 10. μὴ π., et ib. adv. αἰσχρ. et R. Or. V. 4. et 7. Ant., in Bg. *abi.* nihil tenente G. Th. ſed me e Liv. 2, 27. e. non *eſſe* deſertam *omnino* rempublicam, *neque* proiectum *conſulare* imperium. *Se* unum *et* ſuae *et* Patrum *maieſtatis* vindicem *fore.*

τοῖς τηλ. ἐπιτ.) Illa edd. lectio τὸ τολμᾷν λ. eſt e gloſſa, cum librarius aliquis rectionem adiuvit, Ind. Sb. tantum hinc ferente formulam et v. ἐπ. cum dat. rei, ſed et cum acc. rei e Xiph., quocum acc. etiam modo notaram ex Ind. Dion. Caſ., dum Steph. Th. habet modo abſolute, et cum dat. rei, aliunde alioque ſenſu, it. cum dat. perſ. e Suid. 1, 838. i., ubi itidem eſt alia notione, pro inſidiari, ſ. aggredi aliquem nocendi cauſa; unde tamen ducetur univerſa vis Bg. e P., qua et reperi cum dat. rei ap. Ael. V. h., ubi v. et N., cf. Ind. Long. Mor., qui recte „i. q. ἐπιτιθέναι“ et Rsk. An. ad Gr. auct. V. 1.

οὐκ οὔσ.) Sch. partim e P. „εὐλ. *probabili*, minime levi, *occaſione*, πρ. *occaſione* ſ. *cauſa* min. levi“ forte in animo habens, ob abl. expreſſum, ſeverum *non* extante, *praeſente*; dum Bg. cum P. ponit ſyn. praepoſitionem, in qua ineſt negatio, ſed ſervat quoque adi., ab illo neglectum, pro reſolvendo per conditionalem participio, *ſi* ſ. *ubi* non *eſt* probabilis *cauſa*; nihil tenente Stp. Th., quam εὐλ. cum Bg., et πρ. cum εὐλ. 4, 1734. A. m. et E. aliunde, cf. Ind. Dem., ſed ſine Ind. Thuc. 218, 1. et Polb. 4, 4. e., pro quo ib. ſq. cap. ἀξίαν λόγου πρ., *ſatis* dignam *cauſam*, notante Leisn. ad m. Ox. „*citra* iuſtam *rationem*“ e P. partim.

προπ. κ. θρ.) In Ven. καὶ θρ. non legitur: tamen genuinum videtur, praeſertim cum et in altero membro duae voces, ἀνανδρ. et προδοσ. adſint. *Stroth.*

Cauſa haec rhetorica et a comparis concinnitate quanquam non firmiſſima, munitur hic tamen per criticam e conſenſu Ms. Ven. et P., quocum partim Sch. „πρ. *audax* facinus“ ſupplens ita in adi. neutro ſubſt. πρᾶγμα, quo et redit ratio Bg. in expreſſis adi. per ſubſt. cum Sch. in v. θρ., dum praeterea Bg. ſupplet v. ſubſt. e P. partim, ſed inde reddit plene Stp. Th. 3, 326. E. m. cum lect. alia illa „τὸ τολμᾷν ἐ. τ. τηλ.“ copulante Noſtro illa adi. iterum, ut 1, 8, 15. e., ſed alio ſexu, et in compari ad ſe referente infinitivum cum artic. τὸ ἐπ. et adi. cum artic. τὸ ὀκν. (quo de poſt,) ſed bina adi. πρ. κ. θρ. et phraſin cum duobus ſubſt. ἀνανδρ. λ.

„ὀκνηρὸν ἀνανδρείας f ἅμα καὶ „προδοσίας φέρει διαβολήν. | miditatis ſimul et proditionis affert crimen. Qua-

f) Ms. Ba. ἀνανδρίας v. N.

τὸ πρὸς καλ.) Ven. τὰ εἰς τοὺς προσκαλ. Definiri vix poteſt, utra lectio ſit vera. *Stroth.*

Veram lect. vulg. refert etiam P., cum Mss. novitas debeatur ingenio Gloſſatoris, qui, cum inveniſſet προσκαλ. una ſerie ſcriptum e more Codd., laborantem ita rectionem adiuvit addita pr. εἰς et praeterea artic. τοὺς, in quo dando aut demendo Gloſſator per totum librum veluti arbitrum agit, cum pr. εἰς cum ὀκν. non ſit iterum ap. Noſtrum, ſed modo πρὸς, ut nec act. προσκ., quanquam id ap. Dem. et Luc., cuius Ind. add. 1, 608. l. 72., etſi per ſe ab his ἅπαξ λεγομένοις contra lectionem nihil proficitur, cum Noſter potuerit variare, et pr. εἰς ſit ſyn., et diſerte ἐς ſyn. reperta cum adi. noſtro in Ind. Thuc. et R. Or. V. 7. Ant., ſed cum πρὸς modo ap. Plut. Hſ., unde ad aliam cauſam Var. L. venias, ut Gloſſator aliquis compararit aliorum uſum in ὀκν. cum εἰς, quod alter, non intelligens, pertinere ad πρὸς, ſeparatim ſcriptum, in textum receperit, relicto et vetere ſimul πρ., ſed in unam vocem cum καλ. iuncto, cf. de adi. ὀκν. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z., non deprehendente me id cum artic. pro ſubſt., ut per analog. Noſter finxerit tantum, reſpiciens in v. v. καλ. et δεομ. ad §. 3. m. et cap. pr. §. 11. e., ut Bg. manifeſto ad relatum pr. τὸ ἐπιτ., cum hic adi. per inf. reddat et adeo per v. ſubſt. et adi. ſexus maſc., in v. κ. ſecutus Lat. P., cf. Stp. Th. v. ὀκν. „— ἀνανδρίας — διαβ., ſegniorem *et* tardiorem *eſſe* in *ope* ferenda *iis*, qui *implorant* rogant *que*" e ſolo Noſtro et cum lect. alia, in ſubſt. per ι ſimplex, quam et Sch. in utr. ed. Bc. habet cum Lat. Bg. e P., (ap. G. Th. cum Gr. al. ſed „*imbellia*, ἀνανδρία") ſine monito quodam, forte ex Ind. Sb., ubi hinc, poſt alteram ſcripturam „rectius ἀνανδρίας" cum in textu retinuiſſet alteram per ει et ſine ſtellula, ignoratam Stp. Th., qui, non cum Lat. Bg., tantum affert per ι e Plat. et Dem., qui locus eſt 52, 13. ſine Ind., ubi etiam tantum per ſimpl. vocalem, in textu quoque, loco utr., ſed ut tamen ad 199, 6. V. 10. p. 417. e. Var. L. ſit per ει, quam et agnoſcit L. Ern., ut ſine Var. L. eſt illa per ι etiam ap. Luc. 1, 597. l. 23. cum Ind., it. ap. Dion. Caſ. 446, 27., ubi contra ſine V. L. per ει 473, 48., rurſus lect. variante ap. Poll. 3, 122. N. 46. it. 3, 137. N. 5. et 6, 134., ubi forma per diphth. pronunciatur „minus, aut minime forte in uſu eſſe" cum Mss. ibi dediſſent ει, quam ſane per Indd. non amplius reperi, ſed ſolam alteram ſine Var. L. ap. Dem. 566, 19. cum δειλία, it. in Ind. Thuc. R. Or. V. 4. Diod. S. e 2, 89. l. 82. et Xen. Pol. Z. ſ. de rep. Lac. τῆς ἀν. αἰτίαν ὑφεκτέον, etiam ſic ed. Mor., at Thiem. V. 2. p. 549. ſine V. L. τ. ἀνανδρείας, culpam *alienae* ignaviae *ſuſtineant*, (ubi fere ſyn. Noſtri διαβ.) ut maneat priſtina criſis, h. e. relinquendum, quod inveneris; cf. 1, 15, 5. e. 1, 7, 8. e. it. infra 2, 12, 4. m. et 4, 5, 6., dum Stp. Th. tacet ſubſt. πρ. tropicam hanc vim de eo, cum deferas aliquem nec iuves, ſed ſic quoque tradas alterius libidini ac poteſtati, aut in ea relinquas, deſerente Sch. etiam P. in „δ. *timiditatis* crimine *infame eſt*" ſed in φ. Bg. viciniore, cuius Lat. modo tenet Stp. Th., non et formulam, ſed G. Th., quanquam ſine explic., pro facere, ut dicamur proditores, rel., cf. ſine Ind. Dem. 1429, 3. 1451, 16.

„διὸ παρῆλθον, πευσόμενος 5. *propter prodii quaeſiturus ex*
„ὑμῶν [t], τίνα γνώμην ἔχοιτε [u], *vobis*, *quid animi habere-*
„καὶ πρακτέον ἡγεῖσθε, συμ- *tis*, *quidve faciendum putare-*
„βούλοις τὲ ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς *tis: conſultoresque vos et ſo-*
„χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώ- *cios adhibiturus ſuper hoc ne-*

t) Comma hic nobiscum etiam in B. 1. L. al. u) Sic etiam Ms. Ba., non id, quod Stp. malebat. *Mart.* Nec Mss. rel. variant, ſed Ing. ἔχετε, non item τί ſimul Stp. alterum, v. N. Tum mox poſt ἡγ. colon in Stp. et al.

διὸ) Vicine, per alium ordinem modo Bg. e P., (cf. 1, 8, 2. m.) it. in v. π., ap. G. Th. cum Gr. ſyn. παρεῖμι, nec tamen cum monito de oratore, ad dicendum et concionem accedente, ut et Stp. Th. modo notionem et Bg. Lat. tenet aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 99 e. Dem., cui add. 20, 14. 36, 13. 58, 7. 19. p. ſq. l. 10. 81, 20. 97, 13. 16., (pro quo παριέναι 95, 16., cf. Ind. it. εἰσελθεῖν 341, 8. et cum εἰς ὑμᾶς l. 17., cf. ſupra §. 3. i.) 106, 21. 169, 21. 178, 17. 192, 3. 232, 24. 285, 13. et ult. παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, it. 292, 7., ſed 299, 3. παρελθόντες ἐδημηγόρουν, it. 346, 19., at ἀναστὰς καὶ παρελθὼν 355, 11., it. 376, 17. et 27. παρελθὼν εἰς ὑμᾶς, (quae adiuncta Noſter hic omittit, variaturus cum §. 3.) 377, 3. p. ſq. l. 18. 421, 8. Xen. M. S. Bach. et Hell. Mor. Ael. V. h. Fi. The. Dion. Caſ. Dion. H. ed. Rs. V. 2. p. 829. l. 11., ad Luc. 1, 33. b. m. D'Orv. Ch. p. 256. m. Rs. ad Polb. p. 220. e. Loesn. Obſ. p. 61. e. 220. m. Krb. p. 237. e. cum Decr. R. p. I. p. 70. m. 276. Sed Sch. in „πευσ. *ſciſcitaturus* a *vobis*“ quoad Lat. propior ad P., quibus ad ſenſum par eſt Bg., ap. G. Th. Nr. 4. „*qu.* ἐκπυνθάνομαι, percontari, ſciſcitari, interrogare“ ſed ut et altera notio, pro *auditurus* ex *vobis*, aeque procedat, cf. Stp. Th. aliunde, qui et recte in v. cum gen. ſtatuit ellipſin praep., a Bg. ſtatim expletae.

τίνα γν. ἔχ.) Scribo ἔχετε, καὶ τί πρακτ. *Steph.* Rectius ἔχετε legi, cum e ſq. commate perſpicitur, tum e §. 8. e. *Sylb.* Parum abeſt, quin in Stp. et Sb. ſententiam abeam, qui malunt ἔχετε. *Stroth.*

E P. nihil liquet, primum hoc membrum plane omittente, ſed ut alterum tamen coniunctivo extulerit, ut Bg. utr., qui adeo ſervarit cum libris omnibus vulg. optat., in quo ſimul cum indicat. ἡγ. eſt enallage modi, non illa inſolita, cf. 1, 6, 8. e., tenente Sch. in v. ἔχ. „γν. *veſtra mens ſit*“ omiſſo ſic aliquo pron., *quid* aut *quae*, ubi Bg. ſyn. adhibet formulam aliam diverſorum caſuum e Plaut., cf. G. Th. in ſubſt. 350, 51., ubi deinde, ut et in v., non eſt formula ſevera, *quem* animum *haberetis*, et ipſa bona, nihil ferente Stp. Th., et Ind. Dem. tantum hoc in v., τίνα βούλησιν ἔχειν δοκεῖ, cf. tamen 18, 7. τὴν ὑπὲρ τοῦ πολέμου γνώμην τοιαύτην ἔχοντας, 41, 18. (pro quo l. 27. ταύτῃ χρησάμενος τῇ γν.) 44, 18. In ſecundo autem membro Sch. tantum in „πρ. *facto opus* eſſe *decernere*“ e P. fere, qui et praeiverit Stp. ad corrigendum in τί addendo pron., quod Bg. vel ſimiliter inde habet, vel de ſuo, ad perſpicuitatem quidem aptius, nec tamen intrudendum, cum debeat modo e pr. alius generis τίνα repeti; qualis brevitas et quaſi negligentia in ponendo uno tantum pron. interrog., et eodem opprimendo in ſq. membro communis eſt omnibus ſcriptoribus ac linguis, atque adeo etiam noſtrati, ut mirum

„των. τὸ γὰρ ἀποβησόμενον^x, 6. gotio. *Nam eventus, ſi*
„εἰ εὐτυχηθείη, κοινὴν ἐμοί τε *proſper fuerit, communem*
„καὶ ὑμῖν τὴν ἀπόλαυσιν παρ- *mihi et vobis utilitatem prae-*
„έξει. οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ *ſtabit. Non tenues autem*

x) Comma hic deeſt in Stp. rel. v. N.

ſit, quenquam hic haeſitaſſe, et Bg. in primis adiunxiſſe, cum de eius ratione in pr. τίνα, per neutrum iam coepta, id etiam ad ſecundum membrum conveniret; quanquam ille repetierit, quoniam in primo membro non ſolum ſtaret, ſed in regimine et cum gen. Poſt ἡγ. autem cum pr. παρηλθ. et cum partic. πευσ. cohaeret adhuc alterum quoque idem tempus χρησ., idque per copulam καὶ, ut commate tantum opus ſit, ubi Noſter non variat in τῶν κ. cum 2, 7, 13. e. (ſervante Bg. e P. articulum per pron. et ſubſt. Lat., etiam partim Sch. „κ. *rebus* his *conſtituendis*, toto *hoc* negotio") ſed cum 1, 8, 1., addendo hic ſubſt. κοιν. per copiam, quod P. neglexit, non item Sch. „κ. participibus *et* conſult. *uti* harum rerum" ſeverus etiam ſic in χρ., modo in Bg. *ſoc.* tenente G. Th. in adi. quidem Gr. n., quo Lat. et Stp. Th. affert aliunde, huc ſpectans ſine Vs., et obſervans etiam, Noſtrum copulare σ. et κ., ſed non indicato diſcrimine, quod eſt vocabuli formae ac generis, et quod *ſocius* etiam ad agendum vagatur, at *conſultor* tantum ad deliberandum, ut G. Th. pro ſubſt. „*ſocius*, — qui communi conſilio, lucro et damno, communi opera etc. rem aliquam aggreditur" unde in ſq. κοινὴν ἀπολ. π., cf. de κ. Ind. Dem., cui add. 232, 11., ſed 918, 15. τούτῳ χρώμενος κοινωνῷ λ.

τὸ γ. ἀποβ.) Poteſt εἰ in mediam coniectum eſſe orationem, ut Lat., et, ut P. hic in ſyn. fecit, in frontem enunciationis trahi; unde comma poſt ἀπ. valet, vel minus; opprimente P. τὸ ἀπ., quo particip. Noſter variat pro ſubſt. 1, 14, 12., ut cum Sb. Ind. Bg. melius, quam Sch. „*eventurum*" ignorante Stp. Th., etiam v. med. hoc ſenſu, cf. tamen Luc. 2, 675. l. 16. οἶσθα γάρ που τὸ ἀπ., noſti *enim* ſcilicet, *quid* futurum *ſit*, it. Diod. S. 1, 283. l. 33. ἀποθεωρούντων τὸ ἀπ. quorſum *res* evaſura *ſit*, L. N. T. et Heſ. cum Indd. Xen. M. S. et Bach. Aeſch. Fi. it. Ioſ. et R. Or. V. 7. Ant., ſed de act. V. 6. 8. And. Dem. et Thuc., ubi ſimilia Stp. τὰ ἀποβαίνοντα λ., non huc ſpectantis in Th. v. εὐτ., nec ad Lat. Bg. phraſin, cf. Ind. Sb. ſine Vs., et etiam aliunde, it. Thuc. Schol. Denique Sch., etiam deſerto P. „ἀπ. utilitatem *exhibebit*, π. *praebebit* mihi *util.*" quam formulam tenet G. Th. una cum Bg. per Gr. al. in ſubſt. e P., ſed per idem noſtrum in v., ubi Stp. Th. adhibet Bg. aliunde, non item in ἀπ., totam formulam, ex analog. factam, nec me tenente aliunde, qui adi. κοιν. propter adiunctos caſus ἐμ. τ. κ ὑμ. reſolvam in Lat. particulam *ſimul* ſ. *pariter*, cf. 1, 8 15. 1, 14, 5. e.

οὐ φ.) Reſpicit Noſter ad §. 3. i. ἀλόγου ἐλπίδος, hic per duo epitheta variando explicans, ubi Bg. e P. cum Sch. in φ., qui in v. καλ. mendum ed. P. ſervat, a Stp. in m. recte ſublatum, ſed in adi. κ. „ἐ. *leves* res *ſperatae*" non apte, cum h. l. proprie capiendum ſit de animi cogitatione, ſ. re, menti obverſante, ut cauſa, quae φ. dr., quoad eſt parva, et κ., quoad non firma et certa, copulante Noſtro vel ſic ſyn., cf. de φ Suid. Heſ. Thom. M. Moer. Tim. L. et Foeſ. it. Ind. Aeſch. Fi., at κ

„κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες [y],	*nec leves vocant ſpes, ſed*
„ἀλλ' ὅ τε [z] Ῥωμαίων δῆμος,	*cum populus Romanus, cui*
„ᾧ τὴν δεσποτείαν τῶν ἁπάν-	
„των ἔνειμαν θεοὶ καὶ τὴν βα-	*dominium in omnia et regnum*
„σιλείαν [a], ἥ τε ἀρχὴ, σαλεύου-	*tribuerunt dii, tum imperium*

y) Ms. Ba. punctum, it. mox poſt θεοὶ, male, cum a pr. καλ. pendeant omnia usque ad ἰδρ. z) Sic Ms. Ba. cum B. 1. nobiscum ſine commate interpoſito, cf. 2, 7, 4. m. a) Ms. Ba. ἁπάντων καὶ τὴν βασ. νεῖμαν θεοὶ. ἥ τε λ., ſed Ms. Vi. ἁπαντ. καὶ τὴν βασ. ἔνειμαν θεοὶ λ., v. N.

cum ſubſt. ἐλπ. v. in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 235. m. et Dion. H. S. T. 1., non tenente me aliunde φ. cum noſtro ſubſt., ut nec Stp. Th., qui nihil, quam „ap. Herodi. φαύλας ἐλπ. poſſumus reddere tenues ſpes, ſ. per ſing. tenuem ſpem, aut certe exiguam ſp. → κούφη ἐ. ſ. κοῦφαι ἐλ. levis ſpes, exigua ſpes, ſ. quae ex loci occaſione concipitur" hinc ſine Vs., in καλ. poſt P. Lat. cum Bg. etiam, nec tamen tropo remoto, pro invitare, allicere, impellere, nihil ferente G. Th., niſi epitheta cum ſubſt. ſine explic., huc ſpectante fortaſſis Rz. ad Luc. 2, 477. a N. 95., ubi Noſtrum nominat univerſe ſuper bonitate femin. adi. φ. contra Thom. M., quod v. et ap. Ael. V. h. it. Dion. H. l. l., ut κ. tropice de re ap. Heſd. et Abr. ad Aeſch. T. 1., neque formulam, ex analog. fictam, habente me aliunde in v. καλ. de ἐλπ., ubi Stp. Th. male comparabat Cic. *in* ſpem *vocare*, quod aliud prorſus, cf. 1, 9, 20. e. Caeterum ſeverior Bg., quam P., in non expleto pron. μὲ ſ. ἐμὲ ad v. καλ., contra mox in ſq. ὁ Ῥ. δ. deſerens P. ordinem Gr., ubi Noſter variat cum 2, 7, 9. τοῦ δ. Ῥωμ. per alium ordinem, ſed et hoc cap. cum §. 3. m. Ῥωμαῖοι ἐμὲ καλοῦσιν, qui verbi plur. repetendus eſt e pr. ad ſqq. duo ſubſt. ὁ δημ. et ἡ ἀρχ. ſing. numeri, aut e verbo plur. ſingularis καλεῖ, per ſyntheſin.

ᾧ τὴν δ.) Sic loquitur Niger, ut qui eſſet ſenatorii ordinis, et conſequenter militaris Ariſtocratiae hoſtis. *Leisn.*

Qui ad 2, 6, 21. appellarat militarem democratiam; Noſtro ad populum referente imperium, et poteſtatem imperatoriae dignitatis concedendae transferendaeque, iterum, ſed cum variatione, 4, 15, 18. 7, 7, 12. 8, 7, 11.; hic ut τὴν δεσπ. de poteſtate capere videatur, ut eo Lat. ſtatim reddit P., at τὴν βασ. de dignitate imperatoria, quocum mox per ἡ ἀρ. variat, copiam ſic in vicinia adhibens, ſed τῶν ἁπ. iterum anguſto ſenſu, de omnibus rebus, quae ad civitatem terramque Romanorum pertinent; ubi P. explebat ſubſt. πραγμάτων, retinente Bg. tantum Lat. et ordinem alium in v. ἐν. reiecto ad extremam enunciationem, qui ordo eſt Gloſſatoris in Mss., rectionem adiuturi, cum Noſter et alibi ponat verbum intra ſubſt. duo, et hic laevitatem ea ratione tenuerit, ſed librarius ſua collocatione hiatum, et poëtici quid in v. νεῖμαν ſine augmento, quod tamen potius alius poſt illum corruperit e vulg., per lapſum omiſſa vocali; Bg. praeterea aſſumente praep. in gen. δ. τῶν ἁπ., e Stp. m., ſecus ac P., qui contra τὴν βασ. oppreſſit, G. Th. v. *domin.* cum Gr. n. non tenente cum praep., ſed cum gen. *rerum*, nec v. *regnum* noſtra notione, cf. Ind. Flor. et Iuſt., ſed Stp. Th. modo ſyn. Luc. τὴν τῶν ὅλων δεσπ., cf. Poll. 8, 84. cum N. 82.

„σα καὶ παρὰ μηδενί πω βε-
„βαίως ἱδρυμένη. ὅθεν ἡμῖν [b]
„καὶ τὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀσφα-
„λὲς ἔκ τε [c] τῆς τῶν καλούντων
„γνώμης, καὶ ἐκ τοῦ μηδένα

fluctuans et apud neminem adhuc firmiter fundatum. 7. *Unde nobis aggrediendi ſecuritas tam ex implorantium voluntate, quam ex eo, quod*

b) Al. ὑμῖν. *Leisn.* ἡμ. in Ms. Ba. it. edd. A. al., etiam Sb., at ὑμ. in Stp. ſel. et tacite Mss. Ve. et Vi., v. N. c) Ms. Ba. ἐκ τοῦ τῆς λ. mendoſe, ut τῶν omiſſum in B. 2. L. et Pat.

ἱδρυμ.) neque cuiquam firmiter innixum, neque a quoquam firmiter ſuſtentatum. ἱδρυθῆναι, ut Lat. *ſedere*, perpetuitatem, firmitatem, notat. Sic Plin. Pan. 10, (6.) *quum Nerva abunde expertus eſſet*, quam *bene humeris tuis* ſederet *imperium*, i. e. quam bene humeris tuis inniteretur, quam bene a te ſuſtentaretur. Herodi. 3, 12, 15. τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, firmato imperio et conſtabilito. *Leisn.*

Noſter in metaphora, coepta e navigio in mari per σαλ., perſiſtit cum rel., innuens, tropo remoto, dignitatem imperatoris, poſt Marcum tributam iam tribus aliis deinceps, neque in Commodo, neque in Pertinace diutius manſiſſe ac tuto, neque in Iuliano, huius temporis imperatore, diu fore ac perpetuo; ubi P. liberior in addito ad ἀρχ. pron. *ipſum*, et adv. temporis *adhuc* ad σαλ., dum id Bg. rectius ſervat ſuo loco poſt negat., cf. 1, 9, 21., ubi et ſtare ſolet Lat. *dum* ſyn., a G. Th. per Bg. explicatum; huc ſpectante Stp. Th. tantum ſic 3, 739. C. „metaph. ἀ. σαλεύουσα ap. Herodi., quod veluti exponens ſubiungit καὶ — ἱδρ. (ſine Vs., ſed 1, 1092. F. e. omiſſo πὼ ſub) ἱδ. firmor et quaſi in *firma* ſede *collocor*“ cum P., e quo veluti notionem conſtituens, peccat ſic, quod ſecundariam notionem figit in ipſo verbo, quae demum eſt in diſerte addito adv. βεβ. (ubi Sch. „firmiter munire imperium“) cum, tropo remoto, nihil hic ſit, quam *eſſe* et *traditum eſſe*, (non explicante G. Th. formulam Bg. *imp. — fund.*) ut in v. σαλ. tantum ineſt notio motus ſ. mutationis, quo v. Noſter ex analog. variarit cum 1, 4, 1. κυμαιν., nihil ferente G. Th. in Bg., quam Gr. n.

ὅθεν ἡμῖν) Vulg. ὑμῖν male. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., qui clare primae perſ. pronomen oſtendit, ut P. oblique, omiſſo pron., in verbo eiusdem perſ., quam in pron. et nos cum Ms. Ba. et edd. quibusdam dedimus, quia vulg. ὑμ. Stp. (qui tamen in m. P. reddit ἡμ.) ad exercitum pertinet ſolum, quo de nondum conſtabat Nigro, an in partem rei eſſet venturus, ſed noſtrum ἡμ., ſive pro ἐμοὶ, ſive proprie ſumtum, mihi, Nigro, et vobis, militibus, ſemper eſt aptius perſonae dicentis, quum pergat ſic de ſuo inſtituto Niger, aut etiam ſimul de ſocietate et auxilio militum, quas res Niger elicere potuit ſane per cauſas adiunctas. Sed Bg. e P. opprimit καὶ pro *etiam*, i. praeterea, Noſtro poſitum poſt ὅθ. quoque ſupra 1, 14, 10., ſed hic interiecta ἡμ. voce una per variationem, ponente Sch. in ἐπ. locum ſine Vs. ſub „molitio, conſilium rei tentatae, — ἀ. *tuta* certitudo *propoſiti*“ partim e P., ubi Bg. alterum ſubſt. mutat in ſyn. gerund., tenente Stp. Th. aliunde ſubſt. ἐπ. et τὸ ἀ. pro ἡ ἀσφάλεια, (cf. Ind. Luc.) ſed non Noſtri formulam, ex analog. factam. In ſq. τῆς τ. κ. γν. reſpicit Noſter ad 2, 7, 9. i., ſed ad 2, 6, 22. m. in εἰν.

„εἶναι, τὸν ἀνθεστῶτα, μηδὲ[d] „κωλύοντα, ὑπάρξει. καὶ γὰρ 8. „οἱ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλοντές[e] „φασι, μηδὲ[f] τοὺς στρατιώτας, „οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων „ἀπέδοντο, πιστοὺς εἶναι φρου„ροὺς ὑπηρέτας[g], μηδὲ πληρώ-

nemo ſit, qui obſtet aut impediat, exiſtet. Etenim illarum rerum nuncii affirmant, nec milites, qui imperium ipſi pecunia vendidérunt, fidos eſſe cuſtodes aut miniſtros, cum nec impleve-

d) Ms. Ba. μὴ δὲ diviſum, ut alibi et hic A. al. e) Poſt ἀγγ. in edd. comma, ſed nullum poſt φασὶ, quod et cum accentu in edd. omnibus, et tacite in Mss. f) μὴ δὲ iterum in Ms. Ba. et edd. A. al. g) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel., v. N.

τὸν κωλ., per copiam hic adiungens ἀνθ., ubi Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., ubi nec formula v. ὑπ. cum ἐκ, per quam variat Noſter cum 1, 4, 5. in praep. pro παρὰ, ubi Bg. pro eſſe aut oriri iterum, ſed Sch. „ὑπ. ὑμῖν τοῦτο ἐκ τούτου, *conſequemini*, ſ. *habebitis* hoc *inde*" nihil praebentibus Indd. in formulam, ut forte ſit e Lat.

οἱ τὰ ἐκ.) Severior Bg. partim, quam P., formulam articuli cum adv. mutat in adi. ſ. pron. merum, expleto ſubſt. πράγματα, et adv., accepto haud dubie pro ἐκεῖ et *illic*, in loco, cuius de notione dubius Sch. in adv. „*quae* illinc *ſunt*, (in art.) *quae* ibi *aguntur*" utrinque ſupplens particip. aptum, ὄντα et γενόμενα ſ. πεπραγμένα, tenente Stp. Th. notionem poſtr. adv. modo e Greg., ut tamen eiusdem locus in pr. ſub *illinc* e Thuc. etiam huc pertineat, ſine Ind. 573, 72., cf. Dem. 344, 22. τῶν ἐκ. ἀπαγγελλόντων, vulgari notione; Noſtro variante cum 1, 6, 14. τῶν ἐκεῖσε per adv. ſyn., et e contextu Romam cogitante, cf. 2, 7, 9. i. et §. ſq., it. in ſq. Praetorianos, cf. 2, 6, 7., ut in αὐτῷ principem perſ. abſentem, ut et mox in ἐκείνου, Iulianum, non nominatum toto hoc cap., ſed modo 2, 7, 9., ubi Sch. deſérit P. cum Bg. in „ἀπ. vendiderant *ipſi* imp. *pec.*" huc ſpectante Stp. *Th.* 1, 993. B. ſine Vs. ſub Lat. Bg., ap. G. *Th.* cum Gr. n., in quo vix med. vim hic ſuſtineam cum dat. perſ. ἀ., ſed ſemper notionem principem pro dare ſ. tradere, ſ. reddere, ut Noſter reſpexerit 2, 6, 7. ἐγχειρίζειν, non aliunde Stp. Th. ferente cum ſubſt. χρ., cf. tamen Ind. Dem. Fi. The. Xen. M. S. cum N. Ruhnk. et Valck. ad 2, 5, 5., it. Bach. Polb. cum N. T. 3. p. 531. m. Ael. V. h. cum N. ad 11, 9. p. 699. N. 16., ubi et 6, 11. proprie ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχ., reddere *ſe* civibus *imperium*, Loesn. Obſ. et L. N. T., quorum Schw. huc cogitat ſine Vs., Heſ. 1, 431. e. 460. i. et Suid. 1, 251. m. 273. m. Denique variabatur in ἀγγ. ſimpl. cum compoſ. 2, 7, 9. i. et cum §. ſq. δηλ.

φρουρ. ὑπ.) Vel φρ. καὶ ὑπ., vel φρουρᾶς ὑπ. ſcribendum puto. *Steph.* Stp. ſupplet καὶ, Bg. ἢ. *Leisn.*

Ad m. Ms. Bg., inſerens ſtatim in textu Ox. ἢ rubra alaba, repetentibus illa Stp. tum Ox. N., tum Lugd. N., it. Sch. in φρ., qui in ὑπ. „φ. miniſtros *cuſtodes*" forte tolerans φρ. ſubſt. cum ὑπ. ſubſt. alio pro adi. et *miniſtros cuſtodientes*, ſ. ad cuſtodiam et cuſtodiendum imperatorem comparatos, cum alii miniſtri in aula aliis rebus inſerviant; omit-

„σαντος ἐκείνου, ἃ ὑπέσχετο. „τίνα τοίνυν ἔχετε γνώμην, δη- „λώσατε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως τὸ ϛρατιωτικὸν πᾶν καὶ τὸ συνειλεγμένον πλῆθος αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε, καὶ Σεβαϛὸν προσηγόρευσε h· τήν τε βασίλειον

rit *ipſe*, *quae promiſerat.* *Quae igitur ſit mens veſtra*,
9. *oſtendite.* Talia quaedam locutum ſtatim et militaris et omnis collecta multitudo imperatorem declaravit et Auguſtum ſalutavit, impe-
10. ratoriaque purpura in-

h) Hoc colon Stp. rel., pro puncto al. et commate B. 1. et Ms. Bg.

tente utr. P., nec reſtituente Stp. in m., nec in Th. quid tenente, ſed Sb. Ind. v. φ. ſervante ſine Vs., ut ἢ facilius ob ſq. υ exciderit, quam καὶ, quod et ipſum Bg. ſecutus eſſe poſſit, cum alibi per Lat. illud reddat, reſpiciens fortaſſis copulata Cic. ap. G. Th. 289, 51. et 66. miniſtri *ac* ſatellites *cupiditatum*, pro quibus inverſo Noſter ordine iunxerit vocabulum formae et generis; ſed ut nondum deſeram vulg. Mox Noſter variat cum pr. ἀ. in ἐκ., (unde Bg. per Lat. idem) it. cum 2, 7, 2. et 9. e., ponens hic v. ſimpl. cum formula, ubi Kypk. 1, 20. i. „cum *ille* promiſſis *non* ſatis *faceret*" reſolvente etiam P. gen. conſq., ſed per ſyn. particulam, quem Bg. ſequitur in tota enunciatione ſq., praeter ordinem ſeverum in τοιν., mutato v. privo ἐχ. in formulam ſyn. per v. ſubſt., ſed pron. affini ſumto, pro *quae ſit* vobis *mens*, variante Noſtro cum §. 5. tantum nulla temporum conſecutione ſ. modo verbi, (v. ad Luc. 1, 802. N. 87. et 2, 572. N. 1.) it. ordine alio enunciationum. Sed ſumentibus aor. δηλ. pro praeſ. cum Bg. e P. (hic pro ſignificare quid praeſentem et ore,) non opus erit coniicere fut. δηλώσετε. Caeterum Hoog. ad Vig. p. 338. b. ſic. „Herodianus, ubi praemiſerat accuſativum cum inf., mox in ſq. membro ſubiicit genitivum cum participio, l. 2. c. 8. καὶ — ἀγγέλλοντες φασὶ, μ. τ. ϛρ., — ὑπ., *nam*, qui *inde* nuncii *huc* veniunt, *aiunt*, neque *milites*, qui *illi* argento *imperium* tradiderant, *ſatis* ipſi *fidos* eſſe *praeſidiarios*, neque *illum*, quae *pollicitus* erat, *praeſtitiſſe.* Ubi, πληρ. ἐκείνου pro ἐκεῖνον πληρῶσαι" quo tamen non opus eſt, ſi cum Bg. gen. conſq. per ſe ſumatur et reſolvatur, ut per ſe ſumendus eſt inf. cum acc., a pr. v. φ. pendens, nec ad ſe referuntur neg. utr. μηδὲ, quanquam eodem ſenſu capiendae et pro *non etiam*, aut *ne quidem.*

εἰπ. αὐτ.) Bg. opprimit pron. e P., unde ſq. adv. εὐθ. per ſyn. reſtituimus ſtatim, ſeverius ordinem Gr. ſervante P., quam Bg., qui fere ut 1, 4, 19. verſatur, adi. π. ad ſq. membrum reiecto, et aſſumta diſtributiva copula, reddente P. e §. 1., neglecto σ., ubi Sch. plane cum Bg., cuius Lat. ap. G. Th. cum ſyn. συλλελεγμ., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 97, 29. et Ind. Dem. v. e., cui add. 533, 15. τὸν ὄχλον συνειλ., variante Noſtro cum 2, 6, 16. αὐτ. ἀναγ. per v. ſyn., it. cum 2, 2, 21. e. Σεβ. ἀναγορ. et ib. §. ſq. Σεβ. προσειπ., it. cum 2, 3, 6. σεβάσμιον καὶ βασιλέα προςηγορ., quam brevitatem in uno verbo tantum ſequitur hic P., quocum Bg., loco ſupplendi pron. αὐτὸν, praecedentem gen. conſq. mutat in acc., oppreſſo tamen illius membri pron. αὐτ., nihil tenente Stp. Th.

πορφύραν περιβαλόντες[i], καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς καὶ[k] αὐτοσχεδίου παρασκευῆς ἀθροίσαντες, καὶ προπομ-

dutum, caeteris etiam omnibus ad auguſtum honorem extemporali apparatu congeſtis, praecedente in pom-

i) Ms. Ba. ἐπιβαλ. v. N. k) Ms. Ba. τιμῆς ἐξ αὐτ. π. uti Stp. malebat. *Mart.* etiam Mss. rel., ſed edd. Ing. τιμῆς καὶ ἐξ αὐτ. v. N.

in v. ἀνειπ. et προσηγ., quod utr. ad remp. Rom. Noſter accommodavit, cf. Thom. M. p. 68. et ad 1, 1, 7. Exc. e.

τήν τε βασ.) Ms. aliud compoſ., ut alibi, hic eſt e gloſſa per comparationem illius 6, 8, 10. e., dum Sch. in π. „αὐτὸν, *induto* eo *purpura*“ praeter paſſ. Lat. e P., ut Bg., ſupplet recte pron. caſum quartum exquiſitum pro dat., nihil habente Stp. Th., cf. Ael. V. h. cum L. N. T., in primis Krb., quorum Schw. tacet hinc ad Io. 19, 2., variante Noſtro in adi. β. cum 1, 16, 8: m.

τὰ λ. τῆς σ. τ.) Proprie honos eſt, ſolis diis, deinde quoque regibus debitus, nemini vero ſubditorum. *Stroth.*

Hic in σεβ. τ. et honore externo, qui exhibetur imperatori electo, et Auguſto appellato, τὰ λοιπὰ, ſcil. μέρη, χρήματα, ſ. potius σύμβολα, cum a veſtitu diſtinguantur, intellexerim ornamenta quaedam aurea capitis, colli, pectoris, it. vexilla cum orbibus imperatoriis, et virgas laureatas, cf. 2, 1, 5, etiam ipſum ignem, qui mox nominatur, Bg. reddente καὶ, ut alibi, ob particip. ἀθρ. paſſ. formam, ſed libere iterum aſſumente adv. πάντα, et praeterea praep., partim e Stp. m., ubi Sch., deſerto P., in „σ. honoris, *auguſtos* imperatores *decentis*, λ. cum gen. τ. reliqua *honorum*“ pro caſu eodem, τὴν λοιπὴν σεβ. τιμὴν, quae figura tamen redit tandem ad ellipſin propoſitam, potiorem illam hic ob ſq. v. ἀθρ., vertente Stp. Th. in adi. hinc ſine numeris „σεβάσμιος τιμὴ, Bud. *auguſta dignitas*, i. e. imperatoria“ cf. 1, 1, 7. et 5, 6, 20. τῆς βασιλείας σύμβολα, it. 1, 8, 7.

καὶ αὐτοσχ.) *Scribo* ἐξ αὐτ. π. *Steph.* Cod. ἐξ αὐτ. recte. Scilicet inſignibus imperatoriis eum exornabant, non iis quidem ordinariis, ſed confeſtim ab ipſis confectis paratisque. *Stroth.*

Legit igitur Bg. cum Stp. ἐξ αὐτ. „Leisn. ad Ms. Bg., ſed Sch. ἀθρ.“ λοιπὰ, conquiſitis *reliquis*, (cum P. fere, ſed in αὐτ. partim) ex *tempore* conquiſito *apparatu*. Stp. ſupplet ἐξ“ non recte Stephanum capiens, ut nec Ing. editor, ſervato καὶ, pro quo Stp. volebat ἐξ, ut ſane καὶ Mss. omittunt, ſaepe corruptum, nec difficulter ex illa Mss. praep.; ut prope illuc inclinem et ipſe, cum et P., (e quo Stp. tacite correxerit,) in ſuo videatur ſic habuiſſe, libere tantum addito adv. aliquo, etſi nunc toleravi, cum nec Sb. per Ind. quid tentarit, nec Rsk., et quoque; καὶ ſervato, ille gen. ἀ. π. a pr. τὰ λ. pendere queat, tacente Stp. Th. cum Bg. Lat. in ſubſt. et adi., quod Strothus recte intellexit, ut, cum ipſa imperatoris inſignia Romae eſſent cum Iuliano, milites hic alia ſubito ſimilia congeſſerint, cf. 7, 6, 3. ſq., ubi et ſatellitum ſpecies memoratur, nec ab h. l. aliena, ut et cuſtodiam addiderint Nigro aliquam. Caeterum Bg. Lat. compoſ. in v. ἀθρ. ducit fere e P., (ap. G. Th. cum συναθροιζ., etiam ap. Stp. Th. aliunde,) ſed in ſq. membro iterum καὶ pro *etiam* ſ. praeterea omittit, ſecus ac P., e quo olim reſtituetur, va-

πεύοντος τοῦ πυρὸς, εἴς τε τὰ ἱερὰ τῆς Ἀντιοχείας τὸν Νίγρον ἄγουσι[l], καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ[m] οἰκίαν καθιστᾶσιν[n]; οὐκέτι αὐτὴν ἰδιωτικὴν, ἀλλὰ βασίλειον αὐλὴν νομίζοντες, πᾶσι κοσμήσαντες ἔξωθεν βασιλι-

pa\ igni, primum in templa Antiochiae Nigrum deducunt, deinde in aedibus ſuis collocant, non amplius eas pro privatis, ſed pro imperatoria aula habentes, omnibus ornantes extra

l) In Ms. Ba. colon, ut punctum in B. 2. m) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ, v. N. n) In Ms. Ba. verba οὐκ. — νομιζ. ſtant colis incluſa. *Mart.* ut poſt καθις. punctum in B. 2. R. al., colon in Stp. rel., ſed comma in A. al. cum Ms. Bg., propter quod et numerum novae §. reiecimus.

riante Noſtro cum 2, 3, 5., omiſſo perſ. pron. gen. αὐτοῦ ob gen. rel., iam praeſentes.

εἴς τε) Quae hic a Noſtro narrantur, firmant illa nobis propoſita ad §. 1. ſuper praeſidis Syriae habitatione; ubi Bg. liberius, fere cum P., τὲ — καὶ reddit, ex eodemque, quanquam per ſeverius tempus, v. ἀγ., plane cum S h., ordinem in εἰς deferens, a P. ſervatum aliquo pacto, variante Noſtro pro compoſ. ἀναγ. 2, 6, 7. e. per ſimpl., quod Stp. Th. habet quidem in v. i. cum Lat. Bg., nec tamen honorifica notione iſta, qua de cf. L. N. T. Schw. et Fi., Ind. Thuc. Schol. R. Or. V. 8. And. et cum εἰς τ. i. V. 7. ſſ.

εἰς τὴν ἑ.) Mss. aliud pron. alibi iam vidimus, hic e gloſſa ortum, cum et P. cum Ms. Ven. in vulg. maneat, et ipſo recto, quanquam non hic ſtante cum verbo, quod actum indicet ipſius perſ., quae inducitur, ſicut et Lat. ſubinde miſcetur, ubi Sch. „*deducunt*, conſtituunt *eum* in *domum*" praeter expletum recte pron. αὐτὸν, notionem priorem e P. ducens, quae tractata a Kypk. 2, 84. e., (aliorſum tendentibus L. N. T. Fi. et Kr., forte rectius, ob ſq. ἦγον, ſed Schw. fluctuante, cum in v. i. habeat „ſalvum perductum quaſi colloco in aliquo loco" at in N. hinc „*Nigrum* milites *e* templis *deductum* domum *deducunt*") nec repetita in L. Ern. e Stp. Th. 1, 1767. F. in loco ſimili „Plut. κ. πρὸς τὴν οἰκ. τὸν ἄνθρωπον, ſiſtere, deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare" ut ſufficiat hoc Bg. Lat., in primis, cum ap. Plut., v. Kypk. l. l., praecedat παραπέμψαι, quod reſpondet Noſtri pr. ἀγ., ut in καθ. variatur cum 2, 3, 1. ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑςίᾳ, quae verba, tropo remoto, ſunt i. q. noſtratium *in ſein* Haus *bringen*, ductum aliquem comitatumque ad domum, ibi relinquere, ſinere ibi ſtare ac manere, et phyſice proprieque ſiſtere interdum, ut in lectica, cf. G. Th. 1013, 100. „*in* aedibus *ſuis* aliquem *collocare*, i. reſtituere."

ἰδιωτ) Brevitatem P. ſeveritate Bg. reſtituit, niſi quod ad v. νομ. formulam adhibet ſyn., dum in οἰκ. ἰδ. Noſter cogitat privatam domum civis Antiochenſis, in qua hoſpes habitarat Niger ante ſub imperatore, a quo miſſus erat, cui qui ſubſunt, privati et ipſi dicuntur, cum nunc, ipſe delectus imperator, non amplius habitus ſit privatus cum domo ſua, quae a domino quaſi aliquo dignitatem accipere debuit.

πᾶσι κοσμ.) An et ſtatua in faſtigio? quem in domibus Auguſtis morem

κοῖς συμβόλοις. ἐπὶ τούτοις 11. imperatoriis inſignibus. δὴ ὁ Νίγρος πάνυ τὴν ψυχὴν His ſcilicet rebus Niger valde ηὐφραίνετο [o], ὠχυρῶσθαί τε [p] laeto erat animo, ſtabilitum

o) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum B. 2. p) Ms. Ba. τὸ cum acc. cf. 2, 6, 4. πρεσβ.

fuſe explicat Salm. ad Spart. Nigr. c. 12. (T. 1. p. 675.) *Boeck.* Cùm Caeſaribus tanquam diis multa decreta eſſent, ipſorum quoque aedium faſtigia eodem modo ornari coeperunt, quo ſolebant deorum templa. ἦν γάρ τι, inquit Plut., τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον, ὡς ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. Illa autem ἀκρωτήρια faſtigiis erant impoſita, ipſa vero faſtigia ἀετώματα et ἀετοὶ dicebantur. Inde illud Ariſtoph. ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν, ducta ab expanſis alis ſimilitudine. Sed hoc obiter. *Oxon.* Editor Britannus per συμβ. intelligit ornamenta, quae faſtigiis aedium imperatoriarum non ſecus addebantur, ac deorum templis, v. Beger. Spicil. Antiq. p. 6. Ern. Cl. Cic. et Geſn. Th. v. *faſtig.* et Schwarz. ad Plin. Pan. p. 242. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. eundem Schw. notarat „p. 54. Murat. Inſcr. T. 2. p. 618. Pind. Ol. od. 13. ἐπ. κωλ. ια. p. 142. et Schol. p. 89. b. Paſchal. de cor. p. 6. Lakem. p. 165. Forte huc reſpicit Hom. Ἰλ. ά, 39. Ariſt. Av. 1110. Galen. 3. hypomn. in Hippocr. π. ἄρθρων, Philander in Vitruv. 4, 7. Gloſſ. Cyr. ἀέτωμα, *faſtigium*, Pauſ. 5. 10. Poll. 7, 119. Heſ. v. ἐρεψομ. Harpocr. v. ἀετὸς et Suid. v. ἀετωμ.“ Illa Oxon. hauſta ſunt e Salm. l. l., p. 678. maxime, ubi agit de faſtigio, quo de cf. ad Cic. Phil. 2, 43. et Caſ. ad Suet. Caeſ. 81. Apud Spart. quidem agitur de domo Nigri, quae Romae fuit, cum hic ſermo ſit de Antiochia et domo adhuc privata, cuius faſtigio milites addere potuere ornamenta, ſed forte et alia in externis aedibus inſignia imperatoria, a me non definienda, cf. 2, 3, 5. e., quocum Noſter non variat, copulans idem diverſorum temporum particip., praeſ. cum aor. 1., et ſine copula, quam rem P. libere mutat, cum poſtr. κ. reſolvi liceat per particulam *poſtquam*, vel *quia*, ut extr. contineat cauſam pr. νομ., ſuoque tempore ſumatur, quanquam a Bg. per praeſ. redditum.

ἐπὶ τ.) Bg. e P. tum in δὴ, (pro quo Leisn. in m. Bc. 2. *ergo* poſuit, de noſtra ſententia) tum opprimens praep. cum v. ηὐφ., ſed explens ſubſt. πράγμασι de ſuo, ſecus ac Sch. „ἐ. τ. *ſuper* illis *laetus*, ηὐφ. laetus *erat* animo *bis*“ formulam v. paſſ. cum acc. rei elliptico melius tantum in abl. ſubſt. mutans, cum Bg. et adi. accommodet eidem abl., ignorante Stp. Th. cum illam formulam, tum augmentum, quo variatur hic cum nullo 2, 4, 8. εὐφρ., ſuper augm. quidem, quoad noſtrum verbum, nihil tenente ſimul Fi. ad Well. p. 175. e., ſed ſine Vs. huc ſpectante Rz. ad Luc. 2, 486. b. N. 37. e., tum promiſcue dici εὐφρ. et ηὐφρ. ib. p. 499. N. 67., cf. 3, 68. b. e., quanquam εὐ frequentius, ib. p. 449. N. 55. et Fi. The. p. 20. b, m. Ind. Xen. Cyr. Z. ηὐφρ., ſed εὐφρ. Ael. V. h. ex 10, 9. i. cum L. N. T. ex Act., ſed modo act. cum τὴν ψυχ. et praep. ἐκ Ael. V. h., ut cum alio acc. rei Abr. Lect. Ar., Noſtro ad analog. fortaſſis tantum iungente τ. ψ. cum paſſ., quod, praeter illa ad 2, 7, 16. e., repertum cum pr. ἐπὶ ap. R. Or. V. 4., cum διὰ Xen. Bach. Z., ubi et cum ἐν, ut in L. N. T. Krb., ſed cum nominativo particip. ap. Soph. Ai.,

αὑτῷ q τὰ τῆς ἀρχῆς ἡγεῖτο r, διά τε τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν σπου-

que ſibi imperium arbitrabatur, cum propter Romanorum voluntatem, tum propter ho-

q) Sic Stp. rel., pro A. al. ἁ. per lenem, qui et in Ms. Ba. cum Vi., ſed ἑαυτῷ ſola Bc. 2. v. N. r) Comma hoc in edd, omnibus, etiam in Ms. Bg., et tacite etiam in Mss. ſ) Sic per lenem omnes edd., etiam Mss. tacite, v. N.

ſed abſolute Ind. Hom. et Luc., cf. Ammon., reddente Bg. adv. π. plane cum Sch., omiſſum a P.

ὠχυρ.) Artic. aſperum pron. ſequitur Bg. e P. ob v. ἡγ., quem deſerit in rel., tum in v. ὠχ., de more ponens particip. ſine inf. v. ſubſt., tum in formula artic. cum gen., dans modo ſenſum, ubi ellipſin monſtrat Sch. „res *imperii*“ cf. 2, 4, 15., ad quorum analogiam hic ſcriptum ſit cum variatione pro mero accuſ. ἀρχ. §. 8., ignorante Stp. Th. etiam auctorem v. ὀχ. et Lat. Bg., cf. phyſice de act. Ind. Dion. H. S. T. 1, et de paſſ. Ael. V. h. Aeſch. Fi. et Luc. it. Heſ. 2, 831. i. 1600. e. ſine N., ubi et ſyn. ἐχυρ. cum Suid. et Abr. Dl. Th., non reperta formula Noſtri, ſed modo affini ἐν ἐχυρῷ ἔχειν τὴν βασιλείαν ap. Sb. Ind., ut ex analog. etiam modo ſcripſerit Noſter, et maxime e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. „ſtabile facere, firmare, Plaut. — regi — *regnum* ſtabilivit *ſuum*, (it. cum Gr. n.) imperium *munire*, i. firmare vim dominationis, (ſ. dignitatem, ut h. l., cf. Ind. Corn. N. v. utr., it.) *firmare — imperium.*“

διά τε) Variante Noſtro in τ. τ. Ῥ. γν. cum 2, 7, 9. i. τῆς τοῦ δημ. Ῥωμ. γν., Sch. in „σπ. ſtudia *aliquorum* erga *ipſum*“ praeter plur. P., ſumit rectionem ſubſt. σπ. cum pr. περὶ, dum Bg vertit, quaſi ſit in Gr. τὴν σπ. τῶν ἀνθρ. περὶ αὐτ., ſuppleto particip. ὄντων, ac libere reddita praep., quam Noſter in Sch. notione 1, 10, 10. τὴν περὶ αὐτὸν τῶν δορυφόρων εὔνοιαν, variando in ſubſt. εὐν. pro noſtro hic, poſuit etiam ante gen. ſubiecti ſ. concreti cum τῶν artic., quem alibi ante praep. locat, v. c. τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν λ. 2, 7, 9. m. 1, 2, 5. e. 1, 6, 22. 3, 5, 9. m. 3, 12, 19. 4, 11, 9., ad quam rationem e Sch. ſenſu hic ſcribendum fuit τὴν τῶν περὶ αὐτὸν σπουδὴν ἀνθρώπων, quae, ſimillima illis membri pr. τὴν τῶν Ῥ. γν., diſplicuerint Noſtro propter interiectum ſubſt. σπ., ubi Bg. ratio pertinet ad ſolos milites et exercitum, ad ſummum etiam ad cives Antiochiae, cum Noſter §. ſq. oſtendat, alios praeterea faviſſe Nigro, qui et iam ſupra a militibus diſtincti 2, 7, 10. e. τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις, quo reſpiciens P., hic quoque expleverit pron. ſ. adi. ἑτέρων ſ. ἄλλων, quo ſupplemento non opus habet Bg., cuius tamen ordo videtur mihi turbatior, ut manſerim cum Sch. in his ſeveris, nec repetita cum Bg. praepoſitione, quae et ap. Lat. ſaepe in fronte enunciationum duarum eſt, per copulativas iunctarum, *propter* et *Rom.* vol., *et* in *ſe* ſtudium *hominum*, qui ſane e ſq. ſunt coërcendi ad orientales, cf. l. l., ex quo ſi quis hic ſuppleat v. c. τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν, videat, hic Noſtrum modo variare, ut et facit quodammodo in γνωμ. et σπουδ., ſequente Bg. in pron. αὐτ. lenem, qui rectus eſt ob ſuppletum ab eo v. ſubſt., atque etiam tunc, ſi cauſae adiunctae ſumuntur pro ſcriptoris iudicio; quanquam propter pr. v. ἡγ. procedit quoque αὑτ. per aſperum, pro quo tamen et alibi vulg. αὐτ. tractavimus.

δὴν τῶν ἀνθρώπων. ὡς γὰρ διϊπταμένη ἡ Φήμη πάντα ἐπῆλθεν[t] ἔθνη, ὅσα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ κατοικεῖ[u], οὐδείς τε ἦν[x], ὃς[y]

12. minum, qui cum ipſo erant, ſtudium. Ut enim volans fama ad omnes pervenit gentes, quaecunque adverſam Europae continentem incolunt, nemo

t) ὑπηλθ. A. B. Par. et Pat., mendoſe. u) Punctum in Ms. Ba. cum A. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al., non item in Stp. rel. y) Ms. Ba. ὅστις v. N.

διϊπτ.) Variat Noſter cum 2, 7, 10. e. διαθ. φ., hic inſuper adiungens v. aliud ἐπ., quae libere contraxit P., non item Sch. in „ἐπ. *pervaſit* rumor *gentes*, δ. *volando* pertranſiens *fama*" ubi Sb. Ind. hinc modo dat ſine Vs., ut Stp. Th. ſub *pervolo*, et Lat. Sch. „δ. φ. π. ὑπηλθ. ἔ., didita *fama* quaſi *volando* perveniebat *ad* omn. *gent.*" cum lect. al., nihil praebente G. Th., quam quod l. l. dedimus, et ſubſt. *fama* cum *pervenire*, variante Noſtro per privum v. ἐπ. pro formula 1, 15, 8. m. ἦλθε — ἐπ. λ., ubi ex analog. v. ἐπ. tropice de re cum acc. perſ., (quia ſubſt. ἔθν. cum Bg. e P. ſumendum ob ſq. v. κατ.) nihil tenentibus Stp. Th. et Indd., quam tropice de re quoque, abſolute, alio ſenſu, ap. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch. et Fa. Aeſ. ſed cum pr. ἐπὶ et acc. perſ. in L. N. T. e Luc. 21, 35. Act. 8, 24. et 13, 40. tum, praeter phyſicam notionem v. διεπτ. Hom. it. διϊπτ. Luc. et Aeſ. Fa., quoque Orph. ex Arg. v. 592. φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω Κυζίκου οἰχομένου, fama *vero* interea *volaverat* intra *domum* Cyzici *interemti*, ubi cum Bg. ſimpl. ſine N., ut pertineat formula ad Noſtri poëticas, et h. l., tropo remoto, ſit divulgari, ſe dilatare.

ὅσα τὴν) Bg. e P. etiam mutato Gr. ordine, qui h. l. a laevitate eſt maiori, ad vitandum hiatum, monſtrante rectionem etiam Sch. in ἠπ. „ἀντ. Εὐρ., *continentem* adverſum *Europae*, h. e. Aſiam" maſc. P. retento, (pro quo fem. Bg., cf. G. Th. Nr. 4. cum Gr. n.) recte etiam explicata re, in quam loca ſunt claſſica 4, 3, 11. et 6, 2, 5., ubi additur expoſitio, Ἀσίαν τε καλουμένην, qua ſine etiam innuebatur ſatis Aſia per adiuncta hic ἀντικ. τῇ Εὐρ., cum et alii ſolum ἠπ. ponant de Aſia vel tota, vel ex parte, nominatim, quoad regi Perſarum paruit, cf. Suid. 2, 66. m. Harpocr. p. 184. cum N. H. Val. p. 37., Spanh. ad Call. Del. v. 62. Rsk. ad Eurip. p. 37. e. Mor. ad Iſ. Pan. p. 26. N. c., p. 95. eiusque Ind. cui add. p. 119. l. 5. p. ſq. i. 125. m. it. 114. m. 120. e. 135. l. 4. cum N. it. Ev. Fd. Xen. Hell. Herdt. cum N. Ael. V. h. cum N. ad 8, 5. e. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., tum Hom. cum Ind. in N., Heſd. Call. Thuc. in Schol., Xen. Bach. et M. S., it. de ellipſi ſubſt. γῆ Xen. Pol. Z. cum L. Boſ., et in criticam rem D'Orv. Ch., cf. Suid. l. l. et Heſ., nihil ut repererim noſtro ſimile, quam Luc. 2, 125. l. 8. ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ, pervenies *in* magnam *continentem*, habitatae *a* vobis *oppoſitam*, ubi tacent N., ſed Stp. Th. hinc 1, 1472. D. m. „*continentem* Europae *oppoſitam*" in v. ἀντ. uſus aliis Noſtri locis tantum pro phyſica hac notione, ut L. N. T. Schw., non reperto mihi v., niſi ap. Suid. et Heſ., ſed ap. G. Th. in Bg. adi. Gr. n.

οὐδείς τε) Severior Bg., quam P., niſi quod τὲ — τὲ per unum modo reddit, quae ad ſe relata diſtinctionem minimam admittunt poſt ἠπ.,

οὐχ ἑκὼν εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῷ[z] ἠπείγετο, πρεσβεῖαί τε[a] ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἐς[b] τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐστέλλοντο[c]. οἵ 13.

erat, quin ad obedientiam ipſi feſtinaret: legationesque ab illis gentibus Antiochiam ut ad imperatorem indubitatum proficiſcebantur:

z) Ms. Ba. αὐτὸν ἠπείγετο. πρ., quorum de pron. v. N., ut et de ἐπειγ. Bc. Sed poſt ἠπ. nihil in Stp. Lu. In. 1., ſed punctum in A. al., pro rel. commate. a) Ms. Ba. τὲ cum acc. iterum, cf. §. pr. b) Ms. Ba. εἰς cum edd. B. 2. L. al. c) Comma hic in B. 2. L. al.

quanquam edd. in maiori videntur reſpexiſſe novum plur. numerum, non variante Noſtro cum 1, 4, 20., niſi in pron. cum neg., contracto hic in unam vocem, ubi Ms. ὅστις ſyn. e gloſſa, ut varietur cum loco l., et e comparatione aliorum, v. Poſſ. Call. p. 751. i. et Xen. Pol. Z. p. 62. e. οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία, ἥ τις οὐ δεῖται λ., ubi ſimiliter nulla conſecutio temporum, inſervato indic. poſt v. ſubſt. et pron., quod cum neg. mutat Bg. in unum vocab., contractum ex iisdem orationis partibus, (cf. G. Th. Hor. T. et Schell. de ſtil.) omittens idem e P. adi. ἑκ., (olim a me reſtituendum,) ſed aliter, quam ille, formulam inf. cum εἰς mutans in ſubſt., cui relinquit ſimul caſum verbi affinis, dat. perſ., ap. G. Th. non repertum, cf. Cort. ep. Cic. 1, 9, 77., cui add. Plaut. Aul. 4, 10, 14., ubi Ms. caſus alius pron. eſt e confuſis finitionibus ον et ω, ſine iota olim ſcripto, ut ed. Bc. ἐπειγ. ſine augmento vitium operarum potius, cum et Ind. Sch. utr. ed. habeat vulg. 3, 15, 15., ubi iterum in textu Bc. eſt ἐπ., nihil tenente Stp. Th., quam aliunde Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. in act., variante Noſtro cum 2, 2, 2. in praep. ſyn.

πρεσβεῖαι) Compara primordia principatus Veſpaſiani ap. Tac. hiſt. 2, 80. ſq. *Boecl.* Severius quam P., abſtractum Bg. ſervat, G. Th. ferente cum Gr. n., nec tamen cum Bg. v., ſed cum v. *mittere*, quo Noſter reſpexerit, cum Indd. taceant, et Stp. Th. teneat hinc tantum in v. i. „πρ. — εἰς τ. Ἀ. ἐσ., *legati* Antiochiam *mittebantur*, vel potius *veniebant*, propter praep. ἀπό. Nam, ut ſignificet *mittebantur*, dicendum potius fuiſſet ὑπό. — Sic autem et ap. alios non raro στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι“ qui praeter lect. aliam in praep., argutatur in praep. altera et in notione, quae princeps tamen eſt illa prius ab eo poſita, cf. lib. de V. med. Fi. et Woll., Bud. C. 195, 9. Foeſ. L. N. T. cum Obſ. Loesn. et Kypk. T. 2. it. Alb. Gloſſ. Suid. 3, 373. m., non coll. ad Heſ. 2, 1261. e. Abr. Dl. Th. Rsk. ad Polb. p. 261. cum Ind. Dion. Caſ. Xen. Ἀνβ. Mor. et Ael. V. h., ubi et cum praep. noſtra. Caeterum poſt Ἀντ. comma ſtatui poteſt et poſt ὁμ., ſi ὡς — ὁμ. pro membro reputetur peculiari, ut fecit P. in eo poſt v. ἐσ. poſito, qui et recte cum Bg. ὡς per ſe cepit, non copulans cum praep. pro ſimpl. πρ. ſ. εἰς.

ὁμολογουμ.) Sic ap. Alciphr. 3, 7. (e. p. 294. i.) ὁμολογουμένη ἡ τοῦ ζῆν ἀσφάλεια, *certa* vivendi *ſecuritas*, (ut Bg. Verſ.) opponitur τῷ ἀδήλῳ θανάτῳ, incertae *morti.* Idem 3, 16. (e. p. 312. m. e Bg. iterum) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν, *pro dubia vita* certam *eligens ſalutem*, cf. 1 Tim. 3, 16. *Leisn.*

ε. [d] ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ [e] Εὐφράτου σατράπαι καὶ βασιλεῖς ἐπέστελλον, συνηδόμενοι	trans Tigrim quoque et Euphratem habitantes ſatrapae ac reges gratulatum ei mitte-

d) Ms. Ba. οἵ τ' ἐπ. v. N. e) In Ms. Vi. καὶ deeſt, *Loc.* mendoſe.

Sch. „δμ. principem *legitimum*, confeſſum vel approbatum" primum e P., rel. e Sb. Ind., aliter reddente Stp. ad m. P., ſed in Th. nihil tenente e Noſtro, nec ſimile de perſ., nec Bg. Lat., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de perſ., ut nec Sb. primum, quod tamen cum Gr. n. habet, et ego ſervaturus eram, ut proximum Gr., cui reſpondet quoque noſtratium *bekannt*, ſ. *anerkannt*, quanquam hoc fuerit potius Lat. *agnitum* ſimul et ab omnibus, et Sb. alterum, cui et par noſtrum *angenommen* von *allen* ſ. *öffentlich*, quam adv. notionem in partic. ὁμῶς ſ. ὁμοῦ agnoſcit etiam Ind. Xen. Cyr. Z., frequentius reperto particip. ſenſu paſſ. de re abſolute, cf. Ind. Xen. M.S. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Luc. Gem. Pl. cum N., Fi. Aeſch. et The. Iſ. Ev. F. et Pan. Mor. p. 15. m., it. Dem. 813, 2. 902, 9., vel pro epitheto cum ſubſt. rei, v. Thuc. Xen. Hell. Mor. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Rsk. ad Polb. et Dem., cui add. 785, 8. 818, 21. 872, 6., quam de perſ., qua de abſolute v. Ind. Polb. et Iſ. Pan. Mor. p. 23. e., ſed pro epitheto R. Or. V. 8. And. τῶν ὁμ. δούλων, ubi N. peior, quam Ind., cf. quae e Dem. infra dabimus, haud dubie hic particip. praeſ. ſumendo pro perf. et pro ὡμολογημένος aut ὁμολογηθεὶς, quae et ipſa in Indd. l. reperias.

οἵ τε ἐπ.) De v. ἐπεκ. eiusque conſtructione v. L. Boſ. ell. in μέρη (p. 205.) cf. 2, 9, 1. et aliis locis, it. Stp. ad 4, 7, 4. Politianus fere ſemper male *illic* vertit. *Leisn.*

Qui et ad calcem Ox. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκεῖνα (μέρη), *ultra* illa *loca*, trans, ulteriora. In Inſcriptione Antiochi Soteris v. 12. occurrit ἐπὶ τάγε, ubi Chiſhull ἐπίταδε legit ad normam adv. ἐπέκεινα, addens, contraria ſignificare, nempe *cis*, *citra*, *intra*, *ultra*, pro loci et loquentis ratione, rel." cf. Stp. ad 4, 11, 13. et Sb. ad 3, 4, 18. e. Suid., non coll. ad Heſ., Thom. M. p. 336. L. N. T., in primis Krb., Weſſ. ad Diod. S. 1, 219. N. 52. Indd. Xen. Mor. Ἀνβ. et Hell. it. Z. Pol. et Thuc., cui add. 418, 33., ubi Var. L. ἐπ' ἐκεῖνα, quae ſeparata ſcriptura interdum melior, cum oppon. ἐπὶ τάδε, ut ap. Zoſ. 4, 30, 4. τῶν μὲν ἐπ' ἐκεῖνα, τῶν δὲ ἐ. τάδε — προϊόντων, *bis quidem* illuc, *iſtis autem* huc *iter facientibus*, Plat. Phaed. F. p. 289. e. Heſ. 2, 768. i. Sch. Ind. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκ. *ultra* illa *loca*, cum gen. *trans*" hinc, unde Sb. Ind. „οἱ ἐπεκ. T., transtigritani" ſed Stp. Th. 1, 1214. A. m. cum P., qui h. l. recte vertit cum Bg., qui inde retinet expletum part. κατοικοῦντες, cf. in rem 2, 7, 7., ut de σατρ. et βασ. 1, 6, 16. (inverſo ordine per variationem,) qui h. l. videntur provinciarum Perſicarum eſſe. Tum Sch. ἐπεϛ. „σ. *per* epiſtolas *gratulabantur*, σ. gratulantes *ei*" quod pron. et Bg. ſervat, ſecus ac P., e quo, praeter tempus aliud in ἐπ., habet formulam ſyn. per Lat. ſupinum in σ., (cf. 2, 4, 6.) ubi Stp. Th. cum P. et lect. al. „ἀπέϛειλαν σ. α." tacens in ἐπ., ubi Sb. Ind. „per *litteras* ei *gratulab.*" ut hic ad Bg. addidiſſem ſaltem *litteras*; quo forte tendit L. Boſ. Ell. p. 290. e., loco hoc ſine Vs. producto, niſi et ſubſt. πρέσβεις ſupplevit, et ipſum hic procedens, cf. 1, 9, 21. e. Caeterum in τὸ Bg. e P. iterum, quanquam

αὐτῷ [f], καὶ, εἰ δέοιτο βοηθείας ὑπισχνοῦντο. ὁ δὲ [g] δώροις τὲ αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβε-

bant, et, ſi indigeat, auxilia pollicebantur. 14. Ille autem donis eos magnifice remune-

f) Ms. Ba. αὐτῷ· καὶ εἰ λ. In edd. poſt ἀ. comma, ut poſt καὶ et δ. et β. nullum cum Ms. in A. al., poſt β. tantum comma in B. 1. R. al., poſt καὶ et β. comma in Stp. rel., ſed poſt καὶ et δ. tantum comma, non item poſt β. in Sb., v. N. g) Comma hic in Ms. Ba. vitioſe.

alio ordine, ubi Ms. apoſtrophus a Gloſſatore, cum Noſter non vitet hiatum in iisdem vocalibus, cf. 1, 1, 1. e. alibique, et ipſe Ms. Ba. inconſtans ſit, tolerans alias concurſum eundem, ut hic Mss. rel.

καὶ εἰ δ. β.) Sch. in δ. „β., *opus* eſſet *auxilio*, β. δεῖσθαι, *auxilio* opus *habere*. Sb. tamen habet pro plur. acc., coniungitque cum ὑπ., auxilia *promittebant*“ nihil dante Sb. Ind., quam in ſubſt. „plur. β. ὑπ.“ nec in N., ſed in textu ſine ſtellula ſtatim diſtinguente, ut dedimus in Var. L.; quod et Bg. ſequitur per reperta commata, Stp. Th. nihil ferente, quam „βοήθειαι plur. numero ap. eundem (Iſocr.) et caeteros“ v. Iſ. Pan. Mor. p. 91. i. Fa. Aeſ. et L. N. T. cum Kypk. T. 2., de re quidem, at de perſ., (qua vi Stp. Th. tantum novit ex Aeſch., cf. R. Or. V, 4., et cum Bg. Lat., ſed aliunde etiam in ſing.) Ind. Dem., cui add. 326, 14. p. ſq. l. 14. ſq. 922, 15., it. ad Thuc. p. 241. N. 24. cum Ind., Weſſ. ad Diod. S. 1, 680. l. 29. et Ind., it. L. N. T. Schw. in N. e Zoſ. 1, 55, 1. e., ap. quem et altera rectio cum v. δ. per gen. 3, 10, 7. ὡς δὴ τῆς ἀπὸ τούτων δεόμενος β., *quaſi* eorum *auxiliis* ipſe *indigeret*, eodem adeo ſenſu de perſ., ut de re ap. Dem. 301, 8. τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, et Dion. H. S. T. 1. 387, 24. β. δεήσονται τινὸς, *poſtulaturos* aliquod *auxilium*; unde liberam reliqui optionem, nullis poſitis commatibus, quanquam cum Stp. videantur Mss. tacite facere; ut et e ſq. §. δεισθ. συμμ. nihil conficitur, quam notio β. de perſ., variante Noſtro pro eo per συμ., nec tamen in v. δ., quod per ſolam formulam εἰ δ. non tenebam aliunde, ſed affinia Aeſch. Fi. 2, 38. e. εἰ ὡς πλείστων δ. λ. Xen. Cyr. 8, 3, 19. m. εἴ τίς τι αὐτοῦ δ., et Thuc. 525, 18. ἦ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν, ἤν τι δέωνται, *ſe nequaquam* ipſis *opem laturum*, ſi *qua* ope *indigerent*.

ὁ δὲ) Illud ὁ δὲ inſervit ἐπανόδῳ, v. Rz. ad Luc. T. 2. p. 599. *Leisn.* ubi N. b. i. excitatur et noſter locus ſine Vs., ubi tamen non eſt proprie iſte reditus ad pr. poſt interiecta quaedam, ſed δὲ valet vulgari ſenſu et in oppoſitione ad pr. proxima πρεσβ. τὲ et οἵ τε ἐπεκ., oppreſſo tantum nomine propr. Νίγρος, quod eſt repetendum e remotiori §. 11., reddente Sch. „ἀμ. viciſſim *afficiebat* illos *donis*“ pro P. ſimpl. phraſi addito adv. ad notionem v. ἀμ., quae ineſt alio modo etiam in Bg., ſub quo Lat. etiam Stp. Th. 1, 390. F. habet hunc locum, cuius loco e Chryſ. par eſt ille Zoſ. 2, 9, 4. μεγάλαις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς τοὺς λ., magnis *ſe* viciſſim *muneribus* affecturum *eos*, it. e Sb. Ind. 4, 26, 8. ἁδραῖς σφόδρα δ. αὐτοὺς ἀμείψασθαι, *largis* admodum *muner.* eos *afficere*, e P. ratione, ſed ad Noſtrum propius tantum reperiente me ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 720. m. ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις καὶ βασιλικοῖς, *propter illa maximis regiisque* muner. *Aſpaſiam* remunerata *eſt*, Ind. „*viciſſim* proſecuta *eſt* Aſpaſiam *donis*“ ſed cum alio adv. ap. Soph. Ai., Noſtri

το, καὶ, ἐπὶ τῇ σπουδῇ καὶ [h] ὑποσχέσεσι χάριν γιγνώσκων [i], ἔλεγε, „μὴ δεῖσθαι

rabatur, et pro ſtudio ae promiſſis gratias agens negabat *ſe egere auxiliatoribus.*

h) Ms. Ba. et Vi. καὶ ταῖς ὑπ., v. N. i) Ms. Ba. γινώσκων, ἔλεγε, μὴ λ., v. N., ſed comma poſt ἐλ. dudum feceramus cum Pat., ut et in pr. poſt καί.

adverbium hinc reddente Poſſ. Call. p. 422. m. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 3, 119.

καὶ ὑποσχ.) Leg. καὶ ταῖς ὑπ. *Reisk.* qui 1, 17, 25. m. in ſimili genere et ſubſt. poſtr. articulum obtrudebat, hic in Ms. a Gloſſatore additum, cum variet Noſter in hac cauſa, et ipſe Gloſſator, tum admittens unum modo, ut proxime 2, 7, 1. e., tum poſteriorem eiiciens, cf. ib. 4., qui et in altera v. ſcriptura γινωσκ. ſequitur ingenium ſuum, in qua iudicium eſt idem, quod de γίνεσθαι et γιγν. 1, 17, 23. m., nihil ut mutetur, ſed repertum quovis loco admittatur, cum utraque occurrat ſine Var. in eodem ſcriptore, v. Dem. Ind., cui add. 40, 5. 54, 28. etc. 417, 10. 19. per γν. et tamen l. 27. γινωσκ., 419, 6. iterum γν. et deinceps, it. 653, 1. ſed 658, 23. γινωσκ., et ſic utr. modo poſtea ſaepe, contra 14, 18. 28, 1. b. 104, 23. γινωσ., et in loco parallelo 148, 7. γιγν. etc., quae ratio ap. Thuc. ſemel ſine Var. 128, i., ut pro ea in textu per rel. loca Ind. ſemper in Var. L. eſt altera illa Ms. Ba., ſine correctione et N., cf. Fi. ad Plat. Soph. p. 64. N. 6., ubi decernitur pro γιγν., ut Attica, et tamen altera in ſumma vicinia relinquitur ſimul, it. ap. Theophr., cf. ib. p. 103. b. m., it. Aeſch. p. 65. e., ubi recepta in textum illa per γν pro altera, quae tamen edita per Palaeph., ubi in textu nulla Var. L. et N., ut edita eſt utr. in Iſ. Pan. Mor. p. 34. e. 99. i., contra in Fd. Ev. Ind. per γν., at in textu p. 22. m. altera, cf. Heſ. et Suid. it. ad Luc. 3, 454. N. 74. p. 483. N. 99., nihil tenente me ex Stp. Th. de formula χ. γιγν. in hoc v., qui in ſubſt. profert modo ſyn. χ. εἰδέναι, ut Poſſ. Call. cum Lat. Bg. etiam, it. ad Vig. p. 151. b. m., cf. tamen Sb. Ind. e Xiph. 254, 14. χ. αὐτῷ — ἐγίνωσκον, *ei* gratias *agerent*, per plur. in ſubſt. cum Bg., qui dat. perſ. αὐτοῖς eſt hic a Noſtro oppreſſus, e pr. pron. alius caſus repetendus, praeterea nihil dantibus Indd., ut forte recentior ſit haec formula, facta tamen ad analog. illius pr. χ. εἰδ. it. χ. ἰσάναι, de quibus alibi, ubi et ſolennis praep. ἐπὶ, ubi Bg. liberius, pro viciniori *ob*, ſed Sch. „de *ſtudio* gratias *agere*, σπ. de *ſua* propenſa *voluntate*" expleto gen. pron. αὐτῶν ad ſubſt. σπ., quo non variatur cum §. 11. e., niſi omiſſis adiunctis ibi περὶ αὐτ., (quae hic explenda,) et contra in formula χ. γ. cum 1, 7, 12. e., it. quoad adiuncta et rectionem cum praep. pro gen. ibi.

ἐλεγ. μὴ λ.) Sch. pro P. liberis in „λ. *affirmabat*, δ. opus *habere*" ſed Bg., praeter expletum iterum pron. ἑαυτὸν, ſeverior in privo Lat. v. δ., contrahit v. λεγ. cum neg. in unum Lat. ſyn., cf. G. Th. v. Nr. 3. et Schell. de ſtil. p. 452. B. m., in quo, quam Gs. barbariem in Lat. ſtatuit, nulla eſt in Gr., cf. Luc. 2, 772. l. 57. οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων, non *amplius* illo *opus* eſſe *dicens*, et 3, 342. ult. εἰπὼν, μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου, *praefatus*, non *indigere* rel., ſervatis adeo Lat. affinibus, quod et fieri debet, cum verbum λεγ., proprio ſenſu, aut alio, pro praecipere ſ. edicere, habet aliquod adiunctum aut minus, ut ap. Ael. V. h. 14, 38. ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι λ. dicebat *ad* Pe-

„συμμάχων. τὴν γὰρ ἀρχὴν „αὐτῷ [k] βεβαίως ὀχυρώσα-„σθαι [l], ἀναιμωτί τε ἄρξειν.“

15. *Imperium enim ſtabilitum eſſe, idque ſe incruen-*

k) Sic Stp. rel. pro A. αὐτ. cum leni, v. N. l) Sic Stp. rel. ſed A. al. ὠχυρώσασθαι, v. N.

lopidam, *ne* prius *diſcederet*, et in N. ὁ θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, deus *reſpondet*, ne *illi* multa *moliantur*, cf. Palaeph. 32, 11. ſqq. ubi pro ſe invicem ponuntur ἐπηρνοῦντο μὴ ἔχειν et φασὶ, μὴ ἀποδοῦναι, it. οὐ φράζει δεῖξαι λ., ſicut et de barbarie iſta Lat. dubitatur in Iani Lex. philol. p. 563., qui ad extr. non recte in formula emphaſin ſumit, ut Apin. Lex gramm. p. 177. b. m. et 351. a. e. elegantiam, quae potius cum Schell. l. l. dicetur brevitas, aut omnino dicendi ratio commutata, non tenente Stp. Th. rationem Bg., et modo unum exemplum aliunde v. i. ſine Vs., ſed aliunde etiam Lat. Bg. in σ., non item in v. δ.

οχυρωσ.) Pol. (*ſatis* munitum *imper.*) ὠχυρῶσθαι legit, ut paulo ante (§. 11.) ſcriptum eſt. *Steph.* Leg. ὠχυρῶσθαι, quia edd. variant. Al. ὀχυρωσ., al. ὠχυρωσ. *Leiſn.*

Qui ſcripſerat haec in m. A. utr., ut in m. Ox. „l. ὠχυρῶσθαι, (et in m. Ms. Bg.) legit ergo Bg. ὠχυρῶσθαι cum Pol.“ nihil tenente Sb. in N. et Ind., quam quae ad §. 11. dicta, et in textu, quod in Var. L., ſed Sch. „med. aor. — ἐχυρώσασθαι α. β. ἀρχ., *firmaſſe* ſibi *ſatis* firmiter *imperium*“ ſubiectis P. Vs. et Stp. ſine criſi, ut Stp. Th. ſecundum monita ad l. l. nihil hinc novit, nec v. in med., quod reperi ap. Xen. Cyr. phyſica notione, pro qua hic, ut ſupra, in tropica ſtet, variante Noſtro adeo pro paſſ. ibi per med. hic, cui addiderit pron. perſ., ut in aliis, unde oritur illud merum act., quod Sch. exprimit, e P. ſervans adv. primum, cui addit alterum ſeverum, a Bg. omiſſum, opinor e Lat. uſu, qui cum Bg. et Sch. verbo non fert adv. tale ap. G. Th., ſed tamen in v. *munitus* ipſum P. adverbium, olim a me reſtituendum, cum ad ſententiam fere conveniat cum Gr., a Noſtro poſt §. 6. e. repetitum, ex imitatione forte Thuc. Sed hic non certum eſt, an P., ex eoque Bg. legerit inf. perf., cum alibi etiam med. per paſſ. reddant, quod quippe par act. cum pron. reciproco ſ. med.; unde lectionem, quam dedi, tacite etiam a Mſs. firmatam, nondum relinquam, cum aliquo pacto de Nigro dici poſſit, *ſe* ſibi *imperium ſtabiliviſſe*, ſuppleto iterum ἑαυτὸν ſ. αὐτὸν, quod ob alterum dat. α. omiſſum, cumque alias quoque inf. aor. copuletur cum inf. fut., ſive propria vi, ſive etiam pro fut., quae et ipſa ſententia hic non eſt incommoda, *ſe* ſibi *ſtabiliturum* eſſe *imperium*, ſcil. ſine alienis auxiliis, quod ſupplementum e contextu aſſumas potius, quam ut corrigas αὐτῷ in αὐτὸν, *ipſum*, i. ſolum, per ſe, confuſis ω ſine iota et ον iterum, cum denique lapſus in finitionibus ασασθαι et ωσθαι non ita ſit facilis, ut in edd. ὠχυρώσασθαι pro ὀχ., cum ſolennis ſit in ω et ο confuſio; non variante Noſtro cum §. 11., niſi in τὴν ἀρχ. citra formulam expreſſo, ſ. per privum ſubſt., nec cum pron. α., quod per aſperum flagitat ſevere adiunctum v. ἐλεγ. In ſq. formula Bg. e P. reddit modo per ordinem alium ſic, ut ſubſtituat adi. affine pro adv. et pro v. ἀρξ. aliud, conveniens cum pr. membro ſubſt. τ. ἀρχ., e quo et pron. αὐτὴν ſupplet, ut et ad v. pron. ἑαυτὸν, pro *ſine* ſanguine *imperaturum*, ſ. ſine caede ac bello; non tenente

ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσιν, ὑπτίαζέ τε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ,

16. *tum geſturum.* In has erectus ſpes, ſupinus erat in rebus curandis, et ad deli-

Stp. Th. inf. v., et in adv. tantum reſpiciente huc univerſe „in proſa ἀναιμακτὶ dr. potius, quam ἀναιμωτὶ, quo tamen uſi ſunt interdum cum alii, tum Luc. et Herodi.“ ut Hoog. ad Vig. p. 361. b. e. cum noſtris antea Lat., cf., praeter Ind. Luc., (ubi G. etiam privo Lat. *incruente*, in Th. ſine Gr.) quoque Ind. Sb., Gem. Pl., cum noſtra fere explic., Dion. H. S. T. 1. Hom. et Suid. 1, 190. e., ut Noſter de ſuo copularit cum v. ἀρξ.

ἐπαιρ. τ. ἐλπ.) Bg. per aliam, quam P., formulam, qua de dictum ad 2, 6, 16., pro quo variat Noſter non niſi per v. ſyn. compoſ., ut et cum illo loco comparat hunc ſine Vs. Sch. in ἐλπ., at Stp. Th. 1, 213. B. m. ſine Vs. etiam huc reſpicit, firmata formula e Thuc., cuius Ind. tenet modo unum Stp. locum e 7, 13. f. 453, 74., cf. 189, 69. et 195, 87. τῇ ἐλπ. ἐπαιρόμενοι, ſpe *ſollicitati*, ſed Zoſ. 4, 26, 10. ταύταις ἐπαρθέντες ταῖς ἐλπ., per *has* elati *ſpes*, et Diod. S. 13, 11. i. τῶν δὲ Συρακουσίων ἐπηρμένων ταῖς ἐλπ., *iam* que *elatis* in *praeclaram* rerum *ſuarum* ſpem *Syracuſanis*, cui opp. l. 93. πάλιν ἐταπεινοῦντο ταῖς ἐλπ., *rurſus* animi *Syracuſanorum* fracti, *ſpes* que *conciderunt*, quod ſit Lat. *deprimi ſpe*, quanquam non habet G. Th., ſed ſyn. *deiici*, ſine explic., ut vel hinc firmentur diſputata nobis ad l. l., aliis ad notionem, adhibitam in Vs. ap. Thuc., propius accedentibus, pro impelli et incitari, cf. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem. Xen. Ἀνβ. Bach. Cyr. et M. S. it. Iſ. Pan. Mor. cum Kypk. 2, 144. i. Suid. 1, 788. m. 800. e. p. ſq. i. et m. it. Heſ. 1, 1307. i. 1313. e. 1338. m. et e., et nominatim in noſtra formula Poſſ. Call. p. 21. m., ſed ad alteram pro efferri de animo et ſuperbire Dreſ. de V. med. p. 276. e. cum Noſtri loco ſine Gr. et Vs., comparante Heyn. ad Virg. 6, 877. *in* tantum *ſpe* tollet *avos* „Gr. ἐλπίσιν ἐπαίρειν“ in quo v. praep. aut redundet, aut regat caſum adiunctum.

ὑπτίαζ.) Cum P. etiam Stp. Th. ſub „ſupinus ſum ac negligens“ et partim Bud. C. 886, 38. „ὑπτ. ἀντὶ τοῦ ὑπτιάζομαι, — Herodi. ταύταις — συνηυφρ., ſupine delicateque ſe habebat et ignaviter“ cum alia lect. in v. σ., qua de poſt, at Sb. Ind. ſine Vs. ſub „metaph.“ quomodo praeterea profert Stp. tantum e Syneſ., de re et abſolute, ſed ego tantum reperi ap. Poll. 3, 123. inter verba ignaviae „ſupinum eſſe, ἀργεῖν, καταργεῖν, ὑπτ., ὀκνεῖν“ ut in Noſtri ratione et rectione cum praep. forte ſit peculiare quid ac Lat., (quanquam nihil dante G. Th., quam recte explicatum Bg. adi. „ignavus et negligens“ et in hoc poſtr. Lat. tantum Bg. formulam e praep. *in* cum particip. et ſubſt.) utque varietur cum 2, 7, 1. τῇ τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, per alium gen., quo hic genus univerſum ponitur, etſi modo pars publicorum negotiorum innuitur, nominatim illa, quae §. ſqq. ſubiicitur in occupanda Roma urbe, bello ſuſcipiendo et Illyricis copiis conciliandis; nihil tenentibus etiam Stp. Th. et Indd. ad τὴν τ. πρ. ἐπιμ., ut hic quoque fuerit peculiare quid et Lat. Noſtri, qui cum l. l. in ſqq. variat porro ad εἰς τὸ ἁβρ. per ſyn. hic praep. et per ſolum ἁβρ. ſubſt. it. per adiunctum v. aliud privum pro phraſi ἐπιδ. ἑ. quam tamen mox reperit; tenente Sch., deſerto P., in „ἀν. remiſſus *ad* delicias *victus*“ ſed Stp. Th. 1, 1657. G. nil, quam

ἐς τὸ ἁβροδίαιτον [m] ἀνειμένος [n], catam vitam ſolutior cum
τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνετο, Antiochienſibus delectabatur,
ἑορταῖς [o] καὶ θέαις ἐπιδιδοὺς ſolennitatibus et ſpectaculis
ἑαυτόν [p]. τῆς τε [q] εἰς τὴν Ῥώ- 17. dedens ſe ipſum. Romam

m) Ms. Ba. ἀβρ. per lenem, cum B. 1. Ox. et Pat., cf. 2, 7, 1. e. n) In Ms. Ba. ἀνειμένως, ſed prima manus etiam ο ſuper ω ſcripſit. *Mart.* e confuſione illarum vocalium ſolenni. o) Ms. Ba. et Vi. ἑορταῖς τε καὶ θ. v. N. p) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. q) δὲ B. 1., v. N.

ἀν. cum eadem praep., nec Lat. Bg. (qui gradum iterum altiorem adſcendit,) ap. G. Th. cum praep. eadem ſine explic., non vero in Sch. *remiſſus*, cum Gr. tamen noſtro, ubi et L. Schell. habet praep. Bg. p. 5635. Nr. 4. „*remiſſiſſimus* ad *otium* Suet." me quidem hic paſſ. ſumente pro med., *ſeſe* committens, *permittens*, tropoque remoto, deditus, amans, ut ſit i. q. ſq. ἐπιδ. ἑ., quo redit illud in Thuc. Ind. ex Herdt. „τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀν., qui *vacant*" unde facile derivandae notiones aliae, v. c. pro ſacratus, it. deſtinatus, cf. Heſ., non coll. Suid., ap. quem et 1, 209. m. ἀνίει, — ἐνεδίδου, Thom. M. p. 68. Intrp. ad Call. Cer. v. 47. Gat. ad Ant. p. 113. F. m. Ind. Poſſ. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Phoen. Valck. Herdt. Polb. Rsk. An. ad Gr. a. V. 1. Xen. M. S. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Luc. et Epict., ubi et adv., cf. Xen. Cyr. et Suid. v. ἀνειμ.

συνευφρ.) Augmentum in v. ap. Bud. in N. pr. eſt e memoria et contra libros, recteque per vulg. lectionem hoc loco utitur Rz. ſine Vs. ad Luc. 2, 486. N. 37. e., ſed et altero ſimul cum augmento §. 11., unde, cum libri non varient, colligas, utrumque genus in uſu fuiſſe, ut in aliis v.; pro liberis P. ſeveriora dante Bg., per praep., ſeparatam a v., quod ap. Stp. Th. ſine auctore eſt, ſed in L. Ern. „*ſimul* me *oblecto*" cum P. hic explicato paſſ. per med., cf. ſine Ind. Dem. 300, 24. ἡ πόλις — συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς.

ἑορτ.) Inſertum a Mss. τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, reperias hic quoque ap. P., ſed magis per libertatem, cum et in pr. addiderit copulam; reſpiciente, quoad rem, Noſtro ad 2, 7, 15. ſq., ut Bg. Lat. in ſubſt. primo ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., e quo ad 1, 9, 8. e. dedimus Vs. et lect. aliam in v. ἐπιδ., quo variatur cum v. σχολ. ib.

τῆς τε) Bg. τὲ per δὲ cum P. iterum, quod non diſplicet quidem e contextu, ut contrarium quid prioribus dicatur, confuſis maxime et alibi iſtis voculis; ut tamen de vetuſta ratione τὲ aeque copulet enunciationes, ubi aliae linguae adverſativam adhibent. In altera vero Ms. re, niſi lapſus in litteris, tamen fuerit ingenium librarii, ſubſtituentis aliud ſyn. e gloſſa, cf. Heſ. 1, 1553. m. ἐφ., — ἄφιξις, (quo Gr. etiam Sb. Ind. explicat noſtrum ἀφ. ex 3, 9, 15.) vel cogitantis de hoſtili quodam acceſſu, de vulgari notione, qui, quanquam alienus a *Nigri* animo et profeſſione, §. 15., intelligi tamen per ſe poteſt ſane, ſi cum exercitu Romam fiebat profectio, vivente adhuc Iuliano, nec dum e medio ſublato; ut tamen cum rel. Mss. videatur facere quoque P., e quo Bg. mutat ſubſt. in inf. propter praep. εἰς, in Lat. non ſolennem, cui rei ſubveniri poteſt ſic, ut, loco nominis proprii, ponatur ſyn. *in urbem*, vel formula ſyn. *in* urbem *Romam*, it. *in* urbem *Romanam*; ut tamen Sch. ſeveritatem tenuerit in „ἀφ. profectionis *Romam*" partim e Sb. Ind., quod Lat. non

μην ἀφόδου r, ἐφ' s ἣν μάλιστα vero proficiſci, quo maxime
ἐχρῆν σπεύδειν, ἠμέλει t. τοῖς 18. erat properandum, negli-
τε u Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον gebat. Cumque Illyricos exer-

r) Ms. Ba. ἐφοδ., v. N. s) Verba ἐφ' — σπεύδειν in Ms. Ba. ſtant modo commatibus incluſa. *Mort.* Parentheſin ſine neceſſitate habent tantum Stp. Lu. In. et Bc. t) Colon hic in Stp. rel. u) Ms. Ba. δὲ, cum A. al. v. N.

repertum in Stp. Th. et L. Ern., nec praebuit G. Th. cum praep., ut nec alia ſyn. Stp. et Ern., ſed Indd. Gr. modo cum ſyn. οἴκαδε, Xen. 'Αvβ. et Pol. Z. (cf. Suid. et Luc. alio ſenſu,) ut fortaſſis ad analog. ſcripſerit Noſter illius ἄφιξις εἰς, cf. 1, 14, 7. e. Noſtrates ſane habent *eine* Reiſe *nach* rel.

ἐφ' ἣν) Pro liberrimis P., ap. Sch. modo „*ἔχρ. oportebat*, *σπ. ἐπὶ* 'P., properare *Romam*" ubi Bg., ſyn. adv. adhibet pro praep. cum pron., (cf. G. Th. v. i.) ſed ſine neceſſitate ἐχρ. cum inf. σ. mutat in ſyn. formulam per v. ſubſt. cum particip.; huc ſpectante Stp. Th. in v. σπ. ſine Vs. ſub Lat. Bg., ſed e Noſtro tantum cum pr. ἐπὶ, ut et Poſſ. Call. p. 334. m. „*ad* quam *max.* oportebat *feſtinare*" quam ſeveritatem feret illud antea *in urbem*, ut varietur per praep. ſyn. cum Noſtro, qui et alibi cum v. uſurpat ſyn. εἰς, ut cum ἐπὶ v. Ind. Ael. V. h. et Luc., at cum gen. ſimul R. Or. V. 7. Hſ., cum ſyn. πρὸς Plut. Hſ. ex 5, 10. et cum περὶ Ael. l. l., it. cum ἀπὸ ap. Suid., ſed ſimile ap. Hom. 'Οδ. ω', 323. *μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης*, oportet *feſtinare*.

τοῖς τε) Contra δὲ Ms. Ba. faciunt tacite rel. Mss., ſed et P. per ſuum *aut*, quo ſolet affine καὶ reddere, e quo Bg. modo in adiunctis.

δέον) Habes δ. abſolute poſitum. Solanus illud ſollicitat ap. Luc. T. 1. (p. 15. N. 58.) quem refellit Rz. ad Luc. T. 2. p. 914. *Leisn.*

Quo loco extr. N. 28. et Noſtri locus producitur ſine Vs., nihil dante Sch., quam, praeter Lat. P. „δ. ἐπ., oporteret *adire*" dum hodie conſtat, talia participp., abſolute ita in neutro poſita, eſſe pro gen. conſq., per ellipſin pron. demonſtr., ut hic pro *δέοντος αὐτοῦ*, unde reſolvuntur et vertuntur eodem modo, ut Bg. quoque fecit, expleto adeo pron. illo, proprie quidem ut ellipſis ſit tum part. ὂν, tum praep. κατὰ, unde illud part. interdum diſerte adiicitur, ut ἕτοιμον ὂν, it. ἄδηλον, quae, quanquam adi., tamen in re ipſa paria ſunt, cf. de noſtro δ. Stp. Th. 1, 915. B. aliunde, etiam per impf. cum Bg., Bud. C. 17, 6. Vig. p. 321. ſqq., ubi ſuppletur etiam μετὰ, Suid. 1, 525. m. Greg. de dial. cum N. Koen. p. 69. N. 19. Duk. ad Thuc. p. 192. N. 72. p. 429. N. 68. Markl. ad Max. Tyr. p. 655. Hſ. ad Plut. p. 142., cf. Poſſ. Call. p. 275. m. 538. i. et Sy. p. 176. m. it. L. Boſ. Ell. p. 524., qui, praeter μετὰ, explet ſubſt. πρᾶγμα, cf. Gottl. Plat. Men. p. 38. a. e. cum Thuc. Or. Per. p. 1. N. 2. Xen. 'Αvβ. Mor. M. S. et Cyr. Z. (ubi 1, 5, 11. pro eo variatur per ἢ δέη, cf. ib. N.) it. Luc., ſed ſine Ind. Dem. 33, 16. 66, 8. 140, 25. etc. it. Phil. in Fl. p. 766. F. i. et Schol. Eur. Hec. v. 117., deferente Bg. ſine cauſa ſeverius Lat. P. in v. ἐπιφ., retentum idem in Sb. Ind., ſed proferente Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs. ſub „venio *ad*, accedo *ad*, cum dat." quibus innuit non modo rectionem, ſed et notionem illam eundi ſimpl., quae melior, quam aliorum frequentativi, ab h. l. ſaltem aliena, cf. Abr. Dl. Th. p. 99. e. Z. ad Vig. p. 609. b. e. Nr. 3. cum Ind. Ael. V. h., qui tamen negligentior eſt in locis recte praebendis, cum omiſerit adv.

ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην [x], καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά [y], ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τὶ [z] αὐτοῖς ἐδήλου [a], ἐλπίζων, τοὺς

citus oporteret ipſum inviſere quam primum, eosque ſibi conciliare, ipſe nec, quid ageretur, cum ipſis communicabat, ſpe-

x) Ms. Ba. τηνταχίστην, cum A. 1., cf. 2, 7, 5. e. y) Ms. Ba. αὐτά· ὁ δὲ, οὐδὲ λ., ut comma poſt δὲ etiam in A., ſed poſt αὐτ. punctum in B. 1. al. v. N. z) Ms. Ba. πρ. τὶ, ſervato acc., de more noſtro, hic etiam in Stp. rel. a) Ms. Ba. αὐτοῖς ἐδήλου· plane ſic, ut Stp. malebat. *Mart.* ut et Ms. Vi., ſed Ms. Ve. ſolum verbum novum ſine pron. novo, ut Stp. ſuſcepere Ing., pro vulg. αὐτῆς ἐδίδου edd. rel., etiam Sb., ſed αὐτοῖς ἐδίδου Bc. ſine monito in N., v. N. Tum hic colon cum Ms. Ba. etiam in Stp. Sb. Lu. Bc. 1., unde corruptum Bc. 2. punctum.

quae cum v. ſunt, ut σπάνιον 2, 13. p. 102. m., συνεχῶς 12, 1. p. 708. i. et πολλάκις 3, 18. p. 250. l. 5. (ubi cum dat. perſ.), quocum adv. poſtr. forſan eſt quoque in loco Ind. Luc., omnibus illis adv. tollentibus notionem frequentativi, cf. cum pr. ἐπὶ diſerta Sb. Ind. ubi et cum aliis dat. loci et rei, ut ap. Zoſ. 5, 40, 10. ſed cum pr. ἐς Dion. C., et de re, praeter Foeſ. et Ioſeph., ap. Herdt. 517, 19. p. ſq. l. 39. cum acc. perſ. et in ſq. cum adv. συνεχέως, pro quo l. 50. ἦλθε, ubi et ſine Ind. de ave cum dat. perſ. 137, 88. pro quo mox ſimpl. φοιτᾶν, cf. Gs. Chr. cum Suid. 1, 841. m. non coll. ad Heſ. Caeterum Noſter rem ipſam narrat hic, non ut partem praefecturae Syriae, a qua Illyris remotior erat, ſed propter ſqq. mox, et aditum ſibi paraturus ad cap. ſq., ubi Bg. in φθ. οἰ. P. brevitatem retinet, neglecto v. φθ., hic reddendo iterum per adv., v. c. *prius*, quo et tendit Stp. Th. 4, 134. B. e. „Herodi. l. 1. καὶ φθ. οἰκ. ἀ., (per numerum quidem libri pravum, et ſine Vs. at ſubiiciens huic Xen.) φθάνω ἀναβὰς, aſcendo *prior*" quod adi. par eſt noſtro adv., per quod et redditur ille locus a Z. Ind. Xen. Cyr. In ſq. οἰκ. Sch. eum Bg., partim e P. libero, cf. 1, 9, 2. ad 'Ιλ. ςρ.

ὁ δὲ) Hoc loco cum lect., de qua mox, αὐτοῖς ἐδίδου uſus eſt Rz. ad Luc. 3, 371. a. cum ſimillimo e 1, 768. l. 72. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν, qui *cum* columba *deiicienda* eſſet, *lineam* telo *rupit*, praemiſſis his „ὁ δὲ non ſemel ſic πλεονάζειν, vel ἐπανόδῳ inſervire" quorum neutrum hic ſtatuerim equidem, ſed potius, δὲ in apodoſi periodi, coeptae per particip. δέον, ſtare pro *tamen*, quod et procedit in Bg. praemiſſa *cum* particula, ſaepe pro *etſi* poſita, qui hic δὲ non reddit, ſed tantum artic. fere, ut 2, 1, 14., et neg. ὁ., vel pro ſimpl. *non*; vel pro *ne quidem*; variante Noſtro pro μηδὲ §. 8., ſed cum 1, 12, 12. m. tantum in ordine pron. τὶ τῶν πρ., hic poſtpoſiti, ubi eadem Bg. ratio.

αὐτῆς ἐδίδου) Scribo αὐτοῖς ἐδήλου. *Stepb.* Ven. rectius ἐδήλου, quam lect. Stp. quoque amplexus eſt: immo et Politianum ita legiſſe patet, (*neque* — *ullis* de *rebus* certiores *facit.*) Quemadmodum autem litterae η et ι, ita quoque Δ et Λ ſaepius a librariis permutatae ſunt. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg., „cum Stp. legit αὐτοῖς ἐδήλου" quae lectio ſtatim initio a me ſcripta, ſenſu ita ſuadente, (cum et facilis lapſus eſſet in v., ſed et in pron. η pro οι,) nunc a Mss. firmatur ita, ut Ven. ſit, quoad pron., mancus magis, quam rel., dante id Bg. fidelius, et vi-

ἐκεῖ στρατιώτας, εἴ ποτε καὶ μάθοιεν, ὁμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ τε [b] Ῥωμαίων εὐχῇ καὶ τῇ τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν στρατοπέδων [c] γνώμῃ.	rans, illic milites, ſi quando etiam certiores fierent, conſenſuros Romanorum votis, et orientalium exercituum voluntati.

b) Ms. Ba. τῇ ῥωμ. λ., v. N. c) Ms. Ba. τῇ τῶν κ. τ. ἀ. στρατοπέδου γν., mendoſe.

cinius Lat., quam P., ad v., (ap. G. Th. non cum explic., pro ſignificare, indicare, aperire per litteras nunciosque,) quo Lat. caret Stp. Th., h. l. iterum e P. clam corrigens forte.

ἐλπιζ.) Liberior hic P. in rel., quoque formulam τοὺς ἐκ. στρ. modo reddit per pron. αὐτοὺς, ubi Bg. ſeverior, quam ſupra, partim e Sch. in adv. „οἱ ἐκ. *qui* illic *ſunt*, (*erant*, ſed in artic.) τ. ἐ. eius loci" per ſyn. formulam e gen. affinis ſubſt. cum pron., ubi reſpicitur nomen loci, ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, (cf. 2, 14, 12. e.) latens in nomine perſ. pr. τοῖς Ἰλλ. στρατ., tenente formulam Stp. Th. in adv. fere cum Lat. Sch., ſed ſine auctore, quem alium et ipſe ignorabam, praeter Matth. 26, 71., quem locum ſeparatim in adv. tenuit L. Schw. cum libera Vs., quae et ap. Thalem., ignorante Stp, etiam affinem de re τὰ ἐκεῖ, v. Ind. Aeſch. Fi., ſed ſine Ind. ap. Thuc. 389, 50. et τἀκεῖ Dem. 235, 24. 274, 23. 424, 27. 489, 27., variante Noſtro denique cum 2, 5, 7. m. ἐλπίσας hic per aliud modo tempus et praeſ. eodem ſenſu.

εἰ π. κ.) Perinde ſit, velis καὶ ſumere per ſe, pro praeter alios, qui de re certiores fiebant, homines, an copulare cum pr. εἰ, diremtum una voce, ut alibi, pro *etſi*; non explente Bg. ad v. μαθ. pron. τὶ ſ. ταῦτα, e pr. τῶν πρατт. τὶ, quo reſpexerit P. „intellecta *re*" loco pronominis iterum ſubſtituens ſubſt., quod Lat. novit Stp. Th. *aliunde*, non item Bg., cf. 1, 8, 13. e. et 2, 6, 10. m., ubi diſerte copulantur τὰ πρατт. μαθεῖν.

ὁμογν.) Ms. τὲ, omiſſum iterum ante καὶ, intervallo ſequens, tamen cum Mss. rel. etiam P. oſtendat in ſuis *pariter — que*, Bg. reddente iterum (cf. §. 14.) unam modo copulam, et cum Sch. partim e P. formulam ὁμ. ἐσ. per v. privum, ubi adi. Stp. Th. ſine exemplo, ut ap. Suid., cf. tamen Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. it. Z. Cyr. et Pol., Thuc. et Dem., ubi et cum dat. rei, ut hic, 1345, 16. et cum v. ſubſt., add. 897, 22., Dion. H. S. T. 1. et Luc., caſu pendente a particula in adi. ὁμοῦ. Mox variatur cum §. 11. τῶν Ῥ. per omiſſum hic artic., cf. §. 3. m., et per adiuncta tantum cum §. 11. in γν. it. cum 2, 7, 10. e. in κ. τ. ἀν. (ubi Bg. deſerit P., cf. 2, 1, 9. e.) it. cum στρατευμ. noſtrae hic §. init. per ſyn. στρατοπ., ubi Sch. „exercituum *conſenſu*, — ſ. *voto*" numero ſeverius retento, quam a Bg., quo ſubſt. per variationem reſpicit ſuperiora v. καλεῖν et δεομ. it. βοωντ. et ſubſt. βοῆς §. 3. m. 4. m. 6. m. 7. et pr. cap. §. 5. e. 8. ſq. et 11., ut et G. Th. cum Gr. n. Lat. Bg. non explicat tantum de deſiderio animi, ſed etiam per *preces*, atque adeo deſideria, verbis, voce, ore prolata, quo et clamor pertinet, ut eiusdem Gs. *votum* Nr. 4. pro *voluntate* tacit ſyn. cum ſq. γν., per copiam et variationem etiam.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφοις [d] καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπίσι, διηγγέλλετο τὰ πραττόμενα εἴς τε

Haec imaginante ipſo et levi ac incerta ſpe ſubnixo, nunciatur omnis res apud

d) κούφαις Ing., v. N.

διατυπ.) Sch. fere cum Bg. „*imaginante* haec *animo*“ ſubſt. illo adiuncto e Sb. Ind., dum libera P. profert Stp. Th. cum lect. alia, qua de mox „καὶ κούφαις — ἐπαιρομ. ἐλπίσιν, (ſub notione pro) conſtituere apud ſe“ cui recte ſubiungit L. Ern. „concipere animo“ ut redeamus ad ſimpl. Lat. *cogitare*; cum ὑποτυπ. ſupra variante fere Noſtro, e quo ſolo praeſentis loci verbum afferunt St. et Ind. Sb., ut Bud. C. ſine auctore, cf. cum acc. rei quoque Ind. Luc., ſed cum dat. rei, ut modi, Dion. H. S. T. 2., tum Heſ. ſine N. nec coll. Suid., ubi ex incerto iterum cum acc. rei, ſed non de animo ac mente.

κούφοις) Malim κούφαις, ut ſupra (cap. pr. §. 6.) οὐ φαῦλαι, οὐδὲ κοῦφαι ἐλπίδες. *Steph.* Sed defendi poteſt κούφοις ex Ariſt. Nub. v. 53. ἀργὸς γυνή, v. Kuſt. ad h. l. et Bg. ad Alc. 3, 23. p. 328. *Leisn.*

Qui et poſt Not. ed. Ox. „leg. κούφαις“ ſcripſit *male*, et legendus cum noſtris ad 2, 4, 12., dum Stp. Th. v. κουφ. iterum habet, ſine Vs., lectionem aliam per fem., at 1, 213. B. m. καὶ κούφοις — ἐπαιρομένου ἐλπ. memoriter ſimul aliud v. ſyn. e 2, 8, 16., per quod ſane variatur hic, ut et per nullum artic. in ſubſt. ἐλπ., ubi idem Stp. V. i. „Herodi. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπ., i. e. ſpe inani elatus et geſtiens“ iterum per aliam lect., plane e Bud. C. 1173, 24., edente in v. ἐπ. Sb. Ind. tantum ἐπ. ἐλπίσιν ἀδηλ., ſed per ſeriem elementorum „κούφοις κ. ἀδ. ἐλ. — rectius φαῦλαι καὶ κοῦφαι ἐλπ.“ ut vel ſic comparatis locis innuat, opinor, ſe inclinare ad Stp. correctionem, quae, quanquam fingi poteſt, κούφοις ortum eſſe e ſequentis adi. ἀδ. finitione a librarii manu, mentem praecurrente, tamen non admittenda videtur propter Leisn. rationem tacitam, quia alia quoque adi. ſexus maſculini ſ. communis ponuntur cum ſubſt. femin., ut variarit hic Noſter, in primis ob conſenſum librorum; etſi cum ſubſt. ἐλπ. modo femininum adi. noſtri repertum, cf. 2, 8, 6. m., ut idem v. tantum ap. Luc. 2, 224. l. 56. ταῖς ἐλπ. ἐπαιωρουμένων, *ad* ſpes *ſublatorum*, quam Lat. formulam ignorat Gs. in Th. aeque, ac Bg. e P., quem Sch. deſerit, faciens fere cum Stp. Th. ante „elati *ſpe*, geſtientis, (in ſubſt. cum P. Lat. in Bc. ed. utr. ferens κούφαις, ſed in ἀδ. modo) ἐλ. *incertis* ſpei *motibus*“ quod adi. ἀδ. non cum ſubſt. ἐλπ. tenet Stp. Th., nec Ind. aliquis, ubi modo cum aliis ſubſt. fem. in ſexu communi, cf. Heſ. Call. Soph. Ai. Thuc. cum Abr. Dl., R. Or. V. 4. 7. Dem., cui add. 179, 11. 506, 26. 524, 7. Xen. M. S. et Cyr., Aeſch. Fi. Polb. Luc. Fa. Aeſ., L. N. T. et D'Arn. An. Crit. cum Phil. in Fl. p. 761. D. m., ut Noſter hic forte ſecutus ſit Lat., (cf. in Bg. G. Th.) qui et variat cum §. 6. in adi. ſyn. pro φ. per ἀδ., et ſententiam repetit eandem de eodem Nigro 2, 7, 9. e. 2, 8, 3. m. 6. m. 16. i.; ſed variando ſemper aut in v. v., aut in adiunctis.

διηγγ. τ. πρ.) Reſpiciuntur facta cum Nigro cap. pr. §. 9. ſqq., ſervante Sch. in d. P. libera partim „*increbeſcebat* fama *geſtorum*“ ubi Bg. tempus

Παίονας καὶ Ἰλλυριοὺς [e], καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε ϛρατιωτικὸν, ὃ, ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴϛρου καὶ Ῥή- | Pannonios et Illyrios, omnemque militarem manum, quae ripis Iſtri ac Rheni impo-

e) Ms. Ba. ἰλλυρικοὺς. καὶ λ., quorum punctum vitioſum, ſed alterum Ἰλλ. habent etiam Par. Lu. et Ox., ut Ἰλλυρίους alio acc. Ing. 2., v. N.

mutat, ſed et particip. in ſubſt., cf. 2, 5, 15. m. 2, 6, 3., verum aſſumto hic iterum adi. πάντα, in praep. diſcedens ſine neceſſitate, quia G. Th. tenet ſeverum „nunciare *ad* aliquem *aliquid*“ non item Bg., at Stp. Th. in δ. ſimile modo e Plut. ſine Vs. ἡ φήμη, διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις, (cf. R. Or. V. 4.) tum Ind. Ael. V. h. ex 9, 2. i. ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας — διηγγέλη ἡ νίκη, *victoria ex Olympia* Aeginam *nunciata eſt*, recte explicatum in Ind. v. ἐν pro εἰς, ſed ſine Ind. ap. Dem. 163, 8. δ. πρὸς ἅπαντας, per ſyn.

Ἰλλυρ.) Ms. res eſt e confuſis κὸς et ος finitionibus, ut alibi, aut e gloſſa per comparationem cum pr. cap. §. extr., vel aliorum locorum infra, ubi tamen iterum, ut h. l., vocabulum per κ ſemper, tanquam adiectivum, eſt cum ſubſt., ſed alterum ſtat ſolum, ut ſubſtantivum, pro perſ. et populis, ſ. pro terra ipſorum, quomodo et hic ſumas cum pr. Παι., (quo de cf. 1, 3, 1. e.) neutrum Ἰλλ tenente Stp. Th., ſed Suida noſtrum vulg. cum accentu eodem, at per accentum alterum edd. quarundam etiam Cellar. Not. o. a. 1, 482. ſq. de gente quidem illud ſine κ, ut Lat. Bg. eodem ſenſu G. Th. ſine Gr., ſed cum Gr. Ms. iſto *Illyricus* tantum, ut adi. et epitheton cum ſubſt.; noſtrum locum per numeros modo Sb. Ind. ſubiiciente huic „Ἰλλυρικὸς Γέντιος, pro Ἰλλυριῶν βασιλεὺς Γεντ.“ ex Eutr. Met. 4, 3, 5., ubi Lat. Ind. „*Gentius* rex *Illyrici*“ ſed in textu nulla Var. L., ut pro adi. et ipſum haberi queat, quale et per finitionem eſſe poteſt et per notationem, ſive derives ab Ἰλλυρὶς, ſive cum Stp. Byz. ab Ἰλλυρία, χώρα —, οἱ οἰκήτορες Ἰλλυριοὶ, *Illyrii*, poſt quae Ἰλλυρικὸς, *Illyricus*, nude ſequitur, nec de eo quid in N., quod, ut infra dabimus, Sb. in Ind. tamen pro ſubſt. accipit elliptico, et utrumque adeo pro eodem; mihi repertum ut ſit praeterea noſtrum de gente et terra ap. Polb. T. r. p. 146. e. ſq. i. 148. i. et m. ſq. i., Ael. V. h., v. Ind. Lat., it. Herodt. et Thuc., (ubi 22, 56. eadem Var. L., quae h. l., reiecta in N.) it. Luc., cuius primo in loco copulantur cum Π. quoque, ſed alio ordine, et poſtremus alliciat aliquem, ut ap. Eutrop. l. l. legat τὸν Ἰλλυριῶν Γέντιον, pro vulg. τ. Ἰλλυριὸν Γεντ., confuſae ut fuerint iterum vocales ο et ω, unde facilior ille Sb. ſenſus; hic quidem cum Ms. faciente etiam P. per edd. Lat. omnes, et hinc quoque Cell. l. l. p. 438., ſervato tamen textu Gr. vulg., in quo maſculini ſexus ſuppleas hic quidem ſubſt. δήμους ſ. ὄχλους, at alibi etiam ϛρατιώτας, ſi pro adi. habeas, ſervaturo me deinceps ubique reperta.

καὶ πᾶν λ.) In variatis cum cap. pr. §. 18. ſubſt. ϛράτευμα et ib. ſq. formula τοὺς ἐκεῖ ϛρ., omittit Bg. e P. adv., (olim reſtituendum,) ſeverior illo in rel., ap. quem nec comparet inſertum a Ms. τὲ poſt Ἰϛρ. ante vicinum καὶ, haud dubie ab ingenio librarii per comparationem cum 6, 7, 14., quia et Mss. rel. manent in vulg., cf. 1, 6, 3. 23. 2, 2, 19., deferente P. etiam Stp. Th. in v. ἐπικ. init. „exercitus — *ripis* Iſtri *impoſiti*“* ſed Noſtro iterum aliquid, quo de non proprie ſermo erat, adiungente

νου[f] ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα[g] βαρβάρους, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. 2. ἡγεῖτο δὲ Παιόνων πάντων[h] (ὑπὸ μιᾷ γὰρ ἦσαν ἐξουσίᾳ)[i] Σεβῆρος, ἀνὴρ

ſita arcendis ulterioribus barbaris tuetur Romanum imperium. Praeerat autem Pannoniis univerſis (ſub una enim erant ditione) Seve-

f) Ms. Ba. ἐπ. τε καὶ ῥην., v. N. g) Ms. Ba. et Ve. ἀπ' ἐκείνου β., v. N. h) In Ms. Ba, non eſt parentheſis, et verba ὑπὸ — ἐξ. tantum incluſa commatibus: *Mart.* ut in edd. A. i) Ms. Ba. σεβῆρος ἀνήρ· τὸ λ., mendoſe colon, ſed ortum e commate, quod et in B. 2. L. al., v. N.

in Ῥην., quod tamen in mentem veniebat ſimul natura, cum de ripa-rienſibus agebatur ab una parte terrarum Rom., quae innuuntur in ſq. τὴν Ῥ. ἀρχ.

ἀπεῖργ.) Mss. res eſt a corruptione ex ἐπ' ἐκεῖνα, ſeparatim ſcriptis, quae Var. L. infra eſt, confuſis α et ε, it. ου et α, nihil hinc tenentibus P., Stp. Th. et Sb. Ind., ſed Sch. reddente τοὺς ἐπ. cum Bg., ut L. N. T. Schw., in ἐπ. „*arcens* barb. *ulteriores*, i. ultra Rhenum et Danubium ſitos“ ut Sch. in β, „ultra Rhenum et Iſtr. habitantes, (quia ἐπ. refertur ad proxima ταῖς ὀχθ. λ. et ſupplendum eſt aliquod particip., cf. 2, 8, 13.) ἀπ. *coërcens* barb.“ deſerto Bg. e P. dativo participii e notione cauſae, quo innuebant illi, participium hic ſine copula καὶ cumulatum, eſſe et ſtare pro ſupino. In ſq. v. φρ. cum ἀ. ſcribitur fortaſſis modo ad analog., cf. de militibus aliterve Ind. Pal. Fi., Call. Xen. Cyr. et Pol. Z. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Poſſ. Call. Abr. Dl. Th. et ad Aeſch. T. 2. cum Ind. in Schol. ed. Paw., ſed tropice Phoc. cum L. N. T. et Suid., non coll. ad Heſ., in Lat. Bg., quo caret Stp. Th., ferente G. Th. tantum *fines ſuos* ab *excurſionibus* hoſtium *tueri*, quod pertineat potius ad pr. membrum ἀπ., cum hic ſit, terras defendere ac retinere, nec ſinere occupari.

ἡγεῖτο) Bg. e P., cf. 2, 7, 6. et ib. §. ſq. ad formulam hic ſq. ὑπ. λ., ubi Bg. Lat. in ἐξ. neſcit Stp. Th., non huc ſpectante Cell. l. l., cum agit de re ipſa, i. e. ambitu et diviſione Pannoniae in ſuperiorem et inferiorem, quam Noſter innuit in adi. π. Caeterum ad Dion. C. p. 1237. Σεβῆρος τῆς Παιονίας ἄρχων N. §. 98. addit haec. „Herodiano, ut pluribus aliis Graecis, Παιονίας appellatio condonanda eſt: ſed in Dione, qui ipſe Pannoniae praefuit, et eam a Graecis, veram neſcientibus, Παιονίαν dici obſervat T. 1. p. 595. l. 94. (ubi v. N.) ferenda utique non eſt, quippe a librariis unice profecta,“ quo de et nos alibi.

Σεβηρ.) Praeter Exc. Leisn., ſuper Severo ipſo v. N. ad Dion. l. l., Eutr. Met. 8, 10, 1. Zoſ. 1, 8, 1. Aur. Vict. de Caeſ. 19, 5. et Epit. 19, 3. it. Spartian. T. 1. p. 588. et de Severi patria *Africa* ap. Beg. 2, 694. ad numum tertium. Hic, contra diſtinctionem Ms. et edd. quarundam copulandum eſt ſubſt. ἀνὴρ non cum pr. Σεβ., quocum plane ineptum eſt atque inutile, ſed cum ſqq., nominatim cum nom. loci Λιβ., quibus nominibus ſaepe adiungitur, et ſic, ut videatur abeſſe poſſe; unde non reddunt multi, ut nec Bg. hic; nec erat ſupra 2, 1, 9. i. 1, 17, 14. et 1, 12, 8., ſed tamen 1, 8, 2.; aliis pro τὶς capientibus, ut hic P., qui et ipſe, ſecundum edd. Lat., comma referat poſt ἀν., quod firmat dicta

τὸ μὲν γένος Λίβυς, ἐς δὲ τὴν[k] τῶν πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἅμα καὶ θυμοειδὴς, σκληρῷ τε βίῳ καὶ τραχεῖ

rus, genere quidem Afer, ſed ad res adminiſtrandas alacris atque animoſus, duraeque vitae ac aſperae inſuetus,

k) Ms. Ba. ἐς δὲ πραγμ., v. N.

in Var. L. de depravatione Ms. Niſi tamen dicas, P. egiſſe libere in τὴν addito, cum mox ap. eum ſequatur *homo*, quod oſtendat illud ἀν., niſi per libertatem adiectum in membro ſq. Hic quidem, de ſolenni ellipſi, ad ἀν. et rel. nominativos usque ad θυμ., per appoſitionem ſtantes, ſupplemus ὢν particip.

τὴν τῶν πρ. δ.) Ms. omiſſus artic. uterque eſt aut e gloſſa per comparationem cum 3, 8, 14., aut e Suidae Excp. 3, 294. e. οὗτος τὸ γεν. ἦν Λιβ., ἐς πραγμ. διοικ. γεν. λ., *in* rebus *gerendis* ſtrenuus *ſimul* et *iracundus*, quibuscum vidimus Ms. convenire etiam 2, 7, 1. ſqq., ut tamen et in hoc Suidae agnoſcas libertatem aliquam per rel.; unde detrahitur fides Ms. Ba., cum et Mss. rel. maneant in vulg., et Bav. ſaepe tolerarit antea, ut poſtea quoque, Noſtri conſuetudinem in copulatis vicine artic., praemiſſisque utrique ſubſt., v. proxime cap. pr. extr. τῇ τῶν λ. et ib. §. 16. τὴν τῶν πρ. ἐπ., non tenente Stp. Th. δ. cum gen. πρ., ſed Poſſ. Call. p. 73. e. „ὅλη δ. τῶν πρ., *tota* rerum *adminiſtratio*, D.“ cum una hac auctoris littera obſcuraque, Demoſth. forte innuente, cuius Ind. tacet, non item Iſ. Ev., ubi ſine Vs. ex 12. e. τὴν ὅλην τῶν πρ. δ., alio articulorum ordine, qui et ipſe ap. Noſtrum eſt infra, cf. cum gen. alio ib., qui locus fortaſſe eſt Stp. Th. ex Aeſch., cuius Ind. Rs. et Fiſch. it. Sammet. epiſt. nihil profert, ſed cum alio iterum gen. Sb. et Dem. v. e., variante hic Noſtro quodammodo cum 2, 8, 16. τὴν τῶν πρ. ἐπιμέλειαν, et in τ. πρ. cogitante, opinor, negotia *publ.*, tum *civilia*, tum militaria, cuius generis utr. exempla ſunt ap. *Spart.*, etiam cum laude ſimili, cf. Exc., ubi Bg. partim cum P., ſeverior in praep. (qua Noſter variat cum πρὸς l. l.) ſed negligens ἅμα cum eodem, cf. 2, 8, 4., at dilucidior in adi. ſqq., quae Gr. ſunt ſyn., ſpeciei primum, ſecundum generis, aut contra, ut fuerit fortis (γενν.), non timens moleſtias et pericula, nec ea cum triſtitia cogitans, ſed et cupidus iſtorum ſuſcipiendorum (θυμ.), libenterque et cum voluptate res magnas et graves aggrediens; quae Lat. utr. fert G. Th. cum Grr. n., ſed primum etiam cum praep. Bg., reddente Stp. Th. in θυμ. e P., ſed cum alia lect. εἰς δὲ λ. memoriter, ſub Bg. Lat. tamen, verum in γενν. modo „generoſus, i. ſtrenuus, Herodi. l. 2. γ. κ. θ.“ non ſimul adiuncta praep. et vocula ἅμ.; nihil praebentibus Indd., praeter alibi congeſta ad γενν., niſi in notionem domeſticam de rebus Geop. cum N. ad 5, 22, 2., ſed cum pr. κατὰ Dion. H. S. T. 1., cum περὶ ap. Suid., cum ſubſt. ἀνὴρ quoque Ael. V. h. et Luc., ſed cum Lat. *animoſus* Aeſch. Fi., ut vel hinc agnoſcas ſyn. cum θυμ., quo de v. Poll. 2, 230. 5, 125. cum P. *ferox*, (aeque in bonam partem, ac Gr.) Heſ. cum N., ubi et cum Bg. Lat., Bud. C., porro cum ſyn. ἀνδρώδης Ind. Plut. Krg., ſed abſolute Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. Aeſch. Fi. Ael. V. h. Luc. cum Lat. Bg., Dion. Caſ. et Plut. Hſ., ut in praep. cum his adi. Noſter fortaſſe habeat Lat. quid.

σκληρῷ λ.) Per ordinem ſeveriorem modo, ac relicto ſubſt. inter adi.

ἐνειθισμένος, πόνοις τὲ ἀντέχων laboribusque ſufficiens facil-
ῥᾶςα [l], νοῆσαί τε [m] ὀξὺς, καὶ lime: cum in excogitando acu-

l) Colon hic in Stp. al. et tacite in Mss., unde depravatum punctum in Bc. 2. et illa duo in Ms. Bg., v. N. m) Ms. Ba. τὲ cum acc.

medio, Bg. e P., dum Stp. Th. tenet hunc locum ſine Vs., nec cum Bg., nec aliunde, ut nec Ind.; unde Noſter iterum e Lat. ſuum duxerit, etiam in adi. cum β., quorum primum modo G. Th. cum Gr. n. fert e Ter. Ad. 5, 4, 5., ubi N. tacent, it. ad Andr. 1, 1, 47., nihil praebentibus Indd., quam σ., (praeter Foeſ. L. N. T. Suid. Thom. M. p. 120. N. 2. Kypk. T. 1.) abſolute aut cum ſubſt. al., phyſice aut tropice, de re Heſ. Soph. Ai. Theogn. it. R. Or. V. 7. Ant. Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. it. Ael. V. h. ut de perſ. quoque Plut. Krg. et Hſ. ubi copulatur etiam utr. per Lat. Bg., ut redditur Lat. *aſper* ad Lyc. et Ind. Xen. Ἀνβ. Mor., ſed de τρ., praeter alibi data, et L. N. T., Ind. Heſ. Orph. Lyc. Dem. Iſ. Pan. Mor. ſ. 36. i. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Plut. Hſ. Epict. Heyn. et Abr. Dl. Th., ut hic iungantur iterum ſyn. per copiam, (ſicut pro ſyn. diſerte accipit Ind. Plut. Hſ. v. τρ., et per Lat. eadem vertuntur l. l., et diſerte Heſy. τρ., σκληρὸς exponit, utque copulantur ap. Virg. A. 5, 730. *gens* dura *et* aſpera *cultu*,) ſeiuncta per ſe tropo diverſo, a rebus quidem duris, qua opp. mollibus, et ab aſperis et imparibus, quoad tactum, itionem, rel., ſed redeuntia ad idem moleſtum, nec ſuave, quod eſt in vita ſ. vivendi agendique ratione, dum victus uſurpatur tenuis nec dulcis, it. amictus vilis, et corpus ſuſtinet labores et moleſtias, paupertatem, famem, frigus, aërisque intemperiem rel., cf. ad Corn. N. 5, 1, 1. cum Iud. et in rem ipſam Spart. c. 19. e. T. 1. p. 631. it. c. 4. p. 595. i. c. 8. i. p. 603. i.

πον. τὲ ἀντ.) πον. ἀντέχειν, reſiſtere *laboribus.* Ita ſaepe utitur Herodi. τῷ ἀντέχειν. Alii ſcriptores amant medium ἀντέχεσθαι, v. D'Orv. Ch. p. 177. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „alia conſtructio 1 Theſſ. 5, 14., alia infra" 3, 6, 22. e. ἀντ. πρὸς τοὺς καμάτους, quo de loco Stp. Th. v. i. recte „i. q. ἀ. τοῖς πόνοις, i. e. ὑπομένειν τοὺς πον." huc forte reſpiciens, ſed nihil monens de rectione cum dat., qui cum hoc v. eſt, quanquam compoſito e praep. alius caſus, cf. 1, 7, 9. ἐκλαμπ., et eodem cum dat. Ind. Xen. Bach. „ſuſtinere *labores*, non cedere" et Pol. Z. τῷ πόνῳ, eodem Lat. primo, ſed cum ſubſt. al. aut abſolute Hell. et Cyr. it. Thuc. cum Abr. Dl., et de med. ſimul Xen. M. S. Cyr. Pol. Z. Dem., cui add. 71, 27. 290, 9. 887, 1. 889, 4., ad Herdt. 554, 15. Weſſ. ad Diod. S. 1, 140. N. 53., it. Dreſ. de V. med. Suic. Th. L. N. T., quorum Krb. recte monet de rectione cum gen., e praep. pendente, Heſ. 1, 393. m. p. ſq. e. 395. i. Suid. 1, 211. e. 229. m. e. 230. m., cuius formula ὑπομονητικῶς ἔχειν i. q. v. privum ὑπομένειν, quo et ipſo noſtrum explicat, ut et ἐξαρκεῖ, *ſufficit*, cum Bg., pro cuius Lat. liberiori ſervaſſem vicinius *ſuſtinere*, cum ἔχειν ſaepe ſit pro Lat. *tenere*, et facilius ſic veniamus ad Lat. *tolerare*, quo ad ſenſum et reddit infra l. l. Leisn., qui hic e P. Sed ap. Suid. in Σεβ. 3, 294. e. in tota hinc ſervata §., praeter paucula, vitioſe habetur ἀνέχων, nihil monente N.

νοῆσαί κ.) Deſcripſit iſta ex Herodi. Joannes Antiochenus. Optimorum eſt imitator Herodianus, ſicut ſupra Demoſthenis ſtudioſum monui-

τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. tus, tum in excogitato perfi-

mus. Hoc e Thuc. hauſit, qui l. 1. Athenienſes ita *χαρακτηρίζει*, quod ſint *καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν*, et *cogitatione* et *cogitatorum* executione *celeres*. Schol. *ὀξεῖς ἀπὸ κοινοῦ* denuo ſubaudit. Quod ſi ita eſt, i. e. ſi ita ſcripſit Thucydides: Herodianus memorabili imitationis genere ſeveritatem illam Thucydideam faciliore orationis nexu fluxoque emollire voluit. Ceterum magni ingenii et agendis rebus idonei vel maxime is character eſt, quo Themiſtoclem etiam deſignat Corn. Nepos 2, 1, 4. *neque* minus *in* rebus *gerendis* promtus, *quam* excogitandis *erat*. Velleius Agrippam pari ſententia laudat, tanquam *virum per omnia* extra *dilationes* poſitum, *conſultis* que facta *coniungentem* 2, 97, 1. add. quae de Arminio habet 2, 118, 2. ſq. Sed, ut ad Severum redeamus, excerpta Peireſc. ita ingenium eius deſcribunt, *ὅτι ὁ Σεβῆρος δεινότατος ἦν τό τε μέλλον ἀκριβῶς προνοῆσαι, καὶ τὸ παρὸν ἀσφαλῶς διοικῆσαι, καὶ πᾶν μὲν τὸ κεκρυμμένον, ὡς καὶ ἐμφανὲς, ἐξευρεῖν, πᾶν δὲ τὸ δυσδιάθετον, ὡς καὶ ῥᾷστον, ἐξεργάσασθαι*, Severus *multum* praeſtabat *in* coniectandis *callidiſſime* futuris, *et* ordinandis *tutiſſime* praeſentibus. *Occultiſſima* quaeque, *ut* manifeſta *deprehendebat*, difficillima *iuxta* cum *facillimis*, conficiebat. *Boecl.* Videndum, an *ὀξὺς* hic i. q. *ταχύς*. Sic Severus ita, ut Salluſtius praecipit, vixit, *prius*, quam *incipias*, conſulto, *et*, *ubi* conſulueris, *mature* facto *opus eſt*, Cat. 1, 7. Ariſt. Eth. 6, 10. *πράττειν μὲν δεῖ ταχὺ βουλευθέντα, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως*, cf. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Similiter de Caracalla dicit Herodianus infra l. 4. c. 7. *v. τὸ κρ. εὐθ. ἦν*, quem locum minus recte vertiſſe Politianum puto. *Stroth.*

Leisn. etiam ad m. Ox. „Nep. de Themiſt. Call. h. in Iov. v. 87.“ ubi v. N. Ern., ut Cort. l. l. huc quoque reſpicit per numeros meros, ſed ſine Vs. cum Gr. Bud. C. 869, 47. et ad Thuc. 1, 70. i. ſ. 46, 43. et *celeres* ad *excogitandum*, et *ad* re *ipſa* exſequendum *id*, quod *excogitarint*, Abr. Dl. Auct. p. 227. e., recte deinde ſumens *ὀξ.* cum inf. de celeritate, quam notionem requirit et ſq. *ταχ.*, cum acumen omnino ſit in facultate res videndi reperiendique non modo plures et abſconditas, nec aliis cognitas, et adeo videndi altius profundiusque, ſed et facile ac celeriter, ut, quae ſunt acuta phyſice corpora, ſtatim et facile ſecant et penetrant, cf. G. Th. in ſubſt. et adi. Bg., cum Gr. n., ad quod et alii ſevere Lat. Bg. retinent, cf. ad Luc. Ind. loca cum N., dum Bg. etiam in rel. deſerit P., qui maxime copulas neglexerat, ſed Stp. Th. 2, 1349. B. „*ὀξ.* cum inf. Thuc. — *celeres* ad *excogitandum* et *exequendum*. Ad cuius loci imitationem Herodi. l. 2. dixit, *π. — ταχ.*, *promtus* ad *excogitandum*, (e P. partim, p. 1071. C. e. v. *ν.*) mente *concipere*, aut certe *intelligere* in iſto Herodi. loco (4, 7, 3.) *πλὴν ν. τὸ κρινόμενον εὐθὺς ἦν.* At vero, quum dicit, *ν. τ. ὀ. — ταχ.*, eſt *ν.* potius *excogitare*, (etiam e P. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. Thuc. compoſ., ut in v. *ἐπ.* poſt Thuc. idem ſine Vs.) Herodianus ad hunc Thuc. locum reſpexiſſe videri poſſit, ſcribens l. 2., ſed omiſſo dat. illo (*ἔργῳ*) *ν. — ταχ.*“ plane cum P., ut Noſter, praeter Ioſeph. 2, 280. c. 4. 1. *Ἐλεάζαρος —, ὃς δὴ καὶ πιθανώτατος ἐδόκει — νοῆσαί τε τὰ δέοντα, καὶ τὰ νοηθέντα πρᾶξαι*, qui (*quidem*) etiam — *plurimum* valere *videbatur*, et *ad* excogitanda, *quae* opus *erant*, et *ad* eadem *exſequenda*, haud dubie imitatus Thuc., arte celarit hac, dum, ſervato adi. *ὀξ.* et v. *ἐπ.*, poneret ſimpl. v. *νο.* pro iſtius compoſ., tum formulam *ὃ ἂν γν.*, ex alio v. cum pron., exprimeret eodem ſuo pr. v,

οὗτος τοίνυν [n], παρὰ τῶν ἀγγελλόντων πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι [o], καταγνοὺς

3. ciendo velox. Iſte igitur ex nunciis audiens Romanum imperium ſublime ferri ad rapiendum, imputans alteri

n) Noſtrum hic comma, v. N. o) Ms. Ba. ἁρπάσαι. καταγνοὺς, τοῦ μὲν ῥᾳθ. Caeterum Ms. hic nihil habet, quod Stephano ſuffragetur. *Mart.* nec Mss. rel., ſed in edd. ἁρπᾶσαι hoc acc. Par. et Ox., cf. 2, 6, 10. e., ſed Ing. ἁρπάσαι διενοήθη, κατ., tum poſt μὲν et δὲ comma etiam in A., ſed ῥᾳθ. ſic eum iota in Lug., v. N.

per polyptoton, omiſſoque dat. iſto ἔργῳ, ad pr. adi. ὀξ. adiungeret ſyn. ταχ. etiam in membro ſecundo, per concinnitatis quidem ſtudium, unde ſane planior facta Thuc. ſententia, quam e Noſtro profert Suid. in Σεβ. ordine inverſo in adi., ν. τ. ταχ., κ. τ. ν. ἐ. ὀξ., *promtus* que *in* excogitandis, *et* acer *in* perficiendis *rebus*, cum Bg. propius, in Lat. ἐπ., ap. G. Th. cum Gr. n., ut et in adi. *vel.*, ubi nihil in ſententiam, ſed in adi. pr., quod Stp. in v. ὀξ. comparabat, e Cic. p. 83. l. 74. *animi* atque *ingenii* celeres *quidem* motus, — *qui* ad *excogitandum* acuti — *ſint*, ut Bg. ratio in inf. per particip. cum praep. propior illi per ſubſt. cum praep. ap. Diod. S. 2, 34. l. 70. ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐστὶν ὀξὺς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις βραδὺς, qui *ſermone* quidem *celeri*, opere *vero* tardus *ſit*, cf. Phil. in Fl. p. 747. D. i. et Dem. Ind. v. ὀξ. it. in ſententiam Corn. N. 14, 6, 8. *quo* neque *acutius* ullius *imperatoris* cogitatum, *neque* celerius *factum* usquam *legimus*.

παρὰ τ. ἀγγ.) V. πυνθ. cum praep. noſtra, (qua formula variatur cum nudo v. et gen. 2, 8, 5.) praeter Stp. Th. aliunde, cf. Poſſ. Call. p. 159. L. N. T. et ſine Ind. Dem. 443, 23., ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. „cognoſcens, *inaudiens* ab.“

ἁρπάσαι) Poſt hunc inf. aut διενοήθη, aut aliud huiusmodi verbum, puto deſiderari. Alioqui imperfecta manet ſententia. *Steph.* Mancus ſenſus, nec legitima conſtructio, niſi verbum aliquod ſubintelligatur, puta διενοήθη, aut tale quid: *Oxon.* μετ. φερ., i. ἐῤῥιμμένην (2, 6, 10. e. 2, 8, 3. e.) ἐν μέσῳ κειμένην, v. Bg. ad Alc. p. 235. ad m. Ox. *Leisn.* Stp. ſubaudire vult διενοήθη, aut aliud eiusmodi verbum, quod ut neceſſarium eſſe putem, tantum abeſt, ut potius falſum eſſe certo ſciam. Primum enim Herodianus nondum narrare vult, quod infra demum narrat, Severum conſilium de rapiendo imperio cepiſſe, ſed totus in eo eſt, ut referat, quae res Severum ad iſtud conſilium impulerint. Deinde quoque inf. ἁρπ. aperte pendet a pr. μετ. φερ. Denique nec aliter intellexit ea Pol. Recte quidem. Quodſi aliquid ſubaudiendum ſit: ita explices φερομένην πρὸς τὸ ἁρπάσαι αὐτὴν, ſ. etiam φ. παντὶ τῷ βουλομένῳ ἁρπάσαι αὐτήν. Varios eſſe vocis μετ. ſignificatus, conſtat. In noſtro loco μ. ἀρχὴ eſt *dubium imperium*, i. e. *nulli addictum*, nondum *occupatum*, potius *ad* occupandum *propoſitum*. Eadem ratione de lite adhuc pendente dr. μ. δίκη. Porro de interregno eandem vocem adhibet Herodi. infra c. 12. ὁπηνίκα τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ἦν, de animo ſuſpenſo c. 13. μετέωρόν τε τὴν γνώμην ἔχοντες. *Stroth.*

Sch. in v. μ., poſt P. „ambiguum *ferri*“ ſed in ἁρπ. fert hunc locum ſub illis ad 2, 6, 10. Lat., tacente etiam Sb. Ind., niſi quod in v. μ.

τοῦ μὲν ῥαθυμίαν, τοῦ δὲ ignaviam, alteri minus ſecun-

ſine Vs. refert, ut Stp. Th. huc ſpectat modo 1, 222. B. m. „ut autem μ. δίκη, ſic et μ. ἀρχὴ φέρεσθαι dr. ab Herodi. l. 1. (ſic) principatus, de quo adhuc contenditur, ſ. qui adhuc controverſus eſt. A Bud. (non in Comm., v. 1174, 12. ſqq.) exponitur μ. ἀρχὴ, quum imperium adhuc controverſum eſt, et in nullo reſidet, et uno verbo interregnum, ap. eundem Herodi., ubi dicit τὰ τῆς β. μ.“ 2, 12, 7. e., ubi Noſter variat modo per formulam articuli neutr. et ſubſt. ſyn. pro ἡ βασιλεία μετέωρος, quod ap. Krb. ad N. T. p. 123. m. redditur „regnum, quod cui deferatur, in dubio adhuc et incerto eſt“ ſumente Noſtro praeterea ad variandum tropicum v. φερ., cui ſane hic ſubſtituas οὖσαν, ſed ut tropum perimas, qui ductus eſt e rebus et corporibus phyſicis, dum in aëre pendent ac moventur, per aërem feruntur ac ſe movent, libere ibi vagantur, nec in certo ſunt aliquo loco, nec ad certum aliquem locum atque hominem delapſa; unde deinde a quovis rapi deiicique poſſunt; ut proinde ἀ. μ. φ. dicatur cum Bg. ſevere, imperium, quod ſublime fertur, i. ſuſpenſum eſt, liberum, dubium, nondum alicuius hominis, aut ſaltem non certo eius eſt nec perpetuo; eodem reditura re, ſi tropum repetas e mari, et navi, ſuper eius ſuperficie nutante, etiam quodammodo in aëre, per tempeſtatem; ut reſpiciat Noſter variando ad 2, 8, 6. e. ἡ ἀρ. σαλευ. λ., cf. Foeſ. Bud. l. l. it. Krb. N. T. et Obſ. v. μετεωρίζ., it. Loesn. et Munth. p. 157. ſqq. Dreſ. de V. med. Suic. Th., et in adi. noſtro ſimul, Heſ. 1, 586. i. m. e., non coll. Suid. 2, 542. m. et p. ſq., it. D'Orv. Ch. p. 342. m. Bg. ad Alc. p. 251. e. Fabr. ad Sext. Emp. p. 221. N. x., Rz. ad Luc. 2, 646. N. 73., ubi non modo e Long. Paſt. ſimile, quoad v. φερ. „de navi in altum evecta, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν, (ſed etiam hinc) πυνθ. τ. Ῥ. ἀ. μ. φερομένην ἀρχ., *principatum* ſuſpenſum *ac* direptui *expoſitum*“ cui add. p. 77. l. 69. ſqq. τυφὼν — τὴν ναῦν — μετεωρίσας, — οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος — ἔφερε λ., *turbo* navim *ſuſtulit*, nec *demiſit* iterum *in* mare, *ſed* ſupra *in* aëre *ſuſpenſam* ventus *abſtulit*, ad quam analog. Noſter uſus paſſ., denique Fi. ad Pal., tum Ind. Hom. Herdt. Thuc. cum Schol., Dem. Xen. Z. Cyr. Pol. et Bach. Dion. Caſ. et Hal. S. T. utr. cum ed. Upt. π. σ. ὀν. Luc. cum Gs. Chr. Plut. Hſ. Longin. Mor. Fa. Aeſ. Abr. Lect. Ar. Ern. Cl. Cic. Gr. cum Phil. in Fl. p. 762. e. Sed, quoad criticam hic partem, etiamſi inf. ἀρχ. copuletur cum pr. formula μ. φ., ut fecit Bg., aſſumto praeterea ὥστε aut εἰς τὸ, et forte iam P., quanquam liberius, per formulam non tantum, ſed etiam additis particula comparationis et copula, quae partim Rz. ad Luc. ſervat et ſequitur: tamen vel ſic laborat Noſtri oratio, nec nominativus pron. οὗτος cum particip. πυνθ. habet finiti temporis v. aliquod, quo nitatur, ut ſtatuendum ſit anacoluthon, (quo ſpectat Bg. Ms. parentheſis, coepta a §. ſq. ad §. 8. e., poſt quam Noſter ad rem praeſentem redit ſane per οὕτω τοίνυν λ., quod τοιν. et alibi adhibetur in reditu ad pr. et poſt parentheſin; quo ſumto anantapodoto, et alibi ſolenni, conſequimur id, quod Strothus proponit, ut maneatur in conſilio Noſtri, nondum rem ipſam narrantis et arreptum a Severo imperium, ſed tantum incitamenta ad eam rem,) aut deſcendendum ad medicinam aliam, quae fuerit vel in v. aliquo inſerendo, (quod exciderit ante vel poſt inf. ἀρχ., ſumendum illum ut 2, 6, 10. e., ut pendeat ab omiſſo illo v. aliquo finiti temporis, atque adeo aut Stp., aut ἐπεχείρησεν, it. ἐπειρᾶτο,

δυσπραγίαν[p] τοῖς πράγμασιν.	dum rerum ſucceſſum: (Im-
ἀνέπειθε δὲ αὐτὸν ὀνείρατα[q],	4. pellebant autem ipſum ſom-

p) Ing. δυσπρ. ἐν τοῖς πρ., v. N. q) Ms. Ba. ὀνείρατα τοιαῦτα τινὰ, ἐλπ., ut poſt ἐν. comma deeſt in A. al., v. N.

aut ἔγνω et διέγνω, *ſtatuit*, quaſi expulſum ſit poſt ἀρπ. a ſimili καταγν., aut lateat maxime ἔγνω in pron. οὗτος litteris, non admodum diſſimilibus,) vel in ſubaudiendo tantum v. ſubſt. ἦν poſt particip. καταγν., quo modo credas P. ſubveniſſe loco, finitum quippe tempus in κατ. referentem;. ubi redit quidem res ad inf. ἀρπ., de Bg. ratione capiendum, ſed manent tamen illa relata, τοῦ μὲν et τοῦ δὲ, infinita nimis, maxime, cum Iulianus non ſit nominatus proxime, ut nec Niger, niſi cap. pr.; unde videntur mihi excidiſſe plura librarii culpa, ut, tacentibus Mss., non indulſerim coniecturis amplius. Caeterum Bg. formulam *ſubl. fer.* G. Th. tenet ſine explic. in v. e. 637, 80. et in adi. cum Gr. n., ſed ad μετ. φ. Leisn. in m. Ox. „in nullius certi domini eſſe manu„."

ῥᾳθυμίαν) ad Iulianum pertinet, ſicut δυσπρ. ad Nigrum. *Stroth.* ſi quidem Noſter reſpiciat 2, 7, 1. ὁ Ἰουλ. — τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥᾳθύμως προσφερόμενος, etſi quis et contra ſtatuat e 2, 8, 16. ſqq. de Nigro, cuius δυσπραγίαν, ſenſu Bg., vix intelligas hoc tempore et ante bellum, quae tamen potius cadat in Iulianum, quatenus calamitas putatur et fortuna adverſa, privari iterum imperio, quod iam teneas, reiicique ab iisdem, qui elegerint, atque in contemtu eſſe et odio apud milites ac cives, cf. 2, 8, 3. ſq. et 8. it. 2, 7, 4. ſq. et 8. ſq., it. N. ſq. et 2, 12, 4.

τοῖς πραγμ.) For. ἐν τοῖς πρ. *Steph.* Sch. partim e P. „δ. infelicitatem *rerum* agendarum, *inefficax* agendi *genus*, πρ. *accuſare* aliquem *rerum* agendi *inefficaciae*. Stp. ſupplet ἐν" quam praep. non modo Leisn. in textu Ox. inſeruit, ſed etiam Sb. Ind. adeo edidit in δ. „ἐν τοῖς πρ." ſine monito, nec in N.; tenente Stp. Th. nihil, quam vocabulum ſine auctore, et unam modo notionem cum L. Ern., ut ſit „infelicitas in rebus agendis ſ. gerendis, et generaliter infelicitas" quo poſtr. ſenſu et reperi tantum in Ind. Eutr. Met. Cell., ſine Vs. autem R. Or. V. 7. Ant. cum Poll. 3, 99. Thom. M. p. 390. et Heſy., ut ſyn. δυσπραξία ap. Soph. Ai., R. Or. V. 8. And., Gs. Chr. cum Plut. Krg. it. Poll. Call., et hic capio propter adiectum diſerte τοῖς πρ., per luſum aliquem et paregmenon, ſenſuque anguſto pro *imperio*, cum notio vulgaris ſit infinita et obſcurior, ſed illa iuvet non tam meam ante de Iuliano opinionem, quam loci totius perſpicuitatem, cui accedat aliquid etiam ab ἐν, ſive intelligendo, ſive potius olim excipiendo in textum, quia facile excidit ob pr. ſimilem αν ſyllabam, et durior conſtructio videtur ſubſtantivi δ. cum dat. nudo, quaeque poëtica potius, nec forte purganda per omiſſum ἐν in nominibus loci cum verbis quibusdam, nec per dat. illum affinitatis cum ſubſt., ut παῖδες αὐτῷ, pro gen., qui quidem hic per *infelicitatem imperii* redeat ad ſenſum eundem cum *infelicitate* in *imperio*, ut et alibi is par eſt alicui ſubſt. cum praep., quo in Lat. ſubſt. tenet G. Th. Gr. n., non ſimile tamen quid, at in „*calamitas* in *amore*" e Ter. Heaut. 2, 4, 15., ubi tamen per edd. meas eſt alia lectio; verſante hic Bg. ſic, ut dat. diſerte per gen. daret, ſed ſubſt. δ. per periphraſin e negat. ſyn. et adi. cum ſubſt.

ὀνείρατα) Spart. c. 1. (p. 590. ſq.) et 2. (ubi nil, niſi c. extr. p. 592.)

τοιαύτην τινὰ ἐλπίδα ὑποσημαίνοντα, χρησμοί τε καὶ[r] ὅσα εἰς πρόγνωσιν τῶν μελ-

nia, eiusmodi quandam ſpem oſtentantia, et oracula caeteraque praeſagiendis futuris

r) καὶ in A. B. et Par. omiſſum mendoſe.

et Xiph. (396, 43. et p. ſq. ſ. Dio Caſ. 1243, 69. ſqq. σημεῖα δὲ αὐτῷ, ἐξ ὧν τὴν ἡγεμονίαν ἤλπισε, ταῦτα ἐγένετο.) *Boecl.* Severus divinationi per ſomnia, quemadmodum et aliis divinationis generibus, non parum videtur indulſiſſe, v. Spart. c. 1. c. 3. (p. 593.) c. 4. (ubi nil,) et c. 22. (p. 636. de morte,) it. Capit. (ſ. Spart.) in Geta c. 1. (p. 735. i. de Antonino ſibi ſucceſſuro.) Uxor Severi, Iulia, natione Syra, ſomniis procul dubio, more Chaldaeorum, multum tribuit. *Leisn.* Praeter haec, ab Herodi. narrata ſomnia, plura Xiph. et Ael. Spart. afferunt. *Stroth.*

Cf. Zonar. p. 457. A. c. ſq. Sed, quoad lectionem, etiam P. *ſomnia quaedam*, (niſi liberiora ſunt, ut Lat. in δὲ et omiſſum pron. τοι.,) produnt novitatem Ms., per ſe exquiſitam, (ut pron. τοι. ſtet ante ſq. particip., quanquam tum plerumque adeſt ſimul artic., ut debeat eſſe, τοι. τινα, τὰ ἐλπ. ὑποσ.) nec tamen, cum Ms. et alibi exquiſita vulgaribus ſubſtituat, ſuſcipiendam temere, (etſi lapſus in ην et α maiuſculo non eſt improbabilis,) cum ob Mss. rel. diſſenſum, tum quia vulg. edit ſententiam commodam, dum τοι. τ. ἐλπ. latet vel in v. pr. §. omiſſo, ut διενοήθη etc., vel potius in vicino ἀνεπ., unde et Bg. manet in antiquis, ſeverus idem in pron. τινὰ retento poſt pron. τοι. aliud, ſed liberior in Lat. v. ἀνεπ., cum Stp. Th. aliunde, ubi, etiam P. deſerto, Sch. in »ἐλπ., ſpem *alicuius* rei *praeſagire*, ὑπ. *ſomnia*, ſignificantia *ſpem*« in extr. per ſimpl. cum Bg., neglecta praep., quae poſſit hic vim habere, pro Lat. *ſub*, i. non nihil, ſ. obſcure, cf. 2, 3, 12. e. ἐλπ. ὑπεφην., ubi Bg. eodem Lat. reddit, pro quo Noſter hic variat per v. ſyn., cum ſubſt. ἐλπ. id copulans ad analog. modo.

χρησμοί τε) *Duas voces has, in Ms. Bg. omiſſas, e P. reſtituimus;* in rem et χρησμοὺς tacente Xiph., etiam Spart., niſi huc referas c. 4. i. p. 594. e., *in Sicilia*, quaſi *de* imperio *vel* vates *vel* Chaldaeos *conſuluiſſet*, rel.

καὶ ὅσα) Huc pertinent ſequentia: 1) *in prima pueritia nullum alium inter pueros ludum, niſi ad iudices*, exercuit, *quum ipſe praelatis faſcibus ac ſecuribus, ordine puerorum circumſtante*, ſederet ac iudicaret, Spart. (c. 1. p. 590.) et ibi Caſ. Itaque futuri dedit omen imperii. Meminit huius luſionis Chryſoſt. in 1 Cor. 1. (v. Caſ. N. ib.) it. Plut. in Bruto, in Antonio, in Catone, et Pollio in Gallienis, uti notat Faber Semeſtr. 1, 6. p. 34. Diverſus ab hoc ludo videtur βασιλίνδα, quo alludit Herodi. 7, 8, 10., quem ludum deſcribit et explicat P. Faber Agon. 3, 30. p. 362. 2) anno U. C. 918. poſt N. C. 165. ſtudiorum ergo Romam adiit, Spart. (l. l.) ubi *hoſpitem nactus, qui Hadriani vitam imperatoriam eadem hora legeret, ſibi omen futurae felicitatis arripuit*, ut et alia deinceps huiusmodi permulta, 3) an. U. C. 930. poſt N. C. 177. in *Hiſpaniam miſſus*, ea *ſomniavit*, quae imperium polliceri videbantur. *Leisn.*

Qui poſtr. locus, partim ex Spart. c. 3. p. 593., non huc pertinet, ubi non amplius de ſomniis agitur, ſed de aliis futurorum praeſagiis, in quam brevitatem P. redigit totam Noſtri enunciationem καὶ ὅσα — φαιν., unde partim Bg., qui de ſuo liber in v. φ. finito per particip. et in formula

λόντων σύμβολα φαίνεται, ἅπερ πάντα ἀψευδῆ καὶ ἀληθῆ τότε πιςεύεται, ὅταν εἰς τὴν

ſigna apparentia, quae omnia veracia et certa tunc creduntur, cum eventum pro-

εἰς cum ſubſt. per dat. particip. ubi Sch. „πρ. ad *praenotionem* ſigna *futurorum*“ ſervans e P. rectionem in τῶν μ. ad ſq. σ. tracto, cum aeque referas ad pr. πρ. cum Bg., vicinius reddituro, *et* quotquot *ad* praenoſcenda *futura* apparent *ſigna*; quanquam G. Th. et hanc rectionem ignorat in Lat. *ſignum*, cum Gr. n., item tertiam *praenoſcendorum* futurorum *ſigna*, etiam in ſyn. ſubſt. aliis; ferente Stp. Th. in σ. modo gen. ſubſt., aut inf., pro quibus hic Noſter variet peculiari modo per ſyn. formulam ſubſt. cum praep., cum Indd. nihil praebuerint in v. σ., nec cum τ. μ. in πρ.; quod ſubſt., praeter L. N. T., non reperi, niſi in Ind. Luc. et ap. Suid. 3, 214. m. abſolute, ſed in Vs. tamen *ſcientia* rerum *futurarum*. Caeterum hic etiam ſumas brevitatem dicendi, adiuvandam ſupplemento adi. alicuius, v. c. σύμβολα, εἰς πρ. τ. μ. χρήσιμα ſ. ἐπιτήδεια.

ἅ περ) Prudens et gravis ſententia ab homine ethnico, cui hactenus conſentit Nicep. Gregoras l. 5., ubi oraculum Trallibus de Andronico repertum exponit. Vide locum et adde prope finem libri eiusdem totam de oraculis diſſertationem, memorabilem utique; licet cupidiores eiusmodi abſtruſarum rerum animos ſatiatura non ſit. Qualia ſunt etiam omnia in hoc genere commenta, quae praeter deum et diabolum, alios, et neſcio quos medios prodigiorum auctores anquirunt. Nam ubi natura tantum in prodigium trahitur, plana iudicandi via eſt. *Boecl.* Hoc Tac. hiſt. 1, 10. (e.) ſic exprimit, quando de Veſpaſiano ita, *occulta lege fati, et oſtentis, ac reſponſis deſtinatum Veſpaſiano liberisque eius imperium; poſt fortunam* credidimus. *Leisn.*

Ibi bene N. Ern. „poſt *fort.*, i. e. poſtquam cognovimus fortunam Veſpaſiani, poſtquam imperator factus eſt“ in ſententia variante Noſtro cum 1, 14, 12. per longitudinem hic, i. e. enunciationibus duabus pro una, v. c. ἅ περ πιςεύεται ἐκ τῆς ἀποβάσεως, faciente Sch. cum P. tantum in membro ſecundo partim v. utr. „*ſigna* non *falſa* et *vera* creduntur, *quum* proſperum *eventum* ſortita *ſunt*“ ubi copia Noſtri eſt in neg. et aiente adi. copulato, eoque ſyn., per contrarium, aut antecedens et conſequens, aut tropum diverſum, quoad propriam vim v. ἀλ., cf. Ind. Ael. V. h. cum Heſy., ut in Bg. notionem Loesn. Obſ. p. 124. e., tum iunctum utr., ſed de perſ., ap. Heſ. Θεογ. v. 233. Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος, *Nereum* que *alienum* a *mendacio* et *veracem* genuit *Pontus*, (ubi Schol. fere cum Heſy., ſed corruptus, credo in his, τὸ δὲ σημαινόμενον παράκειται; ὅτι οὐκ ἔςι διὰ λόγον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ψευδόμενοι διὰ δύο ψεύδονται, λ. pro οὐκ ἔςι δίλογος, ἀλλ' ἤπιος, ἐπεὶ οἱ ψευδ. λ., *ſed* ſenſus *ſubiectus* eſt, *ſubiicitur*, v. 235. νημερτής τε καὶ ἤπιος, quod *non* eſt *bilinguis* ſ. mendax, *ſed* rel.) nihil tenente Stp. Th. at ἀψ. cum Lat. Bg., ſed ſine auctore, ut ap. Suid., cf. Ind. Hom. R. Or. V. 4. Dem. Luc. L. N. T., et Heſ ἀληθέα, ἀψευδῆ, ut ſyn. agnoſcas; nihil hinc ferente Stp. Th. in rel., ubi Bg. a P. diſcedit tantum in tempore v. πιςεύεται, phraſi alia ſervata, quae adv. in v. mutabat in adi. ſyn., oppreſſa ſimul pr. εἰς, in qua formula Gr., non alibi reperta, non dubito de Bg. ſenſu, ut ſit, talia oſtenta pro veris credi, cum ſequatur eventus ſ. res aliqua felix ſ. bona,

ἀπόβασιν εὐτυχηθῇ. τὰ μὲν 5. ſperum ſortiuntur. Ple-
οὖν πολλὰ εἰς τὸ ῥηθὲν[f] αὐτός raque quidem per hiſtoriam

f) Ms. Ba. τὰ μὲν δ. πολλὰ ἐκείνων αὐτ., v. N.

ut contra hodie etiam vana habentur, ubi nihil conſequitur, ſed haereo adhuc in formula εἰς τ. ἀπ., an non εἰς ſumendum, ut Lat. *ad*, pro quoad ſ. reſpectu, et reddendum, *cum*, quoad *eventum*, feliciter *cedunt*, quae tamen ſane redeant ad Bg., ut Leiſn. in m. Ox. „ſ. ὅταν τὴν ἀπ.“ quoque haerens in pr. εἰς, deleta ea, videtur cogitare rectionem v. εὐτ. cum acc. rei, et infra obviam, ſed ut contra libros non liceat quid novare, verum modo quid peculiare Noſtri ſuſpicari.

εἰς τὸ ῥηθ.) For. *συνέγραψεν. Steph.* Reponendum eſt *ἱςόρησέν τε αὐτὸς συγγράψας*. Qua lectione, opinor, nulla certior eſſe poteſt. Nam *ἱςορέω* eſt *hiſtoriam ſcribo*; tum alibi ap. Herodi., tum ap. vetuſtiores. Queis accedat hoc quoque, ſtare ſenſum nullo alio pacto poſſe. *Fab.* In Graecis hic mea eſt memorabilis emendatio. *Bergl.* Ex interpretatione Bg. illud videmus, eum legendum putare pro *εἰς τὸ ῥ.* aut *ἱςορούμενα*, aut *ἱςορημένα*, aut *ἱςορηθέντα*. *Leiſn.*

Qui ad m. Ms. Bg. „Bg. videtur legere *ἱςορούμενα*“ ſed in Progr. tantum *ἱςορηθέντα* proponit, pro quo tamen, cum Bg. ipſe tacuerit, coniecerim, eum maluiſſe perf. *ἱςορημένα*, non tam ob Vs. eius, quia aor. 1. aeque ſic verti queat, quam quia vicinius eſt ad vulg. elementa et quaſi rudera, cum ſic α extremum a ſq. eodem abſorptum modo ſit, et θ ex μ venerit, ut ει ex ι ſimpl., cum in aor. illo praeterea τ adſit, ſed in praeſ. *ἱςορούμενα* duplex vocalis pro η una, quanquam per ſe hoc quoque praeſ., pro perf. et ipſum occurrens, procedit, cf. Stp. Th., e Bud. C. it. Dion. H. S. T. 1. 4, 4. et Zoſ. 4, 36. *i.*, ap. quem et perf. 4, 20, 5. m. *τοῦτο γὰρ εὗρον ἱςορημένον*, *nam* et *memoriae* proditum *in* hiſtoriis *reperi*, it. Luc. ſine Ind. 3, 221. l. 32. *ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τοὺς ἱςορημένους*, *ſcribamus* etiam *de* his, *quotquot* in *literarum* monumenta *relati ſunt*; per quam dubiam adhuc lectionem nondum hic edere volui alterutram, editurus aliquando illam in perf. e cauſis propoſitis; reddente hic Bg. per phraſin longiorem, ut alii, ubi ſupplemento opus ſit *παρ' ἄλλων*, ad quod oppreſſum refertur per oppoſitionem pron. *αὐτ.*, poſt quod Bg. omiſit *τὲ*, ut alibi, cum pro *γὲ* confuſum eſt, hic etiam e P., et quoque poſt *αὐτ.*, cf. 2, 3, 20., orto *τὲ* fortaſſis per librarii lapſum et ſapientiam e ſq. *καὶ*, tanquam ad id referretur, quod et Bg. cogitarit, ſuſcepto ſimul Stp. finito tempore *συνέγραψεν*, pro quo, cum litteris vulg. non ſatis conveniente, malim, ſervato particip. σ., inſequens *καὶ* ſumere pro *etiam*, i. praeterea, in hanc Vs. et ſententiam, *igitur* multa *quidem* iſtorum, *ab aliis narrata*, ipſe *quidem* conſcribens *in* ſua *vita*, etiam *publicis* dedicavit *imaginibus*, ſ. reſoluto particip. *tum* ipſe *conſcripſit* —, *tum* etiam *dedicavit* rel.; ubi obſerves libere additum a me pron *αὐτῶν* ſ. *τούτων* ad adi. *πολ.*, quod, per ſe facile ſupplendum e pr. ſubſt. *ὀνειρ.* etc., dedit diſerte Ms., ſed e Gloſſatoris ſagacitate, cum etiam Mss. rel. eo careant, nec vicinia prodat fugam iſtius, denique P., et ipſe hoc referens, quanquam obliquo pron., *quorum* pleraque *ipſe*, rel., nihil demonſtret, quam Cod. ſui lectionem cum Bav. eandem iterum, quo tamen et ſponte venerit ac ſine Cod. duce per libertatem ſuam, conſpicuam etiam in rel. huius regionis, e quo Bg. τὰ π. Sed Sch. modo in „συγγρ. „ipſe *conſcribens*

τε συγγράψας [t] ἐν τῷ καθ' αὑτὸν [u] βίῳ, καὶ δημοσίαις | tradita ipſe conſcripſit in ſua vita, atque publice poſitis

t) Ing. συνέγραψεν v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἑαυτὸν, ſed pro edd. rel. aſpero in Par. αὐτ. lenis, v. N.

haec *in* libris *de* ſua *vita*" ſenſu recte ſic indicato ſubſtantivi β. hic improprio, quem ignorat Stp. Th. et L. Ern. cum Indd., notum tamen e Plut. vitis parallelis, eodem ut redeat, ſi capias pro deſcriptione vitae, et narratione de vita, ubi Bg. e P., ſed ordine rectiori formulam in pr. κ. intra artic. et ſubſt. mutat de more ſuo in pron. ſolum affine poſſeſſ.; peculiari ratione Noſtro adhibente formulam et praep., pro *de*, cf. Luc. 3, 69. l. 65. τῷ καθ' ἡμᾶς β., *in* vita *noſtra*, et Dem. Ind. v. β. e. „ἐν τῷ καθ' ἑαυτοὺς β., aetate ſua" quod ſyn. in Mss. hic eſt iterum e gloſſa, ut Par. per lenem vitioſum ob v. συγγρ., quia etiam libri rel. omnes in aſpero conſpirant.

ἐν τῷ καθ' αὐτ. β.) Spart. c. 3. (i. p. 593.) *hiſtoriam* vitae *privatae* memorat. Idem c. 18. (p. 626.) *vitam*, inquit, *ſuam* privatam *publicam*que *ipſe* compoſuit *ad fidem*, *ſolum tamen vitium crudelitatis excuſans.* Ex ea etiam Damaſcius in vita Iſidori ap. Photium biblioth. 242. p. 1030. aliquid refert de mirabili lapide. *Boecl.*

καὶ δημ.) *publice* in *tabulis* picta *dedicavit*, vel ut Bg. Vide, an verti poſſit, *et publice poſitis imaginibus*, h. e. ſtatuis, *impoſuit* ſ. adpoſuit. Nam ἀνατιθέναι eſt *imponere*. Dona, diis dicata, genibus ſimulacrorum imponi ſolita, v. Hom. 'Ιλ. ζ', 92. et de h. l. Strab. 13. Nempe ſimulacra deorum ſedentia olim efficta, quod et Strabo l. 1. et Caſ. ad eum docet, et ex phraſi intelligitur, ταῦτα ἐν θεῶν γούνασι κεῖται, haec in deorum poſita ſunt poteſtate Hom. 'Οδ. ά, 267. Ne ἀναθήματα quidem nomen habent ab ἀνατιθέναι, *ſuſpendere*, ſed ab ἀν. *imponere*, v. Kypk. ad Luc. 21, 5. p. 316. Similis locus Herodi. 3, 9, 21. τὰς μάχας καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς, pugnas *victorias* que *ſuas* depictas *in* tabulis *expoſuit*, ſ. potius, *pugnas victoriasque*, nempe deſcriptas ſ. depictas, *publicis tabulis*, ſc. Severi, ſ. tabulis, Severi imaginem referentibus, *addidit*, it. 7, 2, 15. ταύτην δὲ μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ — γραφῆναι κελεύσας, μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, *pugnam* depictam *maximis* imaginibus *ante* curiam *publicavit*, ſ. *maximis* imaginibus *ante* curiam *adpoſuit*, it. 5, 5, 13. de Helagabalo ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, *iuſſit* in *media* curia *loco* edito *ſupra* victoriae *caput* collocari *imaginem*. Scheid. vult, *in* altum *ſuſtolli*: ſed ſuſpendendi notio hic accidentalis, non neceſſaria. Quaedam donaria ſuſpenſa fuiſſe, non negatur. Suſpenſa fuere ſcil. tum, quum ſuſpenſionem eorum ratio et natura admitteret. Si v. c. clypei dedicantur, tum fuere ſuſpenſi. Itaque Graeci tum verbis ἀνατιθέναι et κρεμᾶσθαι adhibent promiſcue, v. Strab. 13. p. 413. *Leiſn.*

Qui idem ad m. Ox. „καὶ ante δημοσ. abundat" quo de dictum ſupra; P. ſequente partim Bg., non item Sch. in „δ. publicis *imag.* εἰκ. in *publicis* tabulis *picta*", dum Stp. Th. nec huc ſpectat in v. ἀνεθ., ubi de eo tantum agit maxime ex uſu ſacro, quo de vix h. l. cogitare licet, ut templis intulerit, ibique ſtatuerit, cum Noſter videatur potius loqui non tam de aula, quam de curia, ſecundum loca Noſtri ap. Leiſn.; e quibus locis valeat quoque hic praep. ἀνὰ pro *ſurſum*, et de quocunque loco

ἀνέθηκεν εἰκόσι [x]. *τὸ δ᾽ οὖν* [y] dedicavit imaginibus. Sed *τελευταῖον καὶ μέγιστον, ὅ περ* poſtremum et praecipuum, *αὐτῷ καὶ τὴν ἐλπίδα πᾶσαν* quod ipſi etiam ſpem ſummam *ὑπέφαινεν, ὄναρ* [z] *οὐδ᾽ ἡμῖν* oſtentabat, ſomnium, nec no-

x) Hic in A. 2. comma, pro quo et colon obtineat locum in opp. et relatis *μὲν* et *δὲ*, tunc ſolenne alias Stp. y) Ms. Ba. *αὖ* v. N. z) Ms. Ba. *ὑπέφαινεν ὄναρ*, ſic commate poſito tantum poſt *ὄν.* cum edd. rel., nec ſimul poſt *ὑπεφ.*, ut Stp. al., v. N.

editiore, dum res non humi iacent, ſed eriguntur, ut ſtatuae, vel altius in pariete figuntur, ut picturae, vel denique in loculos editiores reponuntur, ut libri, cf. N. 4. Kuſt. ad Suid. 2, 498. v. 3. *οὗ βίβλους ἀνέθηκεν — ἐν Ῥώμῃ*, *cuius* libros *in* publica *bibliotheca* Romae *repoſuit*; quo Lat. verbo hic potius uſurus eram, *publicis* repoſuit *imaginibus*, dum Bg. adhibet redundantiam quandam in v. expreſſo ſimul per particip. Lat., cui et accommodavit adv., ex adi. Gr. ductum, niſi v. ſuum *dedicare* cepit pro addicere et definire, quod proprie ſignificat, ut et *dicare*, non diverſum ab illo *dicere*; unde deinde altera notio pro adſcribere, adſignare, tribuere, et illa etiam tertia de rebus ſacris; in Gr. ponente Ind. Dem. „dedicare, conſecrare publice, uſibus, divinis humanisve, aut memoriae et ſpectaculo" quae partim et in noſtrum locum conveniunt, non tamen illa notio per adv. *publice*, quod ineſt hic demum in adi. *δημ.*, non in v. nudo et ipſo, ut ſit h. l. ſenſus hic modo, propoſuiſſe iſta oſtenta imaginibus aut pictis, aut aere fuſis, cf. §. 8., in publicis locis, et a quoque ſpectandis.

τὸ δ᾽ οὖν) Frequens Romanis per ſomnia augurium. Plura lege ap. Spart. ſtatim ab initio, quae Severo imperandi ſpem fecerunt. *Oxon.*

In Ms. *δ᾽ αὖ* video minus lapſum *in litteris*, quam gloſſam, vel variandi cauſa pro eodem *δ᾽ οὖν* 2, 7, 1., vel ad explicandum, quaſi vulg. ſit i. q. Lat. *contra autem*, aut ſimpl. adverſ. *δὲ*, monſtrata etiam modo a P., cf. *Dev. p.* 115., ſed reluctante Hoog. in Op. p. 273. e. ſq., nihil autem edicente ad *Vs.* Ind. Ael. V. h. v. *οὖν*, quod Intp. ibi negligit etiam cum Bg. hic, ſed Ind. Fi. The. „*ἀλλ᾽ οὖν*, at *ſane*" pro *γοῦν* accepto, quod et hic procedat, quanquam ibi per ſe ſtat, nec praecedente *μὲν*, cf. 2, 10, 5., tenente hic Bg. in rel. ordinem Gr., inverſum a P., etiam in ſqq. libero, ubi per v. *ὑπ.* variat Noſter cum §. pr. i. *ὑπνο.*, ubi et Bg. eodem uſus Lat., cf. 2, 4, 11. et 2, 3, 12. e.

ὄναρ) Accipiendum hic de ſomnio vero, ut in N. T. Matth. 1, 20. et 2, 13. 16. Alias *ὄν.* et *ὕπαρ* ita inter ſe opponuntur, ut *ὄν.* ſit falſum, *ὕπ.* verum ſomnium, ſ. vera viſio, quae eventu comprobatur, *μεθ᾽ ἡμέραν ἐναργῶς ἀληθὴς* Heſych. (ubi v. N.) De hac differentia inter *ὄνειρον* et *ὕπ.* v. Ammon. (p. 139.) et ib. Valck. 3, 15. (p. 217.) Schier ad Moſch. p. 155. Thom. M. p. 650. Abr. L. At. p. 298. ſqq. *Leisn.*

Variat Noſter in *ὄν.* cum §. pr. i., quae pro ſyn. comparat quoque Stp. Th. 2, 1315. F. m. aliunde, poſt quod ſubſt. dum edd. ſusceperunt comma, tollentes alterum poſt *ὑπεφ.*, auctores eius diſtinctionis ſpectarunt forte iſtud exquiſitum, cum ſubſt. *ὄν.* ſtat poſt pron. relat. non modo, ſed etiam praemiſſis adi. duobus *τὸ τελ. καὶ μεγ.*, quaſi fuerit *ὅ περ τελευτ. καὶ μεγ. ὄναρ λ.*, quae rectio mihi quidem durior viſa, ut potius

παραλειπτέον. κατὰ γὰρ καιρὸν [a], ὃν ἀπηγγέλη Περτίναξ παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, μετὰ τὸ προελθεῖν καὶ θύ-

6. bis praetermittendum. Quo enim tempore nunciatum fuit, Pertinacem ſuſcepiſſe imperium, cum prodiiſſet ac ſacrifi-

a) Ms. Ba. et Vi. κ. γ. τὸν καιρ., v. N.

deligerem commata poſt μεγ. et ὑπερφ., et ὄναρ cohaereret cum adi. duobus τὸ τελ. καὶ μεγ., quibus interiecta enunciatio alia ὅ περ — ὑπερφ.; priorem rationem fere ſequente etiam P., ſed noſtram quoque Bg., qui proinde, quanquam omiſſo οὖν, tamen ſervavit καὶ, ſeverior idem in οὐδ', ubi ſenſus eſt, *etiam* nobis *non* praetermittendum *eſt*, ut nec ab aliis praetermiſſum eſt; quod poſtr. ſupplementum latet in illo *etiam*; reſpiciente Noſtro ad pr. ἱστορημένα παρ' ἄλλων, ſed noſcente Stp. Th. in v. παρ. tum P. formulam, tum privum v. Bg. (ap. G. Th, cum Gr. n.) non item hoc verbale, quod cum neg. οὐ v. ap. Poſſ. Call. e Plut. Hſ., et ſine ea ap. Luc. Ind.; cui hic Noſter dedit dat. pron. perſ., ſolennem cum paſſ., ſed forte e Lat., cf. de v. Ind. Thuc. R. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach., Iſ. Ev. cum Pan. Mor. p. 38. m. τὰς μὲν οὖν — παρελείψω, p. 52. e. 79. m. 82. m. The. Fi. Diod. S. Plut. Krg. et Rs. ad Polb., hic ut formula negans, tropo remoto, ſit, etiam a me memorandum ſ. dicendum eſt.

κατὰ) In Mss. articulo iterum addito nihil, quam gloſſa per comparationem cum 1, 12, l. 2, 6, 12., ut contracta Bg. formula, e P., alia illa 2, 7, 6., quacum hic variatur, praepoſita praep. cum ſubſt., ſed poſtpoſito pron., quam rationem norunt et Lat., v. G. Th. in ſubſt. 739, 8., unde fortaſſis Noſter duxit, tacentibus Stp. Th. et Indd., oppreſſa praep. ſecunda, pro κατὰ καιρὸν, καθ' ὃν, eo *enim* tempore, *quo* ſ. cum; in qua parte Noſter, ut in toto ſomnio hoc, eſt accuratior longiorque, quam Dio 1244, 85. ſ. Xiph. S. 397, 12. καὶ αὖθις ἵππον ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίᾳ τὸν μὲν Περτίνακα, καὶ ἀναβεβηκότα, ἀποῤῥίψαι, ἑαυτὸν δὲ ἑκόντα ἀναλαβεῖν ἐνόμισε, *ad* haec *vidit* in *foro* Romano *equum* deiecto *Pertinace*, qui *in* ipſum *aſcenderat* (etiam), *ſe* libenter *admiſiſſe*. Mox ad v. paſſ., ἀπ. cum nominativo participii pro inf., e P. ſequitur Bg. rationem Lat., quae ponit ſolum verbum paſſ., ſed perſonae caſum coniungit cum ſq. verbo, ut fiat acc. cum inf., etſi vicinior eſt Latinis haec, ut nominativus perſonae maneat cum paſſ. et participium mutetur in inf., *quo* tempore *nunciatus eſt* ſ. nunciabatur *Pertinax* ſuſcepiſſe *imperium*, cf. G. Th. 597, 15. (ap. quem Gr. n. eſt in Lat. alio, cf. 1, 13, 8. e.) tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., e P., it. tempus hoc quidem, nec tamen rectionem noſtram, cf. Suid. 1, 262. m. ſine χρήσει, ſed cum dat. perſ. L. N. T. Fi. e Luc. 8, 20. tum paſſ. univerſum cum pr. πρὸς et ſq. ὅτι Ind. R. Or. V. 7. Iſ., cum dat. perſ. et ὅτι ib. Ant., cum dat. perſ. ſolo Xen. M. S. Z., ſed abſolute Poſſ. Call., qui in Sy. de rectione illa monet tantum per ſimpl. ἀγγ. p. 200, e., quam in noſtro v. cf. ap. Dem. ſine Ind. de re 11, 19., ſed de perſ. etiam 29, 20., in ſq. formula π. τ. ἀ. variante Noſtro cum 1, 3, 5. tantum per ſyn. ſubſt. et hic adiuncto artic.

μετὰ τὸ πρ.) Libertatem P. reiecit Bg., ſervato v. πρ., (quod hic de privato adhibetur, ſed tamen magiſtratu, forte cum Severus Siciliam proconſularem meruiſſet, quo tempore Romae praeſens narratur a Spart.,

σαι [b] ὁ Σεβῆρος, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Περτίνακος βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, ἐπανελ-

caſſet Severus, et pro Pertinacis imperio iureiurando perfunctus fuiſſet, reverſus

b) θύσαι hoc acc. B. 2. cum Ing. 2. v. N.

c. 4. i. p. 594. e., niſi et de conſule eo capias ob adiunctum hic v. θῦσαι et ſqq., in quam rem Spart. p. ſq., *poſt* conſulatum *anno* ferme *fuit* Romae *otioſus*,) ubi Sch., poſt Lat. P. „poſtquam *prodiiſſet* et *ſacrificaſſet*,“ formulam pr. μ. cum art. acc. neutr. et inf. mutans in coniunctionem ſyn. cum Bg., quo de more ac praecepto nihil Stp. Th., cf. L. N. T. Fi. in primis et Schw., it. Ind. Aeſch. ep. S. cum gen., hic retinente Bg. nominativum ὁ Σεβ. neceſſario, qui non eſt cum inf., ut alibi, pro acc., ſed per libertatem interiectus infinitivis et praepoſitus, cum pertineret ad ſq. particip. ἐπ. et v. finiri temporis κατ., quod malo, quam ut ſit gloſſema, cum et P. teneat una cum libris omnibus; et imitatus Noſter videatur Lat., ſimiliter nominativum nominis proprii inter alia, maxime abl. conſeq., (quem P. refert, ut parem formulae illi per μ. et inf.) ponentes extra ordinem, nominatim Liv., v. c. 1, 52. i. revocatis *deinde ad concilium* Latinis, *Tarquinius*, collaudatis *que*, *qui Turnum — poena* affeciſſent, *ita* verba *fecit*, cf. c. 58. i., ut perſona princeps et de qua agitur, in mente ſit praeſens ubique, quod h. l. etiam neceſſarium ob nominatam aliam perſ. Περτ., cui Severus obſequii officium (homagium) praeſtat hic ſacrificio, ture quidem, ac iureiurando, vel ut conſul, quod ſupra tangebam, vel ut praefectus provinciae et ſimul parti exercitus, quo iureiurando adigebatur, ut profiteretur, Pertinacem eſſe imperatorem dominumque ſummum, et ſe agnoſcere illum pro imperatore; quo forte reſpexit Noſter in ſq. ὑπὲρ τ. Π. β., ubi videtur variare cum 2, 2, 23. εἰς τὸ ἐκείνου ὄνομα συνήθεις ὅρκους ὀμόσαι, per formulam aliam, et poſtpoſitum ibi καὶ θύσαντες, quo in v. i. Stp. Th. aliunde tenet modo inf. aor. per circumflexum cum Suid. Heſ. et Ind. Hom. ſine Var. L., altero edd. quarundam accentu reperto tantum ap. Abr. Auct. Dl. Th. p. 391. e. Sed Sch. partim e P. in „ἀφ. *iuraſſe* fidem *principi*, juramentum *fidelitatis* ſancte *praeſtitiſſe* pro *regno* alicuius, ὁρκ. *iuramentum* imperii *praeſtare*“ dum Bg. deſerit etiam Stp. ad m., qui in Th., praeter ſua e Bud. C. inde a 387, 37., affert 2, 1519. F. e. noſtrum locum ex eodem 394, 30. cum θύσαι hoc accentu, poſt Vs. P., ſic converſum „cum *in* publicum *Severus* progreſſus, *pro* ſalute *principis* hoſtias *immolaſſet*, in verbaque ipſe Auguſti adactus, milites etiam iureiurando adegiſſet, h. e. cum recte atque ordine in ea parte reip. officio functus eſſet“ tenens ib. F. i. ſimile quid ex Herdt. 4, 154. e. ſ. 349, 71. (cum Bud. G. iterum 391, 40.) „ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, defungi *iurisiurandi* religione *volens*“ pro quibus Lat. repetitis ad Suid. 1, 424. l. 11., partim etiam ad 1, 397. m., habuit Vs. ad latus *iuriiurando — ſatisfaciens*, ſed Not., *ut* exſolveret *ſe* iurisiurandi *religione*; brevius hic verſante Bg., (etſi per ignotam G. Th. formulam,) et neglecta illa Sch. et aliorum notione e notatione, quod et in aliis verbi formulis fieri licet, ut capiatur pro ſimpl. Lat. *praeſtare*, quo et redit Stp. Lat. *defungi*, it. P. *peragere*, cf. Heſ. 1, 647. e. cum N. 16., Harpocr. p. 94. cum N., ad Herdt. l. l. N., D'Orv. Ch. p. 177. e. Gron. Obſ. p. 680. m. ſqq., qui comparat Lat. illud Stp., ſed non per

θὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἑσπέρας καταλαβούσης, εἰς ὕπνον κατηνέχθη [c], μέγαν καὶ γενναῖον ἵππον, βασιλικοῖς φαλάροις κεκοσμημένον [d], ᾠήθη βλέπειν,

domum, veſpera inſecuta, in ſomnum prolapſus, magnum et generoſum equum, imperialibus phaleris ornatum, viſus eſt ſibi videre, qui

c) Ms. Ba. κατηνέχθη· μέγαν δὲ καὶ γ., quod δὲ et fert Ms. Vi., v. N.
d) Ms. Ba. κοσμούμενον v. N.

ſimpl. notionem noſtram, verum cum ſecundaria quadam, Ind. R. Or. V. 4. 7. Iſ. Dem Sb. aliunde, ej. Dion. H. T. utr. cum Plut. Krg., at de affini ſubſt. Abr. Dl. Th., ut Noſter fortaſſe ad analog. tantum dederit et ad Herdt. illam maxime cum ſubſt. ὀρχ., quod cum praep. eadem v. ap. Dem. ſine Ind. 382, 4. ὅρκον ὑπ. τῆς πόλεως ὀμωμοκότας, it. cum περὶ ſyn. 59, 11.

εἰς τὴν οἰκ.) Eius aliquam Romae domum tangit Spart. c. 4. p. 595. i., membrum ſq. P. negligente, non vero Sch. „*ubi* veſpera *adveniſſet*" rectius, quam Kypk. 1, 398. m. „*quum* veſpera *illi* ſuperveniſſet, *in* ſomnum *incidit*" huc ſpectante Stp. Th. in v. 2, 572. B. m. ſine Vs., ſed ſub Lat. Sch. tamen, nec per Lat. Bg., iungente Noſtro v. cum ſubſt. ἑσπ. ex analog. fortaſſe ſola, cf. 2, 3, 5., ut 2, 1, 3. in formulam ſq. εἰς ὕ. κ.) quo in v. Stp. Th. nec tenet Lat. Bg., adhibitum a P. ad 1, 17, 20. εἰς ὕπν. καθελκομ., et ap. G. Th. ferens forte corruptum κατερεχθεὶς pro κατενεχθ.

μέγαν) Scribo καὶ μεγ. Alioqui opus eſſet participio κατενεχθεὶς. *Steph.* Forte ἐν ᾧ μεγ., vel ὅτε μεγ. Niſi ſi velis ſtatuere h. l. aſyndeton. *Reisk.*

Hoc ſane aſyndeton, extra orationem iterum, *hic tutiſſimum* per ſe, neſcio tamen, an placeat multis, non multum tribuens novae Mss. copulae δὲ, (*quippe inſertae non per multam a vicinitate litterarum* ſpeciem, ſed *valiturae iterum pro mera copula* τὲ, quam olim ſuſpicabar ante καὶ aut elapſam, aut eiectam *a librario, ut alibi,*) ſed inclinans potius ad Stp. particip., quod et *Bg.* expreſſit, praeeunte P., unde et corrigit Stp. clam, ubi facillima *medicina in confuſo* η *et* ε, it. η et ει, ut et ς in fine deperdito, cum Noſtro alias quoque cumulentur participia ſine copula. In rel. liberius P., maxime in addito pron. τινὰ, e quo Bg. retinet Latt., ſed adi. γενν. cum ſubſt. ἵπ. non habet Stp. Th. nec Ind., ſed alia epitheta Hom. Heſ. Orph. Call. Lyc. Theogn., Gs. Chr. The. et Pal. Fi., Epict. Fa. Aeſ. D'Arn. Lect. Gr. cum L. N. T. ex Apoc. 6, 2., et modo Phoc. v. 190. ἵππους εὐγενέας, eq. *generoſos*, quod et dedimus ſupra in Exc. 1, 2, 3. m. ad εὐπατριδ. e Schol. Soph., ad quam analog. hic forte datur, ut et ad Lat. et illam, cum γ. de aliis animantibus frequentatur, quo de alibi, ſed ut hic non ſit ſyn. cum pr. adi. μεγ., quod de corpore eoque procero et alto valet, verum dicatur aut de eodem corpore pro robuſtus, validus, aut de altera equi parte pro animoſus; G. Th. ne tenente quidem illud Curt. *generoſus* equus *vel umbra ſcuticae regitur.*

βασ. φαλ. κεκ.) In Ms. tempore alio, praeſ. pro perf., ut 2, 5, 12., hic e P. nihil definias, (qui, quod refert perf. cum Bg., et ipſe potuerit reddidiſſe libere e praeſ., poſito ſaepe pro tempore eo.) ſed potius e conſenſu Mss. rel. in vulg., ut ſit gloſſema per comparationem aliorum

φέροντα[e] ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα διὰ μέσης τῆς ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς ὁδοῦ. ἐπεὶ δὲ κατὰ 7. τὴν[f] ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς ἐγένε-

ferret invehentem Pertinacem per mediam Romae ſacram viam. Sed poſtquam ad initium fori perve-

e) Ms. Ba. et Vi. φέροντα τὸν περτ. ἐποχ., v. N. f) Ms. Ba. et Vi. κατὰ τὴν τῆς ἀγ. ἀρχ. ἐγ., v. N.

infra locorum, ubi tamen etiam iterum perf. In ἐπ. Sch. „ornat. ph. *imperatoriis*“ deſerto P., quem Bg. retinet; ſed ordine rectiore, tum Stp. Th. in φ. ſine auctore ſub Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Heſ., non coll. Suid., cuius locum ex Herdt. ignorat Ind., Luc. Dion. H. S. T. 1., ubi cum eodem perf. κεκ., Grut. Lamp. V. 4. p. 317. c. 10. Cup. Obſ. p. 291. e. Schmid. ad Heliod. p. 176. N. 18.

ὤήθη) P. etiam deſerit Sch. in „ῳ. *putavit*, ſe *videre* in ſomnio“ cui ſyn. eſt Bg., ap. G. Th. ſine explic., qua paſſ. formula ille aſſequitur Gr. vicinius, cum Stp. ad m., qui hoc ſenſu de ſomniante et viſo ſ. potius cogitatione nocturna ignorat v. cum Indd., ſcribente Noſtro fortaſſis ad analog. v. δοκεῖν, quo de in hanc notionem cf. Abr. ad Aeſch. 1, 179. m. it. Herdt. 259, 15. ἐδόκεε οἱ λ. cum alio inf. et tamen in Vs. *videbatur* ſibi *cernere*, ut 398, 69. ſolum ἐδοκ. videbatur *cernere*, ſed libere 515, 51. ἐδ. — ἄνδρα οἱ ἐπιςάντα μέγαν τε καὶ εὐειδέα εἰπεῖν, λ. et ib. l. ult. ἐδ. *viſus eſt*, at Dion. H. S. T. 1. 320, 12. ἐδόκουν, videbantur *ſibi*, et cum adiuncto illo Sch. et P. 472, 43. δόξαι καθ' ὕπνον λ., viſum *ſibi* per *ſomnum*, it. Diod. S. 1, 75. l. 39. ἔδοξε — κατὰ τὸν ὕπ., *in* ſomnis *viſus*, ſed eadem 16, 33. i. *per* quietem *ſibi* viſus *eſt*.

φερ. ἐποχ.) Ms. ordo alius, in ſubſt. interiecto intra duo particip., ne concurrerent, e gloſſa eſt, vel ſic alio hiatu conſequente, ut nec inſolens eſt, copulari talia particip., nec vitioſum; etſi per ſe et ex ordine ſevero ſubſt. illud cogitatur prius, ut ſubiecta quaedam materia, quam particip. ἐποχ., tanquam attributum; ubi Bg. e P. reſolvit, ſed non negligit v. φ., cum Sch. prope in eodem „*qui* ferret *vectum*“ ſed Stp. Th. in „paſſ. ἐπ. invehor, vehor, in — Herodi. l. 2. φέρων ἐποχ. λ. *inſidentem* ſibi *vehens*“ cf. Ind. Xen. Cyr. et Luc., Suid. ἐποχεῖται, ἐπικάθηται, *curru* ſ. *equo* vehitur, *inſidet*, non coll. ad Heſ. ἐποχούμενος, βαςαζόμενος, ſine N., reddente Bg. per act., quaſi ſit med., ap. G. Th. cum Gr. al., ſed „*invectus*, ἐποχηθεὶς, intro vectus vel curru, vel equo“ ſed et ſimpl., ut Stp., pro vectus in animante, ut et hic deſit forte pron. ἑαυτοῦ ſ. ἑαυτῷ, non variante Noſtro cum 1, 14, 8., niſi per adiunctum hic ἐν Ῥ., nec cum 2, 4, 8. ἐν τῇ Ῥ., niſi omiſſo artic.

κατὰ τὴν) Ms. alius ordo, in remoto ſubſt. ἀρχ. poſt alterum ſubſt. gen., ut articuli diverſi caſus coirent, iterum debetur ingenio librarii e comparatione §. 2. τὴν τῶν πρ. δ., qui tamen vulgarem ordinem ſubſt. duorum in regimine ſaepe tolerabat ſupra, cf. 1, 11, 13. 1, 16, 12. i. τὸν ἐκ. τῶν ςρ., ubi in ſq. et alter ordo τῷ τῶν μ. κ., ut noſtro cap. §. 1. m. ταῖς ὀχθ. τοῦ Ἰς., libere iterum addente P. pron., quem deſerit Sch. in „ἐγ. *ad* forum *venit*, ἀγ. aditum *fori*“ partim e Sb. Ind. in „ἀρχ. ad *initium*, i. aditum, *fori*“ ubi Stp. Th. 1, 550. E. cum P. (unde Bg. in v. ἐγ. cf. 1, 9, 23.) ſed tantum e Noſtro, et quaſi peculiare quid, in phyſica, credo, notione cumque ſubſt. ἀγ., quocum non aliunde notaram, ſed phyſicam

το, ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, ᾠήθη τὸν ἵππον

nit, ubi in populari ſtatu prius populus conveniebat in concionem, viſus ei eſt

notionem illam e Luc. Ind., ut cum Stp. Th. aliunde Sch. in „ἀγ. *fori*, loci, ubi concio populi habetur“ addit aliquid ad definiendum magis, quo conſilio et Noſter ſubiicit ſqq., maxime, cum Romae eſſent multa fora, ſed etiam ad partem antiquitatum aliquam inſerendam, reſpiciens ſimul ad 2, 7, 5. cum variatione; ubi Sch. in „δημ. *ſtatus* populi *liberi*“ partim e P., ſed Bg. etiam deſerit Stp. ad m. et in Th., aliter reddens in σ. ἐκκλ., quam 2, 7, 5., per ſyn. et ordinem diverſum.

ἀποσ.) Rectius in Cod. ἀποσείσασθαι. Nam cum Herodianus, tum alii ſcriptores in hac re verbum medium adhibere ſolent. Sic Noſter infra l. 4. c. 15. *οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας, οὓς ἔφερον, ἀπεσείοντο*, Xen. Cyr. l. 7. *ἵππος — σπαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον*, Poll. On. l. 1. c. 11. p. 131. Hemſt. *ἵπποι — παραφέροντες τὸν τράχηλον, καὶ πυκνὰ διασείοντες, βιάζονται καὶ ἀποσείονται.* Metaphorice quoque Graeci mediam huius v. coniugationem amant ita, ut *excutere* ſignificet. Sic Luc. in Tim. *ὕπνον ἀποσεισάμενος*, Ariſtoph. in Ran. v. 349. *ἀποσείεται δὲ λύπας*, Lyſiſtr. 671. *ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας*, et Herodi. l. 8. c. 6. *ἀποσεισάμενος πέλεκυν, τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον.* Activa contra huius v. coniugatio, cum alias raro obvia, tum de equis, ſeſſorem excutientibus, quantum equidem ſcio, nunquam adhibetur. Decepit autem librarium activa τοῦ ῥῖψαι forma. *Stroth.*

Cum Lat. Bg., e P., act. tenet Stp. Th. ſine auctore, ſed med. non ſeparatis notionibus, quod reperi tropico ſenſu cum acc. rei in Sb. Ind., ubi praeter Excp. e Suida, ſine Vs. e Zoſ. 1, 57, 8. 4, 11, 5. 4, 36, 9. 4, 54, 4. e. 5, 36, 3., tum Luc. et ap. Muſ. v. 108., oppreſſo pron. αὐτὸν, τὸν πόθον, it. ad Herdt. p. 701. N. 51., quo et referatur locus ap. Theogn., quanquam et licet referre ad notionem phyſicam, quam, praeter Abr. L. Ar., v. ſine caſu ap. Suid. 1, 256. i., non coll. ad Heſ. 1, 441. i. et 483. i., cum acc. rei ap. Call. et Luc., ubi et cum acc. perſ., ſed de equo, praeter Poll. 1, 219. i. et *Ind.* Cyr. Xen. it. Dion. H. S. T. 1., quoque ſine Ind. ap. Herdt. l. l. cum alio loco in N., ſed act. ſine exemplo et N. ap. Heſ. l. l., tum tropice ap. Orph. h. 77, 9. *ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς*, quando *genis* exterres *otium* amabile *ſomni*, ſeverius, *quando e palpebris* tu *ſomnum* excuſſeris *almum*, cum praep. adeo eadem ſimul, quae in v., et de ſomno, quo de ap. Luc. adhibetur med., ut per hanc analog. Noſter potuerit, ſecus atque alii, poſuiſſe act. de equo, et Gloſſator Mss. comparaſſe frequentius med. aliorum, vel ex Noſtri altero loco, quocum variatum eſſe dixeris, maxime, cum Mss. fides ſit ſuſpecta, qui et alibi pro act. dant. med., quanquam per ſe confuſio et hic inciderit finium σαι et σασθαι, idque, de Strothi iudicio, e ſq. inf., ſicut in σαι et σεῖσθαι, ex edd. Var. L., ubi tamen latere etiam poteſt Mss. lectio, quorum e ratione hic iterum, ut alibi, copuletur med. cum act. ῥ., ubi Bg. deſerit P., cuius phraſis alia proprie illa ῥ. εἰς γῆν 1, 13, 2. e., pro qua hic variat Noſter per v. privum, tamen ut ſtatui queat ellipſis illorum εἰς γ., tacente L. Boſ., it. de ſyn. adv. χαμαὶ, quod et ipſum explebitur, ut alibi expreſſum, v. D'Orv. Ch. p. 198. e., praeter cuius loca non habui v. hoc ſenſu abſolute ſic, ſed praeterea cum ſyn. εἰς τὸ ἔδαφος e Fa. Aeſ. 128, 2., Noſtro

ἀποσεῖσαι[g] μὲν τὸν Περτίνακα equus excuſſiſſe Pertinacem καὶ ῥίψαι[h], αὐτῷ[i] δὲ, ἄλλως et proieciſſe, ſibi autem ſic ἑςῶτι, ὑποδῦναί[k] τε αὐτὸν, forte adſtanti ſubiiſſe, et

g) ἀποσείσασθαι Mss. tres, ſed ἀποσεῖσθαι A. B. et Par., v. N. h) Comma hoc in B. 2. L. pro colo Stp. rel. it. puncto al., cum a pr. v. ὤνη. pendeant etiam ſqq inf. i) αὐτ. per aſperum una ed. Sb., v. N. k) ἀποδοῦναι Ms. Ve., ὑποδῦναι τὲ cum acc. Ms. Ba., ſed ὑποδύναί τε hoc acc. B. 1. L. v. N.

hic iterum per abundantiam quandam adiiciente hoc v., cum iam pr. ἀπ. ſufficiat, ſicut 1, 12, 18. e. ſyn. ἀπωθ. ſolum ponitur in ſimili re, pro quo hic variatur, ut ſit adeo ἀπ. ſumendum anguſtiori vi et de primo proximoque motu equi, cum e corpore ac tergo removet et tollit, poſt quae ſane non neceſſario et ſemper ſequitur hoc, ut quis in ſolum ipſum cadat, cum e. g. haereat per tempus aliquod in ſtapia, per pediſequum aliumve ſublevandus iterum; quo fit, ut peculiaris haec Noſtri ratio in copulando v. ῥ. cum ἀπ. ſe ſuſtineat ſine tautologia.

αὐτῷ) Pron. hoc Bg. etiam per aſperum reddit, e Lat. ratione, reſpiciens ad v. pr. ὤνηθη, quod eſt in actu ipſius Severi, dum hoc nomen proprium ſubſtituit P. iſti pron. iterum.

ἄλλως ἑς.) Legebam olim ἆσσον, ut et Pol. legiſſe videtur, qui habet *proxime.* Eſt quidem haec vox poëtis maxime uſitata, occurrit tamen etiam in ſolutae orationis auctoribus. Immo Noſter nonnunquam pro vulgaribus utitur poëticis. Sed emendatione non opus eſt. Nam ἀλ. interdum ſignif. *forte*, caſu. *Ged.*

Leisn., praeter Progr. ſuper ἀλ., ad m. Ox. „dat. conſeq." ſed Sch. in ἀλ. partim e Sb. Ind., qui ſic plene habet „*alia* de *cauſa* ibi *ſtans*" ſuppleto adv. ἐκεῖ ad v., quod Bg. e P. per compoſ. reddit, ad Sb. rem rediens, ap. G. Th. „παρίςημι, juxta ſtare" ignotum Stp. Th. et L. Ern., ut et Bg. Lat. in adv., ubi dubites, *retulerit ne particulam alteram comparandi* ad verbum, an ad adv., quorum, tacente G. Th., primum equidem malim, ad noſtratium rationem, *da er* eben *ſo* ſ. *ungefähr* ſo *da* ſ. *dabey ſtand*; in quo, ut in ſyn. *ita*, liceat ellipſin ſumere membri alterius e comparationis genere, v. c. ut ſolet fieri in tali cauſa, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως, et ſuper ἀλλ. 1, 17, 7. et 1, 2, 8. Exc.

ὑποδῦναι) Male in Cod. ἀποδοῦναι. *Stroth.* e confuſis elementis modo; ubi Sch. ante P. „ὑ. αὐτῷ, *equum* ſubiiſſe *eum*" cum Bg., praeter caſum alium, recte ſic oſtendens rectionem v. cum dat. perſ., quo pereunt Leisn. dat. conſeq. in N. pr., tenente Stp. Th. Lat. Bg. aliunde, (ap. G. Th. cum Grr. al. et affini Stp. med. ὑποδύομαι,) it. dat. rei, e praep. in v. pendentem aeque, ac Noſtri dat. perſ., it. aliorum accentum, ſed nihil me, quam v. cum varia rectione ex Ind. Rsk. ad Polb., ubi ſimul alter accentus inf. ille in Var. L., Aeſch. Fi., Abr. Dl. Th. Auct. it. Heſ. 1, 1453. e. (quod pertinet forte ad Hom. locum in Ind. Ern.) 1469, e., non coll. Suid. 3, 536. m. 554. m., ſed abſolute poſitum R. Or. V. 8. Lyc. it. Luc. e 2, 396. l. 32. ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν λ., ſubeuntes *feretro* illum *portarunt*, it. de equo, ſed alio ſenſu, Xen. Pol. *Z.*, cum acc. rei Vig. Gs. Chr. et Pal. Fi., ſed cum acc. perſ. Luc., ubi et cum pr. ἐς, ut cum ὑπὸ Dem. Ael. V. h. et Ariſt. Plut. v. 735., ubi v. Schol. ed. Hemſt., ut Noſter peculiari ratione adhibuerit non tantum ita, quod ſubiiſſet per

καὶ ἀράμενον[1] ἐπὶ τοῖς νώτοις, erectum ferre ipſum tuto, ac

1) ἀραμ. ſic cum iota in Stp. rel., tum comma poſt ἀρ., non item poſt νωτ. in A. al., v. N.

abundantiam ἀρ. ἐ. τ. ν., (ubi iterum anguſta notio valeat de actu primo, cum et quis ſubire corpus queat, non tollendo in dorſum, v. c. tranſiens et pervadens modo, ut naves dictae ſubire coloſſum illum,) ſed etiam de equo cum dat. perſ., in quo forte Lat. quid, etſi G. Th. nihil habet in ſubſt. Bg. et v., ubi tantum „cum dat. (rei,) Virg. Aen. 6, 222. — pars *ingenti* ſubiere *feretro*, ferendi cauſa, (ubi R. Par. non male *ſuppoſuere ſe*, et cum dat. perſ.) ſubire *deo*, — cum acc. (perſ.) Virg. Aen. 4, 599. quem *ſubiiſſe* humeris — *parentem*, (ubi R. Par. *ſuſtentaſſe*, it. cum acc. rei,) *aſellus* gravius *dorſo* ſubiit *onus*, Hor. Sat. 1, 9, 21.“ ubi R. Par. liberior et N. etiam tacent, ſed per adiunctos abl. corporis id v. Lat. modo definitur magis, exprimenda ratione ac parte, quae ſub corpus vel rem ſe ſubdit, ut hic equus intra pedes, ubi Vern. uterque non male, et commodum etiam, *ſich* ihm *unterſtecken* ſ. *unterlegen*, it. *unter* ihm *hingeben* ſ. *durchfahren*, ſed Bg. opprimit pron. αὐτὸν, ad pr. τὸν ἵππ. relatum, quia hunc acc. ibi mutarat in nominativum cum v. paſſ. ſuo exquiſitum pro vulgari acc. cum inf.

ἀραμ. ἐ. τ. ν.) Suffeciſſet dicere ἀράμενον, (ſine ἐπὶ τ. ν.,) ubi de equo ſermo. Nam tum ἄρεσθαι per ſe ſignificat *imponere* ſuo *dorſo*, ſ. tollere in dorſum. Ariſt. Ran. 607. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη 'ſτὶ πάλιν τὰ ſτρώματα, i. e. rurſus *te* oportet *ſtragula* humeris *tuis* imponere *portanda*. Recte et ipſe Herodi. 4, 2, 8. τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι, κατακομίζουσι λ. *attollentes* lectum *humeris*. Sed 6, 7, 16. in ἀράμενοι τὸ ὕδωρ nulli ſupplemento locus nec additamento, et 8, 8, 15. ἀράμενοι τὸν Γορδιανὸν ex ritu veteri, a barbaris ſumto, explicandum. *Leisn.*

V. αἴρεσθαι, ut in N. pr. coepi dicere, hic capiendum anguſta notione et prima in actione pro tollere ſ. levare ſurſum, quod deinde tum, ubi ſolitarium eſt, e contextu iudicandum, qua ratione fiat, atque adeo in brutis, v. c. iumentis, de dorſo, it. in canibus, ubi tamen et ſumas de ore ac dentibus, quod interdum et in homines cadit, ſed frequentius uſurpatur de eorum manibus, humeris et dorſo, quam capite. Sed illa notio etiam apta eſt locis, ubi ſunt adiuncta quaedam, rationem iſtam exprimentia clarius, ut h. l. per pr. ἐπὶ cum dat. loci, ubi proprie enallage caſus eſt, et dat. pro acc., ut pro hoc etiam gen. 7, 10, 15. αὐτὸ (τὸ παιδίον) ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων — ἀνάγουσιν λ., niſi quis putet, poſt ἀρ. comma addendum et ἐ. τ. ὠ. nec loco utr. trahendum ad ſq. v. cum edd. quibusdam, remoto commate poſt νωτ., in quibus adiunctis non eſt adeo pleonasmus, immo ellipſis horum aliorumve adiunctorum tunc, ubi ſtat ſolum, cf. Stp. Th. 1, 207. F. e., cuius loca e Dem. non ſunt in Ind., niſi unus in v. φορτίον, Per. ad Ael. V. h. 3, 22. cum Ind. ex 12, 22. m. ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν, ſublatum *in* humeros, — *portavit*, qui Ind. tacet in pr. ἐπὶ, non item Fa. Aeſ. Hſ. „ἐ. cum gen. — de motu in locum, — ἐπ' ὤμων ἄρουσα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, *in* humeros *tollens*“ ſimiliter in v., ubi et γέρων — ξύλα τεμὼν —, κἀπὶ τῶν ὤμ. ἀράμενος, — ἀπέθετο λ., quae loca ſunt perſpicua ad rectionem adiunctorum cum v. αἰρ., et ad enallagen caſus, quam innuit et Sb. Ind. in pr. ἐπὶ, noſtro ſubiiciens loco ſine Vs. „ſic φοιτῶν ἐπὶ θύραις, pro ἐ. θύρας“.

φέρειν τὲ ἀσφαλῶς, καὶ στῆναι βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς μέσης, εἰς ὕψος ἄραντα[m] τὸν Σεβῆρον, ὡς ὑπὸ [n] πάντων ὁρᾶσθαί τε[o] καὶ τιμᾶσθαι. μένει δὲ καὶ[p] εἰς ἡμᾶς ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ ἡ

conſiſtere firmiter in medio foro ſublimem tollendo Severum, ut ab omnibus conſpiceretur et honore afficeretur.
8. Manet autem etiam ad nos uſ-

m) ἀρ. iterum Stp. al., cf. 2, 6, 17. e. n) ἀπὸ Bc. 2. operarum lapſu. o) Ms. Bq. ὁρᾶσθαι τὲ λ. p) In Ox. deeſt καὶ, et mox Stp. ἐν addit. *Leisn.* in m. A. Prius καὶ defuit in ſolis Ox., ſed ἐν in A. B. Par. Ox. et Par., v. N.

cf. Abr. Dl. Th. p. 398. e. it. ad Aeſch. 2, 157. e. et ſupra ad 1, 4, 12. e., at contra ap. Luc. 1, 641. l. 22. ſq. *ποῦ νῦν καθεδεῖται; — ἐπὶ τοὺς ὤμους, ubi* iam *ſedebit? —* ſuper *humeros*, ubi proprie dat. valeat, tum ex Ind. ib. 532. l. 42. *ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ*, ſi *in* dorſum *evaſerit*, it. 3, 313. e. *ἀναδέξασθαί με ἐ. τῶν νώτων*, *me* recipere *tergo*, bene per ſing. pro Gr. plur., qui ſevere beſtiis tamen conveniat, quoad tergum earum eſt latius, pluresque adeo partes tenet, cf. Heſ. Suid. Thom. M. p. 637. Moer. p. 267. Herodi. Gr. p. 435. Ind. Harl. Chr. P. it. Z. Xen. Pol. et M. S., poſt Stp. Th., ubi 2, 1109. B. „Plut. *ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων*, quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc.“ in cuius Ind. nihil, ut ap. Noſtrum non ille gen. ſing.; contrahente hoc membrum P., ſed aliter, quam Bg., qui reddit ſolum v., haud dubie (tacente G. Th.) pro *ſublatum*, ſervante Sch. adiunctum in „ἀρ. tollentem *eum* in *humeros*, ſ. *in* tergo *ferre*“ ſuppleto pron. *αὐτὸν* cum Bg., ſed alio loco et ad ſq. v. φ.

στῆναι) P. omiſit hoc v. et adv., non item Sch. „firmiter *ſtare*, de equo conſtanter ſtante“ i. diu, ſ. aliquamdiu, aut ſine motu; in ſq. *ἀγ. μεσ.* ordinem mutante Bg., *ſecus ac P.*, qui contra *liberrimus in rel.*, unde formulam *v. ἀρ.* cum *praep.* et ſubſt. mutat Bg. in adi. cum abl. participii ſ. gerund., ſed Sch. „ferentem *eum* in *ſublime*“ cf. §. 3. m. ad *μετεωρ.* et 2, 3, 5., ut Bg. ſeverior in adi. *παντ.*, hic de iis modo, qui in foro tum aderant et habitabant, ut Sch. in „*τιμ.* ut *honoraretur* ab *omnibus*“ qui honor intelligetur tum internus deque admiratione ac cogitatione praeſtantis hominis, tum externus in voce, laude et acclamationibus; formulam Bg. tenente etiam Stp. Th. aliunde, cf. ſine Ind. Dem. 171, 15. 257, 6. 1015, 26., ſed, quoad rem, dum equus dicitur Severum *εἰς ὕψ. ἀρ.*, qui, in tergo feri ſedens, jam ſic quodammodo in altum ſublatus fuit, Noſtro forte cogitante hoc, ut equus ſurrexerit, ſeſe in pedes ſuſtulerit poſteriores, et ita ad tempus in aëre ſublimis pependerit, cf. ap. Dem. 257, 11. *ἑωρᾶτο ὑ. π.* alio ordine.

ἐν ἐκ. τ. χ.) Quanquam per ſe ἐν, quod in edd. quibusdam abeſt, cum nominibus locorum abeſſe ſupra vidimus: tamen hic potius in iisdem operarum culpa videtur excidiſſe ob ſq. *εκ* ſyllabam, cum, praeter Mss. tacite cum Stp. conſentientes, etiam P. id referat, quanquam libero ordine; tenente Sch. in „*μ. manet* ſ. durat *imago* usque *ad* noſtra *tempora*“ nihil autem Stp. Th., quam 1, 1157. B. e. „*εἰς*, usque *ad*, — *εἰς ἐμὲ*, Pauſ. *usque* ad *me*, i. e. usque ad aetatem meam, (it. p. 1076. F. m.) *ἡμᾶς*, — *καθ' ἡμᾶς διασώζονται*,

τοῦ ὀνείρατος εἰκὼν μεγίστη, χαλκοῦ πεποιημένη. οὕτω τοίνυν ὁ Σεβῆρος ἀρθεὶς τὴν

que in illo loco ſomnii illius
9. imago ingens, ex aere facta:) ſic igitur Severus ſublatis ani-

ad *noſtram* usque *aet.*" ex ordine Bg., qui hic ſeverus quoque, cf. 1, 2, 5., quocum variat Noſter tantum cum v., eoque hic praepoſito; nihil ferente G. Th. in praep., in primis Nr. 5., neque in pron., neque in v., niſi notionem Sch., ignotam Stp. Th., cf. 1, 11, 8. et 1, 8, 7., quo quidem v. μ. cum εἰς ἡμ. copulando Noſter peculiari ratione ſcripſerit et ad analog. modo fortaſſe, qui cum §. 5. m. variat in ὀνειρ., non item in εἰκ., ubi Bg. e P., ſervato etiam pron. ſyn. demonſtr. pro artic. τοῦ, etiam gradu alio in adi. μεγ., ubi Lat. Bg. non tenet Stp. Th., at Gs. cum Grr. paribus noſtro ſuperl., εὐμεγέθης, παμμεγέθης, et cum notione pari "ingens, — quod aeſtimari ob magnitudinem non ſatis poteſt" ſ. valde magnus, quae eſt periphraſis ſuperlat.

χαλ. π.) Bg. e P. tantum retinet expreſſam praep., quae in gen. materiae cum v. π. aut ſimili aliquo vel adiicitur, ut ἀπὸ, ſ. ἐκ, it. διὰ, vel per ellipſin requiritur, cf. Stp. Th. aliunde et paucis 3, 431. C. p. ſq. D., Bud. C. 1399, 5. L. Boſ. Ell. p. 472. m. 489. m. Poſſ. Sy. p. 106. e. Well. Gramm. Gr. p. 245. m. ad eumque Fi. p. 313. i. 357. e. D'Orv. Ch. p. 39. i., tim ad Luc. 2, 75. N. 6. p. 621. N. 96. p. 655. N. 19. p. 738. N. 11. cum Ind. Ael. V. h. v. π. et Xen. Cyr. Z. in praep. e., qua ſine licuit aeque Bg. reddere, cf. Lindn. Ell. p. 180. e., tacens in *de* et *ex*, ut G. Th. in praep. *a*, qui in *de* Nr. 3. non ponit exemplum *materiae*, quae proprie phyſiceque dr., ſed in *ex* Nr. 2. i., rurſus nihil in particip. Bg., it. in ſyn. *laboratus*, et in v. *confectus*, dum Noſter ex analog. utitur periphraſi pro aliorum ſubſt. et adi. εἰκ. χαλκῇ, cf. Rs. Or. V. 8. Lyc. Aeſch. ep. S. Luc. Ael. V. h. Ioſ. 1, 699. l. 9. et Plut. Krg. §. 313. χαλκὸς, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν — τὰς εἰκόνας.

ἀρθεὶς) Severum invitum et repugnantem a Germanicis legionibus imperatorem eſſe factum, tradit Spart. (c. 5. i. p. 595. e.) ut Schottus notat. *Sylb.* Forte *expectatione intentus*, expectatione *pendens*, animo *in* ſublime *ſublato*, μετεωρισθεὶς, αἰωρούμενος. Sic Io. 10, 24. Luc. 12, 29. *Leisn.*

Sch. "γ. animo *erectus*, ἀρ. erectus *mente*" una cum P., quod Bg. libere ſequitur et ambiguo ſenſu; G. Th. in particip. tantum Gr. n. tenente, et in v. Nr. 2. i. "tollere — *animos*, ſuperbire, audaciorem eſſe, (ſed in ſubſt. 352, 30.) tollere *animos*, i. ſuperbire, — *tollere* animos *dictis* Virg. Aen. 9, 127. i. excitare" quod de militibus valet aut animum pugnandique cupiditatem inſtillare, ſi nondum adfuerit, aut augere; unde h. l. (ubi poëtica ratione Latt. Intrp. adhibent plur. ſubſt. *anim.* pro ſing. cf. Weſth. ad Ter. Hec. 3, 5, 57.) auctus eſt Severi animus ſ. confirmatus, corroboratus, crevitque, ac maior facta eſt in eo cupiditas imperii occupandi; atque adeo bono ſenſu, ut malo *elatus* eſt *animo*, i. arrogans factus eſt, quo ſenſu alias compoſ. ἐπαιρ. magis frequentatur, cf. Polb. 1, 20. i. ταῖς διανοίαις ἐπαρθέντες, ſublatis *ſpiritibus*, per ſyn. dat., cf. Ind., tacentibus rel. in Noſtri formulam, praeter Thuc. e poëmate, οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην, haud *eſt* facta *ſuperba*, reſpiciente forte Noſtro ad §. 1. ἐπαιωρ. ἐλπ. et 2, 8, 16. ἐπαιρ. τ. ἐλπ., ſed ut hic ſeparatim ſequatur v. ἐλπ., in quo h. l. ineſt notio ſimpl. cogitandi et opinandi, unde P. *ratus*.

γνώμην, ἐλπίζων τὲ, θεία προνοίᾳ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν[q] καλεῖσθαι, ἀπόπειραν ἐποιεῖτο τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης[r], τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους[ſ], ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχας[t], τούς τε ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἐξέχοντας,

mis ſperansque, ſe divina providentia ad imperium vocari, experiebatur militum animos: primo quidem ſingulatim duces ac tribunos et in exercitibus eminentiores ſibi

q) Mss. tres τ. ἀρχ. αὐτὸν καλ., ut A. B. et Par., v. N. r) Hoc comma in B. 2. pro colo Stp. rel., et puncto al. ſ) Hoc comma in Stp. rel., cf. 2, 7, 10. t) Ms. Ba. χιλιάρχους· v. N.

θεία προν.) Ven. ἀρχ. αὐτὸν καλ. quod verum puto, licet haud adeo placeat illud αὐτόν. *Stroth.* –

Mss. pron. αὐτὸν, ante inf. καλ. poſt v. ἐλπ. poſitum, pro αὐτὸν ſ. ἑαυτὸν, etſi poteſt excidiſſe ob pr. vocem ἀρχὴν, et oſtenditur hic non tantum a P. et hinc a Bg., ſed etiam in edd. quibusdam, tamen non cupide arripiendum videtur, quia primo Noſter alibi etiam cum v. ἐλπ. id pron. omittit, ut Lat. ſcriptores in v. *ſperare*, deinde Gloſſator aliquis in marg. potuit addidiſſe id, unde in textum venerit deinceps, et P. habuerit in Cod. ſuo, qui ſaepe conſentit cum Mss. noſtris, quanquam idem potuit ſuppleviſſe hic libere, ut alias fecit cum Bg., denique quia e Cod. aliquo ſic interpolato ab Ald. poteſt ductum eſſe. In v. καλ. P. deſerit Bg., et, quoad ſententiam omnem, innuere Noſter divinum quid videtur tum in ſomniis, tum in oraculis, cf. §. 4., ſed in formulis ſcribit per θ. πρ. cum Phil. in Fl. p. 760. e. it. Dion. H. S. Ind. T. 1. v. θ. ubi et cum artic. τὴν θ. πρ. et ſyn. κατὰ θ. πρ., Diod. S. per pravos numeros, ſed in v. καλ. cum pr. ἐπὶ ſecundum alios, v. 1, 9, 20. e., tacente Stp. Th. in paſſ. v. καλ. de tropico hoc ſenſu, pro invitari, incitari, quo et redit P., ubi fortaſſis et eſt Lat. quid, cf. G. Th. in Bg. v. 1105, 77. 86. 99. p. ſq. l. 33.

ἀποπ. ἐπ.) Una voce ἀποπειρᾶσθαι Xen. Oec. 3, 7. *Leisn.* ad m. Ox., ut formulam per v. privum reſolvit P., tum Bg. per ſyn., at Stp. Th. 3, 157. B. „ἀποπειράω, i. q. ἀπόπειραν ποιοῦμαι ſ. λαμβάνω, (et 154. D.) ἀπ. ποιήσασθαι ap. Herodi." ſine loco, cum Lat. P. et Bg. et ſevera phraſi *periculum facere*, ſed e ſolo Noſtro. cf. tamen Herdt. 623, 22. cum N. Ind. Dem. Polb. Suid. 1, 289. e. 3, 106. e. p. ſq. i. et ſupra ad 1, 8, 10. i., variante Noſtro cum 2, 2, 1. πεῖραν τῆς γν. τῶν στρ. λαβεῖν tantum per ſyn. v. et ſubſt. compoſ., etiam quodammodo cum 2, 8, 5. πειρ. λ., porro in τῆς τ. στρ. γν. per ordinem vocum et articulorum cum 2, 7, 4. m., ſed in ſqq. cum 2, 7, 10. primum in ſyn. adiuncto ἐν τ. στρ. ad v. ἐξεχ., deinde in ſyn. ſubſt. χιλ. alius declinationis, ubi Ms. librarius aeque poteſt per gloſſam comparaſſe iſtius loci declinationem, ac lapſus eſſe in finibus et vocalibus; ponente Stp. Th. declinationem Noſtri hanc ſine auctore, ſed Ind. Sb. tantum e Noſtro, agnitam quidem etiam a L. Ern., ſed non repertam a me iterum per Indd., verum alteram modo, cf. Suid. Heſ. L. N. T. Xen. Bach. et Cyr. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., ad quem uſum frequentiorem Gloſſator ille etiam reſpexerit; negli-

οἰκειούμενος, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων διαλεγόμενος [u], ὡς παντάπασιν ἔῤῥιπται, οὐδενὸς ὄντος, τοῦ γενναίως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος. διέβαλλε δὲ [x] τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρα-

adiungens, deque imperio Romano diſſerens, quemadmodum prorſus abiectum eſſet, nullo exiſtente, qui fortiter et ex dignitate id adminiſtraret; criminabatur autem Prae-

u) Colon in Ms. Ba. x) καὶ pro δὲ Bc. 2., v. N.

gente P. iterum, ut l. l., formulam κ. ἀλ., ſed liberiore hic ad ſqq. τοὺς ἐν στρ. ἐξ., unde Bg. in ſq. οἰκ. cum Stp. Th. aliunde. Mox variatur in τῆς ἀρχ. τῶν Ῥ. cum pr. nudo ſubſt. τὴν ἀρχ., ſed cum §. 3. m. τὴν Ῥωμ. ἀρχ. per ordinem vocum et adiunctum artic. alterum, quo de genere nihil collectum habui, ut nec de tertio 3, 5, 2. τὴν ἀρχ. Ῥ. per ordinem rectum, cf. 1, 10, 10., ſervante Bg e P. formulam Lat., ſed alio ordine.

ὡς παντ.) μετέωρος φερομένη, *quod* omnino *res ſit* nullius. *Leisn.* ad m. Ox., comparans §. 3. m., ubi Bg. ſervat e P. Lat. cum Sch. „imperium *abiectum* eſt *omnino*" qui recte innuit ſupplendum pron. αὐτὴ e pr. τῆς ἀρχ., ſed omiſſum a P. adv. reddit e Stp. m., h. l. neglectum eſſe ac contemtum imperium, ſ. dignitatem imperatoris Rom., *omni modo*, i. e. ab omnibus, a quibusvis hominibus appeti atque invadi, (etſi hoc tantum factum eſt adhuc a Iuliano ac Nigro,) et inde a multo tempore, a Commodi morte, cf. 2, 8, 3. e. 2, 6, 10. m. Sed idem Sch. in ὡς plane cum Leisn., cf. 1, 1, 2., capiens pro ὅτι cum P., qui propterea in inf. mutat, ſecus ac Bg., cuius comparativa particula tandem eodem redit, ut Lat.; *ut* (et *quam*) poſt v. v. ſenſuum et alia, cf. G. Th. Nr. 7., qui in Bg. tacet, ut Indd. de διαλ. cum Noſtri ὡς aut ſimili, cf. abſolute vel varia rectione, praeter L. N. T. (ubi et cum pr. ἀπὸ) praeterque Indd. alios, quoque Luc. Fa. Aeſ. Dem., ubi nominatim cum acc. rei, ut cum acc. affinis ſubſt. λόγους etiam Fi. Aeſch., ſed ej. The. cum dat. rei ſ. modi, ut cum dat. perſ. Dreſ. de V. med. (qui caſus et h. l. ſuppleatur, oppreſſo pron. αὐτοῖς, quo reſpexerit P.) ſed cum pr. παρὰ Rs. Or. V. 7. Iſ., cum pr. περὶ Xen. Cyr. Plut. Hſ. Ael. V. h. ubi et ſimul cum pr. ὑπὲρ, (cf. Diod. S.) ſed cum pr. πρὸς Thuc. ubi et cum inf. it. cum adv. (cf. Rs. Or. V. 4.) ut ſimul cum pr. περὶ Aeſch. ep. S. ubi etiam cum particip. loco adv., cf. Poſſ. Call. et Ammon., proque ſimpl. Dion. H. S. T. 2. et ſimul cum adv. Luc. ſed ſenſu peculiari, (praeter illum de legatis infra,) Vig. Iſ. Ev. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. Aeſch. ep. S. Abr. L. Ar. Suid. Heſ. Moer. p. 131. ac de re, tropice, Dem.

οὐδενὸς) Bg. e P. maxime in ſervato particip. ὀντ., tum in ἢ per Lat. ſyn., it. ad κ. ἀξ., ſeverius, quam 2, 5, 13., tacente Stp. Th. de v. διοικ. cum acc. ἀρχ., quorſum habui modo ex Ind. Luc. 2, 555. i. προσέρχεται τῷ βασιλεῖ, διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, adit *regem*, pro *imperio* agentem *aliquid*, et Sb e Suid. Excp. μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχ. διῴκητο, imperium *adminiſtravit*, cf. Ind. Iuſt. in hoc v., quod Gr., ex analog. in act., it. in adiunctis adv., de ἀρχ., pro dignitate ſ. poteſtate, i. q. tenere, uſurpare, ſed, pro negotiis publ., i. q. curare, ſuſcipere, exſequi.

διεβ.) Forte διεβ. δὲ καὶ τοὺς ἀλ *Reisk.* Contra libros et P., qui cepit

τιώτας, ὡς ἀπίστους, καὶ βασιλείῳ καὶ ἐμφυλίῳ αἵματι μιάναντας [y] τὸν ὅρκον. ἔλεγέ τε, δεῖν ἐπαμῦναι [z] καὶ ἐπεξελθεῖν

torianos, ut infidos, quive imperatorio ac civili ſanguine pol-
11 luiſſent ſacramentum: dicebatque, oportere ulciſci et per-

y) μιαίναντας Par. et Ox., ſed μιαν. ſine iota nobiſcum B. et Lu., v. 2, 5, 10. et 1, 13, 12. e. z) ἐπαμύνειν Mss. tres, v. N.

vulg. copulam iterum pro *praeterea*, quomodo et ſumi oportet Bg. ſeverum; ut ed. Bc. 2. καὶ, pro *etiam*, fuerit non tam ex operarum lapſu, quam ex editoris ingenio, quod et alibi in iſta edit. compareт, rediens ad illud P. In ſq. τοὺς ἐν Ῥ. στρ. reſpicit Noſter merum ſubſt. τοὺς στρ. 2, 8, 8., per variationem, (cf. 1, 7, 12. m.) it. cum §. 18. ib., ſed cum 2, 4, 8. τοὺς ἐν τῇ Ῥ. στρ., omiſſo hic altero artic., ut in ſq. ἀπιστ. adi. unius vocis pro diviſis 2, 8, 8. μηδὲ — πιστοὺς, praeter libertatem rel., opprimente P. parvum membrum hoc ὡς ἀπ., cuius ſubiecta eſt ſtatim explicatio quaedam, quae ſpectat ad 2, 5, 9. e., cum variatione aliqua, ubi Bg. reddit καὶ; ut 2, 8, 5.

μιαν. τ. ὅρκ.) Hoc ſubſt. adiuveris expleto pron. τὸν ἑαυτῶν, ſacramentum *ſuum*, quo fidem et cuſtodiam obſtringebant, ut milites Praetoriani, quo redeunt illa P., ducta ex 8, 7, 8. e. ubi additur adi. φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, cui h. l. contrarium violare; non obſervare, occidendo imperatore, eoque populari, (cf. 2, 1, 9. quo ſpectat ἐμφυλ.) idque turpiter, contra ius ac leges civitatis atque humanitatis; quae continentur Noſtri tropico v. μιαιν. ubi L. N. T. Schw. p. 24. N. 2. hinc „β. — ὅρκ. imperatorum *et* tribulium *caede* polluentes *ſacramentum*" iuncto cum ὅρ. et abl. rel. per analog., maxime Lat., cf. G. Th. *polluta* foedera *dolis*, (ubi in Bg. ſubſt. etiam Gr. „ὅρκ. στρατιωτικὸς, Gl. L. Gr.") ſed de ὅρκ., praeter laud. ad 2, 2, 23., Soph. Ai. Ariſt. Plut. Hſt. Theogn. Luc. Herdt. Thuc. cum Schol. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Rsk. Abr. ad Aeſch. T. 1. Kypk. 1, 26. e. et Harpocr.

ἐπαμ.) Perperam in Ven. exſtat ἐπαμύνειν. Scilicet ſonus ſequentis ἐπεξελθεῖν decepit librarium, quem potius monere debuiſſet aoriſtum tempus verbi ἐπαμύνω requiri. *Stroth*.

Et ipſe ſcripſeram olim, Mss. praeſ. pro aor., ut ſaepe in participiis ſupra, hic eſſe e gloſſa, aut errore a ſq. verbi finitione, ubi P. libere v. δεῖν mutat in ſyn. formulam particip. cum v. ſubſt., quae et ipſa redit ad ſenſum praeſ. temporis, ſed ut inde nihil pro Mss. praeſ. conficias, cum et hic P. libere ſic reddere potuerit, ut Bg., non habens ullum Ms., ſed ſenſum ſecutus, qui id praeſ. tempus h. l. requirit.

ἐπεξελθ.) vel αἵματι, qua phraſi ter Noſter utitur in hoc ipſo cap. (hic quidem, tum §. 14. e. et §. 16. m.) Eſt autem βραχυλογία. Sic Xen. Oec. 4, 16. ἐπὶ τὰ δῶρα καλεῖσθαι et ib. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθεῖν. *Leisn.*

Ad Xen. quidem loca v. Bach. N. et Ind., etiam Z., ſed ut non videam, quae hic ap. Noſtrum ſit dicendi brevitas, ſi vel maxime reſolvas in ἐξελθ. ἐπὶ τῷ Π. φ., ubi non eſt ellipſis quorundam, cf. 2, 6, 6. ἐπ. τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, quocum hic variatur tum per omiſſum artic. alterum, tum per dat. ſyn. ſubſt. cum v. ἐπεξ., cui formulae Noſter praemiſit (ad variandum quoque, perque copiam) v. privum ἐπαμ. ſyn., quod proprium magis, quanquam et tropicum concedam, in primis cum dat. rei φόνῳ

τῷ Περτίνακος φόνῳ. ἤδει δὲ, πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν a στρατιώτας μεμνημένους τῆς Περτίνακος ἡγεμονίας. ὑπὸ γὰρ Μάρκῳ βασιλεύοντι πολλὰ ἐγείρας σὺν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τρόπαια, στρατηγός

12. ſequi Pertinacis caedem. Sciebat autem, cunctos per Illyricum milites memores eſſe Pertinacis praefecturae. Sub Marco enim imperatore cum multa erexiſſet cum ipſis adverſus Germanos tropaea: etiam

a) In Ms. Vi. Ἰλλυρίῳ pro Ἰλλυριὸν, ut et infra c. ſq. i. *Loc.* v. N.

ex analog., quem non tenet Stp. Th., ſed potius acc. in hac quidem v. notione et per Lat. Bg., (ap. G. Th. cum ſimpl. ἀμύνω et ἀμύνομαι,) at in alia tamen vi etiam cum rei dat., cf. Poſſ. Call. R. Or. V. 4. Dem. Iſ. Pan. Mor. p. 30. m., ſed abſolute ap. Hom. Ἰλ. π', 540., ubi pro textus ἐπαμύνειν Var. L. ἐπαμῦναι, cum ſimile copulatum ap. Wyttb. Plut. p. 88. m. οὔτε ἀμυνάμενοι φαίνονται τοὺς πλημμελήσαντας, οὔτε ἄλλον τρόπον ἐπεξελθόντας, ubi Sch. „*caedem* alicuius *perſequi* vindicando“ partim e P. cum Bg. ſed ſine neceſſitate per hendiad. in duobus inf. Caeterum in rem Spart. locum Oxon. laudarant, *excipiebatur ab omnibus quaſi* ultor *Pertinacis*, qui eſt in Severo c. 5. p. 597. i.

ἤδει) P., liber in nectenda oratione per particip., omiſſo δὲ, aliterque, tamen in vulg. Ἰλλ. conſentit, ubi Ms. res habet confuſa ω ſ. οι et ον iterum, ut et ον cum κον contraria ratione, quam §. 1. εἰς Ἰλλυρικοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, quae Noſter hic contrahit in unum membrum, deferente P. etiam Sch. „neutr. ſubſt. (τὸ) Ἰλλ. pro ipſa regione; *Illyricum*“ ut Sb. Ind. „τὸ Ἰλ. *Illyricum*, ſcil. ſolum, vel Illyr. natio“ e Xiph. et hinc, ellipſin (tacentibus L. N. T. et L. Boſ.) ſumens ſubſt. πέδον ſ. ἔδαφος et ἔθνος, quod poſtr. convenit in Xiph. locum, dum Stp. Byz. fert tantum Ἰλλύριον, *Illyrium*, quo et Ms. Gloſſator reſpexerit, eodem uſus accentu, non illo Loc. in V. L., ut Car. Stp. *Diction.* modo *Illyricum*, ſine Gr., ſed cum Gr. al. G. Th. *Illyrium* et *Illyricum*, ubi, ut et ap. Lindn., ſiletur de ellipſi Lat. Sb., non item a Cell. n. o. a. 1, 482. 1, 97. „*Illyricum*, quo vocabulo *ſolum* forſan ſubaudiendum eſt. — Graeci quoque vocant τὸ Ἰλλυρικὸν“ non hinc tamen.

μεμνημ.) Adde ſupra 2, 1, (9.) *Boecl.* ubi tamen nihil nominatim de Pertinacis noſtra re et dignitate, qua de γ. ε, 1, 11., ut ad 2, 7, 7. de Lat. Bg. in ἡγ., ap. Stp. Th. ſine auctore, cf. tamen L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Krb. Suid. Ind. Sb. Thuc. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. Xen. Pol. Z. Diod. S. Ioſ. ſed ſine Ind. Iſ. Pan. Mor. p. 14. e. 47. i. 71. e. 89. m. 92. e. ubi tacet P., liber et in μεμν.

ὑπὸ γὰρ) Bg. tantum in β. e P., liberiori in γὰρ mutando in ſyn. et nectenda oratione, dum Noſter variat cum 1, 2, 1. τῷ β. M. tantum per ordinem alium et nullum hic artic., ſed cum 2, 1, 9. e. in ſqq. tantum in ordine et adiuncto σ. αὐτ. In rem autem cf. 2, 1, 9. et Xiph. S. 364, 6., ubi contra Germanos ὁ Μάρκος ἀντεπιὼν Πομπηϊανόν τε καὶ Περτίνακα τοὺς ὑποστρατήγους ἀντικαθίστη.

στρατηγ.) Capitol. in Pert. (c. 2. e. p. 535. e.) *Caſſiano motu compoſito*, e

τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἰλλυρικῶν [b] καταςαθεὶς, ἀνδρείαν μὲν πᾶσαν ἐν ταῖς μάχαις πρὸς τοὺς πολεμίους [c] ἐπεδέδεικτο, εὔνοι-

que cum praefectus Illyrico foret, fortitudinem ſummam in praeliis adverſus hoſtes oſtendit; benevolentiam ve-

b) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss., v. N. c) πολέμους edd. omnes, taciteque etiam Mss., v. N. Mox poſt ἐπεδ. comma in Stp. rel., colon in Ox. et Ed. cum Ms. Bg., ſed punctum in al.

Syria *ad* Danubii *tutelam profectus eſt*, *atque* inde *Moeſiae* utriusque, *mox* Daciae *regimen* accepit. *Leisn.*

Qui Spart. tamen et poſtea tacet nominatim Noſtri rem et praefecturam Illyrici, ubi Bg. contentus fuit uno reddito ſubſt. ἡγ. e P., non item Sch. „ςρ. dux *exercitus*, ἡγ. praeſes *provinciae*, κ. conſtitutus *dux*" cum per ſe diverſa ſint, dicaturque maxime ςρ. de eo, qui praeeſt bello militibusque, ſed ἡγ. latius de eo, qui in quacunque re dux eſt, et praefectus civibus univerſis ac terris; quanquam interdum ςρ. occurrit quoque ſenſu peculiari et pro illo Bg. Lat. ſ. de praeſide provinciae, cf. Stp. Th. 3, 1066. E. m. L. N. T. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 44. et Decr. Ath. p. H. p. 325. ſqq. Spanh. de Pr. et u. n. T. 2. p. 596. Per. de Praet. p. 127. 481. 661. et An. Hiſt. p. 37. Salm. ad Script. Hiſt. Aug. T. 2. p. 454. a. Ind. Fi. Aeſch. et The. cum Epict. Heyn., ut Noſter copularit ſyn. et ςρ. reddam Lat. *praetor*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut cum Stp. in m. P.; libere verſante Bg. etiam in τὲ per duo Lat., cf. 1, 15, 9. e. ap. P., unde hic Bg. reddit ſq. particip. κατ., quod Sb. Ind. aliunde profert, ſed Stp. Th. 1, 1771. A. m. modo tangit, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Dem. cum L. N. T.

τῶν Ἰλλυρικῶν) Scribo Ἰλλυριῶν. *Steph.* Sb. Ind. proferente vulg. poſt monitum hoc. „omiſſo ςρατιωτῶν nomine" ubi Bg. e P. numerum mutat, per incertam ellipſin, *exercitui*, an *ſolo*, pro terra, cf. § 1., ut in Gr. quoque varie ſuppleveris, ἐθνῶν, ςρατευμάτων, δήμων ſ. ὄχλων, prout accipias de neutro aut maſc.

πρ. τοὺς πολέμους) Rectius Schottus π. τ. πολεμίους, *adverſus* hoſtes. *Sylb.* Iam repoſueram πολεμίους, cum Sylburgium et Schottum idem ſentiſſe animadverterem. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg. „legit ergo π. τ. πολεμίους" praeter Oxon., quoque Sch. poſt Lat. P. repetente Sb., qui in Ind. tacet, ſed ut, quanquam P. ſilente in hanc regionem, et in vulg. ſubſiſtentibus Mss., tamen contextus requirat, quod dedimus, cum et facilis lapſus fuerit in elementis ιου et ου, et crebro alibi inciderit confuſio utriusque vocabuli, cf. ad Poll. 1, 177. N. 38. it. 8, 52. N. 68. Thuc. Praef. ad p. 137. cum Abr. Dl. p. 190. e. 559. i., ad Diod. S. 3, 72. N. 25. ad Xen. M. S. 3, 5, 6. Ern. et Hindb. p. 130. it. Gottl. Thuc. Or. Per. p. 79. N. 35.

ἐπεδεδ.) Paſſ. pro med. ἐπεδείκνυτο ſ. ἐπεδείξατο. *Leisn.* Etiam Sch. „paſſ., ſed ſignif. act. *ſpecimen* fortitudinis *dederat* in *praeliis* ad *bellum*" in extr. referens vulg. illud pr. πολ., tum e P. retinens notionem v., qua de alibi, nec hic neceſſariam, ſed et tempus pluspf., ſecus ac Bg., qui inde hauſit modo ſyn. Lat., ignorante Stp. Th. tum plusqf., tum formulam, quam v. ap. Dem. Ind. 180, 10. ἐπὶ μὲν τῶν κινδύνων τὴν ἀνδρείαν ἐπιδείκνυσθαι, pro quo Noſter, celaturus imitationem, omiſit artic. in ſubſt.

αν. δὲ καὶ χρηστότητα, μετὰ σώφρονος καὶ ἐπιεικοῦς ἐξουσίας, τοῖς ἀρχομένοις παρέσχετο. ὅθεν αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, ἐπὶ τοῖς οὕτως ὠμῶς[d]

ro et bonitatem cum ſobria et modeſta licentia ſubiectis praeſtitit. 13. Unde eius memoriam colentes ob tam

d) Ms. Ba. ὠμοῖς v. N.

ἀνδρ., et aliam praep. ſyn. adhibuit, pertinentem vel ad ſubſt. ἀνδρ., vel ad v., quod et dicendum de altera hic πρ., cf. Phil. in Fl. p. 750. B. m. et p. ſq. B. m., hac in parte reſpiciente Noſtro ad pr. στρατηγ., ut ad ἡγεμ. ib. in ſqq., ubi Bg. melius, quam P., in notione ἐξ., pro libertate agendi, cui Noſter, peculiari forte ratione et e Lat., dedit epitheta illa duo, non aliunde cognita, nec Stp. Th., qui in v. εὐν. e. laudat cum v. παρεχ. e Luc., (Ind. tacente,) ſed in ἐ. π. (ubi Bg. e P.) 1, 1349. ult. „π. εὐν. Herodi., ſicut et Lat. dr. *exhibere* benevolentiam" infinite e Noſtro ſoloque, cf. tamen Ind. *Dem.*, quam imitationem Noſter iterum regit addendo ſubſt. altero χρ., varians cum 2, 4, 11. π. ὑπηκ. in τοῖς ἀρχ., (qui h. l. de praeſide provinciae adeo adhibentur,) et quodammodo cum 1, 2, 5.

χρηστότητα) Inde dictus eſt Pertinax χρηστολόγος. Erat enim, uti ait Dio, εὐπροσήγορος. *Oxon.*

Iſtius cognominis alia cauſa et explicatio eſt ap. Spart. c. 13. p. 566. e., ubi v. N., it. Vict. ep. 18, 7. et Schotti lib. p. 17. m. §. 3. e., nec h. l. χρ. tantum de verbis blandis et lenibus accipietur, ſed et de factis benignis, cf. ſupra 1, 4, 11.

αὐτ. τ. μν. τιμ.) Bg. e P., dum formulam Lat. fert G. Th. ſine Grr. et explic., pro meminiſſe eius frequenter tum animo, tum ore, et cum voluptate et cum cogitatione virtutis iſtius omnis; variante Noſtro cum §. pr. μεμνημ. v. privo per phraſin, qua de nihil Stp. Th. et Indd., ubi modo R. Or. V. 4. οὐ γὰρ ᾤοντο ἐν τοῖς γράμμασι τιμᾶσθαι δεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονθότων, ut duxerit forte e Lat., quorum Indd. etiam ſilent, praeter Liv. Ern. „beneficium *colere*, i. e. tueri" et Clav. Cic. v. *mem.* e. „in *Caeſaris* memoria *diligens*, ſcil. conſervanda, honoranda" quod *conſervare memoriam* redeat ad ante dicta, pro cogitationem de altero ſervare.

ἐπὶ τοῖς λ.) Ms. adi. ὠμοῖς potius fuerit a lapſu in litteris οι et ω, quam ab ingenio librarii, cogitantis comma poſt ὠμοῖς et τετολμ., *ob* tam *crudelia*, contra *eum* aula, *indignabantur*, ſcil. πράγμασι l. ἀσεβήμασι, quaſi variare voluerit pro illis 2, 6, 22. i., quae repetit Noſter hic, addendo tantum κ. ἀ., manente in iisdem Bg., ſed Sch. in P. v. τ. „*tantam* in *illum* editam *crudelitatem*" quae prodant lectionem Ms., neutro plur. pro ſing. ſumto et pro ſubſt., niſi libere ille egerit, ut in adv. οὕτ. per ſyn. pron. τοιοῦτος patet; reſpiciente huc Stp. Th. in v. τ. 3, 1585. C. ſine Vs. et per lect. aliam, ἐ. τ. οὕτ. πως κατ' — ἡγ., nec aliunde tenente cum praep. κ., nec Indd., ut forte Lat. quid hic ſubſit, cf. G. Th. 526, 7. *vim* cultoribus — *in* mercatores *audebant*, ubi contra in Bg. ſq. v. (cum Gr. n.) non eſt cum *ob*, ſed cum *de*, viciniori per caſum ad Gr., cf. v. ἀγ. cum pr. ἐπὶ Fa. Aeſ. Rs. Or. V. 6. (ubi et cum pr. κατὰ, vel cum dat.

κατ' αὐτοῦ τετολμημένοις ἠγανάκτουν. ταύτης δὴ[e] τῆς προφάσεως λαβόμενος ὁ Σεβῆρος, εὐμαρῶς αὐτοὺς, ἐφ' ἃ[f] ἐβούλετο, ὑπηγάγετο[g], προσποιούμενος, οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς

crudeliter in ipſum auſa in-
14. dignabantur. Hanc ſcilicet occaſionem arripiens Severus, facile eos, quo vellet, adducebat: ſimulans, non tam imperium ſe affe-

e) Ms. Ba. δὲ cum ed. Lu., v. N. f) Mss. tres εἰς ἃ ἐβ. v. N. g) Colon in Stp. rel. cum Bg.

tei,) Dem. cui add. 212, 14. 306, 25. 676, 9. 754, 22. 835, p. etc. it. cum pr. ὑπὲρ 872, 4. (cf. Plut. Krg. §. 356.) it. cum pr. περὶ 1035, 26. (ut in L. N. T.) ſed cum dat. rei 897, p. (cf. Fi. Plat. Phaedo. p. 160. N. 1.) ut cum acc. rei ſimulque ſq. εἰ 103, 12. 146, 15. ſed cum ſolo acc. rei, praeter Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e., quoque cum acc. tali ellipt Aeſch. ep. S. ut cum acc. perſ. Fi. Plat. l. l. p. 159. a. i. ſed cum dat. perſ. ej. The. et Gs. Chr. cf. Abr. L. Ar. Luc. et Poſſ. Call.

ταύτης δὴ) Ed. Lugd. δὲ haud dubie operarum vitio, cf. 1, 17, 17., ſed Ms. idem, ut ſaepe ſupra; manente P. in vulg., perque noſtram notionem, ut Bg. in ſua, ſed Gloſſatore forte non ferente ſimiles της δη τῆς ſyllabas, Noſtro non odioſas; in formula P. ſequente Bg. Lat. compoſ., partim et Sch. in πρ. „occ. *arripere* ſ. *aucupari*" ſed Stp. Th. tantum in πρ. 4, 1734. E. „τ. τ. π. λ. *hac* arrepta *occaſione*" nec aliunde, nec me tenente, ut forte Noſter ſcripſerit tantum ad analog., etiam quoad caſum ſecundum, v. R. Or. V. 6. Ind. v. λ. „λαβόμενος ἑτέρων ἡγεμόνων, *cupide* arrepta *tam* opportuna *occaſione* rel. — ut Herodi. l. 2. τοιαύτης δὴ προφ. λ." memoriter et cum notione ſecundaria, non admodum neceſſaria, pro ſimpl. prehendere, tropoque remoto uſurpare, non praetermittere, cf. Ind. Dem. v. e. καιροῦ λαβόμενον, pro quo et καιρὸν λ. 779, 12., cuius ib. Lat. *potiri* par verbo aliorum *nactus* ſ. *adeptus*, cf. Fa. Aeſ. v. λ. e. „λ. εὐκαιρίας, *nactus*, εὐκ. *occaſio*, temporis *opportunitas*" Phil. in Fl. λ. ἀφορμῆς p. 751. B. i., ſed in acc. C. e. et per act. quoque p. ſq. F. i., quo de dubitabat R. Or. V. 8. And., non recte, cf. Stp. Th. 2, 554. e. Ind. Diod. S. Thuc. cum Abr. Dl. et ad Aeſch. T. 1. Ienſ. L. Luc., Iſ. F. Ev. it. Bud. C. 772, 15.

ἐφ' ἃ ἐβ.) Perperam in Cod. εἰς ἃ λ. *Stroth.* e gloſſa per comparationem ſive loci 3, 9, 14., ſive quoad v. ὑπ. alibi eſt cum pr. εἰς, tum ap. Noſtrum, tum ap. alios, cf. Stp. Th. 1, 89. E. „clam induco ſ. paulatim, —" cum noſtro loco ſine Vs. et F. e. per Lat. Bg., e P., cum Bud. C. 536, 49. „ſignif. adduco, i. e. perpello, perlicio, Herodi. ὁ δὲ αὐτοὺς — ὑπ." memoriter, nec bene 538, 44. ſeparatim afferente notionem pro perſuadere, quae eadem cum pr., Suid. 3, 548. e. p. ſq. e. 531. m., non coll. ad Heſ. 2, 1465. m. D'Orv. Ch., Weſſ. ad Diod. S. 2, 392. N. 89. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. Dem., cui add. 127, 25. 105, 4. 148, 16. 20. 196, 3. R. Or. V. 6. cum N., Xen. 'Avβ. Hell. Cyr. et Pol. Z. Luc. Dion. Caſ. Herdt. cum N. it. Fi. Plat. Phaedo, cf. Heſ. 2, 1450. N. 30. et Poſſ. Call., in ἐφ' Sch. „ad *quae*" manente in ſeveris. ſecus ac Bg. e P. per ſyn. adv., cf. 2, 8, 17., etiam in alio modo coniunctivo, e Lat. conſecutione.

ἀντιποιεῖσθαι, οὐδ' αὐτῷ [h] τὴν ἐξουσίαν μνᾶσθαι, ὡς θέλειν ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα οἱ ἐκεῖσε ἄνθρωποι γενναιότατοί τε καὶ μεγάλοι [i] εἰσὶ, καὶ

ſtare, neque ſibi potentiam ambire, quam velle ultum ire eiusmodi imperatoris caedem. 15. Quemadmodum autem corporibus illic homines validiſſimi et magni ſunt, ac

h) Sic per aſperum in Stp. rel., pro al. αὐτ. per lenem, qui et in Ms. Vl., v. N. i) In Ms. Ve. καὶ μεγ. deeſt. *Zan.* Etiam in Ms. Ba. nihil, quam γενναιότατοί τέ εἰσι v. N.

προσποιουμ.) Vel de induſtria, vel caſu poſuit Noſter hic luſum quem ac paronomaſian in προσπ. et ἀντιπ., huic v. adiungens formulam ſyn. ἀ. μν. λ. per copiam, ubi Bg. e P. perimit ſane neceſſario illam ſimilitudinem in Gr. verbis, cum praeſertim eodem Lat. *affectare* reddantur, cf. L. Ern. et Ind. Dion. C. v. ἀντ. cum eodem gen. ἀρχ., ſine auctore ap. Stp. Th. „*vendicare* ſibi *principatum* ſ. imperium" bene expreſſa vi med. (ut et Sch. in „ἐξ. *ſummam* poteſtatem *pro* ſe *affectare*" et in noſtratium affini *ſich* nach etwas *umthun*,) cf. Xen. Ἀνβ. ed. Th. V. 2. p. 79. 9'. ὅστις ἀ. ἀντιποιεῖται, *qui* ſibi *regnum* hoc *vindicet*, Ind. Mor. cum Bg. (ap. G. Th. cum μνηστεύω, ſyn. ei, quod mox ap. Noſtr. ſequitur,) ſed alio ſenſu ib. Mem. S. et ap. Suid. 1, 229. e. ἀντιποιούμενοι τῆς ἀ. τῷ βασιλεῖ, *regi* imperium *vendicantes*, quod Xenophontis (pro mero act. ob dat. alius perſonae) non prodit Ind., ſed alium gen. Rs. Or. V. 7. Iſ. et Dem. cui add. 70, p. 164, 16. p. ſq. i. 194, 5. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Luc. Polb. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Poſſ. Call. Fi. Pal. et Foeſ. cum Sb. Ind., qui in v. μν. ſine Vs. tenet ſimile Zoſ. 1, 40, 1. e. μν. τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἑαυτῷ, ubi Intp. libere, cui add. ib. 5, 1, 6. τὴν βασιλείαν ἑ. μν. ſibi *parare*, ut Bud. C. 1226, 15. cum αὐτῷ e Plut., quo adiuncto hic diſerto pron. recipr. cum med. (ubi Bg. de ſuo ſequitur aſperum e Lat. ratione et Stp. ad m.) variat Noſter pro 2, 7, 11. μν. τὴν ἀρχ. ſed et per aliud ſubſt. ἐξ., quod copulat cum τῆς ἀρχ., ut 2, 3, 10. ſed peculiari modo cum v. μν., tacente etiam G. Th., ubi tantum ſyn. *concupiſcere — potentiam*, ſed P. addente libere adi. ad ἐξ., forſan e 2, 3, 10.

τοιούτου β.) Pol. τοσούτου legit. *Steph.* quem contra, etiam in m. P. vertentem e vulg. lect., Sch. recte tuetur vulg., cf. 1, 3, 13., quocum loco Noſter hic non variat, (ut nec Bg. in Lat. pron.) ſed cum huius cap. §. 11. in ſyn. gen. et ſyn. ſubſt. αἱμ., ubi Schw. L. N. T. p. 24. N. 2. i. hinc „ulciſci *talis* imperatoris *caedem*, et αἷμα §. 16. per φόνον declaratur" retinente Bg. e P. formulam in v. ἐπεξ., ad v. ſimplex aſſumto ſupino, per quod aliquis facile inducatur ad Leisn. §. 11. e. βραχυλογίαν et ellipſin εἰς τὸ ἐπαμῦναι, quam permitto volentibus, manſurus ipſe in ſententia tamen, ib. propoſita, et in tropo mero, cf. 2, 6, 6.

γενναιότατοι) In Cod. deeſt καὶ μεγ. errore librarii. Sed niſi me omnia fallunt, deerit quoque particula τε, quanquam Zanettus modo duas voces notavit. Scilicet a voce γενν. ſtatim delapſus eſt librarius ad εἰσὶ, mediis illis, τε καὶ μεγ. ob homoeoteleuton omiſſis. *Stroth.*

Per pleniorem Martini et hic operam apparet tamen ſimul in Ms.

πρὸς μάχας ἐπιτήδειοι καὶ Φονικώτατοι[k], οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως

praeliis apti atque caedis avidiſſimi: ita ingenio pingues, et haud facile intel-

k) Hoc comma cum Ms. Ba. quoque in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., v. N.

Ba. τὲ, quod librarius copulavit cum ſq. καὶ πρ. membro, illis καὶ μεγ. oppreſſis vel de Strothi ratione, vel etiam, quia viderentur iam contineri in pr. γενν., ut quod adi. ſane interdum pro μέγας adhiberi, ſupra diximus, hic iterum diverſa notione capiendum, ubi adiunctum ſequitur diſertum μεγ., ut §. 6. m. praemittebatur, μέγαν καὶ γενναῖον ἵππον, mutante hic Bg. ellipticum acc. (κατὰ) τὰ σωμ. in abl. cum P., unde et Lat. ſervat in γενν. ſyn., h. l. robuſtiſſimi, i. habentes robur et vires multas magnasque, ut μεγ. proceri ac longi, quae utr. ſpectantur et hodie in militibus et bello, quo de propterea in ſq. ſubiicitur aliquid; in εἰ et ἐκ. deſerto P. a Bg. per adv. nudum iterum, ubi reſpicit Noſter remotius §. 12. τὰ Ἰλλυρικὸν, ignorante Stp. Th. et hanc formulam per artic. maſc. in adv., cum Indd., ut Noſter ad analog. modo dederit, cf. §. 1. m., it. in adi. γεν. cum acc. illo, ubi Stp. Th. nihil, quam Bg. Lat., ſed aliunde ſq. adi. ἐπιτ. cum praep. Noſtri, a Bg. neglectam, non item a P., quam ſervaſſem aut *ad praelia*, cf. G. Th. cum Gr. n., variante Noſtro cum ſyn. praep. 2, 7, 13. ἐς — ἐπιτ., ſed in φον. tenente P. Lat. ad 3, 3, 6. hic Bg. cum Stp. Th. e Noſtro ſine locis, cf. Poll. 6, 133. e. et R. Or. V. 7. Ant. et 8. Lyc. it. cum Bg. ad Thuc., ubi Ind. „φονικώτατον, — ex noſtro Herodianus bis terque" tributa hic ut ſit adiectivo in κὸς notio cupiditatis et propenſionis, qua de nihil reperiebam in libellis Grammat. ſed tamen ap. Bud. C. 352, 24. Caeterum hic rectius factum comma, quia a pr. v. εἰσὶ pendent adhuc rel. nominativi ſqq. παχ. et δυναμ.

τὰς δι. παχ.) *In pluribus linguis craſſi ſunt ſtolidi*, ap. Ebraeos et Lat. aeque certe, ac Gr. Apud Ebr. אֱוִילִים Prov. 1, 7. Heſych. παχύνοσι, παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι. Eodem ſenſu Matth. 13, 15. ἐπαχύνθη ἡ καρδία λ. Contrarium fere valet in πυκνός. Etſi enim πυκνὸς eſt ſpiſſus, denſus: νοῦς tamen πυκνὸς eſt mens prudens et multa ſcientia, velut denſa. Item πεπυκασμένος νόον ap. Heſiod. (ἔργ. v. 793.) Sic πυκνότης eſt prudentia ap. Ariſt. Equ. *Leisn.*

Ap. Ariſt. l. l. v. 1129. it. Nub. v. 383. 405., cf. Schol. et Ind. it. Heſy. v. πυκινὴν, πυκινὸν et πυκνὰ Nr. 13. cum N. et Suid. 3, 238. m. etc., ubi pro πυκινή, ἀντὶ τοῦ δυνατὴ legerim συνετὴ, et πυκνὸς, ὁ δυνατὸς, iterum συνετὸς, ut ſequitur diſerte, πυκνότης, σύνεσις, φρόνησις, at in locum N. T. v. Inttp. cum Lexx., quorum Schw. affert in N. etiam noſtrum adi. π. et ſubſt. affine παχύτης, ſed Per. etiam ſacrum locum ad Ael. V. h. 13, 15. i., ubi φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν — Πολύδωρον, *ſtupidiſſimum* mente *fuiſſe*, per eandem, quae hic iterum ab ellipſi τῆς κατὰ, rectionem et cum ſubſt. tantum alio numero, ſequente ibi explicatione ἐκείνους ἀνοήτους φασὶν, cf. L. N. T. Fi. et Prol. de vit. L. N. T. VIII. p. 10. e. 20. ſqq. it. Rz. ad Luc. 2, 214. N. 39. it. p. 217. l. 98. p. 224. l. 74. Ind. Sb. et Suid. 3, 64. m., cum Bg. Lat. etiam, ap. G. Th. cum Gr. n. per mendoſum ταχὺς, etiam per tropicam notionem „qua ſubtilitatem, acumen, ſolertiam abeſſe indicat, — pingue *ingenium*" non vero cum ipa Bg. ratione

συνεῖναι[l] δυνάμενοι, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο[m]

ligere poſſunt, ſi quid aſtute aut ſubdole dicatur aut

l) Ms. Ba. συνιέναι v. N. m) Mss. Ba. et Vi. γίνοιτο ἢ πραττ. v. N.

e diverſo caſu ſ. cum abl., nec in Leisn. Lat., cum Gr. n. etiam, ubi Stp. Th. cum Lat. illo utr. et notione eadem non huc reſpicit, nec in διαν., ubi nec cum Lat. Bg., hic de intelligentia ut capiendum ſit vel e Noſtri explicatione ſubiecta, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 200, 8. Ael. V. h. Gottl. Plat. Men. cum Foeſ. et Suid. Caeterum Bg. e P. καὶ poſt οὕτω, pro *etiam*, omiſit, olim reſtituendum.

συνεῖναι) pro συνιέναι. Error e compendio ſcribendi, v. *Rz.* ad Luc. de Conſcr. hiſt. *Leisn.* ad m. Ox., ſecundum Luc. 2, 49. a. N. 52., ubi *Rz.* pro vulg. ibi συνεῖναι edens συνιέναι, quia Luciano ita uſitatum, pergit „nondum ſatis probatum eſſe uno alterove teſtimonio, συνεῖναι i. q. συνιέναι, quia error a comp. ſcrib., in infinitivis hiſce uſitato, facile potuerit oboriri. Herodian. tamen 2, 9, 15. οὕτω καὶ — δυν., ita *craſſo* ſunt *ingenio*, et *non* facile *ſentiunt*, ſi *quid* agatur *doloſe*" libere omiſſo etiam καὶ in Lat., et contracta oratione in extr. Gr., nihil dicentibus N. ib. p. 57. l. 92., ubi eadem Var. L., ſed praelatum in textu συνιεν., it. p. 303. l. 11. per N., ſed p. 673. l. 73. in textu cum reliquiſſet idem Rz. συνεῖναι, neque Var. L. fuiſſet, in N. συνιε. „melius putat differentiae cauſa; quia tamen iam crebrius συνεῖναι ſcribi viderit, quam ante ſuſpicabatur, vulgatam quidem ſe exhibere, qualem ibi invenerit, quanquam ex comp. ſcrib., in his inf. uſitato, facile fieri potuerit, ut perperam confunderentur" ubi equidem potius errorem in litteris agnoſcendis et confuſionem in ει et ιε ſtatuerim, aut uſum tuliſſe tandem utramque rationem, nec tantum in inf., ſed etiam in particip.; unde tutius, relinquere quovis loco reperta, et Mss. ιε pro gloſſa putare, cf. ad Herdt. 11, 36. cum N. 412, 57., ad Dion. Ca. p. 1208., ubi laud. Anton. Gatak. eſt 5, 6. p. 191. f. 145. b. e., qui et huc reſpicit, Suid. 3, 300. l. 9. cum N., it. p. 404. i., ſed et συνιέναι p. ſq. m., Abr. L. Ar. p. 189. e. Ind. Sb. e Xiph., ſed ſine Ind. Dem. 656, 7., ubi V. 10. p. 1090. e. Var. L. συνίναι et hinc συνιέναι in Cod. correctum, nec tamen in textu receptum, at 263, 22., cf. V. 9. p. 245. V. 10. p. 493. it. 488, 9. 17. et 761, 11. Harl. pro Cor. p. 266., ignorante Stp. Th. in v. 1, 1672. C. ſqq. utr. inf., ſed tangente tantum ιε Ind. 4, 86. e., ubi p. 82. D. modo συνεὶς, non item συνιεὶς, de quibus, praeter Herdt. l. l., v. Suid. 3, 401. e., qui diſerte συνέντες καὶ συνιέντες, Heſ. 2, 1302. N. 28. 1304. N. 20. Ind. Theogn. Ael. V. h. Luc. Fa. Aeſ. et D'Orv. Ch., cum L. N. T., ubi et forma alia συνιῶν ſ. συνιὼν, it. per ξ Ind. Luc. tum Heſy. et Foeſ., apud quos et inf. ξυνιέναι, ut et Ind. Xen. Pol. Z. it. Ariſt. Ran. v. 988., ſed alius poët. συνιεῖν Theogn. et ξυνιέμεν Heſiod., cf. συνιέναι Luc. 2, 893. l. 34. ſine Var. L., Fi. The. ſed ſine Ind. R. Or. V. 3. p. 141. m. ſine Var. L. p. 809. m., cf. in uſus alios Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1., quoad rectionem autem cum gen. aut acc. Suid. 3, 405. m. it. Ind. D'Orv. l. l. et Luc., ubi et cum gen. perſ. 1, 140. i. it. cum nominativo particip. 1, 114. l. 28. it. p. 757. l. 21. cum Poſſ. Call., in συνεῖναι et συνεὶς Sch. etiam ablegante ad συνίημι, ubi e P. partim per vulg. „ſentire *aliquid* facile *valens*, δυν. facile *ſentientes*" in primo ad particip. δυν. melius afferens Lat., quo uti potuit Bg., ne mutaret modum, cum prius v. εἰ καὶ huc etiam regendum ſit.

ἢ πράττοιτο. πιϛεύσαντες γοῦν τῷ Σεβήρῳ, προσποιουμένῳ χαλεπαίνειν, καὶ θέλειν ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ, ἐπέδοσαν αὑτοὺς [n], ὡς αὐτο-

16. agatur. Credentes igitur Severo, ſimulanti, ſe ſuccenſere, et velle perſequi Pertinacis caedem, dederunt ſeſe, ita ut imperato-

n) Sic Stp. rel., ſed al. αὐτ. per lenem, v. N.

λεγ. ἢ πρατ.) Codicis lectio γένοιτο ἢ πρ. mala eſt. *Strotb.* quia tautologiam habet, inde ortam, quod vel librarius confunderet litteras λ cum γ et γ cum ν, maxima figura ſcriptas, vel Gloſſator pro πρατ. in marg. poneret γένοιτο, cf. 1, 1, 11., quod alius alieno loco in textum excepit, cum et P. oſtendat oblique vulg., et Noſter ſoleat copulare duo vulg., cf. 1, 9, 7., ubi Bg. e P. per ſyn. adv. cum Sch. in παν., qui deſerit P., in πρ. „*agatur*, oppon. *dicatur*" et forte quid Lat. ſubeſt, cum utr. v. Lat. frequenter cum aliquo adv., (pro quo Noſter adhibuit ſyn. formulam per praep. cum ſubſt.) it. in copulatis ſubſt. ſyn. per copiam, formae quidem ac generis, ut δολ. ſit, quatenus per artem, h. e. ſimulando et clam fiat, ſed παν., quatenus etiam cum animo nocendi; ad quod Gr. poſtr. ſervaſſem ſaltem vicinius et ſimpl. Lat. *doloſe*, G. Th. „δολερῶς, — quidquam *agi* doloſe *aut* malitioſe *poteſt?* — *dolus*, δόλος, proprie occulta ratio nocendi, — *neque Ciceroni* — dolus *aut* aſtutiae *deerant*, (cf. 256, 34. 37. et p. pr. l. 99.) — *aſtus*, πανουργία, aſtutia, — quodſi *aſtu* rem *tractavit*, Ter. (qui abl. ſyn. eſt et ipſe formulae Noſtri,) non *ars*, aut *aſtus* belli — *deerat*, — *doli* non *doli* ſunt, *niſi* aſtu *colas*, — *Tu* que *dolos* Poene *atque* aſtus *tandem* exue *notos*, — aſtus *multiplices* varios *que* dolos *texere*, — *verſare* dolos *aſtu*, Virg. i. malitia, — *aſtutia*, πανουργία, — calliditas, malitia, — *aſtute*, πανούργως, callide, verſute, — *calliditas*, πανούργημα, aſtutia. — *omnes* fallacias *et* calliditates *ſuas ad decipiendum hominem impendit*" Stp. Th. nihil ferente, quam ſine Vs. „Iſ. Ev. *οἱ δὲ μ. δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν*, — π. calliditas, — μ. π. καὶ δ. Herodi." memoriter per lect. aliam, e ſoloque Noſtro hanc notionem in malam partem, cf. L. N. T. cum Loesn. p. 128. e. ad Poll. 3, 133. N. 92. Ind. Luc. Fa. Aeſ. et Fi. Pal., tacentibus rel., etiam de copulato π. in v. δ., ubi modo ſyn. formula σὺν δόλῳ, cf. Soph. Ai. et Fa. Aeſ., ſed Stp. illud ex Iſ. in Fd. Ev., ad quam analog. Noſter, imitationem celaturus, adiunxerit alterum ſubſt. π.

πιϛευσ.) Severior Bg. in πιϛ., quam P., ex hoc tamen per ſyn. in γ. reddit, non omittens cum eodem v. χαλ., ubi praeivit vel Sch. „*ſuccenſere*, aegre ferre" vel Stp. in m. (etiam per ſuppletum pron. ἑαυτὸν,) ferens in Th. idem Lat. aliunde, ubi ſuppleas aut e ſq. membro dat. τῷ π. φ., aut aliud quid, v. c. e §. 13. τοῖς — τετολμημένοις, pro quo adiuncto ibi ἠγανακτ. etiam hic variatur per ſyn. v. χ. (quod illo explicant Heſ. et Suid., cf. Bud. C. et Ind. Dem., cui add. 972, 20.) ut in ſq. membro cum §. 14. e. in ſyn. ſubſt. φ., non item cum §. 11. e., at cum 2, 8, 16. e., per ſyn. pron. ἐπιδ. ἑαυτ. et hactenus, ut omittatur hic dat. obiecti, et nominatim dat. perſ. αὐτῷ, τῷ Σεβ., quem Sch. explet in ἐπ. „αὑτοὺς, *permiſerunt* ſeſe *illi*" pro quo pron.

κράτορά τε ἀποδεῖξαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι. ὁ δ᾽ o, ὡς ἔγνω τὴν τῶν Παιόνων γνώμην, διέπεμψε p καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη q, καὶ πρὸς πάντας

rem declararent, et imperium ei mandarent.
17. At is ubi cognovit Pannoniorum animos, miſit et ad vicinas gentes, atque praefectos gen-

o) Noſtrum hoc comma, v. N. p) Mss. Ba. et Vi. διέπεμπε, ſed ἔπεμψε B. 2. al., v. N. q) Colon hic in Ms. Ba. alienum.

per lenem ed. 2. Bc., (qui non convenit cum Vs. Lat., et ex vitio operarum ortus videtur,) rectius fert 1. alterum per aſperum, quo de cum v. ἐπ. alibi, liberius hic agente P., etiam Stp. in m., h. l. ut ſit de militibus, permittere ſe voluntati Severi et imperio, obſequium promittere ei ad omnia et cum eo militandum contra Nigrum et Iulianum, cuius fidei documentum adiungitur ſtatim a Noſtro duplex in titulo imperatoris dato et dignitate potentiave eiusdem, ubi Bg. in rel. fere cum Stp. in m., unde et Sch. in „ἀρχ. imper. committere alicui" oſtendens ſuppletum a Bg. pron. αὐτῷ, quod etiam explendum per acc. αὐτὸν in pr. v. ἀπ., ut ter in vicinia id pron. Noſter oppreſſerit, varians in ἀπ. cum 2, 8, 9. αὐτ. ἀνεῖπε, (ubi Bg. adhibuit Lat. idem, ignotum Stp. Th. cum formula Noſtri, quam e Phil. v. ap. Loesn. p. 169. m., ſed per Lat. Bg. in Ind. Dion. Ca., cf. Krb. Obſ. N. T. Bud. C. Ind. Dem., cui add. 53, 21.) ut cum 2, 6, 7. tantum in ordine et tempore v., ubi Stp. Th. 4, 450. e. hinc ſine Vs.

ὁ δ᾽) Eodem redit tandem, utrum poſt δὲ nobiscum interpungas, ut ὁ cohaereat cum ſq. membri v. διεπ., an ſine commate ὁ copules cum proximo v. ἔγ., quod P. fecerit, quanquam pron. ὁ oppreſſo, nihil ut liqueat de Bg., qui ordinem tamen relinquit in ὡς poſtpoſito, (quod et Lat. ſolenne,) at in ſq. γν. plur. tenet e P., ut variatur cum 2, 3, 5. μαθεῖν τὴν γν. et 2, 7, 4. m. αἰσθόμενος τῆς γν., ſed ſoli memorantur Παιον., non iterum Illyrii ſimul, ut §. 1., forte ut principes, et ad quos praefectura Severi praecipue pertinuerit, cf. §. 2.

διέπεμψε) Edd. ſimplex fuerit ex operarum vitio, ut aliud Mss. tempus e lapſu in litteris, cum Ms. Ve. maneat in vulg., tacente prorſus P., ſed Sch. „miſit hinc inde ad gentes, (reſpiciente praepoſitionem, cf. 2, 2, 4., ſecus ac Bg. e Stp. m., ſed nobiscum faciente in) ἀρχ. praeſides provinciarum" pro quo Bg. in ἔθν. cum P. et Stp. m., ſed ut Sch. verius ſit ex adiunctis τῶν 'P. δουλ., variante Noſtro cum §. 12. m. στρ. καὶ ἡγ. per unum ἀρχ., quod peculiari hac vi pro praeſide provinciarum ignorat Stp. Th., cf. ad Dion. Ca. p. 706. et Krb. Decr. R. p. Iud. p. 267., qui et in L. N. T. reddit per Lat. Bg., ignotum Stp. Th., et ap. G. Th. cum Grr. al., nec in ſenſu hoc, cf. 2, 7, 7. et 14. Caeterum Bg. omiſit praep. πρ. ob ſyn. pr. εἰς, ſecus ac Stp. in m., ubi in Gr. uni v. διεπ. data eſt duplex praep. cum diſcrimine quodam, et εἰς quidem cum nomine locorum, ſed πρ. cum nom. perſonarum, ubi procedit duplex etiam in Lat. Sch. *in* provincias *et* ad *praef.* Sed Bg. praeterea e P. opprimit adi. παντ., neſcio, an offenſus negligentia Noſtri grata in ter deinceps repetendo adi. eodem, quod tamen olim reſtituetur.

τοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπ᾽ ἄρκτῳ [r] Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν [ſ], μεγάλαις τε πάντας ὑποσχέσεσι καὶ ἐλπίσιν [t] ἀναπείθων, ῥαδίως ὑπηγάγετο. ἱκανώτατος δ᾽ ἦν πάντων [u] ἀνθρώπων

tibus, quae ſub ſeptentrione Romanis ſerviunt: magnisque omnes pollicitationibus ac magna ſpe ſolicitans facile illexit.
18. Erat autem aptiſſimus omnium hominum

r) Mss. Ve. et Vi. ἐπ᾽ ἀρκτ. v. N. ſ) Comma hoc in R. 1. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., it. puncto al. t) ἐλπίζειν B. 2. et ἐλπίσειν Par. mendoſe. u) Mss. Ba. et Vi. ἁπάντων, v. N.

τῶν ὑπ᾽ ἀρ.) Mala eſt Codicis lectio. *Strotb.* Res eadem, quae 1, 2, 9. e., tacente hic P.; ſed variante Noſtro cum 1, 6, 16. ὑ. τῇ ἀ. per artic. omiſſum, ſed cum 2, 4, 4. ἔθνη, ὅσα Ῥωμαίοις ὑπήκοα pro phraſi per v. privum δουλ., cf. Ind. Dem., in primis 132, 14. coll. v. 17., hic ut ſubſt. ἐθν. in vicinia aliter ac proprie ſtet, quam paulo ante. Caeterum Stp. Th. 1, 540. C. e. ſine Vs. habet memoriter ſub „ἄρκτ. pto parte orbis ſeptentrionali; Herodi. l. 2. „διεπ. — ἐπὶ ἄρκ. — ἐθν."

μεγάλαις) Pro libero P. ſeverior Bg., ad ſecundum ſubſt. ἐλπ. alius numeri repetit e pr. adi. μεγ., reddente Sch. in „ὑποσχ. *promiſſionibus* magn. *illicere*, ἐλπ. ſpe *magnorum* praemiorum *illicere*, ἀν. *illiciens*, ad ſuas partes trahens *pollicitationibus*" quod Lat. ad v. ὑπηγ. e P. retinuit quoque Bg., cui ſyn. *pellicere* ap. Stp. Th. aliunde; variante Noſtro cum §. 14. modo per ſyn. adv. et per oppreſſum hic pron. αὐτοὺς, de cuius ſubſt. duobus cum v. ἀναπ. nihil Stp. Th. tenet, nec affine illud ap. Abr. L. Ar. in Addend. p. 135. i. ἐλπίσι πείθεσθαι, ut nec habeo aliunde cum v. ἀν. ſubſt. ὑποσχ., niſi ap. G. Th. in Bg. „regem *magnis* pollic. *ſolicitatum* Suet. — *ſpe* et *pretio ſolic.* Cic." cf. Ind. Corn. N. et Iuſt., ut hanc ad analog. Noſter iunxerit ſubſt., ſeparatim ibi poſita, celaturus imitationem, qui et abundantiam adhibuit in ἀναπ. cum ὑπηγ., quorum unum ſufficiebat, ut et P. contraxit, forte e §. 14. vel 2, 7, 10. ubi ſunt modo una v., quorum hic ἀν. adeo ſit ſumendum anguſtius, pro ſtudere ac conari commovere et flectere.

ἱκανωτ.) Mallem, *erat* aptiſſimus *omnium* quam *maxime* non modo *ad* ſimulandam *benevolentiam*, ſed et *ad* fidem *illius faciendam.* Dignior ergo Severus, qui *chreſtologus* dicatur, quam Pertinax ap. Capit. c. 13. (cf. §. 12.) *Leisn.*

Sic et Stp. fere tum in m. P., tum in Th. 3, 146. B. e. „ἱκ. — ἀνθρ. πρ. — εὐν., omnium *hominum* ſolertiſſimus *ad* ſimulandam *amicitiam* et *praeferendam* cum *certa* fide *benevolentiae*, (et p. 439. G. e. per eadem Lat., ſed in Gr. ſimul cum adv. μαλ., quod et tenet 1, 1687. C. m. e P., addens,) Bud. autem, *omn. hom.* ſol. *ad* ſim. *amic.*" quae reperias plene per pr. Lat. in Comm. 159, 47., ubi agit de v. πιϛ., in quo Bg. liberius reddit, nec tamen incommode, ſecundum quidem G. Th., qui vult „plus eſſe, quam ſignificare, — quae *vultu* et *verbis* ſaepe *ſignificaſſent*, re *et* ſententiis *declaraſſent*" ut Bg. in ſua formula, a Gs. deinde ſubiecta ſine explic., ſumſerit pro oſtendere per firma ſigna, vel non dubia plerumque, cuius generis et ſolet eſſe, quod Noſter ſubiicit, iusiurandum; ut redeat tandem ad vulgarem notionem pro firmare et compro-

μάλιςα προσποιήσασθαί τε quam maxime ſimulandae ac *καὶ πιςώσασθαι εὔνοιαν* [x], declarandae benevolentiae, ne- *μήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι* que iuriiurando parcens, ſi

x) In Ms. Ba. colon.

bare, vultu, verbis, factis, beneficiis, donis, et his rebus perſuadere aliis, ſe iis eſſe benevolum, etſi non ſis vere et in animo; unde hic et per copiam praemittitur v. *πρ.* ſyn. quodammodo, ſed generis, quo univerſe oſtendas, te eſſe benevolum alicui, ut formae eſt *πις.*, cum oſtendas idem per certam ſpeciem aliquam, et veritatis aemulam; ſcribente Noſtro et hic modo ad analog., dum et Poſſ. Call. modo tenet p. 410. i. „*προσπ. εὐν.* ſimulo *benevolentiam*, Herodi." negligente P. alterum v. *πις.*, non item Sch. „*ad* fidem *benevolentiae* faciendam *maxime idon. πρ.* ſimulare *amorem*, Sb. (Ind.) *conciliare* ſibi *benevolentiam*, (quae notio, per ſe procedens, hic tamen videtur minus apta contextui, i. e. ſqq. *πις.* et rel.) *μαλ. maxime*, — cum alio ſuperlat." pro quo Lat. adv. adhibet Bg, aliud ſyn., proprie *ὡς μαλ.*, quod et ipſum habet Stp. Th., it. *μαλ. πάντων* et *μαλ. παντ. ἀνθρ.*, non item *μαλ. ἀνθ. ἁπαντ.*, quod eſt ap. Dem, 849, 8. et pro eo p. pr. l. 9. *παντ. μαλ. ἀνθρ.* ad variandum, ut hic in Mss., ne tertium redeat *παντ.*, per gloſſam, etiam forte per comparationem cum illo Dem., cf. 1, 9, 1., ut ap. Stp. non eſt *μαλ.* cum ſuperlat., quo de v. ad Luc. 2, 863. N. 75. Abr. ad Aeſch. 1, 132. e. ſq. et 630. i. et Lect. Ar. p. 283. m. Poſſ. Sy. p. 42. m. Ind. Sb. hinc ſine Vs. et aliunde, Ael. V. h. Diod. S., Fi. Aeſch., (ut de Lat. *maxime* Ind. Liv. Ern. cum G. Th. et Cl. Cic.) contra Grammaticos veteres, v. Th. Mag. p. 596. et Herodi. p. 460. m., cf. *μ.* cum *πάντων* Poſſ. Call. p. 371. m. Fi. Plat. Phaedo. p. 87. N. 3. Z. ad Vig., Ind. Plut. Hſ. ex 13, 13. et Dem. 439, 2. et cum *ἀνθρ. παντ.* alio ordine Herdt. p. 138. e. cum N., poſtpoſito tamen etiam, ut hic, *μ.*, at *μ. παντ. ἀνθρ.* Dem. 374, 3. it. p. ſq. l. 3., ſed ut *μ.* cum ſuperlat. redundet, ut Lat. illud *maxime*, et *longe*, it. *multo*, et *μᾶλλον* cum comparativo; ſicut nec in *μ.* cum adiuncto *πάντων* aut *π. ἀνθρ.* equidem quaero emphaſin.

μήτε ὅρκ.) Talis Lyſander ap. Plut. in vita et apophth., et Philippus Macedo ap. Iuſtin. (forte 8, 3, 1. it. 8, 5, 4. et 9, 8, 7., ubi tamen de Philippi perfidia univerſa tantum traditur, non vero de contemtu iurisiurandi, qui in Lyſandro notiſſimus eſt.) His illud in ore, immo in mente, *τὸ ἀληθὲς τοῦ ψεύδους κρεῖττον εἶναι, ἑκατέρου δὲ τῇ χρείᾳ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν τιμὴν ὁρίζεσθαι*, (quae Gr. reperiere Oxon. in N.) *veritatem quidem mendacio praeſtare, ſed utriusque dignitatem et honorem uſu* diſcerni (*definiri*). Caeterum Severi animus ſub vulpe latens non fefellit ſeniores, qui *fictam modeſtiam* et *propoſitum* in *omnia*, quae *ſibi* utilia *crederet*, audacter *expeditum*, et ipſi metuebant et aliis praedicebant infra 2, 14, (9.) *Boecl.* Lyſandri ſimilis, cuius hoc improbe dictum, *ὅρκοις ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ παῖδας ἐξαπατητέον*, *pueros teſſeris, viros iureiurando oportet circumvenire*, ap. Plut. in Lyſ. p. 437. C. *Leisn.*

Bg. cum Stp. in m., praeter ſeverius *μ.*, quod tamen ſane hic ſumendum pro *ne quidem* cum Stp., nihil in Th. ferente, praeter notionem in v. *φ.*, huc aptam, pro abſtinere, tacentibus Indd. etiam formulam Noſtri, ad analog. tantum ſcribentis, nec G. Th. tenente quid, ſed

τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες [y], διά τε γλώττης προΐετο, ὅσα μὴ ἔφερεν ἐπὶ γνώμης.

oporteret id contemnere, mentiens commodi cauſa: linguaque proferebat, quae non haberet in animo.

y) Ms. Ba. χρειῶδες διὰ λόγου πρ., ſed Ms. Ve. modo διὰ λόγου, at Ms. Vi. διά τε λόγου, v. N., ut poſt χρ. comma in B. 1. L. pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., et puncto al.

modo ſq. formulam, quodammodo ſyn. et explicandi ergo ſubiectam, quam, e Lat. forte ductam, nec ipſam Stp. Th. novit, nec Ind., ſed ſyn. tantum ὑπερόπτεσθαι R. Or. V. 4. et παραβαίνειν Ael. V. h., ſervante Sch. in v. κ. idem P. Lat., quod in pr. φ., cum ille contraxiſſet omnia in unam phraſin, etiam in ſq. liberior, ubi Noſter cum 2, 6, 19. i. in εἰ δ. variat modo per rectionem cum inf., at Sch. partim cum P. „opus eſſet, res poſceret, χρ. ſi *ita* uſus *poſceret*, pro ratione ſtatus, *mentitus*" in tempore v. ψ. tantum ſeverior, quam Bg., qui forte reſpiciebat pr. idem praeſ. φ., immixtum intra aor., nihil habente Stp. Th., quam aliunde notionem pr. πρὸς cum acc. rei, pro *propter* et Bg. ſyn. e Stp. m., quo de loco Hoog. ad Vig. p. 644. N. 68. „proprie *mentitus* ad *utilitatem*, i. e. ubi *vidit*, in rem ſuam eſſe. Videtur diſſimulari participium φέροντα, *pertinentia*" qua ellipſi forte et carere poſſimus, manentes in notione praep. illa, qua de cf. et Ind. Dion. Ca.; quanquam et G. Th. in pr. ad Nr. 16. in illo Ter. *ſigna* ad *ſalutem* affert Donati ſupplementum *pertinentia*; ubi tamen alia res fuerit in praemiſſo ſubſt. aliquo, quo referatur participium illud expletum, quale ſubſt. abeſt in loco noſtro; ut ap. Gs. ſunt et in ſubſt. formulae *ad uſum*, in *uſum*, ad *ſuos* uſus, *ex* ſuo *uſu*, quarum tertiam adhibet Sb. Ind. ad 6, 7, 3. πρ. τ. ἑαυτοῦ χρ., phyſico ſenſu ibi uſurpatam, cum pron. gen., quod ſane hic ſuppleas, totam Noſtri formulam cum v. ψ. et Lat. Bg. nec Gs. dante, nec Ind. Caeterum in ψευσ. cum pr. φειδ. participia erunt cumulata, niſi ψευς. iunxeris cum propiori enunciatione εἰ δ., vel dicas, a part. φειδ. pendere aliud part. ψευσ., reſolvendum per Lat. *ita*, *ut*.

διά τε γλωττ.) Codicis lectio διὰ λόγου mala eſt et interpretatio librarii. Egregie autem ab Herodi. dictum eſt hoc διά τ. λ. *Stroth*.

Quoad criticam huius loci partem, recte Strothus agnoſcit in Mss. nihil, quam gloſſam, cum et P. teneat vulg., et ipſe Noſter, cum variatione tamen 7, 8, 4. e. τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλ. προφερόμενα per adiunctum ſyn. ſubſt. et ſyn. v., tum novitatis litterae a vetuſtis abhorreant nimis, tum ſenſus exiſtat idem exinde, ſed praeterea omiſſum in Mss. τὲ, ſive ob ſqq. γλ ſimiles litteras, ſive per ingenium librarii, coniuncturi hanc enunciationem ſine copula cum pr. particip. ψευσ., cum tamen P. quoque cum Bg. copulam oſtendat; Noſtro iterum ſuam formulam fingente et ex analog. tantum, cum nec Indd. ferant, nec Stp. Th., niſi affine Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, (cf. Abr. ad Aeſch. 1, 348., ubi et illud Mss.) et διὰ στόματος ἔχειν, nec aliquid ad ſq. formulam, ubi ſimilis Noſtri analogia, ne Bg. quidem formulam habente G. Th. in v. *prof.*, ſed in ſubſt. *ore* tantum cum „emittimus *voces* recto *ore*, Lucr. (nihil vero ad ſq. formulam, ubi adhibiturus eram ſaltem vicinius Lat. *geſtare*, quo in v. ib.) ferrum *et* ſcopulos *geſtare* in *corde*, Ovid." reſpiciente Noſtro, quoad

Θεραπεύσας[z] οὖν διὰ γραμμάτων πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν ἅμα καὶ ἄρχοντας, | Captatos itaque litteris cunctos per Illyricum et iam praefectos ſibi adiun-

z) Ms. Ba. θεραπεύων v. N.

ſententiam, opinor, illud Sall. Cat. 10, 5. *aliud* clauſum *in* pectore, *aliud* in *lingua* promtum *habere*, ubi v. Cort., ſed ordine membrorum inverſo, aliterque variando, ut imitatio celetur, quam vel P. prodiderit, quem ſequitur, ut Bg. potius in primo membro, ita in ſecundo magis Sch. „πρ. *proferebat*, ſ. *promittebat* haec *lingua*, γλ. *lingua* proferebat, *quae* non *habebat* in *animo*“ manente cum iſto in Gr. indicat. v. ἐφ., (quum Bg. e Lat. ratione coniunctivum dediſſet,) ſed nullum ſequente uſum Lat. in v. *promitt.*, ſic phyſice poſito, cf. G. Th.

θεραπεύσας) Ms. aliud iterum tempus, praeſ. pro aor. 1., e gloſſa et ingenio fuerit librarii, ut varietur, nec idem tempus redeat mox, in primis in fronte enunciationis, utque ſimilis ſit ratio, quae 2, 9, 17. e., manente etiam P. in vulg., quocum partim Sch. „quum *demulſiſſet* eos *litteris*, inſinuatus *illis*“ quod (tacente Stp. Th.) ſit ad ſenſum i. q. l. l. μεγ. ὑποσχ. καὶ ἐλπ. ἀνατ., ſed et verbis blandis Honorificisque compellare, ac laudibus afficere, cf. 2, 2, 20. χρήμασι — θεραπεύσομεν, quocum variatur per adiunctum e ſyn. formula, ut Bg. ſubſtituit ſyn. ablativum ſeveriori P. in δ. γρ. formulae.

ἅμα καὶ) Non male cum Schotto poſt τὸ Ἰλλ. inſeremus στρατιώτας τε. *Sylb.* Non probo Schotti ac Sb. ſententiam, qui excidiſſe putant vocem στρατιώτας ante ἅμα. Primum enim non opus eſt, ut vocem deeſſe exiſtimemus, cum πάντες οἱ κ. τὸ Ἰλλ. nude ſint omnes Illyrici incolae, magiſtratu aliquo non ornati. Deinde, cum ſtatim ſequitur ἀθρ. δὲ τ. π. στρατιώτας, ingrata eſſet haec vocis στρατιώτας repetitio, ſi iam antea adfuiſſet; ſaltem ſcribendum fuiſſet Herodiano δὲ καὶ τοὺς παντ. λ. *Stroth.*

Qui pro ſua explicatione poterat et uti auctoritate P., intelligentis locum hunc ſimiliter, quanquam oblique, et ſyn. formula ſine praep., et ad ἀρχ. addentis gen. τῶν ἐθνῶν e 2, 9, 17. m., ſed opprimentis ἅμα iterum cum Bg., qui, ſeverior in praep., καὶ cepit aliter, pro *praeterea*, forte praeter Pannonicos, quos ſolos Noſter nominarat 2, 9, 17. et 2., ut ib. §. 12. m. tantum τῶν Ἰλλ. et i. eodem modo fere, quo hic, πάντας τοὺς κ. τ. Ἰλλ. στρατιώτας, quo reſpexerint Schottus et Sb.; ut hic, cum Noſter copularit ib. §. 1. Παιον. καὶ Ἰλλ., quoque Illyricos praefectos ac praeſides voluerit nominatim tangere, cum et his opus eſſet ad rem perſequendam, cf. 2, 8, 17., ut tamen rurſus hic per variationem a Noſtro poſiti eſſe queant οἱ κ. τὸ Ἰλλ. pro ſuperioribus Pannoniis, (maxime ob particulam οὖν, quae refertur ſemper ad aliquid praemiſſum,) et poſt parentheſin 2, 9, 18. redeat ad §. 17. ibi; poſt quam parentheſin etiam Noſter ſolet repetere eandem rem, ut hic facit, variando tamen cum ὑπηγ. ib. per ſyn. προσηγ., adiuncto huic etiam pron. αὐτ., quod per alium caſum αὐτοῦ, τοῦ Ἰλλυρικοῦ, oppreſſerit ad ἀρχ., unde ſtabiliatur ratio et P. et Strothi, cum Bg. non procedat per uſum loquendi, ubi ἅμα cum καὶ ſemper duas res ſ. perſ. habet, et καὶ in notione copulae ſtat, cumque forte non opus ſit pro ἅμα, per compendium ſcripto, coniicere ἡγεμόνας ex 4, 4, 1. et 2, 9, 12. m., cf. hoc c. §. 16. In πρ. Sch.

προσηγάγετο αὐτούς. ἀθροίσας δὲ τοὺς πανταχόθεν στρατιώτας, ἀντὶ[a] Σεβήρου τὲ ἑαυτὸν Περτίνακα ὀνομάσας[b], (ὅ

2. gebat. Collectis autem undique militibus, pro Severo ſe Pertinacem nuncupans, (quod non ſolum

a) Ms. Ba. σεβῆρον τὲ περτ. ἑαυτ. ὀν., ſed Ms. Ve. Σεβῆρόν τε Περτ. ἑ., alib acc. tantum, v. N. b) In Ms. Ba. ſigna parentheſis non ſunt. *Mart.* nec in A. cum B. 1. ſed in Stp. rel. neceſſario ob aliam conſtructionem.

„adiunxit *ſibi*, ſ. pertraxit in ſuas partes *eos*" prius e Sb. Ind., cf. 1, 12, 9. m., tacente hic P., qui in ſq. δὲ iterum liber, ut Noſter non variat in τ. παντ. στρ. cum 2, 8, 1.

ἀντὶ Σεβ.) Ineptae librarii cuiusdam ſedulitati tribuenda eſt haec editorum lectio, quum conſtet, Septimium Severi nomen non depoſuiſſe, atque adeo ſe non Pertinacem pro Severo appellari voluiſſe. Vera igitur eſt Codicis Ven. lectio, Σεβῆρον τε Περτίνακα ἑαυτὸν ὀν. Quanquam enim reliqui ſcriptores neutram harum lectionum ſuo teſtimonio aperte confirment, Ael. Spart. c. 7. (e. p. 602. e.) *ſe quoque* Pertinacem *vocari iuſſit; quamvis poſtea id nomen aboleri voluerit*, Aur. Vict. (de Caeſ. 20, 10.) *horum infinita caede crudelior habitus, ac cognomento Pertinax*, Eutrop. l. 8, 10, (4.) Pertinacem *ſe appellari voluit, in honorem eius Pertinacis, qui a Iuliano fuerat occiſus*, Xiphilino et Zoſ. omnino nihil de iſto cognomine afferentibus: tamen ex nummis conſtat, imperatorem appellatum eſſe Severum Pertinacem. Plures enim, cum in Nummophylacio Chriſtinae, tum etiam in aliis muſeis exſtant nummi hac aut ſimili inſcriptione: Imperator Caeſar Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus, v. dictum Nummoph. Tab. XXIV. n. 19. 22. et 24. Tab. XXV. n. 12. 13. Recenſetur quoque in muſeo Theupoliano p. 944. nummus Perinthiorum, in Severi honorem cuſus, cum Gr. inſcriptione: ΑΥΤοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος СЕПτίμιος СЕΟΤΗΡΟС Περτίναξ. Eadem reperitur in ultimo Nummo Nummoph. Chriſt. qui eſt Abydenorum. Caeterum, quod Spartianus ait, Severum poſtea Pertinacis nomen aboleri voluiſſe, refelli videtur ex nummo, Tribunicia Poteſtate XII demum cuſo, in quo illud tamen exſtat. Sic enim inſcribitur: Severus Pius Pertinax Pontifex Maximus Trib. P. XII. *Stroth.*

Cum e P. nihil certi definias, ſed Bg. cum aliis tolerarit vulg., tum Mss. noſtri ſint ſuſpecti de gloſſa, lectio autem nova violentior ſit, eiecto ἀντὶ, aut elapſo hoc ob pr. ωτας litteras: interpretatione iuvabimus lectionem vulg. hac, ut, *loco* ſolius ſui nominis, etiam ſimul *nominari* ſe *iuſſerit* Pertinacem; ſicut 1, 14, 15. e. eodem ſenſu a Noſtro dictus Commodus, ἀντὶ Κομμ. καὶ Μαρ. υἱοῦ, Ἡρακλέα τὲ καὶ Διὸς υἱὸν αὐτὸν κελεῦσαι καλεῖσθαι, non, quo plane abſtinuerit Commodus prioribus nominibus, ſed quod addiderit illis poſtrema, aut interdum potius his uſus fuerit, quam illis; ut forte finxeris, etiam Severum libentius uſurpaſſe Pertinacis cognomen, quam ſuum, et iuſſiſſe, ſe Pertinacem potius interdum appellandum, in primis nunc et ab initio, ob cauſam, a Noſtro ſubiectam, ut eo nomine placeret ac ſe commendaret magis; cum que Noſter tradiderit quaedam ac cognorit, aliis nec tradita, et ignota: etiam ſevere ſumas verba, loco nominis Severi adhibuiſſe nomen Pertinacis, ſcil. tunc et ab initio, et ad tempus; qualibus ſupplementis et

περ οὐ μόνον ἤλπιζε τοῖς Ἰλλυρικοῖς [c] εἶναι κεχαρισμένον, ἀλλὰ καὶ τῷ δήμῳ [d] τῶν Ῥωμαίων, διὰ τὴν ἐκείνου μνήμην [e],) συγκαλέσας τε αὐτοὺς εἰς τὸ

ſperabat Illyricis gratum fore, ſed et populo Romano, propter illius memoriam,) convocatisque in cam-

c) Sic iterum edd., cum Mss. tacite, v. N. d) Ing. τῷ δήμῳ Ῥωμ., et Ox. τῷ δήμῳ κατὰ Ῥωμ., vitioſius hoc, quam prius, v. N. e) Sic Ms. Ve. et Vi. cum Ing. pro rel. γνώμην, v. N.

alibi opus eſt, et locus hic conciliatur, opinor, non modo cum §. 19. τὸν Σεβ. — καλοῦντες Περτίνακα, ſed etiam cum ſententia Mss., quam equidem credo ſumtam ex monumentis illis numorum et ſcriptoribus aliis, quorum locis, a Strotho datis, add. e Spart. in Sev. c. 14. e. p. 614., it. c. 9. i. p. 604. e. *his auditis, ad* ſenatum *Severus* Pertinax — *litteras miſit*, it. c. 24. m. p. 640. e. *Septimius* Pertinax *Severus* rel., et de cauſa illius cognomenti c. 17. e. p. 620., apud quem hic imperator, ut ap. Noſtrum ſemper, vocatur ſimpliciter *Severus*, ſed et *Septimius Severus* c. 5. p. 597. i. it. in Ant. Carac. c. 1. p. 706. i. et in Clod. Albin. c. 1. p. 683. i. et c. ſq. p. 685. m., contra *Severus Septimius* in Peſc. Nigro c. 8. i. p. 664. m. et *Severus Auguſtus* ib. c. 4. i. p. 650. et in Cl. Alb. c. 7. m. p. 695. m., in Lat. Bg. *nunc.* G. Th. tenente etiam Gr. n.

τοῖς Ἰλλυρ.) Sb. Ind. hinc etiam exhibet vulg. ſub ellipſi illa ad 2, 9, 2. m., ut et Bg. e P., it. inde Lat. ad inf. εἶν., non vero gradum alium ad κεχ. Mox ratio Ing. in τ. δ. Ῥωμ. ſine artic. ſecundo potius e lapſu operarum eſt, quam voluntate editoris, in Stp. alias manentis, quanquam per ſe et ipſa occurrens ap. Noſtrum, qui hic variat cum 2, 8, 6. et cum aliis rationibus, cf. 2, 2, 16. it. 1, 10, 10.

διὰ τὴν ἐκ. γνώμην) Non γνώμην, ſed μνήμην, veram eſſe lectionem, puto. *Steph.* Bg. legit cum Stp. μνήμην, non γνώμην. Supra (2, 7, 10.) φήμη pro γνώμη ponendum, admonuimus. *Leisn.* Et hanc ineptam editorum lectionem tuliſſe editores miror. Recte in Cod. legitur μνήμην, ſicuti iam Stp. legendum eſſe monuit. *Stroth.*

Leisn. etiam in m. Ms. Bg. „legit ergo μνήμην cum Stp. Supra γνώμη pro φήμη" eandem vocem μν ſcribens in m. Ox., ſed Sch. in γν. „propter *illius*, ſcil. Pertinacis, *bonum animum*, quo olim praeditus erat. Ita non opus erit emendatione Stp. in μνήμην" tacente Sb. in N. et Ind., etiam P. per hanc regionem, ſed ut Sch. explicatio aliena ſit a re praeſenti, cum agatur de mortuo, in quem cadit modo memoria, Noſterque ipſe reſpiciat variando ad 2, 9, 13. αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, de iisdem Illyriis, quibus hic Romani adduntur; ut iure ſuſceperim novitatem Mss., etiam contra Ms. Ba. auctoritatem, cum lapſus incidere facile potuerit et contextus requirat.

συγκαλ.) Bg. e P., quibus addit Sch. non iſtius liberum adi., ſed pron. tantum *iis*, quod et Bg. licuit addi, in ſq. εἰς τ. π. brevius variante Noſtro cum 1, 5, 3., ſed longius et per adiunctum cum 2, 2, 11., ut in v. compoſ. cum καλ. 2, 8, 1., tum in privo v. ἀθρ. cum phraſi 1, 5, 4., ubi Bg. manſerat in pron. per lenem, ſecus ac in priori l. l., tollens hic praeterea καὶ, ut P. liberius agit in hac regione.

πεδίον, καὶ βήματος αὐτῷ [f] ἀρθέντος ἀνελθὼν, ἔλεξε τοιάδε [g]. „Τὸ πιςὸν ὑμῶν καὶ πρός „τε θεοὺς [h] σεβάσμιον, οὓς „ὄμνυτε [i], πρός τε βασιλέας

pum, cum ſuggeſtum ſibi erectum conſcendiſſet, dixit huiusce
3. cemodi quaedam: *Fidem veſtram, et tam erga deos religionem, quos iuratis, quam erga im-*

f) αὐτῷ per aſperum Ox., v. N. g) In edd. A. al., ut ſupra, titulus eſt δημηγορία Σεβήρου. h) Ms. Ba. πρὸς θεοὺς σ. v. N. i) Ms. Ba. ὡς ἂν, ὄμνυται λ. v. N.

πρός τε θ.) Omiſſum τὲ ante aliud τὲ in Ms. Ba. iterum, praeter rel. Mss., refert Bg. clarius, quam P., quocum partim Sch. in „π. *fidem ſ. fidelitatem* veſtram" in poſtr. e Sb. Ind., ubi et ſimile e Xiph., non item quid tale ap. Stp. Th., hoc ſenſu quidem, ſed alio 3, 144. H. e Thuc., quanquam ib. D. „τὸ π. *fides*, i. q. πίςις" cf. tamen Thuc. Ind. ex 1, 68. i. Dein. cui add. 850, ult. Luc. et Kypk. 2, 451., ut ap. G. Th. in Lat. Sb. noſtrum Gr., variante Noſtro haud dubie cum ἡ πίςις ſupra, cf. 1, 7, 12.

σεβασμ.) Ad deos enim proprie hoc pertinet, ut ſupra iam monui, (2, 8, 10.) ac luculenter ex h. l. confirmatur. Caeterum σεβάσμιον pro εὐσέβειαν ab Herodiano, cui admodum familiare eſt, adiectivis nominibus in neutro genere pro ſubſt. uti, v. N. ad 1, 11, (13.), poſitum eſſe, quilibet vel me non monente animadvertet. *Stroth.*

Bg. e P., ut et Sb. Ind., nec aliunde, ut Stp. Th. plane ignorat cum Indd., ut Noſtro ſit peculiare, it. ſq. τιμ. cum pr. πρὸς, (cf. Diod. S. 1, 180. l. 67. ἔνιοι τοῖς πλουσιωτάτοις τοῦτο τὸ τιμ. ἀπονέμουσιν, *alii* honorem *iſtum* deferunt *opulentiſſimis*, i. q. pr. τὴν ἀρχὴν, ſed aliter τὰ τίμια Fa. Aeſ. Xen. Sy. Plut. Hſ. cum opp. ἀνάξια, it. τὰ τιμιώτατα ap. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp.) quod Stp. Th. hinc 3, 1561. C. m. „fides *veſtra* et *obſervantia* erga *imperatores*" una cum P., cui Sch. adiungit Sb. ex Ind. „obſervantia in honorandis imper." in quo maior ſit redundantia, quam in *Noſtri* adiuncto, cum τιμ., i. q. τιμὴ; queat accipi de animi cultu et cogitatione bona, ſed αἰδ., (ubi Sch. *veneramini*,) de ſignis et documentis eius per dicta et facta, in primis in cavendiis iis, quae diſpliceant vel ipſis, vel aliis, aut ſint contra pudorem ac leges; videturque Noſter de induſtria abundantiam illam adhibere hic in Severo aſſentatore, ſimulatore et quaſi impoſtore, quae natio multa loquitur, etiam, quae nec ipſa intelligat, nec, ſi penitius exiguntur, recta ſint et ſevera, ſed inanes modo voces; ut ex altera parte hic apparet concinnitas, quam in ſecundo membro negligit P., ſervans idem in primo vulg. οὓς ὀμν., pro quo Ms. tenet confuſas litteras, ω cum ου, it. ο cum ω, et ε cum αι, praetereaque auctarium in ἂν cum commate, de more Ms. iſtius, quod ἂν librarius addiderit, cum ſemel ὡς per errorem legiſſet, ad analog. aliorum locorum, ubi ὡς ἂν ap. Noſtrum reperitur; faciens tamen ſic lectionem prorſus ineptam; ut formulam Stp. Th. tenet aliunde in v. ὀμν. cf. L. N. T. Schw. in N. Krb. Obſ. p. 397. m., cum Ind. Xen. Cyr. Z., nec tamen cum ellipſi praep. cuiusdam, v. c. εἰς, quam e Lat. ſtatuerim, *per* quos *iurare ſoletis*, accepto praeſ. pro aor., cum quidem ſacramentum militare praeſtatis, quo ſupplemento et hic opus, non item illo P.

„τίμιον [k], οὓς αἰδεῖσθε, δεδη-
„λώκατε [l], δι' ὧν ἀγανακτεῖτε,
„ἐφ' οἷς οἱ κατὰ τὴν [m] Ῥώμην
„ϛρατιῶται, πομπῆς μᾶλλον,
„ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, ἐτόλμη-
„σαν. κἀμοὶ [n] δὲ δι' εὐχῆς

peratores venerationem, quos reveremini, declaraſtis eo, quod indignamini οὐ ea, quae urbani milites, pompae magis, quam virtutis adminiſtri, auſi ſunt. 4. Etiam mihi autem in votis

k) Ms. Ba. βασιλέας οὓς αἰδ., v. N. l) In Ms. Ba. colon. m) In Ms. Ba. τὴν abeſt. *Mart.* v. N. n) κἀμ. ſine iota in A., ut mox εὐχῆς ἐϛὶ ſervato acc. in B. 1.

ad οὓς αἰδ., qui et in hac regione ſervat vulg. τιμ., a Ms. auctore eiectum, ut iam latens in pr. σεβ. aut in ſq. ὁ. αἰδ., ſed ita peremta concinnitate.

δεδηλωκ.) Liberrimum in his P. deſerit et Sch. in „δ. *oſtendiſtis*, ἀγ. indignamini *ſuper*“ Stp. Th. ignorante in v. δηλ. tum hoc tempus, tum rectionem cum pr. διὰ, meque ipſo aliunde, tacente etiam G. Th. in v. Bg., it. in Sch., huc ſpectante Bud. C. 1406, i. ſine Vs., quoad contractam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e. p. ſq. 1) ſed 1467, 45. cum Vs. „fidem *enim* veſtram *pietatem* que *declaroſtis* querelis *veſtris* indignabundis, *ob* ea *a* vobis *editis*, quae *Romanienſis* exercitus *auſus eſt*“ cum alia lect. memoriter οἱ κατὰ Ῥωμ., quae et in Ms., ubi autem a Gloſſatore omiſſus artic. e comparatione 2, 9, 10., quocum Noſter variat hic per aliam ſyn. praep. et adiunctum longius, cum tamen librarius toleraſſet artic. in eadem re 2, 8, 17.; formulam mutante Bg. fere e P. in ſyn. adi., de Praetorianis cum Periz. quidem in de Praet. p. 506. m. p. ſq. m., et 511. m., ſed tamen remotius, ſubſtituto nomine τὴν πόλιν iterum, cf. 2, 4, 8., ductis etiam ſqq. e P. in ὑπ., quod hic pro adi. explices Lat. *utiles* ad pompam magis inſtituendam, quam fortitudinem in bello demonſtrandam, et cum imperator velit procedere in pompa domi, quam cum in bello velit edere documenta fortitudinis cum ipſis; quod tamen potius ad contemtum in eos et animum auditorum commovendum poſuit Noſter, quam pro veritate, leniens idem particulis μαλλ., ἢ, quibus res non tota negari ſolet, ſed ex parte tantum et interdum, cum et Praetoriani fortiter pugnaſſe narrentur infra 5, 4, 16., cf. Graben. de Protect. p. 7. m. N. p).

κἀμ. — δ. εὐχ. ἐ.) Et hanc loquendi formam Herodianus valde amat, pro infinitivo. Sic dicit δι' ἐλπίδος, ἡδονῆς, ἁρπαγῆς, φροντίδος, τιμῆς ἔχειν, pro ἐλπίζειν, ἥδεσθαι, ἁρπάζειν, φροντίζειν, τιμᾶν. Similis eſt Latinorum loquendi mos *in* votis, *curis* etc. habere. *Stroth.*

Ap. G. Th. reperias in v. *habere* 862, 40 „in *votis* dicimur, quod cupimus“ non item illud Hor. Sat. 2, 6, 1. hoc *erat* in *votis*, quod propius Gr. noſtro ob idem v. ſubſt. tenet Bg. e P. cum Sch., qui in pr. δ. comparat etiam, ſaltem eidem legi ſubiicit, formulam Stroth., cf. 2, 1, 16., at Hoog. ad Vig. p. 568. a. e. „*et* mihi *eſt* in *votis*, pro εὔχομαι“ quod legitimum eſt; ut διὰ cum gen. ſubſt. rei et v. aliquo ponatur pro v. privo affinique illi ſubſt., quod adeſt quovis loco; ſicut etiam Sb. Ind. v. εὐχ. reſolvit hinc Noſtri phraſin in unum Lat. v. *opto*, etiam Stp. Th. 1, 1311. D. m., quanquam et Lat. Bg. uſus aliisque, per haec tamen

„ἐςι, πρότερον μὲν ° οὐδ' ἄλ-
„λοτε ἀντιποιησαμένῳ τοιαύτης
„ἐλπίδος, (ἴςε P γάρ μου τὸ

eſt, quamvis prius nunquam affectaverim eiusmodi ſpem, (noſtis enim meam erga prin-

o) Comma hic in Ms. Ba. cum B. 1. p) Ms. Ba. diſtinguit duplici colo, quae parentheſi ſunt incluſa. *Mart.* Parentheſis ſigna abſunt etiam in A. al.

modo „ap. Herodi. et Hermog." praeterea non tenente me, niſi pr. δ. cum aliis ſubſt., ſed cum eodem v. εἰν. e Stp. Th. 1, 979. C. m. Bud. C. 515, 30. et Vig. *l. l.* m., it. Ind. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Abr. Dl. Th., ſed et cum aliis v. v., praeter Krb. Decr. R. p. I. p. 66., ubi etiam legitimum praeceptum eſt, quoque Ind. Ael. V. h. cum N. Per. ad 12, 31. i. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. et Luc., ſervante hic Bg. ſeverius, quam P., duo iſta, καὶ, pro *praeterea*, praeter Nigrum et vos ipſos, tum δὲ in tranſitu ad aliam rem.

πρότερον) Hic locus impeditus eſt, et ſine dubio deſunt quaedam. Interim ſic utcunque ſarcias, πρότερον μὲν, ſcil. ἦν δι' εὐχῆς, ὑπακούειν τοῖς κρείσσοσιν, οὐδ' ἀλλ. λ. quippe qui nunquam, nullo alio tempore, tantam ſpem ſuſceperim. οὐδ' ἄλλοτε nove dictum, pro οὐδέ ποτε ſ. οὐδεπώποτε. *Reisk.*

Equidem μὲν poſt προτ. ſolitarium accipio, nec ut cohaereat cum ſq. δὲ, ut ſaepe ſic πρῶτον μὲν et πρῶτα μὲν, ſed δὲ poſt νῦν ſumo, ut alibi, poſt parentheſin in reditu ad priora κἀμοὶ — ἐςι, pro *igitur*, ubi Bg. per ſuum Lat. *tamen* reſpicere ſane voluit ad pr. *quamvis*, e reſoluto particip. adhibitum, cum ἀντιπ. aeque per pron. tantum reſolvi liceat, comparente ſic melius orationis ſerie, *in votis eſt* mihi, *qui* prius *quidem* non *alias* affectavi *talem* ſpem, *nunc* ea *ad* finem *perducere* rel., per Indd. reperto ſolo adv. ἀλλ. Hom. Heſ. Call. Theogn. Xen. Cyr. et Pol. Z., Pal. Fi. Abr. L. Ar. Poſſ. Call. cum Suid. Vig. et Stp. Th., ſed cum neg. Ael. V. h. οὔ ποτε ἄλλοτε, et ſine Ind. ap. Dem. 54, 26. οὔτ' ἄλλ. πώποτε, ſeq. νῦν τε λ., ad quorum analog. Noſter οὐδ' pro ſimpl. οὐκ copulavit; propius, quam P., reddente Bg., ſed Sch. ſine neg. „ἀλλ. *alias*, alio tempore, ἐλπ. *ſpem* ſ. *rem* expectatam *auſpicari*" ut Leisn. in m. Ox. ſupra ἐλπ. „res ſperata" pro quo tropico manſerim in proprio ſenſu de animi affectione, i. e. cogitatione et cupiditate, ſumens idem v. ἀντιπ. pro ſuſcipere, admittere in animo, atque adeo habere, it. facere ſibi, quaſi ſit ſimplex v. ποι., comparans noſtratium *ſich* die *Hoffnung* einkommen, *beykommen*, beyfallen *laſſen*, quae qui facit, dicetur et *ſpem* ſibi *vindicare* et *arrogare*, per tropum; non recte Sb. Ind. ſine Vs. ad h. l. comparante alium Xiph., nihil vero tenente Stp. Th. aut Ind., praeter Polb. Ern. „ἀντ. τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπ., res maritimas bello tentare" fere cum Intp. 1, 24. i., unde tamen non facile venias ad notionem v. cum ſubſt. ἐλπ., ſed aliqua ratione per Lex. Ern. illam „uti aliqua re" quod eſt pro habere; formulam Bg. afferente G. Th. ſine explic. in ſubſt. ex Ovid. Met. 5, 377., ubi N. etiam ſilent.

μου τὸ λ.) Liberrimum P. per totam hanc enunciationem nec Sch. refert in „πειθ. *obſequium* ſ. *obedientiam* erga" in extr. e Sb. Ind., cf. Stp. Th. hinc ſine Vs. alia et e Ioſ., tantum per ſimillimum locum τὸ π. τῶν ϛρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, qui locus fortaſſis eſt Ind. hic ex 2, 228. ſ. 7. l. 9. τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθηνὸν *tanto* autem *obſe-*

„πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πει-„θήνιον,) νῦν δὲ ἐπὶ τέλος τε „ἀγαγεῖν καὶ ἀνύσαι ταῦτα, ἅ „περ ἐςὶν ὑμῖν [q] κεχαρισμένα, „τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ „περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένην [r], ἣ πρό-„τερον μὲν [ſ] μέχρι καιρῶν [t]

cipes obedientiam,) nunc tanen ad exitum deducere et perficere ea, quae ſunt vobis grata: neque Romanum imperium abiectum pati. Quod cum antea ad tempus cum dignitate adminiſtraretur, au-

q) Ms. Ba. ἅ περ ὑμῖν ἐςι κεχ. v. N. r) Ms. Ba. ἐῤῥιμένην· πρότερ. per unum ῥ, ut una ed. Lu. hic, cf. 2, 6, 10. 2, 8, 3. ſed de rel. lectione v. N. ut et de diſtinctione poſt ἐῤῥ. ubi punctum in B. 2. L. cum *Ms.* Bg. ſ) Hic comma in Stp. rel. t) *Ms.* Ba. μέχρι καιροῦ, ſed *Ms.* Vi. μέχρις καιροῦ, v. N.

quio ducibus *obtemperant*, praeterea reperto vocabulo pro adi. ib. 2, 102. ſ. 4. e. 1, 653. i., ap. Poll. 1, 180. 219. Heſ. non coll. Suid. 2, 261. e. 3, 105. m., non variante Noſtro cum §. pr., niſi in τὸ πειθ. pro τὸ πιϛ., at pro ſubſt. πρ. βασ. per particip., ut cum 2, 4, 11. εἰς τελ. ἀχθῆναι per praep. ſyn., ſed et per copiam adiungente v. privum ἀν. (Sch. *efficere*) ſyn. cum pr. phraſi, quam ignoratam a Stp. Th. v. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τελ., etiam adeo cum Noſtri hoc inf. ἀγαγ. Mox Ms. ordo, laevior ille quidem, et forte ap. P. etiam reperiendus, tamen e gloſſa eſt per comparationem §. 2., variante Noſtro in ſq. membro cum 2, 8, 3. e. et 2, 9, 10. tum per omiſſum adv., tum in formula τὴν Ῥ. ἀ., cf. 2, 9, 3., ſed ducente Bg. e P. inverſum τὲ — μὴ ſyn. per unam vocem, quem deſerit in puncto ante pron. ἣ, per ſe procedente, it. in omiſſo μὲν, ut §. init., quod, referendum ad ſq. δὲ, coniunxit P. cum pron. praeced., liberior in adv. προτ.

μέχρ. καιρ.) Fort. μέχρι τῶν ἡμετέρων καιρ. *Steph.* Cum μέχρι καιρ. ſubaudiri poteſt τινῶν, ut ſit *aliquamdiu.* Sententia tamen requirit potius μέχρι τῶν νῦν καιρῶν, ſ. μέχρι τοῦ νῦν, *usque ad haec* tempora. *Sylb.* Videtur hic aliquid intercidiſſe, atque adeo legi debere μ. τῶν νῦν καιρ. *Oxon.* Fort. μέχρι Μάρκου καιρῶν. *Reisk.*

Quam ultimam coniecturam, ſi Mss. afferrent, probaturus eſſem in primis, cum nomen proprium, ob pr. μέχρι non diſſimillimum, facile poſſet elapſum eſſe, ut leviter variaretur cum 1, 1, 5. m. μ. τῶν Μάρκου κ., omiſſo hic artic., interea manens in vulg. et Sb. ellipſi, qua de v. L. Boſ. Ell. p. 327. e. it. ad Marc. 2, 1. p. 14., Kypk. 1, 152. e. 304. m. Munth. p. 103. 176. e. Krb. L. N. T. p. 281. i. 158. Nr. 12. Stp. Th. 1, 981. B. m.; alia omnia dante P., ſed Sch. in καιρ. „*ad* tempus, *aliquamdiu*" quo in ſenſu et acquieſcas cum Bg., quanquam et licet explicare *ad* tempus *multum*, aſſumto extra adi. πολλῶν, quo inclinant quidam, aliis ſimpliciter ita reddentibus nominatim ſubſt. χρόνον et al., cf. Kypk. l. l. Obſ. M. A. V. 3. p. 415. Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 57. it. ad Thuc. p. 110. N. 56. coll. ſect. ſq. l. 86. χρόνον πολὺν., Rsk. An. ad Gr. Auct. V. 1. Ind., Fi. Plat. Phaedo. p. 194. e. L. Boſ. Ell p. 5. m. 277., tantum Loesn. p. 174. m. ſqq. ad ἄχρι χρόνων afferente etiam noſtrum adv. μ. cum temporis aliis vocabulis, ad quorum analog. Noſter hic ſcripſerit per vulg. lect., ſi eſt eius, ut *Mss.* certo Gloſſatoris, forſan e comparatione formulae

„σεμνοπρεπῶς διοικουμένη, σε-
„βάσμιος ἐφαίνετο[u]. εἰς Κόμ-

guſtum omnibus videbatur;
5. *ad Commodum autem ubi*

u) Ms. Ba. σεβ. ἐγένετο. εἰς κόμοδον δὲ γὰρ μεταπεσοῦσα ἐφαίνετο, εἰ καὶ λ. Mihi Cod. Ms. ἐγένετο et ἐφαίνετο non temere poſita videntur. Eſt enim σεβ. ἐγένετο, reapſe *venerandum*, ſc. imperium, *erat*: ſed poſt ἐφαίνετο, ſcil. σεβάσμιος, tantummodo *venerandum videbatur*. *Mart.* In Ms. Ve. σεβ. ἐγένετο. εἰς Κόμμοδόν τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, λ. v. N.

Lat. Bg., quanquam nec confuſio in litteris improbabilis, ut in Ms. Vi. ſcriptura vetus res, cf. 1, 1, 5. m., Sch. reddente in „δ. venerando modo *gubernatum* imperium" quocum variat Noſter pro 2, 9, 9. e., quoad v. paſſ. et ſyn. adv., ubi Stp. Th. „σ. Bud. ap. Herodi. vertit *cum dignitate*, it. graviter et decore" cum Bg. etiam per ſyn. formulam e praep. cum ſubſt., ſed hinc tantum, it. Sb. *Ind.* ſine Vs., nec mihi praeterea repertum, et in L. Ern. redditum cum Stp. Caeterum de interpunctione noſtra cum Stp. ante ἡ ſublatum numerum §. novae ad ſq. membrum removimus.

σεβ. ἐφαιν.) Ven. σεβ. ἐγένετο· εἰς Κόμμοδόν τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, male. Notaverat aliquis in marg., ἐφαίνετο legendum eſſe pro ἐγένετο, quod ab imperito librario in locum minus convenientem inepte tranſlatum eſt. Caeterum non aſſecutus videtur Pol. vim vocis σεβ., quae mihi quidem h. l. ita reddenda videtur, *imperium* —, cui *divinae* maieſtatis *aliquid ineſſe* videbatur. *Stroth.*

Mss. res triplex eſt, prima in conſenſu de ἐγεν., altera in diſſenſu τὲ et δὲ cum auctario illius γὰρ, ſed tertia in ordine alio, qui tamen potius ortus e male aſſuto ἐφαίνετο, quo de Strothus recte, ab librario id eſſe, ſed ut de mea ſententia aliquis ἐφ. exponeret per ἐγένετο, *fuit*, ſ. *erat*, monens, φαιν., ut ſyn. δοκεῖν, et Lat. *videri*, ſic ſaepe dici, etiam de re certa, cf. vel Ind. Xen. M. S. et Bach., quam gloſſam alius cum non cepiſſet, ſublato ἐφ., poſuit ἐγεν., quod rurſus aliquis reperiens, in marg. ſcripſit ἐφ. ex Cod. quodam, e quo quidem marg. demum per ſtultitiam tertii ſcribae venit in membrum ſecundum, ſed, quod mireris, diverſo loco, in Ms. Ba. poſt μετ., at in Ms. Ve. ante μετ., quae fuerit quarti librarii opera, laevitatem adiuturi ſic; ut diverſa illa δὲ γὰρ et τὲ γὰρ hactenus orta videntur, quod vulg. δὲ, agnitum etiam a P., Gloſſator caperet pro γὰρ, ſed hoc, in marg. ſcriptum, aliquis, nec ipſe gloſſam intelligens, inferret in textum, ſimul ſervato δὲ, pro quo deinde alius, ſive per lapſum, ſive ex aliis locis, τὲ γὰρ fingeret, aut cum alius δὲ vulg. pro τὲ accepiſſet aut per id legiſſet ex ambiguitate elementorum, ac reperiſſet in marg. alicuius Cod. inſuper γὰρ adſcriptum, id ſimul reciperet, aut denique aliquis inventum τὲ γὰρ mutaret in δὲ γὰρ, cf. 1, 4, 3., aut mutata ratione. Quidquid acciderit: refert P. quoque vulg., unde Bg. ſervat libere iterum adiectum adi. πᾶσι, eſtque manifeſtum, fuiſſe aliquando Codicem, qui teneret vulg. lectionem, in ſe commodam et ſimplicitate ſua commendabilem magis, quam illam, quae a Martino in Var. L. propoſita, acumen illa habens ſane aliquod, ſed requirens eadem ante εἰ καὶ copulam quandam, ut καὶ, ſi ſeries orationis conſtare ſibi debeat, cuius copulae tamen veſtigium eſt nullum in Mss. et P., cuius Lat. ad σεβ. recte mutavit Bg., ſaltem quoad gradum, quo tandem redeat et Stroth. ſententia, atque adeo ad venératione dignum, quo ſenſu tamen

„μοδον δὲ μεταπεσοῦσα, εἰ καί
„τινα ὑπ᾽ ἐκείνου διὰ νεότητα
„ἐπλημμελεῖτο *, ἀλλ᾽ οὖν τῇ

recidit, etſi nonnulla ab illo propter adoleſcentiam perpetram gerebantur, attamen no-

x) Ms. Ba. ὀπημελεῖτο, v. N.

et illud P. dicitur, quanquam nec hoc, nec Bg. cum ſubſt. Lat. *imperium* G. Th. habet, cf. 2, 7, 5. m. σεμνῆς βασιλείας, quocum hic variatur per ſyn. adi. et ſubſt.

εἰς Κομμ.) Putem, poſt Pol., ita recte Bg. hunc locum vertiſſe; quanquam ſic auctor ἀνακολούθως videatur ſcribere, quum non ſit praedicatum, quod poſſit cum ſubiecto μεταπ. copulari. Sylb. (in Ind.) τὸ ἐπεσκ. vertit *tegebatur* ſ. *occultabatur*. Scheid. (in v. ἐπ.) hanc affert interpretationem, *regnum* Rom., *ad* Commodum *delapſum*, eius *nobilitate*, velut umbra aliqua, *protegebatur*. Etſi forte non eſt adverſum mori loquendi Graecorum, τὸ ἐπισκ. ponere pro protegere, quemadmodum ea metaphora a Lat. Ebraeisque amatur: tamen hic Herodiani eſſe hanc mentem putem, ut dicat, *vitia* Commodi *nobilitate* et *memoria* patris *eius* obſcurata *fuiſſe*. Dem. Olynth. 2. p. 713. (Rsk. 1, 23. l. 27.) in genere, αἱ εὐπραξίαι, inquit, δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ (τοιαῦτα) ὀνείδη, res *ſecundae* aliquam *vim* habent *ad* occultanda *et* obumbranda *probra*. Ita Herodianus dicere ſpeciatim potuit, nobilitatem generis memoriamque Antonini effeciſſe, ut probra Commodi minus obſervarentur, aut certe, ut probra Commodo condonarentur. Quanquam verum et illud eſt, animi vitia eſſe tanto conſpectiora, quanto maiores ſunt ii, qui peccant. *Leisn.*

Ratio Sch. illa non procedit, quia tunc membrum εἰ καὶ — ἐπλ. non habet, quo referatur, cum tamen cohaereant εἰ καὶ cum ſq. ἀλλ᾽ οὖν, unde ſola relinquuntur iſta εἰς K. δὲ μετ., quae non pertinent ad ſqq., ſed ad priora ſic, ut μετ. ſit potius praedicatum, et ſubiectum αὐτὴ pron., repetendum illud e pr. ἀρχὴν, idque per anacoluthon ſane et nominativum abſolutum participii ſolius ſine pron. demonſtr.; unde, cum ponantur iſta pro gen. conſeq., atque adeo pro εἰς K. δὲ μεταπεσούσης αὐτῆς, licet ſimiliter reſolvere per particulam aliquam cum P. et Bg. et ipſo Sch. in „μ imperium *poſteaquam* recidit *ad*" qui et hic rectius per ſubſt. Lat. innuit ſupplendum pron. Hinc conſit periodus, cuius protaſis conſtet illis nominativis, et apodoſis reliquis inde ab εἰ καὶ, in cuius extrema parte ad v. ἐπ. extrinſecus aſſumendum pron. αὐτὰ e pr. τινὰ, per quam rationem omnia, credo, plana ſunt; niſi quod dubitare poſſis, utrum abl. τῇ εὐγ. ſimul cum τῇ μν. pertineat ad gen. τοῦ π., an per ſe capiatur et de ſolo Commodo, ſubintellecto pron. et repetito ἐκείνου e pr. τὸν Κομμ. cum Bg., fere e P., quae ratio et ipſi probata Stp. Th. 3, 871. D. in v. ἐπ., ubi partim e P. „vitia Commodi cum ipſius principis nobilitate, tum parentis memoria, obſcurabantur et obtegebantur, ſ. obumbrabantur, ut Ovid. (Her. ep. 17, 48. it. e Pont. 3, 3, 75.) error *obumbrat* facti *crimen*" eſtque melior his de cauſis, quoniam non modo ſolenne eſt Noſtro pron. opprimere, ſed etiam, de Leisn. ratione, potius Noſter fuiſſe ſcripturus videtur ordine recto hoc τῇ τοῦ πατρὸς εὐγενείᾳ τε καὶ μνήμῃ, praepoſito gen. iſto, quanquam alias talis transpoſitio reperitur, hic quidem ambigua, denique quia, ut in imperatoribus Rom. univerſe ſpectabatur colebaturque illa εὐγένεια et generis nobilitas, cf. Ind.

„εὐγενεία καὶ τῇ τοῦ πατρὸς	*bilitate ipſius et parentis me-*
„μνήμῃ ἐπεσκιάζετο [y]· καὶ	*moria obumbrabantur, et plus*
„πλέον ἦν ἐν [z] αὐτῷ τὸ ἐλεού-	*merebantur miſerationis illius*

y) Colon hoc in Stp. rel., pro al. puncto aut commate cum Ms. Bg., v. N.
z) Ms. Ba. ἦν αὐτῷ λ. v. N.

ν. et εὐγενὴς et εὐπατρίδης, ita maxime in Commodo, v. 1, 5, 13. ſqq. 1, 7, 4. e. ſqq. 1, 15, 15. 1, 17, 26. 5, 1, 12. Sed in Lat. Bg. affert G. Th. etiam Ovid. illud ſub aeque tropico *obſcurare* et Gr. n., quo de, proprie aut tropice, praeter L. N. T., v. Ind. Luc., cui add. 3, 125. l. 4., Dion. H. S. T. 2. Loesn. p. 44. e. cum Phil. p. 436. F. l. 4., tropum me ſic removente, ut vitia et delicta non animadverterentur et cogitarentur, vel non tam magna haberentur, ſed leviora, et proinde condonarentur ac ferrentur ſine ira et indignatione manifeſta, apud prudentiores et cautiores quidem, etſi plebs ſubinde ſecus faciebat, et vel optimi optimeque animati clam et ſecum dolebant, cf. 1, 14, 13. ſqq. 1, 15, 15.; ſaniora, quam P., dante Sch. in „πλ. peccabantur *aliqua* ab *eo* ob *adoleſcentiam*“ hinc tacente Stp. Th., ubi tamen ſimilis phraſis Bg. et rectio cum pr. ὑπ., cf. Ind. Dem., cui add. 217, 24. 280, 6. 283, 20. 289, 21. 527, 27. Zoſ. 4, 43, 5. 4, 46, 5. Phil. p. 762. E. m. Poſſ. Call. Bud. C. Suid. 1, 843. i. 3, 130. i. Moer. p. 294. Th. Mag. p. 720. cum N., ubi e Tim. L. Pl. p. 155. πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια, quod proſit fortaſſe ad Ms. hic ὑπημέλειτο, ut legatur ἀπημ., confuſis iterum α et υ, cum hoc quidem v. teneant L. Ern. et Stp. Th., non item illud Ms., in quo adeo vel gloſſa eſt, vel lapſus librarii, etiam reliqua confundentis prima vulg. lectionis elementa, et μ iterum unum modo pro dupl. ponentis Denique ἀλλ' οὖν e P. reddit Bg. cum Ind. Sb. hinc, de ratione Bud. C. 1266, 15., qui tamen pr. p. l. 47. de οὖν alio inclinat cum Ind. Fi. The., cf. ad Ael. V. h. 3, 32. m. D'Orv. Ch. p. 296. i. Abr. ad Aeſch. 1, 268. i. et Hoog. Op., qui recte tuetur *principem* vocis οὖν pro *igitur* notionem etiam hic, ubi et Vernaculi ſimile quid habent, *doch nun*, et *aber* doch *nun*, indicantes infinitum quid et illud *quidquid ſit*, tacente prorſus Stp. Th., niſi quod cum γὲ ſimul habet, cf. ſine Ind. Dem. 118, 23. 419, 22. et, praeced. κἂν, ſyn. noſtro εἰ καὶ, 1022, 13., cf. ad τῇ τ. π. μν. 1, 8, 5. et 1, 6, 19. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ἐπλημμ. ſcripſit „A. de mundo p. 27.“

καὶ πλέον λ.) In hac Noſtri enunciatione, quaſi ad explicandum pr. adiecta, cum nova ſit verborum rectio et cum re alia alii nominativi, procedit diſtinctio Stp., ſed liberior eſt Bg. Verſ., fere e P., ut partim Sch. in „ἐλ. *quod* miſericordiam *emerebatur* eorum, *in* quibus *errabat*, μ. *quod* odium *meretur*, ἐφ. *in* quibus *labebatur* ſ. *errabat*“ qui errat et ipſe in adiecto pron. *quod*, ſed forte tacite capit utr. particip. pro ſubſt. ἔλεος et μῖσος, unde reddidiſſem, *et maior* erat *in* ipſum *miſeratio* ob *ea*, quibus *peccabat*, quam *indignatio*, ſ. *in ipſo*, quoad ipſum, reſpectu eius, nobis *bey ihm*, quoad actiones eius, i. eum magis miſerabantur alii, cives, (nos miſerabamur, ut ſtatim mutatur perſona,) ſi quid delinquebat, quam odio proſequebantur, ut tamen ἐν (facile elapſum in Ms. ob pr. ſimilem ſyllabam) cum dat. perſ. commodius ſumatur pro εἰς ſ. πρὸς, Lat. *erga*, et ad v. ἦν extrinſecus adhibeatur παρ' ἄλλοις, tum πλέον cum

„μενον, ἐφ' οἷς ἐσφάλλετο[a], ἢ
„τὸ μισούμενον. ἐπεὶ τὰ πλεῖ-
„στα τῶν γινομένων οὐκ εἰς ἐκεῖ-
„νον ἀνεφέρομεν[b], ἀλλ' εἰς τοὺς
„περὶ αὐτὸν κόλακάς τε καὶ οὐ

errata, quam odium, quan-
6. doquidem pleraque eorum,
quae fiebant, non ipſi impu-
tabamus, ſed eius aſſentato-
ribus et ad indecentia fa-

a) ἐσφάλετο A. al. mendoſe. b) Sic Ox. Stp. et B. *Leisn.* ad m. A. utr. quae habebant ἀναφερ. cum B. Par. et Pat., non vero et Ox., v. N.

ἢ capiatur pro μᾶλλον — ἤ, *magis* ſ. *potius* erat *apud* alios *erga* ipſum *miſeratio* rel.; tacentibus cum Stp. Th. in Noſtri formulas etiam Indd., ubi, praeter L. N. T. et Poſſ. Call. v. utr., deprehenſum paſſ. v. ἐλ. R. Or. V. 6. Fi. Aeſch. et Luc., ſed ſine Ind. Dem. 546, 25. 577, 22. 830, 12. p. ſq. l. 19. 840, 23. 1255, 15. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἂν 1313, 3., ſed v. μισ. Soph. Ai. R. Or. V. 6. et Dem. Plut. Hſ. et Luc., ubi et τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων ſyn., tum ſuper πλέον ſ. πλεῖον, ſequente ἢ pauperis Stp. Th. cauſa vel Dem. ſine Ind. 17, 2. 92, 22. 387, 6. 480, 10. 14. 503, 18. p. ſq. l. 18. 832, 6. p. ſq. l. 4. 839, 24. 841, 14. 846, 24. etc. it. Iſ. Ev. v. πολ. Phil. p. 754. e. 747. C. m. 750. B. m. ad Moer. p. 294. N. 3. et L. N. T. Schw. p. 1106. N. et p. ſq. m., ſed ſuper contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 823. e. ut de v. σφ. ib. et 2, 7, 4.

ἐπεὶ) Ratio huius iudicii petenda eſt ex Lamprid. Alex. Sever. Mammaeae c. 65. ſq. Adde annot. noſtr. 6. ad c. 5. l. 1. An. Tac. *Boecl.*

Ap. Lampr. l. l. p. 1037. ſqq., ubi diſputat, quomodo iſte Alexander tam bonus ſit factus princeps, praeter cauſas rel., affertur et haec, quod nactus ſit *amicos bonos*, *ſanctos et venerabiles*, *non malitioſos*, *non furaces*, *non factioſos*, *non callidos*, *non ad malum conſentientes*, *non bonorum inimicos*, *non libidinoſos*, *non crudeles*, *non circumventores ſui*, *non irriſores*, *non qui illum quaſi fatuum circumducerent*, *ſed ſanctos*, *venerabiles*, *continentes*, *religioſos*, *amantes principis ſui*, etc., Noſtro reſpiciente, quoad κολ., ad 1, 6, 2. et 1, 13, 17. m., ſed in rel. Perennem 1, 8, 2. 16. ſq. et Cleandrum 1, 12, 11., reddente Bg. ἐπεὶ per ſyn. P. (unde fortaſſis et comma ante ἐπ. duxit, pro *quia* ſumens, cum pro *nam* procedat Stp. punctum,) ſed Sch. partim e P. „*γιν. eorum*, quae *ferebantur*, *ἀν. plurima* ipſi *imputabamus*“ qui nec ipſe repetit P. illa in οὐκ — ἀλλ' *non tam* — *quam*, per ſe ad ſenſum bona; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in v. ἀν. (pro *referebamus* ſ. *conferebamus* in *illum*,) ſed ad κολ., quod et ap. G. Th. in Bg., qui neglectam a P. formulam in τοὺς π. mutat in merum gen. pron., at mox particulam ὁμ. (pro *eodem tempore*, per unum Lat. *ſimul* reſtituendam olim) opprimit cum P., quem Sch. deſerit quoque in „*πρ. non* honeſtorum *operum*“ ubi Bg. vicinior in οὐ πρ. contracto ſyn., ſed ſubſt. ἐργ. mutat in particip. cum praep., forſan ob adiuncta ſubſt. σ. et ὑπ. (qui h. l. adiutores,) cum tamen et G. Th. teneat illa ſubſt. cum gen. rei, non vero cum praep. Bg., nec iuncta ſimul, ut nec Stp. Th., nec Indd., ut adeo ſcribatur hic peculiari ratione, cf. 5, 3, 16. e. ſed ex analog. in pr. τὰ πλ. cum gen., cf. Fi. Pal., et hic valente ellipſi iſta ſubſt. μέρη, cf. 1, 11, 15. Caeterum ad ἀνεφ. in m. Ox. Leisn. „Plat. Alcib. 1. p. 30. et 32.“ et illa edd. lectio ἀναφερ. in praeſ. potius e lapſu operarum, ſaepe in augmento omiſſo peccantium,

„πρεπόντων ἔργων ὁμοῦ συμ-
„βούλους τὲ καὶ ὑπηρέτας. ἐπεὶ 7.
„δὲ [c] εἰς σεμνὸν πρεσβύτην, οὗ
„τῆς ἀνδρείας τὲ καὶ χρηστότη-
„τος ἔτι [d] ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν [e]

ciendа ſuaſoribus ac mini-
ſtris. Poſtquam autem
ad venerandum ſenem, cuius
fortitudinis et probitatis ad-
huc animis noſtris memoria

c) Non variat Ms. Ba. *Mart.* nec rel., v. N. d) Par. ἔτι omittit. *Leisn.* in m. A., mendoſe, id etiam Pol. agnoſcente. e) ὑμῶν A. et B. ſecunda perſona, non male. *Sylb.* cum Ox. et Pat., ſed Ms. Ba. ἡμῶν ἡ μνήμη λ. v. N.

cum et Mss. tacite ſervent vulg. impf. et P. quoque, continuum illud cum pr. §.; quanquam per ſe procedit et praeſ., ſaepe etiam cum impf. incedens, ut in praeced. τῶν γινομ., quod tamen pro impf. cum P. et Bg. capiendum.

ἐπεὶ δὲ) Aut ἐπεὶ mutandum in ἔπειτα, aut hoc pro illo accipiendum. *Steph.* Boeclerus locum haud integrum eſſe ſuſpicatus eſt, ac aut pro οἱ δὲ, οὗτοι, aut ab initio pro ἐπεὶ, ἔπειτα legendum eſſe putavit: ſed ſupereſt tertium; excidiſſe nempe aliquot verba ante οἱ δὲ in hunc fere aut ſimilem ſenſum, καλῶς μὲν εἶχεν ἅπαντα, quae verba, quod magis placet, etiam ſubintelligi poſſunt. Apud poëtas certe et Atticos haud infrequens eſt huiusmodi ellipſis, quam Schol. Thuc. ad init. l. 3. σχῆμα ἀναντα πόδοτον vocat. Notiſſimus eſt illuſtris Hom. locus Il. 1, 135. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, ſcil. εὖ ἔχει, ad quem locum v. exempla, ab Euſt. congeſta, qui χωλεύειν τὴν σύνταξιν dicit. Notus eſt et Ariſtoph. locus in Plut. 468., ad quem v., quae Kuſt. notavit. Nec deſunt exempla ex Thuc. Plat. et Xen. Ex Hippocrate quam plurima congeſſit Caſ. An. in Athen. l. 5. c. 2. p. 210. Certe Politianum non aliter legiſſe conſtat, qui et in eadem orationis ſerie τὸ ἡμῶν tuetur, recte, uti videtur, pro quo Sb. malebat ὑμῶν. *Stroth.*

Proprie illa Boecl. erant Sylburgii, iam exhibita ad 2, 3, 6. i., pro quibus *hic* ponemus ex Ind. eius in artic. „οἱ δὲ redditive pro οἷδε ſ. οὗτοι“ dum *Bg.* in οἱ δὲ init rationem aliam, adiuvando loco interpretatione tantum alia adv. δὲ et notione eius ſolenni in apodoſi, cf. l. l., accepto ſimul οἱ iterum pro οὗτοι ſ. ἐκεῖνοι, quae leniſſima medicina et ſufficiat, cum, qui in univerſo illo οἱ tangerentur a Severo, potuerint auditores faciliime intelligere ac meminiſſe e §. 3., cum non ita multa ad haec noſtra interiecta ſint; ut Severus nec nominatim Pertinacem protulit, ſed per picturam modo et attributa duo; unde nec opus ſupplemento illo Stroth., nec Stp. explicatione adv. ἐπεὶ, de cuius pro ἔπειτα ſenſu alibi, ubi Noſter cum §. pr. i. non variat, niſi notione, cf. in τ. πρ. 2, 5, 14., it. in ἀνδρ. et χρ. 2, 9, 12. m. et e., porro 1, 4, 11. in τ. ψ. ἐνεϛ., ubi Bg. non ita ſeverus, ob adiunctum ſubſt. μν., quocum Noſter copulat v. ἐνϛ. peculiari modo, nec G. Th. tenente, niſi formulam P. et Bg. in ſubſt., nec *impreſſa eſt*, (quo uſurus eram, cum tamen in hoc v. habuerit, *ut* memoriam *publicae recenſionis* tabulis *publicis* impreſſam *extingueret*,) ſed *infixa* mentibus *memoria* conſulatus *amici*, quo et ipſo, quanquam tropi alius, tamen paſſ. Gr. ſervabatur; reſpiciente Noſtro per variationem aliquam et tropicam formulam ad 2, 9, 12. i. et §. ſq. ib.

„μνήμη ἐνέςακται, περιῆλθεν	*inhaeret, deſcendit imperium,*
„ἡ ἀρχή f. οἱ δὲ οὐκ ἠνέσχοντο,	*tum vero illi nequiverunt to-*
„ἀλλὰ τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ	*lerare, ſed talem virum caede*
„ἀπεσκευάσαντο g. τὴν δὲ g.	*amoliti ſunt. Illud autem*
„γῆς καὶ θαλάττης τοσαύτην	*terrae mariſque tantum impe-*

f) Ms. Ba. ἡ ἀρχὴ, οἱ δὲ λ., cuius comma quoque in Ox. cum Ms. Bg., pro quo punctum in A. 2. al., ſed colon in A. F. Stp. rel., v. N., ut ἡ δὲ B. 1. mendoſe. g) In Ms. Ba. comma hic mendoſum.

ἡμῶν μν.) Hoc pron., cum Mss. rel. tacite, etiam diſerte P. et Bg. referunt, ut non ad ſolos auditores pertineat, ſicut alterum *ὑμ.*, ſed etiam ad Severum, qui de ſe non tantum ſimul dixit §. pr. in *ἀνεφερ.*, verum et ſupra memoriae teſtandae cauſa ſe Pertinacem nominavit §. 2.; nec tamen prorſus alienum illud *ὑμ.*, ut ſaepe cum altero confuſum, etiam in edd., quae hic contra Mss. non valeant, cum in vulg. ſit ſententia commoda, nec laevitas ſumma quaerenda, ut fecerit Ms. Gloſſator, addito *ἡ* art., etiam forte ob ſimile ſq. *ἡ ἀρχ.*, quocum tamen ſic ſine art. variarit Noſter, quod facit eum §. 5. *μετ.* in v. hic *περ.*, ubi Bg. vicinior, quam P., tum Sb. Ind. e Xiph. *τὸ κράτος ἐς τὸν Περτίνακα π.*, *devenit*, ſed Intp. *imperium* ad Pert. *pervenit*, quorum primum Lat., non item formulam totam, Stp. Th. novit e Bud. G. cf. ad Herdt. p. 60. N. 48., nihil ut valeat praep., ſicut in Lat. *pervenire*, et L. Ern. diſerte „devenio, *venio*“ cf. L. N. T. Kr. De interpunctione autem, quoad periodus eſt bimembris et *ἐπεὶ* protaſis ad *ἀρχὴ*, hic locum habet Stp. colon.

οὐκ ἠνεσχ.) Bg. per verbum auxiliare ſyn. e P., ſed non ſimul reliqua eius libera et acc. perſ., ad v. expletum, cum et locum habeat rei acc. aut gen., *αὐτοῦ* ſ. *αὐτὸ*, in univerſum, *non* tulerunt *id*, eam rem, veniſſe ad Pertinacem dignitatem et poteſtatem imperatoriam, (ambiguum enim in pr. *ἡ ἀρχ.*, ut ſecunda notio planior in loco Xiph. l.) vel *αὐτῆς* ſ. *αὐτὴν*, e pr. *ἡ ἀρχ.*; ferente G. Th. in Lat. Bg. Gr. n., cf. 1, 17, 10. m., etiam Stp. Th. cum ſeveriori *ſuſtinere*, it. uſum hunc abſolute poſiti v., etiam tempus hoc v. e., non item perſ. noſtram, cf. Ind. Ael. V. h. et per idem v. auxil. Luc. v. e., ut ad ſq. v. *ἀπ.* cum ſubſt. *φ.* 1, 9, 1., quod peculiare Noſtro, nec G. Th. tenente, niſi in ſubſt. „caedem, *qua* P. Clodius *occiſus eſt*, — una *tot* caede *peremtis*“ P. ſequente Sch. magis in *φ.*, repetito eius libere addito adi., quam in v. *ἀπ.* „*caede* eum *ſuſtulerunt*.“

τὴν δὲ) Variatur cum 2, 6, 18. e. per adv. pro formula ib. ſyn. *μετὰ αἰσχρᾶς λ.* et per adiuncta ad *τὴν ἀρχ.*, ubi Bg. de ſuo in artic. *τὴν*, cf. Thuc. 532, 1. *τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλ. τὸ κράτος δοῦναι*, *et* terrae *et* maris *imperium* rel. ſed mox l. 12. per variationem *γενομένης δ' ἂν καθ' ἓν τῆς τε γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς*, *quodſi ad alteram tantum* partem *deveniret* terrae *maris* que *imperium*, ubi *καὶ* cum Bg. redditur e P. et Lat. uſu, ſed in Gr. ſubſt. *ἀ.* rectio eſt alia cum praep., pro qua et Noſtri gen. rectus eſt, nec modo e Lat., ſed et Gr. conſuetudine, cf. R. Or. Ind. V. 8. And. e V. 4. p. 100. l. 4. *ἀπώλεσαν τὴν ἀ. τῆς θαλάττης* et Ael. V. h.; in *ἀρχ.* Sch. deſerente P. per Lat. *emere* ad v. *ὠν.*, non item in *τις*, quod, ut Lat. Bg. et ſyn. *quis* et *aliquis*, per contemtum hic ponitur, prae quo illum aliquem nec nominamus.

„ἀρχὴν ὠνησάμενός τις αἰ„σχρῶς, πρός τε τοῦ δήμου, ὡς[h] „ἀκούετε, μεμίσηται, πρός τε „τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύ„σατο, οὐκ ἔτι[i] πιστεύεται[k]. „ὤν, εἰ καὶ ἔμελλον ὑπὲρ αὐτοῦ

rium mercatus quidam turpiter, et populo (quemadmodum auditis) inviſus eſt, et apud Praetorianos milites ipſos, quos decepit, non amplius fidem mere- 9. *tur. quibus, etiamſi eſſent pro*

h) In Ms. Ba. ὡς ἀκ. plane non ſunt incluſa. *Mart.* ut ſine commatibus poſt δημ. et ante μεμ. ſunt in A. al., ſed in parentheſi ap. Stp. rel. cum Ms. Bg., ſed Ms. Vi. ἀκούεται v. N. i) οὐκέτι Ms. Ba. v. N. k) Comma hic in Ms. Ba. cum Ox. 1. et Pat.

ὡς ἀκου.) Cum Mss. rel. etiam P. manet in vulg., ut lapſus ſolennis inciderit in ται pro τε, cf. 2, 3, 17., Bg. ſequente P. per omnia, ſed Stp. Th. neque tempus in v. μισ. hoc tenente, neque Lat. id, neque cum praep. Noſtri, ſed ſyn. ὑπὸ, cf. tamen e Luc. ad §. 5. e. Sed in ſq. membro Bg. tantum e P. ſervat pron. *liberum* ad τῶν ἐκ. στρ. formulam, negligentius redditam, quam 2, 8, 18. e., alio caſu hic tantum expreſſam a Noſtro, et de aliis perſ. ſ. hominibus adhibitam, atque adeo de Praetorianis, quorum nomen Bg. ſtatim expreſſit. In ſq. Sch. „πιστ. *fidem* invenit *apud* eos" e Sb. Ind., ſed Stp. Th. 3, 141. e. hinc ſine numeris cum lect. alia per ſcripturam negat. „στρ. — οὐκέτι π., *non* amplius *fides* ei *habetur* a *praetorianis* militibus, *ut* quos *deceperit*" cf. Ind. Dem. ex 957, 26., cui add. 1205, 4. Iſ. Ev. Xen. 'Αγβ. Mor. et Cyr. Z. it. Polb., ut Luc. v. e. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ, per ſcripturam in neg. eandem cum edd., quam et Sb. Ind. ſervat in v. πιστ., poſt alteram οὐκέτι, quae a Ms. affertur e comparatione locorum ſuperiorum, vel per conſtantiam aliquam ſcribae, monente hinc et Sch. „interdum et diviſe" at ferente vulg. hinc ſine Vs. Duk. ad Thuc. p. 536. N. 76. e. cf. 1, 14, 13. ſed Noſtro reſpiciente ad 2, 7, 2. 4. et 2, 8, 8.

ὤν) Per ſe, aeque ac §. 4. e., ante ὤν valebat comma, ſed et e Lat. ratione punctum Stp., quod cum littera minuta in Ms. Bg. deprehenſum reliquimus, ſed poſt ὤν comma fecimus in Vs., ubi deinceps nulla diſtinctio, niſi quod Leisn. comma fecit ceruſſa poſt *animo*, haud dubie e Bg. ipſius mente, cum ille de ſuo addidiſſet pron. *vos*, quod, iſto loco poſitum, non bene cum pr. *ben. an.* copuletur, ſed potius ad ſqq. referendum, et ſic iſtius *ben. an.* etiam ad pr. v. παρ., commate poſt id ſublato, in hanc ſententiam, non quo re vera Praetoriani erga Iulianum uſi ſint benevolentia, quod repugnat ſuperioribus, ſed ut Severus tantum ponat et fingat, ſi vel maxime libenter pugnaturi ſint ac benevolo in Iulianum animo, quod tamen non facturi ſunt; et ſic ipſe Stp., alio tamen ordine, praeiverat ad m., et in P. Vs. caſtigata videas illata iſta *ben. an.* eaque ſerie, ut pertinerent ad pr. v. παρ. adhuc; ex altera ratione, cum e diſtinctione ed. Stp. μετ' εὐν. ad ſqq. refertur, ſenſum ut teneas hunc, *etſi* eſſent *pro* ipſo *pugnaturi*, tamen, *praeter* benevolentiam *in* me, *praeſtatis* rel., ubi μετ' εὐν. ad Severum pertinet, cum ſupplemento illo εἰς ἐμὲ, tum formula μ. εὐν. non ſenſu illo 1, 14, 13., (ut pro adv. ſit ſ. Bg. ſyn. abl. nudo,) ſed μετὰ cum gen. rei ſtet, ut 1, 6, 15. et ſequens καὶ pro *etiam*, non vero pro copula, ſed per ſe ſumatur, nec

„παρατάξασθαι [l], μετ' εὐνοίας „καὶ πλήθει σύμπαντες, καὶ „καθ' ἕνα ἕκαςον [m] ἐν ἀν„δρείᾳ [n] προύχετε [o]. ἀσκήσει	ipſo in acie dimicaturi benevolo animo vos et multitudine univerſi 10. et fortitudine ſinguli prae-

l) Comma hoc in Stp. Lu. In: et Bc., non item in rel., nec in Sb., quae contra comma habet poſt εὐν. cum rel., ut et In. 2., notante Leisn. ad m. A. „alii καὶ omittunt, ut ſit μ. εὐνοίας πλήθει λ." quod καὶ omiſſum tamen vidimus modo in Bc. 2., v. N. m) In Mss. Ve. et Vi. ἕκαςον deeſſe monebant Zan et Loc., ut in Excp. e Ms. Ba. erat modo καθ' ἕνα ἐν λ., v N. n) ἀνδρίᾳ Bs. 2. R. cf. 1, 7, 8. c. o) Ms. Ba. προύχετε ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων. ἐγγεγύμνασθε ὑμεῖς μὲν αἰεὶ βαρβάρους λ., ſed Ms. Ve. tantum πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγύμνασθε λ., at Ms. Vi. προύχεται· ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγυμνᾶσθαι. In edd. vero B. 1. ἐγγεγύμνασθαι, tum πρoύχ. ſine leni in Stp. rel., ſed προὔχ. in al., cf. 2, 1, 20., denique poſt πρ. comma in A. al. it. Sb., ſed poſt ἐγγεγ. punctum ubique, praeter colon Ox. et Bc. 1., cuius 2. nihil ibi tenet, ſed poſt μὲν comma in A. cum Sb., v. N.

tanquam reſpondeat alteri ſq. καὶ, pro *tum — tum*, ut ceperunt Bg. e Stp. m. et P. oblique; ſicut operarum modo culpa in Bc. 2. omiſſum καὶ, neceſſarium illud, propter conſenſum omnium librorum, in utramvis expoſitionem, cui noſtrae videntur etiam favere Mss., tacite quippe conſentientes in interpunctionem Stp., dum Sch. facit cum P partim in v. παρ. „med. *acie* defendere *aliquem*" ſed phraſin Bg. non fert Stp. Th., ſat alias ſyn. et cum eadem praep. e Dem. ſine Ind., (ubi eſt tamen 204, 15., cui add. cum al. praep. 46, 23. 198, 1. 203, 17 479, 25. it. cum dat. perſ. 46, 14. 1377, 15. it. abſolute 308, 22.) e Bud C., qui med. vim non negligit, cf. Rsk. ad Dion. H. p. 1503. Harl. Dem p. Cor. p. 547. N. 29. it. ad Luc. 2, 865. N. 17. Heſ. 2, 871. i. 879. i. Suid. 3, 40. i. et abſolute Rs. Or. V. 8. Lyc. it. ad Polb. Xen. Cyr. 5, 3, 5. it. Ioſ. ubi et cum adv. it. cum abl. perſ. Diod. S. ut cum dat. perſ. Xen. Ag. ſed cum pr. εἰς ib. Sy. et cum pr. πρὸς et abl. rei ſimul Ael. V. h. ubi et tropice cum pr. eadem, it. cum dat. rei, ut Rs. Or. V. 4. ſed paſſ. abſolute et cum adv. Xen. Ἀνβ. it. cum pr. ἐπὶ, ut ap. Thuc. et Vig. ſed paſſ. pro med. cum adv. Xen. Ag. 2, 24. et cum dat. perſ. Polb. T. 1. p. 320. i. In rel. parte P. non male aſſumſit ad εἰ καὶ, ſevere redditum, reſpondentem aliquam particulam, v. c. ἀλλ' ὅμως ſ. ἀλλ' οὖν, a Noſtro oppreſſam ad variandum cum §. 5., unde Bg. modo ſervavit Lat. in α. et formula κ. ἕ. ἕκ., quorum primum Stp. Th. in ſing. tantum reddit cum Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed plur. ſeverius e Bud., cf. Ind. Comm. Luc. et Abr. ad Aeſch. T. 2., ſed ſine Ind. Dem. 398, 4. 425, 16. 463, 16., de altera autem formula, poſt Stp. Th. pauperem 2, 88. G. m., (ubi ſimile tamen Thuc. copulatum τοῖς τε ξύμπασι καὶ κ. ἕκ.) cf. ad Thom. M. p. 484. N. 8. a. ſq. ad Luc. 3, 577. N. 76. b. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. κ., ſed ſine Ind. ap. Dem. 25, 9. 120, 11. opp. πᾶς, it. 143, 20., ut abſolute 116, 18. 230, 20. etc., me quidem reddituro Lat. *pro ſe quisque*, ut aliquo certe pacto retineatur praep. aliqua, etſi illa formula proprie alia eſt ib. καθ' ἑαυτοὺς ἕκαςοι, ſ. κ. αὑτοὺς ἕκαςοι 119, 25. 145, 11., cf. 2, 3, 21.

καθ' ἕνα ἕκ.) Vox ἕκαςον negligentia librarii abeſt a Cod. *Stroth.* per lapſum ob pr. ἕνα ſimile, aut e gloſſa per comparationem 2, 3, 21., pro quo Noſter variare potuit addendo altero pron. ἕκ., ut etiam pro ſolo

„τὲ πολεμικῶν ἐγγεγύμνασθε. *ſtatis, tractatione etiam rei belli-*

ἕκαςοι in ſuperioribus, cum ad ſenſum ſint eadem, eodemque Lat. uno Bg. reddantur, deſerentis P. et ſeverum aliorum *unusquisque*, cf. Stp. Th. 1, 1158. G. 1163. B. m. L. N. T., quorum Schw. p. 430. N. 1. huc ſpectat, ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 5, 3. quocum comparo ἕκαςός τις ib. Ἀνβ. quia τὶς et εἷς alibi quoque pro ſyn. ſunt.

ἐν ἀνδρείᾳ) Pleonaſmus eſt praepoſitionis ἐν, ut alibi ſaepe, aut cum Schotto legendum εὐανδρίᾳ. *Sylb.*

Qui in Ind. diverſa habet, primo ex ſerie litterarum εὐανδρίᾳ προὔχετε ſtatim, ſine Vs. et animadverſione, ſed deinde in v. „προὔχων γένει, — προὔχοντες ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἀξιώματι, — ſic προὔχετε ἐν ἀνδρείᾳ“ ut Sch. in praep. „ἐν ἀνδρ. πρ. virtute *praeſtare*, πρ. ἐν ἀνδρ., *praeſtatis* omnes *virtute*. Sb. putat, eſſe pleonasm. praep. ἐν, atque ita etiam conſtruitur 7, 10, 6., vel leg. εὐανδρίᾳ“ ut Leisn. ad m. Ox. „F. delendum ἐν. Valeſius ad Harp. p. 79. leg. εὐανδρ.“ ſ. p. 33. b. e. „Herodi. l. 2. ὧν καὶ πλ. — προὔχ., leg. εὐανδρ., ut et Schottus coniecerat“ qualem emendationem pro ἐν ἀνδρίᾳ proponunt etiam in loco Andoc. R. Or. V. 4. p. 133. N. e. V. 6. p. 261. e. V. 8. p. 467. e. v. ἀνδρ. et 488. v. ἐν e., ubi tamen v. νικᾷν unam modo eandemque rectionem habet, quod h. l. ſecus fit e vulg. lect., ubi v. πρ. ſtat cum nudo abl. πλήθει, ſed et cum praep ἐν in altero membro, quam utr. rectionem v. πρ. per ſe habet ſane et alibi, at diverſis in locis, non in eadem enunciatione, cf. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Call. Ind. Dem. ſ ubi primus locus eſt potius 10, 14., cui add. 656, ult., Xen. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z. ubi et cum acc. perſ., pro Noſtri aliorumque gen., pendente a praep., Dion. H. S. T. 1. et Luc. it. Thom. M. p. 79. m., quam utr. conſtructionem Noſter hic copularit ſimul, ſicut iam 2, 1, 20. eidem v. dederat abl. nudum et praep. ἐν, at notione alia, tum Dio Caſ. 55, 67. πρ. τινὸς κατ᾽ ἀρετὴν ἢ γένει πλούτῳ τε, abl. et ſimul ſyn. formulam per praep. κ., quae ap. alios ſola eſt cum noſtro v., cf. l. l., ut et ſyn. abl. ἀρετῇ, v. Ind. Dion. l. l., et denique Noſter 1, 3, 1. μὴ μόνον ὑφ᾽ ἡλικίας, ἀλλὰ καμάτοις τετρυχωμένον, in eadem enunciatione iterum cum v. eodem, ut hoc cap. §. 17. e. σωμάτων μεγέθεσι — καὶ ἐν τῇ συςάδην μάχῃ — ἀπολιπόντες, quibus forte tueatur ſe vulg., maxime ob librorum conſenſum, etſi per ſe lapſus incidere potuit in vocibus dividendis et ν cum υ confundendo, ut et in vocabulo ἀνδρ. notiori, quam altero εὐανδρ., eiusdem fere notionis cum vulg., ap. Stp. Th. pro *virilitas* ſine exemplo, nulla Lat. alia etiam dante L. Ern., cf. tamen pro fortitudo, it. robur virile Caſ. ad Athen. 2, 396. e. et 865. Eurip. Suppl. v. 913. et Temen. v. 5. Ind. X. M. S. et Dion. l. l. cum Suid. et Heſ.; ordinem quidem alium Bg. ducente e P., non item Lat. in ſubſt., e quibus nec liquet quid pro lect. alt. utra. Ex iisdem vero diſtinctio poſt πρ. mendoſa eſt in Ms. Ba., ut et lectio Ms. Vi. in προὔχεται, iterum ut §. pr., cuius tamen colon cum Stp. ed. congruit, ut contra Ms. Ba. ſcriptura in πρ. ſine leni.

ἐγγεγυμν.) F. μᾶλλον ἐγγ., magis, *quam* illi, *in* rebus *bellicis* eſtis *exercitati*. Legitur autem πολ. ἔργων in quodam vet. *Steph.* Ante v. ἐγγ. deeſt adv. comparandi πλέον ſ. μᾶλλον. *Sylb.* Dele hic ἐγγεγ. Recurrit enim mox ſuo vero loco, (§. e.) Ad ἀσκήσει ſubauditur a communi (ἀπὸ κοινοῦ) προέχετε. *Reisk.* In Cod. recte legitur πολ. ἔργων ἐγγ., quod ἔργων non exſtat in edd. Sequens enim verbum librarium deceperat, ut illud

„ὑμεῖς μὲν ἀεὶ βαρβάροις ἀντι- *cae eſtis exercitati, aſſidue bar-*

omitteret. Idem ſtatim acciderat illi, qui Ven. ſcripſit, ut qui vocem πορείας poſt πάντας omiſit. Mox quoque vitioſe ſcripſit ἐγγεγυμνᾶσθαι. *Stroth.*

Mss. quidem res multiplex eſt, prima in diſſenſu, dum Ms. Vi. iterum, ut et ed. B., aberrat per inf. v. ἐγγ. in finitione σθε et σθαι, cf. 2, 1, 22., altera in diſtinctione, ubi Mss. Ve. et Vi. conveniunt in nullo commate poſt ἔργων, ubi Ms. Ba. punctum ineptum eſt, ut mendoſa eiusdem lectio in βαρβάρους, confuſis οις et ους, ſ. οι et ου, ut ἀεὶ e gloſſa ad variandum cum 2, 6, 22. e., cf. 2, 2, 13 in contrariam partem tum conſenſus omnium in addito ſubſt. ἔργων ad adi. πολ., quod poſſit eſſe e gloſſa per comparationem vel Noſtri infra, vel aliorum, ut hic per variationem ſit non modo merum adi. ſine ſubſt., ſed etiam ſine artic., quocum alibi ſemper reperi, etiam affine πολέμιος, quod et ipſum ponitur cum aut ſine ſubſt. Mss., cf. ad Thuc. p. 16. N. 81. cum Annot. ad Schol. p. 629. b. i. v. 12. et Abr. Dl. p. 196., ad Herdt. p. 195. N. 67. ad Diod. S. p. 64. N. 6. cum Ind., cui add. p. 612. l. 77., ad Luc. 1, 380 N. 80. cum Ind., Rs. An. ad Gr. Auct. V. 1. ad Chryſ. p. 88. m., tum Indd. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. et Pal. Fi., tacente de ellipſi quidem etiam L. Boſ. cum Stp. Th. hinc et Sb. Ind., ſed agnoſcente eam tacite Sch. πτ. abſolute, π. ἀ. ἐγγυμνάζεσθαι. bellicis *negotiis ſe exercere* eſſ partim e P., qui et ipſe illud Sch. ſubſt. refert, ſed forte ſuppletum modo, ut Bg. ſyn., partim e m. Stp., qui tamen numerum plur. ſeverius tenebat; quale ſupplementum in Lat. neceſſarium erat, cum non abſolute adv. diceretur. Ultima pars Mss. verſatur in hoc, quod Ms. Ba. cum Vi. omittit copulam τὲ, haud dubie vitio ſcribae elapſam ob pr. ſimilem σει ſyllabam, aut etiam ſq. πο, cum eandem referat tacite Ms. Ve., ſed diſerte P. in obliquo ſuo *ad haec*, cui formulae par Bg. vocabulum unum, alibi quoque adhibitum in eodem τὲ, quod et requirit ſeries orationis, et a Noſtro uſurpatum interdum etiam poſt diſtinctionem maiorem in continuando. Sed in ſq. poſt ἐγγ. membro, ubi Mss. Ve. et Vi. rectius, quam Ms. Ba., diſtinguere videntur, P. aut pro μὲν legit γὰρ, quae facile ſint confuſa, aut habuit μὲν γὰρ, ſolenne Noſtro, quorum unum γὰρ modo expreſſit, et ipſum facile omiſſum a librario ob ſimile pr. μὲν, aut denique μὲν accepit pro μὲν γὰρ, quo de v. Abr. Dl. Th. p. 242. m. et Auct. p. 280. m., quae facillima fuerit hic ratio, commoda eadem ad ſeriem orationis ap. P. quidem, qui videtur particip. extr. εἰθισμ. ſumſiſſe cum ellipſi v. ſubſt. ἐςὲ, a quo tamen non recte ſivit pendere ac regi pr. particip. ἀντιτ., pro inf. converſum, cum participia iſta ſuadeant, ut aut ſumatur illa ellipſis, (facto poſt ἐγγ. puncto, et μὲν pro μὲν γὰρ, ſic, ut γὰρ ad ſenſum expleatur, et μὲν, ad pron. ὑμ. relatum ſenſu reſtringendi ſuo, ſtet ſolitarium,) aut copulentur illa participia cum pr. v. finiti temporis ἐγγ. in notione cauſae, commate tantum ſeiuncta, ubi μὲν proprio ſenſu illo reſtringendi manet, a Bg. oppreſſum, ut alibi, qui minimam diſtinctionem diſerte oſtendit in Ms. ſuo, ſed praeterea cum P. omiſit pron. ὑμ.. Iam Rsk. voluntas, ut tollatur hic v. ἐγγ., violenta eſt, nec modo contra libros et P., qui oblique certe deinde refert ſecundo loco idem v., ſed etiam contra ſcribendi ac dicendi morem vetuſtum noſtrique aevi, ubi per gratam negligentiam repetuntur eadem; ſicut contra eadem de cauſa per dicendique brevitatem ali-

„ταττόμενοι, καὶ Φέρειν πόνους *baris oppoſiti, atque perferre la-*
„πάντας πορείας [p], κρύους τε *bores omnes itineris, frigusque*

p) In Ms. Vi. πορείας deeſt. *Loc.* In Ms. Ba. erat πόνους πάντας· κρ. λ., ſed in Ms. Ve. πόνους πάντας καὶ κρύους τε λ., v. N.

quam omittitur hic pars et enunciatio contraria in v. ἐγγ., v. c. illi vero non ita exercitati ſunt; quo redit, ſi quis dicat, omiſſum eſſe μᾶλλον, cuius nullum eſt veſtigium in vicinitate litterarum, nec in P., ut audacior ſit emendatio Stp. Sed Sch. Ind. in ed. Bc. utr. in ſubſt. „τὰ πολεμικῇ ἐγγεγυμνασμένος, *negotiis* bellicis *exercitus*“ forte per errorem operarum, ubi Bg. Lat. ad ſubſt. ἀσκ. valet pro uſurpatione et exſecutione, nobis fortaſſis *gewöhnt* zur *Uebung* ſ. *zur* Anwendung, *zum* Gebrauche *der Kriegskunſt* ſ. *Kriegswiſſenſchaft*, ſed ad Gr. πολ. ſupplebitur, praeter illud Mss. ἔργων, varie, πραγμάτων, πόνων, τεχνημάτων, μαθημάτων; ut Stp. Th. in ſubſt. haec tantum ponit „Xen. Paed. 8. πολεμικὴν ἀ. et πολεμικῶν ἀ. pro eodem dixit“ qui locus cum ſine Ind. quaerendus eſſet, relecto libro toto iſto, reperta ſunt haec, praeter alia, alibi proferenda, ed. Z. p. 111. i. ὡς ἂν ἕκαστα τῶν πολ. ἔργων κράτιστοι ἂν οἱ σύμμαχοι γένοιντο, Thiem. ed. V. 1. p. 64. e. *ut* ſocii *qualibet* in *parte* rei *militaris* praeſtantiſſimi *evadant*, p. 162. i. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ Th. p. 94. m. *ad* res *bellicas* animos *acuere*, ſq. §. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, *rei* militaris *exercitatio*, p. 370. e. ὥσπερ ἄλλα πολλὰ τῶν πολεμικῶν Th. p. 230. e. *in* aliis *multis* rebus, *ad* bellum *neceſſariis*, cf. p. 778. i. §. 7. bis, 819. §. 20. i., rurſus p. 700. §. 75. e. ὁπόταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκ. Th. p. 455. e. cf. p. 712. i. §. 12., ſed p. 719. e. §. 34. τῆς πολεμικῆς δ' ἕνεκα ἀσκήσεως ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν, οὓς περ ἀσκεῖν ταῦτα ᾤετο χρῆναι, ταύτην ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, λ. Th. p. 473. m. caeterum *exercitationis* bellicae *cauſa venatum eos educebat*, *quos in his exercendos* arbitrabatur, *quod* venationem *duceret* bellicae *rei* totius *optimam* exercitationem *eſſe*; ubi adeo comparet ipſa Noſtri formula, et illud, Mss. lectionem eſſe gloſſema merum, et quam provide agendum ſit in noſtrorum Mss. rebus, nec ſtatim quid eorum recipiendum, quo hic Strothus inclinabat, ante oculos habenre Noſtro haud dubie iſtum Xen. locum, ubi p. ſq. §. 36. etiam ſimilia πόνους, καὶ ψύχη, καὶ θάλπη, καὶ λιμὸν καὶ δίψος δύνασθαι φέρειν, ἐνταῦθα μάλιστα προσεθίζε τοὺς κοινῶνας, cf. p. 795. §. 21. τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψῦχος, τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα, p. 701. §. 78. θάλπους — καὶ ψύχους, καὶ σίτων καὶ ποτῶν, καὶ πόνων καὶ ὕπνου ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι, et de venatione, quam Noſter eodem conſilio paulo poſt diſerte quoque ponit, p. 21. §. 10. ὅτι ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. καὶ γὰρ πρωὶ ἀνίστασθαι ἐθίζει, καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, γυμνάζει δὲ καὶ ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, ubi ſimpl. v. γυμν. pro Noſtri compoſ. ἐγγ. cum eadem rectione et dat., cf. ſyn. p. 127. §. 26. ὁπότε — οἱ στρατιῶται — πονεῖν — δύναιντο, τὰς δὲ πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν, it. p. 142. ult. Denique βαρβ. forte Germani e 2, 9, 12. m., et Sch. in v. ἀντ. pro med. cum P., ubi paſſ. ſumit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., cf. L. N. T. Krb., Heſ. Poll. 1, 162., ad Diod. S. 1, 242. N. 25., lib. de V. med. Poſſ. Call. Thuc. Xen. Hell. 'Ανβ. Cyr. Bach. et Pol. Z. it. Zoſ. 1, 30, 3. ut in rem ipſam et exercitia Rom. militum perpetua Lipſ. de mil. Rom. 5, 14. Op. T. 3. p. 306. ſqq.

„καὶ θάλπους καταφρονεῖν, πο-
„ταμούς τε πηγνυμένους πα-
„τεῖν, καὶ πίνειν ὀρυττόμενον,
„ἀλλ᾽ οὐκ ἀνιμώμενον q ὕδωρ,
„εἰθισμένοι, θήραις τε ἐγγε-
„γύμνασθε r. καὶ πάντως ſ

et aeſtum contemnere, fluvios-
que congelatos calcare, ac
bibere foſſilem non vero hau-
ſtam aquam conſueti, vena-
tionibusque exercitati eſtis.
11. et prorſus vobis ad for-

q) Ms. Ba. ἀντλούμενον v. N., ut poſt ὕδ. noſtrum eſt comma, et poſt εἰθ. colon in Ox. r) Mss. tres ἐγγεγυμνᾶσθαι, ut B. 2. ἐγγεγύμνασθαι iterum, ſed poſt ἐγγ. comma in A. al. v. N. ſ) Mss. Ba. et Vi. πάντα λ. v. N.

φερ. — ποτ.) Mss. omiſſum ſubſt. ποτ. de Strothi ratione ſane, aut iterum e gloſſa per comparationem §. 17. e. it. 2, 11, 2. vel Xen. l. l., quibus add. ib. p. 91. m., ſed ut hic quoque cum Mss. faciat P., quia modo in Vs. eius caſtigata ap. Stp. expletus reperitur ille gen., quem et Bg. tolerat; nihil ferente Stp. Th., quam v. φερ. (ubi Bg. retinet P. compoſ.) cum ſubſt. ποτ. e Xen. ſine libro, nec G. Th., niſi formulam Bg. *perf. lab.*, ut forſan de ſuo Noſter adiunxerit illum gen., ſicut mox ad v. κατ. duo ſubſt. ſua, quae Gr. ſunt in Lat. Bg. ap. G. Th., ubi modo in v. *aeſtu* ſyn. *ſuſtinere* et in v. *frig.* aliud *perferre*; ut varietur cum pr. φερ. per tropicum aliud; reſpiciente Stp. Th. huc ſine Vs. in κρ. (quo de cf. Suid. Heſ. Ind. Aeſch. Fi. Luc. Aeſ. Fa. et Abr. ad Aeſch. T. 1.) tenente autem aliunde oppoſita in θαλπ. (cf. Phil. p. 751. D. m. cum Heſy. it. Ind. Luc. Xen. M. S. et Bach.) ſed in v. πηγν. 3, 261. B. e P., additis „adſtrictos frigore fluvios“ qui ib. in ποτ. tacet de arctiori hac vi, pro aqua fluviali, it. in v. πατ., quod hic eſt, opinor, cum notione ſecundaria, pro ſine timore, et pro tranſire. Caeterum Ms. Ve. καὶ, ante κρ. additum, forte et P. tenuit in ſuo, quod ſeriem non turbat, ſed potius frequentatum vim addit per polyſyndeton, forte elapſum ob ſq. κρυ ſimiles litteras, ſed et aeque ab ingenio librarii adiectum, ſicut liber agere potuit P., ut ſq. membro in τὲ eodem.

πιν. ὀρυττ.) Ms. gloſſa eſt aperta, cf. Heſ. ἀνιμᾶσθαι, ἀντλεῖν, it. 1, 358. e., non coll. Suid., Ind. Xen. 'Ανβ. et Pol. Z., Moer. p. 71; Thom. M. p. 74., ubi N. „Herodian. l. VII. c. 1.“ forte huc reſpicit per numeros pravos, ut Stp. Th. e P., ſed Sch. „*aquam*, quae *hauritur* (ſed in 9. partim e P.) *venationibus* invigilare *adſuetum eſſe*“ repertis per regionem hanc in Ms. Bg., quae ſunt data, quoad diſtinctionem, quae ad perſpicuitatem maiorem et agnoſcendas melius forſitan partes laudis, forte potior ſit per colon poſt εἰθισμ. ſaltem, niſi et poſt ἐγγεγ.

καὶ πάντως) Mss. adi. pro adv., ut alibi, etiam P. exprimit, ſed libere aeque, ac negligit adi. γενν., nec reſtitutum in Verſ. caſtigata; quanquam ſuſpicetur quis, olim fuiſſe καὶ πάντα πάντως ὑμ. λ., e Lat. ratione, *et* omnia *omnino*, atque excidiſſe in libris alterutrum; tamen ut et contenti eſſe poſſimus vulg. cum Bg. et Sch. „π. *omnino*, εἰς — ad *virtutem* habere *vires*, ἀνδρ. ad *virtutem* generoſa *viatica*, ὑπ. ὑμ. *habetis*, γενν. valida *viatica* ad *virt.*, ἐφ. viat. *ſtrenua* ad *virt.*“ tenente G. Th. in Bg. adi. Grr. al., (pro magna haud dubie,) ſed in ſubſt. cum Gr. n., nec tropice pro praeſidiis, et tantum „largum *et* liberale *viaticum*, — *habere*“ nec Stp. Th. in γενν. tenente locum hunc et Lat. Bg., ſed in ἐφ. ſine Vs. ſub „metaph. dr. omne

„ὑμῖν εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γεν-
„ναῖα ἐφόδια[t], ὡς μηδὲ[u], εἰ
„βουληθείη τὶς, δύνασθαι ὑμῖν
„ἀντιστῆναι. δοκίμιον δὲ στρα-
„τιωτῶν κάματός[x], ἀλλ' οὐ

titudinem adſunt praeclara viatica, ut neque, ſi voluerit quis, poſſit vobis obſiſtere. 12. *Probatio autem militum labor, non ve-*

t) Ms. Ba. γενναία ἐφόδῳ λ., v. N., ſed poſt ἐφ. punctum tacite cum Stp. rel., pro commate al., etiam Ms. Bg. u) Ms. Ba. μὴ δὲ, ut A. et B., poſt quam neg. Stp. al. non habuere comma, a nobis additum in Bg., it. poſt *quis*, ut τὶς hoc acc. A. cum B. 2. L., de more Mss., v. alibi. x) Ms. Ba. κάματος. ἀλλ' οὐ τρυφή· ἤπ., quod colon poſt τρ. forte et Ms. Bg. res innuit, v. N.

illud, cuius auxilio ad aliquid pervenimus, ſ. adminiculum, — Lat. quoque metaph. dicunt, ut Horat." ep. 2, 2, 26., quo loco, etiam a G. Th. allato, tamen nihil conficitur, cf. Bud. C. aliunde, Suic. Th., Suid. Heſ. Thom. M. p. 397. ſq., ubi Noſtri loca ſine Vs. laudantur N. 3., Ind. Thuc. Dem. Ael. V. h. cum N. ad 2, 41. Plut. Hſ. cum N. 11, 3. Polb. Ern. Luc. The. Fi. Xen. Mor. 'Αvβ. et Hell., ſupra Gr. Ox. illinente Leisn. Vern. „*erforderliche Eigenſchaften*" recte, ſi adiunctum ἀνδρ. ſumatur de externa virtute in factis, ſed, ſecundum Stp. noſtramque ſupra notionem, pro adminiculis ſ. praeſidiis, procedet ἀνδρ. etiam de interna virtute, i. e. animi ad pugnandum voluntate ac cupiditate, dum utraque virtus adiuvatur illis prius a Noſtro memoratis, benevolentia in ducem, corporis robore, rei militaris peritia, uſu et exercitatione, labore et moleſtiarum patientia, quae propterea et in ſq. §. commendatur amplius; Ms. Ba. ſcriba errante non tantum in adi. accentu, ſed etiam in ſubſt. finitione, confuſis ια et ῳ, ſed in colorem orationis praeeunte forte Dem. 124, 12. πρὸς μὲν γὰρ πόλεμον πολλὰ φύσει πλεονεκτήμαθ' ἡμῖν ὑπάρχει.

ὡς μηδὲ) Liberrimum P. vicit Bg., in primis in μηδὲ neg. cum εἰ, pro *ne* tunc *quidem, ſi*, omiſſo τότε, etiam ad τὶς pron. αὐτῶν, aliquis *eorum*, Praetorianorum; etſi non unus ſic ſevera ratione intelligitur, ſed univerſum genus ſimul, ut et ad omnes pertinet pron. ὑμῖν, niſi hoc ſumas pro ſingulis ſ. uni alicui veſtrum; reddente Sch. in „β. *vellet*" diverſo tempore a P. praeſ. et Bg. fut. exacto, cf. 1, 5, 24. i. et ad v. ἀντ. 2, 6, 19. e., ubi Bg. e P., etiam ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Gr. n.

δοκίμιον) Sch. „δ. *ſpecimen*, documentum, *probatio*, κ. *labor* probat *militem*, non *mollitudo*, τρ. *mollitudo*, deliciae *non* probant *militem*, ſed *labor*" partim e P., ſed Stp. Th. poſt Bg. Lat. hinc ſine numeris e Bud. „in labore milites *probantur*. Pol. autem dixit *labore*, non *in labore*" non reddente Sb. Ind., et tantum praeterea ſubiiciente e Zoſ. 3, 13, 7., ſed Leisn. ad m. Ox. „Iac. 1, 3. 1 Petr. 1, 7." ad quae loca Pric. non huc ſpectat, nec L. N. T. Schw., ſed tamen L. Boſ. ad primum loc. p. 268. „id, quo probantur milites, eſt labor. *Labore* probatur *miles*" in extr. fere cum P.; praebentibus vocabulum modo Indd. Dion. H. S. T. 2. „probationis norma" ubi cum ſyn., δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι, καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκ. ὡρισμένον, ſimul ſequente explicatione, πρὸς ὅ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι, et Long. Mor. cum N. p. 174. a. i. „id, quod probat, ſpectat" indicat h. l. militem probum, verum, fortem, ſ.

„τρυφὴ, ἧ περ ἐκεῖνοι ἐκκραι-
„παλῶντες y) τε καὶ ἐναυξηθέν-

ro luxus. - quo illi crapulen-
ti ac innutriti ne quidem cla-

y) In edd. omnibus et tacite Mſs. etiam, v. N.

per quod is intelligi, diiudicari poteſt, nobis *Probe* ſ. *Probierſtein*, index, indicium, labor eſt, laboris patientia, occaſio, voluntas, pertinacia laborandi, et cum miles labores moleſtiasque ſuſcipit, perferre poteſt ac vult, tum oſtendit, ſe verum eſſe militem, cumque milites adſueti ſunt labori, et eum ferunt, ex eo agnoſci licet ab aliis, an ſint boni et fortes; adhibente Noſtri locum ſine Vs. etiam Cort. ad Sall. Iug. 44, 3. „erant laborum multa genera, quibus Romanus miles exercebatur, foſſam fodere, vallum ferre, vigilias ſervare, cum ſignis incedere, cibum et arma portare, quae Noſter ipſe recenſet c. 45., recenſet alia et iſta Herodi. 2, 10. additque §. 12. δοκ. — τρ.“ quo in poſtr. ſubſt. deferebat Bg. Lat. P., cogitans tamen, opinor, ſimul ex oppoſito mollitiem et ignaviam, ſ. fugam laborum ac moleſtiarum, et victum delicatum nimiumque, cuius ponitur mox forma quaedam; variante Noſtro aliqua ratione cum §. 10. πόνους in καμ. per ſing., qui in notione univerſi generis et pro plur. ſumetur, et deinde etiam in notione praecipua illa pro labore belli et militari; ut Lat. Bg., cf. Cort. Ind. ad Sall., ut in Praetorianorum hoc tempore mollitiem atque ignaviam in hanc partem Lipſ. de mil. Rom. 5, 6. T. 3. Op. p. 251., et in militum Rom. labores c. 8. p. 255. e. ſqq. it. c. 11. p. 285. ſqq. it. c. 13. p. 302.

ἐκκραιπαλ.) Scribo ἐγκραιπ. *Steph.* Sch. „ἐκκρ. τῇ τρυφῇ, P. *exſaturati* mollitudine. Stp. mavult legere ἐγκρ. deliciis *ceu* crapulae *inhiantes* ſ. *dementati*“ Sb. Ind. per ordinem elementorum ſtatim exhibente „ἐγκρ. τρυφῇ, (ſine Vs., et in Erratis ad calcem libri) ſcr. ἐγκραιπ.“ neutrum v. tenente Stp. Th. aut Ind. aliquo, at Lex. Baſ. ordine elementari ſic mendoſe „ἐκκρεπαλῶ, crapulor, *exaturor*“ quod poſtr. Lat. eſt e P., ut L. Ern. modo „ἐκκραιπαλάω, ebrius ſum, 2) exhalo crapulam“ me autem ſciente, εκ et εγ ſ. κ et γ interdum confuſa, cf. Fi. Plat. Phil. p. 62. a. N. 12. et Bremer. Obſ. Faſc. 1. p. 28. e., tum, quoad rectionem, conſiſtere cum utr. v. adiunctum dat. ſ. abl., ſed tamen in ἐγκρ. proprie pendere a praep., ut in ſq. v. ἐναυξ., ubi Sch., deſerto etiam P. „innutriti *deliciis*“ ſed Sb. Ind. ſine Vs. „ἐναυξ. τρυφῇ“ iterum ignorante hoc v. Stp. Th. cum L. Baſ. et Indd., praeter Xen. Pol. Z. act. tropico ſenſu „ἐναυξάνειν ἐπιθυμίαν ἀρετῆς, *ſtudium* virtutis *excitare*“ ſed in L. Ern. tantum „ἐναυξάνομαι, innutrior“ quod Lat., aeque tropicum, ac P., effecerit totius hanc ſententiam, *qua quidem* in *mollitie* illi *crapula gravati* et *educati*, quomodo G. Th. ſine Gr. explicat Bg. adi. *crapul.*, pro Gr. participio adhibitum, forte quod Lat. *crapulatus* non erat idoneae auctoritatis, ut ſeverum Lat. temporis praeſ. *crapulans* ap. Gs. plane non comparet, ubi P. ſenſum potius qualemcunque ſequitur, quam uſum loquendi, dum illa lect. ἐγκρ. analogiam aliquam habet in Lat. Bg. *innutr.* cum dat. ſ. abl. rei; ſicut ex altera lect. ἐκκρ., et ſumto v. ἐναυξ. phyſice et pro ſimpl., proque Lat. *obeſati* ſ. *obeſi facti* ſ. *ſaginati*, tum ῇ π. τρυφῇ accepto pro abl. modi ſ. cauſae, alius ſenſus confieri poteſt hic, *per* quam *mollitiem* illi *crapulae* perpetuo *pleni* ſ. perpetuo *ebrii* et *obeſi*; quod malim, quam hendiadyn participiorum hanc, *per* quam *luxuriam* illi *crapulenti* ab *educatione* prima *inde* ſ. a primis inde annis, vel *illi* crapulae

„τες, οὐδ᾽ ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν „ἀνάσχοιντο, οὔ τι γὲ [z] τῆς „μάχης. εἰ δέ τινες [a] τὰ κατὰ „Συρίαν ὑποπτεύοιεν [b] πράγμα„τα, ἐντεῦθεν ἂν τεκμήραιντο [c]

morem veſtrum ſuſtinere poterunt, nedum pugnam. 13. *Quodſi qui Syriae res formidabiles opinantur, hinc coniicere poterunt et imbecil-*

z) Ms. Ba. οὔτοιγε λ., ſed nobiscum ſeparatim A. 2. cum B. 1. L., tum οὔτι γε B. rel. cum Sb. et Par. 2., at una voce caet., v. N. a) Sic et Ms. Ba. et edd. quaedam, nominatim Par. 2., contra δὲ τινὲς Stp. rel. b) Ms. Ba. ὑποπτεύουσι v. N. c) τεκμηρ. ſine iota B. 1. al. v. N.

innutriti, in crapula educati, ebrietati torporique adſuefacti; reſpiciente Noſtro in pron. ἐκεῖνοι remotius illud §. 8. τῶν ἐκεῖ στρατ. (potius, quam illum uſum, quo Gr. id et Lat. Bg. per contemtum adhibetur,) et Praetorianorum luxuriam crapulamque ſolennem, cf. 2, 1, 3. et 2, 5, 1. e. Caeterum ante οὔ non improbaverim colon Ms., ut ſententia Noſtri prior ac gnome ſeparetur nonnihil, et in reliquo orationis corpore magis emineat; ſicut et cum Bg. poteſt omitti comma poſt ἐναυξ., ut participia, pro adi. ſumta, clarius faciant ſubiectum enunciationis unius.

οὐδ᾽) Bg., praeterquam in β, et ordine meliori, rel. e P., in primis in aſſumto v. auxiliari ad ἀνασχ., fere ut §. 7., incertum, an hic propter ἂν illud *potentiale*, cf. 2, 3, 23. et de militum ſub pugnam clamore ſ. baritu Lipſ. de milit. Rom. 4, 11. Op. T. 3. p. 203. ſqq., ſed Sch. „ἂν. ſuſtinerent *vocem*" partim e P., in γὲ afferente Stp. Th. οὔτι γε per Lat. Bg. ſine auctore, et 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, — pro quo potius dr. οὔτοι in proſa, et οὔτοι γε" quae reſpexerit et Ms. Gloſſator, cf. 2, 2, 9. Bud. C. 1278, 16. 31. 41. 50. p. ſq. l. 14. 26. 37. Hoog. Op. p. 997. Nr. 9. ſq. et 768. ſqq., ubi non comparet Ms. formula, at ſyn. μήτοι γε et μήτι γε, ut ap. Sb. Ind. aliunde eſt noſtra, quam ſaltem, ne γὲ vacet, reddiderim *minime profecto* ſ. liberius *multo* minus *profecto*; ferente G. Th. in Bg v. cum Gr. n. tantum ſubſt. poſtr., ſed ſine explic., ubi adeo quaedam eſt Noſtri analogia, ut peculiare quid in v. cum β., ut *ſuſtinere clamorem* ſit, poſſe eum audire diu ſine terrore ac fuga, ſed *ſuſtinere pugnam* i. q. poſſe ac velle pugnare et repugnare.

ὑποπτεύοιεν) Ms. alius modus iterum, minus e confuſis litteris, quam e gloſſa, videatur quoque in exemplo P. fuiſſe, unde Bg., in v. tacente Stp. Th., quod hic pro formidare, in quo eſt formula Bg. et notio illa opinionis et cogitationis mali ac periculi, ut in τὰ κ. Σ. πρ. ellipſis particip. γινόμενα ſ. γενόμενα, electio vel ipſe Niger cum exercitu, unde mox ſubiiciuntur perſonae in v. v. ἐτολμ. et rel., cf. 2, 7, 5. ſqq.

ἐντεῦθεν) Bg. de ſuo agit tum in ἂν cum v. τεκμ. iterum, ut §. pr., tum in formula v. ἐχ. cum acc. rei, quem mutat in gen., ut pendeat a pr. v. ſubſt. ὀντ. ſimul, et Lat. hoc verbum habeat duplicem rectionem et caſum, hic quidem in inf. ſimul acc. et gen., ſed opprimatur plane v. Gr. ἐχ., quod ſane in aliis formulis mutamus in v. εἶναι, ubi Bg., aeque ac Noſter ipſe, opprimit pron. αὐτὰ, ſed Sch. in „ἐχ. habentia *ſpem*, (quae formula et ipſa convenit potius perſonis,) ἐντ. *ex eo*, exinde, *hinc*, τ. *coniecturam facerent* ex *eo*, ſ. cogitarent" non huc ſpectante Stp. Th., niſi in ἐνθ. ſine Vs., ſed paupere in ἐντ. (hic, ut Lat. adv. Sch. et Bg., ap.

„ἀσθενῆ τε ὄντα, καὶ φαύλας „ἔχοντα τὰς ἐλπίδας, ὅπου [d] „μηδὲ προελθεῖν τῆς αὐτῶν [e] „χώρας ἐτόλμησαν, μηδέ τι περὶ „τῆς εἰς Ῥώμην ἀφόδου [f] βου- „λεύσασθαι ἐθάῤῥησαν [g], ἀγα- „πητῶς ἐκεῖ μένοντες [h], καὶ ἐφή-

les eſſe et tenuis ſpei, quod nec exire ſuo territorio ſuſti- nuerunt, neque quidquam de profectione Romam verſus co- gitare auſi ſunt, boni con- ſulentes illam manſionem: at-

d) Ms. Ba. ὅπου μὴ δὲ λ., ſed ὅτι μηδὲ λ. Ing., v. N. e) Ms. Vi. αὐτῶν per lenem cum edd., praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. f) Ms. Ba. et Vi. ἐφόδου λ., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Ms. Ba. μένοντες, καὶ τὴν ἐφήμερον, κέρδος τοῖς οὔπω β. v. Malebat Stp. cum P. τρυφὴν pro τροφήν. Ms. neque hoc, neque alterum prae ſe fert. Quid? ſi ad τὴν ἐφήμερον ſubintelligas ἀρχήν; *Mart.* Nihil novante Ms. Vi., extabat in Ms. Ve. tantum καὶ τὴν ἐφήμερον κέρδος λ., ut in unis Ing. τρυφήν, et in iisdem nihil poſt μεν., pro commate B. 2. al., ſed puncto A. cum B. 2. R., et colo Stp. rel. cum Ms. Bg., ubi et omnium edd. poſt τροφ. comma, a nobis ſublatum, v. N.

G. Th. cum Gr. n., pro P. formula ſ. praep. cum pron. et pro ex eare, cf. L. N. T. Heſ., non coll. Suid., ἐκ τούτου, Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et Pal. Fi.) at v. τεκμ. tamen cum Lat. Bg., cf. Heſ. 1, 1480. m. et 2, 1359. m., non coll. Suid., Ind. Thuc. cum Abr. Dl., Dem., cui add. 113, 11. 203, 3. 919, 2. it. 355, 10. Xen. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Menex. et Valck. Phoen. v. 186.

ὅπου μηδὲ) For. ὅτι μηδὲ λ. *Steph.* quem una cum Ox. in N. repetit Sch. poſt „δ. *quod*“ e P., ut Ind. Sb. „δ. pro ὅτι, — δ. γε, *quum*“ hoc ſuo Lat. ſyn. innuens, ſe non tentare, ſed explicare, ut huc quoque reſpicit ſine Vs. Rz. ad Luc. 2, 759. N. 90. poſt „δ. pro *cum*, ſ. *quandoquidem*, — et ſic Lat. *ubi*, pro quandoquidem“ prorſus ut Stp. Th. aliunde, immemor hic ſui, ut Ing. cupidius eius coniecturam exceperint. Mox in pron. aſperum de ſuo Bg. e Lat. ratione ob v. ἐτολμ., pro quo variat Noſter mox per ἐθαῤῥ., unde et P. unum modo v. reddit, ſed Bg. ſyn., cf. G. Th. 685, 47. 51. 54., ut Sch. „πρ. *progredi* (e P., qui libere in adiunctis) e regione, *egredi*, (hoc Lat. tenente Stp. Th. aliunde, non item Bg. nec in χωρ.) τῆς αὐτ. *ſua*“ ſic in pron. ἑαυτοῦ, cum in Bc. 1. obſcurus in textu ſpiritus eſſet, at in Bc. 2. lenis. Caeterum Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. ὅτι pro ὅπου Stp.“ neſcio, an putans, etiam Berglerum ſic emendaſſe, qui ſenſum modo ſecutus eſſe poſſit.

ἀφόδου) Ad Excp. Cod. Vi. in N. adiecerat Strothus „Hoc melius videtur. Caeterum ſic et ſupra“ reſpiciens ad 2, 8, 17., ubi Mss. res eadem, hic non clare diiudicanda e P., prae quo ſeverior Bg., etiam quoad praep. ſervatam, etſi alio ordine, dum Noſter cum l. l. variat tantum omiſſo ad Ῥ. artic., Stp. Th. tenente aliunde Lat. Bg.

ἀγαπ.) i. e. ἀγαπῶντες ἐκ. μένειν, *ſatis habentes* ibi *manere.* Alciphr. 3, 25. ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ, μόνη μετὰ Σύρας ἀγ. τὰ παιδία βουκολοῦσα, vertitur (a Bg., qui tamen in Gr. comma tenet non poſt οἰκ., ſed poſt μον.) *ego vero domum ſervo*, ſola *cum* Syra *aegre* liberos *alens*, mallem, *ſatis habens* cum *Syra* liberos *alere.* Sic 6, 2, 11. 7, 8, 8. *Leisn.*

„μεϱον τϱοφὴν κέϱδος τῆς οὔπω *que diurnum cibum*, *lucrum*

Adv. hoc ſimiliter per v. affine illud reſolvit Stp. Th. in alio Noſtri loco, ſed non per Lat. formulam eandem, ignorans et Bg., e P. ductam cum Sch. in μ., qui in adv. retinuit Sb. Ind. ad alia ibi loca *libenter*, quod ſevero Intp. ſuffecerit, etiam Stp. Th. aliunde adhibitum, hicque contextui aptum, non item cuique, cf. Bg. ad Alc. 1, 13. p. 54. Rz. ad Luc. 2, 433. N. 91. Gottl. ad Plat. Men. p. 54. N. 66., Ind. R. Or. V. 4, 6. et Dem. Dion. Ca. et Dion. H. cum Suid., tantum in v. explicante G. Th. „*b. conſ.* — bonum *iudicare*“ quod redit ad notionem v. ἀγαπᾷν pro contentum eſſe; ut prae Bg. ratione perſpicuum magis ſit hoc modo, *contenti*, ibi *manere*, quod Lat. habet ap. G. Th. affine ἀγαπῶν; nec mutat rel. Gr. adiuncta, adv. et verbum, a Bg., fere cum P., in adi. cum ſubſt. converſa; quae noſtra ratio, dum mutat modo particip. in inf. et adverbio ſubſtituit privum illud vocabulum, ab hac altera parte praeſtat etiam Leisn. phraſi, a G. Th. non explicata, nec a Cort. ad Sall., ſed ad Cic. ep. 5, 2, 14. diſerte per noſtrum „ſatis *habeas*) contentus ſis“ cf. Ind. Corn. N.

ἐφημ. τϱοφὴν) Pol. legit τϱυφὴν, (delicias, *in* diem *quaeſitas*.) quod et ipſe malo. *Steph.* Vide, an legendum ἐφ. τϱυφὴν, ob praecedentia. ἐφήμεϱος τϱυφὴ dictum, ut in praef. (1, 1, 7.) τιμὴ ἐφήμεϱος. *Leisn.* ἐφήμεϱος τϱοφὴ, i. e. ὀλιγοχϱόνιος. Legerem potius cum P. τϱυφὴ, ut ſit *voluptas* fluxa, *fragilis* et *caduca*. ἐφ. τϱοφὴ eſſe etiam poteſt *victus* diurnus, *quotidianus*, ut Iac. 2, 15. In praef. autem τιμὴ ἐφ. eſt haud dubie ὀλιγοχϱόνιος, id quod contra Intp. Gallicum notandum. Sic Plut. de aud. poët. c. 4. p. 24. ἡ ὁμιλία πϱὸς ἄνδϱας ἐφ. καὶ ἀψικόϱος καὶ ἀβέβαια, conſuetudo *cum* viris *breve* tempus *durans* et *faſtidioſa* et *inſtabilis*. Sic Ariſt. Nub. v. 223. ad Ox. ed. calcem *Idem.* Lege τϱυφῆς. *Reisk.* ἐφήμεϱον τϱυφὴν, κεϱδ. λ. i. e. οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἐφ. τϱυφὴν κεϱδαίνειν νομίζουσι ἐκ τ. οὔπω β. ἀ. Et quidem ad ipſum Nigrum referri videntur haec verba, de quo Severus in plur. numero loquitur; atque ineſt iis contemtus haud parum. Quod ſi ad Syros partes Nigri ſecutos referenda eſſent, ſenſus foret: *illorum intereſt, nondum firmum eſſe Nigri imperium, qui interim ad conciliandam ſibi illorum gratiam, indiem* delicias *illis praebere cogitur.* Caeterum male in Cod. legitur τὴν ἐφήμεϱον κέϱδος, omiſſo τϱυφὴν. *Stroth.*

Qui adeo τϱυφὴν lectionem probat, etiam per Vs., ponens eandem quoque in praemiſſis textus verbis, quaſi habuiſſet in ſuae editionis exemplo, cum tamen, praeter Ing., nullibi compareat, ut e Var. L. cognitum; tenente Sch. haec „νομ. *arbitrantur* eſſe *lucrum*, β. *firmi*, certi, *imperii*, ἐφ. in *diem* quaeſitum *alimentum*, τϱοφ. ἐφ. Pol. —, quem proinde Stp. et Sb. putant legiſſe τϱυφὴν“ cum Sb. tamen nullibi quid dixerit, et in Ind. ſine Vs. teneat potius in adi. „ἐφήμεϱος τϱοφὴ“ ut Stp. Th. 1, 1462. B. „ἐφ. τϱοφὴ, eſt victus, qui in diem quaeritur, victus diurnus“ ſine auctore, ſed huc reſpiciens ob ſimilem illi P. Vs.; atque adeo nec hic ſibi conſtans, dum ſervat ibi, quae corrigit h. l., ubi Bg. aperte retinet vulg., non ſatis commodo ſenſu, ſive referas ad Nigrum, ſive ad Syros, et nominatim ad Antiochenſes, ſive, quod malim, ad utrosque, imperatorem et cives, cum victum diurnum, ſeu panem quotidianum, quem hodie dicunt, utrique tenuerint etiam per ſe alio modo, Niger quidem etiam extra imperium ſummum, ſed cives iſti etiam

„*βεβαίας ἀρχῆς νομίζουσιν. ex nondum ſtabili imperio exi-*

ſub alio imperatore ac praeſide, quibus utrisque ne ſufficiebat quidem victus ille diurnus et quotidianus, cum potius ſecundum 2, 7, 14. ſqq. et 2, 8, 16. in continuis deliciis et perpetuis quotidianisque velut nuptiis vixerint, et adeo quotidianam ac perpetuam luxuriam etiam in nondum ſtabili et certo imperio pro lucro ſufficienti reputabant, et in hoc dubio rerum ſtatu ſatis lucrari ſe putabant, ſat commodique ſe nactos, et ſatis ſe felices, ſi in dies ſingulos et quotidie poſſent luxurioſe vivere; qui ſenſus videtur mihi formulae iſtius νομ. κέρδος, ſcil. εἶναι, lucrum eſſe putant iam ſat magnum et commodum et felicitatem, in lucro habent et ponunt; quae ſententia manet quoque, ſi ἐφημ. ceperis pro brevi brevisque temporis, ut luxuriam talem exiſtimarint pro lucro ac commodo non contemnendo imperii nondum ſtabiliti, et vel in ambiguo adhuc imperio crediderint ſat commodi brevem luxum; ut adeo et ipſe inclinem potius ad Stp. τρυφὴν, tum propter ſenſum meliorem, tum propter P., qui pro Cod. et hic fuerit, et in ſuo exemplo id habuerit, tum quia non modo lapſus in υ et ο facilis fuit, ſed et alibi utr. vox confuſa et variat, cf. Luc. 3, 176. l. 14. a), Diod. S. 1, 423. N. 64. ſq. et p. 438. l. 31. n), Wittb. Plut. de ſer. n. v. p. 35. e. it. Brem. Obſ. Faſcic. 1. p. 4., ut affine νόημα 2 Petr. 2, 13. ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφὴν, in L. N. T. Fi. et Krb. v. τρ. „voluptatem *exiſtimantes* quotidianum *luxum*“ i. felicitatem ſuam eamque ſummam, cf. Krb. l. l. v. ἡμ. i. p. 222. e., (et ſupra ad 1, 6, 2. p. 186. i. e Xen.) Grotio ſine cauſa lectionem tentante in τροφὴν, quam in vulg. hic lectionem cf. Ind. Dem. p. 343. m. τὴν ἐφ' ἡμέραν τροφὴν αὐτοῖς διαρκῆ διδόναι, pro quo in textu mendum τὸ ἐφ' λ. ſed ſine Ind. 1188. e. εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν δώσει, it. ſyn. Ael. V. h. 3, 29. βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον, ſe — *in* diem *vivere*, ſed Ind. v. β. „*victum* unius *diei* tantum *habens*“ it. Eur. Electr. v. 235. ἤ που σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου; *num* quotidiani *victus* inopia *laborat*? ubi Barn. comparat N. T. ἐπιούσ. ἄρτος, ut ap. poëtam etiam opponuntur in Phoen. v. 561. ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος, opulentia *enim* non *eſt* ſtabilis, *ſed* in *diem*, ubi Schol. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόσκαιρος, cf. de ἐφ. 1, 1, 7. et Bg. Alc. 1, 18. p. 68. m., quod adi. unus Ms. auxit articulo per gloſſam e ſuperioribus aliorum locis, de more ſuo, ſed hic ante adi., quod ex incuria ſcribae potius, quam voluntate privatum ſuo ſubſt. τρ., ut et alias ſine idonea cauſa et vicinitate exciderunt voces, cum nimis ambigua ſit in abſolute poſito ἐφ. ellipſis, nec illa Martini e ſq. ſatis perſpicua et poëtica magis, cum proxime ſequatur ſubſt., quod praemiſſum leniorem rem faciat, v. c. τὴν ἐφ. ἀρχὴν κέρδος τῆς οὔπω βεβαίας νομιζ., quanquam vel ſic ſententiam bonam quis deſideret in his, *unius diei ſ. breve imperium* putant *lucrum* nondum *ſtabilis imperii*, cogitante, credo, Martino, Nigrum unum et ſententiam hanc, *ut quis breve quantumvis et infirmum imperium tamen pro lucro ac felicitate reputet*, aut breve imperium melius eſſe nullo, et eſſe maius lucrum, quam imperium nullum; quae tamen non inſunt in Gr., ubi Rsk. gen. τρυφῆς ad ſenſum quidem nihil novat, faciens modo ἐφ. neutrum pro ſubſt., et conveniens cum Stp. coniectura, ſed propter id ipſum non eſt neceſſarius, ut Bg. ratio in aſſumta poſt *lucrum* praep. modo pertinet ad perſpicuitatem et vitandam ambiguitatem in acc. dupl. Gr. et Lat. τρ. ac κ. in vicinia, quo eodem conſilio diſtinctionem poſt τρ. editores adhibuere, non illam tamen

„ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαριέντως καὶ
„μετὰ παιδιᾶς ἀποσκῶψαι [i]
„ἐπιτήδειοι Σύροι. καὶ μάλιστα
„οἱ τὴν Ἀντιόχειαν οἰκοῦντες [k]
„φασὶ, περὶ τὸν Νίγρον ἐσπου-

14. ſtimant. Nam ad ſcite
quidem et iocoſe dicteria ia-
15. cienda idonei Syri, et
praecipue, qui Antiochiam inco-
lunt, profitentur ſe Nigri ſtu-

i) Ms. Ba. ἀποσκῶψαι, ἐπ. σύροι· καὶ μ., quorum comma poſt ἀπ. habent etiam A. cum B., ut poſt Συρ. comma omnes edd. cum Ms. Bg., ſed punctum B. 2., v. N. k) φασὶ Par. 2. mendoſe omittit, ut poſt οἰκ. nihil in B. 2. R., ſed contra poſt φ. comma, quae noſtra eſt diſtinctio, ut contra in Stp. rel. comma eſt modo poſt οἰκ., v. N.

neceſſariam admodum; tenente Gr. n. βεβ. G. Th. in Lat. Bg., et hoc etiam Stp. Th. aliunde, it. fem. ſexum contra Thom. M. p. 149., ſed non cum ſubſt. noſtro, in quo forte Lat. quid ineſt, quanquam G. Th. modo habet *ſtabile — regnum*. Caeterum in Ms. Ba. τοῖς mendum per ſe patet, ortum e confuſis vocalibus, cf. 2, 8, 18., et a ſtulto librario ad νομ. rectum, quaſi ad particip.

ἐπὶ μὲν) Prius Stp. τρυφὴν etiam requirere videtur haec enunciatio, cum deliciarum et voluptatum pars ſit potius iocus et dicterium, quam cibi ac victus, nec alias γὰρ habeat, quo referatur, a P. pro δὲ intellectum, hic quidem non bene in vicinia particulae μὲν, ubi proprie ſemper et in cauſae notione ſtat, ut μὲν iterum ſolitarium, ſervatum etiam melius a Bg., dum P. negligit, addens contra adv. aliquod, et in rel. liberior, non ſequente Sch. in v. „ἀπ. Syri *idonei* ſunt *ad* lepide *cavillandum*, χ. *lepide*, feſtive, *cavillari*, π. *ioco*“ in poſtr. formulam praep. cum ſubſt. reddente per ſyn. abl. nudum, ut Bg. per ſyn. adv., ſed Stp. Th. aliunde cum Sch. et *per iocum*, ut Ind. Dion. H. S. T. 2. *per luſum*, ſed Ael. V. h. *cum luſu*, ſevere, tum Stp. Th. huc ſpectante ſine Vs. in χ. ſub Latt. Sch. et Bg., *non item in v.* ἀπ., ubi tamen ſimilis phraſis Bg., nec tenente adi. ἐπ. cum pr. ἐπὶ et acc., in qua variat Noſter pro εἰς ſ. πρὸς 2, 7, 13. et 2, 9, 15., et forte peculiari ratione, cum Indd. nihil praebuerint, et modo Sb. aliunde ſyn., ἐπ. cum inf. nudo σκώπτειν, ubi Vs. cum Bg.

μετὰ παιδ.) Infra etiam Alexandrinos deſcribit 4, 9. (4.) πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. *Boecl.*

Ubi et ſequitur ἀπορρίπτοῦντες — πολλὰ χαρίεντα, quibus ſunt viciniora Bg. hic Lat., ubi poſt Σύροι neceſſaria eſt diſtinctio maior aliqua, non tam ob omiſſum v. ſubſt. εἰσὶ, alio ſequente v., quam ob novam rem; unde et §. novae numerum potius huc tranſtulimus, in Bc. ed. demum ante τὰ δ᾽ poſitum, cum tamen magis cohaererent cum illis haec, quae inde a καὶ μ. traduntur. Et nobis quidem prae colo Ms. potius viſum eſt punctum, poſt quod et alibi καὶ μαλ. ponitur, cf. 2, 6, 3.

οἰκοῦντες) Poſt hoc particip. deeſſe οὓς, vel ſimile quid, facile Schotto aſſentior. *Sylb.*

Quale quid tamen nec in P. comparet, nec neceſſarium eſt e diſtinctione noſtra et Bg. Lat. ad φ., nec eſt hic, niſi ſaltus et properatio quaedam dicentis in rebus leviter modo tangendis variis, quae pertinent maxime ad §. 13. i., ignorante Stp. Th. in v. φ. Lat. Bg., ſed huc ſpectante

„δακέναι· τὰ δ᾽ ἄλλα ἔθνη „καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις[l] μέχρι νῦν, „τῷ[m] μηδένα εὑρίσκεσθαι, τὸν „ἄξιον τῆς ἀρχῆς ἐσόμενον, „σπάνει τοῦ μετὰ[n] ἀνδρείας „καὶ σώφρονος διοικήσεως ἄρ- „ξοντος, ἐκείνῳ δηλονότι προς- „ποιοῦνται ὑπακούειν. εἰ δὲ

dioſos; caeterae vero gentes et civitates usque adhuc, eo quod nemo inveniatur, dignus imperio futurus, in defectu alicuius fortiter et ſobrie imperaturi, illi duntaxat ſimulant ſe obedire. 16. *Sed ſi Illyricam ma-*

l) Comma hic Stp. rel. ſuſtulimus cum Lu. et Ms. Bg., v. N. m) Ms. Ba. τὸ mendoſe. n) μετ᾽ ἀνδρ. Pat. ab operarum errore, vel correctore ex 1, 7, 8. in v. σπ. 3, 950. i. „*ſtudere* Nigro *dicuntur*“ e P. fere, ſed aliunde deinde per formulam Bg., ubi v. ſubſt. *eſſe* ſupplendum, cf. Vs. ad Suid.

τὰ δ᾽ ἄλλα) P. δὲ pro γὰρ iterum, ſed bene Bg. vulgari ſenſu, cum in pr. membro ſit μὲν oppreſſum, mox tamen cum P. omittens alterum pron. ἄλλαι, repetitum a Noſtro propter alium ſexum, cum in Lat. unus idemque adhibitus veniam daret ſolius primi reddendi. Caeterum poſt πολ. noluimus comma eſſe, quod nominativi hi, ut enunciationis ſubjecta, cohaererent cum inferiori parte ἐκ. δηλ. πρ. ὑπ. una cum περιςάσει temporis μ. νῦν, quam editores pro ſingulari membro acceperint, ſed melius P. pro mero adv., quanquam, ſecus ac Bg. nobiscum, id copulans cum ſq. membro; unde pateat, eum habuiſſe Cod. ſine commatibus; deſertus a Bg. quoque in τῷ μ., cf. 2, 7, 9.

σπάνει) Contractam a P. orationem Bg. deſeruit, addita praep. ad σπ., ſecus ac 1, 12, 9. e., ſed ut et Gr. ἐν diſerte alibi adſit, cf. Stp. Th., ubi non eſt Lat. Bg., ut nec formula eius ap. G. Th.; e P. tum Sch. reddente partim in „σπ. quum *neminem* imperaturum *videant*, ſ. *moderate* gerere *rem publ.* ἀρξ. geſturo *remp.* fortiter *moderate* que“ tum Bg. mutante formulam in praep. μ. cum ſubſt. in adverbium ſyn., omiſſo item ſubſt. διοικ., quod forte ſervandum erat ſalva Lat. et ſine tautologia, v. c. *cum* ſobria *cura*; quanquam et hic abundantia quaedam eſt Noſtri, pro μετ. ἀ. καὶ σωφροσύνης ἀρξ., variantis eiusdem cum 2, 9, 9. e. τοῦ γενναίως ἢ κατ᾽ ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος per formulam pro mero adv., et cum 1, 7, 8. e. ſine apoſtropho, ſed et peculiari ratione ſcribentis in v. ἀρξ. adiunctis, niſi quod G. Th. in v. Bg. habet 999, 21. irae *non* fortiter *imperat* Ovid.

ἐκείνῳ) A P. libere additum adv. *tandem*; quod neſcio, an Bg. putans forſan vitioſum pro *tantum*, poſuerit pro eo ſyn. ſuum, quoniam et Gr. δηλ. ſic reddidiſſe potuit, cum ſit ap. G. Th. in Bg. „μόνον, καὶ μέχρι τούτου, δηλαδὴ, tantum, ſaltem, modo, hactenus, certe, — hac parte, hoc reſpectu“ quorum Gr. extremum eſt noſtro ſyn., a P. ſeparatim verſum per *ſcilicet*, quod et ipſum habet ap. G. Th. illud Gr. extr., ſed Stp. Th. *videlicet* noſtrum Gr., quod h. l. pro ſane, ſ. ut manifeſtum eſt, ut conſtat, ut noſtis ſ. ut veriſimile, credibile eſt, i. q. ſupra δὴ et εἰκότως, cf. Ind. Dem. et Hoog. Op., qui recte de ellipſi ſtatuit, cum Suid. 1, 536. m., non coll. ad Heſ., reſpiciente Noſtro, quoad rem, 2. 2. 13. ſq.

„τήν τε Ἰλλυρικὴν δύναμιν „ἅμα [o] χειροτονήσασαν μά„θοιεν [p], τό τε ἡμέτερον ὄνομα „πύθοιντο [q], οὐκ ἄγνωστον, οὐδ' „ἄσημον παρ' αὐτοῖς ὑπάρχον, „ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε

num nos elegiſſe cognoverint, noſtrumque nomen audiverint (non ignotum nec obſcurum apud ipſos ex illis; quae noſtro ductu illic geſſimus) pro-

o) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss. tres, v. N. p) Ox. μάθοιντο, mendoſe, e ſq. πύθοιντο, etiam Leisn. notante vitium ad m. Ox. 2., quae cum ſocia e B. 2. peccat quoque in ſq. τότε una voce. q) In Ms. Ba. ſigna parentheſis ab οὐκ — διῳκήσαμεν abſunt. *Mart.* etiam in A. al.

ἅμα) Deeſſe puto τινὰ poſt εἰ δέ. *Steph.* Si ἡγεμόνα pro ἅμα reponatur: plena erit et ſtructura et ſententia. Niſi forte accuſativum illum Severus de induſtria omiſiſſe, ſeque intelligendum praebuiſſe, putandus eſt. *Sylb.* Lege ἐμὲ aut ἡμᾶς. *Reisk.*

Bg. in Ms. cum ſolenni ſigno ad pron. *nos* in N. modo „emendatio in Graecis“ ut Leisn. ad m. „legit ergo ἡμᾶς pro ἅμα, (idem ad m. Ox.) l. ἡμᾶς“ quod ipſum et in Progr. probat, cum monuiſſet, P. legiſſe ἡγεμόνα, quod quanquam ad ſenſum ſufficit, quem ille utcunque videtur expreſſiſſe, tamen a litteris vulg. magis abhorret, quam Rsk. ἐμὲ, mihi tamen non ita commendans ſeſe, ut alterum ἡμᾶς, expreſſum a Bg. in Vs., cum mox ſequatur eiusdem perſ. ἡμέτερον ὄν., quocum ἐμὲ in tanta vicinia vix procedat, etſi ἡμ. ὄν. ad ſenſum idem eſt et pro ἐμὸν ὄν., niſi quis aliunde teneat talia copulata, quae non tenui, ſed 3, 6, 6. ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, καταφρονήσας μὲν τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός με πίστεως, ubi Sch. diſerte „pro una perſona“ ut tamen ibi ambigua res ſit, cum pertinere queat ſimul ad exercitum, ut diverſa quoque ſubiiciuntur τῆς ὑμετ. et πρ. με, quale quid et hic ſubiicitur deinde in οὔτε ἐμοῦ —, οὔτε τὸ ὑμέτερ. λ. Saltem per hanc dubiam emendandi rationem nihil dum edere debui, ſed relinquere vulg., variante Noſtro cum 2, 8, 18. in εἰ μαθ., his dirimendis hic longius, et maxime per rectionem aliam, i. e. cum particip. pro inf., ut recte cepit Bg., non item Sch. in „χειρ. *exercitum*, qui *creavit* ducem aliquem“ ad quod v. notarat Leisn. in m. Ox. „Act. 14, 23.“ cf. L. N. T. cum Loesn. Heſ. Suid. Bud. C. 218, 19. Stp. Th., qui huc forte reſpicit 4, 426. G. e. „cum acc. perſ. pro creare, (ut P. hic,) ap. eundem“ ſine Gr. et Lat. Bg., Ind. Aeſ. Fa. Luc. cum Dem., cui add. 310, 2. 321, 3. 21. it. 45, 15. 47, 9. 15. 23. 48, 17. ſq. 128, 8. 129, 1. 235, 11. 271, 22. 277, 2. 287, 19. 320, 24. 26. it. 136, 16.

ἡμετ. ὄν. πυθ.) In hanc phraſin, ex analog. factam, tacent Ind. Stp. Th. et G. Th. in v. P. et ſyn. Bg., qui ex eodem opprimit particip. ὑπ., ſecus ac 1, 10, 10. m., cf. 2, 9, 9. e. ad ὄντ., ſed in adi. ἀγν. et ἀσ. iuncta 1, 9, 12., ubi P. libere addit adv., cf. 2, 5, 12.

ἐξ ὧν) Bg., praeter recte reſolutam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. m. 1), aſſumſit ad particip. ἡγ. pronomen, pro *quae* praeſides *geſſimus*, ſ. *procuratores*, cf. L. N. T. et Obſ. ad Luc. 3, 1. Krb. Loesn. et Kypk., tacente Stp. Th. in hanc notionem, ſed in rem ipſam et praeſidatum hunc Severi Dione et Spart., cf. 2, 9, 2., et Sb. Ind. Lat. in

„διωκήσαμεν[r]· εὖ ἴϛε, ὄυτε 17. *be ſcitote, eos neque*
„ἐμοῦ ῥαθυμίαν ἢ ἀδρανίαν[ſ] *mihi ſocordiam aut igna-*

r) *Ms. Vi*, διοικήσαμεν, et poſt noſtrum eſt colon, pro al. puncto aut commate. ſ) *Ms. Ba. et Ve.* ἀνανδρίαν, v. N.

Severus modo hinc proferente „Syriae quoque praefuit“ ut Sch. „ἡγ. *praeſidis* officio *functi*,“ Sed ad ſq. v. δ. Lat. Bg. aliunde tenet Stp. Th., tum unus Ms. augmento caret fortaſſis librarii tantum lapſu, cum rel. id ſervent, ſed nos colon delegimus, ut magis aperte finis protaſis agnoſceretur in longiore periodo, ob cuius ampliorem apodoſin ſervatus eſt quoque numerus §. novae, per ſe in periodo media alienus, et olim removendus forte.

εὖ ἴϛε) Sch. „ἰ. *bene*, probe, *ſcire*, ἰ. probe *noſtis*“ Bg. diſcedente tantum in tempore ſ. modo, ſed a Stp. ad m. etiam quoad Vs., qui e P. liberrimo ſervarat adv. *profecto* ad ſenſum, in Th. non tenens hanc formulam, ſed ſyn. aliarum perſ., nec monens, ut nec L. Boſ., de ellipſi coniunct. ὅτι, unde perite Bg. per inf. cum acc., v. Abr. ad Aeſch. 1, 177. m. it. Dl. Th. p. 5. e. cum Auct. p. 422. i. Vig. p. 262. m. ſq. Hoog. Op. p. 876. m. Ind. v. εὖ Luc., cui adde 1, 28. l. 62., Dion. H. S. T. 2. Aeſ. Fa. Soph. Ai. v. 1325. Suid. 1, 889. m., non coll. ad Heſ. 1, 1503. e. 1508. i. niſi dicas, ſine rectione ſtare, ut Lat. *credo*, *opinor* rel.

ῥαθυμ.) Cod. ῥαθ. ἢ ἀνανδρίαν. Difficile dictu eſt, utra lectio ſit vera. Vix quidem veroſimile eſt, mutaſſe quemquam ἀνανδρ., quod frequentius adeſt, in ἀδραν., quod rarius occurrit; et tamen hoc nimis pleonaſticum videtur. ῥαθυμία enim et ἀδρανία fere eadem ſunt, niſi quod ῥαθ. aliquanto plus turpitudinis contineat. Senſus tamen, ut ita dicam, qui in me eſt, criticus receptam lectionem amplecti mavult. *Stroth.*

Gloſſam eſſe Mss. duorum ἀνανδρίαν, patere credo, non modo hinc, quod tertius Ms. Vi. manſerit in vulg., ſed etiam ex illo ipſo, quod Strothus ſentit, et pro indicio gloſſarum cenſetur, cum frequentius vocabulum rariori ſubſtitutum ſit, quibus duobus argumentis pro vulg. tertium hoc accedat, quod in copulatis ſubſt. vulg. non eſt tautologia inanis, ſed differentia quaedam, vel a notatione, cum oriantur a diverſis primitivis, vel etiam ab explicatione et interpretatione, quod ῥαθ. cernitur in eo proprie, ut levem animum teneas, levesque res, nec graves et difficiles ſuſcipias, cf. Exc. ad 1, 1, 9. ſed ἀδρ. in hoc, ut plane nihil agas vel agere velis; ad quorum intelligentiam non proſunt Lat. P., quae partim Sch. retinet in „ἀδρ. *imbecillitatem*, torporem, *ignaviam*, κ. *arguent* me *deſidiae*“ hinc, vel e Sb. Ind. ſuum ducente Bg. poſtremum, quo reddit prius Gr. 1, 10, 5., ubi et dedimus e G. Th. cum Gr. illo eodem, ſed ib. „*ſoc.* μωρία, ἀδράνεια, ῥαθυμία, ἀσυνεσία, ignavia, — induſtria *ſocordiae* opp. Tac. — *ſocordiae* atque *ignaviae*, Sall. Cat. c. 52. „§. 29., ubi Cort. non ſolicitus eſt de Lat. diſcrimine, quod et ipſum ex etymologia apparens, ſic poſuerim, ut ſocordia ſ. ſecordia laboret, qui ſit ſine corde, mente, intelligentia, cogitatione et cura, unde illa Gr. μωρ. et ἀσυν., it. ſine animo, i. cupiditate, voluntate agendi pugnandique, unde iſtud Gr. ἀδρ., ſed ignavus, i. non gnavus ſ. non navus ſit per ſe quidem i. q. non agilis et laborioſus, ſed deinde in primis non celer ad laborem et conſtans in labore perferendo ob moleſtias, damna et pericula, utque ſocordia ad animum, ſed ignavia etiam ad corpus

„καταγνώσονται, οὔτε τὸ ὑμέ-
„τερον γενναῖον καὶ πρὸς τὰς
„μάχας ἐμβριθὲς ὑποςῆναι
„αἱρήσονται [t], καὶ σωμάτων με-
„γέθεσι, καὶ πόνων ἀσκήσεσι,

viam imputaturos, neque ve-
ſtram alacritatem et in pu-
gnando vim ſuſtinere optatu-
ros, cum et corporum ſtatu-
ra, et laboribus tolerandis,

t) Ms. Ba*r* colon, ut punctum in A.

pertineat; hic ut reddant noſtrates *Feigheit* oder *Unthätigkeit*, in poſtr. vicinius ad Gr. de noſtra quidem expoſitione, quo de Stp. Th. tantum haec „*ἀδρανία ſ. ἀδράνεια*, *imbecillitas*, ut γήρως ἀδρανίη, in epigr.“ quae notio, e δραίνω ſ. δράω ducta, non videtur prima, quanquam et eſt in Lex. Baſ.“ imbecillitas, inertia, ignavia, torpor, (ut P. hic,) infirmitas, ἀδυναμία, ἀσθένεια, torpedo“ quorum tribus Lat. primis Lex. Ern. modo addit „ſocordia, Philox.“ praeterea reperiente me tantum ap. Suid. 1, 56. m. ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια, infirmitas, *imbecillitas*, cum locis duobus ex epigr., in quibus et ille Stp., tum ἀδράνεια δὲ, δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ, quae modo videntur diverſa Scholia et diverſis e fontibus auctoribusque a Suida conflata, cum utr. forma ſubſt. ab eodem adi. fluxerit, nec ad ſenſum diſcrepet, ſed adi. tantum ap. Heſ. ἀδρανὲς, ἀσθενὲς, cf. L. Ern. et 2, 9, 3. e., quocum variatur per adiunctum ſubſt. alterum.

τὸ ὑμ. γενν.) Forte πρὸς τὸ τῆς μάχης ἐμβριθές. *Reisk.* Ad γενν. (in quo variatur cum §. 11. ἀνδρείαν, cf. Ind. Dem.) reddit Bg. partim e Stp. m., qui in Th. τὸ γ. tenet modo e Noſtri alio loco, ſed nihil tale in ἐμβρ., ubi Sch. „gravem ſ. conſtantem ſ. ferocem *animum* ad *pugnandum*, μ. *ad* pugnas *virtutem*“ ſed Bg. dilucidius, pro vehementia, (ut Lex. Baſ. diſerte in Latt. habet *vehemens*, et G. Th. 1047, 48. „*vim — pugnantium*, i. animos et impetum, quem in praelio habent“ cf. Ind. Corn. N.) etiam quoad Noſtri adiunctam praep. πρ., in quo forte Lat. quid et peculiare eſt ac *periphraſis* gen. ſolennis per praep., quem gen. refert non modo Rsk. coniectura inutilis, (quae et inducit duplicem rectionem v. ὑπος., cum acc. nudo τὸ γενν., et ſimul cum praep. πρ.) verum etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. τὸ ἐ. τῆς λέξεως ſine Vs., it. Luc. ſine Ind. 3, 516. l. 84. de Dem. τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐ. οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον, *qui* armorum *viribus* vim *oratione* perſuadendi *et* conſilii *gravitatem* poſtponam *minime*, vel potius *ſententiae*, ſententiarum orationis, *gravitatem*, pondus, robur, vehementiam, cf. ib. p. 514. l. 38. et 45. it. p. 501. l. 20. ſqq., Thom. M. p. 301. cum p. ſq. N. 3. Suid. 1, 721. e., non coll. ad Heſ., Poll. 4, 85. Foeſ. Oec. Gottl. Plat. Ph. p. 50. m. Indd. Polb. Diod. S. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Abr. ad Aeſch. T. 1. Elench. voc., ubi tamen in textu l. l. lectio al., variante Noſtro quodammodo cum §. 12. ἀναγκ. in ὑπος., ubi proinde, P. deſerto, Bg. Lat. idem, ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde et cum rectione Noſtri, cf. R. Or. Ind. V. 4. 6. Dem. Xen. Ἀνβ. et Cyr., Polb. Diod. S. Abr. Dl. Th. cum Suid. 3, 559. e. it. Heſ. 2, 1475. ſq. 1484. i., ut ad v. αἱρ. Stp. Th. tenet P. Lat., non item Bg., quod h. l. proprie pro eligere, cf. G. Th. Nr. 2., ut Gr. cum neg. pro nolle, cf. Ind. Dem.

„καὶ[u] ἐν τῇ συςάδην μάχῃ πολὺ „ὑμῶν[x] ἀπολιπόντες[y]. 18. Φθά„σωμεν οὖν τὴν Ῥώμην προκα-

et cominus pugnando longe nobis ſint inferiores. Properemus itaque prius occupa-

u) Hoc καὶ mendoſe carent Par. utr. et Ox. 1. x) Nullibi hic variatur, v. N. y) Ms. Ba. ἀπολείποντες λ. v. N.

ἀπολιπόντ.) Ms. tempus aliud et praeſ. pro aor. 2. iterum eſt vel e confuſis litteris, vel e gloſſa ad ſenſum indicandum, quem et viderunt Lat. Intp., non item Sch., qui partim e P. „ἀπ. longe *vobis* impares *habiti* proceritatibus *corporum*, (quem plur. P. in μεγ. deſerit Bg., tenente Stp. Th. ſubſt. id etiam cum σ. gen. aliunde, cf. ad Luc. 2, 890. e. ſq. ad Herdt. p. 13. N. 69. Plut. Hſ. p. 9. e. Rsk. ad Polb. p. 108. m. 514. e.) π. ἀσκ. laborum *exercitationibus*, (partim e P., qui liberior in π., ut Bg. in ἀ., reſpiciens ad §. 10. φ. π., ut Noſter variat cum §. 12. καμ., et peculiari ratione ſcribit in copulatis π. ἀ., ubi dediſſem ſaltem *laborum tolerantia* ſ. *adſuetudine*, porro in adv.) ἡ σ. μ., ſtataria *pugna*, ſ. quae fit conſertis aut collatis manibus, μ. τ. σ., praelio, quod cominus fit“ quae conveniunt fere cum Stp. Th. in v. σ. aliunde, et habent Vs. per adi. et ſubſt. vicinam Gr., e lege de adv. intra artic. et ſubſt. pro adi., ſed pertinentem proprie ad alia Gr. ςαδία μάχη, cf. Zoſ. 4, 11, 2. cum N. Ind. Diod. S. et Thuc. v. ξυς. Rsk. ad Polb. p. 122. e. Vig. p. 152. i. et ſupra 1, 10, 9. e., variante Noſtro cum 2, 3, 4. per v. ἀπ. act., ubi Bg. in πολ. ſeverior, quam hic e P., in cuius Vs. edd. Par. 2. Ox. et Ed. extat pron. *nobis*, ut in Ms. Bg., ubi in marg. Leisn. „l. ἡμῶν pro ὑμ. (ſed in m. Ox.) l. ἡμῶν“ contra contextum orationis, qui eſt de exercitu, et contra Vs. P. edd. rel., etiam illam Antw., et contra Gr. libros omnes; ut forte Bg. ſcriba erravit.

φθάσωμεν) Severior Bg. hic, quam P., tum quod v. φθ. non reddit per aliquod adv., ſed per aliud v., tum quod in adiuncto v. πρ. deligit aptius adv. pro praep., qualia ignorat Stp. Th., ubi in v. φθ. modo ſunt duo exempla cum particip. verbi, compoſiti a pr. πρὸ, in notione temporis, nec quid praecipitur in eam rem 4, 134. C. et E. m., nec ap. Bud. C. 550, 48. p. ſq. i., quorum Themiſt. locum, a neutro converſum, καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες, reddiderim, *ut* iam *ſaepe praediximus*, ſed alterum e Thuc. reddebant iſti „ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, *ne* inſidiis *occupentur*“ de more ſuo, putantes, redundare v. φ., quem locum, Ind. tacente, non tenebam, ſed alia 3, 12. i. ἔφθασαν προκαταλαβόντες, celeriter *praeoccuparunt*, quae ad ſenſum paria ſunt Bg., tum 2, 91. i. φθάνουσιν — προκαταφυγοῦσαι, *fuga* ſe *recipientes* — hoſtem *praevertunt*, pro *celeriter* fugiebant *Naupactum* prius, *quam* eo veniſſent Athenienſes, vel *properabant* fugere *prius*, quae Bg. ratio procedit et, ubi φ. eſt cum πρότερος, ut ap. Dem. ſine Ind. 70, 15. ἐὰν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας, niſi *prior* facere *properes*, ut illud Stp. Th. E. m. et Bud. C. l. 40. ex Athen. περὶ Καλλίου — φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες, par eſt iſti antea Themiſt., *de* Callia *iam* ſ. ſtatim *etiam* ante *diximus*, cf. ſupra 1, 17, 16., cum in v., compoſito e πρὸ praep., ſed alius notionis et loci, lex maneat vulgaris, v. c. ap. Diod. S. 2, 238. l. 28. e. ἔφθασε προπηδήσας, *aſſiliens* ille *praevertit*, ſ. *ſtatim*, prius *aſſilit*; recte de φ. cum πρὸ ſeparatim ſta-

„ταλαβόντες, ἔνθα ἡ βασι- re Romam, ubi imperii eſt
„λειός ἐςιν ἑςία [z]. κἀκεῖθεν lar familiaris. atque inde
„ὁρμώμενοι, τὰ λοιπὰ εὐμαρῶς facto initio reliqua facile ex-

z) Ms. Ba. diſtinctio cum elemento parvo accedat ad colon Stp. rel., pro al. puncto.

tuente Z. ad Xen. Cyr. p. 140. b. i., ſed Bg. ſeveriore hic, quam 1, 6, 8. m. in πρ., ubi Stp. Th. huc ſpectat ſine Vs.

ἔνθα ἡ β.) Conſilium primarium nova molientium. Ita Sylla, Marius, Caeſar, Auguſtus, dominatum ſibi paraverant. *Boecl.* Ubi *imper. lar eſt fam.*, i. ubi imperii eſt ſedes. Alia mens videtur eſſe Pompeiano 1, 6, (14. m.) ἐκεῖ τε ἡ Ῥώμη, ὅπου ποτ' ἂν ὁ βασιλεὺς ᾖ. *Leisn.* v. N. ad 1, 6, (8.) *Stroth.*

Ad quem locum Noſter ſane hic reſpicit leviter mutando, Bg. ducente partim cum Sch. „ἑς. lar *imperii*, aula" e P., qui libere addit pron. iterum, ſed Leisn. notante ad m. Ox. „v. Ind. Flor. in *ſedes* belli" quem et ipſe notaram, ubi haec „ſedes *belli*, pro loco, ubi geritur. — imperii *Roma*. — Sic ap. Herodi. Severo Imp. appellatur Roma ἡ β. ἑς." cf. Ind. Suet. Burm. et G. Th. v. *domicilium* „imperii *orbis terrarum* Nep. 25, 3, 3. i. Roma" ad quem cf. N. et Ind., ut tamen h. l. nihil exiſtimem eſſe aliud, quam 1, 6, 8., atque adeo ſedem imperatoris, et locum, ubi hic proprie eſt, et eſſe ſolet ac debet, cf. 1, 15, 17. m. 2, 3, 1. Ind. Gem. Pl. „ἑςία, ſedes regni ſ. imperii" ſed in textu p. 3. m. πολλῶν ἐρυμάτων καὶ πόλεων — κυριεύων, ὧν ἑςίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινεν εἶναι τὴν Ἁλικαρνασσόν, ſed G. Th. „*lar*, — in primis domus uniuscuiusque, qui dr. *lar familiaris* Cato R. R."

κἀκ. ὁρμ.) Secundum proverbium, *a* lare *incipe*, i. e. a domeſticis et familiaribus initium ſume, v. 3, 15, (8.) *Leisn.*

Quae potius proſint ibi, quam hic, ubi non de caede aliave tali re agitur, ſed de bello, et de urbe occupanda principe, ut, inde initio facto, et hoc quaſi ὁρμητηρίῳ conſtituto, facilius ſit, reliquas urbes et terras occupare et ſibi ſubiicere; quod velle ſibi videntur, quae ſequuntur, τὰ λ. εὐμ. δ., P. quidem omittente iſta κἀκ. ὁρμ., non item Sch. in „ὁρμ. properantes *inde*, ſ. *prodeuntes*" qua notione phyſica, ut 3, 2, 19., ceperis ſane et hic, pro *inde* impetum *facientes*, ſ. *excurrentes*; ſicut et cum Sch. alii reddunt alibi, cf. Bud. C. 1003, 38., ad Thuc. 184, 10. 240, 60. 409, 39. add. 59, 14. 67, 84. 96, 9. οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, *quamvis* a tantis *nequaquam* initiis *orſi* et *progreſſi ſunt*, 142, 24. ὃς ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, qui *ex* belli *ſede*, quam *Naupacti* habebat, *proficiſcens*, et paulo poſt iterum, 161, 90. ἐκ τῶν Ὀδρυσῶν ὁρμώμενος, ab *Odryſis* initio *ducto*, 220, 46. ἐξ αὐτῆς ὁρμώμενοι, illinc *erumpentes*, 226, 68. 239, 1. μὴ ἐξ αὐτοῦ ὁρμώμενοι ποτε, ne *illinc*, ut ex belli ſede, *excurrentes*, Schol. ὁρμητηρίῳ χρώμενοι, 242, 41. ὅθεν ὁρμώμενοι, 268, 34. 273, 24. 281, 29., ubi leg., ut 227, 32. ὅθεν πὲρ ὁρμ., Abr. Dl. p. 154. e. 297. e, 825. i. Heyn. ad Epict. 42. p. 165. et Caſ. ad Polb. T. 1. p. 818. e Liv. *ad oppugnandam Uticam omnes belli vires convertit*, *eam* deinde, *ſi* cepiſſet, *ſedem* ad *caetera* exſequenda *habiturus*; non variante Bg. in κἀκ. cum 1, 16, 1. e., ſed in ſq. v. δ. faciente cum Sch., partim e P., credo, pro conficere et exſequi, ignorante Stp. Th. hoc Lat., at Bg.

„διοικήσομεν[a], θείαις τὲ πρoῤῥή„σεσι πιστεύοντες, καὶ τῇ τῶν „ὑμετέρων[b] ἀνδρείᾳ ὅπλων τὲ „καὶ σωμάτων. „Τοιαῦτα εἰπόντα τὸν Σεβῆρον εὐφημήσαντες οἱ στρατιῶται, καλοῦντες Σεβαστὸν καὶ Περτίνακα, πᾶσαν

pediemus, cum deorum oraculis confidentes, tum virtuti noſtrorum armorum ac cor- 19. *porum.* Talia locutum Severum fauſtis acclamationibus excipientes milites, appellantes Auguſtum et Pertina-

a) Sic Stp. rel., ſed A. al. διοικήσωμεν, v. N., ut de κάκ. quarundam ſine iota 1, 16, 12. e. b) Ms. Ba. ἡμετ. v. N.

cum P. et Mss. tacite in fut. conſentiente pro edd. quarundam aor., qui ad pr. φθασ. referatur, a quo et per operarum errorem ortus fuerit.

θείαις) Id in partem aut certe ſpeciem conſilii praeſidiique venit. Ita ap. Tac. 2. h. 82, 6. *ſufficere videbantur adverſus Vitellium pars copiarum, et dux Mucianus* et *Veſpaſiani* nomen, *ac nihil* arduum *fatis*; quod poſtremum membrum magna et opportuna gravitate caeteris ſubtextum *fiduciam ex ominibus et prodigiis et reſponſis conceptam*, notat. *Boecl.*

Sch. in θ. „πρ. oraculis, πρ. praedictionibus ſ. oraculis *divinis* credere" ſed Bg. e P. per gen. ſyn., ignorante Stp. Th., cf. tamen Ael. V. h. 8, 1. m. ἑπόμενος τῇ θείᾳ προῤῥήσει, *ſecutus* divinam *allocutionem*, ſed Sb. Ind. e Zoſ. 2, 36, 1. πρόῤῥησις ἐκ θεῶν, *vaticinium*, immo *praedictum divinum* ſ. *praedictum deorum*, ſumenda praepoſitione in periphraſi adi. aut nudi gen., i. q. ib. §. ſq. χρησμῶν, (pro quo Noſter 2, 9, 4. variat hic,) it. §. 3., ubi et τὸ λόγιον, cf. ib. cap. ſq. §. 7. ſqq. et 2, 46, 3. πολλαῖς — πρ. πεπεισμένος, multis *praedictionibus*, quo in Lat. ap. G. Th. eſt Gr. n., de quo cf. Foeſ. Diod. S. 1, 59. l. 25. it. p. 144. l. 25. Dem. Dion. H. S. T. 2. et Luc. cum Heſy.

τῶν ὑμετ.) Leg. ἡμετ. *Reisk.* ut Leisn. ad Ms. Bg. „l. ἡμετ. pro ὑμ." Hic quidem in prima perſ. v. διοικ., communi illa exercitui cum imperatore dicente, tolerari poteſt Ms. Ba. ἡμ., cui tamen non addicunt rel. Mss., nec P.; ut contra feretur vulg., ſi διοικ. de duce et oratore potiſſimum ſumatur, in quem per ſe convenit aeque, ac in exercitum, tum ἀνδρ. ὅπλ. i. intrepidus animus et cupidus utendi pugnandique armis, cum peritia et adſuetudine tractandorum armorum, unde animi fortitudo facilius declarari poteſt, tum ἀνδρ. σωμ. i. robur, duritia adverſus labores et eorum tolerantia, cf. cap. ſq. §. 2. ſq. 2, 14, 3. 3, 6, 21. ſq. 3, 8, 14., etiam proceritas, cf. Spart. p. 632. i. *ipſe — ingens*, ſi reſpicias putes §. pr. σωμ. μεγ. καὶ πον. ἀσκ., tenente G. Th. modo Lat. P. in v. *arma* 452, 90. ex Ovid. *viribus* armorum *uti*, ſine explic., it. in *fortia — arma*, i. fortia facta belli ſ. bellica, vel arma, quae geruntur et adhibentur fortiter et cum animi fortitudine; nihil praebentibus etiam Stp. Th. et Indd., praeter Sb. e Iul. „ἀ. τοῦ σωμ. *virile* corporis *robur*" ſed Vs. ad latus ſimpl. *corporis robur*, et Lat. Liv. Ern. *virtus navium*.

Σεβ. καὶ Π.) v. ſupra. *Stroth.* §. 2. cf. de Bg. 2, 3, 6., hic e P., et 2, 8, 9. e., quocum variatur hic per v. καλ., ubi Bg. e P., qui nec ipſe copulam agnoſcens, tamen pr. particip. εὐφ. reſolvit in tempus finitum, ubi aut τὲ excidit intra ſimiles ſyllabas τες et Σε, aut cumulata ſunt iterum

ἐνεδείκνυντο [c] προθυμίαν καὶ σπουδήν.	cem, ſummam prae ſe ferebant promtitudinem ſummumque ſtudium.
Ὁ δὲ Σεβῆρος, μηδένα διδοὺς καιρὸν ἀναβολῆς, συ-	At Severus nullum relinquens locum cunctationi, va-

c) Mss. tres διεδείκνυντο λ. v. N.

particip., niſi quis particip. καλ. velit pendere a pr., et in notione modi per *dum* reſolvere, ut prius per hoc explicetur; quanquam alibi ſeparantur et diſtinguuntur res iſtae, ut 2, 3, 6., ubi diſertum τὸ quoque, cf. numos binos, ſic olim notatos mihi, neſcio, unde „Imp. Caeſ. L. Sep. Sev. Pert. Aug. — L. Sept. Sev. Pert. Aug. Imp. X.“

ἐνεδεικν.) Cod. διεδεικν. perperam. *Strotb.* Alio comp. iam 2, 5, 8. e. idem Gr. tentarat Ms. Gloſſator, hic offenſus, credo, repetitione v. mox ſq. cap. §. 3. e., et, niſi lapſum ſumas in praep., per litteras maiuſculas non diſſimillimas, ſubſtituens vulgato rarius, quod Stp. Th. tantum ſemel e Plut. habet, cui add. Ind. Plut. Hſ. Sb. e Xiph. Ael. V. h. Aeſch. ep. S., tacentibus rel.; cf. 2, 5, 8. e. in Lat. Bg., hic e m. Stp., qui in Th., poſt Bg. phraſin aliunde, hinc improbat P., hunc tamen proferens ib. 3, 946. F. cum ſimili loco Cic., non item alicuius Gr., qualem habet L. N. T. Schw. p. 479. e. ἐμάχοντο, πᾶσαν εὐτολμίαν καὶ προθ. ἐνδεικνύμενοι ex Dion. H. S. T. 1. 306, 33. per liberam Vs. *audaciae* alacritatis *que*, pro quo Noſter dedit aliud ſubſt. ſimul, cf. Ind. Luc. πρ. πᾶσαν ἐπεδεικν. et Dem., cui add. 93, 2. 133, 25., ubi et ſyn. παρέχεσθαι προθ., v. Ind., ut πρ. ap. Stp. Th. aliunde cum adi. π., quod, deſerto P., Bg. repetit ob diverſum ſexum ſubſt., cf. 2, 9, 17. e., et Lat. in πρ., ignotum Stp. Th., ſed ſequioris aevi ap. G. Th. et ſine Gr.; commodum noſtratibus, *Bereitwilligkeit* und *Neigung*, ut σπ. hic ſumatur pro cupiditate.

μηδ. διδ. κ.) *Compara hanc ſtrenuitatem ad eventum valde efficacem cum Nigri ceſſatione et ignavia* 2, 8, (16. it. 2, 9, 3. et 3, 4, 15.) *Boecl.* Gloſſ. ἄνευ ἀναβολῆς, ſine *dilatione*, ſine *procraſtinatione*. Tulit huius celeritatis fructus Severus, ut Niger cunctationis poenas 3, 4, 15. Norat Severus, dubitando et dies prolatando magnas opportunitates corrumpi, facto, non conſulto, in talibus periculis opus eſſe, ut Sall. ait b. Cat. 43, (3.) Hinc merito magnum bonum in celeritate ponebat, ut idem loquitur. *Leisn.*

Ib. §. 4. e., ſed hic, P. deſerto, Sch. in ἀν. „procraſtinationi *nullum* tempus *dans*“ cf. de Bg. Lat. ad καιρ. 1, 17, 16. e., hic ut ſuppleas ad v. διδ. pron. aliquem caſum perſ., ut αὐτοῖς, τοῖς ϛρατιώταις, ſ. αὐτῷ, ſibi *ipſe*; propter illud Lat. ad καιρ. fortaſſis deſerente Bg. etiam in v. διδ. (pro concedere, cf. Ind. R. Or. V, 7. Iſ. 8. And. et Xen. Ἀνβ.) ſeverum Lat. eiusdem notionis, cf. G. Th. 240, 10. ſqq. „cuius *igitur* audita *virtus* dubitationis *locum* non *daret*? Cic. — Liv. 25, 40. *ſed* nullum *neque* locum, *neque* tempus *cunctationi* conſilio *ve* dedit *Mutinis*“ e quorum primo loco etiam firmatur Noſtri caſus gen., quem in dat. effert Bg. ob v. ſuum Lat., unde hic forte ſcribitur, cum Indd. Gr. praebuerint ſimile nihil.

σκευάσασθαί τε αὐτοὺς [d] ὡς ἔνι μάλιςα εὐτελέςατα, ἐκέ-

ſa- colligere eos quam expeditiſſime iubet, atque Ro-

d) Cum Stp. ſelegimus hanc diſtinctionem, pro al. poſt ἔνι aut μαλ. commate, v. N.

εὐτελεſ.) Legendum invitis libris omnibus εὐςαλέςατα, *expeditiſſime.* Nam illud quidem εὐτελ., *viliſſime*, alienum ineptumque eſt. *Fab.* Bg. legit cum F. εὐςαλ., quomodo et P. videtur legiſſe. *Leisn.*

Qui et ad Ms. Bg. „legit ergo cum F. εὐςαλ." et in m. Ox. ponebat F. coniecturam cum numero p. 115., ubi 3, 8, 9. e. τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐςαλοῦς τε καὶ ἑτοίμου λ., ſed Sch. „σ. *armari* quam *expeditiſſime*, (e P.) *vaſa colligere* quam *viliſſime*, ὡς ἔ. μ., *quantum* maxime *poterat*, ἔνι μ. εὐτ., *ut* fieri *poſſet*, quam *exped.* εὐτ. adv. *viliſſime*, expeditiſſime *armari*" Sb. Ind. in εὐτ. tacente, ſed in ὡς vulg. retinente, ut et in „σ. *vaſa colligere* quam *viliſſime* ſ. *exped.*" etiam Abr. Dl. Th. p. 646. i., tum Stp. Th. 1, 1133. B. m. v. ἔν. ſine Vs. at 3, 1384. e. „P. εὐτ. ap. H. vertit *expeditiſſime*" p. 849. in v. σ. non huc ſpectante, ſed poſt phraſin Bg. afferente ſine Vs. e Xen. Paed. l. 5. ὅσῳ δ᾽ ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέςερον, e Bud. C. 1325, 47., ed. Th. T. 1. p. 298. m., *quanto* quidem *levius* et *vilius* nos *oneraverimus*, Z. 5, 3, 35. Ind. „ſ. *commeatum* viliorem *ſecum ferre*" et iterum in v. σ., quo ſenſu per ſe convenit militibus Severi his, duriter ac parce vivendo iam ante adſuetis, cf. 2, 10, 10., et res intelligi poteſt ſic, ut collegerint in humeros aut ſaccos perasque cibum et parcum, (non, ut ſaepe, plus dimidiati menſis, aut totius,) et vero etiam vilem, buccellatum illum panem, tum et utenſilia pauca, cf. Lipſ. de milit. Rom. 5, 11. Op. T. 3. p. 286. e. ſqq., ut de victu quidem tenui mox ap. Noſtrum §. 3., ſed alio praeterea ap. Lipſ. l. l. 5, 16. p. 323., ubi p. ſq. huc accommodes de Scipione ap. Appianum, καὶ σκεῦος οὐκ ἐξῆν ἐς δίαιταν ἔχειν οὐδενὶ, πλὴν ὀβελοῦ καὶ χύτρας χαλκῆς, καὶ ἐκπώματος ἑνὸς, *et vaſum non licuit militi ullum habere ad victum, praeter veru*, et *ollam aeneam, et poculum unum*; qua parſimonia nunc imperata, iter ſane potuit fieri celerius, ut onere comitante leviori. Hactenus conſtabit ſibi lectio vulg., et maxime per Xen. locum illum, quem libenter Noſter imitatur; ut contra cum v. σ. non habui notatum Fabri adv., quod ſenſum modo hunc edit, iuſſos eſſe milites, ut quam celerrime colligerent res quiſque ſuas in ſarcinas, in quibus rebus fuere, quae proprie vaſa dicuntur, ut e Lipſ. meminimus, ſed ut et victus deinde ſub eodem nomine ac v. σ. comprehendatur, ut recte Stp. Th. habuit, cf. Bud. C. Ind. et 795, 22. 810. i., ſed et arma, quo P. reſpexit, cf. Ind. Xen. Hell. Ἀνβ. Bach. Gem. Pl. Chr. Gs. Vig. cum R. Or. V. 6. 8. Din. et Lyc. V. 9. p. 488. m. Dem. Diod. S. Luc. et Suid. cum Thuc. 7, 74. i., qui locus et ipſe pro lect. vulg. valeat, ſed ad adv. εὐτ. cf. Ind. Ael. V. h. et Heyn. Epict. Sed Sb. Ind. ex alio Noſtri loco „ὡς ἔνι μάλιςα, i. ἐνῆν" notionem praeſ. pro impf. recte innuens, non item forte copulans cum formula hac adv. μ., quod aeque ad ſq. ſuperlat. εὐτ. retuleris, ut cum eo vidimus alibi, quo ſine ubi eſt, poteſt etiam ad alterum trahi v., quod cum ὡς ἔ. adeſt; quanquam in hoc diſcrepant Editores et Intpp., breviores interdum cum Bg., pro *quam liceret*, maxime *tenuiſſime*, pro quo deinde ſyn. *poſſet* poſueris, ap. G. Th. cum *quam* et *quantum* modo repertum cum uno adv., v. g. *maxime*, aut alio, non cum dupl. ſimul,

λευσε [e], τήν τε εἰς τὴν Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, νομάς τε αὐτοῖς διδοὺς καὶ ἐφόδια [f], τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο. συντόνῳ δὲ 2.

mam versus iter edicit donaque ipſis diſtribuens ac viatica, iter capeſſit: con- citata autem feſtinatio-

e) Ms. Ba. colon, ut Ox., at punctum in A. al., quae diſtinctiones ſunt et mox poſt ἐπ., ut nominatim in Stp. colon, quo forte reſpicit et Ms. Bg.
f) Ms. Ba. ἐφόδια τῆς ὁδοιπορίας, εἴχετο. σ., per diſtinctionem pravam, ut mox poſt εἴχ. in Ox. et Ed. colon cum Ms. Bg.

quanquam per ſe μάλιστα et Lat. *maxime* cum ſuperlat. procedit, cf. 2, 9, 18., et in Gr. formulam ὡς ἐν. Heſ. 2, 1597. e., non coll. Suid. 3, 458. m. 2, 769. m. it. ad Ael. V. h. 1, 32. m. N. 10. Ind. Xen. M. S. v. ἐν. it. Luc. cum 3, 90. N. 72. et 1, 190. l. 5. Dion. H. S. T. 1. v. ἔνι et ἐνῆν, ſed, ſine alio adv. ſimul, Abr. Dl. Th. p. 645. e. ſq., ubi et cum comparativo, tum Zoſ. 4, 52, 2. cum poſitivo ὡς ἐ. μ. δεόντως αὐτὰς διετίθεσαν, quam *maxime* fieri *poſſet*, ſed ſine Ind. Dem. ſine μ. ſyn. ὅπως ἔνι 101, 14. 137, 10., cf. ſupra 1, 7, 4. e. ad ὡς οἷόστε λ., haud dubie amplexo Bg. novum Gr. Fabr., quod et ap. G. Th. in Bg. Lat., ut per ſe facile lapſus incidere potuit in τε et στα litteris, et P. libere iterum agere; quanquam et aliquid in Fabri rem colligetur forte e ſq., ubi ſeparatim ἐφόδια ponuntur, quae iam inſunt in vulg. lect. εὐτελ.

τήν τε) Variatur cum 1, 6, 23., ſed cum 2, 10, 13. e., praeter novum ſubſt., in artic. cum ſubſt. expreſſo, ubi Bg. ſimiliter, quoad praep., ſervans hic rel. e P., etiam Stp. Th. 2, 1168. B. in ἐξ. it. Dreſ. de V. med. p. 272. i. Mox ſeverior Bg. per omnia, quam P., e quo tantum ſervat Lat. in δ., ap. G. Th. ſaltem cum compoſ. διαδίδωμι, ſed in νομ. Stp. Th. tenet nec Bg. Lat., nec formulam Noſtri, nec mihi alibi repertam, ſed ſubſt. νομ. pro paſtu etc., praeter L. N. T., in Ind. Xen. Bach. Ἀνβ. Cyr. Aeſch. ep. S. Ael. V. h. et Fa. Aeſ., pro depaſtione Polb. cum Suid., tum ſenſu medico ap. Foeſ., denique pro partitione, vel abſolute, praeter Heſ., non coll. *Suid.*, etiam in Ind. Dem. et Luc., vel cum gen. aliquo ib., at *R. Or. V.* 4. cum χρημάτων nominatim, quem diſerte infra ap. Noſtr. additum, hic ſuppleam, quo et ſimul ſpectat Stp. Th. 4, 1510. E. extr. „dicit idem et ſimpliciter νομὰς, ſine gen. χρημ. pro eodem“ ubi peculiari ratione Noſter ponit antecedens pro conſeq., et id, quod in diſtributione ineſt, reſpiciens Lat. formulam *dona* alicui *dare*, v. G. Th., ibidemque *donativum* militi *donare*, de pecunia ut h. l. etiam ob adiunctum ἐφ. capiat, variando cum 1, 5, 2. χρημ. δωρεαῖς et ἐπιδόσει.

τῆς ὁδ. εἰχ.) P. deſerit etiam Sch. „ὁ. itineri *incumbebat*, ἔχεσθαι ὁδοῦ, *intentum* eſſe *itineri*, ſ. *continuare* iter“ hoc e §. ſq. e., ubi variat Noſter per ſyn. ſubſt., comparante haec loca etiam Sb. Ind., ſed ſine Vs., quae hinc datur ad Vig. ab Hoog. p. 249. b. m. „ſumma feſtinatione *itineri* ſe *accingit*“ aliis forte melius ſine notione hac ſecundaria ſumentibus nobiſcum v. ἔχ. med. tropico ſenſu, ut noſtratium *ſich an* etwas *halten*, et pro Lat. Sch. aliove ſimili, tacentibus lib. de V. med., v., praeter L. N. T. it. Obſ. Krb. Loesn. Kypk., quoque Foeſ. p. 157. a. e. et Heſ. 1, 1476. i. 1560. e. Suid. 1, 930. e., ad Luc. 3, 469. N. 30. Hemſt. ad Ar. Plut. p. 472. Plat. Men. Gottl. p. 41. N. 81. cum Ind., Bergl. ad Alc. 1, 1. p. 6. e. Palm. Ex. p. 746. Ind. Xen. Ἀνβ. Hell. Bach. cum N. Cyr. et Z. Pol. cum

σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε[g], μήτε που ἐπιδιατρίβων, μήτε διδοὺς καιρὸν

ne et ingentibus laboribus iter accelerabat, neque uſquam commorans, neque con-

g) *Ms. Ba.* ἐπετάχυνεν· οὔτέ που ἐνδιατρίβων λ., quae extr. novitas etiam eſt in *Mss.* rel., v. N., ut in accentu cum Stp. μήτέ που conſpirant al. ed.

N., Thuc. cum Abr. Dl. Herdt. Dem. Iſ. Pan. M. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr, Diod. S. Polb. Luc. Plut. Hſ. Harl. Chr. Gr., et, quoad ellipſin praep. ἐκ, rel., L. Boſ. p. 490. e. D'Orv. Ch. p. 195. e. et Ind. Fi. Aeſch., tum Zoſ. 1, 40, 2. ὁδοιπ. εἴχετο, iter *perſequens*, ſine artic. tantum, 1, 4, 3. εἰχ. τῆς — ὁδοῦ, itinere *contendit*, 1, 54, 5. *contendit*, quae una reperi, ſed e Noſtro ducta et ipſa fortaſſe, qui ad analog. ſcripſerit aliorum in ἐχ. med. cum gen. rei, nec Stp. Th. tenente, niſi e Noſtro 1, 1322. i. ſine numeris et Vs. „ἐχ. τῆς ὁδοῦ et τῆς ὁδοιπ. quod quidem interp. *capeſſere* viam, (quo Lat. et redduntur loca Hom. Ind. a Cl., ſed 2, 1163. D. m. hinc ſine numeris,) τ. ὁ. εἰχ., pro quo aliquando dicit τ. ὁδοῦ εἰχ., *intendebat* ſuſceptum *iter*" ignorante G. Th. formulam Bg. e Stp. m.

ἐπεταχ.) Ms. additum ν ἐφ., ſed mutata ſimul neg., a Gloſſatoris ingenio eſt, cum ſemel per errorem poſitum ν nollet iterum tollere, aut alius, ν ἐφ. reperiens, ſequente μ. conſonante, non id rectum putaret; liberius iterum agente P., quem Sch. deferit in „σπ. iter *maturabat* ſtudio *concitato*, ὁδ. iter *accelerabat*, ἐπ. *accelerabat*, urgebat, *iter*" quae poſtr. ſunt et ap. Stp. Th. hinc in v., ſed per eandem rectionem et cum acc. modo e Plut., cf. tamen cum ſimili τὸν δρόμον Abr. Dl. Th. et cum al. Ind. Dion. H. S. T. 2., ut T. 1. abſolute, ſed cum gen. τῆς ὁδοῦ Thuc. Schol. cum Abr. l. l., pendente utr. caſu a praep., aut minus, ut redundet praep., ut in ſevero Bg. Lat., (ap. G. Th. cum Gr. al., ſed eadem cum formula) partim e Stp. m., qui ib. in σπ. ad ſenſum, ſed in Th. hinc „acri *diligentia*, ſ. *contenta* feſtinatione" cf. Bud. C. 904, 18. Poll. 3, 120. *intentus*, (ubi G. Th. ſyn. ἔντονος,) 4, 78. *continuus*, Heſ. σύντονον, σφοδρὸν, — συνεχὲς, cum N., Suid. 3, 365. e., nec mihi reperto adi. cum ſubſt. σπ., ſed cum al., v. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Z. ad Vig., Diod. S. 1, 429. N. 86. et 2, 183. N. 1. Ern. ad Call. T. 1. p. 337. m. Toup. ad Suid. 1, 138. i. Phil. in Fl. p. 760. D. coll. 750. F. i. Zoſ. 4, 35, 12., ut abſolute Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Abr. L. Ar. et in rem criticam Foeſ. p. 361. a. m. ad Heſ. 1, 1422. N. 16. ad Suid. 3, 587. N. 3. et Kuſt. ad Schol. Ariſt. Pl. v. 257. it. Valck. ad Eur. Hipp. v. 1361., variante Noſtro cum 1, 7, 3., μετὰ νεανικῆς σπ. per ſyn. abl. et adi.

μήτε π. ἐπιδιατρ.) Cod. ἐνδιατρ. *Stroth.* e gloſſa mera in compoſ. alio iterum, et per contrariam praep.; ac 2, 5, 8. e., idque vel ex aliis Noſtri locis, vel ſubſtituto v. magis frequenti et vulgari, cum ἐνδ., praeter Stp. Th. et Poſſ. Call., it. Heſ., non coll. Suid., Miſc. O. A. Nov. T. 6. p. 506., ſit phyſice in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. R. Or. V. 4. et Dem. Xen. Cyr. Diod. S. Dion. Caſ. Geop. Luc. una cum 2, 8. N. 47. et 3, 191. N. 36., tropice Polb., at ἐπιδ. in Sb. Ind. hinc modo, *immorans*, ſed ap. Stp. Th. „i. q. ἐνδ., immoror, tempus tero in; aliis interquieſco. Herodot. μήτέ που ἐπιδιατρίβω, nec uſlibi tempus terens, ſ. moram trahens et interquieſcens" ut Lex. Baſ. „interquieſco, tero tempus,

ἀναπαύλης, εἰ μὴ τοσοῦτον, cedens ſpatium requieſcendi,
ὅσον [h] ὀλίγον τοὺς ϛρατιώτας niſi quo milites paululum re-
ἀναπνεύσαντας ἔχεσθαι τῆς ſpirantes, itineri mox inſta-

h) Ms. Ba. ὅσον τοὺς ϛρ. ὀλίγον ἀναπν. λ. v. N.

Herodot. μήτε που ἐπιδ.“ qui locus non eſt in Ind. Herodt., ſed potius hinc, confuſo iterum nomine proprio, utque illa altera notio *inter-quieſcendi* ab h. l. aliena ſit ob ſq. adiunctum, orta illa fortaſſis e P. contracta hic oratione, nec repetita in L. Ern. „tempus tero, moram traho in aliqua re“ aut aliquo loco; ubi reſpicitur ellipſis ſubſt. τὸν χρόνον, cf. 1, 11, 15. e. ad ſimpl. δ., quocum Noſter per comp. variet, uſus peculiari verbo, niſi aliis, praeter me, aliunde producatur, ſed quod habeat locum tum ab analogia aliorum, ſimiliter conflatorum e dupl. pr. ἐπὶ et διὰ, tum vero et hinc, quod v. c. ap. Dem. reperias διατρίβειν ἐπί τινι, e qua formula per ſe praep. poteſt cum v. copulari ipſo, ubi Bg. Lat., it. Stp. ap. G. Th. modo cum Grr. affinibus διατρ. et συνδ., et Sch. „tempus terens, *commorans* aliquantiſper alicubi, (in adv.) μ. π. neque *alicubi*“ ignorante Stp. Th. Lat. Bg. in adv.

μήτε διδ.) Paulo ante μηδ. διδ. καιρ. ἀναβολῆς, 3, 2, 1. μηδὲν ῥαθυμίᾳ, μηδ᾽ ἀναπαύλῃ νέμων, Liv. 25, 40. *Leisn.*

Quem Liv. locum iam adhibui ad §. 1. i., hic comparans potius Lat. viciniora ap. G. Th. in ſubſt. *tempora* — *quieti* dare *parva*, ſed in Bg. ſub notione pro *tempore* 507, 8. 35. quantum *in hac* acie *quotidiani* muneris *ſpatii* nobis *datur*, ſed nil in v. Bg., nec illud, *longa* quieſcendi *tempora* fata *dabunt*, quo ſyn. gen. particip. ne opus quidem erat Bg., cum et §. 1. caſum dat. praeoptaſſet, ut Sch. „κ. pati requieſcere, ἀ. *reſpirationis* tempus *concedens*“ quo in ſubſt. Stp. Th. tenet formulam modo ex alio Noſtri loco, cf. Ind. Thuc. et N. ad Thom. M. p. 58. it. Liban. ep. p. 32. e.

ὅσον ὀλ.) Ms. alius ordo iterum e gloſſa eſt, ut adi. ὀλ. monſtretur pertinere ad v., et pro adv. poſitum eſſe, per ellipſin praep. κατὰ, ſ. πρὸς, ſ. ἐπὶ, ut Sch. „neutr. adv. *paulum*“ et Bg. diſerte eodem ordine e Stp. m., ad perſpicuitatem modo, cum Noſter ſaepe ordinem turbet ipſe et adv. divellat a ſuis v., quod malim hic, quam exquiſitum illud, ut ὀλ. adi. poſt pron. ὅσ. ſtet, proprie praeponendum ad pr. membrum et ſubſt., pro καιρὸν ὀλίγον τοσοῦτον, quanquam vel ſic ὅσον erit cum inf., ſive per enallagen temporum, ſive per ellipſin v. ſubſt., h. l. impf. ἦν, idque pro ἐξῆν, *licebat*, cf. L. Boſ. Ell. p. 336. e. 420. e. Hoog. Op. p. 1277. Nr. 7., ad Luc. 1, 739. N. 2. Rs. Or. V. 4. p. 1021. e. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Call. p. 694. i. Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z. cum Ael. V. h. et N. ad 13, 2. i., ubi et ante ὅσ. expletur κατὰ recte, cf. Thuc. 199, 1., variante Noſtro cum 1, 6, 1. e. pro ὅσ. cum finito temp., ſed Bg., e m. Stp., qui, omiſſo τοσ. pron., contrahit in pron. relat. ſolum, cum et alibi ὅσος per ὃς reddat, in ſq. libere addens e m. Stp. eodem adv. temporis ad ἐχ. τ. ὁδ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „ἐ. τ. ὁ. *feſtinare*, Vig. p. 199.“ quo de §. pr., ut Sch. in „ἀν. *eos*, qui *reſpirarunt* a nimia itineris contentione“ partim e P., qui ſupplementis iſtis ſenſum v. Gr. exprimebat, ſed et forte ellipſin ſubſt. e pr. τῆς ὁδοῦ, it. τῶν πόνων, quales gen. et alibi diſerte adduntur, cf. Stp. Th. aliunde, qui aliis Lat. for-

ὁδοῦ. ἐκοινώνει δὲ τῶν καμάτων αὐτοῖς, σκηνῇ τε χρώμενος εὐτελεῖ, καὶ σιτία καὶ ποτὰ προσφερόμενος, ὅσα καὶ πᾶσιν ὑπάρχειν ἠπίςατο [i], οὐδαμοῦ δὲ τρυφὴν ἐνεδείκνυτο βασιλικήν. ὅθεν καὶ μείζονα παρὰ τῶν συ-

3. rent. Communiter autem
cum ipſis laborabat, taberna-
culo utens vili, cibumque ac
potum capiens, quem etiam
omnibus in promtu eſſe ſciebat.
nusquam vero luxum oſtenta-
4. bat imperatorium. unde et

i) Hoc comma in B. 1., pro al. puncto, it. colo Stp. rel., unde res Bg. iterum.

mulis tropum v. reſolvit, cf. 2, 1, 8., hic pro vires corporis recipere, ſed ut particip. reſolvatur potius per copulam, quam per Sch. pron., *niſi* tantum, *quo*, ſ. *quoad* milites *paululum* reſpirarent *et* deinde *iterum* perſequerentur *iter*, ſ. per particulam, *niſi* tantum, *quoad* milites, *ubi* ſ. *poſtquam* reſpiraſſent, *iter perſequerentur.*

ἐκοινώνει) P. deſerto, formulam Gr. tractat Bg. hic, ut v. cum gen. rei mutet in adv. cum notione verbi, et in aliud v. e notione ſubſt., denique dat. perſ. adiuvet per praep. σὺν, ignorante hanc rationem Stp. Th., ut tamen et hic licuerit ſeverum, *participabat* autem *labores* cum *ipſis*, pro quo mox variatur §. ſq. per v. privum συμπ., hic ut commodius ſit noſtratibus, *partiebatur* autem *labores* cum *ipſis*; etiam hic ſcribente Noſtro tantum ad analog. in v. rectione, dans verbo vulgato gen. hunc rei de ſuo, ut mox v. χρ. iungens ſubſt. ſuum, etiam huic ſuum adi., ut v. προσφ. affinia ſaltem ſubſt., cf. Stp. Th. 4, 117. C. m. aliunde Ind. Ael. V. h., nominatim σῖτον R. Or. V. 4. Xen. Cyr. Z. et de V. med. Kuſt. p. 24. m. Caſ. ad Athen. 2, 622., cf. et Foeſ. cum Xen. M. S., ubi Bg. cum P. numerum deſerit et vim v. med., ut Stp. Th. in ſubſt. „ap. Plut. σιτία προσάγεσθαι, pro eo, quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, capere ſ. ſumere cibum. — σ. dicuntur etiam, quae militibus in cibum dantur, annona, commeatus" aliunde, negans antea, σ. ſing. numero uſurpatum ſe reperiſſe, qui eſt ap. G. Th. in Bg. Lat. et in Ind. Luc., ut copulata noſtra ap. Sb. aliunde, cf. Fi. Aeſch. et Herdt., ubi et illa formula Bg. σῖτα αἱρεῖσθαι, Dem. et Ael. V. h. In rel. ap. Sch. „ἠπ. noverat, ὑπ. habere *omnes*" deſerto P. etiam, ubi Bg. formula (par privis v. *eſſe* et *adeſſe*, quae et ſufficiebant,) non eſt ap. Stp. Th., nec explicata ap. G. Th. iſtis noſtris, aut formula hac, *ad* manus *eſſe*, et h. l. in tentorio ſ. pera; in adi. πάσ. liberiore P., qui hic ſunt milites tantum, ſed Bg. ſeverius, quam 1, 2, 5., καὶ ſervante poſt ὅσ. e P., qui liberius ſupplerat pron. demonſtr. ταῦτα ſ. ταυτὰ, et mox, δὲ oppreſſo, finitum v. tempus mutarat in particip., unde Bg. modo retinuit Lat. in v. ἐνεδ. cum Sch., qui et iſtius ſubſt. duo pro uno repetit in „τρ. *luxuriam* ſ. *delicias* imperii *oſtentare*" non bene gen. ſubſt. ſyn. hic adhibito pro adi. β., cf. 2, 4, 18. e., Mss. hic nihil novantibus, cf. 2, 10, 19. e., ſed nobis poſt ἠπίς. comma potius deligentibus, quia arctius ſq. membrum cohaeret, et modo continet oppoſitum pr. σιτ. κ. ποτ. it. σκην., atque adeo τρυφὴν, hoc eſt, victum et ſupellectilem cum tentorio delicatiorem et meliorem, propriumque imperatori.

στρατιωτῶν [k] εὔνοιαν ἐπιστώσατο [l]. οὐ γὰρ μόνον αὐτὸν συμ- maioris militum benevolentiae certus erat. non enim ſolum

k) Ms. Schotti τῶν στρατιωτῶν, itemque Pol. *Sylb.* v. N. l) In *Ms. Ve.* ἐκτήσατο, ſed in marg. γράφε: ἐπιστώσατο. *Zan.* v. N.

τῶν συστρατ.) Cod. Schotti στρατιωτῶν, quod non multum attinet notaſſe, cum accommodatius ſit, quod in noſtro legitur, et paulo blandius ſonet, ut illud Caeſaris *commilitones. Oxon.* Schotti Cod. στρατ.; quod minus placet. *Stroth.*

Simplex illud pro compoſ. in Schott. Ms., etiam in P. cum Bg. comparens, gloſſa fuerit e comparatione aliorum locorum, maxime cum ſq. membro, ubi Noſter variat, cf. 4, 14, 8., ubi P. contra *commilito* pro textus στρ., quo ſimpl. utitur et Thuc. pro compoſ., v. c. 2, 89. i. et 7, 61. i., potuitque offendi librarius in comp., quaſi non ita bono, cf. tamen 1, 5, 8.

ἐπιστωσ.) Ven. ἐκτήσατο, quae eſt librarii interpretatio, neque tamen recta. τὸ κτήσασθαι enim iam praeceſſerat, nunc vero de confirmanda militum fide ac benevolentia erga ſe, ſermo eſt. Et in marg. Veneti notatum eſt ἐπιστώσατο. Obvenit autem hoc verbum h. l. ſignificatu raro alias obvio. Alias enim *facere*, aut *rem quandam credibilem reddere* ſignificat. Sic, ut reliqua taceam, bis iungitur ab Herodiano εὐνοίας voci, l. 4. c. 11. (§. 1.) δώροις καὶ ὅρκοις τὴν εὔνοιαν πιστούμενου; *donis* regi Parthorum ſuam erga ipſum *benevolentiam* credibilem *reddit*, ſ. *fidem ei facit*, et in hoc ipſo libro c. 9. (§. 18.) ubi v. N.) de eodem Severo dicitur, πιστώσασθαι εὔνοιαν ἱκανώτατος, fidem facere *ſuae* erga *alios* benevolentiae *aptiſſimus*. Oppianus hoc verbo pro πιστεύειν uti videtur Κυνηγ. 3, 355. τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; quis *enim* haec *crediderit*? ſcilicet, Favonium eſſe parentem Tigridis, quod H. Stp. in Th. vertendum putat, *quis* enim *haec* affirmare *auſit*? qui contra in altero loco Κυν. 3, 417. idem v. pro *certo ſcire*, aut *compertum habere* accipit, ubi Ichneumon dr. Crocodilum obſervare, εἰσόκε τοὶ βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσηται. Et quanquam fatendum eſt, utramque ſignificationem ſuo quamque loco bene convenire huic verbo: tamen magis placet illa, quae una in utroque loco convenit, quam et Schneiderus V. Cl. in verſione ſua ſervavit. Unde corrigendus eſt Stp. Eſt etiam aliquando *fidem* mutuo *dare*, ut in illo Hom. Il. 6, 233. χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο, ubi Schol. πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις. Poſitum autem videtur in noſtro loco pro βεβαιοῦν, *firmare*, *firmum reddere ſibi*, aut πιστὸν ποιεῖν, ita, ut apte conveniat vernaculum illud, *wodurch er ſich ihrer* Zuneigung *noch* mehr *verſicherte*. Pertinere huc quoque videtur locus a Suida allatus, τὸν δὲ ὁ Σωσίβιος διὰ πλειόνων λόγων πιστωσάμενος, καὶ παρασκευάσας εὔνουν ἑαυτῷ. Et ita quoque Herodiano ſcribendum fuiſſet, qui duorum verborum ſignificatus per unicum expreſſit, concreto εὔνους in abſtractum εὔνοια mutato; ut ſit *benevolentiam militum* ſibi *magis* fidam *reddere*, poſitum pro *milites* ſibi *magis* benevolos *ac* fidos *reddere*. Denique μείζονα pro μᾶλλον poſitum eſt ut l. 1. c. 10. (§. 8.) πάσης ἐλπίδος μεῖζον ἦν προχωρήσαντα. *Stroth.*

Dabimus primo, quae olim ad h. l. ſcripta fuerunt a nobis, Strothianis non diſſimilia. „Eſt haec mera gloſſa multo difficilioris vulgati, ducta illa, ut videtur, e 6, 8, 5. εὔνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτή-

πονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμάτων ἄρχοντα οἱ στρατιῶται αἰδούμενοι, μετὰ προθυμίας πάν-

ipſum una laborantem, ſed et labores inchoantem milites reveriti, alacriter omnia facie-

σατο, cf. hoc noſtro cap. §. 13. e. ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν, cui verbo reſpondent ad ſenſum alia, et ipſa ap. Noſtrum uſitata, ut τὴν εὔνοιαν οἰκειοῦσθαι, etc. Sed h. l. lectio vulg. tenenda eſt, non modo, quod eadem eſt 2, 9, 18. m. et 4, 11, 1. m., verum etiam propterea, quia πιστοῦσθαι τὴν εὐν. non videtur ſimpliciter eſſe i. q. κτᾶσθαι τὴν εὐν., ſed βεβαιοῦν τὴν εὐν., quod et ipſum habetur 1, 6, 19., ſ. in med. βεβαιοῦσθαι τὴν εὐν., cf. ex Heſy. ad 2, 9, 18. Et hoc ſenſu etiam accepit Bg., multo ille hic diligentior, quam P. Si quis autem iſtud verbum vulg. cum Ms. Gloſſatore capere malit propter adiectum μείζονα, qui comparativus convenire magis videatur cum verbis *parare*, conciliare *ſibi*, etc.: cum eo non pugnem; quanquam a noſtris partibus ſtet cum uſus illius v. πισ., et, quod ſciam, perpetua *firmandi* et *confirmandi* ſignificatio, tum illud etiam, quod comparativi ſaepe amittunt ſuam vim propriam, et ponuntur pro poſitivis, v. Rsk. ad Anth. Gr. p. 213. m. et ad Aeſch. Or. V. 3. p. 459. e. it. Fi. The. Ind. v. καινὸς m., quam obſervationem Bremerus in ſuo Ind. omiſit, forte, quod ſciret dubiam illam ap. quosdam, v. Abr. Dl. Th. p. 280. i. ad c. 9. it. Koen. ad Greg. p. 46. N. 79.“ Quibus nunc quidem addimus, primo ad Oppian. locum, videri et ibi valere propriam vim v. π., pro *quis haecce firmet*, demonſtret, perſuadeat *aliis?* tum ad noſtrum locum, nihil ferre Sch., quam in v. π. P. Lat. et in μειζ. ſolum *benevolentiam*, quo de pro poſitivo cf. 1, 10, 7., ad cuius §. ſq. ſumſimus ſane etiam μεῖζον pro adv., etiam μείζω, cuius non contractam formam hic μείζονα Strothus ſimiliter explicabat, ſed ut forte adiectivo manere poſſit vis e notione Bg. in v. πισ., quae non eſt quidem reperienda ap. Bud. C. et Stp. Th., nec in L. Ern., ſed nec abhorrens a v. principe notione, ad quam facile revoces ſic, *ſibi* fidem *fecit*, ſpectante huc Sb. Ind. tantum in ἐπισ. „μεγίστην παρὰ τ. στρ. εὐν. ſic 505, 16. „comparato ita 2, 9, 18., et compar. μειζ. pro ſuperlat. accepto, quod et ipſum praeſidium interpretandi (alibi ſolenne, v. Fi. ad Well. p. 302. e. it. ad Plat. Phaedo. p. 59. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 514. e. et Lect. Ar. p. 284., ad Vig. p. 66. N. 84. et Ind. Xen. Cyr. Z. Lat. v. *comparat.*) tamen h. l. vim v. πισ. propriam deſeret, cum *maximam* benevolentiam *ſibi firmare* ſit potius hoc, ut quis benevolentiam maximam, quam habet iam ap. aliquem, ſtabiliat ac roboret, qua de *maxima* benevolentia tamen in prioribus nondum dictum erat, quae demum parabatur communione laborum et rerum vilium; quae et cadunt in ſententiam illam, ſi quis μειζ. per poſitivum explicet, ut ſit *magnam* benevolentiam *ſibi firmare*, quae et ipſa iam adeſſe debet, ſi ſit confirmanda; quae *magna* benevolentia tamen e prioribus non eſt ita dubia, ut *maxima*; ut, praeter Bg. expoſitionem, magis inclinem in enallagen illam comparativi pro poſitivo, quam in Sb. partes.

συμπονοῦντα) Libertatem P. variam deſerente Bg., Noſter opprimit pron. αὐτοῖς ſ. αὑτοῖς ad v. συμπ., quod ap. Stp. Th. cum Lat. Bg. ſine auctore, cf. Poll. 5, 85. *collaborare*, ap. G. Th. ſine Gr. et bona auctoritate, Ind. Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc. cum Suid. 2, 650. i., nihil ferentibus Stp. et G. Th. ad τῶν κ. ἀρχ., ubi Noſter ad analog. ſaltem ſcripſe-

τα ἔπραττον. ὁ δὲ, τὴν Παιο- 5. bant. Is autem quum Pan-
νίαν διαδραμὼν, ἐπέστη τοῖς τῆς noniam permeaſſet, adſtitit in
Ἰταλίας ὅροις[m], καὶ, τὴν φήμην Italiae finibus: ac famam prae-

m) Comma hoc in B. 1. cum Pat., pro puncto al. vel colo Stp. rel. cum Ms. Bg.

rit, it. in ſq. formula μ. πρ. ἔπρ., ubi Bg. de more, cum licuiſſet ſevere *cum alacritate*, quia et contrarium *ſine alacritate* ap. G. Th., ut Noſter in neutro π., cum referatur ad pr. maſc. τῶν καμ., et ad labores omnes militares tantum ſit revocandum, ſyneſin admittit quandam.

μετὰ πρ.) Eo ſcilicet eventu effectuque imperatoriae virtutis, quem Leo demonſtrat in Tacticis 20, 111. νήφειν ὀφείλεις καὶ λίαν ὑπάρχειν ἐγρήγορος, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, καὶ πολεμικῶν μετέχειν πόνων, ὦ στρατηγὲ, ὀλίγου δὲ τοῦ κέρδους. οὕτως γὰρ καὶ τὴν παρὰ πάντων εὔνοιαν μετὰ δόξης κτήσῃ, καὶ φιλούμενος ὑπ' αὐτῶν συναγωνιζομένους σοὶ προθύμως (Noſtri μετὰ προθυμίας) ἐν τοῖς κινδύνοις ἕξοις, *ſobrius eſto, imperator, et vigilans, multumque laboris tolerantior, quam caeteri milites, lucroque minime deditus. Nam ita ap. omnes benevolentiam tibi pariter et gloriam comparabis, fietque, ut promtiſſimos habeas ad pericula, qui te diligunt.* ὃν τινα γὰρ ἄνθρωποι φιλοῦσιν αὐτομάτῳ διανοίας ἐμπτώσει, τούτῳ ταχὺ μὲν ἐπιτάττοντι πείθονται, λέγοντι δὲ οὐκ ἀπιστοῦσι, κινδυνεύοντι δὲ συναγωνίζονται, *quem enim homines ſpontanea animi propenſione diligunt, illi, ſi quid imperet, ſtatim obediunt, ſi quid dicat, credunt, et, ſi quid periclitetur, propugnatores adſunt*, ſicut Onoſandri verba habent in ſtrat. c. 1. *Boecl.*

διαδραμὼν) Variante Noſtro cum 1, 7, 3. per adiunctum, ſeverius hic, etiam, quam P., reddit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., et Gs, habet cum affinibus Grr. „διαβαδίζω, διαπορεύομαι, tranſire“ in ſq. ἐπ. P. deferente etiam Sch. „*venit* ad *fines* Italiae, *attigit* eos“ nec hic Stp. Th. tenente Lat. Bg., quod (ap. G. Th. cum affini ſaltem παρίσταμαι in v. *aſtare* et *aſſiſtere*) prodit, eum cepiſſe v. ſine ſecundaria notione, nec pro *ſubito* aut *improviſo* adeſſe, quae ſunt demum in ſqq., ubi partim e P., dum Sch., in adv. ἐκ. ſine Vs. reſpiciens ad 2, 9, 15., (quocum variatur, omiſſo ſubſt. ἀνθρώποις, latente hic in pr. nomine terrae τῆς Ἰταλ., ut intelligantur Itali,) reddit in „ὤφ. *conſpectus eſt* coram *illis*, τοῖς — *eius* loci *incolis*, ἠκ. *auditus eſt*, (tamen errat in) παρὼν — προτ. praeveniens“ cum hoc adv. cohaereat potius cum v. ὤφ., e P. omittente Bg. non quidem ſubſt. βαρ., ſed formulam τοῖς ἐκ. (olim reſtituendam per *illic hominibus*,) et per alium ordinem ponente illud παρ., quod cum v. ὤφ. ignorant Stp. Th. et Indd., habens forte aliquid abundantiae e Lat. illis ap. G. Th. 1245, 73. ſqq. *quia* tu *ipſus* coram *praeſens* praeſentem *vides*, et *coram* — *cernere*, cum proprie conſpiciantur oculis corporis non niſi praeſentes res ac perſ. Sed indulſit hic Noſter fortaſſis etiam compari, apponens παρ. ad ὤφ., ut reſponderet membro ſq., ubi Bg. ad ἠκ., ut in ſyn. πυθ. 2, 1, 14., cui verbo datum nominativum participii, poſt verbum ſenſuum, neſciunt Stp. Th. Poſſ. Sy. p. 200. e. et Indd., ubi modo paſſ. eſt ſimpliciter, v. Thuc. Luc. et Long. Mor. cum L. N. T. Fi., ſequente Noſtro forſan analogiam tantum, (ubi Bg. ſeverior, quam P. cf. 2, 9, 6. i.) ſed iterum abundantiam aliquam in formula τὴν φημ. φθ. cum ſq. explicatione, ap. Stp. Th. 4, 134. i. ſub Lat. Bg. e Noſtro ſine numeris re

φθάσας, πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὼν βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη. δέος τε μέγα τὰς Ἰταλιώτιδας πόλεις κατελάμβανε, πυνθανομένας τοσαύ-

veniens, prius coram conſpectus eſt ut imperator, quam
6. adventurus intelligeretur, metusque magnus Italicas civitates invaſit, inaudientes tan-

perta, ſed p. 55. G. e. hinc cum Bg., nec aliunde, ut ipſe modo tenui ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. „Liv. *praevenerat* non *fama* ſolum —, *ſed* nuntius *etiam*" cum hic dicatur de perſ. et *aliquis* praevenire *famam*, i. prius venire aliquo, quam aliquid de eo nuncietur in locum quendam et ad homines aliquos, cf. 1, 9, 20. i. et ſimile quid ap. Stp. Th. 1, 15. A. e. „Xen. Hellen. 6. ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς, ἢ ἀγγελθεὶς, ὅποι πορεύοιτο" quod, non mihi ib. repertum, Noſter imitatus fuerit cum variatione, cum Bg., fere e P., vertente v. ἀφιξ. etiam Gs. ad Luc. 1, 342. l. 66., non vero Stp. Th., cuius loca cum pr. εἰς potius ſuadeant notionem ſimpl.

δέος τε) Noſter hic primo variat in δ. μ. cum 2, 3, 13. per ſyn. formulam in adi. ſ. in aiente ac neg. adi. et per unum modo ſubſt., cum copulat δ. et μ. cum Thuc., cf. Stp. Th., ubi P. iterum τὲ pro δὴ, ut 2, 6, 1. m., melius Bg. ſervante notionem vulg., nec cum eo addente adi. πάσας, nec formulam in τὰς Ἰτ. π. mutante in gen. ſyn., ut nec Sch. in „Ἰτ. Italas *civ.*" quanquam et hic variat Noſter cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. δρ., ubi ſine auctore Stp. Th. reddit cum Sch., qui, praeter πυνθ. e P. cum Bg., in „κ. *invadebat* met. *civ.*" ſeveriori tempore, quam Bg. e P., quod Lat. (ap. G. Th. modo cum ſyn. ſubſt. 1207, 10. tantus *omnes* terror *invaſerat*,) tenet quoque Stp. Th., non item formulam, ex analog. factam, cf. ſyn. λαμβάνει μὲ δέος e Plat. ap. Stp. Th. 2, 554. D., et viciniorem ſimul illi Lat. Bg. Ind. Luc. δέος οὐ μικρόν μοι ἐπέρχεται, it. Ael. V. h. τὸ δ. αὐτοὺς κατέσχεν.

τοσαύτην) Leg. aut τοσαύτης ἔφοδον ϛρατιᾶς, aut τοσούτου ἔφ. ϛρατοῦ. *Reisk*. Mallem τοσούτου, ut ſtatim §. 10. μετὰ τοσούτου ϛρατοῦ. *Ged.*

Sch. in „ἔφ. adventum *exercitus*" ſed in ϛρ. cum P., qui videatur etiam legiſſe τοσούτου, *tanto* conſpecto *exercitu*, quanquam libere reddens, omiſſo ſubſt. ἔφ., unde non illo equidem nitar; tenente lectionem vulg. cum libris omnibus et Bg. et Stp. Th., clam e P., 2, 1172. F. in ἔφ. „de acceſſu ſ. adventu hoſtis magno adhuc intervallo diſtantis, ap. Herodi. l. 2. π. τ. ἑ. ϛρ., *tantum* adventare *exercitum*, cui non diſſimilis quidam ex Thuc. paulo ante citatus locus" dum reſpicit, opinor, C. ἰδὼν τῆς βασιλέως ϛρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, qui locus Noſtro ſimilis eſt modo in ἔφ. cum gen. ſyn. τῆς ϛρατιᾶς, quem et Rsk. proponebat violentius, cum lenior unius pron. eſſet correctio, confuſis facile ου et ην ſyllabis iterum, cf. 1, 10, 15. m. ad δεσποτ., quo ſane et ego inclino, quia obſcurior et infinita nimis ſententia eſt in τος., ad ἔφ. relato, cum magnitudo adventus ſ. incurſionis non ita facile aeſtimari intelligique poſſit, ut numerus magnus exercitus, proprieque magna incurſio dicatur vehemens, violenta, noxam faciens magnam; quae tamen non in ſqq. traduntur; niſi quis cogitet, quae ſolemus in his Vernaculis, v. c. *ein* groſser, ein ſtarker *Anzug* ſ. *Anmarſch* von *Kriegsheer*, i. e. magnum et latum exercitum accedentem

τὴν ἔφοδον στρατοῦ. οἱ γὰρ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἄνθρωποι, ὅπλων καὶ πολέμων πάλαι ἀπηλλαγμένοι, γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον. ἐς ὅσον μὲν

tam incurſionem exercitus, Nam homines in Italia armis ac bellis dudum ſoluti, agriculturae in pace intenti

7. erant. Etenim quamdiu

et incurrentem.; quae redeant ad coniecturas illas, quoad ſenſum; ubi et ſumere liceat ſubſt. duo pro adi. et ſubſt., nihil ſuppeditantibus Indd. et G. Th., niſi in ſyn., cum Gr. n. etiam, *ubi* magna *vis* et *incurſus* eſt *pluviarum* procellarum *que*, repetendo ibi e pr. adhuc ſemel *magnus*.

οἱ γὰρ) Variat Noſter aliquo pacto cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. ὀρ. per formulam e praep., ubi Bg. e P. ſevere, niſi per ordinem alium in praemiſſo ſubſt., quod tamen tolerarim.

ὅπλων) Factum hoc credo Maecenatis conſilio, quod fuſius potes legere Dionis libro 52. Pauca in praeſentia delibaſſe ſufficiet. 1. ἀθανάτους στρατιώτας τρέφεσθαι προσήκει, nec illos ex Italicis tantum, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑπηκόων. 2. arma omnibus integrae aetatis non capeſſenda propter ςάσεις ἐμφυλίους, exinde plerumque oriundas; quin et 3. in militiam aſciſci debet τὸ ἐῤῥωμενέστατον καὶ ἀκμαιότατον, quo fiet, ut caeteri ῥᾷον γεωργήσωσι, quod ipſum hic loci occurrit. *Oxon.*

Ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 111. delectum — detrectantibus *Italicis* Caſ. N. 4. b. i. „Itali, conſilio caci principis Auguſti otio et pacis artibus dediti, parcius militabant, ut ſcribit etiam Herodi. l. 2.“ ſine loco huc reſpiciens, ubi P. liberum repetit Sch. partim in v. „abhorrentes, *remotiſſimi* ab *armis*“ e Stp. Th. 1, 349. E. e., ubi ſub Sch. Lat. hinc e P., ſed ut non peior ſit Bg. ratio notioque, cf. 1, 7, 1. m. Ind. R. Or. V. 6. et Dem., cui add. de paſſ. 37, 18. 24. 38, 7. 54, 23. 72, 4. 186, ult., ſed ſimile 105, 8. et 148, 21. ἀπαλλάξας πολέμου λ., it. per paſſ. cum τοῦ πολ. Ind. Plat. Men. Gotrl. cum Lat. Bg. ſyn. *liberari* et *deſiſtere*. In ſq. membro Bg. per hendiad., non quaſi legerit aliter et ἐν εἰρ., ſed libere, P. ſervante vulg., quem Sch. deſerit in „γ. agriculturae *incumbere*“ in v. hinc reddente Stp. Th. 1, 1351. B. m. cum P., nec Bg., ſed tamen per ſyn. formulam al., cf. Bud. C. Poſſ. Call. Lex. N. T. cum Obſ. Krb., cui add. p. 354. m., Loesn. Kypk. Suid. 3, 197. m. et p. ſq. i. Rsk. ad Polb. p. 95. e. it. Ind. Dem., cui add. 701, 5., ubi R. non ſevere addit acc. τὸν νοῦν, quanquam alibi expreſſum, cf. 706, 4. 711, 22. 728, 19. 829, ult. 882, p. 910, 22. 963, 1. 1028, 17. 931, 9. 1134, 8. 1288, 6. 1328, 27. p. ſq. l. 5. 1334, 7. 1402, 1., ſed ap. Aeſ. Fa. μύρμηξ — τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, Ind. Hſ. cum Bg., Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Hell., ut ſaltem ad analog. ſcripſerit Noſter in adiuncto ſubſt. εἰρ. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „*ad* agriculturam *et* pacis *opera* animum *convertebant*“ reſpiciens maxime formulam Noſtri εἰρ. πρ., ubi v. πρ. eſt cum ſubſt. duobus, ut primo potius conveniat, et ſecundo εἰρ. per notionem propriam alio ſenſu, pro pacis amantem et ſtudioſum eſſe ita, ut eam ſerves, et alios non laceſſas iniuriis, it. velle et optare pacem, eamque cogitare et id, quod valeat ad pacem conſervandam; quocum poſſit coniungi Leisn. notio, nullibi tamen cognita mihi, nec Lat. ap. G. Th. ſic, ſed ex Ind. Xen. Bach. Z. εἰρηνικὰ ἔργα, opp. πολεμικῶν, et εἰρηνικαὶ ἐπιστῆμαι.

ἐς ὅσον) Iterum μὲν, referendum ad δὲ §. 9., omiſit Bg. e P.; quocum

γὰρ ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διῳκεῖτο, καὶ ἡ σύγκλητος ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, ἐν ὅπλοις Ἰταλιῶται πάντες ἦσαν, καὶ γῆν

in populari ſtatu res Romana gubernabatur ac ſenatus emittebat duces, in armis Itali omnes erant, ter-

tantum reddit formulam ἐς ὅσ., et praep. cum adi. ſ. pron. per adv., ut ad Vig. p. 578. b. e. N. 4. Hoog. memoriter „εἰς ὅσ. pro *quamdiu* ap. Herodi. l. 2. εἰς ὅσ. — διωκ. quamdiu *Democratia* Romae *obtinuit*" nihil tenente Stp. Th. in praep., et in adi. 3, 495. A. m. ſemel modo e Thuc. cum Lat. *quatenus*, quod (ap. G. Th. cum affinibus, ὅσου, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσου) ſeverius eſt, quanquam inverſi ordinis, ut propius Lat. *in quantum*, ubi (ap. G. Th. in adi. ſine explic.) ſubintelligam ſubſt. *tempus*, de noſtro contextu, ut in Gr. aut χρόνον, aut μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Schw. cum Krb. et Ind. Aeſ. Fa. Hſ. Xen. Z. Cyr. et Pol., ubi et cum inf., variante Noſtro in formula ὑ. δημ. cum 2, 9, 7. i. modo per praep. ſyn., ut in τὰ Ῥ. cum 1, 11, 14. tantum per notionem, cum, aſſumto iterum ſubſt. πράγματα, hic ſit resp., quam Cl. Cic. explicat imperium ſ. poteſtatem, civitatis leges, iura, bellum, quod et proxime adiectum, etc., abeunte a P. libero etiam Sch. in v. „διωκ., gubernabatur *resp.* Romana *a* libero *populo*" Lat. hoc (ap. G. Th. cum Gr. n.) ignorante Stp. Th. una cum v. hoc tempore, it. ſq. Noſtri formulam, ap. Sch. partim e P. „στρ. ducem *eſſe*, στρ. duces *futuros* rei *bellicae*" in periphraſi poſitam pro ſubſt. τοὺς ſτρατηγοὺς, ad variandum cum locis pr., ubi id ſubſt. adhibitum, cf. 2, 9, 12. m., factamque ex analog. tantum, nec modo quoad rectionem v. στρ. cum acc. rei, ſed et quoad ſubſt. aliud affine τὰ π., pro aliorum aut gen. πολέμου, ſ. πολέμων, aut acc. πόλεμον ſ. πολέμους, variante Noſtro cum 2, 10, 9. e. tantum in artic. hic adiuncto ad πολ., quo in adi. tacet Stp. Th., in v. 3, 1069. B. e. memor quidem conſtructionis, at ferens modo e Dem. duo loca cum τὸν πόλεμον et πάντα, ſub Lat. Sch. primo *dux ſum*, pro quo melius, *tanquam ducem* ſ. *ductu* ſuo *adminiſtrare* ſ. *gerere*, ut brevius Bg., ubi ſaltem addidiſſem gen. *belli* ſ. *bellorum*, cf. Ind. Corn. N. it. in v. στρ. de perſ. abſolute Ind. Xen. M. S. et Cyr. (cui add. 1, 6, 12.) Luc. Plut. Hſ. Ael. V. h. (ubi et cum adv. it. cum pr. εἰς) Iſ. Ev. et Pan. Mor. p. 56. m. ſed cum pr. ὑπὲρ p. 111. e. ut cum pr. ἐπὶ Suid. 1, 873. e., porro cum gen. perſ. Soph. Ai. The. Fi. Luc. Diod. S. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 3. it. cum gen. rei Dion. H. S. T. 1. et ſimul cum adv. ib. ut cum dat. perſ. Iſ. P. Mor. p. 102. i. Dem. et ſimul cum adv. Rs. Or. V. 6. ubi et cum acc. rei ſ. temporis, ſed ſimul cum adv. V. 4. ut cum alio acc. rei V. 8. And. et Dem., ubi et ſimul cum pr. ὑπὲρ, cui add. 172, 15. et Dion. H. l. l. ſed cum acc. quaſi perſ. τὰ ζεύγη Xen. Ἀνβ. pro regere ſ. dirigere, ubi et de re improprie et ſimul cum adv., cf. de tribus illis caſibus, ſine exemplo tamen, Abr. Dl. Th.

ἐν ὅπλ.) erant *armati*. Sall. b. Cat. (37, 6., ubi v. Cort.) Heliod. ἐν ὅπλοις ἄνδρες, Act. 1, 10. (ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν) ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, Iac. 2, 2. Solin. c. 11. *campus* Ennenſis *in* floribus *ſemper*, Apul. Mil. 3. cum me *viderent* in *ferro*. Haec Pric. ad Mil. 3. p. 145. *Leiſn.*

Cf. 1, 13, 5. e., dum variatur cum formula §. pr. οἱ κ. τ. [illegible] ἀ. per unum Ἰτ. nomen propr., ſed ad analog. ſcribitur in ſqq. duobus cum.

καὶ θάλατταν ἐκτήσαντο, Ἕλλησι πολεμήσαντες καὶ βαρβάροις· οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν[n]. ἐξ οὗ δὲ εἰς τὸν Σεβαστὸν περιῆλθεν ἡ μοναρχία, Ἰταλιώτας μὲν

ramque ac mare acquirebant, cum Graecis belligerantes et
8. barbaris; neque ulla erat terrae pars, aut tractus coeli,
9. quo non Romani imperium protulerint. Ex quo autem ad Auguſtum pervenit imperium,

n) Colon hic in Stp. Sb. et In. in μὲν et δὲ iterum.

adiunctis ſuis, ubi Latt. Bg. ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Grr. n.; nihil definiente Sch. in v. β., qui, Graecis oppoſiti, alias ſunt maxime Perſae, qui et ipſi cum aliis, ut Britannis Germaniſque, intelliguntur ap. Noſtrum in hiſtoria Romanorum recenti, ſed hic, in vetere et in democratia, fuerint Ligures, Galli, Illyrii, Hiſpani, Afri, Siculi, Celtiberi, Cimbri, forte etiam piratae et Aſiatici, ut Mithridates; quibuscum omnibus bellatum eſſe tunc, conſtat, ut cum Graecis in bello Tarentino cum Pyrrho, rege Epiri, it. in Macedonico cum Philippo, Perſeo et Andriſco, it. in Achaico, quibus e bellis etiam definias illa pr. γῆν κ. θ. ἐκτ.

οὐδέ τι) *In Ms. Bg. deſunt nonnulla. Leisn.* ad m. Ms., ubi totam hanc §. 8. omiſſam explevimus, partim e P., ut Sch. in „κλ. *clima*, tr. c.“ quo in nom. huc ſpectat Stp. Th. ſine Vs., ſub Sch. Lat., non vero P., (ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 2.) ſed tantum e Philon., nec tamen cum gen. οὐρ., quocum non iterum per Gr. Indd., ſed abſolute Dion. H. S. T. 1. Suid. Ammon., ubi cum circumflexo, N. T. Lex., ubi et cum gen. regionis, ducente Noſtro forte e Lat., qui recentioris aevi Gr. ipſum etiam abſolute tantum adhibent ap. G. Th. cum accentu noſtro. Sed ad ἐξετ. utendum erat Lat. P., cum ſeverum non teneret G. Th. cum ſubſt. noſtro, formulam ignorante Stp. Th., repertam quodammodo ap. Luc. 1, 383. l. 10. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, *Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet*, id *auxit* et *multis* partibus *ampliavit*, praebentibus rel. Ind. modo alios rei acc. tropico ſenſu Herdt. R. Or. V. 8. And. et An. ad Gr. auct. V. 1., Dion. H. l. l. Polb. Plut. Krg. e §. 215., cf. Thom. M. p. 614. et in rem ipſam 1, 5, 19. e. et 1, 6, 16. m.

ἐξ οὗ) Variat Noſter cum 1, 1, 5. i. per pron. ſolum, ſed in περιηλθ. cum 2, 10, 7. tantum in adiuncto ſubſt., ubi Sch. habet tum Bg., tum P., non item Stp. Th. ſimplex Bg. Lat. ſubſt., per quod Gr. varietur hic pro §. pr. τὴν ἀρχ.

Ἰταλιωτ.) Idque ex conſilio Maecenatis, quod v. ap. Dion. 52. *Boecl.* e quo hauſerant Oxon. ſupra §. 6. m., variante Noſtro cum §. 6. ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλ. pro una phraſi per dupl., dato utrinque novo v. ſyn., et in primo membro ſubſt. novo ſyn. πόνων, quod cum libris omnibus refert etiam P., ut vix ſuſpicio valeat, quaſi corruptum ſit e πολέμων per compendium ſcribendi, cum vulg. πόνοι pro militaribus ſ. militiae laboribus, (*Kriegsdienſte*,) ſenſu anguſto etiam ſupra habuerimus, cf. 2, 10, 10., unde ponatur hic modo belli adiunctum pro bello ipſo, vel contra hic pr. πολ. definiatur; P. deferente Sch. in v. „*fecit* eos *requieſcere* a *laboribus*“ ubi Ms. res vel a lapſu, vel ab ingenio et gloſſa, tenente

πόνων ἀνέπαυσε °, καὶ τῶν ὅπλων ἐγύμνωσε, Φρούρια δὲ καὶ στρατόπεδα τῆς ἀρχῆς προὐβάλετο P, μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς

Italos quidem is a laboribus liberavit et armis nudavit, praeſidia autem et exercitus imperio praetendit, mercenarios

o) Ms. Ba. ἀπέπαυσε v. N. p) Ms. Ba. προυβάλετο· μισθοφόρους τὲ ἐπὶ ῥ., in v. ſine leni conſentiens cum Stp. rel. pro al. προὔβαλ. cum leni, cf. 2, 10, 9. e. De τὲ addito v. N.

me tantum ſimile quid e Luc. 1, 668. l. ult. πόνων ἐκείνων — ἀναπεπαῦσθαι *requietem* iam *contingere* laborum *illorum*, cf. v. noſtrum act. univerſe ap. Thom. M. p. 230. cum lib. de V. med., ſed cum acc. rei, praeter N. T. L. et Kypk. T. 2., quoque ap. Ael. V. h., ubi et ſimul cum adv., it. cum acc. perſ., ut et ap. Dem. Xen. Cyr. Abr. Dl. Th. et Luc., qui et ſimul cum gen. rei uſurpat, ut Noſter, cf. Stp. Th. e Xen., ſed ſine libro, ut Poſſ. Call., cum ἀπεπ. act. cum gen. tali, praeter Stp. Th., ap. Soph. Ai., Xen. Bach. 'Ανβ. Pol. Z., cum acc. rei ib. Hom. Theogn. ubi et in med., ut ap. Xen. Cyr. In ſq. formula cum §. 6. ὅπλ. Noſter variat addito artic., ſed huc reſpicit Stp. Th. ſine Vs. in v., rectionem cum gen. rei firmans aliunde ſine nomine auctorum, quorum unus Hom., cf. Ind. et Plut. Krg., ubi ſumetur ellipſis pr. ἀπὸ, tacentibus Stp. L. Boſ. et Poſſ. Sy., qui tamen videantur complexi noſtrum v. in illis *ſeparandi* aut *privandi*, cf. ille in Ell. p. 470. i. ſed Poſſ. p. 80. e.

φρούρια) ſed *praeſidia* et *legiones* imperio *munimenta* eſſe *voluit*. Politianus tamen τὰ στ. καὶ τὰ φρ. *caſtra* et *caſtella* vertit alicubi. *Steph.* praeſidia *et exercitus* imperio *praetendit*, i. e. tanquam propugnacula imperii hoſtibus oppoſuit et obiecit, ut loquitur Cic. pro Fonteio (c. 1. e.) tanquam ἐρύματα καὶ φυλακτήρια τῆς ἀρχ., ut Pindarus de Athenis, vel, ut alii, ὡς προβολὴν καὶ φρούριον καὶ ἐπιτειχισμόν. Haec propugnacula et arces, non modo ad nos defendendos, ſed et ad excurſiones faciendas, v. ad Thuc. 1, 122. *Leisn.*

Quod attinet ad Stp., negligentiam P. adiuvantem: ut P. 6, 7, 11., ſic Ind. Sb. hinc v. φρ. reddit *caſtella* et *caſtra*, στ. ſumto de loco, ſecus ac Bg. de perſ., cuius Lat. ad φρ., ap. G. Th. cum Gr. n., quanquam de perſ. etiam uſurpatum, tamen hic potius de loco ſumſerim ob Gr., quod ea notione tantum habet L. Ern. et Stp. Th. aliunde, Sch. reddente in „πρ. praeſidia *et* caſtra *obiecit*, ſ. *oppoſuit* pro munimentis *imperii*, φ. caſtella, *praeſidiis* firmata, *opponere* imperio *defendendo*“ reſpiciente, opinor, Noſtro in στ. ad 2, 2, 19. τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ ταῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχ., pro quo hic ſimpl. τῆς ἀρχ. per variationem, de terra adeo, et in ſq. eadem occurrunt, etiam mentio ποταμῶν, in v. πρ. Bg. Lat. adhibente etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 11, 9., ſeparatim autem proferente hinc Ind. Sb. „προὔβ. τ. ἀ. pro imperii defenſione oppoſuit hoſtibus“ ſenſus ut brevior ſit, tropo remoto, curavit caſtella et munimenta fieri et milites locari ante ſ. ad imperii Rom. terminos. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „*Garniſon* und *Feldſoldaten*“ intelligens Bg. *praeſ.* de perſ., quod nemini invideo.

μισθοφορ.) Ms. rem primam in τὲ addito ſervaturi ad ſq. N., hic potius alteram tractamus, ubi στρατ. omiſſum minus a vicinitate, quam e gloſſa per comparationem aliorum, vel loci 3, 1, 5., cum, praeter rel,

σιτηρεσίοις ϛρωτιώτας q καταϛησάμενος, ἀντὶ r τείχους τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ſ, ποταμῶν τε

certis auctoramentis conſtituens, pro muro Romani imperii: fluviorumque ma-

q) In Ms. Bá. abeſt ϛρατιώτας, et poteſt abeſſe. *Mart.* v. N. r) Ms. Ba. ἀντὶ δὲ τειχ. v. N. ſ) Hoc comma erat in B. 1., ſed nihil in Sc. pro colo Stp. tel. et puncto al., v. N.

Mss., etiam P. agnoſcat vulg., cf. 6, 5, 6. it. Stp. Th. aliunde, in μισθ. (cuius loca e Dem. ſine Ind. v. 153, 21. 157, 5.) cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſtatuens idem recte in μ. abſolute poſito ellipſin ſubſt. ϛρ. (hic expreſſi a Noſtro,) tacente L. Boſ. p. 311., ſed alio ſpectante Lindn. p. 70. m., ut Bg. libere omittit ϛρ., dum contra liber P. in aliis addendis, deſertus partim a Sch. in „σιτ. *cert. autor.* ſ. *ſtipendiis* milites *conducens*" poſtr. Lat. ducto ex Sb. Ind. „*cert. ſtip.*" ubi Stp. Th. „*certis* ſtipendiorum *auctoramentis*. Accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro ſtipendio militari" e Bud. C. 1150, 28. et partim e P., quem Bg. plene ſervat, intelligens haud dubie cum Stp. et Sb. de ſtipendio et mercede militum in univerſum, ubi Leisn. ad m. Ox. „Lipſ. Elect. 1, 8." ubi Op. T. 1. p. 372. „frumentatio, Sic appello gratuitam in plebem annonam, Graecis σιτηρέσιον dictum" ſed nihil in noſtrum locum et de militibus, niſi obiter p. 379. i., menſtruum militis fuiſſe quatuor modios, it. T. 3. de milit. R. 5, 11. p. 286. e. ſq., ubi univerſe de militum vel frumento, vel pane, ſine aliquo Gr. vocabulo, praeter ἄρτος et ἐφόδια, ſed p. 316. e. de militis ſtipendio triplici, in pecunia, frumento ac veſte, p. 318. e. Caeſarem ſtipendium auxiſſe, ſed magis Auguſtum, qui omnes ubique milites ad certam ſtipendiorum praemiorumque formulam adſtrinxerit, et ad decem diurnos aſſes, quod deinde iterum auctum, ubi p. ſq. i. e Zon. de Domitiano, τοῖς ϛρατιώταις τὴν μισθοφορὰν ἐπηύξησε, *militibus* ſtipendium *auxit*, ſed p. 321. m. de frumenti datione ad milites eorumque dimenſo, peditum et equitum, denique de veſte p. 327. m., cf. de σιτ. Poll. 8, 140. Harp. p. 318. Suid. Heſ. Suic. Th., ad Dion. Ca. p. 1016., Ind. Dem. (cui add. 47, 27. p. ſq. l. 6. 1223, 7. p. ſq. i.) Xen. Ἀνβ. et Gem. Pl., opprimente Bg. e P. pr. ἐπὶ (h. l. *pro* ſ. *ſub*), ut Sch., deſerto P., in „κ. *quum* conſtituiſſet *milites* certo *pretio*" quo in v. male non ſeparat Stp. Th. per loca ſua medium, quod hic iterum pro act. tantum, cf. Ind. Sb. v. i. aliunde, Dem. Fi. Aeſch. et Rsk. ad Polb. cum Suid. 2, 224. m. et 266. i.

ἀντὶ τειχ.) Valde illuſtris eſt hic locus de terminis et clauſtris Romani imperii, ab Auguſto conſtitutis, v., quae notavimus ad Tac. 1. A. 9. An. not. 8. *Boecl.* Forte ἀντὶ τείχους δὲ τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν ποταμῶν, omiſſo ſemicolo. Cohaeret hic accuſativus τὴν ἀρχὴν cum ὠχυρώσατο. *Reisk.*

Vulg. lectionem retinuit Bg. primo ſic, ut particip. καταϛ. ſervaret, commodam ſententiam faciens et ſeriem cum prioribus, ſive reſolvas per particulam modi Lat. *dum*, ſive per copulam *et*; cum P., praeter libere aſſumtum adv. *tantum*, partic. id, poſt diſtinctionem maiorem aliquam, in v. finiti temporis mutaſſet, tum et Noſtri partem ἀντὶ τειχ. τ. Ῥ. ἀ. plane oppreſſiſſet, forte ob pr. προυβ., in quo iam ineſſe videretur iſti, ut tamen cum eo conſiſtat bene, ut tropus alius generis, ubi Noſter omiſit tantum particulam ὡς comparandi, Bg. hoc membrum referente ad

μεγέθεσι, καὶ τάφρων ἢ ὀρῶν προβλήμασιν, ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχὴν [t],

gnitudine et foſſarum aut montium obiectu, deſertisque locis ac imperviis ſeptum a ſe impe-

t) Hoc comma abeſt tantum in Ox. et Par. 2., v. N.

priora adhuc, recte etiam, cum Ms. additae binae copulae, τὲ poſt μεγέθ. et δὲ poſt τειχ., relataeque ad ſe non male per ſe, omnia haec inde a μεγέθ. trahant ad ſqq., iunctis partic. κατας. et φραξ., utque τὲ proprie pertineat ad extremum v. ὀχυρ., et hoc coniungat cum pr. προυβ., unde ſumi debeat, copulas iſtas Ms. excidiſſe intra ſyllabas ους et επ, it. τι et τει, ob quas poſtr. facilius elabi δὲ Ms. potuit, quam τὲ intra illas priores; ſed ut nec de Gloſſatore dubites, cum Mss. rel. maneant in lect. vulg., quae et prae Rsk. cogitatis potior, cum facillimum ſit, ad ὀχ. e pr. repetere αὐτὴν pron., non id ſevere Bg. explente, ſed tantum, praeter formam paſſ., ad φρ. adiiciente praep. cum pron., partim e P. (ut Sch. „communito *imperio* deſertis *locis*, τειχ. milites, *qui* ſunt *loco* muri *imperii*, ὀρ. montium *propugnacula*, πρ. limites *munire* obiectionibus *montium*, ceu propugnaculis“) ſed cum eo plene in γῇ it. δυσβ., quod hinc tenet Stp. Th. ſine Vs. et commate poſt ἀρχ. ſed ſub Lat. Bg. (cf. cum al. ſubſt. Poll. 1, 171. Ind. Sb. et ej. Di. H. S. T. 1. Thuc. Aeſchyl. et Lyco.) at in altero adi. tantum ſyn. ſexus ἐρήμη γῆ e Luc. (ubi ſine Ind. eſt 1, 194. l. 81., quibus locis non uſus L. Bol. Ell. p. 63. e. ſqq., nec p. 385 i.) tum in πρ. ſine Lat. Bg., ap. G. Th. e Tac. *montis obiectu*, quem locum et reſpicit Foeſ., cf. Suid. 3, 177. i. et m. cum Bud. C., it. Ind. Polb. Luc. Xen. Cyr. et Dem., (notante etiam Leisn. ad m. Ox. „Ael. V. h. 11, 4. et Periz. Ind. v. προβλ.“) ut de v. ὀχ. in med. per ſimilem rectionem cum abl. rei ſ. modi Xen. Cyr., cf. de rebus ipſis et inſtitutis his, praeter Boecl. diſſ. polit. in Sueton. p. 44. §. 26., quoque Lipſ. ad Tac. Ann. 1, 9., ubi Noſtri locus cum μεγέθει e memoria ſic redditus, *fluminum* magnitudine *et* foſſarum *vel* montium *ſuperciliis*, terra *item* deſerta *et* aegre *pervia*, munivit *imperium*, ſed ſine Vs. a ποτ. ad ἀρχ. modo ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 113. *per ea tempora et alias frequenter in plurimis* locis, *in quibus* barbari *non* fluminibus, *ſed* limitibus *dividuntur*, ſtipitibus *magnis* in *modum* muralis *ſepis* funditus *iactis* atque *connexis*, barbaros *ſeparavit*, productus in Caſ. N. 6. „quid appellat *limites*? Nam et flumina pro limitibus. Romanum imperium alibi limitibus, a natura poſitis, claudebatur, alibi arte conſtructis. Prioris generis ſunt mare, h. e. Oceanus, (nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum,) flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, item montes, ut in Aſia Taurus quibusdam locis, alibi alii. Addit Herodianus terras deſertas et ſolas, quae locis aliquot imperium terminarent. Eius verba ſunt l. 2. de Auguſto, —. Poſterioris generis ſunt foſſae, caſtra, arces, concaedes, ſtipites, muri. Atque iſta χειροποίητα ſunt, quae ſpecialiter appellat hic Spartianus *limites*. Foſſarum meminit Herodianus in ſuperioribus verbis, it. arcium et caſtrorum paulo prius, φρουρ. κ. στρ. τ. ἀ. προὔβ. Auguſtus, ἀντὶ τείχους. Tac. *et* quidquid *caſtrorum* Armeniis *praetenditur*. — Huiusmodi caſtra inſtar habuerunt urbium, rel.“ cf. 2, 2, 19. 2, 7, 7. et 3, 14, 18. ὑπερβάντος δὲ τοῦ στρατοῦ τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς

ὠχυρώσατο. ὅθεν τὸν Σεβῆρον προσιόντα πυνθανόμενοι τότε μετὰ τοσούτου ςρατοῦ, εἰκότως ἐταράττοντο τῷ ἀήθει τοῦ[u] πράγματος. οὔτε δὲ ἀντιςῆναι ἢ κωλῦσαι ἐτόλμων, ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες, καὶ πύλαις ἀναπεπταμέναις ἐδέχοντο. ὁ

10. rium munivit. Quocir-
ca Severum accedere audien-
tes tunc cum tanto exercitu,
merito perturbabantur inſo-
11. lentia rei: atque nec obſi-
ſtere aut prohibere audebant,
ſed obviam ibant laureati, ac
portis patentibus excipiebant.

u) Artic. τοῦ mendoſe Ing. omittebant, et poſt πραγμ. erat ubique punctum, ſecus ac in Ms. Bg.

Ῥωμαίων ἀρχῆς. Caeterum potius comma poſt ἀρχ. delectum, quam poſt φρ., cum ex ſq. ſubſt. ἀρχ. tunc pron. αὐτὴν arceſſendum eſſet, qui mos eſt magis poëtarum, et ſimile ap. Ioſ. 1, 247. ſ. 37. e. ἅ περ, ὡς ἀντὶ τειχ. ὄντα, λ. *vicem* parietis *implentia*.

ὅθεν) Lat. Bg. hic e P. cf. 2, 9, 13. 1, 12, 17. e. 1, 8, 2. m.

τότε) Omiſſa ergo quaedam in Ms. Bg. *Leisn.* Ibi ſane deerant quatuor vocabula τότε μ. τ. ςρ., a nobis reſtituta partim e P., qui tamen ignorabat adv. temporis, ſervatus partim a Sch. in „ταρ. *perterrebantur* re *inſolita*, πρ. *rei* inſolito *modo*, ἀ. inſueta *novitate*, inſolentia" quod poſtr. ap. Stp. Th. in „τὸ ἀ. ſubſt." ſine auctore, quem habeo praeterea Phil. p. 760. D. i. et Ael. V. h. ubi et illud ſyn. P. ἀηθες πρᾶγμα.

οὔτε δὲ) Variante Noſtro cum 2, 6, 19. e. in ἀντ. ἐτ. per adiunctum v. κωλ. ſed P. mutante orationem in periodum, reddit Bg. libere, pro *neque vero*, (forte capiens οὔτε pro *ne quidem* et δὲ pro τε) ſed e P. in ſq. ὑπ. δαφν. quo variatur cum 1, 7, 4. m. et e. per ordinem et ſyn. particip. cf. 2, 2, 23., ſub formula ſyn. huc ſpectantibus Bud. C. et Stp. Th.

ἀναπεπταμ.) Haec ſyncope in hoc v. obvia ap. Pind. Νεμ. od. 9. v. 4. v. Schmid. p. 209. et ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 22. Ariſt. Av. v. 35. et 1471., ubi v. Kuſt. Eadem ſyncope in particip. κατεπτηχὸς ap. Lyc. adv. Leocr. p. m. 129. ap. Dem. Phil. 1. et Iſocr. v. Tayl. ad locum Lyc. l. l. et ap. Herodianum ipſum mox c. 12. §. 9. *Leisn.*

Cf. ſupra 2, 5, 8. e. κατεπτ., et Sch. (e P. cum Bg., ap. G. Th. ſaltem cum ſubſt. noſtro,) „per ſync. pro ἀναπεπεταμέναις, ex πετάννυμι, *pando*. Alii referunt ad v. ἀνίπταμαι. Sic Pollux l. 1. c. 11. 5. ἀναπεπταμένοι μυκτῆρες, patulae *nares*" Sb. Ind. nihil tenente, quam ſimilis formae contractae exemplum e Zoſ., ſed Stp. Th. aliunde alia, cf. Ind. Xen. M. S. ed. Ern. it. Bach. Pol. et Cyr. Z., ubi Noſtri formula ipſa, ut ſimile quid, quoad v. adiunctum, in Luc. ex 1, 42. l. 75. ἅ περ ἔγωγε — ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, *quae* ego *animo* aperto *accipiens*, D'Orv. Ch. p. 480. e. et Gottl. Plat. Phaed. p. 98. m. it. Obſ. in quaedam loca Dion. Hal. in Act. Erud. an. 1771. p. 215., cum N. ad Heſ., non coll. Suid., e P. retinente Bg. Lat. compoſ. in δεχ. cum Sch., qui tamen adiecerat *adventantem*, reſpiciens ſimul omiſſum pron. αὐτὸν, quod P. explerat, h. l. venientem admittere ad ſe, ac ſinere introire.

δὲ τοσοῦτον ἀνεπαύετο *, ὅσον καλλιερῆσαί τε καὶ τοὺς δήμους προσειπεῖν [y], εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἠπείγετο. ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν [z], τοῦ μὲν Ἰλλυρικοῦ [a] στρατοῦ τὴν δύναμιν

Ille autem tamdiu requieſcebat, quoad ſacra faceret ac populos alloqueretur, caeterum Romam verſus properabat.
12. Cum autem haec Iuliano nunciarentur, in extrema deſperatione erat: Illyrici quidem

x) Hoc comma in A. al., non item in Stp. rel. y) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in al., ſed comma cum Ms. Bg. etiam in B. 1. al. z) Ad Ms. Bg. propinquum eſt A. punctum. a) Ms. Vi. Ἰλλυρικοῦ v. N.

τοσοῦτον ἀνεπ.) Sch. „uſurpatur et τ. velut adv. *tamdiu*, ſeq. ὅσον, *quamdiu*" quo venitur demum expletis ſubſt. καιρὸν ſ. χρόνον et praep. κατὰ, ἐς etc., cf. §. 2. et 1, 4, 7. m. 1, 17, 10. m., tacentibus Stp. Th. L. Boſ. Ell. Vig. et Indd., ad analog. ut Noſter ſcripſerit tantum, etiam, ubi neutr. Atticum, quod volunt, ſumatur, pro τοσοῦτο, ſuppletis μέρος τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ, P. deſerente Bg. in v. ἀν., quod h. l. de proficiſcente, cum iret non proſequitur, ſed manet in loco aliquo, notionem hanc, quo redit P., non diſerte ponente Stp. Th.

ὅσον καλλ.) Sch. in „ὅσ. *quamdiu*, (e P. ſub lege, qua uſurpatur adverbialiter, cf. 2, 3, 4. per ellipſin pr. κατὰ ſ. εἰς, cf. §. 7., quo ſpectat Lat. Bg., etiam adhibitum a Stp. Th. 3, 496. E. e. ex Thuc. ſine Ind. e 3, 49. e. ſ. 199, i. ubi ſimiliter, ut hic, cum inf., cf. §. 2. ſupra,) κ. *ſacra facere ſecunda*" deſerens P., quem Bg. ſervat, accepto v. ſimpliciter, nec cum notione principe, quam alii uno Lat. *litare* eloquuntur, quod ap. G. Th. etiam cum Gr/n., cf. Stp. Th. aliunde, qui Bg. vim ignorat cum L. Ern., it. Bud. C. Suid. Schol. ad Ariſt. Plut. v. 1182. cum N. Hemſt. p. 462. a., ubi ed. Gryph. ἔβαλλ' ἱερεῖα corruptum eſt ex ἐκαλλιερεῖτο, ad Herdt. p. 563. N. 32. et 700. N. 10. ad Heſd. Theog. v. 417. N. Cler., ad Aeſch. Or. V. 3. p. 521. N. 17. Vig. p. 305. e. Ind. Gs. Chr., Onoſ. Polb. Luc. Xen. Ἀνβ. Cyr. Pol. Z., ſed ſine Vs. R. Or. V. 4. Dem. et Diod. S., cf. Xen. Thiem. V. 3. ſ. Hell. p. 134. i. p. ſq. i. et 157. i., ſed Heſy. καλλιερεῖν, θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν, cum N., quorum priora Bg. faveant, qui in ſq. formula e P. cum Sch. in v. πρ., qui tamen hunc locum ſubiecerat iſti 2, 1, 15. e., cum hic, aliter etiam, quam 2, 2, 22., eſſet de imperatore in tranſitu per urbes, pro reſpondere legatis populorum, nominatim decurionibus in municipiis et coloniis, adventum gratulantibus.

ὡς — ἀπηγγ.) P. libertatem deſeruit Bg., ſervato tantum Lat. in v. ἀπ. cum Sch. „nunciabantur *haec*, ἐ. in *extr.* deſp. *eſſe*, ἦν, deſperabat" cui v. addendum erat adv. P. *prorſus* aut ſimile, v. c. ſummo modo, cf. 1, 2, 3., ob adi. ἐσχ., quod cum ſubſt. noſtro eſt in Ind. Luc., praeter quem ſubſt. repertum ap. Dion. H. S. T. 1. Thom. M. Suid. 1, 271. m. Heſ. cum N. Suic. Th., nec Stp. aut G. Th. ferente totam formulam, ut ad analog. forte ſit facta tantum.

Ἰλλυρικοῦ) Contra Ms. Vi., praeter Mss. rel., etiam P. manet in vulg. cum Bg., cf. 2, 9, 1. et 12., tacente hinc Sb. Ind., ſed variante Noſtro,

καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ [b] τῷ δήμῳ πιςεύων, ἐπεὶ μεμίσητο, οὔτε τοῖς ςρατιώταις θαῤῥῶν, οὓς ἔψευςο [c]. χρήματα δὴ [d] πάντα ἀθροίζων [e] τά τε αὐτοῦ [f] καὶ παρὰ τῶν φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν ἐκ δημοσίων ἱερῶν

exercitus robur et magnitudinem audiens, neque populo autem credens, quia inviſus ei erat, neque militibus fidens, 13. quos deceperat. Opes ergo omnes colligens; cum ſuas tum ab amicis, atque, ſi quae eſſent, ex pu-

b) δὴ A. al. mendoſe, cum μὲν opponatur. c) Mss. tres ἐψεύσατο v. N. d) Ms. Ba. δὲ v. N. e) Comma hic in A. al., v. N. f) Ms. Ba. αὐτοῦ per lenem, ut A. al., ſed τά τε αὐτοῦ καὶ φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν παρὰ τῶν ἐκ δημοσίων ἱερῶν καὶ τοπ. λ. Par. 2. et Ox., quibuscum in δημ. ἱερ. καὶ τοπ. conſpirant edd. rel., etiam Mss. tacite rel., praeter Vi., ubi καὶ ἱερ. τοπ., et poſt καὶ et ἦν commata ſunt in ſola ed. Sb., v. N.

cum 1, 9, 11. et 2, 10, 16. in adiunctis ſubſt. δυν., (ubi Bg. e P. fere,) ita in ſyn. ἀκ. cum §. 10. πυνθ. Mox Bg., fere e P., ad v. μεμ. ſupplet pron. αὐτῷ, non item Sch. „inviſus redditus erat“ qui et paſſ. ſic melius, quam P., ſervat per phraſin ſyn. Bg., cf. 2, 10, 8., quo Noſter reſpicit, varians cum πις. et ſq. θαῤῥ., ubi ignorat Stp. Th. rectionem Noſtri cum dat. perſ., cf. tamen Dem. ſine Ind. 239, 14, ſed 67, 8. οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιςευκότες αὐτῷ, λ., manente hic Bg. e P. in univerſo vocab. τ. ςρ. pro Praetorianis, ut 2, 7, 2.

οὓς ἔψευςο) Cod. perperam ἐψεύσατο. *Stroth.* E gloſſa per comparationem ex 2, 10, 8., cum et litterae abhorreant nimis, et P. referat vulg. tempus plusqpf., variante hic Noſtro cum l. l. per tempus, quod noſtrum Stp. Th. tenet aliunde ſub paſſ. pro med. et in rectione eadem cum acc. perſ. 4, 713. G. m. e Thuc., cf. Ind. e 367, 73.

χρημ. δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ pro δὴ, praeter Mss. rel., etiam P. per ſuum *itaque* tuetur vulg., quod et Bg. exprimit, recte, cum ſubiiciatur hic a Noſtro non res contraria, ſed quae ſequatur e pr. enunciatione et animo Iuliani, et quae illativam, quam vocant, ſ. conſecutivam particulam requirat, ubi ob v. ἀθρ. Bg. e P. de Lat. ratione ſervat pron. αὐτ. aſperum, ſed cum v. eodem ἀθρ. copulat παρὰ τῶν φ., dum P. articulum τὰ iunxit etiam cum παρὰ τ. φ., et praeterea ellipſin ſumſit particip., v. c. παραλαμβανόμενα, qui modus probabitur, cum τὲ ſtet poſt artic., ut ille Bg. contra, ſi τὲ ſumatur, ut alibi, non ſtare loco ſuo, pro ἀθροίζων τὲ τὰ α. λ. Caeterum in edd. per Var. L. patet operarum vitium in male locato παρὰ τῶν.

ἐκ δημοσ.) Rectius copula tranſpoſita legemus, ἐκ δημ. καὶ ἱερ. τοπ., e *publicis* et *ſacris* locis. *Sylb.*

Quae probat Bc. in N. et Sch. repetit tum in v. δημ., quo de poſt, tum in καὶ, quod ſimiliter tranſponit Fabric. ad Dion. C. p. 1083. N. ad §. 51., et hinc interpretatur alia loca Dionis aliorumque, ubi copulantur τὰ ἱερὰ et τὰ ὅσια ſ. τὰ κοινὰ, dicens, haec Noſtrum exponere per τὰ δημόσια, ſequente Bg. emendationem Sb., adiutam illam a Ms. et P. „tum quaſcunque *in* templis *aliis* que *locis* publice *inveniſſet*“ ubi liber.

καὶ τόπων λαμβάνων, τοῖς στρατιώταις διανέμειν ἐπειρᾶτο, ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν. οἱ δὲ, καίτοι μεγάλα λαμβά-

blicis ac ſacris locis accipiens, militibus diſtribuere conabatur, ut adipiſceretur benevolen-
14. tiam eorum. Illi vero

tatem modo deprehendas variam, tum in ordine alio ἱερ. καὶ δημ., tum aſſumto adi. ἄλλων, it. adi. δημ. commutato cum adv., ſed et ἱερ. non acceptum pro adi., verum pro ſubſt., et praeterea εἴ τ. ἦν cum v. λαμβ. copulatum ſic, ut εἴ τ. per ſyn. pron. relativ. ἅ τινα verteret, at v. ἦν non tam opprimeret, quam cum part. λαμβ. iungeret in notione illa periphraſtica, et adeo ἦν cum alio v. pro plusqpf., nulloque facto commate poſt ἦν, et ad καὶ e pr. repetens v. ἀθρ., cum de Bg. ratione καὶ coniungendum ſit cum part. λαμβ., et, factis cum Sb. commatibus poſt καὶ et ἦν, per ſe, ut membrum peculiare, ſumenda εἴ τ. ἦν, pro *ſi quidem* ſ. *ſi tamen* quaedam *eſſent*, ſcil. ἐκεῖ, quod adv. petendum e ſqq. ſubſt. locorum; propter quam varietatem in interpretando et diſtinguendo liberam reliqui rem non modo quoad interpunctionem, ſed etiam quoad veterem lect., cum pro Sb. ratione hoc quidem afferri poſſet, librarium quendam omiſſum primo καὶ per negligentiam, cum nollet perire, alieno tamen loco et poſt poſuiſſe, ſed contra Sb. etiam lenior alia ſuppetat medicina haec, ut legamus δημ. ἱερ. τε τοπ., ut confuſo καὶ et τὲ, aut, cum τὲ propter ſq. το ſyllabam ſimilem elapſum eſſet, ac librarius in marg. poſuiſſet καὶ, ad ſenſum neceſſarium, altero id librario ponente in textu aliena regione; quae ſaltem aeque commode, ac Sb., fingi poſſunt, et ſeverum criticum detinere ab arripienda ſtatim Sb. coniectura, in primis cum ſit violentior a transpoſitione; ſicut Ms. Vi. poteſt, ut alibi, correctus eſſe, ſed ab intelligentiore librario, facturus tamen momentum aliquod, quia non procedit lectio vulg., maxime, ſi olim accedant alii Mss. Caeterum Sch. in v. λ. cum Bg. „*accipiens* ex *locis*, τοπ. *pecuniae* locorum *publicorum*, δ. — ἐκ δ., nempe χρημάτων. Sb. tamen accepit maſc. et retulit ad τοπ., ita legens —" ſed ut Sch. repugnet ipſe ſibi erretque, cum ſermo ſit iam de pecuniis, quae non commode *colliguntur* ex *aliis* publicis *pecuniis*, ſed potius *locis*; ſicut obſcure idem Sch. in „ἦν, *ſi* qua *habebat*" ſupplens fortaſſis mente pron. αὐτῷ, *ſi qua* erant *ipſi*, unde illud eius exiſtit liberum.

ὡς ἂν λ.) Ab Herodi. paſſim copulantur ὡς ἄν, cum alibi, tum 2, 7, 10. 2, 13, 2. 2, 15, 9. Alioqui putarit aliquis, hic legendum eſſe ὡς ἀνακτήσαιτο, ut *recuperaret* ſ. *denuo* conciliaret. *Sylb.*

Nec habuit dum Iulianus benevolentiam Praetorianorum, qui et hic intelliguntur, cum ſtatim poſt electionem mendax repertus eſſet, et hinc odioſus factus, cf. 2, 6, 15. ſqq. 2, 7, 2. ſqq. 2, 8, 8. 2, 10, 8., nec Sb. coniectura, (a Bc. tantum repetita in N. ſine criſi,) contra libros rel. firmabitur ſatis e P. Lat. *redimere*, quod ſaepe pro ſimpl. ponitur, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., (ap. G. Th. tamen cum affini προσκτάομαι,) ſed formulam aliunde, cf. Poſſ. Call. p. 220. e. 632. i. et ap. Dem. ſine Ind. 257, 17., nec G. Th. ferente Bg. formulam, nec in *parare ſibi*, ſed modo *adiungere ſibi*, quae ſervent vim v. med.

μεγάλα λ.) Sch. in v. „λ. accipientes *beneficia*" ſupplendum cum eſſet potius χρήματα e pr. §., partim Lat. v. ſervato e P., unde Bg. praeterea retinuit rel., neſcio, utrum ſuſpicatus, excidiſſe πολλά τε, an explicaturus

νοντες, χάριν οὐκ ᾔδεσαν· ὄφλημα γὰρ αὐτὸν ἀποτίνειν[g], ἀλλ' οὐ δωρεὰν[h] διανέμειν, ἐλογίζοντο. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, καί-

quamvis multa magnaque accipientes, gratiam non habebant. Debitum enim eum ſolvere, non vero gratis diſtribuere arbitrabantur. Iulianus au-

g) Ms. Ba. ἀποτείνειν mendoſe. h) δωρεᾶς Ing. vitio operarum.

ſic Gr. μεγ., quod de χρήμασι ſane pro πολλὰ ſumendum, ſicut Stp. Th. aliunde 2, 833. G. m. capit μ. χρήματα, et noſtrates quoque dicunt *großes Geld*, pro *vieles*, et Noſter ſupra cum ſubſt. poſuit adi. idem eodem ſenſu, cf. 1, 6, 24. e. ſq. e. 1, 9, 18. e., et ſimiliter abſolute 2, 3, 23., ubi §. pr. ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς.

χαρ. οὐκ ᾔδ.) E P. ſervat Lat. formulam Bg., prae ſevera Lat., etiam G. Th. ignota, non item noſtratibus, probante quoque Stp. Th. potius illam Bg. 1, 1110. G. m. aliunde, it. 4, 349. D. e. ſqq., ubi tamen recte alteram quoque, Lat. reſpondentem, χ. ἔχειν, profert, cf. Thom. M. p. 913. it. ad Luc. 1, 650. N. 24. et 2, 813. e., Poſſ. Call. p. 420. Vig. p. 151. b., Ind. Fa. Aeſ. Hſ. Liban. ep. p. 16. i. 26. pen. variante Noſtro cum 2, 8, 14. χ. γιγνώσκων per v. ſyn.

ὄφλημα) Hoc νόημα, extra corpus orationis eminens per enunciationem ſingularem et finitum in v. ἐλ. modum, priori enunciationi arctius, ſublato γὰρ et per particip. annectit libere P., unde Sch. partim „ἐλ. *interpretabantur* pro *debito*, δωρ. munus *diſtribuere*" ubi Bg. non acc. ſimplicem ſumit, ſed ellipticum, ut, ſuppleta pr. κατὰ, evadat adv., ubi adeo ad v. v. utr. ἀπ. et διαν. repetendum pron. αὐτὰ, τὰ χρήματα, et ad ſubſt. ὀφλ. inſuper ὡς, pro *tanquam*, ſ. ὥσπερ, ut diſerte habetur 5, 1, 13. per variationem, quem locum modo reſpicit Stp. Th. in ſubſt. hoc, dum v. ἀ. et ipſe pro ſimpl. declarat cum Lat. Bg., ſed et compoſ. P. affert, non item *exſolvo*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et cum ſyn. *aes alienum*, et adeo propius, etiam *dependo*, ib. cum ſyn. ἐκτίω, non tamen cum ſubſt. Bg., ubi ſyn. ὀφείλημα, et Bg. phraſis, quam Noſter reſpexerit, aut affinem ἐκτίνειν τὸ ὀφλ. Dem. v. Ind., hunc imitatus cum arte, per v. aliud ſyn. cum ſubſt., et hoc ſine artic. ponens, ſed, quoad ſententiam, reſpiciens Thuc. 122, 5. ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς, οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, *ſed qui* pro *beneficio* accepto *gratiam* referre *debet*, eſt *in* amore *hebetior*, quia *ſcit*, ſe *beneficium* non *daturum*, ſed *rem* debitam *perſoluturum*, pro ſeveris, *ſciens*, non *pro* beneficio, *ſed* pro *debito* beneficentiam *redditurum*, ſ. *non per* ſ. *tanquam* beneficium, *ſed* per ſ. *tanquam* debitum *beneficentiam repenſurum*, ubi Var. L. ὄφλημα, non illa prorſus abiicienda, et patet, Noſtrum pro χάριν poſuiſſe δωρεὰν, ſed deinde ordinem cogitatorum invertiſſe, et, quae ibi eſſent priori loco, feciſſe poſteriora, et omiſiſſe praep. ἐς, quae, ut Lat. *ad*, valet illic, quod expreſſimus, cf. 1, 2, 8. 1, 4, 17. e., ut de ὀφλ. Heſ., non coll. Suid., Ammon. p. 107. e. Herodi. Gr. poſt Moer. p. 471. Thom. M. p. 666. Suic. Th. Poſſ. Call. p. 317. Ind. Luc. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. et Aeſch. ep. S., ubi per idem cum Ms. vitium eſt v. ἀποτ., cf. infra 4, 15, 19., Latt. Bg. tenente G. Th. cum Gr. n., non item Stp. Th. in ἐλ.

καίτοι) Praeter variationem cum pr. §. in τὸ ϛρ., ſequitur Noſter in v. ἐξαγ. uſum veterum, quo ponitur ita abſolute per ellipſin aliquam, non

τοι συμβουλευόντων αὐτῷ τῶν φίλων, ἐξαγαγεῖν τὸ στρατιωτικὸν, καὶ τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν [i], (μέγιστα [k] ἐκεῖνα ὄρη,[l] καὶ οἷα οὐκ ἄλλα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ, ἐν [l] τείχους σχήματι περίκειται καὶ προβέ-

tem, quamvis ſuadentibus ei amicis, ut educeret exercitum et anguſtias Alpium
16. occuparet, (illi autem maximi montes qualesque nulli in noſtro ſolo, ad muri formam praciacent et obiecti

i) *Mss.* tres καταλαβεῖν v. N., comma ponentibus hic nobiscum A. al.
k) In *Ms.* Ba. μέγιστα δὲ ἐκεῖνα λ. ſed parentheſis ſigna nulla. *Mart.* Parentheſin quidem edd. agnoſcunt omnes, praeter A. B. et Par. 2. ſed de nova lect. v. N.
l) In M. Ba, ἐν abeſt. *Mart.* ut in Ve. τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ τειχ. λ., v. N.

ſubſtantivi tantum e loco, ut hic, ex urbe, ſed etiam in locum, ut in campum, aut alius generis, ut in aciem ſ. expeditionem, it. adverſus hoſtem, cf. H. Stp. aliunde, Bud. C. 523. e. L. Boſ. Ell. p. 98. m. 189. e. 274. i. 309. m., it. 456. m., Ind. Xen. Cyr.

καὶ τὰ — προκατ.) Cod. Ven. καταλ. minus recte. *Stroth.* e gloſſa ad ſenſum indicandum et quoque ad variandum pro duorum locorum iam illo biscomp. per comp. ſemel, v. 1, 6, 8. et 2, 10, 18., quorum in loco utr. P. (ut hic et primo Bg.) habet Lat. ſimpl., ſed ut nihil inde conficiatur, quia ib. Mss. tacuerunt, et Lat. verbum eundem ſenſum habet cum Gr. vulg., quod et Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. reddit, etiam tacite partimque e P. in τὰ σ. e. hinc „*ang.* Alp. *occupare*" ut Sch., qui et recte pro ſubſt. capit, non monens tamen de ellipſi ſubſt. χωρία, ut nec L. Boſ., hauriente Noſtro partim e Thuc. (ſecundum Stp. Th., cuius locum tamen Ind. ignorat) quoad in plur. adhibet, quem de ſuo ponit cum τῶν Ἄλπ. nomine, cf. Ind. Sb. aliunde et Zoſ. 4, 42, 11. Xen. Bach. R. Or. V. 4. et Dem. it. Luc. cum Suid.

μέγιστα ἐκ.) Ms. inſertum δὲ, ſolenne parentheſis indicium, agnoſcit etiam P. cum Bg., ut vel libere additum ſit, cum et alibi parentheſis nuda fiat, cf. 1, 6, 11. i., vel exciderit ob pr. στα ſyllabam, aut etiam modo δ' ob pr. α aut ε ſq.; in ἐκ. ordinem mutante Bg., et in μ. deſerente P. per ſeveritatem potius, opinor, quam quod cogitarit aliam menſuram, latitudinem intelligo, qua de cum altitudine Alpium v. ad Stp. Byz. N., ubi huc reſpicitur breviter, ignorante Stp. Th. notionem adi. pro altus. Sed in ſq. κ. οἷ. Bg. modo pron. e P. ſervat, ſeverior, praeter ordinem, etiam hic in formula, quam Lat. quoque norunt in *et qui*, omiſſo pron. altero demonſtr. τοῖα ſ. τοιαῦτα poſt καὶ, ſicut nec ſupplet cum P. in Gr. oppreſſum v. ſubſt. εἰσὶ ſ. ἐστὶ, deſerens eundem in ſq. formula τῇ κ. ἡ. γ., per quam variatur cum 1, 1, 5. e., plenam et cum diſerto ſubſt. poſitam hic, modoque factam de analog., ubi in ſubſt. Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde, ſed Sch. in „τῇ — noſtrate, γ. noſtris *regionibus*" in poſtr. fere cum P., ut Bg. in neg. cum adi. ἀλλ' per ſyn. contractum.

ἐν τείχ. σχ.) *ad* muri *formam.* Hinc Cic. Phil. 5, 13. (e.) *Alpium* murus. *Leisn.* Cod. Ven. τ. κ. ἡ, γενεᾷ, τείχους inepte. *Stroth.*

Sed ut ibi lateat vulg. lectio et appareat γῇ ſ. γηι poſtſcripto iota in γει ut ἐν in εα, quod ἐν in Ms. Ba excidit intra ſyllabas non admodum,

βλητωι Ἰταλίας, καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας παρασχούσης τῆς Φύσεως Ἰταλιώταις, ἔρυμα ἄῤῥηκτόν τε καὶ [m]

ſunt Italiae, id etiam cum caetera felicitate indulgente natura Italis, ut munimentum inexpugnabile ipſis ob-

m) In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Loc.* At Ms. Ba. et Ve. ἔρυμα ἄῤῥηκτον τῆς αὐτῶν πρ., ſed τε abeſt in Ox. et Par. 2., quae et fert praeterea ἔῤῥωμα monſtroſum, v. N.

ſimiles, et forte quod librarius reperiſſet γῆ ſ. γηι rectum, ſed pravum ἐᾷ, quod non intellectum ille expunxerit, huc ſpectante Stp. Th. 1, 1327. e. ſine Vs. in σχ. ſub „forma, figura, (it. 2, 168. B. e. ſub) circumiaceo“ nec cum Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. προβάλλομαι, quaſi Noſter ſyn. copulet, ſed e diverſo tropo,) ut nec habet aliquid in pr. ἐν, ubi Bg. ignorat G. Th., (tenens modo ſyn. 714, p. *in* formam *iuſti* exercitus *coire*,) e P. cum Sch., qui in σχ. etiam „ad *ſpeciem*, ſimilitudinem *muri*, π. montes *circumiacent*, πρ. *obiecti* ſ. *circumdati* ſunt, ceu propugnaculum Italiae“ hic partim ex Ind. Sb. „*obiecti* ſunt *Italiae* ceu prop.“ quo in v., Stp. Th. aliunde cum rectione ſimili etiam Lat. Bg. habet, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Zoſ. 1, 23, 4. e. Suid. 3, 176. i, Dem et in analogiam Ind. Gottl. Plat. Menex. „ἐν πατρὸς σχήματι parentis *vicem* rel.“

καὶ τοῦτο) Pro liberioribus P., quocum Sch. partim in „π. natura *addente* hoc *illis*, φ. felicitatem *hanc* natura *exhibente*“ Bg. tantum hinc ſervat notionem in καὶ, (ordinem et ipſe deſerens,) et in ἀλλ., quibus Noſter variat cum 1, 2, 2. m. modo in adiuncto ſubſt. al. εὐδ., quod non neceſſario ſumendum cum P. de regione et terra, cum ſubiiciantur ipſi Itali, ubi variatur cum 1, 13, 12. m. per nudum ſubſt. τ. φ., libere quidem Bg. verſato in Lat. v. π., ſed tamen per ſyn., cf. 2, 4, 15. ignorante Stp. Th.

ἔρ. ἄῤῥ.) Poſt καὶ aliquid deeſt, aliud fortaſſe adiectivum, ad ἔρ. pertinens. *Steph.* Non male expleri videtur ſententia, ſi legamus, ἔρ. ἄρ. τε καὶ δυσδιάβατον αὐτ. πρ., qua de re v. et infra 8, 1, 12. et Amm. Marc. *Sylb.* Addenda eſt huic deſcriptioni altera παράλληλος l. 8. c. 1. (§. 12. ſqq.) ubi eadem ſententia τεῖχος Ἰταλίας, quaſi *quendam* Italiae *murum* vocat. Floro ſunt *clauſtra Italiae* 3, 3, 6. Aethicus Coſmographus Italiam *Alpium* obicibus *cingi*, eodem ſenſu ſcribit. Polyb. 3. (54. i.) οὕτω γὰρ ὑποπεπτώκει Ἰταλία τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν, ὥστε, συνθεωρουμένων ἀμφοῖν, ἀκροπόλεως (διάθεσιν) φαίνεσθαι ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας, ita ſubiacet praedictis *montibus* Italia, *ut qui* utraque *ſimul* contuentur, *credant*, Alpes *intuitu* Italiae veluti *arcis* cuiusdam *ſitum habere*. Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. v. 295. etiam nominis ſignificatum ad *clauſtra* eiuscemodi accommodat, φασὶ δὲ τὴν λέξιν ταύτην, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταυτὸν δύνασθαι τῇ κλεισούρᾳ, *dicunt autem hanc vocem*, Alpium ſcil., *ſi Graece transferas, idem ſignificare*, quod κλεισούρα, i. e. clauſura, clauſtrum. Clauſtra enim Romani vocant munitiones tranſituum, ſ. anguſtos munitosque aditus. Suid. ad v. κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίῳ τῶν Ῥωμαίων. Idem qui in v. Ἄλπειον, εἰσβολὰς vocari ſcribit. Adde Strab. S. γεωγραφικῶν extr. In gratiam Herodiani, qui hic et infra diligenter deſcribit Alpes, iſta adieciſſe liceat. De caetero non male expleri videtur ſententia, ſi legamus ἔρ. ἄῤῥ. τε κ. δυσδιάβατον αὐτ. π. *Boecl.* Poſt particulam καὶ deſideratur aliquid ad explendam ſen-

αὐτῶν προβεβλῆσθαι [n], ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας [o] θαλάσσης [p] ἐπὶ | iectum ſit, a ſeptentrionali

n) Hic et in Ms. Bg. noſtrum eſt comma. o) Sic cum iota ſubſcripto A. Stp. al., cf. 1, 15, 9. e. p) Ms. Ba. θαλάττης v. N.

tentiam, adiectivum forte δυσδιάβατον, aut tale quid. *Oxon.* Forte ἄῤῥ. τε καὶ ἄβατον αὐτῶν λ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐρ. ἄῤῥ. τῆς αὐτ. πρ., ſcil. γῆς, pro vulg. lect. perverſa. *Stroth.*

Stp. rem infinitam repetit Sch. in καὶ extr., reddens cum P. partim in „ἐρ. *munitionem* inexpugnabilem *poſitam* eſſe *ante* aliquos, ἀρ. *infractam*, inexp. *mun.* πρ. *obiectam* eſſe *ante* ipſos *mun.*“ ſed Sb. Ind. nihil hinc, niſi ἄῤῥ. ἐρ. ſine Vs., ut et Stp. Th. nihil. Sed Leisn. ad m. Ms. Bg. „probare videtur Perizonii emendationem ad Ael. 9, 16. (et ad m. Ox.) Kühnius ad Ael. 9, 16. l. αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἄῤῥηκτόν τε καὶ ἀπὸ etc. vide“ ubi p. 605. i. haec modo. „Herodi. l. 2. c. 11. ubi verborum ordo male turbatus ita reſtituendus“ ut tamen de Bg. non praeſtem, cum ordinem teneat Gr., et potuerit τὲ καὶ plane ſuſtuliſſe, quae nec comparent in P., qui modo habet primo cum Bg. particulam *ut* ante ἐρ., non tam quod exciderit particula ὡς, pro ὥστε cum inf., ob ſimilem pr. αις ſyllabam, quam quia libere expleta eſt poſt pron. pr. τοῦτο, quanquam et Lat. ferunt pron. demonſtr. cum inf. Mihi quidem videtur ſane etiam poſt καὶ elapſum adi. aliquod, quorum Rsk. ἄβατον proximum fuerit ad vulg. textum in αὐτῶν, ſed vicinius, quam Sb., δύσβατον, quo Noſter uſus §. 9. e., ut illo Rsk. alibi, cum Mss. τῆς (cum Strotho ſane capiendum et explendum) a vulg. τὲ καὶ litteris diſcedat nimis, et a Gloſſatore eſſe poſſit, locum hunc utcunque adiuturo, quia et Ms. Vi. abit, niſi huius καὶ omiſſo utaris ſic, ut, cum τε corruptum eſſet e τῆς, ſtultus aliquis librarius addiderit καὶ, alibi cum τὲ iunctum, ſed nullam hic ſententiam edens, aut, cum quis καὶ in marg. poſuiſſet, quia ante ἀπὸ excidere potuit ob pr. σθαι ſimile, id alius alieno loco receperit, ex iſta ratione copulans ἄῤῥ. τε — καὶ διῆκον ἀπὸ λ. Sed P. deinde in regione inde ab ἀπὸ non agnoſcit copulam, verum *ſcilicet*, libere additum, quo indicat modo appoſitionem, et copulaſſe ſe διηκ. cum ſubſt. pr. ἐρ., quod et Bg. facit. Kühnii quidem rationem, ut violentam, equidem non probo, ſed e vulg. litteris et Mss. indicio novam lectionem τῆς γῆς, quae a τὲ καὶ non multum abhorrent, propono, ignorante Stp. Th. in ἀρ. Lat. Bg., cf. Ind. Hom. Luc. et Gs. Chr. cum Heſ., ſed in ſubſt. ἐρ. cum eodem Lat. et ap. G. Th. cum Gr. n.

ἀπὸ τ. ἀρκτ. θαλ.) Ms. forma alia per ττ eſt e gloſſa per comparationem cum locis duobus pr. 2, 10, 8. i. 1, 16, 7. m., aut ex opinione Atticiſmi, cf. Ind. Aeſ. Fa. Hſ. Fi. ad Well. p. 70. m. Greg. de dial. p. 10. §. 5. cum N. 24., ad Luc. 1, 91. N. 78. e. D'Orv. Ch. p. 56. i. Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 118. ubi σσ in ττ mutat, quia ſit ita ſemper ap. Comicum, quae forma et habetur ap. Iſ., v. Ind. Ev. F. et P. Mor. p. 105. N. f. ut contra per σσ volunt eſſe ſemper ap. Thuc., cf. Ind. et ib. ad p. 83. N. 49., ut fuerit proba utr. et aeque in uſu, ſicut Schol. Ariſt., qui Thuc. locum per θάλατταν ad Plut. v. 69. affert, tamen mox e Soph. Ai. v. 585. γλῶσσα ponit, et Suid. 2, 162. m. utr. in noſtro ſubſt., at Heſ. modo per σσ, ſed deinde in compoſitis hinc ττ quoque, ut Ind. Xen. Hell. et Pol. Z., tum per ττ ap. Dem. et Rs. Or. V. 4., ſed per σσ ib.,

τὴν q μεσημβρίαν βλέπουσαν mari ad id, quod meridiem

q) Mss. tres ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ., ut ed. Ing., v. N.

V. 6. 7. Ant. 8. And. cum L. N. T., quorum Fi. et Schw. etiam Atticam illam per ττ edicunt; inconſtanter hic agente iterum Ms. librario, qui 2, 1, 13. i. ττ in σσ mutarit contra. De τ. ἀρκτ. appellatione v. N. ſq. ἐπὶ τὴν μεσ.) Fort. ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ. *Steph.* Forte εἰς ſ. πρὸς μεσ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐ. τὴν πρὸς μεσ. βλ., quod πρὸς in edd. deſideratur. *Stroth.*

Sch. in „μ. Stp. ſupplet πρὸς, (in βλ.) ἐπὶ τὴν μ., *mare*, quod *ad* merid. *ſpectat*, *s. pertingens*, locus *ad* merid." partim e P., qui etiam refert pr. *ad*, (incertum, utrum e Cod. ſuo, an libere,) ſecus ac Bg., qui rexit v. βλ. cum nudo acc. μεσ., pro ἐπὶ τὴν (θάλασσαν) βλ. μεσ., ſervans ordinem Gr. per particip. reſolutum, ne concurrerent duo particip. ob ſq. δ., *a ſept. mari* ad *meridiem* ſpectans *pertingens*, quae et ambigua erant, cum *ad* referri poſſet aeque ad *merid.*, e Gr. referendum ad v. *ſpect.*, Noſtro copulante iterum (cf. 2, 10, 13. e. τρ. περὶ.) duos acc., hic quidem eiusdem ſexus, per negligentiam quandam gratam, aut de induſtria etiam, ad doctrinam oſtentandam et adhibendam cum ſpecie acuminis rectionem iſtam v. βλ. cum acc. loci, tropico ſenſu, de re, pro vergere ſ. pertinere, ſe extendere, porrigi, directum eſſe, ſitum eſſe, quae rectio, mihi quidem non reperta per Indd., ſuſtinebitur tamen tum ab analogia Lat., tum ab illa, quod v. βλ. et compoſ. ἀποβλ., it. ſyn. alia ὁρᾷν, ἀποσκοπεῖν, rel., ponuntur promiſcue cum acc. nudo, vel cum pr. εἰς ſ. πρὸς, cf. Luc. 2, 424. l. 89. ad eumque Ienſ. Lect. p. 112. e. et 1, 379. l. 55. it. 1, 16. l. 78. coll. p. 550. l. 64. una cum Ind. it. Rs. Or. V. 4. βλ. πρόσωπον et εἰς τὸ πρ., Abr. Dl. Th. Auct. et Lect. Ar. p. 4., ubi non bene tentatur locus ap. Ael. V. h., et p. 276. m., nec recte Kypk. 2, 22. m. differentiam ſtatuit; ut gloſſa fuerit Mss. addita praep. e comparatione aliorum ſcriptorum, qui βλ. hac vi cum praep. aliqua ponunt, nec modo cum πρὸς, ſed etiam cum εἰς, it. κατὰ, cf. ad N. T. Lex. Krb. Nr. 3. Schw. Nr. 4. et Kypk. 2, 134. e. Abr. ad Aeſch. 1, 625. m. et Ind. Xen. M. S. it. Geop., tenente Stp. Th. uſum hunc modo in comp. ἀποβλ. 1, 751. B. m., alioque ſenſu ſimile Luc. 3, 357. l. 65. ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, *converſus* ad *meridiem*, de perſ. quidem, ut de re tantum reperi noſtrum v. βλ. cum ἐπὶ ap. Polb., cf. Ind. cum Rsk. Anim. ſed phyſice, de perſ., abſolute Lyco. Fi. Pal. et Fa. Aeſ. ubi et cum acc. perſ. (ut Soph. Ai.) it. cum acc. rei, ut Luc. (ſed tropice Abr. ad Aeſch. T. 1. ubi et pro audire p. 2. cum L. N. T. et Obſ. Loesn. et Krb. e p. 412.) ſed et cum adv. ib. Ael. V. h. Dem. et Eur. Barn. e Cycl. ubi et pro vivere, ut Soph. Ai. cum Schol. et Suid. it. Abr. l. l. Rs. Or. V. 7. Ant. Kl. Tyrt., per ellipſin quidem, cf. L. Boſ., gloſſam hic me profitente, non modo hinc, quod vulg. lectio defendi poteſt, ut dixi, per analogiam, et quia eſt difficilior, verum et propterea, quod non patet e vicinitate, qui exciderit praep. Mss. In ſq. v. διηκ. habet Stp. Th. nec Lat. Bg. (e P., ap. G. Th. cum med. διηκοῦμαι,) nec ſimilem rectionem per praepp., cf. Ind. Ael. V. h. cum N. Xen. Pol. Z. Diod. S. Aeſch. Fi. Long. Mor. Valck. Eur. Phoen. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Dl. Th. et ad hunc p. 261. N. 33. cum Suid., non coll. ad Heſ., abeunte Noſtro hic a rel. etiam in nominando mari utroque, ad quod Alpes porrigantur, in quam rem ſufficiant haec Cell. in Not. o. a. 1, 504. ſ. 2. „Fines Italiae ſunt

διῆκον [r],) ἀλλ' οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν Ἰουλιανὸς ἐτόλμα [ſ], διέπεμπέ τε, τῶν ςρατιωτῶν δεόμενος, ὁπλίζεσθαί τε καὶ γυμνάζεσθαι [t], πρὸ δὲ [u] τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν [x],

17. ſpectat, pertingens) ſed nec urbe egredi Iulianus audebat: mittebatque militibus ſupplicatum, ut arma capeſſerent exercerentque ſe, et ante urbem foſſas ducerent: atque

r) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al., ſed comma eſt noſtrum. ſ) Hoc comma etiam in B. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et puncto A. al. t) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in A. al. ſed comma in B. 2. al. cum Ms. Bg. u) τε Ing., v. N. x) Hoc comma in Ms. Ba. A. al., pro puncto Stp. rel., it. colo Lu. al. cum Ms. Bg.

maiorem partem ita ſupero inferoque mari firmati, ut neque ignorari, neque mutari facile poſſint. Reliquam partem Alpes ſummae definiunt a mari *Liguſtico* usque ad Pannoniam, et ubi illae deſinunt iuxta *Hadriaticum* mare, flumen per Hiſtriam delabens Arſia. Ptolemaeus quidem l. 3. c. 1. etiam gentes nonnullas trans Alpes ſitas in Italia cenſuit, ut fines dilataret: ſed malumus cum aliis Italiae terminum in ſummis Alpium conſtituere, quarum ὄρη, *montes*, ἐν τ. σχ. περ. κ. πρ. 'Ιτ., *in muri forma* circumiacent *Italiae*, ut ſcite Herodianus dixit l. 2. c. 11."

ἀλλ' οὐδὲ) Poſt parentheſin reditur hic ad §. 15. cum anantapodoto manifeſto, quia non modo repetitur nomen propr. 'Ιουλ., ſed etiam ad pr. δὲ ſubiicitur ἀλλ', quanquam haec particula referri poteſt ad pr. καίτοι, alias in reditu ad pr. ſolennis; ſeverius et hic Bg. agente, quam P., qui pr. 'Ιουλ. nominativum mutarat, ad proximum ibi v. accommodans, ſed hic ſubſtituerat nomini propr. tantum pron. demonſtr., e quo Bg. in ſqq. fere omnibus, variante Noſtro in οὐδὲ λ. cum 2, 10, 13. m. maxime in ſyn. neg., ſed in δεομ. Stp. Th. non tenente Lat. Bg., at aliam phraſin ſyn. in ὁπλ. 2, 1371. i. (ubi Sch. „*armari*, arma capere" cf. lib. de V. med. cum Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et L. N. T.) ſed in γυμν. quoque Bg. aliunde, cf. lib. de V. med. Dem. Xen. Bach. et Cyr.

πρὸ δὲ τῆς π.) Fort. πρό τε τῆς λ. *Steph.* Quae Stp. Graeca ad Ms. Bg. ſcripſerat Leisn., monens ſic, Bg. ita reddidiſſe, in quo praeivit P. per ſyn. *ac* copulam, properantibus nimis Ing. ad ſuſcipiendum id, cum vulg. eandem notionem habeat, cf. 2, 5, 2. m. et poſt praep. aliquam ponatur aeque, cf. 2, 7, 4. i., retinente Bg. Lat. P. in ſqq., at Sch. in v. διορ. praemittente *effodere*, quod Lat. ap. G. Th. habet ἐξορ., ſed *perfodere* noſtrum Gr., at neutrum ſubſt. Noſtri, reſpiciente huc Stp. Th. in ταφρ. per vulg. δὲ ſine Vs., qui in v. „δ. τάφρους, ſimpliciter pro ὀρύττειν, ducere *foſſas*. Nam et Heſ. διορύττει exponit σκάπτει" ſine auctore, quem aliuin, praeter Noſtrum, non reperi per Indd., qui tantum principem notionem tenuere et cum aliis acc. rei, Ariſtoph. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. Iſ. P. Mor. p. 62. m. Xen. Bach. cum L. N. T. et Kypk. 1, 37. (tacente ſuper ellipſi horum L. Boſ.) ſed paſſ. de perſ. Diod. S., pro *defodi* vivum in terra et ſepulcro, cf. N. ibi 1, 287. l. 89., ut Noſter ſcripſerit forte peculiari ratione, ſumens compoſ. pro ſimpl., quae notio et eſt in affinibus ſubſt. διόρυγμα et διώρυξ, cf. Stp. Th. et Ind. Gem. Pl., reſpiciensque ſic cum arte aliorum ὀρ. ταφρ., v. Stp. Th. et Ind. Geop.

καὶ τὴν πρὸς Σεβῆρον μάχην [y], ὡς ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος, παρεσκεύαζε [z], τούς τε ἐλέφαντας πάντας [a], οὓς εἰς πομπὴν ὑπηρετῶν ἐπὶ νώτων φέρειν

ut cum Severo in urbe dimicaturus, ita ſe parabat. 18. elephantosque omnes pompae inſervientes, turres in dorſo ferre cona-

y) Hic et poſt ποιησ. nihil in Stp. rel., ſed nobiscum utrinque comma in A. al. v. N. z) Comma hoc in B. 1. cum B. 2. L. pro colo Ox. et Ed., ſed duobus punctis Par. 2. et uno Stp. rel., unde et numerus §. novae in Bc., adhuc toleratus nobis. a) Mss. tres πάντας, οὓς εἰς π. ὑπηρετοῦσι Ῥωμαίοις, πύργους καὶ ἄνδρας φέρειν ἐπὶ τῶν νώτων ἐπαίδευεν. οἰόμενος λ. v. N.

καὶ τὴν πρ. Σ.) Membrum hoc libere reddiderat P., deſertus a Sch. in „ποιησ. facturus *praelium* „abeunte Bg. nimis per alias phraſes, pro *et pugnam* cum *Severo*, tanquam *in* urbe *facturus* eam, *parabat*, quo pron. αὐτὴν ad v. ποιησ. expleto e pr. μαχ., etiam diſtinctio noſtra nititur, ubi μ. ποιεῖσθαι modo tenet Stp. Th. in μ. e Xen., cf. Ind. Cyr. v. π. e. „h. e. μάχεσθαι“ (in quod privum v. formulam mutat quoque Bg.) it. Zoſ. 1, 4, 6. τ. μ. εἰς Ἄρβηλαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, inito *ad* Arbelam *adverſus* eum *praelio*, liberius in v., cum et Lat. ſeveram formulam noxint *pugnam facere*, cf. G. Th., ubi et *parare praelia*, quod Noſter reſpexerit, aut ſyn. Gr. παρ. πόλεμον Ind. R. Or. V. 4., cf. μ. cum praep. noſtra πρὸς Ind. Iſ. Ev. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1., et cum al. pr. R. Or. V. 4. Aeſch. ep. S. et Ael. V. h.

παρεσκεύαζε) Forte παρεσκευάζετο. *Reisk.* quod med. ſane frequentius, ut alibi videbitur, ſed et act. tolerandum, cf. N. pr., etſi per ſe ob ſq. τους perire potuit ſyllaba medii το, et Dio Caſ. 1238, 54. ſ. Xiph. S. 394, 31. quoque illuc ducit, ὁ Ἰουλιανὸς — παρεσκευάζετο κατ' αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο ἡ πόλις — οὐδὲν ἄλλο, ἢ ϛρατόπεδον, ὥσπερ ἐν πολεμίᾳ. πολλὴ μὲν γὰρ ταραχὴ αὐλιζομένων καὶ γυμναζομένων ἵππων, ἀνδρῶν, ἐλεφάντων.

οὓς εἰς π.) P. legiſſe aliter videtur, (*elephantos quoque*, quos *ad* pompam *inſtitutos* habebat, *inſuefacere* conabatur, *ſeſſorem* pati.) *Steph.* Pro ὑπ. P. legit εὐπρεπεῖς εἶχεν, vel ſimile quid. *Sylb.* Inſignis hic mea in Graecis emendatio. *Bergl.* Forte οὓς εἶχεν εἰς πομπὴν ὑπηρεσίαν, ἄνδρας μαχίμους ἐπὶ ν. φ. *Reisk.* Locus hic in edd. mirum in modum corruptus exſtat, quod non animadvertiſſe Tan. Fabrum miror. Egregie vero reſtitui poteſt e Cod. Ven., qui eundem hunc in modum exhibet, etc. *Stroth.*

Sch. in ἐλ. modo Lat. Bg. e P., alius declinationis, cum et Lat. habeant alteram Gr., at in „ὑπ. Pol. — Stp. putat, eum aliter legiſſe, atque vulgares Codices habent. Sb. cenſet, eum legiſſe —. Ad verbum ſonat, *elephantos* ſubminiſtrans *ad pompam*. Poſſet etiam accipi pro gen. plur. *miniſtrorum*, ſi ſubaudiatur *gregem*, vel ſimile quid. Niſi malumus legere in acc. ὑπηρέτας, *miniſtros* dorſo *ferre*, νωτ. dorſo *portare*, ſeſſorem *pati*“ tum Leisn. ad m. Oxon. „leg. τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρέτας πύργους ἐπὶ ν. φ. λ. (et ib. alio loco) p. 75. n. 36. πομπῆς μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, (reſpiciens 2, 10, 3. e., ſed ad m. Ms. Bg.) forte legit τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ.“ quae et in Progr. proponit per diſtinctionem hanc, ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ., quaſi membrum iſtud τοὺς εἰς πομπ. Bg. per ellipſin particip. ὄντας intellexerit, ſed hoc ὄντας liberrime reddiderit *inſervientes*, quod potius ducit ad hanc iſtius emendationem

ἐπειρᾶτο παιδεύειν, οἰόμενος, οὕτως ἐκπλήξειν τούς τε Ἰλλυρικοὺς [b], καὶ τὴν τῶν πολεμίων ἵππον διαταράξειν [c] ὄψει καὶ

batur docere, putans, hoc pacto ſe terrefacturum Illyrios, hoſtiumque equitatum perturbaturum facie et ma-

b) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυριοὺς λ. v. N. c) Ms. Ba. ἵππον· διὰ ταράξειν, ὄψει λ., ſed Msi Vi. modo διὰ ταράξειν λ., ut Ms. Ve. διὰ ταράξει ὄψει λ., v. N.

ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρετοῦντας, πύργους ἐπὶ λ., quorum valde probabile primum τοὺς pro οὓς, ubi τ periit ob pr. ς ſimile, deinde alterum non admodum abhorret τας, elapſum ob pr. των aut ſq. επ, ſed tertia vox tota πύργους fingetur excidiſſe ob pr. ſimiles litteras πηρετω; plura his nec P. referente, qui tamen vulg. οὓς retinens, ὑπηρετῶν cum non intelligeret, nec emendaret, ſubſtituit aliud quid, ſententiam dans qualemcunque; dum Sb., ſicut et Rsk., a litteris vulg. nimis recedunt, ſed Sch. illa ellipſis non convenit cum pr. οὓς, quod pron. relat. contra fert iſtius emendatio in acc. ὑπ., ad ſenſum quidem cum Bg. eadem, et per appoſitionem toleranda, etiam e Lat. rectione ſubſt. cum praep. ap. G. Th. 289, 52. 55; ſed requirens deinde ellipſes ad ſq. ἐ. ν. φ. illas Mss. Quorum lectio manifeſtam vim librarii arguit, e ſuopte ingenio fingentis quaedam, in primis, cum extr. partem ἐπειρ. παιδ. mutarit, et φερ. alio poſuerit loco, quae nullo modo probari poterunt verecundo critico, etiamſi illa duo nova οἳ et ὑπηρετοῦσι in vulg. elementis concedat ineſſe, cumque nec Ῥωμαίοις aſſui ſit neceſſarium, nec καὶ ἄνδρας, quod poſtr. in uno Bg. πύργους ſubintelligetur; ſicut rem breviter univerſeque tantum memorat Dio l. l., et paulo poſt p. ſq. l. 72. Sb. Xiph. l. 42. οἵ τε ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς ἵπποις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιβάτας ἔφερον, ad quae Fabr. N. §. 110. ſic. „Locus Herodiani 2, 11, 18. quanquam mutilus, docet tamen, ap. Dion. non eſſe ἵπποις, ſed πύργοις, legendum. Eſt autem hic, τούς τε ἐλ. πάντας, οὓς εἰς πομπὴν . . . ὑπηρετῶν. — Suſpicor autem, ap. Herodi. deeſſe integrum verſum, ex veriore Dionis lectione aliquatenus reſtituendum hoc ſenſu, οὓς εἰς πομπὴν μόνην εἶχε, τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸ βάρος τῶν πύργων ἐπὶ ν. φ. ἐπ. π." prae quibus ſufficiunt mihi Bg., ſive de Leisn. ratione, ſive de noſtra, cum et alibi πύργοι modo tribuantur elephantis, cf. ad Diod. S. 2, 17. e. N. 53. et Heliod. 9, 16. e. p. 458. e. cum N. 9, 18. p. 460. e. ubi et 1, 15. p. 55. m. v. ὑπηρ. cum pr. πρὸς, ut cum pr. εἰς ap. Luc. 3, 61. l. 67. it. ſupra Exc. ad 1, 4, 13. et Ind. Dem. cui add. 104, 27. 124, 21. p. ſq. l. 8., tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., et variante Noſtro cum 2, 9, 7. m. in ἐπὶ νωτ. ſine artic. et per al. caſum, quo in ſubſt. Stp. Th. 2, 1109. B. m. poſt Plut. ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων addit „quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc." cuius Ind. tacet, ſed Stp. aliunde fert rectionem v. παιδ. cum inf.

οἰομεν.) A. P. omiſſum adv. οὕτ. Bg. reddit, ut alibi, ſecutus eum in oppreſſo τὲ, quod hic iterum non loco ſuo poſitum, ſed poſt, pro οὕτως τὲ ἐκπλ. aut οὕτως ἐκπλήξειν τὲ τοὺς λ., ſed deferens eundem quoque in rel., (ubi Sch. in „ἐκπλ. perterrefacturum *eſſe* eos adſpectu elephantorum") ſed conſentiens cum Mss. in Ἰλλ., dum hunc locum iterum e vulg. lect. profert Sb. Ind., cuius ellipſin ſubſt. στρατιώτας, ſupra propoſitam 2, 9, 12. m., hic P. diſerte refert.

μεγέθει θηρίων, μὴ πρότερον gnitudine belluarum non

τὴν — ἵππ.) ἡ ἵππος *equitatum* ſignificat; unde in aliis paſſim auctoribus χιλία ἵππος, pro mille equitibus. *Oxon.*

Cf. Stp. Th. (ubi et exemplum idem, ſed per χιλίη, ut iterum in v. hoc,) Palm. Ex. p. 794. cum Ind. Thuc. Xen. Bach. et Cyr. Z., ut ap. G. Th. Gr. n. in Lat. Bg. qui fere e P.

διαταράξ.) Cod. vitioſe θέᾳ ταράξει ὄψει. *Stroth.* Tota haec Ms. Ve. et ſimul rel. Mss. lectio pro mendoſa habebitur, omiſſo ν et confuſis litteris in diſtracto verbo; niſi fuerit olim modo θέᾳ ταρ. καὶ μεγ., et vox ὄψει (ut gloſſa in marg., petita illa e ſimili loco 6, 4, 7. e.) venerit in textum aliena regione; quanquam P. etiam in vulg. manet ſubſt. cum Bg. Lat., qui utrique intellexerint de ſpecie ſ. forma, (ut G. Th. explicat,) cum Sch. etiam in „ὄψ. fac. *bell.*, elephantorum, *terrere* equitatum, θηρ., bell. *magn.*, antea *ipſis* non *viſarum*, h. e. elephantorum. Sic Suidas notat, θηρίον generale ad elephantos reſtringi, ut Hebr. בהמות Hiob. 40, 10. ἑωρ. conſpectorum *illis*, (qui tamen non apte huc accommodat illa Suidae, cum in pr. iam nominati ſint ipſi elephanti, ad quos reſpicit Noſter hic; ſicut in) διατ. perterrefacturos *eſſe* adſpectu *elephantos*, equos" errat in *elephantis*, (cum ſermo ſit de Iuliano, ad quem Bg. recte v. δ. retulit,) ſed etiam forte in ſenſu v. δ., capiens pro ſyn. pr. ἐκπλ., Noſtro quaſi variante, quorſum perduxerit eum P., hic contentus uſo v. eius notionis; cum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) valere poſſit etiam *ordines* equitum *dirimere* ac confundere, et facere, ut equi loco cedant et alio ſe convertant; quanquam et hoc ſit, ubi equi ſunt territi atque conſternati; tenente Stp. Th. Lat. quidem Bg., ſed act. ſine auctore, (cf. tamen Ind. Luc., ſed paſſ. Ael. V. H. Diod. S. et Dion. H. cum L. N. T. Fi. et Krb.) it. Lat. Bg. in ὄψ., quod cum ſq. ſubſt. non ceperim per hendiad., pro forma magna ſ. alta, ſed cum notione ſecundaria pro deformi ſpecie, quales notiones reperiuntur ſaepe e contextu, ſuntque ſolennes non modo poëtis, ſed et proſaicis; ſicut nec ὄψει correxerim in ὀργῇ aut ὀσμῇ, *foetore*, ut Mss. θέᾳ ſervetur ſimul, et triplex res proponatur, unde equitatus ſit perturbatus; cum Noſter potuerit contentus fuiſſe duabus modo, etſi alii ſcriptores tres illas memorant, etiamque alias, ſed et unam alteramve, cf. Flor. 1, 18, 8. *actum erat*, *niſi* elephanti, *converſi in ſpectaculum belli*, *procurriſſent*, quorum *cum* magnitudine, *tum* deformitate *et* novo *odore* ſimul *ac* ſtridore *conſternati* equi, *quum* incognitas *ſibi* belluas *amplius*, *quam erant*, *ſuſpicarentur*, *fugam ſtragemque late dederunt*, Liv. 30, 18. m. *ad* quorum *ſtridorem* odorem *que* et *adſpectum* territi *equi*, rel., quo ex loco etiam Noſtri ὄψει reddi liceat *adſpectu*, cf. 27, 14. Amm. Marc. 25, 1. p. 333. i. elephantorum *fulgentium* formidandam *ſpeciem*, et *truculentos* hiatus *vix mentes pavidae perferebant*; *ad* quorum *ſtridorem* odorem *que* et *inſuetum* adſpectum *magis* equi *terrebantur*, it. 25, 3. i. p. 335. e. *foetorem* ſtridorem *que* elephantorum *impatienter* tolerantibus *noſtris*, et p. 337. i. *quos* elephanti *tardius praecedentes*, magnitudine *corporum* criſtarum *que* horrore *pavorem* iumentis *incutiebant* et *viris*, it. 24, 6. p. 325. i. *elephanti* gradientium *collium* ſpecie, *motu* que *immanium* corporum *propinquantibus exitium intentabant*, *documentis praeteritis formidati*, Hirt. de bell. Afr. 72, 3. ſqq. elephantorum *magnitudo* multitudo *que*, militum *animos* detinebat *in* terrore, — *quo miles noſter* ſpeciem *que* et *virtutem* beſtiae

αὐτοῖς ἑωραμένων. τότε δὴ πᾶσα ἡ πόλις ὅπλα εἰργάζετο, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον παρεσκευάζετο.	19. prius viſarum. Tunc ergo tota civitas arma fabricabat, belloque ſe parabat.

cognoſceret, — *praeterea*, ut *iumenta* beſtiarum *odorem*, ſtridorem, *ſpeciem*, conſuetudine *captarum* non *reformidarent*, et Curt. 8, 14, 22. ſq. *Porus* — elephantos — *ante agmen ſuorum agi iubet.* Magnum *belluae* iniecere *terrorem*, inſolitus *que* ſtridor *non* equos *modo*, *tam pavidum ad omnia animal*, ſed *viros* quoque *ordines* que *turbaverat*, cf. Fabr. ad Dion. Ca[illegible] ad §. pr. e. τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζώων φαντασίας, *novitate* ſpectaculi *territis*, et Heliod. 9, 18. p. 460. m. οἵ τε γὰρ ἵπποι πρὸς τὸ ἀηδὲς τῆς τῶν ἐλεφάντων ὄψεως ἀθρόον παραγυμνωθείσης, καὶ τῷ μεγέθει ξενίζοντι τῆς θέας τὸ φοβερὸν ἐπιφερούσης, οἱ μὲν παλινδρομοῦντες, οἱ δὲ ἐν ἀλλήλοις συνταραττόμενοι, τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος τάχιστα παρέλυον, λ. et p. ſq. i. Caeterum a Bg. omiſſum pron. αὐτ. ad v. ſq. ἑωρ., forte e P. olim reſtituetur, variante Noſtro per hunc dat. cum paſſ. pro praep. ὑπ' αὐτῶν 2, 9, 7. e.

τότε δὴ) Hac Noſtri §. ſine Vs. uſus eſt Caſ. ad Spart. Iul. c. 5. e. p. 581. i. N. 1. *ipſe autem Iulianus praetorianos in Campum deduci iubet, muniri turres*, rel., hic P. iterum pro δὴ reddente δὲ per τὲ, e quo Bg. Lat. ducit in εἰργ., ſed Stp. Th. 1, 1234. A. e. „ἐ. fabricor, ut c. ἐργάζεσθαι Herodi.“ potius ad 3, 4, 20. e. reſpicit, ut 2, 1367. D. e., diſerto numero l. 3. adiecto, ſed nec ibi aliunde, ut nec ego tenui formulam ex alio, ſed e G. Th. in ſubſt. arma *facere* e Cic., ſed Sch. in δ. „arma *fabricari*“ Noſtro ponente π. ἡ πολ. non modo, ut referatur ad proximum v. εἰργ., de civium parte et fabris adeo per totam urbem, ſed etiam de aliis quoque, quoad ſq. formulam, qua de Sch. in v. παρ. „P. videtur accepiſſe active de urbe ſingulariter (in numero ſing.) urbs *intenta* erat *bellicis* inſtrumentis *conficiendis.* Nihil tamen prohibet, quin paſſive, ut alias ap. hunc auctorem, etiam hic capiamus, in plur. Attice, h. e. belli *neceſſaria* inſtrumenta *praeparabantur*, ſ. *comparabat* ſe *ad* res *bellicas*“ ut nec ego ceperim arcte ſic cum P. de inſtrumentis rel., praeter arma, iam nominata; v. c. contis ad deiiciendos hoſtes e muro, ſed latius, nec tantum de turribus, munimentis, foſſis, caet., ſed etiam de commeatu et vitae neceſſitatibus etiam civium non militum, ad oppugnationem ſuſtinendam; ut ſit omnino, res, ad bellum neceſſarias et utiles, parare, ſubintellectis ſubſt. χρήματα, et adi. ὠφέλιμα, ἐπιτήδεια etc., cui deinde par eſt formula πόλεμον παρασκευάζειν, (cf. §. 17. ex Aeſch. Or.) et Bg. illa quoque per dat., pro ad bellum, qui et, ſumens v. παρ. pro med., recte ad pr. πολ. retulit, cum de perſ. adhibeatur ap. Noſtrum perſpicue 3, 14, 7. e. et 6, 7, 12., nihil tenente Stp. Th., quam 3, 456. D. m. affine Iſocr. τὰ περὶ τὸν πολ. μελετᾶν, cf. tamen Dem. ſine Ind. 167, 7. περὶ τοῦ — παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς τὸν πολ., pro quo Noſter artic. in ſubſt. omiſit et v. in med. adhibuit, vel, de noſtra ratione, med. pro act. ſimpliciter, ad analog. horum, v. c. Thuc. 8, 77. τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο, res *ad* bellum *neceſſarias* apparare *coeperunt*, ubi v. N., it. Herdt. 429, 86. τὸν πρὸς τὸν βασιλῆα πόλεμον ἐσκευάζοντο, bellum *adverſus* regem *parabant*, cum N. et Zoſ. 3, 4, 1. ἐπὶ τὸν κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ παντὸς παρεσκευάζετο πόλεμον; ad *inferendum* univerſae *Germanorum* nationi *bellum ſe parabat*,

Μελλόντων δὲ τῶν Ἰουλιανοῦ στρατιωτῶν [d] ἔτι, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον ἕτοιμα ποιούντων, ἀγγέλλεται ὁ Σεβῆρος ἤδη προσιών. καὶ πολὺ τοῦ στρατεύματος μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει, παρεισδύεσθαι εἰς

Sed cunctantibus Iuliani militibus adhuc et apparantibus bellum, nunciatur Severus iam accedere. Atque is bonam exercitus partem ſparſim dimittens iubet penetrare in urbem. Iſti

d) In A. B. et Par. utr. στρατιωτῶν, ἔτι καὶ λ., v. N.

3, 11, 8. πρὸς ἐμφύλιον παρ. πολ., *ad* civile *bellum* ſe *comparabat*, it. 3, 11, 5. e. et 10. e. it. Dion. H. Sb. T. 1, 179, 43. τὰ πρ. πολ. παρεσκεύασε.

μελλόντων) Praetorianos variando Noſter innuit, de quibus Spart. l. l. conſentit, ut variatur quoque cum pr. formula modo pro v. παρ. per phraſin ἕτ. π., ut etiam a Bg., cf. Stp. Th. in adi. Ind. p. 970. B. e. ſine auctore „ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare, (recte per privum v. Lat., ut ib. D.) ἑτοιμάζω, i. q. ἕτοιμον ποιῶ" ſ. pro med., ut in Ind. Diod. S. erat ἑτοιμαζόμενοι τὰ πρὸς τὴν ναυμαχίαν, pro quo tamen per numeros laudatos ex 1, 571. l. 15. τὰ περὶ τὴν ναυμ. παρεσκευάζοντο, *ad* pugnam *navalem* ſe *accingunt*, ſed l. 17. θεωροῦντες τοὺς πολεμίους τὰ πρὸς τὴν μάχην ἑτοιμαζομένους, *ubi* hoſtes *ad* conflictum *ſe* parare *cernunt*; praeter quae nihil habui; ut Noſter ſcripſerit peculiari ratione; ſicut per ſq. v. ſimpl. ἀγγ. (ubi Bg. e P.) variat cum 2, 9, 6. i. ἀπηγγ., non tenente Stp. Th. id paſſ. cum particip. nominativo, ſed Poſſ. Sy. p. 200. e., tamen ſine exemplo, quod v. ap. Dem. ſine Ind. 30, 2., ſed per ordinem alium ap. Ioſ. 2, 409. m. ἐπεὶ δὲ προσιὼν ἠγγέλλετο, *ubi* autem *eum* appropinquare *nunciaretur*, tum Dion. H. S. T. 1. p. 612. i. ἀγγέλλεται — στρατιὰ παροῦσα, *nuntiatum eſt — adventare*, cf. cum inf. Ind. Thuc. Mox ad P. in v. πρ. addit Sch. „cum exercitu" ubi praeterea expleas *ad urbem*.

διασκεδασ.) Forte διασκεδασθὲν ἐκείνου κελεύσει, in dativo ſingulari, a nominat. κέλευσις. *Reisk.*

Contra *libros* non modo, ſed etiam ſine ſerie legitima, (cum ſolitarius ita ſtet inf. *παρ.*) et praeter neceſſitatem talia novantur, cum et P. teneat vulg., niſi quod ordinem mutarit, praepoſito pron. ἐκ., quod Noſter ſolet coniicere ad extremam enunciationem, cf. 2, 1, 13., ſequente Bg., etiam in διασκ. per phraſin, cum Sch. partim „quum *ſp.* dimiſiſſet *milites*, *μ. exercitus*, *π.* maiori *parte*" alienum per caſum, ubi Bg. per ſyn. adi., retinente P. hinc Stp. Th. in v. δ., (ubi vicinius forte erat *diſpertire*, ap. G. Th. cum Grr. al., ſed tamen et de *exercitu*, ad quam analog. hic ſcribatur, dum phyſico ſenſu hoc tantum reperi de re cum acc. rei ap. Luc. Geop. Heſd., ſimulque cum adv. Hom. ſine Ind. Ὀδ. ε, 369. ſq., ubi et affine διασκιδν. cum abl. rei Ἰλ. ε, 526., ut ap. Luc. cum pr. ἐς et adv.) ſed aliunde 3, 480. i. „τὸ πολὺ αὐτῆς, *bonam* eius *partem*" modo ſic mancam formulam, quam plene elocutus Noſter, tacente L. Boſ. Ell. p. 195. m., dum Bg. tenet G. Th. in adi. 626, 70., ſed ſine explic., quam v. ap. Weſt. ad Ter. Eun. 1, 2, 43., ubi per ſyn. copiam iungit *bonam* magnam *que partem*; in στρατ. variante Noſtro cum 2, 11, 12. m. et 6. m. it. 15., ut in κελ. cum §. 1. m. ib., quoad tempus ſyn., ſed

τὴν πόλιν. οἱ δὲ, κατὰ πάσας ὁδοὺς διανείμαντες αὐτοὺς [e], πολλοὶ δ' [f] εἰς Ῥώμην νύκτωρ λανθάνοντες εἰσῄεσαν, τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες [g], ἐν ἰδιωτῶν

2. autem, per omnes vias distributi, plurimi Romam noctu clam ingreſſi ſunt, arma occultantes, civium

e) Mss. Ba. et Vi. ἑαυτοὺς, cf. 1, 8, 2. et alibi, ſed αὐτ. per lenem A. al., faciente colon hic Stp. al., ſed punctum Lu. rel., v. N. f) δὲ Par. 2. Ox. et Ed. g) Mss. tres ὑποκρ. v. N.

cum 1, 6, 2. in v. παρεισδ. pro act. per med. et notionem phyſ. magis apertam, ubi Bg. ſine notione ſecundaria, quam expreſſam per adv. *clam* a P., hic quidem toleraveris e contextu et ſq. formula per variationem λανθ. εἰσῄεσ., tenentibus Stp. Th. et Bud. C. med. hoc ſine auctore, it. ad Luc. 3, 598. N. 28., cf. tamen Ind. ib., in rel. nihil, quam act. phyſ. de re Geop., at improprie R. Or. V. 8. Dem. et de perſ. Callim., ſed Diod. S. ex 1, 495. l. 53. ἔλαθον τὴν πόλιν παρεισελθόντες, *furtim* urbem *ingrediuntur*, qui locus ſimilis eſt illi Ind. Polb., ut παρεισελθεῖν, noſtro ſyn., ibi ſit i. q. ſimpl. ſine vi ſecundaria ob diſerte adiunctum v. ἐλαθ., quod par eſt adv. λανθανόντως et Lat. illi *clam*, ut in ſq. §. adiungitur adv. νυκτ., ſicut ap. Kypk. 2, 453. i. noſtro v. παρεισδ., quod cum adv. ſyn. λαθραίως v. ſupra 1, 6, 2.

διανειμαντ.) Formulam Noſtri act. cum pron. recipr. in paſſ. mutat Bg., ſervante P. partim Sch. „progreſſi *alii* aliis *itineribus*, κ. in *itineribus*, ὁδ. ſingulis *viis*" dum notio praep. κ. rectius eſt a Bg. expreſſa, non ſenſu diſtribuendi, ſed ſimplici ac phyſico pro εἰς ſ. διὰ ſ. ἐπὶ, it. ἀνὰ, totam hanc formulam ignorante Stp. Th., (partim modo reperiendam in Ind. Luc. v. ὁδ. cum κατὰ,) ſed et alteram v. διαν. cum pron. recipr., cum Indd., praeter Ariſt. Plut. v. 510. εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.

πολλοὶ δ') Forte πολλοὶ μὲν μεθ' ἡμέραν, ἔτι δὲ πλείους νύκτωρ εἰς Ῥώμην λανθ. *Reisk.*

P., cum Mss. tacite, nihil refert, quam vulg., praeter omiſſum δ', ſuſpectum Leisn. ad m. Ox. „δὲ videtur delendum" quod et Bg. deleverit, incommodum ſane hic poſt pr. iam δὲ aliud et orationem, per particip. inchoatam, ubi nec pro *tum vero* bene ſtet, quaſi in parentheſi ſumto hoc membro κατὰ — αὐτ., ut leviſſima ſit medicina in γ', ſaepe in δ' confuſo, ſed ſolenni ap. Noſtr. poſt adi., cf. 2, 5, 14. m., ubi Bg. negligit etiam, ſed P. per *ſane* reddit, nec hic alienum, ut diſerte ſupra 1, 17, 24. πολλοῦ γε λ., libere omittente P. poſtea λανθ., ubi Sch. vertit modo v. εἰς. „intraverant *Romam*" Lat. e P. retinente Bg., quod ap. Stp. Th. quoque, nec tamen cum praep. εἰς eadem, cf. L. N. T. et Dem. cum Ael. V. h.

τὰ ὁ. ἐπικρ.) Cod. ὑποκρ. ſolenni permutatione. *Stroth.* vel e gloſſa, ut 7, 4, 8. κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον — ὅπλα, ſed ut vulg. et ipſum procedat, cf. Ind. Dem., in primis, cum abſolute hic ponatur, nec, ut l. l., cum adiuncta re, ſub qua occultentur arma, nec (quanquam ſic P. regente, et hinc forte Stp. Th. 2, 466. E. ſub Lat. noſtro) cohaereat cum ſq. membro ἐν ἰδ. σχ., quod potius referendum ad pr. v. εἰσῄεσ., ut ἐν

σχήματι[h]. καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος, καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος[i]. ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, ἐν ταραχῇ πολλῇ πάντες ἦσαν[k], καὶ, δεδιότες τὴν δύνα-

3. habitu. Et iam hoſtes intus erant, Iuliano adhuc ſupino, et rerum ignaro. 4. Ubi autem haec reſcivit populus, in perturbatione magna omnes erant: ac veriti potentiam Seve-

h) Mss. Ba. et Vi. σχήμασι. v. N. i) Comma hic in Ms. Ba. mendoſe. k) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et B. 1., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., et puncto al.

alibi habuimus per brevitatem dicendi cum veſtis nomine, cf. 1, 13, 5. e. ad ἐν ὅπλ., referentibus Mss. plur. σχ. vel e lapſu in litteris, vel ex ingenio librarii, cum ſermo fuerit de pluribus perſ., contra P. et Ms. Ve., dum uſus et fert ſing. numerum, quanquam etiam plur. eſt ap. Noſtr. in tali cauſa, cf. 7, 4, 8. ἐσθησ. it. 2, 13, 5., pro quo §. pr. ſing. σχήματι, cf. 6, 4, 7., ubi utr. numerus copulatus ἐσθῆσι — παρασκευῇ — ὄψει — σχήματι, notante Leisn. ad Ms. Bg. „deſunt quaedam in B. Vs. „poſt *ingreſſi ſunt*, cum abfuerint omnia usque ad *Iuliano*, a nobis reſtituta partim e P., ſed ut in ἐπικρ. nobiscum egerit Sch., tenente Stp. Th. neque hunc locum, neque notionem noſtram v. ἰδ., cf. Exc. ad 1, 1, 3. Schol. ad Dem. R. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13. L. Boſ. ad N. T. Io. 1, 11. L. N. T. Schw. Spanh. ad Ariſt. Ran. v. 460. Obſ. M. A. V. 10. p. 9. et V. 7. p. 372. e., eſtque i. q. ἐν ἰδιωτικῷ σχ., ut ap. Euſeb. hiſt. eccl. T. 1. p. 55. l. 5. ἐσθῆσιν ἰδιωτικαῖς, plebeio *habitu*, et i. q. πολιτικῷ σχ., cf. ſupra 1, 7, 12. i. et 1, 14, 9. m. ad ἐπαυσ. e Dion. Ca. oppoſ. ἰδ. et στρατιωτῶν, togam vulgarem ut intelligamus, oppoſitam ſago.

ἔνδον ἦσ.) pro ἐν αὐτῇ, τῇ Ῥώμῃ, formulam aliunde tenente Stp. Th. alio in contextu, ſed G. Th. etiam Gr. noſtrum, etſi corruptum in ἔντον, ubi et P. formula inverſi ordinis *iamque*, non item altera Noſtri, qui forte ſequitur Lat., frequentantes eam, in primis poëtas, ſed fere ſequente particula *cum* ſ. *quum*, cf. Hor. Turſ. p. 364. i., pro qua Noſter ſyn. enunciationem per gen. conſeq. dedit, ubi Bg. e P., ſed Sch. „ſupino *exiſtente*, ſ. negligente" at Stp. Th. 3, 1765. G. „ὑ. ſupinus *ſum* ac negligens, Herodi. 2. ἤδη — ἀγν., *Iuliano* adhuc *ſupino*, *et* ignaro *rerum*, quae *gerebantur*" reſpiciente huc Bud. C. 886, 44. ſine Vs., pro ſeverioribus *et*, *quae* gerebantur, *ignorante*, cf. 2, 5, 12. m. ubi P. delinquebat, ad quem forte pertinuit Leisn. in m. Ox. „πραχθησόμενα" quaſi ſic e P. mente debuerit Noſter ſcribere, ſ. P. ipſe ceperit; ut tamen et vitium eſſe queat operarum, pro *quid ageretur*, quomodo Bg. reddit alibi Gr., cf. Sb. N. ad Vs. P.

διάπυστα) Bg. e P., pro ſeverioribus Sch. „nota *facta* ſunt *populo*" ſ. *cognita ſunt*, percepta, audita, cf. Stp. Th. „δ. auditus, intellectus, notus, Herodi. l. 2. ἐπεὶ — ἐγ. ubi *populus* ea *audivit* et *intellexit*" ſed non aliunde praeterea, nec Abr. in L. Ar. p. 130. m., nec Indd., ſed v. διαπυνθάνεσθαι Plut. Krg. et D'Orv. Ch. cum Vig., ut tamen Noſter ſcripſerit ad analog. illorum ἔκπυστος et περίπυστος. Ad ſqq. libertatem P. deſeruit

μιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιοῦντο [l], τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγιγνώσκοντες [m] ἀνανδρείαν [n], τοῦ δὲ Νίγρου μέλλησίν τε καὶ ῥαθυ-

ri, illi ſe ſtudere prae ſe ferebant: Iuliano quidem vitio vertentes, quod imbellis eſſet, Nigro autem, quod cunctator et deſidio-

l) Hic colon in Ms. Ba. et Ms. Bg. m) Ms. Ba. καταγινωσκ. cum Ox. et Par. 2., cf. 2, 8, 14. m. n) ἀνανδρείαν Ms. Ba. cum A. al., cf. 2, 8, 4. e., ubi ſecus in Ms., et 1, 15, 5. e.

Bg., uſus ſyn. ad πολ., cf. 2, 6, 1., forte e Sch. „π. magno *metu*“ retinens idem ſyneſin in plur. παν. ἠσ. cum ſing. collectivo τῷ δ., dum Stp. Th. habet formulam ἐν τ. εἶν. it. cum ταρ. adi. πολ. aliunde, cf. Ind. Dem., cui add. 997, 11., Luc. et ſine Ind. Diod. S. 1, 729. l. 20.

τὰ ἐκ. φρ.) Amat hunc loquendi modum auctor. Itaque obvius ille 2, 14, 14. 3, 2, 18. 4, 4, 1. 8, 6, 13. 8, 7, 8. Sic Marc. 8, 33. οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ, *non* ſtas *a* partibus *dei*, Matth. 16, 23. it. Col. 3, 2. τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, *ſtudete* coeleſtibus, *nec* quaerite *terreſtria*. Sequentia arrogantiam omnino notant: μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν, ap. Soph. Ai. (v. 772.) ἴσ' οὐρανῷ φρονεῖν, ap. Soſiphanem, φρ. ἰσόθεα Maccab. 2, 9, 12. Inde fluxit Bezae error ad Matth. l. l. *Leisn.*

Praeter Ind., ad loca Noſtri rel. addenda, v. N. T. L., quorum Schw. iam ex Herdt. ſine Ind. „τὰ ἐκ. ἐφρόνεον, *partes* eius *tuebantur*“ et Obſ. ad l. l., it. Kypk. T. 1., qui plura contulit, quam Indd. tenent, Munth. p. 69. e. Ienſ. L. Luc. p. 284. e., qui comparat Lat., quo hic uſus P. „*ſentire* cum *aliquo*, pro partes alicuius ſequi“ ut Stp. Th. 4, 209. C. ſqq. „frequens eſt iſtud loquendi genus ap. Herodi. „producto deinde uno tantum loco Noſtri alio, tum Poſſ. Call. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ., ſed ſine Ind. Dem. 115, 16. τὰ Πελοποννησίους τἀκείνου φρονῆσαι, 125, 8. 12. 187, p. et ſq. 287, 13. 662, 15., quoad ellipſin ſubſt. πράγματα Kypk. l. l., aliorſum ſpectante L. Boſ. Ell. p. 3. i., ſed quoad notionem Schol. Soph. Ai. v. 491. εὖ φρονῶ τὰ σὰ, benevole *ſtudeo* tuis *rebus*, ed. Hoer. *tuas res* benevolentia *complector*, et *ſtudeo tibi*, ubi animadverte adv. additum, quod ad notionem noſtri loci aeque per ellipſin ſuppleas, ut extr. Vs. convenit cum Bg., cuius formula habetur ap. G. Th. ſine Gr. 581, 80., ſed et *rebus* alicuius *ſtudere* e Corn. N., cf. Ind., quam prae rel. adhibuerim, quia refert caſum Gr. utr., rei ac perſ., quanquam non eundem, ſed dat. rei et gen. perſ., unde et magis firmetur ellipſis illa ſubſt. πράγματα, alio tendente Sch. in τὰ „ἐκ. *partes* eius“ quaſi ſupplendus inf. *ſequi*, quam liberiorem phraſin ſupra et Ienſ. adhibuit.

τοῦ μ. Ἰουλ.) Quoad ſententiam huius loci, cf. 2, 9, 3., ducente hic Bg. formulam in v. et ſubſt. fere e P., ſed partim modo Sch. Lat. „κ. *condemnantes* ſ. *vituperantes* alicuius *imbellem animum*, μ. *cunctationem* et *ſegnitiem*“ quae vituperata ad Luc. 2, 314. b. e., neſcio, cur, ſervaſſem tamen, ut ſeveriora, reponens in primo membro, *Iuliani quidem* vituperantes *ignaviam*, i. timiditatem, *ſed* Nigri *cunctationem* ac *deſidiam*, reſpiciente huc Stp. Th. 1, 1608. E. m. in ῥ. ſine numeris et Verſ. „μ. et ῥ. copulat Herodi.“ de ſuo, varians in ordine cum l. l.

μίαν [o], τὸν δὲ Σεβῆρον ἀκούοντες ἤδη παρόντα [p], ἐθαύμαζον. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, πολλῇ κατα- | ſus: Severum autem audientes iam praeſto eſſe, admirabantur. At Iulianus in-

o) Sine iota edd. omnes iterum, praeter Lugd., quae et mendoſe καὶ omittit, ſed comma hic in B. 2. R. et Pat., pro al. puncto et Stp. rel. colo cum Ms. Bg. p) Ing. προσιόντα v. N.

παρόντα) Scribendum puto προσιόντα, ut paulo ante (§. 1.) ἤδη προσιών, et dicet paulo poſt (§. 7.) ἤδη ἐπιστησόμενον. *Steph.*

Cuius voluntati obſecuti Ing. nimis properanter, ut reciperent in textum προσιόντα, repetente Sch. ad vulg. „*adventantem*“ Lat. P., unde clam iterum Stp. corrigit, quod ducat ad παριόντα, vicinius litteris lectionis vulg., ſed nec ipſum neceſſarium, cum illud vulg., pro *adeſſe*, laxiori notione ſumtum, procedat, ſcil. in Italia, et ad urbem quanquam procul adhuc; cumque ipſe P. reſpexiſſe poſſit notionem vulgati pro illo Lat. *adeſſe*, i. advenire, quam notionem et producit aliunde Stp. Th. 1, 1135. A. e. „παρών, non eſt ſolum *praeſens*, ſed et *adveniens* ſ. *veniens*“ qui p. pr. D. m. habet etiam phraſin Bg., ap. G. Th. ſine Gr., at duplici eodem ſenſu Stp. „praeſens ſum, — advenire, comparere“ laudante hunc locum ob particip. poſt v. ἀκ. pro inf. L. N. T. Schw. p. 257. e. „ἀ. ἠ. π. *cum* audiſſent, *eum* iam *adeſſe*“ ubi Sch. „ἀκ. diſcentes fama ſ. traditione aliorum“ poſt illa §. 1. ἀγγ. et §. 4. διαπ. τ. δ. ἐγ. addente haec Noſtro non tam per copiam, quam ut (quod ſupra nondum commode moneri poterat) ne obliviſceretur illum populi motum et affectum animi, quem exprimit v. ἐθαυμ., quod (libere a P. auctum adverbio, cf. 2, 3, 2.) praecedente aliquo particip. ponunt et alii, cf. N. T. Matth. 8, 10. ἀκούσας —, ἐθαύμασε, it. 9, 8. et Lucian. 2, 35. l. 28., ubi et 1, 598. l. 65. praeit ſyn. enunciatio per ἐπειδὴ, in qualem L. Schw. ante reſolvebat Noſtri ἀκ., qui in ἠδ. παρ. non variat cum 1, 9, 10., ſed cum 1, 13, 8. alio ordine παρ. ἠ.

πολλῇ) Similiter 4, 14, 1. ἐν ἀφ. τε ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορ. τοῦ πρακτέου. Paulo aliter Thuc. 1, 25. (i.) ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν, ambigebant, quonam modo in praeſenti rerum ſtatu ſe gerere *deberent*. Scilicet, ut Eurip. Ion. v. 971. ἀπορία τὸ δυστυχεῖν, *infelicitas* habet *inopiam* conſilii. *Leisn.*

P. deſerit Sch. etiam in v. „κ. cum *ita* occuparetur *ſtupore*, ut loqui non poſſet“ cf. 1, 9, 12. e. ad ἀφ. (iunctum de ſuo a Noſtro cum ſq. ἀπ.) ubi Stp. Th. e P. it. in ἀπ. 3, 167. D. e. cum al. lect. „ὅπ. χρήσηται τοῖς πρ. λ.“ ubi et habet cum adi. π. e Thuc., (cf. Ind. Dem., cui add. 1185, 8. 18. 1200, 16.) in v. paſſ. κ. modo tenens Lat. Sch. aliunde, non item Bg., cf. 2, 1, 12., nec formulam Noſtri, ex analog. modo adhibitam forte, cf. Luc. 1, 77. l. 78. πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, *multa* confuſione *atque* vertigine *correptus*, (pro quo perf. Noſter hic uſus praeſ. f. impf.) et praeterea cum dat. aliquo rei Suid. 2, 278. i. Ind. R. Or. V. 8. And. Diod. S. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch., ſed cum Lat. Bg. Xen. Cyr. Z., (cf. Foeſ.) huius Lat. in adi. π. (cf. 2, 9, 8.) ignorante Stp. Th., it. in ἀπ., quod nec ap. G. Th., ſed in Lat. Stp. *dubitatio*, cf. Thuc. 7, 44. i. ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀπ. ἐγίγνοντο, *in* magna *perturbatione* et *conſilii* inopia *conſtituti ſunt*, cum Ind. it. Herdt. 736, 31. ἀπορίῃ εἴχοντο, ὅ τι ποιέωσι, *incerti*, quid *agerent*, Diod. S. cum Munth. p. 182. e. Dion.

λαμβανόμενος ἀφασίᾳ τὲ καὶ genti oppreſſus ſtupore et ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσεται q τοῖς deſperatione, quid faceret

q) Ms. Ba. χρήσαιτο λ., v. N.

Ca. Xen. M. S. et Cyr. Ael. V. h. et Luc. cum L. N. T. et Heſy. Caeterum Leiſn. ad m. Ox. „Min. Fel. p. 140."

ὅπ. χρησ.) Totum hoc membrum usque ad εἰδ. opprimit P., quaſi lateat iam in pr. ἀπορ., aut ob Lat. ſua iſtius ſubſt., et quia cepit de intelligentia, cum aeque valeat de animo ſ. voluntate, ut et Bg. ceperit, recte hic verſatus e Lat. uſu, quanquam per ſe eius formula eſt alia Gr. illa ex Herdt. in N. pr., ubi Sch. „ὅπ. cum ind. (fut.) *quomodo*, χρ. *geſſurus* eſſet *res*, πρ. χρῆσθαι, res *aggredi*" ſed Stp. Th. 4, 595. A. e. cum P. Vs. et vulg. χρήσεται, afferens deinde illa ſyn. ἀπόρως εἶχε, τί χρῷτο τῷ πρήγματι, cum Vs. varia, ſed et „*neſciebat*, quid *ageret*, ſ. *quomodo* ſe *gerere* hoc *in* negotio *deberet*" cum Bg. articulum capiens pro pron., nec tamen monens de ellipſi pr. πρὸς — εἰς, ἐπὶ, aut κατὰ ad pron. τί et ſuperius ὅ τι, cf. Zoſ. 3, 5, 2. οὐκ ἔχων οὖν, ὅ τι χρήσεται τοῖς παροῦσι, *itaque* quum *ignoraret*, quo *pacto* praeſenti *rerum* ſtatui *conſuleret*, Iſ. Ev. F. p. 29. m. ἀπορούντων, ὅ τι χρήσονται τοῖς παροῦσιν, ad quae Ind. bene ſupplet πράγμασι ſ. κακοῖς, ut ap. Suid. 2, 737. m. diſerte, ſine auctore et N. „οὐκ ἔχων, ὅ τι χρήσεται τοῖς παροῦσι κακοῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐξαπορῶν cum neſciret, quomodo in praeſentibus malis ſe gerere *deberet*, ſ. cum *conſilii* inops *eſſet*" it. ap. Gem. Pl. 1, 28. i. οὔτε — εἶχον, ὅ τι χρήσονται τῷ πράγματι, quod fut. ind. poſt ὅπως maxime vicerunt cum v. v. al. Obſ. M. A. V. 3. p. 13. Abr. L. Ar. p. 12. e. Ern. ad Xen. M. S. 2, 4, 2. cum Ind. Z., Fi. ad Well. p. 401. m. Mor. ad Iſ. Pan. p. 55. N. 9., Harl. ad Dem. p. Cor. p. 568. N. 95. Gottl. ad Plat. Phaed. p. 115. m. Hoog. Op. p. 837. Nr. 8. ſqq. et Z. ad Vig. p. 421. b. e. a) ſqq., ſed cum noſtro v. habetur in R. Or. V. 8. Ind. Din. e V. 4. p. 91. l. 2. τί χρὴ λέγειν — ὅπως χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ; ſed ap. Herodt. 7, 213. i. ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ τι χρήσαιτο τῷ παρεόντι πρήγματι, *ibi regem* ancipitem, *quodnam* in *re* praeſenti *conſilium capeſſeret*, Var. L. χρήσηται et χρήσεται, qui indic. e Cod. in N. probatur cum vulg. ibi optat., qui frequentior eſt, cf. Ind. Luc. quater, e quibus locis ſimillimus noſtro eſt 2, 824. l. 12. ὅ τι χρήσαιτο ἑαυτῷ, οὐκ εἰδότα, quid *ſe* faceret, *dubium*, cui add. 3, 104. l. 19. alius ordinis οὐκ εἰδώς, ὅ τι χρήσαιτο ἑκατέρῳ, ad qualia reſpexerit Gloſſator Ms. Ba., cum lapſus in litteris non videatur incidiſſe, et praeterea rel. Mss. teneant vulg. fut., quod affert ex Herdt. ſine Ind. D'Orv. ad Ch. p. 404. i. πῶς ἂν χρήσαιτο τοῖς πράγμασι, cf. de optat. praeterea Ind. R. Or. V. 4. e V. 3. p. 482. l. 17. V. 7. p. 136. p., ubi Ind. Iſ. lect. al., Dem. ex 1382, 22. cui add. 1013, p. 1250, 25., ubi et cum coniunct. 1378, 17., ubi Ind. lect. al., ut ſimul cum fut. opt. et coni. v. ad Ael. V. h. 1, 32. i. N. 4. cum Ind., at v. χρ. cum ſubſt. noſtro πρ. Luc. ex 1, 837. l. 19. et Dem. ſine Ind. 18, 24. 30, 10. 47, 6. 109, 8. 136, 24. 257, 27. 287, 23., ſed 108, 15. τί χρήσεσθε καὶ τί δεῖ ποιεῖν; cum explic., tum ad formulam univerſam Ind. Ariſt. Kuſt. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 1168. ult. Rs. Or. V. 9. p. 278. i. V. 10. p. 513. e. et ſimul, quoad notionem et Vs. eius, Harl. Dem. pro Cor. p. 390. N. 73. Heyn. Epict. ad 33, 12. e. cum Heſ. 2, 1564. e., ubi inter alia χρῆσθαι explicat πράττειν et προσφέρεσθαι, quae, ſine N. ibi praeterita, accommodes ad formulam, ſive de re, ſive de perſ. adhibeatur;

πράγμασιν, οὐκ εἰδὼς, ἀθροι-
σθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλη-
τον, καταπέμπει γράμματα,
δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν

illis rebus, ignarus, conve-
nire iuſſo ſenatu, mittit li-
teras, per quas fedus in-
ibat iam cum Severo, eum

pertinente etiam hoc Noſtri loco ad illa, ubi ap. Gr. non eſt Lat. conſecurio temporis aut modi, et variante Noſtro cum §. 3. e. ἀγν. per ſynphraſin aliquam, ubi ſervari par erat particip. aliquod, *ignorans*, ſ. *neſciens*, denique coacervatis hic quoque particip. ſine copula.

. ἀθροισθ. κελ.) Variante Noſtro cum 1, 10, 5. e. per ordinem in verbis, retinet Bg. e P. modo abl. paſſ., cuius Lat. ignorat Stp. Th., etiam cum ſubſt. noſtro, quo forte reſpicitur Lat. *cogi*, proprium in hac cauſa, quod propterea ſervaſſem potius, pro quo συνάγειν ſolenne Dion. H., cf. ſupra Exc. ad 1, 2, 3. i., etiam συγκαλεῖν, quo P. ſpectat, ut Bg. ad aliud, quod §. 8. Noſter uſurpat, qui variat cum 1, 6, 23. in v. ſq. κ., ubi Bg. e P., it. Stp. Th., cf. Ind. Dem., ubi cum Lat. ſeveriori *emittere*.

ἐσπ. δὴ) Leisn. ad m. Ox. „f. ἤδη, (et ad Ms. Bg.) quaſi l. ἤδη pro δὴ" quod non dixerim, ſed, vulg. δὴ eum cepiſſe in notione temporis, cum poſſis etiam ſumere pro *ſcilicet*, ut, de more Noſtri, diſtractum ſit a pr. δι' ὧν, quo proprie refertur, et alibi poſitum poſt pron., quanquam et poſt v. v. quaedam, cf. dicta alibi ad ὡς δὴ, omittente P. eam particulam, forte e Lat. uſu, qui *ſcilicet* non ita frequentat, nec proferente Stp. Th. 3, 937. F. e., niſi haec „διὰ γραμμάτων ἐσπ. πρὸς Σεβ., *litteras* ad *Severum* mittebat, *quibus* fedus *paciſceretur*" fere cum P., ut Sch. in v. „διὰ γρ. ἐσπ. πρ. αὐτὸν, *litteris* fed. *pac.* cum *ipſo*„ ſed ad Luc. 2, 560. N. 74. „κατ. γρ., δι' ὧν ἐσ. δὴ πρ. τ. Σεβ., *litteras* miſit, *quibus* fedus *pangeret* cum *Severo*, ſ. malis conſtruere, *litteras miſit* ad *Severum*" iunctis πρ. τ. Σ. cum pr. κατ. γρ., et facto commate poſt δὴ, etiam in hac Vs. neglectum, ſed vel ſic pro *ſcilicet* ſumendum, ut pereat tum modo rectio v. σπ. cum pr. πρὸς, quam Stp. profert inſuper e Thuc. ſine Ind., cf. Luc. Iſ. Pau. Mor. c. 12. i. Phil. in Fl. p. 749. E. e., Suid. 3, 362. i. p. ſq. m. Heſ. Clav. Cic. Ind., Xen. Bach. et 'Avβ., Polb. Eutr. Met. Bud. C., ſine Ind. Dem. 392, 16. lib. de V. med., Sb. Ind. ſine Vs. etiam ſic ferente „σπενδόμενος πρ. τ. Σ. διὰ γρ." ſed in rem conſentiente Spart. c. 6. e. p. 587. m. ad *ſenatum* venit, *petiit* que, *ut* fieret *ſenatusconſultum* de *participatione* imperii; *quod* ſtatim *factum eſt*, cf. in Sev. c. 5. p. 597. m., ſed Xiph. S. 395, 18. συγκαλέσας ἡμᾶς ὁ 'Ιουλιανὸς, κοινωνὸν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἐκέλευσε τὸν Σεβ. ψηφίσασθαι, Iulianus *nos* convocat, *iubet* que, *ut* Severum *ſocium* imperii *decernamus*, prae quibus Noſter magis finite ſcribit de litteris, addens idem illud ſolenne καὶ αὐτ. ἀν., omiſſum a P., non item a Sch. in v. „*quum* declaraſſet *imperatorem*" ubi Bg. ſuo more et pron. αὐτὸν expleto, ſed Noſter variat cum 2, 6, 16. 2, 8, 9. 2, 9, 16. per v. al. ſyn., quod cum illo ἀποδ. l. l. ult. comparat quoque Sb. Ind. aliunde, cf. Zoſ. 3, 2, 2. Bud. C. Stp. Th. (aliunde, pauperrimus, nec cum Lat. Bg.) L. N. T. et Kypk. 1, 260. it. Munth. p. 154. e., ſed non e vetuſtis ſcriptoribus, nec mihi repertum, cf. Ind. Polb.; in ſq. formula Noſtro variante cum 1, 8, 6. tantum in v. tempore, ubi P. deſerit quoque Sch. in v. „*facere* conſortem *imperii*" ſed in v. κοιν. Stp. Th. 2, 298. B. ſq. huc ſpectat libere cum lect. al. ſine artic. τῆς, quia P. Lat. retinuit.

Σεβῆρον, καὶ αὐτοκράτορα ἀναδείξας, κοινωνὸν τῆς βασιλείας ἐποιεῖτο. ἡ δὲ σύγκλητος ἐψηφίσατο μὲν ταῦτα[r]· ὁρῶντες δὲ τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδειλιῶντα καὶ ἐν ἀπογνώσει[ſ], τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο. δύο

que imperatorem declara-
tum ſocium principatus fa-
6. ciebat. At Senatus decre-
vit quidem iſta: videntes
autem Iulianum formidolo-
ſum et in deſperatione, Severo
7. omnes iam ſe adiungebant.

r) Hoc colon erat in Ms. Ba., ut punctum in A. al., ſed comma in Stp. rel.
ſ) Ms. Ba. ἐν ἀπ. ὄντα, τῷ Σεβ., v. N.

ἡ δὲ σ.) Leisn. ad Ms. Bg. „deſunt quaedam" ab ἡ — ταῦτα, quae reſticuimus partim e P., quem deſerens Sch. in v., nobiscum reddit, ſevero tempore, quod v. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. in med., quo variat Noſter pro act. 2, 3, 10. e., cf. Stp. Th. aliunde et Ind. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5. ſq.

ὁρῶντες) Uni nomini ἡ συγκλ. utrumque numerum ἐψηφίσατο — ὁρῶντες — προσετίθεντο iungit; quod genus loquendi illuſtrat Cort. ad Sall. Cat. 23, 6. *Leisn.*

Ubi Cort. p. 159. a. m. huc reſpicit ſine Vs., pendente re a ſubſt. ἡ σ. collectivo, ubi Bg. ſeverior, quam P., e quo Sch. partim in „ὁρ. *animadvertentes*, ἀπ. *pavitantem*" quo de v. cf. ad 2, 5, 8. e., ignorante Stp. Th. cum hoc loco etiam Lat. Bg.

ἐν ἀπογν.) Ms. additum ὄντα particip., a Gloſſatore eſt, cum et facile adiici queat mente et debeat ab iis, qui rectionem intelligunt v. ὁρ. duplicem, primo cum nudo particip., deinde cum praep. et ſubſt., quae requirunt ſane particip. quoque aliquod, aut illud ὄντα, aut γενόμενον, aut καθεστῶτα, quod v. 3, 8, 6., unde et Sch. refert hunc locum ad illa in ἐν praep., ubi cum v. ſubſt. aut γεν. facit periphraſin verbi affinis „ἐν — ἀ. deſperare" cf. 2, 11, 12., quocum variat Noſter hic per ſubſt. nudum.

τῷ Σεβ.) An eo ſenſu capiendum v. πρ., ut Act. 5, 14. aut 2, 41.? Ita Pricaeus capit. *Leisn.*

Pr. ad locum ſacrum primum huc ſpectat ſine Vs., ſed Stp. Th. 3, 1511. C. i. „*Severo* ſe *adiungebant*, ſ. *ad* Sev. *deficiebant*" at Sch. „acceſſerant *ei*, ſ. *incubuerant* ad *eum*" in poſtr. partim e P., prae quibus melior ratio iſta Stp. et Bg., ut dat. cum v. ſervetur, et med. exprimatur, cf. L. N. T. cum L. Boſ. ad Act. 2, 41. p. 69. ſq. Kypk. 2, 18. m. Bud. C. lib. de V. med. utr. Suid. 3, 200. i. 205. e. p. ſq. i. Thom. M. p. 755. Hemſt. ad Ariſt. Pl. p. 351. b. e. Ioſ. 2, 74. ſ. 4. l. 6. Ind. Polb. Sb. Dion. Ca. Dem., cui add. 67, 9. p. ſq. l. 27. 293, 11. 771, p., it. 1243, 9. ἐκείνῳ — προσετίθετο τὴν γνώμην, quem acc., oppreſſum per ellipſin, adiici liceat in locis, noſtro ſimilibus, cum dat. perſ. adeſt, quanquam eſt alia quoque formula ap. Xen. Ἀνβ. Mor. 2, 7, 10. i. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, cf. Ind., non ferente G. Th. cum Gr. n. phraſin Bg., ſed parem in paſſ. 109, 8. „adiungi *ad* auctoritatem *ſenatus*, i. eam ſequi, (cf. l. 45. et ſq.) *me* ad *eius* rationes *adiungo*" ducente porro Bg. Lat. in ἤδη e P., haud dubie pro *tunc*, ſ. *tunc demum*.

δέ που[t] ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, ἐπείπερ ἤδη τὸν Σεβῆρον καὶ αὐτῇ τῇ πόλει[u] ἐπιστησόμενον ἤκουον, καταφρονήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ, συνίασιν

Biduoque fere aut triduo elapſo, quandoquidem iam Severum ad ipſam urbem praeſto futurum audiebant, contemnentes Iulianum, convenerunt

t) πού omittit Lugd. mendoſe. u) αὐτῇ πόλει B. 2. Ox. cum Par. 2., v. N. ſed B. 1. R. αὐτῷ τῇ π. mendoſe.

δύο δὲ) Bg. δὲ pro τὲ, ſecus ac P., tum in πού non negligens, ut ille, ſed ex eodem reddit ſubſt. cum adi. numeralibus per ſyn. unum abl. ſubſt., quorum primum modo ap. G. Th. cum Grr. n., Sch. deſerente P. in „πού, *biduo* circiter *transacto*" variante Noſtro cum 2, 6, 4. per plur., it. adi. et particulam copulantem, ſed Stp. Th. aliunde tenente δύο, ut indeclinabile, ſed et formam alteram, cf. ſine Ind. Dem. 364, 17. ταῦτα πεπρᾶχθαι δυεῖν ἢ τριῶν ἡμ., it. 403, 21., mox ἤδη repetente Noſtro deinceps in vicinia quinquies §. 1. 3. 4. e. 6., praeter hanc, et variante cum §. 4. i. in particula ἐπ., ubi Bg. ſeverus iterum, alio abeunte P.

καὶ αὐτῇ τ. π.) Forte ante καὶ aliquid deſideratur. *Steph.* Fruſtra. Nam, ſi καὶ exponatur intenſive *etiam*, non opus erit ullo ſupplemento. *Scheid.*

Qui recte ſtatuit, (contra Bg. adeo, καὶ opprimentem, ſecus ac P., cuius *iam* eodem ſenſu valeat, cf. 1, 15, 15. i.) et in pron. ſine Vs. ſubiecit hunc locum illi 2, 7, 15. e. τῇ π. αὐτῇ, pro quo variatur hic alio ordine et exquiſito iſto, cum artic. eſt intra adi. et ſubſt., quem ignorat Stp. Th. utrumque, ut noſtri loci hunc Ind. Dem. 13, 25. ἐν ἀ. τ. χώρᾳ, it. 23, 4., tum ἐν ἀ. τ. πόλει 36, 15. p. ſq. l. 8., cf. 49, 8. 104, 11. 26. 124, 21. 147, 22. p. ſq. l. 10. 276, 11. 303, 3. 26. 710, 2., ut de καὶ cum αὐτὸς alibi, ubi Bg. ſeverior, qui per Lat. in v. ἐπις. reſpicit ad §. 4. e., a quo loco hic noſter non tantum diſtinguitur per variationem in v. utr., ſed et multo magis per adiunctum καὶ ἀ. τ. π., ſeparatim dante Bg. praep. in v., ſed non cum G. Th., ubi contra eſt cum dat. perſ., *praeſto* eſſe *alicui*, ad quam analog. et dat. rei ſ. loci procedat, tacente hinc Stp. Th., non item Bud. C. 664, 18. „ἐπειπ. τὸν Σ. ἤδη καὶ — ἠκ., iamiam affuturum, et iam inſtare eius adventum" libere et per lect. al., quoad ordinem, ſed Sch. „*venturum* ad *urbem*" et Ind. Sb., qui omnes adeo ſumunt v. ſine notione ſecundaria, ut et ipſe Stp. in med. hoc per Lat. *advenire*, et pro act. mero, quanquam vim med. teneas hic quoque, pro *ſe* ſiſtere *ad*, tacentibus lib. de V. med., cf. L. N. T. et Ind. Dem. cum R. Or. V. 4. Caeterum ad ἐπις. notarat Leisn. ad Ox. „1 Theſſ. 5, 3." et lectio edd., omiſſo artic., quanquam per ſe et ipſa recta, tamen eſt a lapſu operarum.

καταφρονησ.) Contemtum hunc declaraverint ſic, ut eum non amplius pro imperatore et ſocio imperii haberent, nihil cum eo agerent porro deliberarentque, et inſcio eodem convenirent; e P. reddente Bg. συν. λ. cum Sch., qui in ſubſt. σ. „abſolute" dederat tantum hinc poſt 2, 3, 5., quocum variat Noſter ſane omiſſo gen. τῆς βουλῆς, cf. 1, 14, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam v. σ. perſonam hanc, et Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in τῶν ὑπ. κ. Bg. ducente ordinem alium e P., ut et ratio-

εἰς τὸ συνέδριον, τῶν ὑπάτων κελευσάντων, οἳ τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν, ὁπηνίκα ἂν [x] τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ. συνελθόντες τοίνυν, περὶ τῶν πρακτέων ἐσκέπτοντο, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὄντος [y] ἐν τῇ βασι-

in curiam iuſſu conſulum, qui rem Romanam adminiſtrare ſolent, quoties imperium ſuſpenſum eſt. Congreſſi 8. itaque, quid facto opus eſſet, deliberabant, Iuliano adhuc manente in imperato-

x) Lugd. ὁπηνίκα ἂν ᾖ τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα. συνελθ., ſed Ms. Ve. Exc. „ᾖ deeſt," at Ms. Ba. ὁπ. ἂν τὰ τ. βασιλείας ᾖ μετέωρα. συνελθ., v. N. y) Mss. Ba. ὄντος ἐντὸς, ἐν λ., ſed Vi. ἐντὸς ὄντος ἐν λ. v. N.

nem in vertendo gen. conſeq., cf. 1, 12, 4. et 12., tenente Stp. Th. aliunde in ὑπ. pro ſubſt. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 821. l. 9. ſqq. et Polb. 6, 17. i.

οἳ τὰ τῆς Ῥ.) E P. liberiori in diſſoluta Noſtri periodo Bg. retinet tantum ſuppletum ſubſt. πράγματα ad τὰ τ. Ῥ. artic. neutr., per quae variatur cum 2, 11, 7. i., ubi ſervari tamen poterat Lat. plur., intelligendo vel univerſe negotia publ., vel nominatim imperatoria; unde variet Noſter pro ſuis alibi τὰ τῆς ἀρχῆς, ut periphraſis patet ſenatorum ſ. ſenatus et τῆς συγκλήτου, per variationem cum §. pr. i., a Noſtro facta ad analog. modo, ſaltem cum v. δ., dum praebet cum ſyn. v. Euſ. H. E. Re. 2, 73. l. 4. ἔτι δὲ Κλαυδίου τὰ τῆς β. διέποντος, caeterum *Claudio* Romanorum *adhuc* imperium *gubernante*.

ὁπηνίκα) Illud ᾖ abeſt a Ven. errore exſcriptoris. *Stroth*. Sed Leisn. ad Ms. Bg. „interregnum" innuens, fere e Stp. ad m. P., id Lat. ſubſt. a Noſtro exprimi circuitione, quae et ipſa ei peculiaris eſt, cf. 2, 9, 3. m., quocum variatur, ubi et dedimus Stp. Th., quoad formulam μετ., qui e P. ibi, etſi ad marg. caſtigarat Vs.; quae meliora partim ſequitur Bg., Noſtro in τὰ τ. β. ad analog. ſcribente, ſed eius hiatum, et alibi uſurpatum, non ferente Gloſſatore Ms. Ba., aut, cum elapſum ᾖ ob pr. α vocalem deprehendiſſet, alio loco addente, quod et factum fuerit in ed. Lugd., ut omiſſum ante ab operis reſtitueretur; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in ὁπ., quod nec ap. G. Th., ubi v. *ſuſp*. cum Gr. n., non item cum ſubſt. Noſtri, qui et hic proprium quid teneat.

συνελθ.) Poſſis hic ſupplere e pr. §. εἰς τὸ σ., variante Noſtro cum v. σ. ib., ſed P. deſerente Bg., cuius Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th., ſed aptum ad tempus aor. aſſequendum per deponens. Mox P. ſeverior, quam Bg., in vi med. v. ἐσκ. cf. 1, 17, 16. m., quocum variatur, it. cum 1, 6, 21. et per ſyn. v. etiam cum 2, 1, 6., in Lat. Bg. tenente G. Th. etiam Gr. n. Nr. 2., non item Stp. Th. plur. πρ., cf. tamen ſine Ind. Dem. 72, 18. περὶ μὲν δὴ τῶν ὑμῖν πρ. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὕστερον βουλεύσεσθε, quae Noſter imitatur cum arte, omittendis adiunctis et per aliud v. ſyn.

ἔτι ὄντος) Mss. adv. ἐντὸς ſimul cum ἐν, ignoratum Stp. Th. et Indd., (ubi abſolute, v. Thuc. Ael. V. h. Vig., ſed cum gen. rei locique Lyc. Heſd. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 290, 3. Xen. Cyr. Luc. Polb. Geop. L. Boſ. Ell. Poſſ. Call. et Sy. cum L. N. T., it. temporis Thuc.

λείῳ αὐλῇ, καὶ τὰς παρούσας ὀδυρομένου τύχας, ἱκετεύοντός τε, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ. ὡς δὲ ἔμαθεν ἡ σύγκλητος τὸν Ἰουλιανὸν οὕτω καταπεπτηχότα, τὴν

ria aula, et praeſentem fortunam complorante, ſuppliciterque rogante, ut ſibi eiurare liceret imperium et cedere
9. omni poteſtate Severo. Ut autem cognovit Senatus Iulianum tantopere conſternatum,

R. Or. V. 7. p. 950. e. Iſ. Ev. Xen. Pol. Z. Poſſ. l. l. utr., cum gen. perſ. Foeſ. L. N. T. Abr. ad Aeſch. V, 1. Dem., cui add. 921, p. Fa. Aeſ., ubi et cum artic., ut ſimul cum ſubſt. Aeſch. |Fi. et Geop., cf. Suid. Heſ. cum Thom. M. p. 277. et Hom. ſine Ind. Ἰλ. ὦ, 432. β', 845. Ὀδ. β', 341.) quanquam habeo ſimile quid tum in ſyn. ap. Iſ. Or. 3. Nicocl. ed. Krt. 10, 9. ἔνδον ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις λ., et inverſi ordinis ap. Heſ. ἐργ. v. 96. ſq. ἐν — δόμοισι Ἔνδον ἔμιμνε, tum in Lat. *intus in* — ap. Plaut., cf. G. Th., facileque id eſt per ſe elapſum ob ſimile ὄντος, tamen videtur potius ortum e lapſu in litteris ex ὄντος, cf. ad Xen. Ἀνβ. Mor. 6, 5, 5. i., ut in rem criticam ab alia parte ad Thuc. Ind. N. et Abr. Dl. it. Rs. ad Polb., quod vitium alius in marg. notarit, ſcripto contra ὄντος, ſed hoc receperint duo alii in textum diverſis locis, ante et poſt ἐντὸς, ut manſerit utr., ſed diverſitas illa ipſa Mss. arguat vitium, cum et Ms. Ve. taceat, nec veſtigium ſit ap. P., e quo Bg. in ὀν., ignorante Lat. id Stp. Th., etſi commodum in particip. exprimendo, ſed et vicinius *praeſente*, it. *verſante*, quod melius ob mox ſq. τ. παρουσ., in rem conſentiente Spart. c. 8. p. 586. m. *brevi autem deſertus eſt ab omnibus Iulianus*, et *remanſit* in *Palatio*.

τὰς παρ.) P. liberiora deſerit Bg., praeter numerum al., ſcribente Noſtro ad analog. ſaltem, etiam ad Lat., ut G. Th. diſerte e Quinctil. *fort. compl.*, ſed in adi. modo *caſus* praeſentis *immemor*, cf. Dem. Ind. ὀδ. τῶν παροντ. κακῶν, it. τὰ — ὀδ. πάθη, ſine numeris tamen ex 239, 23., cui add. 439, 10. 955, ult. et 239, 19. ταῖς π. συμφοραῖς — κέχρηνται, ſed Luc. 1, 97. l. 72. τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, ſuae *fortunae* vices *deflent*, cf. Ind. et Ael. V. h. Poſſ. Call. cum Suid.; Stp. Th. ferente tantum ſyn. ex Iſocr. εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν — ὀδυροίμην, cumque v. v. Lat. ſimpl. etiam compoſ. quaedam, non item Bg., pro ſimpl. haud dubie ab eo adhibitum. In ſqq. pleraque ducit Bg. e P., ubi in v. ἱκ. modo ſyn. Lat. formulam tenet Stp. Th., qui in ἐξ. tantum e Bud. C. 15, 6. ſqq. aliunde et cum al. acc. ſyn., ad quorum analog. Noſter adiunxit τ. ἀρχ., cf. Ind. Dem. et R. Or. V. 4. 7. Iſ. 8. Lyc. cum Suid., nec G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. act. ferente ſubſt. noſtrum, ſed Bg. ſumente e P. formulam *ſibi lic.* fere neceſſario, non item in τῆς δυν. repetente eius articulum, per pron. expreſſum, dum variat Noſter pro §. 5. e. ſubſt. uno τῆς βασ. per duo, ſed cum 2, 3, 10. τῆς ἀρχ. παρ. per aliud ſubſt., hic ut τὴν ἀρχ. pro dignitate capiamus, ob adiunctum ſq. τὴν δυν., reſpiciente huc Stp. Th. in v. παρ. 4, 676. D. m. cum P. pleno, ſed in rem diſſentiente Spart. c. 8. p. 586. m., niſi eius dicta referantur ad ſq. §. Noſtri ψηφ., ubi v.

ὡς δὲ ἔμ.) Variatur iterum cum §. 6., ſed ut res diverſa narretur, ibi quidem acta in curia, praeſente Iuliano, ſed hic, abſente eo, et per alios,

δὲ δορυφόρον [z] φρουρὰν διὰ δέος τοῦ Σεβήρου αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ψηφίζεται, τὸν μὲν

a ſtipatorum autem cuſtodia ob metum Severi derelictum, decernit illum qui-

z) Par. δορυφόρου, Baſ. δορυφόρων. *Leisn.* ad m. A. utr., quae vulg. tenent cum Bss. omnibus meis, Par. 2. Stp. rel., at δορυφόρου Bc. 1., ſed Par. 1. In. et Bc. 2. δορυφόρων, ut Ms. Ve., v. N.

credo, cum ſenatoribus agente, ubi reſciviſſet, eos conveniſſe §. pr., variante Noſtro cum §. 7. ἐπειπ. hic per ὡς, ubi Bg. deſerit P., ut et in rel., liberius reddito adv. ὄν., Stp. Th. ignorante, non item vim, cf. 2, 1558. C. m.

τὴν δὲ δορυφόρον φρ.) Malim δορυφόρων. *Steph.* δορυφόρου φ. Argentor. II., quae prodiit a. 1662. niſi ſit error typographi, δορυφόρων φ. Argent. IV., quae prod. a. 1694., quod praeferendum cenſent Stp. et Sb., quorum ſententiam confirmat Cod. Ven. *Stroth.*

Leisn. ad Bg. Ms. „l. δορυφόρων" Sb. Ind. ambiguo more ſuo „pro δορυφόρων" ſed Sch. „uſurparetur et in fem. pro adi. — ſtipantem *cuſtodiam*, niſi potius legendum cenſerent Stp. et Sb. δορυφόρων, ut 1, 4, 10." e quo loco Ms. Gloſſator duxerit aeque, ac lapſu fuerit ſcriba in vocali, ut alibi; nihil definiente P., ſed Bg. ducente e Stp. ad m. P., ſive ut correxerit, ſive reddiderit vulg. formulam adi. et ſubſt. per ſyn. duorum ſubſt. iterum, ut Noſter variare potuit cum l. l., in primis, quod Phil. in Fl. p. 750. e. τὴν δορυφόρον τῶν σωματοφυλάκων στρατιὰν ὁρῶντας — διακεκοσμημένην, *ſpectantes* ſatellitium — *nitidum*, a Noſtro alibi imitatione expreſſus, adhibuit vocem δ. non modo pro adi., ſed etiam cum ſubſt. fem. in ſexu communi. Sqq. δ. δ. τ. Σ. reſtituimus omiſſa in Bg. Ms., et etiam a P., qui liberior in hac regione, partim expreſſus a Sch. in v. „*cuſtodiam* deſtituentem *ipſum*, (in ſubſt.) δ. δ. τινὸς, metu *alicuius*" per ſyn. abl. e Stp. ad m. P., pro eo caſu per formulam variante hic Noſtro, cf. proxime 2, 5, 15., ut cum 1, 4, 18. in v. ἐγκ. per caſum et notionem, quam tenet Stp. Th. ſine auctoritate et loco quodam, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 127, 15. 1024, 24. 1094, 16. 18. cf. Exc. ad 1, 4, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam Lat. Bg. (cf. ib. e G. Th. ubi et „*derelictus*, καταλειφθεὶς") qui opprimit pron., ob ſumtum iam in pr. acc. paſſ.

ψηφίζεται) Conſentit in rem Dio Ca. 1240, 14. τοῦ τε Ἰουλ. θάνατον κατεψηφισάμεθα, καὶ τὸν Σεβ. αὐτοκράτορα ὠνομάσαμεν, ſed Spart. l. l. ad §. pr. ix. *actum eſt denique, ut* Juliano *ſenatus* auctoritate *abrogaretur* imperium, *et* abrogatum eſt, *appellatus* que *ſtatim* Severus *imperator*; e quibus ſuſpicetur quis, excidiſſe hic ap. Noſtr. nomen Ἰουλιανὸν poſt τὸν μὲν, ob ſq. ἀναιρ., et quia in ſq. diſerte nominat τὸν Σεβ., niſi P. ſervaſſe videat vulg., *decreta* illius *nece*, quae partim retinet Sch. in ψ. „ſenatus *decernit* eius *necem*" ſed Bg. magis in artic. per pron., notante me quondam e Liv. 5. ſimilem orationis ſtructuram in pron. cum *quidem* nudo, deinde ſequente et ad id relato *ſed* cum nom. propr., at nunc non reperiente. Mox Sch. in v. ἀπ. ſine Vs. „Sb. legit ἀποδεχθ., recipi, probari" quae habet ſane Sb. in N. cum Latt. iisdem ſic „q. ἀποδεχθ." quod compendium intelligo per *quidam* ſ. *quaedam*, ut innuat, editores ſ. editiones habere ita, quod Var. L. oſtendit, nec tamen propterea ſtatim probarit legerit ve ſic pro vulg., cum tacuerit in textu Gr. per ſtellulam ſolennem et in Ind.,

ἀναιρεθῆναι, ἀποδειχθῆναι [a] δὲ μόνον αὐτοκράτορα τὸν Σεβῆρον [b]. πρεσβείαν τὲ πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπουσιν [c] ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτά-

dem occidi, declarari autem ſolum imperatorem Se- 10. verum: ac legationem ad eum emittunt ex magiſtratum gerentibus et eminen-

a) ἀποδειχθ. A. al., v. N. b) Colon hic Ms. Bg. eſt etiam in Ox. c) Ms. Ba. πέμπουσι διὰ τῶν ὄντων ἀξιωτάτων, ſed Exc. Ms. Ve. modo διὰ τῶν ἀρχόντων ὄντων λ. v. N.

praeterea lapſus facile commiſſus ſit ab operis, ut alibi, in ει et ε, denique una cum Mss. referat vulg. P., unde et Bg. partim, variante Noſtro cum 2, 9, 16. tantum per paſſ., ſed per ſyn. v. cum §. 5. e. huius cap., iuvantibus vulg. etiam illis antea ap. Dion. et Spart.

πρεσβείαν) Spart. 6. (c. i. in Sev. p. 598. i.) *occiſo Iuliano, quum Severus in caſtris et tentoriis, quaſi per hoſticum veniens, adhuc maneret; centum ſenatores legatos ad eum ſenatus miſit ad gratulandum rogandumque.* Boecl.

Ibi in N. 1. Caſ[illegible] etiam profert Noſtri locum a πρεσβ. — βουλ. ſine Verſ., quam P. de[illegible]t Sch. in πρ., cum Bg., in cuius Ms. ſupplerat Leiſn. copulam *ac*, a ſcriba haud dubie tantum omiſſam, cum et ſeries eam requireret, et ſyn. oſtenderet P. etiam.

ἐκπεμπ. ἀ.) Rectiſſime. Aperte falſa eſt Codicis lectio δ. τῶν ἀρχόντων ὄντων. *Strotb.* In lect. Ms. Ve. quidem primo nihil eſt, quam gloſſa, quae formulam Noſtri, factam ex v. ſubſt. cum ἐν praep., ex eaque poſita cum ſubſt. ſuo intra artic. et particip., mutat in affine verbum f. particip., aut in ſubſt. τῶν ἀρχ., ut Gloſſator reſpexerit 4, 2, 8. e. οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες, cf. 5, 5, 15., quibus ſyn. ſunt αἱ ἀρχαὶ 8, 6, 18., cf. 1, 9, 6. e. it. 1, 16, 7. e. Sed hunc Gloſſatorem non capiens librarius quidam, reliquit ſimul e lect. vetere part. ὄντων, quod hic non commode locum habet, nec, ſi dicatur redundare eleganter; qua in parte Bg. ſubſtituit formulam aliam, ſed ſyn. illi ap. P. Tum in Ms. Ve. confuſio eſt praepp. διὰ et ἀπὸ, cf. 2, 2, 5., quae comparet etiam in Ms. Ba., ubi praeterea iterum eſt v. ſimpl. pro comp., e gloſſa per comparationem cum 4, 10, 2. etc., cum tamen ſine Ind. teneat quoque Dem. 140, 8. πρεσβείαν ἐκπέμπειν et ſyn. 129, 8. ἐκπέμπωμεν πρέσβεις — εἰς Πελοπόννησον ἅμ, quanquam et 163, 24. πέμψαντος ἐμοῦ πρέσβεις ἀπὸ τῆς συμμαχίας πάσης, quo etiam ſpectarit Gloſſator ob eandem pr. ἀπὸ cum ſyn. πρεσβείαν, ſeverius expreſſam a Bg., quam P., et quoque Sch. in πρ. „*legatos* mittere *ex* iis, *qui* magiſtratum *obtinent.*“ Denique in Ms. Ba. habetur, pro Noſtri formula duplici τῶν — βουλῆς, priva modo τῶν ὀντ. ἀξ., gloſſa et ipſa, ſervato iterum ſimul particip., ſed ambigua univerſi generis, ſervante duo per liberam Vs. Politiano, unde Bg. modo mutuatur gen. τῆς β., mutatum in praep. cum ſubſt., ut quoque alio ordine Stp. *Th.* 1, 1342. i. hinc „*in* ſenatu *eminentiſſimorum*“ dum Noſter variat per adi. pro verbis cum 1, 8, 16. m. τοὺς ὑπερεχ. 2, 7, 10. τοὺς ἐξεχ. et maxime 2, 1, 20. προύχοντα ἐν τῇ συγκλ. βουλῇ, quae eſt Bg. formula, ibi etiam adhibita, tum diſcedit non nihil a ſuperiori loco apud Spart., quem plane ſequuntur Angli ap. Heyn. H. 4, 1041. i., ubi τῶν ἐν ἀ. ὀντ. minus cepe-

των τῆς βουλῆς, πάσας [d] αὐτῷ
προσφέρειν τὰς σεβασμίους τι-
μάς. ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν εἷς
τῶν χιλιαρχούντων ἀναπέμπε-
ται, ἀποκτεῖναι ἄνανδρον καὶ
ἄθλιον πρεσβύτην, ἰδίοις χρή-
μασιν ὠνησάμενον. οὕτω [e] πονη-

tioribus in ſenatu, ut omnia ipſi
deferrent auguſta ornamen-
11. ta. Ad Iulianum autem
unus ex tribunis mittitur,
ut occidat imbellem et mi-
ſerum ſenem, ſuismet opi-
bus mercatum. tam malum

d) Ms. Ba. πάσας τὲ αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίας τ. ſed Ms. Vi. modo σεβασμίας, v. N. e) Ms. Ba. πονηρὸν οὕτω τελ., v. N.

rim de conſulibus aut uno ex iis, quam de conſularibus viris, cf. Spart. in Iulian. c. 5. p. 580. m., *quo* rogante *miſſi ſunt* — legati *conſulares a ſenatu* ad *milites*, *qui ſuaderent*, *ut Severus repudiaretur*.

προσφέρειν) Forte ἐπὶ τῷ πάσας λ. *Reisk.* Quo non eſt opus, cum poſt v. v. *mittendi* aeque procedat nudus inf., ſupplendo ὥςε etc., cf. Stp. Th. 3, 196. F. e. 204. C. e., ut mox §. ſq. poſt ἀναπεμπ., et Bg. ad ſupplementum illud reſpicit e P., qui cum Mss. rel. ita tuetur vulg. lect. contra Ms. Ba., ubi inf. mutatus in tempus fini[illegible] praeſ., forte per ſolennem errorem in finitione ει et ειν, cf. 9, 1[illegible]8. e., unde deinde ad ſeriem adiuvandam inſerta τὲ copula, per quam redit ſingularis numerus §. 9. i., poſt plur. noſtrae §. ἐκπέμπουσιν, ſyneſis genus efficientem in ſubſt. ἡ σύγκλητος multitudinis, cf. §. 6. Tum Mss. femininum in σεβ. pro communi gloſſema eſt, cf. 1, 15, 6. m. καιρ. et 2, 8, 10., ubi nihil novatur, variante Noſtro tantum per plur. hic et adiuncta, cf. alibi de honoribus et inſignibus principatus ſ. imperatorum, de quibus capio Bg., ſervantem modo e P. Lat. in v. πρ., ubi Stp. Th. ignorat cum phraſi tota, et nobis aliunde ignota, ſed ducta forte e Lat.

εἷς τῶν χ.) *Miſſi a ſenatu*, quorum *cura* per *militem* gregarium (*in Palatio*) idem *Iulianus occiſus eſt*, Spart. (in Iul. c. 8. p. 586. e. quem partim ſecuti Angli ap. Heyn. H. 4, 1040. m.) Tribunum dicit Noſter. *Oxon.*

De pugna cum Spart. (qui in Sever. c. 5. p. 597. e. ſimpliciter, *Iulianus occiſus eſt in Palatio*, ut Dio 1240, 17.) etiam Caſ. l. l. N. 5. „miſſus eſt tribunus militum, cui caedes mandata" non huc reſpiciens, niſi quoad ſententiam, ubi Bg. e P. tantum in genit. poſt εἷς, aſſumta praep., ut poſt τὶς, cf. L. Boſ. Ell. p. 492. e., tacente Poſſ. Sy. p. 45. Nr. 4. et ad ellipſin τοῦ τὶς deſcendente Schw. L. N. T. p. 420., ſed variante Noſtro pro ſubſt. 2, 9, 9. per particip. χιλ., ut Stp. Th. „part. χιλ. dr. (pro ſubſt.) ὁ χιλίαρχος λ." ſine auctore, cf. Ind. Luc. Sed in v. ἀναπ. Sch., praeter illa P. „*immittitur* adverſus *eum*" pro quo rectius Bg. per ſimpl., ut ſupra aliquoties vidimus redundare pr. ἀνὰ, quanquam non incommodum Lat. *emittere*, (ut variet Noſter cum §. pr.) quod adhibet in v. paſſ. Stp. Th. ſine auctore, cf. L. N. T. Ind. Xen. Cyr. et Abr. Dl. Th. p. 164. e., reſpiciente Noſtro in ἀνανδρ. (quod in Bg. e P. non habet G. Th. ſed tamen „*imbellia*, ἀνανδρία" cf. 3, 6, 9.) ad 2, 11, 16. e. et hoc c. §. 3., maxime §. 4. it. ſqq., cf. de aetate et ſenectute Iuliani alibi, Spart. c. 9. p. 587. e. et Dio l. l.

οὕτω πον. τ.) Ms. alius ordo, hic in adv. poſt adi. poſito, cf. 1, 16, 10. i. et Luc. 1, 128. l. 99., laeviorem ſane orationem facit ab una parte, nec

ρὸν τέλος. ὁ μὲν οὖν εὑρεθεὶς ἔρημός τε καὶ[f] ὑπὸ πάντων καταλειφθεὶς, αἰσχρῶς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη.

Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς

12. exitum. Ille quidem inventus deſertus et ab omnibus derelictus turpiter lamentans necatus eſt.

Poſtquam autem decreta

f) καὶ omiſſum in Lu. mendoſe, ut mox c. ſq. i. δέ.

tamen gratiorem a concurrentibus τω τε ſyllabis et propius ſtantibus duabus ον, ob quas Noſter deſeruerit reliquam laevitatem; praeter Mss. rel., etiam ſtante P. in vulg., unde Bg. nihil, quam Lat. in ſubſt. τελ., ubi et Sch. diſcedit „*infelicem* vitae *exit*. (expleto gen. βίου, cf. 1, 2, 10. i., et in v.) *quum* emiſſet *pecunia* finem *foedum*“ aliter hic exponens adi., qua de utr. notione nihil in Stp. Th., niſi forte de priore 3, 224. D. m. ſq., quo et Bg. illud ſeverius ſpectet, nihil tenente G. Th., quam in adi. 187, 60. „*mala* — *mors*, i. dura“ nec Stp. Th. in formulam totam, qua variatur per abl. pretii cum gen. 2, 6, 20. e. et per ellipſin pr. ἐπὶ pro diſerta cum §. 22. m. ib., cf. in rem ib. et §. 8. ſqq. 2, 10, 8., ut, tropo remoto, maneat κτήσασθαι τελ., paraſſe ſibi, it. feciſſe, ut haberet, it. periiſſe per, ob, pecunias, tum datas, tum non plene datas; nec G. Th. habente quid ſimile in v. Bg. cum al. Gr., ſed in ſyn. cum Gr. n. 355, 36. „Propert. — *talis* mors *pretio* vel *ſit* emenda *mihi*, (qui in Bg. ad ἰδ. 689, 4.) vim illi addunt particulae encliticae *pte* et *met*“ nec tamen alio vocabulo declaratam, et omnino vanam, cf. 1, 4, 8. i., niſi quatenus eſt noſtratium *ſein eigen*, in quo tamen et ipſo potius eſt figura ἐκ παραλλήλου, ut Bg. reddit Gr. alibi modo per ſimpl. *ſuus*.

ὁ μὲν ὁ.) Bg. non cum P. periodum Gr. contaminat, ex eodem quanquam retinens Lat. in ἐρ. *ſevere*, ſed ut ob ſq. explicationem aliquam, et in primis e Vernaculi ſermonis paupertate, debeat cogitari ſumique pro *ſolus*, quo et tendit Sch. „ſolus *relictus*“ nihil in hanc notionem ferente G. Th. in Bg., ſed Stp. Th., ubi tamen hinc ſine Vs. ſub Bg. Lat. et ſyn. aliis, in quibus et *incuſtoditus*, ut ſumas hic ellipſin et variationem pro pleno 3, 5, 8. e. ἐρ. δορυφόρων, cf. ſimile Xen. Ageſ. 2, 19. αἱρεῖ τὸ Πείραιον, ἔρημον εὑρὼν φυλακῆς, et de ἐρ. Thuc. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h., maxime ex 9, 40. et 13, 26. i. Luc. et Schw. L. N. T., reſpiciente Noſtro ad §. 9. cum variatione per v. κατ. ſyn. pro τὴν δορυφ. φρουρὰν — αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ubi Bg. ſimiliter.

αἰσχρ. ὀλοφ.) Haec ap. Dion. expirantis verba, (l. l. ſupra, ἐφονεύθη, τοσοῦτον μόνον εἰπὼν, καὶ) τί δεινὸν ἐποίησα; τίνα ἀπέκτεινα; *Oxon.*

Hunc Dionis Latine converſum locum addit in N. 6. Caſ. ad Spart. in Iul. c. 8. p. 586. e. „occiſus eſt, *fidem* Caeſaris *implorans*, h. e. *Severi*“ Anglis ap. Heyn. H. 4, 1040. m. ſie *fanden* ihn *von* Thränen *überſtrömt*, propius accedentibus ad Noſtrum, qui variat tum in v. ἐφ. (ap. G. Th. in Bg.) cum §. pr. ἀποκτ. et §. 9. ἀναιρ., tum in ὀλ. cum §. 8. m. ὀδυρ., cf. Suid., non coll. ad Heſ., deſerente P. in utr. v. etiam Sch. „*complorans* foede — *trucidatus* eſt.“

τὰ παρὰ) Negligentiam P. cum Sch. in τὰ cum praep. „acta ſenatus“ ſuppleto v. et particip. aliquo, v. c. γενόμενα, ſed mutata praep. cum ſubſt. in gen., correxit Bg. quoque, ſupplens non modo ſimile part., ut βεβουλευ-

συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἤρθη [g] εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα [h]· καὶ σοφίσματι ἐχρήσατο, ὡς ἂν χειρώσαιτο καὶ αἰχμαλώτους τοὺς τὸν [i] Περτίνακα ἀνῃρηκότας [k] λάβοι. ἐπιςέλλει δὲ [l] καὶ ἰδίᾳ

a ſenatu ſignificata, fuerunt
Severo Iulianique interfectio,
erectus fuit ad maiora ſpe-
2\. randa: et commentum
adhibuit, quo in poteſtatem
ſuam redigeret captivosque
Pertinacis interfectores acci-
3\. peret. Mittit ergo cum

g) Sine iota in A. al., cf. 1, 13, 12. e. Tum Ms. Vi. ἤρθη καὶ εἰς μ., ſed Ms. Ba. ἦλθε καὶ εἰς μ., v. N. h) Servavi colon Stp. rel., ob §. novam, a Bc. inſtitutam, etſi ad comma al. inclinatior, cum καὶ copulet eadem aor. tempora, eosdemque caſus, nominativum quidem αὐτὸς, latentem in pr. τῷ Σεβ. i) Ms. Ba. τοὺς περτ. ſine altero artic, cf. 1, 17, 9. et contra §. 26. m. ib., hic forte ex 8, 8, 4. k) Sine iota A. 2. al. l) Ms. Ba. ἐπιςέλλει οὖν καὶ ἰδ. v. N.

μένα, ſed ſervans ſimul aliquam praep., cf. Krb. Obſ. p. 83. i. et Decr. R. p. Iud. p. 71. m. it. L. N. T. cum Schw. p. 1026. b. i. Loesn. p. 72. Ind. Fi. Pal. v. ἀ. b. e. ſq. Z. Xen. Cyr. b. i., ſed ſine Ind. Xen. M. S. 3, 11, 13. ſq., variante Noſtro in adiunctis cum 1, 10, 5 et 2, 6, 1.

ἤρθη) Hoc Tacito A. 11, 28. (m.) eſt *maiorem* ad ſpem *accinctus*, v. N. ad 1, 10, 7. *Leisn.* ubi Bg. ſeverior, hic partim e P., omiſſo ſubſt., mutans adi. cum ſubſt. in particip. cum ſubſt., dum ſecedit a P. etiam Sch. in ἐλπ. et v. „*in* ſpem *tolli* rerum *maiorum*, — *elatus eſt* in *ſpem*" variante Noſtro, quoad ſententiam, cum 2, 7, 9. e. τῇ τῆς βασιλ. ἐλπ. ἐπιδιδ. αὐτ., ſed quoad phraſin, per praep. cum ſubſt. pro 2, 6, 16. abl. ſyn., cf. 2, 8, 16. Sed in Mss. duplici re, habuimus καὶ inſertum pro *etiam* alibi, cf. 2, 6, 22. e., cuius nullum eſt veſtigium ap. P., ſed v. ἦλθε gloſſema prodit, e nota formula Lat. *venire* in *ſpem*, etiam Gr., cf. Stp. Th. 1, 1197. D. i. et E. e., quanquam et error in litteris λ et ε, pro ρ et η maiuſculis, ſubeſſe poteſt. Mox ad σ. ἐχρ. Sch. partim P. retinet „*iniit* vafrum *conſilium*" non praebente G. Th. ſeveram formulam, *dolo uti*, (quam tamen non refugerim,) nec ipſam Bg., ſed affinem, *dolum adhibere*; quo ſenſu hic capio ſubſt., cum Bg. redditum etiam Ind. Ael. V. h., ad cuius locum v. N. cum Ind. Dem. Obſ. Krb. p. 193. it. Cuper. p. 158. m., tum Ind. Rs. Or. V. 6. Luc. et Xen. Bach., ſcribente hic Noſtro forte ad analog. tantum.

χειρωσ.) Copiam Noſtri in iunctis v. privo et phraſi contraxit P. in unum v. cum alia libertate, deſertus idem a Sch. in αἰχ. „λ. captivos *agere*" melius verſante Bg. tum in v. χ., vi expreſſa med., qua de alibi, tum in formula αἰχ. λ., ubi tantum uſus compoſ. v. Lat., (quam Gr. formulam in act. neſcit Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h.) tum denique in phraſi τοὺς ἀν., ubi, prae P., brevitatem Gr. aſſecutus eſt, mutato particip. in ſubſt. et acc. in gen.

ἐπις. δὲ) Ms. δὲ in οὖν mutatum, ut 1, 13, 9., comparet quoque in P. *itaque*, et in Bg. ſyn., qua de gloſſa v. ib., ut de Vs. et notione illa alibi, cf. 1, 3, 5. it. 1, 4, 14., quorum Inttp. rationem in h. l. diſtinguendo ſecuti, edidimus comma poſt ἑκατ. tantum, quia videbatur ni-

μὲν λανθάνοντα γράμματα [m] τοῖς τε χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις, ὑπισχνούμενος μεγάλα, ὅπως πείσειαν τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιώτας, ὑπακούειν εὐπειθῶς τοῖς ὑπὸ [n] τοῦ Σεβή-

ſeorſim clandeſtinas litteras tribunis et centurionibus, promittens multa, quo perſuaderent militibus urbanis, ut obedirent obſequenter Se-

m) Stp. rel. hic comma habuere, ſed nullum poſt ἑκατ., v. N. n) Ms. Ba. ἀπὸ v. N.

mis vagum, ſcribere litteras, non nominatis, ad quos pertinerent, inprimis, cum reliqua deinde et §. ſequens referantur ad milites gregarios, a quibus diſtinguit Noſter primarios hac §., varians iterum in χιλ. cum 2, 12, 11., ubi Sch. ſervat P. in „ἰδ. ſeorſim, *clam*“ non videns, P. explicaſſe partic. λ. per adv., ſed omiſſo Gr. adv. ἰδ., ut contra in Ms. Bg. ἰδ. expreſſum extabat, non item partic. λ., quod e Sch. Ind. ſtatim adiecimus, referentes illud ἰδ. ad ſqq. χιλ. et ἑκ., ut ad hos ſingulos dederit epiſtolam ſeparatim, i. peculiarem et propriam cuique, nec opprimentes cum utr. Intp. καὶ, quod hic valet pro *etiam*, ſi per ſe ſumatur, aut quoque cum pr. δὲ copuletur, ut de Noſtri δὲ καὶ in tranſitu ad aliam rem alibi habuimus, quo tamen hic non inclino, ſed ad iungenda κ. ἰδ. μ., pro *et* ſeorſim *quidem*, ut καὶ ſit Lat. *idque*, ſicut alias, et καὶ — μὲν, interpoſita una voce, ut 2, 3, 14. et 2, 15, 4., quanquam ibi etiam aliter explices, referente hic Bg. μὲν ad §. ſq. δὲ, in notione diſtinguendi et ordine alio, quorum prius procedit, ſed Noſtro in λανθ. γρ. forte ſcribente iterum modo ex analog., cf. 1, 8, 10.

ὑπισχ. μ.) Bg. in v. cum Sch., ſed in adi. cum P., cf. 2, 11, 14., ſcribente Noſtro forte tantum e Lat. quadam, cf. G. Th. 1112, 25. et 52. „magna *promittere*, Sil. — ingentia *promittens*, Curt.“ ubi ſit ellipſis ſubſt. πράγματα ſ. δωρήματα, deſerta a Bg. etiam hic P. libertate in ſuppleto v. aliquo, ſed variante iterum Noſtro cum §. pr. ὡς in ὅπ., ubi Lat. Bg., prae vulgari Vs. *ut*, forte ſeverius, ſi ſpectes affine pron. ὁποῖος, ſ. ὁποίως, unde fortaſſe ductum, alio quanquam tendente Hoog. in Op., ſed Stp. Th. ignorante aor. hanc formam Atticam, pro qua per variationem, etiam cum ſyn. alia coniunct., adhibetur altera ἵνα — πείσαιεν 6, 8, 16. Denique variatur in periphraſi Praetorianorum cum 2, 12, 1., ſed cum 2, 9, 11. modo per artic. adiunctum, cf. 2, 4, 8. ad Bg. e P. cum alio ordine.

ὑπακ. εὐπ.) Non cum P. neglexit Sch. adv. „obſequenter *obedire*“ dux Bg., qui tantum ordine ſeveriori ponit, Stp. Th. proferente adv., cum Lat. Bg., ſine auctore, quem nec ipſe alium reperi, neque adeo totam formulam, e Lat. forte ductam, cum G. Th. in adv. Bg. teneat „Plin. ep. 4, 11, (15.) *vides*, quam *obſequenter* paream *tibi*“ ubi nemo explicat, ut nec G. Th., cum tamen coniungantur vocabula notionis affinis, ubi adeo adv. εὐπ. reddatur per Lat. aliquod, cui inſit natura, pars et proprietas obedientiae, v. c. libenter, it. ſtatim, ſine mora et tergiverſatione, it. ſponte nec coacti, cf. 1, 4, 12. οἱ μετὰ πειθοῦς ὑπακούοντες, quocum variet Noſter, quia eadem ſunt adv. et praep. cum ſubſt., unde et in adv. iterum pereat pars alterutra, ex qua compoſitum eſt, εὖ aut

ρου κελευομένοις. *ἐκπέμπει* 4. veri iuſſis: tum etiam

πειθῶς. Mox ad *τοῖς κελ.* cf. 2, 4, 10. ſed de v. paſſ. hoc cum pr. *ὑπὸ* Stp. Th. et Poſſ. Call., et ſimile quid per ſyn. ap. Dem. 296, 9. *ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις*, ubi Bg. ſequitur rationem Sch. ad §. 1. *τὰ παρὰ λ.*, mutata praep. cum v. in gen., pro ſevero; *imperatis* a *Severo*, ubi Ms. alia praep. fuerit e vel gloſſa, vel errore in *υ* et *α* ſolenni, cum per ſe utraque praep. cum v. paſſ. locum habeat, cf. 2, 8, 12. e. 1, 3, 3. e. 1, 2, 9. e. Fi. ad Well. p. 354. e. et ad Plat. Ap. S. p. 57. N. 3. Vig. p. 563. e. Abr. Dl. Th. p. 35. e. 308. i. 491. m. 625. e. 735. m. Miſc. O. A. V. 3. p. 427. ad Luc. 2, 900. e. N. 51. et 3, 24. N. 70. Rs. Or. V. 3. p. 489. N. 86. Mor. Iſ. Pan. p. 27. N. f.

ἐκπέμπει) Haec in Ven. ſic exſtant, — Quae ut melius diiudicari queant, ſingula diſpiciamus. Primum *κοινὴν ἐπιστολὴν* magis arridet, quam *δήλωσιν*, niſi potius legendum ſit *κοινῇ*, quod quae praeceſſerunt verba *ἐπιστέλλει δὲ καὶ ἰδίᾳ λανθάνοντα γράμματα* deſiderare videntur. *δήλωσιν* vero gloſſam puto. Deinde quoque verba *πρὸς τὸ στρατόπεδον* cum ad ſenſum, tum ad reſpondendum priori membro *ἐπιστέλλει — γράμματα τοῖς τε χιλ. καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις*, — ubi *ὡς πάρεργον* noto, in Argent. 2. diſtinctionem poſt haec verba male omiſſam eſſe, — neceſſaria videntur: omitti vero potuerunt ob eandem litteram *ν*, quae eſt in fine vocis *δήλωσιν* aut *ἐπιστολήν*. Contra vero quis regerere poſſet, addita eſſe, ut ſenſus apertior fieret. Porro, quanquam *δι' ἧς κελεύει* aeque dici poſſit ac *κελεύων*, tamen et hoc melius reſpondet participio *ὑπισχνούμενος* in priori membro. Denique melius eſt utique ac elegantius *καταλιπεῖν μὲν πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν*, quam altera lectio *αὐτοὺς καταλιπεῖν, πάντας δὲ ἐξελθεῖν*. Eleganter enim ſibi opponuntur *αὐτοὶ* et *πάντα*, ut *πόλις καὶ αὐτοὶ*, *ναῦς καὶ αὐτοὶ*, *ὅπλα καὶ αὐτοὶ*, cuius generis exempla apud omnes ſcriptores paſſim, praeſertim vero in Homeri libris obvia ſunt. Contra quam ieiuna haec duorum membrorum forma *αὐτοὺς μὲν — πάντας δὲ*, quam ieiunum id ipſum *αὐτοὺς*, nequaquam neceſſarium, ante *καταλιπεῖν*, ſit, quantum concinnitati officiat, melius ſentiri, quam exprimi poteſt. *Τὰ ὅπλα* autem addita videntur, cum ut ſenſus apertior fieret, atque conſtaret, quid ſint *τὰ πάντα*, tum quia mox ſequitur *τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα*. Si vero quis haec genuina putare mallet, non magnopere repugnarem. Poſtremum quoque magis placet *θύειν* et *ἑορτάζειν* h. l. ad milites referre, ut adeo praeferatur lectio *θύοντες ἢ ἑορτάζοντες*, quam etiam Politianus, qui in caeteris receptam lectionem ſecutus eſt, in Verſ. ſua expreſſit: *quales procedere in pompam aut ludos celebrare conſueviſſent.* Milites inermes, niſi quod *ξιφίδια* haberent, ſacrificaſſe ac feſtos dies celebraſſe, conſtat, ac confirmatur ex cap. 2. huius libri, ubi Noſter ait, *οἱ στρατιῶται ἦσαν ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν ἱερομηνίᾳ, καὶ θύσαντες, δαφνηφοροῦντες λ.*; qui locus pariter ac id, quod *ἑορτάζειν* potius de multitudine, quam de unico imperatore dicitur, noſtram ſententiam confirmare videtur. Caeterum male in Argent. 4. legitur *ὑποκομπεύειν*. Lectionem igitur Codicis meliorem eſſe recepta, cum omnia, tum etiam quae ſequuntur arguunt: *πιστεύσαντες — ἠπείγοντο*. Quare quoque vera habenda eſt, niſi forſan putes, librarium plus vidiſſe Herodiano, concinnitatis ſtudioſiſſimo ſcriptore, quod quo credam adduci non poſſum. *Stroth.*

Ego vero retinuerim vulgatam lect., adductus cauſis pluribus, non

δὲ καὶ δήλωσιν°, δι' ἧς κελεύει, emittit declarationem, qua

o) Ms. Ba. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιςολὴν πρὸς τὸ ςρατόπεδον· κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ ςρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ., Ms. Ve. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιςολὴν πρὸς τὸ ςρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ ςρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι, ὥσπερ εἰώθασι θύοντες ἢ ἑορτάζοντες βασιλέως προπομπεύειν. ſed Ms. Vi. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιςολὴν πρὸς τὸ ςρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν τὰ ὅπλα ἐν τῷ ςρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι ὥσπερ εἰώθασι, θύοντες ἢ ἑορτάζοντες, βασιλέως προπομπεύειν., in edd. variante tantum diſtinctione, in primis poſt εἰώθασι, ubi comma eſt in A. al., v. N.

modo, quia in ea per ſe nihil eſt vitii vel in verbis, vel in rebus et ſententiis, et quia brevitas quaedam Noſtri e ſeqq. adiuvatur expleturque, de more ſcriptorum omnium, qui non omnia ſimul effundunt, ſed quaedam, ab initio omiſſa, deinde demum afferunt, et quia concinnitas in Noſtro non ubique urgenda, ut quam ſaepe negligit ipſe, ſed etiam, quia Mss. tum in partibus a ſe ipſi diſcrepant, tum, ſicut alibi, ita h. l. experti videntur Gloſſatoris male ſedulam operam, idque ipſum ob varias cauſas, neque tantum ad declarandam notionem vocis unius, ut δήλωσιν, ſed etiam ad brevitatem Noſtri complendam, quod maxime factum e ſq. §. in addendo hic adi. πάντα, tum quoque ad corrigendam quandam Noſtri negligentiam, quod ex eadem ſq. §. ſit in oppoſitis huc transferendis πάντα et αὐτοὺς, cum Noſter, ut elegans ſcriptor, variare potuerit; et in illo αὐτοὺς cum πάντας ponendo nihil commiſerit, quam abundantiam aliquam, dum ſane ſufficiebat unum πάντας aut αὐτοὺς, quo reſpicit §. pr. τοὺς ἐν τ. Ῥ. ςρ., quo ſimul inutile ſiebat Mss. additamentum πρὸς τὸ ςρατόπεδον, ut facile ad ſubintelligendum, et, quanquam alio ſenſu poſitum, pro exercitu, tamen moleſtum, cum mox recurrat in tanta vicinia; ſicut Ms. Ve. πάντα, ita nude poſitum, obſcurius eſt atque ambiguum, et Mss. κελεύων non tam gloſſema, quam ex ingenio librarii effictum e vulg. δι' ἧς κελ., quia hoc, intruſis πρὸς τὸ ςρατόπεδον, nimis videretur remotum a ſuo ſubſt. κοιν. ἐπις., ut vel ſolum illud κελεύων manum alienam prodat et vim illatam, cum a vulg. tantopere recedat, et adeo etiam reliqua Mss. ſuſpecta reddere queat et debeat, recteque Bg. ſine omni N. aut ſigno omnia toleret, non item P., qui, etſi vulg. oſtendens in δηλ., *ipſe* edictum *proponit*, tamen liberior eſt tum in hoc ipſo, tum in rel., referens quidem aliquo pacto vulg. δι' ἧς in ſuo *ut*, quod non quadrat ad Mss. κελεύων, at omittens non modo αὐτοὺς, ob mutatam orationem act. in paſſ., ſed etiam πάντας, ut et πάντα §. ſq., quae et alibi ſaepe negligit, conſentiens in extr. cum Ms. Ve. hactenus, ut gen. vulg. θυοντ. ἢ ἑορτ. in nominativ. mutet, ſecundum Vs. in N. Stroth., quae tamen et ipſa liberior eſt, niſi et falſa, cum videatur θύοντος omittere, aut obſcurius exprimere per *pompam*, ut ἑορτ. per *ludos*, qui, praeter vulgarem notionem pro ſpectaculis, dicuntur etiam generatim de publica hilaritate et feriis imperatis, cf. G. Th. N. 3., unde Bg. retinet formulam pro v. privo in ἑορτ., cf. 1, 16, 8., ſecutus tamen vulg. gen., recte etiam, opinor, quod Mss. nominativi, etiam fatente Strotho, pertinent ad militum ſacra et feſta, in quibus tamen non ſoliti ſunt βασιλέως προπομπεύειν, quod contra ſiebat a Praetorianis tum, cum imperator ex aula prodibat, ut palam ſacra feſtosque dies obiret, qui ſenſus eſt vulg. lectionis in parte hac extr., ubi Ms. Ba. nihil novabat, ſed rel. duo diſſidebant in diſtinguendo, partim ſine magno diſcrimine ad

τὰ μὲν ὅπλα αὐτοὺς καταλιπεῖν ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ, πάντας δὲ ἐξελθεῖν εἰρηνικῷ σχήματι,

iubet arma ipſos relinquere in caſtris, ac omnes egredi pacifico habitu, ſicut ſo-

ſententiam, ut poſt σχημ. et εἰωθ., ſed Ms. Vi. etiam commate poſt ἑορτ. facto, fortaſſis ut librarius innueret, εἰωθ. cohaerere cum προπομπ., quod rectum eſt non modo e lect. huius Ms., ſed etiam e vulg. lect., ut Vs. Bg. docet, e qua rectio eſt, ὥσπερ εἰώθασι προπομπ. βασιλ. θυοντ. ἢ ἑορτ., quae ratio et poſt εἰωθ. comma reſpuit; P. deferente Sch. in κελ. „διὰ δηλ., *praecipit* per *edictum*, ἐξελθ. exire, *procedere*, e caſtris“ per quod adiunctum reſpicit ad oppreſſum pron. αὐτοῦ, e pr. τῷ ϛρατοπ. ſupplendum; ſignante Leisn. in m. Ox. tantum „*Manifeſt*“ ad Gr. δηλ., quod Stp. Th. reddit cum Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. quidem, nec tamen ſenſu hoc, pro indicio, quod ſcripto fit, atque adeo pro ſcripto aliquo et libello,) ſed absque auctoritate, mihi reperta tantum in Ind. Sb. e Xiph., ſequente ὅτι, et in Thuc. ſine numeris pro 312, 42., ubi eſt cum gen. rei, utrobique in vulgari notione, pro ſignificatione, quam et cum alia ap. LXX L. Ern. modo tenet, ut Noſtro forte ſit peculiare; cum nec Cangii Gl. quid habeat, nec alium, praeter hunc Noſtri, locum, e Vs. P., Georg. Ludov. Oeder. in libello ſingulari, Ienae edito 1727. 8. de Programmatis Graecorum p. 47. ſqq.

εἰρην. σχημ.) Inquis, quomodo εἰρηνικὸν σχῆμα hic locum habet, cum mox hoc ipſo cap. (§. 17. e.) Severus iubeat illos nudare omni *militari habitu* et detrahi ipſis ϛρατιωτικὰς ἐσθῆτας? Sed facilis eſt interpretatio. εἰρηνικὸν σχῆμα opponitur h. l. *armis*, iuſtis ſcilicet et militaribus, — nam neque ξιφίδια, ἐς πομπὴν κεκοσμημένα, excluduntur, — ſicut ipſe Herodianus interpretatur, (§. ſq. hic,) τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα, αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. *Relictis* omnibus *armis* prodiſſe ait, et quidem ἐν μόναις πομπ. ἐσθ., quae *pompales veſtes* rurſum non omne veſtimenti militaris genus, ſed *totum* armatorum *habitum* excludunt. Itaque tamen infra (§. 19.) ipſis adimuntur ζῶναι καὶ ἐσθῆτες καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον ϛρατιωτικόν. — Dio et Io. Antiochenſis, quem Cl. Salm. laudat ad Spart. Sever. (c. 6. e. p. 600. N. 4.), non admodum diligenter hic verſati ſunt. Sane, niſi aliunde conſtaret de Severi commento, et militum Praetorianorum, πομπικῇ ἐσθῆτι egreſſorum, habitu, ex ipſorum narratione non ſatis res pateret, facileque credi poſſet, cum armis egreſſos, iisque poſtea ſpoliatos eſſe. Spart. (l. l.) *cum Romam Severus veniſſet*, praetorianos *cum* ſubarmalibus *inermes* ſibi *iuſſit occurrere, eosdem ſic ad tribunal vocavit, armatis undique circumdatis.* Ubi Caſ. *ſubarmalia* interpretatur ſaga ſ. militares togas ſic appellatas, quod ſub armis fibula annecterentur, vel ſub armos reiicerentur. Cl. Salm. ad Trebell. Poll. Claud. (c. 14. T. 2. p. 388. N. 3. b.) *ſubarmalem* in maſculino dici oſtendit deſcribitque (l. l. *ſubarmalis* fuit veſtis genus pompabilis, ut ita dicam, et oſtenſionalis, dictus ſic, quod ſub armum reiiceretur, — et p. ſq. e. — ut in uſu quotidiano ſagochlamydes ſupra tunicas ruſſas accipiebant: ſic diebus feſtis et ſollennibus ſubarmales ſupra albas ſubſericas ſumere conſueverant. — Mox pergens) *ſubarmalis* eſt chlamys vel byrrus, qui fibula in humero connectebatur, brachioque dextro excluſo ſub armum deſcendebat. Hinc ſubarmalis dictus, cum ſubaudiatur byrrus ſ. peplus. — *Boecl.* Qualis hic habitus fuerit, per

ὥσπερ εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορ- leant ſacrificantem aut feſtum

Dionem non ſtetit, quo minus ignoremus. Ex Spart. aliquatenus conſtat, *cum Rom. — circumdatis.* Subarmale vero eſt toga militaris, inde dicta, quod ſub armis fibula annecteretur; cui interpretationi favent ſequentia in Severi oratione (§. 17.) τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε λ. *Oxon.*

Boecleri res in N. Caſ. ad Spart. l. l. praecedebant adhuc aliae, aeque huc facientes. „Plenius explicat Herodianus: iuſſit praetorianos, inquit, obviam ſibi prodire in habitu pacis et triumphali, i. e. quo uterentur feſtis diebus, et cum imperatores proſequerentur triumphantes, κελεύει — σχήματι, ὥσπ. εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορτάζοντος τοῦ βασιλέως (ſic cum articulo memoriter) προπ. et ſtatim πομπικὰς ἐσθῆτας appellat. Erat vero praetorianorum veſtis εἰρηνικὴ, ſ. habitus, pacem denotans, ut loquitur Tertullianus, ἐφεστρὶς et trabeae ſimilis chlamys ſ. ſagum. Herodi. l. 7. (7, 11, 4.) ἦλθον — ἐν λιταῖς ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι. Sed ſaga illa, quorum ibi meminit Herodianus, quotidianae veſtes erant: at iſtae, de quibus hic mentio, erant πομπικαὶ, ut modo diximus, et feſtivitatum propriae. Ex iſtis facile eſt colligere, quaenam hic ſubarmalia ab auctore nuncupentur. Sunt autem haec ſaga ſ. militares togae ſic appellatae, quod ſub armis fibula annecterentur, vel ſub armos reiicerentur. Nam etſi εἰρηνικαὶ erant: ex parte tamen militarem habitum referebant. Favet huic ſententiae, quod iſtos inermes milites compellans Severus, κελεύω, ait, ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας, εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς, γυμνοὺς ἀποπέμπειν.“ Ex quo ducta partim illa in N. ad Dion. Reim. p. 1241. §. 3. „Spart. c. 4. (immo 6.) *praetorianos cum ſubarmalibus*, habitu *pacatorum*, (e Pol. hic, quem Bg. deſerit) veſte, quae ſub armis fibula annectebatur, qua imperatores triumphantes proſequi ſolebant, *inermes ſibi iuſſit occurrere.*“ Sed Graev. Theſ. T. 6. Ferrar. de re veſt. p. 862. C. „Inter veſtimenta militaria fuere ſubarmales ſ. ſubarmalia, — craſſum ſagulum, quod ſub armis induebatur, ut eorum durities minus corpus offenderet, ſed profundo excepta tegumento mollius corpori inſideret et tolerabilius. Atque ita ab armis ſubarmale dictum, quod ſcil. ſub armis geſtaretur. Haec opinio diſplicuit Caſaubono ad Spart., quod ſcilicet pacis et pomparum hae veſtes eſſent. Nam Herodianus, eandem rem narrans, de Severo l. 2. ſcribit, ab eo *edictum* propoſitum, *ut* Praetoriani, *relictis* apud *caſtra* armis, *exirent* pacis *habitu*, eoque cultu, quo *procedere* in *pompam* conſuevisſent *ſacrificante* aut *diem feſtum* celebrante *imperatore.* Mox ſubiicit, eos *relictis* armis *proceſſiſſe* ἐν μον. ταῖς πομπ. ἐσθ., *in* pomparum *habitu.* Atque ita exiſtimat Caſaubonus non ab armis, quibus pugnamus, ſed ἀπὸ τῶν ὠμοπλατῶν ſubarmale dictum, quod ſcil. ſub armis fibula necteretur, vel ſub armos reiiceretur. Fuiſſe autem togas militares ſ. ſaga. Mihi tamen Turnebi notatio non diſplicet, ſcil. ab armis, quibus pugnamus, ſubarmale dictum, quod armis ipſis ſubiiceretur. Nec obſtat, eandem veſtem fuiſſe etiam pomparum propriam. Nam cum Praetoriani in comitatu imperatoris armati incederent: in pompa per dies feſtos ac ludos inermes procedebant; ut tamen a reliquis civibus diſcernerentur, ſubarmale, tanquam veſtem militarem retinebant. Fuiſſe enim id militare indumentum, ex Herodiano fatetur Caſaubonus. Nam Severus in oratione, qua ipſos exauctoravit, ait: *iubeo vos diſcinctos*, ac *veſtimentis* militaribus *exutos* inermes *diſcedere.* Nec

πάζοντος βασιλέως προπομπεύειν [p], ὀμόσαι [q] τὲ εἰς τὸ Σεβήρου ὄνομα, καὶ μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν, ὡς μέλλοντας τὸν Σεβῆρον δορυφορήσειν. πιστεύσαντες δὴ οἱ στρατιῶται τοῖς

celebrantem imperatorem in pompa proſequi: iurareque in Severi nomen, et bona cum ſpe venire, ut qui eſ-
5. ſent Severum ſtipaturi. Credentes itaque milites his

p) Bc. 2. ὑποπομπεύειν v. N., tum in Stp. rel. colon, ut in Ms. Bg., ſed noſtrum comma in A. al. q) ὁμ. ſic cum aſpero A. al., ut Ms. Ba. 2, 2, 23., ubi v.

aliud ſubarmale fuiſſe crediderim, quam ſagum, quod tamen more tunicae indueretur, ut *ſcil.* commode ſubiici armis poſſet, (p. ſq. i.) Ita et commodior interpretatio erit, ſubarmale profundum fuiſſe craſſum ſagulum, ac denſiore lana confectum.“ In his quae aliis elementis ſcribi curavimus, ſunt e Vs. P. Ad Noſtrum quidem intelligendum non opus eſt anquirere de Spartiani illis *ſubarmalibus*, de quibus G. Th. pauca et ſine Gr., niſi ὑπωμὶς e Grot. et „imperatoriae veſtis oſtenſionalis et pompaticae in pace uſurpatae genus fuiſſe, [illegible]s intelligitur“ cui laudatus Cang. in Gloſſ. nihil habet, nobis profuturum, et modo „ex Herodiano et aliis, pacificum fuiſſe habitum, εἰρηνικὸν σχῆμα, quidam volunt.“ Noſtri quidem rem omnem adiuturi videmur animadverſione duplici, prima quidem de v. σχήματι, quod capiendum notione iterum latiore, de veſtitu, cingulo ſ. balteo et armis, unde §. ſq. ἐσθῆσι, ſed §. 17. ἀποζῶσαι — et ἐσθῆτας, denique §. 19. ξιφίδια — ζώνας καὶ τὰς ἐσθῆτας λ., altera vero de v. ὅπλα, quae de tota armatura militum bellica et ſolenni ſumo, unde mox τὰ ὅπλα πάντα, cf. 2, 6, 19., ſed praecipue de haſta ſ. pilo, cf. 1, 10, 14. m., tum ſcuto ac gladio, cf. Ind. Herdt. et Diod. S. cum *Duk.* N. ad Thuc. p. 475. N. 68. et Cuper. Obſ. p. 41. ſqq. Caeterum Bg. δὲ per τὲ poſt μὲν neglectum v. 2, 5, 1. et de ὑποπομπ. V. Lect. recte Strothus, quod operarum vitium eſſe, arguit et hoc, quod nec Sch. Ind. habet, ſed modo, quod edidimus, cum „*procedere* in *pompa* ante *regem*.“

ὀμόσαι) ut ſupra c. 2. in fine εἴς τε τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες, ex quo lucis aliquantum accipit illud βαπτίζειν εἰς τὸ ὀνομάτινος. *Stroth.*

Cum illo loco 2, 2, 23. pro phraſi variatur hic per v. privum, ſervante Bg. e P., ut ibi, formulam ſeveram, etiam in ſq. μ. ἀγ. ἐ., ubi (variante Noſtro cum 2, 4, 10. e. per ordinem, et formulam totam forte e Lat. ducente, aut ſaltem ex analog., cf. G. Th. in praep. 1308, 69. et p. ſq. l. 77. ſqq.) Bg. ponit modo praep. alio ordine et ſing. iterum pro plur., ſeverior idem in v. ἐλθ., Sch. deferente P. in „δ. *comitaturos* eſſe *Sev.* novum imper.“, praeter hoc extr. liberum, pro quo Bg. retinet nomen propr. τ. Σ. repetitum pro mero pron. αὐτὸν, cf. 2, 11, 17. et Per. de Praet. p. 604. m., ubi noſtra reddit „*tanquam ſi* etiam *Severo* futuri *eſſent* Milites *Praetoriani*.“

πιστευσ.) Variat Noſter cum 2, 9, 16. modo per ſyn. δὴ, (ad quod Leisn. in m. Bc. 2. recte *ergo*, ſyn. Bg.) et per adiunctum τοῖς ἐπ. (ad quae idem Leisn. in m. Ox. 2. *iuſſis*, de ratione Stp. Th. 3, 1004. i. aliunde, pro

ἐπεσταλμένοις, πεισθέντες τὲ ὑπὸ τῶν χιλιαρχούντων, τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα [r], αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις [ſ] ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. ἐπεὶ [t] δὲ πρὸς τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Σεβήρου ἐγένοντο, ἠγ-

ſcriptis, perſuaſique a tribunis, arma quidem reliquerunt omnia, ipſi autem in ſolo pomparum veſtitu laureati pergebant. Sed ubi 6. ad exercitum Severi pervenerunt, nunciatumque fuit,

r) Pro colo Stp. rel., it. puncto A. al., comma nobiscum habuit tantum Ox. 2. et Ms. Bg., v. N. ſ) In Ms. Ba. *μόναις* abeſt. *Mart.* v. N. t) ὡς δὲ Mss. tres, v. N.

quo aeque procedit Bg., qui iterum in artic. per pron. demonſtr. e P., per has regiones liberius verſante, etiam in δὴ per δὲ iterum, cf. 2, 6, 5.) tum per brevius οἱ στρ. cum τοὺς ἐν τ. Ῥ. στρ. §. 3., ut et per τῶν χιλ. pro ſubſt. τοῖς χ. ib., quibuscum nominati ſimul οἱ ἑκατ. opprimuntur hic, ad variandum et de more, quo pars aliqua de prioribus, ut hic veluti minor, potiori tantum poſita, omittitur, cf. 1, 17, 26. e., ſequente Noſtro in v. πεισθ. paſſ. cum praep. ὑπὸ Dem. 11, 2. et 896, ult, ſine Ind., cf. Stp. Th. 3, 128. G., ſed variante cum §. pr. in v. κατ. per omiſſum ἐν τ. στρ.

ἐν μόναις) Omiſſum in Ms. adi. μ., nec comparens in P., liberiori etiam in hoc membro, tuetur ſe tamen per Mss. rel., Sch. retinente P. partim in „ἠπειγ. *proceſſerunt* in pompa, π. veſtibus, *ad* pompam *pertinentibus*" cum Stp. Th. aliunde, aliis reddentibus id adi. *pompalis*, cf. Sb. Ind. aliunde, aut *pompicus*, ut ad Poll. 4, 89.; quorum prius habuit modo G. Th. ſine Gr., ut et *pompaticus*, quod ipſum Gesnerum uſurpaſſe vidimus in N. *pr.*, pro quibus *Bg.* e P. adi. per gen. ſubſt. ſyn. iterum, ſeverior contra tum in ſubſt. ἐσθ. reddito, tum expreſſa pr. ἐν, qua de cf. 2, 12, 2. et 1, 13, 5. e. et Vs. Ferrar. in N. pr., ſed liberior, quam 2, 2, 2. et alibi, in v. ἠπειγ., quanquam G. Th. id exponit per illud P. hic *procedere.* Caeterum comma poſt πάντα ſumſimus, quia ſevere ſqq. pendent adhuc a pr. οἱ στρατ., et poſt hunc nominativum abundat pron. αὐτοὶ, modo adiunctum, opinor, in oppoſitione ad πάντα. An illud pron. librarius Ms. Ba. ceperit pro μόνοι, (quo de ſenſu alibi,) et propterea μόναις expunxerit, non dicam. Saltem ſic videas cauſam aliquam, unde id adi. ibi deſit; quanquam ſaepe in Mss. noſtris omittuntur quaedam, ubi nullam agnoſcas cauſam idoneam, ut nec hic a vicinitate. Denique cum 2, 8, 3. i. μον. πρ. λ. variatur per additum hic artic. et ordinem ſubſt.

ἐπεὶ δὲ) Forſan rectius Ven. ὡς δὲ, uti mox ἠγγέλησαν pro ἠγγελθ. *Stroth.* Hic quidem Mss. alia coniunctio eſt e gloſſa, cum librarius noluerit redire eandem particulam poſt §. 1., ſed variari, ut Noſter, cui frequens eſt iſtud ἐπεὶ δὲ, ipſe variavit ſubinde per ὡς δὲ, et proxime 2, 12, 9. et hoc cap. ipſo mox §. ſq. 7., quo Gloſſator reſpexerit, ut Heſ. contra ὡς per ἐπεὶ explicat 2, 1601. m., et gloſſema arguit communis lex, quod voces nimis a ſe diſſident, ut nec confundi potuerint, ſed vim modo experiri, reddente Bg. e P., ut 1, 17, 9. m., ſed liberius etiam in v. ἠγ.,

γέλθησάν [u] τε ἀφικόμενοι εἰς τὸ πεδίον [x], οὕτως αὐτοὺς ὁ Σεβῆρος συνελθεῖν κελεύει, ὡς δὴ [y]	eos veniſſe in campum, ita eos Severus convenire iubet, quaſi ſcilicet comiter exceptu-

u) Mss. tres ἠγγέλησάν τε λ. v. N. x) Ms. Ve. εἰς τὸ ϛρατόπεδον, οὗ αὐτοὺς λ., ſed Mss. rel. εἰς τὸ πεδίον, οὗ αὐτοὺς λ., v. N. y) Ms. Ba. κελεύει, καὶ δὴ λ. v. N.

cf. 2, 9, 7. et 2, 2, 11., quibuscum variat Noſter per praep., ubi Sch. „ad, apud *caſtra*" prius e P., cf. Stp. Th. 1, 826. C. ſq. Sed Mss. ἠγγέλησαν tempus aliud aor. 2. pro aor. 1., ut in noſtro v. compoſ. διηγγ. 2, 6, 9. e., aeque habeatur error in λ cum λθ, ac gloſſa per comparationem ex uſu aliorum et Noſtri 3, 1, 2., cf. 2, 9, 6., quanquam Noſtri aor. 1. per ſe probus eſt, et vel auctoritate Dem., cf. 2, 12, 1. m., ubi et de rectione, quam Bg. *hic* paulo aliter, quam 2, 9, 6., aſſumto pron. αὐτοὶ, mutabat, cum P. nimis hic diſceſſiſſet, ſed non longius Sch. „de illis *nunciatum eſt*."

εἰς τὸ πεδ.) In Ven. perperam legi εἰς τὸ ϛρατόπεδον pro recepto εἰς τὸ πεδ. contra recte ſcriptum eſt οὗ αὐτοὺς λ. pro vulg. οὕτως αὐτ. λ., quod me ſemper offenderat. *Stroth.*

Cum de Ms. hac parte, in ſubſtituto εἰς τὸ ϛρατ., recte ſtatuatur, quod merum eſt gloſſema de lege in pr. N., cum et Mss. rel. et P. pro vulg. ſtent, et Noſter ſervet ſuum vocabulum, in ſimili cauſa de certo quodam caſtrorum loco, cf. 2, 10, 2. e. et 1, 5, 3., quod et Xiph., de eadem re agens, ſervat 395, 44: mirum eſt, non et reliqua Ms. iſtius Ve. ſuſpecta fuiſſe, quae equidem et ipſa habeo pro gloſſa, etſi Mss. rel. conſentiunt in novitate, (quippe qui ex eodem fonte poſſunt hauſti eſſe, h. e. e Cod. aliquo correcto,) et quanquam οὕτως non comparet in P., ut qui et hic liberior fuiſſe poteſt et brevior, ut ob ſq. ὡς δὴ omitteret οὕτως, ſicut omiſit pron. αὐτ. etiam. Nam primo, de lege ſuperiore, e vulg. non potuit per confuſionem naſci nova lect., nec οὕτως facile mutari in οὗ adv. loci; et vel illa Mss. contractio aut brevior vox prodit vim. Tum e nova lect., cuius nec veſtigium ap. P. eſt, oritur ἀνακόλουθον, etiam in peculiari illo Ms. Ba. καὶ δὴ, cum ἐπεὶ ſic careat apodoſi; quae ἀνανταπόδοτα quanquam non omnino nego, etiam poſt ἐπεὶ, cf. 1, 3, 2. ſq. tamen non eo confugio, (ut nec ad ἐπεὶ pro ἔπειτα, cf. ib.) ſi res poteſt aliter expediri, et vulg. lectio defendi. Quod, tertio loco, non modo e Bg. auctoritate, eam lect. exprimentis ſine N. et ſigno, confecerim, ſed etiam ſic dupliciter, primo, ut οὕτως referatur ad pr. ἐπεὶ, et ſtet initio apodoſeos pro noſtratium *ſo*, pro Lat. *tum* ſ. *tunc*, ut qui non ibi ponunt ſua *ſic* et *ita* cum pueris, Latine ſcribere incipientibus, quo ſenſu locoque tamen οὕτως reperias, cf. Krb. Obſ. p. 144. i., cuius locis de οὕτω poſt enunciationem, per particip. expreſſam, add. Vig. p. 425. e. Nr. 7. Sed deinde οὕτως referri poteſt etiam ad ſq. ὡς, quam quidem in rationem etſi non habeo ſimillimum exemplum e Gr. aliquo in ὡς cum particip., tamen, praeter illud inverſi ordinis ὡς — οὕτως ad Vig. p. 549. a. N. 26. e. et Hoog. Op. p. 1173. Nr. 4., quale et Bg. adhibuit 2, 11, 17. e., praeterque relata ad ſe οὕτως et ὡς Noſtri ordine, cf. Hoog. Op. l. l. Nr. 5., et in Lat. *ita — ut*, et *ita — veluti*, cf. Hor. Turſ. p. 461. Nr. 4., cum *ita — quaſi*, quae ſunt hic Bg., ib. p. ſq. i.

δεξιωσόμενος καὶ προσαγορεύ-
σων. 7. ὡς δὲ ἀνελθόντα αὐτὸν
ἐπὶ τὸ βῆμα προσῆλθον [z], ὁμο-
θυμαδὸν εὐφημήσοντες, πάν-
τες ὑφ᾽ ἑνὶ συνθήματι συλ-

rus et ſalutaturus. Ut au-
tem ad eum, cum conſcen-
diſſet tribunal, acceſſerunt
unanimiter fauſta acclamaturi,
omnes repente ſigno dato com-

z) Stp. et al. nullum comma hic nec Ms. Bg., quod vero nobiscum tenebant Ox. et Ed., v. N.

et *ſic — ut ſi*, it. *ſic — quaſi*, ib. p. 987. Nr. 16., afferre poſſum Lat. analogiam ib. e Cic. „*litteras Graecas* ſic *avide* arripui, *quaſi* diuturnam *ſitim* explere *cupiens*" cum particip. adeo etiam, ut hic in Gr., ut ad ſummum hic Noſter Lat. aliquam admiſerit iterum, propter quam tamen vulg. lectio nondum tentanda eſt, dum ſemper res redit ad legem iſtam, utra lectio ex altera probabiliter orta ſit. Atqui nemo videt, cur ſyllabae *οὖ* accreverit altera *τως*, ſed nemo non videt vim librarii in eadem abiecta, quae vis contigerit et in *ὡς* mutato in *καὶ*, quanquam hic quoque confuſio. Caeterum, ut P. liberior in addito adi. ad v. *σ.* ſic in neglecto *δὴ*, (per ironiam aut explicationem iterum addito, de iudicio Noſtri,) item in alio ordine verborum *δ.* et *πρ.*, ubi iterum adi. aſſuit et ſimul adv. augendi, *per*, pro valde, deſertus etiam a Sch. in „*δ.* benigne *accepturus*, allocuturus" quod poſtr., ad *πρ.* pertinens potius, ille hic forte adiunxit ſimul, ut moneret, adv. illud etiam ad hoc referendum, copulante Noſtro haec duo v. etiam 1, 16, 7., ſed hic alia in cauſa, et *πρ.* de imperatore ad milites, quem uſum Stp. Th. ignorat, habens, in v. *δ.* aliunde affinem Bg. formulam, *comiter accipere*, ſed et *benigne alloqui*, ut Sch. ante potuerit addere explicandi gratia, quaſi copulatis hic ſyn., cf. 1, 2, 5. m. ibique Exc.

ἀνελθόντα) Libertatem P. variam coërcuit Bg., oſtendens etiam rectionem in v. *πρ.* cum acc. perſ.; non mihi repertam, ſed forte ductam e Lat., cf. G. Th. 42, 98. et ex analog. verborum ex hoc themate cum acc. rei ſ. loci, pendente caſu e praep., ut *ἀπέρχεσθαι τὴν ὁδὸν* Stp. Th. 1, 1268. B. e. it. *διερχ.* F. *εἰσερχ.* p. ſq. A. e. *ἐπερχ.* G. e., quam inſolentiam amoturi editores rel. forte ſuſtulere comma poſt *πρ.*, ut acc. perſ. *ἀνελθ. αὐτ.* regeretur a remotiori v. *εὐφ.*, interiectumque v. *πρ.* abſolute ſtaret, quod genus hyperbati, (cum proprie poni debuerit ſtatim poſt *δὲ*,) in Noſtro non ſaepe obvii, effugiat forte aliquis, ſumtis acc. conſeq. in *ἀνελθ. αὐτ.*, in quibus variat Noſter cum 1, 5, 4. m. per caſum et adiuncta; ut pro §. pr. *οὕτως — ὡς — δεξ.* per privum fut. ſine particula, (pro quo male P. praeſ., non item Sch. „*acclamaturi*", ex illo tamen ſic nude et ſine adiuncto Bg., etiam ex uſu Lat.; cf. G. Th., ut notio v. *εὖ* contineatur iam in verbo;) denique in *ὁμ.* cum 2, 3, 6. in v. tempore et ſine adiuncto *πάντες*, hic ad ſqq. ſervato. Caeterum in *β.* Bg. non modo e P., ſed etiam cum Spart., cf. §. 4. m. ad *εἰρ. σχ.*

ὑφ᾽ ἑ. σ.) Sch. in praep. „ſub *ſigno*, h. e. ſigno dato, *σ.* *ſigno* repente *dato*; Sb. *ſimul atque* ſignum *datum eſſet*" in med. illo referens P., ſed alio ordine, ut et Bg. rurſus alio, ſed Leisn. ad Ox. „uno edito ſigno, dato ex compoſito ſigno et repente" denique Stp. Th. 3, 1516. A. e. ap. Herodi. 1, 2. *π.* *ἐφ᾽ ἑ. σ. συλλ.*, *dato* ſig. *rep.* comprehenduntur *omnes*

λαμβάνονται. προείρητο γὰρ 8. prehenduntur. Praedictum τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπη- enim fuerat Severi exercitui,

ubi σύνθημα eſt σημεῖον ἀφορμῆς, utpote quo dato ſ. ſublato excurritur, quod — etiam — dicitur — σημεῖον" non modo e P. per alium iterum ordinem, ſed etiam cum lect. alia in praep., memoriter haud dubie, at recte comparans illud σημεῖον, pro quo hic valet σύνθημα, (etiam utr. Intp. id vidente,) et Noſter variat 4, 11, 8. ὑφ' ἑνὶ σημείῳ λ.; cf. Thuc. 4, 112. i. ἰδὼν τὸ ξύνθημα, *ſigno*, de *quo* inter *ipſos* convenerat, *conſpecto*, pro quo pr. ſ. i. ὁπότε — τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο, ſimulac *ſignum*, de *quo* inter *eos* convenerat, *ſublatum fuiſſet*, quae eſt periphraſis et definitio noſtri vocab., quod eſt ſignum, ὃ συντίθενται, quo de paciſcuntur et conveniunt, cuiusvis generis, ut vexilli, panni ſ. lintei, vocis et litterarum, Euſ. H. E. Re. 2, 55: l. 7. σύνθημα δίδωσιν, *ſignum* illis *dedit*, Poll. 1, 16, 3. Schol. Eur. Phoen. Valck. v. 1147. p. 741. cum N., Thom. M. p. 823. Heſ. et Suid. 3, 406. m., ubi et Noſtri formula, ἀθρόοι ὑ. ἑ. σ., *ſimul* omnes *uno* ſigno *dato*, at ſine Vs. ap. Heliod. p. 185. e. Abr. L. Ar. p. 41. e. ad Onoſ. p. 89. N. 2., ſed affines ἀπὸ ξυνθήματος ſ. συνθ. Thom. M. l. l. cum Ind. Thuc., cui add. 4, 67. e. Suid. 2, 652. m. Bud. C. 725, 45. ſqq. Weſſ. ad Diod. S. 13, 45. N. 57. Abr. L. Ar. et Schmid. ad Heliod. l. l., ἀφ' ἑνὸς ξυνθ. ſ. συνθ. Suid. 2, 652. m. Phil. in Fl. 752. i. A. e. 762. C. e. cum Loesn. Obſ. p. 121. e., ἐκ συνθ. Lipſ. Op. T. 1. Elect. l. 1. p. 389. e. Zoſ. 2, 19, 10. Bg. ad Alc. p. 88. e. et Schw. ad Onoſ. l. l., ubi et ἐξ ἑνὸς συνθ., qua de cf. Schm. ad Heliod. l. l. Hemſt. ad Ar. Pl. p. 431. a. Weſſ. ad Diod. S. 11, 92. N. 99., ut ἔκ τινος συνθ. ap. Zoſ. 4, 8, 1., καθ' ἓν σύνθημα Abr. L. Ar. l. l., ὑπὸ τοῦ συνθήματος ad Diod. S. 13, 45. l. 1., ubi et ὑπὸ συνθήματι, ut ὑφ' ἓν σύνθημα ad Onoſ. l. l., tum ἀπὸ σημείου Thuc. ſine Ind. 3, 91. m., ubi Schol. ἀπὸ συνθήματος, cf. Mor. Xen. Hell. Ind. v. ἀπὸ, it. ἀπὸ σημείου ἑνὸς Thuc. 2, 90. m. una cum adv. ἄφνω, uno *ſigno* repente *dato*, quo reſpicit Bg., e P., ſed cum libertate nimia, cf. ib. Schol. et Bg. ad Alc. l. l., it. ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος Ind. Thuc. in v. κ., et ἀφ' ἑνὸς κελ. ad Luc. 3, 49. e. Weſſ. ad Diod. S. 3, 15. N. 67. et 13, 45. l. 1. Bg. ad Alc. l. l. Hemſt. l. l. p. 430. b. e. ſq., ap. quos et ἐξ ἑνὸς κελ. et ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος, cf. Zoſ. 1, 40, 7. 1, 50, 4. coll. §. 6. it. 1, 65, 4. 4, 7, 11. m. 5, 18, 18. e. coll. cap. ſq. §. 1. ſq. e. 5, 23, 11. 5, 26, 1. e. coll. §. 3. ſq. Euſeb. hiſt. eccl. ed. Read. T. 1. p. 55. l. 7., denique συνθήματος διδομένου ap. Bud. C. 725, 44., quae Bg. ſevera formula, ut ib. ἀπὸ συγκειμένου, et ap. Bg. ad Alc. l. l. ex Herdt. ὥσπερ ἐκ συνθέτου τεῦ, (unde antea ap. Diod. legatur forte etiam ὑπό του συνθ., per enclit. pro τινὸς,) quae ſint Lat. *ex compoſito*, de *compoſito*, it. *de* ſ. *ex compacto*, ut Bg. ad Alc. l. l. ἐξ ἑν. σ. ſeverius reddit *ad* unum *ſignum*, quod et hic in ſyn. formula commodum, ut noſtratium *auf* ein *Zeichen* ſ. *auf ein* einziges Z., et quod de propria notione dicebam, id firmatur etiam §. ſq. προειρ. λ., ut non ante tantum indicatum fuerit, quid deinde facere deberent, ſed et quo tempore, et poſt ſignum aliquod, quod haud dubie iis ſimul diſerte apertum, quale foret; ubi variat Noſter in τ. τ. Σ. στρ. cum §. pr. τῷ στρ. τοῦ Σ. per ſyn. ſubſt. et alium ordinem cum in ſubſt. duobus, tum in artic., deſerto P. etiam a Sch. in πρ. prius *dictum* ſ. *iniunctum* erat *exercitui*."

νίκα ἂν ϛῶσιν εἰς τὸν βασιλέα[a] ut, cum ſtarent principem ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε τὴν adſpicientes ſuſpenſisque ani-

a) Ms. Ba. τὸν βασιλέα, προσελθεῖν αὐτῷ βουλόμενοι, καὶ ἔτι μετέωρον τὴν γν. ἔχ. v. N.

ὀπην. ἂν ϛωσ.) In Ms. lect. nova apparet violentia in extr., mutato quidem τὲ in καὶ, ut alibi, cf. 1, 17, 20. m., cui hic inſuper additur adv. ἔτι, ut 1, 5, 9. poſt aliam vocem, cuius nullum eſt veſtigium ap. P., (liberiorem illum hic aliter,) ut nec lectionis rel. novae, ubi Gloſſator ϛῶσιν εἰς τ. βασ. ceperit pro *ſtarent* apud, *iuxta*, prope *imperatorem*, aut *verſus* imper., ſcil. directi ſ. ſpectantes, quaſi per ellipſin particip. vulg. ἀποβλ., quod deinde idem explicarit per ſuam formulam προσελθ. ἂ. βουλ., accedere *ad* eum *volentes* propius, ut futuri ſtipatores, vel etiam obſequium et fidem praeſtituri, eumque veneraturi, reſpiciens ille forſan notionem v. ἀποβλ. pro ſuſpicere ſ. venerari, (qua ponitur ſane abſolute, cf. Ind. Dem. b. et Bud. C. 905, 24. it. in paſſ. ap. Luc. Ind. v. e.) aut, illam pro appetere, quae tamen ab h. l. aliena. Niſi forte legens ἀποϛρέφοντες, ita interpretatus eſt, aut ἐπιϛρέφοντες, utrumque accipiens pro convertere ſe aliquo. Lectionem quidem vulg., etiam a Mss. rel. ſervatam, Bg. videtur cepiſſe ſenſu phyſico, it. Sch. „ſpectantes *regem*“ quo ſenſu adhibetur cum pr. εἰς et acc. perſ. etiam ap. Xen. Bach. Luc. et Fi. The. it. cum pr. πρὸς Ael. V. h. et Plut. Krg., etiam ſine praep. aliqua ap. Ael. V. h. Abr. L. Ar. p. 4. e. et in Addend. p. 116. e., ut cum pr. εἰς et acc. rei ap. Poll. 3, 111. Bud. C. 905, 41. Luc. 2, 91. N. 27. p. 778. N. 85. 3, 202. N. 83. cum Ind. Abr. Dl. Th., et cum pr. κατὰ Luc., ſed ut quoque commoda hic ſit illa poteſtas, qua dicitur aliquis tropice ſpectare et reſpicere ad aliquem, expectans ab eo aliquid boni, et ſpe boni accipiendi, it. prae cultu et admiratione, ubi uſurpatur abſolute, ut ap. Xen. Bach., aut cum pr. εἰς aut πρὸς, cf. Bud. C. l. l. l. 35. Poſſ. Call. Fi. The. p. 19. e. cum Ind., *Hindb.* ad Xen. *M. S.* cum Ind, Zeun. it. Bach. Luc. *Dion. H. S. T.* utr. *Plut. Hſ. Rs.* Or. V. 4. 8. Lyc. Dem. cui add. 36, 18. *Abr. l. l.* et *Kypk. T.* 2. cum *Stp.* Th., quanquam prior *notio phyſica ſatis eſſe poteſt* ob ſq. *formulam*; a P. etiam abeunte Sch. in „ſ. *ſteterint*“ et G. Th. ad Bg., praeter propriam vim, — intueri, ad aliquid (aut aliquem) oculos adiicere ſ. convertere, — etiam addente loca, ubi — attentionem et obſequium poſtulat —, quorum locorum illum e Corn. N. 12, 4, 1. Ind. per *revereri* exponit; Bg. opprimente denique praep. in v. ἀπ., et adiunctam aliam ad v. trahente.

μετέωρον) Alciphr. 2, 4. p. 250. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος — πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, *et Aegyptus et* Nilus — *omnia* iam *erecta* et *intenta* ſunt, *cupientia videre Menandrum*, ubi v. Bergl., Thuc. 2, 8. (i.) ἡ δὲ (τε) ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, *et* tota *reliqua* Graecia *animis* erat *erecta*, v. Suid. *Leisn.*

Hic quidem Bg., formulam adi. cum ſubſt. et v. ἔχ. mutans in v. ſubſt. cum abl. adi. et ſubſt., non ceperit, ut ap. Alc., pro intentum ſ. attentum eſſe, ſ. expectare, ſed pro incertum et dubium eſſe, cogitare cum aliqua cura et ſolicitudine, et neſcire adeo, quid futurum ſit et aliquis acturus, e perpetuo Lat. uſu, cf. G. Th. et ad Luc. 2, 647. N. 73. e. „de ſuſpenſo ſ. incerto animo aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex* alicuius *ore*, ut converſum (a Pol.) legimus, verteretur hoc“ poſt

γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ, καὶ τιτρώσκειν μὲν ἢ παίειν μηδένα, συνέχειν δὲ καὶ φρουρεῖν b φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις,

mis essent, circumdarent ipsos hostium ritu: ac neminem quidem vulnerarent aut ferirent, sed continerent et custodirent circumseptos armis,

b) In Ms. Ve. tantum διαφρουρεῖν, sed in Mss. Ba. et Vi. διαφρουρεῖν φυλάξαντας λ. v. N.

quae Nostri locus sine Vs. al., ubi Sch. in. *μ.* „Pol. *pendentes* ab *ore.* Rectius, *suspenso* animo *stare*, *γν.* *suspenso* animo *esse*, ἐχ. habentes *mentem*“ priora ducens e Sb. Ind., per compendium ambiguum scripta „susp. an.“ sed in extr. respiciens *suspensam*, credo; quorum omnium nihil est ap. G. Th., et modo in v. et subst. *habere* animum *bonum*, it. *fortem*, ad quam analog. Noster hic scripserit, cf. 1, 4, 1. i., quocum variat in adi. et ordine. Caeterum Leisn. ad m. Ox. non modo *stare* suspenso *animo*, (contra P., cuius formula huc non quadrat, cum nondum Severus orare inceperit, et tamen illa semper referatur ad orantem aliquem aut dicentem aliquid, cf. G. Th. v. *pendere* Nr. 2.) sed etiam ad calcem haec. „Sext. Emp. adv. math. 1, 4. τὸ δὲ, τὰ ἔτι ἐπίδικα, καὶ ἐν μετεώροις ἀμφισβητήσεσι κείμενα, ὡς σύμφωνα καὶ ὁμόλογα διδάσκεσθαι λέγειν, τῶν ἀτόπων ἐστὶν, *quae sunt adhuc controversa et in* suspensis *versantur dubitationibus, dicere ea doceri tanquam certa et quae sint extra omnem controversiam, est absurdum*; ubi Fabric. μετέωρος est suspensus et incertus, instar nubium. Ita Schol. Hermog. p. 192. μετεώρου οὔσης τῆς δίκης, lite *dubia*, Schol. Eur. Orest. v. 1537. μετεωρίζεται δὲ τὴν γνώμην ὁ χορὸς, dubius *haeret*. Eodem sensu Christus in precibus vetat μετεωρίζεσθαι Luc. 12, 29.“

κυκλωσ. ἀ. π. ν.) Leisn. ad Ms. Bg. „leg. πολεμίων (et ad m. Ox.) f. πολεμίων νόμῳ, quia sequens vox ab ν incipit“ innuens, a simili sq. littera priorem absorptam esse potuisse, sed ut Bg. e P. libere iterum mutarit formulam adi. cum subst. in duo subst., servante vulg. quoque Sb. Ind. in subst. sine Vs., et Nostro usurpante cum subst. νόμῳ tum hanc rationem iterum 2, 14, 4. tum alteram per gen. et e Nostro tantum proferente Stp. Th. e P. formam utr. 2, 1022. G., qui scripserit iterum modo ad analog. utrinque cum Lat. (cf. G. Th. in Bg. e P.) tum Gr., qui cum subst. habent alia adi., v. c. Is. Pan. Mor. p. 39. e. παλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον λ., nisi est ibi vulgari sensu; et Ind. Ael. V. h. κατὰ τὸν ν. τῶν ἀθλητῶν, cf. ad notionem Bg. Arist. Kust. Is. Ev. Pal. Fi. cum Suid. et Hel., ut affine πολέμου νόμῳ Ind. Dem., ubi et syn. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, cum praep., ut ἐν παιδείας νόμῳ ap. Luc. et ἐν χειρῶν νόμῳ ap. Herdt. Polb. et Rs. Or. V. 4. v. ἐν init., sequente Bg. in Lat. v. κυκλ. Sb. Ind., ubi iterum servat vulg., cum Stp. Th. aliunde, sed in sq. π. μ. Nostro variante cum 2, 4, 2. tantum in pron., quod Bg. alio ordine locat e P., deserens eundem in Lat. v. π., quod Gr. ap. G. Th. in Bg.

φρουρ. φράξαντας) Leg. φράξαντες in nominativo. Nam accusativus rediturus esset ad Praetorianos custodia septos. *Reisk.* Melius in Cod. διαφρουρεῖν. *Stroth.*

In Mss. re utr. nihil est, quam glossa in prima quidem per v. compos. pro simpl. iterum, quod nullibi repertum mihi, quanquam habens analogiam cum διαφυλάττειν, et forte oriundum ex pr. καὶ per confusio-

τάς τε διβολίας[c] καὶ τὰ δόρα- pilaque intentantes et haſtas

c) In Ms. Ba. vocabulum διαβολίας prorſus deeſt, eiusque loco ſpatium vacuum cernitur. *Mart.* v. N.

nem, quam etiam aliquis accidiſſe putet in altero Mss. φυλ., alieno ab h. l. ob pr. φρουρ. eiusdem plane notionis, unde tautologia fit inanis; ſicut, contra Rsk., vulgatus acc. requiritur in oratione obliqua per inf., vel ſic contextu oſtendente, non hic agi de Praetorianis, ſed Severianis; pro pr. κυκλωσ. et ſq. §. σαγην. variante Noſtro hic in φρ. ἐν κ., ſed Sch. deſerente P. in „φρουρ. clauſos *in* medio *cuſtodire*, ὁπλ. clauſos *orbe* facto *in* medio *tenere*" ubi Bg. formulam e praep. cum ſubſt. ἐν κ., mutatam in adv., annectit ſuo verbo, retinens, ſecus ac P., ablativum τοῖς ὅπλ., dum in v. φρασσ. Stp. Th. affert tantum ex alio Noſtri loco Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr., „περιφράττω, ſecuritatis cauſa circumdare" ſed h. l., ne effugere poſſent, ut Sch. addebat in v. α., ſcribente Noſtro in v. φρασσ. cum ἐν κ. peculiari ratione, ſed in adiuncto abl. modi ad analog., cf. Ind. Geop., et, quod propius, Dion. H. S. T. I. 703, 31. φραξάμενοι τὰς οἰκίας ὅπλοις, *aedes* armis *ſepſerunt*, variante denique cum κύκλῳ nudo 1, 15, 5. m. per additam praep.

τάς τε διαβολίας) Leg. *τά τε διαβόλια*, in neutro, *pila*. E vocabulo διαβόλιον Gallofrancicum *javelin* ſ. *javelot* factum eſt. *Reisk.* Suſpectum eſt vocabulum, quod nusquam quantum ſcio, ne quidem in Pollucis Onomaſtico extat. Attamen vix credibile eſt librarios illud ſcripſiſſe pro uſitatiori. Si originem vocis ſpectes, nihil impedit, quo minus *iaculum* denotet. *Stroth.*

Quaſi vox Gr. eſſet vulg., non modo Sch. retinet „pila *et* haſtas *intendere*" ſed etiam Sb. Ind. „pila et haſt." et adeo Stp. Th. 1, 676. „διαβολία, *pilum*, ut interpr. Pol. in iſto Herodi. loco l. 2." quem ſubiecit ſine Vs. al. Sed recte Leisn. ad m. Ox. „διβολίας legit Hemſt. ad Polluc. 10, 144." N. 37. ubi plena erant haec, „διβολία genus iaculi eſt, ut ex Herodi. 2, 13. patet. Nam ibi pro διαβ. ſcribendum eſſe διβολίας, nullus dubito" quod et ego ſine dubitatione dudum ſcripſi, etſi Stp. Th. vocem hanc primae declinat. non tenet de genere armorum, ſed modo „δίβολος ἄκων, ap. Eurip., quod alii exponunt *telum anceps*, Laſcaris autem *bina tela*" quo de cf. Palm. Ex. p. 7. i., ut L. Ern. tacet de illo Hemſt. cum Indd. meis, etiam Lipſ. de mil. Rom. 3, 4., Op. T. 3. p. 117. ſqq., qui cum G. Th., ubi depravatis numeris laudatur, adhibet alia Gr., nec prodeſt ad notationem Hemſt. vocabuli, niſi p. 120. ſq. cum pilum dr. fuiſſe *uncinatum* et *mucrones* habuiſſe *exſtantes* recta linea *ab* utroque *extremorum*; unde διβολία dictum ſit, quod utrinque cuſpidatum eſſet, ut Palm. l. l. explicat illud δίβολος, et utraque parte coniici poſſet, quod tamen Lipſio non ſatis placet, vel quod mucronis hamo et unco duplici vulneraret magis et impactum corpori difficilius evelleretur; niſi forte non ab adv. δὶς derives, ſed, quo Rsk. cum Strotho videtur ſpectaſſe, a v. διαβάλλειν, a qua origine ductum Rsk. neutrum a litteris vulg. lectionis diſcedit, non item Hemſt., cuius auctoritate acquieſco, peculiaribus Noſtri vocabulis et hoc annumerans, qui forte in τὰ δορ. explicabat pr. ſubſt. rarius, non modo quia vulgo pila exponuntur per haſtile et haſtam Romanorum, cf. G. Th., ſed etiam quod hi non videntur aliam haſtam ſimul et una cum pilo geſtaſſe. De duobus

τα ἐπισείειν, ὥς δέει τοῦ τρωθῆναι, γυμνοί τε πρὸς ὡπλισμένους [d] καὶ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς μὴ μάχοιντο. ἐπεὶ δὲ 9. αὐτοὺς [e], ὥσπερ σαγηνεύσας,

vibrantes, ut metu vulnerum, nudique adverſus armatos et pauci adverſus multos ne pugnent. Ubi autem eos tanquam verriculo inclu-

d) Ms. Ba. ὀπλ. mendoſe. e) Noſtra ſunt commata poſt αὐτ. et σαγ., pro Stp. al. tantum poſt ὅπλ. aut rel. alia diſtinctione, v. N.

quidem pilis uniuscuiusque militis Rom. legionarii tradit Lipſ. l. l. p. 118. e., unde et quis novam vocabuli Hemſt. notationem reperiat, quaſi διβολίαι reſpiciant duo illa pila ſingulorum. Tum Bg. e P. non ſervat (ut Stp. Th. ſine numeris) Lat. in v. ἐπισ., (ubi potius pro uno v. duo dat,) ſed tamen participium pro inf., ubi P. addiderat adv. ſyn. illi ad 2, 11, 9. m., Noſtro per variationem in ἐπισ. cum δορ. ſcribente pro 2, 5, 3. e. τὰ δορ. διατεῖναι. (ubi Bg. eodem utitur Lat.) et ſaltem ad analog. in hac notione et rectione cum acc. rei ſ. inſtrumenti, v. Ind. Luc. et Ael. V. h., ſed aliter Diod. S. Dion. H. S. T. 1. et Suid.

δέει τοῦ τρ.) Variat Noſter in δ. cum inf. ſ. gerundio pro ſuperiorum locorum δ. cum ſubſt. aliquo, in quod et Bg. mutat e P., non item Sch. in „τρ. *metu*, ne *vulnerarentur*" qui cum Gs. ad Luc. 3, 373. l. 27. et p. 191. i., ignorante talia Stp. Th. Tum adi. γ. et ὀλ. adiuvabuntur per aſſumtum ὡς aut ſimul per part. ὄντες, *ut* que *nudi* ſ. *quia* nudi *eſſent*, cf. ad oppoſ. hic iterum 1, 12, 13. et 2, 5, 4. cum variatione pro ἄνοπλοι πρ. ὡπλ. et alio ordine, ubi Bg. ſeverior, quam P., in ſervata praep., deſerens eiusdem impf. ad μαχ. per neglectam temporum conſecutionem, cum ſemel coepiſſet in impf., miſcentibus ſane Gr. tempora varia, ut hic praeſ. cum plusqpf. προειρ., aor. 2. στασ. et aor. 1. κυκλωσ., ut tamen et hic praeſſ. capiantur pro praeter. et impf. Caeterum hic γυμνὸς manifeſto ponitur non de armis plane deſtituto, ſed leviter armato ob §. 19. τὰ ξιφίδ., (etiam ſimul leviter veſtito ob §. 4. εἰρ. σχ. et §. ſq. μον. τ. πομπεῖ.) cf. Ind. Dion. Ca., ubi ſimiliter oppon. ὡπλισμ., Herdt. (ubi et copulantur γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι, cf. Rsk. ad Polb.) it. Cuper. Obſ. p. 39. e. ſqq., tacente in hanc notionem Stp. Th. cum L. Ern., qui modo in univerſum de inermi tenent, ut et alii, cf. Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Harl. Chr. Poët. Gr. et Klotz. Tyrt. p. 21., qui propterea non recte huc reſpicit, ſed L. Boſ. Ell. p. 247., de omiſſo gen. ὅπλων agens. Sic ὀλίγοι de Praetorianis una cum καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, ſyn. cum γυμνοὶ et ἄνοπλοι, per variationem aliam, 2, 2, 22. fuit, qui *pauci* hic, comparati ad exercitum Severi, maiorem illum haud dubie novem aut decem millibus Praetorianorum, quanquam nullibi memini indicatum numerum iſtius ipſum, nec ap. Noſtrum, qui ſemper modo praedicat magnum, cf. 2, 11, 6. 10. 12. it. 2, 9, 17. 2, 10, 2.

σαγηνεύσας) Rectionem eſſe credebam, ἐπ. δὲ εἰχ. αὐτ. δορ. ἀντ. τ. ὅπλ., ὥσπ. σαγ., ad quod v. ſupplebam e pr. adhuc ſemel pron. αὐτοὺς, unde commata iſta, quae edidi, utque cohaereat ἀντ. τ. ὅπλ. cum ſq. εἰχ., oſtendente haec Bg. planius, quam P., cuius copulam ille omiſit, adiectam ab iſto intra duo adi. libere, ut Sch. quoque facit in ἀντ. cum Bg., qui et in tropo v. σαγ. ſervando felicior, quanquam per phraſin, ſicut

ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ τῷ πνεύματι ἔλεξε πρὸς

ſos intra arma captivos habuit, magna voce et animoſo ſpiritu dixit ad eos huiusce-

et noſtratibus ſit faciendum, niſi novum tentandum, v. c. *umgarnen*, cf. Stp. Th. aliunde, ad Suid. Vs., ad Heſ. in N. laudat. cum Ind. Herdt. Dion. H. S. T. 2. Luc. et Harl. Chr. Poët. Gr. cum N., variante Noſtro, praeter ἐπεὶ δὲ pro §. 7. ὡς δὲ, etiam pro §. 2. αἰχμαλ. in δορ., quod inde Bg. e P. reddit eodem Lat., ut et Stp. Th., qui ibi 1, 330. A. e. poſt ὅπλων non comma tenuit, v. Var. L., ut nec 1, 949. D., quem cf. p. ſq. E. e. in criticam partem et Var. L. δοριαλ., v. ad Poll. 7, 156. N. 61. Weſſ. ad Diod. S. 16, 20. N. 75. Hoer. ad Soph. Ai. v. 211., huc reſpiciens ſine Vs., Suid. 1, 618. e. δοριάλωτον, αἰχμάλωτον, ut volebamus ante, eſſe ſyn., it. 622. i. in ſyn. δουρίληπτος, αἰχμάλωτος, non coll. ad Heſ. 1, 1022. e., cf. p. 1027. m. N. 9. ſq. Ind. Dem. et Xen. Cyr., ſed Dion. H. T. 1. cum v. ἔχειν.

θυμ. τ. πνευμ.) i. e. ἐμπνέων θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς Act. 9, 1. (ubi eſt modo ἐμπν. ἀπειλ. καὶ φόνου,) δεινὰ φυσῶν, ut loquitur Eurip. — vel una voce πνεύσας dixit. Nam Suidae πνεύσας eſt σφοδρῶς ὀργισθεὶς, Latine *anhelans ex* pectore *iram* A. ad Herenn. (4, 68. e. ſ. c. 55. m., ubi non eſt *iram*, ſed *crudelitatem*,) *funeſtae irae et* anhelitus *plenus* Ammian. 19. *Leisn*.

Sch. cum P. partim modo in „θ. *turbido*, iracundo *ſpir*.“ unde Bg. (praeter Lat. in μ. β., ut 1, 8, 12. m. μ. φωνῇ, quocum Noſter variet e Bg. ratione, nec tamen neceſſario, quia Stp. Th. cum L. Ern. ignorant β. iſta notione, ut et G. Th. contra Bg. pro *clamore*; quanquam β. cum Bg. reddunt et alii, cf. Rsk. ad Dion. C. V. 1. p. 72. i., non item Gs. ad Luc. ſyn. 2, 101. l. 4. πολλῇ β., clamore *multo*, at 3, 486. l. 75. μεγ. βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, magno *cl*.) tantum ſervat Lat. in πν., quod quomodo ceperit, non dicam, utrum phyſice, pro actu ſpirandi, an tropice, pro animo, cui videtur repugnare Lat. in epitheto Noſtri, quod et ap. G. Th. in Bg., ſed modo in bonam partem, pro magnanimo, et phyſice tropiceque pro vehementi, ad quas notiones Stp. Th. non refert h. l., ſed 1, 1599. A. m. „ap. Herodi. vero l. 2. μ. — πν. videtur potius ſumi pro irato, ſ. ad iram concitato, quam iracundo“ ſubiuncta etiam P. Vs., ut tamen iſta Stp. Lat. promiſcue dici videantur, ut ap. Plaut. *iracundo animo*, v. G. Th., quomodo et h. l. valere poteſt, aut, quia ſermo eſt de externis rebus, qualis et βοὴ, phyſice, iracundo flatu narium et oris, crebro agitatis pulmonibus, crebro anhelitu et cito, nobis fortaſſe *mit* haſtigem *Brauſen* ſ. *Schnauben*, nihil ſimile ferente Stp. Th., quam illi Leisn. hoc 3, 406. F. i. πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος, ſine Vs., ducente Noſtro autem, opinor, e Lat., v. c. Liv. 22, 61. Ap. Claudius — *plenus* ſuarum, *plenus* paternarum *irarum*. — Illum *non minae* — *non preces* — *perpellere*, *unquam potuere*, — *ſed ne ut ex* conſueta *quidem* aſperitate *orationis* — aliquid *leniret* — Idem *habitus* oris, *eadem* contumacia *in* vultu, *idem* in *oratione* ſpiritus *erat*. — *Semel cauſam dixit*, quo *ſemper agere omnia ſolitus erat* accuſatorio *ſpiritu*; quibus caret G. Th., habens modo — *minax ſpiritus*, cf. de θυμ. ad 2, 9, 2., non male Heſychium corrigente Ind. Plut. Krg., quanquam N. ad 1, 174, 4. i. renitente, contra quam proſit ipſe Heſ. 2, 775. e. v. ὀργιλ., ſed Noſtro cum ſuperiorum locorum ἐλ. π. non variante, niſi hic adiunctis πρ. αὐτ.

αὐτοὺς τοιάδε [f]. „Ὅτι μὲν „ὑμῶν καὶ σοφίᾳ κρείττους ἐσ- „μὲν [g] καὶ δυνάμει στρατοῦ καὶ „συμμάχων πλήθει, ἔργῳ ὁρᾶ- „τε. εἴληφθε γοῦν ῥᾳδίως, „καὶ ἀκονιτί γε [h] ἑαλώκατε.

10. modi quaedam: *Nos quidem vobis et ſolertia potiores eſſe et robore exercitus et ſociorum numero re ipſa videtis. Comprehenſi ſaltem eſtis facile et ſine negotio capti.*

f) δημηγορία Σεβήρου poſt τοιάδε in A. al., ut alibi. g) Cum Ox. ſuſtulimus comma Stp. al., quia et ſqq. pendent a v. ἐσμ., in medium coniecto. h) Stp. ἀκοινιτί γε. Alii recte ἀκονιτί γε. *Leisn.* in m. A. utr., quarum 1. habet ἀκοντίγε cum B. 2. Rs., ſed 2. ἀκοντί γε, ut Ms. Ba. ἀκον τί γε, mendoſe, ut et Stp. illud in Lu.

σοφ. κρ. ἐσμ.) Variatur cum 1, 10, 10. e. per unum ſubſt. et phraſin ſyn., ſed cum 2, 11, 12. alio ordine et ſine articulis in δυν. στρ., ubi Sch. „copiis *exercitus*" etiam deſerto P., unde Bg. modo ad ſubſt. ἔργῳ cum pron. ſimul, pro privo ſubſt., quod et ipſi Lat. habent, cf. G. Th. Nr. 8., ubi tamen non exponit per *facto*, quod vicinius ſit Gr., et ipſum quoque ſolenne, ut et *factis* et *rebus*, v. Cort. ad Sall. Cat. 20, 10. p. 136. a. m. 35, 1. a. e., it. ad Cic. ep. p. 108. N. 6. e. 197. N. 2. 503. N. 4. e. 684. e. N. 1. et Ind. Liv. Ern. v. *res* a. m. b. i., tenente Stp. Th. v. ἔ. tantum init. oppoſ. ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, non autem ſolum abl. hunc, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 51, 9. 231, 25. et vicinius Noſtro 255, 9. ἔ. πεπείρασθε, 1140, 11. it. Ind. Luc., ubi et affine e 3, 79. l. 87. ἔ. μαθόντες, experimento *docti*, ad quam analog. Noſter peculiare v. ὁρ. tantum adiunxit, ut huic particul. ὅτι, ut alii, cf. Stp. Th. 2, 1417. B. m. ex Hom. tantum, cf. tamen Dem. 254, 20., ubi et cum ſyn. ὡς 154, 6., ut et in Ind. Fa. Aeſ. Hſ., ducente Bg. quaedam huius §. e Stp. m. Caeterum μὲν aut ſolitarium ſtabit iterum, aut referetur ad ſq. δὲ poſt ἐγὼ, ut enunciatio εἴλ. — ἑαλ. quaſi in parentheſi ſumatur, quorſum ſpectarit colon Stp. poſt ἑαλ.

ἀκονιτί γε) Sic c. 14, 2. (2, 14, 2.) et 8, 6, 14. Multus eſt in hoc explicando P. Faber Agoniſt. 3, 22. p. 324. *Leisn.*

Ad Noſtri locum e c. ſq. Ind. Sb. addidit „ut Gell. 5, 6. ſine *pulvere* incruentaque victoria obvenit" quae repetit Sch. una cum „v. Eraſm. Adag. ſub tit. *citra laborem*, (praemiſſis his) *citra* laborem, *nullo negotio* (e P. *n.* ferme *neg.*) absque pulveris iactu in certamine" priorem Lat. formulam ducens e Stp. Th. 2, 336. E., qui ignorat Bg., (e P. partim hauſtam, et ab una parte, quoad praep., viciniorem Gr., cf. 2, 8, 15. e. ἀναιμ., quocum Noſter variat quodammodo, ut 2, 14, 2. id per copiam cum noſtro copulat, variaturus iterum, nec tamen bene a Bg. delectam ob pr. adv. ῥᾳδ., cum G. Th., carens Bg. ex Corn. N. 17, 5, 4. tenens que modo contrariam *non* ſine *neg.* in ſubſt. 420, 3., et ipſe explicet *ib.* „nullo *neg.* pro facile" ut ſervarim cum aliis ſeverius illud Gel.) ſed fundum formulae recte oſtendit in palaeſtra cum Eraſm. l. l., tunc G. hinc retinet plene P., afferens ib. ſcripturam et Var. L. modo ἀκονητὶ ex Heſ., ad quem 1, 196. m. nulla eſt Var. L. et N., nec adeo coll. Suid. 1, 87. e. per rectiorem ſcripturam ἀκονιτὶ, ubi et exponitur εὐμαρῶς, (quod ſyn. cum Noſtri pr. ῥᾳδ., ſine vitio copulantis per copiam adv. proprium et

„ἐσὲ δὲ ἐμοὶ [i], ὅ τι ποτ' ἂν ὑμᾶς *Eſtis autem mei, quidquid*

i) Ms. Ba. ἔσι (δὲ ἐν ἐμοὶ, ὅ τι λ., ſed ἔσι δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Ve., ut ἐσὶ δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Vi, ſed in edd. ἐσὲ δὲ ἐμοὶ A. B. Stp. Sb. et Lu., ἐσὶ δέ ἐμοι Par. 1., at ἐσὶ δὲ ἐμοὶ Par. 2., ἔσι δὲ ἐμοὶ Bc. Ox. Pat. et Ed., at ἔσι δ' ἐν ἐμοὶ Ing., v. N. Tum in Ms. Ba. nobiscum non modo comma poſt ἐμοὶ, nullibi repertum, ſed et ὅ τι ſic diviſum ſine commate, ut et in Sb., pro rel. interiecto commate, cf. 1, 13, 4., ut πότ' ſic cum acc. in A. al.

tropicum,) et fundus idem aperitur, cf. Palm. Ex. p. 626. m. cum V. L. illa Stp. et altera Ms. et edd. hic ἀκοντὶ, quas recte improbat D'Orv. Ch. p. 33. i. Abr. L. Ar. p. 95. qui recte emendatum vult Heſ., ut tamen eiusdem Ind. ad Dl. Th. ipſe depravatus ſit, ut Ind. Thuc. caret claſſico loco 281, 10. et 16., ubi ἀκ., ſine *pulvere* et *labore*, exponitur variando per ἀμαχητὶ, quod non prodeſt ad defendendam litteram η in Stp. et Heſ. ἀκ., cum illud ſit a ſubſt. μάχη, habente iam eam vocalem, quod ſecus in noſtro, a κόνις ducto, nec ab ἀκόνη, quod v. ap. Suid. et L. Ern., ubi recte tantum ſcriptura noſtra hic, ut ad Thuc. l. l. V. L. alia x) ἀκονειτὶ, et ipſa prava, nec ap. Ern. L. repetita, Rs. Or. V. 9. p. 285. m. et 11. p. 621. m. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 423. N. 80, Hemſt. ad Ar. Pl. p. 77. b. N. 54. e. Toup. in Suid. P. 1. p. 14. i. Vig. p. 361. Nr. 3. Leisn. ad L. Boſ. Antq. Gr. p. 91. i. N. d), reſpiciens modo „Herodian. 8, 6.“ G. Th. v. *pulvis* 1176, 39. ſqq. et v. *haphe*, Ind. Dem. Xen. Bach. cum Z., Polb. Dion. C. et Diod. S. it. Zoſ. 4, 24, 1. ſine *labore*, 4, 46, 6. πᾶσαν ἕξειν ἀκ. τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν, citra *laborem*, (qui locus profuerit ad illum Noſtri 2, 8, 15.,) ſed 5, 15, 6. m. nullo *labore*, Luc. 1, 448. e. ſine *pulvere* ac *certamine*, duplici Lat., ad tropum explicandum, ut ſupra ad Thuc., ſed 3, 28. e. l. 65. tantum *ſine pulvere*, Dion. H. S. T. 1. 143, 10. ἀκ. καὶ δίχα πόνου, *ſine* labore *ac*, *ut aiunt*, ſine *pulv.*, 411, p. ἀκ. ſine *pulv.*, ut *vulgus loquitur*, quibus adiunctis vix opus, variante Noſtro etiam in v. v. ſyn. εἱλ. et ἑαλ. quod et Sch. viderit, in εἱλ. tantum P. ponens, ſed idem cum P. in „ἑ. *capti* eſtis, *tenemini*“ variante porro Noſtro quadam ratione per haec verba priva pro phraſibus §. pr. δορ. εἰχ. et §. 2. αἰχμ. λαβ., ſed Bg. reddente γοῦν, omiſſum a P., hic aliter, quam in locis ſuperioribus, (pro quo procedat et illius *igitur* ad 2, 9, 16.,) at negligente ſq. γὲ, quod P. contra videtur expreſſiſſe illo *ferme*, ut et Sch. repetiit hinc, quod quidem ego dederim illo pr. Bg. *ſaltem*, aut ſevero *et* — *quidem*, non tenente P. notionem Stp. Th. in γὲ, at cum praec. καὶ ſine Vs. e Luc., ubi ſine Ind. 1, 525. l. 7. a Gs. quoque neglectum, it. 2, 306. l. 7., at 1, 209. l. 4. κ. θύομέν γε λ., *atque* adeo *ſacrificamus*, quod et h. l. tolerem, *ſed* ſenſu explicandi aut magis definiendi, tacente Z. ad Vig., non item in Ind. Xen. Cyr. et Bach. v. καὶ, nec Hoog. Op. p. 554. ſqq., variante Noſtro fortaſſe pro §. 3. καὶ — μὲν λ. Caeterum concinnitas hic Noſtri eſt e compari per ordinem membrorum inverſum.

ἐσὲ δὲ ἐμοὶ) Scribo ἔσι δ' ἐν ἐμοὶ λ., *eſt*, inquit, *in* mea *poteſtate*, vos, *ut libuerit*, tractare. *Steph.* Forte ἔσι δ' ἐπ' ἐμοὶ λ. *Reisk.* In Cod. longe rectius legitur ἔσι δ' ἐν ἐμοὶ λ., pro vulg. ἔσι δὲ ἐμοὶ λ. *Stroth.*

Leisn. ad Ox. modo „ἐσὲ δὲ ἐμοὶ, (ſed ad Ms. Bg.) legit ergo ἐσὲ δὲ ἐμοὶ“ ſine controverſia, ut ſine omni N. et ſigno eius, it. Ind. Sb. in v. „ἐσὲ ἐμοὶ ὅ τι ἂν δράσαι (hoc acc.) ἐθελ.“ ſine Vs., reſpicientes forte ad

„δρᾶσαι[k] θελήσω, καὶ πρόκει- *vobis facere voluero, et hic*

k) Nihil hic in acc. variatum, cf. 2, 3, 23. e.

Lat. haec Plaut. Amph. 2, 1, 7. *tuus* ſum. *Proinde*, ut *commodum 'ſt et lubet*, quidque *facias*, it. ib. Aul. 2, 1, 22. *tua* 'ſt. *Utere*, ad quae tacet N. Par., ignota G. Th., ubi modo in pron. 899, 62. „*tuus* eſt *Chremes*. (Facturum, *quae* voles, *ſcio* eſſe *omnia*) Ter. Andr. 5, 6, 12. q. d. in tua poteſtate, facit, quod vis“ quae poſtr. explicatio aliena eſt ab illo loco ob ſqq., a nobis per uncos adiecta, ubi Weſth. aliter exponit, (etiam aliter Cort. ad Cic. ep. p. 794. N. 2. *veſter ſum*, it. p. 53. e. *noſter*, in quo v. et G. Th.) pro tibi favens et amicus; quo ſenſu quanquam poteſt eſſe eiusdem ex Ariſtoph. οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἐςʼ ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός, tamen oſtendit affinitatem formulae Noſtri, ut nihil vitii ſit in ea neque quoad rectionem, dum v. ſubſt. ſecum habet nominativum pron. perſ., neque quoad ſenſum, qui ductus fuerit e Plauti locis evidentibus, quorum primus etiam ſimilis in adiuncto membro atque enunciato; quanquam forte etiam Noſtri ſenſus e Gr. aliis hauſtus eſſe poteſt, cum ſit v. c. ap. Luc. non modo 1, 684. l. 31. σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ, tu *enim* noſter *es*, de ſenſu illo Ariſt., et 2, 319. l. 29. σός γε ὢν, *tuus* cum *ſit*, ſc. ὁ λόγος, de re adeo; pro a te profectus ſermo, a te prolatus et adhibitus antea, ſed etiam 1, 260. l. 54. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαςοῦ· καὶ πρόςαττε, ὅπῃ καὶ θέλεις, *id* quidem *erit* tua *iudicis* in *manu*: impera, *qua* fieri *velis*, de re iterum, (ubi ſuppleas ſubſt. ἔργον, cf. ſupra 1, 5, 19.) ſed de perſ. ib. p. 488. ult. δέδια, μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ, *metuo, ne me* ceſſantem *veſtrae* ditionis (*poteſtatis*) eſſe *totum* ſinat, *traditum* in *tenebras*; per quae adeo ſuſtineatur adhuc lectio vulg., in qua, ut ne membrum alterum ὅ τι — θελ. videatur abrupte additum, ſuppleri licet aliquid, v. c. εἰς πᾶν, quanquam etiam ſine his ſeries procedit; ſicut non poteſt aliquem offendere, cum ſequitur mox ſententia ſimilis, quia Noſter amat copiam et variationem, ſoletque explicare priora, ut hic formulam ἐςὲ ἐμοὶ rariorem et ambiguam exponat per aliam formulam magis perſpicuam. Iam Sch. in v. ſubſt. „ἔςι δὲ ἐμοὶ, *mibi* autem *licet*; in *mea* manu *eſt*; ubi tamen Stp. ſupplet ἐν“ qui ſenſus prior e lect. ed. Bc. requirat, ut e ſq. repetatur v. δρᾶσαι, per ſe non incommoda ratione, ad quam tamen vix reſpexerit P, qui potius videtur iterum prodere lectionem Mss., qui, praeter diſſenſum ſolennem in δ' pro δὲ, eiusdem oſtendunt pr. ἐν, quae etſi per ſe potuit excidere ob ſq. ſimiles litteras ἐμ, et quanquam habet bonam Gr. auctoritatem, (v. Valck. ad Eur. Ph. v. 1256. Fi. ad Well. p. 360. i. Rs. Or. V. 6. Ind. v. ἐν i.) tamen aeque fuerit e gloſſa, ad explicandam formulam Noſtri exquiſitiorem; ut adeo lectio vulg. propter Mss., et alibi correctos, nondum deſerenda ſit, in primis, cum eandem ſententiam habeat, ſitque difficilior, quam illa Mss., nec adeo aeque ſubſtituta, ac nova; quod iudicium etiam valet de Rsk. coniectura, et ipſa ſequente optimam Gr., ut alibi videbimus amplius, ſed hic tantum e duobus locis, noſtro ſimilibus etiam, qua membrum poſtr., quorum unus eſt Xen. M. S. 2, 6, 36. i., non oſtenſus ab Indd., ſed a Fi. ad Well. p. 384. e. ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὂν, ὅ τι ἂν βούλῃ, περὶ ἐμοῦ λέγειν; alter autem Lyſ. in Rs. Or. V. 5. p. 9. i. ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι, ὅ τι ἂν θέλοι ποιεῖν, quem Rs. Ind. bis affert numeris pravis, in praep. cum dat. i. et v. λίαν,

„σθε [1] ἤδη θύματα τῆς ἡμετέ-
„ρας ἐξουσίας. εἰ μὲν οὖν

11.

ſtatis iam victimae noſtrae
poteſtatis. *Quodſi au-*

1) Ms. Ba. πρόσκεισθε v. N.

etiam per aliam lect., quo loco poſtr. ſaltem apparet ὅ τι ἂν cum modo coniunct. ſ. optat., quum in pr. Xen. poſſit etiam eſſe indic., qualis hic ap. Noſtrum cum fut., quod indicativi etiam ap. Gr. alibi eſt poſt v. v. quaedam, ubi Lat. tenent coniunct. e conſecutione ſua, obſervata hic a Bg., ut non deſcendendum ſit, quo Sch. „aor. 1. ſubi. (cum Bg. reddens, quanquam repugnans ſibi in ἂν, ubi) ὅ. τ. ἂ. cum fut. ind.“ (quo de cf. Vig. p. 466. Nr. 11. et Hoog. Op. p. 69. e. 83. m.) hunc locumque ſubiiciens illi 2, 1, 4. in ποτὲ, quod Bg. ibi ſimiliter, ut h. l. e P. neglexit.

προκεισθε) Ms. alia praep., (quam et alibi vidimus variare, et in ipſo adeo v. κεῖσθαι, cf. ad Herodt. 462, e. cum Gron. Obſ. p. 145. a. e., D'Orv. Ch. p. 144. e.. ad Luc. 2, 923. e. N. 42. Fi. ad The. p. 7. ſq. et ad Plat. Crat. p. 20. N. 7.) hic per Mss. rel. reiicitur magis, quam per Lat. P., ſervatum a Bg., dum verbum poteſt mutatum eſſe in affine Lat., reique praeſenti magis aptum, ſed praep. avulſa tranſierit in adv. loci, unde illorum phraſis conveniat cum uno privoque v. *adſtatis*, quod Lat. habet Stp. Th. in illo Ms. 2, 170. C. i. Niſi dicas, iſtos Intp. libere hic egiſſe, aſſumto adv. ad ſenſum extrinſecus, ſed verbo accepto pro ſimpl., quo de alibi. At Stp. Th. hinc modo in ſubſt. θυμ. e P. Vs., ſed nihil ſimile nec in verbo Ms., nec in vulg. l. l. p. pr. E. e., ubi Lat. adhibet, aeque hic commodum, *proſtare*, ſed rurſus Lat. *adeſſe* Krb. L. N. T. cum Obſ., tum *apponi* Ind. Hom., nihil tenentibus rel. Indd. in noſtram rem, quam forte Dem. προκεῖσθαι ἱκετηρίαν ὑμῖν νομίζετε τὸν παῖδα, nec hic explicatum, nec in v. ἱκετ. quod acceperim, ſuppleto ſubſt. θυσίαν, (tacente Stp. et L. Boſ. Ell.) non cum L. Ern. pro *ſupplicatione*, ſed pro *ſupplici victima*, et ſimpliciter pro *ſupplice*, ſed Rs. Or. V. 4. παρέστηκε τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα, in hoc ſubſt., quo de cf. Ind. Orph. Diod. S. Fa. Ael. Suic. Th. p. 1425. m. C. i. p. ſq. E. m. et cum accentu hoc θῦμα, ap. Stp. et L. Ern. non reperto, Ind. Dion. H. T. 1. Chr. Gs. et Poſſ. Call., hinc reddente Ind. Sb. „hoſtiae, *victimae*“ quo utr. G. Th. nihil fert, quam cum gen. alio „libidinum *victimae*“ nec in *ſacrificium*, cui add. ex Ind. Plin. Gs. *piaculares* victimae *publicae ſolicitudinis*, Iuſt. *pacis victimae*, it. *ultima* nunc *ego* perfidorum *victima*, et Amm. M. *hoſtiis captivorum*, tacentibus etiam Indd. in v. προσκ., addente Sch. ad P. in v. vulg. „vel *poteſtati* meae“ ubi aſſumſerim pron. ἡμῶν aut ἡμῖν, (quem caſum utr. habet alibi adiunctum ſenſu et tropico, et phyſico, ut h. l.. et de perſ. nominatim, ut hic, Ind. Dion. H. T. 1. et Polb.) it. ὡς, pro *tanquam*, ad ſubſt. θ.; cf. de libere adiecto a P. *ſcilicet* alibi, ut de copulato pron. diverſi numeri ἡμετ. cum ἐμοὶ 2, 10, 16.

εἰ μὲν ὁ.) Mirifica dictio, pro εἰ μὲν οὖν ὑμᾶς δεῖ κολάζεσθαι. *Reisk.* Sed Noſter, oratorum more, Severum, iam §. pr. minantem militibus illis, quanquam obſcure, poenam aliquam, et adeo ab *illis* expectatam cogitatamque, Severum igitur inducit loquentem per quoddam genus *communicationis*, dum et milites in deliberationem vocat, qui poenam ipſi definiant et de ea ſimul anquirant, aequitatem rei hoc artificio oſtenturus et fiduciam in cauſae bonitate, cf. Ern. Init. rhet. §. 358., ſed et

„ὑμεῖς πρὸς τὰ τετολμημένα[m] τιμωρίαν ζητεῖτε, οὐδ᾽[n] ἔστιν εὑρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθησομένην

ſis veſtris ſupplicium quaeritis, nec inveniri poteſt poena quae imponatur digna

m) Ms. Ba. τὰ τελμημένα, vitioſe, neque animadverſus eſt error. *Mart.* Ortus ille e τε elapſo ob pr. τὰ ſimile et e confuſis ε et ο. n) Ms. Ba. οὐδέν ἐστιν λ. et Ms. Vi. οὐδὲν ἔστιν λ., v. N.

ſimul territurus adhuc magis illorum animos, qui, conſcii facinoris, et de eo mox clarius edocti, contra ſe ipſi ſtatuere monentur, et cogitare et agnoſcere, ſe poena dignos eſſe, vel e iudicio ſuo ipſorum. In tropica quidem formula ne P. quidem offendit, praeter omiſſa μὲν οὖν, et additum huic membro e ſq. ἀξ. adi., contractamque omnino orationem, mutans modo rectionem, quo deſerto Sch. in „τετ. *ſceleſtâ* audaciâ *facta*, πρ. *ſceleribus* debitum *ſupplicium*" ſequens in primo notionem illam v. τολμ. cum emphaſi, qua de alibi, ſed in altero numerum Gr. plur., a P. deſertum, non item a Bg., qui, neglectis μ. ὀ. e P., reddit εἰ, ut alias, ex eodemque mutat pron. perſ. ὑμ. (per ſe hic aut redundans cum v. ζ. eiusdem perſ., aut oppoſitum pr. ἡμετ. et ἐμοὶ) in affine pron. poſſeſſivum, accommodatum adiuncto ſubſt. in τετ., ubi Noſter reſpicit, leviter varians, 2, 5, 15. 2, 6, 22. 2, 9, 13., hic ſcribens peculiari ratione, non tantum in formula ζ. τιμ., (praebentibus Indd. v. ζ. cum acc. rei aliis tantum, cf. Thuc. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem., cui add. 108, 26. 259, ult. Iſ. Ev. et Pan. Mor. p. 14. e. 66. e. 68. l. 6. Xen. M. S. Fi. Aeſch. et The. cum Fa. Aeſ.) ſed etiam in eadem formula cum pr. πρὸς, quam reddidiſſem aut Lat. *pro*, in notione convenientiae et dignitatis, unde mox δικ. — ἀξίαν τῶν λ.) aut Lat. *propter*, cf. alibi et in notionem utr. Bud. C. 1385, 29. 52. Stp. Th. 3, 573. F. ſq. et Vig. p. 643. Nr. 12. ſq., ſed ut Noſter tamen reſpexerit Lat. quaedam ap. G. Th. in ſubſt. cum Gr. n. 927, 56. „*quaerit* novam *poenam* ſceleribus *parem*, Sen. Theb. (et in Bg. ſubſt. 671, 11. 20. ſq.) depoſcere *ſupplicia*, — expoſcere — *exquirere*, excogitare, *invenire* —, (in v. Bg. cum Gr. n.) *quaerere* — eius eſt, qui ſcire — aliquid vult, (aut ex aliis, aut, ut h. l. ſimul, ex ſe, dum cogitat et deliberat de re aliqua, cf. ib. 10, 8. et in primis cum acc. rei, pro inquirere de re Liv. Ind. tum l. 59. 63.) *ſi* verum *quaerimus*, (et in ſyn.) *ſi* quis *requirit*" ſic quidem ſine praep: ad Att. 12, 40. p. 370. ed. Gr. οὐδ᾽ ἐσ.) Mss. οὐδὲν videtur eſſe minus ab errore in figura litterae δ cum apoſtropho, et quaſi vulg. ortum ſit ex novo, elapſis εν ob ſq. ſimiles ες, quam a Gloſſatore, qui explicarit οὐδὲ per οὐδὲν, pro οὐ ſimpl., tentans vulg. ſimiliter 1, 12, 13. m., cf. contrariam in partem 2, 5, 12. m., cum vulg., hic in apodoſis fronte ſtans, vel ſit pro *ne quidem*, vel pro ſimpl. οὐ, ut ſimili ſitu poſt ἐπεὶ habetur 8, 6, 16., neſcientibus tale quid Stp. Th. et Hoog. Op., praeter Vig. p. 452. Nr. 15. in affini εἰ — μηδὲ e Dem. 228, 16., reddente Bg., ut alibi, alterutro ſenſu illo, ſed P. potius libere *nunquam ſane*, quam ut habuerit in Cod. ſuo οὐ δὴ, ſ. οὔ τοι, ſ. οὐκ ἔτι ſ. ἔτ᾽ λ., quaſi exciderit hoc ob ſq. ſimile εσι, et confuſa δ et κ, denique *ſane* additum libere. Altera Var. L. in edd. quidem ἐπιτεθ. e mendo eſt, ut Mss. etiam poteſt eſſe ex elapſo τε ob ſq. ſimiles θη, quod malim, quam Gloſſatorem ſumſiſſe med. pro paſſ., etſi hoc ſolenne ſcio in fut. med., quia, ſi haec novitas pro vera Herodiani manu credatur,

„νην o) ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. *veſtris factis.* *Venerandum*

o) ἐπιθησομένην Mss. Ba. et Vi. cum A. 2. ſed ἐπιτιθησ. A. 1. al., v. N.

ſumendum ſit contra, vulg. Stp. ortum eſſe e repetito per errorem τε e ſq. θη, ſervante Stp. Th. 3, 1497. G. m. vulg. cum lect. alia in οὐδ' ἐϛὶν accentu, ſine Verſ., ſub „ipſa δίκη ἐπιτίθεσθαι dicitur, *imponi*, infligi, irrogari, (qui pr. p. G. e. act. δ. ἐπιτιθέναι male profert ex) Herodian. l. 2.“ forte per confuſum-nomen, pro Herodoto, cuius Ind. tamen nihil prodebat, ut Dem. modo ἐπέθηκαν τιμωρίαν, ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, cui add. ipſa Noſtri formula ex 1340, 1. ἐπιθεῖναι δίκην, tum affinia noſtro loco toti 343, 21. δ. ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων λάβετε, 563, 21. δίκην ἥντινοῦν δικαίως ἂν δοίη τῶν πεπραγμένων, 735, 25. δώσουσι δ. ἀξίαν, 1263, 27. τίν' ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπρ. ὑπόσχοι δίκην; et e Lyc. Rs. Or. V. 4. p. 140. p. οὕτω γάρ ἐϛι δεινὸν τὸ γεγενημένον ἀδίκημα, καὶ τηλικοῦτον ἔωει τὸ μέγεθος, ὥϛε μήτε κατηγορίαν, μήτε τιμωρίαν ἐνδέχεσθαι εὑρεῖν ἀξίαν, μηδὲ ἐν τοῖς νόμοις ὡρίσθαι τιμωρίαν ἀξίαν τῶν ἁμαρτημάτων, quos imitatus Noſter cum arte, maxime in Lyc., ſubſtituendo pro ἐνδεχ. ſuum ἐϛὶν, pro ἔξεστιν, et pro τιμωρ. εὑρ. ſyn. εὑρ. δικ., alioque ordine, et pro ἀξ. τ. ἁμ. e Dem. ſua δικ. — τῶν πεπρ., varians idem in δικ. cum pr. τιμωρ., it. cum pr. τὰ τετολμ. in τῶν πεπρ., cf. 2, 5, 15. 1, 10, 15. e., ubi Bg. de ſuo addit pron, poſſeſſ., e ſubintellecto ὑμῖν dat. ad paſſ., cf. 2, 1, 23. e. λεχθ.; ob Lat. ad v. ἐϛὶ, ſane ſimile Graeco ex parte, mutans inf. adiunctum act. εὑρ. in paſſ., cum ordine etiam alio, ſed particip. fut. paſſ. in praeſ. finiti temporis, reſolutum per pron., pro quo vicinius Lat. illud fut. quoque, *poena*, quae *imponenda*, a Bg. forte vitatum ob proximum adi. aliud *digna*, etſi et Sch. in v. „imponendam *poenam*, πεπρ. *ſcelerum*“ nihil ferente G. Th., quam in ſubſt. Bg. cum v. *imponere* et 927, 77. e Cic. neque *ullam* poenam, *quae* tanto *facinori* deberetur, *non* maluiſti *ſubire*; hic ut ſit εὑρ. δ. deprehendere, cognoſcere, excogitare, definire, (fortaſſis ex analog. tantum et Lat. ſine G. Th. ap. Cic. p. 5. Roſc. Am. c. 13. m. *quod* ſupplicium *ſatis* acre *reperietur* in *eum*, rel.) at ἐπιτ. iubere ſubire ac pati, ſupplendo et hic ἡμῖν ſ. ὑφ' ἐμοῦ, it. ὑμῖν, Praetorianis.

ἀξίαν) Hoc ἀξίαν et nominis et adverbii vim h. l. habet. Aeque enim adverbium atque nomen huc admitti poteſt. *Sylb.*

Qui intelligit, puto, non nomen ſubſt., quale poteſt eſſe, ubi abſolute ponitur, non autem hic, ubi eſt cum ſubſt. δικ., quod efficit, ut habeatur pro nomine adiectivo, quod Sb. cogitarit, ut eiusdem expoſitio per adv. accedit ad ſuperius Dem. δικαίως, quod ut ibi habebat ſuum v. δοίη peculiare, ſic ἀξίως trahi debeat ad v. ἐπιτ. Sed cui bono hic quidem? Etſi alias ſcimus, adi. interdum poni, ubi melius ſit adv., cf. 1, 4, 12. ad ἀνυπ. Niſi forte offendit Sb. duplex adiectivum cum ſubſt. δ. ſine copula, quale ſane part. ἐπι. eſt, in quorum copulatione nihil eſt vitii, nec ita vicina poſt ſubſt., ut nec ante ſubſt. §. 5. μον. τ. πομπ. εσθ. Denique ſi Sb. reſpexit in ἀξ. ellipſin pr. κατὰ, et ſic pro nom. ſubſt. habuit: vel ſic reditur ad adv., quod exiſtit per praep. aliquam cum ſubſt.; et quanquam Bg. etiam formulam κατ' ἀξίαν per praep. et ſubſt. reddit ſemper, cf. v. c. 2, 9, 9. e.: tamen ſic quoque adi. manebit, ſumta ellipſi cuiusdam ſubſt., qua de non cogitat quidem Stp. Th. cum Lex. Ern., ſed tamen L. Boſ. Ell. p. 324. e. ſq., ubi ſupplet τιμὴ, ut p. 326. e. ſq.,

„σεμνὸν[p] πρεσβύτην καὶ βασι- „λέα χρηςὸν, ὃν ἐχρῆν σώζειν „καὶ δορυφορεῖν, ἐφονεύσατε[q].

12. *ſenem et imperatorem optimum, quem decebat ſervare ac tueri, occidiſtis:*

p) τὸν σεμν. Ing., v. N. q) Ms. Ve. φονεύσαντες λ. v. N.

τιμωρία ſ. δίκη, quo pleno ex h. l. uti poterat, ſicut in aliis locis ſuffecerit expleviſſe μερὶς, it. φύσις.

σεμν. πρεσβ.) Magis placeret τὸν σεμν. πρ., i. e. *illum* venerabilem ſenem. *Steph.* Forte οἱ σεμν. λ. *Reisk.*

Stp. quidem correxerit iterum e P., *ſanctiſſimum* illum *ſenem*, male ſtatim obſequentibus ei Ing.; cum Noſter non addat artic. 2, 10, 7. ſequente pron. relat., quod Rsk. aeque eſt contra libros, nec neceſſarium, quia animus incitatus, qualis hic eſt dicentis, cf. §. 9., ſolet res et enunciationes ipſas ſtatim effundere, nudasque velut audientibus ingerere, etiam ſine particula aliqua cauſali, γὰρ ſ. γοῦν; quae et ipſa hic locum habebat; variante Noſtro per βασ. χρ. cum 2, 4, 1. 2, 6, 3., ubi Bg. e P. aſcendit gradum altiorem, ſed ad v. δορ. Lat. retinet, (praeeunte iam Stp. Th. aliunde,) liberius quidem, quam ſupra, nec tamen ſine cauſa, cum ipſe Noſter mox ſq. §. per φυλάξαι videatur explicare variando, it. §. 16. per τῆς φρουρᾶς, cumque in notione verbi propria contineatur hoc ſimul, ut, qui ſtipatores ſunt ac comites, cuſtodiant, cf. G. Th. v. *ſtipare* Nr. 2. cum Gr. n. „circumdare aliquem, defendendi illius cauſa“ quo conſilio Noſter adiungit quoque per copiam quandam ſyn. v. σωζ., e tropo tamen diverſo, iunctis verbis generis ac ſpeciei, ſ. conſequente atque antecedente, cf. G. Th. Nr. 4. „*tueri* eſt ſervare, curare, defendere, — *ſervo*; σώζω, φυλάττω, retinere et tueri, atque adeo a malis, vel praeſentibus, vel imminentibus, liberare.“

ἐφονεύσατε) Melius in Cod. φονεύσαντες. *Stroth.* Forte τὴν δὲ Ῥωμ. *Reisk.* Coniungimus haec ſtatim, quia ſunt eiusdem generis, atque adeo librariorum, non ferentium vel enunciationes ſingulares, (qualis fuit ille Ms. Ve., participium dans pro finito tempore, ubi vis patet per ſe, manentibus in vulg. Mss. rel. et P.) vel enunciationes ſingulares ſine copula aliqua, ubi illam Ba. Ms. etiam Reiskii ingenium tetigit, cum altera Ms. Vi. aut parem, quoad notionem, aut diverſam, propriaque vi adverſandi et opponendi ſumtam, unde et illa Ms. Vi. potuit oriri per confuſas litteras, ſed ut et hic violentia appareat, cum nec vicinia extruſerit copulam, nec P. oſtendat, nec poſtulet neceſſitas ac ſeries, quia fert aſyndeton non modo Bg., ſed etiam Noſtri uſus, et hic praeterea dicentis animus concitatus, tum partitio quaedam et μερισμὸς, ac multitudo atque magnitudo rerum criminumque, quibus in cauſis figuram iſtam commendant rhetores omnes, cf. Ern. In. rhet. §. 346. e., in v. ἐφ. reſpiciente Noſtro ad 2, 5, 14. e., ſed variante in formula τὴν Ῥ. ἀ. cum 2, 9, 9., uno rurſus tantum adhibito art. et ordine alio, tum ad 2, 8, 3. e. varia ratione ſpectante, ſumtis inde vocabulis, it. ex 2, 6, 8. e., ſed negligentius etiam hic agente P. et liberius, tum in adv. ἀεὶ per adi. ſyn. expreſſo, tum in καὶ omiſſo, aliterve in ſqq., quem deſerit Sch. in „ἀνδρ. fortitudinis *virtuoſae*, ἐν. *virtute* clara *fortitudinem*“ ubi Bg. ſeverior, praeter tria, primum in ordine adv. ἀ., alterum in addito e P. pron. ad προγ., ſed tertium maxime, dum καὶ reddit, ut alibi,

„τὴν [r] Ῥωμαίων ἀρχὴν, ἔνδοξον
„οὖσαν ἀεὶ, ἣν καὶ οἱ πρόγονοι ἢ
„δι' ἀνδρείας ἐναρέτου ἐκτήσαν-
„το, ἢ δι' εὐγένειαν διεδέξαντο [ſ],
„ταύτην αἰσχρῶς καὶ ἀτίμως,
„ὥσπερ τὶ τῶν ἰδιωτικῶν κειμη-

Romanum imperium ſemper inclytum, quodque maiores noſtri aut fortitudine eximia acquiſiverunt, aut nobilitate generis per ſucceſſionem acceperunt, hoc vos turpiter et ignominioſe,

r) Ms. Ba. τὴν δὲ ῥωμ. λ., ſed Ms. Vi. τὴν τὲ λ., v. N. ſ) Mss. Ba. et Vi. ἐδεξ. v. N.

et proxime 2, 11, 18. e. et 2, 10, 8., in alio quanquam ſitu hic, quaſi ſuo loco ſit motum et poſtpoſitum, pro καὶ ἣν, e Lat. ratione, quae cum ſubſt. non modo ponit adi. et epitheton, quale in pr. ἀρχ. — ἐνδ. οὖσ., ſed etiam enunciationem totam per pron. relat., interveniente copula quadam, ubi fere pron. expleri poteſt per demonſtr. τοιαύτην ſ. ταύτην, quo tamen hic non opus, cum diſerte mox ſequatur, poſtpoſitum ſuo ἣν, ob quod et ipſe probaverim Bg. rationem, et alias ſolennem, ut καὶ non ſtet loco ſuo, aut eam voculam accipiam pro *etiam*, ſ. praeterea, de more Noſtri poſt pron. rel., cf. 1, 9, 1. 1, 2, 10., ubi vero deinde ἣν — διεδεξ. per parentheſin quandam ſumenda, et ταύτην referendum ad pr. τὴν Ῥ. ἀρχ., aut etiam ad ἐνδ. οὖσ., ſicut per ſe abeſſe poterat, adiectum per abundantiam, ſed ut demonſtret fortius, et poſt parentheſin et in reditu ad rectionem priorem; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. in adi. ἐνδ. et ἐναρ., in re autem Noſtro reſpiciente per illos, qui δι' ἀνδρ. ἐν. ἐκτ. τὴν ἀρχὴν, *dignitatem imperatoris* Romani *pararint* ſibi *fortitudine* bellica, (i. e. non vi, bello, armis, eam ad ſe rapiendo, ſed oſtenſa fortitudine in bellis cum aliis populis et hoſtibus populi Romani, per quam virtutem in bello digni habiti, quibus deferretur *iſte honor*,) praeter Pertinacem, v. 2, 10, 7. 2, 9, 12. 2, 1, 9., et ex parte Adrianum, cf. de rebus eius in bello geſtis Spart. T. 1. p. 24. 30. 37. ſq. 46. ſq., maxime ad Traianum, cf. Heyn. *Hiſt.* 4, 934. it. Veſpaſianum ib. 862. e. 865. e. 874. i. etc., at de alteris, qui δι' εὐγ. διεδ., praeter Commodum, v. ſupra nominatos ad 1, 5, 13. ſ.

διεδέξαντο) Mss. ſimpl. pro compoſ., ut alibi, et aliud, quam in eodem themate 1, 5, 14., neque eſt cum ſubſt. ἀρχ. ap. Noſtrum, neque ap. alios, ſed compoſ., ut ap. Noſtrum, ita cum eodem ſubſt aut ſyn. ap. alios etiam, cf. v. c. Ind. Ael. V. h. Diod. S., lib. de V. med. Fi. ed. p. 546. ſq. Krb. Obſ. p. 198. e. et Decr. Rom. p. 64. ſq. Kypk. 2, 39. cum Bud. C. 786, 26., reddente hic Bg. aliter, quam ſupra, nec per Lat. P., quod ſimpl. notionem *accipiendi* habeat, (quorſum et Gloſſator Mss. reſpexerit, quanquam et ob ſq. ſyllabam δε prior praep., ut alibi, exciderit,) ſed cum ſecundaria notione; quam exprimit per praep. cum ſubſt., ut alii, v. c. ad Diod. S. 1, 135. l. 35. παρὰ πατρὸς διαδεχόμενος τὴν ἀ. — ἐβασίλευσαν, *per* ſucceſſionem *paternum* imperium *adminiſtrarunt*, et alii per ſyn. abl., ut Kypk. l. l. „ſucceſſione *accipere* ſ. *ſuſcipere*, (ubi et alia ſyn. per particulam comparandi et ſubſt. concreti nominativum,) *ut* ſucceſſor *accepit*" tacente Stp. Th.

ὥσπερ τὶ λ.) Heſych. κειμήλια, τὰ ἀπόθετα χρήματα, *depoſita*, v. Suic. p. 81. *Leisn.* cf. dicta ad 1, 10, 11., reddente Bg. hic e P. omnia, pron.

„λίων, ἐπ᾽ ἀργυρίῳ κατηλλά-
„ξασθε. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ αὐτὸν, ὃν
„οὕτως ἄρχοντα^t εἵλεσθε, Φυ-

velut aliquod ex privatorum in-
13. *ſtrumento, pecunia vendi-*
diſtis. Sed nec illum ipſum, quem

t) In Ms. Ve. οὕτως deeſt. *Zan.* quod et Loc. ad Ms. Vi. notabat, ut Mart. e Ms. Ba. tantum ὃν εἵλεσθε ἄρχοντα λ., v. N.

τὶ quidem cum gen. per praep. aſſumtam, ſed adi. et ſubſt. per ſubſt. duo, ſecus ac Sch. in „κ. inſtrumentorum *privatorum*" Bg. Lat. ad κειμ. neſciente Stp. Th., quod h. l. pro ſimpl. ſupellectili et bono valere poteſt, ſed et notione vulgari, de pretioſo, (quam ſolam Stp. novit, at L. Ern. etiam „2) ſupellex quaevis") ſi reſpiciatur magnum illud pretium, quo venditum eſt a militibus imperium, cf. ad 2, 6, 11. et 14., ut ἰδ. nihil erit, quam ἴδιος, *velut aliquod* propriorum *bonorum*, cuius vos domini, cuius uſus in poteſtate veſtra, atque adeo pro ὑμετέρων h. l., exprobrante Severo militibus hoc ſimul, quod pro arbitrio egerint in imperii dignitate, tanquam cum re quadam ſua propriaque, cum eſſet totius populi, cf. 2, 8, 6. m., ſed ſervante Bg. e P. libere additum pron. ὑμεῖς ad v. κατ., cf. 2, 10, 9., non item aliud quid, ſervatum a Sch. „permutaſtis (e Sb. Ind.) ſ. *vend.* pecunia, *quaſi* ſectores, *imperium*, (non in verbo latens, ſed ex hiſtoria et facto petitum ipſo, cf. 2, 6, 13., ut contra ſimpliciter in) ἀργ. pecunia *vend.* ἐπ᾽ argento *vend.*" ſervato etiam ſyn. nudo abl. (quem P. neglexerat,) e Stp. m. cum Bg., cuius Lat. in adv. ἀτιμ. (ap. G. Th. ſine auctoritate proba) etiam aliunde habetur ap. Stp. Th. qui 1, 354. D. m. ſine alia Vs. „pro addico, vendoque et a me alieno Herodi. l. 2. ἐπ᾽ ἀ. κατ." e Bud. C. 834, 12., ubi breviter modo Noſtri locus ſic, καὶ τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν, ὥσπερ τὶ ἰδιωτικῶν, ἐπ᾽ ἀ. κ., quorum neuter notionem formulamque noſtram aliunde firmat, uſurpatam variando cum χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον τὴν ἀρχ. 2, 6, 20. e., hic etiam per pretii dat. cum praep., et ad ſenſum cum 2, 6, 22. m. τὴν οὕτως ἀπρεπῶς ἐπὶ χρήμασι —πραθεῖσαν ἀρχ., (ubi et per variationem aliud ſyn. tum adv. pro αἰσχρ., tum ſubſt., pro ἀργ., mutato item numero,) et cum 2, 8, 8. m. οἱ τὴν ἀρχ. αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, praebentibus alio ſenſu act. et paſſ. Indd. Sb. Thuc. Ael. V. h. et Soph. Ai., it. Suic. Loesn. Obſ. et L. N. T. cum N. Schw., ſed med. ſenſu vicino Rs. Or. V. 8. Din. ſine Vs., (qui eſt locus Stp. Th. μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, liberrime e Bud. C. partim converſus, pro *favorem erga* iſtos *cum* legibus *commutare*, i. contra leges fovere, iis favere contra leges,) ſed Dem. cum Vs. tantum Vernac. τὸ χρυσίον κατ. φανερῶς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ubi eſt phyſice, ut pr. loco tropice, quem utr. ſenſum copularit Noſter, peculiari ratione ſcribens, dum ſermo eſt de pecunia quidem, ut re phyſica, ſed et de alia, imperii honore.

ὃν οὕτως εἱλ.) In Cod. perperam οὕτως deſideratur, ſed mox rectius ὡς ἀνάνδρ., in quo etiam ſcriptum eſt ἰδμν. quod minus placet. *Stroth.*

Primo particulam οὕτ., a Bg. verſam, ut alibi, liberius, ſed a P. propius, cum, quomodo exciderit, non appareat cauſa, fortaſſe a librario omiſſam dicas, ſenſum hic eius non capiente, cum tamen ſit bonus, referendo οὕτ. ad pr. ἐπ᾽ ἀργυρ., et mente explendo partem alteram, quae in tali particula comparandi ſaepe opprimitur, cf. 1, 1, 5. m., v. c. ὡς ἐποιήσατε, in rel. ſenſum liberius dante P., qui deſeritur a Sch. in

„λάξαι ἢ σῶσαι ἠδυνήθητε u, *hoc pacto imperatorem optaſtis,*
„ἀνάνδρως x δὲ προυδώκατε. *tutari aut ſervare potuiſtis, ve-*

u) Mss. Ba. et Ve, ἐδυν., v. N., ſed mendoſe εὐδυν. B. 2. et Par. 1., at ἐκδυν. Par. 2. x) Mss. tres ὡς ἀνανδρ., v. N. et Ms. Ba. προδώκ. ſic ſine leni ſpiritu nobiscum, ut et Stp. ſed cum leni προὐδ. A. al., cf. 1, 14, 15.

„ειλ. elegiſtis *principem*" per ſyn. Bg., quod non tenet Stp. Th., at formulam Gr. e Xen. Cyr. ſine Ind., ubi ἀρχ. alio contextu, ut Noſter modo ad analog. ſcripſerit, varians in ſq. φ. et σ. cum §. pr., ut ibi dictum, ſed et in verborum ordine ac tempore ſyn., aor. pro praeſ., it. in copula ἤ, pro καὶ, quod diſerte hic ap. P., unde Bg. tantum in v. σ., (cuius Lat. ad v. φ., aliunde notum Stp. Th. 4, 232. G. m., ap. G. Th. „diligenter defendere" immo et ſimpliciter,) et ad pron. αὐτ. aſſumit libere aliud demonſtr. Iam ad ἠδυν. lectio Mss. poteſt eſſe ex errore in litteris, ſed etiam e ſapientia librarii, putantis, hanc formam ſine augmento duplici Atticam eſſe, cum et altera aeque ſit, et haud dubie utraque viguerit, cf. vel Dem., manentibus nobis hic tantum in aor. 1., ἠδυνήθην 306, 17. 864, 5. ἠδυνήθης 981, 7. ἠδυνήθη 426, 12. 444, 2. 520, 4. ἠδυνήθημεν 282, 3. et, ut hic, ἠδυνήθητ' ἂν 357, 3., it. ἠδυνήθησαν 521, 14. 1391, 7., quo infra opus habebimus, ſed ἐδυνήθην 540, 17. ἐδυνήθη 522, 9. et ἐδυνήθησαν 113, ult. 815, 25., ut nihil tentandum ſit quovis loco, ſed relinquenda forma reperta, v. Duk. ad Thuc. p. 101. N. 12., quantumvis inter ſe diſſidentibus grammaticis, v. Thom. M. p. 258. N. 2. ſqq. Moer. p. 175. N. 2. Grammat. π. βαρβ. poſt Amm. Valck. p. 195. cum N. 19. Greg. de dial. Koen. p. 46. §. 49. Fi. ad Well. p. 180. Ienſ. L. Luc. p. 10. et Bud. C. 97, 8. ſqq. Tertia Mss. res in ὡς addito poterit et ipſa tribui ſapientiae Gloſſatoris, qui ſciverit, poni id cum advv. poſitivi gradus, ſicut ponitur etiam cum advv. comparativi et ſuperlat.; ut Lat. *quam* (cui reſpondere poteſt) cum adv. poſit. et ſuperlat., quo de ſupra; in Gr. quidem illo ὡς ſimiliter diſcrepantibus ſententiis, dum volunt alii, vim ei tunc eſſe nullam, alii autem intendendi et augendi, in primis cum adv. *poſitivi*, v. *Stp. Th.* 4, 805. *D.* ſqq. *Bud. C.* 1543, 10. ſqq. Dev. p. 368. m. Vig. p. 545. Nr. 9. cum N., Hoog. Op. p. 1182. Nr. 5. et 1215. Nr. 5. ſq. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55., tum ad Luc. 1, 394. N. 98. et 797. N. 85. it. Bg. ad Alc. p. 126. e., cum Ind. Fi. Aeſch., ubi ὡς ἀνδρείως, affine illi Mss. hic, Z. Xen. Cyr. c. e. et Bach. it. Ael. V. h., ad quam rationem putet aliquis pertinere P. ſuperl. *homines* timidiſſimi *prodidiſtis*, quod i. q. valde timidi ſ. timide, ut habuerit Cod. ſimilem; niſi liberius ad gradum alium contendit iterum. Exquiſitiora vero Mss. obtrudere noſtros, ſubinde vidimus; ut nec hic novarim aliquid, cum illud ὡς etiam ſic ortum eſſe queat, ut olim fuerit in Noſtro ὃν ὧς ἀρχ. ειλ.. quod Gloſſator aliquis in marg. explicarit per οὕτως, unde deinde in textum receperit alius, ad quod οὕτως alius ſcripſerit ex Cod. ὡς in marg., quod alius porro in alienum locum, ante adv., tranſtulerit; unde et aliam repetas cauſam, cur in pr. abfuerit οὕτως vel ὧς, quia translatum in aliam regionem, aut nominatim οὕτως eiectum per inſcitiam. Certe non refugit Noſter in vicinia voces, aſperum habentes ſpiritum, cf. ὧν αἱ 1, 15, 11., et de ὧς proſaicorum etiam ſcriptorum, pro ſic, nemo dubitat, cf. vel Stp. Th. 4, 800. F. e. ſqq. Caeterum adv. ἀνανδρ. (ubi Sch. „timide, non fortiter") tenet Stp. Th. tantum ſemel

„ἐπὶ τηλικούτοις δὴ ἁμαρτήμα- 14. *rum ignaviter prodidiſtis.*

ex Iſocr. cum Lat. *ignave*, ſyn. Bg., h. l. prae ignavia, ſ. timore ac fuga moleſtiarum, cum Pertinacis (ad quem hac §. reſpicitur) ſeveritatem et moleſtiorem vitae rationem atque rectiorem, ob prioris temporis mollitiem et luxuriam, tolerare noluerint, cf. 2, 3, 22. 2, 4, 8. ſqq. 2, 5, 1. ſq. Rs. Or. V. 4. et 7. Ant. et Mor. Iſ. Pan. e p. 132. m., cui add. p. 110. e. cum Poll. Call. et Dion. H. S. T. 1., per analog. iuncto hoc adv. cum v. πϱ., (ubi Sch. „*prodidiſtis* eum *timide*“ recte expleto pron. αὐτὸν,) quod h. l. opponitur illis pr. φυλ. ἢ σ. et §. pr. σ. καὶ δοϱ., ad ſenſum quoque par iſti ἐφον. ib., ut G. Th. cum Gr. noſtro „*prodere* eſt contrarium verbi *ſervare*, (l. 68.) non ſervare ac tueri, (l. 100.) deſtituere in periculo“ et deſerere nec defendere contra vim et impetum ſociorum, atque adeo, dum non impedias, ſed permittas, ſimul occidere, cf. 2, 5, 14. e. Stp. Th. et Ind. Dem., cui add. 241, 25. 242, 6. 325, 11. 332, 3.

ἐπὶ τηλ.) E noſtra ratione iterum in δὴ P., unde Bg. cum Stp. Th. aliunde ſervat Lat. in τολμ., quo ſubſt. variatur pro particip. §. 11., cf. Poll. 6, 176. Ind. Luc. et Thuc., ſed ſine Ind. Dem. 521, 8. it. 248, p. ἀδικήματα — καὶ ἁμαϱτήματα, cum adiuncto, ut alio ap. Noſtr. per copiam, e tropo diverſo, cf. Ael. V. h. 11, 4. e. τῶν τολμημ. καὶ ἀσεβημάτων, P. deſerente Sch. in „μ. *digni* mort. *inf.*“ cum Bg. alio ordine, in quo adi. nihil Stp. Th. fert, quam Lat. Bg., et 2, 1277. C. ad „ἀπολούμενον, hominem centum ſ. mille mortibus dignum, ut Cic. dixit *millies mori*, et *millies* appetere *mortem*, et Dem. μυϱιάκις ἀπολωλέναι“ at 1, 1565. G. e. ad plur. ϑ., praeter Ariſt. Plut. v. 483. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα ϑανάτους εἴκοσι, ſine Vs., tantum e Plutarch. et Luc., ubi v. plura, ſed huc e 2, 591. l. 90. ἐγὼ δὲ ἄξιον κϱημνοῦ καὶ ϑανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ λ., *ego praecipitio et* aliis *mort.* dignum *putans*, et 1, 98. i. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων ϑανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; *propter iſta* (igitur) *omnia*, quot *mortibus* ipſum ταῦ *dignum eſſe cenſetis*? Dem. v. „ϑάνατοι, mortes violentae, ſed ſine cruore effuſo, — πολλῶν ἀξίους ϑ. λόγους ἐδημηγόϱει“ et per numeros tantum 521, 24. ſyn. noſtro loco, δείξω πολλῶν ϑ., οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον, quod notum Stp. Th. 1, 926. A. m., cui add. 381, 18. ἑτέϱων ϑ. ἄξια ποιῶν, tum, quo Stp. ſpectabat, τεϑνάναι μυϱιάκις κϱεῖττον, ἢ κολακείᾳ τὶ ποιῆσαι Φιλίππῳ 127, p. it. πῶς οὐ δεκάκις, μᾶλλον δὲ μυϱιάκις, ἐς' ἀπολωλέναι δίκαιος; 553, 8., quod Ind. ignorat in δεκ., ubi modo ex 99, 5. οὐδ', ἂν δεκ. ἀποϑάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ὑμεῖς γε κινήσεσϑε, ſic interpungendo poſt primam neg., ut ſit ἂν pro ἢν ſ. εἰ, cui add. τοῦτον οὐκ ἀπολωλέναι δεκ. πϱοσήκει; it. 438, 9. πῶς οὐ πολλάκις οὗτος ἄξιός ἐςιν ἀπολ., 615, 5. τϱὶς, οὐχ ἅπαξ, τεϑνᾶναι δίκαιος ὢν λ., 755, 10. ἀλλ' ἐπὶ τούτοις γὲ, εἰ μηδὲν ἄλλο ἠδίκουν τὴν πόλιν, τϱὶς, οὐχ ἅ., δικαίως ἂν μοι τεϑνάναι δοκοῦσι, per hanc inconſtantiam in accentu v., et 764, 14. πῶς οὖν οὐκ ἄξιος οὗτος, εἰ δυνατόν ἐςι, τϱὶς, οὐχ ἅ., ἀπολωλέναι; cf. Rs. Or. Ind. V. 6. p. 786. i. οἳ, οὐδ' ὑπὲϱ ἑνὸς ἑκάςου τῶν πεπϱαγμένων δὶς ἀποϑανόντες, δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν, ad quem locum V. 5. p. 408. i. N. 74. non modo eſt Verſio, ſed et alius cum πολλάκις ἀποϑανὼν iterum, ad Nov. T. Iud. v. 12. δένδϱα, — δὶς ἀποϑανόντα Intp., nominatim Pric., Tittmann. de veſtig. Gnoſt. p. 206. i., quorum Phaedr. Fab. illud, *bis* videor *mori*, non repertum in G. Th., ſed in noſtram rem Caſ. Ex. B. XVI. p. 441. a. e. e „Phil. de legibus contra homicidium et ſcortationem, μυϱίους μὲν ϑανάτους, εἴ πεϱ οἷόν τε ἦν,

„σί τε καὶ τολμήμασι μυρίων
„ἄξιοι θανάτων, ἥν τις ὁρίσαι
„θέλοι [y] τὴν ἀξίαν τιμωρίαν,

Ob tanta nimirum peccata et fa-
cinora infinitis digni mortibus,
ſi quis ſtatuere velit dignum ſup-

y) Mss. Ba. et Vi. θέλῃ, cf. 1, 8, 4. e.

ἤνεγκεν ἂν κατ᾽ αὐτῶν ὁ νομοθέτης, qui locus mihi repertus 617. e. ſimul cum ſqq. his, ἐπεὶ δὲ τοῦτ᾽ οὐκ ἐνεδέχετο, τιμωρίαν ἄλλην προσδιατάττετο, λ. *contra* tales *mille* ſupplicia *decreviſſet* legislator, *ſi* potuiſſet: *id* quia *non* poterat, *novam poenam addidit*, 609. F. i. ὃν, ἀνδροφόνον, ἀμείλικτ᾽ ἐργασάμενον, ἀναιρετέον· ἐπειδὴ, μυρίων θανάτων ἐπάξιος ὢν, ἕνα ὑπομένει, διὰ τὸ τῆς τιμωρίας ἀθάνατον εἰς πλῆθος μὴ πεφυκυίας συναύξεσθαι, *homicida debet e medio tolli*, ut *maleficus*. Meritus *enim* plurimas *mortes*, exſolvit *ſe unica*, *quia natura non fert*, *eum affici pluribus ſuppliciis*, p. ſq. D. m. ἀναγκαῖον, ἀπάγειν δώσοντας δίκην τοὺς, ὡς ἔφην, ἄξια μυρίων θανάτων, οὐχ ἑνὸς, εἰργασμένους, *ducendi ſunt ad* ſupplicium, *ut* non *unam* mortem *meriti*, ſicut *iam* ante *diximus*, it. in Flacc. 752. e. ἅμα ταῖς προσευχαῖς ἀπεστεροῦντο τὴν εἰς τοὺς εὐεργέτας εὐσέβειαν, ὃ μυρίων θ. ἐπετίμητο ἂν, *cum proſeuchis adimebatur pietatis erga bene meritos* facultas *per* iniuriam, *quavis* morte *graviorem*, quibus addere poſſum alium ap. Kuhn. in Spicil. p. 65. i. „ἀνθ᾽ ἑνὸς θανάτου μυρίους ἂν ἐθελήσοντας ὑπομεῖναι λ. pro *una* morte *libenter* mille *ſuſtinere*“ ſed an illis ſimilis eſſet locus breviter ſic modo notatus e Dion. H. Rs. ed. V. 2. p. 824. l. 17., neſciebam, cf., ut auctoritas formulae maior accedat, Aeſch. Socr. dial. 3, 12. i. τὴν δὲ ἀπότευξιν ἀλγεινὴν καὶ θανάτων μυρίων χείρω, ubi Ind. Fi. v. θ. et μ. „mortibus *multis* gravior *et* acerbior *repulſa*, h. e. longe acerbiſſima“ vocabuli tropicam notionem ſumente Barth. ad Briton. Philip. 7, 297. p. 497. e. „*mortes* omnem omnino cruciatum indicant. Philo καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, μᾶλλον δὲ ὥραν, προαποθνήσκω, πολλοὺς θανάτους ὑπομένων ἀνθ᾽ ἑνὸς τοῦ τελευταίου. — In Hebraismo eandem locutionem obſervavit *Io. Druſ.* l. 6. in N. T.“ qui quidem *Phil. locus*, *libro nullo nominato*, non inveniendus, ad iſtam notionem tropicam non videtur idoneus ob adiuncta contraria ἀνθ᾽ ἑν. τελ., quibus par illud eiusdem antea ἕνα ὑπομ., ut potius exiſtimem, ſcriptores proprie accepiſſe, quod et arguunt ſuperius adiuncta quorundam, εἴ περ οἷόν τε ἦν, et εἰ δυνατόν ἐστι, it. haec τρὶς, οὐχ ἅπαξ, et μυρ. θ., οὐχ ἑνὸς, quibus deinde graviſſimum et acerbiſſimum genus mortis et omnino ſupplicium innuerint, cf. de plur. θαν. ſenſu univerſo Phil. 611. D. m. Ind. Ael. V. h. et Gs. Chr. v. ὑπὸ ex Herdt. ſine Ind., ſed pro mortis genere Xen. Bach., quorſum et retulerim illum locum Ind. Hom. ex Ὀδ. μ΄, 341. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, ob ſq. v. oppoſ. λιμῷ δ᾽ οἴκτιστον θανέειν λ., tum pro mortuis ipſis atque cadaveribus Abr. ad Aeſch. 1, 388., ſed in ſing. notionem communem Wyttb. Plut. de ſer. n. v., pro mortis genere Rs. Or. V. 7. Ant. et tropice cum gen. rei, θάνατος πόλεως et πατρίδος ib. V. 8. Lyc., nihil ferente G. Th., quam *infinitos dolores*, ſed ad plur. Lat. nullam explic. 335, 101. ſqq., inprimis ad Virg. Aen. 10, 854. omnes *per* mortes *animam ſontem ipſe dediſſem*, ubi tamen Serv. „per omnia mortis genera; nam una mors eſt; aut per diverſa ſupplicia, per quae venitur in mortem; aut quaſi non una tantum morte dignus“ et modo 337, 10. „*Iuba et Petreius*

„ἐςέ. ἀλλά; τί μὲν χρὴ πα-
„θεῖν ὑμᾶς, ὁρᾶτε[z]. ἐγὼ δὲ
„φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φο-

15. *plicium, eſtis. Sed quid*
quidem vos deceat pati, vide-
tis, ego tamen parcam vobis

z) Tantum in Ms. Bg. reperi comma poſt ὁρ., in quo fine protaſis, relatis ad ſe μὲν et δὲ, Stp. ed. cum aliis ſaepius colon habuit, quod ea et al. mox poſt φον. facit, minus ſevere, cum a pr. ἐγὼ pendeat adhuc ſq. v. μιμ., ubi in ſimili μὲν — δὲ iterum punctum fert Stp. cum rel.

mutuis vulneribus concurrerunt et mortes *foeneraverunt*, — i. cruciatibus ſe ſubduxerunt."

ἥν τις λ.) Formulam ὁρ. τ. ἀξ. τιμ. vidimus e Rs. Or. Lyc. ad §. 11. e., quocum variatur hic iterum in ſubſt., ut et quodammodo in v. ὁρ., ferente G. Th. Lat. Bg. ſine explic. tantum in v. 545, 85. ex Ovid. ſub „decernere aliquid" et cum ὁρίζομαι med., in quo ipſo Stp. Th. 2, 1469. C. e. „definio, h. e. ſtatuo, conſtituo, — ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, ſtatuens ſ. praeſtituens" e Bud. C. 984. e., quorum compoſ. *definire*, ut propius Gr. et notationi, malim hic, quam ſimpl. ſeverum, etſi hoc per *ſtatuere* G. Th. 671, 81. explicat in alia formula; P. ſervante Sch. partim in v. „*determinare*, petere *ſuppl.*" quo in Lat. G. Th. cum Gr. n. „*poena* pro tempore *determinata*, Papin." cf. Ioſ. 1, 183. m. ſ. 1. e. θάνατον ὥρισε τὴν τιμ., *poenam* capitalem *irrogavit.*

ἀλλὰ) Liberum P. in ἀλ. (cf. 1, 12, 4.) deſerit Bg., it. in addito adv. ad ὁρ., ubi Leisn. in m. Ox. ſignarat „ἀκούετε" monens, opinor, de uſu illo, cum ſenſuum verba inter ſe permutantur, quo de v. 1, 5, 9. Exc. p. 873. m. Nr. 5. it. Harl. Chr. Po. p. 92. v. 14. cum ib. laud., quibus add. Abr. Dl. Th. Auct. p. 10. m. Krb. L. N. T. p. 129. m. Loesn. p. 505. v. 12., hic tamen ut procedat v. ὁρ. cum Lat. Bg. iterum de animo, pro intelligere, cognoſcere, agnoſcere.

φείσομαι) In ſententiam habeat aliquid Suid. 1, 679. m. e Dion. πάντες ἀποθανεῖν ἐςὲ ἄξιοι· οὐ μέντοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω, λ., hic Bg. de ſuo ante ὡς addente οὕτως relativam particulam ſ. potius definientem magis, vel, ut alias ante inf., ſic dupliciter reddente. Sed Sch. in „φ. *abſtinebo* ſanguine *veſtro*" quo pron. addito poſſeſſ. voluit reſtituere quadam ratione pron. perſ. ὑμ., a P. neglectum, ſpectante huc Stp. Th. 4, 76. B., qui producto h. l. ſine Verſ. ſubiecit „eſt autem obſervandum hoc loquendi genus, quo et alibi utitur, videlicet l. 6." 6, 1, 15., innuens v. φ. cum formula ὡς μ. φ., in qua Noſter forte peculiari modo ſcripſit, vel e quadam Lat., v. G. Th. 690, 50. et 56. „*parcat* iuventus *pudicitiae* ſuae, ne *ſpoliet* alienam, — *ſacris et profanis* ſic *pepercit*, quaſi — *veniſſet*" reperiente me tantum ſimilia N. T. 1 Cor. 7, 28. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι, et Dem. ſine Ind. 148, 5. διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται, (cuius formae in fut. add. L. N. T. Fi. et Ind. Lyc. cum Fa. Aeſ., it. alteram Suid. 3, 595. i. φειδήσεται, φείσεται, cf. ib. ſq.) praeterea cum inf. nudo Call. et Xen. Cyr., (cf. Stp. Th.) ſed et ib. cum gen. artic. τοῦ ſimul, cui utr. formulae noſtra reſpondere poteſt, ut et illi cum μή ποτε ap. Ael. V. h. 9, 26. e., tum abſolute poſitum et ſine caſu L. N. T. Krb. Ind. Soph. Ai. cum Theogn. it. Dem. et Plut. Hſ., ſed cum adv. Abr. L. Ar., cum acc. rei dubio Sb. Ind., contra quem caſum recte diſputat Stp. Th. l. l. 76. D., qui potuit conferre Schol. Soph. Ai. v. 115., ſed et addere Theogn. v. 904., ubi pro

„νεῦσαι, οὔτε τὰς ὑμετέρας χεῖ-
„ρας μιμήσομαι. ἐπεὶ δὲ[a] μή-
„τε ὅσιον, μήτε δίκαιον, ἔτι[b]

ita, ut non occidam, neque
16. veſtras manus imitabor. Sed
quoniam nec fas eſt nec iuſtum

a) Ms. Ba. ἐπεὶ μήτε ὅσ., ſed edd. A. B. 1. et Pat. ἐπειδὴ ſic una voce, at ἐπεὶ δὴ diviſum rel., praeter ἐπεὶ δὲ Ing., v. N. b) Ms. Ve. ἔτι β., v. N.

vulg. acc. τοῦτον legendum ſit τούτου, quod metrum aeque admittit, niſi τοῦτον referas ad pr. ὃς de perſ., ut abſolute ſtet v. φ, ſupplendo pron. gen., quocum gen. rei v. Heſd. Phoc. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 8. And. et Lyc. Dem., cui add. 157, 21. Xen. Cyr. et M. S., Dion. H. T. 1. Luc. Poſſ. Call. et Sy., et ſimul cum adv. Rs. Or. V. 6., ſed cum gen. perſ. Sb., Rs. Or. V. 6. Ael. V. h. Luc. Dion. H. T. 2. Fa. Aeſ. L. N. T. cum Poſſ. l. l. Lyc. et Hom. ex Stp. Th. v. i. et cum adv. ſimul ſine Ind. Dem. 128, 7., ſed per dubium gen., rei, an perſ., Plut. Krg.

τὰς ὑμ. χ.) Hanc formulam, ſervatam e P. a Bg. meliori ordine, et a Sch. in χ. cum adiuncto hoc „in effundendo ſanguine" ſed non repertam in Stp. Th. Indd. et G. Th., (ubi modo in v. eſt *imitari — chirographum*, quod et noſtrates dicunt *eines* Hand *nachahmen*.) Noſter habeat peculiarem, qui et oranti Severo eam tribuit per fer[illegible]em animi, ut pungat iterum milites crimine repetendo, varians cum pr. v. φ. privo proprioque per phraſin tropicam, cum, remoto tropo, imitari manus alterius in caede patranda nihil ſit, quam aeque, ut alter, caedem facere, ut differat poſterius tantum adiuncto hoc, quod fit per imitationem, ſed conveniat utrumque hactenus, ut ipſe Severus dicatur facere, quod, ſi factum fuiſſet, per alios facturus erat; cogitante Noſtro forte formulam 2, 5, 10. m. βασιλείῳ μιάναι τὰς δεξιὰς αἵματι, unde et mox §. ſq. ſic quaſi explicat.

ἐπεὶ δὴ μήτε) Scribo ἐπεὶ δὲ μήτε λ. *Steph.* Ad m. Ox. ſignarat Leiſn. modo „ἐπεὶ δὲ, (ſed ad m. Ms. Bg.) ἐπεὶ δὲ, pro ἐπεὶ δὴ" volens aut ipſe ſic legere, aut ſic legiſſe Bg., quo de vel ſine iſtius Nota et ſigno res eſt plana, ſic, ut per ordinem alium iterum referat Lat. P., qui adeo vel habuerit δὲ etiam in ſuo Cod., vel vulg. δὴ reddiderit, ut alibi, per adverſativas, quales Sch., tacens ex h. l., ſub δὴ ſervavit, ut *enimvero* 1, 14, 13. *autem* 1, 17, 17., quibus addimus *ſed* 2, 6, 5. Iam cum, ut ſubinde diximus, ſaepe confuſae ſint iſtae voculae et vocales, meliusque δὲ ſenſu proprio referatur ad pr. §. μὲν, nec δὴ habeat notionem hanc, quamvis ita cenſente Dev. p. 108. m., cuius in loco δὴ aeque valere poteſt ſua notione, pro *adeo*, etſi et ibi Var. L. eſt: ne μὲν pr. ſtaret ſolitarium, ſi δὴ vulg. pro *igitur* ſumeretur, recepi dudum δὲ, non tam obſecutus emendationibus aliorum, quam ſenſui planiori, cum et in edd. ἐπειδὴ ſine quadam alia copula, v. c. δὲ aut οὖν, non eſſet ſententia et ſeries melior; ut nec in altero Ms. ἐπεὶ, cuius extr. ſyllaba, ut etiam ſq. μη, facile extruſit aliquando δὴ, e veriore δὲ ortum; ut taceam, in deliciis illud ἐπεὶ δὲ hoc ſenſu et ſitu et in periodi fronte eſſe Noſtro. Tum in ὅσ. Sch. „ius, ſanctum" prius e P., unde Bg. duxit Lat. ſuum ad ὅσ., quod et ipſe P. ſic potuit reddidiſſe, quanquam ordinem deinde mutans; ut tamen eodem ordine poſita Gr. noſtra iisdem cum P. Lat. vertat etiam Bud. C. 384, 51. aliunde „ὅσ. καὶ δικ. ſic dicunt, ut Lat. *ius et fas*. Plut. τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον"

„βασιλέα ὑμᾶς δορυφορεῖν, καὶ *amplius imperatorem vos ſtipa-*

quae differentia valet ſane alibi, non item, cum opponuntur ἱερὰ ſ. θεῖα, ubi ὅσ. eſt profanum, publicum, et quod populi, nec deo ſacratum, cf. clarum in primis locum Ind. Dem. v. ὅσ. e., cuius paucis add. 741, 12., et per Noſtri copulata 1072, 7. ἀλλ' οὔτε δίκαιον, οὔθ' ὅσιον τοῦτ' ἐστιν, it. 732, ult. 1164, 19., ſed per alia 92, 1. 160, ult. 330, 8. 363, 9. 562, 21. 632, 13. 641, 14. 703, 12. 730, 25. 732, 7. 734, 4. et 17. 738, 4. et 7. 743, 12. 1067, 14. 1380, 26., ſed ubi ὅσ. i. q. δικ. 644, 23. coll. vs. pr. et 26. ſq. it. p. ſq. i. et v. 20., tum Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et Ant., cui add. 618. i. δικαιότερον καὶ ὁσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων γένοιτα ὑμῖν, ubi adiuncta explicatio alium tantum ordinem tenet, quam ap. Plut. ante, V. 8. And., Ael. V. h. cum N., it. Xen. Z. cum N., it. Fi. Aeſch. cum N. ad Plat. Phaed. p. 293. L. N. T. Schw. cum L. Boſ. ad Eph. 4, 24. Rs. An. T. 1. ad Dion. C. p. 56. m. Reim. Dion. p. 1083. Suic. Th. Heſ. ὅσ. — δίκαιος, εὐσεβὴς, Suid. cum N. N., ſed D'Orv. Ch. p. 112. i. „πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια) ita Latinis *ius* et *fas* diſtinguuntur" qui adeo videatur accedere ad Bg., cf. G. Th. in v. *fas* i. et Intp. ad Virg. Ge. 1, 269., ipſo Noſtro, ut videtur, mox ſubiiciente vocabuli utr. explicationem quandam in τὸν ὅρκ. ἀσεβ. λ., cum iusiurandum teneat quoque pietatem in deum, quo nominato cogitatoque tum ap. omnes, tum ap. milites volunt excitare religionem eius et obſervationem diligentiorem, cf. 2, 10, 3., ut illa rel. ἐμφ. — προδ. maxime pertinent ad officia et delicta adverſus homines, etſi per ſe ſimul ad deum.

ἔτι β.) Ven. perperam δίκαιον ἐστι δορ. *Stroth.* Videtur hic modo error in litteris ς et τ accidiſſe, cf. 1, 2, 10., cum primo v. ſubſt. ſaepe Noſter opprimat, et alii omittant id nominatim poſt adi. ὅσιον, quanquam cum eo etiam incedit, v. loca e Dem. in N. pr. et Stp. Th., deinde Mss. rel. ſervent vulg. adv. diſerte, ut P. oblique per *iam*, quod ille, ut Latine doctiſſimus, ceperit non vulgari vi, nec de tempore praeſ., ſed de futuro ac poſtero, atque adeo pro Bg. magis perſpicuo, qua de notione Lat. iſtius v. G. Th. v. i. l. 95., ut de Gr. ἔτι eiusdem ſenſus, ubi et vertitur *poſtea*, Stp. Th. 1, 1290. C. ſq. D'Orv. Ch. p. 98. e. ad v. 5. et Abr. ad Aeſch. 1, 34. i., quo de pro Lat. *rurſus* ſ. *iterum*, nec ab h. l. alieno, v. eundem in Dl. Th. p. 526. m., ſicut denique adv. iſtud magis hic eſt neceſſarium, quam v. ſubſt., ut contextus magis definiatur, et in P. non comparet v. ſubſt., a Bg. iteram libere additum, qui illo eſt ſeverior in rel., variante Noſtro cum 2, 5, 10. e. et 2, 9, 11. per adi. ἐμφ. ordinem, et β. ſyn. ſententiasque ſeparatas pro una contractaque, it. cum 2, 6, 22. i. alio ſubſt. ſyn. et alio ordine eius et ſine artic., formulam ἀσ. ἐς τ. ὅρκ. reddente cum P. partim Bg. et Stp. Th. per haec Ind. 4, 546. e. „ex Herodi. affertur εἰς τ. ὅ. ἀσεβεῖν, iusiurandum *violare*" per lectionem aliam in praep. et pro ſeveriori *peccare* in *ſacr.*, etſi G. Th. modo tenet Lat. formulam P., ubi Noſter analogiam tantum ſequatur in v. ἀσ. non modo cum praep. ſua, ſed etiam in praep. cum acc. rei ſuae, praebentibus Indd. modo v. act. abſolute poſitum Orph. Rs. Or. V. 4. Xen. Pol. Z. Luc. cum L. N. T., it. cum aliquo particip. Rs. Or. V. 6. 8. And., ubi cum adiuncto et adv., νῦν δὲ ἀσεβῶ καὶ ἀδικῶ εἰσιὼν εἰς τὰ ἱερὰ, cum adv. alio Dem., cum acc. rei nudo Abr. ad Aeſch. T. 2. et Dion. H. S. T. 1. e 725, 15., ubi plene τὸν στρατιωτικὸν ἠσεβηκότων ὅρκον, *militaris* ſacramenti *violatoribus*, ad quem locum v. N. Sb., ſed cum acc. perſ. nudo Rs. Or. V. 6. Diod. S. cum Weſſ. ad 1, 87.

„ἐς τὸν ὅρκον ἀσεβήσαντας, καὶ „ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵματι τὰς [c] δεξιὰς μιάναντας [d], „τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον „τῆς φρουρᾶς προδόντας [e], τὰς

re, cum et ſacramentum violaveritis, et civili ac imperatorio ſanguine dextras pollueritis, fidemque et officium cuſtodum deſerueritis; animas

c) In Ms. Vi. τὰς deeſt. *Loc.* ut ex Ms. Bav. dederat Mart. tantum αἵματι δεξιὰς λ., v. N. d) Nobiscum ſine iota B. 1. al., v. 2, 9, 10. e) Pro puncto al. et colo Stp. rel., hic comma cum B. 2. L. al. ſervavimus propter conſtantiam modo, quia ſupra in fine protaſis poſt ἐπεὶ ita coepimus de ratione ipſius Stp. ed., quanquam alibi iam profeſſi, colon olim futurum eſſe.

N. 27. D'Orv. Ch. et Abr. ad Aeſch. T. 1., ut cum eodem et pr. περὶ Xen. Cyr. Z., ſed cum pr. εἰς Fa. Aeſ., ubi et caſus eſt non dei, ſed hominis, εἰς τὴν μητέρα, Dem., cuius uni add. 1349, 16. 1359, 22. 1371, 12. coll. v. 15. 1373, 3. 1381, ult. 1385, 13., ſed cum acc. rei et pr. εἰς Stp. Th. et cum περὶ Poſſ. Call. e Dem., ignorante Ind., ut et eius et Stp. locum ex Aeſch. Or. cum περὶ in paſſ., quod cum pr. πρὸς v. Sb. Ind., et cum ſyn. ὑπὸ Diod. S., ubi et ſine praep. cum caſu perſ., cf. Rs. Or. V. 6. et Abr. ad Aeſch. T. 2., ut cum caſu rei ib. T. 1. Caeterum in Ms. omiſſus artic. τὰς fuerit hic modo intra ſimiles τι et δεξ litteras.

πίστιν — προδ.) i. negligere, ſ. poſthabere fidem praeſtandi, cuſtodiendi que officium. Ita πρ. πίστιν 8, 3, 9. Sic τὰ καθήκοντα πρ., Luc. in Gallo T. 2. p. 717. (l. 70.) τὰ καθ. οὐ χρὴ προδιδόναι, officium *non* decet *deſerere*. Ita ſaepe Lycurg. (tacente Ind. Rsk.) v. Gron. Obſ. 3, 20. (tantum de Lat. v. *prod.*) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Anacr." ap. quem nihil huc pertinens reperi, nec per Indd. quid in formulam πρ. cum ſubſt. illis, nec in his cum ſubſt. τ. φρ., in primisque in τὸ ἐχ. cum gen., ut Noſter ſcripſerit modo ad analog., et Lat. aliquam in *deſerere* et *prodere* ſeveriori cum ſubſt. *fidem*, ubi v. G. Th. et in Bg. v. *deſ.*, ſed ſine explic., pro non obſervare, cf. de ἐχ. Suid. Heſ. Duk. ad Thuc. p. 196. N. 26. cum Ind., ubi locus ex Eur. Phoen. non eſt in Ind., et Schol. utr., cum pr. πρὸς Long. Mor., cum ſubſt. quodam, ſed ut adi., Suid. Herdt. Dion. H. T. 1., Luc., ubi Gs. non ſevere, cum ſit adi. ibi etiam, et i. q. ſeq. ib. βέβαιος, per copiam, ut ſufficiat, *an valetudinem* certam *putas* tibi *fore* ac *firmam*, Ioſ. et Sb., qui hinc „*fide* cuſtodiae *prodita*" non bene ob iam adiunctum τὴν πισ., ſed partim e P., unde plene Stp. Th., at Sch. „ἐχ. fidei *et* cuſtodiae *certitudinem*, quam cuſtodes corporis alicuius ſancte ſervare debent, *prodere*" dum ipſe P. in „prodita *fide* cuſtodia *que*" duo ſubſt. τ. πισ. καὶ τὸ ἐχ., ſyn. ex parte, reddit modo per unum ſubſt., ſumta ſimul figura hendiad. in ſubſt. duobus Gr. in regimine, reſolutis per copulam, pro quo potius malim aliam hendiad. in duobus ſubſt. primis τ. πισ. καὶ τὸ ἐχ., ut ſint, reſoluta in adi. cum ſubſt., i. q. τὴν πίστιν ἐχέγγυον τῆς φρουρ., *fidem* certam *cuſtodiae* ſ. *cuſtodum*, quale quid eſt in Sb. Ind. e Xiph. πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχ. ποιεῖσθαι, faceret *idoneam* fidem *ſalutis*, it. in Herdt. Ind. „πίστις τῆς σωτ. ἐχ., *pactum* de *incolumitate*" quod Lat. ad πισ. hic quoque cogitem in Bg. ſevero aut *promiſſum*. Eſt contra liberius eiusdem ad ἐχ., pro Sch. illo non probae aetatis ap. G. Th. „legitur

„δὲ [f] ψυχὰς καὶ τὰ σώματα *quidem et corpora munus*
„δῶρον τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας *meae humanitatis habebitis*,

f) Mſs. Ba. et Vi. τὰς ψυχ., ſed Ing. τὰς μὲν ψυχ., v. N. Tum in omnibus edd. poſt σωμ. comma, nec tamen ſimul poſt φιλ., ſed poſt ἕξ. iterum in ſolis Ox. cum Ms. Bg.

ap. Amm. Marc. 30 poſt princ. *in cuius fidei* certitudine *manſit immobilis*. Hic tamen etiam in Mſs. deeſſe dicunt“ ut deeſt quoque in ed. Erneſt. p. 480. l. 10., ut malim *ſecuritatem*, ſ. *firmitatem*, ſ. *conſtantiam*, quo reſpexit Stp. Th., cum ex h. l. dixit capi „pro ἀσφαλὲς, ſ. ἀσφάλεια“ etſi adhuc melius eſt Lat. *ſponſio*, ap. G. Th. cum Grr. affinibus „ἐγγύησις, ἐγγύη, promiſſio“ ut, quod ſupra iam monebam, copulentur hic, per copiam ſyn., ſubſt. πισ. generis, et τὸ ἐχ. formae; unde ſententia, cum non ſervaritis *pactum* ſ. *promiſſum* et *ſponſionem*, et quidem *cuſtodum*, de Bg. ratione, in abſtracto per concretum reddito, i. quam faciunt, qui fiunt cuſtodes imperatoris, aut *cuſtodiae*, ſc. praeſtandae, ſ. de cuſtodiendo ac tuendo imperatore; qua in poſtr. explicatione et notione v. ἐχ. Noſter peculiari modo poſuerit, ut Bg. in ſuo Lat. iterum notionem adiunctam, quoniam ſponſio illa promiſſioque militum fiebat ad officium faciendum et de eo faciendo.

τὰς δὲ ψυχ.) Scribo τὰς μὲν ψυχ. — τοῖς δὲ περ. *Steph*. Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. μὲν et δὲ cum Steph.“ qui iterum correxit e P., clare referente hic *quidem*, at non in ſq. membro adverſativam illam, ſed vulg. τὲ copulam in ſuo *porro*, non eam repetente Sch., qui nec tenet alias iſtius ſyn., ut *ad haec* 2, 10, 10. et *tum* 2, 6, 17., quibus reddebat τὲ, nimis ſubito a Bg. quoque tentatum e voluntate Stp., ut Vs. oſtendit, non item N., quae et nulla erat de pr. δὲ, quod proprio quidem ſenſu, et pro adverſativa, ſane hic locum non habet, nec illo, quo eſt in apodoſi, pro δὴ, Lat. *vero*, ſ. *tum vero*, ſed h. l. ortum videtur e γὲ, reſtringendi notione, pro Lat. iſto P. cf. 1, 16, 5. m. 2, 12, 2. ut ille aut habuerit in Cod. ſuo, aut ſaltem e contextu id coniecerit; quam leviſſimam medicinam in textu olim adhibiturus ſum, in primis, cum et alibi Noſter γὲ ponat poſt artic. cf. 1, 16, 7. e. Mox e P. libertate rel. ſervat Bg. modo Lat. in φιλ., quod, tenens iterum notionem compoſiti Gr., profert etiam Stp. Th., cf. L. N. T. Thom. M. Krb. Decr. Rom. p. 223. Ind. Aeſch. ep. S. Xen. Bach. et Cyr. Luc. Ioſ. Dem. cui add. 107, 15. 227, 10. 297, 23. 304, 24. Tum P. deſerit quoque Sch. in „ψυχ. *pro dono habere*, σωμ. *corpora* et *animas*, h. e. vitam, (quod Lat. et Leisn. ad m. Ox. ſcripſerat cum loco 1 Theſſ. 2, 8., ſub eadem notione etiam Stp. Th. 4, 749. i. Noſtri locum afferente e P.) ἕξ. habebitis *donum*“ cum Bg. adeo ſevere, in formula tota ad analog. modo ſcribente Noſtro fortaſſis, repertis tantum mihi his, ap. Palaeph. ὡς δῶρον, quod eſt ſyn. illi Sch. in ψυχ. habetque expreſſam illam partic. ὡς, a Noſtro hic oppreſſam, tum ap. Theogn. v. 446. χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν, alio ſenſu, pro *ſuſtinere* et compoſ. ἀνέχειν, opinor; et cum gen. rei aliquo ap. Ael. V. h., nihil etiam dante G. Th., ſed Noſtro ponente hic v. ἐχ. pro accipere, ſ. auferre, ut ſit, per meam humanitatem et benignitatem, tanquam donum liberum, accipietis vitam cum corpore, ut maneatis vivi et liberi, nec fiatis ſervi, nec occidamini.

„ἕξετε· τοῖς τε g περιειλήφό-
„σιν ὑμᾶς ϛρατιώταις κελεύω,
„ἀποζῶσαί τε h ὑμᾶς, καὶ ἀπο-

17. *qui autem vos circum-dederunt milites, iis praecipio, ut recingant vos exu-*

g) Ms. Ba. τοῖς τε προσιλ., ſed δὲ Ing., v. N. h) Ms. Ba. ἀποζῶσαι τὲ ὑμ.

περιειληφ.) In Ms. aliam praep. nihil definias e P., omittente hoc v., ſed ut, praeter conſenſum Mss. rel., melior ſit vulg. e contextu §. 8. ſq., (ubi res eadem traditur aliis formulis, et quomodo ab exercitu Severi ſint cincti Praetoriani et circumſepti,) et modo error inciderit in praep., qualis alibi in περὶ et πρὸς, non diſſimili, unde, cum vulgo in Mss. προ ſcribatur, ultima quidem vocali altiore et grandiori elementis rel., etiam hic lapſum librarii ſumas, (cf. ad Luc. 1, 664. l. 55. et Fi. ad Well. p. 359. m.) reſpicientis forte ad §. 10. m. εἴληφθε, et pro ſimpl. hoc ſumentis compoſ., cf. 2, 11, 15. e. Sed Bg., in v. vulg. Lat. adhibens idem, quod 2, 2, 22., ad reoſlutum per pron. participium mutavit quoque caſum adiunctum ϛρ., rediens tamen ad Gr., aſſumto pron. altero demonſtr., ſecutus idem P. in Lat. ad v. κελ., ignoto Stp. Th.

ἀποζῶσαί) In hoc membro P. non ſervat Bg. in copula aſſumta ad ſq. γυμν., ob mutatum partic. ἀποδ. act. in paſſ., et ſic concurrentia duo adi., reddente hinc Sb. Ind. „*diſcingere*, exauctorare“ ſed ſine Vs. Stp. Th. ſub „diſc., zonam aufero, — aliquando i. q. exauctoro, ob hanc rationem, quod imperatores diſcingi iuberent eos, quos exauctorare volebant, et exauctoratos dimittere ignominioſe“ qui ad hanc notionem cum Bud. (non e Comm. l. Gr.) inductus videtur a P. ap. Noſtrum alibi, v. c. 8, 8, 4., repetitam illam in L. Ern. cum auctario „Vet. Gl. *decingo*“ quod ſeverius Lat., quoad praep., ignorat G. Th., ubi modo in „*diſcinctus*, διεζωσμένος, — *diſcincti* etiam dicebantur exauctorati et miſſi, cum ignominia, militia. Talibus enim et arma et cingulum adimebatur“ qui recte hic, etiam in v. *exauctorare*, duplex exauctoratorum genus innuit, ſecus ac Lipſ. *de mil. Rom.* 5, 19. Op. T. 3. p. 354. m., atque adeo miſſorum militia honeſte et per ignominiam, cuius poſterioris generis hic Noſtri locus eſt claſſicus, cum addatur explicatio tum hic, tum §. 19. Itaque v. ἀποζ. capio proprie ob illa alterius loci τὰς ζώνας ἀφαρπασ., intelligens iterum cingulum de balteo, ut ad §. 4. εἰρην. σχημ. (cf. G. Th. in v. *cingulum*,) qui inſerviebat inferendo gladio tum longiori, tum breviori, ut hic, cf. §. 19. ξιφιδ. et §. 4. ſq., ubi cum caeteris armis relictus in caſtris longior ille. Tum amplio iſtam exauctorandi notionem hinc etiam, addens ei hoc, ut veſtes adeo militares ademtae ſint exutaeque, definiendae illae e §. 4. εἰρ. σχημ. et §. ſq. ταῖς πομπ. ἐσθ. Mox Bg. melius, quam P., in εἴ τιν. λ., quod, ne quis dubitaret, habuiſſe illos adhuc aliquas veſtes militum, ob εἰ particulam, in dubitando adhibitam interdum, ille ſtatim mutavit in aiens vocabulum et adeo pron. relat., ſed, ut P. ad 2, 11, 13., auctius ab illa *cunque* particula infinitae notionis; ut Lat. *ſi qui* pro *quicunque* habet diſerte etiam Hor. Turſ. p. 958. i., at pro ſimpl. *qui* Schell. de ſtilo p. 445. m. 8), quanquam etiam p. 398. Nr. 1) e. „*ſi quid* pro *omne*“ quod eodem redit, ut et, cum εἴ τις ſumunt pro ὅςις, cf. Hſ. ad Plut. p. 21. Abr. ad Aeſch. 1, 127. m. Dl. Th. p. 27. m. 354. i. 501. m. 526. e. it. Auct. p. 308. Miſc. O. A. Nov. T. 6. p. 489. e., (ubi p. ſq. excitatus „Herodi. in Sever. l. 2. p. 44.“ qui

„δύσαντας, εἴ τινας περίκεισθε
„ἐσθῆτας στρατιωτικὰς, γυμ-
„νοὺς ἀποπέμπειν[i]· παραγ-
„γέλλω τὲ ὑμῖν, ἀπιέναι ὡς
„πορρωτάτω τῆς Ῥώμης. ἀπει-

toſque veſtibus, quibuſcunque amicti eſtis militaribus, nu-
18. *dos dimittant: ac edico vobis, ut diſcedatis quam longiſſime ab urbe: eminor*

i) Ms. Ba. ἀποπέμπειν, ὡς πορρωτάτω τ. ῥ., v. N. Poſt ἀποπ. edd. omnes temere punctum, ſed Ms. Bg. colon nobiscum. —

eſt forte hic noſter locus, aut ille alter §. ſq. εἴ τις λ., ap. Stp. ed. p. 54. m., per errorem in numeris,) L. N. T. Schw. p. 407. b. e. et p. 1329. a. i. cum N., ut contra ὅστις pro εἴ τις explicat Bauer. Phil. Th. P. p. 12 β), cf. Cort. ad Cic. ep. p. 127. N. 10., nullam emphaſin in hac formula ſtatuens nobiscum, qui accipimus pro mero pron. relat. ad variandam orationem, cf. Ind. Ern. Liv et Tac. v. *qui*. Sed in v. περ., a P. neglecto, Sch. „*circumdati* eſtis *veſtibus*, (at in στρ.) περίκεισθαι, *militaribus* indutum *eſſe*“ utrinque accedens ad Bg. paſſ., dum tenet Sb. Ind. ſine Vs. „ἃς περ. ἐσθ.“ vel ſic per liberam ſect. nobiscum faciens in explicato εἴ τιν., dum habet Stp. Th. aliunde in v. π. i. Lat. Sch., non item Bg., ſed rectionem eandem, qua ſumitur verbum ſenſu paſſ. de perſ. cum nominativo perſ. (qui caſus pron. ὑμεῖς hic opprimitur,) et acc. rei ſ. veſtimenti etc., qui a Bg. iterum mutatus in abl. cf. 1, 16, 7. e. Bud C. 1458, 40. L. N. T., nominatim Krb., Loesn. Kypk. 2, 147. e. 389. e. Gat. ad Ant. p. 351. D'Orv. Ch. p. 68. m. 497. m. cum Ind., ubi et cum Noſtri ſubſt. ἐσθ. ipſo, Ael. V. h. Luc., cui add. 2, 111. pen. Caeterum in Ms. Bg. non repertum eſt comma poſt eſtis; quae res ſi ab ipſo Bg. eſt: voluerit ex parte ſaltem exprimere rectionem illam, cum poſt pron. reiicitur ſubſt. et adi., quorum ſubſt. ἐσθ. ille copulabat cum pr. v., ſed adi. cum ſq. v. περ., cum rectio eſſet vulgaris ἀποδ. ἐσθ. στρατ., εἴ τ. περ., hic omnibus edd. conſentientibus in data interpunctione, atque adeo nullo poſt περ. commate, quod alias coniungebat ἐσθ. στρ. cum pr. v. ἀποδ., cum nunc omnia cohaereant cum v. περ. In γυμν. autem, partim etiam ad zonam pertinente eiusque gladiolum, ſed maxime ad ἐσθητ., intelligetur, opinor, quod ſupra monitum, non omnino nudo corpore dimiſſos eſſe, ſed abſtracta veſte exteriore, ut tamen interula qualiscunque iis remaneret. Tum in v. ἀποπ. Bg. e P. ſeverius, quam 2, 1, 5. e., quod ap. Stp. Th. etiam aliunde. Denique quia cum P. etiam Mss. rel. initium §. ſequentis ſervant: in Ms. Ba. exciderint illa παρ. — ἀπιέναι forte ob ſimile v. ἀποπεμπ., quoad praep. ἀπ eandem.

παραγγ. τὲ) P. hic δὲ reddit, ut alibi, libere, manente Bg in vulg. τὲ, cum libero Lat. et alio ordine, ſed in Lat. P. modo ad ἀπ., (quod non eſt ap. Stp. Th.) nec omiſſo cum illo τῆς Ῥ., ſed hoc proprio nom. mutato in appellativum, cf. 2, 10, 3. 1, 13, 5. e., variante Noſtro cum 2, 6, 5. non modo in ipſo proprio nomine pro illo Gr. appellativo, ſed etiam addita ὡς particula, (e P. ſervata a Bg.) quae, ut 1, 7, 4. e. cum poſitivo, ita hic cum ſuperl. redundat aeque, ac Lat. Bg., cf. Hſ. Plut. 9, 1. et Dem. ſine Ind. 369, 4., it. ſupra ad 1, 8, 3. 1, 9, 20. i.) ad τὴν ταχ.

„λῶ[k] καὶ διόμνυμαι[l] καὶ προα- et iuro et praedico, capi-

k) Ms. Ba. ἀπειλῶ τὲ καὶ δ., ſed Vi. ἀπειλῶ τε καὶ δ., diverſi modo in acc. τὲ particulae, at ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. Ing., v. N. l) Ms. Vi. διόμνυμι v. N.

ἀπειλῶ) Forte καὶ ἀπειλῶ, vel potius ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. *Steph.* Si, verbis in participia mutatis, legamus ἀπειλῶν καὶ διομνύμενος καὶ προαγορεύων, apta erit membrorum cohaerentia, et minor coniunctionum multitudo. Quodſi praecedens verbum παραγγέλλω in participium mutare malis: minor erit mutatio. *Sylb.* Mihi tamen praeſens medicina non valde arridet. *Boecl.* Male Stp. coniicit. Herodiani oratio affectui conſentanea. *Leisn.*

Recte nec Sch. repetiit ullibi Stp. aut Sb. coniecturas, et Leisn. vidit, orationem eſſe incitato animo dicentis accommodatam, quo ſolemus loqui tum per inciſa, tum per frequentatam copulam, ſ. polyſyndeton, cf. Ern. Rhet. §. 375. et 348., addito in Mss. τὲ a ſcriba, quod, per ſe elapſum poſt ſimile λω, perimensque a ſyndeton, (aptum eidem ſpiritui ac fervori,) tamen aeque, ut Stp. γὰρ, ab Ing. temere ſuſceptum, nocet brevitati, cf. §. 12., iterum Stp. hauriente e P. et coniiciente καὶ ante ἀπ. haud feliciter, cum ibi non ſat probabiliter exciderit, et P. *edico* item *iuro*que *ac denuncio* prodat potius Mss. τὲ, cum eodem ſtet loco et poſt ἀπ., et ille hoc reddat quoque *itemque* 1, 15, 9. e. (ubi Bg. ſimpl. *item*,) ut vel habuerit in ſuo Cod. etiam, vel addiderit libere, qualem libertatem agnoſcas quoque in καὶ primo, per *que* reddito, ubi Bg. ſeverior, qui eundem deſerit in Lat. ad v. v. duo, uſus commode aliquo compoſ. ad ἀπ., (ignoto Stp. Th., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. „minari, ſed ſignificatu adaucto" quod vix credo,) tum viciniore in πρ., etiam noto Stp. Th. aliunde, etiam ap. G. Th. cum Gr. n., dum Sch. partim e P. in „ἀπ. minor, *edico*, πρ. denuncio, *edico*" qui in poſtr. ex Ind. Sb., at in δ. ex eodem et P. cum Bg. per *ſimpl.*, ap. G. Th. etiam cum Grr. al. ſimpl. modo, non repertum in Stp. Th., at in L. Ern. (poſt Stp. vicinius *deiero*, ap. G. Th. cum Gr. al., qui in compoſ. et praep. cum Donato argutatur, ut et Ind. Corn. N., cum pro *ſimpl.* ſit ob adiunctum adv. ap. Ter. Hec. 5, 2, 5. deierat *perſancte*, ubi Weſth. tacet,) „διόμνυμι, f. ομόσω ſ. ομοῦμαι — διομνύω, idem" medio ne nominato quidem, niſi in illa fut. forma altera clam, ſed Stp. Th. „διόμνυμι, vel potius paſſ. (aut med.) διόμνύμαι, accipiens ſua tempora ab ὀμόω, ſ. potius a media eius voce" ad quam vim med. pertinent quoque eius loca ſubiecta omnia, ſicut Rs. Or. V. 7. Ind. Ant. „792, 3. ubi διομόσαντες legitur, in activo, quod ſuſpectum eſt, et alias, et quia extra uſum eſt" cuius prima illa cauſa *et alias* quaerenda videtur e N. ad locum illum ipſum ib. p. 792. N. 32. b. „διομόσαντες) paulo poſt (p. ſq. l. ult.) legitur διομοσάμενοι, quod equidem praeferam; niſi διωμόσαντο praeſtet" reperiente me tantum in Ind. Luc. διόμνυμι ex 2, 500. (ubi tamen l. 87. διομόσαιτο λ. ÷ *iuraverit*,) it. Ind. Soph. Ai. Hoer. διομόω, (ubi v. 1250. διωμόσω, in N. Hoer. verſum „*deieraſti*, definiiſti" et Lat. primo etiam in ed. Iohnſ., ut intellexerint non de act., ſed de med. aor. 1. perſ. 2., ſpectante illuc Stp. Th. ſine Vs., ſed ut attulerit Var. L. διωρίσω loco ſcholii,) ut pugnat contra act. Fi. ad Plat. Apol. S. p. 64. N. 6., cui act. nil profuerit Rs. Or. V. 4. p. 225. m. διομωμόκατε, cum de praeceptis grammaticorum libellorum perf. med. habeas terminationem perf. act., unde et Rs. Ind. V. 8. Lyc.

„γορεύω, κολασθήσεσθαι κε- *taliter punitum iri, ſi quis*
„φαλικῶς, εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς *veſtrum intra centeſimum ab*

dederat hunc locum ſub med. διόμνυσθαι, ut in noſtro Ms. error inciderit potius in finibus μαι et μι, ſ. litteris αι et ι, aut inſcitia librarii, cum porro nil teneam, quam med. per variam rectionem e Bud. C. 214, 13. ſqq., cuius cum Stp. Th. locum e Lyſ. Or. ignorat Rsk. Ind. V. 6., (cf. Fi. ad Well. p. 272. i., it. e Poll. Call.) at V. 4. diſerte „*iurare* ſimpliciter“ qui contra in Dem. Ind., praeter recte comparatam praep. Lat. *de* cum Gr. διὰ, in v. quaerit emphaſin, aut etiam vim in praep. aliquam tamen cum Z. ad Vig. p. 572. a. 7), et tamen iterum in Ind. Din. V. 8. cum acc. perſ. „τοὺς θεοὺς, *iurare* per fidem deorum“ cf. V. 14., ſed cum acc. rei V. 7. Ant. ex 772, 3., (it. cum al. Fa. Aeſ. Hſ.) at cum acc. rei affinis ſubſt. ὅρκον ib., it. ſimul cum dat. perſ. ex 710, 2., ſed ſimul cum pr. περὶ Dion. H. T. 1., ubi et cum pr. κατὰ, et cum adiuncto verbo tum alio, tum Noſtri ex 284, 30. *ἀποκτείνειν ἅπαντας ἀπειλοῦντος καὶ διομνυμένου*, *cum ſe omnes* interfecturum *deieraret*, ut cum pr. ὑπὲρ Fi. Aeſch. „iureiurando affirmo“ quae formula, adhibita quoque in Stp. Th., tamen nihil eſt, quam Bg. privum v., ut et illa Rr. Or. V. 7. Ant. „*deierare*, iurando confirmare“ cf. ib. Ind. Iſ. ſine Vs. et abſolute poſitum, ut cum inf., ſicut hic, iterum Dem. Bud. C. l. l., tum Suid. 1, 596. διόμνυται, ὀμνύει, *iurat*, ſine χρήσει, nec coll. ad Heſ. 1, 1000. i. διόμνυσθαι, τὸ ἀπόμνυσθαι, ſine N., ut et p. 1014. i. διώμνυται, ὀμνύει, pro qua ω vocali, quamvis ibi poſita e ſerie elementorum, tamen e Suida ο ſimpl. corrigendum vel ob explicationem, de hoc v. med. tacentibus lib. de V. med.

κολασθ. κεφαλ.) tam hoc vocabulum, quam illa loquendi forma παραγγέλλω τε ὑμ. ἀπιέναι — ἀπειλῶ κ. δ. κ. πρ., latinismum mihi ſapere videntur, cuius veſtigia haud pauca in libris Herodiani ſunt. *Stroth.*

Quatenus Latina ſit forma illa loquendi tota παρ. — πρ., quaerat aliquis amplius, cum non poſſit eſſe in rectione iſtorum verborum cum inf., (quem in v. δ. monſtravimus e Gr. ſcriptoribus in N. pr., ut de v. παραγγ. ef. 1, 5, 3. et Ind. Luc., et de v. προαγ. vel Stp. Th.) ut fuerit modo in tot verbis copulatis ſimulque prolatis per perſ. praeſentis temporis primam ſolennis formula rei alicuius indicendae, quam tamen non reperi, et tantum ap. G. Th. in v. illo Bg. e Plaut. *eminor* interminor*que*, ne *quis obſtiterit obviam*; ubi et tantum „*capitaliter*, φονικῶς, Plin. ep. — me *laceſſiſſet*, i. cum periculo vitae meae, — *animadvertere* Veget.“ quod extr. v. reſpondet Gr. Noſtri κολ., ut et G. Th. diſerte 346, i. „*animadverto* in *te*, κολάζω, punio te“ Stp. Th. huc reſpiciente tantum in adv. „*cap.*, ut Plin. loquitur. Herodi. l. 2. κεφ. κολ., *capitali* ſupplicio *affectum* iri, *capite* poenas *daturum*, de interfectoribus Pertinacis, qui a Severo ultra viceſimum lapidem exterminabantur“ ultima interpretatione ducta e P., ut Sch. in adv. „κολάζεσθαι, capitaliter *puniri*“ accedit ad Bg., ad Plut. Hſ., ſuper κεφαλὴ pro vita, reddente Heum. p. 134. N. 30. hinc „κ. κολάζεσθαι, *capitis* ſupplicio *affici*“ per ſyn. cum illa Stp. formulam, ut Fabr. ad Dion. C. p. 1241. §. 6. a προαγ. — φαν. „*capitis* ſupplicium *denuncio*, ſi *quis*“ rel. e P., aliis Indd. praebentibus nihil, quam ſyn. phraſin Ael. V. h. 13, 2. e. ἔτισεν — τὴν δίκην — σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ κ., *pependit* poenam *ſuo* ipſius *capite*, et v. κολ. act., proprio ſenſu, abſolute poſitum, Dem. et Plut. Krg., cum pr. ἐκ Iſ. Ev., cum aliis adv.

„ἑκατοςοῦ [m] σημείου ἀπὸ τῆς „Ῥώμης φανείη." Ταῦτα κε-λεύσαντος αὐτοῦ, προσδραμόν-

urbe lapidem conſpicietur. 19. Haec cum praecepiſſet ipſe, accurrunt Illyri-

m) Mss. Ba. et Ve. ἕκαςος τοῦ σημ. v. N.

(ad quorum analog., ut et Lat. hic ſcribatur,) Xen. M. S. et Bach. Rs. Or. V. 7. Ant. ſed cum ἕνεκα ib. V. 6. it. Xen. Cyr. ubi et cum acc. perſ. cf. Luc. Iſocr. Pan. Mor., qui et ſimul habet cum adv., ut ſimul cum dat. rei Poſſ. Call. et Soph. Ai., quo et pertinet eiusdem cum acc. elliptico pr. κατὰ, cum acc. rei et adv. Luc., cum v. τιμωρεῖσθαι Dem. Ael. V. h. et Poſſ. Call., tum paſſ. abſolute L. N. T., cum particip. Xen. Bach., cum acc. elliptico pr. κατὰ (τίνα τρόπον) Luc., ubi et cum adv. ex 1, 533. l. 66. et loco ib. ult., cf. Thuc., ubi et cum pr. ἐν et διὰ, it. cum dat. rei, cf. Lyco., ut cum pr. ὑπὸ Poſſ. Call. et Fa. Aeſ., ubi et cum κατὰ, ut in rem criticam D'Orv. Ch., ſed improprie act. de perſ., cum acc. rei Toup. ad Suid. P. 1. et Foeſ. Oec., ſed de re, cum acc. perſ. Xen. Cyr., ut paſſ. Xen. Bach. Ael. V. h. et Longin. Mor., denique med. proprie de perſ. cum adv. et acc. perſ. L. N. T., ſed improprie de re cum acc. rei Foeſ.

ἑκατοςοῦ σημ.) Ven. vitioſe ἕκαςος τοῦ σ. *Stroth.* e ſeparatis ſyllabis ab initio, quibus deinde accentus acceſſere, et ſimul ex errore in τ et ς iterum, cf. §. 13., libere adv. hic aliquod addente P., e quo Sch. ſervat etiam fut. ad φ. (cum Bg., quem miror hic non imitatum Gr. conſecutionem temporis per coniunct. praeſ. *conſpiciatur*, quem et requirit antecedens obliqua per inf. oratio,) ſed in „σημ. intra centeſimum a Roma lapidem, h. e. 100 milliare" ubi retinet praep. cum nom. propr. Romae, mutante Bg. e P. id iterum in appellativum, ut §. 1., ſine neceſſitate, cum et hic procedat praep., cf. G. Th. v. *lap.* ſine Gr. Nr. 4. „*lapidibus* ap. veteres (ut et nos hodie) miliaria ſignabantur. Idcirco *lapis* pro miliario ponitur. — Ulp. — *ſed et ſi* quid *intra* centeſimum miliarium *admiſſum ſit: ad praefectum urbi pertinet*; ſi *ultra* ipſum *lapidem*, etc. (unde etiam Lat. quaedam hic Noſtri compareat in ἐντ. cum σημ.) Tac. elliptice, *ad duodecimum* a *Cremona*, ſc. lapidem" Sb. Ind. (quem v. et in Lat. *mile*) e Xiph. et Eutr. Met. „σημεῖα, milia, — Latini vocant etiam *lapides*, miliarium ſcilicet indices" it. Stp. Th. 3, 768. F. e. „milliariorum quoque notae ſ. ſigna σημεῖα dicuntur. Erant autem ii lapides, mille paſſuum ſpatio a ſe invicem diſtantes, — Herodi. l. 2. εἰ — φ., *intra* centeſimum *milliarium*" et deinde e P., ſed tantum praeterea e Plut. et Iuſtinian. in Paraen., at Suid. 3, 367. e. σημεῖα, μίλια, *milliaria*, ſ. *ſigna milliarium*, *qui erant lapides*, ſine loco; ut et hoc in vocab. ſit forte aliquid novae Gr., ex uſu Rom., cf. Graev. Th. T. 10. p. 502. ſq.

ταῦτα κελευσ.) Non ſervat Sch. e P. liberam formulam, parem adv., in v. „πρ. quum *accurriſſent*" quod Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. Ind. Dem. The. Fi. et Luc. Sed in οἱ Ἰλλυρ. vulg. ſervat cum Ms. Ve. etiam P., et per ſyn. etiam Bg., cf. 2, 11, 18. 2, 8, 12. et 18. it. Spart. in Sev. c. 5. p. 597. l. 4. At in altero Ms. Ba. error eſt librarii in accentu et themate, ut et alias confunduntur αἱρέω et αἴρω, v. Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 8. e., cum neſciant compoſ. περιαίρειν L. Ern. et Stp. Th., qui in altero themate hinc habet ſine Vs.

τες οἱ Ἰλλυρικοὶ[n] ϛρατιῶται, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν[o] αὐτῶν, ἃ παρῃώρηντο[p], τῷ ἀργυρίῳ[q]

ciani milites, atque gladiolos adimunt ipſis, quos ſuſpenſos habebant, argen-

n) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυριοὶ λ. v. N. o) Ms. Ba. περιαίρουσιν, ut A. al., v. N. p) Sine iota Ox. et Bc. 2., ſed comma hic tenent modo Stp. Sb. Bc. In. Lu. et Pat. v. N. q) ἀργύρῳ Ms. Ba., v. N.

et Bg. Lat., quod tamen eſt in L. Ern., et ap. G. Th. cum Gr. n., quo de per Noſtri conſtructionem v. Ind. Ael. V. h., cf. Suid. 3, 84. e., e cuius interpretamento ἀφαιρεῖσθαι Noſter hic variet cum 1, 17, 8., ubi Sch. per Lat. P. „*gladios* eorum *detrabunt*“ non hic ſeverus in ſubſt. ξιφ., ubi Bg. contra e P. diminutivum recte retinet, cum proprie ſtet ac de gladiis minoribus brevioribusque, monſtrante imaginem Lipſ. in Anal. ad milit. Op. T. 3. p. 388. m. et p. ſq. huc ſpectante „ornare auro et argento ſolent, quisque pro fortuna, (aut, ut hic, de Praetorianis, ex dignitate maiori et praeſtantia, ut ſatellites imperatoris aliquid praecipui haberent, nec forte ſumtibus ſuis, ſed imperatoriis et e fiſco.) Herodi. *τά τε ξ. — κεκ., et* gladiolos *iis* abſtulerunt, *quos* ſuſpenſos *geſtabant* auro *et* argento *cultos*. Abſtulerunt, inquam, tanquam militia iam exauctorarent diſcingerentque.“ Equidem crediderim, hunc gladiolum, qui interdum in armis iuſtis eſſet adhibitusque etiam in bello, (ut hodie milites gerunt gladium longum et ſimul genus gladioli, *baionet* dictum,) tunc temporis apud Praetorianos non fuiſſe in numero iuſtorum armorum, quia haec iuſſi erant deponere et in caſtris relinquere §. 4., ſed potius tantum; ut inſigne aliquod militum, unde tamen, relictis armis legitimis dignoſcerentur, iis conceſſum eſſe, etiam in pace et in pompis proceſſibusque; cum dicantur §. 4. ſq. veniſſe habitu pacifico et pompae apto tantum; rem ibi unam modo ponente Noſtro, ſed cogitante ſimul armorum genus, pompae itidem inſerviens, unde hic mox εἰς πομπὴν, et §. 4. σχημ. latius interpretabamur.

ἃ παρῃωρ.) E P. (qui ordinem mutat in εἰς πομπὴν, trahens haec ad pr. v. παρ.) Bg. tantum retinet phraſin paſſ. cum L. Ern. et Stp. Th., qui, quanquam monens de Noſtri varia rectione, et eum „non ſolum dixiſſe παρῃώρηντο αὐτῷ ξίφος, ſed et aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια“ pro documentoque deinde ſubiiciens hunc locum, tamen nonniſi tacitus innuit, ſe hic v. παρ. regere ad perſonas et milites, ut hi dicantur *ſuſpenſi* fuiſſe *gladiolis*, ſ. *quibus* ſuſpenſi *erant*, per ſolennem ellipſin pr. κατὰ in acc. rei cum paſſ., aut, de aliorum ratione, dum paſſ. retinet acc. eum, quem act. habet; non tenente Poſſ. Sy. p. 138. noſtrum v.; cum tamen et aliter hic conſtrui liceat, et, ut altero illo Noſtri loco, ſi ſumas, v. παρ. cohaerere cum ἃ, ξιφίδια, neutrumque plur. iunctum verbo plur., quo de alibi, et omiſſum eſſe pron. dat. αὐτοῖς, ut reddatur, *qui* ſuſpenſi erant *ipſis*; ſenſus ut tandem eodem redeat tamen; ſcribente Noſtro ſimul breviter, pro pleniori ap. Stp. Th. ex Herdt. ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης, ſine Vs. et Ind., (quo de corporis latere v. Lipſ. l. l.) at in rectione v. cum dat. perſ. et nominativo rei ſ. armorum cum Luc. Ind., ut ad analog. ſaltem cum acc. armorum elliptico, nihil quippe praebentibus Indd. in hanc conſtructionem, ſed paſſ. abſolute poſitum Ind. Dion. H. S. T. 1., retinente Stp. Th. iota, etiam Ind.

καὶ τῷ χρυσῷ εἰς πομπὴν κε- to et auro ad pompam or-
κοσμημένα [r], τάς τε ζώνας καὶ natos, zonas item ac veſtes,

r) Comma hoc in Ms. Bg. et ed. Ox. pro al. puncto, aut colo Stp. rel., v. N.

Sch., et Sb., cum ed. Luc. et L. Ern., cuius Ind. Hom. tamen affine παρήορος ſic ſine iota tenet, ſecus ac in textu ipſo, quo in vocab. et alii variant, v. Ind. Dion. H. l. l. Heſ. Suid. cum Toup. epiſt. crit. p. 53. e. Caeterum comma, poſt hoc v. ſublatum, facit illud exquiſitum, ut poſt pron. relat. reiiciatur particip. ſ. adi., idque cohaereat, quoad ſpeciem, cum pron., non cum remoto ſubſt. ξιφ., de ordine ſevero et dialectico, τά τε ξιφ., κεκ. εἰς π. τῷ ἀργ. κ. τ. χρ., ἃ παρ., περιαιρ. αὐτ., quem ordinem mutavit Noſter ex arte periodi faciendae, cum membra praemittuntur, quae ſunt prima aut re ipſa et tempore, aut cogitatione, ut praecedat res ipſa et factum nudum, περ. αὐτ. τὰ ξιφ., ſed ſuccedat deſcriptio eorum, ἃ παρ. et κεκοσμ. λ.

τῷ ἀργυρίῳ) Ms. aliud ſubſt. ἀργύρῳ poteſt eſſe gloſſema per comparationem aliorum locorum, ubi, cum ſermo eſt de materia, laborata tamen illa ad uſum et ornamenta, vel Noſter id adhibet, nude poſitum, ut 4, 7, 5. ἀργύρῳ πεποικ., vel idem et alii copulant cum χρυσῷ, cf. 1, 14, 4. e. 2, 6, 11. Stp. Th. v. ἄργυρος i., Ind. Luc. v. χρ. Phoc. v. 39. Theogn. v. 77. 119. 499. 720., ubi tamen et de ſignata materia valeat, ut de vaſis Long. Mor., cf. Zoſ. 5, 40, 8. 5, 41, 11., ap. quem et iunguntur χρυσίου καὶ ἀργύρου 3, 25, 9. ſed χρυσίου — τὲ — ἀργυρίου 5, 41, 6., ut in N. T., ſed alio ſenſu, non praeterea praebentibus Indd. aliquid de ἀργύριον, qua notione hic opus eſt, ſed in vulgarem, praeter Foeſ., etiam Aeſch. ep. S. Luc. Ael. V. h. et Fa. Aeſ., it. Xen. Bach., Rs. Or. 4. 6. 8. And. ſed de plur., diverſo ſenſu, (praeter L. N. T.) ſimul ib. V. 7. Iſ. Dem. Fi. Ae. et Pal. it. Xen. Z. M. S. et Pol., ut Noſter peculiari ratione ſcripſerit hic et 5, 3, 8. inverſo ordine χρυσῷ καὶ ἀργυρίῳ κεκοσμημένος; aut error inciderit in finibus ιω et ω, qualis etiam infra dabitur in χρυσίου et χρυσοῦ, veraque lectio adeo in *Ms.* hic deprehendatur, qua de ampliandum, cum et *Mss.* rel. *in vulg.* maneant; ad ἄργυρος ut teneam modo aliquid ex Ind. Plut. Hſ. et Ael. V. h. v. χρυσὸς, ordinem hic alium P. in ſubſt. utr. recte deſerente Bg. Caeterum poſt κεκ. colon tuearis ita, quod ſequitur v. alius temporis, impf. ἐξεπ., pro pr. praeſ. περιαιρ., ſed comma rectius hinc, quia non modo cohaerent τὲ — τὲ, ſed etiam ἀφαρπ. cum pr. nominat. στρατιῶται.

τάς τε ζων.) De h. l. v. Caſ. ad Suet. Aug. 25. p. 255. Vorſt. ad Val. Max. p. 117. Intpp. ad Liv. 27, 13. Ungeri Analecta p. 215. *Leisn.*

Caſ. in ed. Burm. l. l., (ubi mendum eſt in capitis numero pro 24.) ad *centuriones, ſtatione deſerta,* — capitali *animadverſione* puniit, *pro caetero delictorum genere ignominiis affecit, ut ſtare per totum diem iuberet ante Praetorium*, interdum *tunicatos* diſcinctos *que*, ſunt haec „*int. tunic.*) demtis ſagulis, quibus militiae Romani utebantur. Lamprid. — de exauctoratis militibus loquens, — De iisdem ſentit Herodianus 2, 13. in exauctoratione praetorianorum, — τάς τε — ἐξεπ. (ſine Vs.) Tunicatum apparere in publico, magnum Romae in caſtris fuit vilitatis et humilis ſortis argumentum. (Ut ceperit adeo Noſtri ἐσθῆτας de veſtium exteriorum genere; unde explices deinde γυμνοὺς de iis, qui ſunt modo tu-

τὰς ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον et quodcunque inſigne geſta-

nicati, ſine toga et ſagulo,) *diſcinctosque*) Plut. ἀζώτους — Adimebantur autem militibus ignominiae cauſa cum cingulo interdum et calcei ſ. caligae" non perſpicue hic innuens, quid in ζώνας intellexerit, veſtium cingulum, an gladiorum, quod forte fuit unum, in milite ſaltem; etſi ap. Lipſ. balteus aliter pendet interdum, quam ut ſimul potuerit eſſe pro zona veſtium, v. Op. T. 3. Saturn. p. 70. i. fig. 1. 2. p. 80. e. f. 1. p. 92. e. f. 1. it. de milit. Rom. p. 136. f. 1. 2. p. 382. e. f. utr. p. 388., ubi, agens de pugione illo et Noſtri ξιφιδ., l. pen. addit „iidem Graeci παραζώνιον dicunt, quia ad zonam et ab ea pendet" quod tamen in imagine ibid. ipſa non agnoſcas, p. ſq. proferens aliquid e loco Herodoti, quem plenum dedimus e Stp. Th. in N. pr. ad ἃ παρηωρ., ubi diſerte ἐγχειρίδια — παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης, ib. p. 389. e. de gladio longiori ad ſua „ab humero, *non* a *medio* cingulo *pendebat*" afferens alia teſtimonia, cf. p. 393. et in poliorcet. p. 169. f. 2. et rurſus in de mil. Rom. p. 139. de equitibus agens „veſte ſaltem fuiſſe tectos, et, quo magis expediti eſſent, ſuper eam cinctos. Feſtus — *apud antiquos* togis *incincti* pugnaſſe *dicuntur*" et p. 351. e. de poenis militum, *decincta* tunica *indutum*, rel., nihil in rem ferente Stp. Th. in ζω. nec G. Th. in *balteus*, cum Gr. ζωστὴρ, quo de infra, niſi Servii ad Virg. Aen. 5, 312. „*balt.* dicitur non tantum, quo cingimur, ſed etiam, a quo arma dependent, (nec in *cingulum*, cum Gr. n., niſi) *cingulum* militiae ſignum, praeſertim honoratae, (ut hic Praetoriae cohortis,) Trebell. — quum cingula ſua plerique militantium, qui ad convivium imperatoris venerant, poneren̄t hora convivii. — Serv. Aen. 8, 724. *diſcinctos* interpretatur inhabiles militiae. Nam omnes, qui militant, cincti ſunt" nec denique in Lat. hic Bg. (cum Gr. n.) e P., quem non ſequitur in Lat. ad τὰ, cf. 2, 6, 17. et hoc cap. §. pr.

εἴ τι συμβ.) Forte καὶ εἴ τι ἄλλο συμβ. *Reisk.* Id adi. ſubintelligi poteſt, aut iam latet in formula εἴ τι, verſa a Bg., ut §. 17., ſed liberius a P. *et* caeteris *militiae inſignibus*, perque merum adeo Rsk. illud ἄλλο, reddente Sch. in „ἐφ. *geſtabant* veſtes" cum Bg., ſed in adiuncto ut erret, cum de *veſtibus* non amplius agatur, niſi laxius ſumto vocabulo hoc Lat., quia, credo, potius innuuntur militares calcei ſ. caligae, quo ſupra Caſ. ſpectabat, cf. G. Th. „*caliga*, — tegumentum tibiarum militare, στρατιωτικὸν ὑπόδημα Dioni" tum forte pilei genus peculiare in pace, loco galeae in bello, quod ab eius ſimilitudine vocarunt *galerum*, cf. G. Th., ubi tamen nihil de eo, ut militibus proprio praecipuoque, ſed de velitibus tantum ap. Nieup. ant. R. p. 330. i. et Lipſ. de mil. R. p. 104. m., cuius praemia quaedam militaria quoque, niſi priora geſtamina ſufficiant, hic cogites, ut armillas et aureos torques p. 332. ſq., nihil definientibus Sb. Ind. v. σ. e., ubi modo „εἴ τι — στρ. inſigne *militare*, quo ſc. miles agnoſcitur" et Stp. Th. 1, 704. i. „σ. de re militari alio etiam ſenſu dicitur, pro eo videlicet, quod potius *inſigne* appellatur, ut ap. Herodi. 2. τάς τε — ἀφ., i. Pol. interprete, *caeteris* militiae *ſignis*" quod poſtr. ſubſt. tamen non eſt P., ſed illud Bg., qui pro illius ſyn. gen. ex abſtractorum genere in στρατ. ſeverior per adi. ſervatum, etiam in v. ἀφ., ubi Sch. partim cum utr. Intp. „quum *abripuiſſent* per *vim* zonas" quod Lat. novit Stp. Th. aliunde, non item Bg., ap. G. Th. cum διαρπάζω etc., qui diſputat contra notionem, qua Bg. cepérit hic, pro eripere ſ. detra-

ἔφερον στρατιωτικὸν, ἀφαρπάσαντες, γυμνοὺς ἐξέπεμπον. οἱ δὲ ὑπεῖκον, προδεδομένοι καὶ σοφίσματι ἑαλωκότες. τί γὰρ ἐνῆν δρᾶσαι γυμνοῖς πρὸς ὡπλισμένους καὶ ὀλίγοις πρὸς πολλούς [f]; ἀπῄεσαν δὴ ὀδυρόμενοι, καὶ ἠγάπων μὲν τὴν δοθεῖσαν

rent militare, cum diripuiſſent, nudos ipſos dimittebant. At illi cedebant, proditi et commento capti. Quid enim poſſent agere nudi adverſus armatos, et pauci adverſus multos? Abibant igitur lamentantes: et boni quidem

f) *Ms. Ba.* πολλούς· ſic per colon merum, ut Ox. cum Ed. a τί — πολλοὺς faciebant parentheſis ſigna, ſine neceſſitate.

here et adimere, (cum Noſter variet haud dubie pro pr. περιαιρ.) et iterum in *deripere*, ubi „*deripit*, Vet. Gl. ἀφαρπάζει — proprie deorſum rapere, ſ. auferre per vim“ ad quam notionem ſpectavit P. *per* vim *ablatis*, quae et concedi poteſt, ſed ut iam ſit in ipſis v. Lat. ac Gr. Tum Sch. in v ἐξεπ. „*dimitt.* milites exauctoratos *nudos*“ omiſſis, quae P. libere addiderat, ſed per adiunctum ſubſt. *mil.* innuens pron. αὐτοὺς, a Bg. expletum, quale Noſter etiam in pr. v. ἀφ. oppreſſit, ſc. αὐτῶν, quem gen. perſ., pendentem a praep., cum acc. rei praebuit Ind. Hom., ubi Verſ. Cl. *deripere*, ſed modo acc. rei Orph., at Ariſt. Plut. v. 677. ſq. ſimul cum pr. ἀπὸ diſerte iterum, quam rectionem non plenam attulerat Stp. Th., cuius unum modo locum e Xen. tacebant Indd., ut vel ſic hoc v. numerem in Noſtri hiſtorico-poëticis, ſi non mere poëticis; aliunde tenente Stp. Th. in v. ἐκπ. Lat. Bg., e P., ſed brevius veriante in re Dion. C. 1241, 8. Xiph. Sb. 395, 40. ſqq., unde in primis huc ſcribimus, ἐν — τοῖς χιτῶσιν ἄζωστοι ἐσκεδάννυντο, *diſcinctis* ſagis, *diſperſi ſunt*, at Noſtrum potius ſequentibus Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1041. ſq.

ὑπεῖκον) Liberius hic P. agit, praeter rel., etiam addita particula *ſcilicet*, cf §. 10. Mox ad ἐνῆν Leisn. ad Ox. „*licebat*“ quo Lat. ſervato, poterat Bg. ſervare etiam Gr. caſum tertium, ducens alium ſuum primum e P., (quem Sch. deſerit in „δρ. facere *adverſ.*“) etiam coniunct. pro ind., ſumendum illum pro plusq. coniunct., ut ap. Horat. Sat. 1, 3, 4. et 7., repetente Noſtro in rel. ſententiam §. 8. e. modo per variatum caſum, et in tota formula, (quae, de more reſolvendae interrogationis, par eſt neganti, *nihil* licebat *facere*,) excuſante Praetorianorum factum et patientiam, cf. Weſth. ad Ter. Eun. 5, 1, 15. et Ad. 2, 2, 6. it. Luc. 1, 242. e. ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, λ. ſed *quid* efficere *poſſit*, et per ſyn. p. 36. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; *verum* quid *faciam*; p. 260. l. 50. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; quid *enim* quis (*etiam*, tandem,) *faciat*? cf. p. 151. l. 50. p. 400. l. 12. p. 436. l. 42. p. 458. l. 62. p. 491. l. 45. p. 790. l. 26., ſed 2, 928. l. 11. cum Ind. in hoc v.

ἀπῄεσαν) E P. retinet Bg. Lat. in δὴ, de noſtra ſententia, ſeverior idem, quam §. 18., in v. ἀπ., Noſtro variante in v. ὀδ. cum 2, 12, 12. ὀλ., aliunde tenente Stp. Th. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἠγάπων) *contenti erant* vita *quaſi dono data.* Alia ſyntaxis ap. Lyc. adv. Leocr. p. 128. ἐν δὲ τοῖς τότε χρόνοις ἠγάπα, ἐὰν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀσφαλῶς δύνηται κινδυνεῦσαι, *contentus erat*, populus Athenienſis, *ſi* pro

σωτηρίαν; μετε[illegible]γνωσκον [t] δὲ ἐπὶ τῷ ἀνόπλως ἐλθεῖν [u], αἰσχρῶς καὶ ἐφυβρίςως ἑαλωκό- | conſulebant conceſſam ſalutem, ſed eos poenitebat, quod inermes iviſſent, cum turpiter et ignominioſe capti eſſent.

t) Ms. Ba. μετεγίνωσκον v. N. u) Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἀνόπλους ἐλθεῖν, ſed Ms. Vi. ἀνόπλους ἐλθῆναι, at Ms. Ve. tantum ἀνόπλους v. N.

ſua ipſius ſalute poſſet tuto pericula adire. Alia quoque ſyntaxis ap. Alciphr. 3, 61. p. 428. ἀγαπῶ, τῇ γαςρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων, *contentus ſum*, ſi *ventri neceſſariam ſaginam* ſuppeditem. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Plat. Alcib. 1. p. 68." dum Lat. formulam Bg. (v. 2, 10, 13.) adhibet etiam Sch. „*contenti* erant, *boni* conſulebant, *libentibus* animis *acceptabant*" ſed cum tertia ex Ind. Sb., cf. Stp. Th., qui tenet v. rectiones has, 1) cum ſequitur particula ſ. coniunctio ἐὰν, εἰ, ἢν 1, 4. E. i. G. i., cui add. ἂν, 2) cum ſequitur part. ſ. coni. ὅτι ib. H. 3) cum inf. G. e. 4) cum particip. ib. 5) cum rei dat. F. m. 6) cum rei acc. E. m., ignorans 7) hanc, cum abſolute ponitur, aut cum pron. ap. Dion. H. T. 1. 120, 2. item 8) illam cum praep. ἐπὶ ap. Vig. p. 216. e., ad quem v. N. it. ad Luc. 2, 511. l. 62. p. 566. l. 30. Gat. ad Ant. p. 198. a. D. e. p. 202. a. D. e. p. 253. e. Bud. C. 45, 50. ſqq. Poſſ. Call. p. 56. e. ſq. 187. e. Bg. ad Alc. p. 23., cuius locum e Dem. ignorat Ind., ut et haec, cum ἂν 1081, 14., cum ἐὰν 1089, 12., cum ὅτι 1004, 23., cum particip. 739, 20., cum acc. rei 68, 24. 70, 19. et ſimul cum particip. 78, 9. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. Lyc., Xen. Ἀνβ. Mor. Cyr. et Bach. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. et Sb. e Zoſ. 1, 39, 4., cui add. 2, 49, 1. e. Suid. ſine χρήσει. Tum Lat. Bg. e P. ad v. δοθ. aliunde tenet Stp. Th. 1, 988. G. m., ſed G. Th. ſine ſubſt. eius, in quo potius 278, 93. „Cic. dare *ſalutem*" cf. in v. *hoc* 243, 16., ſed ſine expl., quam ſumſerim e Bg., aut etiam e Leisn., agnoſcens et hic Lat. aliquam Noſtri.

μετεγιγν.) Ms. Ba. quidem res prima pertinet ad ſcripturam, qua de v. 2, 12, 4. in ſimpl. v., quod compoſ. Noſtri reperimus abſolute poſitum praeter Vig., ap. Gs. Chr. ex Herdt. ſine Ind. cf. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. (ubi et cum gen. rei) Thuc. (ubi et cum inf. it. cum acc. rei, ut Luc.) Rs. Or. V. 6. 8. And. ubi quoque cum adv. it. Dem. Ael. V. h. et Plut. Krg., ſed cum pr. ἐπὶ et dat. rei Ind. Sb. e Xiph. et hinc ſine Vs., tum ſine Ind. ap. Luc. 3, 130. l. 75., ſicut notaram olim, hanc rectionem tenere etiam Stp. Th. aliunde et ex h. l., qui caſus tertius obiecti, quod dicunt, cum pr. ἐπὶ in verbis illius generis, unde noſtrum eſt, quae habent animi motum ſ. affectum, ſemper a Noſtro adhibetur, et, quod meminerim, ab aliis etiam, ut altera res Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἐλθ., atque adeo acc. rei poſt pr. ἐπὶ, quamvis in aliis v. v. variet ac procedat, tamen in hoc quidem verborum genere potius ſit e lapſu ſolenni in vocalibus ο et ω, in primis, cum et Mss. rel. maneant in vulg. dat.; ſervante Sch. partim P. „μ. ἐ. τούτῳ, *pertaeſi* ac *dolentes* erant *ſuper* hac re" e quibus dari poterat aliquid ſimile, ſine caſu alio, *dolebant* vero *ob* id, *quod* rel., ſervante etiam P. δὲ ſuo ordine.

ἀνόπλως) Rectius in Cod. ἀνόπλους ἐλθ. Deceperat librarium ſequens αἰσχρῶς κ. ἐφ. *Stroth.*

τες. ἐκέχρητο δὲ καὶ [x] ἄλλῳ ὁ Σεβῆρος σοφίσματι. δεδιὼς γὰρ, μὴ ἄρα, μετὰ [y]

21. Uſus autem antea fuerat etiam alio Severus commento. Veritus enim, ne forte, poſt-

x) καὶ omittit Lu. mendoſe. y) In Ms. Vi. μετὰ deeſt. *Loc.* mendoſe, ſed forte ob pr. ſimiles voces. Poſt ἄρα autem nullibi comma erat, nec in Ms. Bg.

Error ſane facilis erat in vocalibus ω et ου, ſed ut et librarii ingenium ſuſpicari poſſes, ut ſupra iam Mss. noſtri adv. mutabant in adi., v. 2, 6, 22. 2, 9, 13. 2, 10, 11., in primis cum Gloſſatori fortaſſis potius eſſet adi., quam adv., quod, non repertum mihi ap. Stp. Th., nec per Indd., et in Sb. modo hinc ſine Vs., fert tamen L. Ern. „ſine armis" qui vivus cum tolerarit hoc adv. et forte notarit auctoritatem aliam quoque, praeter hanc Noſtri, non equidem ſubito propter Mss., de fide ſuſpectos nimis, id reſpuam, cum praeterea, etiamſi a ſolo Noſtro uſurpatum, analogiam habeat tamen tum per ſe ſuamque compoſitionem, tum quoad incedit cum v. ἐλθ., quod cum adv. reperi modo ap. Hom. Ἰλ. β', 88., ſed frequentius cum adi., v. Heſ. ἔργ. v. 417. Call. ep. 48, 3. Orph. h. 80, 5. Abr. ad Aeſch. 1, 302. m. et Ind. Rs. Or. V. 4. cum Luc., qui et ipſe uſus frequentior Gloſſatorem inſtigarit ad novandum, ſicut pro Mss. nihil efficit P. adi., quod Bg. ſervat, non item Sch. „more *inermium*" cum Lat. non habeant adv., ductum ab illo adi., ut hoc debeant pro illo uti. Sed in extrema Ms. Vi. novitate ἐλθῆναι mendum eſt, ortum primo e confuſis ἐλθεῖν et ἐλθῆν, quaſi Dorica eſſet forma, et deinde ſumto αι e ſq. voc. et una ſerie vetuſta; ubi Sch. propius ad P. „*egreſſos* eſſe *inermes*" aliunde ferente Stp. Th. Lat. Bg., ſed Noſtro in adv. ἀν. forte variente cum adi. γυμν. §. 1., it. cum §. 12. per adiectum ſyn. adv., ubi Bg. proinde Lat. eodem uſus, hic cum P., ut et Stp. Th. poſt „*turp.* contumelioſe *que*" qui tantum hinc tenet, non amplius mihi per Indd. inventum, cf. 2, 4, 3., ſed tamen et in L. Ern. cum ſolo *contumelioſe*, quod ap. G. Th. cum Gr. ὑβριστικῶς, vel redundante praep., (quia reſpondet *illi* §. 12. e. ἀτίμως, ut modo per copiam additum ſit, e tropo diverſo,) vel augente, ut ἐπὶ ſit Lat. *valde*, cf. ad Vig. p. 610. b. e. 16), huc ſpectante haud dubie Bud. C. 398, 46. qui poſt ἐφύβριστος act. ſenſu „aliquando etiam paſſive accipitur, ut ap. Herodi. αἰσχ. κ. ἐφ. ἑαλωκόσι" memoriter et ſine Vs., ad. ἑαλ. libere P. agente.

ἐκέχρητο) Liberiorem P. in omiſſo δὲ et alio v. tempore deſeruit etiam Sch. in v. „*uſ. erat* vafro *conſilio*" ubi Bg., praeter ordinem alium quendam, aſſumit adv. temporis, variante Noſtro cum §. 2. tantum in ordine formulae χρ. σ. et tempore v., cuius pluſq. formae paſſ. pro med. non tenet Stp. Th. it. ſq. inf. ἀποζ. ſed eadem ſine auctore in „ἀπ. in deſperationem adducti ſ. ad deſp. redacti" quo ex analog. variatur per v. ſyn. γεν. cum 2, 11, 12. ubi pro liberis P. vicinius Bg. cf. 1, 2, 3., tacente G. Th., ubi ſq. Gr. ἀν. in Bg., ap. Stp. Th. aliunde etiam, cui Ms. dat praep. aliam, cf. 2, 9, 14., hic forte, ne poſt §. pr. ἐπὶ τῷ λ. intervallo parvo recurrat, cf. Ind. Diod. S., ut cum πρὸς Ael. V. h. et cum Noſtri ἐπὶ etiam Luc., ordinem mutante Bg. fere e P., qui in v. ἀναλ. ſeverior, quoad praep., cf. 2, 6, 19. et 1, 15, 15. i., quocum variatur hic per additum artic.

τὸ ἀποζωσθῆναι ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, ἀναδράμωσιν ἐπὶ[z] τὸ ϛρατόπεδον, καὶ τὰ ὅπλα ἀναλάβωσι, πρoύπεμψε[a] λογάδας ἐπιλέκτους[b], ὅσους γενναιοτά-

quam recincti fuiſſent, in deſperatione conſtituti, ad caſtra recurrerent, et arma caperent; praemiſit delectos, quos fortiſſimos ſciebat, per

z) Ms. Ba. εἰς τὸ ϛρ. v. N. a) Ms. Ba. πρoύπεμπέ τε λογ. ut hoc verbum ad ſuperius ἐκεχρ. pertineat. *Mart.* ſed Mss. rel. πρoὔπεμπέ τε λογ., ſic cum leni ſimul, ut A. al., v. N. b) Ms. Ba. λογάδας ἐπιλέκτους., καὶ ὅσους γενν. ἠπίϛατο· ſic cum colo, ſed Mss. rel. modo καὶ ὅσους λ., at Ing. λογάδας καὶ ἐπιλ., v. N.

πρoύπεμψε) Recte Cod. πρoὔπεμπέ τε λ. ἐπιλέκτους καὶ ὅσους. Sic et Pol. legiſſe videtur. *Stroth.* Scribo λογάδας καὶ ἐπιλ. *Steph.* Num ἐπιλέκτους eſt ſcholium? *Reisk.*

Prima res eſt Mss. non modo in tempore alio iterum, ut in ſimpl. v. eiusdem thematis 2, 9, 17., ſed etiam in additis copulis, quarum τὲ non poteſt pertinere ad priora, neque adeo πρoυπ. ad pr. ἐκεχρ., propter interiectum γὰρ et deſertam ſic orationis ſeriem, quia δεδιὼς liberum pendeat et ſine v. finiti temporis, ſitque ſuſtinendum ellipſi verbi ſubſt. ἦν, v. 1, 3, 3., cum in lect. vulg. innitatur ſuo v. finito πρoυπ., ſed τὲ potius debet referri ad ſq. novum καὶ, ſic tamen, ut nomini λογ., ad quod proprie pertinet, non ſit poſtpoſitum, ut alias, ſed praemiſſum, pro πρoυπ. λογ. τὲ ἐπιλ., καὶ ὅσ., cuius novi ordinis exemplum habeas infra 7, 11, 16. e. προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν, ubi τὲ ſimiliter eſt ſtatim poſt v. πρ. et ante ſubſt. ταῖς π. cum καὶ ſq. Iam ap. P., quo Strothus nititur, non comparet τὲ, ſed modo καὶ, „praemiſſos *aliis* itineribus *ac* ſemitis *electiſſimos* quosque *et* exploratiſſimos *ſuorum militum*“ qui tamen libere verſatus fuerit, ut in rel. huius regionis, mutato non tantum v. finito in particip. et act. in paſſ., ſed etiam additis *ſuor. mil.*, omiſſo item v. ἠπιϛ. et mutata tota enunciatione per pron. ὅσ. — ἠπ. in aliam per pron. πάντας, ut ſolent quidam facere in ὅϛις et εἴ τις, v. §. 17. Mihi quidem videtur illud τε ortum e pr. ſyllaba πε aut ψε, et, cum non poſſet ſolitarium ſic ſtare, Gloſſatorem aliquem καὶ addidiſſe, aut ſic, ut, cum quis in marg. τὲ ſignaſſet, moniturus, id deeſſe poſt ἐπιλ., ut ne concurrerent λογ. ἐπιλ., alius librarius id alieno loco inderet. Nam, in iunctis illis λογ. ἐπ. haerere aliquem potuiſſe, documento eſt etiam Stp., qui copulam adeo intrudit, quaſi elapſam ob pr. δας ſyllabam, aut ſq. ἐπι, cf. 2, 2, 8., qui in Th. v. ἐπ. pauperrimus, (cf. Bud. C. 922, 43. et p. ſq. l. 8. „ἐπίλεκτοι *lecti* ſ. *delecti*, — ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετοι καὶ ἐκλεκτοὶ λογάδες“ de perſ. Rs. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Dion. H. T. 1. et Diod. S. 1, 409. l. 73., cui add. 2, 26. l. 16. p. 31. l. 32., de re Ael. V. h. Suid. 1, 692. e. 818. e. it. L. Boſ. Ell. p. 311. m., ubi ſupplet ϛρατιώτας, quod procedit, ubi ſermo eſt de talibus et re bellica, cum alioqui ſit et cum ſubſt. νεανίαι ap. Noſtrum, cf. Ind Liv. Ern. v. *delectus*,) in λ. 2, 651. D. e. „Herodi. modo cum ἐπίλεκτοι copulat λογάδες (adhibita et interiecta copulativa particula,) modo ἐπίλεκτοι λογάδες dicit (ſine illa,) l. 2. πρ. λ. ἐπ., *electiſſimos* quosque *milites*“ qui adeo de copula inſerenda ibi nil prodit, e P. partim reddens, ſed nullum afferens locum, ubi utr. vox ita incedat ſimul ſine copula, qua ſine et Sb. Ind. v. λογ. profert hinc

τους ἠπίςατο, δι᾽ ἑτέρων ὁδῶν alias vias ac ſemitas, ut

tantum, Sch. dante haec in v. „πρ. *praemiſit* cohortes, (ſed in λογ. poſt Vs. P.) Stp. legit λογ. καὶ ἐπ. ut 8, 6, 12.“ ſed repertis mihi modo his ſuper λογ., ap. Bud. C. 247, 43. „λογὰς i. q. ἔκλεκτος, (hoc utique accentu,) ἐπίλεκτος“ cum locis, ubi vel ſolum ponitur, vel cum ſubſt. νεανίαις, atque adeo pro adi., cf. cum eodem ſubſt. perſ. eodem caſu Eur. Hec. v. 544. λογάσι — Ἀργείων ςρατοῦ νεανίαις, ubi Schol. τοῖς ἐπιλέκτοις, (cf. Schol. Thuc. 420, 6. Suid. et Heſ.) it. Herdt. 18, 88. 20, 56. cum N. Gron. p. 60. a. e. et Gs. Chr., cum alio ſubſt. ἱππεῖς Ind. Dion. H. T. 1., it. ςρατιῶται, praeter Onoſ. p. 84. N. 2.; etiam Diod. S. e 2, 529. l. 89., cuius alter locus λογάδες τῶν Ἀργείων non eſt 1, 534., ſed potius l. 3. ſyn. οἱ ἐπίλεκτοι τῶν Ἀργείων, pro quo l. 9. abſolute ponitur λογ., ut T. 2. l. l. l. 68. λογάσιν ὀλίγοις, pro ſubſt., cum adi., cf. Thuc. 114, 11. et 311, 8. e., ubi et cum gen. perſ. et quidem nominis proprii 42, 76. ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν Κορινθίων — λογάδες, it. 361, 55., ubi et mox τῶν δὲ Ἀργείων λογάδων τὸ πολὺ ἐσώθη, aut eadem ratione, concurrentibus gen. duobus, aut ut Ἀργ. ſit pro adi., ſed ſimul cum adi. 358, 32. Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, it. 361, 26. et 55. m., it. 443, 18. at cum gen. nominis appellativi et ſimul adi. 440, 88. ἑπτακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν λ., ex *omni* gravis *armaturae* numero *ſeptingentos* eximiae *virtutis* viros *delegerunt*, niſi gen. pendeat a praep. in v., ut forte cepit Intp. quoque, et 442, 80. τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους προὔταξαν λ., *trecentos* ex *ſuis* electos *et* nonnullos *ex* levi *armatura* delectos *et* armatos *praemiſerunt*, qui eſt locus Stp. Th. ſine Ind., porro cum ſubſt. rei eodem caſu Suid. Heſ. et Abr. Dl. Th. p. 629. e., ap. quem et p. 658. e. de λογ. formae femin. pro maſc., quo de etiam monuerat Gron. ad Herdt. l. l., cf. Weſſ. ad Diod. S. 2, 534. N. 9. et cum adi. abſolute pro ſubſt. Ind. Ioſ. e 1, 736. m. et 2, 282. l. 5., cf. Bud. l. l. Iam in illo Thuc. loco poſtr. habemus λογ. καὶ ἐκλεκτοὺς coniuncta per copiam ſyn., ſed in diverſis membris et cum peculiari gen. quodque, ut ap. Noſtrum 8, 5, 11. σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ᾽ Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν et 8, 6, 12. τούς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας λ., alio ordine, quam ap. Thuc., pro quibus hic uno in membro vox utr. coniungatur, et e vulg. lect., ut diximus, ſine copula, quo et Mss. tendunt; tolerante hanc rem Sb. Ind., ut vidimus, et forte ſic, quaſi Noſter copularit ſyn., ſed diverſi generis, unum ex arte magis propriumque militiae λογ., alterum vero commune ac populare; quod tamen vix caverit tautologiae inani, cum per ſe ſint ſyn. ex unoque themate v. λέγειν, et utraque reddenda Lat. *lecti* ſ. *electi*, ſ. *delecti*, quae et ipſa ſyn. nec diverſa, niſi per ſimpl. et compoſ., nec Latine ſic iungenda ſine vitio illo tautologiae; unde et Bg. unum modo dederit, ſed et forte per cauſam Reiskii, quaſi ad unum a Noſtro datum λογ. aliquis in marg. ἐπιλ. adſcripſerit librarius per gloſſam ex aliorum vel Noſtri locorum comparatione, quod deinde ab alio in textum venerit; quo inclino et ipſe aut illuc, ut exciderit alterutra copula καὶ, de cauſa ſupra propoſita, vel τὲ, e Mss. veſtigiis et ob τους pr. ſyllabam, cf. 2, 11, 9., ſed tamen ad καὶ magis tum ob Noſtri alia loca illa, tum ob P., unde Stp. iterum clam correxerit, ſeverius manente Bg. in gradu, pro aliorum Intp. ſuperlat., atque etiam in vulg. ὁσ. — ἠπ. membro, ubi non opus eſt Mss. καὶ, (unde tamen coniectura Stp. iuvetur, ſi ſumatur, καὶ

καὶ ἀτραπῶν[c], ὡς λαθόντες τό τε[d] στρατόπεδον ἐπεισέλθοιεν, clanculum in caſtra penetrarent, viris vacua, armis

c) Hic colon Stp. rel., et hinc depravatum punctum in Lu. et Bc. 2., removentibus nobis numerum Bc. ed. novae §. in ſq. ad extr. capitis enunciationem. d) Ms. Ba. τῶν τε στρατοπέδων ἐπ. ſed Ms. Ve. τῶν στρατοπέδων ἐπ. v. N. Tum τότε una voce Ox. 2. mendoſe, ut et Leisn. ad m. monuit „l. τό, τε" quo cum commate in Stp. rel. Mox poſt καὶ noſtrum eſt comma.

e marg. veniſſe in locum alienum,) cum Noſter priora explicet magisque definiat, omiſſo pron. demonſtr. τούτους, ut et infinitivo v. ſubſt. εἶναι ad acc. γεν. et v. ἠπ., quo variatur cum ſyn. 1, 13, 11. m., ignorante Stp. Th. rectionem v. cum dupl. tali acc. et ellipſin illam infinitivi L. Boſ. p. 419. ſqq. Caeterum in δι' ἀτ. λ. pro P. ſyn. formula per abl. ſeverior eſt Bg., tantum Lat. inde retinens ad ἀτρ., (quod et ap. G. Th., it. in Sb. Ind. hinc, ſed aliunde ap. Stp. Th.) ut brevior hic Noſter, quam 8, 5, 12. αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραπαὶ λ., per variationem nude hic poſito ὁδῶν ſubſt., quod adiuncto adi. ibi magis definitur et diſtinguitur ab ἀτρ., ut ſint viae publicae, latae, longiores cum peculiaribus, anguſtioribus et brevioribus, cf. Suid., non coll. ad Heſ., tum Indd. Orph. Lyc. Thuc. Xen. M. S. The. Fi. Luc. et Diod. S.

τό τε στρ.) Ven. perperam τῶν στρατ. — εἰ ἀπίοιεν. *Stroth.* Ad λαθόντες melius quadrat ὑπεισέλθοιεν. *Sylb.*

Mss. res ſunt e lapſu in vocalibus, deinde in τὸ aut elapſo ob ſq. στρ., aut, ante καὶ intervallo ſequens, vi eiecto iterum, ut quoque Bg. e P. opprimit; qui lapſus quidem librarii in ο vocali patet ex eo, quod ſq. κενὸν ſalvum reliquit, ut non poſſis exiſtimare, eum voluiſſe dare verbo alium caſum et ſecundum adeo, qualis eſt in aliis ſyn., v. c. ἐπιβαίνειν ἵππου, non repertus ille per Indd., ſed de perſ. cum acc. rei ſ. loci, ut hic, ap. Eur. Ion. v. 813. et 851. ἐπεισελθὼν πόλιν, *veniens* in *hanc civitatem*, ἐπ. δόμους, ingreſſus *aedes*, tum abſolute, it. cum dat. perſ., praeter Stp. Th., in Ind. Sb., Dion. H. ej. T. 2. et Pal. Fi., ubi redditur cum notione ſecundaria „irrumpere *necopinato*" ut cum alia rurſus Ind. Dem. cum pr. εἰς „inſuper — *irrumpere*" qui priores caſus firmantur e v. v. ſyn., ut acc. e Sb. Ind. ap. Zoſ. ἐπεισιέναι τὰς οἰκίας, et Eur. Herc. Fur. v. 34. τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν, quod poſtr. habet etiam dat. perſ., v. Ind. Xen. Cyr. et Luc., ſed Ariſt. Plut. v. 805. ἡμῖν — ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, ubi Schol. C. D'Orv. ἐπεισῆλθεν, quod de re etiam v. in Ind. Geop. et Thuc., qui eſt locus Stp. Th. per falſum auctorem *Luc.*, cf. ib. cum dat. rei; hic bene Bg. diſſolvente praep., (ut Ind. Dem. „ἐπεισιέναι — i. e. εἰσιέναι ἐπ' αὐτούς") et ſimpliciter reddente v. iterum, ut 2, 5, 3. e., (quocum Noſter variat in caſu) ſed memoriter ferente Stp. Th. 1, 1269. B. ſub „εἰσέρχομαι — Herodi. 2. ὡς λ. τό, τε στρ. εἰσέλθοιεν ἀνδρ. κεν." Iam Sb., qui et in Ind. „pro ὑπεισελθ." de more ſuo, quanquam confuſis alibi praepp. iſtis et elementis, tamen Noſtro tribuens id v., non amplius deinde adhibitum, facit ſine libris et neceſſaria cauſa, quia tum vulg. idem ſignificat, tum alterum eius non plus ſignificare poteſt, nec continere vim in pr. ὑπὸ illam adv. *clam*, quam reſpexerit ille, cum diſerte hic additum ſit part. λαθ., hac notione cognitum, et a Bg. expreſſum e P., et Noſter variet tantum pro 1, 10, 6. λαθόντες — διὰ — ὁδοιπορίας — εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο, et cum 2, 12, 2. εἰς Ῥώμην —

ἀνδρῶν κενὸν, καὶ τὰ ὅπλα καταλαβόντες, εἰ ἐπίοιεν [e], ἀποκλείσαιεν αὐτούς. Δίκην μὲν δὴ [f] ταύτην ἔδοσαν οἱ τοῦ Περτίνακος φονεῖς.

Ὁ δὲ Σεβῆρος σὺν παντὶ τῷ λοιπῷ [g] στρατῷ ὡπλισμένῳ εἰς

que occupatis, ſi accede-
22. rent, excluderent ipſos.
Poenam ſcilicet hanc dederunt
Pertinacis interfectores.

Severus autem cum toto reliquo exercitu armis in-

e) *Mss. Ba.* et *Ve.* ἀπίοιεν v. N. f) *Ms. Schott.* μέντοι, ut ſupra etiam, minus apte. *Sylb.* v. N. g) λοιπῷ in B. 2. L. omiſſum mendoſe.

λανθάνοντες εἰσῄεσαν, per ſyn. v. et in λ. per tempus v. In rel. negligentior P. vel omittendo, vel addendo, vel contrahendo, cum Bg. ſervet gen. ἀνδρ., (qui per analog. cum κεν., cf. de re *Stp.* Th. aliunde, *Poſſ.* Sy. p. 50. m. et Rs. Or. V, 4. ſed de perſ. cum eodem caſu Suid. 2, 295. m. et Plut. Hſ. ubi fortaſſis eſt ellipſis pr. ἀπὸ, quae ap. Latt. interdum addita, cf. G. Th. Nr. 2. in *Bg.* ſed v. *inanis* Nr. 3.) at, *omiſſo* pron. αὐτῶν ad τὰ ὅ., tamen ex eo formam paſſ. in v. κατ., quod hic cum ſubſt. τὰ ὅ. valet *praeripere*; formulam, a Stp. Th. ignoratam, Noſtro fingente ad analog. Sed in v. ἐπίοιεν credas P. cum Mss. facere, cum Stp. Th. quoque teneat ἀπιέναι pro *redire*, non item vulg. (ad cuius Lat. ap. Bg. pro *invadere* v. G. Th. 43, 27.) ubi aſſumi licet dat. αὐτῷ, e gr. τὸ στρατόπεδον, cf. 1, 10, 4. e., quod praeſtat prae Mss. illo, cum id fere redeat ad pr. ἀναδραμ. ἐπὶ τὸ στρατοπ., bisque adeo res a Noſtro ſic narretur; quod, etſi per ſe non vitioſum, in primis, cum fiat aliam per formulam, tamen non eſt neceſſario ſumendum, quia et Ms. Vi. manet in vulg., quod innuit locum et caſtra Praetorianorum, unde ſint arcendi, ut ἀπ. Mss. rel. locum et caſtra Severi, unde abituri. Denique Sch. fere cum Bg. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) in „ἀποκλ. excluderent *eos* caſtris" quo adiuncto ſubſt. innuat pron. αὐτοῦ, e pr. τὸ στρατοπ., quocum gen., pendente a praep., alibi quoque, cf. *Stp.* Th. aliunde, Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Mor. Hell. et Ἀνβ., Diod. S. et Ariſtoph., ſed et abſolute, aut cum diſerta pr. ἀπὸ ſimul, it. cum dat. Abr. L. Ar. p. 270. m. it. Dl. Th. p. 451. m. 838. e. Epict. Heyn. e 33, 13. i. cum N., Gs. Chr. et Plut. Krg. cum Luc. ex 1, 361. e. 473. e. cf. Herdt. et tropice Foeſ. etiam cum Thuc., at de re Abr. Dl. Auct. p. 394. m., ubi et in criticam partem et confuſu cum aliis, cf. D'Orv. Ch. p. 123. e. Aeſ. Fa. Hſ. p. 107. et Ind. Xen. Ἀνβ. v. κατακλ.

μὲν δὴ) Hic P. per ſuum Lat. *igitur* prodit potius vulg., quam illud τοι Ms. Schott., alio ſpectante Bg., quoad notionem, cf. 1, 14, 17.

σὺν παντὶ τῷ λ. στρ.) Hic, variante Noſtro in articuli et adi. duorum ordine cum 2, 3, 10. ὁ λοιπ. παντ., *reliquus* exercitus opponitur illi prioris cap. §. 21. parti, quae in caſtris Praetorianorum relicta eſt deinde etiam; in rem conſentientibus Dione C. 1242, 16. ἐς τὴν Ῥώμην ἐσῄει, — καὶ αὐτῷ καὶ ὁ στρατὸς πᾶς καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ἱππεῖς ὡπλισμένοι παρηκολούθησαν, et Spart. in Sev. c. 5. e. p. 598. i. et c. ſq. ib. m., quem locum Bc. dederat in N., tum c. 7. p. 600. ingreſſus *deinde* Romam, *armatus* cum *armatis* militibus *Capitolium aſcendit*, rel., ad

τὴν Ῥώμην[h] ἀφικνεῖται[i], ἔκπληξίν τε καὶ δέος ἅμα τῷ ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐνέβαλε τοῖς

ſtructo Romam intravit, ſtuporemque et metum, ſimulac viſus eſt, Romanis incuſſit

h) In *Ms.* Ba. εἰς τ. πόλιν, ſed in marg. legitur, γρ. ῥώμην. Equidem, quod *Ms.* habet, non repudiarem. Ex ſuperioribus enim iam patet, quae urbs ſit intelligenda. *Mart.* v. N. i) Ms. Ba. ἀφικνεῖται. ἔκπληξιν τὸ κ., cuius punctum poſt ἀφ. etiam erat in B. 2. al. v. N.

quem Caſ. N. 1. b. e. „videtur legiſſe ap. Herodi. σὺν π. τ. λ. στρ. ὡπλ. ὡπλισμένος. Hodierni libri vocem ὡπλισμένος non agnoſcunt, et recte. Nam Dio — Severum ait ad portam urbis trabeam toga mutaſſe" et Spartianus potuit de ſuo ingenio luſiſſe in polyptoto, cf. ib. p. 601. m. *fuit*que *ingreſſus* Severi *odioſus* atque *terribilis*, rel., quo loco uſi Oxon. ad 2, 11, 10., huc aeque apto ad ſq. ἐκπλ. λ. Hic quidem Bg. alio ordine e P. ſervat in ὡπλ. formulam, forte ob praecedd. iam adi. duo, cui rei providit Noſter, collocato in medium ſubſt., dum P. libere iterum in hac regione addit adv. temporis *poſt haec*, cf. 2, 13, 18. e., ſed tamen cum Mss. rel. refert vulg. in Ῥωμ. proprio nomine contra Ms. Ba., cuius eandem rem tractavimus iam 1, 13, 5. e.

ἀφικνεῖται) non culpo: praeſtaret tamen ἀφικνούμενος. *Reisk.* Qui ſecutus ingenium contra libros omnes et P., qui et ipſe cum Bg. recte tolerabat Noſtri rationem ſcribendi ſimplicem in enunciationibus ſingularibus, per copulam iunctis; quanquam P. in ſq. membro in Rsk. partes deflectebat quodam modo per delecta particip.; non tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. Bg., quod in ſq. ſubſt. traxerit e Sch. „ἐκπ. ἐμβάλλειν, ſtup. *incutere*" adhibitum etiam Stp. Th. aliunde, variante Noſtro in copia, credo, cum 2, 3, 13. (quum et Heſ. explicet ἐκφόβησις, et non coll. Suid. 1, 700. m. φόβος, *pavor*, metus, *terror*,) copulatis ſyn., quae differant modo, ut maius ac minus, ſicut idem 3, 621. m. φόβου ſpeciem vel cauſam τὴν ἐκπλ. facit, *εἰς τὸν φόβον ἀνάγεται ταῦτα*, ſub *quo* haec *ſubiiciuntur*, — ἔκπληξις, — ἀγωνία, *terror* — *anxietas*, — ἔκπληξις δὲ, φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους πράγματος; *terror*, metus *ex* inſuetae *rei* imagine *proficiſcens*, cf. Foeſ. p. 117. b. m. et Per. ad Ael. V. h. 2, 19. e. Dein ſcribitur ad peculiarem rationem tum in his coniunctis, tum in ἐκπλ. cum v. ἐμβ., pro quo ſyn. παρέχειν Ind. Rs. Or. V. 7. Iſ. et Diod. S., ſed cum al. v. v. Thuc. cum Abr. Dl. p. 693. e. et alio ſenſu Polb. Sic porro variatur cum 2, 3, 13. pro ἐμπ. in v. ἐμβ. (ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg.) it. per ſyn. v. ὀφθ. cum 2, 3, 6. ἅ. τ. ἐπιφανῆναι, ubi ſeverior Bg., quam P., cf. ib. et 1, 5, 14. m., etiam prae eodem vicinior in ſqq., ubi abl. reddit per praep., ſed ſubſt. mutat in formulam per pron. duplex, demonſtr. et relat., cum v. affini, deinde particip. duo in ſubſt., denique adv. in pron. affine, illis ſubſt. accommodatum, pro ſeveriori, *metum* — iniecit *illis ita* audacibus *ac* felicibus *factis*, ſ. *per* tam *audacter ſuſceptas* et *feliciter* geſtas *res*; P. deferente quoque Sch. „τετ. audacter *geſtis*, εὐτ. fortunatis *operibus*, ἐργ. rebus *geſtis*" non reddente Stp. Th. 3, 1453: G. e. ſub „εὐτυχεῖσθαι res dicuntur, quum feliciter geruntur, — Herodi. l. 2. εὐτ. ἐργ." dum Noſter et hic peculiari ratione ſcripſerit, tacentibus Indd., ut proprie ſint res et actiones, bene proſpereque evenientes ac ſuccedentes ſine impedimento, nec intercedente aliquo caſu

οὕτω τετολμημένοις τὲ καὶ εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις. ὁ δὲ δῆμος καὶ ἡ σύγκλητος δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο [k] πρῶτον ἀνθρώπων καὶ βασιλέων ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ [l] τοσαῦτα κα-

per ea, quae tali auſu et ſuc-
2. ceſſu fecerat. Populus vero et Senatus laureati eum excipiebant: qui primus omnium hominum et imperatorum ſine ſanguine et pulvere

k) Comma hic deerat tantum in B. 1. et Ox., dante Ms. Bg. adeo maiorem diſtinctionem, v. N. l) Ms. Ba. ἀγωνιτὶ, mendoſe, ex confuſis litteris, ut B. 1. R, cum Par. 2. ἀκοντὶ, v. 2, 13, 10. m.

adverſo, quorſum pertinent etiam per variationem ſ. §. ἀναιμ. — κατ. Caeterum diſtinctionem illam in V. L. poſt ἀφικν. forte effecit copulatum cum praeſ. ἀφ. tempus aliud aor. 2. ἐνεβ. iterum, quae hic pendent ab uno nominativo ὁ Σεβ.

ὁ δὲ δημ.) Pompam eius ingreſſus deſcribit amplius Dio ſpectator et comes, quippe ſenator eo tempore. *Boecl.*

Dio 1242, 22. ἥ τε γὰρ πόλις πᾶσα ἄνθεσί τε καὶ δάφναις ἐστεφάνωτο, καὶ ἱματίοις ποικίλοις ἐκεκόσμητο, λ., per hanc §. liberius agente P., in addito tum adi. πᾶς bis, (quorum illud ad ἀνθρ. ſervat Bg.) tum adv. *ſcilicet*, poſt πρωτ., qui praeterea ad v. ὑπ. aſſumſit pron. αὐτὸν, mutatum deinde cum δὲ in pron. relat., unde Bg. retinet modo pron., diſtinctionem faciens etiam poſt ὑπ., quam removimus, quia v. ὑποδ. poteſt etiam cohaerere cum particip. ſq. κατ. et cum proximo adi. πρωτ., ubi Sch. modo addit „ἀνθρ.“ innuens rectionem cum gen. perſ., quam tenet aliunde Stp. Th. 3, 565. C., non item Poſſ. Sy. p. 45. i. Nr. 4. inter numeralia, partitionem ſ. collectionem habentia, cuius rectionis et caſus forte ſit cauſa in hoc, quod πρ. pro ſuperlat. ſumitur e notatione quidem, cf. L. Ern. et N. T. it. L. Boſ. Ell. p. 532. i., ubi etiam praep. aliqua in auxilium cauſamque vocatur, ut in aliis ſuperlat. fit; variante Noſtro etiam nudo ἀνθρ. pro 2, 9, 18. πάντων ἀνθρ., quod adi. minus excidiſſe puto ob pr. vocem, quam ſupplendum, cum non ſit ſumme neceſſarium, et alii etiam id opprimant cum πρ. et gen. aliquo perſ., cf. Ind. Herdt. et Luc. in τὰ πρῶτα Ἀθηναίων etc., et in noſtro maſc. Dem., tum Lyco. v. 732. D'Orv. Ch. p. 692. m. Abr. ad Aeſch. 1, 236. m. ſqq. cum p. ſq. m., porro in notationem et vim ſuperlat. Ind. Plut. Hſ., at in rectionem cf. Stp. Th. ubi quoque cum artic. et gen. etiam rei, etiam ſing., ſed per tres ſexus Abr. l. l. Krb. Obſ. p. 266. m. Ind. Ael. V. h. Luc. Diod. S. et Iſ. Ev. ex c. 15. i. Abr. Dl. Th. p. 180. m. Xen. Z. Pol. cum The. Fi., et G. Th. cum Gr. n. „*primus*, — ſuperlat. a *prior*, — *primus* ante *omnes* Virg. (quod poëticum eſt pro ſqq.) cum gen. et praep. *omnium primus*, — *primi* ex *omnibus*“ cf. I. 55.

ἀναιμωτὶ) Spart. (c. 5. e. p. 597. e.) *ita, quod nulli unquam contigit, nutu tantum Severus victor eſt factus, armatusque Romam* contendit. *Boecl.*

Ad quem Spart. locum Caſ. N. 3. monuit, ſententiam eſſe a Noſtro, ſubiectis et Gr. ὁ δὲ — ὑπεδέχοντο, πρῶτον — κατορθωκότα, per hanc ſcripturam etiam, ſine augmento, quae ſit contra libellorum grammaticorum praeceptionem, ut augmentum modo in indefinitis extra indicativum denuo abiiciatur, cf. Weller. gr. p. 114. m. Nr. 1., atque adeo

τωρθωκότα[m]. πάντα γὰρ ἐν αὐτῷ ἐθαυμάζετο[n], μάλιϛα δὲ

3. tanta perpetraſſet. Omnia enim in illo erant admiranda,

m) Ms. Ba. κατορθωκ. cum A. al., v. N. n) Ms. Ba. hic colon habuit cum A. 2., ut punctum A. 1.

ſervetur in praeteritis extra indicativum, e qua lege ſane ap. Noſtrum κατορθῶσαι, κατορθώσας et κατορθωθεὶς, ut et ap. alios, cf. Ind. Dem., cui add. 155, 13. p. ſq. l. 23. 297, 18. 320, 23. 392, 1. 477, 4., ſed 1395, 17. κατωρθωκέναι, ut Stp. Th. 2, 1441. H. modo profert κατωρθωμένοις, et p. ſq. A. m. hinc ſuam ſcripturam e P. (ſub „κ. feliciter conficio, ad felicem exitum rem aliquam perduco") cui addo Iſ. Ev. F. p. 28. i. πολλὰ — κατωρθωκώς, ad quam firmandam vix opus fuerit hoc, quod Attici etiam extra indicativum ſervant augmentum, et id omnino praeponunt quoque illis temporibus, quae proprie carent eo, ſed potius errorem librarii Ms. et operarum edd. iterum in vocali credam; tenente hic Bg., e P. fere, notionem v. κατ. ſimplicem, pro facere ſ. gerere, cf. 1, 5, 23., ſed ſyn. formulam Lat. modo in adv. utr., quod primum ἀν. adiunctum eſt per variationem cum 2, 13, 10., ut ap. Luc. copulatùm cum ἄνευ τραυμάτων 1, 175. e., ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 381, 4. cum δίχα πόνου, cf. ſupra 2, 13, 10. ex eodem.

πάντα γ.) Illo P. γὰρ, per *porro*, ut ſit in tranſitu ad aliam rem, cf. 1, 5, 17., non opus eſt, quia ſenſu proprio reſpicit non tam proximum membrum πρῶτον — κατωρθ., quam priora ὁ δ. λ., redditurque, ut ab hiſtorico pragmatico, cauſa, cur populus cum ſenatu exceperint eum eximie, ſed, ut alibi, interiectis quibusdam inter rem et cauſam, quae cauſa etiam modo inſeritur, et quaſi per parentheſin, ut ab aliis ſcriptoribus talibus, etiam poëtis, cum mox §. ſq. redeatur ad rem coeptam, cuius reditus etiam ſignum eſt τοίνυν, et huic reſpondens Lat. *igitur*, quod proinde P. ib. etiam aliter reddere coactus eſt, cum hic ſemel diſceſſiſſet, cf. 2, 2, 20., dum agit Bg. per ſyn. cum illius formula in v. ἐθ., per fut. inf. ſ. adi. (quale manifeſtius eſt P. *mirabilia*, ſevêrius illud, quam Bg. compoſ.) cum v. ſubſt., quia paſſ. Gr. (et in noſtratium ſermone uſitatum) vix brevius reddas, quam iſta P. et Bg. periphraſi, cui gemina alia Stp. ad m. P. per ſubſt. nomen ac verbum, *admirationi erant*, brevior eadem, quam haec per adi. aliud ſimul, *admiratione* digna *erant*; de quibus tacent Scheller. de ſtylo, Apin. in Lex. gram., G. Th. L. Ern. et Stp. Th., qui ſemel modo in v. e. paſſ. affert et ſine Vs. ex Iſ. Pan., qui locus ſine Ind. Mor. habetur p. 41. m., ſed ed. W. 76, 18. θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, *cum* autem *ob* alia *quoque* facinora *in* admiratione *eſſent*, ad quae tacet in hanc partem in N. 332, 15. Wolf., et ipſe augens rationem vertendi huius paſſ. per formulam longiorem e v. ſubſt. cum nom. ſubſt. affini et praep., quae periphraſis, ibi in v. de perſ. adhibita, quoque locum habet in v. de re, ut hic, qua de G. Th. tantum profert 114, 31., etſi ipſe eandem ad Luc. uſurpans de utr., e quo et aliae rationes reddendi paſſ. colligi poſſunt, ut quoque, praeter L. N. T., per Indd., qui non praebuerunt Noſtri rectionem de re cum pr. ἐν et caſu perſ., (forte ductam e Lat., ut Corn. N. *in hoc* illud — *fuit admirabile*, et Cic. *in* vobis *hoc* — admirari *ſoleo*, v. G. Th. 113, 84. p. ſq. 12. et 50.) ſed tantum de re cum pr. ὑπὸ, Luc.

τὸ ἀγχίνουν τῆς γνώμης, τότε ac praecipue acumen ingenii,

1, 198. l. 48. *πλοῦτόν τινα —, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον*, ſq. ſyn. *οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον*, *divitiis*, *quae* neque *alii* cuiquam *eſſent* in *admiratione*, *nec* nobismet *ipſis* perinde *carae*, cf. p. 29. l. 87. Ael. V. h. 14, 8., ſed 3, 6. *τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων*, quae *vulgus* admirari *ſolet*, mutato caſu Lat., tum abſolute poſitum ib. 2, 15., cf. Plut. Hſ. cum Ind. Thuc. ex 385, 86., ſed de perſ. abſolute Luc. 1, 11. *Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη*, Praxiteles *in* admiratione *fuit*, it. 3, 28. l. 65. *θαυμάζεσθε*, *vos* admirandos *praebete*, per aliud v., non per v. ſubſt., porro cum adv. temporis Long. Mor. et cum alio Thuc. e 30, 24. *ἐπὶ τῷ — τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι*, *ut* — quoad *decet* ab illis *coleremur*, quod capio pro *κατὰ τὰ εἰκ.* et pro *εἰκότως*, ut illud Plut. ap. Kypk. 2, 342. i. „*τὰ πρέποντα θαυμασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος λ.*, *dignis* a *Graecia* affectus *honoribus*" pro *πρεπόντως*, *decenter* cultus *a Gr.*, qua cum praep. cf. ap. Luc. 1, 244. l. 48. it. 3, 51. l. 65. ſed cum pr. *ἀπὸ* Xen. Z. Pol., ut cum pr. *διὰ* Iſ. Pan. l. l., cf. per tres praepp. has ap. Poſſ. Call. p. 87. e. 247. e. p. ſq. m. it. cum pr. *ἐν* L. N. T. et Kypk. 2, 341. e. alio ſenſu, cum dat. perſ., ſed cum dat. rei Diod. S. 2, 189. l. 3. *τοὺς ἐν ταῖς ἀνδραγαθίαις θαυμασθέντας*, fortitudine *conſpicuos*, it. 1, 321. l. 72. per liberam Vs. et numeros Ind. pravos, tum ib. cum pr. alia ſyn. p. 20. l. 48. *θαυμαζόμενον ἐπ' ἀνδρείᾳ*, cunctis *ob* fortitudinem *ſuſpiciendum*, it. Luc. 1, 500. l. 27. Ael. V. h. et Poſſ. Call. p. 89. i., ubi et ſimul cum *ὑπὸ*, ut p. pr. m. etiam cum pr. *κατὰ*, ſed ſimul cum alia ap. Diod. S. 2, 220. l. 5. *παρὰ τοῖς ὁμοεθνέσι θαυμαζομένη κατ' ἀνδρείαν*, *genti* ſuae *ob* virilem *animi* celſitatem *in* veneratione *habita*, porro cum *παρὰ* et *διὰ* Dem., ſed cum alia et *ἐν* per dat. loci et ſimul cum adv. temporis ap. Ael. l. l. 3, 8. *πολλάκις — ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις*, ſaepe *propter* iſta *homines* colebantur *Athenis*, cf. in v. med., ignotum Stp. Th., praeter L. N. T., quoque Ind. Hom. it. N. ad Ὀδ. θ', 108. et ad Heſy. Caeterum Bg. in *μαλ. δὲ* partim e P. *praecipueque*, qui pro *τὲ* accepit iterum, ordine tamen ſervato, quem contra Stp. ad m. P. etiam deſerit *ſed potiſſimum*, manens in vi propria rectius, cum in pr. membro tantum *μὲν* oppreſſum ſit, ut alibi, et opponantur ſibi *πάντα*, omnes, ſ. omnes aliae ſ. reliquae (ſubintelligendo *ἄλλα* ſ. *λοιπὰ*, aut *πάντα* ſtatim ſic capiendo, ut *πάντες*, cf. 1, 8, 15.) dotes animi ac corporis, etiam actiones et res geſtae, et ſqq. partes quaedam ſ. ſpecies *τὸ ἀγχ. λ.*, cf. 2, 6, 3.

τὸ ἀγχ. τ. γν.) E P. per alium ordinem Bg., at Sch. in „*ἀγχ.* perſpicacia *mentis*" ſed Stp. Th. 2, 1065. F. m. modo „*ἀγχίνουν* genere neutro ſubſtantive poſitum pro *ἀγχίνοια*, *ſolertia*, in loco, quem Suidas citat" 1, 43. m. *τὸ ἀ. τὲ καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως λ.* ingenium *eius et prudentiam*, et poſt, *ἀγχίνοια*, *σύνεσις*. *ἢ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα*, *λ.* *ſolertia* ſ. *facultas ex tempore inveniendi id*, *quod decet*, cuius in primo loco *τὸ ἀγχ.* eſt cum gen. perſ., at per rel. Indd. modo adi. cum aliquo ſubſt. Hom., Xen. M. S. et Cyr. cum Gs. Chr. Fa. Aeſ. et Diod. S., ubi et e 1, 12. l. 39. *ψυχῆς ἀγχίνοιαν*, animi *ſolertiam*, ad quam analog. Noſter, ſumtis aliis vocibus, ſed ſyn., ut imitationem celaret, cum gen. rei *τ. γν.* iungit *τὸ ἀγχ.*, pereunte notionis parte poſtrema, ut maneat tantum Suidae illud, non coll. ad Heſ., cuius ſqq. in adi. pertinent ad locum Hom. l., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. ſolum, ut nec L. Ern., quod tamen ap. G. Th. accommodate ad rem et Suidam

τῶν πόνων γενναῖον καὶ τὸ εἰς τὰ τολμώμενα ἅμα τῷ θαῤῥαλέῳ εὔελπι. ἐπεὶ τοίνυν ὁ· 4.

in laboribus alacritas et in aggrediendo coniuncta audaciae confidentia. Poſtquam igi-

explicatur 84, 64., ut ſit „celeritas videndi, quid conducat, (in Sch. cum) σύνεσις, conſideratio et acumen, (at cum Gr. n. in) *ſolertia*, — in omni re prudentia, — perſpicacitas et ingeniorum acumen, v. Caſ. ad Theophr.“ Char. ed. Fi. ſine Ind. p. 156. m., ubi et aliae definitiones, variante Noſtro infra per unum ἀγχίνοια, pro quo ſyn. ap. G. Th. in Bg. altero ſubſt. „*ingenium*, εὐφυΐα, τὸ ἀγχίνουν, proprie natura dicitur, cuique ingenita“ ab *ingigno* quidem; niſi tamen eſt e Grr. illis traductum, reſpiciente Noſtro ad laudem Severi 2, 9, 3. νοῆσαι ὀξὺς λ.

τό τε τῶν π. γενν.) laborum *generoſitas*, i. e. generoſitas in tolerandis laboribus, et quaſi dicas generoſam quandam laborum tolerantiam, aut generoſum in illis ſuſcipiendis animum. *Steph.*

Qui in Th. 1, 838. i. „γ. neutro gen. ſubſtantive poſitum“ hinc cum P., ſenſum recte oſtendens, ubi Noſter ſcribit peculiari ratione in iuncto τὸ γεν. cum τ. π., ſed Bg. mutat gen. in ſyn. formulam abl. cum pr. *in*, quum par ſit v. c. in gerundio, *diligentia ſcribendi* et *in ſcribendo*, ut tamen G. Th. praebeat etiam ſeverum gen. in Bg. „canum *alacritas* tanta *in* venando, — *alacritas* laboris *in Laconicis canibus*“ cf. in rem ipſam et hanc laudis Severi partem 2, 11, 2. ſqq. et 2, 9, 2. e., in compari Noſtro mutante tantum ordinem ſubſt. et articulorum.

τὸ εἰς τὰ τ.) coniuncta audaciae ſpes bona, i. robori animi coniuncta ſpes bona. *Steph.* Qui in Th. v. τολμ. 3, 1585. B. e. cum P., praebens modo 1, 1505. i. „θ. ſubſtantive, fiducia, animi magnitudo. Pol. autem *audaciam* quoque interpr. ap. Herodi. (ſine loco, ut et p. 1198. i.) τὸ εὐ. ſubſtantive, *bona ſpes*, cum ap. alios, tum ap. Herodi. ſaepe“ quo in extr. Sch. „*bonam* ſpem *ad* audacia *facta*“ ſed Sb. Ind. diſerte hinc non reddit, at ſimiliter tamen ad alium Noſtri locum, et in „τὸ θαῤῥ. *confidentia*“ praebentibus hoc pro adi., praeter Heſ. non coll. Suid. fidens, *animoſus*, de perſ. abſolute Call. et Luc. 2, 656. l. 62. niſi ibi eſt cum pr. ἐν, ut cum πρὸς ap. Poll. 1, 178. *fortis*, et Xen. Ἀνβ., ſed cum abl. modi Thuc. 104, 58. τῇ γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν, ſed de re, cum adiunctis et opp. Plut. Krg. §. 321. οὐκ ἔστι γενναῖον, οὐδὲ θαῤῥαλέον, ἀλλ' ἄνανδρον, Ind. „audax, magni animi“ ſed Gs. Chr. *confidens*, tum pro ſubſt., ut ap. Noſtr., Thuc. 131, 67. αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαῤῥαλέῳ εἶναι, quod *ipſi* in *tuto* iam *eſſent*, (prorſus ut ap. Rs. Or. V. 6. ſine Vs.) Luc. 1, 737. e. ὡς τό γε πάνυ θ. ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστὶ, *ut* fere *inſignis* in *talibus* fiducia *a* temeritate *et* impudentia *non* longe *abeſt*, it. Zoſ. 4, 40, 8. καταπλαγέντων τῶν βαρβάρων τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀνδρεῖον τε ἅμα καὶ θαῤῥ. obſtupefactis barbaris ob viri *fortitudinem* et *audaciam*. Sed τὸ εὐ. pro ſubſt. ex analog. Noſtro uſurpatum fuerit, cum Stp. ſine diſerto aliorum teſtimonio dederit, et mei quidem Indd. teneant modo pro adi. de perſ. Rs. Or. V. 8. Din. Luc. Gs. Chr. et Thuc., ubi et cum adv., it. cum pr. ἐν, (cf. inde Ind. Dion. H. S. T. 2.) ut et cum πρὸς, (ſyn. illi Noſtri, qui hactenus ad analog.) it. Luc., ut cum ὑπὲρ Abr. ad Aeſch. T. 1., ubi et cum inf., it. cum dat. rei, ut alio ap. Diod. S. et de re ap. Polb. e T. 1. p. 54. e., non reperto v. εὐελπίζειν, quo de dubitabat D'Orv. ad Ch., tolerando forte tamen ex adi. noſtro, etſi L. Ern.

τε [o] δῆμος αὐτὸν ὑποδεξάμενος εὐφήμησεν, ἥ τε σύγκλητος ἐπὶ ταῖς τῆς πόλεως εἰσόδοις προσηγόρευεν [p], ἀνελθὼν εἰς τὸ [q] τοῦ Διὸς τέμενος καὶ θύ-

tur et populus eum excepit fauſtis acclamationibus, et ſenatus ad portas urbis ſalutavit, ingreſſus Iovis templum, peractoque ſacrificio, in cae-

o) Sic Ba. Ms., ut 2, 8, 6. m., ſed cum commate interiecto ὅ, τε edd. omnes, quarum quaedam, ut B. 1. L., paulo ante τό τε etiam nobiscum, ubi nihil e Ms. Ba. notatum erat, ut per inconſtantiam cum Stp. τό, τε retineret. p) Ms. Ba. et Vi. προσηγόρευσεν v. N. q) Ms. Ba. εἴς τε τοῦ Διὸς λ., ſed Ms. Vi. modo τε e regione τὸ v. N.

non tenet, ubi noſtrum τὸ ἑ. redditur cum Stp., e quo ad m. P. mutat Bg. particulam ἅμα cum dat. rei in particip. ſyn., ut illum dat. Gr. retineat, exquiſita quidem ratione e Cic. de off. 2, 9. *adepti* coniunctam *cum* iuſtitia *prudentiam*, pro copula et caſu eodem, *prudentiam* et *iuſtitiam* ſ. *iuſtitiam* et *prud.*, ut ſupra etiam commutabat Bg. praepoſitionem μετὰ cum particip., cf. 1, 2, 2. m., ad ſeveram rationem ſpectante Sch. in „ἅ. una cum“ ut Cic. quoque praemittit membrum hoc per praep. cum ſubſt., de off. 2, 8. adipiſci *cum* honore *et* fide *caritatem*, pro *honorem*, *fidem* et *caritatem*, ut h. l. ſit *audacia* et *confidentia*, ſeu ordine inverſo et *audacia* quidem, quatenus univerſe eſt cogitatio et impetus in periculoſa, ſed *confidentia*, quoad ſimul eſt ſpes firma et voluntas perſequendi ſuſcepta et ſuperandi difficultates, cogitatioque de iis removendis, cum hilaritate externa frontis ac vultus, etiam linguae atque orationis ad fiduciam et animum militibus inſtillandum, qui confidens Severi animus elucebat in tota oratione ad ſuos 2, 10, 3. ſqq., ſed maxime inde a §. 9. et §. 18., ad cuius alteram laudem ſupra 2, 9, 3. τὸ νουθὲν ἐπιτελέσαι Noſter hic reſpicit, ut variat in formula ἅμα λ. cum illa per πρὸς cum tertio et quarto caſu 1, 7, 8. 2, 5, 10. e. 2, 6, 16., it. per τὸ θ. cum 1, 6, 15. θάρσος; et in τὰ τολμ. praeſ. pro perf. cum §. 1. et 2, 8, 2. (ubi Bg. eadem Lat.), etiam Stp. ad m. P. oſtendente impf., cf. in Bg. rationem ad pr. εἰς ap. G. Th. non quidem in v. *confid.*, ſed tamen in ſyn. *fiducia*, pro quo (ut ib. cf.) ſeverius licebat ſumere particip. e Vell. 2, 56, 4. *omnibus* audendis *paratiſſimus*.

εὐφήμησεν) In eadem re Dio l. l. ad §. 2. οἱ ἄνθρωποι — πολλὰ ἐπευφήμουν, abeunte P. in τοιν., cf. ad §. 3. i. γὰρ, e quo Bg. per contracta duo v. v. in unam formulam, et quidem mutatis verborum modis, pro quo forte licebat, *exceptum ſalutavit*, et deinde πρ. *allocutus eſt*.

ἥ τε σ. — προσηγ.) Maior erit commatum congruentia, ſi aoriſto tempore ſcribamus προσηγόρευσεν. *Sylb.*

Confuſas iſtas finitiones ſupra diximus, ſed et, varia ſecum poſita tempora, ut hic aor. 1. et impf., ut nihil tentandum ſit, quanquam P. cum Mss. faciat, quia et Ms. Ve. manet in vulg., reddente Bg. e P. in εἰσοδ. ad ſenſum, ut et Sb. Ind., ſed praemiſſo *aditus*, huc ſpectante Spanhem. de Pr. et u. n., cf. ad 1, 7, 12. i. „quod, ut tradit Herodi. l. 2. c. 14. ſenatus *univerſus*, ipſique proinde Conſules, ad portas urbis eum conſalutarent“ qui rem e P. tangit, πᾶσα iterum addente, quod ſupplendum e contextu, ut §. 2. ad ὁ δ. κ. ἡ σ.

σας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς νόμῳ βασιλικῷ καλλιερήσας, ἀνῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. τῇ δὲ ἐπιούσῃ [r] κατελθὼν εἰς τὴν

teris item ſacris aedibus facta litatione more imperatoris, receſſit in imperatoriam domum. Poſtridie autem cum ve-

r) Mss. tres τῆς δὲ ἐπιούσης λ. v. N.

εἰς τὸ τοῦ Δ.) Mss. τὲ pro τὸ potius error eſt ſcribae in litteris, quam ingenium omittentis alterum e duobus artic., cum et Ms. Ve. teneat vulg., nec P. oſtendat copulam, quae nec ſuo ſtet loco, ſi ad ſq. καὶ referatur, cum debuerit eſſe ἀνελθών τε εἰς λ. aut εἰς τε τὸ — τεμ. ἀνελθὼν, ut eſt 1, 7, 12., quocum variatur ordine verbi et ſubſt. utr., (non tenente Stp. Th. Lat. Bg. et P. in v.) et addito hic καὶ Θ. membro, quod ibi ſubintelligendum erat, ut hic adv. ἐκεῖ aut pron. αὐτῷ e 1, 10, 16., ubi Bg. ſeverior, hic phraſin adhibens, ſyn. illi ap. P., unde et copulas reddit utr. ſqq., et ſervat tum ordinem alium, tum Lat. ad ἱερ., non item ad καλλ., nec ad νομ. βασ. brevitatem eius, quod membrum, ab eo ſcribave omiſſum in Ms., ſtatim reſtituimus, per formulamque gen. ſubſt. ſyn., ob ſq. idem Lat. adi., a quo et lapſus ſcribae fuerit, cf. 2, 6, 22. i. ubi Sch. „β. more *Imper.* (ambiguo compendio,) v. *more* regio *ſacrificare*, κ. quum *litaſſet* more *regio*" ſed Noſter variat leviter non modo cum illo 1, 7, 12. τοὺς ἄλλους νεὼς, ſed et cum 2, 3, 25. Διὸς νεὼν καὶ τὰ λ. ἱερὰ, et τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας λ. it. 1, 5, 4. i. et 2, 6, 18., Ind. Sb. reddente hic „καλλιερῆσαι, pro θῦσαι, *ſacrific.*" quo de v. 2, 11, 11., non ferente G. Th. formulam Bg., nec Stp. Th., denique in β. cum ſubſt. v. ſcribente Noſtro ad analog., et in ſq. formula variante in v. ἀνηλθ. cum 1, 5, 27. 1, 13, 13. 2, 3, 25., e quibus locis non cogitandum eſt de emendatione in ἐπανηλθ., quia non modo infra eſt vulg. formula iterum 3, 11, 14., ſed etiam hic Severus nondum ibi fuit; unde nec Bg. ſatis recte hic, niſi pro ſimpl. cepit, ut ſuum P., e quo partim Sch. „*ſe recepit* in *aulam*" at Spart. c. 7. p. 600. Capitolium *aſcendit*, (ubi Iovis templum.) Inde *in* Palatium — *perrexit*.

τῇ δὲ ἐπιούσῃ) Ven. male τῆς δὲ ἐπιούσης. *Stroth.* Mss. caſus temporis alius poteſt eſſe aut e lapſu in ς et iota poſtſcripto iterum, aut e gloſſa per comparationem cum 1, 16, 1. et 7, 3, 6., ſed ut tum univerſe rectus ſit uterque caſus, etiam tertius, tum Noſter promiſcue utatur ſecundo ac tertio, v. c. 4, 15, 11. coll. §. 10. et 5, 3, 5. coll. §. 3. m. et 9. e., et tertius nominatim noſtri particip. alibi quoque occurrat, cf. Thom. M. p. 352. cum N., ubi et noſter locus ſine Verſ. producitur ſic τῇ δ' ἐπ. κ., memoriter credo, ſimul cum illo 1, 16, 1., ubi v. laud., quorum Munthio in quartum caſum add. Thuc. 262, 76. ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, — τῇ δ' ὑστεραίᾳ, noctem *inſequentem*, — poſtridie *vero*, ut Noſter hic modo variarit per caſum et formulam ellipticam, quam explet tamen Lat. Bg. e P., ignotum Stp. Th., ap. Gs. Th. „τῇ ὑστεραίᾳ, i. q. poſtero die" qui idem reddit ad Luc. 2, 101. l. 11. *poſtridie* eius *diei*, ut et τῇ ἐπ. δὲ, alio ordine, quam hic, poſitum ib. p. 74. l. 85., at Polb. T. 3. p. 129. l. 8. κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, poſtridie *vero*, et Ioſ. 1, 293. ſ. 3. e. μέλλοντες εἰς τὴν ἐπ. περαιοῦσθαι, *die* proxima *traiecturi*, ſed idem 2, 23. ſ. 47. i. *in craſtinum*, (cf. mox τῇ δ' ἐπ. *poſtridie* autem *eius diei*, at 1, 351. l. 4. idem *die* vero *ſequenti*, ſeverius, cf. Vs. ad Thuc. l. l. antea,) ad

σύγκλητον, λόγους ἐπιεικεῖς πάνυ καὶ χρηστῶν ἐλπίδων μεστοὺς ἐποιεῖτο πρὸς πάντας, καὶ	niſſet in curiam, ſermonibus modeſtis admodum et bonae ſpei plenis allocutus eſt omnes,

quam analog. ſupplebitur quoque in noſtra per dat. formula pr. ἐν, ut in illa per gen. διὰ, ἐκ, ἐπὶ, tacente L. Boſ. Ell., ſed Noſtro variante in ſq. cum 2, 3, 5, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, per adiunctum breyius ſyn., ſumto ſubſt. τ. σ. aut proprie, aut, ut 2, 6, 3. ſyn. τὴν σ. βουλὴν, de loco, (ut variaretur ſimul cum 1, 14. 18. τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου) quomodo et cepit Bg. e P., cf. l. l. poſtr.; rem univerſam quidem et praeſentiam Severi in ſenatu tradente quoque Dion. C. l. l. ſupra, at cum Noſtro tempus aliquod etiam Spart. c. 7. p. 601. m. *alia* die *armatis ſtipatus non ſolum militibus*, *ſed etiam* amicis, *in* ſenatum *venit*, qui p. 577. med. et e. de Iuliano *deſcendenti* — in *curiam*, — e ſenatu *in* Capitolium *pergenti* etc., ubi Caſ. in N. 5. „ita fuit moris" uſus praeterea teſte Capitol. in Max. et Balb., qui locus eſt c. 3. T. 2. p. 141. e., a quo more hic Noſter cum Severo diſcedit.

λόγους ἐπ.) οἷα καὶ οἱ πρώην ἀγαθοὶ αὐτοκράτορες πρὸς ἡμᾶς, *quae et prius boni principes ad nos*, ſenatores, *dixerant*, ait Dio (1242, 34. ſqq.) Idem qui hac occaſione annotat, primum Severum poſtea legem, ſe auctore factam, de non occidendis indicta cauſa ſenatoribus, violaſſe, cf. Spart. (in Sev. c. 7. p. 601. e.) et c. 13. (p. 610. m. et c. pr. e.) *Boecl.*

Spart. de Iul. c. 4. p. 577. e. ingreſſus *autem* curiam, *placide* et *prudenter* verba *fecit*, quae Lat. formula et hic ſervari debuit, cf. Stp. Th. a, 622. F. m. aliunde, Bud. C. 235, 26. Krb. Decr. Rom. p. I. p. 290. m. lib. de V. med. Kuſt. ſ. 33. m. et e. ſ. 60. e. cum N. Woll. p. 56. e. Ind. Dem. v. λ., cui add. 21, 15. 29, 14. 236, ult. Xen. Cyr. et Fa. Aeſ. v. π. e., reddente Bg. nec in rel. cum P. (niſi in ἐλπ. ſing. et μ.) nec Sch. in „ἐπ. placidos *ſermones*" cf. 1, 7, 2. in χρ. ἐλπ., ubi variat Noſter cum 2, 13, 4. e. ἀγαθ. ἐλπ. per ſyn. adi., ſcribens idem ad analog. Gr. et Lat. per adi. μεσ. cum ſubſt. ἐλπ., de re quidem, cf. Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 491. ψήφισμα — μεστὸν ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων, at Poſſ. Call. p. 470. i. τὸν δῆμον — οὐδ' ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν, de perſ. adeo, cf. cum gen. perſ. Luc., ſed de re aut perſ. cum gen. rei ib., Rs. Or. V. 6. Dem. ubi et cum particip., cui add. 242, 1, Xen. M. S. Z. Ael. V. h. The. Fi. Dion. H. S. T. 1. Fa. Aeſ., Abr. L. Ar., Ariſt. Plut. v. 188. 193. L. N. T. Poſſ. Sy., ubi Herodian. confuſus cum Herodt., tum abſolute de perſ. Xen. Cyr. et Ariſt. Plut. v. 695., ut de re L. Boſ. Ell., qui et extrinſecus ſumit pr. ἐκ, ſed Sall. Iug. 113, 2. illi — *ſpei* bonae *pleni*, de perſ., cf. N. Cort., non tenente G. Th., ubi modo, cum Gr. n. 916, 82. adoleſcentiam *plenam* ſpei *maximae*.

πρὸς πάντας) Pol. πάντας cum ſq. iungit, tanquam legens καὶ πάντας, vel ἅμα δὲ πάντας, it. ἔλεγεν ἥκειν. *Steph.*

1 Liberior P. iam in praecedd. tum ad λογ. ἐποι. addendo adv. ἐκεῖ, e contextu ſupplendum modo, tum in gradu alio ad χρ., forte et hic fuerit, ſed ut potius πρὸς caperet abſolute poſitum, pro *praeterea* ſ. *inſuper*, quibuscum ſyn. eſt eius *ſimul*, haeſitans fortaſſis idem in Noſtri participiis cumulatis, quorum utr. δεξ. et λεγ. ſine copula cohaeret cum pr. finito tempore λ. ἐπ., ſed λεγ. proprie redundat, cum inſit in pr. formula λογ. ἐποι., additum tamen ſeparatim propter inſertum membrum καὶ κ. —

κοινῇ καὶ ἰδίᾳ δεξιούμενος ſ, et publice et privatim eos be-
λέγων, „ἥκειν μὲν ἔκδικος 6. nigne complectens: dicens,

ſ) Comma hoc in A. al., pro colo Stp. rel., aut inde depravato puncto Bc. 2. et Pat.

δεξ.) ut index diſertior orationis alienae, nec moleſtum, ſi reddatur per Lat. *ſic*, ſ. *in hunc modum*, nec tantum in N. T. obvium, ſed et ap. bonos Gr., cf. L. N. T. Schw. p. 837. cum N., it. 1, 17, 9. e. 2, 1, 16., variante Noſtro in δεξ. cum 1, 2, 5. m. per oppreſſum hic caſum perſ. pron. αὐτοὺς, (quem Bg. explet, e P. reddens liberius,) non item in formula καὶ κ. κ. ἰδ. cum 2, 4, 7., niſi per adiunctum v.

ἥκειν) Hic praetextus multum illi favoris iam pepererat. *Excipiebatur enim ab omnibus*, (*paſſim per* provincias,) *quaſi* ultor *Pertinacis*, Spart. c. 5. (p. 597. i.) *Boecl.*

Cf. 2, 9, 11. 14. 16. et 2, 10, 3. et 7., unde et fortaſſe nomen Pertinacis ſibi impoſuit, cf. 2, 10, 2. et Spart. c. 7. p. 602. e., mutante Bg. nominativos cum inf. in acc. cum perſ. e P., ſed de ſuo etiam pron. addente perſ., et manente in ἐκδ. ſine ſupplemento partic. ὡς, quo reſpiciens P., id adv. mutat in coniunctionem cum v. affinis coniunctivo, et hinc ſubſt. φ. in affine particip., non omnino ſequente Sch. in „φ. qui caedem alicuius *ulciſcitur*" ſed ut P. ratio proprie pertineat ad v. ἥκ. cum particip. aliquo, quae tamen ad ſenſum par eſt ſane praeſenti rectioni cum nominativo ſubſt. e genere perſ. ſ. concreti, variante cum illa 2, 6, 12. e. hic Noſtro, ut et cum alia 2, 1, 20., ubi adiunctus eſt ſimul dat. perſ., quam utr. formam modo novit Stp. Th., tacens etiam de hoc praeſ. pro perf., non item Bud. C. 770, 20. et 1083, 25. Ind. Dem. et Rsk. ad Polb., The. Fi. Xen. Mor. Ἀγβ. e 2, 5, 2. i. Abr. ad Aeſch. 1, 600. m. Krb. Obſ. p. 148. Loesn. p. 149. m. Thom. M. p. 418. Heſ. 1617, i. ἥκει, ἔρχεται, ἢ ἦλθεν, ſine N., Schol. Eur. Hec. v. 1. ad rectionem v. cum nominativo ſubſt. proprii nominis v. 3. ἥκω Πολύδωρος, ut v. 503. alio ordine Ταλθύβιος ἥκω, ubi in Vs., ſaltem de Vernacula ratione, aſſumendum pron. ἐγὼ, at cum nominativo, e genere ac notione modi, vel alicuius pron. Luc. 1, 21. l. 46. ἐδείκνυεν αὐτῷ — κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι, *monſtrabat ipſi et me*, qualis *reverterer*, (qua de vi, pro redire, praeter L. N. T., cf. abſolute de perſ. Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. ex 11, 10., cum pr. ἐκ V. 7. Iſ. 8. And. et ſimul cum adv. The. Fi., quo et retulerim Abr. ad Aeſch. T. 2., at de re cum pr. εἰς Rs. Or. V. 7. Ant. ex 719, 9. et tropice de perſ. Eur. Hipp. Valck. 192, 2. A.) vel alicuius adi. Call. ep. 44, 2. εἰ δ' ἄκων ἥκω, *ſi* inſcius *veni*, ubi pr. vs. et perſ. opponitur, Lyco. v. 1369. πρῶτος μὲν ἥξει, *primus* quidem *veniet*, et Abr. ad Aeſch. 1, 302. m. ex Soph. θεοῖς ἔχθιστος ἥκω, ubi et Verſ. Iohnſ. ed. *ego diis* ſum *inviſiſſimus*, de mente Abr., quem cf. et in Dl. Th., (ut de re Rs. Or. V. 8. And. e V. 4. p. 86. l. 6. νῆες — ἥξουσιν ἀθρόαι οὐ πολὺ ὕστερον,) quibus ſimilis noſter hic locus cum ſubſt. e notione modi, ad analog. iſtorum modo effictus, nihil praebentibus Indd., quam praeterea v. ἥκ. cum inf. Aeſch. ep. S., quae rectio par illi P. et par particip., quocum vario variique ſenſus cum vel ſine dat. perſ., ad ſupplendum ſupra alicubi prolata, cf. Iſ. Pan. Mor. p. 60. m., in Indd. Soph. Ai. Call. Eur. Phoen. Valck., cui add. p. 445. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. et Ant. Xen. Ἀγβ. M. S. Bach. et Cyr., The. et Pal. Fi., Luc. et Plut. Krg., pro qua rectione in N. T. v. ἥκ.

„τοῦ Περτίνακος φόνου [t], τὴν
„δ' ἀρχὴν παρέξειν καὶ εἴσο-

ſe quidem veniſſe ultorem Pertinacis caedis, effecturumque, ut

t) Colon hic in Ms. Ba.

cum καὶ et alio v. Matth. 8, 11., cf. in ſenſum tropicum de perſ Xen. Bach. et cum pr. ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc. ut in rem criticam et confuſionem cum aliis v. v. Ind. Herdt. Abr. ad Aeſch. T. 2. et D'Orv. Ch., tum ad ἐκδ. de perſ. abſolute Suic. Th. et Ind. Luc., ſed cum praep. L. N. T., et cum gen. perſ. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 1, 12, 2., at de re ſimul Suid. it. Ind. Ael. V. h. et Hom., in quo iterum Noſter ſcribit modo ad analog. cum gen. rei φ., ac forte Lat., ap. G. Th., cum Gr. n. „*mortis* alicuius *ultor* Ovid.“ quod Lat. ap. Stp. Th. aliunde, at hinc ap. Sb. Ind. cum alio *vindex*, et ipſo ap. G. Th. cum Gr. n., ſed cum aliis gen. rei, cf. 2, 9, 11. 14. et 16. ad τοῦ Π. φ.

τὴν δ' ἀρχ.) Vide, quae notamus ſupra ad 2, 3, (24.) *Boecl.* Leg. ἀριστοκρατίᾳ, in dativo, ſe operam daturum, ut gubernatio ſua aditum patefaceret optimatum principatui, *Reisk.*

Cuius dativus, ut deinde oſtendetur, non eſt neceſſarius, ut interpretatio totius loci cum Bg. conſpirat, quanquam videtur ſervaſſe reliquam lectionem vulg., nec in καὶ oſtenſa emendatione quadam, nec eo καὶ per Lat. *etiam* explicato, ubi Sch. in v. παρ. modo ſubſt. tenet Lat. *imperium*, deſerto vel ſic P., qui obſcure tantum refert vulg. lectionem, uſus libertate plurima, tum in v. παρ. per dupl. phraſin, tum in ſubſt. duobus ἀρ. καὶ εἰσ. per unum iterum, et denique in ordine alio ultimi ἀρ., ubi Bg. ſervat modo Lat. et ſyn. phraſes ad v. παρ., legens praeterea, opinor, αὐτοῦ pro καὶ, quaſi in hoc lateat του, e confuſis litteris, ſed αὐ perierit ob pr. finitionem ειν, et capiens ſubſt. ἀρχ. non pro ſyn. cum ſq. εἰσοδ., ſed proprio ſenſu; quam quidem rationem fortaſſis et e P. efficias, ſi ſumatur libere reddidiſſe ἀρχ. *ſe principe* et εἰσοδ. *fundamentum*; nihil hinc tenente Stp. Th., ubi nec quid ſimile in v εἰσοδ., at in ἀρχ. 1, 550. D. m. aliunde pro *fundamento*, quod firmet primam rationem, *Politiano* tributam a nobis, manentibus in vulg. tum ob conſenſum librorum, tum quia ſententiam edit commodam hanc, *ſed initium daturum eſſe* ſe *et* aditum *ariſtocratiae*, i. e. ſub ſe fore ariſtocratiam et initium eius; quam promiſit Severus, imitatus Pertinacem et in hoc, cf. 2, 3, 24. ut per copiam Noſter iunxerit ἀρχ. et εἰσοδ., interiecto v. iterum, ut alibi quoque ἀρχ. copulat cum ſyn. quodam, cf. 7, 11, 1., ſed et alii ſcriptores id faciunt, cf. Stp. Th. l. l. e Dem., quem locum et Ind. habet, cui add. 291, 9., it. Orph. h. 36, 4. ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ λ., e cuius Ind. v. ἀ. cf. loca cum gen. aliquo rei per hanc quidem notionem, ut et abſolute aut cum v. alio, praeter Soph. Ai. v. 282. et Theogn. v. 1129., cf. Call. Lyco, Eur. Hipp. Valck., Herdt. Thuc. Aeſch. ep. S. et Fi. Rs. Or. V. 7. Iſ. 8. And. Dem., cui add. 204, 11., Ael. V. h. Luc. Diod. S. cum Iſ. Pan. Mor. p. 13. m. 18. e. 28. i. 87. i. 134. e. it. Foeſ., ad quam analog. Gr. hic ſcriptum, ut et quoad v. cum Luc. 3, 163. l. 42. *ἀρχὴν εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, occaſionem et principium* praeberes *contra te ſcribendi viro libero*, cf. ſyn. e Sb. Ind. ap. Zoſ. 2, 34, 4. *τῆς ἀπωλείας αὐτὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ σπέρματα δέδωκε, internecioni* principium *et* ſemina *praebuit*, ſed in εἰσοδ. (quia Indd. ferunt tantum abſolute The. Fi. Epiſt. Luc. Abr. Dl. Th., tum alio ſenſu, pro

„δου ἀριϛοκρατίας. μήτε δὲ 7. *principatus ſuus fiat initium*
„ἄκριτόν τινα u φονευθήσε- *optimatium ſtatus: neque vero*

u) Ms. Ba. μήτε δ' ἄκριτόν τινα λ., cuius δ' cum apoſtropho, ut alibi, ſed τινα reclinato acc. nobiſcum et cum A. al. contra τινὰ Stp. rel.

actu adeundi Rs. Or. V. 6., et pro re, quae adit nos, i. reditus, vectigal, Polb. cum Suid.) potius ad Lat. analog., cf. G. Th. „*aditus*, — meta-phor. — *dare* oculis, — *uterque veſtrum* patefecit *earum* ipſarum *rerum* aditum, *quas quaeremus*, — aditus *virtutis*, (qui gen. eſt pro pr. *aditus* ad *virtutem*, i. praeſidium, cf. Cl. Cic., ubi *aditus laudis* ſimiliter exponendus, ſ. pro facultate et occaſione alicuius rei impetrandae, poſſidendae, fruendae, ſed cum Gr. n.) *introitus*, — in *cauſam*, i. initium cauſae et exordium, — *aperto* ſuſpicionis *introitu*, (it. cum Gr. n.) *initium*, — principium et velut ingreſſus rei maioris, — *initia* ac *ſemina* Quinctil. — *dare* initium *alicuius rei*, (cf. Ind. Corn. N. „*hoc* initium *fuit* ſalutis *Atticorum*, — *ab tam* tenui *initio*, i. occaſione" it. cum Gr. n.) *principium*, — initium alicuius rei, — modo ad fundamentum refertur, — *quod* mihi *principium* eſt *mali*, — motionis *principium* alicui *dare*, — movendi *fons* et *principium*" alio tantum ordine, quam ſupra ap. Orph.; quibus ſat firmatam crediderim tum lectionem vulg., tum iſtius explicationem noſtram, ſed ut ad Bg. addi queat, fortaſſis de ſuo adiunxiſſe pron. poſſeſſ. et pro καὶ tentaſſe illum ὡς, quocum alibi quoque confuſum diximus, quod, pro *tanquam* acceptum, et in mollienda ſimilitudine ſolenne, tamen in tropo iam trito nec audaciore vix neceſſarium eſt, nec in Lat. additum ante, nec in Grr. iſtis ſimilibus cum v. παρ. et δοῦναι. Nec ſuſpicor excidiſſe quid ante vel poſt παρεξ., v. c. epitheton, ad ἀρχ. pertinens, unum πρᾳεῖαν, aut duo πρ. καὶ ἥμερον, cf. 7, 1, 3., quaſi duo praedicet Severus, praebiturum ſe principatum mitem ac manſuetum, et praeterea ariſtocratiam nominatim; cum ad ſe commendandum ſuffecerit una promiſſio illa de ariſtocratia, in primis ab exemplo et imitatione Pertinacis, ut demonſtratum.

μήτε — ἀκρ.) *Fieri etiam ſenatusconſultum coëgit, ne liceret Imperatori, inconſulto ſenatu, occidere ſenatorem*, Spart. *Oxon.*

Spart. ſunt c. 7. p. 601. e., ad quae Caſ. N. 4. recte monet, Severum fuiſſe ſimulatorem et mendacem, cf. Dion. l. l. ad §. 5. λογ. ἐπ., qui ponit deinceps interfectos ſenatores, (ad quos maxime hic reſpicit Noſter) atque etiam 1262, 62. ſq., cf. infra 3, 8, 13., variante Noſtro in μητ. δὲ — τινα cum 2, 6, 6. et 2, 4, 2. tantum per interiecta et copulam aliam, ſed prae P. ſeverius reddente Bg., at in ἀκρ., ut 1, 14, 13. e., ubi Sch. prope cum P. „iudicio *non condemnatum*" ſed Stp. Th. aliunde per brevius *indemnatus*, ap. G. Th. cum ſyn. ἀκατάκριτος, quo Lat. et alii utuntur, ut Bg. formula quoque Bud. C. 41, 14. ſqq., cf. Ind. Thuc., cui add. 141, 72. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. Polb., de perſ. quidem, quo ſenſu caret Ind. Dem., cf. tamen 555, 25. 629, 11. 631, 23. 645, 21. 647, 9. 745, 21. 24. 796, 9., (pro quo ſyn. formula ἄνευ κρίσεως 628, 19. 631, 10. 647, 18. 721, 18. et ſyn. adv. ἀκρίτως 212, 22.) ubi, ut ap. Thuc. cum ſyn. ἀποκτείνειν, quocum Noſter ad analog., Phil. in Fl. p. 759. A. m. 761. B. m.; e P. contrahente Bg. duo v. v. in formulam per unum v. cum duobus ſubſt., ſed Tayl. ad Lyſ. Rs. V. 5. p. 598. N. 1. dubitante „quid ſit hominem δημεύεσθαι" ſ. τινὰ in paſſ., cui Rs. in N. reſpondet in act.

„σθαι ἢ δημευθήσεσθαι, μή- „τε συκοφαντοῦντος [x] ἀνέξε-

quenquam indicta cauſa capite aut bonis mulctatum iri, neque

x) Ms. Ba. συκοφαντοῦντας λ. ſed ed. Ing. συκοφαντοῦντός τινος ἀνεξ., v. N.

„δημεύειν τινὰ bene Graecum eſſe, et *proſcribere aliquem*, i. q. bona eius publicare“ vel plenius ap. G. Th. cum Gr. προγράφω „edicto propoſito aliquem civitate eiicere, propoſita morte impune a quovis inferenda, ſi intra certum numerum lapidum deprehendatur, et bonis illius publicatis, vel potius proſcribenti attributis“ ſ. de notatione Gr. ac Lat. v., publico in loco proponere ſcriptum aliquem ſ. nomen illius cum indicio hoc, ut ipſe cum bonis ſuis ſit publici iuris, h. e. eiectus e civitate et exul a quovis occidendus, et bona eius veniant in publicum, i. ad alios, ſive plures per venditionem et auctionem, ſive ad unum proſcribentem; unde Gr. Grammaticis explicatur δημόσιον ποιεῖν et κοινοποιεῖν, cf. Schol. Thuc. et Heſ. 1, 883. Nr. 6., brevius ſcribente Noſtro, quam aliis, v. c. Din. Rs. Or. V. 4. p. 93. e. θανάτῳ ζημιώσαντας — δημεῦσαι τὴν οὐσίαν λ. et Xen. Hell. Mor. p. 46. e. ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι, ſed in paſſ. de perſ. abſolute tamen non ſine omni auctoritate, cf. ad Heſ. 1, 928. N. 12. „Chryſoſt. πάντοθεν ἐλαύνεσθαι καὶ δημεύεσθαι“ ſine Vs., e quo Chr. affert Stp. Th. „δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, *bonorum* proſcriptione *et* publicatione *mulctatus*“ ubi adeo paſſ. de perſ. cum acc. rei ſolenni, quod reddiderim, *publice* ſ. publica auctoritate *privatus* ſ. mulctatus *bonis*; non aliter reperto praeterea paſſ., quam de re, et quidem abſolute, ap. Dem., ſine Ind., 634, 23., qui locus eſt Stp. Th., 1014, 18. p. ſq. l. 9. Rs. Or. V. 6. (it. Ael. V. h. cum Foeſ.) ſed cum pr. ὑπὸ ib. V. 6., at frequentius act., idque cum acc. perſ. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 7, 1, 7., aut cum acc. rei ib. ex eodem 5, 5, 2., cf. Thuc. Schol. Rs. Or. V. 6. ex 861, 4. et V. 8. Din. it. Dem. uno loco, cui add. 752, 6. ἀφέντες τὸ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, Gem. Pl. e p. 104. e. Dion. H. S. T. 1. cui add. 325, 43. τινὰς — ἀπέκτεινε, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσε, Suid. ſine χρήσει, nec coll. ad Heſ., Poll. 4, 37. 9, 10. ſed Poll. Call. tantum e Stp. Th., (cf. ſyn. δημοσιεύειν, praeter Heſ. et Suid., in act. cum acc. rei Xen. Hell. Mor. et cum acc. perſ. Suic. Th. ubi et paſſ. de re, abſolute, et cum praep. Long. Mor.) variante hic Noſtro quodammodo cum 7, 3, 10. φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου, quanquam exilium et proſcriptio interdum ſeparantur, cf. Dion. H. S. T. 1. 210, 19. it. p. ſq. l. 13. et 288, 23. 726, 41. et Diod. S. 1, 483. l. 23. φυγαδεῦσαι τοὺς εὐπορωτάτους —, καὶ τὰς οὐσ. αὐτῶν δημεῦσαι, noſtrum locum me reddente *occiſum* aut *proſcriptum iri*, ſ. *occidendum* aut *proſcribendum eſſe*, cf. Spart. c. 8. p. 603. m. amicos *Iuliani* incuſatos *proſcriptioni ac* neci *dedit*.

συκοφ.) Forte συκοφαντοῦντος τινὸς ἀνεξ. *Steph.* Quod pronomen, ſubito ab Ing. exceptum, aut ſuppleveris e pr. τινὰ alius caſus, aut ne deſideres quidem in particip. pro ſubſt., ut e P. ſervat Bg. et partim Sch. in „σ. *delatorem* paſſurum *eſſe*, ἀν. toleraturum *eſſe*“ ſed Sb. Ind. „ἀνέχεσθαι συκοφαντούντων, *ferre*, ſic 281, 7.“ qui locus e Xiph. habet ſane v. med. cum gen. perſ., ut et alius eius e Zoſ. 692, 25. ed. Cell. 2, 40, 5., cf. e Syneſ. ap. Stp. Th. 1, 1334. A. e. e Bud. C. 1403, e. L. N. T., ubi et alio ſenſu ille Stp. l. l. E. m., Loeſn. Obſ. p. 342. m. Kypk. T. 2. Aeſch. ep. S., ſed ſine Ind. ap. Dem. 112, 12. 990, 21., ſed cum acc. perſ., praeter alius

„σθαι [y], ἀλλὰ βαρυτάτην [z]
„εὐδαιμονίαν τοῖς ἀρχομένοις

toleraturum delatores: ſed ſum-
mam felicitatem ſubiectis prae-

y) ἀνέξεσθαι A. 2. al., ut in pr. φονευθήσεσθαι B. 2. R., per operatum vitium. Hic vero nobiscum comma in A. et al., pro Stp. rel. colo, quod et in Ms. Bg., v. N. z) βαθυτάτην unae Ing., v. N.

ſenſus Xen. Bach. Z., etiam ap. Luc., (ubi et cum acc. rei, cf. Thuc. Dem., cui add. 68, 13. 281, 9. 614, 17. 475, 25. 755, 1. Ael. V. h., it. ad Moer. p. 176. ex Aeſch. et Ariſt. Lyſ., cum Bud. C. 1404, i.) qui caſus in Ms. hic fuerit minus e gloſſa per comparationem aliorum, quam e lapſu in litteris, cum Mſs. rel. maneant in vulg., contra quos valeat forte nihil R. acc. plur., (etiam a Bg. retentus, non item a Sch.) cum libere vertere potuerit ille, ut Sb. memoriter faciebat in Gr. hinc plur. gen.; non ſpectante Stp. Th. ad Bg. Lat. ſubſt. in particip., cf. ad N. T. Lex. et Obſ. Loesn., Suid. et Ind. Dem., cui add. 475, 25., variante Noſtro cum 2, 4, 16. pro ſubſt. συκοφάντας, ſed Severo illuc etiam reſpiciente ad imitandum Pertinacem. Caeterum in ἀνεξ. med. oppreſſum ἑαυτὸν pron. nec Intp. Lat. ſuppleverunt, quo fit ſubito tranſitus a pr. paſſ. et a perſ. aliena ad propriam; ut licuiſſet colon poni poſt δημευθ., niſi neg. duae μήτε — μήτε cum ſq. ἀλλὰ ſolerent arctius copulari, qua de cauſa et poſt ἀνεξ. comma placuit tantum.

βαρυτάτην) Scribo βαθυτάτην εὐδ. *Steph.* βαρὺς et βαθὺς ſaepiſſime confunduntur. Baſil. Homil. 23. χωρίον φάραγξι βαρείαις διεῤῥωγὸς, lege βαθείαις. In quibusdam locutionibus aeque βαρὺς, ac βαθὺς, locum habere poteſt, ut in illo Plut. in Parall. πίνοντες παρὰ τὸ σύνηθες, εἰς ὕπνον τοῦ δέοντος βαρύτερον κατενέχθησαν. *Leisn.* Inepte! meo periculo lege βαθυτάτην εὐδ. *Stroth.*

Leisn. etiam ad calcem Ox. „Heſych. βαρὺ, μέγα. Facile βαθὺ et βαρὺ permutari, patet ex Obſ. Miſc. V. 2. p. 249. ſq. Ael. V. h. 2, 11. et 36." quae loca quoque illeverat margini Ox. In membro hoc ἀλλὰ — παρεξ. omiſſo a P., tenet Sch. modo „βαρ. ſummam *felicitatem*" qua de adiectivum Lat. vulg. lectionis ſeverum *gravis* nec G. Th. habet; nec dici poteſt commode, niſi quoad valet i. q. *magnus*, cf. 839, 58., aut i. q. *multus*, cf. ib. l. 82. et 92., it. Cort. ad Sall. p. 966. b. m. et Ind. Iuſt., quarum notionum iſi Gr. vulg. neutrum habet Stp. Th. nec L. Ern., at huius Ind. Polb. priorem „χεὶρ βαρεῖα, magnae *copiae*, ut Ioſeph. 10, 11, 1. βαρυτάτη δύναμις. βαρυτέρα παρασκευὴ, *maior*" in loco quidem Ioſ. ut ſit Vs. *una* cum *gravis* armaturae *militibus*, et V. L. βαθυτ., ut ap. Suid. 1, 416. e. βαρεῖα χεὶρ, ἡ δυνατὴ, manus *potens*, et eadem Vs. in ſubiecta χρήσει anonymi; nec haec collata ad Heſ. 1, 693., nec p. 696. ad illa Leisn. inde Nr. 14. aliqua Nota; unde fortaſſis vulg. lectio ſuſtineatur, ut et e Lyco. v. 156. βαρὺν πόθον, gravem *cupidinem*, it. ex his Rs. ad Polb. p. 747. e. „βαρὺς de fluvio dici, rarum quidem eſt, non tamen omnino abſurdum. Si urbs magna dicitur βαρεῖα, quidni etiam fluvius ingens, ſpectabilis, quaſi gravis undis. Cogitavi tamen aliquando βαθὺς, *profundus*" qui ſpectat, credo, ad Polb. 1, 17. p. 26. m. τὴν τῶν Ἀκραγαντίνων πόλιν — καὶ βαρυτάτην ἅμα τῆς αὐτῶν ἐπαρχίας, *Agrigentinorum oppidum — et ſuae ditionis ampliſſimum*, quem locum non praebuit Ind., ſed L. N. T. Schw. p. 238. N. eum Lat. eodem, ſub „βαρ. — 2) amplus, ſplendidus, maioris momenti" quo ſenſu poſtr. ibi fuerit Lat. *graviſſimum*,

„παρέξειν, καὶ πάντα πρά- „ξειν εἰς ζῆλον τῆς Μάρ- „κου ἀρχῆς [a]. ἕξειν δὲ τοῦ | biturum, et omnia factu- rum ad aemulandum Marci imperium. Habiturum

a) Pro colo Stp. rel., it. commate Bs., punctum quoque in A. al., placitum nobis ob conſtantiam, cum et in §. 6. extr. poſuiſſemus.

pro noſtratium *die wichtigſte*, quorſum et pertinet locus ſubiectus Matth., ſimiliter acceptus in L. Fi. et Krb., cf. Cl. Cic., ut iſto quidem loco non ſatis nitendum ſit, ſed forte magis affini βάρος πλούτου, it. ἀρετῆς, de quibus cf. Abr. ad Aeſch. 1, 242. et 656. e. it. D'Orv. Ch. p. 54. m., ubi proprie de confuſis agitur βαρὺς et βαθὺς, in quam partem criticam, praeter dicta ad 1, 2, 6. Exc. e., cf. Loesn. Obſ. p. 222. m. tum ad Herdt. p. 324. N. 94. it. Ael. V. h. 6, 6. m., ut forte etiam ap. Heſy. 2, 334. m. κοῦφα, τὰ μὴ βαθέα, legendum βαρέα, et alibi confuſis ρ et θ elementis figurae maiuſculae, cf. Poll. 4, 85. N. 94. in εὔρεῖα et εὐθεῖα, ex h. l. forte dubitante Sb. Ind. per formulam ſuam „pro βαθυτάτην" nec certum, an ſic quoque maluerit Bg., cum et Sch. in vulg. lect. ſimiliter reddiderit, etſi fortaſſe ſenſum modo ſecutus; pro vulg. adi. cum ſubſt. εὐθ. nihil ferentibus Thom. M. p. 651. e. it. Foeſ., nec Indd. Call. Ern. et Loesn., Heſd. Soph. Ai. Lyco. Muſ. et Theogn., it. Herdt. Xen. M. S. et Bach. Aeſch. Fi. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. et Dem. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Luc. Fa. Aeſ. Geop. cum L. N. T. et Kypk. T. 2., nec in εὐθ., (cf. abſolute vel cum aliis adi. Hſ. Plut. et Fa. Aeſ. Iſ. Ev. et Pan. Mor. p. 135. i. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. per veros numeros 143, 21. cui add. 172, 10. it. Luc., ubi vicinum ἐν πάσῃ εὐθ. λ., ut Thuc. cum μεγίστῃ, non item cum v. παρεχ., per analog. ſaltem iuncto, nec cum §. pr. variato, niſi per adiunctum, nec tandem in adi. Stp. βαθ., cf. e poëtis ante, praeter Muſ., tum Xen. Bach. Ael. V. h. Polb Luc. Diod. S., Pal. Fi. Dion. H. l. l. Geop. Fa. Aeſ. Abr. Dl. Th. cum L. N. T., quorum Schw. add. Dion. C. 1121, 79. et Ind. Sb. e Zoſ. 5, 9, 6., it. Suid. Heſ. Thom. M. p. 138. it. ad Herdt. l. l. Abr. L. Ar. p. 310. e. Graev. L. Heſ. p. 95. e. Spanh. ad Call. T. 2. p. 119. i. 806. e. ad Ariſt. Av. v. 1712. Kuſt. et Beck., ad Polb. Valeſ. T. 3. p. 181. i. Weſſ. ad Diod. S. 2, 552. b. N. 82. D'Orv. Ch. l. l. tum ad Ael. V. h. 2, 36. et 6, 6. e., ad Luc. 1, 608. b. N. 93. it. 2, 311. b. N. 41. et 3, 356. b. N. 48. Klotz. Tyrt. p. 74. Harl. Chr. Gr. p. 128. Caſ. ad Suet. Vit. c. 13. et Cl. Cic. Ind. Gr. βαθ., cui coniecturae faveat non tantum uſus huius adi. ſenſu tropico frequentior ap. alios, ſed et aliquis adeo ap. Noſtrum infra in εἰρήνῃ βαθείᾳ, quo tropo reſpiciat Noſter ad Lat. *altus* et *profundus*, ubi G. Th. nihil cum ſubſt. noſtro, et tantum ſimile quid per gradum v. e. „*pace* profundiſſima *florentes*" ſed ut hoc quoque tropicum redeat ad Bg.

πάντα πραξ.) P. deſerit quoque Sch. in „πρ. *facturum* eſſe *omnia* ad *aemulationem* imperii *Marci*" ubi Bg. reddit praep. cum ſubſt. iterum per ſyn. particip., variante Noſtro per hanc formulam pro nudo abl. 1, 2, 8. et per privum ſubſt. pro dupl. 2, 4, 3., ſed tenente Sb. Ind. noſtrae pr. εἰς alias ſyn. πρὸς et κατά.

ἕξειν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „deſunt quaedam in verſione" haud dubie culpa ſcribae, qui omiſerat totum hoc membrum ἕξ. — γνώμην, a nobis ſtatim reſtitutum, et partim e P. liberiore, quoad ordinem etiam, qui

„Περτίνακος οὐ μόνον τοὔνο-
„μα[b], ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην.“
Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπη-
γάγετο τοὺς πλείστους εἰς
εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖ-
το. ἦσαν δέ τινες[c] τῶν[d] πρεσ-
βυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ
τὸν τρόπον, οἳ προύλεγον[e] λαν-

vero Pertinacis non ſolum
nomen, ſed et animum.
8. Huiuſcemodi quaedam lo-
quens illexit pleroſque ad be-
nevolendum et credendum,
9. quae promittebat. Erant
tamen aliqui ex ſenioribus nec
ignaris eius ingenii, qui praedi-

b) τ' οὔνομα Ox. cum Par. 2. mendoſe, cf. 2, 4, 13. c) Sic nobiſcum Ms. Ba. et edd. rel., praeter Stp. al. δὲ τινὲς, cf. 2, 10, 13. d) τῶν omiſſum mendoſe in B. 2. Ox. Par. 2. e) Sic tacite quoque Ms. Ba. cum Stp. rel., pro προὔλ. cum leni ſimul A. al., cf. 2, 13, 21. e.

tamen ad ſenſum bene in τοὔν. *cognomen*, cf. 2, 10, 2. Spart. c. 7. e. p. 602., ubi Caſ. N. 4. locus Aur. Vict. eſt de Caeſ. 20, 10. cognomento *Pertinax*, cf. 2, 10, 19. ubi Sch. „ἔξ. *habitur.* eſſe *mentem*, h. e. eo animo futurum eſſe“ ſcribente Noſtro in formula tota cum Grr. et Lat. (cf. Ind. Luc. in nom. utr. et G. Th. in v., ſed alio ſenſu γν. ἐχ. Ind. Sb.) at variante in τοὔν. cum 2, 4, 13. τὸ ὄν., cf. Ind. Dem., cui add. 96, 11. 112, 25. 171, 12. 886, 11. 998, 27. p. ſq. l. 3. 1000, 14. 18. p. ſq. l. 5.

τοιαῦτα) In v. λ. variatur cum ſyn. εἰπὼν 2, 10, 19., additq iterum pron. τινὰ ad variandum, cf. 2, 8, 9., aliunde Stp. Th. tenente Lat. Bg. Mox Sch. deſerit P. in „πιστ. ad *credendum* adducere *ea*, quae *promittebat*“ vicinius ad Bg., pro ſeveris, *ad* benevolentiam *et* fidem *eorum*, *quae* rel., ut ſervetur gen. cum πισ., etiam Lat. uſitatus, cf. G. Th., huc ſpectante Stp. Th. ſine Vs. 1, 89. E. m. ſub Lat., affini iſti Bg., ubi Noſter in v. ὑπ. variat cum 2, 9, 14. per praep. ſyn., ex analog. ſaltem copulatam, (cf. Ael. V. h. 13, 4.) et cum 2, 4, 3. e. modo per v. ſyn., it. cum 1, 6, 24., et ſimul per additum artic. in τοὺς πλ., ubi opprimitur pron. αὐτῶν, ſc. τῶν βουλευτῶν, qui latent in remotiori §. 5. τὴν σύγκλητον.

ἦσαν δὲ λ.) Bg. meliori ordine, quam P., at ex eodem in δὲ, cf. 1, 6, 8., et in τιν. cum gen., ut alibi; in ſq. πρεσβ. hic Noſtro apertius indicante ſenatores, quam 2, 4, 3., quia de iiſdem ſermo fuit in pr., oppreſſo ſimiliter pron. αὐτῶν, aut αὐτῆς, ſc. τῆς συγκλήτου. At in ſq. formula Bg. liberior per adi. ſyn. et negat. duas, quod eſt potius Gr. οὐκ ἀγνοούντων, pro aiente viciniori *et gnaris*, ut tamen ſervarim *et* noſcentium *eius ingenium*, ponente Sb. Ind. hunc locum ſub Lat. *noſſe*, et Stp. Th. ſub ſyn. formula *cognitum habere*, ubi Noſter ſequitur ſaltem analogiam, et forte Lat. maxime, cf. de τὸν τρ. et Lat. Bg. ad 1, 2, 3. e. it. G. Th. v. *ingen.* et *noſc.*

οἱ προὔλ.) P. libertatem in contracta oratione per omiſſa ἦσαν οἱ, et addito adv. temporis, it. adi., deſerit Bg., at Stp. Th. ſolam ſcripturam προὔλ. dedit, ſecus ac hic in ed., varie ſic etiam exhibente textu Dem. 73, 2. et 240, 26., quo Stp. reſpicit ſine Ind., cui et add. 96, 19. 114, 2. 249, 3., ignorans idem cum ὅτι, cf. L. N. T. e 2 Theſſ. 3, 4. Pal. Fi., Rs. Or. V. 7. Ant., cf. V. 8. Din. et Lyc. cum Ael. V. h. et Diod. S., variante Noſtro cum v. προειπεῖν ſupra, et cum 2, 13, 21. e. in λ. tantum

θάνοντες [f], ὅτι ἄρα εἴη ἀνὴρ cebant clanculum, nimirum
πολύτροπός τις, καὶ μετὰ eſſe illum virum verſipellem,
τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαί et arte ſcire tractare negò-
πράγμασιν [g], ὑποκρίνασθαί [h] tia: diſſimulare et ſimula-

f) μανθ. Ing. 2., mendoſe. g) Pro puncto A. et Bs., it. colo Stp. rel., tantum in Ox. comma hic, recte, cum a pr. ὅτι εἴη ἀνὴρ pendeant et ſqq. adhuc. h) Ms. Ba. ὑποκρίνεσθαί τε, ſed α eſt ſcriptum ſuper ε a prima manu. *Mart.* v. N.

in tempore, et per alia quaedam in ſqq. ſuper moribus Severi cum 2, 9, 18.

ὅτι ἄρα λ.) P. omiſſam particulam nec Sch. neglexit „quod *utique* ſ. *nempe*" e Stp. Th. 1, 508. E. m. aliunde, quorum poſtr. ſyn. cum Bg. huc convenit, ubi Noſter variat pro δὴ poſt ὅτι 1, 9, 22., ſenſu explicandi et magis definiendi in alienaque oratione monſtranda clarius, cf. Hoog. Op. p. 113. §. 10. et ſine Ind. Dem. 391, 13.; pro Gr. τὶς e P. ſubſtituente Bg. ſyn. pron. demonſtr. ex aſſumto ad v. εἴη pron. αὐτὸς, et oppreſſo adeo pron. τὶς, ut alibi, hic poſt ſubſt. et adi., ubi habent et Lat. ſeveram formulam, cf. G. Th. *magni* cuiusdam *hominis*, et ſq. l. 88. it. *alicuius* certae *perſonae* 249, 16., cf. ſupra 1, 6, 1., noſtratium *ein*, Gr. ſyn. εἷς, in πολ. e P. reddente Bg. cum Sch., qui et *verſutus* addebat ex Ind. Sb., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item alterum, ut G. Th. in Bg. recte „pro aſtuto et callido ſimulatore" cf. Ind. Hom. et Thuc. cum Schol. ad utr., Eutr. Met. et Kypk. 2, 383. e. cum Heſy. et ad Stp. ſubſt. πολυτροπία ſine auctore Ind. Dion. H. S. T. 2., pereunte et hic, in Vs. ſaltem, parte vocabuli prima.

μετὰ τεχν.) Leisn. ad Ox. modo Vernacula haec „der *ſeine* Sachen *künſtlich* anzufangen *weiß*" e P. ſervante Sch. quaedam modo in „προσφ. tractare *res*, πρα. *aſtu* rem *tract.*, τ. *aſtu* et *arte* tract. *negotia*" in poſtr. his per P. copiam, ſed non vertente hinc Stp. Th. in τ. 3, 1430. D. e. cum lect. al. τοῖς πρ. memoriter, at ſimile quid praemittente ex Iſ. Ev. μ. δόλου καὶ τ. περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν ed. W. 286, 43. *dolo* et *fraude*, ſed Fd. p. 19. e., ubi Ind. v. μ. et τ. fraude *et* artibus *adbibitis*, ut in pr. μ. cum ſubſt. ad 1, 2, 2. m. Bg., qui h. l. e P. per formulam abl. nudi, pro quo variatur cum 1, 10, 10. e. et per unum modo ſubſt., ad exemplum Charit. p. 4. l. 17., ubi ſq. per variationem πανουργία, Vs. p. 5. l. 6. *artibus*, at p. 130. l. 7. Vs. p. 151. pen. *cum aſtutia*, cf. D'Orv. p. 659. e. et ſine Ind. Ael. V. h. 12, 33. e. ſyn. διὰ τέχνης καὶ πανουργίας λ. *technis* et *calliditate*, non praebente G. Th. cum praep. Lat. ſevera, ſed cum v. Bg. e P. ap Ter. He. 2, 3, 125. (ad quem Weſth. comparat Eun. 5, 4, 2. *aſtu* rem *tractavit*,) et bene in v. i. „*tractare* eſt circa rem — quocunque modo verſari, et in ea occupatum eſſe" et Stp. Th. 4, 118. F. poſt formulam Lat. eandem aliunde „οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, ita *me* gero *in* hoc *negotio*" cf. Zoſ. 1, 5, 5. οὐκ ἂν ἀρκέσοι πᾶσι κατὰ τὸ δέον προσενεχθῆναι, non *ſuffecturus* erat *ad* ſatisfaciendum *omnibus* ex *officio*, ubi ſq. expl. ἐπικουρῆσαι, variante Noſtro quadam ratione cum 2, 12, 5. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, (quod v. etiam noſtro ſubſtituitur ap. Dem. 1428, ult.) et ſcribente ſaltem ad analog., ubi noſtratium *verfahren* iterum eſt commodum, cf. 1, 13, 14.

τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, ἱκανώτατός ἐςιν ⁱ ἀνύσαι, καὶ τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτε-	re quidvis aptiſſimum, et inſuper efficere, quod uſui

i) Ms. Ba. ab edito non diſcrepat, niſi quod comma poſt ὁτιοῦν non habet, ſed poſt ἐςιν, et conſequentia verba connectit, deleto commate poſt ἀνύσαι, quod ſcribitur ἀνῦσαι, ex quibus exſculpi fere poteſt, quod Stp. malebat. *Mart.* Sed Ms. Vi. „ἱκανώτατός τε" et edd. ſolae Ing. ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐςιν καὶ ἀνύσαι, κατὰ τὸ χρ., ut nullum comma poſt ὁτιοῦν modo in Ox., et poſt ἀνυσ. nullum modo in A. 2. cum B. 1., v. N.

ὑποκρίνασθαι) Talis Catilina, de quo Sall. 5, (3.) varius, *cuiuslibet* rei *ſimulator ac* diſſimulator. *Leisn.*

Ibi Cort. p. 32. a. e. „*ſimulo*, quod facere nolo, *diſſimulo*, quod facere volo, — Herodi. 2, 14, 9. effert per ὑποκρίνειν et προσποιεῖν" ad quod diſcrimen et P. reddidit cum Sch. „πρ. ſimulare *et* diſſimulare *omne*, quod *libuerit*, ὑπ. *diſſ.* et *ſimulare* quodcunque *tandem*, ὁτ. *quodvis*" at Bg. alio ordine, ſed ut alibi, cf. 2, 9, 18. et 1, 10, 12., rurſus autem e P. etiam Stp. Th. 2, 438. D. in v. ὑπ., ſed 3, 439. e. per lect. al. ὑποκρίνεσθαι λ., in qua Ms. eadem lect. ob relictum aor. in πρ. ſq. potius fuerit lapſus librarii in litteris, quam ingenium e gloſſa ad oſtendendam aor. vim pro praeſ., quae duo tempora copulantur iterum hic ob pr. προσφ., cf. ad v. ὑπ. 2, 9, 18. Vs. quandam in N. Bc., ſed ad ὁτ., cum Bg. Lat. notum Stp. Th. aliunde, at pauciſſimis, praeter Heſ. ſine N., et L. Ern. cum ſyn. *quicquid* modo, etiam Poſſ. Call. et Ind. Thuc., ſed per notionem quandam in οὖν Dem. cum Sch. Lat. medio illo, cui add. 231, 2. 242, 17. Fi. Aeſch. et The., Hoog. Op. p. 1017. e. cum Z. ad Vig. p. 27. b. e. d), tum quoad ſcripturam, diviſis quidem vocibus cum commate ὅ, τιοῦν L. Ern., ſed plenius ὅ τι οὖν Ind. Xen. Cyr. Z. et Sb., qui, hinc tacens, ſolus tenuit e Zoſ. 1, 48, 2. καὶ πᾶν ὅ, τι οὖν λ. *et* quidquid *aliud* — *futurum eſſet*, et 4, 57, 7. καὶ ἐς πᾶν ὁτιοῦν ἕτερον λ. *et* in *quasvis* res *alias* rel., cum adi. π. ſimul, (in quo Noſter peculiari ſcripſit ratione, etſi ab aliis cum ſolo ὅςις copulatur, v. L. N. T. Schw. p. 998. b. m.) ubi primus locus habet ellipſin pr. κατὰ et totam formulam ita, ut dividi queat in reddendo et ὁτ. regi cum ſq. v., quod ſecus eſt in noſtro loco, ubi non habet peculiare verbum ſuum, niſi expletum extrinſecus v. ſubſt., πᾶν, ὅ τι οὖν ἦν ſ. εἴη, it. in ſecundo Zoſ., ubi Vs. bene reſpicit ellipſin ſubſt. πρᾶγμα, tacente L. Boſ. Ell., cf. 1, 1, 5. Exc.

ἱκανώτατος) Suſpicor, Herodianum ſcripſiſſe, προσπ. πᾶν ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐςι, καὶ ἀνύσαι κατὰ τὸ χρειωδ. *Steph.* Schotti Ms. poſt ἱκαν. inſerit coniunctionem τε. Recte, ut praecedentia infinita referantur ad particip. εἰδώς. *Sylb.* Semicolon (poſt πραγμ.) commate mutandum eſt. Nam εἰδὼς cum inſequenti ἱκανώτατός ἐςιν arcte cohaeret, propterea, quod ſciret — ideo quoque in primis idoneum eſſe — *Reisk.*

Oxon. nihil in N., quam „κατὰ τὸ χρ. Stp." pro cuius voluntate id parum fuit, ut nimium, quod Ing. ſervarunt antiquum ἐςιν cum ν ἐφ., Leisn. ad Ms. Bg. notante „leg. ἔτι τε pro ἐςιν, (quod et innuerit per ſua ad m. Ox.) ἔτι τε" quod ſane Bg. voluerit, aut ἔτι τ', vicinius ad litteras vulg., aut ἔτι δ', ut 1, 2, 10., ſumto iterum δὲ pro τὲ, ſicut confuſa ς et τ in iisdem vocibus 2, 13, 16., praeter quam emendationem, haud

λὲς αὐτῷ[k]. ὅπερ ἔργῳ[l] καὶ et emolumento ipſi ſit. quod

k) Hoc punctum in Stp. Sb. et Lu., pro aeque recto colo Ing. al., aut commate rel., ut in Ms. Bg. fuit, quod dedimus, ſequente elemento brevi.
l) Ms. Ba. ὅπερ καὶ ὕστερον, ἔργῳ δεδ., quod prae illo placet. *Mart.* ſed Ms. Vi. ὅπερ καὶ ἔργῳ ὅτ. v. N.

dubie veram, (etiam adeo prae Mss. τὲ inſerto, cum, ita ſervato ἐστὶν ſimul, oriatur cum pr. εἴη enallage modorum, eaque in v. eodem, per ſeriem non ita bonam, ac deinde monſtrabimus,) Bg. commata ſuſtulit poſt ὀτ. et ἀν., interpungens modo poſt ἱκαν., a quo adeo pendent inf. pr. ὑποχρ. καὶ πρ. et ſimul ſq. ἀν., coniecto in medium adiectivo ἱκ., quod cohaeret ſic cum pr. partic. εἰδὼς, per τὲ copulam cum eo iunctum, cui et par eſt adi., pendens vero et ipſum, ut εἰδὼς, a pr. ἀνὴρ et ſimul a v. ſubſt. εἴη, copulatis denique ſecum enunciationibus per καὶ — εἰδὼς et τὲ ἱκαν., ut alibi, Bg. praeterea omittente καὶ primum ante τὸ χρ., ſumendum vel pro copula, repetita illa mox, ut alias, vel, quod malim, pro *etiam*, cum hoc ſenſu ſolenne ſit Noſtro poſt δὲ et ἔτι, ubi Bg. ſolet opprimere, cf. 2, 4, 15. et 2, 6, 20., qui h. l. denique adi. neutr. cum artic. reddit per pron. rel., ſuppleto v. ſubſt. particip. ὄν, in quo P. praeivit aliqua ratione, (etiam in rel. Lat. cum Sch., qui in „χρ. *quod* uſui *atque* em. *eſt*, *i.* utile *ipſi*") ſed ex dubia lect. ſe videtur expediviſſe utcunque, niſi quod ἱκ. ad pr. membrum refert, omiſſis πᾶν ὀτ., neque etiam oſtendens καὶ primum illud ante τὸ χρ., et liber in altero per ἢ iterum; ignorante Stp. Th. inf. hunc v. ἀν., atque adeo et ſcripturam in accentu, quem nobis editum reperimus modo ap. Abr. Dl. Th. e Soph. cum ed. Iohnſ. et ap. Suid. 1, 237. i., ſed tenente Stp. aliunde in χρ. Bg. formulam, (ubi haud dubie pro *neceſſitas*, cf. G. Th. v. i.) ſed tantum Sch. Lat. in adi., eiusque poſitivum adeo ſine auctore, quem cum dat. perſ. etiam v. Ind. Ael. V. h., ſed neutr. ſimiliter pro ſubſt., praeter Suid., ap. Dem., ad Moer. p. 248. b. e. et Polb., cf. Thom. M. Heſy., Poſſ. Call. Luc. Abr. ad Aeſch. T. 2. cum Ind. Dion. H. S. T. 1. (ad λυσιτέλεια Polb. Moer. et Heſy., ad v. λυσιτελεῖν, praeter L. N. T., Moer. Thom. M. cum N., ubi locus Xen. Cyr. non eſt in Indd., quoque cf. Thuc. Dem. Rs. Or. V. 6., Fi. Aeſch. et The. Ael. V. h. Luc. Epict., Abr. ad Aeſch. T. 2. Poſſ. Call. et Sy., cum Iſ. Pan. Mor. p. 38. i. 68. m. 131. m.) variante Noſtro in τὸ χρ. cum locis ſuperioribus addendo al. ſubſt., et ſcribente ſaltem ad analog. in copulatis his ſubſt. cum v. ἀν., cf., praeter loca Noſtri ſuperiora, Ind. Hom. Heſd. Muſ. Soph. Ai. Ariſtoph., D'Orv. Ch. Vig., L. Boſ. Ell. cum Suid. Heſ. et Moer. p. 62. it. in paſſ. ſ. med. Heſy. Hom. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. Xen. 'Αvβ. Z. cum Abr. ad Aeſch. 1, 480. e. 495. m., at in ſyn. ἀνύτειν Suid. Ariſt. Plut. Hſt. Thuc. Xen. Cyr. et Bach. Fi. Aeſch. D'Orv. Ch. p. 560. e. cum Koen. ad Greg. p. 28. N. 50.

ὅπερ ἔργῳ) Vel diſſenſus Mss. in ordine verborum arguat Gloſſatoris operam, cui diſplicuit maxime καὶ ita collocatum, non ſtatim poſt pron. ſed poſt ſubſt., ex ordine vel aliorum, vel Noſtri, qui ſane poſuit ſupra ſic, cf. 1, 2, 5. 1, 9, 1. 2, 13, 12. it. 1, 12, 3. 1, 14, 10. 1, 16, 4. 2, 1, 21., ſed etiam intervallo tamen interiectisque aliis, cf. 2, 8, 7. et maxime 2, 9, 5. e., ubi Mss. ſilebant, ordinem vulg. tolerante etiam Bg., ſed P. nitente potius in Ms. Ba., tamen καὶ omiſſo iterum, et per rel. quoque libe-

ὕστερον δέδεικται. διατρίψας οὖν[m] ὀλίγον χρόνον ὁ Σεβῆρος ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς[n]

10. re ipſa etiam poſtea comprobatum. Commoratus igitur exiguo tempore Severus

m) Mss. Ba. et Vi. γοῦν λ., v. N. n) Nihil hic variatum, niſi per vitia ἐπιδιδοῦς Ox. 1. et ἐπιδίδους Par. 2., v. N.

tiore, ubi ad analog. ſaltem ſcribitur, cf. *Dem.* 231, 25. *ὡς ἔργῳ φανερὸν γέγονεν*, Bg. Lat., partim e P., non tenente Stp. Th. ad perf. idem, cf. Iſ. Pan. Mor. e p. 120. l. 6.

διατρ. οὖν) Mss. *γοῦν*, pro quo contra *οὖν* variat in Sb. Ind. e *Xiph.*, ſit minus librarii error, quam ingenium ad variandum per ſyn. ob pr. §. *ὁτιοῦν*, et gloſſa ex aliis Noſtri locis ſupra, ubi *γ.* adhibuit, varians cum 2, 11, 2. in *διατρ.* per ſyn., dum prae P. ſeverius per omnia agit Bg., quocum per abl. ſyn. reddit Stp. Th. 2, 1270. B. plenum *ὀλ. ἐπὶ χρόνον*, ſed noſtrum e Thuc. ſine Ind. *pauliſper*, cf. ib. 4, 642. E. ſq. Poſſ. Call. p. 705. e. cum Ind. Hom. v. *χρ.*, ſed ut et ſuppleas pr. *πρὸς*, unde varietur cum illis alibi mancis *πρὸς ὀλίγον* et *ἐπ' ὀλίγον*, cf. contrarium *χρόνον οὐκ ὀλίγον* L. N. T. Schw. p. 1431. b. m., in rem ipſam magis finite ſcribente Spart. c. 8. p. 603. e. *Domitium Dextrum in locum Baſſi praefecti urbi reliquit*, atque *intra* triginta *dies*, quam *Romam* venerat, *eſt profectus.*

ἐπιδιδοὺς) Scribo *ἐπιδοὺς*, et Herodianum adv. *μεγ.* cum praecedentibus iunxiſſe, (ita enim alibi eo utitur,) et ante *ἐπιτ.* acc. *θέας* poſuiſſe puto, ita ſcribentem, *καὶ νομ. ἐπιδοὺς τ. δ. μεγαλοφρόνως, θέας τε ἐπιτ.* Alios autem locos facturos, ſpero, ut mea divinatio probetur. *Steph.* Commation iſtud, *μεγ. τε ἐπιτ.*, Politiani verſio praeterit, ut mancum, et minus apte huc inſertum. *Sylb.* Nil mutandum. Poteſt enim *θέας* aeque poſt *ἐπιτ.* ſubaudiri, ac ſubaudiri ſolet *θυσίας*, de qua ellipſi Boſ. in *θυσία*. *Leisn.*

P. haec, *dato plebi* uberrimo *congiario*, primum non adiuvent Stp. tempus aliud aor., cum ille potuerit libere verſari, et Noſter miſceat iterum praeſ. cum aor. duobus, deinde referant tamen membrum illud *μεγ. τ. ἐπ.*, ſed contractum in unum adi. *uberrimo*, quod fuerit contra Sb., qui in Ind. retinet in *μ.* ſine Vs., ubi Sch., hinc ſimiliter non reddens, ſed aliunde cum Bg., repetit Stp. omnia, confundens idem non modo in v. *ἐπιδ.* hunc locum cum 2, 7, 1. e., (ad quem Stp. emendationem ponebat, hinc vertens „*dans* congiarium *plebi*") ſed etiam Sb. cum Stp. in *ἐπ.* „*μεγ.* Pol. omiſit, *magnifice* re divina *facta*, ſ. *editis ſpectaculis.* Sylb. coniicit, *μεγ.* cohaerere cum *ἐπιδιδ.*, ſcribendumque *θέας τε ἐπ.* Sic cum *θέας* legitur 5, 5, 17." quod ſubſt. per duriſſimam ellipſin extrinſecus ſumatur hic, ubi contextus non id innuit, ſed opponit Noſter *νομὰς*, quibuscum alibi ſemper fere ponit diſerte *θέας*, ut in l. l. a Sch. et 3, 8, 15., ubi ſane eſt de Stp. voluntate *νομ. τὲ μεγ. ἐπιδ.* et adv. hoc cum v. *ἐπ.*, et alio ordine in praec. *θέας ἐπιτ.*, ſed contra in loco Sch. *δοὺς — τῷ δήμῳ νομ.* et in ſq. *ἐπιτ. θέας*, cf. 3, 10, 3., ut hoc ſubſt. putem et ipſe potius excidiſſe ante *τὲ*, quia adv. *μ.* cum v. *ἐπιδ.* alibi etiam habetur, non vero cum v. *ἐπιτ.*, ut nec hoc v. cum ſubſt. *νομ.*, etſi Bg. tolerat vulg.; variante Noſtro cum 2, 14, 1. e. *νομ. διδοὺς* per compoſ., (quod Gr. Sb. Ind. quoque reddit tantum ſimpl. „dare, *prae*

τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως τὲ ἐπι- Romae, congiario dato plebi,
τελέσας, τοῖς τε ςρατιώταις [o] magnificeque peracto, ac

o) Ms. Ba. τοῖς τε ςρατιώταις λ., ſed Ms. Ve. τοὺς δὲ ςρατιώτας λ., v. N.

bere" e Zoſ. 5, 46, 10. ἐπιδιδοὺς τὰς σιτήσεις αὐτοῖς, *annonas* eis *ſuppeditans*, quod Lat. compoſ. nec hic incommodum, etiam ap. G. Th. habens Gr. ἐπαρκεῖν, e praep. eadem conflatum,) ſed νομ. aliter, quam ibi, adhibente Noſtro et de populo, ubi Bg. Lat., de eo proprie uſurpatum, cf. G. Th., ignoratur Stp. Th., cum tota phraſi aliunde, (nec mihi reperta alibi, ut efficta videatur ad analog.) qui 4, 200. e. tantum „μ. in vulg. lex. magnifice, *largiter*, ex Polluc." ubi 3, 114. ponitur in contrariis avaritiae, repertum mihi praeterea in Ind. Ael. V. h. cum v. v. al. τοῖς τε ςρατ.) Non omittendum eſt hoc loco, quod Spart. c. 7. (p. 601. e.) memorat, *cum in ſenatu eſſet, milites per ſeditionem* dena millia *popoſcerunt* a *ſenatu*, exemplo *eorum*, *qui Auguſtum Octavium Romam deduxerant*, tantum *que* acceperant. *Et cum* voluiſſet *eos* comprimere *Severus*, *nec potuiſſet*, *tamen* mitigatos, *addita* liberalitate, *dimiſit*. Addendus eſt Dio l. 46., ubi, quid de exemplo Auguſti conſecutum ſit, deſignat, Caeſar enim, cum armatus conſulatum patribus extorſiſſet, militibus poſtea pecunias diſtribuit. *Quam largitionem*, ita pergit Dio, *alii deinde ita interpretati ſunt, ut exiſtimarent, omnibus urbanis exercitibus, qui armati Romam veniſſent*, deberi *iſta* dena *ſeſtertia*. *Et propterea*, *qui cum Severo ad opprimendum Iulianum in urbem venerunt*, *et ipſi et nobis*, ſenatoribus, in quibus tum Dio, *maximum attulere terrorem*, illa *dena* millia *poſtulantes*, *donec eos Severus*, *caeteris ignorantibus*, *quid hi petiſſent*, millenis *nummis* placavit. *Boecl.* Coacta tamen haec liberalitas. Nam *cum in ſenatu eſſet*, *milites per ſeditionem dena millia popoſcerunt a ſenatu*, *exemplo eorum*, *qui Auguſtum Octavium Romam deduxerant*, etc. *Oxon.* Male in Cod. τοὺς δὲ ςρατιώτας. *Stroth.*

In rem quidem Ox. debebant etiam addere ſqq. ap. Bc., cum illa pertinuiſſent ad ſenatum, ſed haec ad Severum ipſum, *et quum eos voluiſſet comprimere* Severus, *nec potuiſſet*, *tamen* mitigatos *addita* liberalitate *dimiſit*, ad quae Caſ. N. 2. „dena millia H—S poſcebant: abſtulerunt denarios ducentos quinquaginta, h. e. decimam partem eius, quod poſtulabant" quam ſummam Heyn. H. 4, 1043. i. in N. revocavit ad noſtras rationes, ut ſingulis militibus darentur „*gegen* 47 *thal.* 12 *groſſ.* (pro priori ſumma) *gegen* 470 *thal.*" Sed in Mss. lect. ſunt duo, primum δὲ pro τὲ iterum, nec per ſe alienum, quia opp. δημ. et ςρατ., ſed tamen e lapſu ſolenni aut gloſſa, cum et P. maneat in vulg., nihil dirimens per libertatem ſuam in altero Mss. alioque caſu cum v. δωρ., ut habeat ſecum acc. perſ. cum πολλὰ ſimul, pro vel adv., (κατὰ ſubintellecto, Lat. *multum* ſ. *multa*, cf. 1, 16, 11., h. l. largiter, unde P. *abunde*,) vel adi., χρήματα aſſumto, quarum primam rectionem, cum acc. perſ. et adv., non reperi in Gr. v., notam tamen cum noſtratibus etiam Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. 265, 68. ut circumſpectius *donaremus*, ſc. *aliquos*, et p. ſq. l. 10. *magnificentiſſime* donatos *dimiſit*, ſicut altera, cum dupl. acc. et perſ. et rei, a Valck. ſtatuitur ad Herdt. p. 263. e., ſed e dubio tantum loco ib. l. 39.; unde potius ſuſpicor lapſum in ου pro οι et ε pro αι, ut maneat vulgaris rectio, cum dat. perſ. et acc. rei, cf. L. N. T. et Ind. Lyco. Luc. Ael. V. h. Ba. Aeſ., ubi et cum acc. rei ſolo, it. in

πολλὰ δωρησάμενος, καὶ τοὺς militibus magno donativo, ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος ἐς cum vegetiſſimos delegiſſet

ſenſu tropico in bonamque et malam partem ap. Lyco. et Abr. ad Aeſch. 1, 35. m. et 640. i., at phyſico rurſus cum acc. rei ſ. loci ſ. perſ. ap. Herdt. in δωρ. Δελφοὺς, cum acc. perſ. et dat. ſ. abl. rei Suid. ſine auctore, Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. G. Th., tum de re cum acc. rei L. N. T. ex 2 Petr. 1, 3. et ſimul cum dat. perſ. Xen. Cyr., ſed paſſ. ſenſu cum pr. παρὰ Soph. Ai. et Iſ. Pan. Mor. p. 19. i., poſt Stp. Th. paucillima, quae repetit Poſſ. in Call. p. 525. cum confuſo Herodian. pro Herdt., ſine Ind. tamen, et in Sy. p. 147. i., ubi ex „Eurip. δωροῦμαί σε τοῦδε“ ad quae Stp. ſubiecerat „ut in vulg. l. citatur“ recte dubitans, cum ap. Eurip. ſit modo haec rectio 1) cum dat. perſ. et acc. rei Hec. v. 537. Iph. in Aul. v. 1572. 2) cum dat. perſ. ſolo Archel. v. 11. 3) cum acc. rei ſolo et adv. Suppl. v. 87., ubi Barn. Vs. explet dat. perſ. 4) cum acc. rei et dat. rei ſ. loci Troad. v. 382. 5) cum acc. perſ. et dat. ſ. abl. rei Oreſt. v. 117., ubi in diſcrimen aliquod notata a Schol. refutant tum ille ipſe locus, tum alia eiusdem rectionis, ubi tamen ſimplex *donandi* notio manet, ut Suppl. v. 1168. et Heracl. v. 1026. 6) cum acc. perſ. ſolo Ion. v. 1534., ubi Barn. Vs. iterum ſupplet dat. perſ. (qualis conſtructio et eſt ap. G. Th. l. 103., quanquam alio ſenſu,) e quo loco aut e Suppl. poſtr. efficta videtur illa cum gen. perſ., ex αὐτοῦ ib. male conſtructo. Caeterum hic Sch. in „δωρ. quum *donaſſet* illis *multa*“ deſerto P., ubi Bg. liberius phraſin contrahit in affine adi. et ſubſt., ut pendeat a pr. aliquo v., aut proximo *peracto*, aut potius a remotiori *dato*, per parentheſin quaſi adiuncto membro toto *magn. q. per.*, pro quo ſaltem dediſſem *militibus*que *donato* magno *don.*, cf. G. Th. 266, 72. „Suet. *an* duplum *donativum* militi *donaret*“ cf. 2, 11, 1. e. Denique Bg. καὶ primum oppreſſit e P., ſed ſq. de ſuo, tolerans forte vulg. in μεγ. τὸ ἐπ., tanquam periphraſi Noſter uſus eſſet ad variandum pro adi. uno, νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλόφρονας, τοῖς τε ςρ. λ., ut eſt diſerte 3, 10, 3., cf. 1, 5, 2. et 27., aut pro nudo adv. καὶ νομ. ἐπιδ. τῷ δ. μεγαλοφρόνως, τοῖς τε ςρ. λ., quale laudabamus ſupra ex 3, 8, 15., cf. 3, 6, 18. 6, 4, 2.

τοὺς ἀκμ. ἐπιλεξ.) Libere addidit P. ἐξ αὐτῶν ad v. ἐπ. aut ad ſuperl. adi. pro gen. αὐτῶν, et praeterea cum hoc ſolenne pron. Lat. *quisque*, ut Bg. 1, 6, 18. m., deſertus a Sch. in „ἀκμ. *florentiſſimos* aetate, *robuſtiſſimos*, (quibus caret Stp. Th., ut et Bg. cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.) ἐπ. ἔς τι, *quum* delegiſſet *eos* ad aliquid obeundum“ qui ſic praeivit Bg. ad reddendam formulam, cum v. ἐπιλ. a Noſtro data eſt praep. cum inf. v. ſubſt. et nomine ſubſt. e concretorum genere, quam Bg. refinxit in merum inf. affinis v., ἐς τὸ δορυφορεῖν τὴν βασιλείαν, ſervato etiam partim e P. hoc abſtracto pro concreto, quo variatur ſane cum 2, 4, 8. δορυφορεῖν τοὺς βασιλέας, peculiarem rationem hic Noſtro ferente, ad analog. non Gr., (cf. ad ἐπ. med., praeter Heſy. et L. N. T., etiam Call. Luc. Diod. et Herdt., cui add. ex Ind. Iſ. Pan. Mor., ubi et act. cum pron., a P. expleto, p. 62. e. χιλίους αὐτῶν ἐπιλέξαντες, it. paſſ., quod et cum abl. modi ap. Diod. S.) ſed Lat. in v. *delig.* cum pr. *ad* et particip. aut ſubſt., quae P. ratio eſt, cf. G. Th. cum Gr. n., ubi quis vicinius reddat, *cum* veget. *delegiſſet* ad *hoc*, ut *eſſent* ſtipatores *imperii*, ut nec per Indd. reperi δορ. cum gen. iſto τ. βασ., ubi analogia tantum in Lat. *ſtipator* et *ſatelles* cum gen. concreti ſ. perſ., it. abſtracti ſ. rei in poſtr., tropico

τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας [p] τόπῳ [q] τῶν ἀπεζωσμένων, ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἠπείγετο.

ad ſtipandum imperium loco exauctoratorum, in Orientem properabat. Adhuc

p) Comma hic erat in Stp. rel., praeter A. B. et Pat. it. *Ms.* Bg. q) *Ms.* Ba. τῷ τόπῳ τῶν ἀπ., v. N.

ſenſu, cf. G. Th. v. utr., cum Gr. n., it. Ind. Liv. et Iuſt. cum Sall. Cort. p. 937. §. 2., reſpiciente huc Per. de Praet. p. 605. i. „iidem milites dicuntur etiam εἶναι δορυφόροι τῆς β., h. e. *ſtipatores* ipſius *Imperii*, Herod. 2, 14.“ cf. Grab. de Protect. p. 7. m. N. o).

τόπῳ τῶν ἀπ.) loco vel *in* locum *exauct.* Vox τόπῳ videtur hic Latinorum more poſita. Nam hi *τὸ loco* ita adhibent. Graeci dicunt ἀντὶ τῶν ἀπ. *Leisn.*

Qui recte ſimul alteram formulam ſyn. Lat. per praep. comparat, allatam ante ad §. init. e Spart., et hic a P. liberius adhibitam, et inde a Sch. „τ. *in* loc. *aliquorum*, an *deren* ſtatt“ it. Sb. Ind. „τ. τ. ἀπ. *loco*, i. e. in locum exauct.“ ubi nihil ſimile aliunde, niſi quae deinde producimus, et Stp. Th. 3, 1592. e. „ut Lat. dicunt loco, vice, pro in locum, ita etiam Gr., Herodi. l. 2. τοὺς ἀκμ. — βασιλείας, τ. τ. ἀπ., *in* locum *exauct.* loco et vice exauct.“ nihil amplius, praebentibus ſuper v. τοπ. plures notiones ſimul Suida, ſed phyſicam, praeter L. N. T., quoque Ind. *Kypk.* T. 2., *Soph.* Ai. Lyc. Eurip. Hipp. Valck. Iſ. Ev. Aeſch. Fi. et Pal., Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. Diod. Geop. Fa. Aeſ., Rs. Or. V. 4. et Dem., cui add. 233, 23. p. ſq. l. 9. et 15., ubi et ſingularia quaedam, ut cum gen. rei ſ. loci, at cum gen. perſ. ap. Lyco. v. 1252., tum alias notiones exquiſitas Rs. ad Polb. et Aeſch. ep. S., porro notionem medicorum Foeſ., ſed dialecticorum ac rhetorum Epict. et Dion. H. S. T. 2. cum Upton. ed. περὶ συνϑ. ὀν., denique tropicam Polb., it. cum gen. perſ., praeter Stp. Th. l. l. H., etiam Ind. Dion. *l. l.* T. 1. et Sb. e *Zoſ.* 2, 9, 5. et 2, 12, 4. it. ib. cum gen. rei e Xiph., cf. *L. N. T.*, *nominatim Krb. Nr.* 5), cum Kypk. 2, 227. e. et Loesn. p. 263. e. 293. e., ut in rem criticam et confuſionem cum *aliis voc. D'Orv. Ch.* et *Diod.*, recte etiam Leisn. memorante Gr. ἀντὶ, quo de cf. Poſſ. Call. p. 522. m., qui in ſqq. de formulis ſyn. ἐν μέρει, it. τάχει, cf. Bud. C. 893, 27. et 1082, 5. ſqq. Vig. p. 106. Nr. 3. 158. Nr. 8. 288. e. cum N. N. D'Orv. Ch. p. 127. i. Walch. biblioth. nov. V. 4. P. 1. p. 99. it. *Ind.* Rs. Or. V. 4. v. μερ. et Dem. ib. it. v. μοῖρα et τάξις, quae tamen huc conferri licet tantum, quoad habent adiunctum gen. rei ſ. perſ., cum *v. c.* illa ἐν μέρει etiam alio ſenſu uſurpetur, aliter etiam Gr. exprimentibus Lat. *loco*, v. c. per ſolam pr. ἐν cum ſubſt. quodam, cf. Ind. Polb.; *hic* ut maneat *Noſtri* aliqua Lat., *habens* modo analogiam in adiuncto gen. perſ., cum ſine v. aliquo ponatur hic abl. nec repertus e *Ms.* ratione cum artic., quo addito, ut in aliis ſupra, Gloſſator forte adiuvare voluit, ut magis videretur ad Gr. ſpeciem factus, cum et dicant v. c. ἐν τῷ μέρει, cf. ad Herdn. p. 605. N. 46., ad Luc. 1, 381. N. 81. 2, 898. N. 79. 3, 98. N. 83. et Ind. Fi. Pal. In ſq. ἀπεζ. Bg. e P., huc pertinente forte Stp. Th. 1, 1412. B. e. „ἀπεζωσμένος, *exauct.*, ut ἀπεζωσμένοι δορύφοροι“ ſine auctore, cf. ſupra.

ἐπὶ τὴν ἀνατ.) Ad *orientis* ſtatum *confirmandum* profectus eſt, *nihil adhuc de Nigro palam dicens*, Spart. *Oxon.*

ἔτι γὰρ μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, τῇ τε Ἀντιοχείᾳ ἐντρυφῶντος, ἐπιστῆναι μηδὲ [r] προσδοκώμενος ἤθελεν, ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι. τούς τε οὖν στρατιώτας ἐκέλευσε [ſ] παρασκευάζεσθαι πρὸς

11. enim cunctante et ſupino Nigro ac Antiochiae deliciis vacante, ſuperveni-re inexpectatus volebat, ut imparatum deprehenderet. 12. Igitur militibus edixit, ut ſe accingerent ad iter:

r) Ms. Ba. μὴ δὲ diviſum, ut alibi et hic, praeter al., A. 1., ſed A. 2. μὴ καὶ mendoſe. ſ) Ms. Ba. ἐκέλευσε λ., v. N.

Spart. ſunt c. 8. p. 603. m., libere hic iterum P. addente quaedam, ſed variante Noſtro cum 2, 11, 11. e. in praep. cum v. ἠπ.

ἔτι γὰρ) Oppreſſa cauſali, P. hanc §. cum pr. iunxit, mutato v. finito ἠθ. in particip., unde Bg. iterum in ὑπτ. cum Stp. Th. per ſeverum ordinem tamen, cf. 2, 12, 3., quocum Noſter non variat, niſi per copiam adiuncti v. μελλ., ſed cum 2, 8, 16. ſine adiuncto hic, et brevius ſententiam repetendo per τῇ Ἀ. ἐντρ., ubi e P. partim Bg., manente Noſtro quidem in rectione v. cum 2, 3, 22., at notionem non nihil mutante, ut ſit pro vivere in deliciis et luxu; et his deditum eſſe ac frui, quo et redit Bg., cf. 1, 8, 2. e., quocum variatur hic pro phraſi per v. privum, et in hoc cum dat. loci ſcribitur ad analog. illam v. cum dat. rei univerſe, cf. ad 2, 3, 22. et Ind. Dion. C. „ἐντρ. ἐν τῷ παλατίῳ, *luxuriari*“ cum diſerta praep. eadem.

ἐπιστῆναι) P. modo notionem exprimit illam ſecundariam, in pr. ἐπὶ multis quaeſitam, ut alibi diximus, ſequente partim Sch. „properare *ad aliquem opprimendum*“ cf. 1, 9, 20., quocum non variat Noſter, niſi hic oppreſſo dat. pron. perſ. αὐτῷ, ſed in ſq. formula μ. πρ. per neg. cum οὐ πρ. 1, 12, 12. e., claſſicus ut hic locus ſit pro notione neg. illius ſimplici, cf. 2, 7, 12., ſequente Noſtro tantum analogiam et Lat. in Bg. e P. (vel ſeverum *non expectatus*, cf. G. Th. de utr.) qui libere haec conjicit in ſq. membrum, ubi Sch. cum Lat. eius ſaltem non opprimit pron. αὐτ. in „λ. *opprimeret* eum *impar.*“ in quo Lat. ap. G. Th. „ἄσκευος, — non paratus, — *omnes* imparatos *offendere* Nep.“ tenente Stp. Th. ſub eodem Lat. hunc locum ſine Vs., at hauriente Noſtro e Xen. Cyr. 7, 5, 25. ἴωμεν, ἵνα ἀπαρασκεύους ὡς μάλιστα λάβωμεν τοὺς ἄνδρας, Th. V, 1. p. 439. e. *eundum*, ut *quam maxime* imparatos *offendamus*, ubi Ind. in ſyn. „ἀπαρασκεύαστόν τινα λαμβάνειν, imparatum *opprimere*“ cf. Zoſ. 1, 28, 4. 3, 17, 3. 4, 45, 6. e. 5, 11, 7. Ind. Sb. e Xiph., Thuc. Schol., Dem., cui add. 1017, 21. 1020, 5. et cum pr. πρὸς etiam Polb. e T. 1. p. 82. m. Xen. M. S. Diod., cui add. 2, 227. l. 38., ubi Stp. recte emendat, edens etiam adi. ſtatim in Th. 3, 1498. E. e., Bud. 807, 15. Polluc. 6, 143. et 155., et in v. λ. notionem Bg., cum acc. quidem tali dupl., Stp. Th. 2, 555. E. m. Ind. Xen. Cyr., cf. Abr. ad Aeſch. 2, 173. m. II. Pan. Mor. p. 106. l. 5.

ἐκέλευσε) Ms. tempus iterum aliud, impf. pro aor., fuerit e lapſu in finibus, ut alibi, aut ex ingenio ob ſq. idem impf. συνεκρ. et e comparatione cum ſq. ipſo §. extr. impf. huius v., ubi tamen Noſter non modo

τὴν ἔξοδον t συνεκρότει τὲ καὶ πανταχόθεν ϛράτευμα, ἔκ τε u τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων

conflabatque undique exercitum, cum ex Italiae civita-

t) Ms. Ba. ἔξοδον· σ. τὲ — caeterum nil variat. *Mart.* nec tacite Mss. rel., at Ing. edd. συνεκρότει τε παντ., ut poſt ἐξ. punctum in A. 2.; ſed A. 1. colon etiam cum Ms. Bg., v. N. u) τε abeſt in A. al., quibus nec poſt ϛρατ. comma fuit, v. N.

variavit, ſed et tempora diverſa iſta, aor. 1. cum impf., copulavit, ut ſaepe, cum Mss. rel. faciente P. potius, quanquam oblique, e quo Bg. Lat. (ignotum Stp. Th.) etiam in ſq. formula, at Stp. Th. 3, 822. D. m. aliunde, cf. cum pr. πρὸς Ind. Dem., cui add. 158, 13., et lib. de V. med. Fi. p. 366. e. „τούς τε — ἐξ., *occurrere* iuſſit *militibus*“ ſine ſenſu hue tractis e ſqq. P. ad §. extr., ſed Bg. ſeverius ad 2, 11, 19. agente.

συνεκρ. τὲ κ.) Aut redundat vocula καὶ, aut poſt eam deeſt verbum. *Steph.* καὶ, niſi pro *etiam* capiatur, ſuperflua eſt; et cum ſq. verſu poſt ἐκ in A. et B. ed. non ſit copula τὲ, fieri poteſt, ut librariorum vitio perperam e poſteriori membro in praecedens fuerit translata. *Sylb.* Pro τὲ leg. δέ. *Reisk.*

Cum Mss. in τὲ primo manet P., etſi καὶ opprimit, ſumendum ſane pro *etiam* ſ. *praeterea*, cf. 2, 7, 2., iunctum iterum vicino τὲ, quod refertur ad pr. τὲ, ut ſq. τὲ poſt ἐκ ad ſq. καὶ ϛρ., at illud deinde εἴ τε λ., cohaerens cum ſq. v. finito ἐκέλευεν, refertur ad pr. duo tantum, ſimiliter habentia finiti temporis verba τούς τε — ἐκέλευσε, — συνεκρότει τὲ λ., cum illa interiecta τὲ — καὶ ſtent cum participp., in notione modi accipiendis per Lat. *dum* voculam; tria Noſtro, eaque diverſa, tradente, ut primo Severus praeſentes iam apud ſe milites iuſſerit parare ſe ad abitum, deinde praeterea collegerit exercitum novum, idque *undique*, (quod deinde explicatur, dum et ex urbibus per Italiam iuvenes arceſſeret, et inter milites reciperet, aut ſi eſſent rudes, exerceret in armis et ad bellum inſtrueret,) tertio denique imperarit, ut ſecum iungeret ſe exercitus, qui in Illyrico relictus erat, ubi hic in Thraciam adveniſſet; contra quae Bg. non modo καὶ ante παντ. perimit, ut alibi pro *etiam*, ſed quoque medium illud τὲ poſt ἐκ copulat cum ſq. τὲ poſt εἰ, ut ex relatis ad ſe *cum — tum* patet, quod tamen non procedit, quia poſt medium illud τὲ eſt particip. μετ., et poſt ſq. τὲ v. finitum, quae non poſſunt coire, decipiente eum P., qui et ipſe illud τὲ medium non recte rexit, liber idem et errans in rel. huius regionis et ſq., ut non ſolum Ing. properantius iterum obſecutae ſint Stp., ſed quoque ab edd. τὲ ſit eiectum aut operarum vitio, aut pruritu correctoris, rectionem non capientis, dum Noſter variat in ſq. ϛράτευμα non ſolum cum pr. τοὺς ϛρ., ſed etiam cum §. 1. ϛρατῷ, (mox iterum variaturus per τοῦ ϛρατιωτικοῦ,) ut per adiunctum hoc ſubſt. τὸ ϛρ. cum ſyn. 1, 6, 8. e. 1, 9, 3. i. ad v. συγκρ., ubi Sch. partim e P. „*contrahebat* und. *copias*, (in καὶ poſt illa ad 2, 12, 7., cum pro *etiam* explicaſſet, addens) quod ſimiliter cenſendum de καὶ πανταχ., ubi Stp. καὶ vel redundare, vel poſt illud deeſſe verbum putat; quorum neutrum ſtatuere opus eſt, ſi κ. exponatur *etiam*. Ita et Sb.“ ſine Vs. proferente Stp. Th. 2, 458. F. e. hinc „συνεκρότει παντ. ϛράτευμα ἐκ τῶν — πολ.“ per lect. al., in ſq. formula τῶν κ. variante Noſtro cum

νεανίας μεταπεμπόμενος καὶ ςρατεύων x, εἴ τε τι ἦν ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ τοῦ ςρατιωτικοῦ λεί-

tibus iuniores arceſſens, ac delectum habens, tum ſi quae erant in Illyrico militarium co-

x) In Ms. Ba. hic colon, ut punctum in A. cum B. a., v. N.

a, 11, 6. i. et m., ubi Bg. ſeverior erat, e P. ſervans Lat. ad *νεαν.* altiori gradu cum Sch. „iuniores *ad* militiam *contrahens*, (ſed in *μ.*, a P. omiſſo) iuniores *arceſſens* ex *urbibus*, *ςρ.* collectos *milites* in *exercitus* numerum *cooptans*, tranſitive, ſecundum Sb.“ qui in Ind. „tranſit. *ςρατεύειν*, in *ex.* num. *cooptare* ſ. digerere“ quod fere redit ad Bg. e P., ap. G. Th. v. *bab.* 856, 65. „*delectum*, i. cogere milites, et ex illis aptiores deligere“ cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 23. i. „Polyb. *καταγράφειν ςρατιώτας καὶ τοὺς ἐπιτηδείους καταλέγειν*, *conſcribere* milites *et* idoneos *diligere*, (quorum primum ap. Noſtrum hic *μεταπ.*, ut alterum ib. hic *ςρατευ.*, p. 16. m. allatum ſine Gr.) *iuniores*, ad annum quadrageſimum ſextum, ſupraque eum *ſeniores*“ cf. p. 28. i. ſqq., ut comparativus hic e more fuerit et arte, cf. Ind. Liv. Ern., ſuper hoc G. Th. nihil tenente, ſed tantum „*iuvenis*, — aetas haec a 30 ad 45 annum numeratur“ quo de diſcrimine minimo unius anni etiam Lipſ. l. l., ut tamen et poſitivus de militari hac aetate occurrat, v. c. ap. Liv. 1, 43. i., cf. Ern. Ind., et in Sb. illud *digerere* Lipſ. l. l. p. 47., quum de *ordine* agit, cui praeceſſit proprie *ſacramentum*, a Noſtro hic non tactum, cf. p. 35. e. et Cort. ad Sall. Cat. 36, 3. „*dilectus* erat, quando *ex* convocata *iuventute* armis idonei *eligebantur* in *militiam*, ſacramentoque adigebantur“ in quibus et ipſis videas Noſtri *νεαν. μεταπ.* et in *elig.* in *mil.* noſtrum *ςρατεύειν*, quod equidem reddiderim cum acc. perſ. *militem* aliquem *facere*, idque vel eligendo et inter milites recipiendo per ſacramentum, vel docendo et inſtruendo militum artibus exercitiisque, in hanc notionem nihil tenente Bud. C. et Stp. Th., nec in Bg., quam contineat L. Ern. in his „*ςρ.* exercitum in expeditionem conſcribo“ quod tamen fuerit potius prior Noſtri formula *συγκρ. ςρατ.*, diſtinguenda h. l. a privo v. *ςρατεύειν*, quia in participio ſubiicitur iſti formula, et participia hic non poſſunt reſolvi per *et* copulam, ob iam praeſentes copulas, ſed, ut ſupra monebam, per particulam modi, unde prior formula *συγκρ. ςρ.*, tanquam genus aliquod univerſum, definiatur per duas formas in *μετ.* et *ςρατ.*; nobiscum facientibus Rsk. An. ad Gr. ſcr. V. 1. ad Dion. C. p. 121. i. et ad Eurip. p. 88. e. it. Leop. in Emend. ap. Grut. Lamp. V. 3. p. 387. e., ſed cum Bg. Polluc. 1, 160. i., de pluribus quidem ut ſit i. q. *ςρατολογεῖν*, quo de Krb. Obſ. et *καταλόγους ποιεῖσθαι* ſ. *ςρατιὰν καταλέγεσθαι*, quo de ad Dion. C. p. 1375.

εἴ τε τι) Copulam *τὲ* P., quanquam libere redditam, tamen recte ad v. *ἐκελ.* rexerat, in rel. etiam liberior, ſeverius agente Bg., etiam quoad ordinem, etiam hic in *εἴ τι*, at in *τοῦ ςρ.* per ſyn. cum 2, 8, 9., variante Noſtro in hoc et *ἐν τ. Ἰλλ.* cum 2, 9, 12. et 2, 10, 1. et 16. i., ſed in *λειψ.* cum *τοῦ ςρ.* ſcribente ad analog. maxime Lat., cf. G. Th. 140, 60. „*reliquias* duorum *exercituum* cum cura *colligerent*, Liv. (tacente Ind.) cf. Hirt. b. Al. 40, 5.“ it. Heliod. 7, 4. p. 357. i. *διὰ τῶν λειψάνων τῆς ἐνταῦθα ςρατιᾶς.*

ψανον, κατελθὸν[y] ἐπὶ Θϱάκην[z], piarum reliquiae, eas profectas

y) B. κατελθὼν Leisn. in marg. A. utr., innuens ed. Bc. 2., v. N. z) Ms. Ba. κατελθὸν ἐν τῇ Θϱάκῃ λ., ſed ſine iota in fronte B. 2. L. al. etiam, v. N.

κατελθὸν) Male iungit Pol. λειψ. cum ἐπὶ Θϱ. (*reliquiis* Illyrici *exercitus*, quae *in* Thracia *remanſerant*, occurrere *iuſſis*.) Ego haec verba κατ. ἐ. Θϱ. tendere ad ſqq. puto, perinde, ac ſi dictum eſſet, κατελθεῖν ἐ. Θϱ., κἀκεῖ αὐτῷ συντυχεῖν. *Steph.*

Secundum quae Sb. ſub textum reddidit, *et* ſi *quae* adhuc *in* Illyrico *erant* militares *reliquiae*, in *Thraciam* deſcendere, *ibi* que *ſecum* coire *iuſſis*, reſoluto quidem particip. ac ſuppleto adv. loci, quae Bg. reſpuit, addens modo pron. demonſtr. αὐτὸ ſ. τοῦτο, quod proprie iuvat rectionem in v. ἐκελ., ſed reſpicit ſimul pr. εἴ τι, mente commutatum cum pron. relat. *quae*, ubi proprie in Gr. rectio eſt inverſa, et ſubſt. λειψ. reiectum poſt pron. relat. ſ. ſyn. εἴ τι, pro ſevero ordine λείψανόν τε τοῦ ςϱ., εἴ τι ἦν ἐν τ. Ἰλλ. λ., notante Leisn. ad m. Ox. κατ. „Matth. 13, 2." ubi nihil reperi, at in L. N. T. alia loca in v. κ. cum pr. εἰς ſyn. Sed Sch. ſine vitio illo operarum in textu, (cum vix credam, κατελθὼν maſc. genere cum neutr. ſubſt. aliquem velle ſuſtinere hic iterum, cf. 1, 17, 7. m. ad εἰσδϱαμ.) „κ. ἐ. Θϱ. Pol. haec coniungit cum λειψ., hoc ſenſu, *reliq. quae in Thr. rem.* Sed Stp. non male cenſet, haec tendere ad ſqq., hoc ſenſu, *reliquias* in Thraciam *delatas* ſibi *occurrere*, σ. τινὶ, *occurrere* ſ. *obvenire* alicui" quorum priora Bg. viderit, exprimens idem pron. ἀ., omiſſum a P., idque per aſperum de Lat. ratione ob v. ἐκελ., in quo Mss. varietatem ſaepe habuimus ſupra et contrariam hic §. init., (quo per comparationem librarius ſpectet Ms. Sch., niſi et hic lapſus incidit,) ut ad 1, 11, 10. i. γενομ. ἐν ταῖς λ. enallagen illam pr. ἐν, pro εἰς ſ. ἐπὶ, cum v. v., motum ſignificantibus, quo referenda lectio Ms. Ba. ἐν τῇ Θϱ., quale quid ſane ap. Ael. V. h. 4, 18. i. κατῆλθε — ἐν Σικελίᾳ, *in* Siciliam *veniret*, ubi Per. etiam comparat N. T. Luc. 23, 42., quem forte Leisn. in mente habuit pro ſuis antea; hic ut Gloſſatoris opera acceſſerit, exquiſitius quid aliunde ſubſtituentis, ut alibi, (niſi idem „ κ. per ſe capiens, ἐν τῇ Θϱ. retulit ad ſq. v. συντ., unde fortaſſis error P. extitit, ſi eandem lect. in ſuo Cod. habuerit,) aut ſcribae lapſus intervenerit, ἐπὶ per ἐν τῇ accipientis, e ſcriptura ambigua illius praep., qualis etiam nunc in A. 1. extat, ſed ut ſimul error iterum inciderit in ν, pro iota poſt ſcripto in nom. proprio, ubi iota ſubſcriptum in fronte, probabilem cauſam habens, v. Stp. Th. 1, 1583. G. m. et ad Stp. Byz. p. 401. N. 97., ſervatumque v. c. ap. Thuc. Dem. Diod. Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. Ind. Gr. aut Lat., tamen vidi varie editum in uno eodemque ſcriptore, v. c. ap. Polb. Ern. T. 1. p. 488. i. p. ſq. m. et e. omiſſum, it. p. 497. e., ſed contra adhibitum p. 674. l. 12. etc. it. Ael. V. h., cf. Ind. Lat., variante Noſtro per praep. cum §. 5., non autem tenente Stp. Th. in v. κατ. Lat. Bg., nec ſq. v. σ. de ſimili re et militibus, ap. Sb. Ind. hinc „*ſibi* obviam *venire*" nihil praebentibus Heſ. 2, 708. e. 1313. i. non coll. Suid. 3, 409. e. L. N. T. Kypk. T. 1., it. ad Thom. M. p. 317. ſq. Indd. Herdt., cui add. ex Abr. Dl. Th. p. 415. e. Rs. Or. V. 7. Ant. Dem. Poſſ. Call. Ael. V. h. Dion. H. I. l. Xen. Z. Pol. Cyr. et Bach., ubi et de re, ut ap. Soph. Ai. et Dion. H. S. T. 2.; ut Noſter ſcripſerit ſaltem ad analog. de perſ. et cum dat. perſ., pendente a praep., hic noſtratium *mit* ihm *zuſam*-

ἐκέλευεν [a] αὐτῷ [b] συντυχεῖν. ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν, 13.

in Thraciam iubebat ſibi occurrere. Inſtruebat au-

a) Ms. Schotti ἐκέλευσε, praeterito aoriſto, ut §. i. Aptius tamen utrobique legi ἐκέλευε, declarant caetera ibidem imperfecta. *Sylb.* v. N. b) αὐτῷ per lenem Mss. Ba. et Vi., ut edd. A. al., v. N.

men treffen ſ. *zu* ihm *ſtoßen*, in Lat. neſciente me prorſus reſpondens v., etiam quoad rectionem, ſed ab una parte illud *congredi*, nihil in ſevero *contingere* dantibus G. Th. et Indd.

ἐξήρτυε) P. liberum et in copulis et in adi. addito ſervavit Bg. modo per στολ. ναυτ. in unum Lat. ſubſt. contractum, ap. G. Th. cum „στόλος, ναυτικόν" ubi deinde in Bg. ad v. ἐξ. idem ſubſt., ſed in hoc non item ſeveriora per praep. *exſtruere* et *exornare*, quod poſtr. tamen habetur cum ſubſt. illo ap. Iuſt.; tenente hunc locum Stp. Th. ſine Vs. ſub Bg., non vero cum acc. Noſtri aut ſimili, nec Bud. C. at Sb. Ind. tropice, qui hinc ſine Vs., ſed, praeter Suid. ſine χρήσει, et in rem criticam ac confuſionem D'Orv. Ch. p. 549. e. Bg. ad Alc. p. 9. m. Schw. ad Onoſ. p. 99. N. 7. Valck. ad Herdt. p. 571. N. 88. et ſq. N. 9. cum Ind., Weſſ. ad Diod. S. 1, 655. N. 48. Abr. ad Aeſch. T. 1. et in uſus alios Ind. Thuc. cum Schol. Polb. Dion. H. S. T. 1., tantum Diod. ferente affinia e l. l. ἔχων τριήρεις — πολυτελῶς ἐξηρτυμένας, triremes *ſub* imperio *habens* apprime *inſtructas*, et ex 2, 311. l. 82. ἐξαρτύσας τὰς μακρὰς ναῦς, *naves* longas *adornarat*, ad quam analog. Noſter ſpectarit, varians mox per formulam ὅπλ. πλ., ſimulque explicans pr. et magis definiens, cum videatur dicere de una re tantum, ſemel prolata univerſe, et ſemel finite, ut claſſit iſta, tanquam genus, comprehenderit triremes, exque his conſtiterit; in adi. ναυτ. habente Stp. Th. nihil tale et modo 2, 1008. F. et G. m. e Thuc. l. 2. „τὸ ναυτικὸν — ἐξαρτύεσθαι, claſſem *parare*, — l. 1. ναυτικὰ — ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, claſſem *parabat*, (quae loca v., in med. uſurpati, ſine Ind. ſunt 1, 13. i. et 2, 13. m., quo in poſtr. Vs. *claſſem — inſtruerent*, et 3, 995. E.) στόλος, ipſae copiae, quae στέλλονται, et, quum de navalibus copiis ſermo eſt, redditur *claſſis*, quum de terreſtribus, *exercitus*. Saepe et ipſum ἐπίθετον additur, ut, quum Ariſtoteles dicit ναυτικὸς σ., navales *copiae*, i. e. claſſis; quo ſenſu ex Thuc. affertur νεῶν στόλος. Sed ſaepius omittitur epitheton aut gen. rei. — De pedeſtribus copiis Xen. Anab. 2." cf. Ind. huius Z. it. Thuc. „additur νεῶν, quia etiam de terreſtri expeditione uſurpaverat Herodt. 3." quod valeat et huc, ubi adi. adiungitur, ut omnino redeat res ad principem Stp. notionem, in L. Ern. poſitam ſecundo demum loco, ut ponatur pro perſ. ſ. rebus, navibus et militibus, aliquo miſſis aut mittendis, ſitque ellipſis iſtius adi. noſtri, cf. Soph. Phil. v. 568. ναυτικῷ σ., nautica *claſſe* et Diod. 1, 417. l. 51. τοῦ ναυτ. σ. *claſſis*, pro quo l. 69. et 89. τὸ ναυτικόν, aut alius adiectivi, ut πλώϊμος, quod unum memorat L. Boſ. Ell. p. 308. e., it. Aeſch. Suppl v. 2. στόλον — νάϊον, claſſem *navalem*, Lyco. v. 120. ναυάτῃ στόλῳ; navali *profectione*, e Schol. τῇ πλοίων πορείᾳ, et Ael. V. h. 5, 10. i. νηΐτην στόλον, navium *claſſem*, ſed Ind. tantum *claſſem*, cf. Abr. Dl. Th. p. 826. e., cui formulae per adi. et ſubſt. par eſt haec per duo ſubſt. in regimine ap. Thuc. 1, 31. i. παρεσκευάζοντο νεῶν στόλον, *navalem* expeditionem *pararunt*, it. Diod. 1, 64. l. 17. εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπέστειλε στόλον νεῶν, claſſem *navium* expedivit *in* mare *rubrum*, et Phil. in Fl. p. 757. C. e. στόλον πολὺν

καὶ πάσας τὰς κατὰ Ἰταλίαν[c] tem et claſſem, omnesque per

c) *Ms. Ba.* κατὰ τὴν Ἰταλ., ut paulo ante. *Mart.* cum Ms. Vi., v. N.

νεῶν, *magnum* navium *numerum*, pro *claſſem* magnam *navium* priorum Iuttp., quomodo, tacente G. Th., dixit etiam, forte e Gr., Corn. Nep., cf. Ind., unde noſtratium *Schiffsflotte* fluxit, contractis duabus vocibus in unam; qua ſubſt. duorum formula ſyn. utar hic in Noſtri ſubſt. et adi., aut ſevero illo ad Soph. *nautica cl.* et Aeſch. *cl. navalem*, quanquam neutrum teneat G. Th., cum Lat. *claſſis* etiam dicatur de aliis rebus, nec de ſolis navibus, cf. ib. et in Gr. στολ. notationem Schol. ad Aeſch. Perſ. v. 177., tum in notiones omnes aut plures ſimul Phavorin. in Ind. Xen. Hell. Mor., Thom. M. p. 811. Heſ. Suid., Schol. Apollon. ad Luc. 2, 298. N. 5. Bud. C. 195, 11. ſqq. L. Ern. et ad Vig. p. 303. a. i., ſed in ſingulas, pro exercitu terreſtri D'Orv. Ch. p. 423. m. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. Cyr. et Bach., pro expeditione ib. Ἀνβ. et Hell., it. cum gen. στρατιῆς ap. Herdt. 343, 93., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 216. e., quorſum et referam ib. p. 191. m. pro profectione et Ind. Dion. H. S. T. 2., denique cum de navibus et re navali ſermo eſt, pro navium curſu ſ. navigatione ap. Luc. 2, 861. e., pro navis parte et roſtro Aeſch. Perſ. v. 408. cum Schol. et Abr. 1, 200. e., pro nave una D'Orv. Ch. p. 118. e. ad Luc. 2, 298. N. 5. et Grut. Lamp. V. 3. p. 190. i., ubi Leop. aliter, quam N. ib., et de expeditione navali, cf. G. Th. v. *claſſis* 949. i. ſqq., ſed de navibus pluribus copiaque navium et claſſe adeo vulgari Lyco. v. 1078. Herdt. 3, 63. cf. Abr. Auct. p. 216. e. Thuc. 8, 57. 9, 91. cf. Abr. Dl. ib., cum Indd. tacuiſſent, ſed Luc. ex 1, 384. l. 22. et 3, 519. i. Diod. ex 1, 262. l. 23. συνεστήσατο στόλον ἀξιόλογον, *claſſem* egregiam *adornat* et p. 373. l. 64., pro quo l. 48. τοῦ ναυτικοῦ et l. 46. ναυτικὰς δυνάμεις, (cf. Thuc. 113, 86. νηΐτῃ στρατῷ, *claſſe*, Schol. ναυτικῷ στρατῷ, cum Abr. Dl. p. 826. e. Eur. Iph. in Aul. v. 1259. στράτευμα — ναύφρακτον, navalis *exercitus*, it. Androm. v. 796. ναυστολίαν, *navigationem*, it. Suppl. v. 209. πόντου ναυστολήμαθ', maris *navigationem*, et v. ναυστολεῖν Oreſt. v. 739. et Med. v. 682.) cui add. 2, 311. l. 46. 57. 68. Aeſch. Fi. ex 2, 1. e. Gem. Pl. p. 97. e., ubi in pr. memorantur eius partes τριήρεις et πλοῖα ἄλλα, Sb. Ind. ex Eutr. Met. 8, 2, 9. στόλον ἐγκατέστησε κατὰ τὴν ἐρυθρ. θαλ., *in* mari *rubro* claſſem *inſtituit*, cf. Poſſ. Call., cuius loca e Dem. neſcit Ind. et quaedam ambiguae notionis Aeſch. Perſ. v. 416. et 797. it. Eum. v. 859. cum Abr. 1, 233. i. 2, 117. i. it. Eur. Hec. v. 1141. ſ. ed. Brunck. v. 1127. et Lyc. v. 101.

κατὰ Ἰταλ.) Recte Martinus comparavit §. pr. m., quocum Noſter variat hic ſine artic., addito in Ms. vel inde, vel ex aliis locis 1, 9, 23. 2, 11, 6., Bg. hic ſeverius agente, quam loco pr. et hic P., qui etiam in πασ. alio abiit, deſertus a Bg. in ὁπλ., ubi navales intelliguntur milites, ut Ind. Dion. Ca. diſerte „ναυτικὸν“ et ap. Dem. capio 256, 2. ob pr. πλεύσεσθαι, Ind. tacente, it. haec 168, 25. p. ſq. l. 5., ubi diſtinguuntur ὁπλίτας — καὶ τριήρεις καὶ ἱππέας λ. it. 181, 17., cf. ſupra 1, 12, 13. i. Suid., cuius locum e Thuc. ignorat Ind., Schol. ad Eur. Phoen. v. 1103., Poll. 1, 132. e. N. 37. it. 7, 154. N. 43., ad Luc. 2, 554. N. 65. ad Ael. V. h. 10, 22. cum Ind., Cup. Obſ. p. 41. Krb. Decr. Byz. p. 13. m. Ind. in Thuc. Schol. et Not., Luc. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. omnes cum Fi. Pal. Sed Sch. in „στρ.“ ſubaudi ναῦς, (cf. L. Boſ. Ell. p. 4. e. 218. e., et, prae-

τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας, ἐξέπεμπε[d]. πολλή τε αὐτῷ καὶ παντοδαπὴ δύναμις μεγίςῳ τάχει συνεσκευάσθη. ᾔδει γάρ[e], οὐ μικρᾶς δυνάμεως δεο-

Italiam triremes militibus completas emittebat ac ingentes ipſi omnis generis copiae 14. maxima celeritate comparatae fuerunt. Sciebat enim,

d) Pro omnium edd. puncto tantum in Ms. Bg. nihil hic, ubi ſane et minor diſtinctio procedit. e) Ms. Ba. non hic modo comma faciebat, ſed etiam mox poſt δεομ., quorum hoc poſtr. erat etiam in Ox. al., ſed prius poſt γὰρ nullibi, v. N.

ter Suid. cum Heſ., Ind. Fi. Pal., Luc. Dem., cui add. 159, 6. 169, 5. 236, 15., ubi et cum v. πληρώσας, it. ap. Iſ. Pan. Mor. p. 63. l. 4. cf. p. 67. l. 3. et Ev. Fd. e c. 1. i. et p. 25. i.) πλ. *completis* milite *trir.* (Ind. Dem. „cum armaſſet atque inſtruxiſſet" cf. ſupra ad 1, 5, 25. Bud. C. 345, 40. it. 1070, 28. 44., non forte recte dubitans de loco Xen. Hell., ſine Ind., ubi med., quod et ap. Dem. et Rs. Or. V. 7. Iſ., cf. Stp. Th. 3, 386. D. m., qui huc ſine Vs. ſpectat ib. C., Ind. Thuc. ad Schol., Xen. l. l. et Z. Pol., Ael. V. h., Polb. et ad hunc Rsk., cum Poſſ. Call. p. 468. m. per ſimile „πληροῦντας ναῦς ὁπλιτῶν, implere *naves* armatis *militibus*, Iſocr." ut fere P. hic ad ὁπλ. et Ariſt. Plut. v. 172. ad eumque Spanh.) „ἐξεπ. *inſtruebat* ſ. *ſolvere iubebat* naves ad bellum" errans in primo ob pr. πλ., ut pro eius ſupplemento, praeter recte monſtratum pron. αὐτὰς, a Noſtro oppreſſum, (niſi, commate facto poſt τριηρ., hoc que ſubſt. recto ad ἐξ., idem pron. expleatur ad v. πληρ.) ſumas etiam aliud, v. c. εἰς τὴν θάλασσαν, quod ſuperiori N. adiectum erat ap. Diod., cf. Cort. ad Sall. Iug. 77, 4. b. i. *paucos* — navigio *emiſit* in *ripam.*

πολλή τε) Complectitur hac enunciatione Noſter ſuperiora duo, copias et terreſtres et navales, de quibus ſingulatim dixerat, repetendo quidem ſane, ſed cum variatione, ne cui videatur hic eſſe inanis tautologia, ubi P. non modo copulam ab initio neglexit, ob pr. adhibitos abl. conſq., ſed etiam alteram καὶ, quam extr. etiam Bg. retinuit, mutato adi. παντ. cum gen. ſyn. formulae, ſecus ac ſupra in eodem aliorum locorum, in altero adi. πολ. reddens, ut 2, 12, 5. e P., unde partim Sch. in „σ. *comparatae ſunt* copiae *magnae*" ap. Sb. Ind. „συσκευάζεσθαι παντ. δύναμιν i. q. pr. συγκροτεῖν" §. pr. i. recte per ſe comparando, ſed non recto v. genere, cum med. poſuerit, et ſine Vs., ut Stp. Th. 3, 849. A. e., ſed rectius, quoad v. genus „ap. Herodi. non active, ſed paſſ. habetur δ. σ. l. 2." ſub Lat. *colligere*, ut tamen poſt et probet Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et ſubſt. Bg., in quo Gr. cum v. illo σ. Noſter ſaltem analogiam tenet, ut in μεγ. cum ſubſt. τ. Lat. maxime, cf. G. Th. in Bg. nom., ubi et P. adi. ſyn. 831, 33. 57., cum Indd. praebeant modo dat. nudum τῷ Hom., ſed cum pr. σὺν Soph. Ai. v. 864., et ad Vig. p. 622. a. e. it. ἐν ib. v. 814., cf. Sb. Ind., Di. H. ej. T. t. Diod. cum L. N. T. et Thom. M. p. 835. m., et adiuncto artic. ἐν τῷ τ. Fab. Aeſ., (qua de ellipſi utr. nihil ap. L. Boſ. Ell.) et alia Sb. Soph. Ai. Herdt. Dem. et Ioſ.

ᾔδει) P. liberum in γὰρ non repetit Sch. (cf. 2, 3, 13. e.) nec in „μ. *copiis*, (ubi Bg. ex illo tamen, cf. 1, 10, 9. m., nec in) δ. opus *habens*" ubi Bg. ad P. formulam addit pron. perſ., quaſi mediam aſſecuturus vim,

μενος πρὸς πᾶσαν τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον, Εὐρώπῃ [f], τὰ Νίγρου φρονοῦσαν. τὰ μὲν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐτρέπιζεν.

non exiguis viribus ſibi opus eſſe contra univerſam Europae oppoſitam continentem, quae cum Nigro faciebat. Ad bellum ſcilicet omnia ſtrenue parabat.

f) Ms. Ba. ἠπ. τῇ εὐρ., v. N., at brevi elemento etiam in A., ut comma ibi eſt noſtrum cum Ms. Bg.

et prae v. v. privis Lat. *egere* atque *indigere*, (ubi G. Th. affine προσδέομαι,) deligit phraſin illam, forte quod iſta priva v. v. non habeant ſecum praep. iſtam Bg. aut P. ſyn. *adverſus*, cf. G. Th., ubi tamen nec Bg. cum rectione hac, ut nec Gr. per Indd., cf. Ariſtoph. Thuc. Iſ. Ev., Rs. Or. V. 6. 8. Din. Xen. Z. Cyr. et Bach., Luc. Ael. V. h., ſed modo affinia ap. Dem. 425, 5. ταῦτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται, et ſyn. in aiendo ap. Plut. de diſcr. ad. §. 4. δεομένη πολλῆς εὐλαβείας, cf. Ind. Plut. Hſ. Aeſch. Fi. ex 2, 39. i. et Poſſ. Call. p. 35. i. et e., non huc pertinente, quod videatur, Ind. Luc. ex 1, 826. l. 28., cum debeat ſic interpungi, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, etiam in Gs. Vs., quae *quotidie* ad *nos*, nihil *opus* habentes, *in* coena *diſputat*, commate poſito poſt ἡμ., et in v. δεομ. ſubintellecto gen. pron. τούτων, *nihil opus* habentes *horum*, quae diſputat et perſequitur: ſed ut rectio iſta, Noſtro forte peculiaris, nitatur analogia illa Lat. et Gr., (cum v. iſta Lat. noſtra et Bg. habent ſecum pr. *ad*, ut Gr. noſtrum pr. πρὸς, quo de alibi,) et hac elliptica, cum Gr. in Ind. Xen. Cyr. ſic profertur „κατὰ τοῦ βασιλέως δεῖσθαι, aliqua *in* re *beneficio* regis *indigere*" ubi deeſt pr. κατὰ, ſyn. illi πρὸς ſ. εἰς, ſed et hac in v. ſyn. ap. Thuc. 6, 21. i. πρὸς τοιαύτην δύναμιν οὐ ναυτικῆς — στρατιᾶς μόνον δεῖ, λ. adverſus *talem* potentiam *non ſolum* navalibus *copiis* opus *eſt*; unde ſimul patet, incommodum eſſe edd. quarundam poſt δεομ. hic comma.

Εὐρώπῃ) Ms. additus artic. eſt e gloſſa per comparationem cum 2, 8, 12., quocum variatur hic ſine artic., non item in rel., ubi Bg. deſerit liberum P., retinens inde tantum ordinem alium e rectione, a Noſtroque delectum ob laevitatem, et Lat. ad v. ἀντ., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item in ſq. φρ. formulam Bg., (deſerto P.) ap. G. Th. 570, 62. „*cum* aliquo *facere*, i. illi favere, illius partium eſſe." Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Matth. 16, 23."

τὰ μὲν δὴ) Praeter δὴ, noſtra ex ſententia redditum per *igitur*, P. libere egit, unde Sch. partim in „εὐτρ. *inſtruebat* ſtrenue *bellum*" in Lat. ad v., etiam cum Sb. Ind., ſed dux Bg. ad Lat. in adv., quod Stp. Th. neſcit, ap. G. Th. „fortiter, diligenter" cf. 2, 9, 9. e. 2, 12, 1. 2, 11, 19., quibuscum variatur tum per verbum, tum per additum artic. in τὸν πολ., ubi Bg. aliter, quam ibi, ſuppleto tantum adi. πάντα, huc ſpectante Bud. C. 408, 49. breviſſimis poſt v. „εὐτρεπίζομαι, ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω. — Utitur et Herodianus voce activa in ſecundo et Baſil." ut Stp. Th. 3, 1642. A. e. „ubi etiam nota, non fieri augmentum, ſicut et in hoc loco Herodi. l. 2. τὰ — εὐτρ." ſine Vs. ſub Lat. Sch. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et ἑτοιμάζω, quod et Stp. ſubiunxit interpretandi cauſa, ut tanto magis appareat variatio cum 2, 12, 1., cf. ib. dicta, Suid. 2, 84. m. ad

῞Ατε δὲ ὢν ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, ὑπώπτευε τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε

Caeterum ut vir providus ac ſobrius ſuſpectas habebat Britannicas copias, quae mul-

g) Steph. δὲ *Leisn.* in m. Al, quae habebant δὴ cum Bs. al., v. N. Mox poſt νηφ. nihil erat in Ms. Bg.

Luc. 3, 68. b. e. Fi. ad The. p. 20. b. e. cum Ind. utr. Thuc. 310, 56. Dio C. 620, 30. Ariſt. Plut. v. 626. (quem locum Leisn. ad m. Ox. ſignarat quoque,) Dem. Xen. Hell. et Cyr. Ael. V. h., pereunte et hic notione partic. εὖ, etiam ob adiectum adv. γ. per analog.

ἄτε δὲ) Stp. δὲ etiam P. prodit per ſyn. Bg., ut confuſae ſint hic in edd. voculae, ut alibi, cum et Mss. maneant in Stp., et ſenſus melior ſit in eodem, ut in re nova et a pr. diverſa et opp. pr. μὲν, P. non ſequente Bg. in ſubſt. ἀ., cuius [illegible]t. in poſtr. adi. ap. G. Th. habet affinia, νηφάλεος, νηφάλιος, ſed ſub phyſica notione; Stp. Th. ponente hunc locum e P. ſub tropica „ubi νήφειν dr. de eo, qui eſt vigilans et providus, ac ſe caute gerit" vel ſic ut innuat, coniungi hic ſyn. e tropo diverſo, cf. 1, 17, 10., cum et 2, 1629 D. πρ. e P. ſimiliter reddat, at Leisn. ad m. Ox. *prudens*, quod ap. G. Th. „quaſi *providens*" atque adeo i. q. Bg. ad adi. pr., cf. Ind. Gs. Chr. Plut. Krg. Dion. H. S. T. 2. Thuc. 217, 49. ſine Ind., Ioſ. e 1, 924. e. 2, 119. i. 134. l. 15. cum Foeſ. p. 320. b. m. Denique male Sch. in ἄτε „ἄ. δὲ, caeterum" quaſi P. utrumque ſic vertiſſet ſimul uno tantum Lat., cum potius liber ille particulam ἄτε oppreſſerit, et ad ſubſt. adiunctum mente ſuppleverit, ut in ſyn. ὡς fieri ſolet.

ὑπώπτευε) Pro P. libertate Bg. viciniorem formulam adhibet, notam Stp. Th. aliunde, ſed ex illo retinet tamen formulam ſyn. in τὴν ἐν Βρ. δ., reſoluta praep. cum ſubſt. in adi. affine, Noſtro ſic variante cum 2, 10, 16. Mox multiplex ad δυν. attributum per caſus diverſos, acc. quidem et gen., per variationem quandam in ordine caſuum cum 1, 14, 16. i., ſervat Bg. omne, ſecus ac P., qui, praeter ſuum *videlicet*, ortum hic fere, ut diximus ad 1, 9, 22. i. et 1, 10, 14. e., contentus eſt uno μεγ., a Sch. deſertus in „πελ. *maximam* vim", Noſtro copulante iterum adi. diverſi gradus, quorum ſuperlativus habet aut vim ſuam, aut eſt pro poſitivo, ut alibi, cf. Dem. 240, 20. δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας, it. 112, 25. 146, 4. et G. Th. 353, 75. res *multae* et *magnae*, cf. 1. 44., (ubi μέγ. pro magni momenti, aut magnae ſtaturae, procerus,) ut ad μαχ. Lat. e P. ib. cum Gr. n. „bellicoſus" quod Gs. ſuo loco explicat per ambiguum *ferox*, ſed et ap. Stp. Th. cum Bg. ſimul aliunde, cf. Ind. Thuc., cui add. 71, 17. 150, 57. 233, 49. per Lat. eadem, Suid. μάχιμος, ὁ γενναῖος, fortis, *bellicoſus*, i. e. nec pugnam detrectans, et in ea durans. Sed in Lat. ἀνδρ. Bg. de ſuo liberius, cum et Lat. ſeverum habeant ſic de militibus, cf. G. Th. v. *vir* Nr. 3., qua notione augendus Stp. Th., cf. Ind. Iſ. Ev. Fd., tenentibus noſtratibus ſimillimam formulam *eine Macht* von *Leuten*, ſed Lat. modo affinem per ſubſt. ſyn. *fortiſſimorum* militum *exercitum*, cf. G. Th. 490, 29., non ferens in Bg. *cop.* talem gen. adiunctum, ut nec Suid. aut Ind. Gr. in δυν., cf. Xen. Hell. et Z. omnes, Diod. Polb. Luc. Eutr. Met. Cell. Iſ. l. l. et Pan. Mor. p. 58. m. 60. i. 68. e. 99. i. 101. i. 106. e. 120. i., ſed modo Rs. Or. V. 4. ἐπαινεῖν δύναμιν ἀνθρώπων ἀπίστων et Ael.

οὖσαν καὶ μεγίστην, ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων. ἦρχε δ' αὐτῆς 2. πάσης Ἀλβῖνος, ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς [h] συγκλήτου

tae erant et maximae militum que pugnaciſſimorum. Praeerat autem univerſis Albinus, vir generis quidem ex Se-

h) In Ms. Ba. τῆς abeſt. *Mart.* etiam in Ms. Vi., it. in edd. A. al., v. N. V. h. ex 6, 12. i. ἐκέκτητο — πεζῶν δύναμιν λ., peditum *copias*, ut Noſter ad analog. horum et Lat. ante ſcripſerit ſaltem.

ἦρχε) Bg. omiſit pron., non item P., qui tamen iterum id cum δὲ contrahit in pron. relat., in unamque adeo cum pr. periodum etiam hanc §., ſic, ut cum Bg. pron. αὐτ. retulerit ad pr. §. ſubſt. δυναμ., ponente hinc Sch. in v. „ἡ. τῆς Βρεττανίας, praeerat *Britanniae*“ forte ut in animo habuerit 2, 7, 6. e. et 2, 9, 2., nec tamen vere, cum ſic etiam ſq. πάσης eodem, ad pr. §. ἐν Βρεττ., referendum ſit, quod tamen pugnat cum hiſtoria, quae docet, tum temporis nondum totam Britanniam Romanis paruiſſe, neque adeo eius inſulae praeſidi, cf. 1, 1, 5. m., memorante tantum Capitol. in Alb. c. 13. T. 1. p. 703. e. *quum* Britannicos *exercitus* regeret *iuſſu Commodi*, rel., ſed Xiph. Sb. 393, ult. ὁ Ἀλβῖνος, — τῆς Βρεττανίας ἄρχων, *Albinus*, praeerat *Britanniae*.

τὸ μὲν γεν.) Infra 3, 5, (5.) vocat ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, v. Capitol., ſive is eſt Spartian., in Clod. Alb. c. 1. (p. 684. i.) et c. 4. (p. 689. i.) *Boecl.*

De ortu quidem et natalibus Albini nihil memorant Xiph. l. l. et poſtea, niſi 407, 20. ἦν δὲ ὁ μὲν Ἀλβῖνος καὶ τῷ γένει καὶ τῇ παιδείᾳ προήκων, ἅτερος δὲ πολέμια κρείττων καὶ δεινὸς στρατηγῆσαι, Albinus *nobilitate* et *doctrina* antecellebat, *alter* (Severus) ſcientia *rei* militaris *et* peritia *ducendi* exercitus *potior erat*, nec Zoſ. 1, 8, 2. Eutr. Met. 8, 10, 9. Aur. Vict. de Caeſ. 20, 9. et 11., ſed Capit. iterum c. 7. p. 694. e. c. 10. p. 697. e. c. 12. p. 701. e. c. 13. p. 704. i., hic P. deſerente etiam Sch. in „γ. *familia*, εὐπ. ex *patriciis* ſenatorii *ordinis*“ unde Bg. duxerit ſua ad σ., qui alias ſic reddit τὴν συγκλ. βουλήν, cf. 2, 6, 8., ut cum Sch. γεν. 2, 6, 16., in hoc retinens hic e P. gen., pro ſolenni aliorumque locorum abl., accommodansque cum eodem ad eum gen. Noſtri gen. τῶν εὐπ., qui proprie pendebat a ſubſt. ἀνὴρ aut ſubintellecto τὶς ſ. εἷς, cf. 2, 6, 12., unde poterat fieri vicinius, *vir*, genere *quidem*, unus *patriciorum* e *ſenatorio ordine*; ad peculiarem rationem ſcribente Noſtro in εὐπ. cum adiuncto ἐκ τ. σ., ubi definit tantum magis, reſpiciens ad conditionem aut ad hiſtoriam et primam originem; ut ſuppleas part. ὄντων, cf. G. Th. i. „*patricii*, nobiles Romani, a primis Senatoribus oriundi“ aut qui ſunt ſimul in ſenatu, et ſenatores, ſ. inter ſenatores; quomodo formula v. εἶναι cum pr. ἐκ ſaepe ſumitur; quod hic malim, cum in primis patricii fuerint, qui non ſimul eſſent ſenatores, ut Gs. mox addebat „non omnes Senatores iidem patricii“ quo et pertinet P. res liberior per copulam, *ſenatorii* patricii *que*, qualis et ap. Dion. H. S. T. 1. 181, 30. εἰς τὸν τῶν πατρικίων τε καὶ βουλευτῶν ἀριθμὸν ὑπέγραψεν, *patriciorum* et *ſenatorum* numero *adſcripſit*. Caeterum lectio A. ſine articulo, unde rel. edd. hauſerunt deinde, eſt ducta e Ms., ſimili noſtro, ubi excidit ob ſq. ſimiles συγ litteras, aut extruſus eſt per comparationem cum 1, 17, 2. e., ubi Gloſſator contra addebat, hic ſui immemor.

εὐπατριδῶν, ἐν πλούτῳ δὲ καὶ τρυφῇ ἐκ πατέρων i) ἀνατραφείς. τοῦτον τοίνυν ἠθέλησεν

3. natorio ordine patricii, ſed in opibus ac deliciis inde a maioribus educatus. Hunc igi-

i) Mss. Ve. et Vi. ἐκ πατρίδος ἀν., v. N.

ἐν πλούτῳ) Capitolinus vero (c. 4. p. 689. m.) *natum* refert *lare modico, patrimonio pertenui.* Idem tamen affirmat, luxuria varium fuiſſe. *Oxon.*

Qui in poſtr. reſpexerunt Capit. c. 13. p. 703. m. *in* luxuria *varius,* cf. c. 10. p. 697. m. et e. ſq. p. 699. e., ubi dicit, ab aliis vocatum eſſe *luxurioſum* et *guloſum*, ſed et c. 12. e., contra ſe forte, *quae qui* diligentius *ſcire velit, legat — de Graecis* Herodianum, *qui* ad *fidem* pleraque *dixerunt.*

ἐκ πατέρων) Non placet Codicis lectio ἐκ πατρίδος. Vox εὐπατριδῶν, quae praeceſſerat, librarium decepit. *Stroth.*

Lego ἐκ παίδων „Leisn. notarat in Ox. marg. et calce ſeparatim, ſed et ad marg.“ Theocr. Id. 17. „reſpiciens, credo, v. 33. δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων, *qui* gravem *paupertatem* a *maioribus* atque *vitam inopem deplorat*; ubi formula ἐκ πατ. cohaeret cum ſubſt. πεν., per ellipſin alicuius particip., ut οὖσαν, γινομένην, ὑπάρχουσαν, pro πενίην, τὴν ἐκ πατ. οὖσαν etc., *qui* plorat *duram* et *inopem*, omnibus rebus deſtitutam, *paupertatem*, quae *inde a* patribus *eſt* ei maioribusque, in qua verſatur ille aeque, ac maiores; cum h. l. ſit eadem formula cum v. ἀνατρ., quod, ſive proprie cum Bg. acceptum, ſive pro ſimpl. τρέφεσθαι ἐν λ. et pro ἐντρέφεσθαι ἐν infra ap. Noſtrum et alios, tropiceque, pro inſuetus, adſuetus, it. fruens, uſus, habens, faciat hanc ſententiam, ut a patribus ſ. maioribus, i. parentibus, avo et proavo, (ulterius enim, etſi per ſe ita ſumuntur *patres* et *maiores*, cf. G. Th., nemo forte hic adſcendat,) educatus ſit ſic, ut haberet divitias et delicias, utque ſuppeditarent iſti pecuniam multam et victum cultumque delicatum; in quo ſumas, avum et proavum veniſſe in ſocietatem educationis ac nutritionis, et ſecum interdum habuiſſe nepotem; quae cum per ſe fieri potuiſſent, ut hodie etiam contingunt: propterea forte tolerarunt vulg. lectionem hic editores priores, tum Sb. Ind. (in „π. *inde* a *maior.*“ qui in v. ἀν. modo ſimul habet ἐντρ. ſine Vs.) tum Bg.; nihil hinc tenente Stp. Th., et tantum in πατ. formulam aliunde, et v. ἀνατρ. pro ſimpl. etiam, quo de alibi, ſed Sch. modo in πατ. „ἀν. ἐν τρ., inde *a* mai. *ſummis* deliciis *innutritus*“ ut hauſerit partim e Sb., partim e P., cuius liberum *ſummis* non certo prodat, quid in ſuo Cod. habuerit, ſed tamen potius vulg., (quia ſane ſummae ſint divitiae et deliciae, quae praebeantur a tribus iſtis propoſitis,) quam novam lect. Mss., alienam ab h. l. et corruptam forte ex illa formula ἐκ παιδός; qua de, tacta breviter modo a Stp. Th. 3, 5. D. e. it. Bud. C. 1358, e., cf. ad Luc. 2, 536. N. 76. et p. 744. N. 5., ubi Alciphr. eſt p. 30. e., Ind. Rs. Or. V. 4. v. π. ſed ſine Ind. Dem. 814, 17. 1486, 8. Diod. S. ubi et ſyn. iſta Leisn. it. ap. Gat. ad Ant. p. 5. a. e. Rs. Or. V. 7. Iſ. p. 354. l. 11. et Dem. 312, 24. et adeo ap. ipſum Noſtrum, cumque huius loci v. ἀνατρ. etiam 6, 5, 9. et cum affinibus παρατρέφειν et ἐντρέφεσθαι, cf. ap. Luc. 2, 451. l. 45. it. 1, 678. l. 3. p. 676. l. 43. p. 705. l. 16., ſed ut ad litteras lectionis vulg. vicinior ſit alia haec ἐκ παιδίων, (quae habetur in Xen. Ind. Bach. ex Oec. 3, 10. i., etiam ib. in ed. Z., at in

ὁ Σεβῆρος[k] σοφίσματι προλα- tur voluit Severus aſtu prae-

k) Mss. tres ἐν σοφ., ſed tacite poſt Σεβ. nullum comma, quod ibi fuit in A. et al., nec tamen poſt πρ. ullibi, at colon poſt οἰκ. Ms. Bg. etiam in Stp. et rel., non item in A. et al., v. N.

Ind. huius in praep. ἐκ παίδων, per errorem operarum,) it. alia ἐκ παιδίου, quae ſola cognita Stp. Th. 3, 15. C. m., cf. Ind. Xen. M. S. et Z. Cyr. v. ἐκ i., ubi deeſt Stp. locus, nec mihi repertus, ut nec Lex. Baſ. ἐκ νέων παίδων e Xen., quod ap. Stp. Th. 3, 5. D. e. ex Plat., cui add. ἐκ μικρῶν παιδίων ap. Dem. 1351, 3. ſine Ind., cui quidem poſtr. voci hic potiſſimum locum conceſſerim, ob cauſam dictam, prae Leisn., quod in una δ littera vix latent duae vulg. lectionis ερ, it. prae παιδὸς, quia hoc poteſt eſſe gloſſa illius παιδίων. Certe horum aliquod melius convenit cum v. ἀνατρ., etiam hactenus, quod vulg. ἐκ πατερ. ſolet dici, ut alia Noſtri, v. c. ἐκ προγόνων εὖ γεγονὼς, et ἔνδοξος ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν ἀρχῆ, non hoc ſenſu, ut per maiores et opera maiorum aliquis habeat quid, aut aliquid fiat, ſed de *termino*, quem dicunt, *a quo*; unde Sb. addidit Lat. illud *inde*; quo ſenſu non dicatur aliquis inde a maioribus educatus in divit. et deliciis, aut iis adſuetus; etſi recte contra dicemus aliquem divitem aut pauperem inde a maioribus, etiam delicatum et luxurioſum, qui talis fuerit una cum illis. Caeterum Capit. c. 4. p. 689. m. prodit, Albinum *hunc* natum *parentibus ſanctis*, et quoque in meliorem partem de eiusdem pueritia et adoleſcentia c. 5. ſq. p. 690. et 693. m.

σοφίσματι) Non magis probo Codicis ἐν σοφ. *Stroth.* Quod dixeris eſſe vel Gloſſatoris, vel Herodiani ipſius, ut varietur cum 2, 13, 20., addita praep., quae, pro διὰ, μετὰ et σὺν, in notione inſtrumenti, praeſidii ac modi, etiam ſine Hebraismo, alibi tractata eſt, ut exciderit ob pr. ος, ſi eſt a Noſtro, qui ita ſcripſerit ad analog. tantum, nec praebentibus Indd. v. οἰκ. in med. cum praep. illa, ſed alterum Rs. Or. V. 4. προλαβεῖν ἐν ταῖς συνδίκαις ἡμῶν ἅπαντα, ſine Vs. it. v. ἐν p. 1038. ex V. 3. p. 340. l. 3., ubi et N. in hanc partem tacent, it. L. N. T. ex Gal. 6, 1., ubi v. Interp. et Kypk. 2, 289. m., qui et habet locum cum abl. nudo, qualis hic in vulg. lect., ubi Leisn. ad Ox. notarat „f. προσλ.“ quae confuſio ſane alias contigit, cf. Rs. Or. l. l. et p. 516. e. it. Harl. Dem. pro Cor. p. 459. N. 19., non vero hic cogitanda eſt, quia commodum ſenſum habet vulg., ut Severus ante ſtuduerit ſibi Albinum amicum facere, quam in Orientem abiret adverſus Nigrum, quo de poſt cap. pr. §. 10. e. coeperat Noſter agere hoc cap. §. 1.; negligentius hic verſante P., non item Sch., qui partim ex eodem in „σ. aſtu *occupare*, πρ. occupatum *aſtu* ſibi *adiungere*“ dux forte Bg. ad particip. paſſ., qui rel. e P, quoque, cuius Lat. in ſubſt. ap. G. Th. cum Gr. al., ſed ad v. cum Gr. n.; neutrum tenente Stp. Th.; hic ut ſervet praep. πρὸ notionem ſuam temporis, ut 1, 17, 23. e., poſſitque totum v. reddi per adv. *prius* ſ. per praep. *ante*, i. antea, cf. Ind. Xen. Cyr. Rs. Polb. Gs. Chr. *ante omnia*, quod et hic commodum, ſed cum priori tamen ſyn., Luc. Diod. Rs. Or. V. 4. 6., ubi ſimul cum πρότερον, quo deinde vis praep. in v. perit, ut maneat pro ſimpl., Dem., cui add. 1031, 15. 234, 14. 236, 8., ſed l. 20. cum pr. πρὸ diſerta adhuc, quae et ipſa relinquit v. ſimpl., tum L. N. T. cum Kypk. T. 1. Krbs. et Loesn., it. Schol. Thuc. Ind. cum Abr. Dl. et Heſy. 2, 1027. m., variante Noſtro in v. ἤθ. cum 2, 14, 11. in tempo-

βὼν οἰκειώσασθαι, μή πως[l] ἄρα, τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ[m] πλούτῳ καὶ γένει, δυ-

ventum ſibi adiungere; ne forte eiusmodi habens fomites ad imperium concupiſcendum, fretus divitiis ac genere,

l) Sic nobiscum dividunt modo B. 1. et Lu. pro rel. μήπως una voce, cf. 2, 2, 8. m) Ms. Ba. θαῤῥῶν πλούτῳ κ. v. N.

re, quo v. libere reddito mutatoque a P. in particip. *ratus*, (cf. 1, 2, 3. e.) ac periodo nexa ita, perire debuit §. ſq. Noſtri τοίνυν, ſine variatione repetitum, cf. ad μ. π. ἄρα 2, 2, 8., ubi Bg. ſimiliter, hic P. contra πὼς negligente.

ἐναύσματα) Cupido dominandi per ſe facile increſcit animis. Quare ubi facultas timeri poteſt, vix de voluntate dubitatur. Loquor praeſertim de regum eorum ingeniis, qui ad formidinem et ſuſpiciones proni ſunt. Exempla habemus in Tiberio Germanicum et Alexandro Parmenionem eo nomine ſuſpectantibus, v. loca et cum Noſtro compara ap. Tac. A. 1, 7, 6. et Curt. 7, 2. *Boecl.* ἐν. alio nomine ζώπυρα, ſuſcitabula. *Leisn.*

Sch. „ἐν., al. ἐγκαύσματα, (e Sb. Ind. ad alium Noſtri locum,) ἔχειν εἰς ἐπιθ. τινὸς, ceu *faces*, h. e. fomites, incitamenta, *habere* quid, quibus ad concupiſcendum aliquid incitetur" partim e P. liberioribus, *magnis* — facibus *inſtinctus*, ſumto alio tropo ad v. ἐχ. et pron. τοι. mutato in ſyn. fere cum *talis* ſ. *tantus* et illo Bg., qui inde ſervavit modo formulam ſyn. ad εἰς β. ἐπ., ſed ordine etiam ſeveriori, ubi variatur cum 1, 12, 9. tantum per praep. ſyn. et in ſententia aliter, i. e. longius ea exprimenda, et diviſis rebus, et phraſi adhibita, eaque tropica, quae partim recte eſt explicita a Sch., ſed ut ſufficeret, incitamenta habere, et, incitari per ea, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. et illo Leisn. „quidquid excitat nos et accendit ad aliquid agendum" ſed et concupiſcendum, at non cum v. Bg., ſub „metaph. fomes, fax, i. e. incitamentum" e Bud. C. 765. 7., qui et ipſe profert tantum e Noſtro, cf. tamen Weſſ. ad Diod. 2, 556. N. 83., ſed non ex antiquiſſimis, quorum et Indd. tacuere, praeter Orph. phyſica potione, ut ap. Suid. et Heſ. ſine χρήσει, at Ind. Polb. cum Bg., *(cf. v. ἐναύειν Herdt. Xen. M. S. Rs. Or. V. 8. Din. Polb. Luc. Poſſ. Call.) peculiare ut habeat Noſter ἐν. cum pr. εἰς, forte e Lat., cf. G. Th. in ſubſt. *incit.* e loco Liv. dubio, at Schell. L. e Curt. 9, 5, 6. deſperatio, *magnum* ad *honeſte* moriendum *incitamentum*,) ſed cum gen. rei ib. (cf. Amm. M.) it. in Bg. (qui gen. et ap. Weſſel. l. l. tantum,) at in P. *quum* corporis *facibus* inflammari *ſoleamus* ad *omnes* fere *cupiditates*, e Cic. 621, 16. it. 28.

θαῤῥῶν ἢ πλ.) Rectius copulative legemus θαῤῥῶν τε πλ. *Sylb.* Dele ἢ. *Reisk.* Haec quidem vis ſimilis eſt illi, quam intulit Gloſſator Ms., putans fortaſſe, ἢ otioſe repetitum eſſe e pr. aut ſq. littera, cum lenior ſit Sb. medicina, qua τὲ copulet particip. θαῤῥ. cum pr. ἐχ. et duae cauſae afferantur; cuius tamen non eſt veſtigium ap. P., quanquam liberum et in rel., et omnes copulas omittentem; ſicut Bg., reiecto ἢ etiam, videtur hoc membrum accepiſſe, ut pendens a pr. ac continens cauſam atque explicationem. Mihi quidem videtur Noſter hic uſus ſuo ἢ, pro Lat. *ſcilicet*, in exponendo, quod ei ſolenne poſt v. v. et particip.,

νάμει τε ϛρατοῦ, γνώσει τε τῇ[n] παρὰ Ῥωμαίους [o], ἐπιθῆται	roboreque exercitus, et nominis fama Romanis celebrata,

n) Ms. Ba. non variat. *Mart.* ſed modo ed. Ox. et Par. utr. τῇ omittunt, et Ing. habent τῶν παρὰ λ., v. N. o) Mss. Ve. et Vi. Ῥωμαίοις λ. cum A. al., v. N.

ut prima ϑ littera eius perierit ob pr. ν, P. deferente Sch. in „ϑ. audens *aliquid* fiducia *divitiarum*, γ. genere *fretus*" at in ϑ. ſubiiciente hunc locum illis Lat. ad 2, 13, 10., quocum non variatur, ſed cum 1, 9, 22. ſine artic.

γνώσει) For. τῶν παρὰ Ῥωμ. *Steph.* Vulgatum ferri poteſt, ſi γν. paſſive capiatur, pro *nominis* ſui *apud* Romanos *nobilitate* ſ. *famae celebritate*, ut Politianum quoque accepiſſe, verſio eius indicat, (*fama* que *nominis.*) *Sylb.*

Qui in Ind. v. „γν. celebr. *nominis*" ſed Sch. „famae *celebritate* ap. *Rom.* (in artic.) cum praep. τῇ π. Ῥ., *Romana*" in poſtr. non ſatis perſpicue hic formulam articuli cum praep. per adſ. exprimens, ſed e Sb. conflans priora, quem et Bg. reſpexit in phraſi alia, ubi ſupplebat particip. ad artic., et Gr. praep. cum ſubſt. accommodabat rectioni Lat. paſſ. in dat. perſ., qui tamen par praep. cum abl. *a Romanis*, ut, quoad ſeveritatem vertendi, non multum diſcederet, ſed in particip. ſuppleto difficilius Lat. deligeret, haud dubie pro *uſurpata* ſ. *commemorata*, cf. G. Th., qui tamen non tenet formulam totam, maxime *famam* cum gen. *nominis*, pro quo, e P. retento, dediſſem viciniora, *notitia* apud *Romanos*, ſ. *inter* Rom., ut ap. Ter., pro *Bekanntſchaft*, cf. G. Th. cum Gr. n., ſupplens particip. aliquod cum pron. perſ. ſ. demonſtr. dat., οὔσῃ ſ. ὑπαρχούσῃ αὐτῷ, *quae* erat *ei*, quam habebat ille, in qua erat ille; unde appareat ſimul, non tentandam lect. vulg. in φήμῃ, quanquam non tenente Stp. Th. Lat. noſtrum et notionem illam paſſ., ſed modo affinem illam Sb. et Bg. pro *celebritas* et *fama* e Noſtri 7, 5, 12. e. ἐν συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος, quocum variatur hic in nudo ſubſt. γν., tum in praep., tum in brevitate Ῥωμ., quorum ibi eſt explicatio per quendam μερισμὸν, ducente Noſtro fortaſſis notionem γν. e Lat., cf. 3, 8, 12. e., ſed in rem conſentiente cum Capit. c. 1. e. p. 684. m., quod *eum* nobilem *fecit*, c. 6. p. 693. e. *fuſis* Friſiis — *celebre* nomen *ſuum* et *ap.* Romanos, *et ap. Barbaros fecit*, p. ſq. m. *praeturam* egit *ſub* Commodo *famoſiſſimam*, c. 11. e. p. 700. e. *Mileſias nonnulli eiusdem eſſe* dicunt, *quarum* fama *non* ignobilis *habetur*, (qua de laude a litteris cf. c. 5. i. p. 690. c. 12. e. p. 703. i.) c. 13. p. 703. e. *armorum ſtrenuus prorſus*, *ut non male* ſui *temporis* Catilina *diceretur*.

παρὰ Ῥωμ.) Rectius Ven. π. Ῥωμαίοις. *Stroth.* In quo ſumi poteſt librarii vel lapſus in litteris, cf. 2, 14, 10. τοῖς ϛρατ., vel ingenium e comparatione aliorum et vulgaris uſus et cum 4, 10, 9., pro quo dat. variat hic Noſter per acc., ſaepe poſitum illum cum pr. παρὰ, ubi vulgo adhibetur dat., per enallagen quandam caſuum, cf. ad Thom. M. p. 678., cuius e Luc. ſine Ind. eſt 2, 110. l. 66. D'Orv. Ch. p. 501. m. Fi. ad Well. p. 396. i. Hindb. ad Xen. 1, 4, 14. Abr. Dl. Th. p. 276. 833. i. et Auct. p. 218. e. 302. i. it. ad Aeſch. 1, 367. m., tum Ind. Rs. Or. V. 8. Din. νπ. *apud*, γράψας τὸ ψήφισμα — παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, h. e. in eius *templo*, (et V. 4. p. 101. N. 18.) Ratio linguae Gr. poſtulat παρὰ τῇ μητρὶ

τοῖς πράγμασιν p), καὶ τὴν Ῥώμην, οὐ πολύ τι ἀφεστῶσαν, ἐκείνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν invaderet ſummam rerum, Romamque, non ita procul diſtantem, ſe per orientem

p) Ms. Ba. πράγμασι cum A. B. 1. Lu. et Pat., v. N.

τ. θ.“ immo tantum vulgaris aliorum uſus et rectio, ib. Lyc. et V. 4, Herdt. Xen. M. S. Z., Fi. Aeſch. et The. Dion. H. S. T. 1. ex 433, 2. Fa. Aeſ. Polb. Xen. Z. Cyr. ex 5, 2, 29. et Pol. Nr. 3. ex E. 8, 12. L. N. T. Krb. p. 471. m. Nt. 7. Vig. p. 626. Nr. 6. e. it. p. ſq. i.

ἐπιθ. τ. πραγμ.) Primo vulg. lectio in πρ. cum ν ἐφελκ.; ſequente conſona, cum procedat ſecundum dicta ad 1, 6, 17., inconſtantes ſunt in eo genere Mss. noſtri, illud modo omittentes, ut 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. et 1, 17, 18., modo addentes, cf. 1, 6, 17. 19. e. 1, 7, 12. e. 2, 3, 25. i. 2, 5, 14. Tum Stp. Th. 3, 1498. D. in v. ἐπ. „pro invadere accipitur ap. Herodi. l. 2. μήπως — ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ πλούτῳ ἢ γένει, — τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, ſummam *rerum* ſibi *poſceret* et *imperium* invaderet“ praeter lectiones alias, ad ſuperiora pertinentes in ἢ — ἢ et π. Ῥωμ., etiam hic duas eiusmodi habet, in πρ. ſine ν ἐφ. et in ἐπιθ. per accentum alium, ut Sb. Ind. „ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ (1, 6, 8. e. et hinc) ἐπιθῆται τοῖς πράγμασι. Item more baryt. ἐπίθοιντο σφίσι — et ἐπίθοιτο τοῖς βαρβάροις“ e Zoſ. 1, 51, 1. m. et 5, 21, 14. i. ſine Var. L., afferente Stp. ib. E. e. eundem in ἐπίθηται e Diod. 2, 227. l. 39., ubi etiam nulla Var. L., nihil ut repererim, ſecundum quaerens, in hanc diverſitatem, ſed in libellis grammaticis modo formam, a Stp. hic editam, ubi non variatur cum 1, 6, 18., niſi ordine formulae, vim med. quodammodo exprimente P., fere ut 1, 6, 8. e., unde Bg. retinet, ſecus ac l. l. primo, exquiſitam in τ. πρ. dicendi rationem, ſed et ambiguam, cf. Cl. Cic. it. Indd. Corn. Nep. Juſt. Liv. et Flor. et infra 4, 14, 14.

οὐ πολ.) Liberior P. in addita terra altera, et contra omiſſo pron. τὶ, quam negligentiam prodit quoque Sch. in π. „τι, *multum*“ ubi cogites ellipſin ſubſt. *intervallum* ſ. *ſpatium* et ſimul praep. alicuius, v. c. *per*, it. *ad*, ut in Gr. διάστημα et κατὰ, de utr. ellipſi tacente L. Boſ., at ferente G. Th. *multum — diſtare*, et affine *non* multum *differre*, it. *non* ita *multum* 1238, i., cui par illud Bg., ſumto *ita* pro adeo et admodum ſ. valde; etſi ap. G. Th. etiam *non* ita *valde* de *his laboro*; unde Lat. particulam iſtam capio potius ſua demonſtrandi vi aut comparandi, et ſic, ut altera comparationis pars opprimatur, ut in noſtratium *nicht* ſo *weit*, cui deinde addunt augendi aliquam particulam aliam, quae illud Gr. τὶ exprimat, v. c. *nicht* eben *ſo weit*, ſ. *nicht ſo* ſehr *weit*, it. *nicht ſo* ſonderlich *weit*; unde noſtra hic Gr. reddantur quoque *non* multum *admodum* ſ. *non* procul *admodum*, cf. 1, 3, 8. m. 1, 9, 17.; quanquam Bg. poteſt etiam reddidiſſe ſine pron. τὶ iterum, ut rel. habet e P., cuius Lat. ad v. ἀφ. quoque ap. Stp. Th. aliunde 1, 1752. F. e. ac modo ibi contrarium τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, et tropice fortaſſis tantum, ut in ſq. ibi loco e Bud. C. 657, 20., cui add. Dem. ſine Ind. 72, 27. ἀλλ' ἦν πολὺ τούτων ἀφεστηκότα τὰ τότε λεγόμενα, cf. R. Or. V. 4. et cum diſerta pr. ἀπὸ V. 7. Ant., it. cum gen. rei nudo Luc. et Dion. H. S. T. 2. πάνυ πόῤῥω — πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων, ſed phyſice ap. Diod., ut et hic quaedam Lat. eſſe videatur, cf. Heſ. 1, 639. e.

ἀσχοληθέντος, ὑποποιήσηται q. diſtricto, ſubigeret. Honore igitur ſimulato inescat hominem, alioquin

τιμῇ τοίνυν προσποιήτῳ δελεάζει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄλλως

q) In Ms. Ba. hoc ὑποπ. vocabulum deeſt, perperam. *Mart.* v. N.

ἐκείνου) E P. pron. hoc Bg. mutat in aliud perſ., accommodate ad Severum hic ipſum agentem et cogitantem, quocum inceperat ſane Noſter §. initio, nunc interſerens quaſi de ſuo hoc membrum, ubi ἐκ. procedit, ut αὐτοῦ, pro αὑτοῦ alibi; ſuffecturo et h. l. *ipſo*, quo Lat. Bg. alias reddit Gr.; deſerente partim P. etiam Sch. in v. „*occupato* bellis" ex illo tamen adiunctum ſubſtantivi hoc ſervante cum Stp. Th. 3, 1208. F. e. „illo *bellis* orientalibus *implicito* occupato *que*" praemiſſo F. i. Lat. Bg., ap. G. Th. „*diſtringi*, i. impediri, occupatum eſſe, et diſtineri negotiis" liberius agente P. in formula κ. τ. ἀν.

ὑποποιήσηται) Ms. hoc v. omittit hic ſine cauſa probabili iterum, ubi Leisn. ad m. Ox. „ſub ſuam poteſtatem redigeret" ut Sch. „*occuparet*, ſibi *ſubiiceret* ſ. *in* ſuam pot. *redig.*" in poſtr. formulis duabus e Sb. Ind.; vicinius ad praep. reddente Bg., quanquam neglecta iterum vi med. cum Stp. Th. 3, 440. F. e. „Bud. in Lex. ὑπ. ſubigere, *ſubiugare*, ſed exemplum non afferens" quale cum acc. loci ib. E. e. ex Gregor., non amplius mihi repertum ita phyſice, ſed tropice cum acc. perſ. ap. Dem. et Luc., ubi Gs. per *ſubiugare*, quod cum Bg. ap. G. Th. „ſub ſuam poteſt. agere" cf. Heſy. ſine exemplo et N.

τιμῇ) Leisn. ad m. Ox. „*Ehrenbezeugung*" ſervante P. liberam ad τ. πρ. formulam per ſubſt. duo etiam Stp. Th. in πρ., ſub Lat. tamen Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., at non cum eiusdem ſubſt., in quo Gr. iuncto cum adi. Noſter ſcripſerit ex analog. tantum, cf. 1, 4, 12., deſerente P. partim et Sch. in „δ. *ineſcat* eum *honore*" ubi Stp. Th. „τ. π. δελεάσας τ. ἀ. ineſcans" per lect. aliam memoriter; ubi Noſter iterum per analog., in v. cum abl. rei et acc. τ. ἀ., maxime Lat., cf. G. Th. „Ter. Ad. 2, 2, 12. — *neſcis* ineſcare *homines*" et ſupra 1, 12, 11., quibus add. Abr. Dl. Th. p. 8. m. et L. Ar., tum phyſice aut tropice Luc. Gs. Chr. ex Herdt. ſine Ind., it. cum acc. rei Ioſ. e 2, 198. ſ. 3. e. et in paſſ. ib. p. 204. ſ. 4. e. Xen. M. S.; repetente Sch. e P. in „ἀνθρ. *eum*" quo de ſenſu libero pro pron. demonſtr. αὐτὸν, praeter dicta ad 1, 9, 12. i. et 2, 6, 17. e., v. tum ſimpl., tum in contemtu, aut honore adeo, Ind. Herdt. cum N. Fi. Aeſch. Tyrt. Kl. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. et ſine Ind. Dem. 32, 27. 42, 25. 98, 20. et 24. 118, 8. et 15. 572, 2. it. G. Th. in Bg. Nr. 4. ſq. et Ind. Suet. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Iud. 14. Xen. 'Απομν. p. 50. Iac. 1, 14."

καὶ ἄλλως) E P. adv. reddit Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „aliter, ſ. alio modo, ſ. quod ſi non, ſ. praeter hoc" ſ. alio tempore et antea, quae notio hic manifeſta e ſq. et oppoſ. τότε, ap. Stp. Th. aliunde 1, 342. D. m., at modo ſequente νῦν αὖ et νῦν δὲ καὶ, pro quo ſumere et hic poſſis Noſtri τότε, ut Lat. *tunc*, pro *nunc*, quanquam tacente G. Th.; ἀλλ. reddente Ind. Dion. C. per ſyn. Bg. *caeteroquin*, ſed cum Bg. et ſimul ſeveriori *alias* Plut. Hſ., ubi tamen abſolute poſitum, quo ſitu per notionem *temporis* et Vs. noſtram, propoſitam ante, non tenet Z. ad Vig., ſed in Xen. Cyr. et 'Αvβ. Ind., agnitam illam et quodammodo in Hoog.

μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον [r] etiam vanae mentis et ſim-
καὶ ἁπλοϊκώτερον, τότε δὲ καὶ pliciorem, tunc vero etiam

r) *χαυνον* ſic ſine acc. Par. 1., ſed *χαυνὸν* ſic Par. 2. cum Ox., v. N.

Op. p. 58. i. Nr. 13., non item a Dev. et L. Ern. diſerte, niſi forte per repetitum Stp. *alioqui*, quod tamen alio ſenſu etiam, ut vidimus ap. G. Th., capitur et pro alio reſpectu, ut reddit Gr. noſtrum item Gs. Chr. cum Plut. Krg., quo et pertineat Poſſ. Call. p. 759. i., nullo Ind. (cf. Thuc. Rs. Or. V. 7. et Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Fi. Aeſch. et The. Dion. H. S. T. 1. et Luc.) praebente quid in Noſtri ad ſe relata, per analog. illorum ante e Stp. effiĉta tamen, et forte ad Lat. etiam in *alias* — *tunc* ſ. *nunc*, cf. Hor. Turſ. p. 74. ſq. Nr. 9. 11. et 15., tacente G. Th., ubi Bg. praeterea e P. opprimit *μὲν*, non item *καὶ* ſimul, quod tantum alio ordine refert.

τὴν γνώμ. χ.) Χαῦνος eſt *εὐεξαπάτητος, εὐκίνητος*. Sic ipſe Herodi. explicat alicubi. — Vide, an hic *χ. τὴν γν.* notare poſſit ſuperbum. Nam Plato de leg. 5. p. 228. *χαύνους τὰς ψυχὰς*, *inflatos* ſ. *tumidos animos* vocat. — Euſtath. ad 'Οδ. Ι. 445. p. 368. l. 24. *καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι) ᾧ ἀντίκειται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ χαῦνος.* — Itaque *χ. τὴν γν.* foret *ſtultus*. Haec ſignificatio quadrat et in 5, 8, 8. ubi Antoninus dr. *φύσει χαῦνος τὸν τρόπον*; i. e. ſocors, ideoque *εὐαπάτητος*. Si *χ.* eſt a *χαίνω*, proprie *χαῦνον* foret, quod prae laxitate hiat, hiſcit, dehiſcit, rupta velut compage. Ap. Xen. Oec. 19, 11. proprie *χαυνότης τῆς γῆς* occurrit, i. e. humus hians, terra, quam aeſtus hiulcavit. Ap. Dion. in fragm. 151. p. 64. *γυνὴ ὑπὸ δυνάμεως χαυνουμένη* eſt mulier, potentia inflata, et l. 44. 3. *τὸ ὑπερβάλλον τῶν τε τιμῶν καὶ τῶν ἐπαίνων χαυνοτέρους πως καὶ τοὺς πάνυ σώφρονας, ὥστε κἂν τῶν ἐπαίνων ἀληθῶς γίγνεσθαι δοκῶσι, ποιεῖ*, *immoderati honores laudesque* inflatum *animum* etiam *modeſtiſſimo* cuique *afferunt*, ut *ſe* iam *tales* eſſe, *quales* praedicantur, *exiſtiment*. Χαῦνος ap. Herodi. vero eſt *τὴν διάνοιαν παχὺς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυνάμενος, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο ἢ πράττοιτο*, ut loquitur ipſe Herodi. 2, 9, 15. *Leiſn.*

Qui et ad m. Ox. „*τ. γν. χαῦνος*, credulus, futilis" quorum poſtr. ap. G. Th. „vanus, inutilis, — levis" ut hoc poſtr. hic ap. P., unde Stp. Th. 4, 404. B. „pro ſtulte ſuperbo et futili, ap. Herodi. l. 2. *ἀλλ.* — *ἁπλ.* Pol. *levem* et ſimplicem. Revera enim *χαῦνοι* homines ſunt leves, utpote inani ſuperbia inflati, (et p. pr. G. m.) *ἄνθρωπος χ.* homo, qui inani, quam de ſe concepit, opinione inflatur et intumeſcit, magnum ſeſe exiſtimans, quum tamen nihil ſit" quo redeat Bg., cf. G. Th. cum Cort. ad Sall. C. 23, 2. et Cic. ep. p. 599. N. 16. (nobis *eitel*, aufgeblaſen, *aufgedunſten*,) et in Gr. notiones varias ſimul L. Ern. Dion. C. Bud. C. Beck. Ariſt. Av. v. 818. et Suid., ſed ſigillatim de re, phyſice Foeſ. Ael. V. h. Diod. Gs. Chr. cum Plut. Krg. et Geop., it. pro mollis, i. delicatus, de cibo, Caſ. ad Athen. 2, 463. it. luxurioſus, de vita, Spanh. ad Ariſt. Nub. v. 873., cf. ib. Schol. et Poll. 6, 29., tum tropice de re Longin. Mor., ſed de perſ. Thom. M. p. 823. c. N. Cornar. Eclog. in Plat. ed. Fi. inque rem criticam et Var. L. ap. Caſ. l. l. p. 570. i. et ſuper accentu edd. pravo ap. Leſſing. ex Paul. Silentiar. p. 166. Sed, ſi recte notabam olim, reperi ap. Spanh. l. l. cum iisdem Lat illum Leiſn. locum e Plat. „*χαύνους τὰς ψυχὰς*, ſimilem noſtro" per adi. cum acc. elliptico, quem Sch. in „*γν.* animo *levis*" ſevera ratione reddit per abl., at Bg. liberius, con-

πολλὰ διὰ γραμμάτων ὀμόσαντι [ſ] τῷ Σεβήρῳ πιστεύσαντα. Καίσαρα δὲ [t] αὐτὸν ἀποδεικνύει [u], φθάσας αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῇ

multa per litteras iuranti Severo credentem. Quare
5. Caeſarem ipſum declarat, anticipans eius ſpem et cupiditatem poteſtatis com-

ſ) Ms. Ba. δμοσ. per aſperum iterum, cf. 2, 2, 23., hic cum B. 1. R., v. 2, 13, 4. t) Ms. Ba. δ' αὐτ., cf. 2, 1, 15. u) Punctum hic in Ms. Ba.

tracto adi. et ſubſt. diverſo caſu in eundem gen. adi. cum ſubſt., (cf. in v. χαυνοῦν phyſice ac tropice Heſy. Foeſ. Geop. Ioſ. e 1, 499. ſ. 4. i. et Polb. e T. 3. p. 67. i.) copulante Bg. ita cum ſubſt. τὸν ἀνθρ. diverſorum caſuum formulam illam per gen. et acc., ſed prae P., mutante gradum in ἁπλ., ſeveriori cum Sch.; dum non tenet Stp. Th. hunc gradum, nec ſenſum, pro ſtulto ſ. ſtupido, qui non acute cernat et nimis celeriusque fidat ac credat, (unde mox ap. Noſtr. ſequitur aliqua explicatio,) in partemque adeo deteriorem, ſed tantum in bonam, fere e Bud. C. 1157, 32. ſqq., ubi comparat. tamen ſine auctore l. 51. it. ap. Heſy. per ἁπλούστερος, quo alibi Noſter per variationem uſus, at in pr. ἁπλοϊκὸς, ἁπλοῦς, ſine auctore et N. iterum, ut praeter locum e Bud. C. ap. Kypk. 2, 181. m. it. Alc. 3, 58. i. et Ind. Luc., ne poſitivus quidem mihi repertus, at adv. ἁπλοϊκῶς, ap. Stp. ſine auctoritate, ap. Dion. H. S. T. 2. ſed in deteriorem tamen partem ſyn. ἁπλοῦς ap. Xen. Pol. Z., ad quam analog. et Lat., cf. G. Th., cum Gr. altero ſyn., Noſter ſcripſerit.

πολλὰ διὰ γρ.) Supra 2, 9, (18.) deſcribebatur Severus, *μήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος, πρὸς τὸ χρειῶδες*, qui *ne iureiurandi* quidem *religioni* parceret, *quoties* contemnenda *ea* videretur, *ex* uſu *ſcilicet* ſuo *mentiens*. Nam iſte ei ſcopus et modus conſiliorum, *τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτελὲς αὐτῷ*, cf. 2, 14, (9. e.) et 3, 5, (9. ſq.) *Boecl.*

Omiſſum a P. adi. π., reſtituit etiam Sch. in v. „iuranti *multa* per *litt.*“ rectionem v. cum acc. rei tenente Stp. Th. e Thuc. ſine Ind., cf. Dem., non item cum adi. Noſtri, quod nec ap. G. Th., ut ad analog. ſcripſerit, et pro, *ſcribenti* multa *iureiurando adhibito*, qualia tamen non comparent in litteris Severi ad Albinum, quarum exemplum ex Cordo ſervavit Capit. 7. p. 694. e., reddente Bg. e P. formulam δ. γρ. ſeverius, quam 2, 10, 1.

Καίσαρα δὲ) Hic quoque δὲ in δὴ muto. *Steph.* Aut pro δὲ hic et §. ſq. lege τὲ, aut loco prioris δὲ legendum eſt γὰρ, et loco poſterioris τέ. *Reisk.*

Contra Rsk. quidem ſunt haec, quod vulg. δὲ iſta per ſe ſignificat: ſed Stp. iterum clam corrigit e P., unde Bg. retinet pro *igitur*, qua de vi vulgati δὲ etiam alibi, ut nihil novandum ſit, in primis, cum δὲ accipere queas pro τὲ, ut ſaepe ita enunciationes Noſter iungit et mox §. ſq. Ad v. ἀπ. Sch. „*appellat*, declarat *Caeſarem*“ partim e P. et cum Bg., ſed Leisn. in Ox. adſcripſerat „2 Theſſ. 2, 4.“ cf. alibi et Exc., in quem neceſſario coniecimus Not. Bc. et Ox. ſuper re ipſa.

φθάσας) Legentibus credo mecum redire in mentem locum ex 1, 15, 12. e. *φθάσας τῇ τοῦ δόρατος αἰχμῇ τὴν τῶν ὀδόντων ἀκμὴν*, quocum variatur per ordinem membrorum, et ad analog. modo ſcribitur, nihil ferente

τῆς ἐξουσίας κοινωνίᾳ. ἐπιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα δῆθεν, ἱκετεύων, ἐπιδοῦναι αὐτὸν ^x εἰς τὴν τῆς ἀρχῆς φροντίδα. δεῖσθαι γὰρ ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ τοιούτου, τήν τε

6. municatione. Mittit autem ei litteras quaſi amantiſſimas, ſupplicans, ut daret ſe ipſum imperii cu-
7. rae: indigere enim viro nobili ac tali, aetatis adhuc

x) Mss. Ba. et Vi. αὐτ. per lenem, v. N.

G. Th., quam, ſine Gr., praevertere *metum*, ſupplicii *fuga*, et, cum Gr. n., *praevenire* deſiderium *alicuius*, e Liv. 8, 16. e., ubi plenus locus, *ut* beneficio *praevenirent* deſiderium *plebis*, atque adeo plena etiam conſtructio per additum abl. modi, ubi, tropo remoto, ſententia eſt, ita, ut prius communicarit cum eo poteſtatem, quam ille ſperaret ac cuperet; mutante P. pron. ἀ. iterum in ſubſt. *hominis*, cf. 1, 9, 12. et enunciationum in v. v. modos, unde Lat. partim Bg., quorum Sch. in φϑ., cf. 1, 8, 12., ſed in ἐξ. et κοιν. „participatione *pot. ἐπ. cup.* regnandi" e contextu hoc non male explens, cum et alibi ἐπ., abſolute ſic poſita, hunc ſenſum habeat; cf. Aeſch. ep. S. et de Lat. ſubſt. Bg. Ind. Corn. N., tacente G. Th.

ἐπιστέλλει) Cordi exemplum litterarum, quod e Cap. p. 695. ſupra iam laudabam, habet quaedam ſimilia noſtris, ut ad φιλικωτ. et ἱκετ. pertinentia, *imperator Sev.* Auguſtus *Cl. Albino* Caeſari, *fratri* amantiſſimo *et* deſideratiſſimo *ſalutem.* — Te *quaeſo*, ut *eo* animo *remp.* regas, *quo* dilectus *es* frater *animi* mei, *frater* imperii. — *Tu* velim *exercitus reip. ac nobis retentes*, mi *unanime*, mi *chariſſime*, mi *amantiſſime*; hic libero P. tum in aliis, tum in omiſſo pron. ἀ. et adv. δηϑ., at non male δὲ pro τὲ accepto, cf. 2, 13, 18. et 1, 2, 10. m., unde Bg. modo in formula ἐπ. γρ., cf. 2, 13, 3., ſeverior in φ., quam 1, 9, 20. e., ſpectante huc Stp. Th. 3, 1003. B. i. partim e P. in v. „ἐ. — φ. γ., mittit *ad* ipſum *plenas* humanitatis *litt.* (it. plane ex eodem in φ., addens,) Sed malim ex Cic. reddere *amantiſſime* ſcriptas *litteras*, aut certe magis ad verbum *amantiſſimas* litt." ut tamen G. Th. non id teneat adi. cum hoc ſubſt. Tum δηϑ. hic manifeſto eſt in ironia, cf. 1, 14, 17. e., ubi Bg. Lat., ignoratum Stp. Th., forte procedat e G. Th. „— ſimulationem indicans, — particula diminuendi, aut tollendi adeo id, cui adiicitur, — *quaſi* diſertus *es*" quo ex uſu etiam Bg. debuit ordinem mutare.

ἱκετεύων) In hoc v. P. deſerit Bg., ſeverior idem in ſq. formula, ubi Mss. pron. habuimus aliquoties, ſed ego ſeverius ſervaſſem praep., cum et Lat. habeant *dare* ſe *ad*, cf. G. Th. 243, 27. ſqq., eodem tropo, quem removit ſtatim P., variante Noſtro ſane per praep. cum nom. pro dat., cf. 2, 7, 9. e., ſed in tota formula ſcribente ad analog. et P. liberius quaedam addente.

τοιούτου) qualis ſcil. Albinus eſſet. *Reisk.* moniturus ita de omiſſa parte comparationis altera, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως et 1, 3, 13. e., et ib. Sch., qui huic notioni recte ibi ſubiicit hunc locum, eadem fere libere addente P. hic, ſed et praeterea pron. τινὸς, cf. ad εὐγ. de Albino §. 2., ut de infinitivo epiſtolarum, non praecedente v. aliquo finito, unde pen-

ἡλικίαν ἔτι ἀκμάζοντος, αὐτὸν[y], integrae, ſe, iam ſenem, ὄντα πρεσβύτην, καὶ ὑπὸ νόσου et a morbo articulari inἀρθρίτιδος[z] ἐνοχλούμενον, τῶν feſtatum, cum et filii ſibi

y) αὐτ. hic, ut ſq. αὐτῷ per lenem ubique per edd., etiam tacite in *Mss.*, v. N. z) Ms. Ba. ἀρθροίτιδος mendoſe, v. N.

deat, infra aliquoties, hic ut ſuppleas ἔφη ſ. ἔλεγε, aut e pr. ipſum ἐπιστέλλει, quamvis interiecto ἱκετ. cum inf. alio. Mox Sch. in „ἀκμ. florentis *aetate*" cuius ſevera formula in acc. elliptico per abl. exprimendo non ſane procedat ob concurrentes e Lat. v. rectione ablativos, *florente aetate*, ſed tamen ſit vicinius *aetatis* adhuc *vigentis*, quod adv. neglexit P., non item τὲ copulam, ubi Bg. admiſerit aſyndeton, cum non videatur hoc membrum accepiſſe pro explicatione pr. adi. τοι., unde duo tantum exiſtant, in Albino laudata, pro tribus, genere, animo ſ. ingenio, et aetate ſ. corpore; hic Noſtro iterum in formula ſcribente ad analog. aliorum adi., quale et particip. eſt, cum acc. rei, notante ad ἡλ. Leisn. ad m. Ox. „Liban." cuius epiſtolas quidem relegens nihil deprehendi ſimile.

αὐτὸν) E P. alio pron. Bg., non tam αὐτ. legens, quam e Lat. ratione, ut §. 3. in ἐκείνου, quum et vulg. per lenem procedat, ſi quis ſumat, Herodianum narrare, qui a ſuo inf. δεῖσθαι diſtraxit hoc pron. perite, ut reliqua de Severo una ſerie copularentur, ubi Bg. e P. addit iterum adv. temporis ἤδη, cf. 1, 3, 1. et de aetate Severi fere 47 annorum cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1044. i.

καὶ ὑπὸ) Τὸ ἐνοχλεῖσθαι de vehementiore et graviore vexatione et moleſtia etiam 3, 11, 1. 6, 3, 8., v. Dreſig. diſſ. de v. σκύλλειν p. 6. ſq. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" ubi καὶ — ἐνοχ. totum membrum ſtatim reſtituimus partim e Bg. ad 3, 11, 1. (quo in loco Leisn. eſt modo aliquid, huc pertinens, at in 6, 3, 9. aliud,) ubi v. *Bg* commodum eſt, ſaltem quoad praep., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum *Stp.* Th. cum aliis his, ad ſenſum paribus, *vexatum* et *conflictatum*, quorum primo utuntur L. N. T. ad *Luc.* 6, 18. ſyn. ſimpl., pro quo hic valet compoſ., οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκ., ubi Pric. huc ſpectat ſine Vs., et Loesn. comparat noſtrum comp. etiam, cum Sch. poſt *P.* „laborantem *morbo*" cf. cum gen. ſimili νόσων Munth. p. 147. i. et Ind. *Diod* e 1, 338. l. 46. vexati *morbis*, et *paſſ.*, quo de hic modo, dum aliis gen. ap. Luc., ubi cf. Gs. Vs., Geop. et Foeſ., tum abſolute Xen. Cyr. et Eutr. Met. Sed e P. in adi. dedimus ἀρθ., per ſe *ſubſt.* cum eſſet, in quo ſupplent in L. Boſ. Ell. p. 224. i. ſubſt. νοσ. ſine exemplo plenae formulae, quam adhibet Noſter ex uſu aliorum, quamvis tacente etiam Stp. *Th.*, cf. Poll. 2, 166. D'Orv. Ch. p. 694. e. et Foeſ., ubi explicatur de dolore omnium corporis membrorum, ſed et nominatim pedum, quocum conſentiunt Xiph. Sb. 423, 14. p. ſq. *l.* 27. ἀσθενέστατος ὑπὸ τῆς ποδάγρας γενόμενος, ad finem quidem vitae tum, Victor. epit. 20, 11. *membrorum* omnium, *maxime* pedum, *dolorem*, cf. de Caeſ. 20, 25. ſq. Spart. c. 16. p. 617. m. *quod conſiſtere in curru* affectus *articulari* morbo *non poſſet*, (quae eſt P. hic *formula*, inde fortaſſis ſumta,) cf. c. 18. p. 627. i. pedibus *aeger*, ad quem locum Caſ. N. 2. tantum Xiph. primum locum producit, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m.

τε παίδων αὐτῷ ὄντων πάνυ νηπίων. οἷς πιστεύσας ὁ Ἀλβῖνος, τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο [a]. ἀσπα- | ſint admodum pueri. 8. Quibus credens Albinus, honorem ſuſcepit libenter:

a) Ms. Ba. ὑπεδέξατο· ἀσπαστῶς ἀγαπ. v. N.

τῶν τε π.) Pro P. liberis, additoque iterum adv. temporis, cf. 1, 17, 5., Bg. πὲ copulam mutat, reſoluto particip., in ſyn. fere, ut 2, 8, 1., reddens idem dat. pron. per aſperum iterum, qui hic aeque pendeat a v. ſubſt., ac pro gen. a ſubſt. π., ubi Bg. νηπ. per Lat. expreſſerit pro tener i. tenerae aetatis, it. noſtratium *jung*, et quaſi pro adi., quo ſenſu non diſerte ponit G. Th., ferens ſimile fortaſſis Cic. *infantium* puerorum *incunabula*, at nullum Lat. Stp. Th. ad obſervationem de coniunctis ap. proſaicos etiam, nullo tamen laudato, παῖς νήπιος et π. κομιδῇ νήπιος, interpretatus ante Hom. „νηπ. παῖς de infante, vel certe puerulo" ad cuius e Luc. 1, 181. l. 80. Gs. τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, *pueros* prorſus *infantes*, praebentibus (praeter poëtarum Hom. Ἰλ. β΄, 337. παισὶν — νηπιάχοις, pueris *parvis*, ζ΄, 408. παῖδα νηπίαχον, filii *infantis*, Orph. λιθ. 11, 31. νήπιον υἱὸν, parvulum filium, Lyco. v. 203. τέκνων νηπίων, pullorum *parvulorum*, v. 638. νηπίους γόνους, infantes *filios*, Phoc. v. 140. νηπιάχοις ἀπαλοῖς, infantibus *teneris*,) modo proſaicis Indd. Dion. H. S. T. 1. νήπια τέκνα, parvulis *liberis*, Diod. S. e 1, 170. l. 86. τὰ νήπια τῶν βρεφῶν, *puerorum*, cui add. l. 62. παῖδας — νηπίων δ' ὄντων αὐτῶν λ. filios — *pueri* adhuc *infantes*, cf. 1, 17, 5. it. de abſoluto νηπ. Rs. Or. V. 7. Ant. Ael. V. h. Aeſch. ep. S. et Fi. cum L. N. T. Suid. et Heſ., ubi et pro ſtultus etc., quo de v. Kypk. T. 1. et Indd. Heſd. Call. Theogn. it. ſine Ind. ap. Luc. 2, 438. l. 89., ut ad νηπιέη Heſ. Suid. L. Boſ. Ell. Hom. Dion. H. S. T. 2., variante Noſtro cum 1, 2, 2. i. κομιδῇ νέος, et amborum filiorum aetatem innuente fere ſex et ſeptem annorum, quam peculiarem vocabulo νηπ. ap. Foeſ., colligas demendis 17 annis, quibus pater regnavit, a viginti tribus et quatuor, quos habuere filii, patri quum ſuccedebant, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m. et 1058. i. et praeterea Exc.

οἷς πισ.) Liberum P. in π. deſeruit Bg., ad cuius Ms. notarat Leisn. „ἀσπ. *libenter*, quod omittit Bg." vel potius negligentia ſcribae, reſtitutum nobis ſtatim e P., ſed rectiori ordine, quod adv. a Ms. Ba. copulatur cum v. ſq. ἀγ., ap. Noſtrum ſemper poſito abſolute, etiam ap. alios, cum contra ὑπ. iungat Noſter cum ſyn. ἡδέως 7, 5, 4. (cui ſyn. ib. §. 18. οὐδὲ ἀηδῶς ὑπέστη, ut ἀσμένως δέχεσθαι ib. §. 4. e., et Dion. H. S. T. 1., ubi et ἀγαπητῶς δέχεσθαι, ut ap. Diod. S. ἀσμένως προσδέχεσθαι,) et praeterea cum v. ἀγ. tropico ſenſu, quo hic eſt, ne conſiſtere quidem poſſit adv. ἀσπ., quod Stp. Th. 1, 590. A. e. hinc modo affert cum Lat. P., ut et Sb. Ind., ap. G. Th. cum ἀσμένως, ἡδέως, quodque haud dubie i. q. ἀσπασίως, ubi Suid. explicat ἡδέως, etc., ſed Heſ. praeterea ἀσμένως et ἀγαπητῶς, quae notio adeo iam ineſt in v. ἀγαπᾷν, quod inde per Lat. adv. *libenter* interdum reddunt, ut Ind. Ael. V. h. et ad Dion. H. l. l. 120. l. 2. ὡς ἀγαπήσων, ὁποτέραν ἂν ἐκεῖνοι δοκιμάσωσι τῶν πολιτειῶν, libenter *amplexura* (plebs,) utracunque *probaretur* illius *praeiudicio*, pro *utramcunque illi*, ſenatores, *probatam eſſent* reip. *formam* ex iſtis duabus, imperium vel regium, vel conſulare; ſicut porro adv. ἀγαπητῶς illo Lat. hic P. redditur a Sb. Ind. e Noſtro et ap. Dion. H. l. l. 734. l. 44., ut

ϛῶς, ἀγαπήσας, ἄνευ μάχης contentus, quod ſine dimi-

adeo, propter talem aliquam tautologiam, admiſſam illam etiam a P. per adiunctum Lat. *laetus* ad Gr. *ἀγ.*, in Ms. nihil ſit, quam prava diſtinctio, praebentibus Indd. (praeter ſyn. *ἄσμενος δέδεκται* Dem. et *ἄσμενος ὑπέδεκτο* Gem. Pl., adi. ſumto pro adv., ut Lat. *lubens*,) modo Noſtri adv. iterum Lycophr. *lubentes*, et Dion. H. l. l. T. *έ.* ſine Verſ. cum adiuncto ſyn. *διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πῶς καὶ ἀ.*, recte Stp. (cui deeſt adi. *ἀσπαστικὸς* Ind. Polb. Ern., huius adeo Lex. ignotum eo ſenſu,) ſumente ap. Heſ. *ἀ.* v. 42. *ἀσπαστὸν*, *magno affectu*, pro adv., cui mox v. 45. reſpondet *ἀσπασίως τὲ φίλως τὲ*, magno *que* affectu *lubenti* que *animo*; per analog. ſuperiorem copulante Noſtro adv. cum v. *ὑπ.*, ſed hoc cum ſubſt. *τ.* etiam per Lat. *accipere bonorem* et *ſuſcipere imperium*, v. G. Th. Tum Leisn. in Ms. Bg., deleto *quod*, mutarat rel. verba in *accepiſſe* ea, quae *cuperet*, offenſus rectione iſta, ignota G. Th., in *content.* cum *quod*, quae ſit potius ratio Vernaculorum, aut Gr. ſyn. cum *ὅτι*, qua de alibi, pro inf., quem in Lat. illo alibi dedimus, at in Gr. ex h. l. tantum attulit Stp. Th. 1, 4. G. e. ſine Vs., it. Z. ad *Vig. p. 217.* a. m., quem tamen notaram ex Ind. Dion. C., et Gs. recte ſumſit in Luc. 1, 386. l. 50. *οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν*, *indignum exiſtimavi*, ſi, *ſoli* Macedonum *regno* incubans, *contentus* eſſem *imperio*, a *patre* mihi *relicto*, pro ſeverioribus, *nolui*, Macedonum *regno* incubans, *contentus eſſe* iis, *quae* pater *reliquerat*, commatibus ſic poſitis, poſt *ἠξ.* et *περ.*, ut appareat, particip. per ſe ſumendum, nec cohaerere cum v. *ἀγ.*, in quo Index, ſ. eius auctor, ſecutus aliud conſilium et ordinem, non potuit indicare rectionem, ſic ad capita quaedam referendam, ut ponatur abſolute 1, 480. l. 22. it. p. 677. l. 61., cum a[illegible] rei nudo 1, 579. l. 89. it. 2, 493. l. 32. et p. 641. l. 67. it. 3, 631. l. 47., ſed ſimul cum pr. *ἐπὶ* 1, 83. ult., ut cum acc. rei fortaſſis 1, 73. l. 14., at cum particula quadam, ut *εἰ* 1, 535. l. 99. it. 2, 181. l. 90. et p. 511. i. et 665. l. 44., ſed cum *ὅτι* 1, 59. l. 54. *ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν*, *hoc* quaſi *magno* aliquo *contentos eſſe* volunt, ſi *ſolum ipſos aſpexerint*, et 3, 529. i. *οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων*, non *contenti*, noſtri *ſe* conſeſſus *factos* eſſe *participes*, denique cum particip. 1, 121. l. 13. it. 272. l. 76. p. 787. l. 45. it. 2, 480. l. 77. p. 542. l. 20. et p. 653. l. 6. *ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ Θητικῷ ἐκκλησιάζουσα*, *itaque* contenta *eſto* (et tu), *quod* non *omnino in capite cenſis* fers *ſuffragium*, cum Bg. adeo; variante Noſtro in ſq. *ἀν. μ. λ.* cum 2, 14, 2. et 2, 13, 10. per formulam ſyn. et explicantem illa adv. ſingula, it. cum locis ſuperioribus per articul. hic omiſſum poſt *ἄνευ*, cf. 2, 2, 22. ubi P. deſerit Bg., cuius Lat. ad *μ.* Stp. Th. ignorat, ap. G. Th. cum ſimili Cic. *ſi in* extremo *diſcrimine* ac *dimicatione* rel., it. 860, 79. *certamen* et *diſcrimen*, ad P. rationem, et praeterea 454, 14. „Ter. *ſine* periculo *non* fit *facinus magnum* rel." nihil ut repererim, quam *ἀν. πολέμου* ap. Thuc. et Xen. Ag. 6, 3. *τοὺς ἀκοντὶ ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας λ.*, ap. Poſſ. Sy. p. 278. m. *οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ταύτην, τὴν ἀρετὴν, δίχα πόνου μακροῦ*, Heſ. *ἑ*, 91. *ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο*, (Hor. Sat. 1, 8, 59.) Phoc. v. 151. *ἄνευ καμάτου*, Lyco. v. 283. *ἀν. μόχθων πικρῶν*, (cf. cum gen. rei Ind. Xen. Cyr. Pluc. Hſ. et Fa. Aeſ. it. Fi. The. et Pal., et cum gen. perſ. Soph. Ai. Rs. Or. V. 7. Ant. cum Abr. Dl. Th., ſed cum utr. L. N. T. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem., cui add. 251, 11., et in alium uſum V. 6. cum Vig.) ut ſcriptum

καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτά [b], ὧν ὠρέγετο. ὁ δὲ Σεβῆρος καὶ πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ

catione et periculo acciperet, 9. quae cupiebat. Severus autem cum et ad Senatum

b) Mss. tres ταῦτα, ἃ ὠρ. v. N.

ſit hic modo ad analog., ubi P. liberius addit pron. τινὸς iterum, et in rel. brevior eſt, deſertusque a Sch. in „ὠρ. αὐτῶν, *appetebat* ea“ ubi Bg. non ſevere pron. demonſtr. opprimit, cuius Lat. ad ὠρ. tenet Stp. Th. cum Sch., quod modo ap. G. Th. cum Gr. n.

ὧν ὠρεγ.) In Cod. male ἃ ὠρ. *Stroth.* Quaeruntur duo, primum an ὀρεγ. in med. et tropice habeat ſecum acc. rei, quem non deprehendi, ſed gen., cf., praeter Heſ. 2, 776. m. p. ſq. m. 1594. m., (ad quem pertinet Hom. Ἰλ. ά, 102.) non coll. Suid. 2, 709. e. 761. i., etiam Poſſ. Call. et Sy., Ind. Thuc. Iſ. Ev., Rs. Or. V. 7. Ant. (Dem. ſine Ind. 52, 207, 27.) Xen. Z. Cyr. Bach. Pol., Diod. Polb. Luc. (ubi et cum inf., ut ap. Orph. λιθ. ὑποθ. v. 18., quorſum utare ellipſi L. Boſ., ut mox ſequitur plene μάρψαι χείρεσσιν,) Epict., ubi et abſolute 14, 1. et cum particula §. 31. e., ut cum pr. περὶ Abr. Auct., cf. L. N. T. cum Thom. M. p. 161. pen. et act. Ind. Sb. Dion. H. ej. T. 2. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Z., it. poët. Heſd. Call. Orph. Lyco. Phoc., et ſimul med. Hom. v. ὤρεξ. it. lib. de V. med., quorum Dreſ. Fi. p. 361. i. „Eur. Oreſt. v. 303. σῖτόν τ' ὄρεξαι, et cape *cibum*. Ex quo conſtat, non tantum cum gen., — ſed etiam acc. iungi hoc v.“ ubi nihil in N. Barn. et Schol., praeter τροφὴν λάβε, immo λαβὲ, unde, cum ibi ſit in notione phyſica, ſimiliter hic in Ms. ſit in tropica, per ſe quidem fortaſſis ad analog. aliorum v. v. *cupiendi*, quae habent caſum utrumque, ſecundum et quartum, cf. Poſſ. Sy. p. 83. m.; quanquam et ibi ſuſpiceris mendum et confuſionem in litteris ν et ω, qualis in hoc ipſo ſubſt. infra occurrit ap. Noſtrum. Niſi ergo certiora exempla habuerint alii rectionis v. ὀρ. cum acc., et, ut dicebam, in med. tropicoque ſenſu: operam librarii hic interceſſiſſe puto ſic, (quod alterum hic quaeri poteſt) ut, cum ὧν excidiſſet ob ſq. ὠρ ſyllabam ſimilem, aliquis imperitior ἃ reponeret, cum pron. relat. requireret ſeries.

καὶ πρὸς) Bg. hic καὶ, pro *etiam*, tranſponit in reſoluto particip., fere ut in τὸ §. 7., niſi potius dicas, eum modo in medium conieciſſe ſuam coniunct. *cum* e Lat. ratione, aliter turbante ordinem P., qui et liberior in addito pron. *alio* ad τὰ α., faciente Sch. rectius cum Bg., at cum illo partim in v. „ἀν. αὐτὰ πρ. σ., relatis *iis* ad *ſen.*, h. e. expoſitis ſenatui“ cf. 1, 13, 8. e. et 1, 16, 9. i., ſeparatim edente Sb. Ind. ἀνενεγκὼν et ἀνενεγκεῖν aliunde, cf. 1, 7, 7., at Stp. Th. 4, 438. G. e. ſub ἀνενέγκω „pro refero, i. renuncio ſ. defero. Herodi. l. 2. πρ. — ἀν. iisdem *ad* ſen. *relatis*“ partim e P., hic ut Noſter iterum ſequatur Graecitatem novam e reip. Rom. ratione; G. Th. cum Gr. noſtro tantum haec ponente 112, 77. „ad *ſenatum* de *re* aliqua *referre* Conſules et alii Magiſtratus dicebantur, quum rem in Senatu agitandam, deliberandam decernendamque proponebant, rogantes Senatorum ſententias“ non item ſimul de imperatore ipſo, ut h. l., in quo tamen res eadem fuit, in primis, cum imperator ſimul Conſul eſſet, quod de Severo diſerte eſt ap. Spart. c. 16. p. 617. e., ubi tamen non animadverſa eſt mihi quidem formula iſta de imperatore ipſo, ſed modo, veniſſe in ſenatum c. 7. p. 601. m. c. 8. 603. i.

ἀνενεγκὼν [c], ὡς ἂν μᾶλλον αὐτὸν εἰς πίϛιν ὑπαγάγοιτο [d], νομίσ-ματά τε [e] αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέ-	eadem retuliſſet (quo magis eum ad credendum adduceret) nummos etiam ipſi percuti

c) In Ms. Ba. ab ὡς — ὑπαγ, non ſunt ſigna parentheſis, ſed verba iſta modo commata includunt. *Mart.* Sunt ea ſigna tantum in Stp. rel., ut et in Ms. Bg., ſine neceſſitate. d) Ms. Ba. et Vi. ὑπαγάγοι v. N. e) Ms. Ba. νόμισμά τε ἀ., v. N.

tum abſentem ad ſenatum litteras miſiſſe c. 9. i. p. 604. e. it. c. 11. p. 607., praeſentem iterum aliquid a ſenatu fieri iuſſiſſe c. 14. p. 612. i. et, quod iuſſiſſet, ab eodem non obtinuiſſe c. 17. p. 619., neque ap. Suet. iſta formula, niſi in Tib. c. 30. *de quo* non *ad* P. C. *referretur*, ambiguo ſenſu, v. N., et in Claud. c. 37. e. ordinem *rei* geſtae *perferre* ad *ſenatum*, ubi Ern. mavult *deferre*.

ὑπαγάγοιτο) Mss. activum, medio ſubſtitutum iterum, ap. Noſtrum in hoc v. plane non occurrit, ſed ap. alios tropico hoc ſenſu et cum pr. εἰς etiam, (ut et paſſ., cf. Ind. Dem. Z. Xen. Cyr. et Pol.) ſed, praeter alias notiones, (cf. Vig. Foeſ. Abr. Dl. Th. it. Ruhnk. Tim. p. 188. Pierſ. ad Herodi. Gr. p. 478. N. 2. Fi. ad Plat. Phaed. p. 79. N. 5. Theogn. et Xen. Ἀνβ. et Hell., cum L. N. T.) rarius, ad quem uſum tamen librarius reſpexerit per gloſſam, ut Suid. med. per act. explicat 3, 532. m., (qui locus, tacentibus N., pertinet ad Xen. Ἀνβ. 2, 1, 13. i., ubi N. Mor. partim monuit de Var. L., non item de altera in ταῦθ', ut nec Z. ad 2, 1, 18.) quanquam et lapſus inciderit, ut extremitas το abſorpta ſit a ſq. νο ſyllaba ſimili; nihil praebentibus Indd. ad phraſin Noſtri totam, praeter Luc. 3, 294. l. 40. *ὡς ὑπαγάγοιτο καὶ ἐραϛὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον*, *ut* in *poteſtatem* illum *redigat*, rel. (ap. quem et cum alia praep. ſyn. 2, 757. l. 26. *πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαϛος ὑπάγειν ἐπειρῶντο*, ad *ſuam* quisque *rationem* tentabant *traducere*,) ubi ad analog. modo ſcriptum fuerit, cf. 2, 14, 8., liberrime hic agente P., ſed Sch. plane cum Bg., cui analogum modo tenet G. Th. in v. 96, 17. *quem* ad *intelligendum* poterit *adducere*, rel.

νομίσματα) Exſtant illorum haud pauca in ſingulis illuſtribus muſeis. *Stroth.* Notaram et ipſe quondam, non amplius nunc memor, unde, quatuor numos per has litteras „D. Clod. Sept. Albin. Caeſ. — D. Clod. vel Clodius Albinus — Imp. Caeſ. D. Clo. Sep. Alb. Aug. — Imp. Caeſ. D. Clo. Albin. Aug.“ ſed e Beg. 2, 697. quatuor „Alb. Caeſar (et p. ſq. l. 2. 4.) Alb. Auguſtus“ praeterea e Spanh. de Pr. et u. num. T. 1. p. 30. Diſſ. 1. „hinc etiam vultus numis ſignare, inter praecipua olim Maieſtatis arcana receptum, quod Severum Claudio Albino ſingularis privilegii loco conceſſiſſe tradit Herodi. (et e T. 2. p. 354. e.) e cuius praeclari numi — inſcriptione licet colligere — inductum pridem illum morem, ut in deſignatione Caeſarum — una cum eorum vultibus facti illius memoria numis conſignaretur, (ſed p. ſq. i.) unde inter praecipua ſecundi illius Caeſarum faſtigii id quoque receptum, praeter luculentam numorum, qui id adſtruunt, congeriem, aperte docet Herodi., a quo de Severo dicitur, ut de Clodio Albino, Caeſare a ſe renunciato fidem faceret, *νομ. τε αὐτοῦ κοπῆσαι ἐπετ.*, numos *cum* eius *imagine* ſignari *permiſit*“ e qua eius Vs. intelligitur primum mendum operarum in κοπῆσαι act., deinde quomodo ceperit gen. vulg. pron. αὐτ., adiutum formula abl. cum praep.,

τρέψε, καὶ ἀνδριάντων ἀναστάσεσι [f] ταῖς τε λοιπαῖς τιμαῖς τὴν δοθεῖσαν χάριν ἐπιστώσατο.

permiſit, ac ſtatuarum erectione caeteriſque honoribus collatam gratiam confirmavit.

f) Ox. male ἀναστήσεσι. *Leisn.* in m. A. utr., per errorem operarum.

cui par P. illa per abl. nudum, ut ſit i. q. 1, 9, 17. ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα, et κοπ. referatur vel ad ſenatum, cui et alias tribuitur ius utrumque et numi cudendi talis, et ſtatuae erigendae, cf. Capit. in Macrin. T. 1. p. 756. c. 6. e. it. Lamprid. in Diadum. p. 774., vel ad Albinum, quod ſecutus Bg., ad cuius Ms. notavit Leisn. „in Gr. eſt αὐτοῦ“ innuens, Bg. mutaſſe gen. in dat., ſive libere, ſive corrigendo, ut, quaſi confuſis finibus et litteris ου et ῳ, dat. cohaereat cum v. ἐπετρ., Stp. Th. ferente vulg. gen. ἀ. in ſubſt. 2, 1027. E. ſine Vs., at in v. p. 346. E. m. e P. fere „κ. cudo ſ. etiam percutio, ea ſignif., qua numi, dum ſignantur, percuti dicuntur, (tacente tamen G. Th. in hoc Lat., cum Gr. n., etiam in ſubſt. Bg.) Herodi. ſ. 2. νομ. — *n. que* im. *eius* percuti *iuſſit*“ cum uno in phraſin loco Ariſtot., e Bud. C., quem repetit Poſſ. Call. p. 29. e., noſtrum reddens „numos *que* imagine *eius* cudi *iuſſit*“ mihi ut repertum ſit cum ſubſt. νομ. med. ap. Ael. V. h. et ibi in N. act. ex Euſt., tacentibus lib. de V. med. de hoc uſu, cf. act. Bud. C. Poſſ. Call., Heſ. 2, 315. e. 335. m. Suid. Ammon. Thom. M., Moer. cum Herodi. Gr.. Call. Ariſtoph. Phoc. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem., Xen. omnes, Fi. The. Dio... H. S. T. 2. cum Abr. Dl. Th., tum paſſ. Heſd. Dem. Geop. ſed med. Sb. Ind., Herdt. Diod. L. Boſ. Ell. cum Hom. v. κόψ., ſed med. et act. L. N. T. Ind. Luc. et Fa. Aeſ. it. in rem criticam ſimul et confuſionem D'Orv. Ch. Caeterum Ms. νόμισμα, ſing. pro plur., ut ſupra aliquoties, eſt vel e ſcribae vitio, omiſſa τα ſyllaba ob ſimilem pr. aut ſq., cf. 1, 9, 2., vel e gloſſa comparantis uſum loquendi hunc, ubi ſing. eſt ſenſu plur., ut infra 7, 3, 13. e. et ap. *alios*, v. Ind. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Fi. Aeſch., qui Gr. ſing. reddit *numus*, ſed et *numi*, et Ariſtoph. e Ran. v. 732. cum Schol. *Denique Leisn. in Vol. aliquo* „ex h. l. Carolus Patinus in Introduct. ad hiſt. numis. p. 30. *probat*, monimenta illa antiqua, quae numiſmatum nomine veniunt, in cimeliarchiis adſervata, olim monetarum uſum in contractibus praeſtitiſſe. Sed Spanh. de Pr. et u. n. p. 663. exinde probat, inter praerogativas Caeſarum fuiſſe hanc, ut numi cum eorum imaginibus ſignarentur.“

ἀνδρ. ἀνας.) P. deſeruit et Sch. „ἀνδρ. ſtatuarum *erectio*, ἀνας. erectionibus *ſtatuarum*“. Lat. hoc e Sb. Ind. in plur. ſervans, quem Bg. aeque retinere potuit, ap. G. Th. ſine Gr. et auctoritate veteris Lat., ſervatum tamen et a Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 1, 11. 3, 91., ubi diſerte cum noſtro ſubſt. ἀνδρ., ſed ſine auctore, quem alium nec vidi per Indd., ubi modo ſenſu eodem cum τειχῶν ap. Dem., unde adeo ſaltem analogia hic eſt, qualis et in v. affini ἀνιστάναι cum ἀνδριάντα ib., cf. L. N. T. Schw. in N. et in notiones alias Ind. Thuc. cum Schol. et Abr. Auct., Dem. Diod. Ioſ. Polb. Luc. Xen. Ἀνβ. Z. cum Foeſ. Suic. Th. et Suid.

ταῖς τε λ. τιμ.) Intelliguntur, opinor, praecipua illa Caeſaris, de quibus v. ad §. 5. Exc., libertatem P. retinente Sch. partim modo in „δ. conceſſam *gratiam*, ἐπ. fidem *gratiae* datae *fecit* honoribus *collatis*“ unde Bg. modo ſyn. Lat. tenet ad δοθ., (ap. G. Th. non cum Bg. ſubſt.) igno-

ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον διὰ σοφίας ἀσφαλῶς εἶχεν, οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ g Βρεττανίας, τό τε Ἰλλυρικὸν h στράτευμα σὺν αὐτῷ i πᾶν εἶχε k, διοικεῖσθαι νομίζων

10. Cum autem res ipſi cum Albino ſolerter in tuto collocata eſſet, neque ullus metus impenderet ex Britannia, et Illyricianum exercitum ſecum omnem haberet, adminiſtrari

g) ὑπὸ Ox. cum Par. 2. mendoſe. h) Ms. Vi. Ἰλλυριὸν στρ., v. N i) Mss. Ba. et Vi. αὐτῷ per lenem cum edd. omnibus, praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. k) Hic nihil in B. 2. cum Par. utr., punctum in Stp. Ing. 1. et Lu., forte depravarum e Sb. colo, pro rel. commate, quod in fine protaſis periodi, per ἐπεὶ coeptae, toleravimus adhuc pro futuro olim colo.

tum item Stp. Th. cum formula illa N. T. Rom. 12, 3. διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης ἐμοὶ, quo loco capio cum Lex. Krb. χ. pro beneficio, (qua de vi cf. alibi,) ſed hic potius de honore ac dignitate Caeſaris, conceſſa ex favore, quanquam ſimulato tantum, cf. 2, 13, 20 et in v. ἐπιϛ. 1, 2, 6., quem locum Leisn. reſpexit in m. Ox., ubi Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde 3, 146. D. i.

ἐπεὶ δ) Sch. in „ἀσφ. in *tuto*, ſalvo *eſſe*, τὰ — πρ. αὐτὸν, *res* adverſus *eum*, εἶχ. tuta *erant*“ in σοφ. poſt P. liberrima afferens Sb., qui in Ind. „ſollerti *conſilio*, ſupra σοφίσματι προλαβὼν dicit“ §. 3., quocum ubi compares, unus abl. σοφ. reſpondet praeſenti formulae per praep., qua variatur cum 2, 13, 10. nudo abl. σοφίᾳ, ubi ſervaſſem *per aſtutiam*, ignorante formulam Stp. Th., factam a Noſtro ex analog. ſaltem, ut et alteram in adv. ἀσφ. cum v. ἐχ., ubi Stp. Th. 3, 1172. e. „ita firmaverat, ut tuta eſſe viderentur“ longa circuitione, pro ſeveriori ratione per adi. cum v. ſubſt., ſupplendo nom. πράγματα ad artic., (quam ipſe Stp. hic in m. adhibuit, unde et Bg., pro iſtius plur. in verbo deligens ſingularem,) et ſumenda praepoſitione πρ. pro Lat. illa Sch. *adverſus*, i. erga, aut pro illa Bg., *poſtquam* res *ipſi* cum *Alb.* per *aſtum* tutae *erant*, ſ. *in tuto*, (i. e. per aſtum adhibitum,) formulam hanc poſtr. per praep. et adi. toleraturo me, quia reſpondet adiectivo, in quod adv. cum v. ἐχ. mutandum.

οὐδέ τ. δ.) Legere queas etiam οὐδ᾽ ἔτι; neque *amplius* rel. *Sylb.* forte ſic coniiciens e P., *nullo* iam *ex Br.* impendente *metu*, qui tamen libere ſuppleverit adv. temporis, ut Bg. retinet vulg., ſed e P. v. Lat., pro ſevero Sch. in „δ. *metus* erat *ex* —“ quo variatur cum 2, 6, 4. per adiunctum, ſpectante huc Stp. Th. 1, 921. C. m. e P. „Herodot. l. 2.“ confuſo nomine iterum Noſtri, qui in ſubſt. δ cum praep. ſua ſequitur forte Lat. analogiam, cf. G. Th. „*metus* ex *corpore*“ cf. 3, 4, 17.

τό τε Ἰλλ.) Ms. rem habuimus 2, 13, 19. proxime, quocum variatur per ſubſt., it. cum 2, 11, 12. et quoad numerum cum 2, 8, 18. i., in vulg. manente P. cum Bg., qui in Lat., ut alibi, etiam in pron. cum v. εἶχ., partim e P. liberis.

διοικεῖσθαι) Aptius hic eſt διῳκῆσθαι, tempore praeterito. *Sylb.* Sic et ego malim. *Reisk.* Quo et ducant P. liberrima, unde Sch. partim „*comparata* eſſe omnia *ex uſu* imperii“ non probante Bg. illud Sb., cum aut per ſe praeſ. bonam edat ſententiam, aut pro perf. capi queat, ut alias,

πάντα λυσιτελῶς τῇ ἑαυτοῦ ἀρχῇ, ἐπὶ τὸν [l] Νίγρον ἠπείγετο. τῆς μὲν οὖν [m] ὁδοιπορίας τοὺς ϛαθμοὺς, καὶ τὰ καθ᾽ ἑκάϛην πόλιν αὐτῷ λεχθέντα, καὶ σημεῖα [n], θείᾳ προνοίᾳ δόξαντα

existimans omnia commode et convenienter ſuo principatui, 11. ad Nigrum properabat. Itineris quidem manſiones, et quae apud quamque civitatem verba fecerit, ac ſigna divinitus

l) τὸν ἐπὶ Νιγρ. B. 2. cum Par. 1., quae et mox ὑπειγ., mendoſe. m) In Ms. Ba. abeſt οὖν, ut et brevi poſt ϛαθμοὺς καὶ τὰ. *Mart.* v. N. n) Cum Ms. Bg. hic in edd. comma defuit, etiam tacite in Mss.

mixtum cum impf. iterum; loco formulae P. ſyn. e ſubſt. cum praep., et pro ſevero Lat. *utiliter*, exprimente Bg. unum adv. dupliciter, (forte quod primum eius Lat. adv. non haberet ſecum dat. ſecundum G. Th., quanquam ipſe infra 3, 5, 1. eidem eundem caſum dedit,) tum P. omittente adiunctum ad adv. caſum τῇ ἑ. ἀ., ubi ambiguitas in ſenſu, utrum ſtet pro terris, an dignitate obtinenda firmandaque, aut pro parte, i. quiete imperii; denique ignorante Stp. Th. adv. cum Indd., non item L. Ern. „utiliter, *commode*" quorum primum ap. G. Th. habet Gr. n., reprehenſum ab Herodi. Gr., cf. ad Moer. p. 249. a. N. 3. e. it. p. 453. m. ſine N., et Abr. ad Aeſch. 2, 19. e. modo productum e Poll. Mox Bg. in ἠπ. a P. diſcedit, etiam in notione pr. ἐπὶ, ad quam Leisn. in m. Bg. ſcripſerat „*contra.*"

τῆς μὲν ὀ.) Ms. omiſſum οὖν, ut alibi, vel e lapſu ob ſimiles ſyllabas pr. aut ſqq., vel ex ingenio, cum alias quoque μὲν ſolum occurrat ap. Noſtrum et alios, cf. Pal. Fi. 47, 2. ad Vig. p. 519. b. e. ex Thuc. cum Abr. Dl. p. 242. m. it. ad 1, 15, 14. 1, 12, 2. m. et 1, 4, 1., hic referente particulam P. hanc, non item μὲν, at contra Bg., cf. 2, 9, 5.

ὁδ. τοὺς ϛαθμ.) ϛαθμοὶ τῆς ὁδ. ſunt habitationes ſ. diverſoria, ad quae expeditionis tempore milites, aut viatores noctis interventu ſe recipiunt, v. Veget. 3, 19. ibique Stew., it. Pitiſc. ad Suet. Caeſ. 39. *Leisn.* Sch. in „ὁδ. itineris *commorationes*, ſ. ſtativa *itineris*" deſerto P., quem ſervat Stp. Th. 2, 1163. D. i., ſed 1, 1738. e. cum lect. alia Ms. memoriter „τῆς μὲν ὁδ. τ. ϛ. (ſub) ſtatio, *manſio*, ſ. ſtativa, i. e. certa et definita loca, in quibus ſubſiſtunt, qui iter faciunt, ſive pedites, ſ. equites, ſ. milites, ſ. duces" non reddente hinc Sb. Ind., ſed Caſ. ad Suet. l. l. e Spart. in Sev. c. 7. p. 601. i. „*ſtabula* ſunt Gr. ϛαθμοὶ ad verbum. Latini etiam dicunt *manſiones*", quod Bg. ap. G. Th. „hoſpitium, — iter unius diei" cf. Lipſ. ad Suet. Veſp. 10. ed. Burm. 2, 287. Cup. Obſ. p. 370. ſqq. Bergier. in Th. Graev. T. 10. p. 425. ſq., Rhodig. L. Ant. p. 1022. E. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 67., ad Herdt. Not. brev. p. 44. ad l. 5. p. 303. l. 44. ad Diod. 17, 47. N. 13. it. 19, 80. N. 12., ad Luc. 2, 752. N. 12. Gs. Encycl. T. 1. p. 371, §. 443. Gron. de ſeſtert. p. 328. e. Suid. Heſ. Thom. M. p. 808. cum N., Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Z. et Zoſ. 2, 5, 3. et 3, 14, 6., ubi Lat. *ſtatio*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., at non diſerte ſenſu hoc. Sed Ms. omiſſa illa, et ſtulte et ſine cauſa probabili, comparent quoque ap. P., qui dux Bg. in membro ſq. per omnia, (ſumta phraſi in v. λ. et act.) deſertus a Sch. in „καθ᾽ *in* ſingulis *civitatibus*" variante Noſtro in ἑ. λ. cum 1, 2, 5. λ. πρὸς αὐτοῦ per formulam paſſ. aliam.

πολλάκις φανῆναι, χωρία τὲ ἕκαστα καὶ παρατάξεις, καὶ τὸν[o] τῶν ἑκατέρωθεν πεσόντων ἀριθμὸν στρατιωτῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἱστορίας τὲ πολλοὶ συγ-	exiſtimata ſaepe apparuiſſe, locaque ſingula et praelia, ac eorum, qui utrinque cecidiſſent numerum militum in pugnis, cum hiſtoriarum

o) In Ms. Vi. τὸν deeſt. *Loc.* In *Ms.* Ba. abeſt τῶν, ſed exſtat aliud τῶν poſt στρατιωτῶν. *Mart.* v. N.

σημεῖα) Horum nihil ap. Spart. et Xiph., liberius agente P. in hoc membro, partim ſequente Sch. in „σ. *ſigna* divinitus *apparentia*, δ. prodigia, *quae* credebantur *apparuiſſe*“ unde Bg. modo Lat. ad φ. et ſyn. adv. ad formulam θ. πρ., cf. 2, 9, 9., ubi non tenet Stp. Th. Lat. Bg., (quo de alibi,) nec in v. δ., quod eſt ap. G. Th., non item formula *ſign.* — *appar.*, quam Gr. contra Stp. Th. tenet aliunde 3, 768. E. e. Mox ad χωρία P. *regiones* item *peragratas* oſtendit non modo amplam notionem illam, qua de ad 1, 10, 6., ſed et ſupplementum, eidem aptum, cum ſane ambigue hic ſtet, praecedentibus iam in primis τοὺς σταθμ. et καθ' ἑκ. πολ., trahendum forte potius ad proxima σημεῖα, ſuppleto pron. gen. αὐτῶν, *loca* eorum *ſingula*, ſ. loca ſingula, ubi iſta apparuerint, quam ad ſq. ſubſt. παρατ., et ad loca ſingula, ubi praelia commiſſa, de quibus tamen ſq. libro exponit Noſter c. 2—4. ſigillatim, ſed ut teneat, quam profitetur brevitatem in ſq., ubi per μαχ. variat.

καὶ τὸν τῶν ἑκ.) Mss. res eſt unius generis eiusdemque, ut in Vi. exciderit artic. prior τὸν ob ſq., ſed in Ba. poſterior τῶν ob pr., tum ut in hoc Ms. poſteriorem e marg. alieno loco poſt στρατ. aliquis inſeruerit, aut e vulg. loco in illum Ms. poſuerit ex opinione exquiſitioris rationis, cum artic. ſtat poſt ſubſt., quae ratio hic tamen eſt inepta, quia particip. praemiſſum eſt, quod debuit ex iſta ratione poſtponi ad hunc ordinem, καὶ τὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν τῶν ἐν τ. μαχ. ἑκατ. πεσόντων, ſervante recte uno Cod. Ve. articulos diverſorum caſuum, iterum iunctos, ut P. vulg. ſeriem aliquo pacto, ſed plenius Bg., ubi ſane perturbatior eſt Noſtri ordo, in medium coniecto ſubſt. ἀρ., pro ſevero illo, quem ante fingebam, nec id hic per laevitatem, cf. 1, 11, 5. et 1, 12, 19., quibuscum variatur, adiectis ἐν τ. μαχ., quae alias omittuntur, cf. l. l., ut fecit hic e P. etiam Bg., aut potius ſcriba eius; unde ſtatim reſtituimus, cum et Lat. haberent *cadere* in *acie* ſ. *praelio*, cf. G. Th. 672, 57. et 64.

ἱστορίας) In Ms. Bg. notarat Leisn. tantum ſigno quodam, deeſſe quid, ubi nos reſtituimus iterum adi. *multi*, quod tenuit oblique etiam P., ſed et ordine malo, unde Bg. deſerit ſing. in ἱστ., quem gen. adiunctum tenui modo ex Eutr. Met. 3, 2, 1. ὁ τῆς ἱστ. σ. Φάβιος, *a* Fabio *hiſtorico*, ut nec G. Th. habet Bg. et Stp. Th. tantum „σ. ſcriptor, *hiſtoricus*“ ſine teſte, et Sb. Ind. ſine Vs. comparat hunc locum cum Zoſ. 3, 2, 7. τὰ μὲν — πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυστίχοις γέγραπται βίβλοις, ab *hiſtoriarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *deſcripta* libris *leguntur*, forte propter oppoſ. π., quocum σ. ſunt aut omnino ſcriptores proſae orationis, aut praeſertim hiſtorici, cf. Luc. 2, 71. l. 24. cum Ind. it. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Fj. Pal., Geop. Thuc. v. ξυγγρ., ubi v. et Suid. 2, 648. e. it. 3, 388. e. p. ſq. i. et Kuſt. ad 2, 154. N. 9. Fabr. ad Sext. Emp.

γραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων p πλατύτερον συνέταξαν, ὑπόθεσιν ποιούμενοι πάσης τῆς

multi ſcriptores, tum poëtae pluribus conſcripſerunt, materiam ſumentes totius ope-

p) *Ms. Ba.* μέτρῳ, πλ., qui et mox poſt συνετ. colon fert, v. N.

p. 268. N. i. Schurzfl. ad Longin. p. 48. Harpocr. p. 325. cum N. Valeſ. p 71. b. e. Ammon. p. 76. cum N. 62. et Thom. M. p. 813., ad quem in N. p. ſq. a e. ex Euſeb. ἱστορικοὶ συγγραφεῖς ſyn. noſtro.

ποιηταὶ μ.) Accipe τὸ ποιητὴς proprie, ut in illo Dem. Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 21.) ποιηταὶ αἰσχρῶν ᾀσμάτων. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „in ποιητὴς ergo abſolute poſito deeſt μέτρων" qua de ellipſi huius, aut alius ſubſt. nihil ap. L. Boſ. Ell., ut ap Stp. Th. 3, 434. A. e. tantum ex Athen. cum illo Leisn. gen., cf. Ind. Dem. et Poll. 6, 123. et pr. ſect. cum γελοίων, ut ap. Phil in Fl. p. 751. B m. ποιηταῖς μίμων καὶ γελοίων διδασκάλοις, *mimographorum*, ap. Dion. H S Γ. 2. 185, 44. οὔτε ἐμμέτρων, οὔτε πεζῶν ποιητῇ λόγων, et 188, 42. ἐπῶν ποιηταὶ καὶ μελῶν λ., cf. 164, 27. 194, 30., quae addenda ad Ind., ap. Ael. V. h. cum μελῶν etiam, it. ἐξαμέτρων, cf. Ind., ad quorum analog. ſcripſerit Noſter, cf. cum gen. alio Xen. Cyr. Luc. Longin. cum L. N. T. et abſolute Call. Iſ. Ev., Fi. Aeſch. et Pal., Rs. Or. V. 4. et 8. Lyc. Diod. S., Plut. Hſ. et Krb. D'Orv. Ch. p. 289. e. et Vig.; reddente Sch. in „μ. menſurarum ſ. *verſuum* compoſitores, *poëtae*" quod unum, e Sb. Ind. ductum, ſequitur et Bg., cum P, *tum* maxime *poëtae* verſibus *ſuis* uberrime *ſunt exſecuti*, referat lectionem Ms. μέτρῳ, leviter modo mutatam in plur. pro ſing., additoque libere pron. poſſeſſ., unde tollatur quidem Noſtri concinnitas, caeterum maneat ſententia, cf. Luc. 2, 475. l. 72. ὁπόσα — ἢ ποιηταὶ, μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, λ. *quaecunque* vel *poëtae* verſibus *ornata* protulére, *aut* retulerunt *hiſtorici*, cum Ind., maxime ex 2, 902. l. 67.; dum novit μ. hoc ſenſu Stp. Th. modo ex Ariſtot., cf. Dion. H. l. l. 9, 16. cum Ind., it. Iſ. Ev. Fd. ex c. 3 e., quanquam et hic in Ms. confuſio eſſe poteſt litterae ν et iota poſtſcripti; unde vulg. reddiderim *opifices* ſ. *conditores* carminum, *verſuum*, aut adeo *metrorum*, v. G. Th. v. e. In ſq. Sch. e P. partim in „πλ. *uberius*" ſervato gradu, ubi vicinius erat Caeſ. b. civ. 2, 17. e. *latius* et *compoſuerunt*, cf. G. Th. cum Grr. noſtris et in v. Nr. 5., hinc ferente Sb. Ind. in πλ. „συγγράφειν" memoriter, in tota formula ut ſit forte Lat., tacente Stp. Th. in v. utr., et nihil praebentibus Indd., quam adi. illo gradu phyſice Geop., et affine πλατέως εἴρηται, tropico ſenſu, Dion. H. l. l. ſed v. σ. tropice quoque cum Lat. noſtro et Bg. in med., (quod ſolum Stp. Th. tenet 3, 1267. e.) cum acc. rei aliquo ib. et Diod. S. cum Long. Mor., ut paſſ. Rs. Or. V. 4., tum act. ſimili notione et rectione ib. et Dem. v. e. cum Geop. cf. in alium uſum Rs. Or. V. 8. Din. Ael. V. h. Diod. S. Luc. L. N. T. Suid., non coll. ad Heſ. 2, 1305. e. et med. ib. 1312. m. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. cum D'Orv. Ch. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Luc. 1, 1." reſpiciens N. T.

ὑπόθεσιν π.) Sch. partim cum P. in „ὑπ. *materiam* ſ. *argumentum* operis *deligentes*, ποι. *delig.* ſcribendi *materiam*, πρ. *operis* ſ. *tractationis* materiam *delig.*" unde Bg. retinet Lat. modo ad ſubſt. utr., quorum de pr. ὑπ. v. Stp. Th. aliunde 3, 1522. F. m. Bud. C. 254, 47. Dem. et Polb.

πραγματείας τὸν Σεβήρου βίον. ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν 12. ἑβδομήκοντα πράξεις πολλῶν βασιλεῶν συνάξαντι q), γράψαι,

ris Severi vitam; mihi autem propoſitum eſt annis ſeptuaginta res geſtas multorum imperatorum collectas

q) Ms. Ba. συντάξαντι, γρ. ſed Ms. Vi. modo συνταξ., ſine commate, quod una B, 2. R. tenuit, ſed omiſſo v. γράψαι, v. N.

cum Rs. An. p. 360. m. 730. m. Dion. H. S. T. utr. Euſ. H. E. Re. 2, 3. l. 12. τὴν ὑπ. hunc *laborem*, et p. 44. l. 21. τῆς αὐτῆς ὑπ. eiusdem *operis*, et cum v. eodem Luc. e 3, 626. l. 62. τὴν αὐτὴν — ὑπ. ποιήσομαι τῶν λόγων, *eandem* dicendi *materiem* mihi *ſumam*, cum Bg. adeo, qui G. in Th. nec ſubſt. (cum Gr. n.) habet cum v. *facere*, nec cum Bg., cf. tamen Hor. A. poët. v. 38., ſed de πρ., praeter Stp. Th. (ſine Lat. Bg.) et Bud. C., v. Ind. Dem., cui add. 137, 23. Polb. ex 1, 3. i., cui add. T. 1. p. 2. et e Dion. l. l. T. 1., cui add. 1, 15. 30. p. ſq. l. 9. T. 2. 1, 29. Ioſ. 1, 1. e. Dio C. 1224, 88. Iſ. or. ad Dem. 15, 2. eum Xen. M. S. et Fi. Aeſch., Rs. Or. V. 4. Heſ., non coll. Suid., cuius locus ex Din. non eſt in Ind. Rs. Or. V. 8.

ἐμοὶ δὲ) Bg. e P., ut ſub Lat. eodem Stp. Th. 3, 830. G. i. ſine Vs. ſic „ἐμὸς δὲ — πράξεις γράψαι“ mendoſe nec plene, cf. Bud. C. Luc. 2, 56. l. 87. cum Ind., Gat. ad Ant p. 45. b. A m. p. 55. b. i., Ind. Xen Bach. Cyr. et Rs. Or. V. 7. Ant. Geop. Suid. Heſ. L. N. T.

ἑβδομήκοντα) Pro eo ſupra 1, 1, 8. legitur ἑξήκοντα, *ſexaginta*. Rectius. Nam Faſti etiam, ab ultimo anno Marci usque ad primum Gordiani iunioris, ſexaginta ſolum annos numerant. Niſi forte unius adhuc decennii ſcribere hiſtoriam auctor voluit. *Sylb.*

Leisn. in m. Bc. 2. „leg. ἑξηκ. 1, 1, 8.“ ubi v. Hic in Mſs. novitate agnoſcam vel lapſum librarii, vel gloſſam e comparatione §. pr., ſed prius potius, quia illud v. adhuc in recenti memoria fuiſſe poteſt; et probabilius eſt, Noſtrum hic variaſſe, per tropum eundem, quo uſus erat ſupra 1, 1, 1. et 4. in συγκομιδὴν ἱστορίας et ἱστορίαν — ἤθροισα ἐς συγγραφήν, nec prodeſt novae rei, quod iungit Luc. 3, 59. l. 6. διετέλει γράφων καὶ συντάττων, et quanquam per ſe dici poteſt πράξεις συντάττειν, tamen h. l. ob ſq. γρ. non ſit aliud, quam vulg., quod, tropo remoto, eſt i. q. illa ll. ll., nihil certi etiam edicente P., qui, ut in rel. hic, liberius egerit, unde Sch. partim in „σ. *complexo* in *unum* corp. *res g. ſcribere*“ ſed Bg. modo Lat. ad πρ., ut *alias*, manens in vulg. σ., cuius formulam G. Th. tenet modo phyſico ſenſu 1011, 6., ut Stp. Th. tantum v. Lat., nec ſimilem acc. rei, nec Indd., ſed rei alius, tropice Xen. M. S. et Hell. (Luc. Herdt. Polb.) ſed phyſice ſimul ib. 'Αγβ. Rs. Or. V. 4. et Dem. Fi. Pal. Diod. Geop. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Iſ. Pan. Mor. p. 3. m. 56. i. 58. e. Hom. D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Bud. C. L. N. T. cum Kypk. T. 1. L. Boſ. Ell. Vig. Suid. Heſ., et modo Poſſ. Call. p 249. „Iſocr. ἄλλοι τὰς πράξεις τὰς ἐν τοῖς πολέμοις συναγαγεῖν ἐβουλήθησαν, *alii* res *bellicas* colligere *voluerunt*“ cf. πρ. cum alio v. Ind. Xen. Cyr. et Luc., non item cum Noſtri γρ., ubi e pr. ſupplendum pron. αὐτὰς, et quaedam Lat. fuerit, cf. Iuſt. prf. 2. auctoribus, *ſingulorum* regum *vel* populorum *res* geſtas *ſcribentibus*, G. Th. tacente.

ἃς αὐτὸς οἶδα. τὰ κορυφαιό-
τατα τοίνυν [r] καὶ συντέλειαν
ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πε-

13. ſcribere, quas ipſe novi.
Quocirca excellentiſſima quae-
que et ſummam continentia re-

r) Sine commate hic modo B. 1. L. cum Ms. Bg., v. N.

ἃς α. οἶδα) *Res 70 annorum partim ſibi viſas auditasque, partim experiendo cognitas*, ſicut ipſe interpretatur 1, 2, 5. Sed l. 1. c. 1. ἑξήκοντα legebatur. *Rectius*, inquit Sylb. *Nam — auctor voluerit.* Caeterum parem fidem diligentiamque pari conſilio inſtrumentoque, quanquam impari doctrina et arte, ſuſcepit inter ſequioris aevi ſcriptores Georgius Phranza Protoveſtiarius, qui licet alias annorum 218 periodum complectatur, tamen 70 circiter annis, quibus ipſe vixerit, — octogenarius enim acceſſit ad ſcribendam hiſtoriam, — peculiarem fidem pollicetur l. 1. c. 21. *A decimo*, inquit, *anno poſt nongenteſimum usque ad octogeſimum ſextum, quae ex multis praecipua evenerunt, et memoria digna videbuntur, perſcribam. Caeterum quae propter immaturam adhuc aetatem meam probe et explorate per omnia mihi cognita non ſunt, quaeque ante me natum contigerunt, partim a fide dignis et eruditis auctoribus ſumſimus, partim a proceribus aulae imperatoriae et conſiliariis et ſapientibus ac prudentibus et ſenibus audivimus, quae ſilentio praetereunda non* putavimus. *Boecl.* Bg. ſeverior non modo in pron., a P. omiſſo, quo de cf. 1, 4, 6. et Luc. 1, 68. l. 78., ſed etiam cum Sch. in v.

τὰ κορυφ.) Hauſit Bg. e P. tum libere ad ſuperlat. additum pron., cf. 2, 14, 10., tum Lat. ad τοιν. alioque ordine, ignotum Stp. Th., tum in adi. κ., ubi Sch. „excell., *praecipua* (quod unum in Sb. Ind.) ſ. *ſumma* rerum *narrare*, σ. *ſummam* (hoc iterum ſolum in Sb. Ind.) *habentia* rerum *geſtarum*, ἔχ. habentia *conſummationem*" dum affert Stp. Th. aliunde Bg. in adi. κορ., ſed ſine Vs. hunc locum Graev. ad Luc. 3, 565. a. e., ubi quaeritur de bonitate huius ſuperlat. cum Thom. M. p. 550., qui mihi repertus eſt tantum ap. Dion. H. S. T. 1., ſed poſitivus ib. T. 2. Dem. cum Val. ad Harpocr. p. 138. a. m. Xen. Pol. Z. Plut. Krg. §. 273. Ioſ. 2, 220. ſ. 1. m. Sb. e Zoſ. 5, 23, 5. Poſſ. Sy. e Diod. ſine Ind., Ariſt. Plut. Hmſt. Suid. Heſ. cum Palm. Ex. p. 329. e. it. Caſ. Ex. Bar. 15. p. 267. a., ut de Bg. ad ἔχ. ſupra 1, 2, 9. qui ad ſenſum cum Sch. cf. G. Th. „*conſummatio*, συντέλεια, τελείωσις, — perfectio, — *ſumma*, κεφάλαιον, ſc. pars ſ. res, — ſolus *ſummam* habet *hic* apud *nos* Plaut. — *habent* omnia *initium*, incrementum, *ſummam*, Quintil. i. e. faſtigium quoddam et perfectionem" 644, 94. p. ſq. 74. qua de vi Gr. vocis dubitabat Stp. Th. 3. 1373. F. cf. Abr. ad Aeſch. T. 1., cum ſumi poſſit pro ſimpl. illo ap. Gs. et pro τέλος, ac pro Lat. *confectio* ſ. *finis*, cf. L. N. T. Bud. C. Poll. 9, 157. Diod. S. 1, 552. l. 13. Polb. Dion. H. S. T. 1. ubi et tota phraſis 196, 34. ὁ πόλεμος — τοιαύτην ἔσχε σ. bellum *hunc* habuit *exitum*, ſed alia adeo notione, cf. in aliam quoque Heſ. Suid. et Rs. ad Polb., iunctis hic a Noſtro ſyn. per copiam et privo adi. cum formula, pro *praeſtantiſſima* et *praecipua* eorum, *quae* ſigillatim *acta* ſunt *Severo*, ſ. ex ſingulis, quae acta ſunt, ſ. ex ſingulis Severi factis; ut τὰ κορ. cohaereant etiam cum ſq. gen. τῶν λ., unde comma poſt τοιν. ſuſtulimus; quo et tendit P., ſervata rectione diverſorum caſuum, liberior in rel., maxime in omiſſis κ. μερ., ſequente Bg. partim, in τῶν πεπρ. per formulam reddito

πραγμένων Σεβήρῳ, ἐν τοῖς ἑξῆς διηγήσομαι [s], οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων [t], ὥσπερ

rum particulatim geſtarum a Severo, deinceps narrabo: neque ad gratiam quidquam in

ſ) Hoc comma faciunt A. al., pro colo rel. et Ms. Bg., quod reiecimus cum Bc. numero novae §. t) In Ms. Ba. parentheſis ſigna ab ὥσπερ — γράψαντες deſunt. *Mart.* ſed in edd. deſunt modo in A. cum B. 1.

et dat. cum paſſ. per abl. cum praep., ſed de ſuo bene in κ. μ. per adv., e Sch. *forte in* „μ. particulatim *geſtorum*, (in praep.) *οἱ κ. μ. ſinguli*" ubi modo in genere aberratur, e Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 394. m. Polb. Bud. C. 1081, 49. L. N. T. Rsk. ad Polb. v. κ. et Cl. Cic. v. τὰ „κ. μ. particularia, *ſingula* quaeque *particulatim*" unde ſortaſſis credas, reddidiſſe tamen P. κ. μ. per pron. illud *quaeque*, cf. 1, 14, 12. ad ſq. ἐν τ. ἑξ.

πρὸς χαρ.) Tangit hic nonnullos hiſtoricos ſui temporis, qui, ad aucupandam captandamque imperatorum gratiam, res, ab iis geſtas, exaggerarunt, dicendique arte maiores reddiderunt. πρὸς χ. enim eſt *captandae* benevolentiae *cauſa.* Intelligi autem poteſt benevolentia tam lectorum, quam imperatorum. Si Herodianus innuit lectorum benevolentiam: tum tangit rerum mirabilium nimium amorem, familiare hiſtoricis vitium. Sin imperatorum benevolentiam reſpicit, quod putem: pungit adulatores. Sic Dem. Ol. 3. p. 9. C. (Rs. V. 1. p. 29. l. 17.) πρ. χ. δημηγορεῖν, *ad* gratiam *conciones* habere. *Leisn.*

De formula πρ. χ. v. ad 1, 1, 3., quem locum comparat Sch. cum hoc ſine Vs. in πρ., qui in „ὕψ. in *altum* attollens *nihil* ad *gratiam*, h. e. nihil *ad grat.* vero *affingens*, (quae eſt P. potius libertas, quam explicatio,) ἐξ. extollens *aliquid* in *altum* laudibus" quod Lat. et ipſe ſervaſſem e formula Hirt. de b. Afr. 84, 2. *in* ſublime *extollit*, quanquam ibi phyſice poſita, quae h. l., tropo remoto, i. q. nimis laudare res et praeter verum, maioresque facere, *quam ſunt;* Sb. Ind. hunc locum ſine Vs. firmante tantum e Zoſ. 5, 17, 4. ἐξ. εἰς ὕψ. τὰ λ., mirifice *extollere*, ut profert Stp. Th. 3, 1769. G. m. modo „ὕψ. metaphorice Herodi. l. 2. οὐδὲν — ἀξ., *extollens*" ſed v. ἐξ. tropice ſic et cum εἰς ὕψ. ignorat, in quo forte eſt Lat., cum repererim modo ap. Luc. 2, 501. l. 17. ἐξαίρειν τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, *laudatores* extollere *ſtudent, quae adſunt*, et Ind. Polb. „ἐξηρμένοι τὸν ἄνδρα, laudibus *ferentes*" ex T. 1. p. 435. i., ubi ſit med., tum Dion. H. S. T. 1. 483, 40. ἐπὶ μεῖζον ἐξαίροντες τὰ γενόμενα, *non ſine* facti *exaggeratione*, iniuriam, illatam alteri, narrando *in* maius *extollentes*, quo ſenſu univerſo ceperim et illud Rs. Or. V. 4. ſine Vs. (cf. Thom. M. p. 321. ult. Suid. 1, 762. m. p. ſq. m., non coll. ad Heſ. 1, 1270. m. 1275. e. cum N. 13. Ind. Soph. Ai. Theogn. Ariſt. Plut. Hmſt. Bud. C. Poſſ. Call. Xen. Pol. Z., Diod. S. Polb. Dion. l. l. T. utr. Aeſ. Fa. Abr. L. Ar., ſed paſſ. Thuc. cum Plut. Krg., it. ſimul in rem criticam et confuſionem Herdt. Abr. Dl. Auct. p. 363. m. Valck. Eur. Hipp. 162. 1. C. et Phoen.) variante Noſtro per compoſ. v. ἐξ. cum ſimpl. 1, 5, 4. 1, 13, 12. e. 2, 9, 7. e. it. 2, 3, 5., prae quibus Bg. *hic* ſeverius, (cuius formulam G. Th. tenet in v. 810, 94. e Plin., ubi etiam phyſice modo adhibetur,) ſed e P. fere in duabus neg. per alteram aientem cum alio ordine.

ἐποίησαν οἱ κατ' ἐκεῖνον [u] γράψαντες, οὔτε παραλεί- | ſublime tollens (ſicut fecerunt, qui illius res ſcripſerunt) neque

u) Mss. tres οἱ τὰ ἐκείνου γρ., v. N.

οἱ κατ' ἐκ.) Male correcta haec ſunt in Ven. a librario moleſte ſedulo, ita οἱ τὰ ἐκείνου γρ. At non de omnibus, qui res geſtas Severi ſcripſerunt, haec dicit Herodianus, ſed de iis modo, qui vivo eo ſcripſerunt. *Stroth.*

P. qui *illa* aetate *ſcriptitarunt* deſeruit Sch. partim in „ἐκ. eius *aetate*, κ. qui *illa* aetate *fuerunt*" ubi male aliud v. ſubſtituit, in primo veram ſententiam exprimens formulae, quam ad 1, 4, 18. tractavimus, ubi Bg. recte, etiam in aliis deinceps locis, hic quidem aut peccans contra legem et modum reddendae eius formulae, (quae ſemper de tempore et aetate valet, ſi exceperis pauca, v. c. Stp. Th. 2, 89. F. et Luc. 3, 321. l. 27. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, λ. *ego vero et ipſe inveniam Delphidem, aut Cymbalium* quandam *mei* ordinis *mulierculam*, ubi N. tacent, et ipſe acquieſcam, cum et alibi pr. κ. cum acc. perſ. innuat aliquam aut dignitatem et praeſtantiam, aut convenientiam et ſimilitudinem, quanquam fere non praepoſito ibi artic., cf. Luc. Ind. et Fi. Plat. Ap. S. p. 38. N. 7. et Sympoſ. p. 159. N. 14.) unde et Leisn. ad m. Ms. Bg., eum caſtigaturus „qui *illius* aetate *ſcripſere*" aut legens aliter, atque adeo οἱ τὰ κατ' ἐκ. γρ., quae formula, in addito artic. neutrius gen. vel ſing., vel plur. numeri, quanquam varie redditur, cf. Thuc. 1, 138. e. Stp. Th. 2, 90. D. ad Luc. 1, 308. l. 13. it. 2, 206. l. 31. p. 374. l. 1. Plut. Krg. p. 10. N. 48. Fi. Ind. v. κ. Aeſch. et Pal. it. ad Well. p. 372. m., it. ad Ael. V. h. 2, 42. i. Ind. Dem. Kib. Decr. R. p. 435. i. et L. N. T. v. κ. p. 320. Nr. 8) et 322. e. Nr. 36.) L. Boſ. Ell. p. 286. m. 288. m. 122. i., Bauer. Phil. Th. p. 126. α) i. et 151. m. 5) it. Tittm. de veſt. Gn. p. 102. N., tamen etiam ad Luc. 3, 593. l. 65. ἀγνοῶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, *omnia* eius *ignoro*, et Ael. V. h. 2, 20. i. τὰ κατ' αὐτὸν, res *eius*, et Ind. v. κ. res *illius*, plane vertuntur cum Bg., qui conſpirat cum Mss., quorum *lectio* eſt gloſſa *illorum* τὰ κ. ἐκείνου, ut librarius, hanc in animo habens, in litteris aberrarit inter ſcribendum potius, quam ut ab ipſo Noſtro data fuerit ab *initio*, cum P. vulg. referat, peccans modo in ſeveritatem vertendi, ſententiam tandem reddens eandem tamen cum vulg., quae et procedit per ſe, et recte a Strotho explicata eſt, ut retinenda ſit vel contra Mss., in primis ita ſuſpectos, etiam retenta illa a Stp. Th. 4, 348. B. v. χαρ. ſine Vs. „ὥσπερ οἱ κ. ἐκ. γρ. „omiſſo v. ἐπ., ubi P. liberior, faciente contra Sch. cum Bg.

οὔτε παραλ.) Leisn. ad m. Ox. „Non igitur minuta narras, ſed praeſtantiam quandam habentia. Sed ſi nil omittere voluit, cur ante dixit κατὰ μέρος;" Contra quam repugnantiam valere videntur, quae mox a Noſtro ſubiiciuntur, dum nihil praetermittit, quod λ. κ. μν. ἀξ., liberius etiam hac in regione verſante P., unde Sch. partim in „π. *praeteriens*" ubi Bg., ut alibi, (cf. Dem. ſine Ind. 244, 11. οὐδὲν ἑκὼν παραλείψω, 302, 1. μηδὲν παραλείπων, 18, ult. 116, 14. 133, pen. 230, 16. 259, 19. it. Xen. Ἀνβ. Z.) ſed in rel. cum P., tantum in ordine ſeverior, et diverſus in expleto v. ſubſt.; tenente Stp. Th. in λ. 2, 623. D. m. formulam aliunde cum Bg. Lat., cf. 1, 13, 14. e., tacente contra de altera μν. ἀξ. v. utr., quam v. ap. Poſſ. Call. p. 582. m. e Dem. ſine Ind., per Indd. non repertam

πων [x], *εἴ τι λόγου καὶ μνήμης ἄξιον.* praetermittens, ſi quid mentione memoriaque dignum ſit.

x) Ms. Ba. παραλιπῶν, ὅ, τι λογ. v. N. Mox poſt ἄξ. in A. 1. nova linea Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας, βιβλιον δευτερον, ſed in B. 2. L. modo τελος.

alios, ſed in neutr λ. ἀξ. ap. Thuc. et Luc. ex 3, 478. l. 58., peculiari ratione certe Noſtro ſcribente in hoc, quod iunxit formulam utr., cum alii modo alterutram adhibuerint, nec tamen pro ſyn., cum μν. etiam interdum de commemoratione dicatur, quae fit ore ſcriptisque, cf. 1, 1, 3. e., ſed cum diſcrimine e propria cuiusque ſubſt. notione, ut λ. pertineat ad orationem et ſcriptionem externam, ſed μν. ad animum eiusque facultatem, et Noſter non praetermittat, quod mereatur vel narrari ac ſcribi, vel in memoria et mente teneri atque haerere. Caeterum in Ms. Ba. lectionibus novis prima quidem in particip. videtur arguere lapſum librarii in vocali ει et ι, qualis Var. et confuſio ſupra 2, 10, 15 adfuit, hic etiam orta exinde, quod in Mss. olim non eſſent accentus: ſed de altera dubites, utrum ſit a lapſu ſcribae in ει et ο cum commate, an potius ab ingenio et gloſſa, cf. 2, 13, 17. e., tenente vulg. cum Mss. rel. etiam P., et hinc Bg., omiſſo tamen iſtius libere adiuncto adv.

EXCVRSVS AD LIBRVM II.

2, 9, 2.

Super Severo.

Natus eſt Severus A. U. C. 898. poſt N. C. 145. tertio Idus April., ſecundum Dion. in Severo, Lepti in Africa, patre Geta, matre Fulvia. — Namque obiit anno poſt N. C. 211. pridie Nonas Febr. Vixit autem annos LXV, menſes IX, dies XXV. Quibus e priori numero ſubductis, reducemur ad numerum 146, annum nativitatis Severianae.

Anno U. C. 946. poſt N. C. 193. a Germanicis legionibus, ubi auditum eſt, Commodum occiſum, Iulianum autem cum odio imperare, multis hortantibus, imperator eſt appellatus apud Cornutum, die primo Iunii. Pagi. — Quingenta ſeſtertia, quod nemo unquam principum, militibus dedit. Spart. Filias ex Marcia uxore, maritis Probo et Aetio ſ. Aelio dedit, et utrumque Coſ. ſtatim fecit. Spart. Hi vero Coſſ. ſuffecti erant. Nam ex anonymo auctore huius anni conſules fuiſſe Falconem et Clarum, aſſerit Noriſius, cui conſentit Ant. Pagi. Occiſo Pertinace Imp. legiones Illyricae Severo fideliſſimae fuerunt. Earum fides nummo ap. Patinum celebratur. Severus a ſenatu declaratur imperator. Iulianus occiditur. Severus, Romam ingreſſus, a ſenatu glorioſe excipitur. Numiſma cuſum ADVENTVI AVG. FELICISSIMO, de quo Patin. *Leisn.*

De Severo a Spart. T. I. narrantur haec, a nobis digeſta in capita quaedam, natales p. 588. et 623., uxores, Marcia et Iulia, p. 592. e. 594. i. 626., una cum filiis p. 632. e., hique univerſe p. 594. m. ſq. 608. e. 613. 631., ſed maior p. 606. 612. 616. e. ſq. 628., minor p. 613. 617., uterque p. 629. e. 632. e., filiae p. 603., frater ib. 606. 613. m., ſoror p. 616., corporis ſpecies p. 632. it. morbi p. 617. m. 627. 629. 636. (it. in Nigro p. 651. m.) mors cum funere p. 629. 636. 640. m., aetas p. 636. e. ſq., animi vitaeque mores in iuventa p. 591., poſt etiam, ſtudia litterarum p. 589. ſq. 625., ſuperſtitio varia p. 592. 594. 615. it. 606. e. 618., crudelitas 609. 620. 625. (it. in Albino p. 701.) unde, p. 635. e. (et in Nigro p. 653. e. ſq. 661.) liberalitas erga milites p. 598. m. 600. 602. 608. 617. ſq., parſimonia p. 620., modeſtia in victu et amictu p. 631., amor in Marcum Antonin. et Commodum p. 607. 610. 629., in Plautianum p. 612. m., honores et acta ante imperium univerſe p. 628. conſulis, proconſulis, quaeſtura militaris, tribunatus, praetura p. 591. ſqq., in Betica et Sardinia p. 592., praefecti legioni Scythicae p. ſq., legati provinciae Lugdunenſis p. 594., proconſulis in Sicilia et Pannonia ib., imperii futuri omina et ſomnia p. 590. ſq. 593., aditus ad imperium p. 595. et Romam cum actis in Nigrum, Albinum et Praetorianos p. 598. e. 619., ingreſſus Romam et in Capitolium, palatium et curiam p. 600. ſq., imperii res geſtae, Pertinacis funus, honor et cultus p. 602. 619. ſq. 639. e., in liberos Nigri p. 599. 604. ſq. (it. in Nigro p. 652. ſq.) bellum contra Nigrum cum fautoribus p. 604. ſq. 615. (in Nigro p. 653.) contra Albinum et fautores p. 606., contra Arabas, Parthos, Adiabenos p. 605. 613. 616. 622., contra Abgarum, regem Perſarum p. 622., quam fuerit impotens con-

tra Iuliani decreta p. 619, induſtrius in cauſis audiendis p. 603., felix in re frumentaria conſtituenda ib., non item in coniuge p. 626. ſq., nec in filiis, iisque placandis p. 634. ſqq., hoſtis latronum p. 626., dives p. 608. e. 639. ex paupere 595. i. 603. i., in quaeſtura diligens p. 591. e., in tribunatu ſeveriſſimus exertiſſimusque p. ſq. e., in provinciis amatus et nobilitatus p. 594. m. ſq. e., ad eligendos induſtrios ſagax p. 625., (in Albino p. 689. i. homo in legendis magiſtratibus diligens,) quae eius opera publica extra Romam, Britannia, muro munita, unde cognomen, p. 622. it. 638., ſed Romae p. 630. 636. m. 639. 641., ſcripta eius, vita ſui ipſius p. 626. (in Nigro p. 651. et in Alb. p. 692. m.) epiſtolae (in N p. 648. et in Alb. p. 694. e. 701. m.) dicta eius p. 595. m. 628. ſq. 632. m. 639. m. (in N. p. 651. i. et in Alb. 691. m. 697. m., iudicia de eo p. 614. 626. 631. ſq.

2, 15, 5.

Καίσαρα δὲ αὐτὸν ἀποδεικνύει.

Capitolinus in Albino (c. 1. p. 683.): Et *Clodium* quidem *Herodianus* dicit *Severi* Caeſarem *fuiſſe*; ad quae verba Caſ. (N. 3.) »reſpicit illa Herodiani de (Severo et) Albino Καισ. — τὴν ἐλπίδα, τῇ — κοινωνίᾳ. neque Dio aliter.« An meliori uſus eſt Dionis Codice? Certe in vulgatis legitur: *ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἐδίδου τιμὴν, ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν*, *nam* ille *quidem*, Severus, *nec dum* Caeſaris *nomen* Albino *dederat*, Albinus *autem* etiam *Imperatoris* faſtigium *appetebat*. Forte legendum fuerit, *ὁ μὲν γὰρ οὖν λ.* *Caeſares* hoc ſignificatu deſcribit Spartianus in Ael. Ver. 2. (T. 1: p. 224.) deſignatos *auguſtae* maieſtatis *heredes*. Inſignia huius dignitatis annotavit Capit. in Albino c. 2. (p. 686.) ubi Commodus in epiſtola, qua Albino *Caeſaris* nomen defert, *Sane*, inquit, *ut tibi* inſigne *aliquod* imperialis *maieſtatis* accedat, *habebis* utendi *coccinei* pallii *facultatem* me *praeſente*, et *ad* me *et* cum *mecum* fueris, *habiturus* et *purpuram*, ſed *ſine* auro; *quia ita et proavus meus Verus*, *qui puer vita functus eſt*, *ab Hadriano*, *qui eum adoptavit*, *accepit*. Atque ita videtur Commodus firmare, per quandam exempli emphaſin et alluſionem originis, quod Spartianus in Vero c. 2. (p. 226. i.) tradidit, eum *primum* Caeſarem *appellatum eſſe*, cuius ſententiam amplectitur Caſaubonus, (N. 3. p. 223.) indeque Aurelium Vict. erroris arceſſit, qui in Caeſar. c. 13. (§. 11. ſq.) ſcribat, Hadrianum primo nomine tali a Traiano inſignitum: Victorem tuetur Cl. Salmaſius (ib. N. 3.) et Spartianum in Vero aliter interpretatur. Iac. Gutherius l. 1. de officiis domus Auguſtae c. 42. ipſum quoque Traianum iam ante a Nerva deſignatum *Caeſarem*, auctoritate Dionis in Nerva, adſtruit. Pace tantorum virorum dicam, quod mihi videatur. Et primo quidem expendendum eſt, quid Spartianus in Vero tradat. Quidquid enim de Salmaſiana loci ſuſpecti correctione ſit, nihil dubitamus, Spartianum hoc velle, *primum* Verum *Caeſaris* nomine *appellatum*. Argumenta ſatis valida ſunt, quod cum *προοιμίῳ ἐπιστατικῷ*, *et quoniam*, inquit (c. 2. p. 224.) *de* Caeſarum *nomine* in *huius* praecipue *vita* eſt *aliquid diſputandum*, *qui hoc* ſolum *nomen adeptus eſt*, tum praeſertim, quod iam praemiſerat ſingularis et novae deſignationis notationem, cum diceret (p. pr.), *Caeſarem* appellatum, *non* teſtamento, *ut* antea *ſolebat*, neque *eo* modo, *quo* Traianus *eſt adoptatus*. Quae ſi coniunctim expendas et cum loco Capitolini conferas: non patientur latere propoſitum hiſtorici. Iam videamus, quid Aurelius Vict. ſcribat. Cum praemiſiſſet, Traianum deceſ-

ſiſſe, *adſcito prius ad imperium Hadriano cive propinquoque*: ſubiungit, *abhinc* diviſa *nomina* Caeſarum *atque* Auguſti, *inductumque in remp.*, *ut* duo *ſeu* plures *ſummae potentiae*, diſſimiles *cognomento* et *poteſtate* diſpari *ſint*; *quanquam alii Plotinae, Traiani coniugis, favore imperium aſſecutum putent, quae viri teſtamento heredem regni inſtitutum ſimularat.* Haec poſtrema particula an concinne cohaereat cum praecedentibus, aliis iudicandum relinquam; hoc tantum adiiciam, ambigere Victorem de deſignatione Caeſaris, a Traiano facta. Niſi quis malit illam annotationem de nominibus Caeſ. et Aug. ad tempora Hadriani late et παχυμερῶς referre. Quod ſicut ego quidem, hac retenta loci ſerie, non fecerim, ita nondum in animum potui inducere, ut Victoris libellos vel ſatis emendate editos, vel abunde diligenter compoſitos crederem. Si Gutherii argumentum ſequendum eſſet, qui ex Nerva Dionis autumat, Traianum *Caeſarem* primo creatum eſſe: poſſem eadem ratione dicere, iam ſub Galba coepiſſe *Caeſaris* dignitatem, quia Dio his ipſis verbis utitur de adoptione Piſonis. *Galba*, inquit, *audito tumultu* L. Piſonem, *iuvenem nobilem, moderatum, prudentem adoptavit*, καὶ Καίσαρα ἀπέδειξεν, *et* Caeſarem *deſignavit*. Unde apparet, hiſtoricos verba ſui temporis ad priorum temporum deſcriptionem, quando de eodem aut ſimili negotio ſermo eſt, accommodare. Huc adde, quod Caeſaris appellatio ſaepe familiae potius communionem, quam totam loci ſecundi formulam notat. Nam illam, ut hoc tertio loco adiiciamus, per inſignia quaedam primum in Vero adhibuiſſe Hadrianum, videtur, ſicut epiſtola Commodi, ſupra producta, haud obſcure innuit, v. quae notavimus ad Tac. 1. A. 3. annot. 4. De ipſo Severi ſophiſmate, quo Albinum imagine poteſtatis deluſit et paulo poſt ſubvertit, alibi agitur. Nam haſce Notas contrahere, non extendere, eſt animus. *Boecl.*

Hic loci Boeclerus, cum de facto tantum agitur, de appellationis origine litem movet, Salmaſium et Caſaubonum inter ſe committens. Per *Caeſares* cum Spartiano intelligo *deſignatos* Auguſtae maieſtatis *heredes*. Primum, qui et nomen et inſignia acceperit, — quid autem haec alieno loco? veriſimile eſt Aelium Verum fuiſſe, v. Commodi ad Albinum litteras. Qui ſcrupulum iniicit locus, eſt in Dione, ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ Severus ſc. τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ Albino ἐδίδου τιμήν. Quare ſuſpicari par eſt, corruptos eſſe vulgatos codices, legendumque ὁ μὲν οὖν. *Oxon.*

Cuius viri ſtomachus in Boeclerum, a quo tamen ſua partim accepit, et ingratus eſt, et ex parte etiam ipſe alieno loco effuſus, cum viderit recte Boeclerus, ſed ante monitus tamen a Caſaubono, Noſtrum diſcrepare hic a Dione, cuius duo loca in quaeſtionem propoſitam proderunt, a me proferenda e Sb. Xiph. tantum partim, abſente Reim. edit., e qua olim notaram modo quaedam ex hoc loco 1238, 41. Sb. 394, 17. ἐγνώκει, ὁ Σεβῆρος, τὸν ἕνα, Ἀλβῖνον, τὸν ἐγγύτερον αὐτῷ προσποιήσασθαι· καὶ γράμματά τινι τῶν πιστῶν δοὺς, τῷ Ἀλβίνῳ ἐπεπόμφει, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, *ſtatuit* (unum) *propinquiorem* ſibi *devincire*, dedit *que* litteras *homini* fideli *ad* Albinum, *per* quas *eum* Caeſarem *faciebat*, quae ſunt adhuc in Iuliano, ut in Severo 405, 40. ſqq. illa, τῷ δὲ Σεβήρῳ πόλεμος αὖθις, μήπω ἐκ τῶν βαρβαρικῶν ἀναπνεύσαντι, ἐμφύλιος πρὸς τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα συνηνέχθη. ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμὴν, ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο, — ὁ δὲ καὶ τὴν λ. *Severo* autem, *nondum* a *bellis* barbaricis *reſpiranti*, bellum *civile* cum *Albino* Caeſare *coortum eſt*, quod *Severus* ei, *videlicet* Nigro *de* medio *ſublato* — ne *Caeſaris* quidem *honores* tribuebat, *cum* interim *Albinus* etiam *Imperatoriam* digni-

tatem *poſtularet*. Quae, per multo peiorem Vs., non conſiſtere inter ſe poſſunt, cum in prioribus clariſſime dicatur Severus, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, quod eſt Noſtro ἀποδεικνύει, ſed et deinde τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα, quod tollitur ſane iterum a ſq. lect. vulg., quanquam per particulam γὰρ expectat quis, firmatum iri prius cauſa allata, quae iuſta fuerit in Bc. emendatione, ſi cui placeat, qui illud ἔτι aut non habuit, aut tolli voluit ſimul. Cum neſcirem, quid in Reim. ed. ad hunc locum in N. actum ab aliis eſſet: ἔτι putabam otioſum, et veniſſe e ſq. εἰ ſyllaba, et pro οὐδὲ legendum αὐτὸς, aut, hoc probato, ἔτι corruptum eſſe ex ἤδη, aut, denique, ἔτι plane neglecto, pro οὐδὲ legendum ἤδη, niſi in οὐδὲ latet nomen Σεβῆρος, per compendium a librario exaratum Σεβ. Illud certum, nec οὐδὲ, nec ἔτι locum habere et repugnare hiſtoriae et facto ipſi; et Albinum iam declaratum fuiſſe Caeſarem, cum Severus rediiſſet a Nigro victo, patet e Noſtro etiam.

Reliquarum quaeſtionum, qui Caeſares dicti, et quando coeperint dici, poſterior eſt incertior difficiliorque, quam prima, cf., praeter Xiph. 194, 25. et Spanh. de u. et pr. n. 2, 341. 370., quoque Gs. Th., a cuius ordine ac ſerie notionum diſceditur in N. ad Dion. Reim. p. 692. 713., ut Caeſares dicti ſint 1) qui ex familia Iuli Caeſaris eſſent, vel in eam inducti, 2) imperatores, 3) heredes eorum et futuri ſucceſſores imperii, cf. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 192. e. ſq. e. it. Salm. ad Spart. Sever. p. 612. a. N. 2. et Ern. ad Suet. Galb. c. 11.

2, 15, 7. extr.

τῶν τε παίδων αὐτῷ ὄντων πάνυ νηπίων.

Ex h. l. non malum argumentum duxeris pro iis, qui Severi duos filios non modo fratres ὁμοπατρίους, ſed etiam ὁμομητρίους fuiſſe ſtatuunt. Martiam, primam uxorem, Severus videtur duxiſſe ſub annum U. C. 925. poſt C. N. 172. Iuliam, defuncta Martia, duxit a. U. C. 942. poſt N. C. 189. quo eodem anno natus eſt Baſſianus, Xiph. in Sev. Sed Geta natus eſt Mediolani a. U. C. 943. poſt N. C. 190. Capitol.

Ad Albinum literas, in quibus filias Severus πάνυ νηπίους vocat, dedit a. U. C. 947. poſt C. N. 194. quo anno ſc. Severus et Albinus II. Coſſ. fuere, Albinus autem Caeſar dictus eſt. Ante hunc ipſum annum filias ex Martia uxore, maritis Probo et Aëtio dedit, et utrumque ſtatim Coſſ. fecit, nempe ſuffectos. (Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603.) Fac, Baſſianum filium Severi fuiſſe ex Martia, et Getam eſſe natum a. U. C. 943. tum Geta quidem hoc anno, quo Albinus Caeſar dictus eſt, dici potuit πάνυ νήπιος, quippe infans quatuor annorum. At Baſſianus, quum uxorem Martiam amiſiſſe videatur circa an. U. C. 933. poſt N. C. 180., minime dici potuit πάνυ νήπιος, quippe tum ad minimum quatuordecim annorum.

Haec omnia colligas ex Severianae Domus ſynopſi chronologica Guilielmi Muſgrave, Getae Britannico ſubiuncta. Accedit Herodianus 3, 10, 1. ſic dicens, Severum rebus in Oriente compoſitis filios iam puberes ſecum Romam adduxiſſe; id quod factum a. U. C. 956. poſt C. N. 203. Si uterque ex Iulia natus eſt, iam natu maior quatuordecim annorum, natu minor tredecim annorum, ideoque ambo puberes eſſe potuere.

Porro Caracallam Iuliae filium fuiſſe aſſerit Oppianus principio Halieut. Dio tradit apud Xiph., Taranti fraudem et malitiam matris ineſſe

Syrorumque, ex quibus illa fuerat. Hi tres vero, Herodianus, Dio et Oppianus, iſtorum erant temporum, Antonino et Iuliae coaevi, Romae agentes, et qui notitiam illorum habuere. Contra, qui de Antonino, tanquam Martia nato, Iuliam novercam uxorem ducente, et annos 43 vivente, figmenta tradidere, nempe Caſſiodorus, Victoris epitomator, Euſebius, Eutropius, longo poſt tempore vixere, annis circiter octoginta poſt ſcripſere, ab aliis decepti, et alios decipientes.

Sed et inſcriptiones huius rei veritatem arguunt. Nam in Gruteri Theſ. p. CCLXVI N. 7. legitur inſcriptio Iuliae Dominae, pro Domnae, M. Aurel. Antonini Caeſ. Matri, iterumque p. eadem Iuliae Aug. Matri Caſtrorum et Matri M. Aurelii Antonini.

Haec Musgrave in Severianae Domus ſynopſi chronol. p. 134. ſq. *Leisn.*

Cf. Exc. ad 2, 9, 2. in Severi et uxores et filios e Spart., ad cuius p. 592. e. uxorem *tunc* Marciam *duxit* Caſ. N. 5. „Haec Caracalli mater. Ideo Iulia dicitur alibi Spartiano huius noverca, Getae mater. Et Dio tamen et Herodianus matrem non minus Antonini, quam Getae, Iuliam faciunt“ reſpiciens, credo, Spart. in Carac. c. 10. 1. p. 730., ſed tacens ad eiusdem locum in Sev. c. 20. p. 632., ubi cf. Salm. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον τρίτον [a].

Τὸ μὲν δὴ Περτίνακος τέλος, καὶ Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις, ἥ τε Σεβήρου εἰς τὴν Ῥώμην ἄφιξις, ἥ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, ἐν τῷ πρὸ τούτου [b] συγγράμματι δεδήλωται. ὁ δὲ Νίγρος, ἐπεὶ ἠγγέλη αὐτῷ, μηδέν τι τοιοῦ-

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber tertius.

Pertinacis quidem exitus, et Iuliani caedes, ac Severi in urbem profectio adverſusque Nigrum expeditio, in ſuperiore volumine decla-
2. rata ſunt. Niger autem, ubi nuntiatum ipſi fuit, ni-

a) Ms. Ba. ἡρωδιανοῦ Ἱστοριῶν τρίτη. Haec verba, minio picta, incipiunt librum tertium: textus ipſe ab initio novi et integri verſus incipit. *Mart.* In edd. eſt, ut in libb. pr., ubi et v. de Ms. Ba. b) B. 2. R. τούτουν, B. 1. L. τούτον, ſed B. 1. R. τούτων, in melius quaſi correcturo editore.

καθαιρεσ.) Stp. Th. 1, 198. C. „ap. Herodi. l. 3. Ἰουλ. κ. pro Iuliani caede, (tacite e P. cum Bg., ſed ſine alia auctoritate, quam nec ipſe habui, cf. L. N. T. et Polb. 2, 786. m. Πτολεμαίου εἰς Ῥωμ. ἄφιξις, et per ſyn. Zoſ. 5, 11, 1. τὴν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν ἀφ., at Stp. rurſus 2, 1167. G. e.) ἐξοδ. de exercitu, expeditio, Herodi. l. 2. ἥ τε — ἐξ. *adverſus* Nigrum *eruptio*" iterum forſan e P., ut Sb. Ind., cf. Kuſt. ad Ariſt. Nub. v. 579. Abr. ad Aeſch. 2, 234. e. it. laud. ad 1, 9, 22. e. ſupra, et in ellipſin ἐς πόλεμον L. Boſ. Ell. p. 273. ad Heſ. 1, 1296. N. 35. cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 2. 6. 7. Iſ. Dem. Luc. it. pro egreſſione e domo ad Luc. 2, 442. N. 96. cum Rs. Dem. Polb. et The. Fi., ſed ad Stp. Th. e Soph. Ai. v. 287. Mox in πρὸ Sch. „τ. π. τούτων (ſic vitioſe, ut in V. L., in Ind. Bô. utr.) *priori* libro, ſ. in *libro* ſuperiori *edoctum eſt*" quo ſubſt. variat Noſter cum 2, 1, 1. συντάγμ., nihil ſimile dante Stp. Th. in πρὸ cum gen. elliptico intra ſubſt. et artic., nec cum Noſtri pron. L. Boſ. Ell. p. 318. m., cf. Dem. τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον 17, 3. 153, 16. 496, 18. τὰ πρὸ τούτων λογιζόμενος 68, 10. 506, 9. 291, 10. (ubi τὰ π. τούτων pro adv. *ante*, et i. q. ſine artic.) 302, 12. ſed 552, 24. τὰ π. τούτου λ., hic quidem ut nec opus ſit aliud explere ſubſt., quam quod praeſto eſt συγγράμματος, in primis addito aliquo particip., v. c. ὄντι, γεγραμμένῳ etc. cf. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 1. ὡς — ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδ. ſed 3, 1, 1. ὅσα — ἐγένετο, — ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδ. it. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. ſed Cyr. 4, 5, 26. ἃ πρόσθ. ἐν τῷ λ. δεδ. it. Polb. 1, 145. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ διεσαφήσαμεν, priore *libro*, it. p. 251. i. p. 429. i. it. Diod. 1, 113. l. 1. 174. l. 1. 403. l. 1. et 2, 160. l. 1.

μηδέν τι) Pro τὶ malet fortaſſe aliquis τοι, ut ſit pro καίτοι ſ. μέντοι, quanquam, *tamen*. Sed alibi quoque paſſim ap. hunc ſcriptorem copulari μηδέν τι ſ. μηδ' ἔν τι, docebit index. *Sylb.*

τὸν προσδεχομένῳ, κατειλη-
φὼς [c] μὲν τὴν Ῥώμην ὁ Σεβῆ-
ρος, ὑπό τε τῆς συγκλήτου αὐ-
τοκράτωρ ἀναγορευθεὶς [d], ἄγων
δὲ πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἰλλυ-

hil tale expectanti, occu-
paſſe Romam Severum, et a
ſenatu imperatorem appel-
latum, ducere etiam omnem
contra ſe Illyricianum exer-

c) *Mss.* tres ὡς κατειλ. v. N. d) *Ms.* Ba. et Vi. ἀναδειχθεὶς v. N.

Cf. 1, 9, 19., ubi et de Bg. e P., qui hic manet in vulg., liber quanquam in aliis huius regionis, quem ſequitur Bg. modo in δὲ, ad μὲν relato, per ſyn.

κατειληφ.) Reiicienda eſt Codicis Ven. lectio ὡς κατ. utpote ex errore librarii, cui obverſabatur vox ἠγγέλη, quae ὡς vel ὅτι requirere videbatur, enata. *Stroth.*

Antiquis in Notis ad *h.* l. ſcripſeram „quaerenti mihi loca, ſimilia iſti Mss. rationi, contigit talia quaedam reperire, de quibus in Exc." At nunc elapſum vidi iſtum Exc., et nihil me alibi habere in rectionem hanc, ut v. ἀγγ. in paſſ. regat nominativum participii praemiſſa particula ὡς, et, per Indd. meos quaerens, nihil reperi, quam v. ἀγγ. in act. ſine rectione ap. Soph. Ai. v. 730., cum acc. et inf. ib. v. 1243., cum adv. Ind. Thuc., cum dat. perſ. ſolo ib. 549, 84. ſine Ind., ſed cum dat. perſ. et acc. rei Aeſch. Fi. et Lyco., it. cum dat. perſ. et pr. διὰ Hom., cum pr. πρὸς Xen. Ἀνβ. Z. it. Abr. Dl. Th., ubi et cum pr. παρὰ, et cum acc. rei, pro περί τινος, ſed ap. Poſſ. Call., fere ut ap. Stp. Th., cum acc. rei et ſimul cum pr. εἰς, it. cum particula ὡς, pro ὅτι, ſed et cum eadem pro pr. πρὸς, tum ἀγγ. in med. cum dat. perſ. et inf. cum nominativo perſ. ap. Soph. Ai. v. 1393., ubi v. Schol., denique paſſ., quo de hic maxime agitur, de re abſolute Ind. Thuc. ex 567, 40., ib. de perſ. cum adv. ex 401, 90., cum dat. perſ. ſolo Fa. Aeſ. Hſ., cum inf. Abr. l. l. p. 115. e. et ſimul cum pr. περὶ Ind. Thuc., ſed cum nudo participii nominativo cf. ſupra ad 2, 12, 1. cui rectioni Noſter hic adiecit ſimul dat. perſ. Nunc, dum reperiatur a me ſchedula abdita, nihil edico, nec, quod aeque per ſe ſumi licet, an ὡς venerit e gloſſa ad ἐπεὶ, alieno inſertum loco, cf. 2, 13, 6. et in notionem v. κατ., ob Stp. Th. 2, 571. B. inopiam, Ind. Dem. Pal. Fi. et Kypk. 2, 294. i., ubi Sch. deſerit P. „*quum* attigiſſet *Romam*" inepta Vs., e quo Bg. hauſit Lat. ad pr. v. ἀγγ. pro libero P.

ἀναγορευθ.) Mss. res hic eſt e gloſſa manifeſta per comparationem aliorum ap. Noſtr. locorum, cum error in litteris vix inciderit; ut idem vulg. v. ſupra 2, 2, 21. e. 2, 6, 17. m. a Gloſſatore non tentatum; reſpiciente huc Beckio in ep. ad Boehm. p. 19. med. et comparante illud ipſum Mss. v., tenente item Bg. Lat., quod eſt e P. et reiectum a Memm., unde Sch. hauſit, quanquam et Stp. Th. iam aliunde uſurpat, ignorans hoc particip., cf. Gem. Pl. 1, 4. i., ut G. Th. in Bg. ſaltem profert affine προσαγορεύω, et ipſe Bg. per illud Memm. alibi noſtrum reddit, v. l. l. Formulam ſq. plenam ἀγ. — ϛρατὸν, e Xen. a Noſtro ductam, v. Ind. Bach. et Cyr., paremque illi ἀγ. ϛρ. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. Auct. p. 397. m., adhibere poterant ad L. Boſ. Ell. p. 310. m., ubi Bg. e P. in pron. ἀ., non item in Ἰλλ.

ῥικὸν στρατὸν, πεζήν τε [e] καὶ ναυτικὴν δύναμιν ἄλλην [f], ἐν μεγίστῃ ταραχῇ ἦν ȣ, διέπεμπέ 3. τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους, τάς τε εἰσόδους πάσας

citum, pedeſtresque ac navales copias alias: in maxima perturbatione erat: mittebatque ad ſingularum provinciarum praefectos, aditus

e) Ms. Ba. πεζῇ τε, reliquis non mutatis. *Mart.* unde error patet ſolennis in iota et ν littera. f) Ms. Ba. ἄλλην, ἐν μεγ. quod comma et habent edd. A. al., pro Stp. rel. colo, aut puncto Pat., quae diſtinctiones maiores, quo et illa Ms. Bg. pertinet, non procedunt, quia a ſuperiori ὁ δὲ Νίγρος pendet adhuc ſq membrum et v. ἦν. g) Hoc comma Stp. rel. habuerit quoque Ms. Ba., cum taceat Mart., pro A. et Bs. puncto et Ms. Bg. colo, quae maxima diſtinctio hic poterat ferri, ut poſt ἦν melius novae §. numerum dedimus cum Bc. 2., quam Bc. 1. poſt ἄλλην.

πεζήν τε) Hanc vocem, cum τῷ ναυτικῷ opponatur, equitatum non excludere, notum eſt. Illuſtre huius generalioris ſignificationis exemplum exſtat ap. Hom. Od. XI, 58. ἔφθης πεζὸς ἐών, ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ μελαίνῃ; *Stroth.*

Cauſa ſit, quia tunc adi. πεζ. non ſumitur pro pedeſtris, ſed pro terreſtris, plane ut nos ita late ſumimus *Land* und *Seemacht*, cf. Dem. 425, 19. Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντων πολλῇ πεζῇ καὶ ναυτικῇ δυνάμει, ut contra πεζ. pro pedeſtris ſ. peditibus diiudicabitur e contextu et opp., cf. D'Orv. Ch. p. 598. i. „πεζὴ στρατιὰ, copiae *terreſtres*, equitibus et peditibus conſtantes. Nam *pedeſtres copiae* aliquando non magis *claſſiariis*, quam *equeſtribus turmis* opponuntur" ut ap. Phil. in Fl. p. 765. i. δυνάμεις πεζὰς καὶ ἱππικὰς καὶ ναυτικὰς, et Ael. V. h. 8, 7. m. αἵ τε ἄλλαι δυνάμεις, αἱ πεζαὶ, καὶ αἱ ναυτικαὶ, καὶ οἱ ἱππεῖς, et Xen. Cyr. 1, 6, 10. i. πεζὴν δυν. opp. in ſq. ἱππικὸν, cf. ad Thom. M. p. 697. ubi et e Xen. ſyn. πεζικῇ opp. ἱππικῇ δυν., ſed πεζικὴν et ναυτ. δυν. Rs. Or. V. 4. p. 96. l. 5. it. ap. Diod. S. 1, 419. l. 48. πεζικάς τε καὶ ναυτικὰς δυνάμεις, pro quo deinde l. 50. πεζὴν δυν. opp. ναῦς, ſed l. 64. τῷ πεζῷ στρατεύματι opp. τῇ ναυτικῇ δυν. et l. 67. τῶν πεζῶν opp. τοῦ ναυτικοῦ, ſed ſolum ναυτ. δυν. Ael. V. h. 12, 10. i. ut πεζὴ στρατιὰ Rs. Or. Ind. V. 4. 6. cum Iſ. Pan. Mor. p. 67. i., ap. quem et p. 64. e. πεζοὶ κίνδυνοι opp. ναυτικοὶ, et πεζὸν στρατόπεδον Iſ. Ev., ut πεζὴ μάχη ap. Dem. 120, 18., ap. quem et abſolute πεζῇ, ſc. δυνάμει 74, 19., ut Ind. Herdt. „πεζὸς, ſc. στρατὸς" de quibus tacet L. Boſ. Ell. it. de πεζὸν, ſc. τάγμα, στράτευμα, στρατόπεδον, cf. Indd. Xen. Z., ubi et alio ſenſu πεζῇ, ſc. χώρᾳ ſ. ὁδῷ, ut L. Boſ. Ell., cf. Poſſ. Call. Ind. πεζ. et Heſ. 2, 899. 839. i. ſed de tropico πεζ., ut λόγος, Vig.

διεπεμπ.) E P. habet Bg. tum ſimpl. Lat. ad διεπ. iterum, (referente Stp. Th. 3, 203. e. hunc locum ſine Vs. ad Lat. *dimitto*, quo et Sch. reſpexerit „*paſſim* mitt. *per* gentes *ad* aliquos" cf. 2, 2, 4.) tum mutatam in genitivum formulam κ. ἐθ., addito tantum Lat. adi. *ſing.* ad notionem praep. κ. aſſequendam, ut aliunde Ind. Sb. „*per* ſing. *gentes* et *provincias*" quo Lat. poſtr. utitur Bg. quoque e P. primum hic, quod Sb. *per* ſing. *prov.* ad *praefectos* ſervaſſem ſevere aut modo *per provincias*, pro in ſ. ad; variante Noſtro cum 1, 10, 5. τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, quae eſt illa P. ratio ſyn., a quo et Bg. mox abit Sch. in „φ. paſſ. *cuſtodiri* portus" cum illi in medio ſumſerint, nil perdente utrinque ſenſu.

καὶ λιμένας φυλάττεσθαι κελεύων. ἔπεμπε δὲ καὶ [h] πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων τε καὶ Ἀρμενίων καὶ Ἀτρηνῶν, συμμάχους [i] αἰτῶν. ὁ μὲν οὖν [k] Ἀρμένιος ἀπεκρίνατο, μηδετέρῳ συμμαχήσειν [l], ἀγαπητῶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ φυλάξειν, ἤδη προσιόντος Σεβήρου. ὁ δὲ Παρθυαῖος ἐπιστελεῖν [m] ἔφη τοῖς

omnes et portus cuſtodire iu-
4. bens: mittebat etiam ad regem Parthorum, et Armeniorum atque Atrenorum, auxilia petens. ac Armenius quidem reſpondit, neutri ſe auxiliaturum, ſed contentum futurum, ſi ſua defendat, iam
5. adventante Severo: Parthus autem, ſe per epiſtolas ſatrapis

h) καὶ omittunt Bs. 2. cum Ox. utr. et Par. 2. vitioſe. i) Sic et Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel. ut et edd., ſed Ing. συμμαχίαν v. N. k) ὁ οὖν Bc. et Pat. omiſſo μὲν vitioſe, cum et P. agnoſcat, et requirat ſq. ὁ δὲ Π. relatum. l) Ms. Ba. colon, ut punctum in ed. Bs. 2. m) Ms. Ba. ἐπιστέλλειν λ. ut A. Bs. cum Par. 1. v. N.

ἔπεμπ.) Ad hoc v. Leisn. in Ox. ſignarat „O. M. III. p. 142." quae nunc conſuli non potuerunt. Sed δὲ, ſolenne Noſtro ante καὶ in tranſitu, negligit Bg. e P., cf. 2, 13, 21.

Ἀτρηνῶν) Nulla ap. vetuſtiores ſcriptores huius civitatis ac gentis fit mentio, ne ap. Strabonem quidem. Sed videantur de ea plura infra ad c. 9. *Stroth.*

Nec habent quid Pomp. Mela et Cell. n. o. a. (per Indd. quidem, cf. tamen infra ad 3, 9, 2. et 6.) ſed Stp. Byz. p. 192. Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Ἀῤῥιανὸς ἑπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν, ſine N. in mea edit. Berkel., a quo oppido nomen habuerint populi iſti potius, quam a ſq. p. Ἀτρήνη λ. — τὸ ἐθνικὸν Ἀτρηνεὺς καὶ Ἀτρηναῖος, et Car. Stp. Diction. „*Atreni*, circa Armeniam populi. Herodi. l. 3." ſine loco ipſo, nec quid ap. G. Th. aut Koeler. in tab. ad Armeniam.

συμμαχ.) Scribo συμμαχίαν. *Steph.* cuius coniecturam, e P. tacite ductam forte, (quem et Bg. ſervat,) nemo neceſſariam agnoſcet, credo, cum ſenſus redeat tandem eodem, non tenente me formulam aliunde, quam e G. Th. in Bg. cum συμμαχία 571, 47. auxilia *implorare* e Scribon.

ἀγαπητ.) Brevitatem P. nimiam hic deſerit Bg., etiam Stp. ad m., unde Bg. Lat. ad ſqq. v., cf. ad 2, 10, 13., de ſuo ſcribente hic Noſtro, it. in ſq. φ. τ. ἑ., niſi referas huc Dem. 242, 4. ὁ μάλιστα φυλάττων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, cum hic aliter τὰ ἑ., quam 2, 3, 19., ſumantur, pro terris poſſeſſis.

ὁ δὲ Παρθ.) Sic Parthi ſaepe dicuntur ab auctore noſtro aliisque Graecis. Sed 6, 5, 15. Πάρθοι dicuntur, qui alias ſunt Παρθυαῖοι. Sed quando imperatores Rom. a victis Parthis nomen accepere: fere Παρθικοὶ dicuntur, (cf. 4, 10, 1.) Herodiano etiam 6, 6, 9. Παρθία eſt, quae aſias Παρθυαῖα, Straboni etiam XI. p. 354. Παρθυηνή. Idem XI. p. 355. commemorat Παρθικὰ νόμιμα. Eodem libro XI. ipſa gens dr. Πάρθοι p. 361. Ibidem etiam memorantur Παρθικοὶ ἵπποι, v. Cellar. T. 2. p. 701. (Nr. IX. ubi e Strab. l. XI. p. 354. non eſt Παρθυηνὴ, ſed Παρθυαία, hoc accentu.),

σατράπαις, δύναμιν ἀθροίζειν. οὕτω γὰρ εἰώθεν, ὁπηνίκα ἂν δεηθῇ στρατὸν συλλέγειν [n], τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς [o] στρατιωτικόν. Ἀτρηνοὶ δὲ

imperaturum, dixit, ut copias congregarent: ita enim ſolet, ſi quando opus ſit collecto exercitu, quia non habet mercena-
6. rios et conſtitutos milites:

n) Ms. Ba. colon. o) Ms. Ba. μισθοφόρους καὶ σὺν αὐτῷ στρατ., per merum errorem in litteris, at συνεστῶς ed. Sb. cum Ed. v. N.

A Latinis modo *Parthia*, modo *Parthiene* regio dicta, (v. Cell. l. l.) Stp. Byz. λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαία ἡ χώρα καὶ Παρθυηνή. *Leisn.*

Extrema Stp. Byz. habet quoque Cell. l. l. Nr. VIII., ſed rurſus per accentum illum alterum, cf. ſupra ad 1, 15, 4. At recte Sch. „ὁ Π. ſigillatim de rege Parthorum" ſed ut, quemadmodum in pr. §. illo ὁ Ἀρμένιος, proprie ad adi. nomen proprium loci deſit ſubſt. βασιλεύς, tacente L. Boſ. Ell. p. 47. Mox Stp. Th. 3, 1003. e. habet cum Bg. e P. „Herodi. l. 2. ἐπιστέλλειν ἔφη τοῖς σ. δ. ἀθρ." non modo per numerum *libri* pravum, ſed et per lect. aliam *illam* in Var. L., ubi *Ms.* praeſens poteſt eſſe ex perpetua *confuſione litterarum* ſimplicium ac duplicium, cum et Mss. rel. maneant tacite in fut., etiam a P. expreſſum, et ed. A. praeſens nihil arguat, quam eſſe fideliter ductum e Cod. ſimili; quanquam per ſe praeſens locum habeat etiam cum v. ἔφη, cf. ad 1, 6, 21. e., ut Ms. Ba. alibi quoque mutat fut. in praeſ., cf. 1, 11, 8. 1, 15, 1. In ſq. pro δυν. ἀθρ., mox variatur per στρ. συλλ., quam phraſin, ignoratam a Stp. Th., nec mihi repertam, Noſter duxerit e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. (e Sch. pro libertate P.) aut per analog. e Gr. aliorum his, Dem. ſine Ind. δύναμιν συλλ. 278, 4. it. Iſ. Pan. Mor. p. 104. συλλ. πελταστάς, it. Diod. S. συλλ. στρατιώτας, cf. in ſq. τῷ λ. ad Luc. 2, 303. e. „*ſi quidem* mercenar. *milites* non *habent*" pro quo plurali verbi rectius Bg. in ſing.

μισθοφ.) Locus huius plane παράλληλος habetur infra 6, 5, 6. οὐ γὰρ δὴ μισθοφόροις χρῶνται στρατιώταις οἱ βάρβαροι, ὥσπερ Ῥωμαῖοι, οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, πολέμου τέχναις ἐγγεγυμνασμένα, *neque* enim *mercenariis* militibus, *ut* Romani, *ſic* barbari *utuntur*, neque *caſtra* habent *ſtativa*, belli *que* artibus *aſuefacta*. Eſt autem itidem de Parthis ſermo. Explicantur haec loca diverſimode. *Quidam* hoc dici autumant, quaſi Parthi numquam peregrino milite utantur. *Alii* de mercede et ſtipendiis interpretantur, Parthos non dare ſtipendia, more Romanorum, ſed id cuique ſtipendii loco eſſe, quod e praeda acquiſierit. Mihi Herodianus nihil aliud videtur dicere, quam, *non habere* Parthos *exercitum ordinarium*, qui *ſemper in armis ſit, et ad ſubita bellorum excubet*, ſicut in Romano Imperio inſtituerat Auguſtus, qua de re Noſter ſupra 2, 11, 9. De *mercede*, aut *peregrino milite* ſeorſum non videtur cogitaſſe hoc loco Hiſtoricus. Nam μισθοφόροι *ordinarium illum* et *ſemper in armis verſantem militem* notant, ſive *peregrinus* ſit, ſive *domeſticus*. Vide omnino Dion. 52. p. 552. ſq. Ubi *ſtipendium* ſubintelligitur ſane, ſed hic non primario attenditur, quippe peritia caſtrenſis perpetuo exercitio comparata, cum fortuito illo milite, nec caſtrorum diſciplinam, nec uſum militiae edocto, confertur. Legenda ſunt etiam, quae infra 6, 5, (6, ſq.)

ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, πέμψαντος Βαρσημίου, ὃς τῶν τόπων ἐβασίλευε. τὸ δὲ λοιπὸν στρατιωτικὸν ἤθροιζεν ἐκ	ex Atrenis item venerunt ei ſagittarii auxiliares, mittente Barſemio, qui in illis locis regnabat. reliquam vero militarem manum congregavit de

verbis iam productis continuantur. Ubi ſane annotatur, *non referre alia bellorum praemia Parthos, quam ſpolia et praedam ex hoſtibus:* ſed nimirum in oppoſitione ad ordinarium illum perpetui ſtipendii militem, et de domeſticis omnia dicuntur. Nam ſi peregrino milite uſi eſſent; quod ap. Parthos et eiusmodi populos, ſua multitudine fretos, nec ſemper, nec ſaepe olim fiebat: utique ſtipendio conduxiſſent. Herodiani ergo conſilium eſt, notare *defectum quendam aut errorem imperii Parthici*, quod nimirum tantum imperium deſtitueretur *ordinariis militibus*, quos omnibus regibus regnisque commendat Lipſius 4. polit. 7. et 5. polit. 11. *Boecl.*

Non tam carpere Noſter videtur, quam narrare, quis tum temporis ap. Parthos fuerit ſtatus militaris, nec ſane de peregrino milite cogitarit, ſed modo de domeſtico, cui contigerit merces ſ. ſtipendium; utque altero loco, a Bc. laudato, (et iam ſupra 2, 11, 9.) pro mero μισθ. plene per variationem dicit μισθοφόροις στρατιώταις, adiuncto ſubſt., ſic, quae ib. στρατόπεδα συν. καὶ μεν., non ſunt *caſtra* ſ. loca militum, (quae nec hodie tenent perpetuo, qui ſempiterno milite utuntur, reges, per urbes quippe extra bellum diſponentes militem ſuum,) ſed per eandem variationem ſunt i. q. hic συν. στρατιωτικὸν, quo et ipſo variatur cum pr. δυναμ. et στρατ., ubi ad συν. Bg. deſerit P. et Sb. Ind. „collectae et ad uſum paratae copiae militares" qui et habet συνεστὼς ib., ut Stp. Th. 1, 1792. G. e., huc ſine numeris reſpiciens cum P. „quo dicit modo idem alibi συνεστὼς στρ." quae forma *maſculina* in neutris participii aut adi. ſingularis numeri, tacta ſupra ad 1, 17, 7. m. ad εἰσδραμὼν, potiusque *communis* generis appellanda, cum et ad feminina pateat, firmata eſt a Gottlb. in Anim. ad L. N. T. Schoettg. in Act. Erud. 1771. p. 110., cf. Rs. Ind. Dem. p. 308. m. „enallage — generis — ἐξεληλυθὼς, pro ἐξεληλυθυῖα" it. Suid. 1, 239. m. ad ἀξιόχρεως, ſcribente Noſtro ad analog. Xen. Ἀνβ. Ind. „ἱππικὸν συνεστηκὸς, equitatus *congregatus*" et Dem. „δύναμις συνεστηκυῖα, copiae *conſtantes*, militia perpetua, quae non diſſolvitur, non dimittitur" quo Lat. Rs. primo potius uſurus eram, ut viciniori ad Gr. act. et ad perſpicuitatem faciliori; quanquam neutrum tenet G. Th. de Lat. Bg. ſubſt., cf. Foeſ. p. 359. e. noſtris hodie uſurpantibus *ein* ſtehendes *Kriegsheer*.

τοξόται συμμ.) Secundum hoc ſubſt. tractarit Bg. e P. pro adi., quod Lat. ſane ap. G. Th. eſt cum Gr. n., quod ad ſenſum reſolvas quoque in dat. ſubſt. *auxilio*, vel per partic. ὡς, tanquam *ſocii*, quae alterutra ratio adiuvat tertium pr. nominativum Ἀτρ., ubi Bg. ex eodem P. mutat adi. in ſubſt. cum praep., populi quidem, non loci, v. §. 4.

Βαρσημ.) Nomen Syriacum eſt. Infra male ſcribitur βαρσημίου. *Stroth.* qui reſpicit 3, 9, 1. e., ubi hinc corrigunt. Mox ſervat Bg. e P. Lat. ſyn. ad art. τῶν, non item reliquam eiusdem redundantiam, cum ὃς — ἐβ. ſint periphraſis ſubſt. βασιλέως, ad variandum pro §. 4. τὸν βασιλ., ubi et licuit

τῶν ἐκεῖ ϛρατοπέδων πᾶν. πλεῖϛοι δὲ καὶ τῶν δημοτῶν [p], τῆς Ἀντιοχείας μάλιϛα, ὑπὸ κουφότητος, νεανίαι, καὶ τῆς περὶ τὸν Νίγρον σπουδῆς, ἐπέδοσαν

7. exercitibus, qui ibi erant, omnem. Plurimi autem ex vulgo Antiochiae potiſſimum adoleſcentes prae levitate et erga Nigrum ſtudio dederunt no-

p) Ms. Ba. τ. δημοτῶν, τῆς Ἀντιοχείας, μάλιϛα λ. ad quam diſtinctionem prope accedunt ed. Bs. 2., facto commate tantum poſt Ἀντ., non item poſt δημ., nec poſt κουφ., ut inde a πλεῖϛοι ad νεαν. continuam ſeriem tenent A. al., ſed quaedam ed. diſtinguunt cum Stp., ut dedimus, v. N.

iſtis locis *imperabat*. Sic eundem deſerit Bg. quoque in ſq. membro, ubi τὸ ϛρατιωτ. concurrit cum τῶν ϛρατοπ., Noſtro innuente, Nigrum, ad quem redit, tactum §. 4. i., collegiſſe *reliquum* (praeter auxilia miſſa) exercitum modo e domeſticis iisque copiis, quas habebat in Syria, per ἐκεῖ indicata, cum diu non nominaſſet, v. 2, 7, 7.

νεανίαι) Forte ἅτε νεανίαι, *utpote* iuvenes. *Reisk.* Forte legendum νεανικῆς. *Stroth.*

Quae poſtrema coniectura magis placeat ob litterarum affinitatem, ſed et ipſa non fuerit neceſſaria, quia convenit ad ſenſum cum vulg. lect., in qua modo opus eſt extrinſecus aſſumere particulam ὡς, (ſaepe omiſſam, et, ſi quis hic indulgeat ingenio, facilius ob pr. ος elapſam, quam Rsk.) deinde ferre hyperbaton, (Noſtro non inſolens, ubi Bg. bene verſatur et ordinem legitimum monſtrat,) denique e pr. repetere pr. ὑπὸ, ſaepe ſic interiectis aliis regentem ſequentia; quibus rationibus et vulgata firmatur, et critici moderatio probatur; inclinante P. potius ad Stroth. cauſam, dum *aetatis levitate* pro adi. et ſubſt. cepit, i. *iuvenilis* aetatis *levitate*, ſ. iuvenili levitate, ſed vel ſic libertatem ſuam refert ſolitam, tum ordine ſubſtantivorum mutato, tum omiſſa praep., cf. de ſubſt. ap. Stp. Th. ſine exemplo Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. cum Thom. M.

ἐπέδοσαν) Formulam totam, recurrentem 3, 4, 2. (ubi εἰς ϛρ., quo reſpexerit per comparationem Gloſſator Ms. Ba., dum Noſter in praep. variat, cf. 2, 8, 16.) Bg. reddit partim e P., expreſſo tantum ſeverius ſubſt. ϛρ., ut Sch. ib. „ad *militiam* nomina *dederunt*, (qui in v. ἐπ. ex altero loco) *permiſit* ſe *eius* poteſtati *ad* eum *ſequendum* ducem *belli*“ expleto dat. perſ. pronominis αὐτῷ, non male, ſed Noſtro ſcribente ſaltem ad analog. Gr. in v. ἐπ. cum pr. εἰς et ſubſt. aliquo rei, cui formulae ſubſtitui poteſt dat. rei, et alibi in hoc v. ſolennis, etiam ap. Noſtr., unde Lat. exiſtit phraſis Bg., mutato pron. perſ. recipr. in ſubſt. *nomen* ſ. *nomina*, ap. G. Th. 281, 95. „*dare* nomen *militiae*, i. ad delectum ſe exhibere“ in v. *mil.* cum Gr. n. e vulg. lect., pro quo Ms. Vi. ſcriptura habet mendoſum accentum, ſed illa Ms. Ba. ſolennem Var. et confuſionem, qua de damus modo diu iam ſcriptos, Ind. Eutr. et Zoſ. it. Thuc., tum ad Onoſ. p. 50. N. 2. ad Herdt. p. 195. N. 63. cum Ind. v. ϛρατὸς, ad Luc. 2, 294. N. 28. Rs. Or. V. 3. p. 482. N. 57. ſq. 519. N. 10. 526. e. V. 5. p. 162. N. 71. Vol. 9. p. 341. e. D'Orv. Ch. p. 548. vs. 8. p. 576. v. 8. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 124. N. 87. Mor. Iſ. Pan. p. 98. N. a) et Fd. Ev. p. 14. N. 21. Loesn. Obſ. p. 191. e. Tim. L. p. 171. Ammon. p. 130. Suid.

αὐτοὺς[q] ἐς ϛρατείαν, προπετῶς μᾶλλον, ἢ ἐμπείρως, τοῦτο ποιοῦντες[r]. ἐκέλευε[ſ] δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ ϛενὰ καὶ κρημνώδη[t] διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι,

mina militiae, temere magis, quam ſcienter id facientes. 8. Iubebat autem et Tauri montis anguſtias ac praecipitia interſepire validis muris et munitionibus, obſtru-

q) Ms. Ba. ἐπ. ἑαυτοὺς εἰς ϛρατιὰν, προπ. ſed Ms. *Vi.* αὐτοὺς ἐς ϛρατίαν λ. quem lenem in pron. una Bc. 2. hic quoque refert, cf. in eodem v. ἐπιδ. 2, 15, 6., ut pron. ſyn. ἑαυτ. ſupra vidimus in Mss., ef. 2, 12, 2. it. miſturam pr. εἰς, cf. 1, 13, 13. m. Sed comma Ms. habuere quoque poſt ϛρ. A. al., pro colo Stp. rel. De caeteris v. N. r) Sectio nova in Ms. Ba. non eſt. *Mart.* nec in edd., niſi in Stp. rel. ſ) Ms. Ba. ἐκέλευσε ſolenni miſtura, cf. 2, 14, 4. t) In Ms. Ba. καὶ κρημνώδη deſunt. *Mart.* ut modo καὶ in ed. Ox. cum Par. 2. omiſſum, v. N.

3, 380. m. ſqq., hic quidem ut forte redeat eodem *dare ſe* ad *expeditionem* ϛρατείαν, et ad *exercitum* ϛρατιὰν, ut miles et aliquis in exercitu ſcribaris, et expeditioni interſis. Mox in προπ. Stp. Th. 3, 326. e. malum numerum lib. 2. habet cum P. Vs., ſub Bg. Lat. etiam, (cf. Ind. Xen. Bach. cum Thom. M.) in ſq. ἐμπ. autem vicinius Lat. *perite* aliunde, et ſyn. Bg. *ſcite*, cf. abſolute Rs. Or. V. 8. Diſſ. et Dem. ſed cum pr. περὶ ib. V. 4. ut cum gen. rei Diod. S. et Ioſ. ſed perſ. Xen. Ἀνβ. et Di. H. S. T. 2. tum ſyn. ἐμπειρικῶς Munth. et poëtic. ἐμπεράμως Call.

κρημνώδη) Omiſſa in Ms. Ba. καὶ κρ. iterum ſine probabili cauſa, praeter Mss. rel., refert quoque P., et cum variatione quadam ſunt iterum cum τὰ ϛενὰ 3, 3, 2., ut diverſa per ſe; unde et male omittunt ed. Ox. copulam καὶ, ubi Noſter ſaltem ad analog. ſcribit in neutro pro ſubſt., et P. ſtatim in Vs. exprimit ellipſin ſubſt. χωρία, quae ſunt et ſic diſerte ap. Dion. H. S. T. 1., non item ap. L. Boſ. Ell., cf. de adi. Ind. Diod. S. et Luc. cum Suid. 3, 373. e. Ad ſq. v. διαφρ. Stp. Th. 4, 190. F. ſub Bg. Lat. ſervat P., addito „ἐκέλευε διαφρ. perinde reddidit, ac ſi ſcriptum eſſet διέφραττεν" nempe pro libertate ſua et exquiſita Latinitate, cum ipſe dr. aliquis facere, quod per alios fit et iuſſu iſtius, cf. 1, 15, 19. m. ὑπογρ. et 2, 13, 15. Sed idem Stp. modo hinc tenet v. δ., nec alibi mihi repertum, niſi in Bg. ap. G. Th., ſed ſubſt. διάφραγμα ap. Thuc. Dion. H. l. l. Gs. Chr. et Ioſ. cf. Foeſ., ut de adi. γενν. ap. Stp. Th. 1, 838. i. aliunde cum Bg., (e P. pro firmus,) ſed de muro tantum e Noſtro, qui neſcio quem auctorem habeat ad hanc rem; repetente Stp. Th. 1, 1265. D. Vs. P. in ἐρ., quae hic, oppoſita muro et diſtincta ab eo, fuerint foſſa et vallum, i. aggeſtum e terra et ſudes, cf. Lipſ. de milit. Rom. 5, 5. Op. T. 3. p. 245. ſqq. et Poliorc. 2, 1. ib. p. 57. ſqq. 66. ſq. 77. ſqq.

πρόβλημα) v. quae ſupra notantur ad 2, 11, 16. *Boecl.* In προβλ. Stp. Th. 1, 698. C. hinc ſine Vs., ubi Bg. deſerit P. (etiam partim Sch. „montem *propugnaculum* magnum *viarum*, ne tranſiri poſſint") ſed maxime in ὁδ. adiuncto ἐν τ. ἀν., capiens praep. pro εἰς, qua de vi in aliis cauſis conſtat; eodem redeunte fortaſſis ſenſu in vulg. notione, *obſtructionem* contra *vias*, in *oriente* quae ſunt, et ducunt maxime ad Syriam, ubi Niger vivebat, quaſque Severus ingredi poterat, contra illum iturus cum exercitu. Noſtri autem extrema haec τὸ δυσβ. τοῦ ὀρ. per variatio-

πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. ὁ γὰρ Ταῦρος, μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ[u] Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ[x] τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα[y]. προύπεμψέ[z] τε καὶ στρατιὰν, προκαταληψομένην[a] τὸ Βυζάντιον,

ctionem firmam putans viarum in orientem illa avia
9. montis. Nam Taurus, interiacens Cappadociam et Ciliciam, diſcriminat ſeptentrioni ac orienti ſubiectas na-
10. tiones. Praemiſit etiam exercitum, qui Byzantium praeoccuparet, urbem Thra-

u) Ms. Ba. et Vi. τὴ καὶ Κιλ. addita altera copula, ut alibi, cf. 2, 9, 1. m. x) In Ms. Vi. τὰ deeſt. *Loc.* aut fortuito, ob ſq. τῇ ſimile, aut ex ſapientia librarii, cum meminiſſet, alias quoque abeſſe alterum artic., cf. 1, 17, 3. 2, 4, 14. e., quem tamen et tolerarat alibi, cf. 2, 5, 3. e. 2, 13, 8. e. y) προκειμ. Ox. mendoſe. z) Sic iterum Stp. rel., pro al. προύπ. cum leni, v. 2, 13, 21. e. a) Ms. Ba. et Ve. καταληψομένην λ. v. N.

nem ſunt i. q. in pr. τὰ στενὰ καὶ κρ., (unde Bg. recte hic τὸ δ. articulum per pron. dat, priora illa ſic in mentem revocaturus,) nec admittunt pro ὁδῶν coniecturam Leisn. in m. Ox. ὀρῶν, reſpiciente Stp. Th. 1, 637. E. e. huc ſine Vs. ſub „τὸ δ. ſubſtantive, adeundi ſ. tranſeundi difficultas“ ubi Noſter ſaltem ad analog. ſcribit in neutro pro ſubſt., cf. abſolute τὰ δύσβατα Xen. Cyr. ſed τὰ δυσβατώτατα τῶν ὀρῶν Diod. S. 2, 376. e. pro δυσβάτοις ὄρεσι ap. Dion. H. S. T. 1. 650, 3. cf. Ind. Luc. Caeterum, quod Ox. in N. hic dederunt „ἡ δὲ εἰσβολὴ αὕτη αἱ Κιλίκειοι πύλαι διὰ τὴν στενότητα οὕτω προσαγορεύονται. ἔνθεν γὰρ ὄρη ἀπότομα ἀνατείνει etc. Dion. l. 74.“ pertinent ſimul ad pr. illa τὰ στενὰ λ., quibus de *pylis Tauri* v. Cell. n. o. a. 1, 223. et in tab. ib. ad p. 2. meliusque in Koeler. tab. 26., ut ad ſq. §. de Tauro, praeter Cell. 1, 100., neque ibi memorem Noſtri, notaram olim, erudite egiſſe Abr. Ortelium in theſ. geograph., fortaſſis ex Reim. ad Dion. C. 1, 85.

μεταξὺ) P. libertatem deſerit iterum Bg., non noſcente Stp. Th. μετ. cum v. ſubſt. (cf. tamen Dem. 86, 16. et de alia notione Krbs. Decr. R. p. I. p. 223. m. cum L. N. T. et Obſ. p. 220. it. Herdt. cui add. 12, 79.) ſed ſed v. διακρ. hinc ſine numeris 2, 433. G. cum Bg. e P. tantumque e Noſtro, (qui et hic ſaltem ad analog. ſcribit,) et 2, 170. i. v. προσκ. hinc per librum pravum, ſub viciniori (quam Bg. e P.) *adiacere* „*populos* verſus *orientem* et *verſus* ſept. *ſitos* rel.“ cf. Ind. Geop. et Diod. S. 1, 165. l. 63. προκειμένας ἡλίῳ χώρας, *terris* ſoli *ſubiectis*, ubi forte leg. προσκειμ. e l. 71. τῆς (Λιβύης) πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένης, et ap. G. Th. cum Gr. n. „*gentes*, quae *mare* illud *adiacent* Nep. — Plin. *Indorum gens* non *Eoo* tantum *mari* adiacens, *verum et meridiano.*“

προκαταληψ.) perperam in Cod. legitur καταλ. Paulo inferius quoque adeſt προκαταλαβεῖν et c. 2. προκατειλημμένον. *Stroth.*

Quibus alia ex Ind. accedent, ſed ut ſufficiant dicta ad ſimilem gloſſam 2, 11, 15. e., ubi et de P. ſimplici, pro quo Bg. hic ſevere, etiam in reddendo particip. futuri poſt v. προυπ. per impf. coni. e Lat. conſecutione, cf. 1, 9, 20.

πόλιν τῶν ἐπὶ Θρᾴκης[b] *μεγίστην*[c] *τότε καὶ εὐδαίμονα, πλήθει τὲ*[d] *ἀνδρῶν καὶ χρημάτων*

ciae maximam tunc et fortunatam, multitudine hominum et opum florentem;

b) Θράκης ſine iota Bs. 2. al., cf. 2, 14, 12. et c) Ms. Ba. τότε μεγίστην καὶ εὐδ. v. N. d) Sic cum copula τὲ Ms. Ba. diſerte, ut edd. omnes, v. N.

Βυζάντιον) Deſcribitur hic Byzantium paulo diligentius, itaque nec nos abs re ſumus facturi, ſi hiſtoriae uberioris fontes indicemus. Addendum autem eſt ante omnia, quod ipſe Herodi. infra 3, 6, 18. ſq. de Byzantio amplius tradit, quomodo ſc. Severus eam urbem in vici formam redegerit, Perinthiisque in ſervitutem adiudicaverit. Utriusque rei latior illuſtratio, i. e. tam eorum, quae ad deſcriptionem urbis Byzantinae ſpectant, quam huius calamitatis et ſervitutis, peti poteſt ex Codini origin. Conſtantinop., ubi Annot. etiam conſulenda, ex Dion. in Severo (p. 1251. l. 50. ſqq.) Zonar. tom. 3. p. 7. ſq. Strabon. 7. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 2, 804. Polyb. 4, (38. T. 1. p. 487. ubi p. 489. eſt quoque deſcriptio Ponti et Propontidis,) Suid. in voc. Byzant. et Sever., ex Steph. Grammat. voc. Byzant., ex Tac. 12. A. 62. ſq. Philoſtorg. 2, 9. cum Not. Gothofred., ex Zonar. ad Concil. Conſtantinop. Canon. 3. p. 70. ſq. Theodoro Balſamone ad eiusdem concil. canon. eundem, Nicephoro Gregora l. 5. c. 1. Georgio Logotheta Chron. Conſt. pr., add. etiam Dionyſ. Petavii Notas ad epiſt. Iuliani S. p. 326. (it. Polb. 4, 44. ſqq.) *Boecl.*

μεγίστην) Hoc τότε non ſine cauſa additur: infra enim c. 6. totam urbem dirutam atque in vici formam redactam eſſe, narratur. *Stroth.*

Ms. transpoſitum adv. τότε, ut ſupra alia, pertinet vel ad laevitatem maiorem, vel ad ordinem legitimum, quod neutrum Noſter ubique ſectatur, ſaepe in primis intra duo nomina ponens alias orationis partes, cf. 1, 16, 10., ſervante Bg. ordinem Gr., ſed P. removente adv. in membrum ſq. poſt χρημ. per libertatem ſuam, cf. 2, 13, 16. In ſqq. Bg. e P. tantum in omiſſo artic. τῶν, (ubi ſupplendum οὐσῶν,) it. in mutata formula e praep. cum ſubſt. ἐ. Θρ. in merum gen., non item in adi. εὐδ., cf. 2, 7, 15. de Antiochia, non huc ſpectante Cell. n. o. a. 1, 1075., ſed tamen in rem laudemque urbis conſpirante e Polb. „ſitum urbis εὐκαιρότατον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πάντων τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ, opportuniſſimum *et* ad *ſecuritatem* et *ad* felicem *rerum* adfluentiam, *ſi quis alius in noſtro orbe ſit*" quod adi. εὐδ. Noſter ſtatim explicat, ubi Ms. Bg. copulam τὲ non tenet, ſed fortaſſis ſcribae culpa, olim reſtituendam, cum et P. agnoſcat, deſertus a Bg. in ἀνδρ., prorſus ut Leisn. ſcripſit ad m. Ox., ſed fortaſſis e Bg. Vs. „ἄνδρες, homines" qua de notione, clara hic ex opp. χρ., ut ap. Hom. opp. θεοῖς, (quanquam ibi alia ex parte, ut hic de civibus,) cf. 1, 8, 2., tenente Stp. Th. 1, 275. D. aliunde rectionem v. ἀκμ. cum abl. rei, cf. Ind. Sb. Thuc. Rs. Or. V. 2. et Dion. C., e quo ſolo notaram olim „ἀκμ. — πλήθει, ἀρετῇ λ." ubi quidem cum Noſtri ſubſt., neſcio amplius, an de urbe, qua de et ap. G. Th., ſed cum ſyn. abl. ap. Iuſt. 43, 5, 4. *cum* Maſſilia *fama* rerum *geſtarum*, et *abundantia* opum, *et* virium *gloria* virente *floreret*, ubi eſt, aut pro ſimpl. habere, aut excellere, aut clarum eſſe celebremque, cf. Ind. Cort. Sall. et Plin. cum Tac. Ern. ſed ſimile quid brevius ap. Heliod. p. 121. m. τινὰ κώμην —, εὐδαίμονά τε καὶ πολυάνθρωπον ſ λ.

ἀκμάζουσαν. κειμένη [e] γὰρ ἐπὶ τῷ ϛενοτάτῳ τῆς Προποντίδος πορθμῷ, προσόδοις [f] ταῖς ἀπὸ θαλάττης [g], τελῶν τε καὶ ἀλείας [h] μεγάλως ὠφελεῖτο [i].

11. iacens enim apud anguſtiſſimum Propontidis fretum, ex reditibus maritimis et vectigalibus et piſcatione, magna emolumenta ca-

e) *Ms.* Ba. et Vl. κειμένην γὰρ λ. mendoſe, ut confuſa erant ει et ειν 2, 11, 18. e. 2, 12, 10. f) Ms. Ba. προσόδοις τῆς ἀπὸ θαλάσσης λ. vitioſo articulo, cf. 1, 12, 3. e., ut τοῖς in A. et Bss., cf. 2, 8, 18. 2, 10, 13. e., ſed inconſtanter in ſubſt. σσ pro ττ, cf. 2, 11, 16. e., ubi pro edd. σσ in Ms. ττ. g) *Hoc* comma in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N. h) Una modo ed. Par. 2. variat in ſpiritu ἀλ., ut poſt ἀλ. comma tenent quaedam ed., ut A. cum Sb., v. N. i) Ms. Ba. ὠφελεῖται. v. N., ſed hic comma in Bs. 1., ut colon in Sb. al. cum Ms. Bg.

κειμεν. λ.) Hinc Ovid. Triſt. 1, 9, 30. vocat *Ponti fauces.* Tac. A. 12, 62. (63. i.) *namque* artiſſimo *inter Europam Aſiamque divortio* Byzantium *in extrema Europa poſuere* Graeci. *Leisn.*

Locum Ovid. reperias in Tr. 1, 10, 31. etſi etiam male e Tr. l. 1. el. XI. laudarat Cell. l. l. 1, 1075. ſ. 58. e. *quaque tenent* Ponti *Byzantia* litora *fauces*, qui dederat ſect. i. „ubi Boſporus Propontidi adhaeret, adpoſita eſt nobilis urbs Byzantium“ in tab. p. 1055., ut Koel. tab. 21., urbem ponens in ora Boſpori Thracici, quo de p. pr. e. „Herodt. eius latitudinem minimum habere dicit τέσσεραςς ςαδίους, quatuor *ſtadia*: aliis autem eſt latior“ ap. Hübn. in Lex. p. 508. e. „funfzehen *Meilen* lang *und* zwo *breit*“ ut Noſter hic cogitarit Boſporum illum, (i. fretum, *poſt* Propontidem ſitum, genitivo adeo τῆς Πρ. ſic adiuvando, aut per *prope*,) idemque, quod ap. Cell. l. l. ſ. 57. Arrian. ἐπὶ Βόσπορον τὸν Θράκιον, (cf. Suid. 3, 193. m. Προποντὶς, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου θάλασσα, ἡ τῷ Βυζαντίῳ ἐπικειμένη,) ubi et ex eodem Arr. ſq. πόρθμος ὁ κατὰ — Βυζάντιον, pravo accentu, cf., praeter Stp. Th., quoque Suid. Heſ. Miſc. Obſ. A. V. 7. p. 167. Fi. Ind. Pal. cum Proluſ., Harl. Dem. p. Cor. p. 125. N. 94. cum Rs. Or. V. 9. p. 208. et ſenſu peculiari, de freto tantum Siculo, Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. et ad Dion. C. p. 453. it. ap. Dem. 119, 21. 125, 20. 26. 133, 21.

τελῶν) De vectigali Byzantino v. Hug. Grot. de iure b. et p. 2, 3, 14. cum annotatis noviſſimae editionis. *Boecl.*

Ibi N. Grot. modo ſic reſpicit huc „meminit Byzantini vectigalis Herodianus Severo l. 3. c. 1.“ ubi in textu etiam tantum fuit „*nec contra ius naturae aut gentium faciet, qui — vectigal aequum impoſuerit navigantibus, — quod in* ponto *Byzantini exigebant* διαγώγιον.“

ἀλείας) Etiam ἀλεία legitur ap. Ariſtot. (Oecon. 2. c. 2.) pro piſcatione, aut male poſitum pro ἁλιεία, aut certe retento iota, ut fit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit veroſimile, quia ap. Herodian. (ſine loco) itidem ἁλεία reperiatur. *Steph.* (Th. 1, 372. F. v. ἁλιεία, quae eiusdem repetuntur ad Poll. 7, 139. N. 24., ubi cum Bg. redditur vulg. hic vox, quam et retinet Stp. Th. 3, 1370. G. v. τελ. ſine Vs.) Pol. vertit e *piſcatu*, qua ſignificatione cum potius ἁλιείας ſcribatur, ἀλείας, ſi mendo caret, ſignificabit magis *e* negotiatione *ſalaria* ſ. *e ſalinis*. Sylb. (Ind., repetente Sch. ſine criſi, at Obſ. Miſc. A. V. 6. p. 339. „ἐκ τῆς ἀλείας, vox proba, *piſcatum* ſ. *piſcationem* ſignificat. — Quin etiam Sylburgio idem vocabulum im-

γῆν τε πολλὴν καὶ εὐδαίμονα 12. piebat: territoriumque

poſuit ap. Herodi. l. 3. c. 1. Non meminerat tum vir accuratiſſimus; quod alioquin ipſe, ſi quisquam, probe ſciebat, haud magis diſcrepare ἁλιείαν et ἁλείαν, quam ὑγιείαν et ὑγείαν etc.“) Non parva in anguſtiſſimo Propontidis freto, ex reditibus maritimis, nempe partim ex vectigalibus, partim ex piſcatu, magna emolumenta habebat. Primum Herodianus dicit, urbem magna habuiſſe emolumenta ex reditibus ſuis, poſtea addit, cuius generis fuerint illi reditus. Fuiſſe nempe dicit partim ex vectigalibus ſ. portoriis, partim ex piſcatione. Hinc Tac. A. 12, 62. (63.) *quippe* Byzantium *fertili* ſolo *fecundo* que *mari*; quia *vis* piſcium *innumera* pontum *erumpens*, *et obliquis ſubter undas ſaxis exterrita*, *omiſſo alterius litoris flexu*, *hos ad portus defertur*. *Unde* primo *quaeſtuoſi* et *opulenti* etc. Etiam Strabo VII. piſces, ait, praebere Byzantiis populoque Rom. inſignem reditum. Idem Ariſtoteles teſtatur Hiſtor. animal. 8, 12. et Plin. 9, 15. Vides, hoſce auctores non ſolum teſtes eſſe, quod Byzantini ex piſcatu magnos reditus habuerint, ſed et cauſam rei naturalem reddere. De *ſalinis* igitur hic non cogitandum, ſeu ἁλείας legas, ſ. ἁλιείας. Nam ἁλιεία et ἁλεία non magis diſcrepant, quam ὑγιεία et ὑγεία, ut obſervat auctor Miſc. Obſ. (l. l.) Byzantium piſcatu nobile exhibent etiam numi, qualis eſt ap. Haverc. in Numophylac. Chriſtinae p. 439. (*neſcio an idem*, qui ap. Beg. p. 487.) *Leisn.* (qui et in Ox. marg. ſcripſerat „O. M. VI. p. 339.“ et ſupra vulg. textum ſimul ἁλιείας.) Forte ἁλιείας. *Reisk.* Scribe ἁλιείας; nam certe de piſcatu ſermo eſt, non de ſalinis, quod Sb. putabat. *Stroth.*

Secundum priora nihil tentandum, (cf. D'Orv. ad Char. p. 405. m., ubi varia ſcriptura ἁλιεία, ἁλεία et ἁλία, ut de ὑγιεία et ὑγεία ad Luc. 1, 660. N. 97. it. 733. N. 30. ſed de utroque ad Moer. p. 380. N. 1. it. ad Thom. M. p. 32. N. 3.) et ſervabat vulg. Buleng. in Theſ. Gr. T. 8. p. 828. E. „Herod. l. 3. — reditibus *e* mari, *vectigalium* et *piſcationis*, plurimum *iuvabatur*“ quae Vs. (diligentior, quam Bg., deſerentis quanquam tum P., tum partim Sch. in *προ*. reditibus *ex* mari *lucrum accipere*, ὠφ. *fructum* percipiebat *magnum* ex *reditibus*, τελ. πρ. λ. ex *vectigalium* reditibus *magnum* lucrum *facere*“ et, praeter formulam e praep. cum ſubſt. mutatam in adiectivum, ſumentis aliam rectionem, ut pendeant omnia ex praep. Lat.) oſtendit, genitivos τελ. λ. non cohaerere cum pr. ἀπὸ, ſed potius cum ſubſt. προσοδ. (quod et innuerint editores quidam per comma poſt θαλ.) reditque ad ſenſum, a Leisn. propoſitum, ut reditus ceperit urbs, maritimos ſ. e mari quidem, duplices, tum portoriorum, tum piſcationis; unde ſimul addideris cauſam, cur de *ſalinis* non ſit h. l. cogitandum, quia modo agitur hic de reditibus e mari, ubi ſalinae non ſunt, ut contra de reditibus e terra, quo pertinent ſalinae, ſermo eſt demum in ſq. §. (nihil tenente Stp. Th. 2, 1179. D., quam πρ. cum gen. χρημάτων, cf. ap. Dem. 51, 22. 121, 12. 169, 6. ſine Ind., ubi modo alius gen., nec haec cum praep. Noſtri 819, 9. 824, 19. et cum ſyn. ἐκ 657, 19. ſq. 820, 6. 833, 8. cf. 100, 27. 386, 6. Thom. M. p. 752. cum N. et Suid.; nec habente Stp. Th. 2, 1565. A. m. ſq. paſſ. v. ὠφ. cum abl. rei, qui eſt aliquis ap. Rs. Or. Ind. V. 7. Ant., nec cum adv. quodam, quale nec reperi, ut forte Noſter ſic ſcripſerit per analog. tamen ſic quidem, quod pro adv. haberi poſſunt neutra adiectivorum pluralis numeri, in hoc v. ſolennia, cf. 2, 3, 21. ubi erat μέγα, (quocum hic per legitimum

κεκτημένη, ἐξ ἑκατέρων [k] τῶν ϛοιχείων πλεῖϛα ἐκέρδαινεν. ὅθεν τὴν [l], οὖσαν δυνατωτάτην, ὁ Νίγρος προκαταλαβεῖν ἠθέ-

amplum et fecundum poſſidens ex utroque elemento plurima
13. lucrabatur. Quare hanc ut potentiſſimam Niger praeoc-

k) Ms. Ba. ἐξ ἑκατέρου τῶν ϛοιχ. v. N. l) Hic nullibi comma erat, ſed poſt δυν. in A. cum Bs. 11 L. v. N.

adv. Noſter variarit,) ubi et e Xen. Mem. S. 3, 11, 3. dedimus v. ἀφ. cum ſyn. κερδαίνειν, quod et ipſum a Noſtro per variationem §. ſq. ponitur. Sed in Ms. re ac praeſ. pro impf. aut aor. 2. hic videtur eſſe lapſus ſcribae, cf. 1, 9, 1. med., etſi quoque P. cum Ms. facit, ut alibi.

γῆν τε) In τὲ P., ut 2, 14, 12. e., cuius gradum alium in utr. adi. negligit Bg., ad ſenſum tamen ex eodem reddens εὐδ., haud dubie quod Lat. ſeverum *felix* eodem ſenſu uſurpatur magis ap. poëtas; repetente Noſtro poſt §. 10. idem vocab. Gr. per ſimplicitatem veterem, quanquam alio hic ſenſu, quo illud Bg. non tenet Stp. Th. nec L. Ern., ut e Lat. forte duxerit Noſter, niſi huc trahas Xen. Ἀνβ. Z. Ind. cum ſubſt. *χώρα* ex 3, 5, 17. e. Ἀρμενίαν —, ἧς — πολλῆς καὶ εὐδαίμονος, et 5, 6, 25. Χεῤῥόνησον χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, ubi mox pro eo *χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου*, quod Ind. diſerte „ager *fertilis*, fructibus abundans."

ἐξ ἑκατ. τ. ϛοιχ.) Terra nimirum et aqua. *Stroth.* Ms. res et forma, per ſe in diverſo caſu exquiſitior, tamen eſt modo a Gloſſatore, ſaepe tale quid ſubſtituente pro vulgari, quod, praeter Mss. rel., et P. tuetur, ſicut idem Gloſſator exquiſita talia neutra cum gen. ſubſt. mutat in eundem caſum, cf. 1, 13, 12. e., ubi Bg. e Sch. „*ex* utr. *el.* terra marique *lucrum facere*" qui ad ſenſum explet fere e Sb. Ind. „ſ. ἑκάτερα, de terra et mari" cf. D'Orv. Ch. p. 619. et Alb. Gl. N. T. p. 152. e.

ὅθεν τὴν) Leg. aut *ὅθεν αὐτὴν οὖσαν*, aut *ὅθεν τῶν ἐκεῖ οὖσαν κ. λ.* *Reisk.*

Cuius poſterior coniectura nimis longa eſt et remota a litteris vulg. lectionis, cui propior prima, ubi ſumas αυ abſorptum a pr. εν, cf. 2, 14, 6., in primis, quod articulus ſolus hic, ſequente membro per participium, pro pron. demonſtr. non ita commode, ut alibi, poni videatur, nec ſic ſine ſubſt. ap. alios Gr. occurrere, quale exemplum nec profertur a Fi. ad Well. p. 111. et 115. m., ubi modo τὸν καὶ τὸν, ut ad Vig. p. 6. a. e. cum τὸ καὶ τὸ, cf. p. 10. i. et 21. a. m. ut, quod Ind. Ael. V. h. v. τὸ habet „τὴν pro ταύτην 2, 25." pertinens haud dubie ad p. 132. τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, ſi vel maxime ſanus ſit locus, v. N., tamen non eſt ſic ſolum, ut hic, at potius ibid. 14, 38. e., qui ſunt veri numeri, non illi Ind. v. ὁ e., ubi et e 12, 1. p. 712. e. it. 12, 60., quae exempla, quanquam ſunt cum praemiſſa praep., fortaſſis tuentur vulg. hic lectionem, a Bg. ſeverius expreſſam, quam a P., tantum reſoluto participio in particulam ὡς ſ. ἅτε, cum Lat. Sch. ad δυν., quo uno Noſter videtur variare pro §. 10. e. phraſi πλήθει ἀνδρ. καὶ χρημ. ἀκμαζ., forte in δυν. de urbe per Lat. aliquam, cf. G. Th. 969, 81. 85. Sed Bg. in ſqq. rel. non tantum ſeveritate vincit P., ſed etiam ſic, quod, reſoluto particip. ἐλπ., oſtendit, μαλ. debere comma habere, (etſi in Ms. eius non repertum,) et cohaerere adhuc cum pr. v. ἤθελ.

λησε [m], καὶ μάλιστα, ἐλπίζων, δύνασθαι κωλύειν τὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὸν πορθμὸν διάβασιν. περιτετείχιστό τε γενναίῳ τὲ καὶ [n] μεγίστῳ ἡ πόλις τείχει, πεποιημένῳ μυλίτου [o] λίθου, εἰς τε-

cupari voluit: Ac praecipue
quod ſperaret ſe poſſe prohi-
bere ex Europa in Aſiam per
14. fretum tranſitum. Erat
etiam munita valido et ma-
ximo urbs muro, ſtructo
ex molari lapide quadra-

m) Ms. Bav. colon cum Ms. Bg. ſed poſt μαλ. et ἐλπ. nullibi, v. N. n) In Ms. Ba. γενναίῳ καὶ μεγίστῳ τείχει ἡ πόλις· πεποιημένη μυλίου λ., ſed in Ms. Vi. modo πεποιημένη μυλίῳ τοῦ λιθ., v. N. o) B. 2. μιλήτου, unde Par. cum Ox. Μιλήτου, ut e B. 1. L. μυλίτου manus alia in textu correxit μιλήτου, in marg. adſcribens μιλησίου, e Pol., at rel. edd. μυλίτου, pro quo Ed. Μυλίτου, v. N.

ἐλπίζων) Nam, ut Ovid. Triſt. 1, 9, 31. canit, *Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris. Leisn.*

Immo 1, 10, 32. cf. ad §. 11., variante Noſtro in ſq. τὸν πορθμ. per brevitatem cum §. 11.

περιτετ. τε) Leg. aut γὲ, aut γάρ. *Reisk.* Quod extremum et P. oſtendit, quaſi habuerit δὲ, notione cauſae, quae ſaepe confuſa ſunt. Sed ſervat cum libris vulgatam Bg., quae ſeries per ſimplicem copulam procedit, maxime ſuppleta particula affirmandi, v. c. Lat. *ſane*, Gr. δὴ, qua confirmatur aliquid fere, ut per cauſalem aliquam. De formula v. περ. cum affini ſubſt. τειχ. cf. Stp. Th. aliunde, e Thuc. ſine Ind., quo neſcio, an reſpexerit Leisn., ſcribens ad m. Ox. „O. M. VII. 25.“ Sed in Ms. Ba. rebus prima de τὲ, omiſſo ante καὶ vicinum, ut alibi, v. c. 2, 7, 4. e., parva eſt, forſan orta e Gloſſatoris ſapientia, ne poſt τὲ proximum rediret eadem vox, libere agente quoque P. Sed altera in ſubſt. τειχ. tranſpoſito nec laeviorem orationem reddit, (modo fortaſſis tenens aliam ſapientiam Gloſſatoris in monſtranda rectione,) et conturbat Noſtri mentem, τείχει de induſtria poſtponentis, ut proxime cohaereat cum ſq. particip., pro cuius dativo nominativus Ms. peccat contra tum Noſtri conſilium, tum rei veritatem, quum hic de muro maxime quaeratur, et prius γενν. explicetur, ſed, quae deinde narrantur, non illa cadant in urbem totam, ſed in quaſdam ſaltem oppidi partes, aedes vel plateas, quas res tamen Niger cum Herodiano minus curabant, quam murum, quo et P. rexit illud particip., cf. 3, 2, 1. e.

μυλίτου λ.) Pol. (*Mileſio* quadrato *lapide*) legiſſe videtur Μιλήτου, aut legendum putaviſſe. *Steph.* (ad m. P., ſed in Th. 2, 988. F. „μυλίτης λίθος ſ. μυλίας, molaris *lapis*, ex quo fiunt molae. Ap. Herodi. l. 3. Pol. pro μυλίτου λ. habet *Mileſio lap.*, legens videlicet, non Μιλήτου, ut quidam annotant, ſed Μιλησίου. Neque enim *Mileſius* lapis dici poteſt Μίλητος λίθος.“ *Irm.*) Brodaeus Miſc. l. 6. c. 11. ex Galeno interpretatur *molari*, i. e., e quo molas conficere ſolent. Suidas in Βυζάντιον dativo caſu habet μυλίτῃ λίθῳ. (1, 460. i. τὸ Βυζ. ἐπὶ Σεβήρου — τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετρ. εἰργασμένῳ, ad quem Kuſterus e Xiph., unde hauſiſſe putat, Suidam corrigit in πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετρ. εἰργασμένου.) E qua citatione hoc etiam cognoſcitur, vulgatam

τράγωνον εἰργασμένου[p], *τοσαύ-* to, tam arcta iunctura et

p) Pro Stp. r. l. colo hic, potius eſt A. et Bss. comma cum Ms. Bg.

ſcripturam probam eſſe, nec cum Pol. intelligendum *lapidem Mileſium*, ſed cum Brod. *lap.* molarem. *Sylb.* (Qui et in Ind. Gr. retinet vulgatam, vertens *molari lap.*, et in Lat. Ind. v. „*molari* lapide quadrato ſtructum Byzantium" ut Budaei ſunt in Grut. Lamp. T. 2. p. 556. „qui a Gr. *μυλίας* et *μυλίτης λίθος* dicitur, hunc *molarem lapidem* vocant Latini. Strabo — *καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου εὐποροῦσα.* Qui, quia durus admodum eſt, ad turres moeniaque conſtruenda utiliſſimus cenſetur. Procopius lib. *περὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ κτισμάτων β.*, *τὸν πεπονθότα πύργον ἀνῳκοδομήσατο μυλίᾳ* (non *μυλίῳ*) *λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ.* Idem paullo ſupra *μυλίτην* vocat. Herodi. l. 3. *περιτ. τε γεν.* (*τὲ*) *καὶ μεγ. ἢ π. τ.*, *πεποιημένῳ ἐκ* (ſic memoriter addita praepoſitione) *μυλίτου λίθου*, ubi Pol. *Mileſium lap.* perperam vertit, cuius errorem ſecuti ſunt Procopii interpretes. Galen. lib. *θερ. μεθ. ἰδ. ὀνομάζουσι δὲ τὸν μυλίτην λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας, ἐφ' ὧν ἀλοῦσι, κατασκευάζουσιν.* Contra Servius in 8 Aen. (v. 250.) *molaribus*, aſperrimis ſaxis, (vel grandibus, cf. Heyn. et Inttp. ad N. T. Matth. 18, 6.) non, unde molae fiunt." *Irm.*) Lege *μυλίτου.* Mileſiae quidem lanae, Mileſia ſtragula, et chlanides etiam Mileſiae ap. veteres in laude ſunt: ſed a quo celebrati unquam fuere lapides Mileſii? v. Spanh. ad Ariſt. Ran. v. 549. (ubi modo de Mileſiis rebus illis prioribus.) Lapidis molaris uſus, praeterquam quod in molendinis, etiam alibi, v. c. in limitibus ponendis, v. Iul. Frontin. de Coloniis p. 133. Procopius Gothic. 1. ſcribit, *τὸν λίθον ἅπαντα τῆς Ἀππίας ὁδοῦ μυλίτην εἶναι.* Ergo lapis molaris uſus etiam in viis muniendis. Politiani ergo Vs. improbanda. Improbat eam Berglerus h. l. in Vs. ſua, improbat Kuhn. ad Pauſan. IV, 31. Poſtrema verba *εἰς τετρ. εἰργ.* videntur adiecta, quia de *μυλίτου λ.* praeceſſit, (et quia de muro hic agitur, ubi haec figura ſolennis, cum alibi, ut in molis, etiam alia valeat.) *Leisn.* E lectione vulgari *μιλήτου* faciebam aliquando *τμητοῦ*, *caeſo* ſaxo. *Reisk.* Aperte falſa eſt Politiani lectio *Μιλήτου.* Caeterum frequentiſſime omittere ſolet Herodianus praep. *ἐξ*, ut praeter hunc locum ſupra *τελῶν τε καὶ ἀλιείας ὠφελεῖτο*, et mox infra *ἑνὸς δὲ λ. πᾶν πεπ.* et c. 9. *σκεύη κεράμου πεποιημένα. Stroth.*

Ad ſuſtinendam lect. *μυλίτου* non igitur opus eſt aliis argumentis, praeter allata; ut Ms. Ba. lectio eſt e gloſſa, ſed Ms. Vi. e vitiato illius vocabulo et confuſis *ου* et *ω*, ſervataque finitione vulgati ſubſt., quod et Ms. Ve. tacite conſervat, ubi ſapientia ſcribae circumflexum addidit, ut articuli ſpeciem acciperet; cf. ante e Procop. et Weſſ. ad Diod. S. 20, 36. N. 94., ubi laud. Lipſ. de magn. Rom. 3, 10. T. 3. p. 154. i. habet quaedam, huc apta, de Appia via e Procopii Verſ. „*Appius ex alia regione exciſos lapides, et hos quidem ſiliceos, ac ſuopte ingenio duriſſimos, in hanc viam vehendos curavit. Quos planos deinde ac laeves redditos, et quadratos inciſione factos, iunxit et in ordine locavit, metalli nihil vel alterius rei inſerendo. Sunt tamen ita connexi, et valide inter ſe haerent, ut ſpeciem viſentibus praebeant, non coniunctos ita, ſed congenitos eſſe*" qui idem in Poliorc. 3, 5. T. 3. p. 145. e., agens de murorum firmitate, noſtroque loco uſus, habet e P. Vs. *murus* Mileſio *quadrato* lapide *exſtructus* rel., verbis Noſtri Gr. nec allatis, nec forſan inſpectis, ubi Bg. formulam *εἰς τετρ.* mutat in ſolum adi., ad prius ſubſt. *λιθ.* accommodatum, e

τῇ τε συναφείᾳ καὶ κολλήσει, coagmentatione, ut nemini ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον videretur opus compoſitum, σύνθετον, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν ſed ex uno lapide totum πεποιῆσθαι. ἔτι γοῦν καὶ νῦν factum. Sane adhuc τὰ μένοντα αὐτοῦ [q] ἐρείπια καὶ hodie durantia rudera et re-

q) Hoc pron. in Ms. Ba. deeſt. *Mart.* etiam in Ms. V. v. N.

P. cum Sch. partim „τετρ. lapide, ad quadrangulam ſpeciem elaborato, (ſuppleto ſubſt. σχῆμα, quo augeri poteſt L. Boſ. p. 215. e.) εἰργ. *elab. lap.* ad *quadratum*“ quorum modo P. genus loquendi eſt ap. G. Th. in *quadr.* 6, p. ſed p. ſq. l. 3. in *quadratum* pedem *ſerantur*, et l. 29. ſaxo *munitus eſt* initio *in* ſpeciem *quadratam*, huc reſpiciente Poſſ. Sy. p. 107. e. ſic „τεῖχος πεποιημένον μυλίτου λ., εἰς τ. εἰργ., τοσαύτῃ δὲ (ſic pro τε memoriter) σ. — πεποιῆσθαι, *moenia* facta *ex* molari *lapide*, in *quadrum* (quae et ipſa formula hic a Bg. adhiberi poterat e Cic., v. G. Th. *quadrus* 8, 102. et ult.) elaborato, *tam* (omiſſa copula omni) contigua *junctura* et *conglutinatione*, ut *non* compoſitum *opus*, ſed *ex* uno *lapide* conſtare *putaretur*“ in regulam de verbis cum gen. *materiae*, non tacta ellipſi diſerte ἐκ ſ. ἀπὸ, qua de cf. ſupra ad 2, 9, 8. Caeterum ad m. Par. 2. Μιλήτου Ern. ſignarat „al. μυλίτου, quod probat Caryophilus de Marm. p. 27.“

τοσαύτῃ) Hinc Pauſan. Meſſen. 31. Byzantium inter urbes muris munitiſſimas refert. *Leisn.*

Conſentit et Dio 1251, 63. τὰ τείχη καρτερώτατα εἶχον· ὅ τε γὰρ θώραξ αὐτῶν λίθοις τετραπέδοις παχέσι συνῳκοδόμητο, πλαξὶ χαλκαῖς συνδούμενος λ., quibus et alia de muris et munitione iſtius urbis addit, cf. p. 1255., ubi fatetur, ſe muros eos ipſum vidiſſe. Hic vero ut liberrimus eſt P., ita Bg. ſine neceſſitate cum Poſſ. in N. pr. omittit copulam τε, poſitam pro καὶ ſenſu explicandi et magis definiendi, pro Lat. *et quidem* ſ. *idque*, quo de alibi; huc ſpectante Stp. Th. tantum in κολλ. 2, 306. e. cum varietate ex memoria in εἰς τετ. εἰργασμένον λ. „tam *exactis* juncturis *et* glutinamentis *compactum*“ ut Sch. „*glutinatione*, junctura“ quod poſtr. ſolum poſuerat P. de more libero in ſubſt. Noſtri duobus, haud dubie per copiam ſyn. junctis, cf. Ind. Gs. Chr.

ἑνὸς δὲ) Ita Dio ὥστε καὶ ἓν τεῖχος παχὺ εἶναι δοκεῖν. Tali etiam artificio exſtruebantur, ut ſonus in aliqua turre excitatus, per omnes redderetur: quod etiam de Pictico muro, a Severo hic in Britannia conſtructo, perhibetur. *Oxon.*

ἔτι γ.) Modo in adv. νῦν Stp. Th. 2, 1678. C. e. novit inverſam formulam καὶ νῦν ἔτι e Thuc., quae, praeter Ind. Diod. S., ſunt et ap. Xen. Cyr. 1, 3, 2. et 2, 4, 20. e. ſed interiecta voce aliqua 1, 4, 27. καὶ γὰρ νῦν ἔ. it. ἢ καὶ νῦν χρώμεθα ἔτι 1, 6, 33. et καὶ νῦν δὲ ἔτι 1, 2, 16. i. ubi mox variandi cauſa ἔτι καὶ νῦν continuo, (it. 1, 1, 4. 1, 2, 1. 8, 4, 5. e. it. in M. S. 4, 8, 11. it. Rs. Or. Ind. V. 4. et ſine Ind. Dem. 1416, 8. Iſ. Pan. Mor. c. 6. e. it. Hom. Ἰλ. ά, 455., at εἰσέτι καὶ νῦν Call. Di. v. 77.) quod Noſter divellit una vocula etiam, ubi Latt. Interp. libere verſantur, pro *adhuc* etiam *nunc*, ſ. *etiam* adhuc *nunc*, ad Vern. rationem, cf. 1, 16, 5. i. καὶ μέχρι νῦν, ducente Bg. Lat. ſuum ad v. μεν. e Sch. „durantes *adhuc* eius *ruinas*“ ignotum Stp. Th., ſed commodum noſtratibus, ubi gem

λείψανα ἰδόντι[r] θαυμάζειν ἐστὶ καὶ τὴν τέχνην τῶν τὴν ἀρχὴν κατασκευασάντων, καὶ τὴν ἀλκὴν[ſ] τῶν ὕστερον καθῃρηκότων. ὁ μὲν δὴ Νίγρος οὕτως 16.

liquias intuenti admirari licet et artificium eorum, qui primi extruxerunt, et horum vires, qui poſtea deſtruxerunt. Ad hunc igitur

r) Comma hic B. 1. et al. recte omittunt, additum a Stp. et al., etiam in Mss. tacite, quia arcte ἰδ. cohaeret cum ſq. v. ἐστί. ſ) Pro τὴν ἀλκὴν omnes edd., et tacite quoque tres Mss., habebant τὴν ἀρχὴν v. N.

pron. αὐτ. refertur minus ad proximum ſubſt. τὸ ἔργ., quam ad remotius τειχ., cf. 2, 5. 7., quem gen. Mss. omittunt, fortaſſis ob mutatum pr. particip. πεποιημ., ſed Bg. ſine cauſa, olim reſtituendum, cum et P. oſtendat pronomen, quanquam alius caſus. In ſq. iterum Noſter copulat per ſyn. copiam ἐρ. καὶ λ., cum et ἐρ. vertant per Lat. *reliquias*, cf. Stp. Th. aliunde, Zoſ. 3, 18, 5. m. Soph. Ai. v. 308. Abr. ad Aeſch. 1, 332. e. Eur. Hel. v. 1086. et Aug. v. 3. cum Ind. Polb. Luc. et Dion. C. it. Poll. 16, 10. et Suid. 1, 853. m. 855. m., modo ut λειψ. ſit nomen generis, ſed ἐρ. formae ac peculiare de aedificiis.

καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ὑσ.) Pro poſteriore ἀρχὴν aptius cum Pol. legemus ἀκμὴν vel ἰσχὺν, *robur*, vires. *Sylb.* Berglerus cum P. legit τὴν ἀλκὴν, quam lectionem et Kuhn. probat ad Pauſ. l. IV. c. 31. p. 357. *Leisn.* Malim ἀλκήν. *Reisk.* Lege τὴν ἀρετὴν, niſi magis placet Sylburgii ἀκμ. ſ. ἰσχ. Politianus *horum vires*; quod aeque pro noſtra ac pro Sylburgiana coniectura pugnat. Quicquid ſit, certe recepta lectio utpote inepta ferri nequit. *Stroth.* Iteratum iſtud ἀρχὴν ſine ulla controverſia ſpurium eſt, et ex priori natum. Lego ἀκμήν. Politianus quoque habet *vires*, quem ſenſum, neceſſarium utique, voci ἀρχῇ non facile extorſeris. Scripſeram haec, quum ex Strothii V. C. Progr., qui ἀρετὴν, quod eodem redit, legi vult, diſcerem, iam Sylburgium emendaſſe ἀκμὴν aut ἰσχύν. *Gedik.*

Tacentibus Mss., cum locus ſane non ſit ſanus, coniecturae et emendationes quaeri debent, quae ſint proximae ad lectionis vulgatae litteras, quod tum eſt in Stroth., (cum vox ſit longior quidem una ſyllaba ἀρετὴν, ſi minutis elementis ſic ſcribatur, ſed in maiuſculis ετ convenire confundique poſſint cum uno χ, et alibi quoque putetur confuſio incidiſſe in his duabus vocibus, cf. Thuc. 289, 12. et Bauer. Or. p. 151. N. 2. cum Ind.) tum in Sb. ἀκμὴν, (quod et ipſum confuſum cum ἀρχὴν, v. Bg. ad Alc. p. 396. l. 6., tamen non ſic phyſice, ut hic opus, videtur uſurpari, cf. Dion. H. S. T. 1. 3, 4.) tum denique in Kuhn., quod praetulimus, ut abhorrens uno tantum elemento (in λ, dum χ et κ in maiuſculis ſimilia) a vulgato, quod ſcribae quondam exciderit invito e priori eadem voce, cum nimia ſtultitia cogitanda ſit, ſi quis librarius de induſtria ita repetere potuerit, ut nimia religio fuit editorum in non ſublato mendo, quod vel luſum et concinnitatem Noſtri perimit, ubi prae P. diligentior eſt Bg. ad v. καθ., paronomaſiam adeo conſecutus, at ex eodem in τὴν ἀρχ. liberior, ſenſum exprimendo et ſubſtantivum ellipticum pro adv. per adi., cum vicinius ſit *initio*, quod diſerte Sb. Ind. hinc poſuit, quo de adverbiali, proque Lat. libero *quondam*, v. Abr. Dl. Thuc. p. 714. e. Stp.

ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτὸν, προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα, ὡς ᾤετο.

Ὁ δὲ Σεβῆρος [t], ὡς ἔνι μάλιστα, σὺν τῇ στρατιᾷ ἠπείγετο, μηδὲν [u] ῥαθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων. μαθὼν δὲ τὸ

modum Niger parabat ſuas res, provide admodum et caute, ut putabat.

Severus autem quantum maxime poterat cum exercitu feſtinabat, nullam deſidiae aut quieti locum relinquens. Co-

t) Hic et poſt μαλ. abſunt commata in Stp. rel., ut in Ms. Ba. u) Ms. Ba. μὴ δὲ ῥαθυμίᾳ μὴ δὲ ἀναπαύλῃ μένων, quod extr. particip. tenet quoque Ms. Vi., v. N., ut de ῥαθ. ſic cum iota in Lugd. ſola v. 2, 12, 4. e. ſed μηδ' A. aut μήδ' al. 1, 10, 8. e. etc.

Th. 1, 551. i. ad Luc. 2, 73. N. 65. cum Ind., praeterque Ind. plures, nominatim Herdt., et eodem ſenſu plur. τὰς ἀρχὰς Polb., ut formulam ἐν ἀρχῇ Palaeph., pro qua variet hic Noſter cum 1, 5, 26. Caeterum Sch. in „καθ. *demolitorum* murum" addito ſubſt. reſpexit omiſſum pron. αὐτὸ, τὸ τεῖχος, quod et in pr. v. κατ. a Noſtro oppreſſum. Caeterum huc per Vs. P. ſpectat Olearius in epiſtolari libello ſuper numo L. Sept. Severi, ubi Mars eſt cum ſcalis, p. 10. i.

ἐξηρτ. τὰ καθ' ἑ.) Color eſt e Thuc. p. 434. i. τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο ἐς τὸν πόλεμον, *res* ſuas *ad* bellum *apparabant*, ubi in N. huc reſpicitur ſine Vs., etiam ap. Stp. Th. 1, 575. E. e. cum Bud. C. 471, 33. per vitioſum οὕτως, pro vulg. adv., quod facit, ut melius poſt ἑαυτ. comma fiat, in quibusdam edd. neglectum, et ſqq. adverbia per ſe ſumantur, quo et tendit P. addito iterum libere adv. *ſcilicet*, in quibus adv. Bg. ab illo diſcedit, etiam Sch. „*providentiſſime, — tutiſſime*" quorum primum Cic. tenet quoque Stp. Th. 2, 1629. E. cum Lat. P. hinc ſine numeris.

ὡς ἔνι μ.) Bg. e P. (cf. 2, 11, 1.) etiam in ſq. formula μηδ. ῥ. νεμ., (ad quam notarat Stroth. „Latiniſmum ſapit, ut multa *alia*" ut Leisn. ad m. Ox. „Latiniſmus") per quam variatur cum 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, ubi et Lat. habent *nihil — tribuens*, quod nec Stp. recordabatur in Th. 2, 1017. H., huc ſpectans varia cum Vs., partim e Bud. C. 1023, 37., cf. Valck. Eur. Hipp. p. 306. 1. E. cum Diatr. p. 77. e., nihil me tenente ad ipſam phraſin, ex analog. ſaltem a Noſtro factam, et, praeter illa ad 2, 11, 2. e G. Th., tantum adhuc ex Ind. Iuſt. v. dare *aliquot* dies *otio*, ubi, tropo remoto, manet notio verbi pro concedere, permittere, (*verſtatten*,) ut ad Gr. μηδὲν quoque temporis aliquod ſubſt. expleas, μέρος τοῦ χρόνου, unde redeas ad prius illud e 2, 11, 2., cum hic non valeat formula eo ſenſu, quo alibi, v. c. *dare* ſ. *tribuere* aliquid *officio*, timori, *ſpei*, v. Ind. Corn. N. v. *trib.*, niſi tum ſubſtituas Lat. *parere* ſ. *obſequi*, it. *indulgere*, unde deinde alius tropus erit per Lat. *uti*, it. *adhibere*. Sed Mss. res in v. μένων apertum eſt mendum, ut ſcriptura illa vetus in diviſa negativa, qua de 2, 14, 11. et 1, 4, 17., ab h. l. aliena, maxime in primo membro, ubi μηδὲ non ſolum eſſe poteſt cum v. νεμ., ſed ſimul τὶ requiritur, ut denique ſecundum μηδὲ plenum effertur, ut alias, cf. 1, 12, 13. m. it. 2, 1, 4.

μαθὼν) Bg. e P., ut 1, 10, 6., it. in ſq. ὀχ. τετ., mutato adv. cum

Βυζάντιον προκατειλημμένον, καὶ εἰδὼς ὀχυρώτατα τετειχισμένον, ἐπὶ Κύζικον τὸν στρατὸν ἐκέλευσε διαβαίνειν. ὁ δὲ τῆς[x] Ἀσίας ἡγούμενος Αἰμιλιανὸς[y], ᾧ τὴν πρόνοιαν καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχειρίκει[z], μαθὼν[a], ἐπιόντα τὸν τοῦ[b] Σεβήρου στρατὸν, τὴν ἐπὶ Κύζικον καὶ αὐτὸς ἐτράπετο[c], ἄγων τε στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνείλεκτο[d], καὶ ἣν[e]

gnito autem, praeoccupatum esse Byzantium, ac ſciens, eſſe munitiſſimam urbem, ad Cyzi-
2. cum exercitum iuſſit tranſire. Sed qui Aſiae praeerat Aemilianus, cui omnem curam et imperium militare Niger commiſerat, cum intellexiſſet accedere Severi exercitum, verſus Cyzicum et ipſe convertit, ducens omnes copias, et quas ipſe

x) Articulum male omittit B. 1. R., cum reliqui habeant libri. y) Αἰμ. ſic cum aſpero in A. cum B. 2. R. z) ἐγκεχειρήκει A. al., ſed adhuc vitioſius B. 2. R. κεχειρήκει. a) *Ms. Ba. μαθόντα ἐπιόντα λ. v. N.* b) *Hunc* τοῦ alterum artic. omiſerunt A. al., operarum potius culpa, quam ob §. ſq. ſimilem formam in τὸ Σεβ. στ., cum Mſs. in vulgata tacite conſentiant. c) Colon in Ms. Ba. d) *Mſs. tres* συνέλεξε *λ. v. N.* e) Ms. Ba. ἣν, ut ed. Par. in primo ἦν.

verbo in adi., aſſumto ſubſt. πόλιν, pro quo ſeverius Sch. in „ὀχ. validiſſime *munita* urbs“ quod Lat. in v. τειχ. aliunde novit Stp. Th. 3, 1358. E., cf. Ind. Xen. 'Ανβ. Z., non me tenente aliunde Noſtri formulam totam, in ſimplici v. hic forte variantis cum compoſ. 3, 1, 14. i.

ὁ δὲ τῆς 'Ασ. ἡγ.) Bg. deſerit P. et ſe ipſe 3, 1, 3. 1, 10, 5. m., in στρατ. reſpiciente huc Stp. Th. 3, 1067. B. et ſine Vs., ubi Bg. recte dedit ſenſum circuitione, et ſic pr. ſubſt. τὴν προν. reſtringitur ad ſolam curam rerum provinciae extra bellum, ſ. *ad iurisdictionem*, quae adeo cum altera parte regendae provinciae, imperium puta, (ſic enim ſimpliciter dicebatur, quod Bg. plene effert,) eo tempore adhuc ſalva fuit. Sed Bg., fere e P., ad προν. extrinſecus adſumſit adi. πᾶσαν, ſine neceſſitate. Mox Ms. μαθόντα pravum eſt, ſive ortum e ſq. finitione inter ſcribendum ſtatim, ſive ex μαθών τε, quaſi cohaereret ſq. ἄγων τὲ, non variante Noſtro cum §. pr. m.

τὴν ἐπὶ Κυζ.) Hic poſt articulum τὴν ſubaudi ὁδὸν, ſed 3, 9, 3. ἐπὶ τὴν 'Ατρηνῶν poſt eundem articulum ſubaudi χώραν, v. Hoog. ad Vig. p. 1. ſq. *Leisn.*

Ibi N. 2. et p. 45. i. Bud. C. 1360, 15. ſqq. et L. Boſ. Ell. p. 228. e., ut et Sch. in ὁ „elliptice τὴν ἐ. K. ſubaud. ὁδὸν, *via* ad *Cyzicum*, — τὴν 'Ατρ. ſub. χώραν, Atrenorum *regionem*“ pro quo Bg., fere e P., modo reddit ἐπ. K., tandem eodem rediens. Sed Leiſn. porro ad m. Ox. „Lucian. dial. p. 7. Xen. Mem. S. 2, 1, 23.“ quorum poſtremum modo reperi, pertinens ad phraſin ὁδὸν τρεπ., ubi Sch., praeter P. „ingreſſus eſt *viam* ad *Cyzicum*“ ſed Bg. ſuum Lat. per ellipſin pron. *ſe* adhibuerit, cf. G. Th. Mox copulam τὲ, capiendam, ut 3, 1, 14. m., Bg. transfert, fere e P., ad ſq. membrum, pro καὶ ἣν λ.

συνείλεκτο) Perperam in Cod. συνέλεξε. *Stroth.* Gloſſema eſt, oſtenſu-

ὁ Νίγρος ἐπεπόμφει. ὡς δὲ συνέβαλεν[f] ἑκατέρωθεν τὰ στρατεύματα, μάχαι καρτεραὶ γίνονται κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία[g], καὶ κρατεῖ τὸ Σεβήρου στράτευμα[h]· Φυγή τε πολλὴ[i] καὶ τρο-

3. collegerat, et quas Niger mi-
ſerat. Ut autem conflixerunt
utrinque exercitus, praelia
acerrima e[illegible]unt in illis lo-
cis, ac vincit Severi exerci-
4. tus, fugaque et profli-

f) συνέβαλλεν A. B. et Par., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Comma hic, quod Leisn. in Bg. Ms. plumbo, ut Ern. in Par. 2. atramento dedit, habuerunt B. 2. cum Ing., ſed noſtrum colon Sb. al., pro puncto S[illegible]. rel. i) In Ms. Ba. πολλὴ abeſt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

rum nobis, pro act. poni hic paſſivum, ſ. ut medium, quod et tenuit Sch. e Sb. Ind. „paſſ. ſed act. ſign.“ cum Lat. Bg., it. Stp. Th. 2, 611. G. e. cum Bud. C. 929, 10., cf. Ind. Dem. v. e. it. Fi. Axioch. ed. 1., ut act. cum Noſtri ſubſt. ap. Poſſ. Call. p. 186. m., noſcente Stp. Th. non ſq. pluſp. ἐπ., ſed modo inf. perf. 3, 196. F. m., cf. Ind. Luc. et Dem. 54, 5.

συνέβαλεν) E Mss. tacentibus et P. quidem aor. apparet, et vetus per edd. confuſio in dupl. et ſimpl., ubi Bg. cum aliis reddit perite, quia abſolute hic ſtat, niſi cum adv., pro quo Noſter plenius infra §. 19., addito dat. perſ. pron. ἀλλήλοις, ut alii adiuncta formula alia, tanquam εἰς μάχην, etc., aut accuſativo aliquo, v. c. τὰς δυνάμεις, etiam modo praep., ut πρὸς, etc., cf., praeter Stp. Th. 1, 702. E. et Bud. C. 860, 7., quoque L. N. T., in primis Schw. p. 1260. B. e. cum N. et p. ſq. b., it. Obſ. Krb. p. 126. e. Vig. p. 182. ſq. cum N. L. Boſ. Ell. p. 189. Ind. Xen. Z. Pol. et Oec. cum Gottl. Plat. Menex. Mox Bg. ad adi. καρτ. prorſus cum Sch., partim e P., gradu ſummo, cumque Stp. Th. 2, 1595. e. aliunde, cf. Ind. Thuc. Ael. V. h. 12, 64. p. 834. m. Zoſ. 1, 67, 6. 1, 44, 2. 1, 45, 4. etc. Deinde non dixerim, cur Noſter poſuerit plur. in κατ' ἐκ. τὰ χωρ., niſi, cum de uno tantum proelio conſtet hic ad Cyzicum urbem, cf. §. 11., hoc proelium innui commiſſum eſſe intra plura adiacentia loca et vicos, et unius campi ac planitiei diverſis partibus, an etiam maxime e Lat. uſu, ubi plur. *loca* ſaepe pro ſing., cf. Cort. ad Sall. Jug. 63, 6.

καὶ κρατεῖ) v. Dio (p. 1247. l. 3. ὁ Αἰμιλιανὸς δὲ, περὶ Κύζικον συμβαλὼν τισι τῶν στρατηγῶν τοῦ Σεβήρου, ἡττήθη πρὸς αὐτῶν καὶ ἐσφάγη,) Spart. in Sev. c. 8. ſq. (p. 604. m.) et in Nigr. c. 5. ſq. (p. 653.) *Leisn.*

In verbis quidem variat Noſter cum §. pr. τὸν τοῦ Σεβ. στρατὸν non modo in ſubſt. ſyn., ſed etiam in articulorum formula.

φυγ. τε πολλὴ) Male vox πολλὴ in Cod. abeſt. *Stroth.* Nec comparet hoc adi. in P. liberrimo, nec clare quidem ap. Bg., ſed forte tamen ſimul in ſq. *magna*, (quod Lat. quoque Sch. praemiſerat cum *fuga* hinc,) quia ap. Bg. omnia ſubſt. ſunt ſexus eiusdem fem., unde ille adi. ſemel modo omnibus ſubſt. poſtpoſuit. Sed Ms. primus auctor, a quo reliqui hauſere deinceps, aut per negligentiam id omiſit, aut non ferens id intra duo ſubſt. poſitum, cum alias ſtet ante vel poſt ſubſt., quanquam is ferebat ſitum hunc medium 3, 1, 3. in πάσας, ut alibi quoque omittit adi., cf. 2, 13, 5., ubi et P. conſpirat cum eo. Et quanquam unum adi. ſuffi-

πὴ καὶ φόνος πολὺς τῶν τοῦ Νίγρου ϛρατιωτῶν γίγνεται [k], ὡς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυριῶν [l] ἐπιῤῥῶσαι [m]. Φασὶ 5.

gatio ac caedes magna Nigri militum oritur: ita ut orientalibus mox frangeret ſpem, Illyricianis autem confirmaret. Aiunt autem

k) Ms. Ba. γίνεται· ὡς λ., qua de ſcriptura v. N., colon idem tenentibus Sb. et Ed., ut punctum Stp. rel., pro commate A. al. l) Ἰλλυρικῶν modo Lugd. et Ox., cf. 2, 13, 19. 2, 11, 18. m. 2, 9, 1. m. m) In Ms. Ba. hic non eſt ſectio nova. *Mart.* nec in edd., niſi Stp. et al.

cere potuit, vel in diverſo ſexu ſubſt., cf. 2, 7, 7. ad παντὸς, tamen et Noſtri ratio recta eſt nec inuſitata in multiplicato adi. et duplici ad ſubſt. diverſi ſexus, qua de repetitione eiusdem vocabuli, *ſive* per negligentiam gratam, ſive in animi motu, ſive, ut h. l., in copia deſignanda rerum diverſarum, v. Ind. Abr. Ar. Thuc, Dl. et ad Aeſch. T. 2. v. *repetit.*, ut de formula τροπ. γιν. ſupra 1, 12, 13. e., hic ut a φυγῇ clare diſtinguatur τροπὴ, e ratione Bg. (ap. G. Th. e Cic. *profligatio* exercitus *et clades*) ſumendo vocabulo paſſive. Sed Ms. ſcriptura ſimplex in v. γίνεται fortaſſis eſt hinc, quod Gloſſator voluit eandem dare, quae pr. §. adfuit, et conſtans eſſe, dum memorabilis conſenſus eſt reliquorum librorum hic et illic in utramque ſcribendi formam, cf. 1, 17, 23. m. ad ἐπιγιγν.

θραῦσαι τὴν ἐλπ.) Raro ap. claſſicos ſcriptores occurrit haec vox, praeſertim hac vel ſimili translatione. H. Stp. pro ea laudat Polb., Plutarch. ac hunc noſtrum locum; quibus addo, ne forſan quis putet, eam recentioris aevi eſſe, Platonem in Cratylo et Ariſtoph. in Nub. Saepius ea utuntur LXX interpretes ut Num. 16, 46. 24, 17. Deut. 20, 3. 2 Reg. 12, 15. 2 Paral. 6, 24. etc. *Stroth.*

Ap. Stp. Th. 1, 1562. G. in noſtram quidem formulam modo eſt ſic. „Herodi. dixit θρ. τ. ἐλπ. i. e. ad verbum *frangere ſpem.* Ego ex Cic. reddiderim *debilitare ſpem*, ſicut ἐπιῤῥ. τὴν ἐλπ. ex eodem *ſpem confirmare*" reperiente me verbum quidem ap. Ioſ. 2, 94. cap. 17. 1. et in Orph. Ind., non item phraſin totam, ad quam Leisn. in m. Ox. „Lat." Latinismum in ea inveniens, non male forſan, etſi G. Th. nihil habet, ut Niz. modo in ſubſt. verbum ſyn. ſpem *infringi*, quo tropo remoto, erit, ſpem parvam facere et relinquere, ut contra maiorem ἐπιῤῥ., quod Stp. Th. 3, 734. B. e. non, ut ante in θρ., ſed potius cum P. vult reddi, non ſequente Bg., cuius Lat. formulam tenet G. Th., non ego Gr. aliunde, ſed verbum modo, v. c. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. Sed e Bg. apparet, ad verbum utrumque aſſumi oportere e prioribus ſubſt. aliquod pron. τοῦτο ſ. ταῦτα, ut clades illa et pugna infelix ſpem minuerit etc., addente Sch. e Sb. Ind. in ἀνατολ. (ap. Stp. Th. ſine auctore) ſubſt. *populorum*, pro quo aeque ſuppleas e pr. alium gen. ϛρατευμάτων, cum modo Nigri exercitus videantur innui, ut per Ἰλλ. Severi.

φασὶ) An diſſenſui ſcriptorum, an vero iracundiae Severi, etiam proditione illa opportuna placari neſciae, tribuimus, quod tradit Spart. in Sev. c. 8. (e. p. 604. m.) *promiſit ſane Nigro tutum exilium, ſi vellet: Aemiliano autem non ignovit.* Caeterum praelia Severianorum cum Nigrianis per ſeriem annotavit Dio. *Bocl.*

δέ τινες, προδοθέντα τὰ [n] Νίγρου πράγματα ὑπὸ Αἰμιλιανοῦ [o], εὐθέως ἐν ἀρχῇ διαφθαρῆναι. διττὴν δὲ λέγουσι τῆς τοιαύτης προαιρέσεως τοῦ Αἰμιλιανοῦ τὴν αἰτίαν. οἱ μὲν γὰρ,

aliqui proditas Nigri res ab Aemiliano ſtatim initio labefactatas fuiſſe. Duplicem autem afferunt eiusmodi con- 6. ſilii Aemiliani cauſam, alii

n) Mss. Ba. et Vi. τὰ τοῦ Νιγρ. addito articulo altero iterum, cf. 2, 5, 11. e., hic fortaſſis e §. pr. i. o) Per aſperum rurſus hic et mox Αἰμ. in A. cum B. 2. R., cf. §. 2. Sed hic comma nullum erat modo in Lugd., v. N., ut in mox vitioſe in Ing. 2. omiſſum.

Praeter eadem fere ap. Ox., refutat Fabr. ad Dion. p. 1247. §. 40. Noſtrum ſic „haec dici exigua veri ſimilitudine, cum hoſtis a Severo iudicatus ſit Aemilianus, et poſtea in praelio interfectus.“ Contra quae ſane valeat Boecleri ratio, Severum amaſſe proditionem, ſed proditorem tamen ipſum non odio tantum eſſe proſecutum, ſed etiam morte affeciſſe; nec Herodiano videntur repugnare, ſed favere illa Dionis l. l. l. 88. cum Aemilianus dr. μεσεύων καὶ ἐφεδρεύων τοῖς πράγμασι, it. τοῦ Ἀλβίνου προσήκων. Sed hic ap. Noſtrum *res Nigri*, i. inſtituta, iuſſa et mandata de fortiter pugnando, dicuntur *proditae eſſe*, non tam denunciatae et ſignificatae Severo per litteras ſ. miſſos internuncios, quam potius deſertae et neglectae ſic, ut Aemilianus non acriter pugnarit et diu ſteterit repugnans, ſed poſt brevem pugnam terga verterit et fugerit cum exercitu, nec hunc in fuga collegerit iterum, et ſic *corruptae eſſe*, i. conſilia et iuſſa turbata, irrita fuiſſe, nec eventum habuiſſe proſperum, nec adeo per proditionem Aemiliani, malum animum et ignaviam, res infeliciter geſtae eſſe, quae a Nigro mandatae ipſi; tenente G. Th. in v. *prod.* formulam 1091, 98., ſed alteram *corrumpi res* non niſi 1262, 99., quam poſtr. Stp. Th. 4, 141. E. m. ſine auctore et explicatione habet, priorem plane ignorans, ut Ind. Dem. rectionem v. πρ. ex 326, 25. Sed Bg., qui ſuum *labef.* e Stp. Vs. emendata duxit, faciens nullum comma in ſua poſt *Aemil.*, liberum reliquit, quo trahatur εὐθ. ἐν ἀρ. formula, (ignorata Stp. Th., non item ſyn. 1, 1301. G. e. εὐθὺς ἐν ἀ., cui par Xen. Cyr. Z. εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ad quas Noſter ſuam formarit, tacente G. Th. de Bg. it. de ſuo ſyn. ad Luc. 1, 729. l. 91. εὐθὺς ἐν ἀ. ſtatim *principio*,) utrum ad pr. v. πρ., an ad ſq. διαφθ., quae ratio utr. reperta in Lat. Vss. tandem eodem redit.

διττὴν — λεγ.) Huius verbi Lat. habet Bg. e P., non item Stp. Th., ubi proprie valet verbum Gr. pro *narrare*, quatenus eſt hiſtoricorum, et Lat. formula etiam procedit ap. G. Th. in v. 147, 48. e Ter. „*dixere* cauſam *tunc neſcio quam*, i. excuſationem attulere“ ubi adeo extra forum adhibetur. Utrum vero ex hac Lat., an etiam e Graeci alicuius auctoritate Noſter ſic dixerit, neſcio.

οἱ μὲν γὰρ) Bg. e P. iterum, omiſſo γὰρ, hanc Noſtri §. copulat cum pr., ſed alia, quam P., diſtinctione, i. e. minima, per quam ſane magis apparet, a pr. v. λεγ. etiam hanc §. cum obliqua oratione ſua pendere, ubi Bg. ſeverior, quam P., etiam in participiis, ubi prius φθ. reſolvi poterit in formulam e praep. cum ſubſt., *ex invidia*, ſ. *per invidiam*,

φθονοῦντα τῷ Νίγρῳ ἐπιβουλεῦσαι [p], ἀγανακτοῦντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν [q] ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης· οἱ δέ φασιν, αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων, ἐπιστειλάντων καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν [r] σωτηρίας· οὓς ἐν τῇ Ῥώμῃ εὑρὼν ὁ

invidentem Nigro inſidiatum, indignantem quod ſcilicet, cum ſibi ſucceſſor fuiſſet in Syriae praefectura, futurus eſſet ſuperior, utpote imperator ac dominus: 7. alii autem aiunt perſuaſum a liberis per epiſtolas rogantibus pro ſua ſalute, quos Romae inventos Severus et

p) Color hic in Ms. Ba. q) ἔμελεν Ox. I. cum Ed., cf. I, 15, 3. r) Ms. Ba. αὐτῶν λ. cf. I, 8, 2. I, 17, 26. m. it. in contrariam partem 3, I, 7., ſed Mss. Ve, cum Vi. αὐτῶν per lenem, cf. 2, 8, 10. e.

et poſterius ἀγαν. per cauſalem cum finito verbi tempore, *quia* indignatus *ſit*; unde in cumulatis particip. non deſiderabitur copula aliqua. Sed in v. ἀγ. cum cauſali ὅτι peculiare quid Noſtri fuerit, aut analogia Lat. cf. G. Th. in Bg. et de Gr. cum ſyn. εἰ Iſ. Ev. Fi. Aeſch. et Poſſ. Caſſ.

διαδοχ.) Hoc ſubſt. cum τῆς ἀρχ. habet quoque Polb. ſine Ind. 2, 726. i. δ. τ. ἀ. regni *ſucceſſor*, it. Ioſ. 2, 136. l. 3. et 10., ſed inverſo ordine τ. ἀ. δ., et alio ſenſu in τ. ἀρχ., quem in Lat. dedit Bg., ut alibi, cf. 2, 7, 2., ſeverior hic quidem, quam P., ſed in formula e praep. intra artic. et ſubſt. novans quid, ut praepoſitio pertineat ad poſtremum ſubſt. et duo ſubſt. in regimine exiſtant. De re ipſa habui modo illa Caſ. ad Spart. in Sev. c. 8. p. 604. N. 4. de Aemiliano. „Hic erat tum Aſiae proconſul, cum in Syriae adminiſtratione Peſcennius ei ſucceſſiſſet.“ Ad ſq. βασ. κ. δεσπ. cf. I, 10, 15., quo cum loco variatur ſententia.

αὐτὸν) E P. hoc pron. omittit Bg., et in ſq. ἐπις. καὶ δ. partim hendiadyn ſervat, mutato uno particip. et verbo in formulam e praep. cum ſubſt. affini, cum Stp. Th. 3, 1003. C. m., qui tamen et propriam rationem adiunxit, ſervata copula, ſolennem et noſtratibus „*quum* liberi *miſiſſent literas* et — (*rogaſſent* rel., obſervans idem, hic Noſtrum) aliud verbum addidiſſe τῷ ἐπιστέλλειν“ nempe per copulam, quod in participii obliquo caſu erat neceſſarium, etiam ob totam formulam adiunctam δ. ὑπὲρ λ., quae, ignorata Stp. Th., eſt in Rs. Or. V. 8. Ind. Andoc.

τῆς ἑαυτ. σ.) Cod. perperam αὐτῶν. *Stroth.* v. in Var. L. *Mox* Bg. habet participium primum εὑρ. e P., qui alterum συλλ. oppreſſit, adiutum a Bg. per copulam, quod Noſter coniecit in mediam orationem, per ſe cogitandum poſt εἶχ. ἐν φρ. (ut Sch. in „φρ. *in* cuſtod. *habebat* eos *comprehenſos*“) et reſolvendum per particul. *cum* ſ. *poſtquam* comprehendi *iuſſiſſet*; Stp. Th. ſervante cum Bg. 2, 1500. G. m. in φρ. ſub „cuſt. i. carcer“ Lat. P., at non tenente Noſtri phraſin aliunde, quae eſt ap. Luc. Ind., ut ſyn. ap. Dem. ſine Ind. 249, 18. ἐν φυλακῇ ἔχ. De re ipſa vero ac liberis Aemiliani, a Severo comprehenſis, nihil Spart., ſed de Nigri liberis modo, quod damus infra ad §. 10.

Σεβῆρος, συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ. ἐχρήσατο γὰρ [ſ] καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ. ἔθος ἦν τῷ Κομμόδῳ [t], κατέχειν τοὺς παῖδας τῶν εἰς τὰ ἔθνη πεμπομένων ἡγεμόνων [u], ὡς ἔχοι [x] ὅμηρα τῆς τε εὐνοίας αὐτῶν καὶ [y] πίστεως. εἰδὼς τοίνυν τοῦτο [z] ὁ Σεβῆρος, ἅμα τῷ

comprehenſos habebat in cuſtodia. Uſus enim fuit et hoc artificio providentiſſimo. 8. Mos erat Commodo retinere apud ſe liberos eorum, qui in provincias mitterentur praefecti, ut haberet obſides 9. benevolentiae ipſorum ac fidei. Hoc igitur cum ſciret Se-

ſ) γὰρ omittit B. 1. R. vitioſe. t) Ms. Ba. κομόδῳ κ. λ. ut alibi. u) Colon hic in Ms. Ba. x) Mss. Ba. et Vi. ἔχῃ κ. λ. coniunctivus pro opt., ut 1, 8, 4 e. 2, 13, 14. m., ſed et contra 1, 9, 3. y) Mss. Ba. cum Vi. καὶ τῆς πισ. adiecto artic. etiam in ſecundo ſubſt., ut 2, 1, 12. e., contra omiſſo 3, 1, 9. z) τοῦτο abeſt in Ms. Ba. *Mart.* v. N., ut Lugd. artic. ὁ omiſit memorie.

ἐχρησ.) In ſubſt. σοφ. Bg. deſerit ſuum Lat. alibi et P., reſpiciente Stp. Th. 2, 1629. E. oblique huc et ſine Vs. in πρ., quo adi. addito variat Noſter cum 2, 13, 2. et 21.

ἔθος) Mos vere regius, et e praeſentioris poteſtatis conſiliis ſubnatus; cuius veſtigia etiam habemus ap. Curt. 7, 2, (14.) ubi Alexander, cum Polydamanta ad interficiendum Parmenionem mitteret, fratres eius, ut obſides fidei, aſſervat. *Obſides*, inquit, *dum hoc peragis*, erunt *fratres* tui. *Boecl.*

In vocabulis quidem Bg. retinet e P. ad v. κατ. ſupplementum quoddam *ap. ſe*, (ad ſenſum clariorem, quo augeri poteſt Stp. Th.) it. Lat. ad τὰ ἔθν., cf. 3, 1, 3., ſeverior in rel. deinde.

ὅμηρα) Τὸ ὅμηρον pignus, *obſes*, v. Schol. Ariſt. ad Ach. (v. 326. ὡς ἔχω γ᾽ ὑμῶν ὁμήρους, it. ad Lyſ. v. 244. et Schol. Thuc. Ind.) Dr. et ὁμήρευμα, it. ἀσφάλισμα. *Leisn.*

Cf. Heſ. et Suid. it. Bud. C. 158, 33. ſqq. cum Stp. Th., qui modo aliunde tenet neutrum cum gen. rei, ubi recte potius Lat. ponit *pignus*, ut vertitur quoque ad Ael. V. h. 12, 64. p. 833. e. cum τῆς βασιλείας, it. ſyn. τῆς συγγενείας ὁμήρευμα ad Ioſ. 1, 51. ſ. 5. l. 10., ut h. l. etiam Lat. Bg. e P. capiendum videtur, et tropice, cf. G. Th. v. e. *tanquam* obſidem *voluntatis*, (quod ibi eſt pro *benevolentiae*, unde hic Noſter duxerit, per ſe ſcribens etiam ad analog. iſtorum pr. Gr., et in primis in ſecundo ὁμ. cum πισ., dum G. Th. tenet modo in ſubſt. 883, 69. e Curt. benevolentiae *pignus*,) qua aliqua molliente tropum particula uſus erat quoque P., omiſſa a Bg., cum et Cic. ap. G. Th. in ſq. loco nude dixiſſet; huc ſine Vs. ſpectante etiam Weſſ. ad Diod. 2, 119. N. 81. „pignora fidei parentum rel.“ ut formulam ὁμ. ἐχ. cf. ap. Dion. H. S. T. 1., deſerente recte etiam Bg. libertatem P. in addito ad ὁμ. adi. ſ. pron.

εἰδὼς — τοῦτο) Hoc pron. cum tueantur Mss. rel.: apparet excidiſſe ob pr. vocem ſimilem, etſi nec P. habet, nec totum hoc membrum, qui nec in ſq. καὶ oſtendit, ſed Bg. iterum, ut 1, 13, 6. e., non pro mera

βασιλεὺς ἀναδειχθῆναι, καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι περιόντος, πέμψας λάθρα, διὰ φροντίδος[a] ἔσχε, τοὺς παῖδας αὐτῷ[b], τῆς Ῥώμης ἐκκλαπέντας, μὴ εἶναι

verus ſimulac imperator declaratus fuit, etiam Iuliano adhuc ſuperſtite, miſſis furtim quibusdam, curavit, ut liberi ſui ex urbe ſubducti non eſſent in al-

a) Pro hac lectione rel. edd., etiam tacite Mss., eſt διὰ φρουρᾶς in A. et Bss. v. N. b) αὐτοῦ ſmae Ing., v. N.

accipiens copula. Mox ad πεμψ. idem aſſumit pron., cf. 1, 9, 19. e., ſecus ac P., qui tamen in rel. liberior.

διὰ φροντ.) Vulgata lectio, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, mendoſa eſt. *Steph.* Sic iterum 8, 2, 14. et 8, 7, 15. Alii διὰ φρουρᾶς, mendoſe, v. Stp. (prorſus ut Sch. in v. φροντιδ.) *Leisn.* διὰ φρουρᾶς εἶχεν equidem non improbem. Poteſt eſſe vulgaris vel plebeia dictio, aequipollens alteri διὰ φροντίδος εἶχε. *Reisk.* v. N. ad 2, 10, (4.) *Stroth.*

Ibi Stroth. recte explicabat formulam per privum v. φροντίζειν, ut hic ſtatim Bg. in Vs. cum Sch. in δ. et ἐχ., qui in „φρ. diligenter *curavit*" male addit adv., quod eſt potius illud Dion. H. S. T. 2. de Dem. cum adi., ſi libere reddatur, διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φροντιδ. ἐχ., unde melius Stp. Th. 4, 218. F. „curae *habere*" (tantum e Noſtro alibi, cum et praeterea ſit ap. Luc. 3, 516. l. 88.) quae formula Lat. recte eſt explicita ad Sall. Cat. 21. e. a Cort. per v. *curare*, non item a G. Th., ubi modo 856, 53. in v. *habere* inter *curas* vicinior eſt, quanquam proprie reſpicit aliam praep. Gr. μετὰ, cf. 1, 9, 7. m. et 1, 14, 16. m., dum non tenet G. Th. nec Indd. proximam *in* cura *habere*, nec Stp. Th., niſi ſyn. ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι, qui 2, 1500. G. e. „Idem alibi, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, *in* cuſtodia *habuit*, cuſtodiendos dedit" haud dubie reſpiciens ad lectionem hic quarundam edd., in ſuo tamen textu non expreſſam, nec in marg. aut Not. memoratam, quae, quanquam per ſe habens analogiam cum alia iſta Ind. Dion. H. S. T. 1. v. διὰ „φυλακῆς ἔχειν, *obſervare*, ſervare, *tueri*" tamen, quoad ſenſum, a Stp. datum recte, (quem nec alium habet,) ab h. l. aliena eſt, cum hic non ſit ſermo de carcere, (quaſi Severus Aemiliani liberos in cuſtodia tenuerit, quo de dictum §. 7.) ſed hic narret Noſter modo, Severum de ſuis ipſius liberis providiſſe, et horum egiſſe curam; ut deinde videbitur amplius. Caeterum illa lectio alia, cum nec appareat in Mss. noſtris, videtur e §. 7. fluxiſſe ab operis.

τοὺς π. αὐτῷ) Scribendum puto αὐτοῦ, et in Pol. Interpr. *eius liberos* potius, quam *ſuos* lib. *Steph.* Forte αὐτοῦ. *Oxon.* αὐτῷ redit ad Severum, *liberos ſuos*, Severi puta, *Roma* furtim *educi*, ne *eſſent in* poteſtate *alterius*, i. Iuliani. *Reisk.* Malebam aliquando αὐτοῦ· ſed non tentanda videtur vulgata lectio. *Stroth.*

Veram ſententiam viderit Rsk., quae eſt quoque ap. Bg., fere e P., ubi τοὺς π. αὐτῷ e Noſtri uſu eſt pro αὐτοῦ, cf. 1, 9, 11. et 1, 2, 2. e., referturque ad Severum, proxime nominatum, ſed hic ſane pro αὐτῷ, ob formulam διὰ φρ. ἔσχε et pr. v. πεμψ., quae agendi verba pertinent ad Severum, ſed ut αὐτῷ etiam procedat, quatenus haec narrantur a Noſtro, cuius rectionem in v. ἐκκλ. cum gen. ignorat Stp. Th., hic cum gen. loci, ex analog. ſaltem factam, quia reperi modo cum gen. perſ. ap.

ἐν ἑτέρου ἐξουσίᾳ. αὐτὸς [c] δ', ἅμα τῷ τῆς Ῥώμης ἐπιβῆναι, συλλαβὼν πάντας τοὺς τῶν ἡγεμόνων, ἢ τῶν ὅ τι δὴ [d] πραττόντων κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ

terius poteſtate. Ipſe autem ſimulac Romam ingreſſus eſt, comprehenſos omnes ducum liberos, aut etiam quocunque munere fungentium in

c) Ms. Ba. αὐτῷ δ' ἅμα λ. vitioſo pronominis caſu, cf. 1, 11, 5. e., ſed hic confuſis ος et ω, cum iota abfuiſſet in Ms., tanto facilius. d) Ms. Ba. ſic nobiscum diviſit, it. Ox. Pat. et Ed., facientibus Mss. rel. tacite cum Stp. rel. una voce ὅτιδὴ, ſed edd. al. interiicientibus comma ὅ. τι δὴ λ. cf. 1. κ. 17. e. 1, 10, 4. 2, 14, 9. e.

Ioſ. 2, 245. ſ. 8. l. 6. μέσον ἑαυτὸν ἐκκλέπτει τῶν πολεμίων, per medios hoſtes ſe ſubducit, it. cum diſerta pr. ἐκ ap. Diod. 2, 377. l. 9. τὸν ἀδελφὸν ἐξέκλεψεν ἐκ τῆς ὁμηρείας, e cuſtodia ſurripuit, it. ap. Polb. T. 1. p. 38. l. 6. ἐκ τῆς πόλεως, ſed cum ſolo acc. perſ. Ind. Sb. Hom. Rs. Or. V. 6. et Dem. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Chr. Gs., tum paſſ. per participium Noſtri ſine caſu cum pr. διὰ ap. Polb. l. l. p. 548. m., at act. tropice, pro decipere, (ut ſimplex ap. Hom.) cum acc. perſ. et abl. modi ap. Abr. ad Aeſch. 2, 17. m. cum Schol. Soph. l. l. ib., cf. ad Vig. p. 584. Nr. 3. De re ipſa et Severo, extra Romam quidem nato, ſed ibi tamen verſato deinde, etiam liberos ibidem habente, v. Spart. p. 588. 590. 594. m. 595. i. ſq. In ſq. formula ἐν. ἐν ἐξ. fortaſſis eſt Lat. quid, cum nihil invenerim ap. Stp. Th. et Indd., cf. G. Th. v. *pot.* 971, 54. ſqq. et ſupra ad 2, 7, 7. e., ut in illa ſequentis §. ἐπ. cum gen. loci ſaltem eſt analogia, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., dante hinc Sb. Ind. Lat. *intrare*, ſed Bg. e P.

πάντας) Intell. παῖδας, niſi forte hoc ipſum vocabulum exciderit. *Stroth.* Sed qua hic in regione? Bg. quidem e P. tenet id poſt ἡγεμ., ubi non exciderit ita facile, ut poſt ſeu ante πάντας, pro quo ipſo adi. tamen ſuſpiceris olim fuiſſe ſcriptum modo ſubſt. παῖδας, in litteris maiuſculis non admodum diſſimile. Sed, cum libri taceant, praeſtat manere in vulgato, ut Bg. cum P. tantum ſuppleverint ſubſt., ut alibi, quia ſolennis eſt ellipſis maxime in nominibus affinitatis poſt articulum cum gen. perſ. aliquo, cf. 2, 3, 9., ubi iidem Latt. Intp. explevere modo ſubſt. In ſq. membro liberiorem P. ſequitur Bg. tantum in ſenſu formulae πράττειν τὶ κατὰ λ., ſua Lat. e Sb. Ind. ſumens, dum Stp. Th. 3, 520. G. ſqq. norit modo affinia, πράττειν τὰ πράγματα, etc., quo de cf. et Sb. Ind. v. πραγμ. it. Bud. C. 416, 40., ubi etiam nihil in noſtram rem, nec in Noſtri locum 7, 7, 13. τοὺς ἐκεῖσε πράττοντας, ubi v. πρ. modo eſt cum adv., per ellipſin ſubſt. τὰ πράγματα, et ſimul adi. δημόσια, etc., quibus caret quoque L. Boſ. p. 287. m., cf. ad Vig. p. 284. N. 15. Ind. Xen. M. S., in cuius loco 2, 9, 4. πράττειν, abſolute poſitum, ſimiliter capio pro remp. adminiſtrare ſ. publica negotia tractare, ut ap. Plut. Krg. §. 72. cf. Ind. it. Dem. p. 624. m. cum Harl. p. Cor. p. 145. N. 46. Rs. Or. V. 8. p. 139. m. it. Ind. Aeſch. ep. S. v. κακῶς et v. πρ. Pro qua notione an e Lat. *agere* et *gerere* peti quid poſſet, nolui diu quaerere, cf. Ind. Flor. agere *regnum*, (quo de et ap. G. Th.) Iuſt. v. *acta* it. Amm. Marc. agens — *provincias* et Gron. Obſ. p. 686. e. 790. m. Caeterum in rem huc trans-

πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, φρουρᾷ δοὺς, εἶχε σὺν αὐτῷ[e], ὅπως ἢ πόθῳ τῆς τῶν παίδων σωτηρίας οἱ ἡγεμόνες τὰ Νίγρου προδιδοῖεν[f], ἢ, μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας, φθάσωσί τι[g] κακὸν παθεῖν[h], διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, ἢ δράσωσιν

oriente et univerſa Aſia, in cuſtodiam datos habebat ſecum; ut aut deſiderio liberorum duces rem Nigri proderent, aut, ſi duraſſent in benevolentia erga illum, prius aliquod malum paterentur liberorum caede, quam facerent ipſi. Ac-

e) Ms. B 1. αὐτῷ· ὅπ., quem lenem ferunt etiam Ms. Vi. et edd. A. rel., tenentibus aſperum al. cum Latt. Intp., quod et melius ob v. ἐχ. et perſpicuitatem. f) προδίδοιεν Ms. Ba. mendoſe. g) Ms. Ba. nobiſcum et cum edd. quibusdam ſic accentu reclinato, ſed Mss. rel. tacite cum Stp. φθάσωσι τὶ et rel. h) πατεῖν Bs. 2. mendoſe.

feram Spartiani terna, in Sev. p. 599. Plautianum *ad* occupandos *Nigri* liberos *miſit*, it. p. 604. i. *Nigri* liberos *ad* ſe *adductos* in *eo* habuit *honore*, quo *ſuos*, ſed in Nigr. p. 652. i. *Fulvium* ad *occupandos* adultos *Nigri* filios *miſit*, ubi in N. ad Noſtrum reſpicitur ſine loco quo.

φρουρᾷ δ.) Bg. e P. per formulam ſyn. caſus alius e praep. cum ſubſt. pro nudo dat., ſed ſeverior Sb. Ind. „cuſtodiae *mandans*“ non tenente G. Th. ipſam formulam *cuſtodiae* dare *quid*, ſed *tradere cuſtodiae*, ſyn. illi Sb., unde fortaſſis Noſter duxit, cum Stp. Th. et Indd. taceant de Gr. phraſi. In participio autem hoc, copulato cum pr. συλλ. ſine copula, eadem eſt res, quae §. 7. Sed ad ſq. τὰ N. πρ., deſerto P., recte Bg., forſan e Sch. in „πρ. *proderent* res *eius*“ ſupplet ſubſt. πράγματα, quod Noſter omittit hic, variando cum §. 5.

ἢ μένοντες — ἢ) Non eſt hic loci diſſimulandum, quantum ſibi indulgeat Pol. Adeo nihil fere ex Graeco reddidit. Ita igitur hunc locum interpretamur, *aut* mali *aliquid* prius *patiantur* propter *occiſos* filios, *quam* ipſi *agere* occupent. *Oxon.* Ne tirones circa poſterius ἢ haereant, praeſertim cum Politianus haud accurate locum reddiderit: notandum eſt, illud non *aut* ſed *quam* ſignificare, quod refertur ad comparativum, qui ineſt verbo φθάνειν, ſicut in iſto Homerico Od. XI, 58. ſupra allegato, (3, 1, 2. e.) Senſus eſt, ut, ſi a partibus Nigri ſtare perſeverarnet, prius aliquid mali acciperent, quam Severo infligerent. *Stroth.*

Senſum hunc quoque ſeverius dedit Bg., prorſus e Sch., ut et Sb. Ind. liberius in φθ. „*prius* acciperent *aliquid* detrimenti, *quam* ipſi *darent*, (cf. 1, 17, 16. m. at in v. μεν.) ἐπὶ τῶν σπονδῶν (ex Eutr.) Sic 516, 34.“ ex h. l., moniturus ita de rectione pr. ἐπὶ cum gen.; dum quis in v. μ. *quietis* poſſit requirere pr. ἐπὶ cum dat. ſ. abl., (qualis eſt in ſyn. formula μεν. ἐν τοῖς λ.) et per ſe ſuſpicari confuſionem ſolennem in τῆς — εὐνοίας et τῇ — εὐνοίᾳ, ſ. litterae ς cum iota poſtſcripto; ut tamen nihil ſit novandum, cf. 2, 1, 15. m., illuſtrante Stp. Th. 2, 877. B. m. ſine Vs. noſtrum locum modo e Latt. ſyn. *manere* in *fide* et *amicitia*, quod poſtr. tantum eſt ap. G. Th., reſpiciente Noſtro ad §. 8. τῆς εὐν. καὶ πιϛ., unde hic ad variandum modo unum ſubſt. repetit, analogiam ſaltem in phraſi ſecutus, niſi et Lat., ut in εὐν. cum pr. πρὸς uſum Dem. 278, 11. 472,

αὐτοί. γενομένης δὲ τῆς ἥττης κατὰ τὴν Κύζικον, ἔφευγον οἱ τοῦ Νίγρου, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο[i], σπεύδοντες οἱ μὲν περὶ[k] τὰς ὑπωρείας τῆς Ἀρμενίας, οἱ δὲ

11. cepta autem clade apud Cyzicum, fugiebant Nigri milites, ut quisque poterat festinantes partim circa radices montium Armeniae, par-

i) Ms. Ba. ἠδύνατο · σπ. ubi duplex augmentum pro ſimplici poſuit librarius, inconſtanter, cum contra feciſſet ſupra 2, 13, 13. e. Sed pro commate poſt ἐδ. omnium edd., nullum in Ms. Bg., ut aliquod mox poſt σπευδ. in Stp. et al., quod et tacite in Mss. fuerit, cf. N. k) Ms. Ba. οἱ μὲν, παρὰ τὰς λ. v. N.

18., cf. Ind. et Luc. cum Ael. V. h. et cum ſyn. εἰς Xen. Cyr. 1, 5, 13. varians ſimul cum περὶ ſupra 1, 10, 10. In ſq. διὰ λ. formula per abl. nudum Bg. e P.

γενομ. — ἥττ.) Bg. fere potius cum Sch. „clade *facta*" quae ſeverior formula eſt ſane ap. Sall. Jug. 59, 3. (cf. G. Th. in ſubſt. cum Gr. n.) ut Gr. partim ap. Dem. 308, 5. τὴν ἧτταν — γεγονυῖαν, (cf. 173, 11.) it. ap. Thuc. 233, p. ἥσσης γεγενημένης, cladem *acceptam*, cf. Ind. (cui add. 155, 17. et 45.) it. Xen. Cyr. cum Phil. p. 761. F. e. 763. D. m. et Suid. 2, 82. e. Poſt haec erat in Ox. haec N. „accepta haec clades, Aemiliano a Nigri partibus imperante, (ubi ſequebatur locus Dion., ſupra iam productus ad §. 4. i.) Quicquid enim de Spartiano fiat, qui Nigrum Cyzici interemtum affirmat, caputque eius pilo circumlatum fuiſſe, (in Sev. c. 9. i. p. 604. e. it. in Nigr. c. 5. e. ſq. p. 653. m.) danda eſt in hac re Dioni fides, qui Nigrum poſt proelium, ad Κιλικίας πύλας infelicius geſtum, Euphratem verſus confugiſſe, atque inibi occiſum ſcribit" quo de v. Caſ. ad Spart. l. l. Mox Bg. e P. explevit, quod erat ſupra §. 4. τῶν τοῦ Νίγρου ſτρατιωτῶν, quo augeri poteſt L. Boſ. Ell. p. 311.

περὶ τὰς λ.) Leg. pro περὶ aut πρὸς, aut ἐπί. *Reisk.* Mallem ἐπὶ: Politianus παρὰ legiſſe videtur. De v. ὑπώρεια v. Fiſch. Ind. ad Palaeph. *Stroth.*

E P. quidem nihil confecerim, quia iſtius *praeter* etiam convenit in vulg., cf. Ind. Sb. Sed vulg. περὶ Bg. ſenſu et P. illud Lat. non mihi videtur hic commodum eſſe, quocunque trahatur, ſive ad pr. v. σπευδ. (cui potius convenit Ms. παρὰ, pro εἰς ſ. πρὸς, quae praep. ſolennes ſunt ei verbo, cf. Stp. Th.) ſive ad pr. v. ἔφευγ., ut copuletur particip. σπ. cum pr. ὡς ἕκ. ἐδ., et putetur tranſpoſitum eſſe, pro, feſtinantes, quantum quisque poterat, i. valde, variante Noſtro pro §. 1. ὡς ἔνι μάλιστα, it. cum 1, 7, 4. e. ὡς ἕκαστος οἷόστε ἦν, unde fuerit in edd. quibusdam comma poſt σπ., quo certe ſeparabatur a ſq. pr. περὶ, ſaepe illa confuſa cum Ms. παρὰ, e compendio ſcribendi, cf. Caſ. ad Athen. 2, 25. Miſc. O. A. Nov. T. 3. p. 64. ad Luc. 1, 644. N. 5. Fi. ad Well. p. 381. e. it. ad The. p. 116. m. it. ad Plat. Soph. p. 60. N. 14. Phileb. p. 21. N. 10. p. ſq. N. 5. p. 32. N. 9. p. 38. N. 12. p. 40. N. 4. it. Symp. p. 165. N. 4. Quibus adducor, ut credam, veriorem eſſe Ms. lectionem, et fugiſſe quosdam ad partes, ſuperius ſitas, qualis eſt Armenia, quosdam vero ad regiones inferiores; ubi Taurus mons. De montibus quidem Armeniae v. Cell. n. o. 2, 321. ſqq. et de ὑπωρ., praeter Stp. Th., huc ſpectantem ſine Vs., (ubi Bg. deſerit P.) cf. Suid. 1, 96. m. v. ἀκρωρ. et 3, 450. i. v.

τὴν ἐπὶ [l] Γαλατίας τὲ καὶ 'Ασίας [m], φθάσαι [n] θέλοντες τὸν Ταῦρον [o] ὑπερβῆναι, ὡς [p] ἐντὸς τοῦ ἐρύματος γένοιντο. § 12. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς, περαιω-

tim verſus Galatiam atque Aſiam: prius cupientes Taurum tranſire, ut intra munitionem eſſent. At vero Severi exercitus, cum per-

l) Mss. Ba. et Vi. ἐπὶ τῆς Γαλ., addito ob prius τῆς 'Αρμ. iterum ſecundo art., ut 3, 1, 8. e. Tum male pr. ἐπὶ omiſſa in edd. B. 2. L. et Par. 1. m) In Ms. Ba. colon, ut in Ms. Bg. n) Hoc accentu quoque eſt in Ms. Ba. diſerte, ut tacite in Mss. rel. cum Stp. rel., ſed φθᾶσαι per circumflexum in A. al., cf. 2, 5, 15. m. 2, 8, 17. e. o) Vitioſe τῦρον A., unde Τῦρον Bs. et Par. 1. p) Pro edd. καὶ ἐντὸς λ. eſt in edd. Ing. ἵνα, ſed in Mss. tribus ὡς ἐντ., v. N.

τέρμα, 559. i. 565. e. Ind. Luc., in cuius loco 1, 112. l. 9. Gs. reddit cum Bg., ad ellipſin, quam Fiſch. l. l. ſuggerit, non reſpiciente L. Boſ. p. 385. ſqq.

'Ασίας) immo vero Κιλικίας aut Καππαδοκίας. *Reiſk.* Nihil variantibus libris, nec P., qui modo negligit ordinem, licet *Aſiam* ſumi hic ſenſu, quo dr. pro Aſia propria, (v. Cell. l. l. p. 5.) et pro *reliqua Aſia* ſ. reliquae ſ. aliae partes Aſiae propriae, ob priorem partem Γαλατ., quam ab illa Aſia propria excluſam diſerte dicit Cell. l. l. p. 5. m., pro varia quidem Aſiae notione. In τὴν ἐπὶ Bg., deſerto P., iterum ut §. 2., hic me intelligente ὁδὸν, et quoſdam *fugiſſe* ſ. *properaſſe* ad *vias*, (ſuppleto κατὰ ſimul,) quae ferrent ad Galatiam et Aſiam propriam. In ſq. φθ. non eſt Bg. negligens cum P., cf. 1, 12, 5. m.

καὶ ἐντὸς λ.) Forte ἵνα καὶ vel ὅπως καὶ ſcribendum, aut etiam ſine καί. *Steph.* Fortaſſe ἵνα propter ſequentem γένοιντο. *Oxon.* vel ὅπως. *Leiſn.* (ad finem Ox. Not., ſed in m. Ms. Bg.) Leg. ἵνα vel ὅπως. *Idem.* Leg. γενέσθαι pro γένοιντο. *Reiſk.* Aperte falſa eſt haec editorum lectio. quare libenter amplector Codicis ὡς ἐντὸς κ. λ. *Stroth.*

Ex h. l. etiam Sb. Ind. „καὶ pro ὡς ſ. ἵνα, *ut*“ quorum utrumque per ſe latere poteſt in vulg. καὶ, quoad litteras, magis, quam Stp. ὅπως. Quae cum ſint coniecturae, quae valere poſſunt modo tum, ubi Mss. addicunt approbantque: hic praeferri debet, quod praebitum a Mss. iam ſuſcepimus, quia requirebat tum ſenſus, tum rectio, (quia poſt particip. θελ. per ſq. καὶ cum finito tempore non procedebat ſeries grammatica, nec ulla talis enallage temporum aut modorum,) tum ipſius P. conſenſus cum Mss., et quia Rsk. mutatio verbi γένοιντο in γενέσθαι erat non modo contra libros, ſed et forte contra litterarum vulg. ductum. In τοῦ ἐρ. autem reſpicitur ad 3, 1, 8.

ὁ δὲ) In adverſativa libere Bg. e P. per duplicem illam, cf. 1, 8, 5. m., deſerens eiusdem brevitatem ad v. περ., ubi Sch. „*traductus* per *agrum*“ ignorante Stp. Th. rectionem v. cum pr. δ., quam habui ex Ind. Fi. Aeſch., ut ſcripturam Stp. in Κυζ. e Stp. Byz. p. 484., quae et verior e Lat. illo Bg. (cf. G. Th.) qui in χωρ. e P., haud dubie pro illo Lat. ad 2, 10, 13. ſed per ſyn. ad v. ἠπ. cf. 2, 13, 5., h. l. iter properanter proſequi usque ad hoſtium caſtra et munitiones apud Taurum; variante Noſtro per formulam ὁμ. οὐσ. pro mero adi. ὁμ. 1, 15, 2. ex analog. cf. ap. Di. H. Sb. T. 2. τοὺς μὲν, ὁμόρους ὄντας Λακεδαιμονίοις, Luc. Xen. Pol. Z. et Iſ. P. M.

θεὶς διὰ τῆς Κυζικηνῆς [q] χώρας, διαβάς τε ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν, ὅμορον οὖσαν, ἠπείγετο. ὡς δὲ διέδραμε Φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, εὐθὺς ἐν πᾶσι [r] τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ςάσις καὶ διάφορος γνώμη ἐνέπεσε ταῖς πόλεσιν [ſ], οὐχ οὕτω τῇ πρὸς τοὺς πολεμοῦντας βασιλέας ἀπεχθείᾳ τινὶ ἢ εὐνοίᾳ [t], ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ

meaſſet Cyzicenum agrum ac tranſiſſet in Bithyniam conterminam, pergebat.
13. Ut autem divulgata eſt fama Severi victoriae, ſtatim in omnibus nationibus illis ſeditio et diſcordia invaſit civitates, non tam belligerantium imperatorum odio aliquo aut ſtudio, quam aemulatione ac con-

q) Κυζικινῆς A. al., ſed in Lugd. obſcurum, quid eſſet, praeter extremam νῆς ſyllabam pravam, v. N. r) *Ms. Ba.* ἐν πᾶσιν ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσι ςασ. v. N. ſ) Colon hic in Ms. Ba. t) *Mss. Ba.* et *Ve.* ἀγνοίᾳ v. N.

p. 49. e. per ſyn. v. ὅμοροι προσοικοῦντες ἡμῖν λ. it. ſine Ind. Thuc. 378, 29. ὅμοροι τοῖς — οἰκήσαντες.

ἐν πᾶσι λ.) Ms. gloſſam produnt hic iſta, primum diſſenſus reliquorum Mss., tum manifeſta vis in tranſpoſito pron. et adſcito ν ἐφελκ., tum P. libertas, qui omittit tamen adi. πασ., etſi cum Ms. praeponit pron., unde concurrunt duo in vicinia adi., quae Noſter eleganter diſpoſuerat in loca diverſa, ante ſubſt. et poſt; ſicut nec oritur ex ordine novo laevitas maior. Exiſtimo autem in πᾶσι τοῖς ἔθν. ἐκ. reſpici gentes et provincias, nominatas §. 11. ſq., per quas tum Nigri milites fugiebant, tum Severi, ut victores, proficiſcebantur; etſi e §. 17. ſqq. apparet, in primis Bithyniam indicari, cum duabus gentibus ſuis et urbibus, Nicomedia et Nicaea, a Cyzico diverſis ſitu, cf. Cell. n. o. a. et Koehl. tabb., tenente Bg. e P. ad formulam διαφ. γν. privum ſubſt., e Cic. p. Mur. ſeditionem *ac* diſcordiam *concitare*, cf. G. Th. qui poterat e notatione explicare Lat. Bg. quaſi *diverſa corda*, i. diverſas ſententias, diverſos ſenſus, diverſos animos, it. ſtudia contraria ſ. diverſa, quorum aliquid Noſter cogitarit, hic de ſuo ſcribens in διαφ. cum γν., ſed cum aliis Gr. partim in v. ἐνεπ. cum ſubſt. ςασ. it. cum dat. (ταῖς πολ.) et ſimul cum pr. ἐκ, cf. Stp. Th. 3, 316. C. e. Ind. Dion. C. „ἐμπ. de affectibus oborientibus, ςάσις τοῖς περὶ τὴν Ἀρσινόην οὖσιν ἐνέπεσε 328, 43." Rs. Or. V. 4. cum V. 3. p. 472. N. 20. Polb. Thuc. (ap. quem et cum εἰς, cf. Abr. Dl. p. 225. i. ut ap. Dem. 424, 3. ſq.) Phoc. Schier. Hom. Ἰλ. φ', 385. Herdt. 636, 95. Dem. 1214, 1. ſine Ind. it. Suid. 1, 742. i. (ubi Vs. *inceſſit*, ſyn. Bg. e P.) et Obſ. M. A. V. 3. p. 144. ſq. Caeterum e Lat. Bg. ad πολ. melius forte ſit, pr. ἔθνεσ. intelligere de provinciis et terris. Mox Bg. e P. ſubſt. ἀπ. cum pr. πρὸς libere per ſyn. gen., reſolvendum illum ſane per praep. *adverſus* etc., tenente Stp. Th. aliunde Noſtri hanc rectionem, qui variarit cum 1, 1, 3. cf. Ind. Sb. cum ſyn. εἰς.

εὐνοίᾳ) Male Cod. ἀγνοίᾳ. *Stroth.* Sane ob oppoſ. ἀπεχθ., ubi Bg. e P., it. in ſq. ἐρ., ubi Stp. Th. 1, 1255. G. e. pravo libri numero huc reſpicit per idem Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) h. l. pro ſtudio certandi, (nobis

πρὸς ἀλλήλας [u], φθόνῳ τὲ καὶ tentione inter ſeſe invidiaque,
καθαιρέσει τῶν ὁμοφύλων. ἀρ- 14. ad everſionem ſuorum
χαῖον [x] τοῦτο πάθος Ἑλλήνων [y], gentilium. Vetus hic morbus

u) In *Ms.* Ba. ἀλλήλας· φθόνῳ τε modo, nec in ſqq. aliud quid, praeter vulg., nec in Mss. rel. et edd. v. N. x) A. 2. ἀρχαίων, unde ἀρχαίων B. 1., rectiori quidem accentu. y) In Ms. Ba. colon.

Zankſucht ſ. *Streitſucht*,) quia et pr. et ſq. φθ. ſunt quoque e genere affectuum; non tenente me, qui alius ζηλ. copularit cum ἐρ., ſed cum ſq. φθ. cf. Gottl. Plat. Menex. p. 43. N. 12.

καὶ καθαιρ.) Forte ἐπὶ καθαιρ. *Steph.* Bg. probat Stp. ἐπὶ (ad m. Ms. Bg.) *Leisn.* ſtudio *peſſumdandi* populos *ſecum cognatos*, gentiles. *Reisk.* Utique durum eſt, hanc vocem poſitam eſſe pro καθαιρέσεως πόθῳ, ſed tamen non magis placet Stp. ἐπὶ καθ., quod ab Herodiani ſcribendi conſuetudine abhorret, qui nimium paria paribus relata amat, atque ita συμμετρίας ſtudio tenetur, ut haud raro inde perſpicuitati officiat. Num forte καὶ μίσει? Certe infra c. 3. dicit τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει. *Stroth.*

Cujus correctio, quanquam adiuvari poteſt ſic, ut e pr. καὶ eadem vox repetita ſit, (quod genus vitii non raro occurrit,) et in rel. ſyllabis αιρεσει latere credas μίσει, ſicut Stp. ἐπὶ per ſe in καὶ, tamen ad emendandum non inclinamus, ubi Mss. tacent, et res expediri poteſt interpretando, quod facit perite Rsk., dum ſubſtantivum, ſignificans per ſe *actum*, explicat per *ſtudium*, ſ. *conatum*, quod et nos ante fecimus in ſubſt. ἔριδι, (cum Cl. ad Hom. Ἰλ. ή, 111. ἐξ ἔριδος, *prae* contentionis *ſtudio*, ut forte iam ib. ά, 8. ſumendum,) et Rsk. idem iam in ſubſt. τιμωρία Or. V. 4. p. 222. N. 30. Eius rei et praeſidii ad interpretandum triplicem hic pono cauſam, primam quidem philoſophicam, quia omnis actus requirit conatum continetque, binas vero philologicas, quarum una ducitur ab analogia, (quia etiam verba, quae proprie in arte dicuntur, *activa* vulgo interdum intelligimus tantum de conatu et voluntate agendi, et quia alia, quae de verbis talibus valent, quoque in ſubſtantivis affinibus locum habent, ut cum eandem tenent rectionem,) ſed altera noſtro loco eſt propria, quod Noſter ipſe explicat ſe per ſyn. formulam §. ſq. καθαιρεῖν θέλοντες. Sed prima cauſa poterit et revocari ad philologicam, ſumta metonymia illa effecti pro cauſa, ubi intelligunt etiam voluntatem et ſtudium, ut diſerte Bauer. in phil. Paul. p. 241. m. g) et p. 243. c). Unde recte Ing. non hic obſecuti ſunt voluntati Stp., ſed properantius Bg., qui propterea et in Ms. ſuo poſt φθ. τὲ comma poſuerat, deſerens melius P. libertatem hic reliquam, et de ſuo addens pron. poſſeſſ., cf. 2, 2, 5. ad τοῖς οἰκ., ut de ſubſt. καθ. Krb. Obſ. p. 309. ſq.

ἀρχαῖον) Iuſtin. 8, 1, 1. *Graeciae civitates dum imperare ſingulae cupiunt, imperium omnes perdiderunt: quippe in mutuum exitium ſine modo ruentes, omnibus perire, quod ſingulae amitterent, non niſi oppreſſae ſenſerunt,* cf. Tac. 6, 422. 2. *Boecl.*

In rem cf. N. ad Iuſt. l. l. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 614. e. „diſſidia quidem inter vicinas urbes et municipalis aemulationis exempla ap. hiſtoricos nonnunquam legas, ſicut Lugdunenſium cum Viennenſibus, Puteolanorum cum Capuanis ap. Tacitum, Nicomedienſium cum Nicaeen-

οἱ πρὸς ἀλλήλους στασιάζοντες ἀεὶ, καὶ τοὺς ὑπερέχειν δοκοῦντας καθαιρεῖν θέλοντες, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκείνων γηράσαντα, καὶ παρ' ἀλλήλοις [z] συντριβέντα, Μακεδόσιν εὐάλωτα, καὶ Ῥωμαίοις

Graecorum, qui mutuis ſeditionibus ſemper laborantes ac eminentiores ſubvertere cu-
15. pientes, conſumſerunt Graeciam. Sed illorum quidem ſtatus ſenio confectus, et mutuis cladibus attritus, Macedonibus expugnabilis, ac Roma-

z) παρ' ἀλλήλους Lugd., v. N.

ſibus l. 3. c. 2. Laodicenſium cum Antiochenſibus l. 3. c. 6. Tyriorum cum Berytiis l. 3. c. 3. ap. Herodianum" it. Caſp. Barth. Adv. p. 1067. „non ſolum mendaces Graecorum populi dicuntur, ſed ſuo ipſorum exitio turbulenti ſeditioſi" hac allata Noſtri §. ſine Vs., quam liberam dedit Bg. aeque, ac P., e quo maxime omittit v. δοκ., cf. 1, 12, 3. pro *qui* inter *ſe* diſſidentes *ſemper*, et *cupientes* evertere *eos*, *qui* viderentur *eminere* f. ſuperiores eſſe ac potentiores, cf. Ind. Dem. v. στασ. cui add. 1440, 17. coll. l. 23. ſed de v. καθ. Bud. C. 935, 40. Suid. 2, 221. i. 223. i. Abr. Dl. Th. p. 509. e. Ael. V. h. p. 132. ſq. N. 14. ſq. Krb. Obſ. p. 309., ſervante Stp. Th. 3, 1323. F. e. ad ἐτρ. plena P., non item Bg., nec Bud. C. 1233, 5. „exhauſerunt vires Graeciae" h. l. debilitarunt ſe univerſos, cf. Exc. ad 1, 3, 1.

παρ' ἀλλήλοις) Rectius fortaſſe παρ' ἀλλήλων. De Graecorum autem morbo iſto meminit etiam Pauſanias in Achaicis et Xenoph. in Hellen. ut Schottus annotat. *Sylb.* Ferri poteſt etiam dativus, immo et accuſ. v. d'Orv. Char. p. 501. (ad p. 97. v. 1.) *Leisn.* (qui et in m. Ox. ad v. γηρασ. ſignarat „Lat.") Forte καὶ περὶ ἀλλήλοις. *Reisk.* Haud accurate haec reddidit Pol. Potius, cum ad τὰ ἐκείνων intelligendum ſit πράγματα, ita reddi debebant: *cum* vires *illorum* ſeneſcerent, *atque* ab *ipſis* invicem *contererentur*. probo etiam Sb. coniecturam παρ' ἀλλήλων. *Stroth.*

Verterat P. formulam illam neutralem cum gen. perſ., ut alii in aliis, per ipſas ſtatim perſonas ad ſenſum ſatis plane, ſed Sch. in „γηρ. inveterata, *res* ſenio *confectae*, συντρ. res *attritae* inter *ſe*" oſtendens recte Strothi ellipſin, quam et cogitarit Bg. in ſuo; dum Noſter hic ſcribit iterum cum quadam redundantia et explicatione prioris v. ἐτρυχ. per duo alia tropica; cumque potuerit modo ſic ponere καὶ οὕτω τὰ μὲν ἐκείνων Μακεδόσιν λ., pro copia ſua addit illa bina, γηρ. καὶ π. ἀλ. συντρ, ſine quibus ſententiam et ſeriem procedere, quisque intelliget, credo, vel non addito illo noſtro καὶ οὕτω, et ἀλλὰ adeo ſervato. Sed amat ille copiam, ut ſcriptor elegans; ubi ſane in utraque formula ſit Lat. quaedam, nihil tenente Stp. Th. nec me, (qui h. l. τὰ ἐκ. πράγματα ceperim pro rep. et civitatibus ſingulis, ubi tamen reditur deinde ad vires opesque pecuniarias et militares, ad ipſasque urbes et caſtella, terras et agros, vaſtatos, debilitatos, exhauſtos, quae et inſunt in ſq. συντρ., aeque ac in pr. ἐτρυχ.) ſed G. Th. 389, 85. in v. „*ſeneſcit* otio *civitas*, i. torpeſcit, (ſed in v. *conſeneſcere* 1169, 23.) metaph. debilitari, languidum, imbecillem fieri" ut ſine explic. in v. *attrita* bellis *Aethiopia*, it. *attriverant* alteri *alteros* e Sall. Iug. 79, 4., cf. de Gr. γηρ. tropico Ind.

δοῦλα γεγένηται[a]. τὸ δὲ πά-
θος τοῦτο[b] τοῦ ζήλου καὶ φθό-
νου μετῆλθεν[c] εἰς τὰς καθ'
ἡμᾶς ἀκμάζουσας πόλεις. κα-
τὰ μὲν οὖν τὴν Βιθυνίαν, εὐθὺς
μετὰ τὰ ἐν Κυζίκῳ Νικομηδεῖς
μὲν Σεβήρῳ προσέθεντο, καὶ

nis ſervus factus eſt.
16. Iſte autem morbus aemulationis et invidiae tranſiit ad noſtra aeta-
te florentes civitates.
17. Itaque in Bithynia ſtatim poſt res ad Cyzicum geſtas, Nicomedienſes quidem Severo ſe ad-

a) Ms. Ba. *γεγένηνται*. plurali verbi poſito cum neutro plurali, pro ſingulari, ut 2, 6, 21. i. 1, 14, 12. et 2. b) Ms. Ba. *τούτου τοῦ ζ.* v. N. c) Ms. Ba. *μετῆλθε καὶ εἰς λ.* v. N.

Luc. et Ael. V. h. et de Lat. *ſeneſcere* Ind. Corn. N. cum N. ad 7, 5, 3. Ad *παρ' ἀλλ.* vero Sb. Ind. quoque „pro *παρ' ἀλλήλων*" ſuo more, ubi ſufficiant Leisn., ut in Var. L., per ſe non prava, tamen operarum eſt vitium modo, tacentibus libris rel. Ad ſqq. Sch. „*εὐ.* expugnatu *facilia* illis *facta ſunt*, δ. *res* Graecorum *factae ſunt* ſervilis *conditionis*" in poſtr. huc ſpectante Stp. Th. ſine Vs., cf. de *εὐ.* Poll. Suid. 1, 881. m., ubi notio τοῦ εὐ latet in Bg. Lat. per ſe, ut alibi.

τὸ δὲ πάθος) Potes *τὸ πάθος* et hic, ut alibi reddere per *morbus*. Nam et civitates, ut *naſci* et *mori*, ſic *aegrotare* dicuntur, de qua re P. Faber Semeſtr. 1, 9. p. 58. Cort. ad Sall. Cat. 36, (6. *tanta* vis *morbi*, uti *tabes*, pleroſque *civium* animos *invaſerat*.) Exemplum urbium, Lugduni et Viennae in Gallia, ſimili invidia et aemulatione mutuum exitium quaerentium, v. ap. Tac. H. 1, 65. *Leisn.*

Redit Noſter ad §. 14. rem propoſitam, eodem vocabulo et ibi uſus, tropico ſenſu, pro affectu, i. vitioſa et nimia cupiditate vel averſatione, (cf. Stp. Th. cum Ind. Dem., cui add. 293, 15. *ταὐτὸ τοῦτο παθ.*) hic quidem addito gen. aliquo affectus ipſo. Sed Ms. res prima in pronominis caſu alio iterum, v. §. 10. i., hic orta fuerit e ſq. ſyllaba, quia cum Mss. rel. quoque P. oſtendit modo vulg., nec Noſter aliter copulat pronomen demonſtr., niſi cum priori ſubſt., ut hoc utrinque muniatur aliquo articulo et pron., cf. 1, 17, 7. *τὸ παιδίον τοῦτο* et 2, 1, 16. *τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου*, per ſyn. pron. idque praemiſſum. Sed altera Ms. res habet non modo demtum iterum *ν ἐφελκ.*; cf. 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. 1, 17, 18., verum quoque additum *καὶ*, pro *etiam*, i. ſimiliter, cf. 2, 13, 1., quale quid non apparet ap. P. in hac quidem regione, ſed in ſq. membro, ubi libere *etiamnum* ille addit, in Gr. ponendum ſtatim poſt artic., *εἰς τὰς καὶ καθ' ἡμ. λ.*, ubi per ſe excidere potuit ob ſq. *καθ'* ſimile; unde hoc tantum ſuſpiceris, ſi in marg. ſteterit olim, a librario Ba. Ms. illuc translatum eſſe, ubi nunc exhibet, ſed tamen non commode, quia illud *καὶ* requirat et alias civitates, qualis a Noſtro in pr., praeter Graecas, non memorantur; ut nec in altero P. loco neceſſario deſideratur, ſed P. alibi quoque nimis liberalis eſt in particulis temporis adiungendis, deſertus a Bg. tum in formula *καθ' ἡμ.* cf. 1, 14, 7. tum in v. *μετ.*, ubi et Sch. aliud *invaſit* addit, pro quo Bg. ſeverius, pro coepit eſſe, oriri.

μετὰ τὰ ἐν K.) Bg. plane e P. explet cum ſubſt. *πράγματα* quoque particip. *γενόμενα*, (quibus augendus L. Boſ. Ell. p. 283. ſqq.) tum perite cum

πρέσβεις ἔπεμπον, τήν τε στρατιὰν ὑποδεχόμενοι, καὶ πάντα παρέξειν ὑπισχνούμενοι. Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο[d], εἴ τε τινὲς ἐκ τῶν φυγόντων κατέφευγον πρὸς αὐτοὺς, καὶ τοὺς πεμφθέντας ὑπὸ τοῦ Νίγρου[e] φρουρεῖν Βιθυνίαν. ἑκατέρωθεν οὖν ἐκ τῶν πόλεων,

iungebant, ac legatos mitte-
bant, exercitum accipientes, et
18. omnia ſe praebituros polli-
centes. Nicaeenſium autem,
odio adverſus Nicomedienſes,
contraria erant ſtudia: atque
iſti exercitum Nigri ſuſcipie-
bant, ſi qui ex fuga ſe recepe-
rant ad ipſos, ſive qui mitteren-
tur a Nigro ad tuendam Bithy-
19. niam. Quocirca ex utris-

d) Colon in *Ms. Ba.*, ut punctum in A. al. e) Comma hic in A. et B. v. N.

eodem capit pr. ἐν pro εἰς, ſ. Noſtri κατὰ §. 11, et περὶ 3, 7, 5., ad variandum, qua de vi cf. Caſ. ad Ath. 2, 88. Per. ad Ael. V. h. 2, 25. p. 132. N. 12. cum Ind., Weſſ. ad Diod. 1, 695. N. 92. it. 2, 167. N. 78. D'Orv. Ch. p. 14. m. et 360. i. Gron. N. ad Herdt. p. 142. a. e. cum Ind., Abr. ad Aeſch. 2, 247. i. ad Luc. 2, 36. N. 73. Vig. p. 587. m. cum N., Fi. diſſ. ad Hebr. p. 25. N. et ad Well. p. 359. e. Krb. L. N. T. p. 222. Nr. 23. (cui add. Io. 8, 20.) tum Indd. Palaeph. Polb. et Z. Xen. cum Bach. ad Ageſ. 2, 23.

ὑποδεχόμενοι) Leisn. in m. Ox. „F. *ὑποδέξεσθαι*" e P., credo, quem recte deſerit Bg., accipiens participium praeſ. temporis propria notione, ubi cum altero ſq. debet reſolvi per copulam; etſi eadem particip. ſaepe pro fut. valent, et pro ſupino, in primis poſt v. *πεμπ.*, quod tamen hic, abſolute poſitum, expleveris per illa 2, 8, 14. e. *συνηδόμενοι αὐτῷ*, qua occaſione ſane fecerint et illa Noſtri ſqq., ut et in ſq. *παν. παρ.* ſupplemento opus, v. c. *τὰ ἐπιτήδεια αὐτῇ, τῇ στρατιᾷ*, aut *τὰ αἰτούμενα ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Σεβήρου.*

τἀναντία ἐφρ.) P. deſeruit et Sch. in „*ἐν. contrarias* partes *tenere*, *ἐφρ. ſtudebant* partibus *contrariis*" ut Sep. Th. 4, 209. D. e. „*τ. φρονεῖν*, *contrariis* part. *favere* ſ. *ſtudere*" ſubiecto Noſtri loco ſine Vs., quae liberrima ad Luc. 1, 667. l. 35., variante mox Noſtro in *τὸν στρ.* cum §. pr. *τὴν στρ.*, ut Bg. in Lat. ad v. *ὑπ.*, qui in ſq. *εἴ τε — καὶ* e P. partim, dum ille *τὲ* non plane neglexit, quod tamen hic proprie cohaeret cum ſq. *καὶ*, et ab *εἰ* divellendum, ut rectio ſibi Noſtri conſtet in v. *ὑπεδεχ.*, quod eſt cum particula *εἰ*, et ſimul iterum cum acc., pro *tum* ſi *qui* e *fugientibus* confugerant *ad* ipſos, *tum* miſſos *a N.* ſ. tum eos, qui confugerant, tum eos, qui miſſi erant rel., luſum me ita Noſtri in v. affinibus in vicinia *φυγ. κατεφ.*, ſimpl. et compoſ., non perimente. Sed de commate poſt *Νιγρ.*, liberum reliquimus, quia in inf. poſt v. *πέμπειν* duplex eſt ſupplementum, vel *ὥστε*, vel *εἰς τὸ*, cf. 2, 12, 11. m. et 10., quorum prius magis deſiderat comma.

ἑκατέρωθεν) Bg. e P. retinet, tum mutatam dicendi rationem, (in adv.

ὡς ἀπὸ ϛρατοπέδων, ὁρμώμενοι, συνέβαλλον[f] ἀλλήλοις· καὶ, μάχης καρτερᾶς γενομένης, πολὺ περιεγένοντο οἱ τοῦ Σεβήρου. Φυγόντες[g] δὲ οἱ τοῦ Νίγρου κἀκεῖθεν[h], ὅσοι περιελείφθησαν, ἐπὶ τὰ ϛενὰ τοῦ Ταύρου ἠπείγοντο[i], ἀποκλείσαντές

que urbibus quaſi e caſtris egreſſi milites concurrerunt: magnoque commiſſo proelio, longe ſuperiores fuerunt
20. Severiani. Fugientes autem Nigriani inde etiam, qui ſupererant, ad anguſtias Tauri properabant: clauſamque

f) συνέβαλον Ms. Ba. v. N. g) φεύγοντες Mss. tres, v. N. h) Sine iota κἀκ. B. 2. R. et B. I. L. cf. 2, 10, 18. i) Colon in Ms. Ba. cum ed. Bc. 2., ut punctum in A. Stp. rel., ſed comma B. I. R. al.

accommodato ad ſubſt. ſq., pro *utrinque* igitur *ex urb.*, i. e. ab utraque parte ſ. utrique illi exercitus, intra urbes iſtas excepti, non vero cives illarum, diverſe animati; cum et Lat. ponant adverbia loci ſimul cum ſuis loci ſubſtantivis, v. c. Virg. Aen. 7, 209. hinc — ab *ſede* rel., cf. 1, 4, 8. m. ad μήποι λ.) tum ſuppletum ſubſt. οἱ ϛρατιῶται ad v. ὁρμ., quod ſane contextus iubet cogitari, quia in ſuperioribus etiam memorati ſunt urbium iſtarum incolae nominatim, Νικαεῖς et Νικομηδεῖς, quorum deinde nulla mentio inter victos et victores, ſed modo exercitus Nigri ac Severi.

συνέβαλλον) Congruentius συνέβαλον, tempore aor. *Sylb.* Quod ipſum Ms. praebet, conſentiente P. et inde Eg., ſed ut in talibus nihil ſit certi et tentandum, etſi confuſio ſaepe accidit et varietas frequens eſt in ſimpl. et dupl. λ, cf. 1, 15, 6. m. et hoc cap. §. 3., pro quo hic variat Noſter, (in v. συμβ. addito dat. perſ., ſed omiſſo ſubſt. ϛρατεύματα, ob iam praeced. alium nominativum ὁρμ.) tum Bg. e P. ad ſq. καρτ., (cf. §. 3. et Luc. 2, 559. l. 34. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μ. κ. cum *diu* fortiter *pugnatum eſſet*,) it. ad γεν. cf. 1, 11, 5. Fi. Theo. 7, 4. et Diod. S. 1, 310. l. 17. prae quo eſt ſeverior in formula οἱ τ. Σ., cf. §. 11., quanquam ad ſenſum res eodem redit, cum Severus ipſe interfuerit rebus, cf. §. 1. 17. et cap. ſq. §. 4. e., quanquam negant id Angli ap. Heyn. H. 4, 1046. i. In rem ipſam Dio C. p. 1247. l. 6. μετὰ ταῦτα, μεταξὺ τῶν ϛενῶν τῆς τε Νικαίας καὶ τῆς Κίου, πόλεμος αὐτοῖς μέγας γίνεται καὶ πολύτροπος, poſt quae deſcribit pugnae fortunam variam, quae ab initio fuerit ap. Severianos, tum ap. Nigrianos, denique vero iterum ap. priores, pergens p. ſq. i. (quae pertinent maxime ad Noſtri §. ſq. ὅσοι περιελείφθησαν,) καὶ ἂν πανωλεθρίᾳ τούτους διέφθειραν, εἰ μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἦν, καὶ νὺξ σκοτεινὴ ἐγένετο.

φυγόντες) Perperam in Cod. φεύγοντες. *Stroth.* Nempe cum alibi pro vulg. aor. ponunt Mss. tempus praeſ., cf. 2, 10, 17. e. 3, 1, 11. e., tum h. l. Gloſſator variare voluit cum §. 18. e., manente P. quoque in vulg. tempore quidem, non item textu et ordine. In κἀκ. quidem reſpicit Noſter ad §. 4., ut Leisn. in Ox. ſupra v. περ. „1 Theſſ. 3, 1.“ volens potius ib. 4, 15. 17., quae duo loca inter ſe comparare debuit L. Boſ. Ell., ad genus ellipſeos conſtituendum, quia in poſtr. loco additur particip. ζῶντες, quanquam, ob adiunctum artic. οἱ, appoſitio quoque ſtatui poteſt, cf. Glaſſ. phil. ed. Dath. p. 317. Nr. 2. i., aliam ellipſin ſpectante P., ſed

τε τὸ ἔρυμα, ἐφύλαττον. ὁ δὲ Νίγρος [k], φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος, ὡς ᾤετο [l], αὐτάρκη, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο, στρατὸν ἀθροίζων καὶ χρήματα.

21. munitionem tutabantur. At Niger, cuſtodes relinquens munitionis, ut putabat, ſufficientes, Antiochiam verſus contendebat, exercitum collecturus et pecunias.

Ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, περαιωθεὶς διά τε Βιθυνίας καὶ

Severi autem exercitus cum tranſiſſet per Bithyniam et

k) Abeſt νίγρος in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N. l) ὡς ᾤετο non ſunt in Ms. Ba. incluſa commatibus. *Mart.* nec in edd. omnibus, cf. 3, 1, 16.

non neceſſariam. Mox in τὰ στρ. τ. T. variatur cum 3, 1, 8. ordine et omiſſo ſubſt. ὀρ., quod tamen P. libere addit, liber idem in numero ad ſq. membrum, unde Bg. ſimpl. in v. cum Stp. Th. aliunde, (cf. 1, 12, 16.) ubi et 4, 232. G. m. Bg. ad ſq. ἐφ., pro P. ſyn., cf. 2, 13, 13., e cuius ratione in ἀπ. per paſſ. non opus eſt deinde ſuppleto ad v. ἐφ. pronomine αὐτὸ, quo Sch. tendit, addito ſubſt. *munit.*

ὁ δὲ Νίγρ.) Male hic in Mss. omiſſum eſt nomen Νίγρος, quod cum Ve. quoque P. ſervat, cum vix e pr. οἱ τοῦ Νίγρου tacite repeti queat, et pro ὁ δὲ ſaltem debuerit eſſe αὐτὸς δὲ, ut de principe perſona et duce exercitus dominoque; quanquam, ὁ δὲ ſumto pro οὗτος δὲ, ſimile quid admiſit Geſn. in Iſag. in erud. T. 2. p. 219., poſt *Carteſiani* intervallo ſubiiciens *At ille* rel., cogitans Carteſium, nominatum modo in aſſeclis. In ſq. φρ. Bg. ad ſenſum bene, per concretum Lat., quorum abſtractum tamen aeque recte e P. tenuit Sch. „praeſidium *ſufficiens*“ cf. Stp. Th. 2, 1500. C. e. ſine Vs. et in rem Xiph. S. 399, 36. Mox τὴν Ἀντ. e pluribus huius nominis urbibus Noſter intelligere videtur hic illam Syriae, qua de iam 2, 7, 15. ſq. dixerat, Nigrum ibi agitaſſe ludos, ut 2, 8, 10. habuiſſe domum et praetorium, cf. ib. §. 13. e. 2, 14, 11. 3, 1, 7., e qua urbe exiiſſe aliquando putandus eſt, quanquam non id Noſtro memorante in prioribus, et forte nunc ſaltem ad Tauri munimenta diſpicienda et praeſidia curanda, quo facto, hic a Noſtro dicatur illuc rediiſſe; niſi velis, Nigrum, poſt cladem ad Cyzicum, cui ſane non interfuit, tamen, profectum ex urbe illa, adfuiſſe ap. exercitum in altero conflictu in Bithynia, ad Nicaeam, cum ſuisque fugiſſe ad Tauri munitiones, et deinde demum rediiſſe Antiochiam; nihil in hanc partem narrante Spart., nec in Nigro, nec in Severo, niſi c. 8. e. p. 604. m. *fuſas* eſſe *item* (i. iterum, poſt Cyzicenam pugnam,) *copias* Nigri *ab iisdem* Severi *ducibus.*

ἀθροίζων) Congruentius ἀθροίσων, tempore futuro. *Sylb.* Res hic eadem eſt cum illa §. 17., quanquam et Bg. inclinat ad fut., idque fortaſſis e P. liberiori ratione per *ut*, pro ſupino vel fut. valente.

διά τε) Bg., e P. forte, omittit hic commode copulam, ne quis eam trahat ad pr. particip., cum pertineat modo ad ſq. καὶ, et, ut alibi, praemiſſa ſit, locanda proprie poſt ſubſt. Βιθ., cf. 3, 2, 11. e. Γαλ. τὲ καὶ Ἀσ., ubi ſcripturam vulg. per ſimpl. ι tolerarat Ms. auctor, hic inconſtans cum Ba. in altero Κατ., ad 3, 1, 9. nihil novante, quae duo Stp.

Γαλατίας [m], ἐμβαλὼν εἰς Καππαδοκίαν [n], προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει [o], πράγματά τε εἶχεν οὐ μικρὰ, δυσβάτου διὰ στενότητα καὶ [p] τραχύτητα	Galatiam, ingreſſus Cappadociam, obſidione munitionem oppugnabat: negotiique habuit non parum, cum invia propter anguſtiam et aſpe-

m) Γαλατείας Ms. Vi. v. N. n) Ms. Ba. καππαδόκειαν, καὶ προσκ. quod καὶ interiectum dant quoque Mss. rel., ut προκαθ. Ms. Ve. ſolus, v. N. o) In Ms. Ba. punctum, ut in edd. A. et Ed. p) δὲ pro καὶ in Bs. 2. mendoſe.

Byz. modo per ſimpl. vocalem profert, it. Cell. n. o. 2., ex analog. Noſtro ſcribente in ἐμβ. cum adiunctis, cf. Stp. Th. 1, 679. B. e. cum Bud. C. 602, 39. Abr. Dl. Th. it. ad Luc. 2, 734. N. 6. (ubi propoſitam ellipſin pron. ἑαυτὸν ignorat L. Boſ.) ſed ſine hoſtili vi et animo Horr. M. Cr. p. 193. e.

προσκαθεζ.) Ven. καὶ προκαθ. ubi καὶ quidem probo, verbum προκαθ. vero ineptum h. l. iudico. *Stroth.*

Errorem in verbo quidem eſſe ſolennem, et confuſas praep., cf. 2, 13, 10. e., oſtendant vel Mss. rel. et contextus, quia ſermo eſt de obſidione, ubi ſolenne eſt προσκ., cf. Weſſ. ad Diod. 2, 345. N. 33. et ſuper varia rectione, cum loci aut dat. aut acc. (quem Noſter in medio ponens et inter utrumque verbum, ambiguum fecit liberumque, utri verbo iungeres, unde Bg., participium ſ. gerundium mutans in adi. ſubſt., traxit acc. ad v. poſtr.) vel cum aliqua praep., v. περὶ, ib. 1, 502. N. 27. Valck. ad Herdt. p. 430. N. 8., ubi comparat Lat. *adſidere*, cf. Plin. Pan. 12, 3., unde Sch. „exercitus *ſtativa habens* ſ. *aſſidens* obſidebat *munitionem*" Ind. Thuc. per ſimilem locum 41, 38. προσκαθεζόμενοι τὴν — ἐπολιόρκησαν, *caſtris poſitis obſidere*, cui add. 355, 8. (ubi ſimilis Var. L.) it. 81, 75. ſed cum v. ἐξεπολ. 87, 79., it. cum dat. τῇ πόλει 22, 57. *obſidentes*, ſed cum dat. πολιορκίᾳ 1, 11., qui Stp. Th. locus eſt, pro quo et dr. ſimpl. καθίζουσι ἐπὶ ib. 232, 8. ſq. καὶ στρατόπεδον ἐποιησ., it. in med. ἐκαθέζοντο 110, 51. p. ſq. i. 127, 51. ſed cum praep. 111, 85. καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, ubi ſq. iterum στρατοπ. ἐποιησ., ſed l. 96. cum pr. περὶ, cf. καθίσας τὸν στρατὸν 143, 58. it. ἐγκαθεζόμενοι 168, 6. et ἀντεκαθέζοντο 310, 68. opp. ἀντεστρατοπέδευ. Abr. Dl. p. 37. e. Vig. p. 291. e. Polb. Ind. v. πρ. cum Rsk. ad eundem p. 129. i., comparante me Liv. 2, 12. i. ſedendo *expugnaturum* ſe *urbem*, it. compoſ. *conſidere*, quo de cf. G. Th. 175, 83. Sed καὶ, intruſum a Mss. in pluribus iterum particip., cf. 2, 8, 1., non apparet ap. P. in hac regione, ſed ad pr. membrum ἐμβ. *quoque*, quod ille tamen libere addiderit, ut praeterea adv. temporis *mox*, quia participium per particulam *quum* reſolvit. Iam, etſi καὶ excidere potuit, ob pr. κιαν ſyllabam: tamen textus vulgatus procedet, ſic, ſi προσκ., pro gerundio habitum, arcte copuletur cum v. ἐπολ., ut ap. Thuc. et Herdt. l. l., ſed membrum ἐμβ. εἰς Καπ. praemiſſum putetur, proprie poſt ἐπολ. ponendum.

πράγματα) Leisn. in m. Ox. „*difficultates*" ad ſenſum, verſante hic liberius P., praeter diremtam Noſtri periodum, et adv. iterum aliquod additum, ubi Bg. fere cum Sch. in „πρ. non *parum* expertum eſſe *negotii*" e Sb. Ind., pro ſeveriori, *negotii* non *parum* ſ. plurimum *habuit*, cf. G. Th. in ſubſt. 420, 41. 43. et pro moleſtia l. 30. 32., ad quam notionem

οὔσης τῆς ὁδοῦ [q], βαλλόντων τὲ [r] αὐτοὺς ἄνωθεν λίθοις, καὶ γενναίως ἀπομαχομένων τῶν ἐφεστώτων ταῖς ἐπάλξεσι τοῦ τείχους [ſ]. ῥᾳδίως [t] δὲ ὀλίγοι πολλοὺς ἐκώλυον [u]. τῆς γὰρ ὁδοῦ στενῆς οὔσης, τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σκέπει [x], ἐπὶ θάτερα

ritatem eſſet via, coniicientibus in ipſos ſuperne lapides et ſtrenue depugnantibus iis, qui inſiſtebant pinnis muri. 2. Facile autem pauci multos arcebant. Cum enim via anguſta ſit; alteram eius partem mons altiſſimus tegit, ex alte-

q) Colon in Ms. Ba. r) Hoc τὲ diſerte in Ms. Ba. et tacite in Mss. rel., v. N. ſ) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bc. 2. quae et incipit numerum novum §. demum cum τῆς λ. t) Sine iota ῥαδ. iterum in A. 2. al. u) A. 2. ἐκώλυον τοῦ τῆς γὰρ λ. mendoſe, maxime in τοῦ, quod e τῆς ortum, per compendium ſcripto, ut in B. 2. L., corrector in margine notarat, ponente τῆς typotheta deinde, ſed non τοῦ deleto. x) Hoc comma quoque, praeter Ms. Bg., in ed. Ox., pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N.

refert quoque Stp. Th. 3, 530. D. ſq. e. noſtrum locum ſine Vs., cf. Bud. C. 421, 39. Barn. Eur. Hel. v. 293. Valck. ad Xen. M. S. p. 241. e. cum Z. Indd., Bg. ad Alc. p. 125. Abr. Dl. Th. p. 247. i. Rs. Or. V. 9. p. 387. e. cum Ind. Dem. p. 621. e. per ſyn. adiuncta ex 181, p. πάνυ πολλὰ πράγματα παρέσχον, (cui add. opp. πρ. παρέχειν τινὶ 99, 7. 104, 20. 184, 2. etc.) Vig. p. 137. i. et Suid. 3, 166. m. Ad ſqq. Noſtri cf. 3, 1, 8. ſq. et ad δυσβ. ὁδ. Poll. 3, 96. et Diod. S. 2, 333. l. 45. κρημνώδους δ' οὔσης, καὶ δ. τῆς ὁδ. et quia *confragoſus* erat *tranſitus* atque *difficilis*, ſed in δυσβ. cum pr. διὰ peculiari modo, cui par Lat. Bg. cum abl. cf. G. Th. cum Gr. n. *regio* rupibus *invia*.

βαλλόντων τὲ) Praeter omiſſum in Ms. Bg. adv. ἄνωθ., e P. a nobis ſtatim reſtitutum, deeſt hic ap. Bg. copula τὲ, a P. ſervata rectius, cum duo narrentur, cur exercitus non leve negotium habuerit, primo viae difficultas, deinde acris repugnantia et defenſio hoſtium; unde non debuit Bg. uti abl. conſeq. ſine *et*, aut participia reſolvi oportuit etiam reliqua, ut prius, adiuncta copula eadem; manente quoque P. ſeverius in ſimpl. Lat. ad βαλλ., cf. 1, 12, 16. ſq. et ad ſq. v. ἀπομ. Ind. Thuc. Xen. Hell. Cyr. et Ἀνβ. Polb. Dion. C. ad Thom. M. p. 99. N. 1. ad Max. Tyr. p. 499. 654. ad Herdt. p. 564. N. 69. Suid. 1, 286. m. et ad Vig. p. 566. N. a. i. quocum datur adv. γενν. per analog. Ad ſq. Noſtri ὀλ. cum πολλ. cf. 2, 5, 4. m. et Dem. ὀλίγοι πολλοῖς λ. 195, 27.

τῆς γὰρ ὁ.) Huc ſpectatur obiter a Weſſ. ad Diod. 2, 655. N. 78. ubi ſimilis deſcriptio loci, πρὸς ταῖς Κιλικίαις πύλαις, it. ap. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας, et ap. Xiph. S. 399, 32., de quibus *Ciliciae pylis* v. Cell. n. o. a. 2, 211. m. 213. ſ. 68. 222. ſ. 81., nullibi huc reſpiciens, ſed Stp. Th. 3, 832. D. e., qui pro P. mavult *protegere*, quod et ap. Sb. Ind. una cum Bg. (e Sch.) qui non male in Ms. ſuo poſuerit comma hic, quia ſqq. pendent adhuc ſimul ab enunciatione prima illa τῆς — οὔσης, qui gen. conſeq. hic non tam valent de cauſa, quam de ſimplici narratione, et modo inſerviunt arctius nectendae orationi, dum copula omittitur et vitantur enunciationes ſingulares, v. c. *nam via* eſt *anguſta*, et *alteram* rel.

δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. ὅπερ καὶ αὐτὸ πάμπαν [y] παρεπέφρακτο [z] ὑπὸ τοῦ Νίγρου, τοῦ πανταχόθεν κωλύεσθαι ἕνεκα τὴν δίοδον τοῦ στρατοῦ. κατὰ μὲν δὴ Καππαδοκίαν [a] ταῦτα ἐπράττετο. ἐστα-

ra autem parte praecipitium profundum illis quae ex montibus defluunt aquis alveus fit. Quod et ipſum prorſus obſeptum erat a Nigro, ut undique impediretur tranſitus exerci-
3. tus. Ac in Cappadocia quidem haec gerebantur. Se-

y) Mss. Ba. et Vi. αὐτὸ πᾶν, λ. v. N. z) Ms. Ba. παραπεφρ. v. N. a) Ms. Ba. καππαδόκιαν mendoſo accentu et lapſu in vocali illa ad §. 1. alia.

ἐπὶ θατ.) Leisn. in m. Ox. notarat hic modo pag. aliam, ubi infra eadem formula occurrit, quam hic e Sch. v. θ. dedit Bg. (addito gen. pron. αὐτοῦ, etiam e Sch. ſubſt. *montis*,) manifeſte ſupplens ſubſt. e pr., ſecus ac P.; ſed ut Gr. requirat plur. μέρη, cf. L. Boſ. Ell. p. 203. m. Stp. Th. Bud. C. 1078, 12. ſqq. Ind. Dion. C. Xen. 'Αvβ. Z. ſed ſine Ind. Dem. 60, 6. Heſy. 1, 1354. i. Vig. p. 91. N., ſpectante huc Stp. Th. 2, 420. G. m. in ſq. κρ. ſine Vs. cum aliis lect., tum per comma poſt σκέπει, tum per ὕδασιν cum νέφ., cf. de κρ. Suid. 2, 373. e. Foeſ. L. N. T. cum Munth. p. 49. Ind. Orph. Call. Lyco. Soph. Ai. Rs. Or. V. 4. Ael. V. h. Palaeph. et Diod. S. In ſq. πορ. liberiora P. etiam Sch. deſerit, unde Bg., ap. G. Th. quoque cum Gr. n. cf. Stp. Th. 3, 164. B. qui neſcit liberius Lat. Bg. e P. in v. συρ. et phyſicam notionem in rectione hac per analog. cf. Geop. cum Bg.

ὅπερ καὶ) Leisn. in m. Ox. „f. ἅπερ καὶ αὐτὰ, (ſed in m. Ms. Bg.) Quorſum refers ὅπερ κ. α.? Quid ſi legas ἅπερ καὶ αὐτὰ, ut ad ὄρη referatur?" Facilior medicina eſt in enallage illa generis, ut neutrum pron. relat. ad maſc. πόρος trahatur, ſubintellecto ſubſt. neutr. χωρίον, cf. ad Luc. 2, 410. N. 72. Abr. Dl. Th. p. 58. m. it. ad Vig. p. 42. N. a. e. et ſupra ad 1, 5, 3., manente cum Mss. etiam Bg. in vulg. pro liberis P. Sed in ſq. παμπ. res Ms. poteſt eſſe gloſſema, (ſimplici praebito pro comp., ſi putetur adi., quo Sch. tendit per Lat. *univerſum*, quo ſenſu et alia gloſſa erit in adi. allato pro adv., ut 2, 13, 20. e. ad ἀνόπλως,) vel lapſus, ut exciderit prior ſyllaba ob ſimilem alteram, vel alia ſapientia Gloſſatoris et faſtidium e tribus deinceps ſyllabis ſimiliter incipientibus a πα litteris; pro adv. cum Suid. 3, 12. i. (non coll. ad Heſ. 2, 848. m.) accipiente vocabulum etiam Stp. Th. 3, 50. e. „uſus eſt autem et Herodianus" ſine loco nec alio e proſaico quo, cf. tamen Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z. it. ad Ageſ., ubi locus eſt XI, 4., haud dubie ut factum ſit e duplicato πᾶν, et hinc per ſe i. q. σύμπαν, pluſque adeo, quam ſimpl., ſed deinde pro ſimpl., et adv., demum per ellipſin pr. κατὰ, ut in aliis adi. neutr. Tum alterum Ms. in v. ſq. παρ. augmento praepoſitionis, neglecto illo in medio, itidem fuerit vel lapſus in vocali iterum, vel negligentia et uſus communis aliorum, cf. ad Diod. S. 1, 121. e. N. 63. 424. N. 17. 2, 83. N. 82. ad Luc. 1, 258. N. 2. 2, 80. N. 51. Abr. Dl. Th. p. 665. e., ad Gem. Pl. p. 38. N. i), retinente Bg. e Sb. Ind. v. Lat., ſed Stp. Th. e P.

ἐστασίασαν) v. 3, 2, 14. *Boecl.* liberius contrahente P. in periodum No-

σίασαν δὲ πρὸς ἀλλήλους[b] τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει Λαοδίκεια μὲν κατὰ Συρίαν, Ἀντιοχέων μίσει, κατὰ δὲ Φοινίκην Τύριοι, Βηρυτίων[c] ἔχθει. μαθόντες τὲ τὸν Νίγρον πεφευγότα[d], τὰς μὲν τιμὰς ἐκείνου καθελεῖν ἐπειράθησαν[e], τὸν δὲ Σεβῆρον

ditiones autem inter ſe exercebant pari aemulatione et odio Laodicea quidem in Syria, Antiochenorum odio, Tyrii au-
4. tem in Phoenicia, Berytiis infenſi: cognitaque Nigri fuga, huius quidem honores evertere coeperunt, Severo au-

b) Nihil hic variatur, niſi ἀλλήλοις mendoſum in Par. v. N. c) *Ms.* Ba. βηρυτείων λ. Sed noſtra ſcriptura habetur ap. Stp. *Byz.* p. 221. e. it. Ioſeph. 1, 949. ſ. 5. i. 2, 154. e. d) πεφυγότα Bs. 2. mendoſe. e) Golon in Ms. Ba., ut punctum in *A.*

ſtri ſingulares enunciationes, neglecto etiam δὴ, in quo cum μὲν liber etiam Bg., aliterque, quam ſupra, pro *igitur* in *Cappadocia quidem* rel.

πρὸς ἀλληλ.) Excuſari ἀλλήλους poteſt metonymica ſyntheſi. Alioqui ſtructurae lex poſtulat ἀλλήλας, ut 3, 2, 13. e. *Sylb.* Pro Λαοδίκεια lege Λαοδικεῖς. *Stroth.*

Quo ſumto, quia ſane facilis per ſe lapſus in α et ς maiuſculis componantur cum Ἀντ. eadem concreta, ut mox Τυρ. cum Βηρ. et 3, 2, 17. ſq. Νικομηδεῖς cum Νικαεῖς, et genus in ἀλληλ. reſpiciat iam ſequentem orationem, ut ſaepe; quanquam vulgatum in Λαοδ. abſtractum, (quod cum libris omnibus refert quoque P. et Bg., variandique cauſa forte adhibitum, quum eodem redeat, et abſtracta ſaepe ponantur pro concretis, nominatim urbes pro incolis, ſicut P. pro ſq. concreto Τυρ. ponit abſtractum *Tyrus*,) cum maſc. ἀλληλ. ſic conciliabimus, ut concretum in eo Λαοδικεῖς et cives cogitemus, aut in iuncto ſexu diverſo, Λαοδίκεια et Τύριοι, ſexum dicamus praevalere potiorem. Noſter certe variavit in ordine comparis, κατὰ Φοιν. Τυρ., ut cum 3, 2, 13. e. ἀπεχθείᾳ compoſ. per ſimpl. hic ἔχθει, et in hoc cum proximo pr. μίσει, unde Sch. per Lat. idem *odio*, cf. Suid. ἔχθος, — μῖσος, non coll. ad Heſ., ubi pro libero adi. Bg. e P. valebat Lat. *inimicitia.*

Βηρυτίων) Berytus urbs opulentiſſima legum ſtudiis tum temporis celeberrima erat; hodie *Barut. Stroth.* cf. Stp. Byz. et Cell. n. o. a. 2, 378. ſ. 89.

μαθόντες τὲ) Malim γὲ pro γάρ. Μαθόντες redit ad Tyrios, cum Severo facientes. *Reisk.*

E P. libero nihil liquet de copula, quam cum libris omnibus ſervat quoque Bg., nec male, cum ſolenne ſit Noſtro τὲ, e vetuſta ratione copulans enunciationes, ubi quoque locum habeat per ſe δὲ, ſ. δὴ, pro *igitur*, ſ. γάρ. Sed, praeter Tyrios, innuuntur hic quoque Laodicenſes e §. 6. e. Tum Bg. mutata ratio in utr. participio partim eſt e P.

τιμὰς) Leisn. hoc Gr. ſubſt. in Ox. ed., ut et Lat. in Bg. Vs., notarat ſtilo ceruſſato, innuens, opinor, aliquam Not. de ſenſu hic, qui definitur e contextu et v. adiuncto καθ., eſtque idem cum locis ſupra 2, 6, 15. 1, 14, 19. e., ut ſtraverint ſtatuas, ei poſitas, nomenque ibi eius dele-

εὐφήμησαν. ὡς δὲ γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ ταῦτα ὁ Νίγρος ἐπύθετο, ἄλλως μὲν τὸ ἦθος πρότερον χρηστὸς ὢν, ἀγανακτήσας δὲ τότε εἰκότως ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, ἐπιπέμπει [f] ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους τε ἀκοντιστὰς, οὓς εἶχε, καὶ μέρος τοξο-

5. tem 'fauſta' acclamarunt. Cum autem veniſſet Antiochiam Niger et haec audiviſſet, quamvis homo alioqui ingenio prius placido, at tunc indignatus merito ob defectionem illorum et contumeliam, immittit urbibus utrisque Mauros iaculatores, quos habebat, et par-

f) Mss. Ba. et Ve. πέμπει v. N.

verint; etſi e ſq. εὐφ. etiam aſſumi licet hoc, ut nec in verbis honorifice de eodem egerint.

γενόμενος) Aeque locum habeat hic P. notio, a Bg. deſerta, *cum* vero *Niger*, qui *nunc* Antiochiae *erat*, e qua Vs. noſtra pateat, Noſtrum reliquiſſe ordinem maxime in nomine propr. ὁ Νιγρ., cum propius poſuerit ad v. ſecundum, proprie ad pr. γεν. pertinens. In ſqq. aſſumit Bg. e P. ſubſtantivum ἀνὴρ ſ. ἄνθρωπος, ſed non cum eo omittit adv. προτ., quod ſimul cum ἄλλως, non alibi a me repertum, conſiſtet tamen ſic, ut ἀλλ. ſumatur pro in aliis rebus ſ. caſibus, ſ. partibus, (ut Schell. recte explicat in Lex. Lat. Bg.) aut pro per ſe ſ. natura ſua, (cf. Z. ad Vig. p. 368. b. Nr. 5., ut reſpondeat illi φύσει, quod ap. Noſtr. eſt diſerte ſimul 8, 3, 16. φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὢν rel. cf. 3, 14, 3.) aut pro Lat. *omnino*, i. univerſe, quod tamen redeat ad primum illud, cf. Z. l. l. et Per. ad Ael. V. h. 2, 13. p. 106. N. 29. e. Lat. *generatim*, it. ap. Dem. 889, 16. οὐδὲ φύσει χρηστὸς ἄνθρωπος ſine Ind., ut nec ap. Stp. Th. in χρ. eſt Bg. Lat. (qui deſerit P. duo Lat. adi. pro uno Gr.) ſed ſyn. (h. l. non iracundus et propenſus ad vindictam et nocendum, ex opp. et contextu ſq.) nec cum acc. rei elliptico, ubi Noſter ex analog. ſaltem ſcripſit. In ſqq. ἀποσ. et ὕβρ. pertinent ad §. pr. e.

ἐπιπέμπει) Perperam Cod. πέμπει. *Stroth*. Eadem res fere, quae 2, 12, 10., per gloſſam in ſimpl. pro comp. (ſervato cum Ms. Vi. etiam a P.) aut etiam elapſa praepoſitione per incuriam in comp. verbis, ut alibi, cum hic aptius ſit compoſitum, quo ſenſu, praeter Ind. Sb., tenet Stp. Th. 3, 205. B. „*immitto*, Herodi. l. 3. ἐπ. — ἀκ. (e P.) i. e. hoſtiliter mittit adverſus eos" cf. 1, 8, 12. m.

ταῖς πολ. ἀμφ.) *Rectius utrique urbi* ſ. *ambabus* urbibus. *Sylb.* contra P., quocum tamen Bg., quia ad ſenſum parum intereſt, et ſic adi. iſtud Lat. in plur. ſumitur cum ſubſt. plur. pro ſing. et de rebus duabus modo, cf. G. Th. cum Ind. Corn. N. *Flor.* et Iuſt., innuente Noſtro Nicomediam et Tyrum, quarum poſteriorem modo nominat §. ſq. e., ſed oblique §. 3. ſq. in nomine incolarum.

οὓς εἶχε) Pol. videtur legiſſe ἔσχε, (*quoscunque* ſecum *habuerat*,) quum εἶχε ſit *habebat*. *Steph.* οὓς pro ὅσους accipiendum, quod eſt potius; aut hoc illi eſt ſufficiendum. *Reisk.*

Severe reddit Bg. in utr., ubi P. libere, h. e. ad ſenſum, cum aor. 2.

τῶν, φονεύειν τὲ [g] τὸν ἐντυγχάνοντα [h] κελεύσας, καὶ διαρπάζειν τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν [i], αὐτάς τε ἐμπιπράναι: οἱ δὲ Μαυρούσιοι, ὄντες φονικώτατοι, καὶ, διὰ τὸ θανάτου καὶ κινδύνων [k] ῥαδίως καταφρονεῖν, πάντα

tem ſagittariorum, occidere obvium quemque iubens et diripere omnia in urbibus, ipſasque incendere. At Mau-
6. ri homines maxime ſanguinarii ac mortis periculorumque promto contemtu quidlibet

g) τὲ hoc omittunt Ox. et Par. 2. v. N. h) *Mss. Ve.* et *Vi.* τοὺς ἐντυγχάνοντας κελ. v. N. i) *Ms. Ba.* colon, ut punctum in A. k) *Ms. Ba.* κινδύνου ῥᾳδ. v. N., omnibus edd. in ῥᾳδ. cum iota hic conſpirantibus.

ſaepe ſit pro plusqp., pro quo aor. hic εἰχ. aeque ſumas, ac pro impf. cum Bg., qui et ipſe εἶχον vertit per plusq. 2, 6, 15. Sed ὃς, pro ὅσος, etſi tacente Stp. Th. L. Ern. et Vig. cum Indd. quibusdam inſpectis, tamen procedet tum per ſe, quia notiones ſunt copulatae, tum quia contra ὅσος ſaepe pro ὃς ponitur, eadem de cauſa, tum denique per analogiam Lat., ut ap. Iuſt. 1, 6, 1. *praemonitus, ut*, quem *primum poſtera die obvium habuiſſet, ſocium coeptis aſſumeret*, ubi tamen Not. cum Ind. et G. Th. ſilent. Mox τὲ poſt φ. etſi nec Latt. Intep. exprimunt, tamen in edd. quibusdam male omiſſum contra rel. libros, copulans hic inf. φ. cum rel., nec pertinens ad ſq. particip. κελ.

τὸν ἐντυγχ.) In Cod. minus recte legitur τοὺς ἐντυγχάνοντας pro τὸν ἐντ. quod certe genuinum eſt, nec librarii elegantiam ſapit. *Stroth.*

Nihil hic in Mss., quam gloſſa in plur. pro ſing., ut alibi, per comparationem vel Noſtri 1, 2, 5. e. vel aliorum, qui plur. hunc adhibent, ut Luc. 1, 56. l. 53. it. p. 136. l. 93. cum Ind. The. Fi., ubi et exemplum ſingularis 7, 1. m., cui add. Rs. Or. V. 7. p. 53. i. (ubi recte in N. comparatur ſimpl. τυχ., quod ipſum ſimili ſenſu, pro obvius, uſurpatur numero utr., v. Ind. Luc. v. e. cum Abr. Dl. Th. p. 415. m.) cum Dion. H. S. T. 2. 18, 32. et ſine Ind. ap. Dem. 573, 25. 1298, 1. 1374, 9. pro quo plur. ib. 1416, 23. et pro eo ſimpl. τυχ. l. 27., e P. reddente Bg. et Stp. Th. 3, 1443. G. e., aſſumto pron. πάντα, perſpicuitatis cauſa, ut genus univerſum facilius cogitetur, quod et per ſe ineſt in ſing. participii, ut patet quoque reſolventibus, *eum*, qui *occurreret*, ſ. *quicunque*. Mox ad τὰ ἐν τ. π. negligentiam P. explevit Bg., adſciſcendo adi. πάντα ad ellipticum artic., quo ipſo tamen redeas ad vulgarem ellipſin ſubſt. χρήματα, *bona*, facultates, merces, quibus opponit Noſter in ſq. αὐτάς, aedificia, cf. 1, 10, 4.

οἱ δὲ Μαυρ.) Leisn. in m. Ox. „hoc adverſari videtur Bentleio ad Hor. od. 1, 2, 39.“ qui, quantum coniicio e Not. Gesn. ed., *Marſi* voluit pro *Mauri peditis*, pro cuius gentis truculento animo ſane ex h. l. patet argumentum. Sed P. liberiorem partim e Stp. marg. caſtigavit Bg., ex illo fere participium ὄντες commutans cum ſubſt. ἄνθρωποι, it. infinitivum cum pr. διὰ cum abl. ſubſt., cui tantum de ſuo adiecit adiectivum ex adv. ῥᾳδ., omiſſo a P., quod ſervabat Stp. in m., vertendo διὰ per cauſalem. Sed plur. κινδ., agnitus cum Mss. rel. etiam a P., tentatur a Ms. Ba. librario vel per lapſum litterarum, vel ex ingenio, ut numerus

τολμῶντες, μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι, παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο, ἐκεῖθέν τε σπεύσαντες ἐπὶ τὴν Τύρον, πᾶσάν τε [1] ἐνέπρησαν, καὶ πολλὴν ἁρπαγὴν καὶ φόνον εἰργάσαντο.

audentes, deſperatis ſimiles, invadunt Laodicenſes nec opinantes, et omnibus modis populum urbemque vaſtant: atque inde Tyrum pergentes totam incenderunt, magnamque rapinam et caedem fecerunt. Haec dum

1) Ms. Ba. πᾶσαν τὲ accentu non reclinato, ut alibi, v. 2, 4, 6., qui tamen paulo ante in ἐκεῖθέν τε cum Stp. conſpirabat.

copuletur idem ſing., qui tamen cum plur. incedit in omnibus linguis, et ab ipſo homine inducebatur ſupra 2, 2, 9. e. 2, 7, 1., ſicut a Noſtro hic iungitur ſpecies θαν. cum genere κινδ., ubi aſſumas ἄλλων, periculorum aliorum, quae non attingunt vitam et caput, ſed corpus modo, vulnera, captivitatem; niſi κινδ. ſumas etiam notione formae, de periculis belli ac pugnae, ut eſt ap. Lat., cf. Ind. Corn. N., et ſaepe ap. Iſocr., v. Ind. Mor. et Fd.; ut nemini invideo, ſi in θαν. κ. κινδ. ſtatuat hendiad. Mox πάντα (pro ſumma omnia negotia et maxime ardua) per ſyn. ſingularis numeri partim e P. duxit Bg., it. formulam μετ' ἀπ. liberrime, ubi, pro ſevero *cum deſperatione*, ſaltem vicinior Sb. Ind. v. μ., mutata praepoſitione cum ſubſt. in abl. „*deſperatis* animis *irruentes*“ ſcribente et hic Noſtro fortaſſis ad analog. modo, ſed huc ſpectante Stp. Th. in v. ſq. ἐπ. 3, 318. C. e P., cum additis „ubi tamen μετ' ἀπ. malim praecedentibus iungere“ etſi Sb. ante cum ſq. ἐπ. iungebat, liberam rem relinquente Bg. Ms., ubi comma poſt *ſimil.*, ſed inſuper petente Stp. ib. *repentini* notionem in v. ex adiuncto οὐ πρ., ubi Bg. vicinior, quam P. et Sch. *incautis*, qui in „πρ. *modo* ſ. *genere* omni“ partim e P. ſervat ſing., unde Bg. quoque in v. ſq. ἐλυμ., quod h. l. accipio pro nocere et noxam afferre, tribusque modis, qui mox diſerte proferuntur iterum, ut §. p. e. cum variatione, *incendio* urbis et aedificiorum, tum, quoad cives, *rapina* bonorum et *caede*, nobis forte *beſchädigen*; ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. ſaltem cum adiunctis eſt *ferro* et *incendiis*, quorum prius etiam pertinet ad homines et perſonas, quanquam proprie de rebus valens, cf. de Gr. Stp. Th. 2, 738. B. m. e P. Suid. 1, 718. m. 2, 473. e. Heſ. 1, 1185. i. 2, 510. m. L. N. T. cum Munth. p. 238. Loesn. p. 195. e. Ern. ad Call. Di. v. 156. et ad Xen. M. S. 1, 3, 6. e. Mor. ad Iſ. Pan. ſ. 15. e. it. ad Herdt. p. 625. N. 94. cum Ind., lib. de V. med. ed. Fi. Thuc. Diod. S. Dion. C. Ael. V. h. Luc. Geop. Polb. Xen. Mor. et Z. it. Hſ. Fa. A. et Dem., cui add. cum dat. rei 447, 24., cum acc. perſ. 490, 26. it. cum acc. rei 120, 19. 140, 21. 346, 7. 730, 21., ſed praeced. διαφθείρειν 522, 8., it. βλάπτεσθαι 208, 14. it. ſimul cum ἀπολλύειν 119, 2. cum διαςρέφειν 151, 14. cum διαφθείρειν 729, 27. In ſqq. libertatem P. deſerit Bg., ſumens modo inde Lat. ad v. σπευσ., ſed formulam φον. ἐργ. notaram modo ex Zoſ. 1, 71, 4. et ſenſu forenſi ap. Luc. 1, 648. l. 85., et ſyn. ap. Dion. H. S. T. 1. 568, 28. φόνον τοῖς ἐν χερσὶ ποιεῖ πολὺν λ. ut in ἁρπ. ἐργ. Noſter fortaſſis ad analog. modo illius ἁρπ. ποιεῖσθαι 1, 10, 4. e.

τούτων κατὰ Συρίαν γενομένων, καὶ στρατοῦ ὑπὸ Νίγρου ἀθροιζομένου, ὁ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος [m] τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. ἦσαν δὲ οἱ στρατιῶται ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ καὶ ἀπογνώσει, ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου [n] ὄρει τε καὶ κρημνῷ. ἤδη δὲ τῶν μὲν τοῦ [o] Σεβήρου ἀπειρηκότων,

7. in Syria fiebant, et co-
piae a Nigro colligebantur;
Severi exercitus obſidione
munitionem oppugnabat. E-
8. rant autem milites in
magna anxietate et deſpera-
tione, quod firma eſſet ac
inexpugnabilis ſeptaque mon-
9. te ac praecipitio. Sed cum
iam Severiani quidem defice-

m) Comma hic in A. et al., v. §. 1. n) Comma hic in Ms. Ba., ut in Bs. 1. v. N. o) In Ms. Ba. τοῦ abeſt. *Mart.* v. N.

τούτων — γενομ.) Scribo γινομ. *Steph.* Forte τούτων δὲ κατὰ Συρ. *Reisk.* Particulae quidem tranſeundi, quales δὲ et οὖν, ſaepe omittuntur, nec quid tale hic ap. P., unde nec pro altero Stp. quid efficietur, cuius impf., a Bg. quoque expreſſum, per ſe ſane cum γινομ. magis convenit; ut tamen et Bg. ſaepe aor. exprimat per impf., quorum temporum ap. Gr. non eſt certa ratio, ut in libris crebra confuſio in noſtro v., cf. 2, 3, 17.

προσκ. τὸ ἐρ. ἐπολ.) Leisn. in m. Ox. „v. Taylor. ad Lyſ. in Ind. AA. Xenoph. Ἀπομν." cf. ſupra §. 1.

ἦσαν δὲ) Liberrimum P. in tota §. hac, praeter Bg., deſerit quoque Sch. in „ἀθ. anxietate *animi*" quo de ſubſt. cf. Foeſ. Thom. M p. 16. Arn. An. Cr. p. 176 ſq. Ind. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. et Dem. cum Noſtri adi., cui add. 168, 27. 655, 14. 685, 11. 1214, 1. cum Zoſ. 1, 54, 1. 3, 24, 4. e totamque formulam ap. Stp. Th. e Xen., ad quam Leisn in m. Ox. „animum deſpondebant, (ſed ib. et in m. Ms. Bg. ad ſq. ὄρει λ.) ἓν διὰ δυοῖν" quo vix h. l. opus ob §. 2. ubi κρημνὸς ab altero montis latere dr. eſſe, cf. 3, 1, 8. ſq., ut ad ſenſum parum intereſt, ſi comma ponatur poſt πεφρ., quod v. et ſine caſu erat §. 2. m. per compoſ. quidem, copulante id cum ὀρ. λ. etiam P., et cum huius Vs. quoque Stp. Th. 2, 420. G. e. (cf. ad paſſ. L. N. T.) it. in δυσμ. unde et Bg., ap. G. Th ſaltem cum δυσμάχητος, ut noſtrum, per analog. modo cum ἐρ., de re inveni praeterea ap. Dem. et Ioſ. Caeterum in gen. his conſq. deeſt pron. αὐτοῦ, τοῦ ἐρύματος, hic quidem intercedente tota enunciatione ἦσαν — ἀπογν.

ἤδη — ἀπειρ.) *igitur* iam *defatigatis* Severi *militibus*. Lycurg. adv. Leocr. p. 127. (Rs. Or. V. 4. p. 166. l. 4. qui locus eſt ib. in Ind. V. 8. male ſub v. ἀπειπεῖν) addit τοῖς σώμασιν, in h. l. τῶν δὲ ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σωμ. ἀπειρηκότας, *viros autem, qui corporibus infirmis et laboribus tolerandis non ſatis idonei erant.* ἀπειρεῖν, ſicut ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύειν, ἀπαυδᾶν, eſt *deſpondentis animum, ſeque victum eſſe confitentis* ſeu *ſermone*, atque hoc quidem propria ſignificatione, ſeu *improprie*, alio quolibet motu corporis voluntatem exprimente. In hoc loco Herodiani poſſis

τῶν δὲ [p] ἐναντίων ἀμέριμνον [q] ἔχειν τὴν φρουρὰν οἰομένων, νύκτωρ αἰφνιδίως [r] ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, χιόνος τὲ

rent, adverſarii autem ſecuram ſe tenere cuſtodiam exiſtimarent, noctu repente imbribus maximis erumpenti-

p) Ms. Ba. δ' ἐν. cf. 2, 15, 15. q) Ms. Ba. ἀμερίμνων mendoſe, e pr. finitione, ut in B. 2. L., unde ἀμέριμνον ſic duplici accentu in B. 2. R. r) αἰφνηδίως in Ms. Ba. vitioſe, ut 2, 1, 6. e. in ed. Lugd.

etiam ſupplere ὑπὸ πόνου. Nam hoc addit Plutarch. in Catone Mai. p. 339. A. καὶ γὰρ ἵππων ἀπειρηκότων ὑπὸ πόνου τροφαὶ, καὶ κυνῶν οὐ σκυλακεῖαι μόνον, ἀλλὰ καὶ γηροκομίαι τῷ χρηστῷ προσήκουσιν, *pertinent namque* equorum *labore* confectorum *alimenta, et canum non incunabula modo, ſed et ſenectutis cura ad mitem hominem*, v. P. Fabri Agon. 1, 8. p. 26. ſqq. Euſt. ad Od. A. p. 24. l. 33. ὅτι τὸ κωλῦσαι καὶ λόγοις ἀποτρέψασθαι ἀπειπεῖν λέγεται — λέγεται δέ ποτε ἀπειπεῖν καὶ τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ μάχῃ ἀπαγορεῦσαι καὶ ἀποκαμεῖν· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ ἀπαυδῆσαι καὶ ἀπειρηκέναι καὶ ἀπαγορεῦσαι. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. Bud. C. 60, 9. Arn. An. Cr. p. 173. Abr. Dl. Th. p. 828. m. ad Luc. 3, 605. N. 64. Ern. ad Call. Del. v. 117. lib. de V. med. Fi. p. 186. ſq. Suid. 1, 261. e. (ubi init. etiam ſyn. ἀπειπεῖν, quo de cf. Thom. M. p. 87. et Gottl. Plat. Menex. p. 46. N. 52. cum Ind.) it. Phil. p. 748. e., Sch. partim e P. „defatigatis *iam* Severi *militibus*, ſ. *quam* animum *deſpondiſſent*“ quae phraſis et ap. Stp. Th. cum privo v. *deſperare*, quo redeat Bg., ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. ἀπαγορεύω, et modo explicatum 47, 27. et 101. per *defetiſcor*, quod ib. l. 2. „labore deficere“ proprie i. q. defeſſus ſum, et adeo i. q. Leisn. e P., non tenentibus, quod ſciam, Latinis et noſtratibus tropum. In Ms. autem nihil eſt, niſi inconſtantia librarii, qui ſervat utrumque articulum non modo in plena formula τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν 3, 2, 2. m. 12. it. 3, 3, 1. 7. 13. it. τῶν τοῦ Νίγρου στρατιωτῶν 3, 2, 4., it. τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου 3, 2, 18. m., ſed et in elliptica, (ut hic, ubi deſit ille gen. στρατιωτῶν, repetendus e pr. οἱ στρατιῶται,) οἱ τοῦ Σεβήρου 3, 2, 19. e. (ubi Bg., ut h. l.) et οἱ τοῦ Νίγρου 3, 2, 11., reſpiciens ad alteram formam per unum artic. τὸ Σεβήρου στράτευμα 3, 2, 3. e. τὰ Νίγρου πράγματα 3, 2, 5. et τῆς Σεβήρου νίκης 3, 2, 13.

ἀμέριμνον ἐχ. τ. φρ.) P. deſeruit quoque Sch. in „φρ. *alta* ſecuritate *eſſe*, ſ. *praeſidio ſecuro* munitionem *tenere*“ it. Stp. Th. 2, 856. l. „ἀμ. — praeſidium *ſecurum*, et quo freti, omnibus curis et ſolicitudinibus liberi forent“ aliter, quam hic in m. P., ubi ratio Bg. et brevior, et vicinior, aſſumto tantum pron. et ſyn. v. Lat. ad v. ἐχ., ſed accepto ſubſt. φρ. haud dubie minus pro concreto et cuſtodibus, quam de abſtracto ſ. actu cuſtodiendi, ſ. etiam pro loco, ubi ſunt cuſtodes, ut ſenſus ſit, cum putarent, locum ſe habere ſ. locum eſſe ſatis cuſtoditum et munitum ad vitam ſecuram agendam; ut Lat. *praeſidium* ap. G. Th cum Gr. n. Nr. 3. „locus ipſe, ubi praeſidiarii milites collocati ſunt“ ubi eodem ſenſu etiam ſubſt. Bg., ſed nihil ſimile in totam formulam, nec in Gr. Indd., ut Noſter peculiari hic ſcripſerit ratione.

καταῤῥαγέντων) Sch. ſub καταῤῥήγνυμι „repente ruentibus (e P.) ſ. *cum impetu* delapſis *imbribus*“ quam poſtremam emphaſin ſub illo themate aliunde tenet Stp. Th. 1, 527. F., etiam Bg. Lat. G., ſed p. 518. F. ſub „καταῤῥάσσω, neutraliter *erumpo*, — in qua ſignificatione etiam paſſive uſurpatum reperitur, ut ὄμβ. κατ. μεγίστων, ap. Herodotum“ ſine Vs. plane.

πολλῆς, (δυσχείμερος [f] γὰρ πᾶσα ἡ Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος,) μέγας καὶ σφοδρὸς χειμάῤῥους καταῤῥαχθεὶς, ἐμποδισθέντος αὐτῷ τοῦ

10. bus, multaque nive (frigida enim omnis Cappadocia, praecipue vero Taurus) magnus et vehemens torrens erumpens, impedito ei conſue-

f) Ms. Ba. δυσχείμερος τε γὰρ λ. v. N.

e Bud. C. 1101, 7. cum depravato Noſtri nomine, cf. Zoſ. 1, 67, 3. Abr. Dl. Th. p. 445. i. et ap. Harpocr. p. 331. v. τετυφ. de ventis, ἀθρόως καταῤῥαγέντα, impetuoſe *ruentes*, e quo adiuncto adv. concidat illa notio ſecundaria, ut melius ſit κατὰ in hoc v. ſumere, ut alibi, pro Lat. pr. *ex*, ſicut ap. G. Th. in Bg. ſaltem eſt ſyn. ἐκρήγνυμαι, et modo 410, 43. „Virg. — *donec, ut* aeſtivis *effuſus* nubibus *imber*, Erupere, *aut ut nervo* pulſante *ſagittae*, de apibus“ cf. Xiph. S. 367, 30. τοῦ ὄμβρου καταῤῥαγέντος, cum *primum* pluvia *caderet*, et Diod. S. 2, 352. l. 56. κατ. ἐξαίφνης μεγάλων ὄ., καὶ χαλάζης ἀπίστου τὸ μέγεθος, *cum* magni *derepente* imbres et magnitudinis *incredibilis* grando *effunderentur*, per ſimilia, ut ap. Noſtr., adiuncta, et 1, 528. l. 34. μεγάλων ὄ. κ., καὶ τοῦ ποταμοῦ βίαιον τὴν καταφορὰν τοῦ ῥεύματος ποιησαμένου, *cum* magna *vis* imbrium *effuſa* eſſet, *et amnis violento aquarum impetu ſe praecipitaret*, ſed 1, 140. l. 67. per liberam Vs. συνεχῶς ὀ. ῥαγδαίων κατ., ubi μεγίστων e gloſſa eſt, cf. Valck. Eur. Hipp. v. 1338.

δυσχείμερος) Deſerto P. reddit Bg., ut Stp. Th. aliunde 4, 488. B. ſqq., ſed hinc ſine Vs. 491. G., cf. Poll. 5, 109. 9, 23. Sed Ms. τε γὰρ, oblatum pro γὰρ, ut 1, 10, 4. initio periodi, hic vero in parentheſi, fuerit pro ſimpli γὰρ, et Lat. *namque*, cf. 1, 4, 3., aut referatur ad ſq. δὲ, quo de alibi.

πᾶσα ἡ K.) Forte πᾶσα μὲν ἡ Καπ. *Reisk.* Saepe habuimus μὲν in primo membro oppreſſum, nec comparet in P., qui ſq. δὲ libere reddit iterum, ut in ſyn. 2, 14, 3. μάλιστα δὲ, Leisn. ſignante hic ad adv. in m. Ox. „Lat.“ ut innuat, Latinitatem hic eſſe quandam, concedendam fortaſſis ex una parte notationis, cum Lat. vocabulum ſit e v. *capere*, ut Gr. ex αἱρεῖν, etiam forte ſic, quod ap. veteres ſcriptores non reperi; ſed modo in Ind. Sb. e Xiph., it. Ioſ. (cui add. 2, 409. l. 14.) et Geop., ut ap. Stp. Th., praeter Noſtrum, eſt tantum e Philon. et Plut., quanquam per grammaticam analog. ductum e bono primitivo adi. ἐξαίρετος.

μέγας λ.) Quod Noſter accidiſſe aſſerit ante pugnam initam, Severianis, ſub exitum cedentibus, magnum attuliſſe ad victoriam momentum refert Dio (Xiph. S. 400, 12.) κἂν παντελῶς ἐκράτησαν, Nigriani ſc., εἰ μὴ νέφη ἐξ αἰθρίας, (καὶ) ἄνεμος ἐκ νηνεμίας, βρονταί τε σκληραὶ καὶ ἀστραπαὶ ὀξεῖαι μεθ' ὑετοῦ λάβρου κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς προσέπεσον. Similis eſt omnino caſus, niſi quod in Dione nihil de propugnaculo diruto. *Oxon.*

καταῤῥαχθεὶς) E P. retinet Bg. idem Lat., quod §. pr., hic de χειμ. non mihi uſurpandum, quanquam G. Th. 416, 12. habet *erumpere* per caſtra *hoſtium*, ubi ſit pro currere cum impetu, ut malim *decurrens*, ſ. *ruens* ſ. Sch. „torrens *impetu* magno *delatus*“ ut alibi de fluvio dr. quoque infra et ap. Polb. Ind., quanquam idem Sch. v. χειμ. voluit adiuvare

συνήθους δρόμου, καὶ τοῦ ἐρύματος ἐπισχόντος τὸ ῥεῖθρον, πολὺς καὶ βίαιος [t] γενόμενος, τῆς τε φύσεως νικώσης τὴν τέχνην, μὴ δυναμένου τοῦ τείχους ἀντέχειν τῷ ῥεύματι, διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον [u] αὐτοῦ τὰς

to curſu, ac munitione inhibente fluentum, abun-
11. dans et violentus factus, naturaque vincente artem, nec valente muro ſuſtinere impetum, laxavit undis paulatim eius compages, ce-

t) βιαῖος Par. Ox. ex Bs. 2. L. u) Ms. Ba. κατολίγον una voce iterum, ut 2, 4, 10., ſed duabus 2, 7, 10. 2, 9, 10.

additis quibusdam „*torrens* ſubitus *impetu* magno *erumpens* ex imbribus et nive" ubi Stp. Th. videtur tangere ellipſin ſubſt. ποταμὸς, (cf. L. Boſ. p. 279. Suid. 3, 666. i. cum Ind. Dem.) novitque Bg. Lat. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) cum loco Noſtri 4, 487. D. e. ſine Vs. ab ὀμβ. — πολλῆς et μέγας — γενομ., ſed omiſſo artic. τοῦ ante συνηθ. In qua Noſtri periodo longiſſima, a P. ſemel rupta, protaſis finienda eſt cum particip. οἰομ., ſed apodoſis inde a νικτ., quae, praemiſſis quibusdam, demum recta ſequitur in μεγ. — καταῤῥ., cui ſubiecto iungitur aliud πολὺς — γενομ. cum praemiſſa duplici cauſa ἐμποδ. — ῥεῖθρον, quae non vidit P., deſertus et a Sch. in „ἐπ. quum *agger* cohibuiſſet *fluxum*."

τῆς τε φυσ.) Pro τὲ aptius legemus γὲ, vel hoc comma praecedenti praeponemus. *Sylb.*

P. liber nihil edicit, ſed Bg. retinet vulg. quidem τὲ, at ſq. μὴ corrigere videtur in μήτε ſ. μηδὲ, ac ſi alterutra pars extrema negativae exciderit ob ſq. δυ ſyllabam; unde enunciatio ſq. διεσ., proprie praedicatum cum copula ſuperioris ſubiecti, inſtructa ſit iterum praemiſſa duplici cauſa. Verum quoniam ſine libris haec tentanda ſint: utar potius et hic obſervatione illa, ut Noſter iterum genitivos conſq. per copulam quandam, ut hic τὲ, coniungat cum enunciatione, expreſſa per participii nominativum, hic quidem χειμάῤῥους — πολὺς — γενόμενος, ut 5, 4, 15. φθάνων —, τῶν τε ἑκατοντάρχων — ἐπειγόντων, unde membrum ſq. per negativam μὴ ſimplicem capio pro explicatione prioris membri τῆς φ. — τέχνην, quia haec erant tropica et obſcuriora, niſi propria ſequebantur, et explicatio ſubiiciebatur per enunciationem cauſalem aliam. Nam ad τὴν τέχνην refertur, credo, τοῦ τείχους, i. q. pr. et ſq. τοῦ ἐρύματος, cf. §. 1. e. 3, 1, 8. et ad τῆς φυσ. rurſus τῷ ῥευμ., quod i. q. pr. τὸ ῥεῖθρ. et ante χειμάῤῥους, quae dicuntur a Noſtro φύσις ſ. phyſica res, phyſicum corpus, ſ. vires rei phyſicae; nihil in ſententiam me aliunde tenente, nec G. Th., niſi in v. *ars* 464, i. e Celſ. *victa* malo *ars*, et in v. *natura* 399, 44. e Iuven. natura *potentior* omni *cura*; ſed Bg. retinente e P. Lat. ad ἀντ. et τῷ ῥ., quo in utr. addit Sch. gen. „impetum *fluminis*, (it. in ſq. τῷ ῥείθρῳ, ubi Bg. ſeverior, Noſtro tantum variante,) ut Stp. Th. 3, 680. G. m. „nonnunquam redditur potius *fluminis impetus*, ut Pol. vertit *undarum impetum* ap. Herodi." ſine loco, qui eſt 3, 9, 15., quo tamen non opus eſt, ut et nos habemus *dem Fluſſe* ſ. *Strome* ſ. *der Fluth* nicht *widerſtehen* ſ. *aushalten*.

διεσ. τῷ ὕδ.) Poſſent abeſſe τῷ ὕδατι. *Reisk.* Sed adſunt non tam per

ἁρμογὰς, ὑποχωρούντων [x] τῶν θεμελίων τῷ ῥείθρῳ, ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ᾽ ἐπιμελείας [y] κατασκευασθέντων [z], πᾶν ὤφθη. τὸν δὲ τόπον ὁ χειμάῤ-

dentibus fundamentis fluento, utpote feſtinanter nec accurate factis: et patefacta eſt munitio; cum enim locum torrens aperuiſ-

x) Ms. Ba. προχωρούντων, ſed ſupra προ adſcriptum eſt ὑπο, *Mart*, per errorem librarii. y) ἐπιμελίας ed. Pat. mendoſe, ut Rs. Or. V. 3. p. 403. N. 71. z) Ms. Ba. κατασκευασθέντων· πᾶν ὤφθη τόνδε τὸν τόπον λ. v. N.

reliquam Noſtri redundantiam, quam per uſum aliorum, cum poëtarum, tum proſaicorum, qui, *fluvium* it, *mare* cogitantes pro re ſingulari, tribuunt eidem inſuper diſerte *aquam*, ut Noſter hic ſuo *torrenti*, ubi licet interdum *fluvium* capere pro alveo, non item hoc loco, ubi tantum cogitabitur univerſum quid ſ. totum cum parte ſua, cf. Hor. od. 2, 14, 17. Cocytus *errans* languido *flumine*, it. Virg. Ge. 4, 288. Nilus *effuſo* flumine *ſtagnans*, it. ib. A. 8, 672. *fluctu* ſpumabant *caerula*, it. ib. 9, 31. *ſepteni ſurgens ſedatis* amnibus *altus Per* tacitum *Ganges*, aut *pingui* flumine *Nilus*, it. ib. Ge. 4, 233. Oceani *amnes*, (quo in ſubſt. G. Th. 301, 90. bene explicat *aquas*,) it. ib. Cul. v. 348. maris *unda* certat *conſurgere*, tum Ovid. ep. Her. 18, 137. *aequora* canent *fluctibus*, it. Met. 1, 582. *deducunt* amnes *undas* in *mare*, et de A. A. 2, 181. *obſequio tranantur* aquae, *nec vincere poſſis* Flumina, *ſi contra*, quam *rapit* unda, *nates*, it. Liv. 5, 16. e. manat *aqua* ſuo *flumine* in *mare*. Sed Bg. Lat. ad v. διεσ. e P., ubi Ind. Sb. *diſſolvit*, cf. Stp. Th. (Bud. C. cum Ind. Dem.) qui in ſq. ἁρμ. hinc ſine Vs, ubi pron. αὐτοῦ refertur non ad proxima ſubſt., ſed ad remotum τοῦ τειχ.

ὑποχωρούντων) Forte ὑποχωρούντων οὖν τῶν θεμ. *Reisk.* Quanquam per ſe potuit excidere particula illa ob pr. ων ſimile, et P. copulam *ac* refert: tamen hic eſt liberior per totam periodum, quae eſt inſtructiſſima tum in prioribus, tum hic maxime, ubi poſt enunciationem διεσ. — ἁρμ. additur iterum cauſa a Noſtro per gen. conſq., ut huic mox alia per particulam cauſalem; contra P. in v. ὑποχ. faciente Sch. fere cum Bg. „fundamentis *ſubtus* cedentibus *fluvio*“ cf. Ind. Dem. In ſq. membro, a P. neglecto, Bg. ſequitur fere emendatam Vs. in ed. Stp., qui et in Th. 3, 945. D. formulam δ. σπ. cum Bg. reddit per adv., firmans e Xen. Hell. ubi v. Ind., ſed ſine Ind. Thuc. 421, 64., variante Noſtro cum 1, 7, 3. μετὰ σπ., ut per copiam in ſq. praep.

πᾶν ὤφθη) Haec duo verba non agnoſcit Pol., ſuntque loco aliorum poſita, aut certe quaedam ante ipſa deſunt. *Steph.* Omiſit haec verba Pol., nec alius facile, credo, ſenſum elicuerit. Nimirum deſiderantur aliqua, ut ſibi conſtet ſenſus, puta τὸ στρατιωτικὸν, aut ſi quid aliud mavis. *Oxon.* Neceſſaria et notabilis hic mea emendatio in graecis. *Bergl.* Forte ὥστε πᾶν ὤφθη, *adeo, ut* tota *ſuperficies*, ubi olim arx ſteterat, *nuda* pateret. *Reisk.*

Sch. in v. ὤφθ. ante Stp. reperita „*conſpicuum* totum *factum eſt*, ſ. *oculis pervium* propugnaculum, vallo diruto“ ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit ergo καὶ ἀνώχθη, (iterumque hoc in m. Ox. una cum) f. ἀνεῴχθη.“ Cum ipſe Bg. non addiderit Graecis verbis emendationem ſuam: ad vulg.

ῥους ἀναίξας, ὡδοποίησεν. ὅ 12. πεϱ ἰδόντες οἱ ἐπὶ τοῦ ἐϱύματος φύλακες, φοβηθέντες, μὴ κυ-

ſet, viam fecit. Quo animadverſo munitionis cuſtodes, veriti, ne cingeren-

verba proxime accedit illud Leisn. καὶ ἀνῴχθη, quia καὶ latet in vulg. παν et ab hoc facile periit ſyllaba αν verbi; ad quod Bg. verbum deducatur quis etiam a ſq. membro, ubi repetitur in act. ἀναιξ. per polyptoton, quod ſolenne talibus ſcriptoribus elegantibus. Sic et ab eodem vulg. παν perierint ſyllabae reliquarum iſtius verbi formarum, ἀνεῴχθη et ἠνεῴχθη, cf. Sb Ind. et ad Thom. M. p. 71. N. 10. p. ſq. N. 7., ad quorum aliquod verbum ſuppleri debet pronomen αὐτὸ, referendum ad pr. τὸ τεῖχος; quod ſubſt. eſt proximum, a Bg. etiam ſimul ſubindicatum, in addito *munitio* magis ad perſpicuitatem, quam ex veritate, quia τοῦ ἐϱύματος nimis remotum eſt in hac §., nedum ut hic addere in Graecis voluerit, quia τὸ ἔϱυμα non potuit excidere per vicinitatem litterarum, ſed Noſter non modo pronomen demonſtrativum frequenter omittit, ſed etiam tum, ubi obſcuritas quaedam exiſtere ab eo omiſſo poteſt Thucydidea, quam Noſter et alibi amat; quanquam lenior res erit, ſi pronomen αὐτὸ repetatur e proximo alius caſus αὐτοῦ, ut alias. Requiri autem copulam aliquam ante hoc Bg. verbum, patet ex ſerie orationis, quia praeceſſit χειμάῤῥους — διέστησε, qui nominativus cum finiti temporis verbo poſtulat copulam Bg., praeter quam alioqui et fingas, poſt ὑποχωϱούντων excidiſſe τὲ, aut καὶ poſt ἁϱμογὰς, qua in regione quoque ſupra ap. P. vidimus copulam; unde deinde παν ωφθη debeas contrahere in ſolum v ἀνεῴχθη ſ. ἠνεῴχθη. E qua quidem ambiguitate corrigendi apparet, nihil dum poſſe verecundum criticum mutare veterem textum, et vel in hac Bg. felici coniectura modo in Nota proponendam eſſe medicinam, dum libros accipiamus, meliores illo Ms. Ba., cuius lectio eſt inepta, quia ὤφθη habet duo ſecum, quae regat, πᾶν et τόνδε τὸν τόπον, non coëuntia inter ſe, quorum poſtremum ſic ortum videtur, ut vulg τὸν δὲ contraheretur in unum, e vetuſta Mss. ſerie, ac vulgatum τὸν, in marg. ſtans, pro varia lectione, in textum ſimul raperetur, ſive ſic, ut aliquis librarius caperet vulg τὸν pro pron. demonſtr., (ut 1, 13, 6. e. in τοῖς,) notans propterea in marg τόνδε ſyn. demonſtr., quo facto, alius hoc recepit, ſervato quidem vetere τὸν ſimul, ſed eiecto vulg. δὲ, quod hic procedit ſive proprie pro adverſativa, ſive cum Bg. in notione cauſae; dum P. libere hic τὸν δὲ τοπ. opprimit, forte quod duo membra contrahit in unum, intelligens ὡδ. pro med., ut ad χειμ. referatur, cum act. per ſe pateat ad alios et adeo ad hoſtes, de quibus timent etiam mox cuſtodes, ne iis torrens viam fecerit intra munitionem. E Bg. quidem Vs. v. ὡδ. abſolute hic poſitum fuerit, ut et Bud. C. 1113, 47. cepit ſine Vs., cum Stp. Th. 2, 1161. e. videatur cum acc. rexiſſe et cum pr τὸν τοπ., quia poſt ἀναιξ. omiſit comma, (ſecus ac in edit.) accipiendo forte pro gerund. *aperiendo eo*, cf. Ind. Dem. fere cum P., Luc. Xen. Hell. et Ἀνβ. Diod S. et Vig.

ὅ π. ἰδ.) E P. hoc Bg., non item ſqq., ubi formulam ſubſt. οἱ φυλ. cum praep. et ſubſt. ἐπ. τ. ἐϱ. ſc. ὄντες mutat in ſyn. aliam e duobus ſubſt. in regimine, cf. 3, 2, 6. τῆς ἐν Σ. ἀϱχ., deinde poſt κυκλ. (cf. Ind. Thuc. et Dion. H.) non omittit Noſtri abundantiam ex deſcriptione et explicatione, ubi v. ἐκπ. Stp. Th. cum Bud. C. tantum e Noſtro tenet, cf. tamen

κλωθεῖεν, ἐκπεριελθόντων αὐτοὺς τῶν πολεμίων μετὰ τὴν τοῦ χειμάῤῥου ἀπόῤῥοιαν, μηκέτι ὄντος τοῦ κωλύοντος [a], καταλιπόντες τὴν Φρουρὰν, Φεύγουσιν. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, ἡσθεὶς τῷ γενομένῳ, τάς τε ψυχὰς ἐπιῤῥωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος, συνεὶς δὲ ἀποδε-

tur, circumvenientibus ipſos hoſtibus, poſtquam torrens defluxiſſet, cum nihil amplius eſſet, quo arcerentur; deſerentes cuſtodiam aufu-
13. giunt. Severi autem exercitus, laetus eo, quod factum erat, animisque confirmatus, quaſi divina providentia duce-

a) Hoc comma in *Ms. Ba.* cum A. al. pro colo Stp. rel.

Ind. Luc. Polb. Ioſ. cum Abr. L. Ar. p. 168. v. 28. e., ſervante Sch. in ſq. ἀποῤ. Sb. „poſt *defluxum*“ ſed Bg. fere cum P. mutante praepoſitionem μ., cf. 1, 14, 7. e., dum Lat. Sb. non in mentem venit Stp. Th. 3, 686. E. ſed deterius „torrentis *effluxio*“ turbante P. etiam ordinem Noſtri; unde partim Sch. in κωλ. „*nullo mox futuro* propugnaculo, *quo* hoſtes *arcerentur*“ dux Bg., pro *quod* impediret *id*, ſc. circuitionem, τὸ κυκλωθῆναι, ſ. *quod* arceret *eos*, hoſtes; bene pro neutro capiente Bg. τοῦ κωλ. et de re, alias quum valeat pro maſc. de perſ., cf. Dem. Ind. Phil. p. 753. F. m. cum Diod. S. 1, 633. l. 5. et 2, 6, 22. m., aliter hic uſurpante Noſtro phraſin ſq. καταλ. τ. φρ., quam 3, 2, 21., ſed per variationem pro ſimpl. 2, 5, 4. e. Caeterum οἱ ἐπὶ τοῦ ἐρυμ. φυλ., qui ad variandum in ſq. §. dicuntur ſimpliciter τοὺς φυλ., non ſunt ſinguli milites, collocati in ſtationibus hic, illic, in turribus et vallo, ſed totum praeſidium, et i. q. 3, 2, 21. φρουρὰ τοῦ ἐρύματος — αὐτάρκης, qua de cauſa fortaſſis et P. liberius hac §. per circuitum elocutus eſt, quo reſpicitur ſine Vs. ad Luc. 2, 538. N. 17.

ἡσθεὶς τῷ γεν.) Breviorem P. explet quoque Sch. in „ἡσθ. laetus *eo*, quod *contigerat*, γεν. *re* geſta *laetus*“ ſuppleto ſubſt. πράγματι, pro quibus et licet *gaviſus re* ſ. *evento*; ubi Noſter ſaltem ad analog., it. in ſq. ἐπιῤῥ. cum τὰς ψ., ubi Bg. non repetiit P. rectionem Gr., quae nec ap. G. Th., ut nec Bg., pro ſpem et cupiditatem adeptus maiorem occupandae munitionis, cf. Ind. Xen. Z. Ageſ. cum N. Luc. Dion. H. S. T. utr. Polb. Ael. V. h. Plut. Hſ. ſed ſine Ind. ap. Thuc. 171, 4. 438, 20. 447, 48. 455, 1., in quibus poſtremis locis nudum paſſ. redditur cum Bg., ut ap. Stp. Th. 3, 734. C. ſq., qui addit „Herodi. addidit acc. ψυχὴν, ſcribens, καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥ. — ὁδηγ.“ ex h. l. ſine Vs. cum lect. alia memoriter. In ſq. iterum Bg. deſerit ſeveriorem P., qui ὡς cum particip. ſervarat, quanquam liberior in Vs. reliqua, deſertus a Sch. „manuductus a divina *prov.*“ pro quo ſimplex Bg. novit etiam Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. cum Ind. Phoc., Noſtro hic quoque fortaſſis ſequente Lat., quibus ſolenne paſſ. Bg. cum abl. aliquo. Caeterum Oxon. hic dederant e Dion. ſ. Xiph. S. 400, 18. *μέγιστον δ' αὐτη ἡ συντυχία τοῦ γενομένου τοῖς μὲν θάρσος, ὡς καὶ παρὰ τοῦ θείου βοηθουμένοις, τοῖς δὲ δέος, ὡς καὶ ὑπ' αὐτοῦ πολεμουμένοις, ἐμβαλοῦσα λ.*

συνεὶς δὲ) Leg. τέ. *Reisk.* Omittit Bg. e P. copulam hic, ſecus ac 1, 10, 6.

δρακότας τοὺς φύλακας, εὐμαρῶς τε καὶ ἀκωλύτως διαβὰς τὸν Ταῦρον, ἐπὶ Κιλικίαν ἠπείγετο.

Ὁ δὲ Νίγρος, μαθὼν τὰ συμβάντα, πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων, μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο. πολὺ γάρ τι πλῆθος, καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ νεολαία τῶν Ἀντιοχέων εἰς στρα-

retur, cognito, aufugiſſe cuſtodes, facile nulloque prohibente transgreſſus Taurum, in Ciliciam pergebat.

Niger vero ut intellexit quae accidiſſent, ingenti collecto exercitu, ſed imperito pugnae ac laborum accelera-
2. bat iter. Ingens enim multitudo ac propemodum tota iuventus Antiochena ad

cum eodem Lat. particip. *Sed poteſt* aut propria vi h. l. valere, ſubintelligendo iterum ad prius membrum ᾐσθεὶς λ. particulam μὲν, aut pro illo ipſo Rsk., qua de iſtius notione copulativa, aut tranſitiva, pro *praeterea*, ſaepius ſupra; non tenente Stp. Th. v. σ. cum acc. particip. pro inf., nec me aliunde, cf. 2, 9, 15., ubi Noſter ſaltem ad analog., ut in verbo ſenſuum, non afferente formam hanc participii Stp. Th. nec libellis Grammat. In ſq. adv. εὐμ. P. addit iterum *ſcilicet* libere, Noſtrique eſt modo copia ſyn. cum ἀκωλ., ubi Bg. fere e P., ut Stp. Th. aliunde. Sic et in ſq. membro ἐπ. K. P. addit aliud adv., ut alibi.

μαθὼν τὰ σ.) Etiam Sch. deſerit P. „*ea, quae* acciderant, *inaudire*“ cf. ad μανθ. 1, 8, 13. e., ſed ad τὸ συμβὰν, ap. Stp. Th. 1, 652. B. ſine exemplo, Ind. Fi. Pal. et Iſ. Ev. cum ſyn. Dem. ſine Ind. 239, 27. 137, 4. it. 210, 9. 246, 6., variante Noſtro quodammodo per plur. τὰ σ. cum pr. ſing. τῷ γενομ. it. in στρατ. ἀθρ. cum 3, 2, 21. et in μ. σπουδ. cum 3, 3, 11. e., quam formulam Bg. liberius in notione verbi Lat. dat ſimul, fortaſſis e Stp. Th. 3, 181. i., ubi tamen et, quod Sch. „*feſtinanter* iter *faciebat*“ (cf. L. N. T. cum Ind. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., ſed ſine Ind. ap. Polb. cum praep. 1, 314. i. ποι. τὴν εἰς Ἰταλίαν πορ.) ſed ib. p. 945. E. partim cum P., ut ib. p. 387. e. ſuper pr. πλὴν recte ſtatuit, tenens in adi. ἀπειρ. Lat. Bg. aliunde, ubi Noſter per analog., cf. ἀπ. πολέμων et πολέμου ap. Thuc. et Dion. H. S. T. 1. it. 5, 5, 1. e.

πολὺ) Libere contrahit P. periodum, in cuius Lat. *quam plurimus*, pro valde multus, it. in Bg. *ingens*, pro valde magnus, reperiant aliqui τὶ poſt adi. cum emphaſi; quanquam idem ſolet ſimplex Gr. πολὺς eodem Lat. reddere, cf. 2, 12, 5. i. et 1, 2, 7. Sed P. voluerit liberiore ſua Vs. in πολ. πλ. cavere, ne cum ſq. gen. copuletur τῶν Ἀντ. (quem inde Bg. non ſervat, ſed mutat in adi.) verum ut per ſe capiatur de copiis aliis, cf. 3, 1, 7., pro cuius νεανίαι hic eſt νεολ., quod laudat D'Orv. ad Ch. p. 17. e. ſine Vs., cf. ib. p. 22. m. Stp. Th. cum Bg. e P. et Poll. 2, 11. cum N. 76. Suid. Heſ. cum Ind. Luc. Ad ſq. autem membrum, a P. neglectum, habet ſimilem rectionem Stp. Th. 2, 207. D. e. ex Dem. τὸν ὑ. τῶν ὅλων κινδ. ἄρασθαι 1395, 12. ſine Ind. cui add. 104, 16. 22. 147, 26. 259, 5. 297, 10.

στείαν [b] καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπιδώκει αὐτήν [c]. τὸ μὲν οὖν πρόθυμον τοῦ στρατοῦ ὑπῆρχεν αὐτῷ· τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπέλειπον [d]. συνέρχεται δὴ

militandum et pro eo pericli-
3. tandum ſeſe dediderat. Sed promtitudo quidem exercitus aderat ipſi, peritia tamen et fortitudine longe Illyricianis
4. erant inferiores. Conve-

b) στρατιὰν ed. A. al., cf. 3, 1, 7. e. c) Ms. Ba. colon cum αὐτήν, (ut ed. A. 2. al.) ſed per aſperum cum eodem v. ἐπεδ. 3, 1, 7. e. d) ἀπέλειπον Ms. Ba. et Vi. cum A. et Bs., v. N.

τὸ μὲν) Etiam hic contrahit P., unde Bg. parum, liber in μὲν οὖν, et aliter quam ſupra, ſed in προθ. cum Sch. „promtitudo *ex.* erat *ipſi*“ cf. Stp. Th. et Kypk. 2, 153. e Thuc. ſine Ind., it. Heliod. p. 96. i., quod h. l. cupiditas et voluntas pugnandi, ut pars fortitudinis interna, cui ſubiicitur τὸ γενναῖον, externa corporis, i. e. tolerantia laborum, i. q. 2, 14, 3. τὸ τῶν πόνων γενναῖον, cf. 2, 10, 17., denique alia pars eius τὸ ἔμπειρον, pro ἡ ἐμπειρία, (ut pr. pro ἡ προθυμία, quo ipſo variatur §. 9.) ad analog. a Noſtro poſitum, tum ſcientia rei militaris, tum uſus et experientia eiusdem per exercitationem in pugnis ipſis; unde §. 1. ἄπειρ. μαχ. καὶ πον. cf. 2, 10, 9. ſqq., ubi laudes ſimiles Illyriorum, ſed hic ut Noſter totius ſententiae per oppoſita fundum habuerit Thuc. 421, 65. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν, οὐδὲ τόλμῃ, — ἀλλὰ τῇ μὲν ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς, καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν, qui et ipſe fortitudinis partem facit τὴν ἐπιστήμην.

ἀπέλειπον Leisn. in m. Ox. „f. ἀπελείποντο. Holſten. ad Steph. p. 149. b. (quod citatum forte pertinet ad ſq. Ἰσσ. κολπ. et ſub textum) f. τὸ δὲ ἔμπειρον καὶ γενναῖον π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο.“ Scilicet tria hic quaeruntur, primum quidem ſuper Mss. et edd. quarundam exinde tempore, quod aor. 2. pro impf. variabat ſupra iam, cf. 3, 2, 19., ſed hic praecedente ambiguo tempore ὑπῆρχ. Alterum pertinet ad Leisn. dubitationem, an requiratur med. in v. ἀπελ. Id vidimus quidem ſupra, et infra iterum aderit, poteſtque per ſe fingi, το periiſſe ob ſq. συ ſimile. At habuimus aeque act. 2, 10, 17. e., ubi nemo tentabat. Tertium eſt de rectione et caſu, ubi Leisn., nihil corrigens ad 2, 3, 4., deflectit ad acc. rei, per ellipſin pr. κατὰ, quam rectionem non reperi, ſed ap. Noſtr. aliquoties cum dat. ſ. abl. rei, ſimul cum gen. perſ. et acc. elliptico rei ſ. modi, ut πολὺ et οὐδὲν, pro adv. quodam, ut hic Bg., ubi pro abl. illo comparet gen. τοῦ ἐμπ. κ. γεν., ſervatus, praeter Sch. „*peritia* belli *multum* cedebant *Illyriis*“ a Stp. Th. 3, 152. G. „τοῦ δ. ἐ. κ. γ. π. τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, peritia *belli* multo *inferior* Illyrico *milite*“ cum binis lect. aliis e memoria, quem gen. quanquam fingi licet depravatum ex abl. ſolenni, et confuſas eſſe ου et ω litteras, ut alibi, tamen ſuſtinuerim ellipſi illorum ἕνεκα ſ. χάριν, idque propterea, quod illa formula 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν poteſt valere pro privo χάριν, it. quod ib. protulimus ὅσον στρατείας ἕνεκα pro privo ἕνεκα, et pro Lat. *quoad*, ſed deinde τοῦ ἐμπείρου καὶ γενναίου χάριν ſ. ἕνεκα pro conſueto illo abl. τῷ ἐμπείρῳ καὶ γενναίῳ πολ. ἀπ., ſicut in Lat. poſſumus in verbis *praeſtantiae* et *defectus* adiunctos abl., v. c. *praeſtare* ſ. *inferiorem* eſſe *virtute*, reſolvere in illam particu-

ἐκατέρωθεν ὁ ϛρατὸς εἰς τὸ [e] κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον [f] πεδίον πλατύτατόν τε καὶ ἐπιμηκέϛατον· ᾧ περίκειται μὲν λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα, αἰγιαλὸς δὲ ἐπὶ ȣ θαλάσσης μέγιϛος ἐκτείνεται [h], ὥσπερ

niunt ergo utrinque exercitus ad Iſſicum, quem vocant ſinum, in campum longiſſimum et latiſſimum, cui circumiacet collis in theatri ſpeciem, littusque ad mare ingens protenditur, quaſi na-

e) Par. 2. ὁ ϛρατὸς εἰς κατὰ λ., per correctionem ex Par. 1. vitioſis εἰς κατὰ λ., omiſſo τὸ artic. f) Ms. Ba. κόλπον, πεδίον· πλ. quorum comma poſt κ. quoque eſt in A., item aliud poſt πεδ. g) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. et edd. praeter Ing. ἀπὸ θαλ. v. N. h) Hoc comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp. rel.

Iam *quoad — virtutem.* Sine correctione quadam an tolerarit quoque Bg. lectionem vulg., non dicere poſſum, cum plane tacuerit ad h. l., ubi e Lat. quidem ratione ſane debuit adhibere abl.

ἐκατέρωθεν) Omiſit P. hoc adv., quod capio *a parte* Nigri et Severi, aut ex iis locis, urbibus, caſtris, ubi exercitus erat. Ex eo deinde Bg. in καλ. fere, pro quo licebat premere paſſ. participium, etiam oppreſſo adv. οὕτω, ut ap. Ovid. Faſt. 3, 205. conveniunt *nuptae* dictam *Iunonis* in *aedem*, quem locum G. Th. habet 150, 94. (nihil autem in ſyn. *appellatus*, nominatus, *vocatus*,) ſine animadverſione omiſſi adv. *ſic* ſ. *ita*, ut ap. Poſſ. Sy. p. 203. Reg. 14. „dignus eſt obſervatione uſus participiorum paſſ. καλούμενος, — ap. Gr.“ debuit addi, haec dici per ellipſin adv. οὕτω ſ. οὕτως, tacente L. Boſ. p. 563., quae adiicitur a Noſtro ſemel infra 5, 3, 2., in rel. locis oppreſſa, ut ap. Iſocr. Or. ad Nic. 13, 5. ed. Kr., ap. Dem. 248, 24. 489, 19. 818, 18. ſine Ind. it. ap. Xen. M. S. 2, 1, 14. m. et Cyr. 1, 2, 3. 13. it. ap. Polb. 1, 695. i. 2, 335. e. et ap. Dion. H. S. T. 2. 13, 28. 20, 6. 130, 21. etc. cf. ſupra 1, 8, 11. m. ad Κοίντ. it. Dio 1248, 25. ἐν Ἰσσῷ πρὸς ταῖς καλουμέναις Πύλαις μεγίϛη γίνεται μάχη, quae ſunt *Pylae Ciliciae* ſ. *Syriae*, cf. Cellar. n. o. a. 2, 210. e. ſqq., ubi non reſpicitur ad Noſtri deſcriptionem, ubi Bg. partim e P. mutat duo, transponendo primum praepoſitionem εἰς vicinius ad ſuum ſubſt., neceſſario quidem, ſed deinde ordinem mutando in adi. duobus πλ. λ. cum Latt. e Sch., quorum in ἐπιμ. Stp. Th. vertit cum P., qui et in ſq membro liberrimus, ubi per analog. in εἰς σχ. cum θε. cf. 2, 6, 19. i. et imitationem aliquam ap. Zoſ. 2, 18, 4. ſqq.

ἐπὶ θαλ.) Scribo ἀπὸ θαλ. *Steph.* Vulgata bene habet, *coram* mari, *in conſpectu* ſ. *fronte* maris. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „probat ἐπὶ“ quod et verum, dum Stp. iterum e P. tacite corrigit, et ἐπὶ valet, quod Sch. habet „iuxta *mare*“ nobis *an* ſ. *neben* dem Meere *hin*, quo redit Sb. Ind. „ſecus *mare*“ i. ſecundum, cf. G. Th. cum Gr. πλησίον, nihil volente ſibi Noſtro, ut credo, quam ab altera parte *longum maris littus eſſe*, quod poëtice ſ. tropice exprimit, pingens per v. ἐκτ., quod ap. Stp. Th. aliunde cum Bg. Lat., cf. de paſſ. Ind. Xen. Bach. et Soph. Ai. cum Abr. ad Aeſch. T. 1.

τῆς Φύσεως ἐϱγασαμένης [i] στάδιον μάχης. ἐκεῖ Φασι [k] καὶ Δαϱεῖον [l], Ἀλεξάνδϱῳ τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα, ἡττηθῆναί τε καὶ ἀλῶ-

turâ fabricata ſtadium belli. 5. Illic aiunt et Darium, cum Alexandro extrema illa et maxima pugna congreſſum, fuiſſe victum et

i) Ms. Vi. εἰϱγασμένης λ. v. N. k) Ms. Ba. ſic nobiſcum, abiecto accentu; ut edd. A. cum Bs. 1., pro ἐκεῖ φασὶ rel. l) Hic nullibi comma, quod et in Vs. Bg. dedimus pro inepto, quod ibi erat poſt *Alex.*

ἐϱγασαμένης) Similis Var. L. cum Ms. eſt in Rs. Or. V. 9. p. 478. 16. ἐϱγασαμένων, pro quo Mss. εἰϱγασμένων, praelatum a Tayl. prope, ſed ut paſſ. pro med. (cf. ap. Dem. 172, 17. 397, 9.) ibi et hic offeratur vel per gloſſam e comparatione locorum aliorum, vel per lapſum et confuſionem temporum; e P. petente Bg. Lat. ad v., et ad ſubſt. μαχ. (ſumto Lat. vi arctiore, cf. alibi et 6, 2, 10.) ſed omittente iſtius pron. ad ſubſt. σταδ., ubi Stp. Th. notionem aliunde tenet pro *loco certaminis*, ut tamen h. l. ſit pro mero *loco* ob adiectum gen. μαχ, ſ. pro *campo*, et utrumque nobis *Schlachtfeld* ſ. *Kampfplatz*. Caeterum pr. φυσ., tacente Stp. Th., capio pro auctore naturae ſ. deo, ut ap. Lat. ſaepe Bg., cf. G. Th. i.

ἐκεῖ φασὶ) De campo Iſſico, et Alexandri cum Dario ibidem conflictu, meminit etiam Pompon. Mela l. 1. c. 13. (i. *in receſſu intimo locus eſt magni aliquando diſcriminis, fuſorum ab Alexandro Perſarum fugientisque Darii ſpectator ac teſtis,*) et Cic. ep. fam. l. 2. (ep. 10. *ita victoria iuſta imperator appellatus apud Iſſum, quo in loco ſaepe — Clitarchus tibi narravit, Darium ab Alexandro ſuperatum* rel.) ut annotat Schottus. *Sylb.* Non ultima iſta pugna fuit ap. Iſſum, qua Darius debellatus eſt. Illa enim ap. Arbela ſ. Gaugamela accidit. Arrianus diſerte hiſt. 6. ἐπεὶ καὶ τὴν τελευταίαν μάχην τὴν πϱὸς Δαϱεῖον γενομένην — πϱὸς Ἀϱβήλοις γενέσθαι ὁ πᾶς λόγος κατέχει, καθάπεϱ οὖν καὶ τὴν πϱὸ ταύτης ἐν Ἰσσῷ, καὶ τὴν πϱώτην ἱππομαχίαν πϱὸς Γϱανίκῳ λ. Poſtea nominat locum *Gaugamela.* Adde locum παϱάλληλον ex l. 3., ubi rurſus pugna Iſſica → ab ultimo ap. Arbela proelio diſtinguitur, cf. Radero et Freinshemio notata ad Curt. 3, 8, 27. 3, 11, 27. 4, 9, 8. Dio *Ciliciae Pylas* nominat in deſcriptione loci. quae omnia planum faciunt, cum quo Alexandri proelio hoc conferendum ſit. *Boecl.* Errat Herodianus. Rectius multi alii, et inter eos Tacit. A. 12, 13. *Leisn.* Errorem Herodiani iam notatum video a Boeclero. *Stroth.*

In verbis liberum P. deſerit etiam Sch., faciens fere cum Bg. „συμβ. *congreſſum* Darium *cum* Alex. *extremo proelio* victum *eſſe*" ubi Bg. e P. iterum in artic. τὴν, ſed huc reſpicit L. Boſ. Ell. p. 189. e. per numeros pravos ſine Vs. et animadverſione diſerta in rectionem, quae haec eſt, ut v. συμβ. habeat, praeter dat. perſ., (pendentem a praep. in v.) etiam acc. rei, nominatimque *pugnae*, quam ſcit Stp. Th. 1, 702. E. m. modo ſic „συμβάλλω σοι ἀγῶνα, ap. Eurip." ſine Ind., ad quam analog. Noſter ſcripſerit; ubi caſum ſaltem conſervet Gr. haec Vs., *poſtquam* cum *Al.* illam *extremam et maximam* pugnam *commiſiſſet.*

ναι [m] ὑπὸ τῶν ἀρκτῴων [n] ἀνδρῶν, καὶ τότε τοὺς ἀνατολικοὺς νενικηκότων. μένει δὲ ἔτι νῦν τρό-	captum a ſeptentrionalibus hominibus, tunc etiam orientales 6. vincentibus. Manet autem

m) Ms. Ba. ἁλῶναι. τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτ., quae et ſunt in Ms. Vi., praeter comma poſt ἁλ., v. N. n) ἀρκτώων ſic ſine iota in A. al. v. 2, 11, 16. e.

ὑπὸ τῶν ἀρκτ.) Ex tali obſervatione ſpem ſibi figurat ap. Laonicum Chalcocondylam l. 2. fine Paiazetes adverſus Temirem, ἀπό τε τῶν παλαιῶν συμβαλλόμενος, ὡς οὐδέποτε τῆς γε Εὐρώπης οἱ τῆς Ἀσίας βασιλεῖς ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις περιεγένοντο, ἀλλὰ καὶ ὡρμημένους ἐπὶ τὴν Ἀσίαν τῷ τε βασιλεῖ ἀφαιρῆσθαι τοὺς τῆς Ἀσίας ἡγουμένους, *antiqua repetens et exinde futura colligens; nunquam ſcilicet ad id tempus victam eſſe ab Aſiaticis regibus Europam, quin potius ex Europa in Aſiam progreſſos principatibus Aſiae regem* ſpoliaſſe. *Boecl.* Cauſam, cur ſeptentrionales orientalibus fortiores, tradere conatur Vitruv. 6, 1. Etiam Ariſtot. Probl. ſect. 14. p. m. 924. inquirit, cur οἱ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἀνδρεῖοι; vid. etiam l'Eſprit Diſcours III. n. 28. ubi agit de ſeptentrionalibus populis eorumque fortiter factis et victoriis, hasque non phyſicis, ſed moralibus cauſis tribuit, v. Recenſio huius tractationis in dem Neueſten aus der anmuth. Gelehrſ. N. 1. 1759. p. 45. *Leisn.* Male in Venet. ſcriptum eſt τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτῴων μερῶν. *Stroth.*

Quae non vidimus in Var. L. et noſtris Excpt. e Ms. Ven., ut erraverit Stroth. in nomine Cod. forte, ac μερῶν ſit e memoria. Sed Mss. res, in articulo τῶν duplicato, ſic, opinor, orta, quod pro vulg. ὑπὸ τῶν aliquis mallet et in marg. ſcriberet ſimpliciter τῶν, quod deinde alius ſimul cum vulg. in textum recepit, ut alibi; quia ſic ſaltem apparet cauſa, cur poſt ἁλ. Mss. afferant diſtinctionem, ſumente primo illo librario inde a ſuo τῶν ἀρκτ. usque ad νενικ. unam enunciationem per gen. conſq., ſublato commate poſt ἀνδρῶν, ſed inf. priores copulante cum praec. Δαρ. in hanc ſententiam, *ſeptentrionalibus hominibus* et *tunc* orientales *vincentibus*, quae prorſus eſt lectio P., niſi quod ordinem mutat, in traiectis καὶ τότε intra ἀρκτ. et ἀνδρ., quam P. ſententiam non ceperunt, qui editores eius Verſ. (etiam illius Antwp.) comma poſt *viris* poſuerunt, diſcrepantes illi itidem in diſtinctione ibid. poſt ἁλ. ſ. *captumque* per comma, ut Bs. 2., aut per punctum, ut Bc. 2., aut per duo puncta, ut Bc. 1. al. Habuerit ergo P. Codicem diverſum a noſtris, quorum lectio ſtulta eſt, ut vulgata ad ſententiam eadem cum P. illa, ubi et Bg. in καὶ τότε ordinem deſerit, ut 2, 5, 8. m. Nunc quidem critico nihil reſtat, niſi ut, ſervata lectione vulg., ſuſpicio de alia P. in Var. L. aut Nota memoretur cum depravatione Mss., quia non apparet, unde ὑπὸ per vicinitatem litterarum venerit; quanquam fingi poteſt, aliquem librarium, nulla reperta diſtinctione poſt ἁλ., (quae nec eſt ib. in A. al. in Gr. textu,) cum putaſſet, genitivos cohaerere cum pr. verbis duobus, ad ſenſum faciliorem poſuiſſe pr. ὑπὸ in marg., ut innueret, quid deeſſet, aut alias adiiceretur; unde deinde ab alio librario in textum pr. ὑπὸ recepta fuerit. Utrumque autem v. ἡττ. et ἁλ. cum gen., ſed per ellipſin iſtius pr. ὑπὸ, porro cum hac ipſa praep., habes, praeter Stp. Th., ap. Suid. 1, 124. m. 2, 56. m. v. ἡλ. ſecundum, it. 83. i. et m. Ind. Ael. V. h. Dem., cui add. v. ἡττ. cum ὑπὸ 197, 14. Thuc. cum Gottl. Or. Per. et L. Boſ. Ell. p. 541. e. cf. ſupra 1, 17, 27.

παιον καὶ δεῖγμα τῆς νίκης ἐκεί-νης °; πόλις ἐπὶ τοῦ λόφου, Ἀλε-ξάνδρεια καλουμένη, ἄγαλμά τε χαλκοῦν, οὗ τὴν προσηγορίαν

adhuc tropaeum et documentum victoriae illius, urbs in colle, Alexandria nomine ſimulacrumque aereum, cuius

o) Comma hoc in edd. omnibus, v. N.

τρόπαιον) Obſerva, urbem conditam ipſam dici tropaeum et victoriae monimentum: Nam δεῖγμα h. l. eſt indicium, monimentum. Dem Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 25.) ταῦτα — (μεγάλα) δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης — ἐςί. De tropaeis et more regum urbes pro tropaeis ſtatuendi Barth. ad Stat. Theb. 2, 706. p. 628. ſq. qui ibi additamenta congeſſit ad Bulenger. de triumph. c. 3. Haec urbs Alexandrea eſt Ἀλεξάνδρεια τῆς Κιλικίας Stephano Byzantio. Meminit eius et Plin. 5, 27. Nec urbem tantum Alexandream, ſed aras etiam poſt victoriam illam ſtatuit eodem prope loco Alexander. De illis mentionem facit Cic. ep. 15, 4. et quidem aras Curt. 3, 12, 27. *tres* memorat. *Leisn.* (ad quem loc. v. Cell., qui praeterea Noſtri locum affert ſine Gr. Exemplum talis urbis, pro tropaeo conditae, etiam eſt *Nicopolis* Pompeii poſt victum Mithridatem, v. Cell. n. o. a. 2, 333. ſ. 22.) Urbem translate appellat tropaeum; quare fallitur Rambachius meus, qui ad Porteri Archaeol. P. II. p. 242. putat, ex h. l. forſan credi poſſe, Alexandrum tropaea poſuiſſe. Contrarium Pauſanias teſtatur. *Stroth.*

Vere haec dicuntur, ſed ut τροπ. pertineat ſimul ad ſq. ἄγαλμα χαλκ. atque de hoc ſimul proprie ſtet, quia veterum tropaea, e ſtipite cum armis, tamen figuram viri repraeſentabant et ſtatuam adeo quandam, (cf. Virg. A. 11, 5—16.) quae addenda notioni Stp. Th., ubi nec Noſtri eſt gen. rei, ad analog. modo adiunctus; niſi τροπ. per ſe ſumas et ſqq. δ. τ. νικ. pro explicatione aliqua, ubi δ. cum gen. noſtro iterum modo ad analog., cf. ad 6, 6, 11. ubi Bg. ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. ἐπίδειγμα, qui, deſerta P. libertate rel., retinet Lat. eius ad ἔτι νῦν, pro ſeveriori Sch. e Sb. Ind. „*etiam nunc*“ male vertente Stp. Th. ἔτι per ſe iam ſic, et ne ibi quidem tenente Noſtri formulam, nec in νῦν, me eam reperiente tantum in L. N. T., non vero ap. G. Th. et Hor. Turſ. Lat. *adhuc nunc*, ſed Noſtro variante cum ἔτι καὶ νῦν 3, 1, 15. Caeterum quod comma poſt ἐκειν. habent edd. Gr. cum Vs. Bg., facit id, ut ad ſq. membrum aſſumendum ſit Gr. δή, Lat. *ſcilicet*, cum contra, eo commate remoto, (quod omittunt Lat. Vss. P. quaedam, ut A. 2. et ipſa Antwp.) in prioribus τροπ. κ. δ. τ. νικ. ἐκ. ſubintelligi debeat Gr. ὡς, Lat. *tanquam*; ad Noſtri locum de urbe iterum non reſpiciente Cellar. n. o. a. 2, 214. i., ubi P. ad v. καλ. negligens, ſed Bg. iterum, ut 1, 2, 2. Denique Caſp. Barth. Adv. l. 35. c. 17. p. 1619. „urbes aliquando *Tropaeorum* vicem erant, (cum noſtro loco μένει — καλ. ſine Vs., ſed l. 34. c. 9. p. 1561., ubi eandem rem tractat, modo ſic.) Et in hiſtoriis legimus, ingentes urbes tropaeorum inſtar locis, ubi bene pugnatum fuerat, inaedificatas.“

ἀγ. — οὗ) i. e. τούτου τοῦ ἀνδρός, οὗ λ. *Reisk.* Duo pronomina latent in articulo, nimirum *illius*, *cuius*, quorum prius ad ἄγαλμα, poſterius ad προσηγορίαν referendum. *Stroth.*

Poſtrema Strothi ſunt obſcuriora, rectiusque Rsk. ſupplementum ſ. ſimplicis pron. τούτου ſ. ἐκείνου, quo et ſpectant P. relata „*ipſius* —, *unde*“

ρ τόπος φέρει. συνέβη δὲ p, καὶ τῶν ϛρατοπέδων τοῦ Σεβήρου τέ καὶ Νίγρου μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην

7. nomen locus habet. Contigit autem exercituum Severi ac Nigri non congreſſum modo in eodem fieri loco, ſed et fortunam ſimilem

p) Noſtrum hoc comma eſt, v. N.

pro *a quo*, ut in ſqq. ſit periphraſis nominis proprii, τοῦ Ἀλεξάνδρου, nec bene Leisn. ſcripſerit in m. Ox. „forte exciderunt verba τοῦ Ἀλεξάνδρου“ uno Sch. ſervante ſeverum in „φ. locus *fert* appellationem *eius*“ ſed me formulam Noſtri πρ. φερ. tantum tenente alia notione e Diod. S. 2, 434. pen. τοῦ τὴν πρ. φέροντες εἰς λ. *qui* nomen *ſuum* referebat *ad* rel. (i. q. ἀναφερ. cf. ſupra 1, 7, 7.) et praeterea e Lat. analogia, cf. 1, 11, 7.

συνέβη) Etſi alias ap. Noſtrum δὲ καὶ ab initio §, pertinet ad prius verbum: hic tamen ſeparavi δὲ per comma, quia v. συν. poſt ſe habet acc. cum inf., et καὶ, cum iſto verbo copulatum, alium ſenſum facit, eſt que Lat. *etiam*, pro praeterea, notione addendi ſ. continuandi, qua Noſter narret aliud, et ad aliud pergat; cum potius hanc rem praeſentem componat cum antiquiore, quam coeptam §. 5., deſeruit §. 6., interpoſito epiſodio de tropaeo illo. Itaque, quum redeat hac §. 7. illuc, unde diſceſſit, (quod oſtendunt illa κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον et τύχην ὁμοίαν:) refero καὶ ad ſqq., per Lat. *etiam*, pro ſimiliter ſ. itidem, ſenſu comparandi, *contigit vero*, quemadmodum olim Darii Alexandrique, orientalium et ſeptentrionalium exercituum, §. 5., ita nunc *quoque* exercituum Severi ac Nigri ad illum locum fieri non modo congreſſum, ſed et fortunam *ſimilem* iſti *fortunae*; unde P. et Bg. non bene καὶ omiſerunt, nec id redundat, ſi nobiscum orationem ſuppleas et verba regas, nec adverſatur illis μὴ μόνον — ἀλλὰ καὶ, ut quae pertinent non tam ad v. γενέσθαι, quam ad duo ſubſt. τὴν συνοδ. et τὴν τυχ., valentque i. q. *tum* — *tum*, ſ. *et* — *et*, ſ. pro ſimpl. copula τὴν συνοδ. καὶ τὴν τυχ.

τῶν ϛρατοπ.) *Malim* τῶν Σεβήρου λ. *Reisk.* Sine neceſſitate, quia alter articulus in ſecundo ſubſt. etiam alibi deſit, cf. 3, 2, 11. Γαλ. 2, 8, 14. ὑποϛχ. In ſq. συνοδ. Stp. Th. 2, 1180. F. totius §. huius prolatae Gr. reddit tamen modo haec Lat. „congreſſum *in* eo *loco*“ ſub Lat. Sb. *conflictus*, e Thuc. ſine Ind., cui add. Ind. Sb. e Xiph. et in aliam notionem D'Orv. Ch., ubi Stp. cum P. manet in ſevero Lat. ad pron. ἐκ., dum Bg. reddit κατὰ τὸ αὐτὸ, ut P. ad 1, 12, 1., quia notiones ſunt coniunctae; niſi Bg. omiſſum ante καὶ huc contraxit, quia *etiam is* valet pro uno *idem*.

τὴν τύχην λ.) Num τῆς τότε τύχης? Saltim ſubauditur aut τότε, aut τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου. *Reisk.* Forſan inſerendum ἐκείνων. *Stroth.*

Abundantia eſt hic iterum Noſtri quaedam et luſus aliquis in repetito per polyptoton ſubſt. τῆς τυχ., cum ſuffecerit τὴν τυχ. ὁμ. ſ. ὁμοίαν τὴν τυχ. (ut ap. Dem. ſine Ind. 1395, 7. τύχην δὲ οὐκ εὔπορον εἶναι τὴν ὁμοίαν λαβεῖν,) ſine iſto gen., quem Bg. quoque retinet cum P., ſed ſeveriori ordine, ubi nihil opus, niſi articulum τῆς intelligere pro pron. demonſtr. ἐκείνης, et in Lat. illum gen. *fort.* pro dat., ut paulo ante vertimus. Unde nec coniecturae indulgendum, quaſi fuerit olim τῆς μάχης, *fortunam* pugnae *ſimilem*, ut Sch. vertebat „τυχ. fortunam *pugnae*“ i. e. pugnae.

ὁμοίαν τῆς τύχης. ἀντιςρατοπεδευσάμενοι γὰρ ἑκατέρωθεν περὶ ἑσπέραν, πάσης τῆς νυκτὸς ἐν φροντίσιν ἑκάτεροι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐπ' ἀλλήλους ἠπείγοντο, παρορμώντων ἑκα-

8. fortunae. Cum enim caſtra poſuiſſent ex adverſo utrinque circa veſperam, tota nocte in curis utrique et metu pervigilarunt: ſtatimque cum ſolis ortu adverſum utrique contendebant, incitanti-

eventum eundem, aeque felicem et infelicem ab alterutra parte; nihil in ſententiam tenente me, quam haec e G. Th. in ſubſt. 723, 88. habere *ſimilem* cauſae *fortunam*, et l. 93. inſequitur *eadem* fortuna *viros*, quae duo loca non reperi per numeros indicatos, ſed ib. 683, 23. par *fortuna* duorum *eſt*, it. 446, pen. e Liv. 6, 28. in. *caſtra — hoſtium haud procul Allia flumine poſita, — fatalem ſe urbi Romanae locum* cepiſſe, — *ſimilem* pavorem *inde* ac *fugam* fore, *ac bello Gallico fuerit*, ſed in ὁμ. cum gen. rei cf. Poſſ. Sy cum Fab. Aeſ. ut L. N. T. cum gen. perſ.

ἀντιςρατοπ.) Praeter libera P., habet Sch. „*ex adverſo* caſtra *metati*" fere cum Bg. et Stp. Th. ſine auctore et loco, cf. Thuc. ſine Ind. 1, 25. i. Sb. Ind. e Xiph. Zoſ. 1, 52, 8. cum Poll. 1, 160. In ſqq. iterum liber P., omiſſo etiam pron. ἑκατ., forſan ob pr. adv. ἑκατ., quod ipſum redit mox per gratam negligentiam Noſtrique abundantiam. Deinde Sch. „διαγρ. *quum* totam *noctem* pavoribus *extraxiſſent*" fere cum P., niſi quod eius omittit adi., (a G. Th. in explicatione adhibitum etiam, cum Cic. *orat*, ut *eam* noctem *pervigilet*,) ſub themate διαγρηγ., ap. Stp. Th. 1, 1075. B. m. ſine auctore, ſed ib. A. e. „διεγρηγορῶ, Bud. ex Herodian." ſine loco, nec cum Bg. Lat., nec aliunde, ut ego tantum habui e L. N. T., ſed ſimile ap. Diod. S. 1, 722. l. 64. τὴν νύκτα διηγρύπνησεν ἐν τοῖς ὅπλοις, paremque inſtructae narrationis picturam e Liv. 1, 25. i. Sed quod Bg. hoc particip. reſolvit: factum eſt ob reſolutum quoque pr. particip. ἀντιςρ., quod proprie cohaeret cum v. finito ἠπειγ., cui praemittitur alterum membrum πάσης — διαγρ., ut alibi in cumulatis particip.

ἅμα λ.) P. deſerit Bg. modo in v. ἠπ., ubi et Sch. „contendebant *alii* adverſus *alios* in acie" quo Lat. et redditur in Ind. Dion. C., non item ap. Stp. Th., ubi procedebat *adverſus ſe*; ut ſeverior eſt in altera formula Vs. ad Luc. 2, 74. l. 86. ἅ. ἡ. ἀ. *cum* ſole *oriente*, prorſus cum Noſtro, cf. Ind. Sb. Stp. Th. Bud. C. Poll. 1, 68. Suid. 1, 210. e. 3, 194. e. it. Ern. Call. p. 517. i.

παρορμώντων) Aut hic δ' eſt inſerendum pone παρορμ., aut §. ſq. pro δὴ leg. eſt δὲ vel τὲ potius. *Reisk.*

Etſi ad Luc. 3, 406. N. a. i. locus ſic editur ſine Vs. „παρ. ἐκ. τῶν ςρατηγῶν· προθ. δὲ πάσῃ ἐν., ὡς .... τελ. ἐκ. μ." et ipſe P. liberior eſt in contractis in unam periodis Noſtri: tamen lectio vulg. bene habet, ſi quis illos gen. ſ. abl. conſq. παρορμ. λ., ſubaudito pron. αὐτοὺς, ἑκατέρους, notione cauſae iungat cum pr. enunciatione, et §. ſq. δὴ capiat potius nobiscum pro Lat. *igitur*, ſenſu illativo ſ. cauſali etiam, quod inde referetur ad proximum pr. membrum, cumulatis ita cauſis, ut alibi. Tum, ut προθ. reſpicit ad §. 3., ſic pr. v. ἠπειγ. ſumendum eſt latiori ſenſu de itinere properato (unde et adiunctum ἅμα ἡλ. ἀν.) e caſtris utrisque usque

τέρωθεν τῶν ϛρατηγῶν. προθυμία δὴ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς[q] ὑπὲρ λοιπῆς καὶ τελευταίας ἐκείνης μάχης, κἀκεῖ[r] τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα. ἐπὶ

9. bus utrinque ducibus. alacritate certe ſumma irruebant,
tanquam reliquo illo et po-
ſtremo proelio ibi etiam fortu-
10. na decernente imperato-

q) ὡς deeſt in Ms. Ba. *Mart.* v. N. r) Sine iota in A. al., cf. 1, 16, 12. e.

ad certum locum, ubi conflictus ipſe fiebat, qui demum innuitur verbo ſq. ἐνεπ. Certe etiam Leisn. in m. Bc. 2. ad δὴ ſcripſerat „*ergo*.“

ἐνέπιπτον) Forte συνέπιπτον. *Reisk.* Servatur vulg. verbum ad Luc. l. l., explicatum notione hoſtilis invaſionis, ſ. pro *invadere* et *irruere*, quo, poſt libera P., cum Bg. reſpicit quoque Sch. „*irruebant* magna *cum alacr.*“ cf. Stp. Th. 3, 316. F. e. ad Luc. 2, 537. N. 98. Abr. Dl. Th. p. 225. i. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Heſ. α, 420. ſed πάσῃ πρ. ap. Ioſ. 2, 226. ſ. 1. m. *ſumma* cum *alacr.*

ὡς ὑπὲρ) Forte ὡς ὑπὲρ μόνης λοιπῆς λ. *Reisk.* Et ſic quoque Leisn. ad m. Ox. inſeri voluit hoc adi. „ſ. μόνης“, cuius nullum veſtigium eſt ap. P., qui alia quaecunque dat, ſervans modo ὡς, a Ms. Ba. tentatum, quod unum videtur exprimere Bg. ſine pr. ὑπὲρ, quae cum ὡς eſt quidem ap. Dem. 605, 23. 628, 3., ſed non ſine verbo aliquo, ut hic ſtat, ubi non commoda eſt meo quidem ſenſu, niſi fortaſſis, ut Lat. *pro*, i. loco, vice. Corruptum locum exiſtimans dudum, cogitabam varia, ὡσείπερ, (quod tamen non reperi, quanquam analogiam habens per illud καθάπερ,) it. ὥσπερ, (quod maxime Bg. reſpexerit,) it. ὡσεὶ δὴ λοιπ., (pro quo tamen Noſtro ſolennius ὡς δὴ, *quaſi ſcilicet*,) it. οἷά περ, quod Stp. Th teſtatur eſſe ap. Thuc. et Xen., infra tractandum, it. ὡς δὴ ἐν λοιπῇ καὶ τελευταίᾳ ἐκείνῃ μάχῃ, (quia ſaepe confuſa ſunt ς et iota poſtſcriptum, quod proximum Bg.) it. ὡς οὔσης λοιπῆς rel., ut Xen. Cyr. 7, 5, 35. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, quem gen. conſq., omiſſo participio οὔσης, mutarit Bg. in abl., qui per hanc regionem modo abit in ordine pron. ἐκειν., comparante me tum Polb. 1, 371. m. (μόνον δὲ σπεύδων συμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, ὡς προδήλου τῆς νίκης αὐτοῖς ὑπαρχούσης, quod ipſum particip. aliquis reperiat in vulgatis hic elementis, quaſi fuerit ὡς ὑπαρχούσης λοιπῆς λ.) tum Liv. 1, 15. i. *Romanus, poſtquam hoſtem in agris non invenit,* dimicationi *ultimae* inſtructus *intentusque*, *Tiberim tranſit*, quod non habet Ind. Ern., ſed ſimilia "ad *ultimum* dimicationis *rati rem venturam*, i. qua bellum decerneretur, exitum haberet, — certamen *ultimum*, i. in quo ultima ſpes eſt“ ad quem ſenſum P. ſpectarit; Noſtro addente per copiam ſuum adi. λοιπ. (quale quid non eſt ap. G. Th. ut nec in Bg. *poſtrem.*) pro quo Gr. vulg. proponerem praeterea ὑπόλοιπος, ſi in feminino genitivus uſitatus eſſet, nec potius finitio maſc. ὑπολοίπου, cf. Herdt. 560, 26. et Stp. Th., qui nec aliter novit περίλοιπος, cf. Thuc. 153, 57., alioqui hic aeque aptum.

διακρινούσης) Malim fortunam dici διακρινοῦσαν βασιλέα, — nam male Pol. accepit pro praeſenti, cum ſit fut. — *quae* diſcretura ſit *regem*, i. diſcrimine habito regem conſtitutura, diſcernendo verum et legitimum ab ementito et illegitimo. Non male etiam redderetur fortaſſe, *diiudicatione ſua* regem *oſtenſura*. Fateor tamen improprie de fortuna videri

πολὺ f) δὲ αὐτῶν διαγωνισαμένων, πολλοῦ τε ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν

rem. Diu autem ipſis dimicantibus, ingentique edita ſtrage, ut et flumina per il-

f) Ms. Ba. hic cum edd. dividit, ſecus ac 1, 15, 13. m.

poſſe dictum διακρίνειν, quum ſit ἄκριτος, eiusque ſit, ἀκρίτως et ἀπροβουλεύτως omnia facere. *Steph.* Metaphora de fortuna iudice ſ. arbitra repetitur infra 3, 7, 4. *Sylb.* Etſi fortuna in rebus humanis utramque paginam facit: illa tamen et bene et male iudicare de rebus humanis dr. ab auctoribus. Liv. 27, 44. *apparebat, quo nihil iniquius eſt, ex* eventu *famam habiturum* (*tam audax iter Conſulis.*) At ib. 21, 10. eventus *belli,* velut *aequus* iudex, *unde ius ſtabat, ei victoriam* dedit. *Leisn.*

Qui et ad m. Ms. Bg. „aliter. Stp." quia Bg. manſit in praeſ. cum P., ut tamen nec ipſe improbem fut., quod conſiſtit cum praeſ., ſi quidem in pr. ſumatur membro latere participium praeſ. οὔσης ſ. ὑπαρχούσης, unde καὶ in ἐκεῖ ſumendum erit pro ſimpl. copula, ut duo ſint membra ac binae cauſae, cur animo ſummo irruerint pugnarintque, quia illa pugna tantum adhuc reliqua eſſet et ultima, tum quia adeo fortuna pugnae (ſic enim iterum hic capietur τύχη, ut §. 7.) ſ. eventus pugnae decreturus ſ. definiturus eſſet imperatorem, i. oſtenſurus, uter, Niger, an Severus, imperator eſſet futurus ſ. manſurus. Verum nec P., nec Bg. copulam hic agnoſcunt, et Bg. Ms. ne comma quidem poſt μαχ. Hinc dubitatio oriri poteſt, annon Bg. unum modo cogitarit membrum, ſic forte, ὡς δὴ ἐν λοιπῇ — μάχῃ κἀκεῖ λ., ſumto καὶ pro *etiam*, (ut diſerte in Vs. eius compareт,) et ἐκεῖ, illo in campo, i. ſimiliter, ut olim, cf. §. 5. Alioqui, ſi Bg. ipſe comma poſt μαχ. voluit, et duo membra, per emendationem illam cum participio: priori membro ὡς οὔσης — μάχης, quod eſt pro cauſa praecedentis enunciationis, adiungetur membrum κἀκεῖ λ., ut cauſa peculiaris, ſ. reddetur iterum a Noſtro cauſae cauſa, idque duobus gen. conſq., et primi membri ὡς — μάχης alterum κἀκεῖ erit pro explicatione quadam, atque in primis illius adi. τελευτ., quod ſupra vidimus Erneſtium in Liv. Ind. peritiſſime exponere „*qua* bellum *decerneretur*" ipſoque adeo Bg. Lat., dum Noſter in formula tota ſequitur analogiam modo tum Lat., (ubi verbum Bg. cum acc. perſ. ſolenne, v. c. decernere *legatos*, cf. G. Th.) tum Gr., ubi ſimpl. et compoſ. uſurpatur maxime cum acc. rei, cf. Ind. Dem. (ubi ex 1468, 15. τῆς δὲ ἀναγκαίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τύχης, οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ' ὡς ἐβούλετο, κρινάσης τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα, ὃν ὑμεῖς ἠγωνίσασθε, et 327, 22. τὴν τύχην κακίζειν, τὴν οὕτω κρίνασαν τὰ πράγματα, cui ſubſt. Noſter iunxit compoſ. διακρ. cum acc. perſ., ut imitationem celaret,) Weſſ. ad Diod. S. 1, 534. N. 49. cum p. 553. N. 32. D'Orv. Ch. p. 678. e. ſq. Graev. L. Heſ. p. 97. e. it. ad Polb. T. 1. p. 857. cum Ind. v. κριν. et διακρ., ad Hom. 'Οδ. σ', 263. cum Foeſ. p. 93. b. m. 218. a. m. Bud. C. 41, 40. ſqq. Krb. Plut. p. 160. m. et Decr. R. p. Iud. p. 171. m. Loesn. p. 172. m. Rsk. ad Polb. p. 402. m. 482. m. et Ern. ad Xen. M. S. 4, 4, 16.

διαγωνισ.) P. emphaſin in v., partim a Sch. ſervatam „quum *acriter* diu *pugnaſſent*" deſerit Bg. (cf. G. Th. cum ſimpl. ἀγωνίζομαι,) it. Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. Cyr. eſt 1, 6, 26. ſine Ind., cf. Sb. et Dem. In ſq. formula ἐργ. φ. e P. abit Bg. a ſe ipſo, (cf. 3, 3, 6. e. et Ind. Corn.

διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων[t] αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος, κατάγειν[u] εἰς θάλασσαν, τροπὴ τῶν ἀνατολικῶν γίνεται. ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλ-

lum campum decurrentia plus ſanguinis quam aquae devolverent in mare, in fugam verſi ſunt orientales.
11. urgendo autem illos Il-

t) Suſtulimus comma hic Stp. et al. u) Ms. Bav. κατάγειν εἰς θάλατταν λ., in poſtremo iterum inconſtans, cf. §. 4. e. II. 2, 11, 16., ſed in v. praeſ. cum Stp. rel., pro A. et Bs. καταγάγειν hoc pravo accentu, forte pro circumflexo, v. N.

N. v. *facere*,) ſed cum aliis Inttp., v. Vs. ad Thuc. 70, 71. et in rem Dion. C. 1249, 63. ἐγένετο μὲν ἰσόῤῥοπος ἡ μάχη ἐπὶ μακρότατον, et l. 82. φθόρον δὴ τοῦτον πλεῖςον ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ συνέβη γενέσθαι. δύο γὰρ μυριάδες τῶν μετὰ τοῦ Νίγρου διώλοντο.

ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα) Hiſtorici nunquam magis exaggeratione utuntur, ac luxurianti ingenio indulgent, quam ubi praelium deſcribitur. Talis exaggeratio merito putatur illa Hannibalis, qui ap. Luc. dial. mort. 20. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥςε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, ed. Hſth. p. 37. (Rz. 1, 382. l. 99.) Itaque hoc quoque pertinet ad illum hiſtoricorum morem, quem pungit Plin. ep. 9, 16. *quum hiſtoricorum more ſcribas, numerum iniri non potuiſſe.* Scilicet, ubi hiſtorici praelium et cladem aliquam narrant, numerum caeſorum iniri potuiſſe, negant. *Leisn.* Similem locum v. infra l. 4. c. 9. ad fin. *Stroth.*

Leisn. et in m. Ox. „exaggeratio, cf. Ind. Flori in *fluvii*“ ubi, praeter Noſtri locum, per numeros modo laudatum, affertur ſimile quid e Chronico Reginonis, ſed hinc forte ductum „*tantaque caedes — facta eſt, ut ipſe* alveus, *de cadaveribus repletus*, *magis* cruorem, *quam* aquam, *fundere videretur*“ retinente Bg. e P. unum ſubſt. ad τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν, pro duobus, etiam ap. Lat. ſolennibus, *flumina — amnium*, i. e. aquam, fluxum, fluctus, cf. 3, 3, 11. διες. et G. Th. v. *flumen*, ubi et ex Apul. 695, 35. amnium *fluores*, et p. ſq. l. 92. ex Ovid. *ruunt* per *apertos* flumina *campos*; ſequente Noſtro et hic analogiam Lat. aut Gr. hanc ap. Stp. Th. 3, 681. B. „τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ex Herodt, (ſine Ind. et C.) Theophr. de hiſt. pl. — ποταμοῦ — τὸ ῥεῖθρον Ab Herodt. quoque ita uſurpari tradit Bud.“ ſine Ind. iterum, ſed articulum reddente rurſus Bg. e P., qui in v. καταγ. videntur ſequi aor., quanquam et alibi reddentes ſic praeſ., ut eodem Lat. hinc Stp. Th. 1, 79. F. „*adeo* ut *plus* ſanguinis, *quam* aquae *in* mare *devolverent*.“

ἐκβιασαμ.) E P. (qui et hanc §. contrahit) vertens Stp. Th., non tenet Bg., ubi Sch. „*quum* coëgiſſent *eos*“ h. l. e loco depellere vi, cf. Ind. Sb. Polb. Ael. V. h. et Abr. Dl. Th., ubi et in rem criticam, ut ap. D'Orv. Ch. In ſq. v. ἐξ. Stp. Th. „ſaucios *protrudunt*“ partim e P., ut Bg., qui illius deſerit ſeveritatem in ſq. part. φευγ. per ſyn. formulam e praep. cum ſubſt., quo ipſo cavit, ut ne cum pr. artic. coniungeretur, quapropter poſt δὲ poſuimus comma, ut τοὺς δὲ, per ſe ſumtum, ad pr. τοὺς μὲν referretur.

λυρίοι, τοὺς μὲν [x] εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, τοὺς δὲ [y], φεύγοντας ἐπὶ τοὺς λόφους διώκοντες, αὐτούς τε φονεύουσι, καὶ πολύ τι [z] πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων, ὅπερ ἔκ τε τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, ὡς ἀπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γενόμενα [a] θεάσοιντο. ὁ δὲ Νίγρος, ἵππῳ γενναίῳ ἐποχούμε-

lyriciani partim in adiacens mare ſaucientes protrudunt, partim in fuga verſus colles perſequendo, cum ipſos obtruncant, tum ingentem multitudinem aliorum hominum, qui ex circumiacentibus urbibus et agris congregati fuerant, ut ex tuto loco, quae ge-
12. rerentur, ſpectarent. At Niger equo generoſo invectus

x) In Ms. Ba. τοὺς μὲν abeſt. *Mart.* it. τοὺς in ed. Lugd., mendoſe utrumque. y) Comma hoc in A., v. N. z) In Ms. Ba. abeſt τι et ἄλλων. *Mart.* ſed tantum τὶ in Ms. Vi. et ed. Ox. v. N. a) *Ms. Ba.* etiam γενόμενα, ſed ι ſupra adſcripta notat, eſſe γινόμενα. *Mart.* v. N.

πολύ τι πλ.) Omiſſum eſt pron. in Ms. Ba., cum ſervent rel., vel e gloſſa per comparationem cum 1, 2, 7. vel per incuriam, elapſum ob pr. λυ ſyllabam, quia toleravit ſupra §. 2. hoc cap., ubi Bg., ut hic, cum P., qui praeterea omittit cum Ms. adi. ἀλλ., elapſum iterum per negligentiam ſcribae, quia Mss. rel. retinent, quod recte Bg. quoque ſervat, cum magis definiat adiunctum ſubſt. ἀνθρ., quocum clarius opponitur *militibus*. Sed ſq. ὅ περ Bg. e P. non retulit ad remotius pr. ſubſt. πληθ., verum ad proximum ſubſt. ἀνθρ., huc ſpectante Stp. Th. in v. περικ. 2, 168. C. cum Bg. e P., it. 3, 1172. B. m. e P. fere „ὡς ἐπ' ἀσφ. — τὰ γεν. θ." cum lect. al. memoriter, aut potius mendoſe in praep., non autem adhibente L. Boſ. Ell. p. 352. e. hunc locum, ubi plene eſt adi. ἀσφ. cum τοπ., niſi cum Sch. pro ſubſt. habeatur.

τὰ γενομ.) Rectius γιγνόμενα, ſ. γενησόμενα. *Sylb.* Sed aoriſti ea vis, ut non praeteritum tempus, ſed tempus indefinite ſignificet, v. Olear. ad Matth. p. 270. Apoll. Tyan. ep. LXIIX. ed. Olear. p. 405. καὶ προσαγορεύσαντα γενομένους σεισμοὺς, *qui* futuros *terrae motus* praedixit. *Leisn.* Sylburgius putat, rectius dicendum fuiſſe τὰ γιγν. ſ. γενησ. recepta tamen lectio defendi poteſt. *Stroth.*

Leisn., qui et in m. Ox. „leg. γινόμενα ſ. γενησ." cauſam addebat ante in N. tum grammaticam, (quia aor., pro infinita natura ſua, ſignificet tum praeſ., tum impf., tum perf. et plusq., tum fut.) tum aliam per exemplum et uſum loquendi ex Apoll., ubi per fut. redditur, quod tempus vindicari aoriſto etiam propterea poteſt, quia ponitur pro praeſ., ſed hoc pro fut. Hic quidem proprie aor. valeat pro impf., quod diſerte dedit Bg., fortaſſis e Sch., deſerto P., ut de eodem ſenſu γεν. et γιν. dictum ſupra ad 2, 3, 17.

γενναίῳ) Liberum P. per totam §. deſerit Bg., cf. de γενν. 2, 9, 6. m. et de ἐποχ. ib. e. In ſq. autem §., quam libere iterum P. contrahit, recte idem tamen ad v. καταλαβ. extrinſecus aſſumit adv. ἐκεῖ, ut alibi. Sed

νος, φεύγει μετ' ὀλίγων, εἴς τε τὴν Ἀντιόχειαν ἀφικνεῖται. καταλαβὼν δὲ φεύγοντα τὸν λοιπὸν δῆμον[b], (εἴ τις καταλέλειπτο,) οἰμωγήν τε καὶ πένθος ἐν τῇ πόλει[c] παῖδάς τε[d] καὶ ἀδελφοὺς θρηνούντων, γενόμενος ἐν ἀπογνώσει[e], καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ἀποδιδράσκει[f].

fugit cum paucis et Antio-
13. chiam pervenit. Inveniens autem fugientem reliquum populum (ſi qui relicti erant) eiulatumque et luctum in urbe filios ac fratres lamentantium, redactus ad deſperationem, et ipſe ex Antiochia aufugit: ac in quo-

b) Ms. Ba. δῆμον εἴ τις καταλελ. una ſerie, ut in A. cum Bs. 2. pro commate poſt δημ. Bs. 1. al. et pro parentheſi Stp. rel., v. N. c) Comma hic erat in edd. omnibus, tacite quoque in Mss., v. N. d) Ms. Ba. παῖδας τὲ λ. ut 3, 3, 6. ſed contra 2, 3, 7. e) *Hic et poſt ſq.* αὐτ. nullum comma in Bs. 2. R., ſed tantum poſt αὐτ. in A. al., v. N. f) Comma hic in Bs. al., v. N.

membrum εἴ τ. κατ., ſecus ac P., ſervat Sch. „reliquus *fuerat* populus“ relarum ſic manifeſto ad pr. ſubſt. δημ., cui adiunxit Noſter adi. λοιπ., quia §. 11. e. dixerat, homines in colles abiiſſe, in quibus haud dubie etiam fuit pars populi Antiochiae; unde ſequitur mox de fletu ob caeſos, qui fuerint ex iſto populo, nec ſolum iuvenes, caſtra militiamque ſecuti, §. 2. 3, 1, 7. Sed Noſter praeterea εἴ τις ponit cum δημ., cogitans totius partes ſingulas; quo tendat Bg. numerus mutatus, ubi ſuppleas pron. cum praep., *ſi qui* ex *eo*, populo, *relicti eſſent*; ſervantibus hic omnibus libris, (etiam Sb. Ind. cum „*relictus erat*“) formam plusq. in augmento ſimpl., non mutata praep., cf. 3, 3, 2. e. Sed parentheſin hic neceſſariam facit hoc, quod rectio interrumpitur prior, cum v. καταλ. cohaerente adhuc accuſ. οἰμ. et πενθ., a quo utr. pendet deinde gen. θρην., unde non poteſt comma locum habere poſt πόλει. Tum in θρην. cum οἰμ. et πενθ. abundantia eſt quaedam luſusque in iunctis affinibus, cum ſuffecerit v. c. ἀποβαλόντων, *eorum*, qui *amiſerant*; deſerente Bg. in formula γεν. ἐν ἀπ. Pol. et ſe 2, 13, 21.

καὶ αὐτὸς — ἀποδιδράσκει) Haec incuria librarii abſunt a Ven. tum quoniam ante haec verba vox ἀπογνώσει ſimiliter ac ἀποδιδράσκει in ει exit, tum quoniam et ſequens ϛίχος a voce καὶ incipit. *Stroth.*

Quae bona argumenta confirmantur etiam his aliis, quod tum Ms. rel. tenent vulgata, tum P. monſtrat eadem oblique et alio ordine, quippe qui illa καὶ αὐτὸς traxerit ad pr. membrum γεν. ἐν ἀπ. cum edd. quibusdam, niſi libere deſeruit ordinem; ubi καὶ αὐτὸς refertur melius ad ſq. membrum ἐκ τ. Ἀντ. ἀπ., quia haec enunciatio reſpicit primam illam huius §. partem καταλαβ. φευγ. τ. λειπ. δημ., ut, cum inveniret videretque reliquum populum Antiochiae fugientem, et ipſe ex hac urbe aufugerit, adductus tum miſericordia mollitiave quadam animi, et impatientia luctus illius eiulatusque in urbe, tum vero etiam deſperatione, ob amiſſum in pugna exercitum, nec alium facile colligendum poſt tot clades. Sed poſt ἀποδ. valeat quoque comma quarundam edd., quia non adeſt diſertus nominativus alius, ſed a pr. Νίγρος etiam ſq. §. pendere

καὶ ἔν τινι προαςείῳ κρυπτόμε-	14. dam ſuburbano occulta-
νος, ἑυρεθείς τε ὑπὸ τῶν διω-	tus, inventusque a perſe-
κόντων ἱππέων καὶ συλληφθεὶς,	quentibus equitibus et com-
τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. τέλει	15. prehenſus, capite trunca-

poteſt. Alioqui in diſtinctione maiori ex nomine illo proprio petendus eſt nominativus pron. *αὐτὸς*, ut alibi, aut ex proximo hoc ipſo pron. repetendus. Denique duo adhuc obſervanda ſunt in hac §., primum verbi *καταλαβ.* diverſa non modo rectio cum acc. perſ. *φευγ. τὸν λ. δημ.*, et cum acc. rei *οἰμωγ. καὶ πενθ.*, ſed etiam hinc vis et notio, quia partim ſignificat videre, partim audire, et adeo uſurpatur hic ſimul de animo ac corpore, cf. 2, 1, 8. de Lat. Bg. (qui, cum plane tacuiſſet P., non ſecutus eſt Sch. „quum offendiſſet *fugientem*“) ubi G. Th. nihil, quam 1208, 66. explicat per *deprehendere*, tum l. 86. per *videre*, ſed de animo tantum, et l. ult. *invenit* hoſtem *populabundum* in *agro*. Alterum eſt, quod Leisn. in Ms. Bg. uncis incluſit ceruſſa praepoſitionem *ex* cum ſubſt. urbis *Antioch.*, vel ſic tamen retinendam, cf. 2, 13, 18. e. Sed de re ipſa Dio C. 1249, 90. *ἁλούσης δὲ τῆς Ἀντιοχείας, — ἔφυγε μὲν ἀπ' αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν Εὐφράτην ὁ Νίγρος, διανοούμενος ἐς τοὺς βαρβάρους φυγεῖν, ἑάλω δὲ ὑπὸ τῶν καταδιωξάντων, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν λ.*, diſcedens ita nonnihil a Noſtro (cf. 3, 2, 11.) in §. ſq., ubi Bg. deſerit P. notionem med. ad v. *κρυπτ.*, etiam Stp. Th. 2, 462. G. m., ſub paſſ. hunc locum afferens ſine Vs., ſed Leisn. in m. Ox. ad *τὴν κ. ἀπ.* „Bentl. ad Hor.“

τέλει) Amm. Marc. 26, 8. ſub fin. *ut quondam Peſcennius Niger ad ſubveniendum ſpei rerum extremae a populo Rom. ſaepe accitus, dum diu cunctatur in Syria, a Severo ſuperatus in ſinu Iſſico, (qui eſt in Cilicia, ubi Darium Alexander fudit,) fugatusque, in ſuburbano quodam Antiochiae gregarii manu militis interiit.* Ad h. l. Valeſius obſervat, Marcellinum et hic et alias inſtitiſſe Herodiani veſtigiis. E. g. ſimilia ſunt, quae Herodi. 2, 6, 19. habet de Iuliano, et quae Marc. 26, 6. p. 460. de Procopio. Sic Marcellinus, quae narrat de Peſinuntis urbis origine 22, 9. p. 320., ex Herodi. l. 1. (1, 11, 3. ſqq.) transſcripſit. Similia duobus habet Scholiaſtes Lycophronis ap. Valeſium ad l. c. p. 320. *Leisn.*

Pron. *τούτῳ* Ms. mutat per gloſſam in ſyn. *τοιουτ.*, quod ei ſubſtituerat 1, 13, 12., tenente P. cum Bg. hic vulg., et ſq. ſubſt. *βρ.* cum circumflexo hinc Stp. Th. 1, 785. G. e. cum alio loco Hom. Ἰλ. τ', 411., ubi nulla eſt Var. L. nec ap. Soph. Ant. v. 945. Thuc. 48, 94. 362, 92. N. T. 2 Petr. 3, 9. cf. Lex. Schw. in N. it. Poll. 1, 43. cum N. 32. it. 3, 122. cum N. 43. et 9, 137. N. 80. Thom. M. p. 552. Well. Gramm. p. 62. Nr. 7. N. 2., variante accentu quoque ap. Ioſ. 1, 372. l. 5. *βρ. καὶ ἀγένειαν*, ſed in alio ſubſt. ap. Hom. Ἰλ. π', 857., it. per diverſa loca ſcriptorum, v. c. ap. Zoſ. *ταχυτὴς* 4, 22, 3., ſed *ταχύτης* 4, 32, 1. e., ut ap. Hom. Ἰλ. ψ', 740. *ταχυτῆτος*, it. ap. Orph. ſupra ad 1, 7, 8., tum ap. Dem. Ind. „*βραδύτης*, (malo accentu, ob ſq. ipſum locum) *τὰς — βραδυτῆτας, ὄκνους, λ.*“ cui add. *βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν* 42, 22. et 50, 27. at *βαρύτητος* 237, 14. *θρασύτητι* 558, 10. 577, 19. et *ὀξύτησι* 730, 18., ut ap. G. Th. ipſum in Bg. eſt *βραδυτὴς* cum copulatis 721, 55. ex Cic. *cunctatione* et *tarditate*, quos gen. Gr. Noſter iunxit cum *δικ.* modo per analog., varians cum 3, 3, 5. *ἄλλως* in ſq. formula ſyn. *τὰ ἀλ.* Sch. „ſynec. (i. omiſſa *κατὰ*) quoad *alia*, h. e. alioqui“ cum Bg. e P., ſevere Lat. *caetera*, i. e. *caeteroquin*,

μὲν δὴ τούτῳ ȣ ὁ Νίγρος ἐχρήσατο[h], μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος[i] δοὺς δίκας, τὰ ἄλλα, ὥς φασι[k], γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰδιώτης. ὁ δὲ Σεβῆρος, καθελὼν τὸν Νίγρον, τοὺς μὲν φίλους αὐτοῦ, καὶ εἴ τινες οὐ μό-

tus eſt. Exitum ſcilicet hunc habuit Niger, cunctationisque ac tarditatis dedit poenas: cum alioquin (ut aiunt) fuiſſet non malus homo tum in publicis
16. officiis, quam privatim. Severus autem cum deleviſſet Nigrum, amicos quidem eius

g) *Ms.* Ba. et Vi. τοιούτῳ v. N. h) In Ms. Ba. colon. i) βραδύτητος hoc accentu in Ox. v. N. k) In Ms. Ba. verba ὥς φασὶ non incluſa ſunt ſignis parentheſis. *Mart.* ut nec in edd. A. al., ſed in al. cum Stp., ubi et accentus idem Ms. ſed noſter quoque in A. al.

ubi Noſter ſequitur non contractam formam, pro aliorum τἄλλα; cf. Stp. Th. 1, 341. E. c. Bud. C. 1286, 47. Wyttb. Plut. p. 43. c. cum Ind. Luc. v. e., ſed Ael. V. h. v. i., it. L. Boſ. Ell. p. 515. m. ſine exemplo.

μὴ φαῦλος) Οὔτε δὲ ἐς τὸ κρεῖττον, inquit Dio (Xiph. Sb. 389, 38.) οὔτε δὲ ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος, ὥστε τινὰ ἢ πάνυ αὐτὸν ἐπαινεῖν, ἢ πάνυ ψέγειν. *Oxon.*

Stp. Th. φ. ἀνθρ. habet aliunde 4, 50. C. cum Lat. P. et Bg.; hic pro inutilis et imperitus, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 191. N. X. cum Ind. Aeſch. Fi. et Gottl. Plat. Menex., ducente Bg. in ſqq. partim e P. libero, it. Sch. „ἀρχ. *publice* rem *gerens*, opp. ἰδ. *privatam* vitam *agens*“ ſed h. l. modo, quatenus non fuit imperator, et quum nondum imperator fuit; niſi cum Bg. capiatur ἀρχ. latius de eo, qui gerit quemvis magiſtratum; ubi deinde ἰδ. eſt, qui eſt ſine munere publ., ut Stp. Th. 1, 1642. A. hinc ſine Vs., cf. ſupra 2, 7, 8. de Nigri magiſtratibus, ſed de laudibus eius Spart. p. 643. m. 646. e. ſqq., ubi tamen et quaedam carpuntur, it. 660. ſqq.

καθελών) P. deſerto, Bg. delegit Lat., quod, ignoratum a Stp. Th. nec explicatum de perſ. in G. Th. et Ind. Iul. Caeſ., redit ad illud *tollere* de *medio*, i. per bellum et alios removere e terra et dignitate, ut Xiph. S. 405, pen. ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο κ. cf. Luc. 3, 4. l. 71.

τοὺς — καὶ εἴ τιν.) Qui merito diſtingui debebant, v. Dion. (Xiph. S. 400, 40.) ubi Clenae Senatoris apologia conferenda cum oratione Terentii equitis ap. Tacit. A. 6, 8. et Amyntae ap. Curt. 7, 1. *Boecl.*

Non ſatis diſtinguente P. φιλ. a ſqq., melius Bg. verſatur, ſed tamen liberius, quam §. 13., in εἴ τιν., cf. 2, 15, 13. e. Sed Sch. e Sb. Ind. in „πρ. deliberata voluntate“ praeter Bg. e P., pro quo malim non *ex voluntate*, (quia aliter dr., cf. G. Th. 1091, 42. ſq.) ſed nudo abl. *voluntate*, (quod ib. l. 29. ſqq. ſimiliter opponitur *vi coactus* et ſimplici *vi*,) aut *ex propoſito*, (cf. Stp. Th. 1, 201. C. e. „Herodi. ἐκ πρ. et δι' ἀν. contraria facit l. 3. (ſine Vs. hinc,) ubi videri poſſit legendum potius δι' ἀνάγκην, (quo de poſt.) Alibi pro ἐκ πρ. dixit ἑκουσίως; pro contrario ponens ὑπὸ ἀνάγκης“ recte comparans, Krb. decr. Ath. p. H. p. 403. e. ſq., ubi opp. ἐξ ἀνάγκης, it. Ind. Dem. v. πρ. e. cui add. 70, 1. 528, 9. coll. l. 6. 535, 27. it. Dion. C. et ſyn. κατὰ προαίρεσιν Foeſ. p. 195. a. e.

νου ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ[l] δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ, πάντας ἀφειδῶς ἐκόλασε[m]. 17. τοὺς δὲ στρατιώτας, ὅσοι διαδεδράκεσαν[n], πυνθανόμενος πε-

et quicunque non modo ſponte, ſed et neceſſitate coacti, fuiſſent ei addicti, omnes nihil parcendo punivit; milites autem qui effugerant, au-

l) Ms. Ba. ἀλλὰ καὶ δ. v. N. m) Comma in Bss. non ineptum, cf. §. 13. e.
n) Ms. Ba. διαδεδράκεισαν v. N.

Rs. Or. V. 8. Ind. Lyc. it. ad Polb. p. 507. i. cum Ind. Diod. S., ſed ἐκ πρ. aliter ap. Dion. H. S. T. *ɪ*.

ἀλλὰ δ.) Forte *ἀλλὰ καὶ δι' ἀν. Reisk.* cui iam reſpondimus 1, 3, 1., ut vidimus 1, 10, 3. e. Ms. tollere καὶ poſt ἀλλὰ, qui hic addit contra, (ut Bg. de ſuo, cum P. aliorſum abierit,) haud dubie e gloſſa, cum 1, 3, 1. nihil novarit, nec facile exciderit καὶ a vicinitate hic, ubi v. προσεθ. (cf. 3, 2, 17.) aliunde Stp. Th. tenet cum Bg. 3, 1511. D. ſq., non item formulam δι' ἀν. cum gen., quae eſt diſerte ap. Thuc., quem Noſter toties imitatur, 477, 42. ſine Var. L., ut altera cum acc. ap. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 100. ex Artemid. *τοὺς δι' ἀνάγκην καὶ μὴ κατὰ προαίρεσιν ὑφ' ἡμῶν φιλουμένους, οἳ οὐδὲ ἡμᾶς ἑκόντες εὐεργετοῦσι λ.*, cui add. ap. Polb. 1, 334. m. *ἢ κατ' ἀνάγκην, ἢ κατὰ προαίρεσιν λ.* aut *neceſſitate* compulſus, *aut* etiam *ultro*, it. ap. Poſſ. Sy. p. 236. i. „Chryſoſt. *ἀρετὴ ἐκ πρ., καὶ οὐκ ἀνάγκης γίνεται*, virtus *ex* voluntaria *electione*, non *ex* neceſſitate *oritur*“ ubi prior praep. regit et ſq. gen. per interiecta alia, ut alibi, ſed ap. Dem. ſine Ind. 626, 4. *δι' ἀνάγκην*, (ubi et 238, pen. *ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων*, ubi adv. cum v. πρ. par Noſtri ante formulae ἐκ προαιρ.) ſicut eadem ſunt *πρὸς ἀνάγκης* et *πρὸς ἀνάγκην*, cf. Abr. L. Ar. p. 78. i., Bg. reddente e P., ut 2, 2, 22., quod per ſe aliud eſt Gr. illud Rs. Or. V. 7. Ind. Ant. p. 876. m. *ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος*; ſed Sch. „δ. *neceſſitate*, (in ſubſt. poſt *ἐξ ἀνάγκης* ex 1, 4, 12.) *δι' ἀν.* idem“ recte.

πάντας ἀφ. ἐκ.) In *multos* animadvertit *praeter* ordinem *Senatorium*, qui *Nigrum* fuerant *ſecuti*. Spart. *Oxon.*

Plenus locus eſt in Sev. c. 9. p. 604. e. neque *quenquam* ſenatorum, *qui* Nigri *partium* fuerant, *praeter* unum, *ſupplicio* affecit. — *In mult.* — *ſecuti.* — Eos *ſenatores* occidit, *qui* cum *Nigro* militaverant *ducum* vel *tribunorum nomine*, quae pugnantia ſecum ſpecie nec componet forſan Dio C. 1249, 97. *τοὺς τὰ τοῦ Νίγρου φρονήσαντας ἐδικαίου· — τῶν δὲ δὴ βουλευτῶν τῶν Ῥωμαίων ἀπέκτεινε μὲν οὐδένα, τοὺς δὲ δὴ πλείους τὰς οὐσίας ἀφείλετο, καὶ ἐς νήσους κατέκλεισε.* Ap. Noſtr. liber eſt P., ſed Bg., ut 1, 12, 15. e., cf. 1, 8, 17. et ἀφ. cum v. κολ. Ind. Xen. Cyr.

διαδεδράκεσαν) Ms., conſentiens primum cum edd. iterum in augmento tantum uno, cf. §. 13., abit deinde in fine in duplicem ει, ut 1, 15, 2. e., nihil tale tenente Stp. Th., ſed Sch. e Sb. Ind. quoque Lat. *diffug.* Ad ſq. v. περ. Leiſn. in m. Ox. „Kuſt. p. 92.“ reſpiciens lib. de V. med. 1, 31. Fi. p. 36. et W. 47., ubi vertitur cum Sch. hinc *traiicientes Tigridem*, cum acc. Noſtri τὸν ποτ. afferente Stp. Th. ex Herodt. ſine Ind., cf. cum aliis acc. locorum Phil. p. 764. A. m. et C. i. Altera Ms. res in nomine fluvii eſt e gloſſa per comparationem aliorum ſcriptorum vel loci ap. Noſtrum 6, 5, 3., cum tamen ſupra 2, 8, 14. nihil novatum; modo

ϱαιουμένους τὸν Τίγϱιδαº ποταμὸν, διά τε τὸ ἐκ Σεβήϱου δέος ἀπιόντας πϱὸς τοὺς βαϱβάϱους, πάντας ἤγαγε[p], δοὺς ἀμνηϛίαν. πολὺ γὰϱ πλῆθος αὐτῶν ἀνε-

diens tranſiſſe Tigrim fluvium, ac metu Severi abiiſſe ad barbaros, reduxit, promiſſa oblivione iniuriarum:
18. ingens enim multitudo

o) Ms. Ba. τίγϱεντα v. N. p) Sic plane, ut dedi, in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss.

unam tenente Stp. Th. formam „Τίγϱης, *Tigris*, fluv. Perſicus, at τίγϱις, ιδος, ſ. ιος, *tigris*, fera" fortaſſis e Suid. 3, 466. e., cum Sb. Ind. ferat quadruplicem in accuſ. τὸν Τίγϱητα, it. τ. Τίγϱιδα, it. τ. Τίγϱην et τ. Τίγϱιν, quarum priores duae ſunt ap. Noſtr, ut prima quoque ap. Zoſ. 3, 24, 6. et ſaepe ap. Arrian. de Exp. Al. l. 7. p. 452. e. ſqq. ed. Blanc., it. ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Z. Lat. v. *Tigr.*, cui add. 2, 2, 3. ὁ Τίγϱης ποταμὸς λ. 2, 4, 21. ſq. 28. 3, 4, 6. 3, 5, 1. 4, 1, 2. ut ap. Zoſ. l. l. §. 5. quarta illa τ. Τίγϱιν, it. ap. Cell. n. o. a. 2, 655. ſ. 5., tertiam τ. Τίγϱην me non aliunde habente, ſed hunc fluvium ex *h. l.* pro termino Rom. imperii per tempus hoc obſervante, cf. 2, 11, 8.

τὸ ἐκ Σεβ. δέος) E P. ſervat Bg. mutatam in ſimplicem gen. formulam, cum intra artic. et ſubſt. ponitur praepoſitio cum ſubſt., quale quid ex G. Th. dedimus ſupra ad 2, 15, 10. δέος ἀπὸ λ., pro qua praep. hic variatur, ut eſt Noſtri ratio plane ap. Ael. V. h. v. δ. et ἐκ 9, 3. p. 573. e. πολὺ γὰϱ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος, ſed alia forma 2, 4. p. 75. m. δέει τῷ ἐκ τοῦ τυϱάννου, metu *tyranni*, cf. Plut. Hſ. v. δ Nr. V. m. τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν φόβον, Ind. Rs. Or. V. 4. v. ἐκ cum aliis ſubſt. it. 1, 4, 11. φοβ., variante Noſtro per ordinem et artic. additum ob interiecta cum 2, 12, 9. διὰ δ. τοῦ Σεβ., quod eſt illud Bg., cf. Diod. S. 1, 219. l. 61. δ. τὸ δ. *metu.* In ſq. τοὺς βαϱβ. nihil definiri licet, niſi, eſſe incolas trans Tigrim e pr. πεϱ. τὸν Τιγϱ. ποτ., et opponi, ut alibi, Romanis e §. ſq. e.

πάντας ἤγαγε) Aptius ἐπανήγαγε, reduxit. *Sylb.* Forte πάντας ἀνήγαγε. *Reisk.* Utique melius foret Sylburgii ἐπανηγ. ſed vero tamen haud ſimile eſt, librarios compoſitum illud, ſi adfuiſſet, in ſimplex mutaſſe. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐπανήγαγε" quod hactenus fere ipſe credo, ut ſimul ſuſtulerit adi. πάντας, quaſi in hoc latuerit επαν, dum non exprimit adi. illud, omiſſum quoque a P., pro cuius libero Lat. adhibuit Bg. vicinius, quod, aptum contextui, reducere poteſt ad Gr. aliquod compoſ. Pro quo cum ſimplex vulg. alio ſenſu, ac Lat., uſurpetur: videndum modo, an pro illo Lat. Bg. ab aliis quoque dicatur, quod non reperi, deinde utrum hic neceſſario pro illo Bg. accipiendum, an fortaſſis pro aliis Lat., quae ſunt ap. Stp. Th., ut *adducere*, it. *impellere* ſ. *allicere*, quo forte ſpectat Sch. „*ad* ſe *perduxit.*" Pro illo Rsk. quidem hoc afferri poteſt, ſyllabam αν facile excidiſſe ob pr. ας, ut alias ſaepe perierunt praep. in v. Certe, cum non hic ſit ſimplex emendatio, nihil dum edi a me potuit aliud. In ſq. formula Bg. reddit ſubſt. cum Sch., e quo et ſervaſſem *data*, aut ſaltem *conceſſa*, dum Stp. Th. 2, 959. F. e. ſub Lat. P. profert memoriter „τοὺς δὲ φεύγοντα (ſic, forte φεύγοντας) ϛϱατιώτας πάντας ἤγ. δ. ἀμν." praetereaque tantum e Plut., ut

χώρησεν q εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	eorum diſceſſerat ad exteros.
ὅ περ καὶ μάλιστα αἴτιον	Quae cum maxime cauſa fuit,
ἐγένετο, μαχιμώτερα ὕστερόν γε-	ut bellicoſiores poſtea eſſent
νέσθαι πρὸς τὴν συστάδην μά-	adverſus Romanorum ſtata-

q) Ox. 2. ἀνεχώρησε, ſine ν ἐφ., cf. 2, 2, 4.

ego habui modo ex Dion. H. (quem infra dabo,) et e Ioſ. 1, 386. e. τῶν γεγονότων ἀμνηστίαν ἐπαγγέλλεται, *anteactorum* oblivionem *pollicetur*, tum ap. Suid. ſine exemplo, at ap. Heſy. ἀμνηστεία in N. tantum e V. T. libr. Sap., qua ſcriptura ſola habet L. Ern., ut noſtra modo Stp. Th., quae et in locis laudatis ſine Var. L., ſequente Noſtro Lat. ap. G. Th. 238, 41. e Cic. caeteris — *veniam* et *impunitatem* dandam *puto*, qui dat. perſ. pron. αὐτοῖς hic explendus.

εἰς τὴν ἀλλοδ.) Liberum P. per totam hanc §. deſerit Bg., etiam in τὴν ἀλλ., ubi Sb. Ind. „ſc. χώραν“ cf. Stp. Th. „ap. Herodi. ἀλλοδαπή, ſubaudito ſubſt. χώρα ſ. γῆ“ ſed cum ſyn. pr. ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλ. Ind. Luc. et L. Boſ. Ell. p. 64. i. ſine exemplo, dum Bg. incolas pro terra ponit, ubi licuit *in* exteram, *peregrinam* terram, *regionem*, cf. G. Th. 787, 63. et in v. ἀνεχ. 1, 3, 13.

ὅ περ καὶ μαλ.) Deplorat ſimilem eventum circa opes Turcorum auctas Camerarius Op. ſubſec. cent. 1. c. 8. *Boecl.*

Qui locus eſt forte potius c. 89. p. 414. ed. Frſc. 1644., ubi diſſeritur, *quo pacto* vires *Barbarorum* praeter *opinionem* mirifice *auctae fuerint*, et ſq. p. m. Noſtri locus profertur ſine Gr. e P., qui, praeter caetera libera, omittit καὶ μαλ., ubi Bg. eſt ſyn. quidem, ſed vicinius et minus ambiguum aliud *vel max.*, cf. 1, 8, 2. m., perimente etiam P. polyptoton Noſtri in v. ἐγεν. et γεν.

μαχιμώτερα) Si *omnes* a Severo reducti ſunt, ut paulo ante Herodianus ait: quomodo tam brevi tempore cauſa eſſe potuere, cur barbari bellicoſiores fierent? Non igitur *omnes* reducti ſunt. *Leisn.*

Concidit omnis dubitatio, ſi πάντας §. pr. e. cum Bg. tollatur. Hoc autem ſervato: tria reſponderi videntur poſſe, primum, neſciri, quando iſti redierint, et annon alii tardius, ut haberent tempus docendi arma et fabricare et tractare, deinde dici diſerte §. 20. πολλῶν — τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, quod intelligi ad tempus vel *aliquod*, vel *omne*; et poſtremo ſenſu lenius capienda illa ὅσοι — πάντας §. 17., ut ſint non de omni omnino numero, ſed de magno tantum, et i. q. §. 20. πολλούς, quo de alibi, aut v. ἀνήγαγε ſumendum modo pro *reducere* voluit, *ſtuduit*, cum et alia verba, abſolute poſita, ſignificent ſolum conatum, voluntatem, ſtudium, cf. Caſ. ad Suet. Iul. C. c. 29. p. 46. ed. Burm. 1, 70. ad Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 289. N. 83. p. 294. N. 97. p. 334. N. 59., ad Herdt. p. 10. N. 12., ad Diod. S. 1, 544. N. 96. D'Orv. Ch. p. 26. i. Ern. ad Hom. Ὀδ. λ', 323. Xen. Bach. Ind. v. δίδωμι, Mor. Iſ. Pan. p. 78. N. κ. Krb. Decr. Rom. p. 125. m. Plut. Hſ. p. 152. N. 13. e. Hindb. Xen. M. S. p. 26. i. cum Bauer. Phil. p. 237. e. 242. m. 6. Sed P. deſerit quoque Sch. partim in „μαχ. pugnaciores *adverſus* aliquos *conſerenda manu*“ cf. 2, 15, 1. et G. Th. *fortiſſimus* — *contra* ſ. *ad*, quam rectionem Noſter reſpexerit, varians forte cum 2, 3, 2. ἀνδρεῖον πρὸς, cf. ad τὴν σ. μ. 2, 10, 17. e.

χην Ῥωμαίων τὰ τῶν ὑπ᾽ ἐκεῖνα[r] βαρβάρων. πρότερον μὲν γὰρ 19. τοξεύειν μόνον[ſ], ἵπποις[t] ἐπο-

riam pugnam illic barbari. antea enim uſum arcus ſolum modo ex equis

r) Ms. Ba. τὰ τῶν ἐπ᾽ ἐκεῖνα τὰ μέρη βαρβάρων λ. v. N. ſ) Nullibi hic comma erat, ſed poſt ἐποχ. in A. et Bs. t) Bc. ἵππους mendoſe.

τὰ τῶν ὑπ᾽ ἐκ. β.) Convenientius ἐπ᾽ ἐκεῖνα ſ. ἐπέκεινα, ulteriorum *barbarorum*, i. e. transtigritanorum, quod vidit etiam Schottus. *Sylb.* Hunc locum emendandum ſuſcepiſſe ſe pollicitus eſt Steph. in Annot. ad Herodi., quas quoniam videre mihi non contigit, (nec aliis, quia ille oblitus eſt promiſſi ſui;) danda eſt coniecturae venia, (e Sylb. ſcilicet.) Quare non incommode videtur legi poſſe ἐπέκεινα, ita, ut *transtigridanos* innuat. *Oxon.* Sylb. ἐπέκεινα una voce, ſicut ἐπίταδε notat *cis*, *citra*, intra, *ultra*, pro loci et loquentis ratione. Eodem modo uſurpatur עבר ap. Ebr. et πέραν ap. Evangeliſtas, v. Chishull Pſephisma Sigeorum p. 56. *Leisn.* Sylb. mavult ἐπ᾽ ἐκεῖνα ſ. ἐπέκεινα, quod opus non puto. τὰ τῶν ὑπ᾽ ἐκεῖνα βαρβ. ſunt homines in illa regione, ſ. ſub illa coeli parte degentes; ſicut dixerat l. 2. c. 1. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων, et l. 4. c. 3. τὰ μὲν ὑπ᾽ Εὐρώπην πάντα. *Stroth.*

De ὑπὸ quidem cum acc. loci, praeter 2, 1, 9. e., diximus ad 1, 4, 20., quae ſane hic quoque valebunt, ſi ſic diviſa relinquuntur vocabula, ubi ad pron. aſſumetur ſubſt. χωρία, tum ad gen. τῶν β. participium, v. c. κατοικούντων, cf. 2, 9, 1., denique ad articul. τὰ ſubſt. φῦλα ſ. γένη, tacente L. Boſ. Ell. p. 62. e. 358. e., quae formula articuli neutrius cum gen. ſubſt. perſ. valet adeo hic non, ut ap. Iſ. Pan. M. p. 103. ſ. 39. e. τὰ τῶν β. μεγάλα ποιεῖν, (ubi ſuppleas aliud ſubſt. πράγματα ſ. ἔργα, *facta*, res *geſtas*, ut ib. ſq. τὰς μεγίστας τῶν πράξεων,) ſed, aſſumtis illis antea ſubſt., etiam adeo alio ἔθνη, pro *gentes barbarae*, et deinde liberius pro ſolo ſubſt. οἱ βάρβαροι, quod Bg. dat e P., et tractatur ad Onoſ. p. 108. N. 12., ubi et hic *Noſtri locus* laudatus, qui in Ms. Ba. per duplicem gloſſam comparet, primo ad adi. additis τὰ μέρη, (cf. 2, 8, 13.) ut iam 1, 2, 9. e., deinde in praep. ſyn. ἐπὶ, ut 2, 9, 17. m., quanquam et lapſus hic cogitari poteſt, dum Ms. auctor, errans ad 2, 9, 1. e., ſcripturam non diviſam ſequebatur 2, 8, 13., quam haud dubie exprimit hic Bg., ἐπέκεινα per adv. dans, ut ſumi oportet intra artic. et ſubſt. (unde deinde oritur adi. Lat. illud antea Sb.) ſed interdum pro praep., cum quidem eſt cum gen. loci, ut ap. Zoſ. 1, 37, 3. Γαλλιηνοῦ τοῖς ἐπ. τῶν Ἄλπεων τόποις ἐγκαρτεροῦντος, *Gallieno* transalpinis *in* locis *haerente*, ubi ne adhiberi quidem poteſt illa ſuperior ellipſis χωρία ſ. μέρη, ob diſertum τόποις, omittente Gr. illa hic P., ſed repetente Sb. ſua partim in Ind. v. ἐκ. „rectius ἐπ᾽ ἐκ. ſ. ἐπεκ. ab *illa* parte *ſiti*, i. transtigritani“ ſuppleto alio particip., ut κειμένων, cf. 2, 9, 1.

πρότερον μ. γ.) Utramque particulam reddiderat alibi Bg., cf. 2, 4, 12., hic negligens μὲν, pro *nam* antea *quidem*, libero P. in his et in rel. huius §., etiam ipſo partim Bg., pro *ſagittare* ſolum *equis* invecti *norant*, cf. §. 12., mutata formula verbi cum ſuo ſubſt. in praep. cum ſubſt., quae poſſunt inter ſe commutari, ut *in equis* cum *equis inſidentes*, cf. 1, 13, 5. e. 2, 12, 2. Tum Ms. res prima quidem in alia forma ᾔδεσ., ut §. 17., confecta eſt ſupra 1, 13, 11. m., ſed altera in articulo adiuncto etiam ad

χούμενοι, ᾔδεσαν[u], μήτε πανοπλίᾳ[x] φράσσοντες αὐτούς[y], μήτε τῇ[z] διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαῤῥοῦντες μάχῃ[a], κούφαις δὲ καὶ παρῃωρημέναις[b] μόναις[c]

norant, neque gravi armatura munientes ſeipſos, neque haſtis gladiisque pugnare audentes, ſed levibus tantum ac pendulis veſtibus or-

u) Ms. Ba. ᾔδεισαν· μ. v. N., ſed ſine iota ſubſcripto etiam in ed. Ed. x) Ms. Ba. μήτε τῇ πανοπλ. v. N. y) Per lenem αὐτ. A. al. z) τὶ διὰ λ. Bs. 1. R. ſed L. μήτε τί διὰ λ. antiquo more in accentu aut per mendum, cf. 2, 10, 11. a) Colon in Ms. Ba. b) Sine iota ſubſcr. in Par. et Ox. c) In Ms. Ba. abeſt μόναις. *Mart.* etiam in rel. Mss. it. in edd. A. al., ſed Sb. ed. „[μόναις]" v. N.

primi membri ſubſtantivum poteſt eſſe ex ingenio ſcribae, ut reſpondeat ſeq. membro τῇ — μάχῃ, cf. 3, 1, 9. e., quanquam exciderit quoque hic intra τε et κα ſimilia articulus, qui in ſecundo membro magis eſt neceſſarius, ubi τῇ a ſuo ſubſt. divellitur. Sed in ſubſt. π. Stp. Th. e P., cui Sch. addit adi. *univerſa*, ſed melius Bg., cf. 2, 6, 19., qui ibi aliter in φρ. α., ubi h. l. cum Sch.

μήτε τῇ) P. deſerit Sch. in δορ. „ἡ δ. δορ. μάχη, haſtaria *pugna*, θαῤ. confidentes *pugnae*, audaces *pugna*" ubi Bg. formulam perſpicuè mutat, praep. cum ſubſt. in abl., ſed ſubſt. μ. in inf., pro quibus procedat *neque fidentes* pugna *illa* per *haſtas* et *gladios*, ſ. pugna illa, quae fit haſtis et gladiis, ſupplendo part. γινομένῃ, i. e. cum animo ſ. animoſe committere ſe pugnae ſ. uti pugna, quod eſt ſane i. q. Bg. v. *audere*, quo Gr. θαῤ. etiam vertunt cum inf., cf. Stp. Th., qui in δορ. 1, 949. C. e Bud. C. 697, 24. διὰ δορ. μάχεσθαι habet modo, quatenus opp. συστάδην μάχεσθαι, neſcio unde, cf. Cort. ad Sall. Cat. 60, 3. *nec* eminus *haſtis*, aut *comminus* gladiis *uteretur*; cum h. l. per illa duo διὰ δορ. καὶ ξιφ. μαχ. videatur variando exprimi prioris §. e. τὴν συσ. μαχ., quoad genera armorum, in ſtataria tum pugna adhibitorum; ſimile quid tenente me ap. Diod. S. 1, 352. l. 65. de Gallis, καταβάντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνίσταται μάχην, ad *gladii* conflictum *deſcendunt*, et ap. Abr. ad Aeſch. 1, 17. m. μάχῃ δορὶ et χερσὶ per dat. ſ. abl., parem Noſtri formulae e praep., cf. 2, 6, 7. διὰ τῶν ὅπλων. Mox in κ. Stp. Th. init. „levis, non ponderoſus, — κοῦφαι ἐσθῆτες ap. Herodi." qui modo per analog. ſic phyſice, cf. Suid. Heſ Orph. Soph. Ai. Call. Heſd. Aeſch. Fi. Xen. Bach. Luc. Fa. Aeſ. ut in rem criticam et confuſ. Valck. ad Amm. p. 134.

παρῃωρημέναις μόναις) Incluſum μόναις abeſt ab A. et Bs. nec male. *Sylb.* Poſterior vox neque in Ven. neque in edd. A. et Bs. exſtat, eamque recte abeſſe putat Sb. Fieri quidem potuit ut naſceretur ex iis quae praecederent ſyllabis μεναις, ſed ob easdem eam omiſſam eſſe a nonnullis librariis longe veroſimilius. *Stroth.*

Omiſſam quidem eſſe, (ut iam 2, 13, 5. e., in Ms., ibique aeque a P., ut hic,) argumento aliquo firmem hoc, quod Noſter in primo membro etiam poſuerit adv. μόνον, cui reſpondet ad ſenſum adi., ut diſerte videmus ap. Bg., cui adeo nec ipſi diſplicuit, bis poſita eſſe ſyn. per gratam negligentiam non minus, quam ad ſententiam magis definiendam, in primis etiam ob praemiſſum πανοπλ., cf. l. l. et in παρ. Stp. Th., cum Bg. e P. locum oblique hunc afferens.

ἐσθῆσι κοσμούμενοι. τὰ πλεῖστα γοῦν φεύγοντες, εἰς τοὐπίσω τὲ [d] τοξεύοντες, ἐμάχοντο. τῶν δὲ φυγάδων στρατιωτῶν [e], πολλῶν τε ἐν αὐτοῖς τεχνιτῶν, παρ' αὐτοῖς γενομένων, καὶ τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, οὐ μόνον χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι ὅπλα ἐδιδάχθησαν.

nati, plerumque fugientes, retrorſumque ſagittas mittentes procliabantur. Cum autem 20. profugi illi milites multique eorum opifices apud ipſos eſſent et illas vitae ſedes elegiſſent, non ſolum uti, ſed et fabricari arma didicerunt.

d) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. e) Hoc comma, dudum a nobis factum, habet quoque Ms. Ba. cum Bs. 1. al.

τὰ πλεῖστα γ.) E P. copulat Bg. periodum, omiſſo γ., ut 2, 3, 9., ſed hic quoque a Sch., quaſi γ. non ſignificet h. l. *igitur*.

εἰς τ. τὲ) Malim δέ. *Reisk.* Sed et vulg. copula bene habet, recte a Bg. ſervata, non item a P., qui conſentit iterum cum Ms. Ba., ubi excidit ob ſq. το, ut oſtendunt rel. Mss., eam ſervantes. In τοὐπ. Bg. cum Sch. „pro τὸ ὀπ.“ nihil de ellipſi monente, ut nec Stp. Th., dum alii ſumunt plur. τὰ ὀπ., ut L. Ern., cf. Lexx. N. T., quorum Krb. ſupplet μέρη cum L. Boſ. p. 203. i., ubi et procedit χωρία et ſuppletum particip. aliquod, v. c. εἰς τὰ ὀπίσω ὄντα χωρία, ut alibi quoque πράγματα, cf. Krb. l. l., quibus augendus L. Boſ. Ell. p. 283. ſqq. 388. ſq. ſed ſimilia de Amazonibus ap. Diod. S. 1, 222. l. 4. ἔτι δὲ τόξοις χρῆσθαι, οἷς μὴ μόνον ἐξ ἐναντίας βάλλειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς φυγὰς τοὺς ἐπιδιώκοντας εἰς τοὐπίσω τοξεύειν εὐστόχως, dum Noſter videtur hic innuere Parthos, ſagittandi ob artem alibi quoque ab ipſo laudatos, cf. 1, 15, 4. 4, 10, 7.

τῶν δὲ φυγ.) *Hic* Bg. de ſuo, (cuius Lat. in φ. habet Stp. Th., ſed non cum alio ſubſt. pro adi., ut ap. Luc. 2, 294. l. 28. it. ſine Ind. ap. Dem. 895, ult. 1221, 18. i. q. p. ſq. l. 3. et 5. particip. φευγόντων, ad quam analog. hic cum στρ., cf. cum pr. ὑπὸ Ael. V. h., ſed abſolute ap. Dem. 197, 6. 216, 4. 248, 19. 896, 2. cum Ind. Xen. Z. Cyr. Ἀνβ. et Bach.) etiam in omiſſo a P. ἐν αὐτ. per ſyn. gen., pro *inter eos*, cf. 2, 3, 3. it. in formula τὸν ἐκ. β. ἑλ., mutato adv. intra artic. et ſubſt. in merum pron., tum ſing. ſubſt. in plur., ſimul aſſumto alio ſubſt., quam loquendi rationem G. Th. ignorat, ubi Noſter, ut alibi adv. πανταχόθεν, cum ſubſt. dat adv., pertinens proprie ad v. ἑλ., pro *vitam* ibi *elig.* ſeu potius *delig.*, quia Noſter reſpexerit Lat. illud *deligere* genus *vitae*, cf. G. Th., nihil me reperiente in rem praeſentem per Indd. Gr., niſi Luc. 1, 54. l. 64. τὸν ἐκεῖ β. vitam, *quae* illic *vivitur*, recte ſuppleto particip. aliquo, βιούμενον ſ. modo γινόμενον. In ſq. membro rectionem Gr. premit Bg., quae eſt haec, ut non verbum primum χρ., ſed demum ſecundum verbum habeat caſum, eumque diverſum, ubi proprie ſecundo verbo eſt dandus caſus pron., οὐ μόνον χρῆσθαι ὅπλοις, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι αὐτὰ, quod ſequitur P., addens idem nomen βάρβαροι pro pron. αὐτοὶ, repetendo e pr. αὐτοῖς, cf. ad ἐργ. δ. e Stp. Th. ſupra 2, 11, 19.

Διοικήσας δὲ ὁ Σεβῆρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὡς ᾤετο [f], ἄριστα καὶ ἑαυτῷ λυσιτελέστατα, ἠθέλησεν εὐθέως ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸν Ἀτρηνῶν βασιλέα [g], εἴς τε τὴν Παρθυαίων γῆν διαβῆναι. ἐπεκάλει [h] γὰρ ἀμφοτέρους

Cum adminiſtraſſet autem Severus res orientis, ut putabat optime ſibique commodiſſime, voluit continuo aggredi Atrenorum regem, inque Parthorum regionem tranſire: 2. obiiciebat autem utrique cri-

f) Diſtinctio in edd. fere ut 3, 2, 21. g) Ms. Ba. ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν ἀτρην. v. N. h) Ms. Ba. ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν, ſed Mss. Ve. et Vi. ἐνεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίᾳ v. N.

τὰ ἐπὶ τ. ἀν.) Omiſſum in Bg. Ms. gen. τῆς ἀν. e P. reſtituimus, cf. 1, 5, 18. In ſqq. P. deſerit Bg., etiam Sch. in „λυσ. *utiliſſime* ſibi *ipſi*“ variante Noſtro pro legitimo adv. 2, 15, 10., cum id non habeat gradum ſuperl. Tum in ſq. v. ὁρμ. habet Stp. Th. modo rectionem cum pr. ἐπὶ, non item Lat. Bg. Mox Ms. res in τὸν Ἀτρ. β. eſt e gloſſa cum vi manifeſta in ordine alio et articulo dupl., dum mutatur exquiſitior forma in vulgarem, partim ex 3, 1, 4., hic quidem, ne eadem forma bis ſit in vicinia.

ἐπεκάλει) Vulgata Lexica in citatione huius loci ſcribunt ἐπεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Ego Herodianum potius ἐνεκάλει ſcripſiſſe arbitror, ut infra 3, 6, 3. *Sylb.* Politiani verſionem non ſatis aſſequor. Neque enim, ut mihi videtur, Graeco reſpondet, niſi ſi fortaſſe φιλία in caſu recto legat, *ita, ut* amicitia *Nigri* utrosque *in* ſocietatem *aſciverit.* Sed nec hoc adeo congruum. De Severo agit Herodianus, qui utrosque poſtulavit ſocietatis cum Nigro initae, quo ſenſu hic loci utor ἐπεκάλει. Simili etiam ap. Platon. occurrit ἐπικαλῶ αὐτῷ τῷ πράγματι, *damno* ſ. *incuſo* rem *ipſam.* Quanquam non negaverim, ſecundum Grammaticae leges omnino fere coniungi dat. perſonae cum acc. rei, ut ἐπικαλῶ σοὶ τὴν συνωμοσίαν, Thuc., ita, ut legi poſſit ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Oxon.* Leg. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Reisk.* Diu me offenderunt iſta, non tam v. ἐπικαλεῖν per ſe, quod uſurpari pro ἐγκαλεῖν probe ſcio, ac cuilibet patet ex iis quae Stp. in Th. pro hac ſignificatione allegavit e Thuc. Xen. et Luc. exemplis, quibus duo Aeliani addere lubet, V. h. 9, 4. ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν et 14, 26. μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ, ſed verborum conſtructio. Namque apparet, ἐπικαλεῖν iungi dativo, ut aiunt, perſonae ac rei accuſativo. Melior igitur ex parte videtur codicis Ven. lectio ἐνεκάλει γὰρ αὐτοῖς, quam olim iam Sylb. ac Memmius tenuere: ſed cum altera difficultas, quae oritur ex dat. φιλίᾳ eo non tollatur, ac ipſum ἐνεκάλει pro ἐπικ. emendationem librarii ſapiat, utpote magis notum, ac ab Herodi. in aliis locis uſurpatum, praeferendam iudico Stp. lectionem, qui locum in Th. ita laudat: ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Politianus legiſſe videtur, ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέρους φιλίᾳ Νίγρος, non male, modo legeretur ἐπεκάλεσε. *Stroth.*

Sch. in v. ἐπικ. poſt P. Vs. „ſed Sb. cum Memmio legit ἐνεκ. et exponit; *quorum* utrique *in* crimen *vertebat* amicitiam *Nigri.* Stp. in Th. legit ἐπεκ. vertitque *crimini dabat*, ut ap. Thuc. 3. Xen. et Luc.“ quae

φιλίᾳ Νίγρου. ἀλλὰ ταῦ- men amicitiam Nigri; ſed haec

ſere repetit Leisn. in m. Ox. ſed in m. Ms. Bg. „videtur legere ἐνεκάλει.“ Scilicet in ed. Sb. ſub textum in N. dedit modo Memmius Verſionem illam, at in Ind. ipſe Sb. tantum poſt lectionem vulg. „pro ἐνεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν N.“ ſed Stp. Th. 2, 24. F. ſic „ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, obiicio, vitio verto, crimini do, Thuc. 3. ἐπικαλοῦντες τὴν — ἀπόστασιν N. Sic Herodi. ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου“ ſine Vs., at Bud. C. 83. i. poſt eadem Gr. „*in crimen* vertebat *utrique* amicitiam *Nigri*“ cum alia etiam lect. in δὲ pro γὰρ, memoriter, quanquam et Bg. ſic reddit, cf. 2, 10, 14., copulam forte in pron. relat. Lat. dante ſimul P., qui ſuppletum pron. demonſtr. αὐτοὺς cum particula cauſali mutarat in unum pron. relat., cf. 2, 2, 9. i. Iam, quod attinet ad criſin huius loci: primo lectio vulg. non habet exemplum, quod repererim, ap. ſcriptores veteres, ſed ad ſummum analogiam Lat., ubi v. c. obtinet v. *accuſare* cum acc. perſ. et abl. rei, qualis ſumi debet in Gr. φιλ., adiuvandus ille per praep. quandam, ut ἐπὶ, niſi ab hac ipſa in v. pendere iam dicas illum Gr. φιλ. caſum; dum ap. Lat. obvium eſt etiam v. *accuſare* cum pr. *de*, quae deinde per ellipſin intelligitur in illo verbo, cum habet ſecum abl. nudum. Pro hac rectione utrumque v. ἐπικαλεῖν et ἐγκαλεῖν habet ap. optimos Gr. vel modo acc. rei, vel ſimul dat. perſ., qui interdum ſolus iis adiungitur, praeter alias rectiones, cf. Stp. Th. Bud. C. ad Thom. M. p. 262. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 146. e. 448. e. Suid. 1, 683. i. 792. m. 810. e. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Thuc. cui add. 353, ult. et Dem. Tum Mss. lectio per ἐνεκ., cum dat. perſ. et rei, nec ipſa mihi reperta, poteſt orta eſſe e Ms. Ba. illa ſic, ut in verbo quidem poneretur gloſſa, quo de bene Strothus, ſicut Kuſterus ad Suidae locum primum pro ἐπικ. corrigebat ἐγκαλ. ſine neceſſitate, cf. Erneſt. epiſt. ad Xen. Bach. init. Ageſil., ubi e Ioſ. profert Var. L. in iisdem v. duobus, quae in noſtro loco ac tempore etiam eſſe poteſt a lapſu in litteris π et ν. Sed φιλίᾳ natum fuerit ex confuſo ν et iota poſtſcripto, ut ſaepe, cf. 3, 1, 2. πεζὴν, ut vetus acc. ἀμφοτέρους ex errore in ου et οι, ſ. modo in vocali υ et ι, cf. 2, 10, 9. βαρβ. Nunc, quia diſſident Mss., et in vulg. lectione ineſſe poteſt quaedam Lat. Noſtri, nihil licet verecundo critico, quam pronunciare haec, magis corruptos eſſe Mss. Ve. et Vi., quam Ms. Ba., ſed, ſumta emendatione φιλίαν, lectionem utramque Mss. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν et ἐνεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν per ſe procedere, et proinde optionem eſſe ambiguam, relictaque lectione vetere, tantum in N. proferendas Mss. novitates. De P. quidem liquet mihi, eum, ut alibi, quacunque ratione ſe hinc expediviſſe: ſed certo non dixerim, quid Bg. ſecutus ſit, quia ἐπικ. eodem ſenſu dr., et in Lat. iſtius ap. G. Th. ſimile compoſ. eſt ἐπιφέρω. Hoc vero certum videtur, in eius Vs. eſſe lapſum ſcribae, preque *crimen* olim edendum *crimini*, cum ſic per dat. rei conſtruatur v. *obiicere*, aut per particulam modi ſimul, *ut crimen* alicui *aliquid*, pro quo ne poëtae quidem liceat forte dicere, quod in Bg. Vs. eſt, omiſſo *ut* ſ. *tanquam*. Denique ἀμφοτέρους non tam retulerim ad pr. duo nomina populorum Ἀτρην. et Παρθ., quam intelligam ſic, ut innuantur duo reges, unus Atrenorum, alter Parthorum, quorum prior quidem eſt §. 1. diſerte nominatus, ſed poſterior latet in nomine terrae τὴν Παρθ. γῆν, cf. 2, 11, 5. ad τοῖς ἐκ. et 3, 1, 4. ſqq. in rem ipſam, ubi diſerte πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων — καὶ Ἀτρηνῶν.

τα [i] μὲν εἰς ὕϛερον ἀνέθετο. πρῶτον δὲ πᾶσαν [k] τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς

quidem in aliud tempus reiecit. Prius autem univerſum imperium Romanum in ſe ac.

i) In Excp. Ms. Ve. ſic erat „ταῦτα — διὰ ταῦτα“ v. N. k) Ms. Ba. πρ. δὲ πᾶσαν γὰρ τὴν λ. v. N.

ἀλλὰ τ.) Cod. male ἀλλὰ διὰ ταῦτα. *Stroth.* Sed cur et unde? E pr. ἀλλὰ ſic ortum dicas, ſi ſcripſit librarius primo ἀλλὰ, deinde alio tempore διὰ, male legens ſic λα ſyllabam, quae in nova linea ſtabat, vocabulo diviſo. Aut aliquis vocabulum αλλα litteris maiuſculis repertum, cum neſciret, quid eſſet, ἀλλὰ, an διὰ, utrumque exſignavit. Aut, alio eadem de cauſa ſcribente δια, ſed ad hoc alio ἀλλὰ ſignante in margine e comparatione alius codicis, tertius utrumque excepit in textum. Et horum aliquid potius divinem contigiſſe, quam aliquem cepiſſe ταῦτα per ellipſin, et in marg. ſcripſiſſe διὰ, ellipſin indicaturum, cf. L. Boſ. p. 476. e., qui debuerit ſq. δὲ ſumere pro cauſali, et explere ſimul pron. ad v. ἀνεθ., ſed *hoc* propter *ea* quidem *in aliud tempus reiecit.* Prius *enim* rel., ubi tamen μὲν ſolitarium ſtabit. Sed P: „quibus *tandem* rebus — *reiectis*“ ducat ad Gr. ἀλλὰ δὴ ταῦτα μ., quum librarius id pro διὰ legerit, ſed P. ceperit pro *tandem*, quo ſenſu tamen illud δὴ poſt ἀλλὰ non explicant, cf. Stp. Th. 1, 336. F. Bud. C. 1263, 50. Hoog. Op. p. 30. e., de mea ratione comparandum cum ἀλλ' οὖν et δὲ δὴ, et noſtro *aber nun*, ſed h. l. aeque valiturum de tempore pro *iam*, nunc, in praeſentia. Sed fortaſſe, qui excerpſit Ms. Ve., prava in pag. haec ſcripſit et cum pravo vocabulo in fronte poſito, volens ſignare ταύτῃ — διὰ ταῦτα, quae ſunt in Mss. rel. ad §. 11. et in Stp. ed. p. 66. l. 22., pro qua hic in Excpt. Ven. erat „65. 22.“ In ſqq. ad εἰς ὕϛ. Bg. e P. explet ſubſt. χρόνου, cf. L. Boſ. Ell. p. 380. e. ſine exemplo, ſed Stp. Th. 3, 1759. i. aliunde, cum vulg. Lat. *in poſterum*, quod hic procedebat, cf. G. Th. 973, 48. diſtulimus *ſermonem* in *poſterum*, quod Lat. verbum eſt ſyn. Gr. hic ἀν., et in hoc adhibetur a Sb. Ind. aliunde cum Bg. e P., cf. Stp. Th. 3, 1482. D. Bud. C. 700, 39. et Poll. 9, 136. cum Lat. *reponere*, quod ſeverum ap. G. Th. non ſic pro differre reperi, ut nec per Indd. totam Noſtri formulam, ex illa Lat. priore fortaſſis ductam.

πρῶτον) Liberrimum P. per totam §. hanc, contractamque cum pr., deſerit Bg., qui in πρ., ut ſupra; Noſtro variante in v. μεταγ. cum praep. 1, 11, 8. e. (ap. Stp. Th. hinc ſub Bg. ſine Vs.) et ſcribente per analog. modo Lat. *traducere manus* (ap. G. Th. 364, 75., qui tacet de ſq.) et *transferre imperium* ab — *ad* Ind. Corn., ubi τὴν ἀρχ. ob adiectum πασ. de terra, vel de poteſtate, qua de ſaltem eſt intelligendum cum ſq. βεβ., ubi Ms. affert med. pro vulg. act., cf. 2, 9, 7. m., non ap. Noſtr. quidem reperiendum, at ap. alios, v. Thuc. Ind., ubi et 384, 57. cum noſtro ſubſt. ἀρχ., quod compararit per gloſſam librarius, offenſus forſan eadem finitione σαν et ες in vicinia, aut uſu activi, (cum hic Severus dicatur *ſibi* imperium firmaſſe aeque, ac filiis,) ſed non cogitans, e pr. pron. petendum dat. ἑαυτῷ, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. 214, 13. ubi et cum ſyn. τὰς ἐξουσίας, ut cum τὴν δημοκρατίαν Rs. Or. V. 4. at Stp. Th. hinc ſub Bg. ſine Vs. Sed maior res eſt in Ms. lectione ad initium §., ubi γὰρ additum, ut alibi, cf. 1, 17, 10., verum hic poſt δὲ, et quidem interiecta voce

παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι [l] ἠθέλησε. καθηρημένου γὰρ [m] τοῦ Νίγρου, ὀχληρὸς καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο. ἔτι τε καὶ ἤκουεν αὐτὸν βασιλικώτερον, ἐντρυφῶντα τῷ

filios transferre et ſtabilire
3. voluit. Sublato enim
Nigro moleſtus et ſuperva-
caneus ipſi Albinus exiſtima-
4. batur: atque etiam audiebat
illum nimis regio faſtu uſurpa-

l) Mss. Ba. et Vi. βεβαιώσασθαι λ. v. N. m) In Ms. Ba. καθ. τοῦ Ν. ſine γὰρ v. N.

πᾶσαν. Cum in ſq. §. poſt καθηρ. in eodem Ms. γὰρ deſit: poteſt aliquis librarius in marg. ſignaſſe, quod deinde alius alium in locum transtulerit. Aut aliquis in marg. poſuit, innuens, δὲ hic pro γὰρ valere, quod ſimiliter alius ſimul cum pr. δὲ in textu excepit; ubi tamen mirum, non poſuiſſe illum in ſumma vicinia δὲ γὰρ, ut ſupra 1, 4, 3. 2, 10, 5. Atque ut γὰρ poſt plures reperitur voces in nova §. et enunciatione, cf. Gron. N. ad Herdt. p. 56. ad 800, 7, 31. et Abr. L. Ar. p. 255. e., ſic dirimi videas quoque ap. Dion. H. T. 1. 609, 9. νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ καὶ ἀκούετε λ. *at nunc videtis et auditis*, qualis tmeſis ib. 614, 44. in ἀλλ' οὐ γὰρ, cf. ſupra Exc. ad 1, 8, 5. m. p. 896. i. et 2, 2, 16., quocum adeo Ms. illud δὲ — γὰρ comparabitur, etiam quoad ſenſum, in quo non facio cum iis, qui γὰρ putant redundare, ut Interpres ad locum Dion. et Sb. Ind., ſed potius explico per figuram illam ἐκ παραλλήλου, ut hic ſit pro particula tantum aut cauſali, aut adverſativa, cf. Exc. l. l. quo ſenſu poſtremo ſi ſumas: prius μὲν iterum ſolitarium erit. Verum, ſi hic δὲ — γὰρ ſtabilitur: ad §. ſq., ubi poſt καθηρ. is Ms. caret iſta cauſali, dicas ibi excidiſſe intra νου et τοῦ ſyllabas, cum teneant rel. Mss. una cum P.; nec facile ibi deeſſe poſſit, quanquam alias opprimuntur particulae in tranſitu ad alia, ut δὲ, δή, οὖν, etiam adeo ipſa γὰρ, cf. L. Boſ. Ell. p. 545. m. cum Ind. Thuc. Lat. v. *ellipſ.* et Bauer. *Phil.* p. 176. m. it. Z. ad Xen. Cyr. p. 118. b. e.

καθηρημένου) Bg. e P., (unde confirmantur dicta ad 3, 4, 16.) non item in ſqq., quem et deſerit Sch. in „περ. *ſupervacuus* ei *et* moleſtus *habebatur*, ἐν. ὀχ. putabatur *moleſtus*“ ſed in ὀχλ. cum Bg. per v. Lat. *exiſtim.*, reſpiciente Stp. Th. tantum huc in v. ὀχλ. ſine Vs. ſub Bg., quod et tenet in περ., ignorans hoc, ut eſt hic, de perſ. in malam partem et contemtum de eo, qui in vita eſt inutilis alicui, immo noxius, quo tendit P., dum Noſter videtur hic adhibere in ſubiuncto περ. ad ὀχλ. quoddam et ſyn. et inexpectatum et genus litotitis, quale et illud in Lat. *inutilis*, pro noxius, ut ap. G. Th. nihil, quam in Bg. e Suer. copulata *pernicioſa* et *ſupervac.* Apud Dion. C. 1258, 75. οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμήν.

βασιλικωτ.) Fortaſſe Albinus non eam modeſtiam prae ſe tulit, quam Alexander Severus, qui dominum ſe appellari vetuit, epiſtolas ad ſe, quaſi ad privatum, mitti iuſſit, ſervato tantum nomine imperatoris. Bulenger. de imper. Rom. 1, 36. ubi plura. Ἐντρυφᾶν eſt *ſe* efferre, *inſoleſcere*, ut τρυφὴ *inſolentia* et *faſtus*, v. Ael. V. h. 9, 4. ibique Periz. (p. 574. N. 3. cf. ſupra ad 1, 12, 9.) Βασιλικώτερον eſt *impotentius, ſuperbe.*

τοῦ Καίσαρος ὀνόματι [n], πολλούς τε μάλιστα τοὺς ἐξέχοντας | re Caeſaris appellationem: multosque praecipue primores

n) Comma hoc fuit in Bss., pro puncto Stp. rel. et colo al.

Locutio occurrit prope 2 Petr. 2, 13. ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „lex regia" ubi, quod huc faciat, nihil diſerte reperio ap. Heinecc. Ant. p. 85. e. ſqq., a P. diſcedente Sch. modo in „βασ. plus *regie*, quam par eſt" pro quo Bg. fere e P. reddit comparativum melius per adv., exprimens noſtrum *zu*, quo non tam fit comparatio, quam innuitur magnitudo nimia; unde Bg. deinde adiectivi reliquam partem cum verbo adiuncto copulat, in ſubſtantivum mutato, ubi ſimul oſtendit notionem, quam et Leisn. voluit et Ern. ad m. Par. „ſuperbe *utentem*. τρυφὴ enim ſignificat etiam *ſuperbiam*" quam deſerit L. N. T. Schw. p. 492. „ἐντρυφᾶν eſt quaſi delicias capere ex aliqua re, etiam cum aliorum contumelia et iniuriis. Herodi. — ſimul *audiebat* Albinum *nimis* regie *favere* ſibi *in* Caeſaris *nomine*" (qui comparativum recto modo effert,) ſed Stp. Th. ſequitur quoque e Bud. C. 1507, 38. „ἔτι δὲ ἤκουεν αὐτὸν ὁ Σεβῆρος βασ. λ. licentius, *inſolentius*, faſtuoſius *Caeſaris* appellationem *uſurpantem*" cum alia lect. memoriter. Ego quidem puto, comparativum β. hic eſſe, ut alibi, pro poſitivo, nec ſignificare, quo ſenſu habet bono Stp. Th., *decenter regem*, ſed, e notione Romana et iſtius aetatis, *imperatorie* ſ. more *imperatoris*, vel, de Bg. ratione, *nimis imperatorie*, imperatori vicinius, imperatore dignius, quia opponitur Καισ. ὄνομα, i. e. titulus et honor ſ. dignitas; quomodo et capio illud N. T. Philip. 2, 9. Tum v. ἐντρ. hic eſt vel ſuperbire, arrogantem eſſe, vel etiam luxurioſe, ſplendide, magnifice vivere, ob Caeſaris titulum et honorem; et ſenſus erit totius enunciationis, ut Albinus, iam Caeſar declaratus 2, 15, 5., hoc nomine et honore ita ſuperbierit, ita ſuperbe uſus ſit, ut plura faceret, quam Caeſari convenirent, et more imperatorio, et quaſi iam eſſet imperator, vel vixerit, ſe geſſerit luxurioſe, magnifice in victu, amictu, cultu, ornatu, more imperatoris, etſi modo Caeſar adhuc eſſet; quocum convenit Dio C. 1258, 78. ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν, etiam Noſter 1, 7, 1. Ἀλβίνῳ — ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι, ubi proprie valet, denique Capit. c. 11. p. 699. de victu, p. ſq. m. de veſtitu, it. c. 13. p. 703. m. *in luxuria varius*. Secundum rectionem quidem utraque verbi notio procedit, cum ἐντρυφ. cum abl. dicatur, ut Lat. *ſuperbire* aliqua *re*, ſed etiam ex altera parte poſſit eſſe i. q. τρυφ. ἐν λ., i. e. *luxurioſe* vivere *in* Caeſaris *dignitate*, aut ἐντρ. cum abl. iterum pro *luxurioſum* eſſe *ob* Caeſaris *dignitatem*; unde compares illud 2, 11, 3. τρυφὴν ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν, quod hic βασιλικώτερον ſ. βασιλικῶς ἐντρυφᾶν, cf. 2, 3, 22. et cum adv. ἀσελγῶς Ind. Diod. S., pro inſultare et illudere Ind. Dion. C. Luc. 1, 337. l. 1. it. 2, 168. l. 41. et Eraſm. ad Suet. ed. Burm. 1, 554., quae notio et ipſa oritur ex illa pro ſuperbire, quam et habet ſimplex τρυφᾶν, cf. Rs. Or. V. 3. p. 412. N. 100. cum Ind. V. 4., it. ſyn. θρύπτομαι, cf. Xen. Bach. Sed adv. βασ. reddas hic quoque per formulas, v. c. tanquam imperator, it. tanquam imperator eſſet. De Bg. in ἔτι τ. κ. cf. 1, 17, 11., contrahente omnia iterum P.

πολλούς) Hinc lux affulget loco Spartiani in Sev. c. 10. (i. p. 606.) *Al-*

τῆς συγκλήτου βουλῆς [o] ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιςέλλοντας αὐτῷ, εἴς τε τὴν Ῥώμην ἐλθεῖν πείθοντας, ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου. ᾕρουντο γὰρ [p] οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, καὶ χρηςὸν τὸ ἦθος εἶναι λεγόμενον. ἅπερ πυνθανόμενος ὁ Σεβῆρος, Φα-

Senatus, privatim et clam epiſtolas mittere ipſi, utque Romam veniat ſuadere, abſente et occupato Severo; opta-
5. bant enim Patricii illum potius imperatorem, utpote inde a maioribus generoſum, quive placido ingenio
6. eſſe diceretur. Quae inaudiens Severus, apertas qui-

o) Modo hic comma fuit in B. 2. L. al., v. N. p) Ms. Vi. γοῦν v. N.

binum igitur ſtatim hoſtem iudicavit, et eos, qui ad illum mollius vel ſcripſerunt vel reſcripſerunt. *Leisn.* Forte πολλούς τε καὶ μάλιστα τοὺς ἐξοχ. *Reisk.*

Nec P. refert, niſi vulg. lectionem, quae et procedit, et eundem ſenſum cum Rsk. edit, ſive nullo poſito commate, ut nos fecimus usque ad βουλῆς, ſive ibi poſito aliquo, et altero etiam poſt τὲ, etſi melior eſt ſeries una ſine quo commate, quia τὲ cohaeret cum ἐπις., et hoc particip. cum ſq. πειθ. a pr. v. ἡκ. pendet; unde nec poſt ὀνομ. maior diſtinctio valet, quanquam et in Ms. Bg. reperta, qui in ſqq. e P. in ἐξοχ., (cf. 1, 7, 6. i. 1, 17, 2. e., cum quibus variatur, cf. 1, 8, 11. et 16. ὑπερεχ.) it. fere in v. ἐπις., ſed plene Stp. Th. 3, 1003. C., etiam male omiſſo adi. ſ. adv. ἰδ., ſed contra recte iſtius adv. *adhuc* in v. ἀσχ. 3, 1208. F. e., ubi Noſter per variationem omittit adiuncta 2, 15, 3. e. κατὰ τὴν ἀνατολήν, hic mente repetenda, cf. in rem ipſam Dion. C. 1258, 81. et Capit. c. 12. i. p. 700. e.

ᾕρ. — ἀρχ.) *Ms.* γοῦν pro γὰρ videtur eſſe librarii lectio, e compendio elementorum, felix illa et bona per ſe, verum ſyn. cum vulg., quod ap. Rsk. ad Polb. p. 199. i. quidam Codex ſubſtituit illi γοῦν, ibi quidem e gloſſa, quia γοῦν eſt ambiguum, non item γὰρ, deſerente P. ad v. ᾕρ. Bg., non vero in ἀρχ., ubi intelligendus modo Caeſar, quem §. pr. dixerat Noſter, et is, qui nondum eſt imperator, ſed tantum aliquando futurus; ſicut et Patricii non per ſe delegerunt Albinum, ſed modo cum Severo, cf. 2, 15, 5. ſqq. Tum ad ſq. εὖ γεγ. nihil habet Stp. Th., niſi 1, 1297. E. ſeveram Vs., nec cum adiuncto aliquo, (cf. in Bg. G. Th. 797, 20. *nominibus* generoſus *avitis*, l. 23. *ortu* materno *generoſus*, cf. l. 32.) nec comparans cum illis Gr. ap. G. Th. εὐγενὴς et εὐπατρίδης, pro quo Noſter variat hic periphraſi, forſan cum aliqua Lat., quia formula e praep. cum ſubſt. par eſt iſtis antea ap. Gs. abl. In ſq. χρ. τ. ἠθ. P. deſerit iterum Bg., ut 3, 3, 5., cf. de Bg. in καὶ cum particip. 2, 9, 10., cum Noſtro non ſatis conſentiente Capit. de animo Albini, cf. c. 3. e. p. 689. i. optimo *viro*, ſed varie c. 10. i. p. 697. m. c. 11. p. 700. et *virum utilem* c. 11. i. p. 699. tum *neque unquam delictis pepercit* c. 11. e. p. 700. m. et *motu facili*, iracundia *gravi*, furore *triſtiſſimo* c. 13. p. 703. m.

νεϱὰν μὲν εὐθὺς [q] πϱὸς αὐτὸν ἔχθϱαν ἄϱασθαι [r], καὶ πόλεμον ἐγεῖϱαι πϱὸς ἄνδϱα, μηδεμίαν εὔλογον παϱεσχημένον [ſ] αἰτίαν, παϱῃτήσατο· ἔδοξε δὲ αὐτῷ, ἀπόπειϱαν ποιήσασθαι, εἰ δύναιτο ἀποσκευάσασθαι λαθὼν καὶ ἐξαπατήσας αὐτόν. μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλι-

dem ſtatim cum ipſo inimicitias gerere, bellumque excitare adverſus eum, qui nullam probabilem praebuiſſet 7. cauſam, detrectavit; viſum autem ei eſt periculum facere, an poſſet amoliri latenter 8. et decipiendo ipſum. Arceſſitis itaque fidiſſimis ex iis, qui ſolent imperatorias literas

q) Ms. Ba. φαν. μὲν ἔχθϱαν πϱὸς αὐτὸν ἄϱασθ. v. N. r) Sine iota Bss. al. cf. 2, 9, 7. ſ) Ms. Ba. μηδ. εὐλ. αἰτ. παϱεσχ. v. N.

φανεϱ. μ.) Ms. res duplex eſt, prima in omiſſo adv. εὐθ., cuius omiſſi non eſt idonea e litterarum vicinia hic ratio, quanquam idem Ms. alibi quoque caret adverbiis, cf. 2, 13, 13., et h. l. etiam P. Sed deinde Ms. ordo alius in praepoſito ſubſt., ab opera Gloſſatoris, eſt nec ita exquiſitus, (magis quippe conveniens cum vulgari et dialectico,) nec ita laevis. In formula ipſa (partim ducta ex Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 84. φανεϱὰν ἔχθϱ. πϱὸς ἐκείνους καταθέσθαι) Bg. e P. numerum mutat ſine neceſſitate, diſcedens idem (ut et Sch. in „ἀϱ. capere *inimicitiam*, inimicum fieri") a ſevero tropo, cf. Ind. Dem. „ſuſcipere *inim.*" ſed Stp. Th. modo 1, 1314. C. e. ſine Vs., at ib. p. 1073. e. cum Bg. ἐγ. πολ. e Thuc. cui add. Ind. Theogn. cum Suic. Th. p. 986. Nr. 6. Ad ſq. ἀνδϱ. Bg. pro pron. cf. 1, 9, 12.

παϱεσχημ. αἰτ.) *qui* praebuit *cauſam*. Paſſivum active. Sic Luc. de non tem. cr. cal. ab init. p. 397. (3, 126. l. 15.) μυϱίας — ἀφοϱμὰς — τὸ τοιοῦτον παϱέσχηται. *Leisn.*

Cf. ib. 3, 124. i. παϱεσχῆσθαι λ. et 2, 565. l. 14. πεῖϱαν — παϱεσχημένος, unde et formulam Noſtri, a Stp. Th. ignoratam, habui 1, 451. pen. cum N., non autem aliunde εὐλ. cum αἰτ., (ex analog. iunctum et variando cum εὐλ. πϱοφάσεως 2, 8, 4.) ut nec Stp. Th., ubi cum Bg., etiam ſq. v. παϱ. 1, 243. G., qui p. ſq. i. hinc poſt P. Vs. „ego malim, ad retinendam vim verbi Gr., *ab apertis* inimicitiis *abſtinuit*" libere, immo *noluit*, ob adiunctum inf., quocum et ap. Dem., cf. Ind. Sed Ms. res iterum alius ordinis a Gloſſatore eſt, nec ipſa laevior, et deterior, cum Noſtri collocatio ſit exquiſitior, verbo poſito intra adi. et ſubſt., quam idem Ms. praetulit 1, 15, 17. m., tentans eandem 1, 16, 6., ſed alibi non item, cf. 2, 3, 20.

ἔδοξε) Totam §. male tractante P., ſeverius agit Bg. hic in ἀπ. π., quam 2, 9, 9., it. in ſq. λαθ., quam alibi, tum ad ἐξ. aptius, quam Sch. „quum *decepiſſet* eum *dolo*" quod ſolum ſubſt. ad ſenſum bene dederat P., noſtratibus in Vs. aptiſſimum, quibus tamen hoc etiam particip. per adv. reddetur.

τῶν εἰωθ.) Addenda eſt hiſtoria interfecti ſimili commento Vitaliani ex

καὶ γράμματα διακομίζειν, δίδωσιν αὐτοῖς ἐντολὰς ἀποῤῥήτων [t], εἰ γένοιντο παρ᾽ αὐτῷ,

perferre, dat ipſis mandata ſecreto, ut, ubi perveniſſent

t) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mſs. rel. cum edd., ſed δι᾽ ἀποῤῥήτων Ing. Ox. et Ed. v. N.

7, 6, (9.) Seorſum ad hos tabellarios et has litteras ſpectant illa (ib. §. 12.) οἷς — ἐπιςέλλεται, ſi quidem Pol. interpretationem recipimus. Inſidias in Albinum amplius v. ap. Capit. *Boecl.*

Capit. ſunt c. 7. ſq. p. 694., ubi, praeter ipſarum litterarum miſſarum exemplum, quaedam e Noſtro fere ad verbum redduntur, cf. Spart. in Sev. c. 10. ſq. p. 605. e. In ſq. v. διακ. Stp. Th. 2, 324. B. hinc cum lect. alia e memoria „καταπεμψ. λ. tabellarios, *qui* regias *literas* perferre *ſolebant*" non bene deſerto P. in βασ., ſed in εἰωθ. aeque bene, ac Bg.

ἐντολὰς ἀποῤῥήτων) Scribo δι᾽ ἀποῤῥήτων. *Steph.* Legendum videtur ἀποῤῥήτως, *ſecreto.* Paulo poſt (hac §. e.) habet ἀποῤῥήτους ἐντολὰς, i. e. *mandata ſecreta,* h. e. ſoli Albino declaranda. 3, 8, 12. occurrunt ἐπιςολαὶ ἀπόῤῥητοι, i. e. *epiſtolae arcanae,* h. e. ad Albinum clam et ſecreto ſcriptae. 3, 2, 9. ἀπόῤῥητοι ἐντολαὶ ſunt *commiſſa* nemini *vulganda*, et 3, 11, 14. ἀγγελίαι ἐπείγουσαι καὶ ἀπόῤῥητοι ſunt *res* nunciandae *eae* que *graves* et *clam habendae,* 7, 6, 12. τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα, *res* nunciandae *ſecreto habendae* et *occultandae*, (ubi κρ. ſunt quaſi explicatio, quod adiunctum eſt iterum 7, 6, 13.) 7, 6, 14. γράμματα ἀπόῤῥητα, litterae *arcanae.* Ergo ubique τὰ ἀπόῤῥητα Herodiano ſunt *arcana,* clam habenda, nemini, vel uni duntaxat declaranda aut vulganda. Alias τὰ ἀπ. triplicis ſunt ſignificatus, de quibus Spanh. ad Ariſt. Ran. 365. *Leisn.*

Qui praeterea ſignarat ad m. Ms. Bg. „leg. ergo ἀποῤῥήτως, (et ad m. Ox.) ἀποῤῥήτως Ael. V. h. 12, 33." ubi eſt ἔγραψε δι᾽ ἀποῤῥήτων, et in N. ſuppletur „γραμμάτων, arcanis *litteris*" cf. L. Boſ. Ell. p. 72., quod tamen videtur ab hoc loco alienum ob adiunctum ſubſt. ἐντολ., nec ſimpliciter pro adv. Lat. Bg. (ut aliae formulae e praep. cum ſubſt. aut adi., v. c. διὰ ταχέων et διὰ βραχέων,) poni, ut nec iſta ἐν ἀποῤῥήτῳ et ἐν ἀποῤῥήτοις, cf. Ind. Diod. S. ex 1, 24. l. 76. 2, 247. l. 80. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. it. Polb. Ern. it. ad Herdt. p. 713. N. 99. e., quibus ſubiicienda etiam ſubſtantiva, cuique loco et contextui apta; ut nec h. l. conveniant v. c. illa ῥημάτων ſ. λόγων, (cf. alia Ind. Ael. V. h.) ubi, cum Stp. illud praeterea violentius ſit et a litteris vulg. diſcedat nimis ob δι᾽ aſſumtum, (quod et Ern. in m. Par. adſcripſit,) lenior medicina eſt aut illa Bg., qui ſane legerit adv., mutando unam litteram, ν in ς, alibi etiam confuſam, aut (quia illud adv. modo ap. Heſy. reperi, explicatum ἀφράςως, et ſine auctoritate,) potius ἀποῤῥήτους, ubi confuſae ſint finitiones ων et ους iterum, ſicut mox repetuntur ἀποῤῥήτων ἐντολῶν, cum variatione in ordine, ſed diſerte infra 3, 11, 9. ἀποῤῥήτους — πληρῶσαι ἐντολὰς, iterumque cum variatione non modo in ordine, verum et hac, ut interponantur quaedam; quae quidem ſimilitudo mihi ſatis prodit, quid Noſter ſua dederit manu; ut olim ita haud dubie editurus ſim, niſi adv. Bg. bonos ap. auctores reperero, quorum ad exemplum utitur quoque Noſter hoc adi. in ſexu maſc. cum ſubſt. fem., cf. Stp. Th. Dion. H. S. T. 1. 233, 4. 363, 15. 265, 21. 483, 32. cum Ind. it. Luc. Rs. Or. V. 8. Din.

τὰ μὲν γράμματα δημοσίᾳ ἀποδοῦναι, ἀξιῶσαι δὲ αὐτὸν, ἰδιαίτερον ἀποστάντα, ἐπακοῦσαι ἀπορρήτων ἐντολῶν [u], πεισθέντι [x] δὲ, δορυφόρων ἐρήμῳ, ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως [y] καὶ φονεῦσαι.' ἔδωκε δὲ [z] αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, ὅπως [a]

ad ipſum, literas quidem publice redderent, ſed rogarent, ut ſeorſim aliquantulum abſiſtens audiret ſecreta mandata: obſecutum autem, et a ſtipatoribus nudum impetu repen-
9. tino occiderent. Dedit etiam ipſis venena, ſi forte

u) Hoc comma in Bs. 2. L. et Ed., pro colo Stp. rel., aut puncto al. x) Ms. Ba. πεισθέντος δὲ λ. v. N. y) Ms. Ba. αἰφνηδίως mendoſe, ut 3, 3, 9. z) Ms. Ba. δ' αὐτ. cf. ib. a) Ms. Bs. ὅπως τινὰς πείσαι εἰ δυνηθ- ſed Ms. Vi. „τινὰς — εἰ τινὰς" de quibus, praeter vitioſum accentum in v. πεισ., v. N.

et Dem., cui add. 268, 13. coll. l. 22. 540, 9. it. δι' ἀποῤῥήτου 1372, 4. et ἐν ἀποῤῥήτῳ ib. l. 13. cf. ad Luc. 2, 708. N. 7., ſed ad analog. modo cum ſubſt. ἐντ.

εἰ γεν. π.) P. deſerit quoque Sch. in „γεν. *fuerint* apud *illum*" ſumente Bg. alteram notionem, cf. 2, 13, 6., ubi deinde enallage ſit in pr. παρὰ cum dat. pro acc. in v. *motus* ad locum, cf. Abr. Dl. *Th.* p. 438. m., non tenente Stp. Th. v. ἀποδ. cum ſubſt. γρ. aut ſyn. ἐπιστολὴν, cf. Krb. Decr. A. p. H. p. 324. e Ioſ. ſed P. deſerente etiam Sch. in „ἀξ. petere, (ubi Bg. opprimit pron., ſecus ac P.) ἰδ. ſeorſim *abſcedentem*, ἀπ. digreſſum *ſeorſ.*" ubi Bg. utitur comparativo periphraſtico, pro Sb. Ind. *ſecretius*, quod et ap. Stp. Th., cf. Thom. M. p. 466. cum Suid. 2, 95. i. In ſq. Sch. cum Bg. in ἀποῤ., at in „ἐντ. mand. *occultorum*." In rem cf. Capit. in Alb. c. 8. i. p. 695. m. cum Caſ. N. 3.

πεισθέντι) Ms. alius participii caſus, ut 1, 6, 16. m., hic, ſuppleto pron. αὐτοῦ, pro gen. conſq., ſequente tamen caſu alio, dat. ἐρ., per ſe procedit e lege ac conſuetudine, qua illi duo caſus, et omnino diverſi conſequentiae copulantur, cf. Ern. ad Xen. M. S. 1, 2, 13. e Thuc. 243, 91., ubi v. N. Duk. cum Abr. Auct. p. 333. ad c. 10. Quae caſuum diverſitas dicatur alicui librario durior viſa, ut mutaret in eundem cum ſq. dat. Sed aeque opponetur, etiam alibi exquiſitiora habere Ms. e gloſſa, et confuſas ſyllabas τος et τι, cf. 1, 4, 11. e., ſumente Bg. Lat. ad πεισθ. e Sch., ſed de ſuo ad ἐρ. (in cuius gen. Noſter ad analog.) ignoratum a Stp. Th., et commodum noſtratibus (*entblößt*,) tum e P. fere hendyadyn in duobus inf. cum adv., quod mutat in adi., ſed inf. in abl. ſubſt., ſecus ac 1, 8, 12. et 1, 10, 14. e., addente Sch. ad P. recte adv., ab illo neglectum „*impetu* repente *facto*."

ἔδωκε) Bg. e P. ad δηλ. φ. iterum, ut 1, 17, 17., ſed de ſuo omittit δὲ, cf. 3, 1, 4., converſum a P. per *quin*, ut 1, 14, 18. Sed ap. Capit. l. l. nihil de venenis.

ὅπως) Scribo εἴ πως τιν. *Steph.* i. e. *ſi* hoc modo *nonnullis* perſuadere *poſſent*, vel *quibus* eum, *ſi* poſſent, *aggrederentur*. De raritate phraſeos v. Reitz. ad Luc. Paraſ. c. 32. T. 2. p. 860. (N. 19.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. ſcripſit „εἴ πως (et in m. Ms. Bg.) leg. εἴ πως cum Stp." Igitur primo ad Luc. l. l. noſter locus ſic dupliciter redditur, ut

τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, λαθεῖν καὶ [b] ἐπιδοῦναι

aliquibus perſuadere poſſent, ex coquis aut pocillatoribus, ut latenter porrige-

b) In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Loc.* mendoſe

Leisn. dedit, explicato ὅπως per οὕτως, ſequente id Rsm. ad Dev. p. 259. b. m. N. 79. at ſinem. Qua explicatione (non repetita ab Hoog. Op. p. 649. Nr. 2., ubi nec eſt illa notio in μὴ ὅπως ſ. οὐχ ὅπως — ἀλλὰ, cf. Vig. p. 420. 451. cum N., Fi. Plat. Phaed. p. 201. cum Ind. Dem., ut pro ἐπεὶ ſ. ſimpl. ὡς ap. Hoog. p. 850. e. ſq. add. Call. Di. v. 51.) non opus eſt hic quidem, (ſi ſumatur pro εἴ πως, *ſi* quo *pacto*, et hinc libere *ſi forte*, ſicut contra εἴ πως capitur pro ὅπως, cf. Abr. Dl. Th. p. 162. m. it. ad Aeſch. 2, 184. i. cum Krb. Obſ. p. 205. m.) ſed nec ad Luc. l. l. ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ, quia ibi regi poteſt cum inf., cf. Weſſ. ad Diod. S. 2, 408. N. 2. et Abr. ad Aeſch. 1, 390. m. it. rurſus W. ad Diod. S. 1, 415. N. 81. 2, 467. N. 49. et Abr. Auct. p. 243. i. cum Bach. Xen. Oec. 7, 29. ſicut ſyn. ὡς et ὅτι, cf. Fi. Pl. Phaed. p. 160. N. 2. 281. N. 5. ib. Polit. p. 161. N. 5. cum Prol. ad Pal. p. 10. e. it. ad hunc p. 11. N. o. p. 66. N. c. Qua ratione etiam expedias hic lectionem Ms. Ba., ubi rectio eſt ὅπως — πεῖσαι — λαθεῖν per duplicem inf. iterum, cf. 1, 16, 13. 1, 14, 15. e. ad Luc. 3, 36. N. 74. p. 64. N. 46. p. 181. N. 45., ſed ὅπως pro ἵνα ſumendum, in hanc ſententiam, *ut*, ſi poſſent, *perſuaderent* quibusdam *aut* coquorum, *aut* pocillatorum, *ut* latenter *ea* porrigerent *ipſi*, quae lectio et ap. P. reperiatur, liberum quidem in partibus, at referentem 1) non modo ὅπως, dum expletum pron. demonſtr. αὐτὰ, φάρμακα, cum ὅπως, pro ἵνα, mutarit exquiſite in pron. relat. ſolum in abl. *ut iis*, qui ſextus caſus pendet ab iſtius Lat. v. *aggred.*, cui et accommodavit pron. Noſtri poſtremum αὐτῷ, (in Bg. Vs. olim reſtituendum,) unde eius ſunt illa, quae et ap. Luc. l. l. in N. Leisn. repetuntur, ſed obiter, nec oſtenſo modo, quo ille ſic reddiderit, verum etiam 2) Ms. εἰ δυν., quae particula ſane poſſit excidiſſe a pr. αι ſyllaba, ſed et in alienum locum veniſſe e marg., quod clarum eſt e *lect.* Ms. Vi., ubi εἴ τινας, etſi per ſe bene conſiſtens cum v. δυνηθ., et aliquo pacto etiam cum ὅπως, ſi hoc copules cum inf. λαθεῖν, (*ut*, ſi *quibusdam* perſuadere *poſſent aut coquorum*, *aut pocillatorum*, *latenter* porrigerent *ipſi*, pro ut aut coqui aut pocillatores, ſi quibusdam eorum poſſent perſuadere, latenter porrigerent ipſi,) tamen potius ſic ortum puto, quod aliquis librarius in marg. ſcriberet εἰ, innuens ὅπως eſſe pro εἴ πως, ſed alius id poneret poſt ὅπως, ut contra alius ante δυνηθ., unde fluxit illa Ms. Ba. lectio. Sed quoniam vulg. ὅπως commodam habet ſententiam, ſive pro εἴ πως, ſive pro ἵνα ſumtum: retinebitur, et Bg. putabitur aut cum Stp. correxiſſe, aut ſine correctione pro εἴ πως ad ſenſum reddidiſſe. Ad ſq. ὀψ. Stp. Th. non habet Bg. Lat.

τῶν πρ. ταῖς κ.) οἱ πρὸς ταῖς κυλ. ſunt *pincernae* (ut Sch.) ſ. *pueri* a *cyathis*. Latini etiam dicunt *pueri* ad *cyathos* Propert. 4, 8, 37. Reddi etiam poteſt ὁ πρ. ταῖς κ. qui *eſt* ad *pocula*. Praepoſitio πρὸς cum dandi caſu officium et munus ſignificat, ut ἐπὶ cum genitivo, e. g. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμείου *quaeſtor*. Herodi. 1, 6, 2. οἱ ἐπὶ τῆς αὐλῆς *aulici*, 3, 3, 12. οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες *praeſidiarii*. *Leisn.* ut latini, *a* poculis. *Stroth.* Forte κύλιξιν ἢ καὶ λαθεῖν, *ut aut ipſi*, nuntii, litterarum perlatores, *venena* Albino

αὐτῷ [c], ὑποπτευόντων [d] τῶν περὶ αὐτὸν Φίλων, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ, φυλάττεσθαι

rent. Suſpicantibus eius amicis, et ſuadentibus ipſi, ut caveret hominem veterato-

c) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N. d) Ms. Ba. ὑπ. δὲ τῶν λ. v. N.

darent bibenda, *ſi* poſſent, *clam*, inſciis *coquis* et *pincernis*, aut *per hos* corruptos. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „Vig. 538." innuens ed. Z. p. 643. Nr. 8. „πρὸς, quod lexicographi vulgo non obſervant, (nec Stp. Th.) etiam cum dandi caſu officium munusque ſignificat, ut ἐπὶ cum gen. — Herodi. — εἴ πώς τινας — κυλ. i. e. ſi *quibus* perſuadere *forte* poſſent, *qui* aut *condiendorum* ciborum *curam* haberent, aut *a* poculis *ipſi eſſent*" per Stp. coniecturam ſtatim, et tantum hinc, ut ap. Bud. C. 678, 40. ſine auctore „οἱ πρ. τ. κυλ. a *cyathis*" cui Sb. Ind. addit „ſ. *a* poculis" etiam modo ex h. l., ut Stp. Th. v. κυλ. hinc e P. „*per* aliquem *ab* epulis *aut* a *cyatho*" qui, praeter omiſſum cum Bg. primum ἢ, etiam ὀψ. in formulam redigit eandem, quam, non alibi repertam mihi per Indd., recte explevit Vig. per v. ſubſt. γινομένων ſ. ὄντων, quod diſerte erat ap. Bud. C. l. l. in ſyn. „ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γενόμενος, ab *epiſtolis*" unde vis formulae non fuerit in pr. πρὸς, ut Leisn. cum Vig. putabat, (quae nihil eſt, quam alias cum dat., Lat. *ad*, pro apud ſ. iuxta,) ſed potius in particip. omiſſo, ut v. c. eſſe, conſtitutum eſſe, ſtare apud calices, ſit i. q. curare calices, implere vino calices et porrigere, quod eſt pincernarum; me quidem preſſuro veſtigia Gr. ſic, *quibusdam* aut *coquorum*, aut *illorum* ad *calices*. Sed coniectura Rsk. non opus poſt illa ſuperiora; omiſſum a P. inf. λαθ. recte per hendiad. ſervante Bg., et e Sch. ad v. ἐπιδ. Lat., ignoratum a Stp. Th.

ὑποπτευ.) Schotti Ms. ὑπ. δὲ τῶν π. quae tamen coniunctio nullam in ſeqq. redditionem habet; niſi ea per epanalepſin ſtatuatur §. 11. in iſtis τὸ οὖν ὕπουλον, ut intermediae duae periodi ſint quaedam quaſi parentheſis. *Sylb.* Poſt αὐτῷ deeſſe quid videtur, e. c. ἀλλὰ ματαία αὕτη γε ἦν ἡ ἐπιβουλὴ καὶ οὐ προεχώρει. Deinde forte τῶν περὶ Ἀλβῖνον φίλων. *Reisk.* Ne tirones putent, haec eſſe ἀναπόδοτα, notandum eſt, verba διαβεβλήκεισαν — ἐδηλοῦτο parentheſin efficere, poſt quae ἀπόδοσις ſequitur ὁ Ἀλβῖνος ἔφραττεν ἑαυτὸν. *Stroth.*

P. refert quidem et ipſe copulam adverſ. δὲ, ſed, cum in rel. libere verſetur, videtur ex illa Mss. lectione ſe expediviſſe utcunque. Ego quidem leniſſimam medicinam putabam, ſi cum edd. quibusdam poſt αὐτῷ poneretur comma modo, (quod etiam Leisn. in Ms. Bg. ceruſſa ſignavit) et genitivi conſq. in notione modi ſ. temporis ſumerentur, reſolvendi per particulam Lat. *quum*, qua ratione enunciationes copulant ſcriptores ſaepe poſt verbum finiti temporis, hoc ſenſu, *dedit* venena —, *quum* amici *circa illum* id *ſuſpicarentur* ſ. *ſuſpectam* haberent *illum*, ſc. Severum, prout ad v. ὑπ. ſuppleas αὐτὸ aut αὐτὸν, ut contra alterum Rsk. Ἀλβῖν. non modo eſt ipſe P., diſerte oſtendens merum pron. demonſtr., ſed et uſus loquendi, dum Noſter cum aliis, per ſimplicitatem quandam et gratam negligentiam, in vicinia frequentat pron. αὐτ., cf. 1, 15, 3., hic quidem quater poſitum.

ἄνδρα ἀπατεῶνα σοφόν τε [e] πρὸς ἐπιβουλήν. διαβεβλήκεισαν [f] γὰρ αὐτοῦ τὸ ἦθος αἱ [g] πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Νίγρου πράξεις. πείσας γὰρ αὐτοὺς διὰ τῶν παίδων, ὡς προείρηται, προδοῦναι τὰ τοῦ Νίγρου πράγματα, μετὰ τὸ ἀποχρήσασθαι αὐτῶν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ κατορθῶσαι πάντα, ἃ ἐβούλετο, ἀνεῖλεν αὐτούς τε καὶ παῖδας. τὸ οὖν ὕπουλον αὐτοῦ

rem, ſolertemque ad inſidias; infamaverant enim eius ingenium, quae ducibus Nigri fecerat: impulſos 10. enim hos per filios ipſorum, ut dictum eſt, ut proderent Nigri res, poſtquam abuſus fuiſſet eorum miniſterio et perpetraſſet omnia, quae volebat, occidit tam ipſos quam filios. 11. Subdolum igitur eius in-

e) Ms. Ba. ἀπατεῶνα, καὶ σοφὸν πρ. v. N. f) Ms. Ba. διεβεβλήκεισαν λ. v. N. g) Ms. Vi. αἵ τε πρ. v. N.

ἄνδρα ἀπατ.) Conferenda ſunt, quae ſupra habuimus 2, 14, 9. *Boecl.* In Ms. autem eſt iterum manifeſta vis Gloſſatoris, cf. 2, 13, 8., etſi hic conſentire videtur P., unde Bg. in ἀνδρ. iterum, tenente Stp. Th. locum hunc in ἀπατ. ſine Vs. non ſub Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. e Gloſſ. L. Gr.) nec in σοφ., ubi 3, 898. E. „callidum (ut Sb. Ind.) et *aſtutum in ſtruendis inſidiis*" nec aliunde cum pr. πρὸς, me reperiente tantum v. σοφίζεσθαι πρός τι ap. Polb. Ind. et noſtrum adi. cum ſyn. εἰς in L. N. T. Krb., ad quam analog. Noſter ſcripſerit, quae praep. deſint in illo acc. rei, cum adi. ſolenni, cf. Ind. Fi. Aeſch. et Xen. Z. M. S., tacente L. Boſ. Ell., ſed ferente G. Th. cum pr. *ad* tum Bg. v. e., tum ſyn. Sb. *callidus*, it. *prudens* et *ſapiens*.

διαβεβληκ.) Ms. augmentum duplex, unum etiam in praep., per inconſtantiam, cum id neglexerit 3, 4, 13. 17., etiam adeo 3, 3, 2. e., ubi edd. id tenebant, quibuscum facit etiam in finitione plusqf. per duplicem ει, ſecus ac 3, 4, 17., ut altera res Ms. Vi. αἵ τε inepta eſt, et ſaltem mutanda in αἵ γε, ſaepe confuſo, *ſaltem* ſ. *vel* facta, *acta* in *Nigri duces*, ſi nihil aliud; quo forte referas P. *etiam*, qui tamen liber et in rel. hic, deſertus quoque a Sch. in „δ. *vituperaverant*, (pro quo Bg. melius,) πρ. *actiones* eius *erga*" dante Noſtro rectionem verbi etiam ſubſt. affini, cf. Rs. Or. V. 4. et Dem. et cum περὶ Ind. Thuc., tacente Stp. Th.

διὰ τ. π.) Reſpicitur ad 3, 2, 7. αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων aut ad §. 10. ib. διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, primum ſequente Bg. e P. (unde et reliqua ſervat,) cum, de poſteriore loco, reddi etiam queat *propter* filios *ipſorum*, variante Noſtro cum 3, 2, 5. et 10. in τὰ τοῦ N. πρ., addito hic art. altero etiam, nihil ut novet hic Ms., cf. 3, 3, 9., corrumpente P. etiam reliquam partem periodi, addito *dein*, ſed Noſtro ſaltem ad analog. ſcribente in ἀποχρ. cum ὑπηρ. et ad notionem v. ſq. κατορθ. praelucente P., cf. 2, 14, 2.

τὸ οὖν) Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" tota haec enunciatio,

<table>
<tr><td>ἦθος μάλιστα ἐκ τῶν ἔργων ἐδηλοῦτο. ταύτῃ [h] ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν. οὔτε γάρ τις αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων ἄλλως προσῄει, εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος, ὅ περ περιέκειτο [i] ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθείς τε [k], μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον.</td><td>genium maxime factis declaratum eſt. Quam ob rem Albinus etiam cuſtodia maiore muniebat ſe ipſum. neque enim ad eum quisquam illorum, qui a Severo venirent, temere adibat, niſi prius depoſito quo ſuccingeretur gladio militari, et perſcrutatione facta, num-</td></tr>
</table>

h) Mss. Ba. et Vi. διὰ ταῦτα ὁ Ἀλβ. v. N. i) Comma hic babent Bs. 2. L. al., v. N. k) Pro edd. ἐρευνηθῆναι μή τι λ. modo Ms. Ba. novat ἐρευνηθῆναί τε μή τι λ. v. N.

quam reſtituimus partim e P., quem Sch. deſerit modo in „ἐδηλ. ingen. *declarabatur* ex *operibus*“ non tenente G. Th. hanc cum verbo praep., (unde in Vs. omiſi,) ut nec Stp. Th., cf. tamen ſine Ind. Dem. 263, 12., deligente me ad ὑπ. pro duobus P. adi. modo unum Lat., quod, ap. G. Th. cum Gr. n. „occulto decipiens“ habet quoque Stp. Th. aliunde cum loco Plut. ſyn. ψυχῆς ὑπούλου, cf. Ern. Cl. Cic. Foeſ. Suid. δόλιος, λ. cum 2, 737. e. Heſy. ὑποκριτής, λ. Koen. ad Greg. p. 234. Graev. L. Heſ. p. 56. i. Camer. ad Soph. p. 165. e. Oed. Tyr. v. 1409. cum Schol., Gat. ad Ant. p. 82. C. e. Mor. ad Longin. p. 176. N. b. Schw. ad Onoſ. p. 111. N. 2. Leisn. in m. Ox. „O. Miſc. V. 287.“ cum Ind. Poll. Thuc. Dem. Dion. H. Diod. S. et Ioſ. 1, 341. l. 4. et in rem ipſam ſupra 2, 14, 2., variante Noſtro cum §. 9. e. αὐτοῦ τὸ ἦθ. per ſitum articuli.

ταύτῃ) Hac voce, alioquin abundante, uſus eſt Herodianus h. l. poſt longiorem parenthesin, ut melius cohaereat oratio. *Stroth.*

Poteſt vox haec aeque ad proximam enunciationem et eius ὑπουλ. ἦθ. referri, ubi Mss. manifeſta eſt gloſſa, ſi quae alia, docens notionem vocabuli, cum varie dicatur, cf. 1, 17, 9., Stp. Th. hinc e Bud. C. 1353, 38. ſub Lat. *itaque*, Suid. et Heſ., recte ſupplente Leisn. in m. Ox. „ἐπ' αἰτίᾳ“ quo redit Bg., cf. 1, 8, m. διὸ, et de Ms. Ve. hoc cap. §. 2. ταῦτα, variante Noſtro in ſq. φρ. μ. cum 1, 11, 15. φρ. πλείονι, quam notionem, ut non indicet modum, ſed multitudinem numerumque, non tenet Stp. Th., nec G. Th. in Bg., ubi tantum in ſubſt. 1026, 64. *munire* ſe *praeſidio* e Cic. p. Sext. 78. ubi et *cum praeſidio* magno *fuiſſe*, ſed ap. Ioſ. 2, 249. e. δέομαι φρουρᾶς μείζονος, *arctiore* dignus ſum *cuſtodia.*

τῶν ἀπὸ) Reſpicitur huc ſine Vs. ad Luc. 2, 493. b. N. 16. ſuper pr. ἀπὸ cum ſubſt. perſ., quaſi loci. In ſq. adv. ἀλλ. Bg. e P. non bene, pro ſimpl. *aliter* ſ. *alio modo*, quorſum tendit Sch. „alia conditione.“ Tum in ἀποθ. cum ξίφ. ad analog. modo, cf. Gs. Th. *deponere — arma*, et Ind. Xen. Cyr. τὰ ὅπλα, it. Luc. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Hſ. et Fi. The. Mox ὅ π. περ. Bg. non negligit, ut P., factoque nullo commate poſt verb. *ſuccing.*, ſequitur rationem illam, cum poſt pron. relat. ponitur ſubſt., cf. 2, 9, 5. et haud dubie in v. περ. rectionem paſſ. cum nominativo perſ.

ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβή-
ρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμ-
ματα δημοσίᾳ ἀποδόντες,
ἠξίουν αὐτὸν [l], ἀποστάντα ἐπα-
κοῦσαι [m] τινῶν ἀποῤῥήτων [n],
ὑποπτεύσας [o] ὁ 'Αλβῖνος, συλ-

12. quid ferat ſub ſinu. Ut au-
tem venerunt a Severo tabella-
rii, literisque publice reddi-
tis, ipſum rogarunt, ut abſi-
ſtens audiret quaedam ſecreta,
13. ſuſpicatus Albinus, compre-

l) Noſtrum hoc comma, ſed poſt ἀποσ. comma in A. cum Bs. 2. m) Solae Ing. ἐπακοῦσαί τινων accentu reclinato. n) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. et puncto al. v. N. o) Ms. Vi. ὑποπτεύσας οὖν ὁ 'A. v. N.

(oppreſſo hic pron. αὐτὸς,) ſub qua et habet hinc Stp. Th. 2, 168. E, e. ſine Vs. cf. 2, 13, 17.

ἐρευνηθῆναι μή τι) Forte ἐρευνηθείη, aut ἐρευνηθείς τε, μή τι λ. *Steph.* Aut ἐρευνηθείη leg., aut παρεῖχεν ἑαυτὸν ſ. ὑπέμεινεν, ἐρευνηθῆναι. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐρευνηθεὶς τε" haud dubie, etſi formula uſus obliqua, nec privo v. *exploratusque* ſ. *excuſſus*, quia in pr. participii nominativo, ad quem refertur et hic, alio iam flexerat orationem, cum P., qua in emendatione favet tum lapſus facilis in litteris, tum rectio et prius ἀπ. particip., quod poſt εἰ μὴ et Lat. Bg. alibi quoque reperitur, pro finito tempore, hic quidem pro plusqf. *niſi* prius *depoſuiſſet — exploratus* que *eſſet* ſ. *fuiſſet*, cf. Gs. Th. 443, ult. cum Ind. Flor. et Ter. Hec. 1, 2, 67. *nemo* ad *te* venit, *niſi* cupiens *tui*, it. Fi. Aeſch. 2, 24. οὐδεὶς γιγνώσκει, εἰ μὴ οἱ ποιοῦντες, quanquam ibi cum articulo, ut in N. T. Ap. 21, 27., ubi et cum inf. Matth. 5, 13. εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω, ut et ap. Ter. l. l. vs. 19. illic *haud* licebat, *niſi* praefinito *loqui*, qui inf. pendet ab adiunctis v. ἰσχ. et *lic.*, quod ſecus eſt in vulg. hic inf., pendente a nullo alio, ubi Sch. „ad *diligenter* ſcrutandum *ſinum*" e vulgari emphaſi, quam Bg. melius deſerit, cf. Krb. Obſ. p. 146. et Loesn. p. 144. e. cum Bud. C. et Ind. Dem., retinente vulg. inf. hinc ſine Vs. Stp. Th. 2, 315. E. v. κολπ., ubi poſt loca Luc. 1, 780. l. 35. et 825. l. 21. ὑπὸ κόλπον hic quoque malebat ὑ. κόλπου, cf. ad 1, 8, 11. ubi defendimus hanc enallagen caſus, in acc. pro gen. ſ. abl. cum v. φ., quietem innuente, cf. N. ad Luc. l. l. et 1, 605. N. 10. 2, 246. N. 92. 3, 241. e., ubi p. ſq. noſter locus ſine Vs. etiam.

δ' οὖν) Bg. hic deſerit P., non vero in rel., ubi ſervari potuit gen. *Severi*, ſine Vs. huc reſpiciente Stp. Th. in ἀγγ. ſub Bg., cf. ad Luc. 3, 19. N. 51. cum Ind. et ad Heſ. 1, 38. i., ut ad ſqq. hic cf. §. 8., quae repetuntur, ut mandata et praecepta Severi, hic a ſcriptore ipſo, ut a ſervis miniſtrisque alias, v. c. ap. Hom., ubi Noſter modo mutat quid in τιν. ἀπ., addito pron. et omiſſo ſubſt. ἐντολ., quo hic repetito, non feceris cum Leisn., ad m. Ox. ſignante „δὲ" cum Noſter modo variet per ellipſin, qua augebitur L. Boſ., ut et alia, ad §. 8. allata, cf. Capit. p. 695. e.

ὑποπτ.) Ms. inſertum οὖν, hic in apodoſi ſtet, cf. 1, 12, 17. ad τοίνυν it. 1, 16, 8., nihil tale oſtendente P., cum et procedat ſeries vulg., ubi ſane poſt ἀποῤῥ. ſaltem diſtinctio maior cogitabitur, olim vere ponenda, ut in protaſis fine, (unde et olim tolletur hic Bc. numerus novae §.) ſed prius τὸ referetur non ad ἀποδ. ſed ad v. finitum ἠξ., quod cohaeret cum

ληφθῆναι κελεύει αὐτούς [p], ἰδίᾳ τε βασανίσας, πᾶσαν μανθάνει τὴν ἐπιβουλὴν [q], καὶ τοὺς μὲν κολάζει, αὐτὸς δὲ ἤδη ὡς πρὸς ὁμολογούμενον [r] ἐχθρὸν παρεσκευάζετο.

Γνοὺς δὲ ταῦτα ὁ Σεβῆρος, καὶ πάντα μὲν ἐκθύμως πράττων, ὀργῆς δὲ ἥττων ὢν φύσει, οὐκέτι τὴν ἔχθραν ἔκρυπτεν [ſ], ἀλλά, συγκαλέσας πᾶν τὸ

hendi iubet ipſos: ſeorſimque habita quaeſtione omnes cognoſcit inſidias, ac illos quidem ſupplicio afficit, ipſe autem iam ut adverſus manifeſtum hoſtem ſe parabat.

Cum autem intellexiſſet haec Severus, homo, cum alia omnia furioſe agens, tum iracundiae impotens natura, non amplius inimicitias celavit, ſed
2. convocato univerſo exerci-

p) Punctum hic in A. al., ut maior diſtinctio etiam in Ms. Bg. q) Comma hoc tantum in B. 1. L. pro puncto rel. r) ὁμολογουμένην B. 1. L. ſed hinc ὁμολογουμένον Par. 1., ut poſt ἤδη et ἐχθρ. modo in B. 2. L. comma. ſ) Hoc comma in A., pro colo Stp. rel. et puncto al.

v. finito ἀφ., ſaepe τὲ ſtante ſic non ſuo loco. Sed P. Lat. ad ὑπ. ſunt e Capit. p. 696. i. denique *indulgens* ſuſpicionibus, *eos* tormentis *dedit*, quod Noſtri eſt βασαν., ubi Sch. partim e P. infinito „quum *ſeorſim* tormentis *adhibitis* ex illis veritatem exploraſſet“ reddente Bg. cum Stp. Th. aliunde, pro qua phraſi utuntur alii privis v. *torquere*, cruciare, *excruciare*, cf. L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 27. e. Loesn. p. 27. m. Poll. Suid. (ubi expreſſus acc. perſ. αὐτὸν, hic e pr. repetendus,) Foeſ. Thom. M. p. 143. lib. de V. med. Fi., ad Luc. 3, 568. N. 14. cum Ind. et Thuc., cui add. 561, 57. it. Euſ. h. eccl. Read. T. 1. p. 203. l. 28. In ſq. μανθ. c. τ. ἐπ., ubi Noſter ad analog. modo, tenet G. Th. nihil, nec Bg., nec P., qui libere in ſqq. καὶ — δὲ copulis, unde Bg. in rel., praeter gradum legitimum in ὁμολ., (cf. 2, 8, 12. et 7, 10, 2.) it. in παρεσκ., ubi tamen cum eo exprimit med.

καὶ πάντα) Bg. e P., ſublata copula καὶ, addit ſubſt. Lat. *homo*, cf. 3, 3, 5., ſeverior in rel., niſi aſſumto ad παντ. alio adi. ἄλλα, quod ſane interdum ſupplendum, cf. 2, 5, 1., niſi adi. π. ſic ſtatim intellexit, cf. 2, 14, 3. Quod autem Sch. dicit in ἐκθ. poſt P. Vs. „ſed Stp. expoſit *promto* eſſe *ingenio*“ nec in Th. eſt diſerte, nec ex h. l., ſed potius 1, 1603. i. „θυμὸς, pro *ira*; quo certe modo capitur ap. Herodi. l. 3. πάντα — φύσει, irato *et* infenſo *animo* omnia *gerens*, (contractis duobus membris in unum, ſed ib. p. 1477. F. memoriter et ſine numeris hinc) ἥσσων ὀργ. qui *neſcit* irae *moderari*“ in primo adv. victus a Bg., nobis *hitzig*, h. l. in malam partem, cf. Abr. L. Ar. p. 260. e. it. infra ap. Noſtr., qui hic ad analog. tantum. Sed in altero adi. ἡτ. ſenſum ſaltem dat Bg., qui plane cum Sch., cf. 1, 17, 27., ad ſq. formulam κρ. τ. ἐχθρ. nihil tenente me, niſi contrariam e G. Th. in ſubſt. 556, 89. *patefacere* odium *ſuum* in *aliquem*, et in v. *diſſimulare odium*, it. *ſimulare*

στρατιωτικὸν, ἔλεξε πρὸς αὐτοὺς τοιάδε [t]. „Μήτε κουφότητά τις ἡμετέραν οἷον [u] ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἡμῖν ἐγκαλείτω, μήτ' ἄπιστον καὶ [x] ἀγνώ-

tu orationem habuit huiusce-3. modi: *Neque levitatis quiſquam veſtrum ob anteacta nos inſimulet, neque inſidum me et ingratum ad-*

t) Praefixus erat orationi huic titulus δημηγορία Σεβήρου κατὰ Ἀλβίνου in A. al.
u) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing., quae οἷον ſuſtulerunt, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. ἀπ. ἢ ἀγν. v. N.

amicitiam, it. *tegere* ac *velare* cupiditatem *ſuam*, it. tegere *animi* dolorem *vultu*, it. *occultare* appetitum *voluptatis.*

ἔλεξε) Bg. e P. hic liberius, quam 2, 13, 9. Caeterum ad pr. ἀλλὰ Bc. ſervatus adhuc numerus novae §. tolletur olim.

ἡμετερ. οἷον) Suſpecta eſt hoc loco vox οἷον. *Steph.* Forte leg. κουφότητά τις ἢ ἀβελτερίαν καὶ ἄνοιαν ἐπὶ τοῖς π. *Reisk.*

Leisn., praeter incluſum οἷον rubro colore in ed. Ox., ſcripſit ad m. Ms. Bg. „omittit οἷον" quod ſane hic non locum habet, nec pro ὅσον, *quoad*, necdum e textu eiiciendum, quia Mss. etiam conſervant, nec e pr. ſyllabis repetitum eſſe poteſt, ſed in eo latere aliud, v. c. ὅσον, (*quantum* ad *anteacta*, ſc. *attinet*,) quod cum ἐπὶ τῷ λόγῳ etiam eſt ap. Sext. Emp. p. 206., cum alibi Noſter componat id cum aliis vocibus, ut ὅσον εὐγενείας χάριν et ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, cf. 2, 3, 4. 3, 15, 5. ut nec ab litteris vulg. abhorret νῦν, it. οὖν, longe ab initio poſitum quoque alias, cf. Abr. Dl. Th. p. 24. e., quorum tamen nihil comparet ap. P., ut nec ἡμετέραν, pro quo Bg. legit ὑμετέρων, i. e. ὑμῶν, cf. 2, 10, 18., cum ſaepe confuſa ſint η et υ in pron., et adiiciatur ἡμῖν, quod ſolum ſufficiat et requirat oppoſitum et ad ſe relatum ὑμετέρων. Idem Bg. e P. ad v. πεπρ. aſſumit adv. πρότερον ſ. πρὸ, cf. 2, 13, 21., ſcribente Noſtro ad analog. in ἐγκ. cum κουφ., cf. Dem. 161, ult. 300, 14.

μήτ' ἀπισ.) Forte ἄπιστόν ἐμε καὶ ἀγν. *Reisk.* Cod. ἢ ἀγνωμ. non male! *Stroth.*

Rem priorem Rsk., pron. additum, habet quoque Bg., non item P., quippe qui prius ἡμῖν iam per ſing. *me* expreſſerat, quod adeo trahi poteſt quoque ad ſecundum hoc membrum, ubi Noſter oppreſſerit ἐμὲ, facile petendum e pr. ἡμῖν, quanquam in hoc proprie latet ἡμᾶς; ſyn. illi Rsk., ſicut copulantur 2, 10, 16. ἐμὲ et ἡμέτερον, ut hic §. ſqq. ἡμῶν et ἐμοὶ, ſed ut aliquis in vulg. καὶ poſſit etiam reperire ἐμὲ, cum καὶ ſaepe ſit confuſum cum aliis; unde intra ἄπιστόν ἐμε ἀγνωμ. aliquis librarius addiderit copulam ἢ, facile elapſam intra ε et α, quae eſt novitas Mss., etiam in P. conſpicua, qui tamen et alibi καὶ per *aut* reddit, cf. 2, 14, 9. e., unde diverſi fuerint Mss., cum Ba. maneat in vulg. καὶ, cuius aliud πλὴν cum Ms. Vi., pro pr. πρὸς, habet per ſe ſenſum, pro ἀλλὰ ſumtum, et ad pr. μήτ' relatum, *neque* quis *veſtrum* me *inſidum* et *ingratum* exiſtimato, *ſed* potius *illum*, qui *putabatur amicus*; quo et pertineat, quod eidem exprobrat eadem vitia animi perfidi et ingrati §. 6. 11. ſq. Verum, quoniam nec in P. cum Ms. Ve. aliud eſt, praeter vulg. lectionem, eaque commodam edit ſententiam, et, quae deinde Albino exprobrantur, non neceſſario hic iam praemonenda: potius credam, eſſe librarii lapſum, aut

„μονα πρὸς y τὸν νομισθέντα	*verſus eum, qui putabatur*
„φίλον ἡγείσθω. τὰ μὲν γὰρ	4. *amicus, exiſtimet. Nam*
„παρ᾽ ἡμῶν πάντα ὑπῆρξεν z	*a nobis quidem omnia ei prae-*
„αὐτῷ, βεβαίας βασιλείας	*ſtita ſunt, ſtabilis principatus*
„κοινωνία, πράγματος, οὗ μό-	*communicatione: rei, cuius*
„λις a τὶς καὶ ἀδελφοῖς γνη-	*vix quis fratres germanos par-*

y) Mss. Ba. et Vi. ἀγν. πλὴν τὸν λ. v. N. z) Ms. Ba. et Vi. ὑπῆρχεν ἀ. v. N. a) Mss. Ba. οὗ μόνον τὶς λ., ſed Ve. οὐ μόνον, at Vi. ſolum μόνον v. N., ſed τὶς hoc accentu A. 1. cum B. 2. R., de more quorundam Codd., etſi hic Ms. Ba. diſerte τὶς praebet, v. 3, 4, 19.

ingenium, non ferentis ἀγν. cum pr. πρὸς, ut eſt quoque ap. Luc. 1, 575. l. 90. ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην, ne *ingrati*, iracundi *et parum* officii *memores* videamini *adverſus* rel., ubi cum ſyn. ἀχ. (ut noſtratium *undankbar* und *unerkenntlich*, et Lat. *ingratus* cum *immemor beneficii*, etſi ibi poterit quoque valere pro *iniquus*,) pro quo, tacente Stp. Th., etiam hic recte Bg. e P. cepit, cf. Poll. 5, 141. cum Ind. Xen. M. S. it. Dem., cuius locus potius eſt 141, 26., cui add. 546, 3. 1477, 13. Polb. Bud. C. Epict. H. 24, 3. e. it. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 100., reſpiciente fortaſſis Stp. Th. 3, 139. E. ad Noſtrum ſimul, dum dicit, ἀπ. dici cum pr. πρὸς, ut Lat. Bg. et *perfidus*, nullo tamen loco allato, qualem non aliunde habui, nec G. Th. in v. illo utr., ſed cum dat. perſ. ſyn. ap. Dem. ſine Ind. 145, 1.

τὰ μὲν γ.) Quae *mihi* detuliſtis, *ea* omnia *ei* praeſtita *a me* ſunt, *etiam in* partem principatus *et quidem* ſtabilis, *recepto*. Hinc Plin. Pan. 8, (4.) *difficilius*, ait, *partiri imperium, quam deponere*. Et ap. Senec. eſt, *nec regna ſocium ferre, nec taedae ſciunt*. Hoc ipſi filii Severi docent, Caracalla et Geta, cf. 8, 8, (7.) *Leisn.* Forte καὶ βεβαία βασ. κοινωνία, in nominativo. *Reisk.*

Sed vulgatam lect. cum libris omnibus tuetur P. oblique, percommodae ſententiae illam, et a Bg. expreſſam ad perſpicuitatem, pro vicinioribus, *omnia* a nobis *habuit*, (ut Sch.) ſ. *accepit*, ubi rectio eſt, a Noſtro liberius facta, pro τὰ πάντα ὑπ. ἀ. παρ᾽ ἡμ., cf. 1, 4, 5. 1, 16, 9., locato μὲν ambigue, ad πάντα pertineret, an ad ἡμ., quo Bg. e P. retulit, unde et ſolitarium ſtet, nec ad ſq. §. δὲ ſpectet, cf. Dem. 49, 11. 91, 11. 103, 6. 146, 10. et per ſyn. Luc. 3, 118. l. 42. πάντα — παρ᾽ αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις, ut ad κοιν. βασ. ſupra 2, 15, 5. et ad βεβ. 2, 10, 13. e., cogitante hic Noſtro, praeter Sct. de Caeſare aſſumto, etiam bellum compoſitum cum Nigro, imperii aemulo, cum in ſq. πραγμ., per appoſitionem; imitante Thuc. 137, 29. νόσος ἤδε, πρᾶγμα λ. Sed Ms. impf. pro aor. 1., ut alibi, v. 2, 14, 12., hic ex errore in litteris, oblique tenente P. etiam vulg. tempus.

οὐ μόλις) Siquidem *difficilius eſt partiri imperium, quam deponere*, ut Pliniana ſententia habet Paneg. 8. *Boecl.* Cod. peſſime μόνον exhibet. *Stroth.*

Mss. res eſt e lapſu manifeſto librarii in litteris confuſis, ubi et patet ſpirituum abſentia in Codd., cum diſerte οὐ pro οὗ referat Ms. Ve., ſeverius hic verſante Bg., quam P., niſi quod ex eodem opprimit καὶ,

„σίοις μεταδίδωσιν. ὃ δὲ „ἐμοὶ μόνῳ ὑμεῖς ἐχειροτονή-„σατε, τοῦτ' ᵇ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖ-„νον ἐνειμάμην. μεγάλων τέ „μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν „εὐεργεσιῶν, ἀχαρίστους τὰς

5. ticipes facit: quodque mihi ſoli vos detuliſtis, id ego cum illo partitus ſum. 6. cumque magna a me collata ſint in ipſum beneficia, inofficioſas remunerationes Al-

b) τοῦτο B. 1. R.

pro *etiam*, i. etiam adeo, ſ. Lat. *vel*, ſed ad γνησ. reddente cum Sch., qui ſervarat ſimul e P. *geminis*, (a Leisn. in m. Ox. non male correctum in *genuinis*, quod non habet Stp. Th., ſed Bg.) at in „μετ. *tribuit*“ quo in v. ad gen. aſſumit ſubſt. μέρος L. Boſ. Ell. p. 198. m., huc ſpectans ſine Vs.

ὃ δὲ) Bg. in δὲ per τὲ, ut alibi, pro copula mera, cf. 2, 12, 7., ut contra P. pro γὰρ; cf. 2, 5, 11., quod malim. In ſq. v. ἐχ. e P., ut Stp. Th. 4, 426. G. e. clam et ſine loco hinc, it. ſine alia auctoritate, quoad rectionem cum dat. perſ., cf. 2, 10, 16., ut in ſq. ἐνειμ. (ubi Sch. e Sb. Ind. „*cum* illo *diviſi*“ ut et redditur hinc ad Luc. 1, 827. N. 54. e.) e Liban. tantum cum pr. πρὸς, e Bud. C., cf. tamen ſine Ind. Dem. 947, 13. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et Xen. Cyr. ex 8, 6, 4.

μεγαλ. τέ μ.) Leg. δὲ, quod reſpondet praemiſſo μὲν §. 4. *Reisk.* Et ſane δὲ refert etiam P., ut 2, 7, 2., ſuntque confuſa haec ſaepe, ut, quanquam Bg. vulg. τὲ hic exprimit, tamen cum Rsk. fecerim, quia oppoſitio eſt aperta. In verbis quidem brevitatem P. deſerit quoque Sch., dux partim Bg. in „κατ. beneficiis *ap.* ipſum *depoſitis* ſ. *in* ipſum *collatis*“ cum Bg. reddente Stp. Th. 3, 1501. E. m. „ac *quum* magna *in* eum *a* me *collata* ſint *beneficia*“ qui in pr. profert formulam in act. e Baſil. εὐεργεσίαν τινὶ κατατιθέναι, pro quo dat. perſ. Noſter poſuit ſyn. εἰς ἀ. cf. de utr. D'Orv. Ch. p. 409. i. et Weſſ. Diod. 1, 247. N. 47. ſupraque 1, 4, 7. 2, 3, 15.

ἀχαρ.) Primo in Ms. Bg. elapſum nomen proprium reſtituimus e P., qui contra omiſit pr. εἰς αὐτ., poſt quod hoc in membro ſaltem debuit ſequi pron. αὐτὸς iterum, pro quo pron. Noſter potius ponit proprium nomen, proprie locandum in primo iam membro, quo facto, itidem in ſecundo hoc membro αὐτὸς requirebatur; cuius generis exempla, aliunde notata olim, nunc non reperiebam. Tum Leisn. in m. Ox. „malefacta pro beneficiis reddit“ ſenſum exprimens, ſed Sch. „ἀχ. *ingratas* vices *reddere*, ἀμ. *gratiam* peſſimam *refert*“ in poſtr. partim e P., (qui et hic libere addit adv. *videlicet*,) ſed in primo optime, ſi quis Lat. ita dixit, quod ignorant Lexx., dum Scheller. modo praebet partem illius P. ex Ovid. art. 1, 370. *non* poteris *ipſa* referre *vicem*, ſed G. Th. tantum partem iſtius Sch. in ſubſt. 1009, 72. ſq. reddere *vicem*, ubi Gr. n. eſt, ut in Bg. adi. ἀχάριτος, quod, ignotum L. Ern., habet Stp. Th. 4, 355., ſed cum Var. L. ἀχάριστος, in Gr. quidem ſequente Noſtro analogiam horum, ap. Stp. Th. 1, 391. F. κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν, et χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ., ſed praeterea Eur. Or. v. 467. ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλὰς, reddidi *non* bonam *gratiam*, it. Oedip. v. 8. κακὰς ἀμ. καρποῦσθαι, it. Dion.

„ἀμοιβὰς Ἀλβῖνος ἀποδίδω-
„σιν. ὅπλα [c] καὶ στρατὸν ἐφ' ἡ-
„μᾶς συσκευάζεται, καταφρο-
„νήσας μὲν τῆς ὑμετέρας [d] ἀν-
„δρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός
„με [e] πίστεως, ἀπλήστῳ τὲ ἐπι-

binus reddit: arma et exercitus adverſus nos comparat, contemta veſtra fortitudine et neglecta erga me
7. *fide: inexplebilique ambitio-*

c) Nihil variat Ms. Ba. neque opus eſt, ſi quid video. *Mart.* nec Mss. variant rel. nec edd., praeter Ing. ὅπ. γὰρ καὶ λ. v. N. d) Ms. Ba. iterum nil variat. *Mart.* nec Mss. rel., ſed ἡμ. in A. 2. cum Bs. 1. v. N. e) Ms. Ba. πρὸς ἐμὲ πισ., poſt quam vocem colon in Stp. rel., ſed comma in A. al. v. N.

H.) S. T. 1. 345, 22. ἀμοιβὰς ἡμῖν ἀποδιδόντες ἀγαθὰς, it. 397, 22. it. 519, 28. οὐκ ἀπέδωκας αὐτοῖς πολλὰς καὶ καλὰς ἀμ. et 6, 18. χαριστηρίους ἀμ. ἀποδοῦναι, cf. Kypk. 2, 358. e., h. l. ingratum animum pro iis declarare, *ſie mit Undank erwiedern.*

ὅπλα) Forte ὅπλα γὰρ καὶ στρ. *Steph.* Aut eſt aſyndetum, aut leg. ὃς ὅπλ. κ. λ. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „ἓν διὰ δυοῖν“ pro ὅ. στρατιωτικὰ 1, 15, 15., quo vix opus, ut nec Stp. coniectura, temere ab Ing. ſuſcepta, ſed modo Rsk. aſyndeto, quod valeat poſt punctum vulg., cf. 1, 13, 5., vel poſt comma, quod hic malim, quia deeſt enunciationi ſubiectum ſ. nominativus, dum P. opprimit totum hoc membrum, ubi Bg. plane cum Sch., et, quoad v. συσκ., quoque cum Stp. Th. 3, 849. B., qui negligit ſimilem locum Dem. 91, 9. 20. μήτε συσκευάζεσθαι πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς, cf. Ind. cum Bud. C. 809, 48. ſqq., per copiam copulante Noſtro hic ſubſt. duo uno in verbo, unaque in phraſi, alias ſingulatim uſurpata, v. c. συσκ. δύναμιν, it. συλλέγειν et ἀθροίζειν στρατὸν, cf. Ind., quibus cum verbis non ſane copulat ſubſt. ὅπλα, ſed alia, quodammodo ſyn., v. c. λαβεῖν, αἱρεῖσθαι et κινεῖν, non tenente G. Th. formulam Bg., ſed in ſubſt. modo 453, 87. 97. *parare arma* et *recolligere*, quod poſtr. explicat de bello, ut et h. l. ſumi licet.

ὑμετ. ἀνδρ.) Pol. ἡμετ., ſed aptius ὑμετ. *Steph.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ὑμετ.“ Videtur P. noluiſſe miſcere in tanta vicinia pronomina diverſae perſ., cum ſemel coepiſſet in pr. μοὶ cum prima, qui et oppreſſit ſqq. ἡμᾶς et μὲ, quorum ἡμᾶς poteſt de Severo et exercitu ſimul intelligi, beneque conſiſtere cum ὑμετ., et hinc quoque μὲ cum ἡμᾶς, quia in poſtremo, ad Severum relato, latet, cf. 2, 10, 16., ubi Ms. ſyn. pron. ἐμὲ per ſe quidem eſt laevius, ſed tamen a librario, qui nihil novarat ſupra 2, 3, 12., tenente Stp. Th. notionem quidem in πισ. 3, 138. F. ſqq., at non cum pr. πρὸς, cf. tamen Schw. L. N. T. p. 1102. N. et Kypk. 2, 375. e. ſq. it. G. Th. 656, 9., ubi et 1266, 5. Bg. *fid. negl.*, non item prior formula *contemnere* aut *deſpicere* alicuius *fortitudinem* ſ. *virtutem*, quibus in formulis Noſter ſecutus fuerit modo analogiam. Caeterum poſt πισ. et μαχ. commata fecimus, quod participia omnia pendent a pr. v. finito συσκ., unde et olim novae §. numerus poſt πισ. tolletur, ut reſtituimus iam copulam omiſſam in Ms. Bg. ad ἀμ., cum P. referret aliquam.

ἀπλήστῳ) Cf. 2, 6, 21. et 1, 8, 4. ἀκρατ., P. deſerente Bg., etiam in rel., ubi Noſter ducit in λαβ. μ. κ. e Dem. 657, 20., cf. Xen. Ageſ. 1, 36. e.

„θυμία βουλόμενος λαβεῖν μετὰ κινδύνων, οὗ τὸ μέρος εἶχεν ἄνευ πολέμου καὶ μάχης [f], οὔτε θεοὺς αἰδεσθεὶς, οὓς πολλάκις ὤμοσεν [g], οὔτε τῶν ὑμετέρων [h] καμάτων φεισάμενος, οὓς μετὰ τοσαύτης δόξης τε καὶ ἀρετῆς ὑπὲρ ἡμῶν [i] ἐκάμετε. ἐν γὰρ οἷς κατωρθώσατε, κἀκεῖνος [k] τὸ μέρος ἐκαρ-

ne cupiens ſumere cum periculo; cuius partem habebat citra bellum ac dimicationem, neque deos reveritus, quos ſaepe iuravit, neque veſtris parcens laboribus, quos tanta cum gloria et virtute pro nobis toleraſtis. nam 8. *rerum a vobis geſtarum ipſe etiam parte fruebatur.*

f) Pro colo hic Stp. rel. it. puncto Ox. 2., melius comma in A. al. v. N. g) Ms. Ba. ὤμοσ. per aſperum, ut 2, 15, 4. e. h) Baſ. et Par. ἡμετ. *Leisn.* in m. A., quae habent, quod dedimus, cum rel., etiam Par. 2., ſed ἡμ. omnes Bs. v. N. i) ὑμῶν B. 1. R. v. N. k) κἀκ. ſine iota A. al., cf. 2, 1, 3.

οὗ τὸ μερ.) Leisn. in m. Ox. „dimidium Hor. 2. od. 17. (v. 5. partem *animae,*) Liv. 8, 4." m. ubi *pars* virium, *ibi* et *imperii* pars *eſt*, variante Noſtro in ſq. ἄν. πολ. λ. cum 2, 15, 8. per adiunctum aliud ſubſt., cf. Cic. Catil. 3, 10. *erepti* ſine *caede*, ſine *ſanguine*, ſine *exercitu*, ſine *dimicatione*, et de copulatis πολ. κ. μ. infra 6, 2, 10. Formulam ſq. αἰδ. θ. habet Stp. Th. in v. ex Hom., ſed de ὀμ. θ. cf. ſupra 2, 10, 3.

οὔτε τ. ὑμετ.) Hic P. conſentit in pron. ὑμ., quod et requirit contextus, h. e. enunciatio ſubiecta et verbi ἐκ. perſona ſecunda, ubi et alterum contra ἡμ. rectum eſt eadem ex cauſa. Sed ipſa formula, quanquam partim e Lat. ducta, v. G. Th. 690, 74. e Ter. Hec. 2, 1, 29. *meo* labori *haud* parcens, *praeter* aequum *atque* aetatem *meam*, tamen videtur hic paulo aliter adhiberi, nec pro impendere et ſuſcipere, ſed potius pro contemnere, non revereri, non magni facere, ut propterea nec caveas novos labores aliis imponere atque exprimere, cf. §. 16., ut ſit φ. quodammodo ſyn. pr. αἰδ., pro reputare ac cogitare, ut propterea aliquid facias vel omittas; partim e P. ſolvente Bg. luſum et figuram in v. κάμνειν cum affini ſubſt., pro ὑπομένειν, quo de nihil Stp. Th., quam haec 2, 48. D. m. „in proſa dr. καμάτους κάμνειν, quo utitur Herod. l. 3." ſed ad analog. modo, quatenus per Indd. nihil reperi, praeterquam Theogn. v. 921. οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν, ἄλλῳ κάματον μεταδοίης, cf. Ind. Hom. Call. Lyco. Aeſchy. Orph. Phoc. it. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. Xen. Z. et Bach. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Luc. Aeſch. Fi. Gs. Chr. Plut. Hſ. ſed ſine Ind. Thuc. 205, 53. cum N. et Suid. 1, 686. i. 2, 236. m. 290. i. Heſ. 1, 1124. m. 2, 132. ſq. I. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. 2. it. Abr. ad Aeſch. et Dl. Th., variante Noſtro cum 2, 10, 15. μετὰ ἀνδρείας in μ. ἀρ., quod non aliunde tenui, ſed μ. δοξ. ex Iſocr. Ev. 280, 49.

ἐν οἷς κ.) Bg. in v. κατ. pro ſimpl. *gerere*, ut 1, 5, 23., ubi ſaltem dediſſem, *earum* enim *rerum*, quas *geſſiſtis*, et *ille* rel., ut appareret contracta oratio, pro ἐν τούτοις γὰρ, ἃ κατ., cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. i. quanquam et procedit hic notio ſecundaria illa, quas *bene*, glorioſe, *feliciter*, fortiter *geſſiſtis*, ut reſpiciatur pr. μετὰ δοξ. καὶ ἀρ., quo et P.

„τοῦτο. ἔσχε δ' ἄν τι [l] καὶ μεῖ-„ζον, εἰ καὶ τὸ πιϛὸν ἐτήρει, „τῆς [m] ἀμφοτέροις ἡμῖν παρ' „ὑμῶν [n] μεμερισμένης τιμῆς. „ὥσπερ δὲ ἄδικον τὸ ἄρχειν ἔρ-„γων πονηρῶν, οὕτως ἄνανδρον „τὸ μὴ ἀμύνεσθαι προαδικού-„μενον [o]. καὶ Νίγρῳ μὲν πολε-

Obtinuiſſet autem et aliquid maius, ſi etiam fidem ſervaſſet, illo, qui utrique noſtrum a vobis diviſus erat, honore.
9. *Ut autem iniuſtum eſt, prius laedere, ita imbelle non ulciſci, ſi prior iniuriam pa-*
10. *tiaris. Ac dum adverſus*

l) ἀντὶ Bs. 1. mendoſe. m) τῆς omiſſum in Ox. n) ἡμῶν Bs. 2. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. προαδικ. pro edd. et Ms. Ve. πρὸς ἀδικ. v. N.

tendit et Sch. in „καρπ. fructum *percipiebat* ex *parte* illorum, *quae* cum *bono* ſucceſſu *geſſiſtis*" it. Leisn. in m. Ox. „*quae* fortitudine *veſtra* conſecuti eſtis, *eorum* dimidium *et* ipſe *percepit*" cf. Phil. p. 750. C. τρίτην μοῖραν, ἣν — ἐκ. quam *poſſederat*, dum Noſter peculiari ratione hoc v. dat cum pr. ἐν, nec ferente G. Th. quid tale in v. Bg., qui propterea ἐν οἷς, ſuppleto ſubſt. πράγμασι, rexerit ad ſubſt. τὸ μερ.; pro quo ſumas ellipſin χρόνοις, λ. cf. Exc. l. l. et praeterea ad τὸ μερ. aliam pron. alicuius τούτων ſ. τούτου. Sed de Bg. partim e P. ad κἀκ. cf. 2, 1, 3.

ἔσχε) Non tenet Stp. Th. 1, 1318. C. ſqq. hanc v. ἐχ. notionem Bg. (deſerto P.) pro μετέχειν, quo redit, ſi *habuiſſet* ſumatur pro accepturus fuiſſet ſ. adepturus, cf. G. Th. 857, 82. 862, 2. Membrum autem ſq. neſcio an quis malit potius ſine commatibus tantum includere ſignis parentheſis, (εἰ — ἐτήρει) quia alioqui conſtructio interrumpitur, in primis que a comparat. μειζ. divellitur ſuus gen. τῆς λ. Unde P. paulo aliter inſtituit interiectum membrum, ante id ponens modo δ', expreſſum duplici Lat. Ibi variat Noſter pro §. 6. e. τῆς πίϛεως per τὸ π., (ut ap. Dem. 1245, 8. τὰ πιϛὰ i. q. l. 4. πίϛεις,) et in tota formula, nec reperta ap. Stp. Th. nec per Indd, cum inferioribus τὴν πίϛιν τηρεῖν et σώζειν, ex analog. modo. In ἀμφ. ἡμ. dedit Bg. potius formulam aliam §. 10. ἑκάτερος ἡμῶν per diverſos caſus, e Lat., cf. G. Th. 1120, 65., qui tamen et ferunt eosdem caſus *nobis utrisque*, cf. ib. l. 76., partem hanc opprimente P. Caeterum ὑμῶν rectum hic e contextu, i. e. e pr. oppoſito ἡμῖν.

ὥσπερ) Ipſam ſententiam tractatam v. ap. Onoſ. c. 4. p. 26. cum N. 3., ubi Bg. fere ut P. ad ſimilem infra locum 6, 3, 8. τὸ μὲν ἀρχ. ἀδίκων ἐργ., utque alii in ſyn. ἀρχ. ἀδίκων χειρῶν ſ. ἀδίκων, cf. Bud. C. 171, 5. Stp. Th. 1, 553. G. 555. D. 1005. F. 4, 414. G. Grut. Lamp. V. 3. p. 198, ad Ael. V. h. 1, 14. 11, 9. p. 697. N. 9., ad Herdt. p. 333. N. 31. Miſc. Obſ. V. 2. p. 151. L. Boſ. Ell. p. 364. e., ubi ex Herodt. 1, 5. p. 3. e. ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων, Ind. Xen. Cyr. Z. v. χειρ. ubi cf. Ind. Dem. et v. ἀρχ. c); cum L. N. T. Schw. p. 324., e quibus Noſter ſuas formulas conflavit, ubi Sb. Ind. cum P. partim „auctorem eſſe ſ. incipere" et habent quidem Lat. *malum facinus*, it. *malas res*, it. *incipere facinus*, cf. G. Th., ſed tamen eſt ad ſenſum magis perſpicuum Bg. aut *prius* agere *male*, ſ. *prius* iniuriam *inferre*. In ſq. adi. ἀν. ap. Stp. Th. aliunde habetur Lat. P., ſed non Bg. cf. 2, 12, 14.

„μοῦντες, οὐχ οὕτως εὐλόγους[p]
„εἴχομεν αἰτίας ἔχθρας, ὡς
„ἀναγκαίας. οὐ γὰρ παρ᾽

Nigrum quidem bellum gerere-
mus, non tam ſpecioſas habeba-
mus cauſas inimicitiarum, quam

p) In Ms. Ba. abeſt εὐλόγους, caetera ut Stp. *Mart.* v. N.

πρὸς ἀδικ.) Rectius coniuncte προσαδ., *inſuper* iniuria *laceſſitum*, vel potius προαδ., *ſi* prior *iniuria* illata *provoceris*. Schottus quoque vel compoſite προσαδ. legendum cenſet, vel ἀμύνεσθαί πως ἀδικ. *Sylb.* Sine omni dubio legendum eſt προαδικ., quod ſenſus manifeſto requirit: Sylb. et Schott. volebant quoque προσαδ., quod minus aptum, vel πως ἀδικ. quod plane ineptum eſt. Herodianus qui ſaepius eminentiores quasdam ſententias repetere ſolet, etiam hanc iterum proponit infra L. 6. c. 3. (§. 8. ſq.) τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρόκλησιν· τὸ δὲ τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι, ἔκ τε τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤῥαλέον, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν ἀλλ᾽ ἀμύνασθαι, ὑπάρχει τὸ εὔελπι. *Stroth.*

Sch. in ἀδικ. „πρὸς ἀδ. dubium, ſitne maſc., an neutr. *ad* eum *qui* ſ. *id* quod *laeditur*. Sb. cum Schotto legit coniunctim προσαδ. *inſ.* ini. *lac.*, ſ. προαδ. *ſi pr. ini. ill. prov.* ſ. ἀμ. πως ἀδ. ulciſci *quodammodo* iniuria *affectum*“ unde Leisn. ad N. Ox., e repetitis Sb. conflatam „ſ. πως ἀδ. *quodamm.* ini. *aff.*“ Quorum illa prima Sch. minime procedunt, cum v. ἀμ. non habeat ſecum praep., quod repererim. Tum prius Sb. in πρὸς ſeparatim ſumto pro adv. alienum eſſe videtur a contextu reliquo, quia nonniſi de una re ſermo eſt, ad quam non accedit alia *inſuper*, et deinde quia praecedit ἄρχειν, cui cum inſit notio temporis: melius opponitur eiusdem notionis particula πρὸ, quae praepoſitio cum verbis valet pro adv., (ut Lat. *ante*, ſi ſola ſtat et ſine caſ. ſubſt.) et deinde pro Lat. *prius* ſyn. Quam lectionem non modo exprimit Bg. clare, uſus ſyn. adiectivo *ſ* i. e. valente pro adv., ſed et P. oblique in „*acceptas* iniurias“ tum praebent Mss. duo, quorum auctoritas hic contra unum Ms. Ve. valet non modo propter contextum, verum quoque ex ſolenni confuſione illarum praep. Quibus argumentis adiungitur uſus loquendi, dum id v. eſt ap. ſcriptores bonos, v. Stp. Th. e Dem. ſine Ind. 289, 7., cui add. Anton. 2, 10. e., ubi Gatak. ex aliis eandem ſententiam tractat, unde Noſter finxerit ſua quodammodo, v. c. e „Dem. οὐχ ὡς ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, *non* qui *prior* incipiat, *ſed* me *vindicans*; (cf. Ind. p. 759, m.) it. ἀνεπίφθονον αὐτῷ εἶναι τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρχοντα, minime *invidioſum* eſſe *ab* incipiente *poenas exigere*, (immo *non reprehendendum* ſ. *culpandum* ei *eſſe*, ulciſci *eum*, qui *prior* iniuriam *intulerit*, cf. Ind. l. l. et Plat. δικαίως χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας, iuſte *uti* armis ſc. viribusque *contra* hoſtes *et* eos, *qui* inferrent iniuriam; *avertentes* videlicet, *non inferentes*“ cf. Vig. p. 300. i. cum N. His adductus, non dubitavi, ſtatim edere lectionem Mss.

εὐλόγους) Omiſſum a Ms. Ba. adi. εὐλ. (ut alia alibi, v. 3, 2, 4. πολλή) hic forte ob pr. vocem, ſed ſtultiſſime, ut quod requiritur ex oppoſ. et particula comparativa οὐχ οὕτ., et ſervatur cum Mss. rel. quoque a P., quocum Bg., (aliter reddens, quam 3, 5, 6.) et Stp. Th., h. l. iuſtas, quibus Noſter opponit ἀναγκ.; fortaſſis e Luc. 1, 659. i. τὰς αἰτίας — οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ᾽ ἀναγκαίας, non *urgentes*, neque *neceſſarias*, tenente Stp. Th. ſaltem notionem, h. l. de rebus, quas neceſſario facias ob com-

„ἡμῖν προϋπάρχουσαν ἀρχὴν	*neceſſarias: non enim apud nos*
„ὑφαρπάζων μεμίσητο q· ἐν	*prius ſitum principatum rapiens*
„μέσῳ δὲ ἐῤῥιμμένην r, καὶ ἀμ-	*odioſus erat, ſed in medio ab-*
„φήριστον οὖσαν, ἑκάτερος	*iectum et ancipitem uterque*
„ἡμῶν ſ ἐξ ἰσοτίμου φιλοτιμίας	*noſtrum pari ambitione ad*
„εἰς αὑτὸν t ἀνθεῖλκεν. Ἀλβῖ-	II. *ſe trahebat; verum Al-*
„νος δὲ u, σπονδῶν καὶ ὅρκων x	*binus foedere ac iureiuran-*

q) Pro commate omnium edd., colon nos fecimus, ut in rectione alia per novum nominativum. r) Ms. Ba. ἐριμμ. alio vitio, quam alibi, cf. 2, 10, 4. e. ſ) Bs. 1. cum Ingg. ὑμῶν mendoſe. t) αὐτὸν A. al. u) In Ms. Ba. ἀλβ. δὲ, ut Stp. malebat. *Mart.* pro δὴ omnium edd., et tacite quoque Mss. rel., v. N. x) Ms. Ba. ὅρκ.

modum tuum aut voluntatem aliorum, nec adeo poſſis intermittere velisve, etſi per ſe iniuſtas.

ὑφαρπάζων) Sch. „*ſurripiens* ſ. *clam* rapiens *ad* ſe *imperium*" e Stp. Th., ubi eſt ſine exemplo, quod habet Ind. Ael. V. h., ubi in Vs. redditur *eripere*, atque adeo etiam, ut Bg. partim e P., ſine notione illa Sch. ſecundaria; dum Noſter ex analog. iungit cum ἀρχ. et hoc cum προϋπ.

ἐν μέσῳ — ἐῤῥ.) Alii ſcriptores hoc dicunt ἐν μέσῳ κειμένην, quod illuſtrat Bg. ad Alc. 2, 3. p. 235. Sed ἀρχὴ ἐν μ. ἐῤῥιμμένη quomodo differt ab ἀρχὴ μετέωρος φερομένη ἁρπάσαι, *principatus* pendens *ſublimis* quaſi *que* direptui *expoſitus* 2, 9, 3? *Leisn.*

Non differunt, niſi alio tropo; cumque Noſter ſupra ἐῤῥ. τὴν ἀρχ. poſuiſſet ſolum: hic adiunxit illa ἐν μέσῳ, ad analog. aliorum in v. κεῖσθαι, quod diſerte habet P., cf. Ind. Dem. v. μεσ. (cui add. ſyn. ἐν κοινῷ κειμ. 331, 10.) Diod. Sic. Aeſ. Fa. Hſ. Xen. Oec. 5, 7. Bach. et Z. cum Callim. ep. 33, 6. et Vig. p. 108. N. b. m.

ἀμφήριστον) Haec vox, haud adeo frequenter obvia, ſignificat id quod ambiguum eſt, de quo diſceptatur aut iure diſceptari poteſt, quodque adeo nulli addictum aut proprium eſt; quae ſignificatio potiſſimum in hunc locum convenit. Schol. Hom. ad Il. 23, 382. explicat ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον. et Suid. ἄνισον, ἀμφίβολον, ἐπιφιλόνεικον, ap. quem v. exempla ab ipſo allata. Praeter locum Hom. modo commemoratum, atque ab Dion. Hal. de comp. verb. p. 117. allegatum, exſtat hoc verbum ap. eundem Il. 23, 527. et ap. Luc. in Iov. Trag. ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον, et in Eun. de homine dr. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν. *Stroth.*

Apud Stp. Th. eſt ſine exemplo, at cum Lat. Bg., in quo et ap. G. Th. e Gloſſ. Vet. In Ox. intra lineas ſignarat Leisn. „Callim. h. in Iov. v. 5." ubi cf. Schol. it. Ind. Hom. Orph. Sb. ex Eutr. M. Ioſ. ex 1, 791. ſ. 2. e. cum Zoſ. 1, 48, 3. L. Boſ. Ell. p. 113. m. ex Hom., ut in Noſtri poëticis numerem, cf. Heſy., ubi cum Suid. etiam ſyn. ἀμφιδήριτον Thuc. In ſq. luſus in ἰσοτ., cum φιλ. peculiari Noſtri ratione iuncto, perire debuit in Vs., ubi neceſſario pro ſimpl. ἴσος valet, tacente Stp. Th., cf. 2, 3, 14. et in Var. L. de pron. leni ap. Luc. 2, 395. l. 96. ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτὰς *ad* ſe *trahere*, mendoſe tenente Stp. Th. 3, 1558. D. βασιλείας pro φιλοτ. cum P. Vs.

„καταφρονήσας, καὶ τούτου „παρ' ἐμοῦ τυχὼν, οὐ μόνῳ „τὶς [y] υἱῷ γνησίῳ μεταδίδω„σιν, ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, „πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκείου, γε„νέσθαι προῄρηται. ὥσπερ δὲ „αὐτὸν εὐεργετοῦντες πρότερον [z] „τιμῇ καὶ δόξῃ [a] ἐτιμήσαμεν καὶ

do neglecto idque a me conſecutus, cuius ſolum quis filium legitimum participem facit; inimicus pro amico, hoſtis pro familiari fieri praeoptavit. 12. *Ut igitur in eum benefici prius, honore et gloria ipſum cohoneſta-*

y) τὶς hoc acc. iterum A. al., cf. §. 4. z) Comma hic in A. cum Bs. I. v. N. a) In Ms. Ba. τιμῇ κ. δόξῃ ἐκοσμήσαμεν, caetera deſunt. *Mart.* v. N.

Ἀλβ. δὴ) Scribo Ἀλ. δὲ σπ. *Steph.* tacite e P., quem et Bg. retinet, (notante et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. δὲ") et nos ſecuti ſumus tum auctoritate Ms., tum ſenſus neceſſitate, quia poſt pr. Νίγρῳ μὲν requiritur δὲ oppoſitum, tum ſolenni confuſione; hinc in σπ. Stp. Th. 3, 938. G. reddente cum P., ſed Noſtro iterum ad analog. modo ſcribente in v. κατ. cum utr. ſubſt., (ubi G. Th. quoque habet v. Bg.) ſed in ſqq. repente ſententiam §. 4. cum variatione quadam de imperii gravitate, ut inculcet gravitatem vitii et magnitudinem ingrati perfidique animi, ubi P. reſolvit adi. μον. in adv., non certo et Bg., cuius quippe vox aeque poteſt accuſativus eſſe in iſtius formula, ut Noſter illo adi. alibi pro adv. utitur, cf. 2, 4, 8. 2, 13, 5. (ubi etiam ſimul cum alio adi. eſt,) et 3, 4, 19., etſi per ſe ω et ου confuſa ſunt alibi; tenente Stp. Th. aliunde in γνησ. Bg. it. cum υἱ., cf. Ind. Dem., cui add. 1082, 6., ſed definitioni 1095, 5. ſqq. add. l. 24. Mox Noſtri copiam in compari per ſyn. ſubſt., iunctis ſimul, quae alias ſingula tantum opponuntur ſibi, contrahit P. in unum modo membrum, quocum reddit Stp. Th. in οἰκ. 2, 1231. C., cf. Ind. Dem. v. πολ. Ad ſq. v. πρ. Leisn. in m. Ox. „Per. ad Ael. 2, 13. n. 11." immo 15., ubi, agens de v. cum inf., hinc habet „ἐχθρὸς ἀ. φ. γεν. πρ. *maluit* inimicus *eſſe*" prorſus ut Sch., partim e P., cf. Stp. Th. v. in. Bud. C., ad Onoſ. p. 28. N. 8. L. N. T. Krb. cum Obſ. p. 304. e. it. Decr. 174, e. 403. Loesn. p. 313. e. Cup. Obſ. p. 302. Vig. Ind. it. Dem., cui add., praeter alia, hic modo de perf. cum v. ſyn. 82, 7. ὧν προῄρηται εὐεργέτης εἶναι, cf. ib. l. 1. 34, 12. 80, 25.

τιμῇ) Coniunguntur iſta duo Ebr. 2, 9. βλέπομεν Ἰησοῦν — δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον. *Leisn.*

Iterum Noſter per copiam ſyn. iungit formulas, quae ab aliis ſingulae ponuntur, ſic, ut δόξῃ ſit de interno iudicio, ſed τιμῇ de externis huius iudicii boni effectis ſignisque, cf. Stp. Th. 2, 391. E. v. κοσμ. ſine Vs. ſub „orno, *honeſto*, (ſed 3, 1562. B.) αὐτὸν πρότερον τ. λ. *honore* cohoneſtavimus *et* gloria *ornavimus*" nihil monens, niſi τιμᾶν et κοσμεῖν copulari etiam ap. Xen. Cyr., cf. Ind. Z., tum iuncta ſubſt. ap. Ael. V. h. 2, 10. e. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τ. ἦν, cum Bg., it. Dem. 262, p. ἀφ' ὧν ἅμα δόξαι, καὶ τιμαὶ, καὶ δυνάμεις συνέβαινον τῇ πόλει, ſine Ind., quem v. in δ. ex 247, 5. 15. ſed κοσμεῖν τιμῇ ap. Diod. S. 1, 261. l. 52. (cf. Rsk. ad Polb. p. 289. m.) ſed p. 246. N. 32. τιμαῖς τιμᾶν, it. Iſ. Ev. Fi. p.

„ἐκοσμήσαμεν, οὕτω καὶ νῦν αὐ-
„τοῦ τὸ ἄπιστον καὶ ἄνανδρον
„τοῖς ὅπλοις ἐλέγξωμεν. οὐδὲ
„γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατός,
„ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν
„ὑμετέραν [b] δύναμιν. οἱ [c] γὰρ
„μόνοι καὶ καθ' αὐτοὺς προθυ-

vimus et ornavimus, ita nunc
eius inſidum et imbellem ani-
13. *mum armis coarguamus.*
Neque enim ſuſtinebit illius
exercitus, exiguus et inſula-
14. *ris, veſtras vires: Cum*
enim ſoli vos alacritate et

b) ἡμετ. Ing. 2. v. N. c) Ms. Ba. et Vi. εἰ γὰρ λ. ut et ed. Pat., v. N.

30. m. *ὑπὲρ ὧν ἡμῖν μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς.* cf. Or. 2. ad Nic. 6, 2. Rs. Or. V. 5. p. 131, pen. et cum dat. aliis Ind. Aeſch. ep. S. cum Krb. Decr. Ath. p. H. p. 415. m., non tenente G. Th. v. *cohon.* cum Bg. ſubſt., ſed *ornare bonoribus*, it. *decorare bonoribus*, et *boneſtare bonore* e Plaut., unde Bg. defendatur et luſus in affini hic quidem conſervetur, adhibente locum hunc L. Boſ. ad ſacrum Leisn. p. 239. cum Vs. „*bonore* et *gloria* condecoravimus *et* ornavimus *ipſum*“ ubi G. Th. nihil. Iam Ms. omiſſa *ἐτιμ..καὶ* ſunt e lapſu librarii ob ſimiliter deſinens *ἐκοσμ.*, ad quod verbum oculus iſtius a *δόξῃ* transſiliit; niſi et expulit, quaſi otioſa, cum teneant Mss. rel., et quoque P. contracte, expreſſo ſaltem uno verbo, e quo Bg. in ſqq. tum opprimit *καὶ*, pro *etiam*, tum ſubſtantivae formae duo adi. et vitiorum reddit, aſſumto ſubſt. *ψυχὴ* ſ. *ἦθος*, cum teneant Lat. unum quoddam, ut Sch. „*perfidia*, — *timiditas*“ pro quo poſtr. et procedit illud ſuperius ad 2, 12, 11. prolatum *imbellia*, it. Stp. Th. *ignavia*, e Thuc., qui Stp. nihil de *τὸ ἄπ.*, nec Indd., ut fortaſſis ad analog. modo ſcribatur, etiam in formula *ἐλ. τ. ὅ.*, ubi v. *ἐλ.* fuerit pro punire, ex opp. *τιμᾷν*, vel ſimul alia notione pro oſtendere, relatum maxime ad ſubſt. *τὸ ἄν.*, nihil tenente Stp. Th., quam Noſtri ſimile 7, 1, 15. *δειλίαν ἐλεγχ.*, et G. Th. modo *coarguere perfidiam* e Cic. ep. fam. 3, 8, 27., ubi ſq. quaedam explic., *non noſtram* is *perf.* coarguit, *ſed* indicat *ſuam.*

ὑπομενεῖ) In hoc v. Stp. Th. 2, 881. D. m. hinc „*ſuſtinere* non *poterit* vires *veſtras*“ cum P., praeter pron., quod *ἡμ.* *noſtras* cum ed. P. illa Antw. ipſe Stp. habuit in ſua ed. in Lat., ſed cum Bg. alterum aliae edd., v. c. Ox. cum Par. 2., quod *ὑμ.* hic melius e contextu, i. e. ob ſqq. perſonas verborum ſecundas, nec G. Th. praebente quid in formulam *ὑπομ. δυν.*, factam ex analog. Sed ad *νησ.* Leisn. in m. Ox. „Britannicus“ cf. 2, 15, 1. *τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε οὖσαν καὶ μεγίστην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων,* quam laudem hic Noſter cum oratore ſuo obliviſcitur, aut de induſtria premit; ad ſuorum militum animum roborandum, cf. de *νησ.* pro ſubſt. ſine Ind. Herdt. 12, 87. 96. 89. it. Dem. 305, 14. cum Ael. V. h. et Suid. 2, 619. i., ſed, tacente Stp. Th., pro adi., ut hic, quoque Ind. Luc., ubi et ſimili ſenſu femininum, quo de v. Poll. 9, 17.

οἱ γὰρ) Mss. res in mutato pron. in coniunctionem, (cf. 1, 8, 13. *ὅς* in *ὡς*) poteſt e lapſu eſſe, (quod ſuſpicor maxime de ed. Pat.) confuſis *ο* et *ε*, ut alibi, ſed quoque ex ingenio, ubi exquiſite ponitur pronomen relat. pro particula quadam vel ſola, vel cum pron. demonſtr. aut perſonali, quod poſtr. diſerte oſtendit P., ſequente Bg., cf. G. Th. v. *qui*

„μία καὶ ἀνδρεία τοσαύταις „μάχαις ἐνικήσατε, καὶ πᾶσαν „ἀνατολὴν ὑπετάξατε, πῶς „οὐχὶ νῦν [d], καὶ προσελθούσης „ὑμῖν [e] τοσαύτης συμμάχου

fortitudine tot proeliis viceritis, totamque orientem ſubegeritis, cur non etiam, poſtquam acceſſerunt tantae au-

d) Mss. Ba. et Vi. π. οὐχὶ καὶ νῦν προσελθ. ſed ed. Bs. 2. π. οὐχὶ νῦν πρ. et π. οὐχὶ πρ. Ox. et Par., ſed πῶς οὐχὶ νῦν; καὶ λ. in A., v. N. e) Ms. Ba. ἡμῖν cum Bs. 2. v. N.

Nr. 1. e. 4. i. cum Hor. Turſ. p. 857. Nr. 7. ſq. Tum P. addit ad μον. aliquod adv. *propemodum*, habens vim reſtringendi ac definiendi, ut innuat, non plane ſolos egiſſe, ſed cum quibusdam auxiliis, quae firmari queant ex 3, 2, 17. 19., cum ſine illo adiuncto P. intelligantur tantum Illyriciani, cf. 2, 15, 10., quibuscum iuncti deinde alii 2, 14. 12. ſqq., quos tamen demum in ſqq. hic προσελθ. λ. tangere videtur Noſter, et alibi ſane adi. μόνος, it. adv. μόνως finite ſ. reſtrictive ſumens. Idem praeterea hic duplici copia utitur, iunctis iterum, quae ſingula ſtant alias, I) in adi. μον. cum formula κ. ἑ., reddenda vel *pro ſe*, vel *per ſe*, cf. 2, 3, 21. et Luc. Ind. p. 223. b. l. 4. et, ſi ſine μον. ſit, libere per *ſoli*, cf. Z. Ind. Xen. M. S. v. αὐτ. et κ. it. Weſſ. ad Diod. S. 1, 599. N. 56., ex quo ipſo appareat, eſſe ſyn. cum μον., quod tamen in Vs. ſervandum, ubi cum illa formula incedit aut ſine copula, ut ap. Plat. Polit. Fi. p. 196. i. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι, ubi recte Fi. in N. tuetur, aut cum copula, ut hic ap. Noſtrum, et in ſyn. ap. Weſſ. l. l. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονίαι καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται, ubi tamen eſt cum peculiari verbo εἰσί, ut et κ. ἑ. cum ſuo νηχ., cum hic modo unum adſit v. ὑπετ., quale quid non reperi alibi, ſed praeterea κ. ἑ. ſolitarium, aut cum articulo maſc. οἱ, vel neutr. τὸ, aut praecedente αὐτὸς, cf. Ind. Z. Xen. Ἀνβ. it. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 22, 10. 46, 25. 133, 7. 332, 21. etc. cum Abr. Auct. p. 385. m. et Vig. p. 614. cum N. 2. aut cum ἕκαστος Dem. 119, 25., cf. Stp. Th. 2, 88. E. m. 90. E. it. ap. Liv. 4, 10. m. *ita* per *ſe* ipſum *nomen* Caeninum *in agrum Rom. impetum facit*, — II) in duobus ſubſt. προθ. κ. ἀνδρ., quae non ſimul inveni alibi, ſed ſq. v. νικ. cum abl. μ. ap. Stp. Th. e Thuc. ſine Ind., cf. Iſ. Pan. M. c. 17. e. it. c. 24. e. Dem. ſine Ind. 480, 5. et ult. 506, 20. 597, 14. ut cum pr. ἐν τῇ ναυμ. ap. Aeſch. Rs. Or. V. 3. p. 570. i., ubi mox cum acc. τὴν μαχ. ſed ellipt., ob adiunctum alium acc. perſ., pro κατὰ τ. μ. vel, ut Ind. Rs. V. 4. „pro ἐν μάχῃ" ubi et cum affini v. συμμάχεσθαι μάχην, et v. νικ. cum mero acc. μαχ. ſed cum acc. perſ. et abl. τῇ ναυμαχ. ſine Ind. ap. Polb. E. L. 25. e. cf. Sb. Ind. ex Eutr. 6, 11, 4. 6. it. Diod. S., Fi. The. p. 71. b. m. Dem. 172, 27. 569, 16. 686, 6. 425, 24. cum Clav. Cic. v. *vincere*, reddente cum P. in v. ὑπ. Bg. et Stp. Th. 3, 1269. B., ſed hinc modo ſic abſolute ſine caſu perſ., nec me tenente aliunde, huc ſpectante autem ſine Vs. Dreſ. de V. med. p. 488. i., ſupplente P. dativum perſ., alias ſolennem, v. L. N. T.

πῶς οὐχὶ) Agnoſcit P. vulgata quidem vocabula in *nunc quoque*, ſed ut ſic magis prodat lectionem Mss., tranſpoſito καὶ, praeter quem vulgarem ordinem (cf. Call. L. P. v. 29. ep. 23, 2. 46, 5. cum Ind. Thuc. et Fi. Pal.) repetitum a librario e §. 12., non notaram hunc νῦν καὶ, a P.

„δυνάμεως, σχεδόν τε παντὸς „τοῦ Ῥωμαίων στρατοῦ ἐνταῦθα „ὄντος, ῥᾷστα κρατήσετε [f] ὀλί- „γων τε ὄντων, καὶ μηδὲ [g] ὑπὸ „γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ στρα- „τηγουμένων [h]; τίς γὰρ αὐτοῦ „τὸ ἁβροδίαιτον οὐκ οἶδεν; ὡς

xiliares copiae ac prope univerſus Romanorum exercitus hic eſt, facillime vincatis paucos, neque fortem aut ſobrium ducem habentes? 15. *Quis enim eius luxuriam ignorat talem eſſe, ut*

f) Ms. Ba. colon v. N. g) μὴ δὲ diviſum in Ms. Ba., ut ed. A. cum Ess. h) Ms. Ba. colon cum A. 2., ut punctum in A. 1. et al.

monſtratum, quem et reperias in Bg. Vs., ſi adieceris *nunc*, haud dubie incuria ſcribae elapſum ob priorem vocem, *cur non* nunc *etiam*; quam rationem in Gr. excuſem ex quadam Noſtri Lat., et quia alibi καὶ non ſtat loco ſuo, tamen ut nondum amplectar totam, quia vulgata lectio aliter explicari poteſt, et debet etiam pro Stp. et aliarum ed. diſtinctione, (quae in Mss. hic nulla eſt, de vetuſto more,) ut καὶ ſumatur pro copula mera, quae in omnibus linguis valet pro *et quidem* ſ. *idque*, et hic ante particip., cf. 1, 14, 2. m., quocum ſi copules: procedet adeo pro *etiam*, i. e. praeterea, praeter vos, ut reſpiciatur ad pr. μόνοι λ., retinente Rz. ad Luc. 3, 179. N. 95. etiam vulg. lectionem et diſtinctionem cum P. Vs., ad πῶς οὐ, quod tenet Stp. Th. 3, 650. F. ſq., non item Noſtri, nec in οὐχὶ, quod cum π. per analog. ſaltem copularit pro ſimpl. οὐ ſ. οὐχ, cf. Dem. ſine Ind. 246, 25. 241, ult. cum Vig. Tum Bg. e P. omittit pron., quod ſecundae perſ. ὑμ., prae Ms. primae, magis convenit cum eadem perſ. verbi ſq. κρατ., olim in Vs. reſtituendum, cum et Lat. habeant in Bg. dat. perſ. tum in phyſica notione, tum in alia, cf. G. Th. 43, 39. ſqq. 62. ſub „*accedere*, p. inſuper addi, adiungi“ ut Stp. Th. 1, 1273. C. e. „πρ. invenio etiam pro accedo, i. adiungor, Herodi. l. 3. πρ. ὑμ. — δυν. (ſine Vs. alia, ut et 2, 813. D. modo ſic,) ap. Herodi. σύμμαχος δύναμις“ qui ponit hic pro τοσαύτης συμμαχίας, cf. 8, 6, 13. ἀφῖκτο αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ ὀλίγη συμμαχία, it. pro τοσούτων συμμάχων προσελθόντων, cf. 3, 1, 6. Ἀτρηνοὶ ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, et pro τοσούτου συμμάχων πλήθει, cf. 2, 13, 10., uſus voce συμμ. pro adi., ut alii, Dem. ſine Ind. 367, 19. συμμάχων ἀνδρῶν, (it. τὰ σύμμαχα 326, 16. et πόλεις — ἐμοὶ συμμαχίδας οὔσας 159, pen.) πόλιν — σύμμαχον 198, 15. 383, 24. (τηλικαύτης ἐπ' αὐτοὺς ἐλθούσης δυνάμεως 425, 23.) it. Herdt. 25, 12. στρατὸν ἀνδρῶν σύμμαχον, ſocialem *exercitum*, it. Thuc. 197, 62. τὸ πλῆθος ξύμμαχον ἔχοντες et l. 70. τὸν δῆμον ξύμμαχον, plebem *ſociam*, cf. p. ſq. l. 73. it. πόλεις ξύμμαχοι, civitates *ſociae* 453, 94. et Rs. Or. V. 5. p. 64. pen. τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, cf. Ind. V. 6., ubi et συμμάχους ἔχοντες ὅρκους λ., ad quorum analog. hic Noſter, ubi P. opprimit adi. hoc, liber idem in ſqq., unde Bg. quidem regit v. κρατ. cum ſq. gen. (pro quo per diſtinctionem Ms. et edd. poſt κρ. exiſtant genitivi conſq., redeunte ſententia tandem eodem,) ſed eundem deſerit in neg., (a P. per ſe recte intellecta, verum in alterum καὶ νηφ. tracta liberius, dum proprie concurrit iterum καὶ in vicinia cum neg. μ., cf. 2, 7, 12. 2, 5, 12. m., ſed hic relatum ad pr. τε,) it. in στρατηγ., ubi Lat. P. (commodum valde,

„χορεῖς [i] αὐτοῦ μᾶλλον ἁρμό-
„ζειν τὸν βίον, ἢ Φάλαγξιν;
„ἴωμεν οὖν, τῇ συνήθει χρώ-

choreas exercentibus magis eius
conveniat vita, quam legioni-
16. bus? Eamus itaque con-

i) Ms. Ba. ὡς χοροῖς αὐτοῦ λ. quod mihi quidem melius videtur, quam vulgata lectio. *Mart.* Sic et Mss. rel. pro χοίροις edd. omnium, v. N.

quanquam proprie exprimens aliud Gr. 8, 7, 20. τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ ϛρατευομένοις,) non tenet Stp. Th., nec ſimilem rectionem, niſi cum ὑπὸ et gen. perſ. (cf. Ind. Dem.) ſed ſine Vs. locum hunc in v. νηφ. extr., quod de ϛρατηγῷ etiam ap. Poll. 1, 178.

ὡς χοίροις) Rem vero egregie comparatam, *porcos* et *inſtructam aciem*! Legendum χοροῖς hoc ſenſu, *eius* vita *choris*, qui in ſcenam introducuntur, *magis* ſimilis *eſt*, quam *aciei inſtructae.* De emendatione noſtrâ ſi quis dubitet: audiat ille, quod alibi ſcripſit Herodi. (7, 8, 11.) in ea oratione, quam Maximus ap. milites ex libello recitavit, τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί. *Tan. Faber.* Faber legit χοροῖς ſpecioſe. Sed nihilo minus hoc verbo tangere videtur ſtudium agriculturae et vitae paſtoralis, cui deditus Albinus fuiſſe videtur, utpote qui *Georgica* ſcripſit. Iul. Capit. in Clod. Alb. c. 11. (e. 1, 700.) *agricolandi* peritiſſimus, *ita, ut etiam* Georgica *ſcripſerit.* Caeterum iſta duo vocab. χοῖρος et χορὸς facile permutantur. Diſceptant interpretes etiam, utrum ap. Ael. V. h. 2, 11. (p. 91. N. 7.) *Leisn.* Non diſplicet Fabri emendatio. *Reisk.* Neminem aliquid ſenſiſſe aut ſuſpicatum eſſe de falſitate huius ineptae lectionis, praeter Fabrum, magnopere miror. Ut alia taceam, quomodo in ſues cadere poteſt τὸ ἁβροδίαιτον, quod ab iis tantum abeſt, quantum lux a tenebris? Quare veriſſima eſt h. l. Codicis Ven. lectio χοροῖς, quam iam Faber recte commendaverat. *Stroth.* Porci huic loco minime conveniunt. Lego χοροῖς. Hoc quoque iam ſcripſeram, quum ex epiſt. Tan. Fabri ad Gronov. intelligerem, illum iam ita correxiſſe. Sed magis etiam laetabar, quum hanc ipſam emendationem auctoritate codicis Venet. ap. Strothium extra omnem dubitationis aleam poni viderem. *Gedik.*

Non huc ſpectatur in N. ad Ael. *l. l.*, nec a Toup. ad Suid. 3, 318. ſqq., ſed a Gron. ad Herdt. in N. p. 96. b. m. „Faber graviſſime errat, ita vertens Herodianum: *Quis* vero *delicatum* vivendi *genus*, quo *utitur* ille *exercitus*, non *novit*? Tale *Hercule* eſt, *ut* porcis *magis*, quam *inſtructo* exercitui, *conveniat*. Atqui non loquitur illic de vita exercitus, ſed de vita ipſius Albini; ea talis eſt, ut conveniat bene porcis, non phalangibus. Sincerus igitur ille locus eſt, ſi quisquam.“ Contra quem tamen hic ſuſcepi ſtatim lectionem Mss. his de cauſis, non tam, quod etiam Bg. legit cum Fabro, (quod et Leisn. in m. Ms. Bg. notarat „leg. χοροῖς c. F.“) contra P., in vulgato χοιρ. manentem, quam ob contextum, quem recte Strothus etiam urget, cum porcorum comparatio valeat modo de vita ſpurca ſordidaque, aut de vili contemnendave re et perſona, cf. ad Ael. l. l., ſed hic agatur de vita molli et delicata, quam nemo exprobrat ſuibus, ſed Noſter Albino iam 3, 5, 3. et iterum 3, 7, 1. et ſimul hoc cap. §. 12. in αὐτοῦ τὸ ἄνανδρον, it. §. pr. in μηδὲ ὑπὸ γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ ϛρ., quod quidem probrum ſic capio, ut Albini vita eiusmodi conveniat potius duci chori, quam duci exercitus, proſitque ma-

„μενοι προθυμίᾳ τὲ καὶ ἀν-
„δρεία, γενναίως ἐπ' αὐτὸν [k],
„θεούς τε ἔχοντες βοηθοὺς,
„εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε [l],

ſueta utentes alacritate et forti-
tudine ſtrenue in eum, diis fre-
ti auxiliatoribus, in quos ille
periurio impius fuit, ac

k) Pro puncto Stp. rel. it. colo Ed., melius comma A. al., v. N. l) Ms. Ba. ἠτέβησεν ἐκεῖνος καὶ κατεφρόνησε. reliqua deſunt. *Mart.* v. N. ut et de colo Stp. rel. poſt ἠσεβ. it. puncto al., pro commate A. al.

gis choro alendo, quam exercitui ducendo. Nam loquitur Noſter hac §. adhuc de Albino, non vero de exercitu et militibus, quod arguit duplex pron. αὐτοῦ, quod poſtr., laevitatis ergo divulſum a ſuo ſubſt. τὸν β., propius ei admovit Bg., praeeunte P. oblique, dum loco pronominis ponit aliquod ſubſt., ut 2, 15, 5. Unde melius fuerit diſtinguere poſt οἶδεν cum Fabro per punctum interrogandi, ſed poſt φαλ. tantum ſimplici puncto; ut, tanquam appendix ſtet enunciatio ὡς — φαλ., ſumto ὡς, ut alibi in tali cauſa et loco, pro *ita ut*, quod P. libere mutarit in καὶ, cum taceant libri, quanquam alias utraque vox pro ſe invicem ſit confuſa, cf. 3, 2, 11. e. In Bg. quidem ratione, ubi *ad* ſubſt. τὸ ἀρρ. aſſumitur pron. τοιοῦτον, aut εἶναι τοιοῦτον, abundantia quaedam Noſtri ſit in adiuncto τὸν βίον αὐτοῦ, cum ſufficiat merum pron., ὡς χοροῖς αὐτὸ μαλ. ἁρμόζειν, ἢ φ., immo et ſine hoc pron. Ex altera ratione ſenſus exiſtat hic, quis neſcit vitam eius, i. quam ipſe ſequitur et apud ſuos induxit, eſſe ita mollem, ut magis deceat choros, quam milites? ſ. mollitiem, quam ipſe amat et apud ſuos induxit, eſſe tantam, ut talis ſ. haec vivendi ratio conveniat magis choris, quam militibus eius? ubi adeo haec enunciatio referatur non modo ad Albinum, ſed et ad legiones iſtius ſimul, et poſtremum pron. αὐτοῦ non ad τὸν β., ſed ad dat. utrumque χ. et φαλ., ſic ut ſtet intra duo ſubſt. illa, etſi pertinens ad utr., et vel utrique praeponendum proprie, ὡς αὐτοῦ χ. λ. vel poſtponendum, ὡς χ. μαλ. ἁρμ. ἢ φ. αὐτοῦ, utque τὸν pro τοῦτον ponatur. Caeterum lectionem vulg. χοιρ. refert Sb. modo in Ind. Lat. „*porcis* quam *exercitu* dignior *vita*“ et explicatio ſubſt. χορ. Fabri ac Bg. redibit eodem, ſed ut Bg. ſit finita magis, cum χ. ſit aeque alibi coetus canentium, ac ſaltantium, qui poſteriores etiam hodie, cum reliquis ſcenicis, vulgo carpuntur ob vitae luxuriam et mollitiem, cf. in Vs. Bg. ap. Thuc. 230, 39. χοροὺς, ſaltatorum *choros*, et p. ſq. l. 63. coetus *ſaltatorum*.

γενναίως) Expreſſit hoc adv. etiam P. tamen, etſi abundantiam Noſtri arguens cum rel. duobus ſubſt., quae iungit cum v. χρ. fortaſſis ad analog. modo, it. in adv. γενν. cum v. ἐωμ. et in ἐχ. cum β., cf. G. Th. *adiutorem* haberes *magnum*, et Dem. 153, 3. τοὺς θεοὺς μεγίστους ἡμῖν ὑπάρχειν συμμάχους καὶ βοηθοὺς, ὧν ἐκεῖνος τὰς πίστεις ὑπερβὰς, καὶ τοὺς ὅρκους ὑπεριδὼν λ., ubi ſaltem ſententiae ap. *Noſtr.* ſequentis etiam eſt veſtigium, verſante liberius Bg. e P. in ἐχ., ſed in v. ἐωμ. cum pr. ἐπὶ cf. Hom. Ἰλ. γ', 15. Rs. Or. V. 6. 7. 8. Din. Dem. cui add. 104, 7. 147, 18. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. M. S. Cyr. 1, 5, 3. Luc. et Fa. Aeſ.

εἰς οὓς) Vide, ut Severus toties exaggerato periurii crimine Albinum inceſſat, qui et ipſe deſcribitur (2, 9, 18.) ὅρκου μὴ φειδόμενος. *Oxon.*

Ad quam N. ſcripſerat Leisn. „v. Minuc. Fel. p. 70.“ Nempe ſimu-

„τρόπαιά τε, ἃ πολλάκις ἠγείραμεν, ὧν ἐκεῖνος κατεφρόνησε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος τοῦ Σεβήρου, ὁ στρατὸς ἅπας τὸν μὲν Ἀλβῖνον πολέμιον ἀνηγόρευσεν [m] εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε [n] προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, ἔτι καὶ μᾶλλον παρώρμησαν αὐτὸν [o], ἀγαθάς τε ὑπέφηναν [p] τὰς ἐλπίδας. ὁ δὲ, ἐπιδοὺς [q] αὐτοῖς μεγαλοφρόνως

tropaeis, quae ſaepe ereximus, quaeve ille contemſit. 17. Talia quaedam locuto Severo, exercitus univerſus Albinum hoſtem declaravit. Fauſta ergo acclamantes Severo, ſummamque alacritatem clamore polliciti, adhuc magis incitarunt ipſum, bonamque oſtenderunt ſpem. 18. At ille cum dediſſet eis magnificum donativum,

m) Comma hiç in Bs. 1. cum Lugd., punctum in A. al., ſed colon in Stp. rel., v. N. n) Ms. Ba. πᾶσαν τὲ ut alibi, cf. 3, 3, 6. o) In Ms. Ba. colon. p) Sine iota ſubſcr. Ox. cf. Gramm. March. p. 16. m. et Hſ. Plut. p. 26. e. q) Ms. Ba. ἐπιδιδοὺς αὐτ. v. N.

latores hoc agunt. In phraſi Bg. e Sch. partim „ἀσ. *impius* fuit *in* deos *peierando*" huc reſpiciente Stp. Th. ſine Vs. in v. ἀσ. 4, 546. G. e., cf. ſupra 2, 13, 16. e Dem., ubi et 1388, 11. θεοῖς, εἰς οὓς — ἠσεβήκασι, ſed l. 14. θεοὺς, εἰς οὓς — παρανενομήκασιν, unde h. l. reddam *in quos* deliquit *periurio*, cf. ad ἐπ. Ind. Dem. et Luc.

τροπ. ἃ) Leisn. in m. Ox. „forte delendum ἃ, et leg. ἐγείραντες" quae non procedunt, quia τρ. pendet a pr. particip. ἐχ. βοηθ., ut hoc particip. cum pr. χρ. a finito v. pr. ἴωμ., unde per totam §. hanc valent modo commata. Tum pron. duplex ἃ et ὧν hic concurrit iterum, ut 1, 16, 9., ſine copula, quam Bg. quoque hic libere addit, ſuo more vertens, dum P. flectit orationem aliorſum, ac ſenſus eſt totius, *ibimus* contra ipſum audacter duabus de cauſis, quia habemus adiutores tum deos, tum priores victorias, i. e. quia ſaepe vicimus; reſpiciente Noſtro in ὧν ἐκ. κ. ad §. 7. οὔτε τῶν ὑμ. καμ. rel.

πολεμ. ἀνηγ.) Leisn. in m. Ox. „Periz. ad Ael. 1, 24." p. 44. N. 5. ubi, agens de πολ. ſenſu paſſ. de eo, qui pro hoſte habetur, huc reſpicit ſine Vs., ubi Noſter ad analog. fortaſſis tantum, nec G. Th. ferente quid, et P. diſcedit a Bg. in relatis ad ſe μὲν et δὲ, quod vi ſua hic valère poteſt, ut colon Stp. poſt ἀνηγ., quia alia rectio adeſt et tranſitus a ſing. ſubſt. collectivi ὁ στρ. ἅπ. ad plur. particip.

προθυμ.) P. deſerto per omnia deinceps, Bg. iterum omittit καὶ, ut 1, 3, 8., ſcribente Leisn. in Ox. ad ὑπεφ. „excitarunt" ad ſenſum, cf. 2, 9, 5. e. 2, 3, 12. e. ſed Noſtro in προθ. ὑποσχ. ad analog. forte modo, tum in ἀγ. τὰς ἐλπ. addito artic. variante cum 2, 3, 24.

ἐπιδοὺς) Ms. Ba. praeſens pro aor. (ut alibi) videtur ductum per comparationem ex 2, 14, 10., tenente cum Mss. rel. etiam P. vulg., unde Bg. non modo in δωρ. (ignorante hanc vim Stp. Th., cf. 1, 5, 27. μεγα-

δωρεὰς, τῆς ἐπὶ τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἴχετο. ἔπεμψε δὲ καὶ τοὺς τὸ Βυζάντιον πολιορκήσοντας. ἔμενε[r] γὰρ ἔτι κεκλεισμένον, τῶν στρατηγῶν τοῦ Νίγρου ἐκεῖσε καταφυγόντων[ſ]. ὅ περ ἑάλω ὕστερον λιμῷ· πᾶσά τε[t] ἡ πόλις κατεσκάφη[u]·

iter in Albinum aggrediebatur. Miſit etiam, qui Byzantium oppugnarent: manebat enim adhuc clauſum, cum Nigri duces eo confugiſſent. quod poſtea fa-
19. me captum: totaque urbs diruta: theatrisque ac

r) Ms. Ba. ἔμεινε v. N. ſ) Pro A. al. commate fuit hoc punctum in Stp. rel. t) Ms. Ba. πᾶσα τὲ cf. §. 17. u) Ms. Ba. κατεσκάφη· λ. ſed Mss. Ve. ac Vi. κατεστάθη v. N. ut et de puncto A. cum Bs. 2. et commate Stp. rel.

λόφροσι δωρεαῖς χρημάτων, quo gen. hic omiſſo variat Noſter,) ſed quoque in adv. μεγ. commutato cum adi. illo l. l. μεγαλόφρονας, quod diſerte eſt cum νομὰς 3, 10, 3. ac per ſe peperiſſe poteſt iſtud vulg. adv., confuſo ω et α, ut alibi, nec tamen praeferendum per P. libertatem, et ſine libris aliis, et quia adv. aeque procedit et diſerte infra eſt in ſimili contextu, cf. 3, 8, 15. e., ſed ad Lat. Bg. in ὁδ. ἐχ. 2, 11, 1. ſq., ut de ὁδ. cum pr. ἐπὶ Ind. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 8. Din., cum εἰς Aeſch. Fi. 1, 19. e., cum πρὸς Lyco. et Luc., ubi et cum ἐκ et εἰς, liberrime agente P. in rel.

ἔπεμψ.) Omittit Bg. δὲ iterum, ut 1, 14, 18., ſervatum a P. pro τὲ, cf. 2, 15, 6., quem ſequitur Bg. in reſoluto fut. τ. πολ. cf. Dem. ſine Ind. 248, 18. Βυζάντιον πολιορκῶν. Sed ad Dion. p. 1253. §. 70. et 1256. §. 1. docet Fabric., Noſtrum hic *minus vere ſcripſiſſe*, cum tradit, *eodem tempore Severum profectum eſſe adverſus Albinum*, quo adverſus Byzantium expugnandum alias copias miſit. Sed hinc quaedam excerpſit Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

ἔμενε) Ms. Ba. aor. 1. pro impf. (ut alias) fuerit hic e librarii vel ingenio, ob pr. idem tempus in ἐπ., vel lapſu in ε et ει iterum, forte ob compendium, dum manent in vulg. etiam Mss. rel., abeunte P. alio, ſed aliunde afferente Stp. Th. v. μ. in. de re cum particip., quod Noſtri κεκλ. non ille tenet de urbe ac portis eius, nec G. Th. niſi forte 952, 83. *clauſa* — *moenia*. In ſqq. liber P., etiam omiſſo adv. ἐκ. Poſt καταφ. in Ms. Bg. cum nihil fuiſſet: factum ceruſſa a Leisn. punctum retinuimus.

ὅ π. ἑ. λιμῷ) Leisn. in m. Ox. „cf. Harduin. ad Plin. 34, 6. p. 644.“ ſed, quo Oxon. N. reſpexit, locus Dion. eſt 1254, 44., ubi, praeter Zonar. p. 457. D. ſq., oppugnationem oppidi, tres annos durantem, cum Byzantinorum perſeverantia, it. calamitate ac fame, graviter pingit, ut abſumtis cibis, comederint pelles animalium maceratas, dein, his quoque deficientibus, aut ex urbe navibus abierint, aut, qui manſiſſent, ſeſe invicem invadentes ederint, cf. de phraſi ἑ. λ. Ind. Ael. V. h. et Ioſ. 2, 318. ſ. 4. pen. et in totam §. Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

κατεσκάφη) Quae hic de caſu Byzantii urbis dicuntur, plerique eorum memorant, quos ſupra adduximus ad 3, 1, 10. Correxit tamen poſtea ſuam hanc iracundiam Severus multa magnaque erga Byzantinos munifi-

καὶ θεάτρων τὲ [x] καὶ λουτρῶν
παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς
ἀφαιρεθὲν τὸ Βυζάντιον [y] κώ-
μη δουλεύειν Περινθίοις [z] δῶρον

lavacris et omni orna-
tu ac honore ſpoliatum By-
zantium ut pagus in ſervi-
tutem Perinthiis dono da-

x) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. y) Comma hic in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss. v. N. z) Ms. Ba. περινθίων v. N.

centia. Οὗτος γὰρ τὸ Ζεύξιππον λουτρὸν ἔκτισεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὸ πρῶτον κτίσμα τῷ ἱπποδρόμῳ παρέδωκεν, *nam hic balneum, quod Zeuxippum appellant, Byzantii exſtruxit, et Hippodromum primus operibus exornavit*, ſicut, praeter Codinum aliosque, Theodorus Metochita hiſt. Rom. p. 94. annotavit. *Boecl.* Male Cod. κατεστάθη. *Stroth.*

Mss. res e litterarum confuſione eſt, cf. de v. L. N. T. Kypk. 2, 71. Ind. Ael. V. h. Luc. Dem., cui add. 133, 21. 237, 19. 239, 2. 289, 12. Diod. S. 1, 222. l. 11. 18. et Zoſ. 2, 49, a. e., ſed in rem Dion. p. 1254. ſq. l. 6. τείχη τῆς πόλεως διαλύσας λ.

θεατρ. τὲ) Ms. eiectum τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, cf. 3, 1, 14., ſervatum a Suid. in Σεβ. 3, 294. i. at hic a P. etiam omiſſum, qui ſervat praeced. καὶ, a Bg. oppreſſum, quod quidem perinde eſt ad ſenſum ac ſeriem, at per ſe copulat v. ἐδόθη cum pr. κατεσκ., poſt quod diſtinctio maior Stp. procedit ob novum ſubſt. τὸ Βυζ., ut poſt hoc contra abeſſe, ut in Bg. Vs., poteſt comma, quia ſubſt. id, ſtans poſt particip. ἀφ., pertinet ſimul ad ſq. enunciationem pro ſubiecto, repetitum hic poſt appellativum πόλις pro pron. αὐτὴ, ſed forte cum emphaſi, illud clariſſimum Byz., utque αὐτὴ ne concurreret cum κώμη ambigue. Ad ſq. Leisn. in m. Ox. „τιμὴ, quidquid honorem adfert, Reineſ. Inſcript. p. 313.“ hic cum adi. π. *omni reliquo*, praeter illum ex aedificiis, iam nominatis, forte in templis, hortis, porticibus ac ſtatuis, quas diſerte narrat Xiph. S. 403, 11. atque adeo de rebus, vita carentibus, pretioſis et opinionem famamque excitantibus magnitudinis, abundantiae ac divitiarum, ut κοσμ. modo de rebus pulcris atque elegantibus; ad τιμ. forte reſpiciente Dion. l. l. τὰ τείχη τῆς πολ. διαλύσας, ἐκείνους μὲν οὐδὲν πλέον τῆς στερήσεως τῆς δόξης, ἣν ἐκ τῆς ἐπιδείξεως αὐτῶν ἐκαρποῦντο, ἐλύπησε, tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. P., it. Bg. v. e., non vero Sch. *privatum.*

κώμη) Forte ὡς κώμη. *Reisk.* Et ſic clare reddit Bg., ut P. oblique, ſed utroque modo per ſupplementum, ut alibi, quia ſaepe particula iſta opprimitur, conſentiente in rem etiam Dion. 1254, 99. ἔπαυσε δὲ τὴν πόλιν τῆς τε ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ πολιτικοῦ, *privavit* — iure *civitatis*, — αὐτήν τε καὶ τὴν χώραν αὐτῆς Περινθίοις ἐχαρίσατο, omittente P. hic gerundium δουλ., (a Bg. ex Sch. mutatum in ſyn. formulam e ſubſt. cum praep.) et ſubſt. δωρ., quem caſum, habendum et ipſum pro nominativo ſimul cum pr. κώμη, ſuppleto eodem ὡς, vel pro acc. elliptico, εἰς δωρ., dederit Bg. ex poſteriore hac ratione per abl., ſi ſumas ellipſin praep. *pro*, quanquam etiam putari poteſt dativus, reſolvendus per praep. *ad*, ut alibi; formulam tenente G. Th. ſine explic., nec quid praecipiente in eam Lindn. de ellipſ., nec habente Stp. Th., niſi phraſin univerſam δωρ. διδόναι, ſed ſimile forte quid Dem. 86, 27. τὴν χώραν — ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε, ubi, etſi accepto δωρ. pro adv., tamen ſuppleas pr. κατὰ λ.

ἐδόϑη [a], ὥσπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ἃς [b] ἦν λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατός. αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο [c], μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης δι-

tum: ſicut et Antiochia La-
20. odicenſibus. Miſit quoque pecuniae magnam vim ad reſtaurandas urbes, quas
21. Nigri devaſtaverat exercitus. Ipſe autem itineribus intentus erat, nullum locum

a) Colon in Ms. Ba., ut in Ms. Bg. b) Ing. 1. ἃς ἦν ἂν λυμ. ſed Ing. 2. ἃς ἦν ἂν λυμ., quaſi correctius, haud dubie e depravato ἃς aut ἦν. c) Colon in Ms. Ba.

Περινϑίοις) Perinthii gratum erga hunc benefactorem animum teſtati videntur multis numis, in honorem Caracallae et Getae percuſſis, de quibus Musgrave in Geta Britannico p. 91. *Leisn.* Perinthus urbs Thraciae erat 60 millia paſſuum diſtans a Byzantio; de qua v. Thom. de Pinedo ad Stp. Byz. *Stroth.*

Ms. error in finibus οις et ων, ut alibi, patet vel ob ſq. dat. Λαοδ. et v. ἐδ., ſervante vulg. etiam Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

Ἀντιοχ.) P. Faber Semeſtr. 1, 8. p. 53. ex Theodoreto et Zonara memorat, Antiochiae iura civitatis ademta, eamque Laodiceae a Theodoſio ſuppoſitam atque attributam fuiſſe, ob id, quod, ſeditione propter indictionem novorum tributorum concitata, ſtatuas uxoris eius in foro poſitas populus Antiochenus deieciſſet. Mox addit, ex his exponi debere illud Herodiani, Byzantium in ſervitutem Perinthiis dono datum, ſicut Antiochiam Laodicenis. — Qualia ſcribere, niſi per oſcitantiam, non potuit, parum ſcil. conſiderans, quod de Theodoſio narratur a Theod. et Zon., diu poſt ea tempora factum, de quibus Herodianus exponit. *Leisn.*

Rectius Spanh. de Pr. et u. n. 2, 595, diſſ. 9. i. „in vicinia illi non Syriae ſolum, ſed Orientis dicta Metropoli Antiochia, quod partes ea Peſcennii Nigri fuiſſet ſecuta, ademtam illi Metropoleos dignitatem, aliaque iura ad Laodiceam, ad mare in Syria ſitam, tranſtulit Severus; quod, praeter Herodianum et Malelam, docent antiqui ſub Severo numi, inſcripti Ιουλ. λαοδι. σεου. μητροπολεως, *Iuliae Laodiceae Severianae Metropoleos*“ cf. 3, 3, 3. ſqq.

ἔπεμψε) Bg. e P. partim in δὲ καὶ, cf. §. 18., tum in χρ. πλ., ſecus ac 1, 9, 2., it. in ἀνοικ. partim, ut Stp. Th. „miſit *et* magnam *vim* pecuniarum *ad* civitatum *inſtaurationem*, (cum Sch. ex Ind. Sb., ſed non aliunde, ut nec ego tenui, et in λυμ. 2, 738. B.) quas *Nigri* milites *devaſtarant*“.

αὐτὸς) Liber P. per totam §., omiſſo adeo δὲ, cf. ad Bg. Lat. in ὁδ. εἴχ. 2, 11, 1. e., ponente Noſtro pronomen αὐτὸς non per ſummam neceſſitatem, cum praecedat v. ἔπεμψ., in quo lateat iam, et modo aliquod leve oppoſitum in ὁ N. στρατ.

μηδ. ἀνοχ.) In Scapulae Lexico ἀνοχὴ exponitur *ceſſatio*, *intermiſſio*, q. d. deſiſtentia. Sed ut voci ſignificatus iſte adſtruatur: hic ipſe adducitur locus. An voci ἀνοχὴ ſignificatio iſthaec adſeri poſſit ex aliquo an-

δοὺς [d] μήτε ἑορταῖς, μήτε κα- | quieti concedens, neque in die-

d) Ms. Ba. διδοὺς, μ. ἑορταῖς, μ. καμάτοις· nihil adeo mutans, niſi diſtinctionem, v. N.

tiquo ſcriptore, neſcio. Sed hoc certum videtur, eam huic loco Herodiani haud convenire, qui plane non ſanus videtur. Quid ſibi opponuntur ἑορταὶ et κάματοι? quid certe iunguntur? Poteſt explicari, quid ſit μηδ. ἀνοχὴν ἀναπ. διδ. μήτε ἑορταῖς. Sed quomodo reliqua explicabuntur? Quid ſi hunc locum ita conſtitueremus, μηδ. ἀνοχὴν ἀναπαύλαις διδοὺς μήτε ἑορταῖς, καμάτων, λ. hoc ſenſu, *ipſe* ſummo *ſtudio* expeditioni *intentus erat*, nec *patiebatur* milites *quieſcere*, ne *diebus* quidem *feſtis*, labores, *frigus* atque *aeſtum* nihil *curans*. ἀνάπαυλαι ſunt *loca* quieti *apta* ap. Aelian. (V. h. 3, 1. p. 196. m.) *Leisn.*

Qui et in Ox. m. „leg. ἀναπαύλῃ, (et ib. ad calcem) lege ἀναπαύλῃ, ut ſequentibus ἑορταῖς et καμάτοις reſpondeat. Similiter prope corruptus Plato in Lachete p. 255. ed. Baſ. Io. Valderi, καὶ πείθωμεν ἢ δώροις, ἢ χάρισιν, ἢ ἀμφότερα. Lege ἀμφοτέροις, (et in m. Ms. Bg. ad *in labor.*) *in* deeſt in Gr.“ quae tamen ad ſenſum addi planiorem potuit, qui mihi quidem non obſcurus eſt, non concedens quietem, *ſi* incidebant vel dies feſti, (celebrandi aut a Romanis et Severi militibus, aut celebrati a populis et in terris, per quas iter faciebat,) vel labores militares, v. c. itinera continua, arbores caedendae et amovendae, ut tranſitus fieret per loca quaedam commodior, it. pontes ſuper flumina iungendi, quae omnia ille non differebat in alium diem; ſicut licet etiam dat. ſ. abl. utrumque reſolvere per praep. Lat. *propter*, et καμ. *moleſtias*, in itinere devorandas, quorſum et pertinent ſqq. de tempeſtate duplici ac montium aſperitate et altitudine. Iam in rel. Sch., deſerto P., ἀνοχ. „ἀναπ. διδόναι, pati, *ut ſe* reficiant *quiete* milites, ἀναπ. reſidere *paſſus*, καμ. vacare *laboribus*“ ſc. *paſſus*, ſed Stp. Th. hinc ſine Vs. 1, 1335. D. ſub illis Lat. ſupra ap. Leisn., quae ſane *hic* non ſunt apta, quia adiunctum ἀναπ. fere idem ſignificat, niſi ſumas gen. ἀναπ. in ellipſi, v. c. ἕνεκα ſ. χάριν, *nullam intermiſſionem* itineris *concedens* quietis *cauſa*, ſ. *otium* ad *quietem*, ſ. *licentiam*, facultatem *quieſcendi*, quod poſtr. eſt proximum Bg., et forte firmatur ex alio Gr. ἄνεσις, ut nec pr. *otium* longe remotum, ut reſpiciat Noſter variando ad 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, ſed peculiari ratione ſcribens, dum nihil dederunt G. Th. et Indd., ſed in notionem pro intermiſſione, extra bellum, cum gen. δικῶν Sb., tum in bello, abſolute, pro induciis, Xen. M. S., Polb. Dem. cum Ammon., ubi, tacente L. Boſ., fuerit ellipſis gen. τοῦ πολέμου, cum quo et v. διδόναι ap. Dion. H. S. T. 1. et Ioſ. 2, 71. ſ. 6. e., ut in notionem N. T. ap. Suid. et Heſ., ubi in N. alia poteſtas, pro ortu, ſed ad Moer. p. 86. N. 3. οὐδὲ βραχεῖαν ἀνοκωχὴν διδοὺς τῷ πολέμῳ, qui dativus, tandem rediens ad priorum ſcriptorum genitivum τοῦ πολέμου, non hic iuvet coniecturam Leisn., etſi a Bg. quoque expreſſus, libere, credo, e Lat. v. *conc.*, cf. 3, 2, 1., dum hic Noſtri dativus, ſi ſumatur, ſing. aut plur., prior quidem obnoxius magis corruptelae a confuſo ς et iota poſtſcripto, tamen debet explicari de noſtra antea ratione; quae cum conſiſtat ſine emendatione, praebeatque ſententiam tolerandam: manſerim ego in vulg. cum libris omnibus, maxime in ſcriptore hoc, habente alia etiam peculiaria et abundantia. Si ἀνοχὴ autem ſit Lat. *remiſſio* ſ. *relaxatio*, no-

μάτοις, κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. πολλάκις γοῦν διὰ τῶν δυσχειμέρων καὶ [e] ὑψηλοτάτων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν [f] ποιούμενος, ὑπὸ νιφετοῖς

bus feſtis, neque in laboribus: 22. frigus ac aeſtum iuxta contemnens. Saepe certe per algidos et altiſſimos montes iter faciens ſub nimbis et nivi-

e) καὶ omittunt A. Bs. Par. 2. et Pat. v. N. f) Ms. Ba. πορείαν v. N.

ſtrum *Erholung* ſ. *Erquickung*: poterit deinde novus caſus ἀναπαύλῃ ſ. ἀναπαύλαις per abl. exponi, *quiete*, per *quietem* corporis.

κρύους) i. e. algorem et aeſtum iuxta aeſtimans et in promiſcuo habens, aequaliter vilipendens, v. Cort. ad Sall. Cat. 2, 8. p. 17. *Leisn.*

Ibi Cort. reſpicit modo Thuc. in ὁμ., ubi Bg. e P., pro viciniori planiorique *aequè* ſ. *pariter*, cf. 2, 10, 10.

γοῦν) Oppreſſum hoc a P. dedit Bg. aliter, quam ſupra, (hic pro *igitur*,) nec ſequens illum in contracta oratione et omiſſo καὶ, quod, cum Mss. teneant, exciderit in edd. operarum vitio, quanquam etiam ſic habet Stp. Th. v. δυσχ. 4, 491. G. ſine Vs. et Lat. Bg.

τὴν ὁδοιπ.) Ms. gloſſa in ſimpl. pro ſubſt. manifeſta eſt, orta illa vel e comparatione cum 3, 4, 1., vel e faſtidio nimio, ne mox rediret affine v. ὡδοιπ., quod privum ſane par eſt priori formulae τὴν ὁδοιπ. ποι., innoxie copulatum hic a Noſtro per ſimplicitatem quandam, et gratam negligentiam, cumque teſtificatione copiae, quam nec P. toleravit, ſed Bg. recte, ad v. ὡδ. deligens Lat. aptum, quo caret Stp. Th., utraque haec loca tenens 2, 1163. C. ſq., ſed primum modo cum Vs. Bg., et ſecundum ſine Vs. ſub eadem phraſi, nec habens quid ad ſqq. Noſtri, niſi 2, 1062. i. ex epigr. „χιόνεαι νιφάδες, nivales *imbres*, — Hom. dixit etiam νιφάδες χιόνος Ἰλ. μ', " 278. Cl. Vs. *flocculi nivis*, unde aliquis hic ſumat hendiadyn, unamque modo nivem, it. *guttas nivis*, quia, quod et ipſe Stp. ib. profert, ap. Heſ. et Suid. νιφάδες exponuntur per ςαγόνες, ad quam figuram nec ego libenter deſcendo, nec Bg. reſpexerit, intelligens utramque vocem cum diſcrimine, et adeo νιφ. de pluvia, cf. 1, 14, 4. i., quae duo et noſtrates ſaepe copulant, ut Ioſ. 2, 165. l. 7. χῶρον, οὔτε ὄμβροις, οὔτε νιφετοῖς — βαρυνόμενον, locum, *nec* nive, *nec* imbribus *gravem*, malo ordine in Vs., it. Diod. S. 1, 213. l. 23. ἐκ τούτων νιφετοὶ γίνονται καὶ χειμῶνες εὔκαιροι, *nives* ac *pluviae*, (quo de loco tamen dubitat in N. Weſſ., in cuius partes ſi quis concedat: poſſit ille leviore medicina ib. legere χειμῶνος, *hyeme*, per hyemem,) cf. Hom. Ἰλ. κ', 7. ὄμβρον — ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, imbrem, *vel* grandinem, *vel* nives, *quando* nix *alba reddit arva*, (ubi Cl. Scfb. νιφ. cum Bg. quoque, ſed a ſq. χ. non videtur differre,) it. Luc. 3, 613. l. 74. ῥαγδαίους ὑετοὺς — νιφετὸν πολὺν — χάλαζαν λ. *impetuoſos* imbres — *copioſa* nive — *grandinem*, nihil me de νιφ. notione Bg. reperiente alibi, ſed de vulgari ap. Heſ. et Suid. 2, 627. m. 3, 648. m. v. χαλ., Poll. 9, 23. Foeſ. Diod. S. 1, 50. l. 89. Dion. H. S. T. 1. 579, 32. et Herdt. 555, 45. ubi in N. dr., νιφάδες χιόνος eſſe i. q. ſimpl. νιφάδες, quae ſane eſt facillima ratio ſeſe expediendi, cum ſit potius alterutrum ſubſt. pro adi., ut ſupra in epigr., unde νιφὰς et νιφετὸς, nomina formae ſint adhibita de genere, i. pluvia ſ. imbre, quia nix proprie inde oritur; etſi noſtrates habent quoque *Schneeregen*, h. e. pluviam, cum nive coniunctam et mixtam.

καὶ χιόσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὡδοιπόρει g, προθυμίας καὶ ἀνδρείας h τὸ ἐνδόσιμον τοῖς στρατιώταις ἔργῳ διδούς, ὡς μὴ μόνον αὐτοὺς i φόβῳ καὶ νόμῳ

bus aperto capite incedebat, ad alacritatem et fortitudinem invitamentum militibus re ipſa praebens: ut non ſolum metu et lege ſuf-

g) Colon in Ms. Ba. h) ἀνδρίας A. cum Bs. 1., cf. 1, 15, 5. e. 2, 10, 9. et contra hoc cap. §. 6. 14. 16. i) Ms. Ba. et Vi. αὐτ. καὶ φόβῳ καὶ ν. v. N.

ἀκαλύπτῳ) Stp. Th. modo „ap. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, *retectum* caput, *apertum*" negligentius, pro 3, 178. l. 72. ἀκ. ἡ κεφ. *cap. ap.*, cum artic., ut hic, ubi et 2, 464. l. 36. ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν, nuda *caput*, pro qua forma Noſter alia utitur eodem caſu, et ſexto, fortaſſis e Lat., cf. G. Th. in *cap.* 755, 39. 81. ſq., nec vocabulo mihi reperto alibi, et modo hinc tenente Poſſ Call. p. 503. e. „ſub *imbribus* nivalibus et nivibus *aperto* capite *iter faciebat*; ubi obſerva, ἀκάλυπτον κεφαλὴν (ut et negligenter dederat in textu ante ἀκαλύπτῳ κεφ. ſine artic.) ſignificare *apertum* ſ. *nudatum caput*" cuius Vs. in νιφ. procedat, ut ab χ. ipſa nive, ſola, et denſata prorſus pluvia, diſtinguatur νιφ. pluvia illa, quam in N. pr. dicebam, haecque duo genera h. l. tempeſtatum memorentur, quia plus frigoris habent, quam mera pluvia, et adeo plus roboris et fortitudinis in Severo produnt; ſpectante huc ſine Gr. ad Spart. in Adriano T. 1. p. 163. *frigora* et *tempeſtates* ita *patienter tulit*, ut *nunquam* caput *tegeret*, Caſ. N. 1. e. ubi agit de Romanorum illa fortitudine, poſt que haec „ad iter petaſum vel galerum, vel cauſiam Macedonicam ſumebant, vel pileum ſive Theſſalicum, ſ. Arcadicum, ſ. Laconicum" non addit de toga Romana, cui et ipſi uſus interdum fuit in hanc rem, ut ea caput obtegerent, cf. G. Th. l. l. in N. pr. et Montef. Antiq. ed. Vern. Schatz. p. 235. e.

προθ. – τὸ ἐνδοσ.) Adde ſimilem locum ſupra 2, 11, (4.) Exempla maximorum virorum notiora ſunt, quam ut hic conduci debeant. *Boecl.* ἐνδ. *anſam* ſ. *occaſionem*, proprie eſt auſpicatus rhythmi ſ. melodiae, et *praeſcriptum*, quod datur a chorodidaſcalo, cui chorum accinere oportebat: ſenſu huic loco ſatis accommodo, uti *exemplum* innuit. *Oxon.* Proprie *cantilenam incentivam* et *hortatoriam* ad opus aliquod dare, v. Intp. ad Luc. rhet. pr. T. 3. p. 14. (N. 79.) L. Boſ. Obſ. Cr. p. 78. Heſ. ἐνδόσιμον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα, v. Suid. in μουσουργοὶ (2, 579. i.) et in ἐνδοσ. (1, 739. m.) cf. infra 5, 1. 6. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „v. L. Boſ. de Ellipſ. in ἆσμα" ubi non huc reſpicitur, negligente P. hoc vocabulum, non item Sch. „*invitamentum* ad *fortitud.* alicui dare" cf. Bud. C. Stp. Th. aliunde, ex quibus ſua duxerunt Oxon., pleniora dante Gat. ad Ant. p. 336. b. D., Periz. ad Ael. V. h. 14, 41. e. Gſ. et Rz. ad Luc. 2, 226. N. 7. it. 3, 14. N. 79. cum Schol. ad p. 439. l. 77. it. Poll. 1, 210., deferente Bg. ſine neceſſitate caſum Gr. gen., cf. G. Th. e Liv. et Vell. Pat., in quo adiuncto Noſter ad analog.

ὡς μὴ μόνον λ.) Talis Marius ap. Sall. Iug. 100, (5.) *et ſane* Marius *illo* et *aliis* temporibus *belli*, pudore *magis*, quam *malo*, exercitum *coërcebat*; ſcil. *pudore*, dum exemplo praeibat, quem pudor erat deſerere,

ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, ἀλλὰ [k] μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ βασιλέως. 23. ἔπεμψε δὲ καὶ ϛρατὸν δυνάμεως [l], τὸν τὰ ϛενὰ

ficerent ad labores; ſed et imitatione ac aemulatione imperatoris. Miſit etiam exercitum, qui anguſtias

k) Ms. Ba. ἀλλὰ καὶ μιμ. v. N. l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. vel. cum edd. v. N.

malo, i. poenis, v. Cort. (qui modo ſic „in rem multa Herodian. 3. c. 6. ad fin.“) et Caeſ. b. G. 1, 40. (14.) In ἀντεχ. alia conſtructio legitur 2, 9, (2.) πόνοις ἀντέχων ῥᾷϛα, *facile* tolerans *laboris*. 1 Theſſ. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, i. e. *defendere et iuvare infirmos.* Vulgo exponitur *tolerare infimros.* Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, *aut pro altero ſtabit, alterum iuvabit ac defendet*, v. Wolf. Cur. Ph. (ad h. l.) Thom. Mag. in ὑποθέσει πλούτου, — ὅσοι βίου χρηϛοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν, qui *vitae honeſtati* et *probitati* antea *ſtudentes* pauperes *fuerant*, Plut. Alcib. p. 198. e. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον, ἔργῳ βεβαιοῦν. ὀμνύουσι γὰρ ὅροις χρήσασθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίαις, οἰκείαν ποιεῖσθαι διδασκόμενοι τὴν ἥμερον καὶ καρποφόρον, *enimvero conſuluit etiam populo Athenienſi, ut terram quoque aſſereret, et obiecto iuventuti ſemper illo, quo adiguntur, agrauli iureiurando, id ut praeſtarent re, admonuit. Iurant enim, ſe terminos Atticae habituros, triticum, hordeum, vineas, oleas, quo ſuggerebatur illis, omnem ut aſſererent terram cultam et frugiferam*, v. Petit. Comment. ad L. L. A. A. f. 155. ſq. Pollux l. VIII. p. 448. Stob. ſerm. 141. Ibi pro ὅροις leg. ὡραίοις, i. e. *frugibus*, quae in Attica naſcuntur, *ſe uſuros*, ſcil. non illaturos aliunde; et τῆς γῆς ἀντέχεσθαι eſt *terram defendere*, v. Suic. T. 1. p. 371. *Leisn.*

Cf. ſupra 2, 7, 12. ad ἀντιλαμβ. et 2, 9, 2., nimis abeunte P., ſed nihil tenente Stp. Th. ad νόμῳ, pro praeceptis ac monitis ethicis, quibus hic fortitudinis illa pars in laborando et ſuſtinendo fortiter labore commendatur, non excluſa tamen diſciplina militari et iuramento, quo et ipſo ſimul eo adigebantur; ubi Mss. inſertum καὶ ignorat cum Ms. Ve. etiam P., a Gloſſatoris ſapientia ductum ex aliis locis, ubi ap. Noſtrum alios ve duplex eſt, cf. 2, 5, 3. i. (quo tamen loco Gloſſator pro ſua inconſtantia primum καὶ removebat,) Dem. 296, 5. 312, 27. ſed triplex adeo 101, 22. 137, 22. et in binis ſubſt. etiam a Rsk. additum 278, 5.

ἀλλὰ μιμ.) Forte ἀλλὰ καὶ μιμ. *Reisk.* qui cum Ms. facit iterum, ut 3, 4, 16., explente quoque Bg., non item P., qui ob omiſſum pr. μόνον hic alio flectit, variante Noſtro cum 2, 4, 3. tantum in ordine ſubſt. utr.

ϛρατὸν δυν.) Forte μετὰ μεγάλης δυνάμεως, aut aliquid tale ſcripſit. Legimus certe et ſupra (2, 13, 10. 2, 15, 3.) δυνάμει ϛρατοῦ. *Steph.* Forte ϛρατηγὸν μετὰ δυνάμεως. *Reisk.* i. e. *exercitum validum*; poſitum enim eſt pro ϛρατὸν δυνατὸν, ut λόγος σοφίας, μοῖρα θανάτου, et ἀδάμαντος θυμὸν pro ἀδαμάντινον ap. Heſ. Op. et d. 147. ac ἀδικία φόνων infra c. 8. non opus igitur eſt, ut cum Stp. intelligamus μετὰ μεγάλης. Quamquam in his vocibus paullo inſolentius eſſe hoc loquendi genus libenter fateor. *Stroth.*

τῶν Ἄλπεων καταληψόμενον m), καὶ φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς.

Ὡς δὲ ἀπηγγέλη τῷ Ἀλβίνῳ μὴ μέλλων ὁ Σεβῆρος, ἀλλ' ἤδη παρεσόμενος,

Alpium occuparet, ac cuſtodiret Italiae aditus.

Ut autem nunciatum eſt Albino nihil cunctari Severum, ſed iamiam adfuturum, ea res

m) Colon in Ms. Ba.

Etiam Leisn. ad finem N. Ox. „(autumat Stp. ſcripſiſſe Herodianum μετὰ δυνάμεως.) ſed στρατὸς δυνάμεως dr. ut δάκρυον ὑποκρίσεως ap. Ariſtaen. p. 56. ἀπάτης λόγος ib. p. 60. ut ῥῆμα τῆς δυνάμεως Ebr. 1, 3." tacens ad m. Ms. Bg., qui opprimit δυν., ut P. duo στ. δυν., retenta a Sb. Ind. ſine Vs., quae nec mihi probantur, quia, cum Str. et Ls. explicata, videntur hebraismum ſapere, neque etiam correcta in στρατηγὸν δυνάμεως, cf. Fi. Prol. de vit. L. N. T. Pr. 7. p. 7. m., quamquam etiam alibi tum confunduntur στρατὸς et στρατηγὸς, cf. ad Onos. p. 39. N. 1. p. 44. N. 1. p. 89. N. 1., tum copulantur, ut ap. Zoſ. 5, 48, 5. καταστῆσαι δυνάμεως ἑκατέρας στρατηγὸν Ἀλλάριχον, *Alarichum* utriusque *militiae* magiſtrum *conſtitueret*. Nec placet e vulg. lect. στρατὸν pro *partem* exercitus *ſui*, noſtrum *Detaſchement*, quamquam infra ſic pro μοῖρα ponitur, ſicut et στρατιὰ, 6, 5, 14. 16. 19. coll. §. 1. e. 2, 4. 16. e. Malim igitur στρατόν τινα μέγαν, ut proxima litteris vulg., aut cum Rsk. στρατηγὸν μετὰ δυν., quia pr. μετὰ potuit excidere intra στρατὸν et δυνα, ſed e compendio oriri στρατὸν pro στρατηγὸν, unde et confuſa videntur, ſic ſcribentibus quippe aliis etiam, ut Ioſ. 3, 16, 5. ἐκπέμπει τε — στρατηγὸν μετὰ δυν. ἀρκούσης, (cf. 4, 6, 7. 6, 2, 7.) it. Diod. S. 1, 717. l. 45. στρατηγὸν — ἔπεμψεν — μ. δυν. Λακεδαιμονίοις πολεμήσοντα, *imperatorem* cum *exercitu*, ubi p. ſq. l. 57. τοῦ Θίμβρωνος μετὰ μέρους τῆς δυν. ἐξελθόντος λ. ut ap. Thuc. 234, 85. καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι — τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους, agente Bg. in δὲ καὶ hic e P., cf. §. 18., ſed Noſtro in τα 5. τ. Ἀ. cum 2, 11, 15., ſed cum 3, 1, 10. per variationem in ſubſt. στ. et v. κατ., at Sch. in „φρ. defenſurum *aditus*" aliter, quam P., quocum partim Stp. Th. 2, 1501. E. per aliam ſimul lectionem e memoria „φρουρήσοντας τῆς —, qui *aditus* It. *obſiderent* et praeſidio ſuo tenerent, (at 1, 676. G. cum rectis Gr.) qui *ad.* It. *obſideret*" ad quod ſubſt. Sb. Ind. „εἰσβ. eaedem εἴσοδοι 3, 1, 3." cf. Ind. Dion. C. Diod. S. cum Weſſ. ad 2, 451. N. 24. Thuc. v. ἐσβ., cui add. 133, 45. p. ſq. l. 74. 95. it. 142, 32. et pro ἐκβολὴ de fluviis Rsk. ad Polb. p. 327.

ἀπηγγέλη) Herodianus ſic participio uti pro inf. μέλλειν τὸν Σεβ. amat. ita ſupra c. 1. *Stroth.*

Cf. 3, 1, 2. et 2, 12, 1. it. 2, 9, 6., reddente Bg. cum P. iterum, non item in ſq. adv. ἤ., ſed partim in ſqq. duobus v., quorum in ὑπτ. huc ſpectat Stp. Th. ſine Vs., ſed in τρ. variatur cum ἐντρυφ. 2, 14, 11., ut in ſubſt. ταρ. cum 2, 14, 1. ἔκπληξιν, quod per analog. modo copulat Noſter cum v. ἐνεβ., ubi Ms. et editarum tempus aliud aor. pro impf. e conſueta varietate, cf. 3, 2, 19. 1, 15, 6. m., conſentiente hic Bg. clare, ſed oblique P., qui et alias liber eſt per §. hanc, et quod Noſtri periodos duas deinceps coniungit in unam.

ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλλε [n]. περαιωθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς Βρεττανίας [o], ἐς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν ἐστρατοπέδευσεν [p]. ἔπεμψέ τε εἰς πάντα τὰ γειτνιῶντα ἔθνη [q], τοῖς τε ἡγουμένοις ἐπέστειλε, χρήματά τε [r] πέμπειν καὶ τροφὰς τῷ στρατῷ. καὶ οἱ μὲν, πεισθέντες, ἔπεμψαν

ſupino et deliciis dedito magnam perturbationem iniecit.
2. Poſtquam autem traieciſſet ex Britannia in oppoſitam Galliam, caſtra metatus eſt, miſitque in omnes vicinas gentes et praeſides earum per epiſtolas iuſſit pecunias mittere et
3. commeatum exercitui. Ac nonnulli quidem, morem ge-

n) ἐνέβαλε Ms. Ba. cum ed. Bss. Par. 2. et Pat., v. N. o) Hoc comma in edd. omnibus, et tacite in Mss., praeter Sb., quae cum Bg interpungit commate demum poſt Γαλλ., v. N. p) Ms. Ba. ἐστράτευσεν, v. N., ſed comma hic cum Bg. in ſolis Bs. 1. q) Hoc comma in Ms. Ba. cum Baſ. 1. al., pro puncto al. et colo Stp. rel. r) In Ms. Vi. τὲ deeſt, *Loc.* ſervatum diſerte ſic cum accentu τὲ a Ms. Ba. qui paulo ante tamen ἔπεμψέ τε dedit, v. N.

περαιωθεὶς) Bg. rexit hoc v. non modo cum pr. ἀπὸ, ſed etiam cum ſq. ἐς, ut Sch. „ἀπὸ Βρ. εἰς Γαλ. *transmittens* e *Br.* in *Galliam*" deſerto P., qui ἐς τ. ἀ. Γαλ. copulat cum ſq. v. ἐστρ., ſumto ἐς non proprio ſenſu, de motu in locum, ſed, ut Lat. ſyn. *ad*, de quiete in loco, pro ἐν, i. iuxta ſ. propter, qua de vi cf. ad Luc. 2, 568. N. 11. cum Bud. C. 1460, 52. ſqq. et Abr. Dl. Th. p. 418. i. Et hanc rectionem reſpiciens Gloſſator Ms., ſubſtituerit vulgaro v. ἐστρατοπ. ſuum ſyn., quod cum aliqua praep. frequentius occurrit, ut infra dabimus, et ap. Noſtr. eſt quoque cum pr. ſyn. ἐπὶ, ut vulg. στρατοπεδεύειν cum variis praep., v. Bud. C. 971, 51. ſqq., ubi cum ἐν, ut ap. Dion. H. S. T. 1, 52, e. 252, 16. 303, 22. it. cum παρὰ 192, 7. 343, 12., it. cum περὶ 364, 11. it cum ἐπὶ 561, 8., etiam cum adv. χωρὶς 308, 38. 343, 19. it. cum οὐ μακρὰν ἀπὸ — 419, 16., hic quidem ſenſu manente eodem in vulg. interpunctione, at meliore futura rectione in Bg. ratione, dum v. περ. requirere videtur cum ἀπὸ termino uno etiam alterum, et facile ad v. ἐστρ. ſuppleri poteſt adv. ἐκεῖ, ſaepe oppreſſum.

ἔπεμψε) P. contraxit omnia, omiſſo etiam πάντα, ubi ſeverior Bg., praeter expletum gen. pron. αὐτῶν ad ἡγ., quod monere poterat, pr. ἔθνη eſſe iterum pro provinciis. Mox τὲ in Ms. exciderit ob vicinitatem, quanquam alibi vi eiectum, ſequente καὶ intervallo, ubi Bg. e P. iterum opprimit, qui deinde cum eodem in τρ., ignorante Stp. Th. hunc uſum militarem.

καὶ οἱ μ. πεισθ.) Liberum P. in rel. ſequitur Bg. ad ſenſum in v. πεισθ., cf. 3, 5, 8., non item in adv. ὀλ., quod dat hic non modo, ut alibi, per ſyn. abl., ſed ſimul cum pron. et adi., pro notione affinis ſubſt., repertum non per Indd., ſed in L. Ern. („pernicioſe, *cum* tua *pernicie*" quod Lat. primum et Sch. tenuit,) tum ad adi. neutr. ὀλέθριον (quod ſolum Stp. Th. novit, cf. ſupra ad 1, 8, 10. e. cum Suid.) ap. Schol. Soph. Ai. v. 402. et denique ap. G. Th. in Lat. adv. illo *pernic.*, quod, il-

ὀλεθρίως [s]. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. ὅσοι δὲ οὐκ ἐπίστευσαν [t], εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες, ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν. ἡ γὰρ ἀπόβασις [u] καὶ ἡ [x]

rentes, miſerunt, ſuo magno 4. malo: (poſtea enim puniti ſunt:) qui vero non obtemperarunt, felici potius conſilio, quam prudenti, incolumes eva-

ſ) In Ms. Ba. loco ſignorum parentheſis ab ὅσ. — ἐκολ. cola ſunt. *Mart.* Parentheſis non erat in A. al., ſed in Stp. rel. t) Ms. Ba. ἐπέστειλον v. N. u) Ms. Ba. ἀπίφασις mendoſe, ut 2, 9, 4. in Par. x) Articulum vitioſe omittunt Baſs. Ox. et Par. 2.

cum aliis verbis poſitum, Noſter fortaſſis reſpexit. In ſq. v. ἐκολ. liberior etiam P.

ὅσοι — ἐπίστευσ.) Num forte ἐπείσθησαν? *Stroth.* Sed Leisn. in m. Ox. „ſ. ἐπείθοντο" quorum primum propius eſt ad litteras vulg., ut et Ms. novum verbum, corrigendum illud in ἐπέστειλαν, quod reſpiciat ſyn. pr. ἔπεμψαν, ut cum pr. paſſ. πεισθ. quoad ſenſum convenire debeat activum vulg. ἐπισ., quod, iſta notione non repertum, neſcio an tolerarit Bg., cum nihil Notae dederit, ſed aliquod v. privum ſyn. pro phraſi P., qui adeo ſaltem non habuit lectionem Ms. novam. Contrarium quidem ἀπιστεῖν pro non obſequi tenebat Stp. Th.

εὐτυχῶς) feliciori, *quam* prudentiori *conſilio* ſ. decreto *inito.* γινώσκειν eſt cenſere, decernere, ſtatuere. Hoc probat Barn. ad Eur. Dan. v. 43. p. 441. *Leisn.*

Qui cum Sch. in γν., de notione recte ſtatuens, cf. cum adv. aliquo Iſ. Pan. Mor. p. 99. i. et Dem. 48, 7. ſine Ind., cui add. 133, 8. 228, 5. 244, 25. 300, 12. Rs. Or. V. 6. 8.. And. Thuc. cum Bauer. Or. Xen. Bach. Mor. et Z., cuius Cyr. add. 1, 3, 6. et 17. Dion. H. S. T. 1. ad Luc. 2, 586. N. 82. Obſ. N. T. Kypk. 2, 429. Loesn. p. 170. cum Krbs. Ind. et Vig. p. 226. i., hic ut ſuppleam pron. τοῦτο ſ. οὕτω, per ſeveriora Lat. *feliciter* magis *ſtatuentes ita, quam prudenter* ſ. *conſulte*, cum P. reddente Stp. Th. 3, 1453. D. in εὐτ., (quo de cf. Ind. Xen. M. S. Z. ſed ſine Ind. Dem. 538, 21. ἐμαυτὸν — σωφρόνως, μᾶλλον δ' εὐτυχῶς, οἴομαι βεβουλεῦσθαι,) ſed 1, 768. E. εὐβ. ſine ullo exemplo, quod modo reperi ap. Abr. ad Aeſch. 1, 458. ſq. e Choëph. v. 693., ut εὐβουλότατα pro adv. in Geop., hic non bene vertente Ind. Sb. „felici *conſilio*" propter oppos. pr. εὐτυχ.

ἡ γὰρ ἀποβ.) Liv. 21, 10. (m.) *vicerunt ergo dii homines que, et id, de quo verbis ambigebatur, uter populus fedus* rupiſſet, *eventus* belli, *velut aequus iudex, unde ius ſtabat, ei victoriam dedit.* Fortunam belli et eventum modo aequum iudicem faciunt auctores, modo iniquum. Herodianus hic inique diiudicata fuiſſe utrorumque conſilia innuit, quum ea a fortuna diiudicata fuiſſe ait. Nam qui Albino miſerunt auxilia, fecerunt, quod officium et fides Albino debita requirebat. Ius ergo ab illis ſtetit. Sed non fortuna ab illis ſtetit, quia puniti ſunt. *Leisn.* (qui in ſententiam notarat ad m. Ox. etiam haec „Ovid. Her. 2, 85. Cic. p. Rabir. 1. Plaut. Pſeud. 2, 3, 11. Cic. ad Att. 9, 8.") i. e. per ſe dici non potuiſſet, quisnam bene, quis male ſentiret; utrum ille, qui Albini, an ille qui Severi partibus faveret optimo conſilio uſus eſſet; ſed finito

τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν. ἀφικομένης δὲ τῆς τοῦ Σεβήρου δυνάμεως εἰς τὴν Γαλλίαν, γεγόνασι μέν τινες ἀκροβολισμοὶ καθ' ἕτερα χωρία y· ἡ δὲ τε-

ferunt. nam eventus et fortuna belli utrorumque conſilium diiudicavit. Cum ergo perveniſſent Severi copiae in Galliam, extiterunt quidem aliquae velitationes utrobique:

y) Hic punctum in A. rel. v. N.

bello, fortuna quae ſe comitem adiunxerat Severo, dubitare non paſſa eſt, quin ii meliorem ſententiam amplecterentur, qui aut Severo, aut ſaltem non Albino faverent. Hanc eſſe horum verborum ſententiam, ex eorum ad τὸ ἢ εὐβούλως relatione apparet. *Stroth.*

Variatur partim in ſententia cum 3, 4, 9. κἀκεῖ τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα, hic ſumendo tum copiam ſyn. in ſubſt. ſimul cum adiuncto τοῦ πολ. cf. 1, 1, 5. m., tum verbum ſimpl. ἐκρ. loco compoſiti, tum denique ad hoc v. alium caſum, non perſ., ſed rei, γνωμ., unde facilis ſententia naſcitur, *eventus*, id, quod factum eſt poſt illorum vel gratificationem, vel recuſationem, *atque adeo* nominatim *fortuna* belli *pugnarum* que *utrorumque* conſilia *decrevit*, definiit, indicavit, utrum eſſent prudentia, an imprudentia, dum clades Albini declaravit, ſtulta fuiſſe, ſed victoria Severi, fuiſſe meliora, quia obſequium erga Albinum fuit noxium et a Severo vindicatum, ſed recuſatio ſalutaris et a Severo compenſata, ſ. fecit, ut de utrorumque conſiliis iudicari poſſet, recta, an ſtulta eſſent; reddente Stp. Th. cum Bg. in τ. 3, 1450. A. e. ſed cum P. in κρ. 2, 423. G. m. cum alia lect. e memoria „ἡ γ. ἁ. καὶ τυχ. λ." ſine altero articulo, ut in Var. L., ſed tamen ſub Lat. *decernere*, quo de v. laud. ad 3, 4, 9.

ἀφικ. δὲ) Hoc δὲ Bg. pro δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., manente P. in ſenſu vulgari aeque bene, quia tranſitur ad novam rem.

ἀκροβολ.) Recte hanc vocem reddidit Pol. *leves* ac *velitares pugnae*, eſt enim id, quod nos *Scharmützel* appellamus. Sic eadem utitur noſter infra c. 14. συμβολαὶ καὶ ἀκροβ. πολλάκις ἐγένοντο. Luculentiſſime haec ſignificatio apparet ex Dion. H. Ant. R. 3, 52. κατἀρχὰς μὲν οὖν ὀκνηρῶς εἶχον ἑκάτεροι πάσαις ἀποκινδυνεῦσαι ταῖς δυνάμεσι, — ἀκροβολισμοὺς δὲ οἱ ψιλοὶ παρ' ἑκατέρων συνεχεῖς ἐποιοῦντο et l. 9. c. 16. ὥστ' ἠναγκάσθη, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀπολέσας, μηκέτι χωρεῖν ὁμόσε τοῖς πολεμίοις' ἀλλ' — ἀκροβολισμοῖς καὶ ψιλῶν συμπλοκαῖς διαφέρειν ἔγνω τὸν πόλεμον. Haud ſatis recte igitur interpretatus ſum hanc vocem in Eclogis ad Luc. Timona. *Stroth.*

Pro P. brevius Sch. „*pugnae velitares*" cum Stp. Th. aliunde, ap. quem et P. ſine numeris et Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.,) cf. Graev. Th. T. 10. Salm. de re mil. R. p. 1405. Suid. cum Heſ. it. Inc. Thuc. Diod. S. Dion. H. Polb. Ioſ. 1, 64, 7. ἐγένοντο ἀκρ. et 4, 35, 9. i., ſed in propriam notionem ad Luc. 1, 159. N. 42. et ad Onos. p. 77. N. 6. cum Ind. Adiuncta vero καθ' ἑτ. χ., omiſſa a P., reddit Bg. (ap. G. Th. „ἑκατέρως, ἑκατέρωθι, utrinque") quaſi legerit ἑκάτερα, pro *ad* alia *loca*, i. pagos ſ. urbes, relata ad ſq. Λουγ.

ἡ δὲ τελ.) Reſpicit ἡ τελ. ſequentia ſubſt. μάχη, συμβολή. Alioqui,

λευταία [z] περὶ Λουγδοῦνον, μεγάλην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, ἐν ᾗ κατακλείσας ἑαυτὸν ὁ Ἀλβῖνος ἔμενε [a], τὸν δὲ στρατὸν εἰς [b] τὴν μάχην ἐξέπεμψε. γενομένης δὲ συμβολῆς

ſed poſtrema pugna fuit apud Lugdunum, magnam urbem et opulentam: in qua includens ſe ipſum Albinus manſit, exercitum autem ad pugnam miſit. 6. Orto autem atroci

z) τελευταῖα ſic cum circumfl. Bs. 2. L. al. a) Ms. Ba. colon, ut punctum A. cum Bs. 2. b) Ms. Ba. ἐς cf. 1, 11, 9., nihil tamen novans paulo ante §. 5.

ad praecedens referretur, ſcribendum fuiſſet οἱ δὲ τελευταῖοι. Porro, qui pro *Lugduno* in Gryph. edit. et hic et §. 16. *Londinum* reponendum cenſuit, parum vidit. Nam in Gallia, non in Britannia, commiſſum eſſe hoc proelium, cum Herodianus ipſe hic (§. 5. et 2.) declarat, tum alii confirmant. Et quamquam Latini ſcriptores in urbis nomine variant, dum Spartianus (in Sev. c. 11, i. p. 606. e. ubi v. N. Caſ.) ad *Tinurtium* pugnatum tradit, Capitolinus (in Alb. c. 12. i. p. 701.) ap. *Lugdunum*: Dionis tamen epitome ſcrupulum omnem eximit, dum et Lugduni ſimul et Rhodani mentionem facit, (p. 1260. l. 51. p. ſq. l. 21. ὁ δὲ δὴ ἀγὼν — πρὸς τῷ Λουγδούνῳ — ἐγένετο, ad quae Fabr. §. 25. colligit, pugnam factam eſſe ap. *Tiburtium* ſ. *Tinurtium*, locum non procul Lugduno.) *Sylb.* Quae urbs tunc temporis caput Galliae erat. Adſcribere liceat Euſebii de ea teſtimonium Hiſt. eccl. 5, 1. Γαλλίας μητροπόλεις — Λουγδουνὸς καὶ Βίεννα λ. Idem ex eodem affert Nicephorus H. E. l. 4. c. 16. Perperam vero ab his ſcribitur Λούγδουνος, neque ſatis recte a Strab. l. 4. haud longe ab in. p. m. 168. et 183. ac Ptolemaeo l. 2. c. 9. dicitur Λουγδοῦνον penultima acuta. Stp. Byz. effert Λούγδουνα numero plur. (ſed et Λούγδουνος ib., v. N.) *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „ſc. μάχη, (et ad Ms. Bg.) ſupplet μάχη" quod ſubſt. latet in pr. ἀκρ. alius ſexus, per genus ſyntheſis, ubi et e pr. v. plur. repetendum eſt v. numeri ſing. γέγονε, per numeri enallagen; unde poſt χωρ. comma modo valeat, cf. in accentum noſtrum in adi. τελ. fem. Ind. Dem. et Ael. V. h., ſed Sb. Ind. Lat. v. *Lugdun.* de alia ſcriptura Ἀλβῖνος — νικηθεὶς ἐν Λουγδώνῳ παρὰ τοῦ Σευήρου ex Eutr. Met. 8, 10, 9., ſed e Cod. Pal. Λουγδούνῳ e Xiph. ſ. Dion. C. l. l., et Ind. Gr., „latino accentu etiam A. et Bss." hinc, ubi conſenſus eſt edd. et tacite quoque Mss., alium illum Λούγδουνον tenente ſolum Cell. n. o. a. 1, 174. E. ex Strab. cum Sch. „Stp. περὶ πολ. effert Λούγδουνα, quod eſt fem. ſ. neutr. plur. rel." ubi Bg. e P. ad εὐδ. ubi et Stp. habet aliunde, ſed de pers., pro dives, ut explicat G. Th. cum exemplo de *civitate et urbe*, cf. 2, 7, 15. 3, 1, 10. cum Xen. Ἀνβ. ſine Ind. 4, 7, 19. πολ. μεγάλην κ. ἐνδ., ἐν ᾗ λ.) Omiſſum a P. κατ. reſtituit et Sch. „quum *ſe* tenuiſſet *clauſae* urbis *moenibus*" (qui et inde ſervat Lat. ſeverum ad ἐξεπ., ſed eundem deſerit in) συμβ. *conflictu* vehemente *facto*, κρ. valido *confl.* „recte comparante Sb. Ind." σ. i. 9. pr. μάχην" cum variet modo Noſter, cf. Ind. Xen. Hell. et Ἀνβ., ſed in re videatur diſcedere a Dione, qui Albinum ipſum interfuiſſe huic pugnae perhibet 1260. 51. et 54. παρῆσαν — ἀμφότεροι τῷ πολέμῳ λ.

καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον [c] μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη. καὶ γὰρ οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ τε καὶ θυμῷ φονικῷ, οὐδὲν τῶν Ἰλλυριῶν ἀπολείπονται. γενναίων οὖν στρατῶν μαχομένων, οὐ θατέρων [d] ῥᾳδία ἦν ἡ τροπή. ὡς δέ τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, οὐ πρὸς

proelio, diu quidem aequalis manſit utrisque victoriae fortuna. etenim Britanni fortitudine et furore ſanguinario nihil Illyricianis concedunt.
7. Validis igitur exercitibus pugnantibus, neutrorum fa-
8. cilis erat in fugam verſio. Atque ut quidam hiſtorici tunc

c) ἐπιπλεῖστον ſic una voce in edd. A. al. cf. 3, 4, 10. 1, 15, 13. d) Ms. Ba. οὐδετέρων λ. ſed Ms. Ve. οὐθ' ἑτέρων λ. tum edd. A. cum Par. 2. οὐθατέρων, v. N.

ἰσόῤῥοπος) Leisn. ad m. Ox. „ἀντίῤῥοπος Xen. Oec. 3, 15." ubi Ind. Z. „idem ac ἰσόῤῥοπος" partim e P. reddente hic Bg., cf. 1, 11, 5., ſed ex eodem negligente gradum ad ἐ. πλ., cf. 1, 12, 6., et ſeveriore ad ſqq., ubi in τύχη cum τ. νικ. Noſter ſaltem ex analog., (nihil etiam ferente G. Th., ſed Stp. Th. 3, 1450. A. e. ſervante Lag. P. cum additamento,) ſed priora per variationem cum 3, 2, 19. μαχ. καρτ. γενομ.

καὶ γὰρ — οὐδ.) Leisn. ad m. Ox. de ἀπολ. „O. M. V. IV. p. 214." ubi Sb. Ind. „inferiores ſunt" ſed Bg. e P., cf. 3, 4, 3., a quo in φ. θ. diſcedit et Sch. „*animo* caedis *avido*" ubi Noſter iterum modo ad analog., ferente tantum Sb. Ind. ſimile ex Eutr. Met. 10, 1, 5. τῆς φονικῆς θρασύτητος, ſanguinariam *temeritatem*.

οὐ θατέρων) Fortaſſe rectius οὐθετέρων ſ. οὐδετέρων. *Sylb.* Leg. οὐδετέρων. *Reisk.* non opus eſt codicis emendatione οὐθ. ἑτέρων. *Stroth.*

Sb. Ind. „pro οὐθετέρων ſ. οὐδετέρων, *neutrorum*" de more ipſius dubio, qui in utraque coniectura confirmatur quidem a Mss., ſed ubi tamen ſubeſſe poteſt etiam opera Gloſſatoris, quanquam et contra ſtatui licet, confuſa eſſe α et ε iterum, ut de diviſis iunctis ve vocibus ambiguum aeque iudicium eſt, quia in Ms. Ba. cognoſcere poſſumus feriem Mss. unam omnium, ſed relictam eam rurſus in Ms. Ve. Ego reperi tantum ſimile quid ad Suid. 1, 691. N. 1. οὐδὲ θατέρα ληπτὸν λ., verum e coniectura ſola, praeterea vero (extra iſta ad 3, 3. 2.) in adiectivum θάτερος aliquid ap. Suid. cum Heſ., per Indd. Dem., cui add. 14, 9. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Cyr., Lyco. Eur. Barn. Harl. Chr. P. v. θατερ., ſed in v. ἑτερ. Ael. V. h. cum Aeſ. Fa. Hs., porro ad Luc. 3, 569. N. 16. e. ad Valck. Eur. Hipp. p. 201. 1. C. 243. 1. B. et ad Thom. M. p. 120. cum Herodi. Gramm. p. 432.

ὡς δέ τινες) v. praeſertim Dion. qui et ipſe tali cautione utitur in exitu Albini memorando, λέγω γὰρ οὐχ ὅσα ὁ Σεβῆρος ἔγραψεν, ἀλλ' ὅσα ἀληθῶς ἐγένετο, *non enim refero, quae Severus ſcripſit, ſed rem, ſicut vere geſta eſt, exſequor.* Tali delectu veluti ſale condienda eſt pragmatica hiſtoria. *Boecl.* Obſerva diligentiam hiſtorici diſcernendi vera a falſis, ſimulque cauſas indagandi, cur alii vera, alii falſa tradere ſtuduerint, v. Cort. ad Sal. Cat. 22, 4. *Leisn.*

χάριν, ἀλλὰ πρὸς ἀλήθειαν λέγοντες, πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ Φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ [e], καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο [f] Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός [g], ὡς Φυγεῖν τε [h] αὐτὸν

tradiderunt, non ad gratiam, ſed ad fidem loquentes, multo ſuperior fuit acies Albiniani exercitus, qua in parte ſtabat Severus et qui circa ipſum erat exercitus: ut et fugerit

e) Colon Ms. Ba., ut punctum A. cum Bs. 2. f) Ms. Ba. τέτακτο δ σεβ., quocum facit Ms. Vi. in addito articulo altero etiam ob ſq. alterum, hic ut per ſe exciderit a pr. το. Sed de abiecto augmento altero Ms. Ba. cf. 1, 13, 15. m. g) Colon Stp. et rel. h) Ms. Ba. φ. τὲ λ. cum accentu, cf. 2, 8, 16. e.

Qui et in m. Ox. ad τῶν „ſc. συγγραψάντων“ pro quo et valeat ſubſt. συγγραφέων, a Bg., fere e P., ſtatim expletum, reperiente me λέγειν πρὸς χάριν, praeter illa Exc. ad 1, 1, 3. i., quoque ap. Aeſ. Fa. Hs. et ap. Cic. in Lael. ſ. 91. ſ. c. 25. i. hominum, *ad* voluntatem *loquentium* omnia, *nihil* ad *veritatem*, ſed praeterea ad m. Ox. notante Leisn. ad λεγ., „ſcribentes“ ubi et procedit Lat. illud ante ad Dion. locum *referre*, pro ſyn. pr. ἱστορ., cf. Gs. Th. 124, 24. ſqq., memoriter tenente Stp. Th. 4, 348. B. „ἀλλ' ἐς ἀλήθειαν“ ſine Vs., ſed Bg. e P. Lat. ad δὲ, pro τὲ, iterum.

πολύ τι λ.) Fortaſſe rectius τοῦ Ἀλβινείου στρατοῦ, *Albiniani* exercitus. *Sylb.* Sed ap. Noſtr. frequentes ſunt tales gen. duplices, qui deinde in affine adi. converti poſſunt, quod et Bg. fecerit, non tam corrigens ad voluntatem Sb., quam libere dans ad ſenſum, quia cum Mss. etiam P. ſervat formam vulg., quem ſequitur Bg. in oppreſſo τὶ, non item in rel., notante Leisn. in m. Ox. ad φαλ. „forte *ala*“ quod procedit hic, ubi componitur ſimul cum ſubſt. στρατ., ut de parte modo ſumatur, quod et *cornu* dr., et diſerte in hac pugna memoratur a Dion. C. p. 1260., ad cuius §. 29. putat Fabricius, illum repugnare Noſtro, quia dicat, *ſiniſtrum* cornu *Albini* victum eſſe ac fuſum. Atqui hic ap. Noſtr. cogitari poteſt *dextrum*, quod et ille ſcribit deinde l. 67. viciſſe ſic, ut Severus ſuccurrens tamen nihil proficeret.

καθ' ὃ μερ.) Praeter libera P., dedit Sch. in v. τατ. „κ. ὃ μέρος στρατοῦ ἐτ. *qua* parte *exercitus* ordine *collocatus* erat *Severus*“ ex etymo nimis, ſed Stp. Th. 3, 1252. D. e. ſub ſolo Lat. *colloco* ſine Vs., ignorans in paſſ. commodum Bg. e conſequenti, qui et omiſſum a P. membrum ſq. reſtituit cum ſupplemento particip. v. ſubſt. ὢν, cf. de contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e.

ὡς φυγ.) Spartian. in Sev. c. 11. (i. p. 606. e.) *multis* interim *varie* geſtis *in* Gallia, *primo* ap. *Trinurtium* contra *Albinum* feliciſſime *pugnavit* Severus, *quum quidem ingens* periculum *equi* caſu *adiit*, *ita*, *ut* mortuus *ictu* plumbeae *crederetur*, *ita*, *ut alius iam paene imperator ab exercitu* deligeretur. *Boecl.*

Ad quae Spart. in N. Caſ. „quod nec Dio praetermittit, nec Herodi., qui etiam addit, Severum *paludamento* imperatorio *abiecto* aliquamdiu latuiſſe. Tunc nempe creditus eſt ictu plumbeae mortuus, quod ait Spart.“ Sed ad Dion. 1261, 95. ſqq. αὐτὸς τὸν ἵππον ἀποβαλὼν

καὶ τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν[i], ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν, λαθεῖν. ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, ϛρατηγὸν ὄντα Σεβήρου, σὺν τῷ ϛρατῷ,

ipſe et ab equo deciderit, ſed abiecto paludamento latuerit. 9. Iamque perſequentibus ac paeana canentibus Britannis, quaſi ſcilicet viciſſent, ſuperveniſſe Laetum ducem Severi cum exercitu, cui prae-

i) Colon in Stp. rel. et punctum in A. al.

κινδύνευσε. ὡς δὲ εἶδε φεύγοντας πάντας τοὺς ἑαυτοῦ, τὴν χλαμύδα περιῤῥηξάμενος λ. Fabric. §. 31. „vide, quam diverſa ſit de eadem re fama, aut quam contrarium ſit partium ſtudium! Nam Herodianus abiecta veſte *regia* ſe abdidiſſe ſcribit,“ vertente Bg. e P. τὴν χλ. β. non ita ſevere, omiſſo adi., cum ipſe G. Th., in Bg. habens ſolum Gr. χλ., tamen et ſubiecerit loca cum adi. noſtro *imperatoria paludamenta*, quod adeo olim reſtituetur in Vs., cf. Stp. Th. 4, 534. B. e. hinc „*abiecta* chlamyde *regia* ſ. *imperatorio* paludamento“ Graev. Th. T. VI. Ferrar. de re veſt. p. 861. B. „*paludamentum* chlamydem purpuream graeci ſcriptores verterunt, — *regiam chlamydem* appellat Herodi. — ἀποῤῥ. — βασ. Nam regum chlamydes purpureae“ Poll. 5, 18. *pallium*, ſed 7, 46. *chlamys*, Fi. de vit. L. N. T. Prol. 3. p. 15. et ſupra ad 1, 5, 14. e. 1, 14, 16. ut in rem de abiecto in fuga cultu, ne agnoſcendi facultas eſſet, exempla alia in Ind. Flor. v. *inſignia*, ſed in formulam ἐκπεσ. τ. ἵπ. (ubi Bg. e P. ſed G. Th. ſeverius *decidere equo* et *ex* equo,) Heſ. 1, 1147. N. 4. et Luc. 1, 279. l. 12. cum Ind. Hom. v. ἐκπεσ. ſed ſic phyſice de re Xen. Sy. et ſine Ind. Ael. V. h. 1, 10. cum Abr. Dl. Th. p. 248. i.

παιανιζόντων) Schol. Ariſt. ad Plut. 636. παιὰν μὲν ὕμνος ἐϛὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου δεινοῦ· καὶ παιανίζειν ῥῆμα ἀπὸ τούτου, τὸ παιᾶνα ᾄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω παυάν καὶ παιάν. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Obſ. Miſc. V. 11, p. 278.“ quod verbum, omiſſum in Bg. Vs. haud dubie incuria ſcribae, cum et monſtraſſet P. libere converſum, reſtituimus per phraſin, a Bg. ipſo adhibitam infra, nihil variantibus hic libris in vocali, cf. Thuc. 158, 77. ἐπαιώνιζον — ὡς νενικηκότες, *paeana canebant*, tanquam *victores*, ubi v. Var. L. cum N. 76. it. 36, 60. 264, 68. 294, 16. 398, 84. (475, 43. 497, 93.) ad Herdt. 273, 21. cum Ind. Diod. S. 1, 553. N. 55. p. ſq. N. 5. ad Dion. C. p. 576. ad Max. Tyr. p. 622. Stanl. ad Aeſch. ſ. c. Theb. v. 274. ad Luc. 1, 849. N. 26. Harl. Dem. p. Cor. p. 547. N. 30. cum Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 65. e. it. V. 10. p. 538. l. 16. Cup. Obſ. p. 4. ſqq. et 8. m. Carpz. Par. St. p. 474. i. Thom. M. p. 670. L. Tim. p. 146. Suid. 3, 65. 68. m. ſq. Heſ. 2, 837. i. 840. m. cum Ind. Sb., Fi. Axioch. et Aeſch., Xen. Z. Bach. et Ἀνβ. it. Zoſ. Cell. et Thuc. Var. L.

ἐπιφανῆναι) cf. Dion. C. 1261, 7. et ſupra 1, 12, 12. e. ex Stp. Th. ubi P. ſervari potuit.

οὗ ἦρχεν, ἀκμῆτί τε[k] ὄντι, καὶ ἔξω μάχης γεγονότι. διαβάλλουσι δὲ αὐτὸν, ὡς καραδοκήσαντα τὴν ἀπόβασιν τῆς μάχης, καὶ ἑκόντα βραδύναντα[l]· τὸν δὲ ὑφ' ἑαυτῷ στρατὸν ἀκμῆτα τηρήσαντα, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ μνώμενον, τότε ἐπιφανῆναι[m],

erat, recenti, qui extra pugnam fuerat. 10. Criminantur autem ipſum, quaſi expectaſſet eventum pugnae ac de induſtria ceſſaſſet: copias autem, quae ſub ipſo eſſent, recentes ſervantem, imperium captantem, tunc superve-

k) Ms. Ba. ἀκμῆτι τε λ. modo diſcedens in accentu, cf. 3, 6, 19. l) Punctum A. al., v. N. m) Hoc comma diſerte in Ms. Ba. cum A. al., neglectum in Stp. rel.

ἀκμῆτι) Paulo poſt (§. 12.) dicit νεαρὸν στρατὸν, it. (§. 14.) δύναμιν οὐ προηγωνισμένην. *Steph.*

Leisn. in m. Ox. „v. Sylb. ad Pauſan. V, 15; (et ſeparatim ad calcem,) pro ἀκμῆτι vel paulo poſt pro ἀκμῆτα legi poſſet etiam ἀκμηνῷ vel ἀκμηνόν. ἀκμὴς eſt infractus, nullo labore domabilis, ἀκμηνὸς vero vigens, vegetus" tenente me ex Stp. Th. 2, 49. D. m., praeter noſtrum locum e P., ib. C. m. ἀκμῆτες ſine ſubſt. cum oppoſ. κεκμηκότων, ut ap. Luc. et Dion. H. S. Ind. T. 1., ubi et oppoſ. cum ſubſt. 117, 25. προσπεσόντες ἀνθρώποις μεμοχθηκόσιν, αὐτοὶ ἀκμῆται ὄντες, per ſyn. noſtro, ut Ind. Hom. ἀκμῆτες κεκμηκότας ἄνδρας, ſed rurſus ap. Dion. H. l. 4. 572, 1. ἀκμήτην δύναμιν, recentibus *copiis*, ad quam analog. Noſter dederit cum ſyn. ſubſt. στρ., ſequente Sch. etymon Stp. per Lat. Bg. e P. „ex α priv. et κάμνω, *fatigor*, recenti, *praeliis* nondum *defatigato*, exercitu" cf. Suid. et Hes. it. ad Onos. p. 47. N. 19., recte comparante Stp. loca Noſtri, qui et hic quaſi explic. quandam ſubiicit, ob quam cauſam forte Bg. omiſit copulam καὶ, ſecus ac P., unde tamen olim reſtituemus, quia copula valet quoque in explicando et adiuncta parte aliqua explicante, ubi Noſter ad analog. rurſus, et in Vs. erit ſeverius *extra* pugnam *verſato*.

ὡς καραδοκ.) Similes ſententias v. ad Herdt. 583, 81. 649, 77. Diod. S. 1, 405, l. 4. 1, 415. l. 80. cum Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed in verbum Ind. Polb., etiam ib. in v. ἀποδεχ. e., Luc. Dion. C. cum Poll. 2, 41. N. 75. Suid. 1, 686. i. 2, 241. e. Heſ. 1, 145. e. 2, 1124. e. Tim. L. p. 111. Phil. p. 766. D. m. Ioſ. 1, 852, ſ. 5. i. 904. l. 9. 2, 286. c. 5. i. 318. ſ. 5. l. 6. 376. ſ. 5. e. Zoſ. 5, 15, 5. 5, 45, 3., tenente me tantum e Lat. ap. G. Th. eventum *pugnae*, ſed Stp. Th. in ſ. ἑκ. ſaltem Latina ſyn. illi Bg. e P., qua de notione, pro ſciens, volens, cf. Obſ. M. Nov. T. 3. p. 12. Caeterum poſt βραδ. contraxit P. Noſtri ſcripta, eiecto δὲ, et facto commate, quod et procedit, quia unum v. διαβ., omnia regens deinceps poſita, habet hic ſimul iunctas rectiones, quae alias ſingulae modo occurrunt, ut ſit cum ὡς et participio, inde ab ὡς ad βραδ., verum et cum inf. et accuſ., τηρήσαντα δὲ — ἐπιφ., ubi P. omittit membrum τὸν ὑφ' ἑ. στρατὸν, quod Bg. reddit, expleto part. ὄντα, ſervans idem participium μνωμ., a Noſtro poſitum poſt aliud participium, a quo pendet, cf. 2, 15, 3. θαρρ., dum P. ſtatim exprimit notionem cauſae, et Noſter leviter variat cum 2, 9, 14., cf. 2, 7, 11.

ὅτε ἔμαθε τὸν Σεβῆρον πεπτωκότα. πιςοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις [n]. ὕςερον γὰρ ὁ Σεβῆρος, μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας αὐτοῦ ςρατηγοὺς [o] μεγάλως ἠμείψατο, τὸν δὲ Λαῖτον μόνον, ὡς εἰκὸς, μνη-

niſſe, cum intelligeret, Severum cecidiſſe. Confirmat
11. autem criminationem hanc eventus. Poſtea enim Severus, omnibus ex ſententia geſtis, cum viveret ſecuram vitam, caeteros quidem omnes ſuos duces magnifice remuneratus eſt, Laetum autem ſolum, ſuc-

n) Ms. Ba. ἀπόφασις, ut §. 4. m. o) Mss. Ba. et Vi. πάντας ςρατ. αὐτοῦ μεγ. ut pron. αὐτ. per lenem etiam in edd. A. al., v. N.

ὅτε ἔμαθε) Contra Dion (1261, 10.) ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἐπικρατέςερα τὰ τοῦ Σεβήρου γενόμενα, προςεπελάβετο τοῦ ἔργου. In hoc vero cum Herodiano conſentit, quod Laetum, quamdiu aequo Marte pugnatum eſt, ſubſtitiſſe narrat, quaſi occaſionem captaret imperii ad ſe transferendi. *Oxon.*

Cf. ib. l. 7. et in ſq. τὸν Σεβ. πεπτ. ſupra §. 8. e. τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν, qui genitivus huc repetendus cum pr. ἐκ τοῦ ἵπ., ponente Noſtro forſan hoc verbum ambiguum, et de iis poſitum, qui in pugna cadunt caeſi, cf. 1, 11, 5., de induſtria ſic abſolute, quia per nuntium, *cecidiſſe* Severum, Laetus deceptus eſſe poteſt ad ſpem imperii, impulſusque ad opitulandum Severianis, credens, caeſum eſſe Severum, quem adveniens videbat tamen modo cecidiſſe ex equo innoxie.

πιςοῦται) Pronomen ταύτην, omiſſum in Ms. Bg., reſtitui e P. obliquo. In v. πις. Sch. partim e P. „*approbat* ſuſpicionem *eventus* ſ. *credibilem fidem* facit *calumniae*" quod poſtr. forte ductum e Sb. „fidem *criminationi* facit *eventus*" ſequente Stp. Th. 3, 146. C. e. Lat. P., ſed vincente Bg. perſpicuitate, qui in ſqq. ad μετὰ λ. partim e P., mutat pr. μετὰ cum inf. in ablativos conſqq., quia hi pares ſunt enunciationi per particulas *cum* ſ. *poſtquam*, in quas per ſe reſolvi licet μετὰ cum inf., dum ſervat P. tamen copulam ſq. καὶ, retinente Stp. Th. 2, 1442. B. omnia P., praeter libere adiectum adv. *mox*, cf. 3, 5, 10., ut eiusdem adi. ad ſq. formulam omittit recte ib. 855. e. „*in* ſecuritate *agitare*, curis vacuam vitam ducere" ubi Noſter ſaltem ad analog., infra varians per ἀμερίμνως βιοῦν, unde hic dediſſem, *poſtquam* omnia *feliciter* exegiſſet, *ac* verſaretur *in* ſecuritate *vitae* ſ. *ſecura vita*, quia Lat. *eſſe* in *vita* aliud ſignificat, cf. G. Th. 642, 102. et 1053, 50. At in ſq. adv. μεγ. (cf. 2, 3, 17.) Lat. Bg. ap. Stp. Th. aliunde, ſed a Noſtro cum v. ἀμ. per variationem cum 2, 8, 15. poſitum e peculiari ratione. Tum in Mss. alius primo ordo in pron. (laevior quidem una ex parte, ſed e logica modo ratione ortus, cum exquiſitius ſtet ante ſubſt. genitivus ille pronominis, a P. oppreſſus,) tum ſpiritus alius, ut ſaepe, ſervante Bg. aſperum ob v. ἠμ.

ὡς εἰκὸς) Haec verba cum μνησ. Herodianum iunxiſſe puto, et intellexiſſe *ut veriſimile eſt*, non *ut par fuit*, ſicut vertit Pol. *Steph.* Et quidem, ut negaret poſtea, ſuo iuſſu interfectum. Spartian. Sev. 15. (e

σικακήσας διεχρήσατο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐγένετο. τότε δ' οὖν [p], ὡς προείρηται, τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ τῷ [q] στρατῷ, οἱ μὲν τοῦ Σεβήρου ἐπεῤῥώσθησαν, τὸν δὲ [r] Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπε-

12. cenſens, ut videtur, interemit. Sed haec quidem poſterius facta ſunt: tunc autem, ut dictum eſt, Laeto ſuperveniente cum recenti exercitu, Severiani quidem invaluerunt, Severumque equo impoſue-

p) *Ms. Ba.* τότε δὲ, ὡς λ. v. N. q) *Ms. Ba.* νεαρῷ στρατ. v. N. r) *Ms. Ba.* τόν τε σεβ. v. N.

p. 615. e.) *denique quum occiſi eſſent nonnulli, Severus ſe excuſabat, et poſt eorum mortem negabat fieri ſe iuſſiſſe, quod factum eſt; quod de Laeto praecipue Marius Maximus dicit.* Quo de more principum diximus aliquid ad Tac. 1. A. 6. annot. 3. et 7. Excuſat iſtam caedem Laeti Herodianus. Niſi tamen illud ὡς εἰκὸς ad confirmationem potius cauſae ſ. propoſiti Severiani, quam ad approbationem referamus. Interpretatio eſſet, *ſolum Laetum*, haud dubie *memor* proditionis *et* iniuriae, *occidit.* Quamquam, ſi de Laeti voluntate conſtitit, nihil cauſae eſt, quin merito interfectus credatur Herodiano. *Boecl.* Cauſam longe aliam aſſignat Dio (1264, 20.) ἀπέκτεινε — τὸν Λαῖτον, ὅτι δὲ φρόνημα εἶχε, καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο. (καὶ τούτου τὸν φόνον, διότι οὐκ εἶχε φανερὰν αἰτίαν, εἰ μὴ τὸν φθόνον τοῖς στρατιώταις προσῆπτε.) *Oxon.*

Illam formulam ὡς εἰκὸς, ſc. ἐστὶ, Bg. e Stp. ratione poſuit poſt v. μνησ., liberius reddens, ſed eodem ſenſu cum Stp., qui in Th. non tenet formulam Bg., cf. Suid. 2, 772. i. ad Ael. V. h. 3, 19. e. cum Ind., it. Xen. Bach. 'Αvβ. et Cyr., cui add. 1, 2, 6. 11. et in criticam partem ad Diod. S. 1. 662. N. 95., ſed Dem. ſyn. οἷον εἰκ. 995, 16. ſine Ind. et Stp. Th., ubi modo plur. οἷα εἰκ., quo de cf. Ind. Dion. C., huc ſpectante eodem Stp. Th. in μν. 2, 958. C. ſine Vs. et Bg. Lat., quod ap. G. Th. „de eo, qui laeſus iraſcitur" cf. Suid. Miſ. Obſ. A. V. 4. p. 292. Palm. Ex. p. 667. e. ad Corn. 8, 3, 3. ed. Stav. Ind. Sb. Thuc. Dion. H. Xen. Hell. et 'Αvβ. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. et Dem., cui add. 290, 11. 1464, 19. cum Harl. p. Cor. p. 247. e. it. Phil. p. 749. Fi.

τότε δ' οὖν) Ms., iam ſupra tentans δ' οὖν 2, 9, 5., hic, praeter plenum δὲ, ut alibi, removet οὖν cum P. et Bg., cf. 3, 5, 12. ſed in v. τῷ στρ. formula ex articulo intra adi. et ſubſt. cum proxime nihil Ms. novaſſet §. 2. m. πάντα τὰ γ. ἔθνη, it. 3, 6, 17. e. et 19. i., cumque adeo pro vulgari forma obtruſiſſet articulum 2, 3, 9. i. 2, 5, 8. m., hic tamen (ubi reſtituimus totum hoc membrum a P. omiſſum, et ſimul in Ms. Bg., in cuius marg. monuit Leisn. „deſunt quaedam") eundem eiicit, vel e gloſſa ad variandum, vel e lapſu ſcribae ob pr. ρω ſimile; variantibus eodem modo libris alias etiam, cf. ad Luc. 3, 410. N. 48., ut Noſter in ſq. v. privo ἐπεῤῥ. variat pro phraſi 3, 3, 13. ἐπιῤῥωσθεὶς τὰς ψυχὰς ὁ στρατὸς, ubi privum Noſtri ſic dedimus e Thuc. 447, 48., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. ap. G. Th. „robur ac firmitatem acquirere" hic *animi.*

τὸν δὲ — τοῦ ἵπ.) Genitivus pendet a praep. ἐπὶ, qua cum alias haud

βίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα περιέθεσαν. οἱ δὲ τοῦ Ἀλβίνου, οἰόμενοι ἤδη νενικηκέναι, καὶ ἀτακτότεροι εὑρεθέντες, αἰφνιδίως [s] αὐτοῖς ἐπιπεσούσης [t] γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, ἐπ' ὀλίγον ἀν-

runt ac paludamentum cir-
13. cumdederunt; Albiniani autem putantes iam ſe viciſſe, et tumultuoſiores inventi, ſubito in ipſos impetum faciente valida, quae nondum pugnaverat, multitudine, paulis-

s) Ms. Ba. αἰφνηδίως cf. 3, 5, 8. e.   t) Ms. Ba. ἐπεισπεσούσης v. N.

raro iungi ſolet, cum de motu ſermo ſit, v. Viger. c. 9. ſect. 4. §. 9. Dicitur alias ἐπιβιβάζειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. *Stroth.*

Deſerto P., reddit Bg. e Sch. cum Ind. Sb. et Stp. Th. aliunde, ubi eſt modo cum pr. εἰς et ἐπὶ cum acc., cf. Ind. Sb. Diod. S., ſed e Noſtri rectione ap. Abr. Dl. Th. p. 558. m. ex Ariſtid., tropice tamen „δόξαν, ἧς ἐπιβιβάζει σε — ὁ θεός" ſine Vs., cf. de ἐπὶ cum gen. pro acc. 1, 3, 2. e., ut de Ms. τὲ pro δὲ 2, 13, 12., conſentiente hic P., etiam Bg. per ſyn. ſeverius, et forte confuſa hic, ut alias, utr. voce, cum intra relata, οἱ μὲν et οἱ δὲ, melius τὲ cohaereat cum ſq. καὶ, ut tamen contra rel. Mss. duos nondum ſit aliquid novandum, retinente vulg. quoque Step. Th. in v. ſq. περ. i. 3, 1507. e. „equo impoſuerunt, et chlamydem *ei* circumpoſuerunt ſ. circumdederunt, induerunt" addito pron. αὐτῷ, ſed abſolute ſic iterum ap. Ioſ. 2, 275. ſ. 8. m. τὴν ἐσθῆτα περιτιθέντες, cum *ſacra* veſte *induentes*; quibus milites ſimul teſtificabantur fidem ſuam in Severum, reſpiciente huc forte Spanh. de pr. et u. n. T. 2. p. 632. m., „alium quoque inter Severi numos citat Savolus, *fidei exercitus Gall. Lugd.* qui nempe exercitus a partibus Severi contra Albinum in Gallia, ac, ut id ab Herodiano traditur, prope Lugdunum, proſtrati ac caeſi ſteterit."

ἀτακτοτ.) P. deſerit quoque Sch. „confuſiores" praeoptante Stp. Th. aliunde 3, 1259. de militibus Lat. *inordinati* ſ. *incompoſiti*, quorum prius ſeverius, cf. G. Th., ubi nihil in Bg. hoc ſenſu, nec ap. Liv. Ind.

ἐπιπεσους.) Ms. aliud ſyn. compoſ., apud Noſtrum non deinde occurrens, convenit tamen cum eius uſu talium compoſ., ut ἐπεισέρχεσθαι ἐπεισπηδᾶν etc., variantque alias quoque praep. ἐπὶ et ἐπεις, cf. Plut. Krg. p. 83. N. 54., ut novum v. uſurpant alii Gr., cf. Ind. Luc. cum 3, 323. N. 66. et Xen. Cyr. it. Eur. Rhes. v. 448., etiam alibi obtrudentibus noſtris Mss. exquiſitiora pro vulgaribus. Ad ſqq. deſerit Bg. Lat. P., ſecutus partim Sch. in „πρ. *manus* militum, *quae* nondum *pugnaverat*, ſ. *certamine* nondum *laſſata*" quae poſtr. ſunt ex Ind. Sb., ut pr. partim e Stp. Th. „quae *antea* non *pugnaverat*" ſenſum exprimente P., cf. §. 10. m. ἀκμ., ſed libere addente aliquod adv. ad ſq. v. ἀντ., ubi Bg. ignorat Stp. Th., cf. cum adv. quodam Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 420. i. Luc. D'Orv. Ch. p. 623. e. Phil. p. 748. F. m., reddente Bg. ad ſq. v. εἰκ. e Sch., ubi Stp. Th. non tenet locum ſimilem de pugnantibus, qui loco et campo abeunt, non amplius reſiſtentes, cf. Ind. Thuc. ex 312, 20.

τισχόντες, εἶξαν. τροπῆς τε
καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν
αὐτοὺς φονεύοντες οἱ Σεβήρου,
μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν ἐσέβα-
λον u. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν
ἑκατέρωθεν ἀνῃρημένων ἢ ἁλόν-
των, ὡς ἕκαστος ἐβουλήθη x τῶν

14 per obnixi ceſſerunt: fuga
que vehementi facta, perſecu-
ti, ſunt ipſos Severiani occi-
dentes, donec in urbem intra-
15. runt. Numerum quidem
utrinque caeſorum aut capto-
rum, ut quisque voluit, illius

u) ἐσέβαλλον A. al., v. N. x) Ms. Ba. ἠβουλήθη v. N.

καρτερᾶς) In hoc adi. cum ſubſt. *τρ.* Noſter ad analog. ſaltem, ubi P. deſerit et Sch. „magna *clade*" reſtituto a nobis part. *φον.*, quod Bg. Vs. non tenebat, ſed P. liberius, qui manſit in tempore v. *ἐσεβ.* vulgato, pro quo quarundam edd. imperfectum eſt de ſolenni permutatione, cf. 3, 2, 19. 1, 15, 6. m., ubi Sch. poſt Vs. P. „quid ſi tranſitive accipiatur? *ut* eos *in* urbem *compulerunt*" quae notio, requirens ſuppletum pron. caſum quartum *αὐτοὺς*, non reperta eſt de perſ. ap. Stp. Th., ubi contra altera, ſupplendo nominativo pron. *αὐτοὶ*, *οἱ τοῦ Ἀλβίνου*, in noſtro et affini v. *εἰσβ.*, tum e Bg. ratione, h. e. ſimpl. ſenſu, tum per ſecundariam cogitationem, pro celeriter intrare ſ. irruere, et hic ſalutis ſ. perfugii cauſa, ubi ego ſtatuerim ellipſin pron. acc. *ἑαυτοὺς*, vel aliis in locis ſing. *ἑαυτὸν*, qua de tacetur ad L. Boſ. et Vig., cf. totam Noſtri formulam *εἰς τ. πολ. εἰσβ.* ap. Diod. S. 1, 294. l. 13. urbem *ingreditur*, it. ap. Pal. Fi.; ſed per Lat. Bg. ſaltem Ind. Xen. *Ἀνβ.*, tum in notionem hanc Heſ. 1, 1117. e. Bud. C. 606, 33, ſed et in aliam Suid. 2, 32. m. ad Thom. M. p. 279. cum N. 1. Ind. Sb. Thuc. cum Gs. Chr. et Abr. Dl. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. Polb. Geop. et de med. Poll.

τὸ μ. ὁ. πληθ.) Occiſorum numerum Hiſtoricorum nemo, quod ſciam, rite ſubduxit. *Dio* enim indefinitum ponit (1261, 13. *ἡ δὲ δύναμις ἡ τῶν Ῥωμαίων ἰσχυρῶς ἔπταισεν,*) *ἅτε ἀμφοτέρωθεν ἀναριθμήτων πεσόντων*, uti et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e.) innumeris *ſuorum caeſis*, *plurimis fugatis*, *multis* (etiam) *deditis Albinus* fugit. *Oxon.*

Nec ad Anglos ap. Heyn. H. 4, 1048. m. aliquid definitum, quorſum et pertinent Noſtri ſqq. *ὡς ἑκ. λ.* ubi, cum inconſtanter dediſſet Ms. 2, 13, 13. e. *ἐδυν.* pro *ἠδυν.* ſed 3, 2, 11. *ἠδυν.* pro *ἐδυν.*, porro in noſtro v. *ἐβουλ.* 1, 13, 1. e. 1, 17, 3. m. nihil novaſſet, nunc tamen duplex iterum illud augmentum praefert, fortaſſis ex opinione illa, quam exſerit quoque Suid. 2, 40. m. *ἠβουλόμην*, *ὡς Ἀττικώτερον*, *ἐβουλόμην δὲ πολλοί*, it. Moer. p. 175., ubi N. nihil contra, at ipſe Thomas M. p. 258. cum N., dum utraque forma recta habetur diverſis locis, etiam *interdum ſine* Var. L., tum ap. Thuc. 98, 26. 100, 12. 160, 54. tum ap. *Dem.*, praeter alia loca multa, *ἐβουλόμην* 375, 5. ſed mox *l.* 7. *ἠβούλεσθε*, et 395, 21. *ἠβουλόμην*, it. 1179, 7. *ἐβούλετο*, ſed l. 17. *ἠβούλετο*, it. 13, 24. 312, 1. *ἠβουλόμεθα*, ſed 307, 4. *ἐβουλόμεθα*, it. *ἠβούλεσθε* 260, 5. 285, 16. 598, 5. ſed *ἐβούλεσθε* 387, 16. et pr. l. *ἠδύνασθε*, it. 62, 16. 26. *ἠβούλοντο*, ſed l. 19. *ἐβούλετο* et l. 23. *ἠβούλετο*, it. *ἐβουλήθη* 543, 22. 656, 14. 1224, 25. ſed *ἠβουλήθη* 354, 24. 444, 1. 446, 14. 865, 27. etc., ut *ἠβουλήθην* 1402,

ποτε συγγραψάντων, ἱστόρησεν. οἱ δὲ [y] τοῦ Σεβήρου, τήν τε πόλιν [z] Λουγδοῦνον διαρπάσαντες [a] καὶ ἐμπρήσαντες, τόν τε Ἀλβῖνον συλλαβόντες, καὶ τῆς [b] κεφαλῆς ἀφελόντες, κομίσαντες αὐτὴν τῷ Σεβήρῳ,

aetatis ſcriptores tradidere. 16. Severiani autem, cum urbem Lugdunum diripuiſſent et incendiſſent, Albinumque comprehendiſſent et capite truncaſſent, idque tuliſſent Severo; duo maxima erexe-

y) Nihil variat Ms. Ba. *Mart.* nec Ms. rel. in οἵ τε τοῦ Σ. vulg. omnium edd., v. N. z) Ms. Ba. τήν τε λουγδ. abeſt πολιν. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. διαρπάσαντες, τόν τε Ἀλβ. v. N. b) τῆς omiſſus artic. in Ox.

3., ἠβουλήθημεν 1176, 5. 1389, 5. ἠβουλήθητε 182, 5. 8. et ἠβουλήθησαν 491, 25. 687, pen. per hanc formam tantum; hoc poſt verbum interpungente Bg., quia deſeruit genitivum τῶν λ., ab ἐκ. pendentem, relato illo ſimul ad v. ἱσ., ſecus ac P., unde tamen formulam τῶν τ. συγγ. ſervat, tractans participium cum adv., ut adv. intra articulum et ſubſt., cf. 1, 14, 10. m., dum Noſter variat cum huius cap. §. 8. i., expreſſo hic part. συγγρ., *numerunt — ut* quisque *voluit* tunc *de his* ſcribentium, *tradidit*, ſ. *ut* quisque *voluit* illius aetatis *ſcriptorum*.

οἵ τε τοῦ Σεβ.) Scribo οἱ δὲ τοῦ Σ. *Steph.* Forte οἱ δὲ τοῦ Σεβ. *Reisk.* Recte, puto, ut δὲ reſpondeat prioris §. μὲν, ac ſqq. ſeparet diſtinguatque magis, quam τὲ, quod potius in continuando adhibetur; unde hic, vel contra Mss., δὲ dedi ſtatim, ſecutus ſenſum et Bg. quoque Vs., cum que ſaepe duo iſta confundantur, quo et reſpexerit Sb. Ind. „τὲ pro δὲ“ non hic Ingg. obſecutis Stephano, ſed P. *mox* arguente τὲ vulgatum, pro deinde, qui et cum Ms. Ba. conſentit in omiſſo ſubſt. πολ., quod per ſe abeſſe poteſt, cum iam adfuerit §. 5., ubi, primum mentione incidente loci, lectores ſolent moneri de talibus nominibus, quae notio iis ſubiecta ſit, ſed ut aeque retineatur, quia cum Bg. agnoſcunt quoque Mss. rel. et ſaepe id ſubſt. adiicitur in loco, iam ſatis noto.

διαρπασ.) Ob hoc particip. (ubi cogitabimus, quod Noſter reticet, Severianos occupaſſe antea urbem, in quam irruiſſe eos ſimul cum fugientibus ſcribunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1048. m., neſcio unde, niſi forte e §. 4.) exciderunt in Ms. Ba. καὶ ἐμπρ. propter eosdem fines, ut alibi, cum ſerventur iſta a Mss. rel. et P., iunganturque etiam 3, 3, 5. e. ſq. it. 1, 10, 4. e., aſſequente Bg. in ſq. ἀφ. rectionem cum acc. perſ. et gen. rei, ignoratam in act. hoc a Stp. Th., ſed ſolennem in med., ad quam analog., etiam iudice Sb. Ind., Noſter ſcripſerit. In ſq. κομ. addit Bg. copulam τὲ e P., quae per ſe exciderit poſt τες ſimile, ſed nec deſideretur, ſumtis participiis ſine copula, quae a ſe pendeant, factoque commate in pr. membro ſic, καὶ, τῆς κεφ. ἀφ., κομισ., et, cum *capite* privaſſent, *ferentes id* rel., quae ratio procedit et in Bg. reſolutis particip., in rem utramque conſentiente Dione partim, tum in συλλαβ. 1261, 21. ὁ δὲ Ἀλβῖνος καταφυγὼν ἐς οἰκίαν τινὰ, πρὸς τῷ Ῥοδανῷ κειμένην, ἑαυτὸν ἀπέκτεινε, tum in κεφ. λ. paulo poſt, ἰδὼν δ' οὖν (ὁ Σεβῆρος) τὸ σῶμα αὐτοῦ, — τὸ μὲν ἄλλο ῥιφῆναι ἐκέλευσε, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐς τὴν Ῥώμην πέμψας ἀνεσταύρωσεν, ad quem §. 37. Fabr. „minus accurate

δισσὰ καὶ μέγιϛα ἤγειραν τρό-
παια [c], τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ
δ' [d] ὑπ' ἄρκτῳ [e]. ὡς μηδὲν
ταῖς [f] Σεβήρου μάχαις ἢ νί-
καις παραβάλλεσθαι, μήτε
πλήθει δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν

runt tropaea, alterum in
oriente, alterum ſub ſepten-
17. trione. Ita, ut nihil ſit
cum Severi praeliis et victo-
riis comparandum, neque
multitudine copiarum, neque

c) Ms. Ba. τρόπαια· τὸ μὲν, ἐν ἀνατολῇ· ut poſt τρ. punctum in A. al. it. poſt μὲν comma in A. d) Ms. Ba. δὲ, ut in A. al. cf. §. 12. e) Hic punctum Ms. Bg. etiam in Bc. 2., pro colo Stp. rel., ſed aliarum commate, v. N. f) ταῖς τοῦ Σεβ. una Pat., v. N.

Herodianus 3, 7, 16. caput tantum Albini abſciſſum ad Sevérum allatum eſſe ſcribit. Rectius cum Dione Spartianus (in Sev. c. 11. e. p. 607. e.) et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e. it. p. ſq. i.) corpus eius, vel ipſum potius ſemivivum ad Severum teſtantur apportatum."

δισσὰ καὶ μ.) Bg. e P. omittit καὶ intra adi. duo, ut in aliis ſupra, cf. 1, 14, 2., ut ſuper ὑπ' ἀ. 2, 9, 17., innuente Noſtro hic forte Galliam potius, ubi victoria parta, quam Britanniam, cum imitatione quadam Luc. 2, 84. l. 54. ἀναϛρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐϛήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν, ſed me relinquente hic Stp. colon, quamvis comma, alibi ante ὡς in iudicio Noſtri delectum, etiam procedat, quia h. l. cum prioribus haec §. non habet coniunctionem neceſſariam, cf. 1, 14, 16. e. Sed ap. Beg. 2, 690. ad numum Severi, ubi eques hoſtem proſternit, dubitatur, ſitne Albinus, an Parthus.

ὡς μηδὲν) Hic eſt campus Politicorum comparandis cum Severo Iuliis, Auguſtis, Mariis. Neque deſunt ſane rationes validae, per quas Iulii et Auguſti geſta praeferri Severianis mereantur. An enim Nigrum, Albinum, Iulianum praeferemus Brutis, Caſſiis, Pompeiis, Antoniis, quorum maximas opes Auguſtus debilitavit? Sed Herodianus τρεῖς βασιλέας, tres imperatores, a Severo oppreſſos praecipue miratur, et in eo praecipuum praecellentiae talis momentum conſtituit. Nam caetera de *copiarum* et *pugnarum numero*, de *nationum motu*, de *itineribus*, multum diſceptationis admittent, ſi quis accuratae comparationis examen ingrediatur; quod hac vice noſtri non eſt inſtituti. *Boecl.*

Etiam Leisn. in marg. et textu Ox. 2. addiderat articulum τοῦ, fortaſſis e Pat. ed., in quam venit, neſcio quo auctore, ſed ſine neceſſitate, cum Noſter in addendo omittendove articulo variet, cf. §. 12. ſq. οἱ — τοῦ Σ. et οἱ — τοῦ 'Αλβ., ſed §. 14. οἱ Σεβήρου, it. §. 9. m. ϛρατηγὸν — Σεβήρου et §. 18. αἱ Καίσαρος, cf. 3, 3, 9.

παραβάλλεσθαι) Forte παραβαλέσθαι. Subaudi δεῖν vel εἶναι ἄξιον. *Reisk.* De ellipſi quidem tali aliqua poſt ὡς, pro ὥϛε, cum inf., concedi poteſt hic, non item ubique alias, cf. vel loca illa ad Vig. p. 541. a. e., nec monente quid tale L. Boſ. Ell. p. 413. ſqq. Sed vel cum hac ellipſi nihil novandum in v. παρ. tempore, etſi per ſe confunduntur duplices illae et ſimplices, cum et praeſens tum valeat, nec contextus requirat praeteritum ſ. perfectum, ubi Sch. „ut *nihil* conferri *poſſit* eius *proeliis* aut *multitudine*" et ipſe inſtituens aliam ellipſin verbi δύνασθαι, dum

κινήσεσιν, ἀριθμῷ τε παρατάξεων, ὁδοιπορίας τὲ μήκει καὶ τάχει. μεγάλαι μὲν γὰρ g αἱ Καίσαρος πρὸς Πομπήιον ἑκατέρωθεν στρατοπέδων Ῥωμαϊκῶν h μάχαι, καὶ αὖ τοῦ i Σεβαστοῦ πρὸς Ἀντώνιον ἢ τοὺς

gentium motibus, neque numero pugnarum itinerumque longitudine et celeritate. 18. Nam magnae quidem Caeſaris adverſus Pompeium, utrinque exercituum Romanorum pugnae, et Auguſti adverſus An-

g) Ms. Ba. γὰρ καὶ αἱ Καισ. v. N. h) Ms. Ba. et Vi. μάχαι ῥωμαϊκῶν· καὶ λ. v. N. i) Sic unae Ing., pro αὐτοῦ Σ. rel., v. N.

alio inclinat P., ſed aeque recte ad ſenſum, atque adeo ad ſecundam perſ. praeſentis activi, cf. 1, 10, 12. e., ut in ἐθν. κιν. ad 1, 1, 5. e. it. 2, 15, 11. in παρατ., ubi ſimiliter cum μαχ., aliter, quam P., diſcedente etiam Bg. in τὲ poſt ἀρ., repetito μὴ e pr.

μεγάλαι) A Ms. additum καὶ, ut alibi, hic, non comparens ap. P., excidere per ſe potuit intra γὰρ et αἱ, ſumendum vel ſine relatione, pro *etiam* ſ. *quoque*, ut Severi, vel ut pertineat ad ſq. καὶ, pro *tam — tum*, et, cum deſit in Mss. rel., ſaltem in Var. L. propagandum eſt. Sed altera res Mss. duorum, reperienda quoque in P., per transpoſitum ſubſt. aut adi., ne concurrant genitivi eiusdem numeri, eſt quidem exquiſitioris ordinis ac laevitatis etiam maioris, ſed tamen contra Ms. tertium; unde appareat violentia, cum et vulgatus ordo habeat bene, et noſtri Mss. ſaepe obtrudant exquiſita. Caeterum obſervandus hic uſus ſubſt. μάχαι cum duplici genitivo perſ. Καισ. et στρατ., ſervatus a Bg., modo ut comma in eius Ms. appareret poſt Πομπ., vix neceſſarium; ubi brevitas quaedam in dicendo videtur, adiuvanda ſupplemento alicuius participii, v. c. ὄντων, vel mutato gen. in dat. cum pr. σὺν Ῥωμαϊκοῖς ἑκ. στρατοπέδοις, quo tendat ablativus P.

αὐτοῦ Σεβ.) Scribo αὖ τοῦ Σ. *Steph.* Sed Sch. in αὐτὸς „interdum cum emphaſi, (ſubiectis ſine Vs. hinc) αὐτοῦ Σεβ., ubi Stp. nimis argute corrigit αὖ τοῦ, *iterum*" ſed Leisn. non modo in m. Ox. „l. αὖ του (ſed quoque in m. Bg. Ms.) legit αὖ τοῦ" quod ſit veroſimile, quia non expreſſit pron. Lat. *ipſius*, quod Sch. in mente habuit, pro *etiam adeo*, non hic ſatis commodum, cum non ſit tranſitus a minori ad maiorem, ſed ſaltem a pari ſ. magno ad parem, a Iul. Caeſare ad Auguſtum, ubi melius eſt αὖ, Lat. *rurſus* ſ. *porro*, in continuando addendoque ſimili valens aeque; ac in contrario, quo poſteriori ſenſu alibi uſurpatur, ut hic in priori, ſaepe id, ſequente quodam articulo ſimul, confuſum cum pron. αὐτὸς, e ſerie Mss. omnium una, cf. Thuc. 272, 86. Koen. ad Greg. p. 6. N. 18. Cornar. Ecl. p. 9. Rsk. ad Polb. p. 134. m. Krb. ad Plut. de aud. poët. p. 145. et Xen. Hier. 1, 38., ut nihil me, ſtatim edentem de voluntate Stp., moretur conſenſus Mss. in lectione vulg., nec articulus τοῦ, additus hic, ſecus ac in Καισ. ante, cum variare iterum potuerit Noſter, cf. §. 17. i., nihil certi edicente P. per ſuum *item*, quia ſic aeque expreſſerit καὶ omiſſum.

Πομπηΐου παῖδας, εἴ τε τὶ[k] πρότερον Σύλλα[l] ἢ Μαρίῳ ἐν ἐμφυλίοις καὶ Ῥωμαϊκαῖς μάχαις, ἢ ἄλλοις πέπρακται. ἕνα δὲ ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καὶ

tonium aut etiam Pompeii filios: et quae antea a Sylla aut Mario in civilibus proeliis
19. aut aliis geſta ſunt; ſed qui vir unus tres deleverit principes, imperium iam

k) *Ms. Ba.* παῖδας· ἔτι τὸ προτ. quorum haec ſunt quoque ἔτι τε in *Ms. Vi.*, v. N. l) Ms. Ba. σύλα de more ſuo, cf. 1, 8, 6.

εἴ τε τὶ) Ms. primum colon, in Ms. Bg. quoque comparens, pro commate edd. per ſe procedit, quia nova verborum incipit rectio, et prior orationis ſeries a Noſtro deſeritur, poſt fem. μεγάλαι — μάχαι, ſc. εἰσὶ, poſito membro per neutrum εἴ τε τὶ — πέπρακται, ubi adeo pr. e ſexu fem. repetendum adi. neutrum ſic fere, μέγα τέ ἐστιν, εἴ τι πρ. λ., ſimul que adeo v. ſubſt. numeri ſing. e pr. plur. εἰσὶ oppreſſo. Sed alterum Mss. novatum in εἴ τι eſt ſtultius, quam 2, 15, 14. e., cum hic non modo turbetur rectio prior, ſed et ſenſus adeo, quia ἔτι non convenit contextui ac verbo πέπρακται cum dativis perſ., in qua formula contra pronomen τὶ neceſſarium eſt; reddente Bg. lectionem vulg., ſervatam illam etiam a tertio Ms., liberius quidem per plur. e P., ſed ad ſenſum tamen per pron. ſyn., cf. 2, 13, 17. et 3, 4, 16., confundente librario hic literas plures ſimul ει et ε, tum ε et ι, it. ι et ε, quarum poſteriores ſaepe confuſas habuimus, at primas in ſimili cauſa 1, 13, 16. i., confuſionem prodente etiam conſenſu Mss. rel. in vulgata.

ἄλλοις πεπρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol.-leg. ἄλλαις, (correcta ſimul P. Vs. ſic) *et quae antea a Sylla Mario* que *aut* aliis, *civilibus* externis *que proeliis geſta ſunt*“ ubi recte oſtenditur ordo verborum, ut ἢ ἄλλοις cohaereat cum pr. Σύλλα ἢ Μαρίῳ, ſubintellecto ſubſt. ἀνδράσι ſ. ἀνθρώποις, quae Noſter divulſit a v. communi πεπρ., interiectis, quae pertinerent proxime ad priores duumviros, ἐν ἐμφ. κ. Ῥ. μαχ., quorum unum modo ἐμφ. expreſſit Bg. e P., non a me hic per verſionem ſtatim correctus, cum de eius mente non mihi ſatis conſtaret, an non cum P. faceret in ἄλλ., quia lector poteſt iſtius *aliis* aeque ad propius *proeliis* referre, ac ad remota *Sylla* aut *Mario*; ad quam ambiguitatem cavendam dediſſem, repetita Lat. praepoſitione, *in* civilibus *et* Romanis *proeliis*, aut *ab* aliis *geſta ſunt*, ubi Ῥωμ. a Noſtro per explicationem adiunctum, et ἄλλοις innuuntur non Romani homines, ſed v. c. Graeci, ut Alexander M., et alii bellatores; unde olim Bg. Vs. ſic potius a nobis reſtituetur.

ἕνα δὲ) Periodus membrorum transpoſitione perturbata videtur, et tali quodam modo reſtituenda, ἕνα δὲ ἄνδρα, τοῦ τε ἐν Ῥώμῃ στρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τρεῖς βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καθῃρηκέναι, τὸν μὲν, ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὄντα, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάλαι, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα, τὸν δὲ et quae ſequuntur. Is enim membrorum ordo et aptam ſtructurae habet cohaerentiam, et cum ipſa hiſtoria congruit. Itaque latini quoque textus membra ſic diſponenda et interpretanda erunt, *ſed qui unus vir Romanum exercitum calliditate circumvenerit, tres* que *imperatores, iam rerum potientes, convulſerit, unum*

τοῦ μὲν ἐν Ῥώμῃ ϛρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τὸν ὄντα ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ καθηρηκέ-	poſſidentes, dum illius quidem urbanum militem calliditate circumvenit, ipſum autem conſtitutum in impera-

quidem, palatium iam tenentem, alterum, *iam dudum oriente potitum, imperatoremque a Romanis appellatum, tertium* etc. *Sylb.* ordo horum verborum non turbandus eſt, ut Sb. vult. *Stroth.*

Quoniam in ſqq. demum ad lectionem conſtituendam ab Mss. aliquid affertur: ibi de tota periodo dicetur ſimul, cuius ordinem et P. tenet cum Bg., qui inde orationem obliquam e participio ἕνα λ. commutat cum pron. relat., deſerens eundem in v. καθ., cf. 3, 4, 16., it. in ſq. v. κρ., cf. Stp. Th. v. i. aliunde, ubi licet ſumi ellipſin ſubſt. alicuius, ut τῆς ἀρχῆς ſ. τῶν πραγμάτων, quocum gen. habet Stp., ut ap. L. Boſ. Ell. p. 39. m. modo ſuppletur aliquis acc. Caeterum Bg. mutat ordinem in ἕνα — τρεῖς, in vicinia ponens numeralia, ut iuxta ſe ſtent oppoſita, cf. Schell. de ſtilo Ind. v. *contraria.*

καὶ τοῦ μὲν) Non notavit Leisn., quantum diſceſſerit hic Bg non modo a P., ſed etiam a Gr. textu. Ac P. quidem expedierit ſe hic utcunque, membrum hoc incipiens per pron. rel. At Bg. duo praebet nova, primo membrum hocce inchoatum per particulam *dum*, quae proprie valet in participio et gen. conſq., in quos cum non veroſimile ſit, mutaſſe Bg. infinitivos Noſtri ſubiectos: pro καὶ videtur potius legiſſe ὡς cum inf., quam confuſionem tetigimus aliquoties ſupra, cf. 3, 2, 11. e. Unde ſane intelligas, a quo pendeant duo infinitivi περιγ. et καθηρ., non habentes alioqui cauſam idoneam, ut paulo poſt quoque cognoſcetur. Sed praeterea Bg. explicat articulum τοῦ per pron., ut referatur non ad ſq. ſubſt. ϛρατοῦ, ſed ad cogitatam perſonam, (quam triplicem indicarant Oxon. ſic „τὸν ὄντα Iulianum, τὸν δὲ Peſcennium Nigrum, — τὸν δὲ Clodium Albinum“) ex quo Bg. conſequitur hoc, ut a τοῦ μὲν — καθηρ. de una tantum perſona ſit ſermo, et membrum illud e vulg. lect. καὶ τοῦ — περίγεν. non debeat cum Sb. transponi. Sed idem Bg. ſimul ſq. καὶ τὸν ὄντα corrigit in καὶ αὐτὸν ὄντα λ., quaſi αυ perierit ob pr. αι, quae deinde in Vs. libere exprimit, transpoſito pron. et καὶ in δὲ mutato; quae mihi ſunt audaciora, etſi probanti coniecturam illam de καὶ corrigendo in ὡς. Itaque malim ſic, ut τοῦ μὲν — cohaereat cum ϛρ. et de Praetorianis ſumatur, (ex liberrimo P. hic retinente Bg. pro ἐν Ῥώμῃ adiectivum *urbanum*, cum ſubſtituiſſet ἐν πόλει, per excellentiam intelligens, cf. 2, 4, 8., quocum variat Noſter hic, oppreſſo τῇ articulo ad Ῥωμ.) et hoc membrum τοῦ μὲν — περιγ. putetur adiectum, non ut ſumme neceſſarium, ſed tamen ſimul veniens in mentem, ubi de Iuliano cogites; qualia interſerta habuimus ſupra iam, notata in Ind. v. *adiuncta.* Illud vero ſane apertum, ſumta noſtra aut Bg. ratione, poni hic a Noſtro hoc, ut Praetoriani ſint circumventi, exauctoratique ante caedem et interitum Iuliani, cum tamen ſupra narrarit 2, 13, 1. ſeqq. contrarium; unde hic quoddam fuerit Noſtri ὕϛερον πρότερον, aut ἁμάρτημα μνημονικὸν, qui in σοφ. περιγ. reſpicit 2, 13, 10. 2. 20., per analog. talem iungens ſubſt. σοφ. cum v. περ., ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg. e P., ubi G. Th. Nr. 2. ſub notione pro *decipere* habet ſaltem ſyn. ſubſt. *dolo*

καὶ, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάντων [m], καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα [n], τὸν δὲ, ἐν Καίσαρος

tòria aula ſuſtulit: qui alium porro in oriente omnia tenentem et a Romanis imperatorem appellatum, alium, Caeſaris honore et auctoritate,

m) Pro vulg. κρατ. πάλαι, Ms. Ba. κρατ. πάντων v. N. n) Ms. Ba. βασ. κληθέντα κρατῆσαι· τὸν λ. quorum colon eſt quoque poſt κληθ. in ed. Ox. Par. et Ed., ſed inde depravatum punctum in Par. 2., v. N.

et *fraude*, ſed in Bg. ſubſt. vicinius verbum *calliditate* — *ſuperare*. Caeterum ut in ſq exprimit Bg. particip. ὄντα, cf. 1, 8, 17. e., ſic ad eiusdem Latt. addiderim, ex αὐτὸν δ' facile potuiſſe oriri vulg. καιτον, una ſerie primo ſcriptum, deinde vero ſeparatum καὶ τὸν, omiſſo δ' ob pr. vel ſq. literam ſimilem; et quod Noſter denique tribuit Severo, ut Iulianum ſuſtulerit, ſimiliter id non ſubtiliter capiendum, ſed ut adventu ſuo ad urbem excitarit Senatum ad caedem Iuliani, cf. 2, 12, 6. ſqq., atque adeo Severus per alios fecerit, quod dicitur feciſſe ipſe, quo et P. tendit.

τὸν δὲ) E P. ſumit quidem Bg. aliquod ſyn. pronomen, it. ſyn. pro δὲ particulam, ſed praeterea pron. relat. *qui* ex iſtius membro praecedente, cum potuerit pergere in ſua rectione coepta per *dum*, quia huius membri ac ſequentis τὸν δὲ duplex pendere poteſt adhuc e pr. inf. καθῃρ. repetito, pro qua ratione Bg. quidem regit cum P. utrumque τὸν δὲ ad inferius part χειρ., ſed aliter agit (quo de paulo poſt) Codex Ba., qui hic quidem novitatem affert, πάντων pro πάλαι, quam videas iam in Bg. Vs. expreſſam vel ſine Ms. ope, (cf. Fa. Aeſ. 72, 2. τὸν πάντων αὐτῶν κρ. Dem. 132, 1.) qui et infra 7, 10, 13. idem adv. corrigit in πάντας, dum facile confuſa ſunt iſta, deinde nec locum habet commode vel P. *rurſus*, (habentis in ſuo Cod. πάλιν, aut reddentis vulg. πάλαι utcunque,) vel illud vetus πάλαι, ſi vel maxime cum Sb. ſumatur pro *iam dudum*, aut etiam de quovis praeterito tempore, nec diu praeterlapſo, pro *prius*, ſ. pro ſuperiori ἤδη, cf. Abr. Dl. Th. p. 353. e. it. Fi. Plat. Phaed. c. 27. i., quia hic alia res eſt, quam ante, ubi ἤδη cum v. κρατ. praemitti bene in univerſum potuit, hic facturum tautologiam inanem, et quia hic ad Severi comparationem non momentum facit magnum, quamdiu Niger orientem tenuerit, ſed quo ambitu terrarum et hominum, qui eum potuerint voluerintve adiuvare ac ſuſtinere multitudine atque fortitudine. Atqui ſupra dicebat ipſe Noſter, Nigrum tenuiſſe non modo Syriam 2, 7, 6., ampliſſimam tum ditionem, ib. §. 7., Syroſque faventes, §. 12. ſqq. 2, 9, 12. e., ſed et totam Aſiam amicam 2, 8, 13. ſqq., quantumvis Severus opes illas deprimeret ac rideret 2, 10, 13. ſqq., et tamen, easdem timens, contra pararet exercitum quam maximum 2, 14, 12. ſqq. propter id ipſum, quod ſciret, totam Aſiam Nigro favere §. 14., cf. 3, 1, 2., ubi §. 4. ſqq. aliae Nigri copiae memorantur Aſiaticae, it. 3, 2, 18. 3, 3, 3. 7. 3, 4, 1. ſqq. Cum ergo lectio nova Ms. haberet cum fide hac hiſtorica etiam Bg. auctoritatem: ſtatim ſuſcepi eam, vel contra Mss. rel. Caeterum e P. „*alterum* que *iterum* in *oriente* rurſus *gubernacula* rerum *tenentem*" non tam eliciam illa πάλιν — αὖ, aut τὸν δ' αὖ — πάλιν, quam potius, eum libere addidiſſe *iterum*, ut 3, 2, 19.

τιμῇ καὶ ἐξουσίᾳ γεγονότα, χειρωσάμενον ἀνδρείᾳ [o], οὐκ ἔστιν ἄλλον [p] ῥαδίως εἰπεῖν.

praeditum, ſubegerit fortitudine ſua; non poſſumus alterum facile commemorare.

o) In *Ms.* Ba. duo haec vocab. χειρ. ἀνδρ. deſunt. *Mart.* v. N. p) ἄλλο *Mss.* *Ba.* et Vi. *mendoſe*, ſed ſq. ῥαδ. ſine iota Ox., cf. 3, 3, 2.

κληθέντα) Ms. Ba. infinitivus additus κρατῆσαι, non comparens in Mss. rel. ac P., pertineat ad pr. et ſq. τὸν δὲ, quo cum acc. perſ. fuerit hic pro *ſuperaſſe* ſ. *viciſſe*, de notione non ignorata a Stp. Th., poſſitque non modo excidiſſe poſt non diſſimile pr. v. κληθ., verum et tolerari tertium in una eademque §. poſt κρατοῦντας — κρατοῦντα, per ſcribendi ſimplicitatem ac negligentiam gratam; quod malim, quam putare, eſſe alieno loco in textum exceptum e marg., ubi quis librarius pro pr. membri κρατοῦντα poſuerit, ut τὸν δὲ ſecundum ac tertium haberet ſuum quoque inf., ut primum τὸν — καθῃρ. Quomodo autem conſiſtat cum ſq. χειρωσ. ἀνδρείᾳ, ibi videbimus, hic adiuncturi illud, quod Noſter dicat h. l., Nigrum βασιλ. κληθέντα, ſupra non memoratum eſſe, ſed modo, illum invocatum a Romae urbis incolis, ut adveniret ſuſcepturus imperium 2, 7, 5. 8. 11. ſq. 2, 8, 3. ſq. 7., at a Syro exercitu, finita oratione, ad illum habita, et ſimul a collecta praeſentique ibi plebe, appellatum imperatorem 2, 8, 9., et ad eum, tanquam ad imperatorem certum, ex Aſia legatos miſſos, qui et ore et ſcriptis gratularentur ei imperium ib. §. 13. ſq., ubi et §. 18. de Praetorianis, ad Romam urbem verſantibus, modo, ſperaſſe Nigrum, ſi reſcirent Syrorum electionem, conſenſuros. Itaque cum Syri et Aſiatici quidam populi tamen fuerint ſub ditione Romana et provinciis Romanis addicti: ut ſibi conſtet Noſter, ſumſerim hic Ῥωμαίων de Romanis extra urbem in provinciis Syriae atque Aſiae.

τὸν δὲ) P. deſerit Bg. in his voculis, non item in ſqq., ubi in formula γεγ. ἐν λ., ad analog. ſaltem effica, valebant Lat. *conſtitutum* ſ. *verſatum in* rel., aut reſoluta ratio Sch. in τιμ. „*qui* in *Caeſaris* honore *fuit*“ reſpiciente Noſtro ad 2, 15, 5. ſqq., quocum variat, hic adiuncto ſubſt. τιμ., per manifeſtum diſcrimen in v. ἐξ. pro poteſtate, ac τιμ. pro dignitate. Sed quod Ms. Ba. omittit membrum χειρωσ. ἀνδρ., ſecus ac Mss. rel. et P., librarii videtur eſſe vel lapſus, quanquam non ſatis patente cauſa, vel potius ingenium, cum non conciliarit cum pr. ſuo v. κρατῆσαι hoc membrum, mihi quidem tolerandum per Noſtri reliquam copiam et abundantiam, in primis, quod adiunctum habet ſubſt. ἀνδρ., magis definiens modum, tolerandum quoque in vicinia alius participii, quod concurrit eodem caſu quidem, at diverſa de perſ. Horum ergo χειρ. unde pendeat, quaeritur. Tota Noſtri periodus eſt inverſa, et protaſis quaſi οὐκ ἔστ. ῥαδ., εἰπ. ἄλλ., ubi Ms. pronomen neutrum, vitiatum e confuſis iterum ο et ου, non patitur reliqua ſeries, cum ſequatur participium maſc. ſexus καθελόντα, quod aut ſervatur poſt ἐστὶ cum inf. et acc., aut magis perſpicue cum Bg. reſolvitur per pron. relat., ſed *non eſt* ſ. *licet* facile *dicere* (quod et ipſum cum Gr. adhibetur pro Bg. ſ. afferre, ſ. nominare) *alium* virum, *tollentem* unum *tres imperatores*, ſ. *alium* virum, *qui* unus *tres* ſuſtulerit *imperatores*. Iam, poſt hoc participium καθελ., quod cohaeret cum pron. ἄλλον, non locum habere primo poteſt, de vulg. lectione, καὶ cum duobus inf. περιγ. et καθῃρ., ſed cor-

τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ὁ Ἀλβῖνος ἐχρήσατο[q], πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς[r].	20. Exitum quidem talem Albinus habuit, parumper potitus pernicioſo honore.
Ὁ δὲ Σεβῆρος, θυμῷ καὶ	Severus autem furorem et

q) Colon in Ms. Ba. et mire τοι ούτῳ ed. Bs. 1. L. at ſine iota τοι ούτω B. R. R. r) In Ms. Ba. non eſt alia ſectio. *Mart.* nec in A. et Bs.

rigendum eſt, ut diximus, illud καὶ in ὥστε. Tum utrumque τὸν δὲ pendet, e lectione vulg., a pr. inf. καθῃρ., aut, e lectione Ms., primum τὸν δὲ cohaeret cum novo inf. κρατῆσαι, et ab hoc inf. pendet quoque poſtremum τὸν δὲ, et ſimul participium χειρ., tribus id modis reſolvendum, vel per gerundii abl., vel per particulam *dum*, etc. vel denique in inf. per *et* copulam. Alioqui, non recepto illo Ms. inf. κρατῆσαι, referri debet illud particip. χειρ. ad remotum inf. καθῃρ., iisdem reſolvendum modis. Sic quidem Noſtri cogitandi ſeries videtur haec, ut poſuerit primo rem univerſe, ἵνα ἄνδρα τρεῖς καθελ. βασ., deinde vero etiam explicatius et nominatim, qui fuerint tres illi, praemiſſo obiter membro illo de Praetorianis, τοῦ μὲν — περιγ., in quo quidem explicandi genere valet illa particula ὥστε. Verum in ratione Bg. habemus duo membra praecipua, ἄνδρα τρεῖς καθελ. et τὸν δὲ primum ſecundumque cum χειρωσ., ubi primum membrum non modo tenet rem univerſe propoſitam, τρεῖς — κρατοῦντας, ſed ſimul modum, quo primus imperator deletus, τοῦ μὲν — καθῃρ., at membrum alterum iterum, τὸν δὲ — χειρ. ἀνδρ., poſt tres ante univerſe poſitos, repetit duos per variationem, ut pro privo καθελ. ſequatur formula χειρ. ἀνδρ., apta illa per ſe viris illis duobus, qui fortitudine ac bello ſubacti, ut primus unus Iulianus cum Praetorianis tantum aſtu et metu. Quae quidem cogitantibus diligentius de ſerie Noſtri reperientur, me quidem liberum relinquente, utram rationem quis amplectatur, et in Noſtri formulam οὐκ ἔστιν εἰπεῖν tenente quid modo e Luc. 3, 546. l. 41., ubi tamen abſolute ponitur, *non* eſt, *quod* illud *dicamus.*

τέλει.) Bg. in μ. δὴ ut 2, 5, 16., perimente P. voculam utr., qui in ſqq. liberior, in primis addito adv., cf. 2, 5, 12. i., ubi ad v. ἀπολ., pro Lat. Bg., ignorato a Stp. Th., procedebat quoque ſolenne *fruitus*, quanquam non tenet G. Th. cum ſubſt. noſtro, nec id cum adi. Noſtri, qui ad analog. ſaltem iunxit.

θυμῷ) Thuc. 1, 130. (84, 84.) καὶ τῇ ὀργῇ (οὕτω) χαλεπῇ ἐχρῆτο (ἐς πάντας ὁμοίως, *iracundia* adeo *gravi* in *omnes* pariter *utebatur*,) Liv. 42, 9. (i. *conſul*) qua *ſaevitia* (al. ferocia) animi *uſus* (erat *in* Liguribus, *eandem* ad *non* parendum ſenatui *habuit*, quod v. eſt ſyn. prioris.) Verba nempe per χρᾶσθαι et *utor* et Latini et Graeci circumſcribunt. *Leisn.*

Ut adeo hic phraſis ſtet pro privis v. θυμοῦσθαι et ὀργίζεσθαι, cf. 1, 13, 12., pro Gr. χρ. adhibentibus libere alia Lat. tum Bg., tum P., quae formula eſt et ap. Luc. 3, 153. l. 16. et ap. Xiph. S. 409, 1. de ipſo nunc ſaeviente Severo, et in diſcrimen θυμ. et ὀργ. aliquid ap. Stp. Th. 1, 1597. F. Suic. Th. v. θ. L. N. T. Schw. L. Boſ. ad N. T. Rom. 2, 8. p. 97. ad Luc. 1, 751. N. 82. Abr. Dl. Th. p. 266. m. Valck. diatr. poſt Hipp. p. 231. cum Suid. 2, 213. i., Noſtro copulante ſyn., ſed maius

ὀργῇ εὐθέως [ſ] πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρῆτο· καὶ πέμψας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλβίνου, δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι κελεύει· γράμμασί τε τῷ δήμῳ τὴν νίκην ἑαυτοῦ δηλώσας, ἐπὶ τέλει καὶ τοῦτο προσέθηκε [t], πεπομφέναι τὴν

iracundiam ſtatim in eius Romae neceſſarios convertit: 2. ac miſſum caput Albini publice cruci affigi iubet: perque literas populo victoriam ſuam ſignificans, in fine et hoc addidit: 3. miſiſſe ſe caput eius publi-

ſ) In Ms. Ba. abeſt εὐθέως. *Mart.* v. N. t) In Ms. Ba. colon cum Ms. Bg., ut ante orationem alienam.

et minus, a Bg. bene expreſſa, omittente Ms. adv. ſine cauſa manifeſta, ut ſyn. εὐθὺς 3, 5, 6., a P. ſervatum cum rel. Mss.

τοὺς ἐν Ῥ. φιλ.) ἐννέα δὲ καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν, nempe qui ab Albini partibus ſteterunt, θάνατον κατεψηφίσατο, (Dio p. 1262. e. ſ. Xiph. Sb. 409, 24. ſed demum poſt adventum Severi in urbem.) *Denique victo eo*, inquit Capitolinus (in Alb. c. 12. i. p. 701. i.) *plurimi Senatores a Severo interfecti ſunt, qui eius partium (vel) vere fuerant*, vel *eſſe* videbantur. *Oxon.*

ἀνασταυρ.) Aliquando ἀνασταυροῦν dr. non de hominis vivi ſupplicio, ſed de cadavere aut capite hominis vel decollati, vel alio ſupplicio extincti, quod ignominiae cauſa palo affixum in propatulo collocatur." Sunt haec Caſauboni verba in Exerc. ad Ann. Bar. 16, 77. ubi hic ipſe Herodiani locus cum aliis pluribus adducitur. Habemus etiam in Suet. Caeſare exemplum c. 74., ubi Caeſar *piratas iugulari prius iuſſit*, deinde *ſuffigi*. Addenda eſt rurſum Nota Caſauboniana. *Boecl.*

Ap. Caſ. ad Bar. p. 440. b. e. „Herodianus quoque de Severo πεμψ. κ. *mittens* caput *Albini* publice *palo* affigi *iubet*. Hic mos antiquiſſimus eſt" cum et paulo ante eadem phraſi Lat. vertiſſet locum Dion. C., quem dedimus ad 3, 7, 16. m., hic P. deſerente Bg., cf. Ind. Sb., Dion. C. Polb. it. L. Boſ. ad Ebr. 6, 6. p. 241. Krb. Obſ. p. 375. m. Munth. p. 434. cum L. N. T., quorum Schw. hinc per Lat. Bg., ad Luc. 1, 186. N. 12.

γράμμασι) Etiam Dio 1262, 31. ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς τε καὶ τὸν δῆμον, οἷς ἐπέστειλεν, ἐξεφόβησε, et Spart. in Sev. c. 11. p. 607. e. *Albini — caput abſcindi iuſſit, Romamque deferri, idque* literis *proſecutus eſt*, ad quae N. Caſ. „quarum argumentum paucis referunt Herodianus et Capitol." hic quidem in Albino c. 9. e. p. 697. i. *caput eius exciſum* pilo *circumtulit*, Romam *que* miſit, *literis* ad *ſenatum* datis, *quibus inſultabat, quod Albinum tantopere dilexiſſent, ut eius affines et fratrem praecipue ingenti honore cumularent*, mutante Bg. caſum ſubſt. γραμμ. in formulam διὰ γραμμάτων 2, 15, 4., ſed, ſecus ac P., manente in formula ἐπὶ τ., allata a Stp. Th. 3, 1370. E. aliunde, (quae non eſt ap. Luc. Ind.) non vero ſimul illa ſyn. ap. Euſeb. hiſt. eccl. Re. 1, 269. l. 24. πρὸς τῷ τέλει τοῦτον γράφων τὸν τρόπον, ſub *finem* ita *ſcribens*, nec tropice ἐπὶ τέλει φιλοσοφίας εἶναι, cf. Plat. Menex. Gottl. et in Bg. formulam Ovid. Me. 3, 368. *in* fine *loquendi*, cf. 1, 13, 11. e.

πεπομφ.) Inf. hunc novit aliunde Stp. Th. 3, 196. F. m., ſed hinc 1,

κεφαλὴν αὐτοῦ, δημοσίᾳ περίοπτον [u] ἀνασταυρωθῆναι κελεύσας· ἵνα αὐτὸς οἷόν περ

ce ſpectaculum cruci affigi iubentem, ut qualem oſtenderit excandeſcentiam ſuam

u) Ms. Ba. περίοπτον· ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβήσῃ ἐκείνους· καὶ τὴν ὀργὴν ἣν ἐπεφέρετο, καὶ κατ' αὐτῶν ἐνδείξηται. διοικήσας λ. ſed Ms. Ve. περίοπτον. ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβήσῃ ἐκείνοις, καὶ τὴν ὀργὴν ἣν λ. a quo, cum Ms. Ba. in rel. conſentiente, diſcedit Ms. Vi. modo in ἐκείνους, cum commate; quod rurſus poſt ἐπιφέρετο omittit, conſpirans in rel., v. N.

1805. C. ϛ. „τὴν κεφ. αὐτοῦ δημ. περ. ἀν. in *palum* ſ. *crucem* attolli" memoriter, quaſi τὴν κ. ἀ. non pendeat a pr. v. πεπ., non tenens in verbali περιοπτ. rationes Latt. hic interpretum, viciniorem P. per particip. *ſpectandum*, ſed B. liberam per ſubſt. cum ellipſi Lat. *tanquam*, pro quibus procedat ſolenne *conſpicuum*.

κελεύσας) malim hoc abeſſe. Mox αὐτὸς, idem *Albinus*. Eſt ſubſannatio. Ad αὐτοῦ τὸν θυμ. ſubauditur πρὸς ἐκεῖνον, erga *Severum*; et pro πρὸς ἐκείνους *leg.* πρὸς ἐκείνου, in genitivo ſing. *iracundiam ſuam*, Severi puta, *erga ſe*, Albinum. *Reisk.* Pro αὐτοῦ malim κατ' αὐτοῦ, et εἰδῇ, pro ἴδῃ, hoc ſenſu, *ut*, *quantam* adverſus *illum* iram *oſtendebat*, tantam *et* adverſus *ſe* ipſum *eſſe* ſciret. *Steph.* Ingens ac mira eſt circa hunc locum in Cod. Ven. lectionis varietas. Neutram harum lectionum ex altera caſu quodam ſ. incuria et errore librarii naſci potuiſſe apparet. Studio igitur ac ſedulitati alterutra tribuenda eſt. Lectio autem Codicis non ſolum facilitate ſua ſeſe commendat, cum vulgata potius ſit nimium aſpera, ac horrida; ſed in ea quoque intelligi plane non poteſt, unde enata ſit, niſi genuina eſſet, quod ſecus ſeſe habet in recepta, in qua tum verba ἀνας. κελεύσας ex antecedentibus deſumta videntur, ubi ſcripſerat ἀνας. κελεύει, tum etiam illa οἷόν περ ἰδ. αὐτοῦ τὸν θ. ἴδῃ explicationem magis ſonant, quam genuinam lectionem a cuius ſimplicitate abſunt. Nihil dicam de αὐτὸς quod inſititium eſſe, ſatis patet. *Stroth.*

Ad totum locum nihil habuit Sch., niſi „ἴδῃ, *perſpiceret* iram" et Leisn. modo in m. Ox. ad ἵνα αὐτὸς „Celſ. p. 22. (et ad m. Bg. *inde*) Aliter Bg. legit." E vulg. lectione putabam ſenſum hunc elici, ſive verba ἵνα — ὀργὴν eſſent Severi et epiſtolae adhuc, ſive Herodiani, ſuum ſubiicientis iudicium, *ut ipſe* populus *videat*, qualem *ſuam* iram *oſtenderit* Severus erga Albinum ipſum, capite truncato et tractato ita turpiter, utpote cruci affixo, per ſupplicium ſervile, *et* ſimul iram *adverſus illos*, Albini fautores; ubi 1) αὐτὸς pertinet ad remotius ſubſt. §. pr. τῷ δήμῳ, ut de quo, praeter amicos Albini §. 1., ſermo eſt praecipue per ſeriem, 2) v. ἴδῃ in medio ſtat, extra ordinem quidem logicum, ſed tamen non ſine exemplo, idque cum duplici rectione, primum cum pron. οἷόν περ, deinde ſimul cum acc. rei τὴν — ὀργ., ſicut 3, 2, 18. τὸν ϛρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο, εἴ τε τινὲς κατέφευγον λ. verbum eſt quoque in medio, ſed praemiſſus acc. perſ. et ſubiecta particula εἰ. Quem quidem ſenſum etiam expreſſerit Bg., quanquam omittens pron. αὐτὸς, ut alibi, qui per expletum ſuum adv. *inde*, pro exinde, ex ea re, ex ira erga Albinum, voluerit modo ſenſum adiuvare, (ut nos antea ſupplevimus *ſimul*,) non vero propterea in Gr. addere ταύτῃ, ſ. τούτῳ, ſ. ἐκ τούτου. Et ut hoc ſupplementum procedit, ſic et reliqua, quae ante dedimus, facile illa ſubintelligenda

ἐδείκνυεν αὐτοῦ[x] τὸν θυμὸν ἴδῃ videat et inde adverſus il-

x) αὐτοῦ per lenem A. al. v. N.

tum e contextu ac ſerie totius, tum ab iis, quibus epiſtola Severi innotuit, a populo et amicis Albini, utpote conſciis ſibi favoris in Albinum, qualis conſcientia ſaepe eſt interpres optima etiam dicti ſcriptive alicuius paulo obſcurioris atque brevioris; quam utramque rem, obſcuritatem et brevitatem, Noſter ſaepe admittit, tum in orationibus, tum in epiſtolis, quae et ipſae ſunt genus orationis alienae, habentque natura ſua fere maiorem obſcuritatem apud *eos*, *qui legunt alii*, quam apud eos, quibus ſcriptae ſunt proprie. Haec, cum P. expedierit ſe *hinc* pro facultate, pertinent maxime contra novitates Mss., quae in ſumma re conſentiunt, ut error librarii modo eſt in Ms. Ve. pron. ἐκείνοις, confuſis οι et ου iterum, cum illum acc. rel. Mss. poſtulet v. φοβ. Tum in Ms. quod eiiciuntur *illa* ἀνασ. κελεύσας, fit hoc propterea, quod Gloſſator non tolerat Noſtri ſimplicitatem in ſcribendo, quae habet hoc quoque, ut repetat quaedam, hic quidem eo minus vitioſa, quia repetuntur et dicuntur illa in re ac cauſa diverſa, dum primo δημοσ. ἀνασ. κελεύει eſt mandatum Severi ad eos, qui caput Albini ferebant, extraque epiſtolam, ſed ſecundum δημοσ. — ἀν. κελ. pertinet ad verba epiſtolae ipſius, ubi ſane Severo licuit, repetere ſcripto, quae ore mandaſſet; unde idem licuit Noſtro. Sed eadem eiecerit Gloſſator quoque hanc ob cauſam, quia non poſſet conciliare κελεύσας cum inf. πεπομφ., quocum tamen ſaepe eſt nominativus perſonae, quem perite Bg. mutavit in orationem obliquam, quae coepta erat; dum ne proceſſiſſet quidem inf. κελεῦσαι ſine copula quadam ad membrum δημοσ. περιοπ. ἀν., qualem copulam nec oſtendit P., ſervans tamen ſaltem tria illa δημ. περ. ἀν., quanquam oblique. Reliquam Mss. lectionem modo laudabat Strothus, non vertebat. Nos ſic ſimul interpungamus, ἵνα, οἷόν περ καὶ φοβήσῃ ἐκείνους, καὶ τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφέρετο καὶ κατ᾽ αὐτῶν, ἐνδείξηται, *ut* veluti ſ. *ſcilicet* tum *terreret* illos, *tum* iram, *quam* ferret *etiam* adverſus ipſos, *oſtenderet*. Hic 1) ſermo eſt de una tantum perſ., de Albini amicis, quos Noſter modo nominarat §. 1., ſed nihil prorſus de populo, ad quem tamen proxima pertinebant et ipſae Severi litterae, a Noſtro relatae, 2) οἷόν περ non eſt, ut in vulg. lectione, pronomen, ſed adv., quo ſenſu ſane ſimplex οἷον occurrit; unde, cum in vulg. lectione poſt ἵνα fieri debeat comma, hic illud non habet locum; 3) ſi vel maxime toleres phraſin τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφ. κατὰ λ., proprie *ferret ſecum*, ſed hic pro foveret, haberet in animo, et adeo tropico ſenſu, quo non novi, tamen 4) putem, agnoſci Gloſſatorem e verbis multis, quibus exprimat Noſtri brevitatem, e quo potius potuerunt oriri plura illa, quam ex his pauca Noſtri, cum ſoleant Gloſſatores obſcuriorem ſententiam ſupplementis adiuvare, quale eſt in primis τὴν ὀργ., ἣν ἐπεφ. καὶ κ. α., pro Noſtri brevibus τὴν πρὸς ἐκ. ὀργ. Sic quidem, credo, poſtea res Mss. manebit modo in Var. L., ſed ſalvus textus vulg., qui accipiet tantum commata poſt αὐτὸς et θυμὸν, ut, praeter reſtituendum in Ms. Bg. pron. αὐτὸς, eadem ibi ponantur aliquando. Caeterum Bg. et alibi particulam πὲρ opprimit, quam poſt οἱ. v. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 11. 1, 6, 19. ſed ſine Ind. Fi. Aeſch. 2, ſ. m. cum Hoog. Op. p. 1142. Nr. 4. et in iuncta per analog. ſubſt. ap. Poll. 3, 144. m. τὴν Ῥωμαίων ὀργὴν καὶ θυμὸν λ. *ira* ac *furor*.

καὶ τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. διοικήσας δὲ τὰ κατὰ τὴν y Βρεττανίαν, καὶ διελὼν εἰς δύο ἡγεμονίας τὴν τοῦ ἔθνους ἐξουσίαν, τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας, z ὡς ᾤετο, ἄριστα διαθεὶς, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φί-

4. los iracundiam. Ordinatis autem rebus Britanniae, et diviſa in duas praefecturas gentis ditione, rebus etiam Galliae quam putaret optime conſtitutis; cum omnes Albini amicos, ſive voluntate

y) Ms. Ba. κατὰ βρεττ. omiſſo art. ante nomen proprium, cf. 2, 10, 3. e. 13., ſecus ac 2, 14, 13. ubi addebat, ut mox tolerat in κατὰ τὰς Γαλλ. z) De diſtinctione poſt Γαλλ. et ὡ., quam nobiscum inſtituunt edd. Bs. 2. L. al., cf. 3, 5, 1.

διοικ. δὲ) Manet Bg. in vulgari δὲ ſenſu, pro P. δὴ, ut alibi, cf. 1, 16, 7. ſupplens iterum ex illo ad artic. τὰ ſubſt. ſolenne πράγματα, etiam praepoſitionem mutans in gen., cf. 2, 10, 13., ſed diſcedens in ſqq., ubi ἔθν. iterum *provincia*, ſed inſtituti ipſius diviſaeque poteſtatis cauſam ſubintelligendam relinquit Noſter, cum repeti facile queat e ſimili re 1, 9, 24., duabusque praefecturis, duobus praeſidibus provinciae iſtius conſtituendis efficere voluiſſe Severum, ut poteſtas minor eſſet, nec, uni conceſſa tantum, praeberet imperii invadendi novarumque rerum cupiditatem, cf. Cell. n. o. a. 1, 327. e. ſ. 15., cum memoraſſet Britanniae Romanae diviſionem in *ſuperiorem* et *inferiorem* „ante Severum autem videtur Britannia Romana una et ſimplex provincia fuiſſe. Herodi. l. 3. c. 8. de Sev. διοικ. — ἐξουσίαν, *ordinatis* rebus *Britanniae*, bifariam *illam* in *duas* praefecturas *diviſit*, quae duae ſunt provinciae, a duobus praeſidibus, quos ἡγεμόνας Graeci vocant, ſeparatim adminiſtratae." Ad ſqq. recte Sch. „Γαλλ. *res* per *Gallias*, quia alia cisalpina, alia transalpina" deſerto P., quem tamen ſervat Bg., aliter verſatus etiam in formula ὡς ᾤετ., etiam quam ſupra 3, 5, 1. 3, 1, 17., hic ſumto *Lat. quam*, potius pro quantum, quam pro ut ſ. quomodo, cf. G. Th. No. 3., tenente Stp. Th. 3, 1488. B. i. ſub Bg. hunc locum cum P. in v. διαθ., quo variat Noſter cum pr., cf. Ind. Sb. (aliunde per Bg. *ordinare*,) Zoſ. 1, 4, 1. τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας διαθεὶς, rebus *in* Graecia *conſtitutis*, it. 1, 29, 2. Bud. C., ad Luc. 1, 80. N. 45. 2, 886. N. 70. Thom. M. p. 221. lib. de V. med., Rsk. ad Polb. p. 116. i. 215. i. Caſ. ad Ath. 2, 328. l. 4. e. cum Ind. Plat. Menex. Gottl. et Leisn. in m. Ox. „Xen. Mem. S. 2, 1, 27." cf. Ind.

πάντας — τοὺς Ἀλβ. φ.) De illa Severi in amicos Albini crudelitate, toto hoc capite deſcripta, v. Capit. in Alb. 12. (i. p. 701. i.) et Spart. in Sev. 12. ſq. (p. 608. ſqq.) itemque Dio, (cf. ſupra ad §. 1.) *Boecl.* Bene diſtinguit haec duo, ἑκουσίως τινὶ γνωρισθῆναι et ὑπ' ἀνάγκης τινὶ γνωρισθῆναι. Nam hoc poſterius debet habere excuſationem. Neceſſitas enim non habet legem; et unde conſilium abeſt, culpa abeſt. Itaque a neceſſitate multi excuſationem petierunt. Liv. 7, 20. (m.) *ne appellarent conſilium, quae vis ac neceſſitas appellanda eſſet*, cf. ib. 1, 58. (e.) *Leisn.* a Cod. Ven. cuncta a priori εἶτε uſque ad vocem δημεύσας abſunt,

λους[a], εἴτε ἑκουσίως, εἴθ' ὑπὸ ἀνάγκης αὐτῷ γνωρισθέντας, φονεύσας, τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο[b], ἄγων ἅπαντα τὸν ϛρατὸν σὺν αὐτῷ[c], ὡς φανείη φοβερώ-

ſua, ſive neceſſitate ipſi familiares, interfeciſſet, bonaque ipſorum publicaſſet, Romam properabat, ducens omnem exercitum ſecum, quo videretur terribilior.

a) Ms. Vi. φίλους εἰς τὴν Ῥώμην ἠπειγ. omiſſis intermediis. *Loc.* etiam Ms., Ve., v. N. b) Colon in *Ms. Ba.* c) αὐτῷ per lenem A, al.

quod incuriam librarii, a ſimilitudine vocularum εἴτε et εἰς decepti, cuius iam plura deprehendimus documenta, ſatis prodit. *Stroth.*

Haec Mss. res vere diiudicata eſt, cum et omiſſa ſervet Ms. Ba. et quoque P., niſi quod idem caret extremo membro τάς τε — δημεύσας. Tum noſter in πάντας τοὺς Ἀ. φ. videtur innuere modo amicos eius per Britanniam et Gallias, ut de quibus proxime egit, cum de amicis eiusdem per Italiam dicat demum §. ſq., ſed de iisdem Romae §. 11. ſqq. In Leisn. autem diſcrimen cf. 3, 4, 16., quocum variatur hic ita, ut pro formula ἐκ προαιρέσεως ſit adv. ἑκὼν (ap. Bg. e P., ſed ap. Stp. Th. ſine auctoritate, cf. tamen Ind. Thuc. et Dem. 238, pen. ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, ſine Rsk. Ind., qui, habens quidem ignoratum a Stp. Th. ἑκουσία, non comparabat id cum ſyn. ἑκὼν 528. l. 9., ubi mox ἐκ προνοίας l. 1. 6., cui oppon. ἀκουσίως l. 8., ſed ἄκων 636, 1.) ſed pro δι' ἀνάγκης alia formula ſyn. (quam v. ap. Thuc. 184, 26. Dion. H. Rs. V. 1. 296, 10. et Heliod. p. 358. m. cum N. it. Ind. Hesd. et Theogn.) tum pro perſpicuo v. προστίθεσθαι a P. clare expreſſo, exquiſitius v. γνωρ., ad ſenſum id reddente Bg., ſed ignorante Stp. Th. ita cum dat. perſ., quod, proprie *notum* eſſe ſ. *innotuiſſe alicui*, hic a pr. φίλους diſtinxerim, divellendo primo εἴτε cum ed. Edinb. in εἴ τε, ut τὲ habeat notionem ſuam, et ſit i. q. 3, 4, 16. καὶ εἰ, et adeo αὐτῷ γνωρ. minus quid aut generalius, ut Lat. *noti*, et noſtrum *Bekannte*, ſed deinde tamen hic e contextu pro *fauentes* ſ. *benevoli*, ſicut Stp. Th. 1, 1868. D., cum γνώριμος reddidiſſet quoque Lat. *familiaris*, addit „eſſe quiddam generalius et non in tanto pretio, quam ἑταῖρος et φίλος, quod plus ſit et anguſtius" cf. Dem. 320, 15. 795, ult. et ap. Noſtr. infra §. 12. e. ſed de noſtro verbo Suid. Heſ. L. N. T. cum Obſ. Loesn., Abr. ad Aeſch. T. 1. Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Pal. Fi. Longin. Mor., Diod. S. Fa. Aeſ. Ioſ. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Dem., per quos nihil ſimile, ut Noſter ad analog. modo in paſſ. cum dat. perſ., ſed participium poſuerit pro adi. illo γνώριμοι, (quod et Bg. fecit,) ut ei dare poſſet ſua adv., a Bg. bene mutata in abl. ſubſt., recte etiam ſervato dat. perſ., qui tamen, ſecus ac P., copulam τὲ poſt πάντας ſuſtulit. Sed Noſtri τὰς οὐσ. ἀ. δημ. laudatur ad Heſ. 1, 928. N. 13. ſine Vs., cf. 2, 14, 7.

ὡς φαν. φοβ.) Ms. gradus alius, ſuperlativus pro comparat., (quem tenet P. cum Mss. rel.) minus fuerit e lapſu librarii, quam ex ingenio, dum meminiſſet, alibi per enallagen poni comparativum pro *ſuperl.*, ſed et hunc pro illo, cf. Abr. L. Ariſt. p. 284. i. cum Fi. ad Well. p. 302. e. et Plat. Apol. S. p. 59. N. 3., unde cum poſuiſſet in marg. pro gloſſa,

τερος[d]. ἀνύσας δὴ πολλῷ τὴν ὁδοιπορίαν τάχει[e], ὥσπερ ἦν ἔθος αὐτῷ, χαλεπαίνων πρὸς ἔτι[f] περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν. ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν

5. Confectoque iam magna velocitate itinere, ut erat mos ipſi, iratus ſuperſtitibus adhuc illius amicis, Romam
6. intravit; Populus autem

d) *Ms.* Ba. φοβερώτατος v. N. e) In Ms. Vi. τάχει deeſt. *Lol.* ſed in *Ms.* Ba. πολλῷ, τάχει τὴν ὁδ. v. N. ut et de καὶ ante ὥσπερ in edd. A. 2. cum Bss. omnibus. f) Ms. Ba. προσέτι v. N.

alius in textum recepit, dum tolerat contextus utrumque, nobis *damit* er *ganz* fürchterlich *wäre*, ſ. *deſto fürchterlicher*; quanquam non poſſum definire, an nunc maiori cum exercitu intrarit urbem, quam ſupra 2, 14, 1.

ἀνύσας) Ms. Ba. alius ordo, ut ſubſtantivum vicinum ſit ſuo adi., eſt quidem ap. Lat. Intp. et maioris laevitatis, at minoris elegantiae, quae, ſaltem ad variandum, divellit ſubſt. ab adi. Sed Ms. Vi. omiſſum idem ſubſt. fortaſſis hinc, quod librarius, deprehendens id noſtro ordine, etiam in *Ms. Ve.* adhuc ſalvo, cum voluiſſet in medium e fine transferre, tamen, interrupta caſu quo ſcribendi opera, deinde id oblitus eſt. Tum edd. inſerta καὶ copula non comparet ap. P., nec facit ſenſum commodum, quia membrum ὥσπ. — αὐτῷ referendum ſit ad ſq. v. χαλεπ., cui non bene tribuatur *conſuetudo*, ſed potius Severi celeritati, quam in itineribus ſupra iam commendarat, cf. 3, 7, 17. e. 1. i. 3, 2, 1. 2, 11, 1. ſq. et 2, 14, 13. e. in alia re, e quo poſtremo loco etiam Ms. Ba. alius ordo per comparationem ductus eſſe potuit. Sed Bg. in δὴ mire hic per dupl. particulam Lat. pro P. una *que*, qua de v. 2, 11, 19.

χαλεπαιν.) *Ms.* προσέτι una voce, de more eius in aliis vocabulis, praeter feriem Codd. unam omnium, arguit librarii quoque caecitatem, recordati quidem, eſſe quod tale vocabulum in uſu, ſed non ſpectantis contextum et v. adiunctum χαλ., quod requirit praep., (ut ἔτι cohaeret cum ſq. v. περ., quod clarius Bg. monſtrat, manente P. in ordine Gr.) cf. Stp. Th., ubi 4, 375. C. hinc quoque, e P., ſed per aliam lect. memoriter „χαλ. πρὸς ἤδη περ. λ." aut potius e vitio operarum, ubi Lat. exprimas ſeverius praepoſitionem modo per phraſin *ira utens* ſ. *uſus* in *amicos*, aut per ſyn. hiſtorico - poëticum *ſaeviens* in *am.*

εἰς τ. Ῥ. εἰσηλ.) De v. εἰσελαύνειν v. Scheff. de re vehic. 2, 16. p. 209. *Leisn.* qui et in m. Ox. „Xen. oec. 4, 8." ubi eſt modo διελαυν., cf. 1, 7, 12. i.

ὁ δὲ δῆμ.) Contrahit P. orationem, dux idem Bg. in adi. π. partim, cf. 1, 13, 13. m., qui in ſq. v. πρ. eundem ſequitur in Lat. (ignorato a Stp. Th.), ſed deſerit Gr. ſyntheſin verbi plur. cum ſubſt. collectivo ſing. συγκλ., a quo et pendet mox adiuncta ſyntheſis generis maſc. οἱ πλ. cum fem., ſubintellecto ſubſt. βουλευταὶ, ubi P., etſi liberior in addito adi. πᾶσα ad pr. συγκλ., ut 2, 14, 2., aliterque reſolvens particip. καθ., tamen cum Bg. refert οἱ πλ. ad v. ſq. καθ., id que melius, quia veriſimile eſt, totum ſenatum obviam iviſſe Severo reduci e bello, ob id ipſum, quia timeret iram illius, et ne cauſam iraſcendi daret ampli-

μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο[g]· ἡ τε σύγκλητος προσηγόρευσαν[h], οἱ πλεῖστοι ἐν μεγίστῳ δέει καθεστῶτες[i], λογιζόμενοι, ὅτι αὐτῶν οὐ φείσεται, φύσει μὲν ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, καὶ μικρᾶς προφάσεως δεόμενος εἰς τὸ ἀδικῆσαι, τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας. ὁ δ᾽ οὖν Σεβῆρος, εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος ἀνελθών, καὶ τὰς λοιπὰς τελέσας ἱερουργίας, ἐπανῆλθεν εἰς

laureatus ipſum ſummo honore et fauſtis acclamationibus excepit, ſenatusque conſalutavit: cum plerique in maximo metu eſſent: reputantes illum ipſis haud parſurum ſuapte natura inimicum acerbiſſimum et parva cauſa indigentem ad iniurias inferendas tunc autem viſum probabiles
7. habere rationes. Severus itaque Iovis templum ingreſſus, reliquis etiam peractis ſacrificiis, receſſit in palatium;

g) ὑπεδείξατο mendoſe Par. utr. h) Non hic, ſed poſt ſq. πλειστ. comma faciunt A. al., v. N. i) Ms. Ba. colon hic, et poſt φεισ. (ubi in ed. Bs. 2. punctum) it. poſt χαλεπ.

orem paucitate; pro ſeverioribus *plurimi eorum ſ. eius* in *max.* m. *conſtituti*, deligente Bg. finitum tempus, ob aliud ſq. particip., a pr. pendens, ſed P. deſerente partim in ſqq., maxime in formula ἐν δ. κ. ex analog. (cf. G. Th. „*in* metu *eſſe*, pro metuere") et in ἐχθρ. quod hic non videtur capi poſſe per ellipſin ſolennem gen. pron. αὐτῶν, relati ad οἱ πλεισ., vel αὐτῆς, ad ἡ συγκλ., ſed univerſe, ſubintellecto πάντων λυπούντων αὐτὸν ſ. λυπησάντων, *omnium, qui eum offendiſſent aliqua re*, ob pr. φύσει, dum quidam homines per naturales animi motus, quos celeres vehementesque vocamus, et in Severo fuiſſe patet, ſunt fere etiam vehementi et acri ira, et in inimicitiis acerbiſſimi, et hinc quoque facile irritabiles, etiam ad nocendum per iniuriam et ſine magna cauſa, ut ſq., ubi in χαλ. procedit Lat. *graviſſimus*, in quo Stp. Th. 4, 374. B. m. ſub Bg. huc ſpectat cum P., qui in ſq. membro iterum addit libere adv., cf. 3, 7, 20., et in μικρ. cum πρ. 1, 3, 15. e Dem., ſed ad ſq. αἰτίας ad ſenſum explet gen. μίσους ſ. ἔχθρας e pr. ἐχθρὸς, cf. 7, 1, 23., pro quo poterit aeque ſuppleri τούτου, τοῦ οὐ φείδεσθαι, e pr. οὐ φείσεται, e [illegible] omittente Bg. iterum καὶ, pro *etiam*.

καὶ τὰς λοιπ.) Quaenam reliqua illa ſacrificia fuerint, intelligi poteſt ex aliis Herodiani locis, ubi de introitu novorum imperatorum in urbem narrat, e. g. 1, 7, 12., ubi Commodus dicitur, poſtquam ingreſſus eſt, Iovis primum, dein *ceterorum* deorum *templa* conſalutaſſe. *Leisn.*

Cf. 2, 14, 4. ubi Bg. aliter in ſq. τὰ βασ., quam hic e P., qui in praec. modo δὲ exprimit, ut Bg. modo οὖν, cf. 2, 7, 1., reddente Stp. Th. plane cum Bg. in v. ἱερ., quod cum v. τελ. iungit Noſter per analog. ſaltem, cf. Loesn. p. 268. i. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Poll.

τὰ βασίλεια [k]· καὶ τῷ δήμῳ προὔθηκεν [l] ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς [m]· τοῖς τε στρατιώταις ἐπέδωκε χρήματα πλεῖστα [n], ἄλλα τε πολλὰ συνεχώρησεν, ἃ μὴ πρότερον εἶχον. καὶ γὰρ τὸ σιτηρέσιον αὐτοῖς πρῶτος [o] ηὔξησε, καὶ δακτυ-

8. ac populo propoſuit victoriae nomine magnum congiarium, militibusque donativum, pecuniae magnam vim: aliaque multa conceſſit, quae nunquam antea habuerant: 9. nam et frumenti ſummam ipſis primus auxit, et aureis

k) Hoc noſtrum colon eſt diſerte in Ms. Ba. et Ms. Bg. pro omnium edd. commate. l) προὔθηκεν A. al., cf. 3, 1, 10. m) Comma hic in Bs. 2. al., pro puncto A. Stp. rel. n) Hoc comma modo in Bs. 2. pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. o) Ms. Ba. πρῶτος ηὔξησεν αὐτοῖς v. N.

1, 29. cum Not. Brev. ad Herdt. l. 5. p. 315. l. 45. Caeterum huc ſpectat, leviter mutans, Suid. Σεβ. 3, 294. e.

τῷ δ. προυθηκ.) P. deſerto, Bg. vidit ſenſum formulae, e Lat. fortaſſis ductae, cf. G. Th. 1127, 65. *propon.* „congiarium, donativum, i. publice promittere, idque libello propoſito „quam notionem Stp. Th. v. i., de aliis rebus, etiam tantum e Noſtro profert, non item in pr. ἐπὶ Bg., e P., pro *ob*, cf. G. Th. 457, 4., unde Bg. quoque mutat gradum in adi. μεγ. una cum numero in ſubſt. νομ. iterum, (cf. 2, 14, 10.) ut iam in pr. νικ., qui plur. proprie valebat. Mox Bg. deſerit P., omiſſo v. ἐπεδ. aut potius mutato in ſubſt. affine, unde verbi caſus quartus adiectus modo per appoſitionem, dum P. in v. ἐπιδ. ſequitur notionem ſimplicis, cf. 2, 14, 10. et 3, 6, 18., ſed ad Bg. χρ. πλ. 3, 6, 20., ut ad ſq. τὲ P. 3, 1, 12., e quo Bg. in ſq. μὴ ante προτ., ignoratum a Stp. Th., ubi 3, 563. C. i. modo „οὔπω προτ. nunquam *antea*," ſed in v. συγχωρ. utrumque Lat., Bg. et P., cf. Ind. Polb. et ſine Ind. Dem. 80, 24. 116, 14.

τὸ σιτηρεσ.) Tria potiſſimum indulta militibus a Severo, annotat hiſtoricus. Nos, ne prolixi ſimus, ad alios lectorem remittemus. Ac de *frumento* quidem v. Contarenus de frument. largit. p. 531., de *anulis* Lipſ. milit. Rom. 2, 9. (e. p. 87. Op. T. 3. ubi et noſter locus p. 1. m. e P.) et Kirchman. de anul. c. 15., de *mulieribus* rurſus Lipſ. l. l. 5, 18. (p. 344. m. ubi tamen nihil de Severo.) *Boecl.*

Ap. eundem Lipſ. l. l. reperias quoque, quae habent Oxon., et nominatim de frumento e Polb. p. 317. i. 321. m., non tenente Stp. Th. Lat. Bg., e P., ad σιτηρ., cf. 2, 11, 9. m., ſed in καὶ γὰρ reddente Bg. e P., ut alibi, cf. 1, 8, 8. m.

αὐτοῖς πρ.) Ms. alius ordo in pron., cf. 1, 10, 15. m., manifeſtam vim arguens, inſtitutusque fortaſſis, ne verbum bis clauderet membrum, non comparet ap. P., etſi omittentem pron., nec eſt ita laevis, ut vulg. Sed altera res eiusdem Ms. in mutato numero plur. in ſing. γυν., cf. 3, 3, 6., hic deprehenditur etiam ap. Latt. Intrp., minus illa quidem ambigua ad polygamiam, nec tamen neceſſaria, quia ſermo eſt de pluribus militibus, αὐτοῖς et §. pr. στρατιώταις, ut in praec. δακτυλ. nihil quoque novatum, et ſervatus etiam ſing. a Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

λίοις χρυσοῖς χρήσασθαι ἐπέτρεψε, γυναιξί [p] τε συνοικεῖν. ἅ περ ἅπαντα σωφροσύνης στρατιωτικῆς καὶ τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς [q] τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο. καὶ πρῶτός τε ἐκεῖνος τὸ πάνυ αὐτῶν ἐῤῥωμένον, καὶ τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, τό τε [r] εὐπειθὲς

annulis uti permiſit, ac mulierem domi habere. Quae omnia a diſciplina militari et ad bellum habilitate ac promtitudine aliena putabantur.

10. Primusque ipſe eorum robur et durum victum, tolerantiamque laborum, ac mo-

p) Ms. Ba. *γυναικί τε συνοικ.* v. N. q) Ms. Ba. *ἑτοίμου τε καὶ εὐσταλοῦς* v. N. r) Ms. Ba. ſic ſine commate poſt *τὸ* cum A. al., pro *τό, τε* Stp. rel. cf. 2, 14, 4. 1. Mox *εὐπετὲς* Bs. 2. vitioſe.

Sed in Bg. ad v. *συνοικ.* formula e P. ambiguitas eſt quaedam, cum ſecundum Lipſ. in N. pr. non ſic capienda ſit, ut pacis tempore permitterentur uxores ducendae, ſed potius, ut belli etiam tempore et in caſtris adeo extra Romam Italiamque, in quam rem clarus eſt ib. locus e Tac., et ſequitur aliquid etiam mox ap. Noſtrum *πρὸς τὸν πολεμ.* Vnde perſpicue magis reddebatur vel cum Sb. Ind. aliunde *mulieres in matrimonio habere*, vel ſimpl. *uxores habere*, ſ. *ducere*, ſc. per annos militiae, et dum ſtipendia mererentur, et deinde easdem ſecum habere ac ducere in bello ac caſtris; formulam Gr. ignorante Stp. Th., quae eſt in Dem. Ind., cui add. 811, 6. 17., cf. aliquid in Bg. ap. G. Th. in ſubſt. 258, 75., ſubſtituente pro *συνοικ.* aliud v. Suid. l. l., ut et pro pr. *χρησ.*

σωφροσυν.) E P. eſt, pro moderatione ſ. continentia, vel Leisn. in m. Ox. *temperantia*, et ſq. *habilitate* pro celeritate, ap Sch. „*εὐς.* *expeditionis*, ſuccincti ſtatus corporis ad bellum, *ἑτ.* paratae *promtitudinis* ad bellum“ in pr. *εὐς.* reddente Stp. Th. cum P., ſed in utr. ſcribente Noſtro ad analog. in neutris adi. pro ſubſt., et in *σωφρ.* cogitante, opinor, priora duo de annulis et mulieribus, ſed in *εὐς. λ.* tum has uxores, tum ſarcinas moleſtiores in frumenti panisque adeo portione maiori ſecum portanda; ubi Ms. alius ordo pertinere videtur ad laevitatem maiorem, in primis ad vitandum hiatum dupl., quem Noſter tamen non refugit, cf. 2, 14, 13.

καὶ πρῶτός τε) Hic quoque particulam *τὲ* muta in *γέ*. *Steph.* Non immerito tam diligenter obſervat Herodianus tempora et intervalla laxatae corruptaeque diſciplinae; quia arma, ubi a recto tenore paulatim deſcivere, ad extremum oppreſſere remp., ut ex verbis et quaſi vaticinio Val. Max. 2, 7. hoc dicam, qui pro unico *ſtabilimento imperii* rectiſſime agnoſcit diſciplinam. Adde ſupra 2, 6, (21. ſq.) *Boecl.* Huic obſervationi locus fuiſſet in vita Iuliani, qui emerat a militibus regnum, niſi inter Iuliani facinus et Severi quid intereſſet. Nam Iulianus militibus pecuniam dedit ex pacto, ſed Severus ultro illis frumenti ſummam auxit, aliaque indulſit. Caeterum, quod h. l. exprobratur Severo, idem vitio datur ab Sall. b. Cat. 11, 5. etiam Sullae. *Leisn.*

πρὸς τοὺς πόνους καὶ εὔτακτον, μετ' αἰδοῦς πρὸς ἄρχοντας, ἐπανέτρεψε,[s] χρημάτων τὲ ἐπι- | destiam, iuxta cum reverentia erga duces, ſubvertit: opum cupiditatem docendo et tra-

s) Ms. Ba. ἐπανέστρεψε v. N.

Nos quaeremus de Stp. τὲ, quod ſane alibi confuſum pro γὲ, et in notione reſtringendi, pro Lat. *quidem*, opprimitur ab utr. Lat. Intp., ap. quem neutra comparet hic vocula, ut tamen τὲ locum obtinere poſſit, relatum ad ſq. aut καὶ, aut potius ad τὲ alterum, praepoſitumque hic iterum, cum proprie ſtare debuerit ad ſq. ſubſt. τὸ ἐῤῥ. ac ſtatim poſt articulum τὸ, ut in ſq. membro clare conſpicitur, ſicut alibi eſt poſt καὶ ſimul, cf. 7, 3, 9. et Xen. Cyr. 1, 4, 28. m. καὶ ὁδόν τε — καὶ λ.. E P. porro Bg. in rel., tum in pron. ἐκ.; cf. 2, 10, 6. m., tum in omiſſo adv. πάνυ, (ubi Sch. „vehemens *robur*“ pro quo malim *magnum*,) tum in τὸ σκλ. τ. δ. partim, it. Stp. Th. 3, 817. B. „duritia *atque* aſperitas *victus*“ qui 1, 982. F. e. ſine Vs. comparat Plut. σκληρὰ δίαιτα recte, in his iterum Noſtro ſequente tantum analogiam, niſi quod τὸ σκλ. abſolute habet Stp. l. l. e Luc. (ubi v. Ind.) it. ſq. εὐπ. cum pr. πρὸς, ubi Sch., praeter P. „*obſequium* perferendis laboribus“ ducens ſubſt. e Sb. Ind., cf. Hes. L. N. T. Ind. Hom. Aeſch. Or. ep. S. Xen. Bach. Pol. et M. S. cum Gs. Chr. Dion. H. et Plut. Hs., dum Bg. e P., niſi legit εὐπαθὲς, (i. q. εὐπάθεια, i. facilitas et promtitudo patiendi tolerandique labores ac moleſtias, hic adiuncto per Noſtri abundantiam ſtatim πρ. τ. πόνους, cf. L. Ern. Nr. 5. „habitus bonus corporis ſ. animi, qui facile ſuſtinet incommoda, robur coporis ſ. animi“) tamen libere ad ſenſum reddit, maxime puto, ob illud adiectum πρ. τ. πον., quem ad modum vulgaris notio et lectio in εὐπ. confirmatur a ſq. εὐτ. quo de cf. 2, 4, 2. et Cic. de Off. 1, 40. i., ubi ſyn. εὐταξία redditur cum Bg., hoc eſt, cura et verecundia manendi in ſuo ordine locoque, ac faciendi omnia ordine ſuo, loco et tempore, maxime hic, in agmine ac pugna, ut prior virtus e vulg. lect. erit obſequium ad labores et moleſtias ſuſcipiendas ſuſtinendasque.

μετ' αἰδ. πρ.) Rectius cum articulo πρὸς τοὺς ἀρχ. De corruptela vero diſciplinae militaris, quando ea invaleſcere coeperit, ſupra quoque auctor diſſeruit 2, 6, 21. *Sylb.*

Ubi §. ſq. αἴτιον ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς καταστάσεως refertur ad praec. hic τὸ εὐπ. καὶ εὐτ., ut ſq. ib. φιλοχρηματίας καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων καταφρονήσεως ad ea, quae hic ſubiiciuntur; ubi Bg. in formula μ. αἰδ. aliter, quam ſupra, et pro ſimpl. *cum* ſ. *una cum*, cf. 1, 6, 15., ſed Sb. articulus quidem excidiſſe poteſt ob pr. πρὸς, et eſt ſane in ſimili loco, 2, 16, 21. et 8, 7, 13., poſt eandem praep. et cum ſubſt. αἰδ., etiam in aliis locis, praeter pauca, cum ſubſt. hoc ἀρχ. Tamen, quia nihil certi eſt in hoc genere, et in aliis ſubſt. articulus modo adeſt, modo abeſt, et Noſter hic omittendo eo variare potuit iterum, nondum quid contra libros novarim, ut nec in ſq. Ms. re de v. ἐπαν., ſecundum dicta ad 2, 4, 11. e., quamquam iterum Bg. e P. ad novitatem Ms. ſpectare videatur, etiam Sb. Ind. per Lat. ſyn. *evertere*, nec repererim, niſi ἐπαναστρέφω, praeter Stp. Th. et Vig. ſine auctore, ap. Abr. Dl. Th. e Thuc. ſine Ind. 572, 26., et modo in L. Ern., praeter idem v., quoque „ἐπανατρέπω, ſubverto,

θυμεῖν διδάξας, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἁβροδίαιτον [t]. διοικήσας δὲ [u] ταῦτα, ὡς ᾤετο, ἄριστα, κατελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν, ἀνελθών τε εἰς τὸν βασίλειον θρόνον, πικρῶς κατηγόρησε τῶν Ἀλβίνου φίλων, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκο-

ducendo eos ad luxuriam.
11. Cum autem adminiſtraſſet haec quam putaret optime,
curiam ingreſſus, cum conſcendiſſet imperatorium ſolium; acerbe accuſavit Albini
amicos, quorundam epiſtolas
12. proferens ſecretas, quas

t) ἁβρ. ſic iterum ed. Bs. 1. R. al., cf. 2, 8, 16. m. 2, 7. 1. e. u) Ms. Ba. et Vi. δὴ v. N. Mox poſt ταῦτα et ᾤετ. comma nobiscum in Bs. 2. L. al. cf. §. 4.

everto quae Lat. habet quoque Sch. cum „εὐτ. bonum ordinem, (ſed partim e P.) διδ. quum *inſuefeciſſet*" et haec quoque in v. ſq. μετ., innuens ita, eſſe ſyn. cf. 2, 6, 21. m. (quocum variatur in adiuncto hic ἐπ. χρ. inf. pro ſubſt.) 2, 4, 2., ſub Bg. huc ſpectante Stp. Th. in v. μετ. ſine Vs., ſed P. iterum deſerente Bg. in ἁβρ., cf. 3, 6, 15.

διοικησ. δὲ) P. deſerit Bg. tum in δὲ ſervato, (ubi P. iterum cum Mss. cf. §. 4. et 2, 6, 14.) tum in ſq. formula ὡς ᾤετ. λ. cf. §. 4., non item in ſq. κατ. λ., cf. 2, 14, 5., ſed rurſus in ſq. ἀν. εἰς λ., per quam praep. variatur cum ἐπὶ 2, 3, 11. e. In ſq. πικρ. cum v. κατ. Noſter ad analog. modo, cf. Tac. Ann. 2, 87. e. N. 2. *acerbe* increpuit *eos*, et cum Gr. ſyn. ἐπιτιμᾷν ap. Plut. Krig. §. 339. et Dem. 1476, 5. cf. Ind. it. Luc. Fi. Th. etiam v. κατ. L. N. T. cum Loesn. p. 63. e. Beck., epiſt. ad Boehm. p. 14. N. Foes. v. πικρὸς et Euſeb. h. eccleſ. Re. 2, 203. l. 28. et ap. Alc. ep. p. 196. pen. pro οἷον δὲ καὶ βλέπεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικὸν, pro Bg. coniectura ὡς φρικτὸν, potius legendum vicinius πικρὸν, pro adv., ut Lat. *torvum*, cf. L. Ern. Nr. 3.

ὧν μὲν) Capitol. in Alb. c. 12. (p. 701. i.) *denique quum ap. Lugdunum Albinum interfeciſſet, ſtatim litteras inquiri iuſſit, ita, ut inveniret vel ad quos ipſe ſcripſiſſet, vel qui ad eum ſcripſiſſent, omnesque illos, quorum epiſtolas reperit, hoſtes iudicari a ſenatu fecit.* Quanto mitius et rectius Octav. Caeſar, poſt victum Sext. Pompeium, γραμματεῖα, ὅσα τῆς στάσεως σύμβολα, ἔκαιε, *litteras, belli tempore ultro citroque miſſas, exuſſit*, memorante Appiano 5. ἐμφυλ. p. 746. Cuius moderationis ſcilicet exemplum a patre Iulio didicerat, de quo Dio fine 41. (S. 150, 38.) ἀμέλει καὶ τὰ γράμματα ἀπόθετα, τὰ ἐν τοῖς τοῦ Πομπηΐου κιβωτίοις εὑρεθέντα, ὅσα τινῶν τήν τε πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν, καὶ τὴν πρὸς ἑαυτὸν δύσνοιαν ἤλεγχεν, οὔτ' ἀνέγνω, οὔτ' ἐξεγράψατο, ἀλλ' εὐθὺς κατέφλεξεν, ὅπως μηδὲν ἀπ' αὐτῶν δεινὸν ἀναγκασθῇ δρᾶσαι, *quippe et* ſecretas, *in Pompeii* ſcriniis *litteras* repertas, *ex quibus aliorum vel erga illum ſtudium, vel erga ſe odium deprehendere potuiſſet, neque legit, neque deſcripſit, ſed ſtatim cremavit, ne quidquam in* quenquam (*ex iſtis* legendo μηδένα) *conſulere durius* cogeretur. *Boecl.* i. e. *aliorum* arcanas *epiſtolas* proferens, *aliis* exprobrans *dona*, pro τῶν μὲν — τοῖς δὲ λ. v. Hoog. p. 19. *Leisn.*

Ad Vig. p. 25. a. N. 33. m. „Herodi. l. 3. c. 8. πικρῶς — πολυτ., vehementer *Albini* amicos *incuſavit*, aliorum *arc. ep.* prof., *aliis* expr. *dona*

μίζων [x] ἀποῤῥήτους, ἃς ἐν τοῖς ἐκείνου ἀποθέτοις εὗρε γράμμασιν, οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ πολυτελέστερα [y]· ἄλλοις δὲ ἄλλας ἐπιφέρων αἰτίας [z], τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν [a] Νί-

in illius reconditis invenerat literis: quibusdam dona exprobrans miſſa illi nimis pre-
13. tioſa; aliisque alia obiiciens crimina, orientalibus quidem hominibus amicitiam Ni-

x) προσκομίζων Mss. Ba. et Vi. v. N. y) Comma in A. al. v. N. z) Colon in Ms. Ba. a) Ms. Ba. πρεσβείαν. Forte reſpicit ſupra memoratam caedem tabellariorum, a Severo miſſorum ad Albinum, ab hoc vero occiſorum. (3, 5, 8. ſqq.) *Mart.* In reſ. Mss. nihil variatur, v. N.

ſplendida ad eum *miſſa*" cf. ſine Vs. hinc ad Luc. T. 3. p. 15. N. 98. et 554. N. 18. cum Ind. Dem. v. ὅς e. it. Stp. Th. 4, 761. e. ſq. Sed Ms. aliud compoſ. προσκομ., quanquam per ſe ferendum e contextu, pro *afferens*, tamen ortum videtur vel e comparatione aliorum infra locorum, cf. 4, 12, 11. e., vel e ſolenni confuſione duarum praep. illarum, cf. 3, 6, 9., cum, praeter Ms. Ve., quoque P. teneat vulg. cum Bg., et alibi etiam confuſae ſint eaedem praep. in noſtro v., cf. D'Orv. Ch. p. 144. m. et Ind. Luc., ignorante hanc verbi notionem Stp. Th., non item L. Ern., ſed huc ſpectante Suid. in Σεβ. 3, 294. e. ſq., ubi, praeter aliam diverſitatem, etiam γράμματά τε αὐτῶν καὶ ἐλέγχους προσέφερον, quod, concinens cum Mss., mireris ſic expreſſum ibi in Vs., *eorumque* litteras, *quibus* convincerentur, *protulit*, quod potius eſt Gr. προσφ., nihil monente N., ſed in ſq. ἀποθ. tenente Stp. Th. 3, 1487. G. aliunde Bg., (quod e Sch.) ſed hinc e P. (cf. Ind. Dem. cum Suid. 1, 274. e.) et recte intelligente ib. 1, 861. F. m. γραμμ., oppoſita prioribus ἐπιϛ., ut latius, pro chartis, papyris, ſcriptis, quo tendit Bg., cf. G. Th. Nr. 5.; male habente hac voce P., ut omiſerit, vel propterea, quod pro ſyn. cum pr. ἐπιϛ. haberet, nec id peſſime, ſed Sch. "γρ. ἀπ. *ſepoſitis* in ſecretiori ſcrinio" dum ſupplet quid ad ἀποθ., ſervans e P. in ſq. πολυτ. ſeveriorem rationem, cum Bg. poſſit quoque valere pro ſuperlat., quo de ad §. 4. e. φοβ., cf. 3, 5, 4. βασ.

φιλίαν) Cum hoc accuſativo deeſſe puto genitivum Νίγρου, ut dicat, eum obieciſſe orientalibus amicitiam Nigri, iis vero, qui in altera orbis parte eſſent, notitiam Albini. Pro mea coniectura faciunt cum alii loci, tum vero hic cap. ſq. §. 2. πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρσηνίου — πρὸς Νίγρον φιλίαν. Quodſi etiam non dicamus, illum genitivum deſiderari: ferri tamen nequeat Politiani interpretatio, (*exprobrans* aliis, *quod* amici *orientalibus*, aliis, *quod* Albino *fuerunt* notiores.) *Steph.* Neminem dubitaturum puto, quin exciderit vox Νίγρου poſt φιλίαν, quae igitur textui reſtituenda eſt. De amicitia quae Albino cum orientalibus interceſſerit, nihil usquam reperio. Politianus legiſſe videtur τοῖς μὲν, τὴν πρὸς τοὺς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώπους φιλίαν, niſi potius dicendum eſt, eum liberius interpretando verba Herodiani neglexiſſe. *Stroth.*

Etſi Leisn. in m. Ox. "φιλίαν ſc. Νίγρου" modo ſic expleri voluit hunc gen. et in Ms. Bg. omiſſus eſt idem: tamen ob cauſas Stp. et Strothi graves ad-

γρου [b], τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα [c], γνῶσιν Ἀλβίνου [d], πάντας [e]

gri; citerioribus autem notitiam Albini; omnes, qui emi-

b) Hunc gen. Νίγρου ſolae Ing. habuerunt, v. N. c) Ms. Ba. τοῖς δὲ ἐπὶ θατ. ſic primo pleno δὲ, ut ſaepe, cf. 3, 7, 16. e., deinde diviſis ἐπὶ θ. cum omnibus edd., praeter Bs. 2. R. ἐπιθάτερα contractum, cf. 3, 3, 2. d) Comma hic in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et pro puncto in Lugd. et Bc. v. N. e) Mss. Ba. et Vi. πάντας δὲ τοὺς ἐξεχ. v. N.

didi ſtatim, vel contra libros, omittente Suida in Sev. 3, 295. membra duo haec τοῖς μὲν — Ἀλβίνου, dum abit quoque in pr. ſic „ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, et aliis *alia* crimina *obiiciens*“ cf. in phraſin ἐπ. αἰτ. Herdt. 12, 83. ἄλλοισι ἄλλας αἰτ. ἐπ. aliis *alias* cauſas *inferens*, pro quo melius Bg. in αἰτ., cum N. 59. p. 348. et Ind. Gs. Chr., Bud. C. 567, 36. Stp. Th. 4, 104. G. e. L. N. T. cum Obs. Krb. p. 261. e. Loesn. p. 234. m. Kypk. 2, 128. e. Rsk. ad Polb. p. 196. e. ſq. Thuc. 216, 12. cum Schol. et Ind., Luc. 2, 209. l. 30. Zos. 5, 21, 10. Ind. Dion. C. Rs. Or. V. 7. Is. Dem., cui add. 851, 23. et numeros rectiores 1348, 18. Aes. Fa. Hs., ſed bono ſenſu Poſſ. Call. pag. 301. e. ſed cum aliis acc. rerum Suid. 1, 841. i. Luc. 2, 166. l. 4. Ind. Xen. M. S., nominatim cum ἔγκλημα Sb. Ind. e Dion. C. Eur. Or. vs. 764. Diod. S. 1, 600. l. 19., ubi cum δίκας l. 17., cum διαβολὴν Polb. 1, 258. l. 10. et Ind. Rs. Or. V. 6., cum ψόγον Plut. Krg., cum κατηγορίαν Loesn. Obſ. cum ψεῦδος Rs. Or. V. 4. cum aliis acc. vitiorum Ind. Herdt. et Dion. H. S. T. 1., ſed in alios uſus ib. Tom. 2. Plut. l. l. Diod. Rs. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Orph. Loesn. p. 351. i. L. N. T. Suid. 1, 793. e. Hes. 1, 1326. N. 22. 1399. i. Kypk. T. 2. Vig. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Sed P. expedit ſe hinc utcunque, ubi Bg. de ſuo in δὲ, pro τὲ, cf. 3, 7, 9., it. in τοῖς ἐπ. θατ., ſed e Sb. Ind., dum Stp. Th. 1, 1290. B. e lect. vulg. vertit tamen ſic „*orientalibus* amicitiam *cum Albino*, iis *vero*, qui *ab* altera *parte* erant, *notitiam*“ ex opp. Orientalibus innuente Noſtro Europaeos, dein Septentrionales et Britannos, cf. 3, 7, 16. e., tum qui vel in utraque regione habitabant, vel ex hac utraque Romae verſabantur, inter ſenatores recepti, quo inclinat Sb. in N. ſq., non male comparante Leisn. in m. Ox. γνῶσιν cum γνωρισθέντας §. 4. m., ubi et nos huc reſpeximus, reddente Sch. „*familiaritatem* cum aliquo“ e Sb. Ind. „*notitiam* ſ. *familiaritatem* cum *Albino*“ qui adeo nobiſcum exponit pro ſyn. pr. φιλίαν, ſicut ap. Poll. 3, 62. γνῶσις, *cognitio*, eſt inter nomina amicitiae, quo ſenſu non habet Stp. Th. nec. L. Ern. nec Indd. nec G. Th., ut peculiare fuerit Noſtro, ac ſimile noſtratium *Bekanntſchaft*. Sed Ms. res ad φιλ. a me quidem refertur potius ad 2, 8, 13. m., ubi diſerte leguntur Orientalium ad Nigrum legationes, ut eorundem favor 3, 7, 19. m., unde gloſſam ibi tantum agnoſco, quae definiat magis, in quo conſtiterit et exſeruerit ſeſe φιλία, per legationem adeo.

πάντας) Si copulativa τὲ, e ſq. πλούτῳ τὲ translata, poſt πάντας hic collocetur: apta erit membrorum cohaerentia. πάντας autem latius extendi videtur, etiam ad exteros ſenatores. Et ſenatum iis temporibus non Europaeis duntaxat, ſed etiam Aſianis patribus conſtitiſſe, docet infra Severi filiorum de imperii diviſione conſultatio 4, 3, 14. Contractius haec leguntur in Suidae collectaneis, (non quidem ſequentia, ſed priora, ut dictum N. pr.) *Sylb.* Herodianus ſaepe notat, ſenatores ab im-

τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ τοὺς [f] κατὰ | nerent tunc in ſenatu, qui ve in provinciis opibus aut ge-

f) Ms. Ba. τῶν κατὰ l. πλούτῳ ἢ γ. v. N. de extremo, quia prius τῶν ineptus eſt librarii error in finitione, cf. contra 1, 3, 12. e. it. 3, 5, 8,

peratoribus occiſos. Nam vulgo nefas imperatori eos necare. Certe ſenatores hoc principi non licere volebant Dio 67, 2. p. 1101. ſq. Severus in primis iuravit et decreto confirmari iuſſit iſtud ius, ſed mox ipſe violavit, v. Dion. 74, 2. p. 1242. *Leisn.*

In ſenatus Rom. genus illud e peregrinis hominibus nihil aliunde habui, quam ap. Capit. in Marco c. 11. p. 334. i. ſenatores *peregrini* cum Caſ. N. 1. et praeter locum Noſtri infra a Sb. laudatum, modo adhuc 7, 11, 6. τῆς συγκλήτου ἀνήρ., — Γαλλικανὸς ὄνομα, Καρχηδόνιος τὸ γένος, et ap. Xiph. S. 429, 18. Caracallum in Senatorium et Praetorium ordinem cooptaſſe hominem Macedonem. Et ſi ſemel in ſenatoribus recipimus peregrinos illos ex Oriente: cur non et Britannos, qui et Europaei ſunt, hisque annumerari poſſunt., ſi duplex iſtud ap. Noſtrum eſt verum genus, Europaeorum et Orientalium? De Leisn. re, ſenatores necare potuiſſe imperatorem, tradit Xiph. 194, 5., perque ſaevitiam fecerunt et alii ap. Noſtrum poſt Commodi exemplum 1, 8, 14. ſqq., pollicito fortaſſis et Severo ſupra 2, 14, 7., ſe non necaturum ſenatorem, ut Pertinax (cuius ille exemplum profeſſus eſt ib., ſed et mentitus) fecit ap. Xiph. 390, 20. Tum ad πάντας pertinet quoque Noſtri ſupra narratio de litteris ſenatorum ad Albinum 3, 5, 4., quocum Noſter hic parum variat. Denique Ms. inſertum δὲ, ut alias, hic prodat P. *que*, placiturum illud iis., qui cum Sb. faciant. Poteſt illud δὲ ortum eſſe e marg., ubi ſtaret ſignatum pro variante praeced. δ', cum hoc ſimul receptum deinde loco alieno: ſed poteſt quoque acceſſiſſe a librario ad ſuſtinendam ſeriem, quam Bg. inſtituit ſic, ut inde a §. 11: διοικ. usque ad §. 13. extr. φιλοχρηματίας omnia comprehenderet periodo una, quanquam ſubinde duobus punctis factis. Contra P. finiit periodum cum §. 13. med. Ἀλβίνου, poſt quae hic eius copula *que* comparet; pro qua ſi ſumas Ms. δὲ illud, ut ſupra ſaepe habuimus: eundem periodi finem reperias ibi etiam, cum in primis in Ms. tacite poſt Ἀλβίνου ſit Stp. ed. colon; pro quo mihi potius viſum eſt comma, copulanti ſaltem enunciationem hanc πάντας — ἀνῄρει cum priori proxima ἄλλοις — Ἀλβίνου, per participium expreſſa, quia praecedentia omnia, a §. 11. ad §. 12. πολυτελέστερα, inter ſe coniungi licet, in medium quidem coniecto v. finito κατηγόρησε, ſed hoc deinde utrinque munito per enunciationes e participiis; ut adeo poſt πάντας non opus ſit copula quadam, et ſic maneant tria ad ſe relata pron. ὧν μὲν — οἷς δὲ — ἄλλοις δὲ, et primum ὧν eodem ſenſu cum reliquis duobus. Sed ſi quis, puncto poſito poſt φίλων ad §. 11. e., novam periodum incipiat cum ὧν, accipiens id proprie, i. e. pro pron. relat. *quorum*: tamen cogatur is finire in §. 13. e. φιλοχρ., reiecto etiam δὲ Ms., quod hic, ſumtum pro δὴ et Lat. *igitur*, in apodoſi et reditu ad principem enunciationem ac protaſin, difficilius videtur, maxime poſt δὲ aliud. In rem de caeſis ſenatoribus diſerte Dio 1262, 59. cf. ſupra §. 1. N. Oxon., ut ad ſq. ἔθν. Bg. e. P. 3, 1, 3.

[f] ἔθνη πλούτῳ τὲ ἢ γένει ὑπερέχοντας, ἀφειδῶς ἀνήρει, ὡς μὲν προσεποιεῖτο, χαλεπαίνων πρὸς ἐχθροὺς [g], τὸ δ' ἀληθὲς [h] ὑπερβαλλούσης [i] ἐν αὐτῷ φι-

nere praecellerent, nihil parcendo interficiebat: ut quidem ſimulabat, iratus inimicis, ſed revera prae nimia avaritia;

g) Ms. Ba. πρὸς τοὺς ἐχθρούς· articulo addito, ut alibi, quo ſine tamen tolerabat πρὸς ἄρχοντας §. 10., punctum hic facientibus etiam A.. h) Ms. Ba. tolerat δ' cum apoſtropho, ſecus ac paulo ante in τοῖς δ' ἐπὶ θατ., idem comma hic cum Stp. A. rel., omiſſum aeque recte in Bs. al. i) Ms. Ba. ὑπερβαλούσης ut 2, 1, 7., ſed hic quoque edd. omnes, praeter Stp. rel.

πλούτῳ τὲ ἢ) Aut τὲ delendum eſt, aut ἢ cum καὶ mutandum. *Reisk.* cui conſentit hic Ms. tollenda ea particula, quae h. l. ſtat poſt καὶ, ſecus ac 1, 1, 3. m. 1, 10, 11. e. 1, 15, 7. e. 2, 15, 3. m., in quibus locis Ms. modo ad ſecundum et quartum novabat quid; nihil hic iterum prodentibus Lat. Intpp., ſed tolerantibus vulg. lectionem Mss. rel., quam nec ipſe dum ſollicito, quia τὲ ἢ pro τὲ καὶ ſumi poteſt, (ut diſerte eſt ap. Suid. in Sev. 3, 295. i. per gloſſam aut veram lect., ſi confuſio ſumatur,) quod ſaepe habetur poſt καὶ, quia hoc refertur ad totam enunciationem, ſed reliquae copulae ad bina illius membra, ubi, ſi quid tentandum, lenius eſt γὲ legere, ſenſu illo Lat. *quidem*, ſaepe confuſum cum vulg. In ſq. v. ὑπ. Noſter per copiam variat cum pr., ubi Bg. e P., cf. 1, 8, 16., non item in ἀφ. ἀν., cf. 1, 12, 15. e.

ὡς μὲν προσεπ.) Verte *verbo* quidem, — *re* autem *vera*. τὸ δ' ἀλ. i. e. κατὰ τὸ ἀλ. Hoc pertinet ad diligentiam ſcriptorum vera a falſis diſcernendi. Ita praetextum ſ. cauſam fictam a vera diſcernit 1, 6, 8. 4, 9, 7. ſqq. *Leisn.*

In primo v. πρ. Bg. deſerit P. iterum, it. in v. χαλ., cf. §. 5. (ubi Noſter ad analog. modo in adiuncto ſubſt.) non item in formula τὸ δ' ἀλ., ubi Sch. „*quod* revera *erat*“ neſcio quid, ſupplens, non quidem contra ſeriem orationis, (cum hic, poſt nominativum participii iterum ſequatur gen. conſq., pendente utr. caſu a pr. v. ἀνῄρει, praemiſſo membro ὡς μ. πρ., pro χαλ. μὲν πρ. ἐχθρ., ὡς πρ., τὸ δ' ἀλ.) ſed longius tamen reddens pro Bg. cum Sb. Ind. e Xiph., ubi ſufficit Leisn. ellipſis, non tacta ad L. Boſ. p. 510. e. ſqq., et Lat. unum *vere*, cum iſta formula e praep. faciat periphraſin adv. ἀληθῶς, cf. Kypk. 1, 363. m. Vig. p. 22. a. m. ſine Ind. hinc cum Bg., L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 51., ubi redditur liberrime „*re ipſa*“ et opp. λόγῳ, quo pertinet liberius illud Leisn., ad Herdt. p. 149. N. 75. Valck., ad Diod. S. 1, 575. N. 80. ad Luc. 1, 855. N. 1. et ad Thuc. p. 563. N. 7. ut in univerſum ſubſt. τὸ ἀλ. Ind. ib. et Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Luc. et Pal. Fi., pro quo ſubſt. ſi vel maxime ſumitur: tamen, cum habeat modo naturam adverbii, per ſe non recte ſeparatur commate a ſqq. adiunctis, niſi ſi facias, ut ne ſtupidiſſimus quisque copulet cum ſq. v. ὑπ., ubi Bg. participium ſ. gen. conſq. mutat in praep. cum adi., liberius, quam P., qui tamen contractior in ſq. membro, pro *abundante in eo avaritia* ſ. *excedente*, ut ap. G. Th. 458, 2. Vell. *in* hoc *principis* ira *exceſſit*. Sed ad Dion. p. 1262. §. 46. Fabric. „Herodianus

λοχρηματίας[k]. οὐδεὶς γοῦν βασιλέων οὕτω χρημάτων ἡττήθη. ὡς γὰρ καρτερίᾳ ψυχῆς καὶ ἀνεξικακίᾳ πόνων, διοικήσει τε στρατιωτικῶν πραγμάτων οὐδενὸς τῶν ἐπαινουμένων ἀπελείπετο[l], οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ

14. nemo certe imperatorum ita opibus ſubiectus fuit. Ut enim patientia animi et tolerantia laborum atque adminiſtratione rei militaris nemine laudabilium erat inferior, ſic in ipſo abundabat opum parandarum cupiditas ex iniu-

k) Colon hic in ſola Bs. 2. R. cum Ms. Bg. l) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al., pro Stp. rel. colo, per ſe recto in fine protaſis, ſed a Stp. non ſemper obſervato, ut potius per hanc editionem noſtri Herodiani ſervarimus comma, ut in ſuperioribus, quanquam olim delecturi colon.

3, 8, 13, has ſenatorum et aliorum in provinciis caedes, eius avaritiae tribuit. Sed nec praetereunda ſaevitia et vindictae cupiditas" quarum tamen fuerit fons et origo in avaritia.

οὐδεὶς γοῦν) Hanc et ſq. §. contractiorem dat Suid. in Sev. 3, 295. i., etiam quadam cum variatione; ubi Leisn. in m. Bg. Ms. „ita ſuccubuit cupiditati pecuniae" quod Lat. verbum eſt quidem ap. Stp. Th. 1, 1478. D. e. aliunde, (non item tota Gr. phraſis,) ſed ut Bg. voluerit paſſivum aſſequi, tenente G. Th. modo in Bg. cum *amori*, et me tantum e Phil. in Fl. p. 754. B. m. ἡττώμενοι φιλαργυρίας, moti *avaritia*, ut ad analog. modo ſcribatur; reddente Bg. ad γοῦν, ut 3, 6, 22., pro quo malim cum Sch. hic notionem cauſalem, cf. 1, 1, 5. i., etſi ſtatim ſequitur alia enunciatio per γὰρ, ut alibi.

καρτερ. ψυχ.) v. 2, 11, 2. 2, 14, 3. 3, 6, 21. *Boecl.* tenente Stp. Th. ſolum ſubſt. καρτ., (cf. Ind. Sb. Plut. Hs. Luc. Iſ. Ev. Xen. Z. Cyr. et Bach. ſed Mor. Hell., at cum ſyn. gen. τῆς γνώμης Dion. H. S. T. 1., ad quam analog. et hic ſcribitur, ut et fortaſſis ad Lat., cf. G. Th. in Bg.) ſed alterum ἀνεξ. cum Bg. prorſus ſine auctore et iterum nudum, ut reperi ad Heſ. 1, 364. N. 18. et per Indd. Ioſ. Luc. (ubi et adi.) D'Orv. Ch. et Epict. H., ut Noſter, peremta notione poſtremae partis, non modo ſumſerit pro ſimpl. ἀνοχῇ, ſed et de ſuo adiunxerit gen. πον., ut ad ſq. ſubſt. διοικ. reliqua, quanquam ad analog. quandam faciens in abſolute poſito τῶν ἐπαιν. cum Ael. V. h. 2, 2. e., cf. Ind. v. εἰς e. it. ſine Ind. Dem. 330, 18. τῶν τότε ἐπ᾽. ἀνδρῶν, quod ſubſt. hic ſuppleas, ut et alia quaedam, velut διὰ ταῦτα, ob eas virtutes, ſ. in hoc genere, ubi Bg. deſerit P., pro *laudatorum*, nobilitatorum, *celebratorum*, ſ. *celebrium* virorum, cf. Leisn. de ἀπολ. 2, 3, 4.

ἐν α. ἐπλ. τὸ φιλ.) Avaritiae cauſa multos ſub ſpecie ultionis interfectos ait. Dionis ergo aſſertio non eſt prorſus audienda, qui ſub finem Severi ſui ſcribit (Rm. 1284, 19. S. 434, 30.) *χρηματιστὴς ἐξ ἅπαντος τρόπου, πλὴν καθότι οὐδένα τούτων χάριν ἀπέκτεινε*, pecuniam *omnibus modis* colligebat, *niſi* quod *neminem* divitiarum *cauſa* occidit. *Boecl.* (quibus addebant Oxon. in N. „Conſule, ſi libet, ap. Spart. prolixum illum Senatorum ſyllabum, quos *ſine* cauſae *dictione* interfecit" in Sev. c. 13. p. 610. m.) *Nam*, ut ait Sall. Cat. 10, (4.) *avaritia fidem*, *probitatem cae-*

ἀδικίας φόνων-[m], ἐκ τῆς τυ- ſtis caedibus et qualibet de

m) Hoc comma ubique per edd., et tacite quoque in Mſs., v. N.

terasque artes bonas ſubvertit, pro his ſuperbiam, crudelitatem, (ad quod vocab. Cort. N. „Sic Severus multos interfecit, ut bonis eorum potiretur, Herodi. 3. c. 8.") *deos negligere, omnia venalia habere* docuit. *Leisn.* Addendum videtur καὶ poſt ἐπλήθυνε, neque tamen ſatis apte duo membra inter ſe cohaerent, riteque ad ſe invicem referuntur. Offendit me quoque geminum ἐξ quod aſperitatem quandam ſermonis efficit. ἀδικία vero φόνων eodem modo dictum eſt, ut ſupra ϛρατὸς δυνάμεως, nimirum pro ἀδίκων φόνων. Caeterum notum illud τυχούσῃ egregie exprimit noſtrum *die* erſte *die* beſte. *Strotb.* exuperabat *in* eo *avaritia*, caedes *ob eam* iniuſte *et* qualibet *de* cauſa perpetrante, i. e. leviſſimis etiam de cauſis. At Politianus haec verba ἐκ τῆς τυχ. αἰτ. cum ἐξ ἀδικ. φόνων non iunxit (*iniuſtis* caedibus *atque adeo* cuicuimodi *ex cauſa* pecuniam *colligebat.*) *Steph.*

Apodoſis huius primam partem modo Suidas in Sev. 3, 295. i. per variationem quandam ſervavit, πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὡς ὑπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας, erat *etiam* auri *cupidiſſimus*, ut *fortitudinem* avaritia *ſuperaret*, ubi forſan excidit pr. ἐν ante pron. αὐτ. poſt ſimile ἦν, cf. ſupra 2, 10, 5., hoc ſenſu, *maxime* vero *erat* in *eo* etiam *amor auri* ſ. *ſtudium pecuniae*, adeo, ut *ſuperaret* praeſtantiam *fortitudinis*; quanquam et Sb. Ind. v. πλεον. reddit cum illa Vs., quaſi v. ὑπ. regat gen. τῆς ἀνδρ., cum certe hic ap. Noſtr. ſeries ſit haec, ſicut caeteris bonis ac dotibus ſuperavit Severus reliquos homines, ita etiam cupiditate pecuniae; reddente Stp. Th. in v. πλ. e P., ſed ſic, ut hinc omiſerit ἐν ἀ., unde retulit hunc locum memoriter ad notionem activam, nec ad ſq., ubi neutraliter accipitur, ut a Bg., qui diſcedit a P., ut et Sch. „avaritia *creſcebat* in *eo* ex" cum notionem Bg. aliunde teneat quoque Bud. C. 484, 45. ſaltem in ſyn. πληθύειν, reperiente me noſtrum modo vi alia, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Polb. Geop. L. N. T. Vig. et Abr. ad Aeſch. T. 1., cui add. p. 204. m., ut peculiare ſit hic v. ſaltem cum praep. et i. q. §. pr. e. ὑπερβ., per variationem, ut pro ſubſt. ib. φιλ. hic per ſyn.-neutr., quod Stp. Th. ſub Lat. breviori, quam Bg. „cupiditas pecuniae, avaritia" ſubiecta Vs. P., e vulg. lect., praeter nullum poſt φον. comma, ſecus ac hic in ed., habet tantum e Noſtro, qui ſcripſerit modo ad analog., dum reperi adi. per Ind. Rs. Or. V. 8. And. et Xen. Bach., ſed ſubſt. φιλοχρηματία ap. Ioſ. et v. φιλοχρηματεῖν Rs. Or. V. 7. Iſ., nec ad ἀδικ. φον. ſimile, niſi per inverſam rationem in N. T. ὁ κριτὴς ἀδικίας, it. οἰκονόμος τῆς ἀδικίας et μαμωνᾶς τῆς ἀδικίας Luc. 16, 9. (pro quo ſane eſt v. 11. ἄδικος μαμωνᾶς, ſed non pro iniuſtus, ſ. iniuſte paratus, verum pro inanis, vanus, falſus, caducus, ex oppoſ. τὸ ἀληθινὸν, certum, firmum, perpetuum, ſicut ap. Lat. *verus* et *aequus* ſunt ſyn. cf. N. ad Apoll. Lex. ed. Toll. p. 94.) et Rs. Or. V. 4. p. 219. e. τῆς ἀδικίας τὸ σῶμα, v. N., et ap. Xen. Cyr. 8, 8, 18. πολὺ γὰρ ηὔξηται ἐν αὐτοῖς ἡ ἀδικία, profuturum ad pr. Noſtri ἐπληθ. ἐν λ., ſupplente L. Boſ. Ell. p. 131. e. ἦθος ad τὸ φιλοχρ. Iam de critica hic parte, ſane P. habet poſt φόν. copulam, ſed non meram, ut oſtendi, verum *atque adeo*, i. explicantem, pro *et igitur*, quae prodat eius libertatem ſolennem ac qualemcunque ſe hinc expediendi modum, cum Noſter videatur ſcribere

χούσης αἰτίας. Φόβῳ γοῦν ἦρξε μᾶλλον τῶν ἀρχομένων, ἢ εὐνοίᾳ. τῷ μέντοι δήμῳ ἐπειρᾶτο

15. causa. Metu ergo ſubiectorum imperabat magis, quam benevolentia. Populo

per brevitatem in dicendo aliquam atque negligentiam gratam in repetita praep. eadem in vicinia, quarum quaeque tamen a ſuo pendeat ſubſt., ἐξ a pr. φιλ., ſed ἐκ a pr. φον., poſt quod rectius ſupra comma Stp. Th. omiſit, pro plenis, *magna* erat in eo pecuniae cupiditas, quam ſatiabat per iniuſtas caedes, patratas ex quavis cauſa, ſ. quas patrabat *ex* rel.; unde, cum nec libri varient, nec copula exciderit probabiliter ob vicinitatem, (ſaltem non καὶ, ſed potius τὲ ante τῆς,) nondum probo Bg., qui et ipſe addidit copulam, in primis cum infra ſit ſimile quid, quanquam non ita vicinum, 7, 4, 2, *ἐκ μικρᾶς προφάσεως — ἐξ αἰτίας τοιᾶςδε*, et ab aliis quoque repetantur, ut alia vocabula, ita et praepoſitiones nominatim, cf. Abr. Lect. Ar., ad Aeſch. T. 2. et Dl. Th. Ind. v. *repetitio* et *praepoſitio*, et in diverſam praep. ſine copula infra 4, 6, 5. *ἐπὶ βραχυτάταις αἰτίαις, ἐκ τῆς τυχούσης διαβολῆς λ.*, quo participio utitur Noſter per analog. ibi et hic cum ſuis ſubſt. pro *πάσης*, magna, parva, ex cauſa, cf. 1, 13, 14. *πάσαις διαβολαῖς* et ap. Luc. 2, 177. l. 90. *ἐπὶ πάσαις αἰτίαις λ.*

φόβῳ γ.) Talis et Severi filius Caracallus 4, 3, 8., talis et Maximinus 7, 1, 2. Horum in animo potius eſt illud tyrannicum, *oderint, dum metuant*, quam illud Senecae ad Polyb. 31. *melius beneficiis imperium cuſtoditur, quam armis.* Horum vecordiam arguit Xen. M. S. 1, 2, 10. *Leisn.*

P. contrahente periodos Noſtri, Bg. diſcedit a Gr. tantum ordine ac rectione alia, per viciniora ſibi φ. et *τῶν ἀρχ.*, ubi ſubſt. φ. eſt notione neutrali ſ. ſubiectiva, ſ. metus civium pro ſ. erga Severum, ut et ſq. *εὐν.* benevolentia civium adverſus eundem et v. *ἦρχε* abſolute ponitur, pro imperium tenuit ſic, ut cives eum potius metuerent, quam amarent, quae ſententia per brevius hic *νόημα* repetitur pro longa *γνώμῃ* 1, 4, 10. ſq., ut tamen, fortaſſis etiam, e Leisn. mente, et ſecundum propiorem orationis rectionem, iuncto v. *ἦρξ.* cum affini *τῶν ἀρχ.*, ut 1, 1, 9. *τῶν ὑπηκόων ἦρξαν*, per ſe ſtent *φοβ.* et *εὐν.*, ſumenda vi activa, ut Severus imperarit civibus, potius metum iis iniiciendo, quam uſus erga illos benignitate, ut *φόβος*, pro terrore, praeter 1, 14, 19., etiam fuit 1, 4, 11., opprimente P. *τῶν ἀρχ.*

τῷ μέντοι δ.) Simulata haec popularitas cum artibus et conſiliis tyrannicis coniuncta eſt, dum iniurias, aliis factas, beneficiis in alios redimere conantur. Luſit hunc ludum Tiberius ille, ſi quisquam, qui populo, ut cani latranti, offam obiiciebat, quoties rumores aut invidiam ſuae crudelitatis velare ſatageret. Nemo veterum gravius de illa fraude locutus eſt Plinio Pan. c. 28. *Boecl.* Eo forte etiam ſpectarunt multa opera publ., quae tum in urbe, tum in provinciis, reliquit, ut Septizonium, Ianos, Portam et Thermas ſui nominis, Pantheum, Artem Britannicam, ſeu Armamentarium Batavicum, Vias et Pontes, qui in inſcriptionibus memorantur. *Leisn.*

A P. libero tum in contrahenda iterum Noſtri oratione, tum in adv. *μέντοι*, abit Bg., unum *μὲν* reddens, ut 1, 13, 8. e., ubi vero alia ratio fuit in ſequente *δὲ*, quod ubi non eſt, ut hic, ibi melius redditur

ποιεῖν κεχαρισμένα. καὶ γὰρ θέας πολυτελεῖς καὶ παντοδαπὰς συνεχῶς ἐπετέλει, καὶ θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε [n] πολλάκις τῶν ἀπὸ πάσης [o] γῆς, ἡμετέρας τὲ καὶ βαρβά-

quidem conabatur facere grata; nam et ſpectacula magnifica omnis generis aſſidue edebat, et beſtiarum centurias interficiebat ſaepe ex omnibus regionibus cum noſtris, tum

n) Ms. Ba. ἀνεῖλε· πολλάκις λ., dum edd. habent poſt πολλ. comma, praeter Ox. et Ed., ubi nihil, et Par. 2., ubi punctum, v. N. o) Ms. Vi. πάσης τῆς ſic modo, v. N.

Lat. *tamen* aut alia adverſativa, pro qua et capietur Bg., cf. 1, 1, 5. i. 1, 2, 9. i. et Diod. S. 2, 431. l. 88. τῷ δ. τὸ κεχαρισμένον ποιῶν, populo *gratificans*, cf. 2, 7, 16.

καὶ γὰρ) Bg., praeter ſuam rationem in καὶ γὰρ, ſequente alio καὶ, cf. §. 9., omittit proximum καὶ intra duo adi., ſecundum hoc mutans in formulam gen., prorſus ut 2, 14, 13., ſed hic partim e P., ut et in Lat. ad πολ., etiam aliunde noto Stp. Th. In ſq. tenet P., quanquam oblique, lectionem vulg., relato adv. πολλ. ad pr. θ. ἀν., non item in rel., oſtendens Ms. novum verbum „*quas* omnibus *regionibus* noſtris *barbaris* que *conquirebat*“ incertum, utrum in ſuo Cod. habuerit, an expleverit libere, quia in articulo τῶν, poſt ſubſt. poſito, cum pr. ἀπὸ poteſt ſane ſubintelligi participium aliquod gen. caſu, ὄντων, ἀθροιζομένων, λ., quod P. commutarit cum activo, quod Codicis tamen non conſiſtit cum illo art. τῶν, ut nec participium cum reliqua orationis ſerie, niſi demto illo τῶν (quod tamen P. refert illo ſuo pron. relat.) aut aſſumto extrinſecus pron. τινὰς, ſc. ἑκατοντάδας, quod pron. per ſe opprimitur ſaepe in gen., poſito cum aliquo v., cf. ad Luc. 1, 63. N. 11. Weſſ. ad Diod. S. 1, 298. N. 72. Bach. ad Xen. Oec. 3, 8. e. it. Ageſ. 1, 22. e. cum L. Boſ. Ell. p. 237. m. et L. N. T. Krb. v. τὶς extr. p. 680. Sed hic oriatur ingrata longitudo et πολυλογία, hunc in modum, καὶ θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε, πολλάκις τινὰς τῶν ἀπὸ — βαρβάρου θηρίων συνάγων, cum aut hoc ſubſt. θηρ. repetendum ſit, aut τῶν pro pron. τούτων ſumendum. Quibus omnibus non opus eſt in lectione vulg., quae eſt plana per ſe nec impedita, et conveniens cum uſu Noſtri, ſubiicientis et alibi articulum poſt ſubſt., dum contra alias quoque Ms. Gloſſator explet participium in tali genere et elliptico articulo, cf. 2, 4, 16. m. τοὺς πανταχοῦ λ., quale quid aliquem crediderim feciſſe ſic, ut in marg. poneret συναγομένων, quod paſſ., fortaſſis per compendium ſcriptum, ſtultior alius male legens in textum receperit. Altera autem Ms. Vi. lectio πάσης τῆς vel fuerit error in litteris γ et τ, quae conveniunt quodammodo in maiuſculis elementis, vel ex addito artic., qui deinde propter ſimilitudinem extruſerit ipſum ſubſt. γῆς, a P. ſervatum, quanquam alio numero, cum Bg., vel denique e ſapientia Gloſſatoris, dum volebat potius iterum ellipticum artic., ſine ſubſt. γῆς ſ. χώρας, forſan reſpiciens ad 1, 1, 5. e. πόλεων — τῶν τε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐν πολλοῖς βαρβάροις, cf. 3, 15, 12. 6, 4, 13. Caeterum in Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. l. 2. c. 3. p. 400. A. de Severi ludis et venationibus breviter huc ſpectat per „Herodi. l. 3.“ et ad γῆς βαρβ. cf. 1, 15, 9.

ϱου [p]· νομάς τε μεγαλοφϱόνως ἐπεδίδου. ἐπετέλεσε [q] δὲ καὶ ἐπινίκιον ἀγῶνα [r], τοὺς πανταχόθεν μούσης τὲ ὑποκϱιτὰς καὶ ἀνδϱείας μιμητὰς [ſ] μετα-	barbaris. congiaria etiam magnifice dedit. 16. Celebravit quoque ludos pro victoria, undique rei muſicae actoribus et fortitudinis imitatoribus ar-

r

p) Ms. Ba. βαϱβάϱου συνάγων· quod colon poſt βαϱβ. quoque in Stp. rel., pro puncto A. cum Bs. 2. R., ſed commate Bss. rel., v. N. q) Par. ἐτέλεσε. *Leisn.* in m. A. utr., quae habent contra illud Stp. cum rel., ut Par. 2. quoque cum Ox. ἐτελ., v. N. r) Colon in Ms. Ba. ſ) ἀνδϱείας μαθητὰς edd. omnes, et tacite quoque Mss., v. N.

νομάς τε) Hoc membrum (ad quod cf. 2, 14, 10.) P. copulat cum ſq., quod Bg. aeque bene priori iungebat adhuc, ſeverior illo utrinque. Sed in edd. ſimpl. ἐτελ. nihil eſt, quam operarum vitium, qui ſaepe perimunt praepoſitiones, etſi illud ſimpl. cum ſubſt. ἀγ. ſupra habuimus 1, 9, 4., ubi compoſ. hoc, per variationem hic uſurpatum, produximus aliunde e Corſin., ſaltem ſimili in re, ſi non et cum ſubſt. ἀγ., quocum tenet Stp. Th. ſine auctore 3, 1383. C. e. ſub Bg. Lat., (libere agente P., ut Bg. in δὲ omiſſo iterum,) at ἐπιν. cum ἀγ. aliunde „*ludi* ob *victoriam*,“ etiam mutato adi. in formulam e praep. cum ſubſt. affini, etſi eſt proprie illa alia Gr. ſupra §. 7. νομὰς ἐπὶ ταῖς νίκαις, ut ſyn. 3, 10, 3. θέας ἐπινικίους, ad quae eadem ap. Dion. C. p. 808. N. „venationes, ludos Circenſes et gladiatorios ſcenicosque, (ut ib. p. 637. ad ἐπινικίους ἀγῶνας in N.) Notum eſt, Romae victorias ingentes ſolitas celebratione ludorum Amphitheatralium et Circenſium honorari, in quibus gladiatores magno numero committebantur,“ quibus ſimul illuſtrantur ſequentia mox ap. Noſtr., ubi in τοὺς πανταχ. Bg. cf. 2, 10, 2. et in μετ. 3, 5, 8., hic e P.

μούσης ὑποκϱ.) Sunt ſcenici artifices, οἱ πεϱὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, v. Olear. ad Philoſtr. p. 193. Carpz. Par. Stoic. p. 25. Bg. ad Alc. p. 385. Herodi. 4, 6, 4. (ὑποκϱιταὶ πάσης μούσης καὶ ὀϱχήσεως) et 5, 2, 9. (ὀϱχηστῶν τε θέαις καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε εὐϱύθμου ὑποκϱιταῖς σχολάζων.) Dicuntur et Διονυσιακοὶ τεχνῖται Ariſtotel. probl. 29. n. 10. *Dionyſiaci artifices*, comoedi nempe et tragoedi tibicines, οἱ πεϱὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται Gell. 20, 4. Denominationem enim ſortiti a Dionyſo, ſcenicorum inventore, in collegia ſub eius tutela ſunt cooptati, et mercede pacta civitatibus ludos ſcenicos omnemque eorum apparatum praeſtiterunt. *Leisn.*

Sch., qui in ὑπ. modo P. repetiit *ludiones*, in „μουσ. ὑπ. muſici *ludiones*“ pro quibus Bg. ſeverior, intelligente Noſtro comoedos cum tragoedis, qui agebant et res repraeſentabant ad inſtrumenta muſica, ut hodie in noſtris ludis, quas *operas* vocant, cf. 1, 9, 4. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Fab. Agon. Meurs. Gr. Fer. 110.“ incertum, pertineat huc, an ad pr. ἐπιν. ἀγ., cum libros iſtos nunc non licuerit inſpicere. Neſcio, an huc proſint Ael. V. h. 8, 7. e. μουσουϱγοὶ, καὶ ὑποκϱιταὶ, οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τϱαγῳδίας, cf. ib. Ind. v. μουσ.

ἀνδϱ. μαθητὰς) Aptius fortaſſe legemus ἀσκητὰς ſ. μελετητὰς, i. e. ἀθλητάς. Supra ἰσχύος θεάματα dicit auctor in Capitolinorum ludorum expoſitione 1, 9, 4. *Sylb.* Berglerus legit μιμητάς. *Leisn.*

πεμψάμενος. εἴδομεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θέας τινῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας, ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον.

17. ceſſitis. Vidimus etiam sub illo ſpectacula quorundam omnis generis ludorum in omnibus theatris ſimul, ſacrificia item et pervigilia, celebrata ad Cereris initiorum

Qui et in m. Bg. Ms. „quaſi legiſſet μιμητὰς, (et in m. Ox.) f. μιμητὰς“ quod, e Bg. hauddubie expreſſum, non tubitavi ſtatim edere. Nam, etſi infra de Maximini militibus dr. 6, 8, 5. e. ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, tamen ibi μαθητὰς poteſt per ſe capi, ſubintellecto pron. ἐκείνου, et μιμητὰς — ἀνδρείας inde firmari hic, ubi, recte etiam intelligente P., valet de athletis, et Noſter modo concinnitatis cauſa, ut priori membro alterum aequale redderet, μιμ., ſyn. priori ὑποκρ., copulavit cum ἀνδρ., quia certamina in palaeſtra et arena non magis, quam illa in theatro ac ſcena, vera ſunt, ſed modo ſimulacra et imitationes, cf. Virg. Aen. 5, 585. 674. *pugnae* cient *ſimulacra* ſub *armis*, nec in talibus vera oſtenditur fortitudo, cf. 1, 15, 5. e. 14. Denique, etſi habet Stp. Th. vulg. μαθητὴς improprie cum gen. rei, de elephanto, ἀνθρωπείων διδαγμάτων μαθητὴν ἐπιδέξιον, tamen, quia facile potuit confundi cum illo Bg., et hoc magis convenit contextui, i. e. tum pr. ὑποκρ., tum pr. ἀγῶνα, in quali certamine potius conquiruntur magiſtri et gymnicae artis peritiſſimi homines, quam diſcipuli tironesque, hoc potius malui ſtatim edere, quanquam non ſimile quid reperiens alibi, ut Noſter peculiari ſcripſerit ratione, quod et valet de pr. μουσ. ὑπ.

εἴδομεν) Bg. in δὲ — καὶ fere cum P., cf. 3, 6, 23., ſed ſeverius in rel., maxime in copulatis affinibus θέας — θεαμάτων, per luſum et acumen copiamque, forma cum genere, vel parte cum toto, i. rebus, ad ſpectandum propoſitis, cum tempore, quo eae ſpectabantur; in quo iterum peculiare quid eſt Noſtri, nihil praebentibus Stp. Th. Indd. et G. Th., ubi modo v. *lud.* 134, 31. ex Ovid. *inſtituit* ſacros *celebri* certamine *ludos*, et Bg. Lat. utrumque ſubſt. promiſcue habetur. De ſqq. πᾶσι θεατρ. et ἱερ. cf. ſcriptores de ludis ſaecularibus, qui laudantur in N. ſq., ut Zoſ. 2, 5. et Nieup. Ant. p. 314. m. „celebrati per tres dies et noctes continuas, ludis per omnia theatra celebratis, et ſacrificiis, ad omnia templa peractis.“

παννυχίδας) Qualia illa Eleuſinae Cereris ſacra, quae obſcura luce fiebant, ſacerdotesque facibus diſcurrentes fanatico curſu ſacra peragebant. Ad cuius myſterii imitationem παννυχίδας ſuas Severus fortaſſe inſtituit. (Et hoc ipſum Noſter hic dicit, ut et Bg. e P. diſerte indicat, addito deae iſtius nomine, quo ſine alibi quoque κατ' ἐξοχὴν innuuntur per τὰ μυστήρια ſacra illa, cf. Stp. Th. 2, 1655. B. e. cum P., ad Dion. C. p. 1159. §. 90., ubi et Noſtri hic locus reſpicitur, L. Boſ. Ant. Gr. p. 13. cum Ind. Fi. The. Ch.) *Oxon.* (quibus Leisn. adſcripſit „Meurs. Eleuſin. p. 2.“) Etiam ap. Eur. Hel. v. 1381. παννυχίδες θεᾶς, pervigilia deae Cereris memorantur, (ubi cf. Barn.) Dicuntur et νύκτεροι τελεταὶ Ariſt. Ran. 346. (Ἴακχε, νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστὴρ) et νύκτερα τέλη. My-

αἰωνίους δὲ αὐτὰς ἐκάλουν οἱ τότε [t], ἀκούοντες, τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖ-

18. aemulationem; ſaeculares autem illos ludos appellabant tunc homines, audientes, tribus aetatibus elapſis eos ce-

t) Ms. Ba. οἱ τότε ἀκούοντες, τρ. ut A. et Bs. ſed comma poſt τότε modo in Stp. rel., v. N.

ſteria ſunt proprie ſacra, in quibus ſilentium obſervandum, ſacra, quibus ſilentii fides debetur. Tertull. Apol. VII. Plutarchus tradit de educ. lib. p. 10. (Ed. Hs. p. 126. cum N. 21.) myſteria inſtituta, ut taciturnitati adſuefierent. Inde nomen myſteriis. Schol. Ar. Ran. v. 459. μυςήρια δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ ςόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύειν δέ ἐςι τὸ κλείειν τὸ ςόμα. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. ad παννυχ. „O. M. V. T. 3. p. 52.“ cf. Heſy. cum N. Ind. Luc. et Zoſ. Alc. ep. p. 136. i. et Stp. Th. cum P. hinc, qui ellipſin ſumit ſubſt. ἑορτὴ, qua de nihil ap. L. Boſ., ſed ap. Cic. *nocturnae pervigilationes*, cf. G. Th. et cum Bg. ap. Carpz. Hieron. Dial. p. 207. e. it. Bud. C. 869, 41. ſine Vs. ad v. ἐπιέρχ

αἰωνίους) De ſaecularibus ludis meminit etiam Suet. in Claud. (c. 21.) et Dom. (c. 4. it. in Aug. c. 31. et Vit. c. 2. e.) ſed omnium accuratiſſime Zoſimus eos perſequitur initio L. 2. (c. 4—7. ed. Cell.) et nominatim de ſaecularibus, a Severo inſtitutis, ib. (c. 4. §. 6. c. 7. §. 3.) *Sylb.* De ludis ſaecularibus diligenter expoſuit Zoſimus 1. 2. princip. et Cenſorinus de die natali c. 17. Caeteros annotavit et explicavit doctiſſ. Onuphrius Panv. libro de ludis ſaec. ſingulari, (qui eſt in Graev. Th. T. 9. p. 1067. ſqq.). Quid ap. Noſtr. per τρεῖς γενεὰς intelligendum ſit, varie diſputant. Ille ipſe Onuphrius aetatem ſ. γενεὰν Herodiani ex Herodoto interpretatur 33 annos et 4 menſes. Ita evaderent illi 110 anni, quos ex commentariis XV virorum aſtruit, itemque ex Horatii carmine ſaeculari, ubi *undenos decies per annos* legitur, quanquam iam olim Ludov. Vives ad Auguſtin. de civ. dei 3, 18. monuit legendum, *ut denos decies per annos*, quae correctio etiam D. Heinſio in edit. Horatiana placuit. Exiſtimo, etiam ſi certum fuiſſet, quod de 110 annis traditur, tamen multos ſcriptores paſſim rotundo numero centenario uti maluiſſe; atque hinc diverſitas illa. De Herodiano ne dubito quidem, praeterpropter eum centenariam periodum notare voluiſſe. Vocem quippe γενεὰν non notare definitum numero tempus, vel ex Cenſorino animadverti poteſt, qui γενεὰν ab Heraclito et Zenone tempus triginta annorum, ab aliis 25 annorum vocari ſcribit, ubi v. N. Henr. Lindenbrogii. τρεῖς ergo γενεαὶ ſaeculum, i. e. centum circiter annos notant, ſicut collatis cum Herodiano Herodoti l. 2. Clem. Alexandrini 1. locis probari poteſt. Qui accurate numerare volunt, nunquam expedient ſe ex hac voce. Adi, ſi tanti eſt, Not. Vellei 1, 2, 1. *Boecl.*

Ex quo compendium faciens editor Ox., addebat „memini me alibi legiſſe, εἰς τὰ ἑκατὸν ἔτη τρεῖς γενεαὶ καταλέγονται“ cf. Onuphr. P. l. l. p. 1074. C., ubi de ſaeculo e Cenſorino, ſed E. „Romanorum autem ſaecula 110 ann. (et p. ſq. B.) Huc etiam ſpectare videtur id, quod ap. Herodi. legimus l. 3. qui eos (lud. ſaec.) trium ſpatio aetatum ſolitos inſtaurari ſcribit, centeſimo videlicet quoque anno. Aetatem enim ho-

σϑαι. κήρυκες γοῦν κατά τε 19. lebrari. Praecones ergo

minis 33 annos ac menſes 4 eſſe, libro ſecundo docet Herodotus. Collocando igitur in ſingula ſaecula ternas hominum aetates, id ab Herodiano recte dictum erit." Tum Sb. Ind. „γεν. τρεῖς ſaeculum" et M. Obſ. V. 8. p. 135. „tres γενεαὶ ap. Herodotum ita ponuntur, ut tres aetates faciant centum annos" cum N. ad Herdt. 2, 142. it. Graev. L. Heſ. p. 21. e. Stp. Th. 1, 835. H. v. γεν. aliunde, it. L. N. T. Schw. N. p. 274. it. Grot. de i. b. et p. 2, 4, 7. cum N. „tres γενεὰς ſaeculum exponit Herodianus Severo 3, 8." Bruning. Antiq. p. 53. „Graecis *aetas hominis* intra 70 annos" cum G. Th. v. *aetas* 179, 11. ſqq., et de Neſtore ap. Ovid Met. 12, 188. vixi *Annos* bis *centum. Nunc tertia* vivitur *aetas*, N. Gier., ſed in ludos ſaec., ad Dion. C. p. 747., ubi dr. σαικουλάρια, in N. multi laudati, it. a Fabr. in bibl. ant. p. 442., it. Grut. Lamp. V. 1. p. 70. ſqq., unde ſumta ſunt quaedam in Roſin. Ant. p. 343. i., Bernegg. ad Suet. Aug. c. 31. it. Ern. ad eiusdem Claud. c. 21. it. Heyn. H. 4, 377. m. cum N. et Rollin. hiſt. ed. Vern. T. 4. p. 230. it. Io. Alph. Turretini Opuſc. Var. Gen. T. 1., ubi 14 quaeſtiones de ludis ſaec. p. 564. ſqq., tum p. 618. intervallum incertum eſſe, aliis centeſimum annum, aliis centeſimum decimum, p. 620. ipſe inclinat ad an. centeſimum, p. 623. incertum intervallum fuiſſe uſque ad Auguſti tempora, a quo p. 624. circumſcripti ſint centum et decem annis, ſed p. ſq. poſt Auguſtum iterum variaſſe intervallum, pro arbitrioque imperatorum modo citius, modo tardius celebratos, p. 627. a Claudio, ubi deriſus praeco, p. 628. a Domitiano; p. 635. a Severo, qui celebrarit more Auguſti a. U. 958. ſed a C. N. 204. et 116 an. poſt Domitiani, et 220 an. poſt Auguſti ludos; ponente Leisn. in m. ed. Patav. numeros alios „A. U. C. 957. P. C. N. 204." quos veriores noluimus hic in marg. textus Gr. locari, quia haec Noſtri narratio interponitur modo obiter aliis rebus Severi geſtis, quibus damus ex ordine ſuo numeros in marg. Caeterum in m. ed. Par. 2. dederat Ern. „v. ad h. l. Pagi diſſ. Hypat. p. 185. 189." et in m. ed. Par. 1. contra Pol. „non intellexit, τρεῖς γενεὰς eſſe ſaeculum ſ. ſpatium centum annorum" quod non repetam, quia ſevere reddere voluit, ut quoque Bg., in cuius Ms. ſtrinxerat Leisn. lineis rubri coloris vocem *ludos*, quia, credo, vidit, libere addere eam Bg., nec manere in Gr. femin. αὐτὰς, quod pertinet vel ad proximum ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας, vel ad remotum ϑέας, quum Bg. Lat. referatur ad pr. ϑεαμάτων, ſupplentibus Sch. „αἰών. ἱερουργίας, *ſaeculares* ſacras *feſtivitates*, 3. aetatum ſpatio definitas" ſed Ind. Sb. „αἰων. ϑέαι, ludi *ſaeculares*" qua de utr. ellipſi nihil ap. L. Boſ., nec ap. Stp. Th. 1, 258. D. „ſaeculares ludos a Romanis dictos Graeci vocabant αἰωνίους, ut Herod. teſtatur l. 3." hinc ſine Vs. at per comma poſt adv. quoque, ut P. oblique, ſed clarius Bg., (ſeverior hic in formula, quam 3, 7, 8. et 1, 14, 10., modo addito ſubſt. ἄνϑρωποι,) quae ratio eſt melior, quam Ms. Ba. et ed. quarundam; (quae venit e ſerie Codd. continua,) ob inf. poſt part. ἀκ., quod reſolvendum per particulam cauſae ſ. modi *dum*; retinente Bg. etiam Noſtri ſimplicitatem in repetito iterum v. ἐπιτελ., qui in διαδρ. cum ſubſt. γεν. modo ad analog. Caeterum ad hanc §. pertinere olim notaram e Beg. 2, 703. in numis Antonini tertium. Sed ad Zoſ. v. etiam Reit. 2, 735.

κήρ. γοῦν) Si κήρ. et ἀκούοντες ad ſe referantur: aeque hic procedat particulae γ. notio cauſalis, quam et P. oſtendit, in formula ſolenni liberius

τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Ἰταλίαν [u] διεφοίτων, καλοῦντες, ἥκειν καὶ θεάσασθαι πάντας [x], ἃ μήτε εἶδον, μήτε ὄψονται. οὕτως ὁ μεταξὺ χρόνος τῆς παρελθούσης ἑορτῆς καὶ τῆς μελλούσης ἐδηλοῦτο, πᾶσαν ἡλικίαν ἀνθρώπων ὑπερβαίνων.

perque Romam et per Italiam incedebant vocantes, ut adeſſent et ſpectarent cuncti, quae nec vidiſſent, nec viſuri eſſent. Hoc pacto intervallum temporis inter praeteritam et futuram celebritatem ſignificabatur, omnem aetatem hominum excedens.

Διατρίψας δὲ ἱκανοὺς χρόνους ἐν τῇ Ῥώμῃ, τούς τε υἱεῖς αὐτοῦ [y] κοινωνοὺς τῆς βασιλεί-

Cum autem commoratus ſatis diu fuiſſet Romae, filiosque ſuos participes imperii

u) Ms. Ba. hic ſervat artic. τὴν utroque in ſubſt., ſecus ac §. 4. i. x) Ms. Ba. hic et poſt εἶδ. recte habuit commata. y) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ per lenem, ut ſaepe, cum A. al.

verſatus magisque e Zoſ. 2, 5, 1. περιόντες οἱ κήρυκες εἰς τὴν ἑορτὴν συνιέναι πάντας ἐκέλευον ἐπὶ θέαν, ἣν οὔτε πρότερον εἶδον, οὔτε μετὰ ταῦτα θεάσονται, dum Noſter adv. iſta temporis opprimit, per ſe iam latentia in verbo utr., addente ibi Cell. in N. „eandem praeconis formulam recitat Herodi. l. 3. c. 8., cuius rei ratio eſt intervallum inter hos ludos, 110 annorum, quod cum Claudius anticipaſſet, riſui fuerunt eiusdem praecones Suet. c. 21." Noſtro ipſo explicante cauſam §. ſq., ubi Bg. deſerit P. in οὕτως, ut alibi, ſumens fere ab eodem formulam ad ὁ μ. χρ., ſed potius e Sch. Ind., pro quo procedebat *tempus* inter *praeteritum* et futurum *feſtum*, tranſpoſito ſic adv., quod in hac formula alias mutatur in adi., cf. Stp. Th., qui ſine Vs. eandem profert ex Dem. cf. Ind., cui add. 50, 27. 388, 7. 392, ult. 708, 2. 868, 16. 1073, 10. et Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 698. e. it. ſine Ind. ap. Polb. 1, 497. e. Ad ſq. membrum habet ſimile Zoſ. 2, 1, 1. ἐκ τοῦ τὸν μακρότατον ἀνθρώπου βίον τὸ μέσον διάστημα περιλαμβάνειν ταύτης τῆς ἑορτῆς, *ex eo, quod* hominis *vita* longiſſima *medium* celebritatis *huius* intervallum *complectitur*, ubi ſing. ἀνθρ. non minus rectus pro Noſtri plur., non male addente Leisn. ad m. Ox. „ἡλ. *Lebenslänge*."

ἱκανοὺς χρον.) Sic Act. 14, 3. Ἱκανὸς pro multus, longus, ſaepe ap. auctorem hunc et ſcriptores ſacros. *Leisn.*

Cf. L. N. T. et ſupra 1, 14, 9., libere reddente Bg. et P., ut in L. N. T. Krb. illud Act. 20, 11. ἐφ' ἱκανὸν, ſc. χρόνον, redditur *diu*, quae praep., aut ἀνὰ ſ. διὰ, et hic ſupplebitur.

τούς τε υἱ.) In rem et chronologiam cf. Exc., et in variatam orationem 2, 12, 5. e. per ordinem et verbum aliud, P. deferente Bg., maxime in ſervato membro βουλ., etiam ordine perverſo in μὴ μον., quod proprie copulandum vicinius cum v. βουλ. (cf. Ael. V. h. 13, 1. p. 843. e.) unde et comma poſt νικ. nobis ſublatum, ſed eodem Bg. verſante

ας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας, βουλόμενος δόξαν ἄρασθαι[z] νίκης[a] μὴ μόνον ἐμφυλίου τε καὶ κατὰ Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων[b], (ἐφ' ᾗ καὶ θριαμβεῦσαι ᾐδέσθη,) ἀλλὰ καὶ κατὰ[c] βαρβάρων ἐγεῖραι τρόπαια, πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρ-

et Caeſares declaraſſet, cupiens gloriam ſibi partam eſſe victoriae non ſolum civilis et a Romanis exercitibus; (de qua etiam triumphare veritus eſt) ſed etiam adverſus barbaros erigere tropaea: praetexens Barſemii

z) ἄρ. ſic cum iota B. 2. L. al., cf. 3, 5, 6. m. a) Comma hic omnium edd., et tacite quoque Mss., ſuſtulimus, v. N. b) Verba, quae ( ) concludunt, non niſi commata in Ms. Ba. comprehendunt. *Mart.* ut in A. al., ſervandis neceſſario parentheſis ſignis, ob conſtructionem eius diverſam. c) *Ms.* Ve. ἀλλὰ καὶ τὰ βαρβ. v. N.

aliter, quam 1, 9, 12. m., in formula δοξ. ἀρ., per paſſiv. phraſin cum v. ſubſt., ſecus ac Sch. in „ἀρ. *conſequi* gloriam *victoriae*“ ubi Noſter per analog. modo cum gen. νικ., et in hoc ſubſt. cum praep. κ. (ad ſimilitudinem mox ſequentis τροπ.) quacum praep. iterum eſt §. 21., dum Bg. videtur rexiſſe cum pr. v. ἀρ., ſed Noſter peculiare quid tenet in ſubſt. νικ. cum adi. ἐμφ., ſubiecta explicatione κ. Ῥ. στρ. ſimili, cf. 3, 7, 18. i., quocum variatur in ordine. Ad ſq. membrum P. deſerit quoque Sch. „θρ. triumphum *egiſſe*, (ſic errans in ſenſu aor., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. ſub Lat. Bg. privo,) ᾐδ. recuſavit, *veritus eſt*“ ducente hinc forſan ſua Spart. in Sev. c. 9. e. p. 605. e., quanquam proprie loquitur de Severo reduce ex oriente, *reverſus*, triumpho *delato*, appellatus eſt *Arabicus* rel. *Sed* triumphum *reſpuit*, ne *videretur* de *civili* triumphare *victoria*. Tandem in κ. βαρβ. conſentit Dio 1256, 2. ἐπιθυμίᾳ δόξης κατὰ τῶν βαρβάρων ἐστράτευσε, qui ex 3, 1, 4. intelliguntur reges Parthorum, Armeniorum et Atrenorum, ut duo poſteriores nominatim ſequuntur hoc cap. §. 2. ſqq., ſed Parthi demum §. 15. ſq., ut ap. Dion. l. l. κατὰ τῶν βαρβ., τῶν τε Ὀσροηνῶν καὶ τῶν Ἀδιαβηνῶν καὶ τῶν Ἀραβίων, qui et ipſi poſt ſequuntur hic §. 5. 6., praeter Atrenos, quos Dio tacet, niſi 1257, 59. pro vulg. ἐπὶ τὴν Ἀρχὴν ἐξέπεμψε legatur Ἀτρηνὴν, ut quidam volunt, propterea reſpicientes ad Noſtri §. 4. et 6. Caeterum periodi noſtrae protaſis finitur cum ἀποδειξ., ſed apodoſis eſt vera in v. extr. ἐγ., cui nos damus praecedentia duo particip. βουλ. et προφ. ποι., aut modo unum βουλ., cum alterum membrum προφ. ποι. adiunctum ſit proprie tantum illi ἀλλὰ — τροπ., dum Bg. videtur apodoſin incipere poſt τροπ.

ἀλλὰ καὶ κατὰ βαρβ.) Cod. perperam τὰ βαρβ. *Stroth.* In quo fuerit potius lapſus ſcribae, omiſſa ſyllaba κα ob pr. καὶ, cum Mss. rel. ſervent vulg., quam illa dicendi ratio altera, ubi nudus perſ. gen. eſt cum ἐγ. τροπ. vel ſimili phraſi, per ellipſin pr. κατὰ ſ. ἀπὸ, cf. Stp. Th. 3, 1618. D. m., e cuius exemplis debuit potius in Ms. eſſe ſine artic., ἀλλὰ καὶ βαρβάρων ἐγ. τρ., quocum Ms. tamen fecerit P., niſi libere egit, ut in Gr. formula ἐγ. τρ. reddenda.

προφασ. ποι.) Spartian. in Sev. c. 15. (p. 614.) *erat ſane in ſermone vulgari, Parthicum bellum affectare Septimium Severum*, gloriae *cupiditate*,

σημίου [d] τοῦ Ἀτρηνῶν βασιλέως πρὸς Νίγρον φιλίαν, ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. παρὼν [e] δὲ, καὶ τὴν Ἀρμενίαν καταδρα-

Atrenorum regis erga Nigrum amicitiam, exercitum
2. in Orientem eduxit. Cum autem ibi eſſet, etiam in

d) Par. Baſ. Βαρσημίου *Leisn.* in m. A., quae ferunt Βαρσηνίου cum rel., etiam omnibus Bss meis, praeter Ox. Pat. et Par. utr., ubi μ, a nobis datum, v. N. e) παριὼν Ms. Ba., v. N.

non *aliqua* neceſſitate *ductum.* Praetextum tamen quaerit, quem Herodianus indicat; frequentem ſane et opportunum belligerandi cupidis. *Boecl.*

Cf. 3, 1, 6. et in προφ. cum v. ποι., a Stp. Th. 4, 1733. e. modo hinc ſine Vs., praeter Zoſ. 1, 19. i. arrepta *occaſione*, et Rs. Or. V. 3. Aeſch. p. 457. i. τίνα πρ. ποιησάμενος, in N. „quanam *ille* uſus *praetenſione?*“ quoque ſine Vs. in Ind. Dem. ex 192, 5., (ubi non bene obtruditur articulus, cf. 391, 10. 393, 25. 1131, 15.) deſerto P., reddente Bg. partim ex Ind. Sb. „praetendens, *praetex.*“ nihil praebente G. Th, in ſeveris Lat., ut phraſin eandem accipiamus; unde ſumi liceat formulas ſyn., *cauſam* v. c. *afferens*, inferens, *obtendens*, cf. ib. Nr. 11. 13.

Βαρσηνίου) Supra (3, 1, 6.) habuimus Βαρσημίου, quam ſcripturam Politianus hic etiam retinet. *Steph.* Iam ſupra (*l. l.*) monui, ſcribendum eſſe Βαρσημίου. *Stroth.*

Sb. Ind. Lat. poſt Noſtri loca duo „poſteriore in loco vulg. l. *Barſenius* eſt: ſed *Barſemius* per *m* etiam in Sch. Ms. et Pol. Vs. Recte. Origo et iuſta forma eſt *Barſemes*, filius ſolis, quod nomen etiam ap. Hebraeos legitur, teſte Fr. Iunio.“ Tum Leisn. in m. Bg. Ms. „legit cum Stp. Βαρσημίου.“ In ſq. τ. Ατρ. β. nihil tentat Ms. Ba., contra quam 3, 5, 1. e.

ἐστράτευσεν) A. U. C. 948. P. N. C. 195. in Osdroënos, Arabes, Adiabenos et urbem Niſibin proficiſcitur Severus, quibus ſubactis Imp. V. appellatus eſt. Pagi. *Leisn.*

Aliter chronologia illa edit. Patav., una cum Anglis ap. Heyn. H. 4, 1050., ubi cf. N. it. ad Spartian. in Sev. p. 614. Caſ. N. 2. Tum Leisn. in m. Ox. „Obſ. M. V. 3. p. 91.“ credo in formulam Gr., cf. Stp. Th. Poſſ. Call. Ind. Xen. Cyr. Diod. S. Iſ. Pan. Mor. p. 100. m., 107. e. 132. e., reddente Bg. e P., quem ſervat Sch. una cum Vs. Sb. Ind. „*expeditionem* ſuſcepit *in.*“ Caeterum ad hanc §. pertinere quondam videbatur ap. Beg. 2, 706. in numis Getae primus.

παρὼν) Scribo παρὸν, id eſt, *quum ei facultas eſſet.* Verum, ſi poſt παρὸν δὲ non interpungas, ſed haec ſequentibus iungas, videri poterit aliquis infinitivus cum ἠθέλησε deeſſe. *Steph.* Poſſis etiam παριὼν legere, idque vel in *adveniendi*, vel in *tranſeundi* ſignificatione. *Sylb.*

Nihil dante hic P., ſed Sch. ſub v. vulg., ſine monito ullo „*adveniens*“ cf. 2, 12, 4., cum Ms. Ba. plane ſentit Sb., ſed Bg. cum Mss. rel. retinet vulg., ſupplendo adv. ἐκεῖ, quod debeas referre ad ſq. terram, ſc. ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, ſicut in Ms. illo opus fuerit ſupplere pron. αὐτὴν, ſc. τὴν Ἀρμενίαν, utrinque ut tandem ſit eadem ſententia. Volens Severus invadere Atrenum agrum, ſitum intra Euphratem ac Tigrim, cf. 3, 1.

μεῖν ἠθέλησε [f]. φθάσας δὲ ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς, χρήματά τε αὐτῷ καὶ δῶρα, ὁμήρους τε ἱκετεύων ἔπεμψε, σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος. ὁ δὲ Σεβῆρος [g], τῶν ἐν

Armeniam excurrere voluit; ſed anticipans Armeniorum rex pecunias ipſi et dona obſidesque ſupplex miſit, foedus et benevolentiam offe-
3. rens. Igitur Severus rebus

f) Colon in *Ms.* Ba., ut in Ox. cum Ed. g) In *Ms.* Ba. verba poſt Σεβῆρος, nimirum τῶν ἐν Ἀρμ. uſque ad διαβὰς, plane deſunt, adeoque ſeptem fere verſus integri. Lapſus et erroris cauſa facile apparet. Simile periodorum ὁ δὲ Σεβῆρος initium decepit librarium. *Mart.* Recte, et ſic quoque Loc. in Excp. Ms. Vi. „ὁ δὲ — ἤγαγεν deſunt haec omnia.“

4., de Noſtri quidem narratione hic deinceps, inſtituerit hoc iter ſic, ut, abiens ex Aſia minori, per Cappadociam forte, nunc, ſecundum Bg., eſſet prope Armeniam, in eiusque ora, vel, de Ms. ſententia, iam ingreſſus eam Armeniam, eius partem aliquam tranſiret, hinc proceſſurus ad Atrenos, quaſi infra Armeniam ſitos, et in ſubiacente Meſopotamia, in eiusque parte quadam inferiori, quod ſumi poſſe videatur ob §. 6. ſqq., quia dicitur ibi Meſopotamiam quoque percurriſſe prius, quam ad Atrenos perveniret, quos quidem non quaeſierim infra Arabiam propterea, quod eandem ib. prius perhibeatur diripuiſſe. Sed, cum ſemel fuiſſet prope Arabiam in extrema Meſopotamia: videatur hac opportunitate uſus, ut excurreret in Arabiam, et redux inde Atrenos aggreſſus. Nam qui in Arabia felici memorantur *Atramitae* ap. Cell. n. o. a. 2, 597. ſ. 57. i., forte alii ſunt, quam *Atreni*; et, quod nunc demum reperi, ib. p. 602. in tabula ſuperiori locatur *Atra* urbs, intra quidem Euphratem et Tigrim quoque, ſed tamen in ſuperiori Meſopotamia, non longe ſub Armenia Magna. Qui quidem ſitus urbis ſi verus eſt, et curſus item Severi, de Noſtri narratione deinceps a §. 4 — 7.: ille per ambages profectus fuerit.

φθασ. δὲ) Contraxerat P. hanc §. cum pr. in unam periodum cum alia libertate, deſertus etiam a Sch. in „φθ. prior *miſit*“ ad ſenſum, ubi Bg. premit quoque acc. pron. αὐτὸν, qui ſuppleri poteſt vel tum, ubi non phyſice valet verbum, ut hic cum v. ἐπεμψ., reddente Bg. in ſq. ἱκ. per ſyn. adi., ignorante Stp. Th., cf. 2, 15, 6., it. Lat. eius liberius ſyn. ad v. ὑπ.; ſed in σπονδ. 3, 938. E. m. per pravum numerum „l. 4.“ hunc locum tenente ſine Vs., ubi Bg. e P. iterum per ſing., cf. 3, 6, 11., ſed ſeverior in expreſſis duobus ſubſt. χρ. et δωρ., pro uno P., ubi δῶρα, diſtincta a χρήμ., cum poſſint varie intelligi, etiam forte odores et aromata, adiuveris ſupplemento hoc, *et* dona *alius generis*. Sed rurſus Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 56. „Herodianus, quanquam ordinem rerum geſtarum perturbans, refert, Armeniae regem (quem *Sanatrucem* vocat Fabr. ib. et p. 1297. §. 67.) antevertiſſe invaſioni Severi, miſſisque obſidibus et muneribus, pacem et amicitiam ſuppliciter petiiſſe „quae pertinent eo, quod Dio poſt expeditionem contra Parthos ſcripſerat, Severum demum tranſiiſſe Meſopotamiam 1264, 5. μετὰ τοῦτο ὁ Σεβ. τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς λ.

ὁ δὲ Σεβ.) Bg. e P. non modo in δὲ pro δὴ per ſyn., cf. 2, 15, 5. 1,

Ἀρμενίᾳ προχωρούντων κατὰ γνώμην, ἐπὶ τὴν Ἀτρηνῶν[h] ἠπείγετο. προσέφυγε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Ὀσροηνῶν[i] βασιλεὺς Αὔγαρος[k], τούς τε παῖ-

in Armenia procedentibus ex ſententia, in Atrenorum re-
4. gionem properabat. Con-
fugit autem ad ipſum et
Oſroënorum rex Augarus,

h) τὴν Ἀτρ. Stp. et Baſ. *Leisn.* in m. A., quae habebant τῶν Ἀτρ. cum al., v. N. i) Ὀσρωην. A. cum al., ſed Ὀσρ. Bc. 2. v. N. k) Nihil variatur hic in Mss. et edd., niſi quod punctum in A. cum Lugd., ſed colon in Stp. rel., pro commate rectiore in Bss. al.

15, 2., ſed etiam in ſq. τῶν λ. ſuppleto πραγμάτων, cf. 2, 3, 21., diſcedens explendo ad ſq. ἐπὶ τὴν Ἀτρ. ſubſt. χώραν ſ. γῆν. (cf. 3, 2, 2. m. et hic mox §. 6. plene per variationem,) ubi P. incolas pro terris eorum potius exprimit, quam lectionem quarundam edd., ut pr. ἐπὶ cum gen. perſ. pro acc. ponatur in verbo motus phyſici, quale hic ἐπειγ., ſed ſic mihi non cognitum, quanquam alia v. *eundi*, v. c. cum ἐπ᾽ οἴκου ſ. οἴκων, cf. Dion. H. S. T. 1. v. ἐπὶ, cum, tacentibus Mss., aeque lapſus operarum in ed. A. inciderit.

προσέφυγε) Stp. Th., cum ſub Bg. Lat. protuliſſet v. cum dat. tum rei ſ. loci, tum perſ. ſemel modo e „Baſil. ἡγεμόνι (addidit haec.) Apud Herodi. autem Pol. vertit *transfugere*" ſed Sb. Ind. „προσφεύγει τῷ Φαβρικίῳ, transfugit ad F. (ex Eutr. M. 2, 8, 3.) ſic προσφυγὼν αὐτῷ" ſic oblique innuens locum noſtrum, dum ego per Indd. non reperi verbum, ſed ap. Suid. ſine χρήσει, cum monito δοτικῇ, (in Vs. cum Bg.) qui caſus pendeat a praep., per enallagen, pro acc., tenentibus Lat. modo lectionem illam P. et Bg. Mox in Ὀσρ. vera ſcriptura eſt, quam cum Stp. dedimus, cf. Suid. 2, 723. i. Cell. n. o. a. 2, 603. et Sb. Ind. Lat. v. *Osdroëne*; quae regio cum et ipſa ſit Meſopotamiae: hac nominata a Noſtro demum §. ſq., praecipiuntur haec ab illo narrata per quandam prolepſin.

Αὔγαρος) Spartianus (in Sev. c. 18. p. 622.) Perſarum *regem* Abgarum *ſubegit*. Victor in Caeſ. 21. (immo 20, 14.) *auxit* imperium, *ſubacto* Perſarum *rege*, nomine *Agarro*. Duplex vitium, in nomine *Agarri* ſcilicet, et quod *Perſarum* regem vocat, quod ad Spart. iam Caſaubono notatum, (qui l. l. N. 3. addebat „melius Herodianus, προσεφ. λ. Sic et Dio in Caracallo.") Henr. Val. in N. ad Exc. Peireſc. p. 101. oſtendit, Ἄγβαρος ſ. Ἄκβαρος legendum eſſe. Caeterum quomodo ſe is Agbarus poſtea geſſerit, quoque fato functus ſit, v. ap. eundem p. 746. et in N. p. 109. *Boecl.* אבגר nomen Syro – chaldaicum, ut ברשם, in nonnullis Euſebii Mss. ſcribitur et Ἄγβαρος, in aliis Ἄβγαρος; ſic et Spartianus, qui hunc Abgarum perperam *Parthorum* regem appellat. *Stroth.*

Leisn. ad m. Ox. „de Αὐγάρῳ v. Th. Hyde de rel. Perſ. p. 76. (ſed in Vol. peculiari haec.) Secundum Ammianum Latine hic dici poſſet Osdruenae rex, vel rectius ex ſententia Valeſii Osdroenae. Latini etiam Chosdroenem dicunt. Aurelius Victor habet Chosdroeni. Immo Arrianus Χοσροήν. Graecis Ὀσροηνὴ ab Osroe rege. Procop. 1. Perſic. v. Valeſ. ad Arrian. 24, 1. p. 389. — Dio Cocceianus in Excp. Peireſc. p. 746.

δας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκε [1], τοξότας τε πλείστους συμμάχους ἤγαγεν. ὁ δὲ Σεβῆρος,

liberosque ſuos obſides ad certitudinem fidei dedit: ſagittariosque plurimos auxiliares adduxit. Caeterum

1) Pro commate rel., punctum hic habent A., ut Bg. Ms. ſua.

habet Ἄγβαρος ὁ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλεὺς, ubi vides diverſam orthographiam tam in Αὔγαρος, quam in Ὀσροηνῶν obſervari, (quia praefixerat Leisn. ſcripturam edit. Bc. 2. Ὠσρ.) Apud Xiph. a Sylb. perpetuo editum eſt Αὔγαρος. Numi nec Herodiani ſcribendi rationem, nec Dionis probant, utpote in quibus eſt ſemper Ἄβγαρος, v. Spanh. de P. et U. n. p. m. 86. p. 421. ſq. 829. (ſed p. m. 126. m. „Ἀβγάρου familiare Edeſſae regulorum nomen, non, ut hodie ap. Appianum Ἀκβάρου, vel ap. Dionem et Herodian., Αὐγάρου, ſcribendum" it. p. 534. ſq. et 579. m. ut p. 535. e. eſt etiam numus Seyeri, ubi Ἀβγ. βασιλεὺς μεγ. ſ. μέγας, et diſputatur, quo iure Edeſſae Regulus eo nomine inſigniri potuerit. Verum e. Beg. 3, 130. ad noſtram §. hanc notaram modo numum „Severus cum Abgaro.) — De nomine Αὔγαρος, et orthographia illius et ſignificatione v. Fabricius Codic. Apogr. N. T. T. 1. p. 316. Apud Appianum de bell. Parth. p. 229. legitur: παραγίνεται φύλαρχος Ἀράβων, Ἄκβαρος etc. Sed hic idem Acbarus ap. Plut. in Craſſo p. 555. D. vocatur Ἀριάμνης. — Th. Smith ad Monumenta Palmyrena p. 23. Arabum phylarchus ἄκβαρος ſ. arabice *acbaro ὁ κράτιστος* nuncupatur, quem Plutarchus Parthico vocabulo Ἀριάμνην appellat eadem plane ſignificatione." Tum Sb. Ind. Lat. „*Augarus* — Αὔγαρος etiam ap. Suidam" ſed et aliter, cf. ad Heſy. 1, 610. N. 20. Xylander ad Dion. p. 1396. et ad hunc quoque Fabr. p. 1256. §. 3. „recte Abgarus appellatur ab Herodi. 3, 9, 5. id enim nomen his regulis familiare „ad Capit. Antonin. Pium c. 9. p. 270. Caſ. N. 1. ad *Abgarum regem* „familiare nomen regulis Orientis *Abgarus*, vel ut plures Graecorum ſcribunt Αὔγαρος" ad Tac. Ann. 12, 12. N. 4.

ὁμηρεύειν) Bg., deſerto P., tum de ſuo addit pron. ad παιδ., tum in ſingulis vocabulis eſt ſeverior, praeterquam in v. ἐξεδ., (ubi procedebat comp. aut P. *tradere*, aut *dedere*, cf. Stp. Th. cum Ind. Dion. C.) et in inf., ubi, pro illius dat. ſubſt. ſyn., ſumit acc., oppreſſa particula Lat. *tanquam*, dum vulgo in v. v. *dandi* adiunctus inf. reſolvitur vel in ſupinum Lat., vel in praep. cum artic. εἰς τὸ, vel in particulam ὥστε, pro ἵνα cauſali, quo ſpectat Stp. Th. 2, 1292. G. „ὁμ. ſum obſes. Herodi. l. 3. τοὺς — ἔδωκε, i. e. dedit, *ut* obſides *fidei*, ab eo datae, *eſſent*" cum lectione alia memoriter, cf. Heſy., non coll. Suid Rs. An. ad Eurip. p. 88. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. ubi ex 59, 17. δοθῆναι αὐτοὺς — ὁμηρεύσοντας, per ſyn. particip., it. ex 34, 47. κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δόντος, variante Noſtro ex parte cum 3, 2, 8. ὡς ἔχοι ὅμηρα τῆς — πίστεως, ſed ſcribente ad analog. tum in ἐξ. cum ὁμ., tum in ἀσφ. cum πισ., tum in iunctis ὁμ. cum εἰς λ., tenente G. Th. tantum *obſides* fidei *accipere*, non item illud Iuſt. 7, 3, 2. *obſides* in *pignus* futurae *pacis* dari *ſibi poſtulabat*. In ſq. membro liberrimum P. quoque deſerit Bg., in cuius συμμ. cf. 3, 1, 6., et in v. ἠγ. per comp. 3, 4, 17. e.

διαβὰς τὴν [m] τῶν ποταμῶν Severus transgreſſus Meſopo-

m) Ms. Ba. διαβὰς τὴν μεσοποταμίαν, μεσηγηνῶν τε καὶ ἀβηνῶν χώραν ἐπέδραμε, καὶ λ., quorum extremum ἀβην. quoque in A., at 'Αβην. maiori elemento in Bs. 1., ſed depravatum 'Αλβηνῶν Bs. 2. Par. et Pat., ut in Vss. Pol. *Albinorum* in Bs. 2. L., cum Pat., ſed *Albenorum* in Bs. 2. R., v. N.

τὴν τῶν ποτ.) Rectius fortaſſe τὴν τῶν ποτ. μέσην, τήν τε 'Αδ. χώραν, aut ſaltem τὴν τῶν ποτ. μεσ. γῆν, καὶ τὴν 'Αδ. χωρ. Periphraſi autem illa ſignificatur ἡ Μεσοποταμία; non hic tantum, ſed etiam in Eutropii metaphraſi et in Zoſimo frequentiſſima. Politianus quoque *Interamnanam* ſ. *Interamnem* vertit, quia inter duos amnes (Euphratem et Tigrim) media interiacet. *Sylb.* Forte μέσην καὶ τὴν 'Αδ. χωρ. *Reisk.*

In nomen quidem terrae cf. vel Cell. n. o. a. 2, 602. ſ. 1., ſed in periphraſin alius ordinis τὴν μεσ. τῶν ποτ. loca Eutr. et Zoſ. in Ind. Sb. cum L. Boſ. Ell. p. 385. e., ubi add. Eutr. 9, 6, 5. et ad *Paeanio* locum ſignatum a Leisn. in m. Ox. „Paean. 8, 2, 8.“ it. ad Vig. p. 53. b. i. poſt Stp. Th. 2, 888. A. m., qui hinc laudat locum uſque ad γῆν è P. Vs. (meliori *interamnem regionem*, quam eſt in vulg. edd. *interamnanam*, corruptam ex *interamnam*, cf. G. Th. et ad Lampr. in Alex. Sev. c. 56. T. I. p. 1020. terras *interamnas* Caſ. N. 1., qui recte gloſſam putat ſubiecta *Meſopotamiae ſcilicet*, reſpiciens ad Gr. „τὴν μέσην ποταμῶν“) una cum „Baſ. γῆ μέση ποταμῶν, *terra* media *fluviorum*, pro in medio fluviorum ſ. inter amnes.“ Per quae loca duo ſe tueatur vulg. γῆν, ab exemplis quidem, ubi cum μεσ. ſit ſubſt. illud; quod porro cum ſq. χωρ. conſiſtat per gratam negligentiam, quam ipſam tertio toleravit P., non item Bg., quia periphraſin contraxit in unum vocabulum. Denique τὲ per ſe nihil inſoliti habet, ſaepe ſic in vicinia poſitum cum καὶ, et ab utr. Intp. oppreſſum, quorum vetus adeo P. cum Mss. rel. contra Ms. Ba. in lectione vulg. ſtat, ubi primo vis patet ac gloſſa, dum e marg. venit in textum μεσοποταμίαν, ſed deinde vetera ſervata ſunt ſimul partim, verum corrupta, μέσην γῆν in μεσηγηνῶν, in quo apparet tum ſeries vetuſta omnium una, tum lapſus ſcribae reliquus in conſona et vocali, quum proprie aberrare debuerit ille ſecundum litteras in μεσηνων, confuſo ſic tantum γη et ω. Neque enim ibi quaeſierim vel ἔθνος τῶν Μεσηνῶν, vel ἡ Μεσηνῶν γῆ, quae ſunt ap. Cell. l. l. 2, 636. ſ. 4. ſq., cum priores, dicti a Meſene, urbe Chaldaeae, longius remoti ſint a Meſopotamia, de qua hic ſimul narratur, ſed poſteriores Meſeni, quanquam ad Meſenen pertinentes Babyloniae, quae proxima ſane fuit Meſopotamiae, tamen non agnoſcantur a P. et rel. Mss., qui adeo et reſpuunt, ſi quis forte ſic totum locum conſtituat, veteribus et novis copulatis, διαβὰς τὴν τῶν ποταμῶν μέσην γῆν Μεσηνῶν τε καὶ 'Αδιαβ. χωρ., quaſi exciderit Μεσηνῶν ob ſimile μέσην γῆν, etſi ſic videas, illud τὲ, quo de Sb. dubitabat, non ita vacuum eſſe. Sed vel ſic remanet gloſſa in μεσοποταμίαν, quod et magis eſt notum; quam vulg. periphraſis, et nimis diverſum ab eadem, quam ut non prodat violentiam librarii, cuius comma aliud denique poſt ἐπέδρ. primo indicat abſentiam interpunctionum in Mss. vetuſtis, quia locatum eſt aliter, deinde ſenſum mutat modo in poſtremo καὶ, quod per meram copulam ſtet ita, dum in vulg. diſtinctione valet pro Bg. illo Lat., quod et P. tenens, quanquam liberiori ordine, firmat iſte cum Mss. rel. lectionem veterem etiam ab hac parte, ubi quoque καὶ ſenſu Bg. ſervat Stp. Th. 3, 166. D. e. in v. ἐπ. ſine Vs., quo variatur cum

μέσην γῆν τε καὶ Ἀδιαβηνῶν χώραν, ἐπέδραμε καὶ τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν. φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα. πολλὰς δὲ κώμας καὶ πόλεις πορθήσας, τήν τε χώραν λεη-

tamiam et Adiabenorum agrum, excurrit etiam in Arabiam felicem. fert enim eas herbas odoratas, quae nos aromata ſuffimentaque habemus. 6. Multis autem pagis et urbibus vaſtatis, agrum

§. 2. *καταδρ.*, ſequente quadam explic. §. 7. in πορθ. et λεηλ., cf. cum acc. loci Ind. Polb. et Abr. Dl. Th. p. 114. e., ſed in adi. εὐδ. de Ἀρ., praeter Leisn. in m. Ox. „cur felix", Boulainviliers" quoque Cell. l. l. 2, 594. ſ. 49., tacente Stp. Th., ſed ordinem alium ſervante Bg. e P.

Ἀδιαβηνῶν χ.) Spartianus (in Sev. c. 18. i. p. 622.) *Arabas in deditionem accepit.* Adiabenos *in* tributarios *coëgit.* Victor (in Caeſ. 20, 15. ſq.) *neque minus Arabes, ſimul ut adortus eſt, in ditionem redegit.* Adiabena *quoque, ni terrarum macies deſpectaretur, in tributarios conceſſiſſet. Ob haec* tanta *Arabicum*, Adiabenicum *et* Parthici *cognomento patres* dixere. *Boecl.*

Nominarat eosdem populos ſupra §. 1. laudatus Dio, cf. Zon. p. 458., et in ſitum geographicum Cell. l. l. 2, 654. i. 656. ſ. 7. 658. ſ. 12., qui facit partem Aſſyriae et p. 602. locat iuxta Meſopotamiam, ſed huc ſpectarit Spanh. de pr. et u. n. 1, 463. „Adiabenos Aſſyriae gentem, ab eo vero poſtea diſtinctam, proprium olim, ſicut Oſroënos, itidem trans Euphratem, Regem habuiſſe, vel ex Ioſepho conſtat. — Accedit, quod Adiabenorum regionem ingreſſus quidem dicatur ab Herodiano Severus, ac a Dione bellum, quod a Romanis defeciſſent, iis intuliſſe; ac praeterea *Adiab* ſ. Adiabenici titulus, praeter Parthicum, legatur etiam in aliquot eiusdem Severi numis et inſcriptionibus antiquis."

φέρει λ.) Haec enim *odorum* fertilitate *nobilis regio*, ut loquitur Curtius 5, 1, 11. *Res e geographis obviae pervulgataeque noticiae. Boecl.* Non igitur fertilitas et frugum abundantia in cauſa eſt, cur *felix* nominata fuerit, ſed ſola odorum fertilitas. *Leisn.*

Cf. Cell. l. l. p. 594. ſ. 49. et in ſubſt. π., praeter Stp. Th., etiam Ind. Dem. Ael. V. h. Gs. Chr. Suid. Heſ. 2, 985. m. coll. 989. m. N. 6. Zoſ. 5, 19, 10., liberrimum P. deſerente etiam Sch. in „φ. gignit *herbas*, π. *fert* herbas *odor.*" quod poſtr. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n., ubi et ap. Stp. Th. aliunde, it. in v. φ. 4, 81. D. e., ſed e Noſtro ſolo de terra pro proferre, (in quo forte quaedam eſt Lat.) qui et in v. χρ. nil, niſi Lat. habet Bg. e P. 4, 588. E., ubi procedebant, praeter ſeverum, *quibus* utimur *aromaſi et ſuffimentis*, quoque haec, *quibus* pro *aromaſi et ſuffimentis utimur*, ſ. *ad* aromata *et ſuff.* ſ. *loco* aromatum *et ſuff.*, cf. 1, 11, 10. 1, 14, 3. et in copulata iterum ἀρ. κ. θυμ. 1, 12, 4.

πολλὰς) Hic ſuppletum a P. adv. ἐκεῖ, referendum ad pr. ſubſt. Ἀραβ. non repetit Bg., (cum aeque expleas pron. αὐτῆς,) nec ſuppletum πᾶσαν ad ſq. χώραν, per gratam negligentiam rediens mox et poſt §. pr. ter in vicinia, in oppoſitis κωμ. κ. πολ. bene e P. converſum, cf. 2, 10, 13. 3, 2, 12. ſtansque forſan pro plur. cf. 6, 4, 11. et pro illo ſyn. 7, 9, 25. ἀγροὺς καὶ κώμας — λεηλατεῖν, ubi Bg. ex eodem ſervat poſt abl. conſq.

λατήσας, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀτρηνῶν χώραν[n], προσκαθεζόμενος τὰς Ἄτρας[o] ἐπολιόρκει. ἦν δὲ πόλις ἐπ' ἄκρας ὑψηλοτάτης ὄρους[p], τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ περιβεβλημένη[q], πλήθει ἀνδρῶν τε[r] τοξοτῶν ἀκ-

que depopulatus; ingreſſus Atrenorum regionem, obſidione Atras oppugnavit. 7. Erat autem urbs in cacumine altiſſimi montis, muro maximo et valido circumdata, ingentique copia ſagitta-

n) Ms. Ba. et Vi. χώραν καὶ προσκαθ. v. N. o) τὰς Ἀτρὰς hoc accentu tantum Par. et Ox., mendoſe. p) Ms. Ba. colon, praeterea nihil varians, nec rel., v. N. q) Ms. Ba. colon. r) Mss. Ba. et Vi. πλήθει τε ἀνδρῶν τοξ. v. N.

nominativum, ut Stp. Th., cf. cum χωρ. Ind. Dem. et in notionem, fere ſyn. cum pr. πορθ. (ubi Stp. Th. 3, 244. G. m. cum P. ſed Noſter ex analog. cum κωμ. et pro aliorum ſing. πόλιν, cf. Poſſ. Call. cum Thom. M.) Schol. Soph. Ai. v. 343. Suid. et Heſ.

ἐλθὼν εἰς τ.) Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 52. reprehendit Noſtrum, quaſi Atrenos in Arabia felice collacarit, quod ſane non tam diſerte hic fit, quam quia poſt incurſionem in Arabiam nunc demum narratur incurſio haec; unde et nos ſupra ad §. 2. Atrenos ſimiliter fere collocavimus, contra quae tamen deinde quaedam proferentur. In Mss. autem addito καὶ eadem res eſt, quae 3, 3, 1. in ſimillimo loco, ut, quanquam excidere potuerit ob pr. ραν ſyllabam, tamen modo cumulentur iterum a Noſtro participia, et maneat in vulg. lectione cum Ms. Ve. etiam P.

τὰς Ἄτρας) Dio in primis diligenter deſcribit huius obſidionis ſeriem caſusque. *Boecl.* Hoc oppidum, et Traiani et Severi infelici obſidione memorabile, vocat Ammianus 25, 8. p. 435. (ed. Ern. p. 350. e.) *Hatram.* Dioni l. ult. dicitur τὰ Ἄτρα, Herodiano h. l. αἱ Ἄτραι. Variat in his urbium nominibus genus. Sic dicunt auctores Megara, *Megarae*, et Megara, *Megarorum*, Leuctra, *ae* et *orum*, Hieroſolyma, *ae* et *orum*, v. Valeſ. p. 435. ad Ammian. Lindenbrog ad h. l. p. 156. et Stephanus (Byz. hauddubie, cf. ſupra ad 3, 1, 4.) et Xiph. in Sev. 80, 4. cf. Heuſing. ad Vechner. Hellenol. p. 30. Porro videtur auctor hanc urbem male adſcribere Arabiae felici. Eſt urbs Meſopotamiae, non Arabiae, v. Fabr. ad Dion. 68, 31. p. 1144. ſq. *Leisn.* cf. Exc.

ὑψηλοτάτης ὄρους) Hic Bg. e P. legit ὑψηλοτάτου, ad ſq. ſubſt. ὄρους accommodato ſexu, quod contra libros omnes, etſi per ſe lapſus in finibus ſumi poteſt, tamen non auſim, cum et Latini habeant *cacumen* terrae *ſummum*, it. *aërium* cacumen *montis*, it. *ſublime*, cf. G. Th. et Zoſ. 1, 44, 5. τὴν ἄκραν τοῦ ὄρους, et in rem ipſam et ſitum hunc urbis Exc. ad h. l. e Strotho, ut in ſq. περιβ. Bud. C. 646, 42. ſqq. Stp. Th. 1, 695. A. e. ſq. cum Lat. Bg. aliunde, deſerto P., et Zoſ. 1, 32, 2. τῷ Πιτυοῦντι, τείχει μεγίστῳ περιβεβλημένῳ, Pithyuntem, *muro* maximo *circumdatam*, ſed Ael. V. h. 6, 12. p. 462. τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον, murus *ei* altiſſimus *circumdatus*, per ſyn. noſtro μεγ., cf. 3, 1, 14., P. deſerente Bg. in gradu γενν. et numero τειχ.

πλήθει ἀνδρῶν τε τοξ.) Politianus tranſpoſita copula τὲ legit πλήθει τε ἀνδρ. τοξ. Sed fortaſſe auctor ſcripſit πλήθει τε τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἀνδρ. τοξ.

μάζουσα. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς προσκαθεζόμενος ἐπολιόρκει [f] παντὶ σθένει, πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν· μηχαναί τε παντοδαπαὶ προσήγοντο τῷ τείχει, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκί-

8. riorum florens. Severi igitur exercitus obſidione oppugnabat, ſummis viribus contendens urbem capere, machinaeque omnis generis admovebantur muro, et nullum praetermittebatur genus

f) *Ms. Ba.* colon, ſed poſt σθένει comma Stp. cum multis, v. N.

ἀκμ., ut non tantum *ſagittariorum*, ſed etiam *annonae* copia floruiſſe Atra, ſignificarit. *Sylb.* Leg. ἀνδρῶν τε καὶ τοξοτῶν, aut alias τὲ eſt tollendum. *Reisk.*

Facit quidem P. (et hinc Bg.) cum Mss. duobus, ſed ut inde nihil pateat, quam habuiſſe eiusmodi Codicem, unde verteret, cum tertius Ms. Ve. iterum ſervet vulg., ut Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 58., quod et defenderim ſic, quia tum τὲ alibi ſic ſtat poſt ſecundam vocem, cf. 2, 8, 1., tum ἀνὴρ ſaepe cum alio ſubſt. appellativo redundat, cf. Ind. Herdt., cui add. 36, 95. Fi. Aeſch. et Pal. cum Iſ. Ev. Dion. Ca. *Dem.* 710, 3, (ad quorum analog. hic ἀνὴρ cum τοξ.) tum ſagittarii, ut praecipuum huius urbis, memorari poterant ſoli, ut fit quoque a Dione p. 1264. ſq. cf. in Bg. e P. ad πλ. 1, 6, 9. e. 2, 2, 13., huc reſpiciente Stp. Th. tantum 3, 1589. B. „πλ. ἀνδρ. τοξ. ἀκμ. florens *ingenti* ſag. *numero*" ſed Onoſ. p. 126. ſect. 8. i. ἀκμάζουσαν ἐπὶ πλήθει τὲ καὶ δυνάμει πόλιν ἐῤῥωμένην.

ἐπολιόρκει) Bg. in δὲ iterum e P., qui in diſtinctionem nihil profert, cum omiſerit partem Noſtri extr. πειρ. τ. π. ἐξ., et libere verterit π. σθ., quae Bg. clare refert ad ſq. v. πειρ., non ad pr. ἐπολ., quod cum προσκ. etiam ſupra ſolum incedebat; unde, quanquam nunc non movens Stp. comma, tamen magis inclino ad Bg., reperta formula π. σθ. tantum cum aliis v., cf. Stp. Th. 3, 777. e. Suid. 3, 21. m. 2, 154. i. Heſ. 2, 655. cum N. 5. Zoſ. 5, 19, 9. e. Ind. Xen. Pol. Z., ſed ſine Ind. Dem. 30, 12., dum Stp. Th. 1, 195. F., a παντὶ — hunc locum laudans, ipſe ad ſqq. trahit, cf. in formulam ἐξελ. cum πολ. Ind. Dion. C., Ioſ. 1, 641. ſ. 4. l. 7. (ubi bene Lat. *expugnare*, ut Sch. „*oppugnare* (male huc tracto P. ad ἐπολ.) expugnare, *diripere*" capiente Bg. pro ſimpl.) cum Onoſ. p. 122. ſect. 4. i., ad Thuc. p. 344. N. 52. e. Bud. C. 316, 29. et Ind. Dem., cui add. 235, 27.

μηχαναὶ) Inter quas praeſtantiores illae Priſci cuiusdam inſigniſſimi in hoc genere artificis. *Oxon.*

Cf. Xiph. S. 410, 41., apud quem ſunt μηχανήματα, (cf. Exc. ad 3, 9, 6.) pariter ſenſu peculiari ac bellico, ad Dion. p. 1080. „baliſtae et ſaxorum tormenta" cf. Ind. Ael. V. h., ubi reſpicitur ellipſis adi. πολιορκητικαὶ, quanquam et procedit alia gen. πολέμου; cf. Lipſ. Polior. Op. T. 3. p. 20. m. 23. et Stp. Th., ubi e Thuc. etiam cum v. πρ., in quo ipſo eſt aliunde Lat. Bg. e P., qui in ſq. membro liberior, ubi Bg. e P. ad εἰδ. aliunde etiam ap. Stp. Th., cf. Dion. H. S. T. 1. 316, 3. κριοὺς προσέφερε, καὶ κλίμακας προσῆγε, καὶ πάσης πολιορκίας ἐχρῆτο ἰδέαις.

ας, οἱ δὲ Ἀτρηνοὶ γενναίως ἀπεμάχοντο [t]· τόξοις τὲ καὶ λίθοις ἄνωθεν βάλλοντες, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν. σκεύη τὲ, κεράμου πεποιημένα [u], πληροῦντες πτηνῶν, μικρῶν μὲν, ἰοβόλων δὲ

9. oppugnationis. Atreni vero
ſtrenue depugnabant: ſagittas
que et lapides ſuperne mitten-
tes, haud parum moleſti fue-
10. runt Severi exercitui; va-
ſa etiam fictilia oppleta
volucribus, parvis quidem,

t) Ad hoc colon Stp. rel. accedit Ms. Bg. ratio, pro qua punctum fuit in A. al. u) *Ms. Ba.* πεποιημένοι λ. v. N.

ἀπεμάχοντο) Praeter ea, quae Noſter ſqq. §§. affert, alia habet Dio p. 1264. ſq., ut, quod in milites et machinas Severi effuderint Naphtham, bituminis genus, calidam et ardentem; P. deſerente Bg. in formula γεν. ἀπ. ubi Stp. Th. ſine Vs. huc reſpexerit ſic „Herodi. *οἱ δὲ πολιορκούμενοι γενν. ἀπεμ.* i. e. *ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γενναίως*" interpretatus locum tacite e Noſtri alio 5, 4, 6. ubi v. et 3, 3, 1. In ſeq. βαλλ. Bg. non retinet P. Lat. vulgare, inſcio Stp. Th. 1, 663. E. e. ſq. cf. 1, 12, 16. e. ut ad *οὐ μ.* deſerit P. quoque Sb. Ind. „non parum" cum alio exemplo e Xiph., dum Stp. Th. habet modo hinc ſine Vs., nec me reperiente adv. per Indd., ſed variante Noſtro forſan cum *οὐ μετρίως* 1, 3, 12., quocum ap. Luc. Ind. eſt v. λυπ., hic mihi ſumendum pro Lat. *nocere* et *laedere*, quo ſub Lat. poſtr. habet noſtrum locum ipſe Stp. Th. 2, 741. A. e. cum P. Vs., cf. ad Ael. V. h. 1, 8. e. N. 4. Abr. Dl. Th. p. 629. m. Ind. Xen. M. S., ſed Fa. Aeſ. cum adv. alio.

σκεύη) Eiusmodi genere ſtratagematis Annibal Eumenem vicit, memorante Iuſtino 32, 4. 6. ſq. et Nepote 23, 10, ſq. itemque Frontino 4, 7, 11. *Boecl.* Ne quis forſan temere putet, excidiſſe praepoſitionem ἐκ inter τε et κεράμου, notandum eſt Herodianum paſſivo ποιεῖσθαι fere ſemper genitivum, omiſſa praepoſitione iungere, ut ποιεῖσθαι λίθου, λίνου, χαλκοῦ etc. Xiphilinus praeterea narrat, Atrenos inter alia etiam τὸ νάφθα ἀσφαλτῶδες effudiſſe in eos. *Stroth.*

In rectione πεπ. cum gen. hic Bg. brevior e P., ut Stp. Th. 2, 123. A. e., non item Sch. in κ. „*vaſa* ex *terra* figulari *facta*" cf. Luc. 2, 129. i. *πύλη, κερ. πεποιημένη*, *latericia*. Sed Ms. alius ſexus in particip. (cf. 1, 5, 2.) potius lapſum habeat in vocalibus, (cf. 1, 4, 12., cum in vulg. maneant Mss. rel. et *P.*) quam ingenium librarii, cogitantis med. pro paſſ., cf. 2, 13, 11. e., quo ſenſu ſane eſt infra 7, 1, 12, ſed in alia formula et rectione. In τὲ Bg. e P. iterum, qui et in ſqq. liberior.

πτηνῶν) Leisn. in m. Ox. „f. ἑρπετῶν" quod, quanquam latens fortaſſis in vulg., tamen eſt contra libros omnes et *P.*, qui oſtendit vulg., unde Bg., cf. Stp. Th. aliunde, ubi et alia ſyn. illa *volatilis* et *alatus*, cuius rei cum non meminerit Xiph., fides debet eſſe ap. Noſtrum, qui junxerit cum ſq. θηρ. ad analog., cf. Hs. Ind. Fab. A. cum N. ad 99, 1. et Thom. M. p. 765, ſed ad ſq. ἰοβ. Lat. e P. ap. Stp. Th. quoque cum *noſtro loco ſine Vs.* et cum θηρ. etiam Ind. Geop., cf. Suid., nihil definiente P. in tempus v. ἐπεβ., dum Bg. exprimit iterum impf. per aor., cuius Lat. ignorat Stp. Th.

θηρίων, ἐπέβαλλον [x] αὐτοῖς. τὰ δὲ, ἐμπίπτοντα ταῖς ὄψεσι, καὶ εἴ τι ποὺ παραγεγύμνωτο τοῦ σώματος, λανθάνοντα καὶ παρεισιόντα τιτρώσκοντά τε αὐτοὺς [y] ἐλυμαίνετο. καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες, διεφθείροντο [z], ὡς πλεῖστον

ſed venenatis beſtiolis, con
iécerunt in ipſos, quae in-
cidentes oculis aut in aper-
tas corporis partes ſenſim
obrepentes et ſaucientes, ipſos
11. infeſtabant: atque etiam
intolerabili coeli aeſtu pro-
pter nimium ſolis calorem in
morbos incidentes, interi-
bant. ut maior pars exerci-

x) ἐπέβαλον Rar. Ox. et Pat., cf. 3, 7, 1. 14. et N. y) Comma defuit hic modo in Bs. 2., v. N. z) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel., quo et ſpectet Ms. Bg.

τὰ δὲ) E P. ducit Bg. tum artic. τὰ, per ἃ, (cum proprie ſit pro ταῦτα,) omiſſo ſimul δὲ, ut in maſc. ὁ δὲ, cf. 2, 3, 10., tum partim in membro εἴ τι λ., ubi, ſuppleto ad τι ſubſt. μέρος, numerum mutant, omiſſoque ποὺ, id membrum referunt ad ſqq., cum aeque referri queat ad pr. ἐμπ., et ſeveriora haec procedant, *et* ſi *quid* forte *denudatum* erat *corporis*, vel, ut Sch. in „παρ. ſi *quae* aperta *erat* pars *corporis*, ποὺ, ſicubi *aliquid*" dum proprie Noſtro ſcribendum erat, καὶ ἄλλῳ τῷ τοῦ σώματος μέρει, εἴ τι ποὺ παρ., quod v. ap. Stp. Th. in phyſica notione habetur ſine auctore, cf. Ind. Diod. S. ex 2, 207. l. 12. per ſimpl. Lat. *nudari*, Luc. et Heſy. ſine N. Tum λανθ. καὶ π. per hendiad. Bg. e P. eodem, hic in particip., ſed in v. λανθ., ut 3, 5, 9., ubi tamen ſeverius Lat., quod et hic malim aut *clam*, cf. Ind. Hs. Plut. cum Vig. p. 253. i. ſq., ſed ad ſq. v. παρεισ., ap. Stp. Th. ſine exemplo, cum ſyn. *irrepere*, Ind. Luc., quo variatur pro παρεισδύναι ſupra. Sed in v. τιτρ. P. deſeritur non modo in omiſſo adv. iſtius, (cum Sch. „conſaucientes *eos*") ſed etiam in pron. αὐτ. tracto potius ad ſq. v. ἐλ., quod P. opprimit, non item Sch. „*beſtiae* venen. *laedebant*" quo variatur etiam pro §. pr. ἐλυπ., omittendo commate poſt αὐτ. (quod ſervat etiam Abr. ad Aeſch. 1, 650. e.) liberam me relinquente rectionem.

καὶ μὴ φερ.) Ordinem modo deſeruit P. et numerum, ſupplensque ſine neceſſitate perſonas, de quibus per ſe agitur, omiſſo v. διεφθ. orationem contraxit, dum Bg. liberior eſt in principio, pro *et* non *ferentes* aeſtum *aëris*, ſ. et cum non ferre poſſent rel., cf. 1, 12, 17. e., P. in πν. deſerente, quoque Sch. „*aeſtum* ſuffocantem *coeli*, aeſtuoſum coelum" ſed ſervante Stp. Th., qui, praeter mendoſum φέροντος, recte comparat et aliorum ἀὴρ πνιγώδης, pro quo Noſter ſuo more ad analog., cf. in adi. Weſſ. ad Diod. S. 1, 206. N. 42. Abr. Dl. Th. Auct. p. 417. e. q., ubi et τὸ τῆς κακοσμίας πνῖγος φέρειν οὐκ ἔχειν, ap. Ioſ. 2, 250. ſ. 2. e. ſ. de Caeſarea, καθόσον ἦν πνιγώδης θέρους ὑπὸ καύματος, *quantum* aeſtate *prae* fervore *aeſtuoſa*, Foeſ. v. πνῖγος, ſed in affinia ſimul Fi. Plat. Phileb. Thuc. cum Abr. Dl. Diod. S. Di. H. S. T. 2. Geop. Polb. Luc. cui

μέρος τοῦ στρατοῦ διὰ τοιαύτας αἰτίας μᾶλλον ἀπόλλυσθαι [a], πρὸς τῶν πολεμίων. ἀπαγορεύοντός τε τοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ

tus has ob cauſas magis periret, quam hoſtili manu. 12. Succumbente ergo exercitu illis, quae dicta ſunt.

a) Ms. Ba. ἀπώλλυσθαι, v. N.

add. 2, 538. l. 29. it. 1, 313. N. *61*. m. Xen. Sy. et Pol. Z. Suid. Heſy. et Poll. 5, 110. Sed ad ſq. ὑπ. per ſpeciem Bg. fere cum Sch. „*nimium* ignem *ſolis*, π. *aeſtum* ſolis *nimium*" qui tamen potius huc traxit P. priora, non ferente Stp. Th. Lat. Bg. in πῦρ., quod cum gen. τ. ἡλ. Noſter iungit ad analog., cf. G. Th. v. e. *ardore ſolis*, ſed ſq. v. περ. cum νοσ., ut Ael. V. h., porro ad variandum plene ſcribit in addito μέρος, pro ellipticis ſupra 1, 13, 4. 2, 2, 3., neutram rationem proferente L. Boſ. Ell. p. 194. ſqq., nec hanc Noſtri aliquo Ind., ſed G. Th. modo Bg. et *maxima* pars *hominum*, nec ſeverius *plurima*. Denique Bg. e P. tum in pron. τοι., ſed alio ordine ſine cauſa idonea, tum in πρὸς λ. ubi licuit *a* vel *per*, cf. 1, 12, 14. e., dante Noſtro cum v. ἀπολλ. praep. διὰ, ut Dem. ſine Ind. 242, 10., ſed praep. πρὸς cum gen. ad analog. forte, pro ſolenni ὑπὸ, quo de alibi. In Ms. autem ἀπόλλυσθαι potius errorem, in vocalibus ο et ω ſolennem, ſuſpicor, quam impf., ſervato augmento, cf. 2, 14, 2. e., cum ſaepe ap. Noſtrum miſceantur tempora, in primis praeſ. cum impf., ut hic cum διεφθ. etiam praecedunt φερ. et πειν. Caeterum Spart. in Sev. c. 16. p. 616. aliam morborum cauſam affert, ut tamen et illa Noſtri ſimul conſiſtat, *Cteſiphontem — cepit hyemali prope tempore, — quum herbarum radicibus milites viverent, atque inde* morbos *aegritudinesque contraherent, — fluente quoque per inſuetudinem cibi alvo militum*, ad quem locum Caſ. reſpicit Noſtri illa νοσ. περ. διεφθ. ſine Vs.

ἀπαγορεύοντός τε) Ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, eſt ita laſſari, ut vix ſpiritum ducere poſſis; quo ſenſu ponit Caeſ. b. G. 3, 19. τὸ *exanimari*, ut Voſſ. ad h. l. obſervat. *Leisn.* Pro τὲ mallem δὲ. Xiph. (S. 410, 21.) addit, Iulium Criſpum, tribunum praetorianorum inter alios praeſertim mala huius belli aegre tuliſſe, ac Virgilii illud Aen. II, 371. *Scilicet, ut Turno contingat regia coniunx, Nos, animae viles, inhumata infletaque turba, Sternamur campis*, ceciniſſe, propterea autem a Severo interfectum eſſe. *Stroth.*

Illa Leisn. dederat in Volum., ſed in m. Ox. „Gesn. Ind. (intelligens Ind. Gs. Chr. v. noſtro et ἀπαυδάω, ut apparebit comparantibus haec illius in calce Ox. alia) ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπαυδᾶν, ſignificant, eo redigi, ut neges, te diutius ferre laborem poſſe, dein deficere, ad incitas redigi. — ἀπαγορ., ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι dr., qui laboribus periculisque ferendis non ſufficit, eorumque gravitate victus fatiſcit et animum deſpondet. Hemſt. ad Luc. dial. p. 78." ſ. 1, 277. N. 63., quibus add. 3, 605. N. 64., et, praeter illa ad 3, 3, 9. ſupra, Krb. Obſ. ad N. T. p. 390. e. Hs. Plut. p. 96. N. 4. Palm. Ex. in A. Gr. p. 424. e. Foeſ. v. ἀπαγ. et ἀπαυδ. Poll. 5, 64. 1, 168. *animis conciderunt*, Suid. 1, 243. m. 262. e., non coll. ad Heſ. 1, 419. m. 448. m. Ind. Gottl. Plat. Menex. et Sb. Bud. C. 60, 9. et Stp. Th., qui aliunde cum pr. πρὸς, non negligenda illa, ſic v. c., *deſperante* — ob *illa* ante *dicta*, P. ſervante

εἰρημένα, τῆς τε πολιορκίας μὴ προχωρούσης, ἀλλὰ μᾶλλον βλαπτομένων τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατορθούντων, τὸν ςρατὸν ὁ Σεβῆρος, ὡς μὴ διαφθαρείη πᾶς, ἄπρακτον ἐπανήγαγε, b δυςφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ, ὡς ἐβούλετο, τὰ τῆς πολιορκίας

ac obſidione non procedente, ſed plus detrimenti capientibus Romanis, quam emolumenti; exercitum Severus, ne interiret totus, re infecta reduxit: aegre ferentem, quod non ex ſententia obſidio ſibi

b) Ms. Ba. colon, ut punctum Bs. 2. L. cum Ox. 1.

partim Sch. „defatigato *exercitu* hiſce rebus" ſed deſerente Bg. rectionem Gr., ap. G. Th. 628, 17. „*ſuccumbere*, ad animum relatum, pro frangi, et ita debili animo eſſe, ut ferre fortiter moleſtiam nequeamus" cf. de πρὸς Lat. *propter*, maximeque cum verbis, Stp. Th. 3, 573. F. Bud. C. 1385. e. cum Ind. Dion. C. et Tac. v. *ad* a. e., quod adeo ſevere reddentibus poteſt ſervari. Sed de Strothi δὲ, quanquam corruptum eſſe poteſt ex τὲ, aut δὴ, (quod Bg. per ſyn. P. oſtendit, cf. 1, 12, 13.) tamen et vulg. habet locum per vetuſtam copulandi enunciationes rationem.

τῆς πολ. μὴ προχωρ.) Ad analog. hic ſcribitur, ut per variationem ſimul in §. extr. τὰ τῆς πολ., it. in v. βλ. cum pr. ἐλυπ. §. 9. et ἐλυμ. §. 10. e., unde Sch. „*iacturam* facientibus, *laeſis*, κατ. proſpere *agentibus*, lucrum *facientibus*" partim e P., ut et Bg., una formula ſumta, ſed duobus ſubſt. affinibus, ubi et procedebat *magis* afflictis *Romanis*, quam *proficientibus*, ſ. lucrantibus, ſ. felicibus. In ſqq. liberior P., deſertus a Sch. quoque in „διαφθ. *periret*, (ſed partim modo in) ἀπρ. *infecto* negotio *exercitum* inde *deportavit*" ex illo dum ſervat ſyn. adv. ἐκεῖθεν ſ. ἐντεῦθεν, libere aſſutum; aliis etiam reddentibus adi. verbale ἀπρ. per Lat. paſſ. in abl. cum ſubſt. aliquo, P. aut Bg., quae formula, ut et noſtratium *unverrichteter Sache*, proprie valet in reddendis adv., quale interdum ſunt adiectiva, ut hoc noſtrum haberi poteſt pro ἀπράκτως, quod ſimiliter reddunt, cf. Stp. Th., Noſtro ſcribente iterum forſan ad analog. modo, dum alii iungunt cum alio quo verbo, cf. infra et Suid. Heſ. 1, 499. i. Phil. in Fl. p. 759. D. Ind. Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Polb., ſed in rem Dio p. 1265. quum tenuiſſet illam urbem obſeſſam ſpatio 20 dierum, εἴκοσιν ἡμέρας τῇ πολιορκίᾳ προσεδρεύσας, quo pertinebat et Nota Ox. haec „de obſidione hac cf. Dion. l. 75. ad quam impulerunt Severum repoſita inibi τὰ τοῦ ἡλίου ἀναθήματα."

δυςφοροῦντα) retineri poteſt, ſi ad exercitum referatur. Alioqui, ſi ad imperatorem referre malimus, nominativo caſu legendum fuerit δυςφορῶν. *Sylb.*

Qui contra omnes libros ſic ſtatuit, etiam contra P., quem deſerit Bg. modo in libertate vertendi, ipſe liberior e Stp. m., pro ſeverioribus his, *indignantem* ob *id*, *quod* non, *ut* vellet, *obſidio* ſibi *proceſſiſſet*, ſed in pron. ſecutus de ſuo aſperum pro omnium edd. leni, dum Noſter variat in ὡς ἐβ. formula cum §. 2. alia ſyn. κατὰ γνώμην, quo Bg. reſpicit.

αὐτῷ προκεχωρηκέναι· νικᾶν [c] γὰρ πάντοτε ἐν ταῖς μάχαις εἰθισμένος, τὸ μὴ περιγενέσθαι [d] ἧτταν ἡγεῖτο. πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. οὐ γὰρ παντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθεν [e], ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὧν ἤλπισε. καταπλέων γὰρ ὁ

13. proceſſiſſet; vincere enim
ſemper in proeliis conſuetus,
quod ſuperior non eſſet, id
cladem putabat. Attamen
ſolatium attulit ei quae tunc
auxiliabatur illius rebus for-
14. tuna; non enim prorſus
re infecta rediit, ſed maiora
exſecutus, quam ſperaverat.
Cum enim deveheretur exer-

c) Sine iota in A. al. cf. 1, 5, 21. e. d) Comma hic defuit in unis Bs. 2. e) Colon in Ms. Ba.

νικᾶν) Aur. Victor in Caeſ. 20, (14. de Severo ipſo) *nullo congreſſu niſi victor diſceſſit.* Rara laus, quam Hannibali etiam tribuit Nepos 23, 1, 2. et 3, 3. *Boecl.*

In verbis quidem ſeverius et hic verſatur Bg., quam P., (qui in oppreſſa pr. ἐν reſpicit variantem Noſtrum 3, 6, 14.) et in ſq. membro, adiuvans per ſuppletum pron. rectionem per inf., ubi longior Sch. „*non viciſſe* habebat pro eo, ac ſi victus eſſet“ ſ. putabat, ſe victum, cum non viciſſet, i. urbem non expugnaſſet; neſciente me, an Noſter νόημα hoc ſuum aliunde duxerit, ex analog. ſcribens in ἡγ. ἡτ.

πλὴν) Pro breviori P., rurſus e Stp. m. ſumit quaedam Bg., agente ſeverius Sch. in „παρ. *fortuna* conſolata eſt *eum*, σ. opitulans *rebus*, h. e. fautrix et proſpera“ utroque in v. dum huc ſine Vs. ſpectat Stp. Th. 2, 985. i. (ſed cum lect. mendoſa παρεπιμυθήσατο,) et 1, 215. E., ſed Toup. ad Suid. 2, 163. e. „ſed *eum* conſolabatur *fortuna*, quae *eius* coeptis *adſpirabat*“ nihil me habente, quam ſimile Dem. 1490, p. τῆς τύχης συλλαμβανούσης, et ap. G. Th. e Virg. *adſpirat* fortuna *labori*, it. e Ter. *fortes* fortuna *adiuvat*, ubi, remotis tropis, ſenſus eſt, divinam providentiam loco illius pr. calamitatis, et inde ortae triſtitiae, dediſſe aliam rem laetam animumque propterea hilarem ac tranquillum, et conceſſiſſe iſtius rebus ſucceſſum felicem *deinde* ſaltem; quomodo capiendum videtur τότε, ſ. pro *nunc*, poſt obſidionem illam, tentatam infeliciter.

ἄπρακτος ἐπ.) Nec hanc phraſin reperiebam, ſed modo ἀπρ. cum ſyn. v. ἀπελθεῖν praeter Ind. Luc., ap. Diod. S. 2, 477. l. 49. Thuc. 341, 41. 352, 87. it. ἀποχωρεῖν 530, 42. cum Ioſ. 1, 512. ſ. 4. m. et e. it. ἀναστρέφειν Ind. Dion. H. S. T. 1., variante *hic* P. per formulam Lat. numeri plur., a quo diſcedit Bg. etiam in ſq. μ.-κ., partim vero Sch. in „κ. quum *egiſſet* plura *ſucceſſu* maiori, *quam ſper.*“ ſed cum P. plane Stp. Th. 2, 1441. F. e., cum Sch. in „ἤλ. *re* bene *geſta*“ inclinante etiam Leſsn. in m. Ox. „*feliciter* geſſit“ ad notionem ſecundariam, ſecus ac Bg. cf. Dem. 155, 13. ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, P. ſequente Bg. mox in oratione contracta, pro *maiora* iis, *quae ſperaverat*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.

καταπλέων) In rem cf. Exc. ad 3, 9, 6., libere per totam §. agente P.

ςρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς [f] ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη [g]· ἐπὶ πλεῖςον [h] δὲ αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος, προσώκειλε ταῖς Παρθυαίων ὄχθαις [i], αἳ μὴ πολλῶν ἡμερῶν [k] ὁδὸν ἀπεῖχον

citus navibus multis; non ad quas volebat Romanorum
15. ripas delatus eſt, ſed cum longiſſime ipſum abduxiſſet fluentum, appulit Parthorum ripis, quae haud multorum dierum itinere

f) Ms. Ba. εἰς ἃς ἣ βούλετο pro ἠβούλετο. *Mart.* recte, primum e mendo, ſed alterum e ſapientia Gloſſatoris, variaturi pro §. 12. ἐβ., cf. 3, 7, 15. e., poſt ἐβ. ferente comma ſola Bs. 2. L., v. N. g) Pro puncto edd. rel., tacite etiam Mss., noſtrum colon habuit Ox. 2., aliorſum abeunte Ms. Bg. h) Ms. Ba. ἐπιπλεῖςον una voce, ſecus ac 3, 7, 6., ſed hic quoque ſic A. al. i) Colon Ms. Ba. k) Ms. Ba. ἡμερῶν ἀπεῖχον τῆς εἰς κτ. ἐφόδου ὁδόν. v. N., cum Ms. Bg. poſt ἀφ. comma facientibus etiam A. al.

unde partim Sch. in „κατην. exerc. *appulſus* eſt *ripis*“ quod Lat. e P. minus, quam Bg. illud, probat Stp. Th. 4, 108. B. ſq., etiam in καταπλ. ſpectans huc ſine Vs. ſub Lat. Bg., qui ſequitur ordinem Gr. ſine diſtinctione poſt ἐβ., cf. 1, 15, 19. e., et bene enunciationem ſq. arctius nectit cum pr., ob δὲ, ad pr. οὐκ relatum, (unde pravus eſt numerus novae §. poſt κατην., ponendus ille potius olim ad καταπλ.) ſervans item orationem contractam in εἰς ἃς, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 834. i. In ſq. πλ. Sch. „longiſſimo tractu ſpatii, (ſenſum quidem praebuit, pro quo forte licuit *in longiſſimum*, ſc. ſpatium, ſed in) ἐξαγ. quum alio et extra intentam viam *provexiſſet eum* impetus *undarum*, ῥ. undarum *impetu* eum *abripiente*“ partim e P., cf. 3, 3, 11. in ῥευμ., ubi intelligo Tigrim fluvium, tum temporis etiam fines imperii Rom. claudentem, quia opponuntur hic ripae Romanorum et Parthorum, qui viciniores iſti fluvio, quam Euphrati; cf. Cell. n. o. a. 2, 602. tab., reſpiciente huc Stp. Th. 1, 75. C. m. in „ἐξ. *provebo*, ut ap. Herodi. l. 3.“ ſine Vs. et Lat. Bg., ſed tacite e P. partim, opprimente ſq. v. πρ., ubi Sch. „*appulit* ad *ripas*“ ſed Stp. Th. cum Lat. eodem et dat. loci aliunde, cf. Ind. Luc. Suid. 3, 203. i. et e. it. Heſ. 2, 1049. m. 1055. N. 4.

αἳ μὴ π.) Hoc allato loco Fabr. ad Dion. 2, 1263. §. 52, addit „quae hominis eſſe illorum locorum plane rudis prope dixerim“ non item ego, quia, Parthorum regionem non longius afuiſſe Cteſiphonte, vel inde conſtat, quod Noſter mox narrat, ibi fuiſſe regis Parthorum regiam, quae, ut varia fuit, cf. Caſ. ad Ath. 2, 827. e., ſic hiberno quidem tempore, propter aëris temperiem, in iſta urbe, at aeſtate Ecbatanis aut in Hyrcania, cf. Cell. l. l. 2, 663. e. cum tab. ad p. 602. Sed in verbis, P. deſerto, Sch. „ἀπ. diſtabant ab aditu non multorum dier. itinere“ dux Bg. ad abl. ſyn., hauddubie per ellipſin pr. κατὰ, tacente L. Boſ. p. 513. m., nec tenente quid in formulam ſubſt. ὁδ. cum gen. temporis Stp. Th., niſi Lat. Bg. 2, 1161. D., ſed Ind. Dem. Nr. 2., cf. L. N. T. et Luc. 2, 603. l. 95. τριῶν ἡμ. τὴν ὁδ. ἀνύσαντες, trium *dier.* ſuperata *via*, ubi et abſolute ſtare poteſt, ad gen. aſſumta pr. διὰ etc., at Stp. Th. tamen in v. ἀπ. 1, 1338. D. e Xen. Cyr. 1, 1, 3. ἀπέχοντας παμ-

τῆς εἰς Κτησιφῶντα ἀφόδου, ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τοῦ Παρθυαίου [l], καὶ αὐτὸς διέτριβεν, εἰρήνην ἄγων [m], μηδέν τι προς-

aberant a Cteſiphontis aditu,
16. ubi erat ſedes regis Parthorum: atque ipſe ibi degebat pacem agitans, nihil

l) Ms. Ba. παρθυαίου· καὶ αὐτὸς δὲ διετρ. v. N., ſed punctum in A. al. poſt Παρ., at nullibi comma poſt διετρ. m) Ms. Ba. punctum.

πόλλων ἡμ. ὁδὸν, cf. de phyſico hoc ſenſu L. N. T. Thom. M. p. 134. Heſ. 1, 447. m. (non coll. Suid. 1, 262. m.) Ind. Ael. V. h. Xen. Ανβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. Thuc. cum Schol. it. Add. p. 668. b. m. ad p. 150. et Abr. Dl. p. 700. m., ſed ſine Ind. Dem. 113, 12. 1302, 5.

τῆς — ἀφοδ.) *a* Cteſiphontis *aditu*, i. e. ab aditu in Cteſiphontem, aut a via, quae fert Cteſiphontem. *Steph.*

Qui in Th. nihil tale habet, ſed Sch., tacente P., modo abl. Bg., tum ſine Lat. Sb. Ind. hinc „ἀφ. i. q. ἄφιξις“ ſed Leisn. in m. Ox. „aditus, *Straſse*“ quod Vern. hic commode poteſt cogitari, ut lapſus item, qui 2, 8, 17., in Ms. Ba., cuius ordo alius, itidem contra rel. Mss., coniecto ſubſt. ὁδὸν in finem, non facit laevitatem maiorem, vel ſic orto aliquo hiatu.

ἔνθα) E P. libero ſervat Bg. modo formulam in τὰ β. partim, (quia P. omiſit gen. τοῦ Π.) vel explendo ſubſt. βασιλέως, (cf. 3, 1, 5.) vel vertendo τὰ β. per formulam duorum ſubſt., pro aliorum ſubſt. et adi., v. c. *ſedes regia*, cf. 1, 5, 14. Sed in ſq. membro liberiorem multo P., iuncta adeo ſq. §. cum noſtra ſimul una in periodo, deſerit Bg. maxime, dum, poſt ἀφοδ. ſumto commate, ἔνθα reddit *ubi* locale cum tacita notione pronominis relativi, unde debuit in ſq. membro ſupplere adv. ἐκεῖ, quo non eſt opus, ſi poſt ἀφ. olim ponatur punctum, et ἔνθα, acceptum pro ἐκεῖ, ſ. Lat. *ibi*, locali, e notione demonſtrativae particulae ſimplici, regatur ſimul ad membrum alterum καὶ αὐτ. διετρ., quanquam nil impedit, quo minus ἔνθα, per illud *ubi* converſum, ad utr. membrum referatur ſine aſſumto ἐκεῖ, ut deinde e Stp. Th. dabimus. Iam in Ms. Ba. novitate, δὲ cum καὶ copulatum, interiecta voce alia una, alibi ſic ſane occurrens, ut Lat. *et — vero*, cf. 1, 14, 14. 8, 3, 18., exciderit hic ob ſq. δι ſimile, aut inde ortum ſit; niſi e marg. venit in locum alienum, pertinens proprie ad ſq. μηδέν τι, quia tum in pluribus particip. ſolent noſtri Codd. infercire, tum ipſe P. ibi oſtendit copulam *ac*, qua vel alia Lat. ſyn. ſaepe δὲ, pro τὲ capiens, reddit, cum in vulg. lectione nihil ſit vitii, ſed modo coacervata participia, ſic quidem, ut poſteriús a pr. pendeat et prioris cauſam reddat. Caeterum Bg., praeter omiſſum iterum τὶ poſt μηδ., e P. duxit Lat. ad tum v. προσηκ. (ubi cum Bg. Lat. aliunde ap. Stp. Th., cf. Bud. C. 769, 25., per ellipſin pr. κατὰ ad pron. μηδ., tacente L. Boſ Ell., in quam rem clara ſunt loca Dem. 577, 27. et 958, 18., ſequente hic Noſtro rectionem illam, ubi eſt cum verbo, praeter dat. perſ., rei non modo nominativus, per obliquam orationem hic mutatus in acc. τὰς μαχ., ſed et ille ellipticus acc. modi, cum alias pro primo nominativo habeat quoque gen. rei, cf. Ind. Dem., cui add. in rationem utr. 86, 13. 165, 12. 289, 6. 192, 15., cf. 147, 17. 198, 13. 958, 20. cum Ind. Dion. C.) tum phraſin εἰρ. ἀγ., quo

ἥκειν νομίζων [n] ἑαυτῷ τὰς πρὸς τοὺς Ἀτρηνοὺς Σεβήρου μάχας. ἡσύχαζεν οὖν, μηδὲν τι δεινὸν προσδεχόμενος. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, ἄκων προσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ταῖς ἐπέκεινα ὄχθαις, ἀπόβασίν τε ποιησάμενος, τὴν γῆν ἐλεηλάτει [o], θρέμματά τε τὰ ἐμπίπτοντα

pertinere autumans ad ſe Severi cum Atrenis pugnas. 17. Quieſcebat igitur, nihil mali expectans. At Severi exercitus invitus appulſus vi fluminis ad eas ripas, eſcenſione facta, agrum depopulabatur, cum pecora inci-

n) In Ms. Ba. νομίζων abeſt. *Mart.* v. N. o) Colon Ms. Ba. v. N.

in v. Sch. „*pacem* colere, *agere*" quo ſenſu cepit Bg. ſuum, cf. 1, 16, 5. e. 6, 3, 12. Ind. Xen. Pol. et Bach. Iſ. Ev. et Dem., cui add. 240, 14. 17. cum Stp. Th. 1, 61. A. m. ſed hinc 3, 1332. e. „ἔνθα — ἀγ. ubi *in pace agitabat*" qui, omiſſo ἄγων, contrahit in διέτριβεν ἐν εἰρήνῃ, ut alio modo Sch. δ. „εἰρ. ἀγ. pacem *agitabat*" deceptus a P. Denique Bg. alius ordo in praepoſito extr. Σεβ. nomine proprio recte habet ob praepoſitionem intra artic. et ſubſt. Sed in Ms. Ba. omiſſum ſine cauſa probabili participium agnoſcunt cum P. (e quo Bg.) etiam rel. Mss., et requirit orationis ſeries.

ἡσύχαζεν) Redundantiam Noſter hic admittit, poſt inſertum membrum a cauſa addita more hiſtoricorum *pragmaticorum*, rediens per οὖν ad εἰρ. ἀγ., pro hacque phraſi variāns per privum v. ἡσ., unde Sch. „otioſus, in pace, agebat" cum utrumque dicatur hic de eo, qui bellum non infert, cf. vel Stp. Th., quod ſequitur participium, reſolvendo per *et* copulam, ubi Bg. e P. in μ. τ. δ., et Noſter iterum, ut §. pr., efficit narrationem *moratam*, de more etiam pragmatici ſcriptoris, ſtatum animi pingendo, cf. Ern. In. rhet. §. 201.

ταῖς ἐπεκ. ὀχθ.) Leisn. in m. Ox. „videtur legendum ἐκείναις, (et in m. Bg. Ms.) videtur legere ἐκείναις" immo tantum e P. libere reddit formulam, cf. 3, 4, 18. e., ubi Sch. „ulterioribus *ripis*" dum Noſter reſpicit §. 14. ſq. Romanis oppoſitas ripas Parthorum, et illas trans Tigrim, varians idem cum §. §. l. l. in v. πρ., ubi, P. deſerto, Bg. ex Ind. Sb. (ignorante Stp. Th.) ſed e P. in ῥευμ., cf. 3, 3, 11.

ἀποβ. ποιησ.) Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 52." reſpiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 42., ubi deinde hinc ſine Vs., cf. p. 68. e. ſed W. p. 56. i. 91. m. 335. e. it. Ind. Thuc. v. ἀπ. cum Stp. Th., ſed Bg. ex Ind. Sb., deſerto P., qui et liberior in ſq. τ. γ. ἐλ., cf. §. 7., quocum variatur in τ. γ., etiam quodammodo in inferioribus κωμ. ἐμπιπρ.

θρέμματα) pro *pecoribus* etiam ap. Ael. V. h. 12, 56. (e. p. 821.) ubi etiam τοῖς παισὶν opponuntur. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „*alumni* Hor." cf. Stp. Th. Ind. Ael. l. l. Xen. Bach. et Luc. it. Suid., non coll. ad Heſ. In ſq. ἐμπ. non Sb. Ind. *obvia* adhibuit Bg., ſed vicinius e P. partim, mox autem liberius, ut 1, 12, 15. e., ſimplicitatem Noſtri et gratam negligentiam in repetito ver-

ἀπελαύνων p, ἵν' ἔχῃ τροφὰς q, καὶ κώμας ἐμπιπρὰς τὰς ἐμπιπτούσας r.' κατ' ὀλίγον ſ τε προϊὼν, ἐπέστη Κτησιφῶντι, ἔνθ' t ἦν ὁ μεγας βασιλεὺς Ἀρτάβα-

dentia abigens, ut haberet alimenta, tum pagos incen-
18. dens oblatos: paulatim que procedens conſtitit ad Cteſiphontem, ubi erat ma-

p) Ms. Ba. ἐπελαύνων λ., cum edd. Ox. utr. et Par. 2. v. N. q) Ms. Ba. punctum, ut in A. al. r) Pro hoc Stp. rel. puncto, procedit et comma A. al., it. colon, quo Ms. Bg. tendit. ſ) Ms. Ba. κατολίγον cf. 3, 3, 11. m. t) Ms. Ba. ἔνθα ἦν καὶ μεγ. ſed Ms. Vi. ἔνθα ἦν καὶ ὁ μεγ. v. N.

bo per aliquam in tempore variationem non ſecutus, forte ob aor. Sed, quod Leisn. in m. Ox. ad ἐπελ. „leg. ἀπελ.“ id et valet de Ms.; ubi lapſus incidit ſolennis in vocalibus, ut oſtendit, praeter rel. Mss. cum P., quoque contextus, requirens potius vulg., quocum variat etiam alterum alibi, cf. ad Herdt. N. Gron. p. 165. b. m. ad 489, 37., ſcribente Noſtro forſan modo ad analog., nominatim ad Lat. Bg., quatenus de hoſtibus uſurpatur et de pecudibus, dum Stp. Th. tantum e Noſtri alio loco profert hoc ſenſu, ſed aliter L. N. T. Suid. 1, 252. e. bis, Indd. Sb. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. Xen. Cyr. Ἀνβ. Hell. Luc. Ael. V. h. Plut. et Fab. A. Hs. Gs. Chr. cum Poſſ. Call. In ſqq. rurſus P. eſt liber, oppreſſo toto adeo membro ἵν. ἔ. τρ., quo in ſubit. Sch. *commeatum* deſerit Bg. per ſeverius, cf. 3, 7, 2., ut ad ſq. v. ἐπεσ. Bg. 2, 1, 13. 2, 14. 6., ubi Leisn. in m. Ox. „venit.“

Κτησιφῶντι) Geneſ. 10, 10. memoratur urbs *Chalne.* Ad quem locum Io. Clericus ita. „Cum manifeſta hujus nominis veſtigia ſuperſint in Chalonitide, cuius metropolis poſtea fuit Cteſiphon, ita dicta ab eius inſtauratore Pacoro: non abſurde coniicit Bochartus Phaleg 4, 18. '*Chalnen* antea dictam eam urbem, quam Pacorus Cteſiphontem vocarit.“ In Ind. Scheidii Hieronymus dicitur Chalnen pro ea urbe habuiſſe, quae dicitur Amoſ. 6, 2. כלנה *Chalne.* Caeterum Cteſiphon ſecundum Stephanum eſt Aſſyriae, ſed ſecundum Herodianum h. l. eſt *Parthiae. Leisn.*

Ap. Sch. erat, praeter rel. „Cteſ., urbs ſecundum Steph. περὶ πόλεων, aliosque, Aſſyriae, ſed Herodi. Parthiae“ ad quem Stp. in ed. Berkel. nihil Notae fuit, ſed ap. Cell. n. o. a. 2, 665. ſq. ſ. 33. tum alia, quae vindicent urbem illam Aſſyriae, ſed et ſimul Parthis, tum hinc „de Severo imperatore: ἐπ. — Ἀρτ. *inſtabat* Cteſiphonti, *ubi* rex *magnus* Artabanus *erat.*“

ἔνθ' ἦν) Qui *Artabanus* hic dicitur, in Dionis epitome *Vologaeſus* appellatur. *Sylb.* Hic Ἀρτάβανος dicitur μέγας βασ., rex nempe Parthorum. De denominatione regum Perſarum aliorumque Orientis, qua dicebantur μεγάλοι, v. Spanh. de Pr. et u. n. p. 421. ubi ſimul in cauſam inquirit, cur Caracalla eum ita vocarit 4, 10, 4., cf. eundem ad Ariſt. Plut. v. 170. Titulus μέγας ſ. *magnus* a Perſis ad Parthos, et hinc iterum ad Perſas tranſiit, v. Burm. ad Rutil. 1, 85. p. 33. *Leisn.* Sic Perſarum (forte Parthorum) regem ex vetuſto graecorum more appellat. *Stroth.*

E tribus, hic diſputandis, primum pertinet ad varietatem nominis proprii, in quam rem Dionis ſunt duo loca 1263, 81. et 92. S. Xiph.

νος. προςπεσόντες δὲ οἱ Ῥω- 19. gnus rex Artabanus. Aſ-
μαῖοι ἀπαρασκευάςοις [u] τοῖς orti igitur Romani impara-

u) Mss. tres ἀπαρασκεύοις v. N.

409, 43. et p. ſq. l. 7., ubi modo dicitur Οὐολόγαισος, *Vologaeſus*, qui fuit frater Artabani, cf. Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 3. et Heyn. H. 2, 462. m., cum eoque ſimul Parthorum regnum obtinens, cf. Fabr. l. l., forte cum Cteſiphonte ſedem habuit una cum fratre Artabano, quem ſolum hic Noſter nominarit; niſi dicas, erraſſe Noſtrum.; pro quo dixeris et hoc, olim plane non fuiſſe hic in textu nomen proprium, ſed a ſciolo in marg. additum e 4, 10. ſq. cap., ubi vere nominatur, et v. c. 4, 10, 2. non opus erat ſcribi τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, Ἀρτάβανος δ' ἦν ὄνομα αὐτῷ, ſi hic idem rex erat, ſed aliter, v. c. περὶ οὗ προείρηται etc., ſicut ap. Spart. in Sev. c. 16. i. p. 616. infinite quoque tantum narratur, Parthiam *ingreſſus*, Cteſiphontem *pulſo* rege *pervenit*, rel. De altero, regem Parthorum, ſed maxime Perſarum, dici aut ſimpliciter βασιλεύς, aut cum epitheto βασιλ. μέγας, it. alio ordine μέγας βασ., it. cum articulo, varie poſito, de Noſtri ratione ὁ μεγ. βασ. ap. Plutarch., vel βασ. ὁ μεγ., it. ὁ βασ. ὁ μεγ., videri licet Weſſel. Obſ. Var. p. 174. e. Spanh. l. l. p. 5. i. et ad Call. h. in Iov. v. 2. Palm. Ex. in A. Gr. p. 382. m. Stp. Th. 1, 724. C. Suid. 1, 419. i. 2, 516. e. ex Schol. Ariſt. Plut. v. 170. it. Schol. Aeſch. Perſ. v. 24. cum Stanl. et Abr. ad 1, 161. e. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. cum N. 35. et Ind., ad Luc. 1, 665. N. 72., ad Max. Tyr. p. 534., ad Heliod. p. 283. N. 13., ad Thuc. p. 516. N. 72. Hs. Plut. p. 66. N. 18. m. Gottl. Plat. Menex. p. 47. a. e. cum Ind., it. ad Vig. p. 81. ſq. it. Ind. Fi. Aeſch. v. β. et μ., ſed Rs. Dem. v. β., ap. quem ſic omnino de rege Perſ., ſimpliciter βασ. 68, 13. 114, 26. 169, 4. 178, 22. ſq. 179, 8. (ſed vs. 22. cum art. τὸν β. et vs. 27. τῷ βαρβάρῳ, ſed rurſus) 180, 13. 181, 9. 185, 6. 22. 1185, 20., ut ad 687, 10. βασ. non bene addat Rs. ὁ Περσῶν. Tertium denique pertinet ad Mss. hic, quorum duo conſentiunt tum in pleno adv. (hauddubie per comparationem cum §. 16., cum tolerarint apoſtrophum etiam §. pr. e. in δ') tum in addito καὶ, pro *etiam*, ut alibi, cf. 3, 2, 16. e., hic forſan quoque ex §. 16., quanquam ibi erat alio ſenſu, ut hic non eſt eius veſtigium ap. P. Sed iidem Mss. diverſi ſunt in articulo, quem Ms. Ba. omittit, ut ſaepe, cf. 2, 6, 18., ſed Ms. Vi. ſervat cum Ve., qui ſolus tuetur vulg. lectionem, per ſe commodam.

προςπεσόντες) Bg. in δὲ per δὴ iterum e P., cf. §. 8., ſed de ſuo in v. πρ., breviorque, quam Sch. „quum *incidiſſent* in *barbaros*" cf. Stp. Th. 3, 321. E. cum Lat. Bg., non item cum dat. perſ., quocum vel hoſtiliter, ut hic, vel amice, v. Sb. Ind. cum Lat. *irruere* viciniori, Dem., cui add. cum pr. πρὸς 124, 1. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Dion. H. S. T. 1, Luc., ſed Polb. cum pr. εἰς τοὺς πολεμίους.

ἀπαρασκευάςοις) Rectius in Cod. exſtat ἀπαρασκεύοις, ut Herodianus alias ſcribere ſolet. *Stroth.*

Sed in Mss. conſenſu tamen nihil eſt, quam gloſſa per comparationem cum 2, 14, 11., ubi cf. laud., et praeterea L. N. T. et optimam auctoritatem ex Kypk. 2, 260. e. it. Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. (ubi ſemel modo cum Var. L. eadem,) it. Diod. S. ex 1, 679. l. 97. cum Stp. Th. 3, 848. F. e. hinc ſine Vs. ſub Bg. e P., ſed *ib. p.* 316. E. per longiorem

βαρβάροις, πάντα τε τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον [x], καὶ διήρπασαν τὰ ἐν τῇ πόλει [y], πάντας τε παῖδας καὶ γυναῖκας αἰχμαλώτους ἔλαβον. Φυγόντος δὲ τοῦ βασιλέως σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι, τούς τε θησαυροὺς [z] τῶν χρημάτων αὐτοῦ αἱ-

tos barbaros, quemvis obvium occidebant: et diripuerunt omnia in urbe, omnesque pueros et mulieres ca-
20. ptivos acceperunt. Elapſo autem rege cum paucis equitibus, theſauros illius

x) Modo Ms. Bg. diſcedit ab omnium edd., et tacite quoque Mss. commate. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. et Ed. z) Mss. tres θησαυροὺς αὐτοῦ τῶν χρημάτων αἱρ. v. N.

hinc Vs., quam Bg., pro P. libero, cum Sch. „*obv.*, forte *incidentem*“, tertium Noſtro non variante, cf. §. 17. Sed de ſuo Bg. ad ſq. τὰ ſupplet adi. πάντα, ut ſervetur aliquis acc., cf. 2, 14, 14., addente P. libere adv., cf. 3, 7, 10., ſed omittente adi. πάντας, cf. 3, 4, 17. e., capiente me παιδ. pro liberis, ob oppoſ. γυν., quae et noſtrates ſaepe copulant, cf. Ind. Fi. Pal. et Valck. Diatr. poſt Hipp. Eur., ſed ſine Ind. Ioſ. 2, 272. i. ἀποκτείνουσι — γύναια καὶ παιδία, *mulierum* ac *infantum*, ſed in Bg. ad αἰχ. ἐλ. 2, 13, 2., et in rem Spart. in Sev. c. 16. p. 616. e. *oppidum cepit et regem fugavit*, *ac* plurimos *interemit*, et Dion. 1263, 89. ſq. τὴν Κτησιφῶντα ἑλὼν, ἐκείνην τε πᾶσαν διαρπάσαι τοῖς στρατιώταις ἐφῆκε, φόνον τε ἀνθρώπων πλεῖστον εἰργάσατο, καὶ ζῶντας ἐς δέκα μυριάδας εἷλεν., et inde Angl. ap. Heyn. H. 4, 1050. m., qui diſerte nobiſcum „*lieſs* -- alle *Mannsleute* niederhauen, *die* Weiber *und* Kinder *aber verſchonen* rel.“

φυγόντος) P. contraxit cum pr. et hanc §., unde Bg. Lat. ad φυγ., (ubi variatur cum 3, 4, 12. φευγ. μετ' ὀλίγων, cf. Zoſ. 1, 4, 6. e. Δαρείου, σὺν ὀλιγ. φυγόντος, *Dario*, fuga *cum* paucis *elapſo*,) ſed et ſq. θησ. τῶν χρ. per unum ſubſt., non item Sch. „theſ. *pecuniarum*“ quod, vel *theſauros divitiarum*, procedat ob Plauti *theſauros* auri *et copiarum*, cf. G. Th., afferente Stp. Th. 3, 1478. F. e Plut. etiam θησ. cum χρ., ſed ut ibi ſit de loco, ſed hic de copia, ob v. adiunctum αἱρ., ubi, cum P. contraxiſſet orationem cum ſq. v. ἀρπ. in unum verbum liberum, Bg. e Sch. vertit cum L. N. T., ignorante Stp. Th. cum L. Ern. vim hanc, quae violenta lateat tamen in illius 1, 207. A. e. iſta, cum univerſe ponitur pro capere ſ. ſumere, cf. Ind. Fi. The., ſed ſcribente hinc Ind. Sb. „pro αἱροῦσι“ de more ſuo ambiguo, quanquam et alibi volunt confuſa duo v. haec, ob leve ſpiritus et accentus diſcrimen, qui uterque etiam in Mss. olim abfuit, cf. Wyttb. Plut. p. 8. e. it. ſupra 2, 13, 19. i., pro vulg. et Bg. faciente forſan et ſenſu verbi med., pro Lat. *auferre*, etſi magis tropice, ut δόξαν ἄρασθαι etc.

τούς τε θησαυρ.) Venet. addit αὐτοῦ, perperam. *Stroth.* Immo cum rel. Mss. transfert modo pron., ut alibi, ſed hic vicinius ad primum gen., e gloſſa, ad rectionem adiuvandam, et ſimul ad tollendum hiatum, quem Noſter non refugit, cf. 3, 8, 19., conſentiente quidem hic P. cum Bg., ſed nihil dirimente ob omiſſum τῶν χρ., Noſtro autem

ϱοῦσι, καὶ, πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁϱπάσαντες, ἐπανίασιν. οὕτω μὲν δὴ Σεβῆϱος[a] τύχῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, τῇ κατὰ Παϱθυαίων νίκῃ κεκόσμητο. τούτων δὲ αὐτῷ[b] δεξιῶς καὶ ὑπὲϱ πᾶσαν εὐχὴν

auferunt, omnique ornatu et ſupellectile direpta regrediuntur.
21. Ita nimirum Severus fortuna magis, quam conſilio, Parthica victoria inſignis factus. His autem ei proſpere et ſupra votum

a) ὁ Σεβ. cum artic. Ox. Par. 2. Pat. et Ed., v. N. b) αὐτῷ ſolae Bs. 2., v. N.

ſaepe ita divellente pronomen hoc cum ambiguitate quadam, per contextum tollenda facile, cf. 1, 7, 10. 2, 1, 11. 3, 3, 11. 3, 6, 15., reddente Bg. e P. partim in rel. ſqq., cf. 1, 10, 11. ad κειμ. ſed Stp. Th. non tenente Lat. Bg., nec Sb. Ind. *remeant* in v. ἐπ., quo variatur pro ſuperiori ἐπανελθεῖν, cf. Dion. 1263, 93. *οὐ μέντοι οὔτε τὸν Οὐολόγαισον ἐπεδίωξεν, οὔτε τὴν Κτησιφῶντα κατέσχεν, ἀλλ', ὥςπεϱ ἐπὶ τοῦτο μόνον ἐστϱατευκώς, ἵνα αὐτὴν διαϱπάσῃ, ᾤχετο.*

οὕτω μ. δ.) v. Spart. Sev. 16. (p. 616.) qui tamen confundere videtur ea, quae in Atrenis acciderunt, cum iis, quae ap. Parthos geſta ſunt. *Boecl.*

Contra Noſtrum dicta a Fabr. ad Dion. v. Exc. ad 3, 9, 6., e P. ducente Bg. tantum quaedam, non item in formula v. κοσμ. cum νικ., in qua forte modo eſt analogia, nihil ferente nec G. Th. in Bg. aut Sch. „*ornatus* eſt *victoria*“ tropum Bg. reſolvente vicinius, quam P., quo et pertineat planius *nobilitatus eſt*, quanquam procedit et *locupletatus* ſ. *auctus eſt*, cf. Ind. Corn. N., dum, tropo remoto, aliquis dicitur ornari re aliqua, qui adipiſcitur aliquid, et plerumque honorifice, et ut inde accedat ei quiddam honoris, ſplendoris, gloriae, quanquam non ſemper e veritate ac dignitate, ſed per adulatores aut invitos; quod forte hic de Severo in Senatum Rom. cadit, quo de ad §. ſq., ſervaturo me *victoria* de *Parthis* ornatus *eſt* ſ. *honeſtatus eſt*, quo in v. ap. G. Th. cum Gr. n. „honorem conciliare, — *rationes* honeſtandae *elocutionis*, i. ornandae.“

δεξιῶς) Deſerto P. in δὲ per δὴ iterum, tamen Bg. ſervat inde Lat. adv., fortaſſis clam quoque Stp. Th. ſine Vs. ſub „*proſp.*, feliciter“ ſed non aliunde; ut et ego modo habui e Zoſ. 5, 46, 1. *τῶν οὐ δεξ. συμβεβηκότων* λ., ſed alio ſenſu ap Dion. H. S. T. 2. Luc. Plut. Kr. et Gs. Chr., ut tamen notio videatur eſſe non tam e Lat. *dextere*, (ap. G. Th. cum Gr. n. ſed non cum v. noſtro,) quam e Gr. adi. δεξιός, pro fauſtus etc.

ὑπὲϱ λ.) Praepoſitio haec, cum acc. conſtructa, adhibetur pro comparativis πλεῖον ſ. μᾶλλον. Sic *ὑπὲϱ πασ. εὐχ. omnibus* votis *proſperius.* *Sic* 3, 14, 5. (*τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔϱϱωτο ὑπὲϱ πάντα νεανίαν.*) *Leisn.*

Cum ſimili obſervatione quoque Stp. Th. 3, 1743. G. m. verſatur ad poſtr. Noſtri locum, cf. *Poſſ. Sy. p. 267. i.* et *Hoog.* ad *Vig. p.* 648. N. 81., ſcribente Noſtro ad analog. quidem in pr. ὑπ. cum acc. rei, ſed

προχωρησάντων, ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ [c] τάς τε [d] πράξεις μεγαληγορῶν [e], τὰς μάχας τὲ καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. ἡ δὲ σύγκλητος πάσας τὲ τὰς τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ

ſuccedentibus, literas miſit ad ſenatum populumque, res geſtas magnifice praedicans, pugnasque et victorias publicatis expoſuit pi-
22. cturis. At ſenatus omnes honores ei decrevit, et

c) Hic punctum in A., comma in Bs. al., ſed nihil in Stp. rel., v. N. d) Nil variat *Ms. Ba. Mart.* nec rel. Mss. aut edd.; v. N. e) Colon in Ms. Ba.

de ſuo in tota formula et in π. cum εὐχ., quod adi., a Bg. e P. omiſſum, olim reſtituetur. In ſq. ἐπεσ. Bg. cf. 3, 5, 4., deſerto P.

τάς τε πραξ.) Forte τάς γε πρ. *Steph.* Si poſt δήμῳ interpungas: τὲ in γὲ transmutare non opus erit. *Sylb.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „legit τάς γε" hauddubie, de more ſuo non exprimens illam voculam ſenſu reſtringendi vel etiam definiendi et explicandi, Lat. *quidem*, i. ſcilicet, it. ſane, ut veroſimile eſt, confuſis his ſaepe quidem, ſed ut hic locum fortaſſis habeat vulg. τὲ, vel per Lat. *idque*, ut alibi dictum, vel de ratione Sb., per quam, probatam illam etiam a quibusdam editoribus, diſtinguentibus quoque poſt δήμῳ, cf. Var. L., ſequens τὲ poſt μαχ. debet pro redundanti haberi, ut alias, contra P. et Bg., quorum prior libere in μεγ., ubi Sch. „*magnificis verbis* in epiſtola *extollens res geſtas*" fere cum Stp. Th., ubi hinc ſine Vs., cf. cum acc. rei etiam, vel abſolute, Ind. Luc. Dion. H. S. T. r. Xen. Cyr. 'Αvβ. et Bach., variante Noſtro in ſq. δημ. λ. cum 2, 9, 5. per ſubſt. γρ., ſumente Bg. hic e P. modo Lat. ad v. ἀν., ubi Sch. addit *publice*, cf. l. l. et in rem monumentumque publicum illud ad Spart. in Sev. c. 21. extr. p. 636. m. *extat ſave* Romae *Severi* porticus, *geſta* eius *exprimens*, rel. N. Caſ. 4., qui huc ſpectat ſine Vs., cf. varios Severi numos ap. Beg. 2, 690. „Virtus Bellica, — qua Parthorum regem pepulit, (p. 692. in numo ſecundo arcus) ob Parthos, Arabas et Adiabenos devictos a. V. C. 956. (p. 693. num. tert.) quod Parthos vicit."

πάσας — τ. τιμ.) Spartianus, praeter illa ad §. 1. extr., in Sev. c. 16. p. 617. m. *Parthicum* deferentibus *ſibi* patribus *triumphum*, idcirco *recuſavit, quod conſiſtere in curru affectus articulari morbo non poſſet: filio ſane conceſſit*, ut *triumpharet*, ad quae Caſ. N. 3. „ipſum triumphaſſe ait Herodianus" qui hoc innuere videtur per πασ. τὰς τιμ., intelligens tum triumphum ipſum, tum ſimul arcum triumphalem, tum ludos triumphales ſ. de victoria, (unde 4, 11, 15. de Caracalla ἡ συγκλ. — δέει καὶ κολακείᾳ, ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμ. ἐπινικίους, addito hoc adi., hic mente cogitando,) exceptis cognominibus, quae mox a Noſtro ſeparatim tanguntur, alias intelligenda ſimul in illis πασ. τιμ. ἐπιν.; neſciente me, an Noſter mente oppoſuerit *ovationem* ſ. triumphum minorem, cf. Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. e., ubi adeo ex Montefalconio laudatur arcus triumphalis, cf. Heyn. H. 4, 1051. N. c.

καὶ προςηγορίας ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κεχειρωμένων.	cognomina a gentibus devictis.
Κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν [f] ὁ Σεβῆρος, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο [g], ἄγων καὶ τοὺς παῖδας, εἰς ἡλικίαν	Confectis rebus in orientem Severus Romam verſus contendebat, ducens ſecum et filios, aetatem puberum

f) Ms. Ba. ἀνατολὴν σεβ. omiſſo artic. per comparationem cum 3, 9, 21., ſecus ac §. 12. m. ib., per inconſtantiam. g) Pro colo Stp. rel., comma fuit hoc in A. al. cum Ms. Bg.

προσηγορίας) Annotavimus ſupra (3, 9, 5.) ex Victore, cui addendus Spart. (in Sev. c. 16, p. 616. e. *Parthicum* nomen *meruit*.) Crebra eorum cognominum mentio in inſcriptionibus ap. Onuphrium et alios. *Boecl.* Decrevit nimirum ipſi ſenatus *Arabici*, *Adiabenici* et *Parthici* cognomen, e quibus Parthicum recuſavit, teſte Spartiano, (in Sev. c. 9. e. p. 605. e.) ne Parthos laceſſeret. *Stroth.*

Cf. Caſ. N. 6. ad Spart. l. l. et Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 2. e. 1263. §. 53., ducente Bg. Lat. in πρ. e P. (cf. 1, 14, 15. 17.) qui rectionem cum praep. non tolerabat, data ſubſtantivo, ut verbo affini, vel per ellipſin alicuius particip., v. c. δοθείσας, rel., data, ſumta; ferente G. Th. modo cum pr. *ex* 993, 24. 39., ſed Sch. reddente tantum e Sb. Ind. „κεχ. ſubiugatarum *gentium*" cf. hoc particip. ap. Luc., ignoratum a Stp. Th. quem de ψηφ. v. ad 2, 3, 10. e.

κατορθώσας) Liberior P. etiam δὲ non curavit, cuius Latinis ad v. κατ. addit Sch. adv. „*rebus* geſtis *proſpere*" forſan e Stp. Th. 2, 1442. B. „*rebus* ad *orientem* proſp. *geſtis* et conſtitutis" ſuppleto iterum ſubſt. πράγματα, cf. 3, 8, 4. et in Bg. ad ſq. εἰς λ. 2, 11, 11. e. 3, 4, 8.

ἄγων) Leisn. in m. Ms. Bg. „*ſecum* non eſt in gr." ut erat ſimul 3, 8, 4. e., hic e P. ductum, ad ſenſum commode, non tenente Stp. Th., cf. 7, 9, 7. m., ubi P. iterum addit, non item Bg.

εἰς ἡλικ.) Berglerum hic paululum recedit a verbis. Id linguae ratio exigit. Proprie, *filios*, qui *viam*, ad *aetatem* epheborum *ferentem*, iam *ad* finem *perducunt*. Nam deeſt ὁδὸν, v. Boſ. ad Suid. in An. ad ſcr. Gr. p. 190. Sic ap. Ael. V. h. εἰς ἄνδρας τελεῖν eſt plene ὁδὸν, εἰς ἄνδρας ἄγουσαν, ſ. ἡλικίαν, εἰς ἄνδρας ἄγουσαν, τελεῖν. Sic Matth. 10, (23.) τελεῖν τὰς πόλεις eſt τελεῖν τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Bud. 77. et 754. Xen. Mem. 4, 2, 37. Xen. Oec. 1, 22. Ael. V. h. 12, 43." qui locus p. 793. Μενέλαος — εἰς τοὺς νόθους ἐτέλει, *in* nothis *numerabatur*, modo ibi repertus, ſed ap. Dion. 1200, 100. ἐς ἄνδρας ἤδη τελῶν, virilem *iam* ingreſſus *aetatem*, cf. Ind. ib. et Xiph. S. 368, 17. ἐς ἐφήβους ἤδη τελεῖν δυνάμενον, is *iam* ephebus *erat*; quod i. q. noſtrum, ad analog. fortaſſis modo factum, cf. Stp. Th. 3, 1379. B. E. cum Bud. C. 847, 15. 870, 17. ſqq. Vig. p. 184. i. L. Boſ. Ell. p. 229. e. L. N. T. cum Obſ. Kypk. T. 1. Loesn. et Krb. it. huius Decr. Ath. p. H. p. 390. m. ſq. Ruhnk. ad Tim. L. Pl. p. 180. N. 8. Luc. 3, 215. l. 28. εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη, *annos* natus *nonaginta*, cum N., p. 371. pen. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, cum *vero* ad *virilem*

ἐφήβων ἤδη τελοῦντας. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, τά τε ἐν τοῖς ἔθνεσι διοικήσας, ὡς ἑκάστῳ ἀπῄτει τὸ χρειῶδες, τά τε ἐν Μυσοῖς [h] καὶ Παίοσι στρατόπεδα ἐπελθὼν, νικηφόρος ὑπὸ τοῦ

a. iam agentes. Confectoque itinere ac provinciis ordinatis, ut cuique neceſſitas poſtulabat, Myſorumque et Pannoniorum exercitibus perluſtratis; triumphans, a po-

h) Μυσσοῖς A. Bs. et Pat., v. N.

aetatem *perveniſſent*, ſed 1, 459. l. 73. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, ubi *vero* virilem *aetatem* ingredi *coepi*; unde hic redditurus eram, *ad* aetatem *puberum* iam *pervenientes*, (ut Sch. in „ἐφ. *ad* puber. *aet.* iam *pervenientes*“) ſervata praepoſitione, vel per aliquam in verbo, *aetatem* pub. iam *ingreſſos*, ut ad Poll. 2, 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν, *in* puberem *aetatem pervenire*, cf. Dem. compoſ. 691, 18. εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ubi v. Ind., ſed ad ſenſum 1394, 1. ἐπειδὴ εἰς ἄνδρας ἀφίκοντο, it. Fi. Aeſch. Ind. „εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφικέσθαι, *in* aetatem *veniſſe*, i. annos pubertatis attigiſſe“ reddente Stp. Th. cum P. libero in v. ἐφ. „incipit femina ἔφηβος eſſe poſt completum annum duodecimum, ſed maſculus decimum quartum“ ex Theoph. quidem Inſtitut. civil., ſed ſecundum alios, ab anno 17 aut 18, per decennium, uſque ad annum adeo 26 ſ. 27., aut ab 18 an. uſque ad 20 modo, cf. ad Poll. 1, 57. N. 68. Harpocr. p. 158. e. cum N. p. 29. a. e. Fi. Ind. Aeſch. in v. et ἐγγραφ. it. ej. Theophr. v. ἀποκειρ., Hs. Plut. p. 51. et ſine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 4. 8. 12. 1, 5, 1. 1, 6, 20.

ἀνύσας δὲ τ. ὁδ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 2, 12, 14., it. in ſqq., ubi cum 3, 8, 4. διοι. τὰ κατὰ λ. variatur hic per praep.

ὡς ἑκάστῳ) Poſſumus etiam ἑκάστων legere, relatione ad τὸ χρειῶδες facta. *Sylb.* pro *ut* ſingularum *poſtulabat neceſſitas*, ſed ut P. quoque cum libris omnibus teneat caſum tertium, qui ſolennis maxime in Lat. ſubſt. *uſus*, quo Noſter reſpexerit, cf. G. Th. 1125, 24. 54. 60., ubi praeterea *poſcit* — *uſus* e Caeſ. b. G. 4, 2, 3. it. *poſtulat* — *neceſſitas*, tenentibus noſtratibus ſimile quid in dat. cum praepoſ. *für*, ſed in Gr. ſupplendo pron. αὐτῶν, quod referatur ad pr. τοῖς ἔθν.

τὰ — ἐν Μυσοῖς) Sic Graeci appellare ſolent eam regionem, quam Latini Moeſiam vocant, ac cuius maxima pars hodie Bulgaria dicitur. *Stroth.*

Addiderat Sch. „Pannoniae contermina“ unde mox ſq. Παι., cf. Cell. n. o. a. 1, 454. e. cum p. ſq. m., ubi hinc ſine Vs., non item per ſcripturam illam in Var. L., ut nec ap. Stp. Byz.; cf. Sb. Ind. Gr. et Lat. v. *Moeſ.* et *Myſ.*, ubi Cod. habet *Moeſ.*, quam utr. rationem novit Cell. l. l., ſed non animadvertit G. Th.; unde Bg. e P. hic ſequitur illam Graecae propiorem, ſed in v. ἐπ. partim e Sch. „*luſtratis* exerc.“ tenente Stp. Th. modo ſyn. *peragrare* aliunde, ubi Noſter ad analog. in adiuncto acc. loci ſ. perſ. potius cum Bg. e P. quo caſu reperi tantum phyſice notione hoſtili ap. Dem. Ind. Nr. 2. ſed tropice Fi. Aeſch., hic ut ſit forſan noſtratium *bereiſen*, et illud Lat. *viſere* ap. Abr. Dl. Th. it. *adire* ſ. *obire*, comparante me etiam v. Gr. cum pr. ἐπὶ et acc. perſ. ap. Herdt. Polb. et Vig.

νικηφόρος) Politianus, non tam ad verba ſcriptoris reſpiciens, quam

Ῥωμαίων δήμου μετὰ[i] μεγάλης εὐφημίας τὲ καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη. θυσίας τὲ καὶ ἑορτὰς, θέας τὲ καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε[k]. νομάς τε μεγαλόφρονας[l] ἐπιδοὺς[m], καὶ, θέας[n] τελέσας ἐπινικίους, ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ

pulo Romano multis acclamationibus et cerimoniis exce-
3. ptus eſt : ſacrificiaque et feſtos dies, ſpectacula item et celebritates populo indulſit: congiario etiam magnifico dato, ludisque celebratis pro victoria, annos non

i) κατὰ Ox. 2. mendoſe. k) Punctum Stp. rel., comma Ox. et Pat., ſed nobiſcum Ms. Bg. l) Mss. Ve. et Vi. μεγαλοφρόνως λ. v. N. m) ἐπιδιδοὺς una Lugd., ut Ms. Ba. 3, 6, 18., ex ingenio typothetae aut correctoris. n) θέας καὶ τελ. Ox., perverſo ordine.

ad feſtivitatem reditus, vertit, *urbem dein* triumphans *invectus eſt*. Spartianus diſtincte *triumphum recuſavit* etc. *Boecl.*

Cf. cap. pr. §. 22. Sed etiam Bg. e P. reddit νικ., ut Stp. Th. ipſe cum Bud., e conſequenti, etſi poteſt aliquis niti etiam in vulg. *victor*, ſ. *tanquam* victor., intellecto ὡς. In ſqq. ſeverior Bg. in τ. Ῥωμ. δ., quam P., e quo tamen partim in rel., ſed Sch. in „θρ. magno *cultu* et obſervantia" e Bud. fere ap. Stp. Th. v. e., ubi 4, 1583. E. e. ſine Vs. ſub „πανηγ. nominant pompas, ſpectacula aut convivia, quae publice a regibus principibusve exhibentur" a qua notione peculiari pro *convivia* nec ipſe hic abhorreo, reddente Bg. e P., cf. Luc. 3, 452. l. 10., ſed l. 20. *coetus* ſacrorum *cauſa*, nec hic alieni, et quodammodo relati ad pr. θυσ., cf. in Bg. e P. ad παρ. 2, 11, 16.

μεγαλόφρονας) Cod. rectius μεγαλοφρόνως. Simillimus huic erit locus ſupra l. 2. c. 14. (§. 10.) cum vera lectio illi reſtituitur, legendum eſt ibi, quemadmodum etiam Stp. voluit, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως, θεάς τε ἐπιτελέσας. Quod quoniam in ſpecimine altero praetervidimus, nunc tamen animadvertendum duximus. *Stroth.*

Nec tamen eſt quid aliud in Mss., quam gloſſa per comparationem ex iis locis, ubi ap. Noſtr. adv. idem eſt cum v. ἐπιδ., ſicut cum ſimilibus ſubſt. ap. eundem eſt adi. vulgatum, quod et P. cum Ms. Ba. retinet, et inde Bg., ſed Sch. ſeverius plur. „magna *congiaria*" ſine Vs. huc ſpectante Stp. Th. in adi. ſq. ſic cum mendo „ἐπινίκιοι θεαὶ — ap. Herodi. (ſed 3, 1378. B. m.) θέας τελεῖν, ſpectacula edere ſ. ludos, Bud." ſine auctore, forte hinc, ubi modo ad analog. ſcribi videtur. In rem vero utr., congiarium et ludos, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1051. e. cum N. w. it. Xiph. S. 414, 33. et p. ſq. l. 3. it. Oilel. p. 397. ad numum 8. Num. Anton. Carac. cum Inſcr. *Lib. Augg.* „ſedet heic in tabulato erecto Severus imp. cum filiis ſuis Geta et Caracalla, congiarium populo diſtribuens — Herodi. l. 3. θυσίας — παρέσχε, νομ. τε μεγαλόφρονας ἐπιδιδοὺς, καὶ ἐπιν. ſacrificia *quidem* feſtos *que* dies, *et* ſpectacula, *ac* celebritates *populo* indulſit, *magno* que *dato* Congiario *et ludos pro victoria celebravit*" ſed ap. Beg. ſunt tres numi, huc pertinentes, 2, 692. tertius „Varia Spectacula — edita, (p. 694. primus et ſecundus) Sev. Adventus

Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τε paucos Romae commoratus συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ eſt, ius dicens aſſidue et rem διοικῶν °, τούς τε υἱεῖς civilem adminiſtrans, filios παιδεύων καὶ σωφρονίζων· que erudiens et ad mode-

o) Colon in Ms. Ba.

in urbem poſt Nigrum et Parthos devictos" it. ib. p. 707. e Getae nummis forſitan primus.

διέτριψε.) Leisn. in m. Ox. „ſc. *χρόνου*" incertum, ſuppleveritne cum v. *δ.*, cf. 2, 14, 10. et The. Fi. Ind. „*δ. πολὺν χρόνον*, morari —" an cum gen. *οὐκ ὀλ. ἐτ.*, cf. 1, 8, 1., qui gen. temporis tamen et per ſe ſtabit, expleto in verbo alio ſubſt., ut *βίον*, *ζωὴν*, etc., cf. 1, 11, 15. e.

δικάζων) v. *κατάστασιν* vitae Severi, ita enim Dion. vocat l. 76. Inter caetera vero hoc praecipuum ducit, quod *τοῖς δικαζομένοις ὕδωρ ἱκανὸν ἐνέχει*, i. e. abunde temporis dedit, quod olim aqua metiebantur, *καὶ ἔκρινε μέχρι μεσημβρίας*. *Oxon.*

Praeter Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603. *cauſas* plurimas *audivit*, ap. Dion. ſunt duo loca, huc pertinentia, 1276, 98. *ὁ Σεβ. — ἐδίκαζε καὶ πάντα τὰ τῇ ἀρχῇ προσήκοντα διῴκει*, (quae ſunt Noſtri *τὰ πολ. δ.*) et 1285, 47. *ἔπραττέ τι πάντως νυκτὸς ὑπὸ τὸν ὄρθρον, καὶ μετὰ τοῦτ' ἐβάδιζε, καὶ λέγων καὶ ἀκούων τὰ τῇ ἀρχῇ πρόσφορα. εἶτ' ἐδίκαζε, χωρὶς, εἰ μή τις ἑορτὴ μεγάλη εἴη· καὶ μέντοι καὶ ἄριστα αὐτὸ ἔπραττε. καὶ γὰρ τοῖς δικ. ὕδ. ἱκ. ἐνέχει, καὶ ἡμῖν τοῖς συνδικάζουσιν αὐτῷ παῤῥησίαν πολλὴν ἐδίδου· ἔκρινε δὲ μ. μεσ.*, cf. de iurisdictione imperatorum ad Suet. Aug. c. 33. Caſ. p. 190. et Caeſ. c. 43. Ern. Exc. 2. p. 5. ſq., quae fiebat in tribunali, cf. Plin. Pan. 77, 3., ſub Lat. Bg. e P. reſpiciente ſine Vs. huc Stp. Th. 1, 1012. A. e. „Herodi. alibi *δικάζειν* et *τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν* copulat" memoriter ſuppleto adi. *λοιπὰ*, maxime e 3, 14, 17. m., quod per ſe et in primo loco illo ap. Dion. ſuppleas, ſaepe alibi omiſſum, cf. 2, 14, 3., quia ſane reip. adminiſtrandae pars fuit etiam *τὸ δικάζειν*, ſicut *τὰ πολ.* ap. Dion. redduntur *adminiſtratio reip.*, cf. Ind., hic ob v. *διοικ.* reddenda potius cum Bg., qui deſerit viciniora P. e ſuppleto *πράγματα*, quod plenum aeque, ac Noſtri ellipticum cum v. *διοικ.*, e Plat. profert Stp. Th. in *πολ.*, tacente L. Boſ. Ell. p. 487. m.

τούς τ. υἱ. παιδ.) De eadem cura paterna loquitur 3, 13, 3. Musgrave ad Capitolini Getam c. 5. ſcribit, *eum* filios *Papiniano* praecipue *commendaſſe*. Sed quo teſte, quo auctore hoc innotuit? *Leisn.*

Diſerte vero id eſt ap. Spart. in Carac. c. 8. p. 721. e. *huic* praecipue *utrumque* filium *a* Severo *commendatum*; notante me quondam locum ſine Grr. e Dion. 1296, 21. ad v. *παιδ.*, quod de ipſo Severo, non quatenus per alios magiſtros fecit, valens ex uſu perpetuo, cf. de V. med. Woll. p. 147., illuſtrari poteſt e loco illo, a Leisn. allato, ubi etiam ſq. *σωφρ.*, hic iunctum, ut ſyn., opinor, (quomodo ceperint cum P., omittendo eo, notatus propterea a Stp. in marg., e cuius Vs. emendata Bg. hauſit, tum ad Plut. Hs. p. 171. „*σ.* ſignificat *recte* inſtituere *liberos* etiam ap. Herodi. 3, 10, 3. 5, 7, 11.") ſed ut diverſum, et cum *παιδ.* generis pro formae vocabulo, et pro continere ab erroribus ac vitiis pravisque ſtudiis et cupiditatibus, de quibus paulo poſt,

οἱ δὲ p) ἤδη μειράκια ἤστην, 4. ſtiam componens. At il

p) Comma hic in A., v. N., nihil variantibus Mss. et libris in ſqq.

(nobis *zurück halten* ſ. *beſſern*,) cf. Stp. Th. L. N. T. cum Obſ. Munth. p. 423. et Loesn. Ind., Hmſt. ad Poll. 9, 138. N. 92. *commonefacere*, ſed 3, 100, e. *refrenare*, 8, 8. *temperare*, Abr. Dl. Th. p. 338. e. cum Ind. ır. Luc. et Z. Indd. Xen. cum Dem. ubi 798, 17. ſubſtituitur νουθετεῖν, cui add. 586, 27.

οἱ δὲ ἤδη) Hic dualis ἤστην iungitur plurali nominis μειράκια. Hoc et Homerus facit, de quo Euſtath., v. Bergl. praef. ad Hom. p. 5. et ipſum Hom. Ἰλ. ν', 435. (ὄσσε φαεινώ.) Generatim Graeci nec, ut adiectorum vocabulorum numerus duali reſpondeat, laborare videntur, nec ut genus. Sic Xenophon feminino duali adiectivum maſculinum iungit Cyrp. 1, μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται, (cf. Z. ed. 1, 2, 11. p. 23. b. m.) v. Clark. ad Hom. Ἰλ. ά, 566. p. 36. Sic Plato in Ἐράσταις p. 512. τὼ μειρακίω ἡμῶν ἀκροαταὶ ἐγενέσθην, *duo adoleſcentes noſtri auditores facti ſunt.* Sed hic locus ab hoc noſtro differt. Hic enim et verbum (ἐγεν.) et antecedens nomen ſ. ſubiectum (τὼ μειρ.) eſt in duali, at alterum tantum nomen, quod pertinet ad praedicatum, in plur., ἀκροαταὶ, pro ἀκροατά. *Leisn.* Aut ὄντες legendum eſt pro ἤστην, aut paulo poſt (§. extr.) διεφθορότες ſ. διεφθορότα. *Reisk.* i. e. iam 14. annis maiores erant. Supra (§. 1. e.) dicebantur παῖδες εἰς ἡλ. ἐφηβ. ἤ. τελοῦντες. Sic etiam Pollux l. 2. c. 2. ſ. 9. μειράκιον, ἔφηβος, ἄρτι ἐξ ἐφήβων. Apud eundem invenies quoque Hippocratis deſcriptionem vitae humanae in 7 aetates, quae ſunt παιδίου, παιδὸς, μειρακίου, νεανίσκου, ἀνδρὸς, γέροντος, πρεσβύτου, ſed admodum corruptam, corrigendamque ex Philone de Opiſ. mundi p. 24. Frft. Cuilibet aetati ap. Polluc. ſeptem tribuuntur anni; atque haec uſque ad quintam aetatem recte ſeſe habent: quae autem inde ſequuntur: πέμπτη, ἀπὸ κη ἕως λε, ἕκτη ἀπὸ λε ἕως μβ, ἑβδόμη ἀπὸ μβ ἕως μθ, ita comparata ſunt, ut nihil, quod magis abſonum ſit, cogitari poſſit. Etenim paulo poſt homo ſextae aetatis γέρων, ſeptimae vero πρεσβύτης appellatur; quis autem ſanus hominem 36 annorum γέροντα, aut 43 πρεσβύτην dicet? Longe rectius Philo loco ſupra commemorato: ὁ δ' ἰατρὸς Ἱπποκράτης ἡλικίας ἑπτὰ εἶναί φησι, παιδίου, παιδὸς, μειρακίου, νεανίσκου, ἀνδρὸς, πρεσβύτου, γέροντος. ταύτας δὲ μετρεῖσθαι μὲν ἑβδομάσιν, οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς. λέγει δὲ οὕτως· ἐν ἀνθρώπου φύσει ἑπτά εἰσιν ὧραι, ἃς ἡλικίας καλέουσι, παιδίον, παῖς, μειράκιον, καὶ αἱ λοιπαί. καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐκβολῆς· παῖς δ' ἄχρι γονῆς ἐκ φύσεως; ἑπτὰ, δὶς ἑπτά. μειράκιον δ' ἄχρι γενείου λαχνώσεως, ἐς τὰ τρὶς ἑπτά. νεανίσκος δ' ἄχρις αὐξήσιος ὅλου τοῦ σώματος, ἐς τὰ τετράκις ἑπτά· ἀνὴρ δ' ἄχρις ἑνὸς δέοντος πεντήκοντα, εἰς τὰ ἑπτάκις ἑπτά. πρεσβύτης δ' ἄχρι πεντήκοντα ἓξ, ἐς τὰ ἑπτάκις ὀκτώ. τὸ δ' ἐντεῦθεν γέρων. Nonnulla autem circa haec monenda ſunt: quorum primum pertinet ad verba οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς, quae ſignificant non continuato ordine Hippocratem cuilibet aetati tribuiſſe ſeptem annos, ſed virili ſ. quintae ter ſeptem, adeoque Pollucem erroris aperte arguunt. Alterum emendationem verborum ἐκ φύσεως, ἑπτὰ; δὶς ἑπτά, inepte corruptorum continet, quae ita legenda ἐκφύσεως, ἐς τὰ δὶς ἑπτά. Sed ea in Mangeiana editione, quae mihi ad manus non eſt, forſan iam emendata ſunt. Porro et verba ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐ. ſuſpecta ſunt, forſan legendum ἑ. ἐτῶν, τῆς τε τῶν ὀδόντων ἐ. De-

ὑπὸ [q] τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ li (iam autem adoleſcentes

q) Ms. Vi. ὑπό τε τῆς λ., v. N.

nique etiam illud animadvertendum eſt, quod Philo πρεσβύτην anteponit τῷ γέροντι, cum contra faciat Pollux, quocum conſentire videtur Ammonius, et quos ille citat Alexio, Didymus et Ariſto, ubi adhuc plures, qui cupit, aetates diſtinctas inveniet. Solonis elegiaca, in quibus omnem vitam humanam in decem diſtribuit aetates, cuilibet 7 annos tribuens, vide ap. eundem Philon. l. c. *Stroth.*

Nos quidem egimus de μειρ. 1, 3, 2, e. 14., comparantes primo loco cum ἔφηβος, unde varietur hic cum §. 1., niſi obſtat, quod §. pr. Noſter dicit ἐτῶν οὐκ ὀλίγων, quod, pro πολλῶν ſumtum ſevere, aut craſſe pro τινῶν, ut πλεῖςες 1, 14, 17. e., diverſam rationem numerorum in aetate Severi filiorum efficiet; ac bene Strothus univerſe illorum aetatem dabat, cum ipſe Pollux quoque μειράκιον definiat a 14 ad 21 annum, cf. 1, 3, 2. e., ſed alii a 15 ultra 25, cf. ib., quae non multum diſcrepant ab annis et ambitu epheborum, cf. hoc cap. §. 1. Apud Angl. quidem Heyn. H. 4, 1051. i. Caracalla perhibetur fuiſſe annorum 14. A. V. C. 954. p. N. C. 201. et mox ibid. Severus rediiſſe Romam A. V. C. 955. p. C. N. 202., quos numeros et praefiximus fronti noſtri capitis, diverſos uno tantum anno ab illa chronologia Patavinae editionis, quae ponit A. V. C. 956. p. C. N. 203. Tum de dualis numeri verbo (quem noſtri verbi comparat Sb. Ind. cum Zoſ. 5, 3, 3. ἤςην δύο παῖδε Προμώτω, cf. Plat. Phaedo. p. 253. e.) cum ſubſt. aliquo numeri plur., praeter Fi. ad Well. p. 298. e. et Plat. Apol. S. p. 46. N. 5., cf. Tzetz. ad Heſ. ἔργ. v. 187. Bud. C. 1539, 16. ſqq. D'Arn. L. Gr. p. 185. e. Abr. ad Aeſch. 1, 472. e. 522. m. Koen. Gr. p. 98. N. 60. e. Gs. Orph. p. 301. N. 77. Hdb. ad Xen. p. 84. cum Ern. et Z. ad M. S. 2, 3, 18. it. ap. Hom., praeter Ind. in Not. v. dual., Ἰλ. ε, 10. it. v. 778. δύω δέ οἱ υἱέες ἤςην, ψ, 213. 413. 501. 638. Ὀδ. ζ, 261. σ, 83. it. T. 5. p. 115. N. 9. Denique Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. οἱ δὲ, ἤδη δὲ λ." hauddubie, ut et ſigna in eius Vs. parentheſis arguunt, in qua ſolenne eſt δὲ, elapſum quidem per ſe facile intra δη et με, nec tamen neceſſario intrudendum, cum parentheſin facere ſoleamus etiam ſine omni particula, eam innuente, cf. 1, 6, 11. 2, 11, 16. Unde, ſuſceptis Bg. uncis, non modo carere poſſumus commate poſt οἱ δὲ, ſed etiam emendatione Rs., quia, interpoſitis ἤδη μειρ. ἦς. cohaerent οἱ δὲ cum ὑπὸ λ. et verbo extr. διεφθ., qua de ſerie mox quoque, hic agente P. libere, et, omiſſo μ. ἦς., per appoſitionem, qualis 4, 1, 2. οἱ δὲ υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, λ.

ὑπὸ τῆς) Rectius inſerta copula legemus ὑπό τε τῆς λ. *Sylb.* qui, cum Ms. Vi. conſentiens, ut Gloſſator illius, οἱ δὲ copulabat cum v. ἦς., unde ſane, enunciatione ita conſtituta, altera ὑπὸ — διεφθ. copulam deſiderabat, cum aſyndeton non placuiſſet; quae omnia vitantur, parentheſi ſumta, ut N. pr. monſtravimus. In ſq. τῆς ἐν Ῥ. τρ. Bg. fere cum P., aliter, quam 1, 6, 3., ſed de more ſuo, cf. 2, 4, 8. 3, 7, 19., nomine πόλεως ſubſtituto, quae alia formula habetur ipſa infra 6, 6, 14. e. ταῖς τῆς πόλεως τρυφαῖς, cui addit hic Noſter καὶ διαιτ., pro hendiad., quanquam Bg. e P. ſeverus eſt, pro τρυφερᾶς διαίτης, ſine Vs. hunc ſpectante Stp. Th. 1, 1594. e., ſed ib. p. 982. F. e. ferente tantum ſyn. e Plut. ſine Vs. ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, quam formulam vitarit Noſter hic ob

διαίτης, τῆς τε περὶ τὰ θεάματα [r] ὑπερβαλλούσης [ſ] σπουδῆς, ἡνιοχείας τὲ καὶ ὀρχήσεως, τὰ ἤθη διεφθείροντο. πρός τε ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοὶ [t], τὰ

erant) urbanis deliciis ac victu, ſpectaculorumque nimio ſtudio aurigationis item et ſaltationis, bonam indolem perdebant. Inter que ſe diſſidebant fratres,

r) Ms. Ve. θέατρα v. N. ſ) Ms. Ba. ὑπερβαλλούσης λ. ut 3, 8, 13., ſecus ac 3, 9, 11. t) Colon hic Ms. Ba., ut punctum in A. et Bs., v. N.

gen. duplicem, cum alioqui, non placita figura illa hendiad., ſumendum ſit ſubſt. διαιτ. in deteriorem partem, intellecto quodam adi., v. c. κακῆς ſ. οὐ χρηστῆς, quale quid infra 3, 13, 3., reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 341, 30. ἐδήλωσαν, ὅσην εἶχον ἐπιθυμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ διαιτ.

τῆς τ. π. τὰ θεαμ.) Probarem Cod. Ven. lectionem π. τὰ θέατρα, ſed Herodianus alias ſemper voce θεάματα utitur. *Stroth.*

Nempe Noſter de Severi filiis et cum ſubſt. σπουδῆς deinceps ſemper utitur voce θεαμ., ſed alibi etiam altera illa Ms. Ve., quae cum a rel. Mss. et P. non ſimul referatur, orta fuerit vel e compendio ſcribendi, vel e gloſſa, ut varietur cum 3, 8, 17., aut per ingenium ſcribae afferatur exquiſitius quid pro vulgari, ut alias, cum θέατρον dicatur non modo de loco, ſed etiam tum de perſonis theatralibus, in theatroque verſantibus, tum de rebus theatralibus et iis, quae in theatro fiunt, atque adeo de ſpectaculo, cf. Krb. Obſ. N. T. p. 289. m. et Decr. Ath. p. H. p. 421., ſed ad ſq. ἡνιοχ. Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. p. 128. A., ubi inter eos imperatores, qui aurigandi ſtudium habuere, etiam „de Caracallo Herodi. l. 3."

τὰ ἤθη διεφθ.) Tali vi ſententiae Tacitus de Nerone 13 A. 3, 7. *Nero prioribus* (puerilibus) *ſtatim annis, vividum animum in alia detorſit; caelare et pingere, cantus aut regimen equorum exercere* etc. Addenda ſunt, quae Noſter ſupra (1, 3, 2. ſqq.) de provido Marci metu annotavit; qualia ſcilicet ſemper in animis eorum debebant eſſe, ad quos aliqua educandae ſobolis principalis cura pertinet. *Boecl.*

Leisn. in m. Ms. Bg. ad *bonam* „deeſt in gr." ſumtum e P., non item 2, 6, 21., ubi ſimilis notio valebat e contextu et adiuncto verbo; in quo hic e P. fere etiam rectio paſſ. cum acc. elliptico deſeritur, ſervata a Sch. „corrumpebantur *indole*" cf. cum pr. ὑπὸ etiam ap. Kypk. 2, 366., cui add. ſine Ind. Dem. 1408, 18. it. Herdt. Rs. Or. V. 4. 7. ſſ.; ſed cum ſyn. abl. Xen. Cyr. ταῖς γνώμαις, ſed ib. Bach. act. cum τὴν ψυχήν.

οἱ ἀδελφοὶ) Poſt pr. §. nominativum οἱ δὲ, cum potuiſſet Noſter annectere hanc enunciationem vel ſine omni alio nominativo, vel per pron. aliquod, αὐτοὶ, ἐκεῖνοι rel., tamen novo hoc utitur aut ad variandum, aut cum emphaſi et clam caſtigaturus perverſitatem et morem ſolennem; conſentiente in rem Dione 1276, 9. τῇ μὲν ὁμοιότητι τῶν ἔργων ζηλοῦντες ἀλλήλους, τῷ δὲ ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, *factorum* ſimilitudine *ſe* invicem *aemulantes*, ſed *tamen* inter ſe *contrariis* ſtudiis *diſſi-*

πρῶτα [u] μὲν ὑπὸ παιδαριώδους Φιλονεικίας, δι᾽ ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολὰς [x], πάλας τε παίδων, ἀλλήλοις ἐρίζοντες. ἥ τε περὶ τὰ θεάμα-

primum quidem ex puerili contentione propter coturnicum pugnas et gallinaceorum conflictus, colluctationesque puerorum, inter ſe altercan-
6. tes, tum eorum etiam cir-

u) Ms. Ba. ταπρῶτα una voce, ut 1, 16, 10., non item 2, 7, 10. 2, 9, 10.
x) Colon in Ms. Ba. ſtulte.

dentes, rel., ſpectante Stp. Th. huc ſine Vs. in παιδ., non mihi praeterea reperto, (ubi forte Lat. quid, cf. G. Th. cum Gr. n.) ſed ap. Ael. V. h. 1, 24. m. φιλονεικία — νεανικὴ, iuvenilis *contentio*, quo de ſubſt. cf. Ind. it. Luc. Dem. Polb. cum Rsk. Obſ. p. 341. e. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Pol. Z. cum Hdb. ad Xen. p. 83. m., P. deſerente Bg., h. l. pro aemulatione, i. ſtudio certandi cum aliquo, aequandi, imitandi, ſed et ſuperandi.

δι᾽ ὀρτυγ.) Egit de ſpectaculis eiusmodi gallorum praeſertim certantium Nobiliſſimus Caſp. *Barthius* adverſ. l. 2. c. ult. (p. 98. ubi *laudatur* hic locus obiter modo,) quod ad oram Codicis ſui, amice mihi donati, opportune annotaverat Ampliſſimus vir Io. Georg. Styrzelius. *Boecl.* Ut Graecis gallorum, ſic Romanis coturnicum certamen uſitatum fuit, v. Caſtellanus de carnium eſu 4, 2. T. 9. Theſ. Gronov. p. 432. Meurs. Themid. Att. 2, 25. Euſtath. ad Ἰλ. ι. fol. 1. Bach. ad. Symp. Xen. p. 136. (4, 9.) Pollux 9, 6., Aelian. (V. h.) 2, 31. (immo 28., ut Leisn. rectius ad m. Ox. una cum „Schol. Ariſt. Eq. 492.“) Gesner. de avibus p. 574. Veteribus erant ἀλεκτρυονοτρόφοι et ὀρτυγοτρόφοι, qui gallos gallinaceos et coturnices ad pugnam alebant. Hoc ſtudium Getae illuſtrat numus Dardaniorum, qui dicuntur gallorum gallinaceorum pugnam in numis habere; et Getae numum ita fuiſſe cuſum, innuere videtur Harduinus. *Leisn.*

De coturnicum et gallinaceorum pugnis notaram praeterea agi ad Poll. 7, 136. *N.* 100. et ad Luc. 2, 918. N. 11. ſq., quas Noſter exprimit per copiam ſyn., at in ſq. παλ. magis proprie, ubi Sch. de ſuo „luctas ſ. certamina puerorum“ ſpectante huc ibi Stp. Th. e P., ſed in συμβ. cum Bud. C. 866, 7., P. deſerente Bg. in v. ἐρ. It. Sch. „concertantes“ e Stp. Th. aliunde, qui tamen non habet cum Bg. nec cum pr. διὰ, nec Ind., cf. Rs. Or. V. 6. Dem. Xen. Ἀνβ. Pol. et Bach. Ael. V. h. Luc., ubi 3, 625. e. περὶ τῶν — ἐρίζοντες ἀλλήλοις, de — *inter ſe contendunt*, alio ordine, it. 1, 756. l. 7. φιλονείκως ἐρίζοντες, rixoſe *contendere.*

ἥ τε) Liberrimum P., et pro τὲ exprimentem γὰρ, (cf. 3, 1, 14., et in Bg. 2, 9, 12.) deſerit quoque Sch. partim „ἀκρ. quae *audiuntur* in ſcena, φιλ. rixoſe, *contentioſe*, μεγ. diverſe *animati* erant *ad* illud *ſtudium*“ in poſtr. fere cum Stp. ad m. P., ubi Noſter variat primo pro §. 4. ſolo θεαμ., addendo ἀκρ., et per hoc cum 1, 6, 3. ἄκουσμ. (cf. Caſ. ad Ath. 2, 275. 327. et ad Suet. Aug. c. 74. Ind. Xen. Bach. cum N. Moer. p. 67. Thom. M. p. 29. et Salm. ad Lampr. T. 1. p. 944. N. 5., ubi de perſ.) deinde cum §. pr. ὑπὸ φιλονεικίας per adv. φιλ. (ubi Sch. illa duxit e Stp. Th., qui hinc ſine Vs. ſub ſimili Bg. „cum aemulatione“ et omiſſo pron.

τα αὐτῶν ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φιλονείκως ἑκάστοτε ἐμερίζετο y· καὶ οὐδενὶ ἀμφότεροι ὁμοίως ἠρέσκοντο z· ἀλλὰ πᾶν τὸ τῷ ἑτέρῳ φίλον a τῷ ἄλλῳ ἐχθρὸν ἦν. συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἵ τε κόλακες καὶ οἱ θε-

ca ſpectacula et acroamata ſtudium, cum contentione ſemper ſeparatum erat, et nulla re ambo pariter delectabantur; ſed quidquid alteri eſſet gratum, alteri odio-
7. ſum erat. Committebant
autem eos utrinque adulato-

y) Hoc colon etiam in Ox. et Ed. pro Stp. rel. puncto et commate al. z) In Ms. Ba. fuit colon hoc, cum Ms. Eg., pro edd. commate. a) Omnium edd. comma ſuſtuli.

αὐτ., a Bg. ad σπ. relato bene, opinor, cf. ſine Ind. Dem. 1485, 3.) ſed peculiari modo ſcribit in σπ. cum ἐμερ., ubi Stp. Th. ſaltem habet Lat. Bg., ſed ſenſus eſt, ſtudium eorum erga illas res erat diverſum et contrarium, diverſa ſpectacula et acroamata amabant et ſectabantur, id que per aemulationem, aut cum rixa, et ita, ut ſemper de iis rixarentur inter ſe, ſi ſpectacula aut acroamata eſſent eligenda, diiudicanda, probanda; ſequente mox phraſeos difficilioris explicatione quadam, et idem dicente ſupra Dione per ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, ubi mox, εἰ γάρ τῳ ὁ ἕτερος προσέθετο, πάντως ἂν τὸ ἐναντίον ὁ ἕτερος ἀνθῃρεῖτο, *nam ſi cui* unus *eorum* ſe *addiceret*, alter *viciſſim* adverſarium *eius* totus *amplectebatur*, quae Vs. retulerit τῳ et τὸ ἐναντ. ad perſonas, ibi praecedentes, gladiatorem et aurigam, ſed ut aeque de rebus valeat, ſicut hic ap. Noſtr., ubi ad v. ἠρεσκ. male Sch. retulit P. priora, cum hic potius reddidiſſet per *ſtudente*, i. favente, dum tenet Stp. Th. aliunde, praeter Sb. *probare*, quoque in v. extr. *gaudere* ſyn. Bg., cuius ipſum Lat. eſt in Ind. Ael. V. h., cf. Luc., ubi 3, 549. l. 22. οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, *nulla* re *earum*, *quae* fiunt, *contenti eſtis*, Thuc. Dion. H. Bud. C. Poll. 4, 35., faciente Bg. ſeverius, quam P. in πᾶν λ. ex tractato adi. φιλ. pro particip. et ſuppleto quaſi ὄν, et pro πᾶν, ὃ ἦν λ., ſed in ἐχθρ. e P., quod Lat. ap. Stp. Th. ex Hom., addente P. adv. iterum, ut 3, 4, 16.

συνέκρουον) Ita ſolent in diſſidio principium aut familiae principalis. Tac. 2 A. 43, 8. *diviſa namque et diſcors aula erat, tacitis in Druſum aut Germanicum ſtudiis* rel. Illud tamen bonum eius temporis ſingulare fuit, quod ipſi *fratres egregie concordes et proximorum certaminibus inconcuſſi* manſere. Vide ap. Cantacuzen. l. l. quomodo aulici ſe geſſerint in diſſidio Andronicorum. *Boecl.* Ita τὸ συγκρούειν Dem. de Cor. p. 315. B. (Rs. 231, 12.) ὁ Φίλιππος — πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, *Philippus* omnes *commiſit* et inter ſe concitavit. Pro συνέκρουον alius dixiſſet σύμβαλλον ſ. συνέβαλλον ex Hom. Ἰλ. ύ, 55. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. ſub Bg. e P. ſine Vs. hinc, ſed Bud. C. 674, 46. „σ. ἀ. ἑ. κ. i. e. ſimultatem inter eos ciebant et alebant“ Ind. Dem. Gs. Chr. Luc. et Thuc. v. ξυγκρ. Poll. 6, 130. Suid., non coll. ad Heſ. Tum Ern. ad Par. 2. marg. „Petron. *collident* nos quotidie mille diſcordiae ſ. cauſae, (tacente G. Th.) Graeca Herod. formula uſus Liban. ep. 41.“ In

ράποντες, πρὸς τὸ ἡδὺ τῆς ἡλικίας κολακεύοντες καὶ ἀνθέλκοντες. ὁ δὲ Σεβῆρος, ταῦτα πυνθανόμενος, συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τὰ πρῶτα [b] ἐπειρᾶτο. τὸν δὲ πρεσβύτερον, ᾧ γνήσιον μὲν ἦν ὄνομα Βασσιανὸς, πρὶν εἰς τὸν βα-

res et miniſtri, pro libidine aetatis aſſentantes et in diverſa trahentes.
8. Severus autem haec intelligens, conciliare et emendare primo conabatur:
9. tum maiorem natu, cui verum quidem nomen erat Baſſianus, antequam in

b) In Ms. Ba. τὰ πρῶτα abeſt *Mart.* etiam in Ms. Ve., v. N.

ſq. Sch. partim deſerit quoque P. „ἡδ. *ad* gratiam *aetatis*, quod gratum erat aetati iuvenili, κολ. *aſſentantes* in iucundo, ἀνθ. *retrahentes*“ etiam hic ſcribente Noſtro peculiari ratione tum in v. κολ. cum pr. (cf. Ind. Rs. Or. V. 4. Luc. Fi. The. Dion. H. S. T. 1. ap. G. Th. cum Gr. n.) tum in formula πρ. τὸ ἡδ., forte pro aliorum πρὸς ἡδονὴν, cf. Bud. C. 1386, 11., ubi ſenſus, approbantes et ſubminiſtrantes ea, quae cuique iſta aetate tenera (ut ἡλικ. alibi dr.) ſuavia et grata, ſed, cum utrique filiorum placerent alia, approbantes etiam atque ſubminiſtrantes diverſa, et ſic trahentes ad illa diverſa gaudia, et ad ſe ipſos; longius exponente Noſtro ſententiam eandem 3, 13, 14. et cum explic. quadam.

πυνθανόμενος) E P. ſyn., cf. 2, 1, 24., etiam in ſq. σωφρ., ſed in συναγ. partim e Sb. Ind. „*concil.*, ad concordiam revocare“ vel e Stp. Th. 1, 87. F. „pro *concilio*, ap. Herodi. potiſſimum“ ſine Vs., ſed et ap. Dem., cf. Ind. cum Bud. C. 535. 8., ſupplente εἰς φιλίαν L. Boſ. Ell. p. 355. m., ſed iam Stp. Th. F. e. comparante locum Noſtri 3, 13, 8., ubi iſta diſerte addita per variationem; unde notio maneat illa pro *coniungere*, cui par noſtrum *vereinigen*, cf. Ind. Sb.

τὰ πρῶτα) Voculae hae abſunt a Cod. Ven. neſcio an recte. *Stroth.* Omiſit quidem et P., ſed ut inde nihil conficiatur, niſi, habuiſſe eum ſimilem Cod., ut Mss. Ba. et Ve. ſine cauſa probabili omittunt tum alia, tum adv., cf. 3, 8, 1., cum retineat Ms. Vi., et ferat cum Bg. res ipſa, ſive ſolum ſtare putetur, ſive referendum ad ſq. δὲ, quod proinde Bg. e P. bene. *Sed Stp. Th. in v.* συναγ. habebat ταπρῶτα una voce, ſecus ac in ed.

τὸν δὲ πρεσβυτ.) Totam §. hanc in P. Vs. penna Erneſtii, tincta atramento, in ed. Par. 2. diſſecuit crucibus, ut indicaret pravitatem, quam et Stp. in marg. emendavit, unde Bg. in partibus, ſed Sch. in „γνησ. proprium *nomen*, ab ipſa nativitate impoſitum, diſtinctum a cognomine poſt adventitio, παρελθ. εἰς οἰκ. *ingredi in domum*“ in quo Noſter variat pro ſuperioribus βασ. αὐλὴ et ἑστία, et maxime pro βασ. οἰκία 1, 16, 8., ut in v. cum ἀνελθ., cf. 2, 14, 4., bene reddentibus Sch. et Bg., cf. Abr. ad Aeſch 1, 585. Ind. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Suid. 3, 45. e. Heſ. 2, 880. m. 876. N. 30., poſt Stp. Th. 1, 1872. i. e Plut. παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, cum ſyn. adeo, pro quo hic etiam variatur, cf. 2, 14, 4.

σίλειον οἶκον παρελθεῖν, ὅτε δὴ [c] τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε [d] Σεβῆρος, Ἀντωνῖνον ὠνόμασε [e], Μάρκου θελήσας αὐτὸν προσηγορίαν φέ-

imperatoriam domum veniret, quando autem imperii honorem adeptus fuit Severus, Antoninum nominavit; Marci eum volens cognomen

c) ὅτε δὲ Ms. Ba., v. N. ſed ὅτι Ox. 2. mendoſe. d) Ms. Ba. εὐτύχησε, Σεβῆρον Ἀντων. ut Pol. legebat. *Mart.* et ſic Σεβῆρον afferunt quoque rel. Mss., v. N. e) Colon Ms. Ba.

ὅτε δὴ) Ms. Ba. δὲ, pro δὴ praebitum, ut alibi, cf. 3, 6, 11., hic in media periodo poſt ὅτε, quanquam videatur referri ad pr. μὲν ſecundum, et a Bg. diſerte expreſſum ſit, tamen repudiatur a rel. Mss. et a ſerie periodi totius, quae eſt haec, ut τὸν δὲ πρεσβ. cohaereat cum v. ὠνομ., ſed huic enunciationi principali intexantur duae ſecundariae, prima ᾗ — Βασσιανὸς, cum adiuncta περιστάσει temporis, πρὶν — Σεβῆρος, ſtante μὲν ſolitario, ut ſaepe, ſed altera ὅτε — Σεβῆρος ex artificio rhetorum non modo, ſed et hic propterea, quia alia enunciatio, cauſam editura, Μαρκ. — φερ., addita, ut a pragmatico, quem vocant, hiſtorico, cum per ſe illa ὅτε — Σεβῆρος potuiſſet locari poſt finem principalis enunciationis ὠνομ., ſed, quia praemiſſa eſt alia temporis πρὶν — παρελθεῖν, melius nunc ſtat prope eam, ubi vulg. δὴ poſt ὅτε, ut 5, 6, 9. 6, 5, 1., de more adeo Noſtri, ſed et commodo ſenſu, explicandi ſ. definiendi illo, pro *ſcilicet*, aut temporis, pro *iam*; ut nihil ſit in Ms. Ba., quam ſolennis confuſio utriusque particulae iſtius. Sed illa periodi ſeries, quam dixi, praeterea fulciri poteſt etiam ſerie cogitandi, a ſcriptore inſtituta; quippe qui videtur narrare ac demonſtrare, quomodo pater Severus voluerit emendare et coërcere maiorem natu in primis, quod fecerit non tantum praeceptis monitisque ethicis, ſed quoque duobus inſtitutis ac modis aliis, primum nomine illo adiuncto, deinde matrimonio, quo de §. ſq. Sed prioris cognominis impoſiti cauſam reddere Noſter videtur ethicam, ut Caracalla, cogitato Marci Antonini nomine, exemplum boni principis ſequeretur. Cui alia cauſa poteſt adiungi e Spart. in Sev. c. 10. p. 606. i. *Et quum iret contra Albinum, in itinere apud Viminatium filium ſuum maiorem Baſſianum*, appoſito *Aurelii Antonini* nomine, *Caeſarem* appellavit, *ut fratrem ſuum Getam ab ſpe imperii, quam ille conceperat, ſubmoveret. Et nomen quidem Antonini idcirco filio appoſuit, quod ſomniaverat, Antoninum ſibi ſucceſſurum. Unde Getam etiam quidam Antoninum putant dictum, ut et ipſe ſuccederet in imperio. Aliqui putant, idcirco illum Antoninum appellatum, quod Severus ipſe in Marci familiam tranſire voluerit*, quae fere repetuntur a Spart. eodem in Geta c. 1. ſq. p. 735. cf. p. 629. Poterat igitur etiam propterea Caracalla emendari et fratri conciliari, quia pater cum nomine dabat ſimul ſpem imperii et maiorem dignitatem, quam fratri Getae.

εὐτύχησε Σεβῆρος, Ἀντ.) Pol. legit. Σεβῆρον Ἀντ. ὠν. *Steph.* Venet. Σεβῆρον Ἀντ. ὠν. vulgata lectio vera eſt, modo inciſum ponatur ante Σεβῆρος. Pol. vero cum Cod. conſentit. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. Σεβῆρος" ut de P. nulla dubitatio eſt, qui tamen et alibi cum Mss. aberrat, et hic in tota non modo §., ut ſupra

ρεῖν, ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι [f] θέ- | ferre: deditque ei uxorem, matrimonio emendare

f) Ms. Ba. σωφρονῆσαι λ. ſed Ms. Vi. σωφρονίσθαι λ., v. N.

dictum, ſed quoque in hac parte extrema, idque contra fidem hiſtoricam, cum Caracalla nullibi, quod ſciam, ut nec Geta, nominetur *Severus*, ſed vel *Antoninus* ſolum, vel *Aurelius Antoninus*, vel *M. Aurel. Antoninus*, cf. Spart. l. l. in N. pr., ubi c. 19. p. 629. etiam *Ant. Baſſianum*, it. p. 632. e., orta hic re Mss. ex errore ſolenni in litteris ς et ν, et maxime e ſq. finitione. Sed in v. εὐτ. ſequitur Bg. ſimplicem v. notionem e P. cum Stp. Th. 3, 1454. B. e. „*quo tempore* imperatoris *honores* adeptus *fuerat*" quem, ſui immemorem, Sch. repetit e P. marg., ubi propriam vim, expreſſo adv. εὖ, poſuerat, non ſane plane alienam hic, cf. Dion. H. S. T. 2. 68, 20., poſt quod verbum dum Strothus cum Ms. voluit comma poni: non id eſt neceſſarium, quia etiam alibi nomen proprium in fine enunciationis eſt prioris, etſi ſequente adhuc alia, cf. 2, 14, 11., ſeverius reddente Bg. ſq. πρ. φερ., quam 3, 4, 6. e.

ἠγάγετο) uxorem dedit ei, collocavit ei, Medium pro activo. Sed et ſic Herodot. 1, 34. (p. 17. l. 52.) ubi Croeſus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Sed recte οἱ LXX Genes. 2, (22.) ubi deus dicitur ἀγαγεῖν γυναῖκα πρὸς τὸν Ἀδάμ. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Kuſt. p. 36. fragm. Ael. (Var. h.) in ἄγεται" cf. 1, 8, 9. Stp. Th. 1, 64. C. Bud. C. 510, 39. ſine Vs. et liberc" ἠγ. δ' Ἀντωνίνῳ γυν. ὁ Σεβ., γάμῳ λ." ad Thom. M. p. 6. b. i. et ad Luc. 3, 421. N. 70., reddente Bg. e P. cum aliis.

γάμῳ) Haec, licet magni ſint momenti, a Pol. praetermiſſa, ſonant, *quum* per *matrimonium* reddere *eum* moderatum *vellet*, ſ. ad modeſtiam componere, ſ. ad bonam frugem adducere, ſ. ad ſanam mentem reducere, ſ. elatiores eius ſpiritus reprimere. Magnam haec matrimonii laudem complectuntur, adeo, ut teſtimonio illorum aptiſſime ſit uſurus aliquis, quum probare volet, animis hominum illius ſaeculi eandem, quam huius aetatis hominibus, inſitam de matrimonio opinionem fuiſſe. *Steph.* γάμῳ σωφρονίσαι eſt Apuleio Mileſ. VI. p. 124. *luxuriam puerilem nuptialibus pedibus alligare*, et Mil. X. p. 236. *nuptiis adoleſcentiam tanquam frenis coërcere*. Tit. 2, 4. τὰς νέας σωφρονίζειν. Iuven. 6, 41. *Quid fieri non poſſe putes, ſi iungitur ulla Urſidio? ſi moechorum notiſſimus olim* Stulta *maritali* iam *porrigit* ora *capiſtro*, Quem *toties texit perituri ciſta Latini?* In Excerpt. de Legat. ex Hiſtor. Eunapii ſub fin. p. 22. dux Phrabitus γυναῖκα ᾔτησε Ῥωμαίαν, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην, *uxorem Romanam expetivit, ne ob corporis neceſſitatem iniurius eſſe cogeretur.* Hinc Plut. de lib. educ. (ed. Heuſ. 19, 1. p. 166., ubi N. 2. Heum. uſus eſt Noſtri loco atque etiam priore Apuleii, cf. ſupra 1, 8, 6. e., ubi dedimus Graeca Plut.) Plura habet Pric. ad Apul. p. 319. ſq. Chryſoſtomo idem eſt Homil. 15. in ep. ad Epheſ. περιελεῖν τῆς πορνείας τὰς ὑποθέσεις. *Leisn.*

In rem et ſententiam cf. Abr. L. Ar. p. 246. e., quam partem totam omiſit P. ſane, reddente Sch. in „γ. *matrimonio* ad bonam frugem adducere *volens*" partim e Stp. marg., qui in Th. 4, 204. G. m. ſub

λων. ἦν δὲ ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ ἐπάρχοντος τῶν ϛρατοπέδων [g]. Πλαυτιανὸς δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ. τοῦτον, τὰ μὲν πρῶτα τῆς ἡλικίας [h] εὐτελῆ, (τινὲς [i] αὐτὸν

cupiens. Erat autem ea filia praefecti cohortibus urbanis: Plautianus erat nomen
11. ipſi. Hunc initio quidem aetatis humilem (quidam

g) Punctum hoc in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., vel commate al. h) Comma hic nullum fuit modo in Bs. 1. R. et Ox. v. N. i) τινα καὶ πεφ. Ing. v. N.

„caſtigo vel emendo" ſine Vs., variante Noſtro aperte in praef. θελ. pro §. pr. aor. θελησ., et per haec cum βουλ. 3, 9, 1. m. Sed in rebus MSS. nihil, quam errores duo ſcribae ſolennes in aor. illo ſ. in ι et η, it. in σ et σθ, cf. 1, 15, 13.

θυγάτηρ) Praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 613. *filio maiori* Plautiani *filiam* uxorem *iunxit*, etiam Dio 1267, 42. de Plautiano loquens, ἡ Πλαυτίλλα ἡ θυγάτηρ, ἣν ὁ Ἀντωνῖνος — ἔγημε, (qua de Plautilla cf. Spanh. de u. et pr. n. p. 296. m. in vulgaribus numis, tum in Graecis cum praemiſſo ΦΟΥΛΒΙΑΣ ſ. *Fulviae* nomine, ſed per ſolum nomen Plautillae ap. Beg. 2, 704. in numis eius et ib. p. pr. in Antonini quarto, at Plautillae Auguſtae in Excpt. illis, neſcio, unde), et ib. pag. init. Πλαυτιανὸς παραδυναϛεύων τῷ Σεβήρῳ, καὶ τὴν ἐπαρχικὴν ἔχων ἐξουσίαν, λ., variante Noſtro cum ἔπαρχον τῶν ϛρ. 1, 8, 2. m. 1, 16, 12. pro ſubſt. per particip., cf. Stp. Th. cum Bud. C. 189, 5., in quo eſt modo analogia et Graecitas vetus, ad Rom. temp. accommodata, ducente Bg. in ϛρ. e P., ſed nihil ferente G. Th. in *cohors* ſimpl. 1002, 39. ſqq. pro Praetoria cohorte ſ. Praetorianis imperatorum, nec ap. Per. de Praet., ſed modo *Praet. coh.*, cf. p. 29. m. 133. m. etc., at p. 247. obiter τ. ϛρ. ἐπάρχοντες. Ad ſq. Πλ., pleno nomine *L. Fulvius Plautianus*, cf. Fabr. ad Dion. l. l. §. 74.

τοῦτον) Diligenter deſcripſit ea, quae ad Plautiani hiſtoriam pertinent, Dio. Habuimus iam ſupra talia exempla in Cleandri (1, 12, 8. ſqq.) et Perennis (1, 3, 1. ſqq.) potentia, artibus haud bonis in id faſtigii evecta, unde praecipitata oſtenderet, nullas cuiquam ſcelere partas opes diuturnas eſſe. Egit de caſibus eiuscemodi magnorum aulicorum Generoſiſſimus Baro Enenkelius in libello, cui *Seiani* titulum dedit. Adde Lipſii ad 3 polit. 11. notas (Op. T. 4. p. 60. ſq.) *Boecl.*

In ſq. τὰ μ. πρ. cum gen. temporis, (ubi Bg. e P.) Noſter ad analog. modo, cf. Sb. Ind. e Xiph. „τὰ πρ. τοῦ βίου, *primis* vitae *annis*" ſuppleto et ſubſt. ἔτη et κατὰ, et ad Xen. Pol. Z. p. 4. §. 5. i. τὸ πρῶτον τοῦ χρόνου, (ed. Th. V. 2. p. 527. *initio*,) ubi v. N., cui add. ὀψὲ ἡλικίας ap. Luc. 2, 438. l. 84. et Ael. V. h. 2, 23. i., cum hic ſuppleri queat etiam ſolum μέρη, quod ignorat L. Bos. Ell. p. 202. i., cf. τὰ πρ. pro ſubſt. cum gen. aliis Ind. Luc. et Vig. p. 139. i., cf. Suid. 3, 430. e., non coll. ad Hes. 2, 1347. m. N. 11.

εὐτελῆ τινες) Hoc pronomen expungendum cenſeo, ut ſuperuacaneum. Sed et εὐτελῆ τινα malim. *Steph.* Pro αὐτὸν rectius fortaſſe legemus ὄντα, ut ſequens καὶ ſignificet *etiam*. *Sylb.* Forte τινὲς, οἱ δ' αὐτὸν

καὶ πεφυγαδεῦσθαι ἔλεγον, ἀλόντα ἐπὶ στάσεσι καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν,) [k] ὄντα δὲ πο-

eum etiam exilio affectum dicebant; reum ſeditionis et multorum criminum) ſed quod

k) Hoc comma in Bs. 1. R. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al.

καὶ λ. *Reisk.* Ferri vix poteſt illud αὐτὸν, tamen mallem ἄλλοι — vel etiam ἀλλὰ, quam Sb. ὄντα. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „improbat Steph.“ Bene: at quid legit? Nempe ut Sch. in εὐτ. „Stp. legit εὐτελῆ τινα, vilem *aliquem*, expuncto αὐτόν. Ego ita legerem et diſtinguerem, τοῦτον τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ (τινὲς αὐτὸν καὶ etc.)“ quae quippe parentheſis comparet in Ms. Bg., faciens eadem ſupervacaneas reliquorum emendationes, et ſine indice ſolenni eius δὲ hic iterum uſurpata, cf. §. 4., ſtatimque a me in textum Gr. inducta cum duplici commate, uno poſt τοῦτον, altero poſt εὐτ., quia ſeriem hanc mihi fingo, ut cohaereant haec et ſq. §. ſine diſtinctione maiori et per inverſam enunciationem principalem hanc, τοῦτον ὁ Σεβῆρος προήγαγεν, quae inſtructa eſt a Noſtro atque exornata varie, primum per enunciationem temporis ac modi, τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ, (ubi adi. pro particip. ſtat tractarique poteſt, reſolvendum per pron. *qui*, vel per particulam *quum*, cum, *etſi*, ſuppleto particip. ὄντα,) deinde per enunciationem aliam cauſae, ὄντα — ἑαυτοῦ, (ubi cauſae notionem clare expreſſit Bg., ſed δὲ refertur forte ad pr. μὲν, niſi hoc ſolitarium ſtat,) quae ipſa enunciatio habet adiunctas duas alias enunciationes eiusdem notionis, a Bg. iterum dilucide monſtratae, ubi participia pendent a pr. participio, ut alibi, ὑπαρχ. et γενομ., ubi vero interſerit Noſter non modo aliam parentheſin, recte a Stp. clauſam poſt ἦν, ſed etiam iudicia aliorum ὡς μὲν — et ὡς δὲ λ., ubi δὲ proprie pertinet ad ſq. enunciationem γενομ. λ. Sed, quia haec omnia et multa erant interpoſita: ut ſeriem et reditum ad priora oſtenderet Noſter, ſolennem tunc adiunxit particulam πλὴν ἀλλ', libere a Bg., ſed ad ſenſum converſam, cum proprie valeat modo pro adverſativa *ſed* etc., cf. 1, 17, 24., qui Bg., ut in diſtinctione per hanc §. non ſatis diligenter verſatur, ſic ad §. 12. (cuius novae numerus potius removendus) reperit pron. *eum*, (fortaſſis e P., per totam §. liberrimo,) a Leisn. rubro colore notatum, innuens ſic ſimul reditum ad priora, ſed ut aeque potuerit omittere, de noſtra poſt τοῦτον diſtinctione, quae etiam omitti poteſt, per me, qui, ſi nullibi, tamen hic profuiſſe tum ipſi Herodiano, ne corrigeretur, tum iſtius intelligentiae, videor mihi.

πεφυγαδ.) Leisn. ad m. Ox. „Periz. ad Aelian. XI, 6. p. 638.“ quod pertinet ad v. ἁλ., reddente ibi in N. Per. hinc „πεφ. — ἁμ. *in* exilium *dicebant* actum, *quum* damnatus eſſet *propter* ſeditiones *et* complura *peccata*“ reddente Bg. e P., ſed Stp. Th. 1, 329. D. m. „*damnatum* ob *ſeditiones*“ cum Bud. C. 6, 19. cf. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., Sch. Ae. ep. v. αἰτία et ἁλ., Ael. V. h. Dem. Dion. H. S. T. 1. et Poſſ. Call. ſed P. deſerente Bg. in πεφ., ubi Stp. Th. e Bud. hinc „pro exulaſſe“ cf. paſſ., praeter Poll., cum pr. πρὸς, pro ὑπὸ, ap. Phil. p. 757. F. m. Tum iterum Bg. e P. per ſing. in στασ., non item in πολ., ubi Sb. Ind. „popularem“ praeter Bg., pro *concivis* haud dubie, ut Gr. capit recte Stp. l. l. aliunde, cf. Herod. Gramm. p. 475. cum Thom. M. p. 207. N. 5. et

λίτην ἑαυτοῦ, (Λίβυς [l] γὰρ κἀκεῖνος ἦν,) ὡς μέν τινες [m] ἔλεγον, πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα [n], ὡς δὲ ἕτεροι διέβαλλον [o], ἀκμαζούσῃ τῇ ἡλικίᾳ

eſſet civis eius; (Afer enim et ille erat) ut quidem aliqui dicebant, cum cognatus ipſi foret: ut vero alii infamabant, quia florente aetate fu-

l) Quae vocabula ( ) clauſa ſunt, ea Ms. Ba. colis circumſcribit. *Mart.* Parentheſin a Λίβυς — ἔλεγον produxerunt A. 1. al., v. N. In ſq. κἀκ. ſine Iota A. al., cf. 2, 1, 3. m) In Ms. Ba. ſic retracto nobiscum accentu, ut alibi, v. c. 2, 14, 9. et hic rel. ed., praeter μὲν τινὲς Stp. al. n) Colon hic Stp. rel. cum Ms. Bg., ſed punctum al. o) Ms. Ba. ὡς δ' ἕτεροι μᾶλλον διεβ., ſed Ms. Vi. modo „ἕτεροι μᾶλλον" ubi illud δ' per apoſtr., ut ſaepe, cf. 3, 5, 9. De rel. v. N.

728. cum N., abeunte in pron. ἑαυτ. P. aliorſum, ſed Bg. a ſeveritate, cum referatur ad ipſum agentem Severum et inferiora ὁ Σεβ. προηγ.

πρὸς γένος) Congruentius fortaſſe πρ. γένους, genitivo caſu, legemus. *Sylb.* qui et in Ind. v. πρ. „fort. rectius πρ. γένους, genere *propinquum*" notante Leisn. in m. Ox. „S. γένους. Vl. 536." reſpecto Vig. p. 641. m., ubi e vulg. lectione „οἱ πρ. γένος τινὶ ὑπάρχοντες, propinqui alicuius et conſanguinei" rectionem hanc praepoſitionis πρ. cum acc. tolerante in univerſum Stp. Th. 1, 555. F. 3, 574. b. F., ſed diſerte hinc Bud. C. 1388, 30. ſine Vs., repertam mihi ap. Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13: ἰδιώτης — λέγεται δὲ καὶ ὁ πρ. γένος ἴδιος, qui comparo Dem. 1093, 2. τῶν κατὰ γένος ἐγγυτάτω, ſc. ὄντων ſ. ὑπαρχόντων, ut hic, ubi aut aſſumas extra adv. illud Dem., v. c. πρ. γεν. αὐτῷ ἐγγὺς ὑπάρχοντα, accepto πρ. pro Lat. *quoad* ſ. *ſecundum*, ut fiat, *qui* quoad *genus* ſ. genere *ei* erat *prope* ſ. *propinquus*, aut in praep. πρ. quaeras notionem illam τοῦ ἐγγὺς, quam vulgo ſumimus in πρ. cum gen. vel phyſico, vel alio tropico, ut illo πρὸς αἵματος, cf. Suid. 3, 196. i. e. Stp. Th. 3, 569. E. e. p. pr. ext. Bud. C. 127, 24. 1385, 14., unde naſcatur ſeverum, *qui* prope *genus* ei *erat*, adiuvandum fortaſſis illis Lat. *eſſe alicui* ad *manus*, ſed ut potior mihi videatur prior ratio ex Lat. *propinquum* eſſe *alicui*, quocum uſurpatur ſecundum G. Th. non modo P. *conſanguinitate*, ſed etiam viciniùs *genere*, qui abl. par eſt illi formulae per praep., ſi πρ. pro κατὰ accipitur, cf. 1, 7, 6., in tota formula Gr. agnoſcente me peculiare quid Noſtri.

ἕτεροι διεβ.) A Mss. duobus additum adv. μᾶλλον refert quidem etiam P., ſed in alia regione „ut *vero* alii *affirmant*, flore *magis* aetatis *per* ſtuprum *conciliatus*." E ſitu Mss. quidem fuerit Lat. *gravius*, vix ibi elapſum a vicinitate litterarum, quod facile fieri contra potuit, ſi olim putetur ſtetiſſe poſt v. διέβαλλον. Unde, cum aliquis in marg. id notaſſet, ab alio inſertum fuerit, quo loco Mss. duo habent. Sed, poſitum poſt v. διεβ., ſumetur vel per ſe, pro Lat. *potius*, vel tractum hoc ſenſu eodem ad v. remotum προηγ., quod malim, aut ad vicinum γενομ., quod cogitarit P., etſi locans ſic, ut videatur copulaſſe cum proximo v. ἀκμ., quocum tamen non reperi, ut nec cum v. διεβ. In ἀκμ. ſq. Bg. cum Sch., et Noſter per analog. modo, tenente Stp. Th. 1, 275. F. ſaltem ſimilem ſitum articuli intra particip. et ſubſt. e Plut. „ἀκμαζούσης τῆς ςυνουςίας."

γενόμενον παιδικά [p], πλὴν ἀλλ' ὁ Σεβῆρος ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προήγαγεν ἐξουσίαν [q], πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε, τῶν ἀναιρουμένων χαριζόμενος τὰς οὐσίας [r], οὐδὲν ἕτερον [s], ἀλλ'

12. iſſet eius amaſius. utut ſit Severus eum ex parva humilique fortuna ad magnam potentiam provexit, opibusque nimiis ornavit, peremtorum donans ei bona: tantum non partitus cum

p) Hoc comma fuit modo in Bs. 1., pro puncto A. Stp. rel. v. N. q) Colon hic et mox poſt ἐκοσμ. in Ms. Ba. r) Hoc comma fuit in A. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al. s) Mss. Ba. et Vi. οὐδὲν δ' ἕτερ. v. N.

γενόμενον παιδικὰ) v. Plato Phaed. c. 19. Lucian. Icarom. 2. et Nigr. 7. Ael. V. h. 2, 21. 4, 21. 8, 16. Euſeb. Vit. Conſt. l. 1. c. 7. aliosque quamplurimos. *Stroth.*

Melius Bg., quam P., unde partim Sch. per ambages „puer, qui *per ſtuprum* maſculo ſcortatori *conciliatus* eſt, maſculum ſcortum" qui nihil nec de omiſſo hic articulo τὰ, qui alias etiam exprimitur, nec de ellipſi ſubſt. χρήματα, cf. L. Bos. Ell. p. 375. i., nec de conſtructione, cum, ut hic, adiungitur participium diverſi non modo numeri, ſed et ſexus, quae referuntur non ad vocem παιδ., ſed ad ſignificationem ſenſumque, et adeo ad pr. pron. αὐτὸν, et perſonam Πλαυτιανὸν marem, in eo pron. latentem, quo de cf. Bud. C. 237, 44. ſqq. et p. ſq. l. 4. it. 1202, 41. Stp. Th. 3, 14. e. cum ſimili Plut. „ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδ." qui gen. pron. (cf. Sb. Ind.) hic a Bg. libere expletus, Fi. Plat. Symp. p. 117. b. e. it. Gottl. Phaed. p. 121. e. Hdb. ad Xen. p. 66. m., ad Corn. N. 4, 4, 1. N. 3. Indd. Mor. et Z. Xen. cum Bach. ad Oec. 2, 7., unde alia ellipſis ſubſt. πράγματα petatur, cum a rebus traducta ſit vox ad pers., Ind. Thuc. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Dion. C., it. de feminis Dion. H. S. T. 2. cum Suid. et Hes.

ἐκ μικρᾶς λ.) Praeter liberiora quaedam P. per §. hanc, fere cum eo Bg., cf. in v. προαγ. cum pr. eadem Ind. Diod. S., errante Stp. Th. 2, 391. E. m., dum ſcribit „aliquando κοσμεῖν Herodiano eſt *commodis* afficere, *locupletare*, l. 3. πλ. τ. ὑ. ἐκ." e P. partim notionem conſtituens, ſed male, cum non privum v. κοσμ., ſed tota Noſtri formula, tropo remoto, demum ad P. libera redeat, ut, tacente G. Th. phraſin Bg., recte contra laudatam ei illam Corn. N. 2, 2, 3. *divitiis* ornavit — *Athenienſes* exponit Ind. „locupletare" ad quam Lat. analog. hic reſpexerit Noſter, in cuius ſq. χαρ. (ubi Bg. iterum explet dat. pron.) cf. 1, 17, 4. et Stp. Th. 3, 359. E. m., qui ib. p. 1450. E. memoriter hinc profert προηγάγετο.

οὐδὲν ἕτερ.) Nihil *reliqui* faciens, *niſi* quod *imperium* cum *illo* non *communicaret*. Sylb. (Ind. v. οὐδὲν) ſubaudit δράσας aut ſimile. Hoog. (cuius eſt illa Vs. prior) ad Vig. p. 346. ita: „ubi poſt ἀλλ' ἢ videtur deeſſe negatio ſ. participium παραλιπὼν, aut ſi quod aptius poſt οὐδ. ἕτ., ut ſenſus conſtet" Bg. fere cum Pol. *Leisn.* Non adſentior Hoogevenio, qui ad Vig. ed. Zeun. p. 461. exiſtimat, deeſſe poſt ἀλλ' ἢ negationem, aut ſubaudiendum eſſe participium παραλιπών. Senſus enim

ἢ μεριςάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν. ἧπερ ἐκεῖνος ἀποχρώμενος, οὔτε ὠμότητος, οὔτε βίας ἐν πᾶσιν, οἷς ἔπραττεν,

13. ipſo imperium; quo ille abutens nihil crudelitatis aut violentiae, ut quidque ageret, omitttebat: ter-

non eſt, ut ille vult, Plautianum omnibus ornatum fuiſſe honoribus, excepto ipſo imperio; ſed potius, Severum utique ipſum imperium, ſi non nomine, at re tamen cum Plautiano communicaſſe: ita ut poſt ουδεν ἕτερον ſubaudiendum potius ſit ποιησάμενος, Latinorum more. *Haud ſecus ac ſi ipſum cum eo diviſiſſet imperium.* Quam interpretationem firmant ſequentia: ἥπερ εκεινος αποχρωμενος, *quo* communicato imperio *abutens ille*, Plautianus videlicet, et quod idem Plautianus — de hoc enim certiſſime ſermo *hic* eſt, non de Severo — fuiſſe dicitur φοβερώτερος των πωποτε αρχοντων, quae verba de ipſis principibus intelligi debere recte monet Strothius. *Gedik.*

Ad Vig. p. 461. a. Zeun. ſubiungebat „intellige potius ποιησάμενος. Sic poſt (nihil) *aliud* ſaepe Latini omittunt *fecit*“ etc. hinc quoque agnoſcente, Markl. ad Max. Tyr. p. 664. ellipſin v. alicuius, cf. Bach. Xen. Oec. 9, 1. Hdb. ad eundem p. 83. *i.* Abr. Dl. Th. p. 180. ſq. ubi et cum ἕτερον, 716. m. L. Bos. Ell. p. 450. e. Fi. Plat. Phaed. p. 195. a. e. Gs. Chr. p. 198. N. d. Bauer. Phil. p. 172. i., ad Thuc. p. 220. N. 53., ad quem tamen tacetur 109, 25. 496, 73. 509, 92., *Dem.* 78, 12. 80, 5. 81, 6. 181, 13., ſed plene 92, 19. 96, 18. 105, 1. 110, 23. 148, 14., de Lat. Ern. init. rhet. §. 309. it. v. *nihil* G. Th. et Ind. Suet. Burm., ſed Stp. Th. 4. Ind. p. 1563. B. c. „οὐδ. ἑτ. ἀλ. ἢ pro *tantum non*, propemodum“ ſic ſine auctore huc, opinor, ſpectans, et ad P., unde Bg. liberius, cf. in ἀλλ' ἢ 1, 13, 2. e., variante Noſtro in ſq. v. cum 3, 6. 5. πρὸς — ἐνειμάμην, ubi Stp. Th. 2, 852. G. e. „Herodi. dixit μερίσασθαι cum pr. πρὸς pro participare, participem facere, l. 3. οὐδ. λ.“ e P. clam; quocum plene in lib. de V. med. Fi. p. 333. e., ubi ſimul e Dem. modo cum pr. μετὰ, ap. quem tamen et cum πρὸς 1149, 20. pro quo l. 22. νενεμημένος λ. Sed Mss. duorum additum δ', quanquam excidere potuit a vicinitate litterarum, prioris ν aut ſq. ε maiuſculi, et a P. etiam refertur in „*tantum* non *imperio* quoque *participato*“ ſumtum pro τὲ, ut alibi, tamen nec a Bg. exprimitur, nec eſt neceſſarium, quia hoc membrum copulari poteſt cum prioribus duabus enunciationibus προηγ. et ἐκοσμ., cui poſtremo verbo alia adiuncta eſt enunciatio, modum definiens magis, quo ditarit maxime, et quaſi inſerta tantum. Saepe autem in particip. cumulatis copulas tales adiiciunt Mss. noſtri. Sed in rem ipſam cf. Dion. 1268, 65. ὁ Σεβῆρος — ἐς οὕτως αὐτῷ ὑπεῖκεν ἐς πάντα, ὥστ' ἐκεῖνον μὲν ἐν αὐτοκράτορος, αὐτὸν δὲ ἐν ἐπάρχου μοίρᾳ εἶναι. τά τε γὰρ ἄλλα, — ὅσα ὁ Σεβ. καὶ ἔλεγε, καὶ ἔπραττε, ᾔδει, et l. 72. καὶ διάδοχον τῆς αὐταρχίας, ὡς εἰπεῖν, ἔχειν ηὔξατο.

ἧ περ ἀποχρ.) Libere additum a P. aliud ſubſt. deſeruit Bg., non item liberrimam rationem ad πασ. οἷς ἐπρ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „dele *ut*“ quod non eſt neceſſarium, quia ſenſus eſt, *prout* quidque *ageret*, cf. G. Th. 1117, 88. 99. et Gron. ad Liv. 2, 44., pro ſevero (cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.) *in omnibus*, quae *agebat* ſ. *ageret*, neque *crudelitate*, *neque* violentia *abſtinuit*, quod et Sch. ad P. adiunxit „abſtinebat *ea*“ in quo eſt tantum analogia, cf. G. Th. abſtinere *vim* rel.,

ἀπείχετο [t], φοβερώτερος τῶν πώποτε ἀρχόντων γενόμενος.

ribilior omnis aetatis principibus. Huius filiam

t) Colon in Mſ. Ba.

ut in rem ipſam utr., crudelitatem et vim hominis, Dion. 1267, 22. 31. 41., ubi caedes et rapinae eius narrantur.

τῶν π. ἀρχοντ.) Hoc *ἀρχόντων* reſtringendum videtur ad *τοὺς ἐπάρχοντας*, i. e. *praefectos*, ut ſit, *omnibus* omnium *temporum* praefectis *formidabilior*. Et quanquam Politiani verſioni (atrocior *omnium* aetatum *principibus*) aliquo modo patrocinatur, quod in Dionis epitome legitur: (p. 1274. e. *ἐκεῖνος μὲν καὶ μέγιστον τῶν ἐπ' ἐμὲ ἀνθρώπων δυνηθεὶς, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων μᾶλλον πάντας καὶ φοβεῖσθαι αὐτὸν καὶ τρέμειν,*) tamen ibi eius aetatis *ἀνάκτορες* nominantur, hic autem omnes, qui unquam extiterunt, lata ſignificatione comprehenduntur. *Sylb.* Male Sylburgius haec de praefectis praetorio intelligit; namque et Xiphilinus aperte affirmat (1268, 54.) *ἀφ' οὗ δὴ οὐκ ἀπεικότως ὑπὲρ πάντας τὸν Πλαυτιανὸν, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορας ἰσχῦσαι ἄν τις εἴποι.* apud eundem vide ſis caetera facta Plautiani, innumera illa ac crudeliſſima. *Stroth.*

Poſterior quidem Dionis locus non a me erat excerptus olim cum Vs. ed. Reim., quae in ed. S. p. 413. i. ſic habet „*ex* quo *non iniuria* dici *poteſt*, Plautianum *omnibus* hominibus, *atque* adeo *ipſis* principibus *Romanis* potentiorem *fuiſſe*“ pro *unde* ſane *non abſurde* ſupra *omnes* Plautianum *et* apud *ipſos* imperatores *valuiſſe* quis *dicat*, ubi *καὶ* non eſt pro mera copula, ſed pro *etiam* ſ. *etiam adeo*, et comma delendum poſt Πλαυτ., quia non eſt duplex enunciatio, ſed una modo, Plautianum valuiſſe etiam apud ipſos imperatores plus, quam alios homines, i. aulicos, conſiliarios, et *τοὺς αὐτοκρ.*, ut et priori loco *τῶν ἀνακτόρ.* non ſunt univerſi *principes*, ſed imperator Severus cum filiis ſuis, quomodo infra ap. Noſtrum etiam *βασιλεῖς* occurrunt, cf. ib. p. 1272. e. *μέγας ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυτ., καὶ ὑπερμέγας ἐγεγόνει, ὥστε καὶ τὸν δῆμον — ποτὲ εἰπεῖν, — πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι. — τρεῖς δὲ ἐνέφαινον τόν τε Σεβῆρον καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ*, it. 887, 1. *Σηϊανὸς μέγιστον τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, πλὴν Πλαυτιανοῦ, τὴν ἡγεμονείαν ταύτην λαβόντων.* Tum e ſerie contextuque ap. Noſtrum nihil definiatur, an *ἀρχόντων* pro *ἐπαρχόντων* valeat, quod ſumi liceat, quia ſaepe ſimplicia ponuntur pro compoſitis et generis vocabula pro formae, idque per ſe aut per ellipſin aliquam, qualis petatur ex his, cum ap. Noſtrum ſunt non modo *ἕνα τῶν ἀρχόντων τοῦ στρατοπέδου* 5, 4, 3., ſed etiam *ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου*, tum ap. Dion. 1210, 41. *ἄρχων τῶν δορυφόρων γενόμενος*, et ex eodem ap. Weſſ. Obs. Var. p. 192. i. *ὅτι ὁ Πλαυτιανὸς τὸν Αἰμίλιον Σατουρνῖνον ἀποκτείνας, τῶν ἄλλων, τῶν μετ' αὐτὸν ἀρξάντων τοῦ δορυφορικοῦ, πάντα τὰ ἰσχυρότατα περιέκοψεν λ.*, ut nominatim *ἄρχων*, valens univerſe de quovis magiſtratu, deinde ſumitur de certo tantum magiſtratus genere aliquo, ut de praeſide provinciae, cf. Krb. decr. R. pro lud. p. 267. it. Obs. eiusdem in N. T. p. 174. m., it. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 7. p. 9. m. pro *ἀρχιστρατήγῳ*, it. de ſenatoribus Ind. Gottl. Menex. Plat. In rel. P. deſerit Bg., ſed per numerum modo ad *πωπ.*, quod adv. intra artic. et ſubſt. non mero adi. affini debet reddi, ſed ſimul cum aliquo ſubſt., et adeo per formulam temporis univerſi (quod quippe ineſt in adv. Gr. per ſe) in gen., quale nihil Stp. Th. tenet, cf. tamen Luc. 2, 141. 1. 6.

τούτου τὴν θυγατέρα ὁ Σεβῆρος [u] ζεύξας τῷ υἱῷ, τὸν οἶκον ἥνωσεν. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, οὐ πάνυ τὶ [x] ἡδόμενος τῷ γάμῳ,	14. Severus iungens filio ſuo domum unam fecit. Sed Antoninus, non magnopere laetus matrimonio, ac ne-

u) Mss. Ba. et Vi. ζεύξας ὁ σεβ. τῷ λ. v. N. x) Ms. Ba. πάνυ τοι ἡδ. ut 2, 2, 9.

μόνος τῶν π. τυραννοκτόνων, *unus* ego *omnium*, qui *unquam* fuere, *tyrannicidarum*, ubi, praeter aſſumtum, ut hic a P., adi. πάντων, expletur particip. ὄντων, quo reſoluto per pron., ſervatur in Lat. ſeverum adv., pro quo licuit etiam ſine adi. illo παντ. reddere, *ſolus* eorum, qui *unquam* tyrannicidae *fuerunt*, quod Lat. adv. conſervatur quoque tum, ubi Gr. eſt cum verbo quodam, vel eodem ſitu, ut hic, cf. ap. Diod. S. 1, 68. l. 68. δοκεῖ δ' οὗτος ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς πώπ. γενομένους ἐν ἐξουσίαις ὑπερβεβηκέναι λ., *hic* ergo *rex* omnes, *qui* unquam *cum poteſtate* fuerunt, *exceſſiſſe videtur*, ubi diſerte adiectum illud adi. παντ., vel alio ſitu, ante aut poſt verbum, cf. Aeſch. ep. S. Luc. 1, 131. l. 52. et ſine Ind. Dem. 525, 24. 533, 27. 534, 8. 21. 535, 17. 537, 11. it. Schw. L. N. T. p. 509. et ſupra 1, 9, 1., hic quidem me reddente, *adeo*, ut terribilior *iis*, qui *unquam* erant *principes* ſ. *praefecti* praetorio, *exiſteret* ſ. *evaderet*.

τούτου τὴν θ.) Infelix nec pro caetera Severi prudentia repertum conſilium. Nam hoc vel maximum pravae ſpei cupidinisque nimiae irritamentum eſſe ambitioſis animis ſolet, cum praeſertim inſuper obtruſa invito filio uxor nullam captatae neceſſitudinis fiduciam ſponderet, facileque proſpici poſſet, *quae apud concordes vincula caritatis* eſſe ſolent, *incitamenta irarum apud infenſos fore*, ut eſt ap. Tac. 1. A. 55, 5. *Boecl.*

Leisn. in Ms. Bg. rubro colore ſtrinxerat pron. *ſuo*, quod eſt e P. libero, quem deſerit quoque Sch. „ζ. quum *coniunxiſſet* filiam *eius* filio *ſuo* in *matrimonium*" pro breviori Sb. Ind. „connubio *iungens*" unde Bg., omiſſo ſupplemento, ut tamen ſic ſimpliciter non teneat G. Th., ſed, praeter illud Sb. e Virg., etiam *torus* iunxit *te mihi*, it. *matrimonio* iuncta *puella*, praeterea me tenente tantum e Beckii Lipſ. ep. ad Boehm. p. 25. e. ex Theoph. „miſerunt legatos —, qui peterent ζευχθῆναι αὐτὴν τῷ Καρούλλῳ πρὸς γάμον, (quod ſupplementum accedat ad illa Lat., ignoratum a L. Bos. Ell. p. 60. m., it. illud Plut. Hs. 19, 1. γάμῳ καταζεῦξαι,) ſequente ſimili, ut hic, καὶ ἑνῶσαι τὰ Ἑῷα καὶ τὰ Ἑσπέρια, ut peculiare quid Noſtri hic ſuſpicer, etiam in ſq. ἥν. τ. οἶκ., tenente Stp. Th. hoc v. ſine auctore, repertum mihi modo in Ind. Geop. et ap. Hes. 1, 1268. m. N. 18. 1644. m. N. 23., ſed ap. G. Th. *domos* coniungere *duas*, phyſice, et *domum* coniungere *coniugio*, it. *feminam* matrimonio *ſibi coniungere*, ſed nihil in Sch. „*nuptiis* coadunavit *familiam* illam *ſuae*." Caeterum alius Mss. ordo, in tranſpoſito verbo aut ſubſt., ut alibi, pertinet hic ad laeviorem orationem, hiatu vitando, quem non vitat cum Noſtro Ms. Ve., praeferendus propterea, cum et in articulo ſervando ὁ Σεβ. conſpirent, ſecus ac §. 1. Sed de ipſis nuptiis his, ſplendidiſſimis a dote et epulis, cf. Xiph. S. 414, 41. ſqq.

ἡδόμενος) Analogia modo in v. hoc cum γ. (ubi P. non male articulum expreſſit per pron.; cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.) ſed quaedam Lat.

ἀνάγκῃ δὲ μᾶλλον, ἢ προαιρέσει συνεζευγμένος, ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο καὶ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς [y], ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑστίας [z] κοινωνεῖν, μυσάττεσθαί τε τὴν

ceſſitate magis, quam voluntate ſua coniunctus, infeſto plane animo erga puellam erat eiusque parentem, ut 15. neque torum, neque larem communem pateretur,

y) Ms. Ba. καὶ τὸν πατ. αὐτῆς, abeſt πρὸς, nec erat neceſſe id repetere. *Mart.* In Ms. Vi. πρὸς deeſt. *Loc* v. N., ut mendoſius omiſſa erant πρὸς prius in Ox. 2. et τὸν in Lugd. Sed poſt αὐτῆς comma fuit in A. al. cum Ms. Bg., pro colo Stp. rel. et puncto al. z) Ms. Ba. μήθ' ἑσ. per apoſtrophum, cf. 1, 12, 13. m. 2, 1, 4. e., ſed contra 3, 2, 1. m.

in ſq. συνεζ. forte, cum Stp. Th. locus ſit ambiguus e Xen., cf. Z. Ind. Pol., ubi P. erravit, non item Sch. „matrimonio *copulatus*“ ad πρ. additum libere a Bg. pronomen ſtringente iterum Leisn. rubro colore, cf. 3, 8, 4. 3, 4, 16., quibuscum variatur prò formulis per nudos abl., de quorum illo ἀν. cf. Ind. Phoc. Mus. Theogn. Aes. Pa. Xen. Z. Pol. cum Cyr. 1, 6, 21. ſed in ſimilem fere phraſin Bg. ad ſq. δ. ἀπ. 1, 9, 15., ubi Mss. omiſſa praep. ſecunda ſane abeſſe poterat, cum primae licuiſſet regere omnia ſqq., interiectis aliis, ut alibi, cf. 3, 1, 7. ὑπὸ, ſed aeque bene adeſt, ſervata etiam in Ms. Ve., ſicut alias a Noſtro tum ipſa haec πρὸς, cf. 3, 7, 8., tum alia, v. c. εἰς, ἐκ, v. Ind. Caeterum hic elapſa in Ms. Bg. καὶ πρ. τ. πατ. αὐτ. reſtituimus partim e P., unde Bg. in ſq. ἑσ. κοιν. ex parte, dum e phraſi Lat. ad v. κοιν. accommodatur adi. ad ſubſt. ἑσ., ſed Sch. „εὐν. torum *cum* uxore *communicare*, κοιν. *cum* ux *communem* habere *torum*“ in hoc e Stp. Th., ubi 2, 299. B. m. hinc e P., atque adeo ſervato ſupplemento eius *cum ea*, pro mero dat. perſonae αὐτῇ, nihil nec G. Th. tenente, et Stp. Th. ſine Vs. hunc locum in ἑσ. ſub Lat. quidem Bg. e P., at non in notione pro domo, ſed anguſtiore pro *foco*, quaſi reſpexerit ſeparationem illam coniugum a *lecto* et *menſa*, nihil referente Xiph. S., quam Antonini contemtum et odium uxoris, et Plautiani inde inimicitias 416, 4. ſqq., reddituro me, ſi non ſevere, *neque* tori, *neque* laris *participaret*, ſervata rectione Gr. cum gen. rei, e Plaut. ap. G. Th. cum Gr. n., ſaltem *neque* toro, *neque* lare *participaret*, i. e. eam participem faceret, quo ſenſu Gr. verbum cf. Sb. Ind. e Zoſ. Abr. Dl. p. 745. m. 822. e. Thom. M. p. 538. ſq., dum Stp. Th. l. l. in v. κοιν. retulit hunc locum ad alteram notionem pro „particeps ſum“ ſ. fio, quam in illo Lat. noſtro G. Th. etiam ſimul poſuit, ut optio libera maneat, non item, ſi reddatur, *neque* torum, *neque* larem *communicaret*, quod valet modo pro participem faceret, quo ſpectat Bg. e P., (ignoratum a G. Th.) reddens inde etiam in ſq. v. μυσ. ut Stp. Th. aliunde, cf. Foes. Poll. 2, 78. Suid. 2, 590. e. Hes. 1, 1207. m. N. 15. 2, 638. m. N. 21. Luc. et Xen. Cyr., ubi ad analog. cum ſubſt. κορ., quod, a P. neglectum, dederat Sch. in „μ. αν. puellam *uxorem*, κ. iuvencula *uxor*“ ut Stp. Th. 2, 373. E. m. „non tantum de innupta puella, ſed etiam de nupta, verum ea iuvencula adhuc“ modo hinc et comparato Hom. κουριδίην ἄλοχον (cf. Hes. 2, 332. e.

κόρην, ἀπειλεῖν [a] τε ἑκάστοτε, ἀποκτενεῖν καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα, ἐπὰν τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γένηται μόνος. ταῦτα δὴ [b] ἡ κόρη ἑκάστοτε ἀπήγγελ-

averſareturque puellam ac mi- nitaretur quotidie, occiſurum et ipſam et patrem, ubi im- perio potitus fuiſſet ſolus: 16. idque ipſum puella iden-

a) Pro ἀλλ' ἦν τε in Ms. Ba. ἀπειλεῖν τὲ uti Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel. ἀπειλεῖν cum ed. Ing., v. N. b) Ms. Ba. ταῦτα δ' ἡ κ. cf. N.

R. Or. Ind. V. 8. Lyc.) quo reſpexerit Noſter, vel illuc, cum praecipue dr. de Proſerpina, cf. Stp., vel ad Lat. Bg. it. *virgo*, cf. G. Th. utrinque Nr. 3., ſed in Gr., ſenſu proprio vel improprie vario, Foeſ. Suid. Hes., ad Tim. L. p. 120. N. 23. et Moer. p. 234. b. e. Xen. Hell. Mor. R. Or. V. 4. 6. Dem. Fi. Pal. Ael. V. h. Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἀλλ' ἦν τε ἑκαςτ.) Perſuaſum habeo, non ἀλλ' ἦν τε, ſed ἀπειλεῖν τε Herodianum ſcripſiſſe. *Steph.* Leg. ἀπειλῶν. *Reisk.* pro inepta vulg. lectione, rectiſſime Ven. exhibet ἀπειλεῖν, quam lectionem et Pol. agnovit et iam olim ſuam fecit Stephanus. *Stroth.*

Cum Rs. participium, quanquam conſiſtens cum pr. finito v. διέκειτο, tamen removere τὲ debeat: ſuſcipienda eſt Mss. lectio ſine cunctatione, etiam ob 3, 11, 1. δεδιὼς αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, cf. 4, 12, 4. e. ἀεί τε ἀποκτενεῖν ἠπείλει, notante quoque Leisn. ad m. Bg. Ms. „leg. cum Stp. ἀπειλεῖν τε“ ſed libere agente P. tantum in additis *adeo ut*, quem ſequitur Bg. hic in non expleto ad v. ἀποκτ. acc. pron. ἑαυτὸν, non item in libertate ad ſq. membrum, ubi ad ἀρχ. ἐγκρ. Leisn. in m. Ox. „Aelian.“ V. h. 4, 5. e. p. 342. ὅτε ἐγκ. ἐγένετο τῆς βασιλείας, poſtquam *regni* compos *factus eſt*, quam formulam ſine auctore tenet quoque Stp. Th. 2, 406. D. m. cum Lat. Bg., cf. 1, 10, 3.

ταῦτα δὴ) In Ms. hic non modo inducitur apoſtrophus iterum, cf. §. 11., ſed etiam δὴ in δὲ mutatur, ut §. 9. m., nihil certi edicente P. per contractum pron. *quod*, cum id faciat alibi aeque in δὴ, cf. 1, 17, 17., ac in δὲ ib. 26. e., ſed Bg. liberrime agente hic, verum, ut 3, 8, 5., reddente δὴ per *que*, addito deinde ad mutatum plur. ταῦτ. alio pronomine, dum aeque procedit vulg. pro *igitur*, ſed librarius hiatum iterum evitare voluit, cf. 1, 7, 6. m. δὲ ἡ λ., Noſter denique ponit δὴ ſenſu illo ſaepe poſt pron., ſed et ſequente aſpera littera, v. c. 2, 3, 24. 5, 8, 7. 6, 4, 13., quanqum et leni 4, 3, 16. 6, 5, 1., abeunte P. ad κορ. libere, ut Bg. inde ad ἑκαςτ., cf. 1, 4, 14. 1, 6, 3. et per Lat. idem Ind. Rs. O. V. 7. ff. et L. N. T. Schw. Ad ſq. γαμ. Leisn. in m. Ox. „mariti“ forte e Sch. „γ. μ. matrimonii *odium*, uxor inviſa marito“ ubi ſit quaedam Lat., cf. G. Th. in Sch. Nr. 2., ſed in Bg. 1155, 85. 92., quanquam et reperi in Z. Ind. Xen. Cyr. „γάμος, matrimonium, i. e. uxor“ ad quam analog. Noſter hic ſcripſerit de altero coniuge, abſtracto poſito pro concreto, cf. Hes. L. N. T. Ind. Eur. Phoen. Valck. R. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Ael. V. h. Luc. Aeſch. ep. S. Plut. Krg. et Hs. cum Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Fi. The. it. Cup. Obs., niſi adiunctum μισ. ſumatur, ut Lat. Bg., pro moleſtia, cf. G. Th. v. extr., ſpectante huc Stp. Th. 2, 1355. D. in v. παροξ. cum lectione e memoria „τοῦ γάμου μισ. λ. *incitavit* ſ. *irritavit*“ clam e P. partim.

λε[c] τῷ πατρὶ, καὶ τοῦ γάμου τὸ μῖσος διηγουμένη, παρώξυνεν αὐτόν.

Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην τε ἤδη, καὶ συνεχῶς [d] ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον [e] ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, δρᾶσαί τι μᾶλλον [f] φθάσας, ἢ παθεῖν ἀναμείνας, ἠθέλη-

tidem renunciabat patri; atque coniugii odium enarrans inſtigabat ipſum.

Plautianus autem cernens Severum quidem ſenem iam eſſe, et aſſidue morbo infeſtari, Antoninum autem ferocem et audacem adoleſcentem, veritusque eius minas, patrare aliquid potius praeveniendo, quam pati ex-

c) ἀπήγγειλε Ox. Par. 2. et Pat. neſcio, unde. d) Ms. Ba. ὑπὸ νόσου συνεχοῦς ἐνοχλ., ſed Ms. Vi. „ὑ. νόσου συν.“ v. N. e) Comma hic habuit Stp. cum al. f) Ms. Ba. hic nullum comma habuit cum A. al., quod Stp. cum rel. tenuit non modo hic, ſed etiam mox poſt παθ.

ὁρῶν) Cum hoc particip. iunctos a Noſtro acc. duos pers., tum nominum propriorum Σεβ. et Ἀντ., tum ſimul nominum appellativorum, πρεσβ. et νεαν., ſervavit P., e Lat. uſu etiam, dum Bg., commate ſumto mente poſt ὁρ., rationem hanc ad ſenſum reſolvit, ſupplendo particip. ὄντα, et hoc poſt v. ſenſuum mutando in inf., quod et manifeſto facit in adiuncto particip. ἐνοχλ., ubi P. conſervat quoque particip., quod Gr. proprie pendebat a pr. ſubiecto principe Σεβ., ut ſuadent quoque relata τὲ — καὶ, quorum τὲ demum ad πρεσβ. pertinet, non ad Σεβ., quod habet ſuum μὲν, relatum ad ſq. δὲ Ἀντ., reſpiciente forſan Bg. et ipſo Noſtro ad 2, 15, 7., ut huc Stp. Th. 2, 1576. G. m. v. ἐνοχλ. ſine Vs., e cuius ratione vertit tamen Poſſ. Call. p. 451. i. „*illum*, cui *perpetuo* a *morbo* moleſtia *exhibeatur*“ hunc locum adhibente L. Bos. Obs. ad N. T. Luc. 6, 18. p. 37., ubi in Ms. Ba. re non modo ſit transpoſitio, ſed et mutatio adverbii in adi., ut alibi, cf. 2, 13, 20. e., niſi, quod Ms. Vi. declarat, potius modo adverbium aliter locatum, cf. 3, 1, 10. m., cui deinde lapſus in ω et ου acceſſit in alio librario, cf. 2, 13, 20. e., nihil lucrante alio ſitu Mss. ad laevitatem, cum vel ſic maneat hiatus aliquis. In ſq. ἐμβρ. Stp. Th. cum Bg. e P.

δρᾶσαί τι) Vide, quae notavimus ſupra ad 1, 10, 8. *Boecl.* Nam, ut Senec. Hippol. 720. *tutiſſimum eſt inferre, cum timeas, gradum.* Et *maior eſt ſpes, maior eſt animus inferentis vim, quam arcentis*, inquit Hannibal ap. Liv. 21, 44 et 25, 38. *in rebus aſperis et tenui ſpe, fortiſſima quaeque conſilia tutiſſima ſunt.* Eadem vero phraſis 4, 4, 5. *διέγνω δρᾶσαί τι, ἢ παθεῖν, γενναῖον* et 4, 13, 1. *δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας παθεῖν. Leisn.*

Melius Bg., quam P., cum totam ſententiam reddit, tum μᾶλλον cum v. ἠθελ., e Lat. ratione etiam, cf. G. Th. *vol.* 1090, 37., et ad analog. Dem. cum ſyn. βούλεσθαι 1395, 12., alias libere redditum uno Lat. *malle*, ut cum αἱρεῖσθαι, quo de infra, etſi per me trahetur ad inf.

σεν. ἔτι τὲ αὐτὸν καὶ πολλὰ ἦν τὰ g πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν ἀναπείθοντα h, πλούτου τὲ περιβολὴ, ἣ μὴ πρότερόν τινι ἰδιωτεύοντι ἐγένετο i, ϛρατιωτῶν τε θεράπειαι, τιμαί τε

a. pectando voluit. Ac praeterea multa erant, quae ipſum ad imperii cupiditatem impellerent: opum affluentia, quanta haud prius cuiquam privato fuit, militumque obſequia,

g) τὰ omiſſum in Lugd. mendoſe. h) Ms. Bg. colon hic etiam in Stp. rel., pro puncto A. al., ſed rectius comma etiam in Bss. al. i) Colon in Ms. Ba.; ut punctum in A., ſicque etiam mox post θερ.

θερ., relatum ad ἣ, cf. Ind. Iſ. Ev. v. δέχεσθαι, edicente Sb. Ind. v. φθ. „ubi redundat μᾶλλον, ut oſtendit finitimum hoc“ ſubiecto loco illo 4, 13, 1., unde nihil conficitur, et recte Sch. in „μαλ. Sb. putat redundare. Quod mihi tamen non videtur. φθ. prior *facere* aliquid *decrevit*“ non hic commode, ob oppoſ. aliud particip. ἀναμ., ubi recte cum Bg., et adeo lex conſtituenda ſit haec, φθ. non ſemper reddi reſolvique poſſe in adv. temporis, maxime, ubi opponatur aliud verbum e notione temporis, quale eſt illud ἀναμ., vertendum tunc potius per gerund. abl.

ἔτι τε) Bg. in his voculis cum καὶ aliter, quam 3, 5, 4., omiſſo καὶ e P., unde Lat. ſervat in ἔτι, ſeverus cum eodem etiam in hoc, quod ad adi. πολ. non explet ἄλλα, ſaepe oppreſſum; notante Leisn. in m. Ox. ad ſq. ἀναπ. „Xen. Memor. 1, 3, 6. Cuper. Obs. 2, 14.“ ubi nihil deprehendi, ut Xen. locus pertinet magis ad notionem verbi, quam ad rectionem huius loci, ubi, praemiſſo acc. pers. ſolenni, eſt participium, munitum articulo, cum v. ſubſt., quod Bg. e P. reſolvit; quanquam poteſt etiam tractari, ut alibi cum particip. ſine artic., i. e. pro periphraſi impf. ſ. plusqf., cf. 5, 2, 17. Dem. 1345, 1. πολλά με τὰ παρακαλοῦντα ἦν, cum inf., ut hic modo cum pr. πρὸς, 9, 15. 37, ult. 132, 10. it. Iſocr. Or. ad Nic. 1, 3. ed. Krt. τοὺς μὲν γὰρ ἰδιώτας ἐστὶ πολλὰ τὰ παιδεύοντα λ., reddente Bg. in ἀν. cum Sch. „*impellentia* ad *cup.*“ ſed variante Noſtro per formulam pro ſubſt. 2, 15, 3. ἐναύσματα εἰς βασ. ἐπιθ., ut cum 1, 6, 8. adiuncto ad περιβ. iterum πλ., cf. 1, 2, 3., ubi Bg. deſerit P., non item in pron. relat. ἣ per pron. quantitatis ὁπόση ſ. οἵα, cf. Ind. Z. Xen. M. S. 4, 4, 2. τοιαύτη ὁρμῇ τοῦ δήμου, ἣν οὐκ λ., ubi praeced. alterum pron. τοι., hic oppreſſum, at poſt ἣν ſequitur etiam negativa ſyn., reddente Bg. e. P. in ſq. ἰδ., cf. in rem et immenſas divitias hominis, praeter Dionis illa ad 3, 10, 13. βίας, etiam 1267, 35. et, pro documento illud p. 1272. i., quod, cum filiam collocabat Caracallo, τοσαῦτα τῇ θυγατρὶ οὗτος δέδωκεν, ὅσα καὶ πεντήκοντα γυναιξὶ βασιλίσσαις ἤρκεσαν ἄν, ubi ὅσα ſyn. iſti pr. ἣ noſtro.

θεραπεῖαι) Hoc ſubſt. cum gen. pers. ſumendum eſt, ut mox ſq. *per* variationem, pro θερ. αἱ παρὰ τῶν ϛρ., cultus, quem milites praetoriani exhibuerunt ei, et adeo pro gen. non obiecti, ſed auctoris, cf. in Lat. Bg., deſerto P. ſyn., etiam Stp. Th. aliunde, et Ind. Z. Xen. Cyr., (in cuius Ind. M. S. etiam eſt ea notio verbi θεραπεύειν affinis, ut plur. alio ſenſu Ind. Bach.) Zos. 2, 27, 10. e. πάσης ἠξιώθη τιμῆς τε καὶ θεραπείας, *omni* tum *honore*, tum *reſpectu*, ſed ſine Ind. Dem. 1417, 19. τῶν παρὰ ταύ-

αἱ παρὰ τῶν ἀρχομένων, σχῆμά τε [k], ᾧ προῄει. ἠμφίεστο γὰρ τήν τε πλατύσημον ἐσθῆτα [l], ἔν τε τοῖς δευτέροις ὑπατεύσα-

et reverentia ſubiectorum erga ipſum: ad haec habitus, 3. quo prodibat. Indutus enim erat laticlavia veſte, et in ſe-

k) Ms. Ba. σχῆμα τὸ ὃ πρ. v. N. l) Colon in Ms. Ba.

της τιμῶν ἀπολαύσης, alio tantum ordine; recte Sch., deſerto P. „τ. *honores*, qui *a* ſubditis *exhibentur*“ ſupplente participium aliquod, v. c. γενόμεναι, ubi Bg. perſpicuitatis cauſa explet ad ſubſt. utr., opinor, genitivum pron. αὐτοῦ, reſolvendum per praep. Sed, cum οἱ ἀρχ. de Plautiano, praefecto tantum praetorio, dicuntur hic, qui alias modo de imperatore ac rege aliquo ipſo, id induxit P. ad ambages, et excuſari poteſt non tam inde, quod et praeſidi provinciae tales dantur, cf. 2, 9, 12. e., quam per ſtomachum quendam ſcriptoris ipſius, et per illa 3, 10, 12. e. ſq., ubi tum Severus imperium cum homine diviſum prope habuit, tum Plautianus ipſe ſibi id arrogavit, cf. Dion. 1267, 35. πολὺ πλείονα αὐτῷ, ἢ τῷ Σεβήρῳ, πάντες ἔπεμπον, et p. ſq. l. 57. καὶ ἀνδριάντες αὐτοῦ εἰκόνες οὐ μόνον πολλῷ πλείους, ἀλλὰ καὶ μείζους τῶν ἐκείνων, (f. ἐκείνου, Severi,) οὐδ' ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, οὐδ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἢ δήμων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς γερουσίας ἀνετίθεντο, it. l. 62. τήν τε τύχην αὐτοῦ πάντες οἱ στρατιῶται καὶ οἱ βουλευταὶ ὤμνυσαν, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ δημοσίᾳ ἅπαντες ηὔχοντο, In ſq. (ubi σχ., reddente Stp. Th. 1, 1327. B. cum P., iterum late patet, ut §. ſqq. narrantur non modo veſtitus, ſed et gladius,) res Ms. habet potius lapſum in ο et ω ſolennem, quam ingenium librarii, extrinſecus pr. καθ' aſſumentis. Denique iisdem de cauſis tribuit Noſter v. πρ. Plautiano, ſolenne alias modo de imperatoribus; unde et §. 4. παντὸς ἀξ. λ.

ἠμφίεστο) Bg. e P. opprimit primum τὲ, ut alias, cum ſequitur καὶ, hic referendum potius ad ſq. §. τὲ, quam ad proximum ἔν τε, quae tota enunciatio adiuncta videtur a Noſtro obiter et per copulam meram e vetuſta ratione nectendae orationis, cum quis expectet particulam aliam, v. c. δὲ, proprio ſenſu, aut cauſali, pro γὰρ, atque adeo parentheſin quandam; quod malim, quam cogitare emendationem ac confuſionem, in τὲ pro δὲ ſolitam, cum et P. cum libris teneat vulg., deſertus quidem et a Sch. in „ πλ. *lato clavo* inſignem *veſtem*“ e Stp. Th., qui partim e P. „*latum* clavum *geſtabat*“ pro quo Bg. brevius, etiam, quam ap. Diod. S. 2, 535. l. 69. πλ. χιτῶνα, pro quo Noſtri vox univerſi generis iterum valet, cf. Nieup. Ant. p. 19. et in Graev. Th. T. 6. p. 748. D. ſq. Ferrar. de re veſt. „equites inſigniores, qui et illuſtres dicti, ius lati clavi, non ſecus ac Senatores habuerunt. — Id tamen non diu obtinuiſſe, illud declarat, quod praefecti praetorio, qui ferme ex equitibus legebantur, laticlavii ius non habuere. Quare id tanquam ſingulare in Plautiano notavit Herodianus, quod ἠμφ. τ. πλ. ἐσθ. *latum* clavum *geſtaret.*“

ἔν τε τοῖς δευτ. ὑπ.) Non accipiendum hoc eſt de honorario conſulatu, ſed quod eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui ſecundum Conſules fuiſſent, quique honorarios omnes antecederent, ut recte notat Iac.

σιν ἐτέτακτο· παρηώρητό τε m | 4. cundis conſularibus nume-

m) *Ms. Ba.* παρηωρεῖτό τε τὸ ξίφος καὶ λ. v. N., ſed poſt ξιφ. etiam in A. al. punctum.

Guther. de offic. dom. Aug. l. 1. c. 13. *Boecl.* De honorario conſulatu hoc intelligi non vult Boeclerus, Gutheri alicuius vel auctoritate vel coniectura fretus, qui ita hunc locum interpretatur, quaſi Plautianus eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui *ſecundum* — rectius forſan dixerit *ſecundo* — conſules fuiſſent. Nam quid ſit aliud eſſe ſecundum conſules, quam poſt illos proxime collocari, non aſſequor; quod iis fortaſſe indultum eſt, qui ſecunda vice conſulatum obierint. *Oxon.* Leg. δεύτερον adverbialiter. *Reisk.* i. e. inter primos poſt imperatorem et Caeſares conſulares erat. *Stroth.* Durum hoc Strothi mihi quidem videtur. Amplectamur potius facillimum ſenſum, Plautianum iterum fuiſſe Conſulem, omneſque conſecutum eſſe honores, qui fere erant coniuncti cum ſecundo conſulatu. *Gedik.*

Sb. Ind. v. δευτ. „pro τὸ δεύτερον, ut δεύτερον ἐπιστέλλειν (ex 4, 13, 1.) *iterum*“ qui videtur hic magis interpretari, quam emendare, ob adiunctum artic. τὸ, qui dicendus ſit excidiſſe ob ſq. δὲ, ut per ſe confuſae eſſe poſſunt finitiones ον et οις, et haec veniſſe e pr. τοῖς, aliud manu pennaque ſcribente, quam mens voluit, ut Noſter ſane ſupra 2, 3, 9. ſcripſit τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον, tenente quidem Bg. e P. lectionem vulg. cum libris omnibus, ſed me nihil in hanc appellationem ap. Gr. aut Lat., quae Noſtro peculiaris fuerit; quanquam de veritate lectionis dubitat quoque Fabr. ad Dion. p. 1321. §. 73. e., qui, laudato noſtro loco, addit „ſcribendum δεύτερον. Nam, quae Gutherius de Off. dom. A. l. 2. c. 5. p. 278. ad hunc Herodiani locum de Conſularibus primae et ſecundae ſententiae diſputat, aliena ſunt.“ Ibi etiam afferuntur in exemplis horum, qui, etſi non Conſules deſignati, tamen honoribus conſularibus ſint ornati, primum Auguſtus, (quo de cf. ib. p. 479. e. ſq.) deinde Plautianus, quo de ib. 483, 22. ſqq. Σεβῆρος — πρῶτος Πλαυτιανὸν ὑπατικαῖς τιμαῖς τιμήσας, καὶ μετὰ τοῦτο ἔς τε τὸ βουλευτικὸν (ſc. τάγμα) ἐξαγαγὼν, καὶ ὕπατον ἀποδείξας, ὡς καὶ δεύτερον ὑπατεύσαντα ἀνεκήρυξε· καὶ ἀπ' ἐκείνου καὶ ἐφ' ἑτέρων τὸ αὐτὸ ἐγένετο, *primus Severus*, *quum* Plautiano *bonores* conſulares *tribuiſſet*, *eumque deinde* in *ſenatum* (ſenatorium ordinem) *adſcriptum*, conſulem *deſignaret*, velut *iterum* conſulem *renunciari* iuſſit; *quod poſtea ab aliis quoque factum*, immo *et* ab *boc* tempore *etiam* in *aliis* idem *factum eſt*; unde non modo ad lectionem δεύτερον Noſtro adiumentum afferri poterit, ſed etiam ad intelligentiam, ut a Severo poſitus ſit (ἐτέτακτο) et relatus inter eos, qui ſecundum Conſules fuiſſent, i. habuerit titulum et dignitatem Conſulis ſecundum, ſ. eius, qui iterum Conſul fuiſſet, cf. Dion. 1268, 73. in Severo ipſo, ὕπατον ἀπέδειξε, ad quem locum Fabr. §. 83. monet, id inſolitum aliás fuiſſe, cum praefecti praetorio poſt Auguſtum ex equitibus tantum eſſent, ſed et alia tamen exempla affert ſimul, cum praefectis praetorio ornamenta conſularia ſunt conceſſa et ſenatoria dignitas, it. ad Spart. in Adrian. c. 8. T. 1. p. 70. ſq. *tertio* conſules, *quum ipſe ter fuiſſet*, plurimos *fecit*; infinitos *autem* ſecundi *conſulatus* honore *cumulavit.* — Senatus *faſtigium in tantum extulit*, *difficile faciens ſenatores*, *ut*, *quum* Tatianum *ex* praefecto *praetorii*, orna-

...τῷ ξίφος, καὶ παντὸς ἀξιώ- rabatur: ſuſpenſumque habe-

mentis *conſularibus* praeditum, *faceret* ſenatorem, *nihil ſe amplius habere, quod in eum conferri poſſet, oſtenderit*, ad quae, dignitatem oſtendentia tum ſenatoris, tum praefecti praetorio, inter ſenatores relati, tum denique Conſulis et conſulatus multiplicis, v. Cas. N. 6. p. 70. et p. ſq. N. 3. it. Lampr. in Alexandro Sev. c. 31. T. 1. p. 911. e. *praefectis* praetorio *ſuis ſenatoriam* addidit *dignitatem*, ut *viri* clariſſimi *et eſſent et dicerentur*, *quod antea vel raro fuerat*, *vel omnino non fuerat*, *eo usque*, *ut*, *ſi* quis *imperatorum* ſucceſſorem *praefecto* praetorii *dare* vellet, *laticlaviam* eidem *per* libertum *ſubmitteret*, tum Fabr. ad Dion. p. 1350. §. 4. „praefecti praetorii erant ex equeſtri ordine, non ſenatorio, primusque Alexander Severus praefectis praetorio ſenatoriam addidit dignitatem. Extraordinaria ſunt, quando ſub Veſpaſiano Mucianus Arretinum Clementem praetorianis praepoſuit, dictitans, *ipſum quanquam* ſenatorii *ordinis* ad *utraque munia ſufficere* Tac. hiſt. 4, 68. et quando Titus ſub patre praetorii praefecturam ſuſcepit Suet. Tit. c. 6. Caeterum non modo conſularia ornamenta praefectis ſaepius tributa erant, ſed et Seianus ſub Tiberio, Plautianus ſub Severo, Conſules creati ſunt, et videntur, velut ſecundi ab Imperatore, etiam extra Conſulatum, Senatui interfuiſſe „cf. Nieup. Ant. p. 120. m. et p. 73. e., ſed ad hunc Schwarz. Obs., ſeparatim editas p. 157. e. ſq., non adhibituro me ad tuendam lectionem vulg. illa Cas. ad Spart. Adrian. 1, 37. N. 3.“ conſul fuit non ordinarius, ſed ſuffectus. — Propterea Dio — ὕπατος ἐν τοῖς πρώτοις οὐκ ἐγένετο“ quae ap. Xiph. S. 351, 10. vertuntur *neque* principio *conſul factus eſt*, pro *non* fuit *conſul* in *primis*, i. unus e primis ſ. inter primos, ſ. ex iis, qui primo deſignati et legitimo tempore, ſ. non fuit conſul ordinarius, ut Cas. ante, quia hic ap. Noſtr. οἱ δεύτεροι ὑπατεύσαντες ſ. ὕπατοι debent tunc eſſe conſules *ſuffecti*, et repugnare videtur ſuperior Dionis locus de Plautiano δεύτερον ὑπατεύσαντα λ., diſerte praeterea reperiente me in Almeloveen. faſt. Rom. Coss. p. 145. „A. V. C. 956. p. N. C. 203. P. Septimius Geta. L. Septimius Plautianus II.“ ad quae in N. nihil, quam praenomen Plautiani correctum in *Fulvius*, cf. 3, 10, 10. Caeterum in v. ἐπετ., (ubi Bg. e P.) tenet Stp. Th. aliunde praep. Noſtri cum abl., quae et obtinet in Lat. vicinioribus, quam Bg., *collocari*, locari, *poni*, v. G. Th.

παρῃώρητο) Mirum, hoc ab Herodiano annotari, quum gladius, praeter alia, eſſet praefecti praetorio inſigne, eoque is donari cingique ſoleret a principe. Gladium gerebat, tanquam imperii inſigne. Quibus imperator gladium dederat, dederat etiam imperium, ut ex Dione et aliis docet Ios. Averanius in Interpretat. Iuris l. 1. p. 4. ſqq. v. Fab. Semeſtr. 1, 3. Fabri Lexic. in v. *Gladius*. Examinandus tamen Faber, videndumque, an ex locis, ab eo citatis, ſatis manifeſtum ſit, hoc perpetuum et ordinarium praefectorum praetorio fuiſſe inſigne, v. Bern. ad Plin. Pan. c. 67. p. 694. Cives Romanos domi ſine telo, ſine gladio fuiſſe, docet Hottom. ad Cic. pro Mil. IV. (extr.) et Rabir. VI. (ubi nihil) v. Sall. b. Cat. 27, 2. *Leisn.*

Ad Sall. l. l. cf. Cort., ſed in rem Noſtri ſupra 1, 9, 9., qui, cum hic pingeret habitum Plautiani univerſum, non videtur omittere potuiſſe hoc de gladio, propter id ipſum, quia eius inſigne erat, ubi Bg. ad v. παρ., ut 2, 13, 19., deſerto P., non plane a Sch. „*ſuſpenſum* en-

ματος σχῆμα ἔφερε μόνος. προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν [n], ὡς μή τινα προσιέναι, ἀλλὰ [o] καὶ

bat enſem, ac ſummae dignitatis inſignia geſtabat ſolus. In prodeundo terribilis erat, ut non modo non accederet

n) Ms. Ba. ἦν· ὡς μή τέ τινα λ. quae poſtr. ſcriptura quoque eſt in ed. Pat., ut affinis μή τέ τινα in A. al. – o) In Ms. Ba. ἀλλὰ abeſt. *Mart.* etiam in rel. Mss., v. N.

ſem *geſtabat*" ut Stp. Th., prolato hinc quidem P., tamen magis probat Bud. „*enſe* accinctus *erat*" pro quo malim *ſuſpenſus* ei *haerebat gladius* ſ. *ſuſpenſus erat*, cf. cum dat. pers. et acc. inſtrumenti Luc. Ind., ſed paſſ. abſolute Dion. H. S. T. 1. Sed in Ms. ſunt duo, primum impf. pro plusq., ut ap. P., unde Bg., ut alibi, cf. 2, 9, 12., in quo et vitium ſcribendi fuerit, ut in altero, cum pronomen mutatur in articulum merum, ubi potius elapſa prior ſyllaba αυ, ob pr. τε, cum errore in ω et ο, quam intruſum αὐ cum mutato το in τω, nec τὸ αὐ, alibi occurrens, cogitem, quia commoda eſt vulg. lectio, a Mss. rel. ſervata, dum alio flectit orationem P., unde fere Bg. in ſq. παντ. ἀξ. λ., ubi Noſter, pro ſolo ἀξ. 1, 15, 15. e., adiunxit adi. π. neceſſario, quia hic, non, ut ibi, de ipſo imperatore ſermo erat, pro quo 6, 1, 2. τὸ σχῆμα — τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, ubi ſimiliter Bg. e P. reddit σχ., ignorante Stp. Th., quae inſignia imperii, varia illa, cf. 1, 8, 7. 1, 16, 8. 2, 8, 10. 2, 12, 10. e., hic, ob v. ἐφ., cum modo in corpore geſtarit, referuntur tantum ad diadema, purpuram, gemmas ſtellamque in pectore et ſceptrum, quorum quae ille uſurparit, nihil aliunde mihi conſtat; ut tamen fidem faciant Noſtro cum reliqua hominis ambitio atque arrogantia, tum quae narrantur a Xiph. S. 412, 31. ſqq., in quibus et eunuchorum numerus; unde mox ap. Noſtr. §. ſq. de anteambulonibus, qui et ipſi inter inſignia imperatorum erant alias, non memoratis hic tamen caeteris, ut faſcibus et curru quatuor aut ſex equorum, cf. Salm. ad Spart. in Sev. p. 612. N. 2. Caeterum P. liberior etiam in omiſſo adi. μον., cf. 2, 13, 5.

προϊὼν δὲ) Neſcio, an Bg. e libero P. omiſerit δὲ, olim reſtituendum. Saltem ex eodem in ſq. μήτε λ. cum relato ἀλλὰ καὶ, libere, cf. 1, 14, 13. m., nihil ſenſum laedente Mss. diverſitate in omiſſo ἀλλὰ, quia ſic ad ſe referuntur μήτε — καὶ, ut Lat. *neque — et*, agnoſcente tamen vulg. etiam P., et Gloſſatore eiiciente particulam caſu aut de induſtria, quia non praecedit ſolenne οὐ μόνον, cf. l. l. Sed Stp. Th. 1, 460. e., praeter aliam lect. e memoria „ὡς μή τέ τινας πρ. λ. hic nequaquam dixerim eſſe *obviam procedentes*, ſed potius, *qui* forte *illi* obvii *fierent*" partim e P. et Bud. C. 964, 44.

προσιέναι, ἀλλὰ) poſterior vox abeſt a Ven. male: eam deſiderat quod praecedit μήτε; namque μήτε τινὰ h. l. poſitum eſt pro οὐ μόνον μηδένα. *Strqtb.*

Prius modo dicebam procedere aliquo pacto: ſed alterum nemo dicat, cum μήτε τινὰ aut ſevere ſit reddendum, aut pro ſolo μηδένα, hic quidem in media enunciatione, aut, in fronte enunciationis, pro καὶ

τοὺς ὑπαντωμένους [p] ἀναστρέφειν [q]. οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ [r] ἐκήρυττον, μηδένα πα-

quisquam, ſed et obvii facti
5. recederent: atque anteambulones quidam denunciabant, ne quisquam prope ad-

p) ὀπατωμ. A. al. mendoſe. q) Colon in Ox., ut in Ms. Bg. r) Comma hic in Stp. et al.

μηδένα. Nec procedit, ſi vel maxime ſuppleas *μόνον*, cf. ad Thuc. 292, 25., quia hic ſimul adiunctum τινὰ ſenſum tunc facit, *ut* nec *quis* ſolum *accederet* ſ. *ut* non *ſolum* aliquis *accederet*, qui eſt proſus contrarius, ac requiritur.

ἀναστρέφειν) Pol. *ut*, qui *fortuito* occurrerent, *ab eo* averterent *oculos*, quaſi legiſſet aut legendum putaſſet, ἀποστραφῆναι. Nam hoc eſt Graecis *oculos avertere* Ariſt. Plut. 702. Sed τῷ ἀναστρέφειν etiam haec vis eſt, ut notet *in* aliam *partem* ſ. *in aliud* latus *convertere*. Poſſis igitur ſubaudire ὀφθαλμούς. Eur. Hel. v. 1573. addit, quum de bove ait, ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ, *ſed mugiebat oculos vertens circum circa, huc illuc*, v. Kypk T. 1. p. 351. Poſſis et ſubintelligere αὐτούς, h. e. *ut* obvii *ſe* verterent *in* aliam *partem*, ut adſpectum ab eo detorquerent. Apud Hor. od. 5, 4, 9. *ora* vertit *indignatio*: hic vero eadem vertit *metus*. Sed probo Berglerum. *Leisn.*

Sch. „ἀν. *avertere* ab aliquo *oculos*, occurrentem declinare, fugere. Sb. (Ind.) exponit *reverti*" cuius ſenſum adeo Bg. ſequitur, ſed Lat. habet cum aliis ſyn. Stp. Th. 3, 1087. C. ſub „pro ἀναστρέφομαι" pro med., quod fit, ſuppleto ad act. pronomine illo Leisn. recipr., qua via et opera venimus ad notionem tum pro ſe vertere, quoad oculos modo, i. oculos avertere et detorquere alio, tum pro ſe vertere toto corpore et adeo abire et retro ire, nec pergere antrorſum, quae quidem notio, uſurpata et ab aliis, praeter *Stp.* laud., cf. Fi. Ind. The. et de Vit. L. N. T. Prol. 1. p. 20., hic valet, quia de altero demum narratur §. ſq. et alioqui tautologia vitioſa admittitur, niſi de corpore toto capias; eſtque aliqua cauſa pro hoc ſenſu in pr. v. προσιεν., cui opponitur illud retro cedere commodius. Plin. Pan. 24, 3. *liberum eſt*, ingrediente *per* publicum *principe*, ſubſiſtere, *occurrere*, comitari, *praeterire*. Sed hic praefectus praetorio adeo formidatur, ut nemo audeat accedere, ſed obvii retro eant.

οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ) Forte προϊόντος in genitivo. *Reisk.* Contra libros omnes et P., e quo Bg. et Stp, Th., omiſſo gen. pron., non item a Sch. „anteambulones *eius*" et Sb. Ind. „*qui* praeibant *ei*" cf. Luc. 1, 76. l. 59. προϊόντας τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν λ. praeeuntes *quosdam* ex *ſervis* rel. cum N. (alio ſenſu 2, 138. l. 60.) et 2, 738. N. 3. προπέμποντες, hic ut ſuppleatur illud prius ſubſt. οἰκέται, it. δοῦλοι, ut in praefecto praetorio ac privato tantum, ſed φίλοι it. σύμβουλοι in imperatore ipſo, cf. G. Th. in Bg. cum προπομπός et v. *amicus* Nr. 3. it. Caſ. cum Salm. ad Treb. Poll. T. 2. p. 390. N. 4. „*amici* anteibant, *ſervi* ſequebantur rel." tenente Bg. Lat. e P. ad ſq. ἐκηρ., etiam Stp. Th. 2, 199. G. e. aliunde, ſed in v. παρεστ. accentum noſtrum cum L. N. T. Ind. Thuc. Fi. Th. R. Or. V. 4., altero Ms. et edd., quem non reperi, ducto fortaſſis ab alio themate ἱστάω.

ρεστάναι [ſ], μηδ' εἰς [t] αὐτὸν βλέπειν, ἀλλ' ἀποστρέφεσθαι καὶ κάτω βλέπειν. οἷς περ καὶ ὁ Σεβῆρος ἀγγελλομένοις [u] οὐ πάνυ τι [x] ἠρέσκετο [y]; ἀλλ' ἀπεχθὴς [z] ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ ἐγένετο [a], ὡς καὶ περιελεῖν τινα αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον [b], καὶ πεῖσαι

ſtare vellet, neque in ipſum intueri; ſed averterent ſe et 6. deorſum ſpectarent. Quae cum Severo nunciarentur, nec ipſe admodum probabat: ſed odioſus iam ac moleſtus illi eſſe coeperat: ut etiam detraheret non nihil de eius auctoritate Severus, ſuaderet

ſ) Ms. Ba. παρεστᾶναι· quo circumflexo et in Bs. 2. L. et Pat., v. N. t) Ms. Ba. μηδεὶς αὐτ. βλέπειν· v. N. ut in μή δ' A. et μήδ' al. 3, 2, 1. u) ἀγγελλόμενος Ms. Ve.; v. N. x) πάνυ τί A. 1. de vetuſto accentu, cf. 3, 6, 11. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. z) Mss. Ba. et Vi. ἐπαχθὴς λ. v. N. a) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. b) Colon in Ms. Ba.

μηδ' εἰς) Ms. lectio modo eſt e ſerie omnium una in Codd., cum orationis ſeries non ferat illum nominativum, et P. ipſe ſervet copulam, etſi oblique, e quo ſyn. iſtud v. *vellet* Bg. aſſumit, ex eodem mutans in ſqq. rectionem in merum coniunctivum, cum infinitivi potuerint retineri, ſuppleto v. δεῖν, aut ſaltem e pr. negat. pron. μηδένα altero aiente pronomen ἕκαστον ſ. πάντα poſt ἀλλ', tacente hanc ellipſin L. Boſ. p. 109. 259., ſed, P. deſerto, reddente Bg. v. ἀποστρ. cum Stp. Th. aliunde 3, 1090. e. (cf. Bud. C., L. et Obſ. N. T. Krb. et Loesn. it. lib. de V. med. Fi. p. 207. i. e P. Dem. Xen. Z. cum Mor. Hell. Luc. Ael. V. h. Heſ. 1, 488.) ſed in κ. βλ. fere cum Sch. „deorſ. *videre*" ubi Stp. Th. tenet notionem et Lat. Bg., ſed Noſter analogiam modo, cf. Ind. Ael. V. h. κ. ὁρᾶν, Fi. Tho. et Kypk. T. 1.

οἷς — ἀγγελ.) Ven. minus recte ἀγγελλόμενος. *Stroth.* confuſo quidem ο et οι, idque e praeced. ος, adhuc in mente obverſato, cum pr. οἷς non patiatur nominativum; notante Leisn. in m. Ox. „Sylb. ad Pauſ. p. 930." ſed Bg., partim e P., mutante rectionem tum in nominativo, in medium coniecto ad laevitatem, tum in καὶ, ad οὐ contracto, pro: *quibus* quidem *nunciatis* etiam *Severus* non admodum *delectabatur*, ut Sch., deſerto etiam P., in „ἠρ. *acquieſcebat* in *nunciatis*" non me ſtatim reperiente conſtructionem ſimilem ap. Liv., quam in mente habui.

ἀλλ' ἀπεχθὴς) Forte ἀλλ' ἐκόλαζεν. ἀπεχθὴς γὰρ ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ, Severo puta, ἐγένετο, Plotianus puta. *Reisk.*

Sed Sb. Ind. „rectius ἐπαχθὴς Memmius cum Pol." cuius *moleſtius* gravius *que* ſane convenit minus in vulg., quam in illud Mss. duorum, ut Lat. Bg. contra magis in vulg., quanquam notiones utriusque ſunt copulatae, cf. 1, 12, 11., ubi varietas eſt eadem in affini adv. ſimul. De lectione quidem vulg. copulantur proprium et tropicum, at e Mss. duo ſyn. diverſi tropi, ab onere et pondere; reddente Stp. Th. vulg. cum Bg. aliunde, ſed Gs. ad Luc. 2, 7. l. 97. ἐπαχθὴς δόξων, *odioſus*, et 3, 23. i. ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ, *gravis* ei *ſis*, cf. ſupra 2, 5, 2. ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, quo librarius reſpexerit, aut cum hoc Noſter variavit

κολούειν [c] τὸ ὑπερβάλλον τῆς que imminutionem inſolen-

c) Sic ed. Ing., pro rel. κωλύειν, quod et erat in Ms. Ba. diſerte, ſed ta-cite quoque in Mss. rel. v. N.

ordine alio. Apud Amm. Marc. p. 371. m. *oneroſior* Plautiano, *qui* praefectus *itidem ſub* Severo, *ultra mortale tumens cuncta confuderat, ni gladio periſſet ultore,* Sed, quae Rsk. corrigit, non eſt iis opus, at modo eius nutu ad ſenſum, qui nititur hoc, quod miſcentur ſaepe perſonae, et diverſae ſunt in vicinia, oppreſſo nomine proprio hic, ſ. Plautiani, ad adi., aut pron. αὐτὸς, quod tamen, vel additum, referri poterat aeque ad proximum ὁ Σεβ., quo de cum pergatur in reliqua periodi parte: facile in mentem venit legentibus Plautiani, de quo adhuc in pr. actum eſt pluribus; quod et planum eſt e ſqq. oppoſitis αὐτοῦ et τὸν Σεβ., quo in membro Bg. fere cum P., ut clam Stp. Th. in v. πεg.

κωλύειν τὸ ὑπ.) Suſpicor, κολούειν ab Herodi. ſcriptum fuiſſe. *Steph.* Forte καὶ πειρᾶσθαι κολούειν. *Reisk.*

Ut ad 1, 8, 16. m. diximus: etiam Sb. Ind. v. κωλ. ſcripſerat, hic etiam eſſe „aptius κολούειν“ et Leisn. in m. Ms. Bg: „κολούειν legit cum Stp.“ qui in Th. 2, 529. B. „κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ πείθει αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπ. τῆς ἀλ. *minuere* nimiam *inſolentiam*, i. e. moderatiorem ſe praebere. Bud. Ubi exponi etiam poſſet κολάζειν ſ. κολούειν“ quod hic ſtatim recepi, quia aptius eſt contextui, i. e. tum ſeq. ſubſt. ἀλαζ., tum priori v. πεισ., quod ita non opus eſt cum Rs. emendare, ſed modo cum eo intelligere, ut *conaretur* Severus *perſuadere* Plautiano, *ut* ipſe Plautianus *praecideret* ſibi *nimiam arrogantiam,* quae ipſa interpretatio v. πείθειν comparet in P. et par eſt illi Bg., qui, deſerens libertatem iſtius reliquam, liberque ipſe tum omiſſo τὸ ὑπ. (niſi ſcriba ipſius omiſit adi. *nimiae*, olim a nobis reſtituendum, ſed oblique a P. expreſſum in *e* tanta *illa* inſolentia,) tum in inf. commutato in ſubſt., tamen ex eodem retinet notionem v. κολ., quam P. vel e Cod., diverſo a noſtris, dedit, vel ſenſum aſſecutus ſaltem, quamvis haberet vulg., cui iſtam vim tribuunt Stp. et Bud. ſine auctoritate alia, et potius quoque per ſagacitatem quandam e contextu, cf. in v. πειθ. pro *conor* modo *perſuadere*, praeter L. Ern., quoque Stp. Th. 3, 128. A. m. et Weſſ. ad Diod. 1, 544. N. 96., et alibi dicta in notionem iſtam, cum non pertinet tantum ad verba, orationem et ſuaſionem, ſed quoque ad facta, actiones et conatum quemvis aliquid efficiendi, in quam poſtr. notionem videntur quaedam reperiri, praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 612. m. cum N. 5., quoque ap. Xiph., qui ſcribit quidem 414, 25., profeſſum eſſe Severum, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι κακόν τι ὑπ' ἐμοῦ Πλαυτιανῷ γενέσθαι, tamen quoque habet 413, 26. ὅθεν εἰ καί τι ἐπὶ μειώσει τῆς δυναστείας αὐτοῦ ποιεῖν ἐδόκει, λ. et 416, 2. τοῦτον οὐκέθ' ὁμοίως ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ τῆς δυνάμεως τῆς πολλῆς παρέλυσεν, *magna ex parte* potentiam *eius* comminuere *coepit*, ὅθεν ὁ Πλ. δεινῶς ἠγανάκτησε λ. quale quid ſequitur mox ap. Noſtr. in ἃ μὴ φερ., qui in τὸ ὑπ. cum Ael. V. h. 5, 12. τῆς ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπ. μὴ ἐνεγκὼν, *at* populus *nimiam* illius *impietatem* non *ferens,* per ordinem alium modo, it. Heliod. p. 115. m. διὰ τὸ ὑ. τῆς λύπης λ. cf. 2, 3, 12., tenente G. Th. ἀλ. in Bg. e P., ignoto Stp. Th., non item L. Ern., cf. Hdb. ad Xen. p. 47. m. Ind. Xen. Bach. et M. S. Rs. Or. V. 4. Ael. V. h. Luc. Fi. The., Plut. Krg. cum Gs. Chr. Sb. et Zoſ. L. N.

ἀλαζονείας. ἃ δὴ μὴ φέρων ὁ[d] Πλαυτιανὸς, ἐτόλμησεν ἐπιβουλεῦσαι τῇ ἀρχῇ[e], καὶ μηχανᾶται τοιάδε. Σατορνῖνος[f] ἦν εἷς τῶν ὑπ' αὐτῷ χιλιαρχούντων[g], οὗτος ὑπερβαλλόντως[h] τὸν Πλαυτιανὸν[i] ἐθεράπευε[k]

7. tiae. Quae non ferens Plautianus, auſus eſt inſidiari imperio, ac machinatur talia
8. quaedam: Saturninus erat quidam ſub ipſo tribunus. iſte in primis Plautianum obſervabat: et quamvis omnes

d) In Ms. Vi. ὁ deeſt. *Loc.* cf. 3, 10, 1. et contra 3, 10, 14. e) Hoc comma fuit in Bs. 1. al., pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. f) Σατορῖνος A. al., et Σατουρνῖνος Ox. et Par., v. N. g) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. h) Ms. Ba. ὑπερβαλόντως λ. cf. 3, 10, 4. e. 12. m., et tamen hoc cap. §. 6. e. nihil mutabat. i) Ms. Ba. πλαυτῖνον λ. v. N. k) ἐθεράπευσε Ox. et Par., de ſolenni confuſione, cf. 3, 1, 8.

T. Tim. Pl. p. 15. a. Suic. Th. Suid. p. 98. i. Poll., ubi per duplicem ει editur, at adv. ἀλαζονικῶς per ſimplicem, cf. ad Luc. 3, 193. N. 8. cum Ind. in Var. L. Caeterum pro Rsk. correctione vicinior ad litteras vulg. ſit πειρᾶν, confuſis iterum litteris ρ cum ε et ν cum ι, quod act. cum inf. v. ap. Stp. Th.

ἃ δὴ μ. φερ.) Bg. e P. opprimit iterum δὴ, pro Lat. *quidem*, ſervato pron. relat., aut, reſoluto eo in demonſtr. ταῦτα, potius pro Lat. *igitur*, ſeverior in rel., cf. ad ἃ μ. φ. 1, 12, 17. e., variante leviter Noſtro in ſqq. cum 1, 9, 1. m. et 1, 10, 10. e. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Marcil. ad Suet. Tit. c. 4. p. 71.“

Σατορνῖνος) Dion aliter rem narrat, ſubornatumque ab Antonino Saturninum, ut invidiam deſtinatae huius caedis in Plautianum reiiceret. Δι' Εὐόδου, inquit, τοῦ τροφέως αὐτοῦ Σατουρνῖνόν τινα ἑκατόνταρχον καὶ ἄλλους δύο ὁμοίους αὐτῷ ἔπεισεν ἐπαγγεῖλαί οἱ, ὅτι δέκα τισὶν ἑκατοντάρχοις, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ὁ Πλαυτιανὸς κεκελευκὼς εἴη καὶ τὸν Σεβῆρον καὶ τὸν Ἀντωνῖνον κτεῖναι, de perſonis utrinque conſtat, niſi quod ipſum σκευώρημα ſit incerti autoris, καί τινα (καὶ) γραφὴν, ὡς καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ εἰληφότες, ἀνεγίνωσκον. *Oxon.*

Etiam ad Dion. p. 1273. §. 18. Fabr. „abit plane a Dione Herodianus 3, 11. et 12.“ nec tamen Angli, qui partim ſequuntur Noſtrum, ap. Heyn. H. 4, 1052. e. ſq. in N. reprehenſi, cf. Caſ. ad Spart. in Sev. p. 612. N. 4. De nomine proprio reperi noſtram ſcripturam Σατορν. modo ap. Eutr. Met. 9, 11, 3., qui idem tamen ap. Zoſ. 1, 66, 1. Σατουρν., it. alius 5, 9, 5. 7. idque cum in Sb. Ind. locis Lat. *Saturnin.*, tum in Zoſ. Cell., quarum illa per ου magis eſt Lat., cf. Luc. 2, 29. l. 6., ſed ap. Dion. H. S. Ind. v. *Saturnia* noſtram; reddente Bg. e P. in εἷς λ., cf. 2, 12, 11. 2, 13, 5., ſed non omiſſis ὑπ' α., ubi analogia ſaltem, cf. cum alia praep. Ind. Luc.

ὑπερβαλλόντως) Bg. e P. reddit tum v. θερ., (bene delecto Lat., cf. G. Th. Nr. 3. it. Stp. Th.) tum hoc adv., ſed Sch. ſimul *ſupra modum* e Sb. Ind., ubi hinc tantum, ignoratum plane a Stp. Th., ſed in L. Ern. cum ſyn. Latinis, ap. Suid. 3, 539. λίαν, ſine exemplo, quod eſt in Ind. Xen. Bach. Super nomine Πλαυτ. nihil notaram, quam Var. L. Πλατιανὸς ad

καὶ πάντων μὲν τοῦτο ποιούν-	idem facerent, ipſe tamen
των ἐκεῖνος δὲ πλείονι θρησκείᾳ	maiore cultu ſibi conciliave-
ᾠκείωτο[l] αὐτόν. τοῦτον πιστότα-	9. rat eum. Hunc fidiſſi-
τον ἡγούμενος, καὶ ἀποῤῥήτους[m]	mum putans et ſecreta ſolum
μόνον οἷόν τε φυλάξαι καὶ πλη-	poſſe ſervare ac perficere

l) Ms. Ba. ᾠκείωτο· αὐτὸν τοῦτον λ. v. N. m) Mss. Ba. et Vi. καὶ μόνον οἷ. τε φυλ. κ. πλ. ἀποῤῥήτους ἐντολὰς, ut A. Bss. Par. Ox. et Pat., v. N.

Dion. p. 1402. §. 321., ferente G. Th. *Plotianus* adi. e Cic. (in Cl. Ern. non repertum,) ſed Car. Stp. in Dict. *Plotinus*, qui philoſophus ap. Suid. Πλωτῖνος, quod in Ms. illo latere poſſit, ut Rsk. ad §. 6. ἀπέχθ. nominarat hominem *Plotianum*, quae ſcriptura magis eſt Gr., cf. G. Th. v. *Plotius*.

πάντων μὲν) Abundantiae iterum exemplum, explicato quaſi adv. pr. ὑπ. per totam enunciationem periodicam, ubi protaſis habet gen. conſq. cum μὲν, ſed apodoſis δὲ cum v. finiti temporis, quod δὲ, pro Lat. *tamen*, eo loco alibi quoque uſurpatum, tenet Bg. e P., ſed etiam inde omnia fere in protaſi, oppreſſum μὲν, libere verſum pron. τοῦτο per ταυτὸ, denique reſolutos gen. conſq. per ſyn. particulam; qualem rationem ſcribendi et orationis ſeriem non reperiens ego alibi, ſed affinem, (cum poſt protaſin e ſolo participio recti caſus ſequitur apodoſis finiti temporis cum adverſante vocula, cf. Hor. Turs. p. 1034. Nr. 6. *ibi* vehementiſſime *perturbatus*, tamen — *cognovit*, rel., cui ſimilis alia eſt, ubi protaſis habet participium cum particula conceſſiva, ſed apodoſis modo finitum tempus, nec ſimul adverſativam aliquam, ut ap. Virg. A. 9, 796. *nec tendere contra*, ille *quidem* hoc *cupiens*, potis eſt *per tela viroſque*,) peculiare quid Noſtri ſuſpicor, ductum illud ex altera iſta Lat. ratione, et hactenus probabile, quod, cum participia debeant ſaepe reſolvi per illas voculas conceſſivas, ſi, his rurſus omiſſis, verbum finitum mutetur in participium, adverſativa tolerari poteſt in apodoſi, ubi per ſe eſt, ſi in protaſi diſerte conceſſiva, et Gr. nominatim καίτοι, exprimitur; ut interea, dum reperio exemplum talis ſeriei ap. alium Gr. ſcriptorem, μὲν cum particip. excuſo ex ſyn. περ, Noſtri hic pron. ἐκεῖνος referens ad Saturninum et ſq. αὐτὸν ad Plautianum, quo in membro poſtr. liberum P. deſerit quoque Sch. in „θρ. cultu *aliquem* ſibi *adiungere*, (reddens in v. οἰκ. e Sb. Ind.) familiarem *ſibi* fecerat *veneratione*“ dum e Bud. C. 1106, 21. non reperit quidem Stp. Th. 2, 1233. E. m. Latina liberiora, at partim lectionem aliam „ᾠκ. ἐκεῖνον“ ubi Noſter ad analog. ſaltem. In Ms. autem diſtinctione nihil eſt, quam librarii ſtultitia et documentum nullarum in Codd. ab initio interpunctionum, quia hic inepto loco eſt poſita, monſtrante vulg. etiam P., ſed oblique, mutato pron. αὐτ. in ſubſt. *homin.*, cf. 3, 6, 15.

τοῦτον πισ.) Palaeph. 3, 8. ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο. Ad ſq. Leiſn. in m. Ms. Bg. „ἀποῤῥ. — ἐντολὰς — alii coniungunt has voces“ oſtendens, ſequi Bg. ordinem Stp. ed., ſervatum a Cod. Ve., quem rel. Codd. mutant Gloſſatoris opera, vicinius admoto ſibi ſubſt. et adi., ut alias, cf. 3, 8, 5., ſed hic forſan ex 3, 5, 8., aliorſum abeunte P., ſenſum oſtendendo tum in φυλ. (pro celare, tacere ſ. ſilere, ac nemini aperire, ubi

ρῶσαι ἐντολὰς, περὶ δείλην μεταπεμψάμενος, πάντων ἀνακεχωρηκότων, „Νῦν, σοὶ καιρὸς, ἔφη ⁿ, τέλος γενναῖον ἐπιθεῖναι εὐνοίᾳ τὲ καὶ ὑπηρε-

mandata, circa veſperam cum arceſſiviſſet, omnibus 10. digreſſis, *Nunc tibi occaſio eſt*, inquit, *conſummationem praeclaram addendi bene-*

n) (ἔφη) in Ms. Ba. plane non eſt incluſum. *Mart.* nec in A. al., ſed in Stp. rel.

Lat. quaedam ſit, e Bg. aut *cuſtodire* ducta notione, quae tamen ſit in illa Stp. Th. 4, 232. B. m. pro *premere corde*, tenentibus tropum noſtratibus quoque in *bewahren* et *bey* ſich *behalten*, ſed nihil G. Th., quam „ſecretum, ἀπόῤῥητον, pro re ſecreta et ſeparata, quam ap. nos tacitam ſervamus — *occulere* — *ſecretum* Sen.“) tùm in πληρ., pro Bg. aut *conficere* it. *exſequi*, quae ſunt ap. G. Th. in *mand.* cum Gr. n., ut in v. *implere* cum *mandatum* 1007, 63., cf. l. 15. et ſupra ad 2, 7, 2. 9., ut et hic quaedam ſit Lat. aut ſaltem analogia, cf. L. N. T. Schw. et Krb. Nr. 3. cum Loesn. Obſ. p. 204. e. it. Zeibich. Vernac. 2 Vol. 1 Part. p. 63. Zoſ. 2, 41, 3. οἱ τὰ ἐπιτάγματα πληροῦντες λ. *perficientes* rel. it. 3, 10, 8., ſignante etiam Leisn. ad m. Ox. „*cuſtodire* — implere — *arcana*.“

περὶ δείλην) Ad hunc locum reſpiciens ſine Vs., ſupplevit L. Boſ. Ell. p. 126. m. ἑσπέρα, cf. ſupra 2, 6, 9., pro quo variatur *hic* per illam ellipſin aut aliam, cum Thuc. 298, 85. *circa* ſolis *occaſum*, diſcedente Bg. a P., it. in ſq. ἀν., ubi ignorat Lat. hoc Stp. Th., commodum valde in perf.

νῦν σοὶ) Similis fere ſeries ſupra 1, 4, 7., niſi quod in primo membro poſt σοὶ omittitur τὲ, relatum ad ſq. ἐμοί τε, et variatur pro καιρὸς εὔκαιρος per nudum ſubſt., ubi, P. deſerto, Bg. exprimit ſtatim ſententiam, cf. 1, 9, 15. e. ſed, mutato per variationem ordine, ib. §. 8. it. plenum ap. Long. Mor. 22, 2. i. νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν, λ.

τέλος) *ſtrenuum* finem *tuae* in *me* benevolentiae *obſequio*que *imponendi*. Perinde eſt autem, ac ſi diceret κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, nec ſatis proprie id τέλος, i. e. *finem*, vocat. *Steph.* Sed quidni? Sic Plato Alcib. 1. p. 10. τούτων γὰρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον, *hiſce* omnibus *cogitatis*, conſiliis, *ſine me* finem *imponere* impoſſibile. *Leisn.*

De formula quidem τελ. ἐπιθ. non dubitatio eſt, ſive dicatur proprie, ſive tropice, ut ſupra cum ſubſt. βίῳ 2, 5, 9. et hic cum ſubſt. duobus aliis, per analog., ubi eſt pro finire, abſolvere, et declarare benevolentiam ultimam ſummamque, cf. Stp. Th. 3, 1370. A. 1497. A. e Bud. C. 708, 26. ſqq. ubi et phraſis P. et privum v. Lat. Bg. *addere* aliunde, it. Dem. Ind. v. τελ., quae dicuntur aeque recte, ac G. Th. *finem* imponere *bello*, it. *curis*, rel. et *finire* — dolorem — *ſitim*, ubi nihil in Bg. formulam. Sed de epitheto hic γενν. cum ſubſt. τελ. quaeri poteſt, an conveniat, et ſit de tropice ſumto τελ. dicendum, cum non dicatur de eodem, proprie adhibito; quae lex ponitur in uſu metaphorarum ap. rhetores, cf. Ern. In. §. 321., ubi tamen cum huic legi non nimis adſtringit *poëtas*, id valet quoque de *oratoribus*, quibus, cum exardeſcunt ingenii calore, aeque non licet expendere omnia ſevere; ut hic

„σία, ἣν πρός με ἐπεδείξω [o]; „ἐμοί τε, ἀμείψασθαί σε „κατ' ἀξίαν [p]; καὶ τὴν προσ- „ήκουσαν χάριν ἀποδοῦναι. „πρόκειται δέ σοι αἵρεσις, ἢ „τοῦ εἶναι, ὅ περ ἐμὲ νῦν ὁρᾷς „ὄντα, καὶ τήνδε τὴν ἐξουσίαν „παραλαβεῖν, διαδεξάμενόν [q]

volentiae et obſequio, quod erga me oſtendiſti; mihique te remunerandi pro merito dignamque gratiam referendi. 11. *Datur autem tibi optio, ut aut ſis, quod me nunc cernis eſſe, et hanc potentiam ſuſcipias ſuccedendo mihi,*

o) Ms. Ba. ὑπεδ. v. N. p) Ms. Ba. κατάξίαν λ. ut 2, 3, 15. m., ſed contra ib. §. 23. m. et 2, 9, 10. e. q) Ms. Ba. διαδεξάμενός με λ. v. N.

in fervore Herodianus cum ſuo oratore abierit quoque ad metaphoram non iuſtiſſimam; reddente Bg. γενν., ut 2, 10, 11., hauddubie pro excelſo ſ. generoſo, generoſum excelſumque animum decente ac prodente, cuius partem modo reſpexerit Leisn. in ſuo Lat., pro fortis, ap. Th. G. cum Gr. n., etiam in ſq. Bg. *obſequ.* una cum θεραπεία, pro quo §. 2. e. it. θρησκεία §. 8. variari poteſt, quo et tendit P., ignorante utraque Lat. Stp. Th.

ἐπεδείξω) In lectione Ms. nihil eſt, quam error in vocali et praep., cf. 2, 12, 2. e. 2, 5, 13., ne uſurpante Noſtro quidem illud ὑποδεικν., quanquam aliis ſcriptoribus, ſed modo in act., cf. Ind. Xen. Bach. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. cum Suid., ſed in Noſtri formulam 1, 9, 1., qui ad analog. in ſq. ἀμ. λ. it. in προσηκ. cum χαρ., in quibus Bg. partim cum P., praeterquam in προσηκ. ubi id Bg. ignorat Stp. Th.

πρόκειται) Omittit P. iterum δὲ, liberior idem in ſqq., unde Bg. in προκ., ut clam Stp. Th. 2, 169. Bg. ſed Poſſ. Calſ. p. 613. m. „πρ. σ. αἱρ. *proponitur* tibi *optio*, Herodi.“ quod Lat. proprie exprimit aliam formulam Luc. 2, 196. l. 9. εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, *optione* (mihi) *propoſita*, it. p. 710. l. 44., ſcribente Noſtro ad analog. in v. πρ. cum ſuo ſubſt., cf. in πρ. L. N. T. cum Obſ. L. Boſ. p. 254. Krb. Loesn. Kypk. T. 2., ſicut Bg. alia quoque formula eſt Gr. illa αἵρεσιν διδόναι et ſyn. v., cf. Stp. Th. Poſſ. l. l. p. 593. e. Soph. Ai. cum Schol., Lyco. Thuc. ex 374, 24. Xen. Cyr. Ind. Fi. Aeſch. et Dem., cui add. 599, 7. 626, 17. 712, 9. 729, 1. etc., it. cum v. ἐπὶ 91, 22. 400, 9. 608, 4. it. cum v. ἔχειν 283, 13. ut cum v. ποιεῖσθαι Luc. Mox in ὅ περ P. mutat genus neutr. in maſc., ſine neceſſitate, cf. Hor. ep. 1, 17. *tu recte vivis, ſi* curas *eſſe*, quod *audis*, liber etiam in ſq. membro, non item Sch. „π. ſuſcipere *potent.* διαδ. me *conſecutum* in imperio „pro quo Bg. melius per gerund., tenente Stp. Th. v. διαδ. cum acc. perſ. aliunde, cf. Ind. Luc. Diod. S., ſed cum acc. rei Polb., ut cum dat. perſ. Xen. Cyr. et Ἀνβ., ubi Ms. nominativus magis fuerit e lapſu ſolenni in ς et ν, cf. §. 9. e., quam e librarii ingenio, non ferentis duplicem acc., aut cogitantis de nominativo cum inf. Tum Ms. ſcriptura in ſubſt. ἀχειθ., allata una cum noſtra ab Ind. Sb. e Xiph., ſed ſola in L. Ern. it. Ind. Dion. H. S. T. 1., probatur tantum a Stp. Th., reiecta altera per ſimpl. vocalem, quae, poſita in Ind. Gs. Chr., tamen fefellit, cum ap. Xen. M. S. 3, 5, 5. ſine Ind. edatur per duplicem, ut quoque ap. Gs. in textu ipſo; ad analog. ſcriben-

„με, ἢ τεθνάναι [r] αὐτίκα, ἀ-
„πειθίας [ſ] ὑποσχόντα τιμω-
„ρίαν. μηδέ σε [t] τοῦ ἔργου τὸ
„μέγεθος ἐκπληττέτω, μηδὲ
„τὸ τῶν βασιλέων ὄνομα τα-
„ραττέτω. εἰσιέναι τὲ γὰρ μέ-
„χρι τοῦ δωματίου, ἔνθα ἀνα-
„παύονται, δύνασαι μόνος [u],
„ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν
„ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος. ὅ
„τι [x] δ' ἂν μέλλοις [y] πράττειν [z],

aut moriaris actutum, detrectationis dato ſupplicio. 12. *Neque vero te facinoris magnitudo terreat, neque imperatorum nomen perturbet. Nam et intrare usque in cubiculum, ubi dormiunt, potes ſolus, utpote nocturnam cuſtodiam redeunte vice* 13. *demandatam habens: et quicquid es acturus, clam ci-*

r) τεθνᾶναι Bs. 2. L. al. v. N. ſ) Ms. Ba. ἀπειθείας v. N. t) Ms. Ba. μὴ δέ σε — μὴ δὲ τὸ λ. ut A. al. u) Ms. Ba. colon, ut punctum A. x) Ms. Ba. ὅτι λ. ſine commate ὅ, τι Stp. rel., at vicine, ut Ox. 2. cum Ed., cf. 2, 13, 10. y) Ms. Ba. μέλλῃς λ., alius modus, cf. 3, 2, 8. e. z) Comma hic nullum, ſed poſt λανθ. in Bs. 1. R. et Bc. 2., v. N.

te Noſtro in τιμ. cum ἀπ., ſed cum v. ὑπεχ., ut Aeſchi. et Lycu., cf. R. Or. V. 4. et 8. it. Zoſ. 1, 49, 4., ſed variante cum δίκην ὑπεχ. ſupra, cf. 1, 8, 12. e., reddente Bg. e P., non item in pr. αὐτικ., cf. 1, 9, 20., nec in τεθν., ubi Stp. Th. novit modo acutum cum L. N. T. et Ind. Dion. H. S. T. 1., ut contra circumflexus eſt in Ind. Luc., ſine V. L. in textu, ubi tamen ap. Dem. editur 127, p. acutus pro circumflexo Ind.

μηδέ σε) Libertatem P. in alia perſ. verborum deſeruit quoque Sch. „ἐκπλ. perterrefaciat *te*, *ταρ. pavore* te *pertellat* nomen *regum*“ in primo per Lat. Stp. Th., ubi hinc ſine Vs., variante Noſtro in ταρ. per copiam, cf. ad τῶν βασ. 3, 10, 13. ἀρχοντ. et infra §. 15.

εἰσιέναι) P. negligente τὲ, ſed γὰρ per Lat. *nempe* exprimente, longe remotum a loco ſuo, copulat Bg. τὲ cum ſq. ὅ τι δ', ſumto hoc pro τὲ, cf. 1, 4, 3., ut de δωμ. cum adiuncto 1, 17, 1. et de ſing. pro plur. hoc cap. §. 15.

ἐκ περ.) Omiſiſſe haec Bg., monuerat Leisn. in m. Ms. eius, reſtituta nobis e P., ubi variatur pro pleno 1, 9, 6. ἐκ περιόδων χρόνου, e Bud. C. 9, 48. „ut cui nocturnae excubiae in orbem recurrentes ceſſiſſent“ 589, 2. ſqq. 595, 46., reddente Stp. Th. 2, 1103. G. et 1500. F. e., ubi ſimul cum P., cf. Ioſ. 2, 279. ſ. 12. l. 5. παντὶ μὲν ἦν ἀνάγκη παρεῖναι πρὸς τὴν φυλακὴν ἐκ περιόδου, *neceſſe erat* omnibus *quidem* in *orbem* excubiis *adeſſe*, pro quo mox ἐπὶ τὴν φρουρὰν, ſed Stp. Th. 4, 451. C. m. „*cui* nocturnae *cuſtodiae* cura *commiſſa* ſ. *demandata* eſt“ in v. ἐγκ., ad quod Bg. fere cum Sch. in „περ. *red. vice* ſibi *commiſſam* habens *cuſtodiam*, φρ. *cui* cuſtodia *nocturna* red. vice *commendata eſt*“ cf. 1, 12, 8. e., Noſtro ad analog. ſcribente in νυκτ. cum φρ., cf. Stp. Th. et ſimiliter iuncta τὲ γὰρ — δ' ap. Iſocr. Or. 3. Nicocl. 9, 3. ſq. ed. Krt.

ὅ τι δ'.) P. omittit quidem δὲ, ſed contra aliam copulam refert „*clam*

„λανθάνων ἀκωλύτως ἐς τέλος „ἄξεις.ᵃ ἐπεὶ μήτ' ᵇ ἐμὲ τοι„αῦτα κελεῦσαι προςδόκα, μή-

tra impedimentum ad exitum perduces. nam neque meum amplius circa talia iuſſum imaginare, neque tuum ob-

a) Pro τέλος ἕξεις Stp. Lu. Bc. Par. 2. Ox. Ed., et ἐς τελ. ἕξεις A. Bss. Par. 1. Pat. et Sb., habent τέλος ἄξεις Ing., ſed ἐς τελ. ἄξεις Mss. tres, v. N.
b) Ms. Ba. μήτε ἐμὲ λ., plena negat., cf. 3, 2, 1., ſed contra 3, 10, 15.

nullo *que* prohibente" intra duo adv. (cum libere addito tertio *facile*), ut alibi intra duo adi., cf. 2, 13, 9., in perturbato quamvis ordine, ad ſqq. λανθ., ubi Bg. e P. ſed Leisn. in m. Ox. „Boſ. p. 70. et Obſ. M. Vol. II. p. 151." reſpiciens ad L. Boſ. Ell. p. 103. e., ubi idem Leisn. annotarat „v. Herodian. 3, 11, 13. v. O. M. T. 11. p. 181." ſub praecepto, quod iubet ad v. λαθ. expleri pron. ἑαυτὸν, quo de L. Boſ. in Obſ. ad N. T. Ebr. 13, 2., tolerante Bg. duo adv. ſine copula, ſed P. deſerente in ἀκ., non item Stp. Th., cf. 1, 12, 15. m. 3, 3, 13., nec Sch. partim in „μελ. volueris *agere*."

ἀκωλύτως τέλος ἕξεις) Scribo ἄξεις. *Steph.* Forte ἥξεις. *Reisk.* Leg. ἐς τέλος ἄξεις ſ. ἐπὶ τέλος ἄξεις, v. 2, 10, (4.) Xen. Oec. III. 6. p. 26. *Leisn.* Longe rectius Ven. ἐς τελ. ἄξεις, quod iam olim Stp. et Sb. amplexi ſunt. *Streth.*"

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐς τελ. ἄξεις" Sb. Ind. v. ἕξεις „εἰς τέλος, pro ἄξεις" cui addit Sch. Lat. *duces*, ſed Stp. Th. v. ἀκωλ. 2, 530. B. e. „ὅτι — ἐς τέλος ἄξεις, *nullo prohibente* facile *aſſequeris*" ſic ſtatim edens, ſed melius, quam in Nota hic, ſimul addita praep., quam ipſam praebent Mss., pro illa Sb. εἰς propterea deligenda, etſi per ſe utraque potuit excidere ob. pr. ως, et adeo optio difficilior eſſe, quae non debet niti ingenio critici ſolo, ſed amplecti auctoritatem Mss., qui hic praeterea recte referunt ἄξεις, in quo facilis erat lapſus et error cum ε, qui et ſolennis, dum confuſa ſunt alibi quoque ἕξεις, ἄξεις et ἥξεις, cf. Barn. Eur. Troad. v. 188, ap. Herdt. 515, 31. et Luc. 1, 267. l. 87. x. it. Abr. Di. Th. p. 733. e., tum in formulam 2, 4, 11. cum Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. „ὁ θεὸς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν εἰς χρηστὸν ἄγει τέλος, *deus* hoſtium *inſidias* ad *utilem* et *exoptatum* finem *deducit*" quod epitheton ſubſt. τελ. aeque tropicum eſt, ac pr. 10. §. γενν. Caeterum, ut coniecturas reliquas nemo deſiderabit poſt haec meliora, ſic τέλος ἕξεις plane abſurdum eſt, cum de perſ. quidem τέλος ἔχειν valere tantum debeat *mori*, at de rebus aliud quid ſignificet, quam hic contextus requirit, v. c. Plat. Phaedo. Fi. p. 197. m. τέλος ἕξει ἡ ἀπόδειξις, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 473. m. Denique in nova lectione cum ſit poëticus numerus isque in clauſula ſententiae ac periodi: tribuemus id fervori dicentis, ad poëtica propenſiori, et negligentiae cuidam, quae et ap. alios proſaicos effudit verſus poëtici partem.

ἐπεὶ λ.) i. e. *ne expectes, ut, quid ſis acturus, modumque caedis, tibi praeſcribam.* Studui hic etiam, verba Herodiani ſingula exprimere, alias duriſſima ſane, et verſionem vix admittentia, ſtrictius et preſſius vertendo prae ſe ferentia: *nam neque* me *adhuc* talia *iuſſiſſe*, expecta, *neque* te *obtemperaſſe*; quae communi ſenſu carent. Quodſi ἂν ſuo loco

„τε σὲ ὑπακοῦσαι. ἄνελθε δὴ
„εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν [c], καὶ
„ὥς τινας [d] ἀγγελίας ἐπειγού-

14. *ſequium. Abi modo in imperatoriam aulam, quaſi*

c) Punctum hic in A. al., ſed colon in Stp. rel., pro commate Bs. 1. al. cum Ms. Bg. d) Hoc accentu A. al. pro ὡς τινὰς Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m.

addatur: erit: *nam neque me* iam *talia* iuſſurum *fuiſſe*, expecta, *neque te obtemperaturum*, ſi nempe minus opportunum et tutum eſſet, illa facere. Sic et ἄλλως, aut ſimile, requiretur, ut *Nam alioqui* etc. *Bergl.* Quid, ſi legerem, ἔπειτα μήτ' ἐμὲ ἔτι τοιαῦτα κελεύσειν προςδόκα, μήτε σε ὑπακούσειν. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „ſ. ἔπειτα“ et reliquam ſuam lectionem e Bg. Nota videtur concinnaſſe. At primum vulg. ἐπεὶ idem ſignificat, cf. 1, 3, 2., ſed et, ut ib. dictum, Lat. *alioqui* ſ. *ſed*, quod P., liberrimus in rel., oſtendit in ſuo *autem*. Deinde Bg. ratio in fut. verſo nititur hoc, quod aor. aeque, ac praeſ., valent pro fut., in primis cum certis verbis, ut noſtro πρ. et φημὶ etc., unde ſevere etiam per praeſ., pro quo aor. pariter valet, reddemus, *nam* neque *me* talia *iubere* expecta, *neque te obedire.* In quo, ſi ἐπεὶ ſenſu hoc cauſali retineas, ſane neceſſe eſt, ut ſtatuatur ellipſis, non illa inſolita, enunciationis totius, quam Bg. et ſuppeditat, et e proximo repetamus ſic, *ſi* non poſſis ſine impedimento ad finem perducere ſ. *perficere*, ſed non magnopere requiri puto, ſi ἐπεὶ ſtatim accipiatur pro illo Lat. *alioqui*; ut nec ἂν deeſt in illis inf., pro praeſ. ſumtis, ſed tum pron. plur. τοι. refertur per ſyneſin quandam ad pr. ſing. ὅ τι collectivi generis, tum v. πρ. proprie tantum uni adiuncto v. et membro, priori quidem, convenit, in ſecundo adiuvandum per Lat. aliud, in eo ſimul latens, v. c. *crede*, cf. 2, 6, 15. e., ut omnino in adiecto ſecundo membro eſt *inopinatum* aliquod, et ad ſuadendum potens argumentum, deſumtum a perſ. illa, quacum agitur, (poſt prius, ſumtum a perſ. ſuadentis,) cum concedimus confidimusque, aliquem ipſum, per ſuam intelligentiam et cogitationem, agnoſcere, rem fieri poſſe, aliquid facturum aut non facturum eſſe; quod ſimul eſt genus illius rhetorum *communicationis*. Sed, quod Bg., fere e P., aſſumit adv. temporis ἔτι, id fit, opinor, ad ſententiam magis adiuvandam, quam quod putarit, elapſum eſſe poſt ἐμὲ, ut ſupplet P. alibi ſuum, cf. 2, 15, 10., et Noſter de induſtria ſaepe brevior eſt, et difficilior obſcuriorque, in primis in orationibus, ex imitatione Thucydidis. Ita quidem melius credo, quam e v. προςδ. ſumere aliam perſ., v. c. *neque* ego *expecto*, expectare poſſum, *te obedire.*

ἄνελθε δὴ) Bg. Lat. e P. ad δὴ habeat cauſam e notione minus *temporis*, pro *iam*, quam *hortandi*, in primis cum imperativo, quocum tamen conſiſtit et illa, nobis placens, pro *igitur*, quia potes hoc ſine impedimento perficere; ut Leisn. in m. Bc. 2. ad tertiam „*quaeſo*“ abit; non tenente Stp. Th. in v. ἀν. Lat. Bg. e P., qui copulam ſq. καὶ omittit, quia opprimit totum membrum ſq. ἐπειγ. — ἀποκτ., ſequente Noſtro analogiam in duobus epithetis cum ἀγγ., in hocque cum v. φερ., cf. Stp. Th. 1, 16. C. e. „dicitur et ἀγγελίαν φέρειν, quomodo ap. Cic. *perferre* (it. *afferre*, cf. G. Th.) *nuncium*, et ἀγγελίας φέρειν, — ſic Herodi. I. 3. ἀγγ. ἀποῤῥ. dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα.“

„σας καὶ ἀποῤῥήτους [e] παρ' „ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐ„τοῖς [f], ἀπόκτεινον. ἀνὴρ δὲ „γενναῖος γενοῦ [g], ῥαδίως κα„τεργασάμενος πρεσβύτην τὲ

que nuncium urgentem et ſecretum a me ferens, ingreſſus ad eos, occidito. Sis fortis, facile interemto ſe-

e) Ms. Ve. ἀῤῥήτους λ. v. N. f) Ms. Ba. ἐπεις. αὐτοὺς ἀποκτ. v. N. g) Ms. Ba. γενοῦ· ῥαδ. quo accentu etiam eſt in A. Stp. al., ſed γένου in Bss. rel., v. N.

ἀποῤῥήτους) Perperam pro eo in Cod. Ven. ἀῤῥήτους ſcriptum eſt. *Stroth.* Aut per lapſum ſcribae, aut per gloſſam, cf. Heſ. 1, 551. ἄῤῥητον, — ἀπόῤῥητον, cum Ind. Luc. et Dem., ad variandum.

ἐπεισελθὼν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „ſuperveniens“ ſed Sch. „*quum* invaſiſti *eos*, ſ. *ingreſſus* ad *eos*“ quam duplicem Sch. notionem tenet quoque Stp. Th., etiam *ſuperintro*, quod, a L. Ern. omiſſum, redeat ad illud Leisn., quo de alibi, ut de Gr. cf. 2, 5, 3. e., quod, utrovis modo intellectum, cum Sch. aut Bg., bene conſiſtit cum pr. ἄνελθε, et hic eſt pro penetrare in cubiculum, cf. §. 12., praebente Ms. nihil, quam in alio caſu pron., ut alibi, cf. 3, 2, 16., lapſum in οι et ου ſolennem, ſi acc. regatur cum v. pr. ἐπ., contra uſum ſimul, niſi quis excuſet ex acc. loci, quem habet, cf. 2, 13, 21., ſed, ſi referatur ad ſq. v. ἀπ., praebente Ms. modo ſeriem veterem omnium unam, (cum et comma deſideretur ib.) et v. ἐπ. abſolute ſtans, ut alias.

ἀνὴρ) Liberum P. in rel., non hic tamen retinet Bg. in ἀν. cum γενν., cum habeant Lat., cf. G. Th., tenente Stp. Th. nihil ad γεν., ſed Sch. „γένου, *eſto*“ eundem accentum, quem Bc. edd., potius convenientem in finitum modum aor. 2., i. q. γένεο et γένευ, pro ἐγένου, cum imperativus noſtrae ſcripturae reperiatur quoque ap. Eur. Hec. v. 538. Aeſch. Choëph. v. 231. et Ariſt. Ach. v. 450., it. ap. Ioſ. 2, 16. ſ. 34. e., haud-dubie a themate γενέω.

κατεργασάμενος) Non minus apte legas κατεργασόμενος, futuro tempore. *Sylb.* In alia omnia abeunte P., ſed errante Sch. in perſ. „quum interfeciſſet ſenem“ (variante Noſtro cum pr. §. ἀποκτ.) redigetur Bg. forma paſſ. in med., *quia* facile *interimas*, vel in perf. coni. *interemeris*, quod deinde ad ſenſum fere convenit cum fut. *interimes*, pro quo ſine emendatione ceperis hic iterum aor., ſed et aeque pro praeſ., adhibente Noſtro iterum argumenta ſua illa rhetorum duo ad ſuadendum, ut ſit fortis vir et nihil timeat, ac ſine timore exſequatur rem caedemque, a *facili* hic, ſed et ab *utili* mox, ſic, ut ſecundum hoc argumentum copulet Noſter cum principe enunciatione ἀν. γενν. γεν., ſed primum argumentum quaſi interiiciat modo. Tum, quod P. hic cogitat, *intra* ſuum *utrumque* cubiculum *obtrunca*, quaſi uterque ſeparatim cubuerit, et in peculiari cubiculo dormierit, id vero diſerte teſtatur Noſter cap. ſq. §. 2. Unde ſupra §. 12. δωματ. ſingularem monſtravimus pro plur. capiendum. Nec dubium eſt, in παιδαρ. (diminutivo pro primitivo et μειράκιον 3, 10, 4. et de nupto iam adeo) cogitari Caracallam, cf. §. 1. Sed incidet, opinor, dubitatio aliis nobiſcum, cur homo *is*, qui inſtituerit invadere imperium §. 7., non hic ſimul ſuadeat alterum Severi filium Getam oc-

„καὶ παιδάριον. μετασχὼν γὰρ „τὸ μέρος [h] τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίςων τῆς „κατορθώσεως τιμῶν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλιάρχης, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν [i], οὐκ

16. *ne ac puerulo. Nam particips periculi factus, participabis etiam maximos, re*
17. *confecta, honores.* Haec audita Tribuno perculerunt quidem animum, non tur-

h) Hic comma habuerunt ſolae Bc., v. N. Sed in Par. 2. mendoſe omiſſa ſunt γὰρ — κινδύνων, non animadvertente olim inter legendum Erneſtio. i) Ms. Ba. τῇ ψυχῇ· οὐκ λ. ut Ms. Ve. τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. v. N.

cidendum, cf. 3, 12, 14. Hunc igitur Getam ille putarit, poſtea, remotis maximis impedimentis, facilius et ipſum aut trucidari poſſe, aut vivum in vinculis teneri, vel alio in inſulam ablegari deportarique.

μετασχὼν) Similis locus quoad tum rectionem, tum ſententiam, eſt ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 872. i. διὰ τὸ ἀναγκαῖον σφίσιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι εἶναι μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι, ubi adeo in una eademque periodo idem v. μετ. habet rei tum acc. tum gen., niſi velis e primo membro repetere acc. τὸ μ., aut hunc ibi ſumere per ellipſin pr. κατὰ, ut tamen rectio diverſa illa unius verbi in vicinia occurrat et alibi, per legem hanc et obſervationem, ut iungantur, quae alias diverſis locis ponuntur, cf. cum eodem acc. Stp. Th. Poſſ. Call. p. 244. e. (qui ex illo repetit, eſſe tunc i. q. ſimplex ἔχειν, quo vix opus, ſi ad pr. μετὰ ſumas ellipſin caſus perſonae tertii, interdum diſerte adiuncti,) Ind. Xen. Cyr. et Dion. H. S. T. 2. v. μετασχ. (cf. ſyn. μεταλαμβάνειν Ind. Dem.) Fi. ad Well. p. 322. e. L. Boſ. Ell. p. 4. e. 197. i. Krb. L. N. T., ſed cum acc. alio etiam Stp. Th. Poſſ. Sy., cum gen. rei eodem noſtro τῶν κινδ. ap. Dem. ſine Ind. 204, 2. 917, 5., ubi et cum gen. rei et dat. perſ. 160, 23., cf. Stp. Th., ſed cum dat. rei ap. Thuc. 109, 15., cf. Schol. et repugnantem Abr. Dl. p. 179. m., ut cum aliis gen. per Indd. alios, quorum Dem. add. 154, 8., qua de ſola rectione monuit Suid. 2, 518. e. 543. m. cf. 541. e. Heſ. 2, 586. m. et N. 31. cum L. N. T. Fi., reddente Z. Ind. Cyr. „μετ. μέρος, participare“ cui ſyn. hic Bg., deſerto P., ad analog. ſcribente noſtro in μ. cum τιμ., nihil etiam praebente G. Th., ſed P. ſequente Bg. in τῆς κατ., mutato ſubſt. in formulam totam, non item Sch., quoad caſum „rei *proſpere* geſtae *honorum*“ fere cum Stp. Th., qui hinc e P., ubi liceat quoque, caſu ſervato ſaltem, *confecti negotii*, cf. Ind. Polb. it. ap. Luc. 2, 146. l. 61. βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, *quod firmari mihi* volo *praemio* iſto *rem* bene *geſtam*, quo ſenſu hic τῶν τιμ. capio, cf. Liv. 2, 24. i. *ut* penes *eosdem* pericula *belli*, penes *quos* praemia, *eſſent*.

ἐξεπλάγη) Hunc locum ſic capio: haec *perculerunt* quidem *eius* animum, *non* tamen *turbarunt* mentem, *conſilium*, non tamen tumultuans de gradu deiectus eſt, ſed praeſenti animo uſus eſt et conſilio, ut Cic. off. 1, 23. (fere e.) loquitur. Ei animum metus et perturbatio non abſtulit ita, quin cogitare et conſiderare ea poſſet, quibus optatum rei exitum conſequeretur. Quum fere ſit τὸ δυςυχεῖν ἀπορία, h. e. quum infelicitas fere habeat inopiam conſilii: tribunus tamen non omnem iudicandi fa-

ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην· ἀλλ', barunt tamen conſilium;

cultatem amiſit. Metu perterriti mente fere excidunt, Apul. Mil. VIII. p. 175. Hic ſcriptor ſapientiae 17, 11. (12.) metum vocat τῶν τοῦ λογισμοῦ βοηθημάτων προδοσίαν, (ibi proprie aliter verba habent.) it. Mil. IX. *repentino malo* perturbatus, *et* miſera *trepidatione* ad *inopiam* conſilii *deductus*. Ovid. de Ponto 3, 6, (47.) *ſed* pavor *attonito* rationis *ademerat* uſum. *Ceſſerat* omne *meis* (novis) *conſilium* que *malis*. Plut. de Alexandri fortuna τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γινομένων. Dio Caſſ. 42. ὅταν τι ἀπροσδοκήτως τινὶ καὶ μετὰ πλείστου παραλόγου προσπέσῃ, τότε φρόνημα αὐτοῦ ταπεινοῖ, καὶ τὸ λογιζόμενον ἐκπλήσσει, ὡς αὐτὸν κάκιστόν τε καὶ ἀσθενέστατον τῶν πρακτέων κριτὴν γενέσθαι. Plura Pric. ad Apul. p. 477. *Leisn.* (qui et in m. Bç. 2. „minime conſilio animique praeſentia deſtitutus") Male in Ven. legitur τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. Probe haec vertit Pol. *Stroth.*

E quo P. partim Bg. cum Stp. in m. conſtructionem totam Graeci textus mutarunt, pro ſeverioribus, *haec audiens*, ſ. *his auditis*, tribunus *percuſſus* quidem *fuit* animo, *non* perturbatus *vero*, tamen, *mente*, i. territus quidem fuit, ſed non ita, ut amitteret vim cogitandi deliberandique, quid agendum eſſet ac reſpondendum in praeſentia et e veſtigio; mox ſequente quadam explic. poſterioris membri in οὐκ ἔξω φρ. καθ., recte haec comparante etiam Stp. Th. 3, 1244. G. e. „pro οὐ ταραχθεὶς τὴν γν." e P., ſed reddente Sch. in „ἐξεπλ. *perterrefactus* eſt *animo*" fere cum Stp. Th. 4, 750. B. m. „*animo* perterritus *eſt*, (at non bene ſub notione pag. pr. F. m., qua ψυχὴ) dr. interdum peculiariter τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος" dum Gr. ψ., ut Lat. *animus*, ſicut interdum, quatenus opponitur corpori, univerſe uſurpatur, pro utraque facultate, mente et voluntate, ita praecipue tantum, de alterutra illa facultate, ſed hic maxime de voluntate, quatenus ineſt ſenſus et affectus, (ubi concuti ſ. percuti aliquis dr., vel ſimpliciter, vel per adiunctum *animo* ſ. *quoad animum*, cum excitatur in eo ſenſus et affectus aliquis, terror, timor, rel., cf. 1, 13, 8.) idque ob oppoſitum τὴν γν., ſumendum aut pro tota illa animi facultate, quam *mentem* cum Sb. Ind. diximus, i. e. intelligendi cogitandique, aut pro Bg. parte, i. facultate capiendi conſilii, ſed ut prius potius ſit ob adiectum v. ἐταρ., ubi mens et animus dr. conturbari ſ. perturbari, cum affectu vehementi cogitandi vis opprimitur plane aut debilitatur ſaltem, ut videatur interdum non amplius in nobis eſſe mens et ratio, ſed loco veluti mota; ſicut alibi contra etiam *perturbatus* aliquis, vel animus eius, vel aliquis animo dicitur, modo quoad alteram partem, voluntatem, quo ſenſu antea poſui ad ἐξεπλ., cf. 2, 3, 1. e. 1, 17, 15. et ap. Herdt. 60, 16. ἰδὼν δὲ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωϋτοῦ γίνεται, *non* tamen *eo* ſpectaculo *conſternatus eſt*, et *ſui* compos *manſit*, immo *conſpicatus vero*, neque *perculſus eſt*, et *intra* ſ. *apud* ſe *fuit*, ubi quippe v. ἐκπλ. aliter adhibetur, et pro Noſtri ἐταρ. τὴν γν., proque Lat. illo, i. plane proſterni et conſternari, niſi levius illud, ſupra a me adhibitum, *percuſſus*, ibi quoque malis, et de animo ſ. voluntate tantum, ſed altera formula ἐντ. λ., par et ipſa Noſtri-iſti mox οὐκ ἔξ. φρ. κ., noſtratibus plane ſolennis, habet ſaltem ſimilia quaedam ap. G. Th. v. *apud* Nr. 3. et *intra* 1201, 90., variante Noſtro quadam ratione per copiam ſyn. in utr. v. ἐξ. et ἐτ., cf. 1, 17, 14. 2, 1, 13. et in formulam τα. ἀκ. ap. Vig. p. 219. N. 14. „his auditis" e Plat. Ap. S.

ἅτε ἀνὴρ οὐκ ἔξω φρενῶν κα-	ſed ut vir mentis compos
θεςὼς, (καὶ [k] γὰρ ἦν τῷ γέ-	(etenim erat genere Syrus.

k) In Ms. Ba. loco (·) tantum ſunt commata. *Mart.* etiam modo in A. al.

ubi modo reperi in ed. Fi. p. 49. i. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας, λ. et p. 67. e. ὁ δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, λ. ſed ap. Aeſ. Fa. 138, 4. ταῦτα ἀκ. ὁ λύκος, cf. ſyn. ap. Phil. p. 750. ult. ταῦτα ἀκούων, *his* ille *auditis*, cf. Aeſch. ep. S. Luc., Ael. V. h. ubi et cum alio caſu, ὧν ἀκ. Caeterum de lectionibus Mss. illa Ven. ſine οὐκ, niſi Zanetti ipſe omiſit per lapſum, mendoſa eſt, elapſo illo hic ſine idonea cauſa: ſed utriusque Mss. dativus τῇ ψυχῇ non tam librarii error eſt, ſolennis ille in ν et iota poſtſcripto, cf. 3, 1, 2. ad πεζὴν, quam ingenium, ad variandum, ut ne bis redeat eadem conſtructio; cum ab inſcitia eius non venerit lectio illa, quia mox dedit ſervavitque acc., qui et in noſtro v. ἐκπλ. alibi occurrit, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 425. m.

ἅτε ἀνὴρ). Talis dicitur alias ſimpliciter καθεςηκώς. Nam Schol. Ariſt. ad Nub. v. 1239. τὸν καθεςηκότα et παραφρονοῦντα opponit. ὁ καθεςηκὼς ſcil. eſt *mentis compos*. Lexica ad Ariſtotelem provocant, hanc ſignificationem quando probatum eunt. *Leisn.*

Stp. Th. novit modo hunc ellipticum verbi uſum, ſimilem Lat. *conſtans*, non item hunc Noſtri, ubi cum particula ἔξω videtur habere analogiam maxime Lat., ubi fuerit *vir* non *extra* mentem *poſitus* ſ. *extra ſe*, cf. G. Th. v. *poſitus* 948, 68. et 81. homo *extra* ſenſus *affectus* que *poſitus*; reddente Sch. per omnia cum errore P., quem Stp. Th. correxit in marg., unde Bg. partim, cf. G. Th. v. *comp.* 1089, 41. ſqq., quae tamen ſevere pertinent ad Gr. ἐγκρατὴς αὐτοῦ, cf. Stp. Th. 2, 406, D. e., ut propiora ſint illa Dem. ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τραύματος ἡ γυνὴ, et πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι, cf. Ind. v. ἔξω, it. ad Herdt. p. 276. N. 43. a. et Abr. ad Aeſch. 1, 98. m. ἔξω τῶν φρενῶν γίνεσθαι, p. 173. i. φρενῶν οὐκ ἔνδον εἶναι, (qui locus Eur. Heracl. a Barn. redditur cum Bg., ut Alc. ep. 3, 40. i. p. 360. potius eſt χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέςησε, *ſed* poſtquam *eum* afflavit *ira* deorum, *non* poſſum *dicere* cuius, *totum* eum *immutavit et* mente *privavit*, vel potius *ira vero* illapſa *in* eum, *a* quo *deorum*, non *poſſum* dicere, *totum* immutavit *et* mentem *extra* poſuit *eum*, ubi adeo Noſtri formula in act. ſenſu cum ordine alio in τ. φρ. ἔ.) p. 654. m. (ubi in Schw. L. N. T. laud. etiam habetur locus verſus Herodt., quem in N. pr. dedimus,) et p. 377. e. ἔξω τοῦ καθεςηκότος, quod, addendum ad Stp. Th., cf. ap. Luc. 3, 33. pen. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεςηκότος, iam quidem *furere* hominem, et *mente* non *conſtare*, quod noſtratium quidam dicunt *auſser ſeiner* Verfaſſung *ſeyn*, pro aliorum *Faſſung*, ſed Lat. auſim, *extra* conſtitutum *eſſe*, v. G. Th., i. e. extra rectum animi rationisque modum.

ἦν τῷ γένει Σ.) Liberum P. in καὶ γὰρ deſerit Bg., non item in τῷ γ. (quo abl. variatur cum acc. 1, 8, 2., ubi v. et Ind. Luc.) ſed in δριμ. partim, ut plene dat Stp. Th. ſub notione pro *aſtutus*, ſed Ind. Sb. „δριμύτεροι, *ingen.*" ambiguo compendio, utrum pro ſubſt. *ingenio*, an pro adi. *ingenioſiores*, at Gat. ad Ant. p. 142. b. D. „ut τὸ δριμὺ deſignet τὸ συν-

νει Σύρος. δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας[1] οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατο-

acriores autem in excogitando orientales homines.)

1) Ms. Ba. et Ve. ἐντολὰς κ. v. N.

ετὸν, quo ſenſu et Herodi. dixit — *ad orientem* homines *acerrimis eſſe ingeniis*" fere cum P., ſed maxime in compar. gradu per ſuperl., quod tolerem, quanquam et Bg. gradus proprie valet, ſupplendo quid, v. c. aliis hominibus alias per terras, cf. Dion. C. 1284, 14. de Severo τὴν ψυχὴν καὶ δριμύτατος καὶ ἐῤῥωμενέστατος, acerrimo *ingenio*, it. Mor. Long.

ὡς πρὸς τὰς ἐνν.) Clericus ex eo, quod Syri aſtutiores et cautiores iam olim exiſtimarentur, explicat locum Genes. 31, 20. quem vide. *Leisn.* (qui et ad m. Ox. „Per. ad Aelian. 5, 2. p. 369. Plat. Alcib. 1. p. 78.") Ven. male ἐντολὰς. *Stroth.*

Erneſt. in m. Par. 2. „Kühn, ad Ael. V. h. 5, 2. putat, ὡς abundare; quod fieri ſolet. Perizonius autem eſſe putat *ferme*, ut in ὡς τεσσαράκοντα. Dein hoc ὡς eſt ὡσεὶ, ὡσεὶ autem h. l. ſubſtitui non poteſt. Dein dicendum fuiſſet ὡς δριμύτεροι. Denique nunquam ſic Herodianus, v. e. c. p. 63." reſpiciens ſuae edit. numerum et locum 2, 7, 15. φιλέορτοι λ. Ad Ael. l. l. haec Kühn. „Herodi. — *orientales* acumine *ingenii* valent *prae caeteris*, ubi fruſtra ſunt, qui ὡς Latine reddere conati ſunt" ſed Per. deinde allata Vs. P. addit „nec puto illum fruſtra in eo eſſe" ut Sch. „ὡς poſtponitur etiam nominibus, ad imminuendam ſignif. δρ. ὡς, acriores *ferme*, Polit. Sed Sylb. coniungit ὡς cum ſq. πρὸς τ. ἐ. *ad* ingenia *quod attinet.*" Sed, praeter argumenta beati Erneſtii, addiderim, ὡς illo Periz. ſenſu non copulari cum πρὸς, quo ſitu potius valere dixerim 1) Lat. *tanquam*, ut 2, 8, 13. e. πρεσβεῖαι — ἐς τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐστέλλοντο, it. 3, 5, 13., ſed 2) i. q. ſolum πρὸς, ut adeo ſane redundet; quod concedunt plerique, cum uſurpatur ὡς πρὸς pro εἰς, iunctum accuſativo perſ. aut loci, cf. 1, 9, 4. e. 1, 11, 8. e., ut nec Bg. exprimit ὡς hic, ubi 3) id una cum πρὸς concedo pro uno Lat. *ad*, ſed pro quoad ſ. quod attinet ad, cf. G. Th. 87, 4. „*ad*, pro eo, quod vulgo dr., *quantum* pertinet *ad*" it. Hor. Turs. p. 37. Nr. 10. Vig. p. 645. e. Dem. ſine Ind. 62, 13. ſq. Verum, quia non libenter ac temere deſcendere ſoleo ad redundantiam illam vocum, potius 4) ὡς ante πρὸς accipio vi limitandi ſ. definiendi magis et pro ὅσον et illo ipſo antea Lat. *quantum*, et ὡς πρὸς verto Lat. *quoad* et formulis Lat., modo laudatis, adeoque ſic, ut cuique Gr. voci ſit ſua notio; ubi et ſumo ellipſin alicuius verbi, vel finiti modi, ut προσήκει, vel infinitivi, quo inclinat L. Boſ. p. 424. cum Ienſ., quia ὡς utrumque modum habet; ut proinde ὡς πρὸς cum ſuo aliquo adiuncto faciat per ſe peculiarem quandam enunciationem, ſeparandam illam, ſi placeat, commatibus, v. c. hic δριμ. δ', ſc. εἰσὶ, ὡς πρ. τ. ἐννοίας, οἱ ὑπὸ λ. Itaque comparo Noſtri 3, 15, 5. Σεβῆρος — ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, τῶν πώποτε βασιλέων, it. 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν, cf. Sb. ante, pro quo brevius eſt, *quantum* ad *ingenia*, Strp. Th. 4, 802. Bg. ſqq. Vig. p. 552. Nr. 19. ubi diſerte „ὡς πρὸς — ſignificant ὅσον ſ. ὅσα πρὸς, quantum *attinet* ſ. *gratia*" quod eſt illud pr. χάριν, cum N., ubi Xen. Cyr. eſt 1, 5, 7. et addendus alius locus 1, 6, 4. cum alia ſimul comparativa enunciatione, ὡς πρὸς φίλους μοὶ τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι, quo de loco cf. L. Boſ. Ell. p. 535. i., ubi p. pr. e. noſter redditur, fere ut ſupra

λὴν ἄνθρωποι,) τὸν θυμὸν ὁρῶν furorem cernens inſanum
ἐνθουσιῶντα τοῦ κελεύοντος, iubentis, et potentiam ſci-
καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰδὼς, οὐκ ens, non eſt refragatus,
ἀντεῖπεν [m], ὡς μὴ παρ' αὐτὰ [n] ne illico daret poenas;

m) Sine ν ἐφελ. tenuere ἀντεῖπε A. Bss. Par. et Pat., cf. 2, 15, 3. m. 3, 4, 18. n) Non aliter edd. omnes, et tacite quoque Mss., v. N.

a Kühn. „*ac* prae *caeteris* acumine *ingenii* valent *ad* orientem *homines*“ quem L. Boſ. cf. ad N. T. Act. 17, 14. p. 83. ſq., Gron. ad Polb. T. 1. p. 899. e. 924. e., ad Luc. 1, 125. l. 64. cum N., 154. l. 86. 498. l. 89. cum N., 2, 472. l. 4. cum N., 3, 158. l. 79. cum N., Ern. ad Xen. M. S. 2, 7, 2. cum Hdb, p. 100. Tyrt. Kl. p. 81. m. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 277. m. et Ath. p. H. p. 394. e. Loesn. Obſ. p. 212. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 720. N. 63. Bach. Ind. Xen. ex Ag. 1, 6. pro *fere*, ſed aliter Zeun. ib. in N., Suid. 1, 605. m. v. διότι extr. Zoſ. 1, 29, 1. e. ὡς πρὸς βασιλείαν ἀναρμόδιον λ. veluti *non* idoneum *regno*, Ioſ. 2, 146. e. τῆς πρὸς αὐτὸν θεραπείας ὡς πρὸς βέβαιον ἤδη βασιλέα, *pro ea — obſervantia*, quaſi *iam* certus *conſtitutus* fuiſſet *rex*, (Liv. Ind. *laeti*, ut *ad* regem *diu* deſideratum, *conceſſere*,) Dem. ſine Ind. 113, 17. εἰς Φωκέας, ὡς πρὸς συμμάχους καὶ φίλους, ἐπορεύετο, it. 278, 4. παρελθὼν ὡς ἐπὶ τὴν Κιῤῥαίαν, ſed Iſ. Pan. Mor. p. 88. e. οὐχ ὡς ἐκεῖνον πλέομεν, ὥςπερ πρὸς δεσπότην, λ., quod ſyn. ὥςπερ vincit, non redundare ſemper noſtrum ὡς, copulatum cum πρὸς, quod hic Bg. cum acc. rei vertit, ut alibi, cf. 2, 3, 12. 2, 8, 16. 2, 10, 17., diſcedens a P. idem in ἐνν., ut Sch. „Syri et orientales ad *res* animo *concipiendas* ſunt *acriores*“ fere cum Stp. Th. aliunde, (cf. Bud. C. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Polb. Xen. Cyr.) ubi Bg. Lat. forte valet pro ſimpl., ut affine Gr. ἐννοεῖν i. q. νοεῖν, unde hic δριμ. λ. per variationem quandam i. q. 2, 9, 3. de Severo νοῆσαι ὀξὺς, acute cernentes, celeriter cogitantes intelligentesque prae caeteris, quid agendum; quam in laudem nihil praeterea habui. Sed in Ms. re merus eſt lapſus in litteris, confuſo ν cum τ et ι cum λ.

τὸν θυμὸν) Variante Noſtro per ordinem in ὁρ., cum §. 1., liberrimum P. per ſqq. deſerit Bg. etiam in ἐνθ., nihil ferente G. Th. aut Stp., qui tamen aliunde in v. ἀντ. cum Bg., (ubi Sch. „contradixit, *detrectavit*“) it. in κολ. 2, 301. G. m.

παρ' αὐτὰ) Leg. παραυτίκα, Lat. *illico*. Sic pro παρ' αὐτὰ ap. Luc. in Amor. p. 433. reſtituunt viri docti παραυτίκα. *Leisn.*

Qui et ad m. Ms. Bg. „leg. αὐτίκα, vel potius παραυτίκα“ quod ſolum eſt ap. G. Th. in Bg. Lat. Sed ap. Luc. T. 2. l. l. contra Codd. ſit, qui dividunt, ut hic, ubi etiam Sb. Ind. ſic, at cum Lat. „propter *ea*“ tenente Stp. Th. 1, 605. G. m. una voce παραυτὰ, tum notione Bg., tum alia cum gen. e Bud. C. 329, 27. ſqq. 330, 2., qui caſus et eſt illi ſyn. παραχρῆμα, cf. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. p. 174. i., at L. Ern. „παραυτὰ, adv. int. πράγματα ſ. τὰ γιγνόμενα“ pro quibus procedit quoque ellipſis ſubſt. χωρία, ut ſit *ad ipſa* illa *loca*, noſtrum *auf* der *Stelle*, quod, de loco proprie adhibitum, deinde etiam de tempore, pro ſtatim, valet, ut Lat. Bg., aeque ortum ex adv. *illic*, ac ex *in loco* ſ. *illo loco*, cf. G. Th., tacente L. Boſ. de ellipſi, ſed me reperiente praeterea aliam

κολασθείη· προσποιησάμενος δὲ, εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν, προσκυνήσας τὲ °, ὡς

18. verum, ſimulans optata et iucunda ſe audire, cum adoraſſet, ut iam impera-

o) Abeſt τε in Ms. Ba. *Mart.* v. N.

ſcripturam, non aeque bonam, πάραυτα ap. Eur. Ino v. 69., ubi Barn. id tuetur, it. Heſ. 2, 872. m. πάραυτα, παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα, ubi N. nihil emendat, ſed D'Orv. ad Ch. p. 311. i. probat modo παραυτὰ aut παρ' αὐτὰ, quorum prius ex Heſy. producit modo Abr. ad Aeſch. 1, 343. m., contra p. 661. m. hinc ſecundum, dum rurſus πάραυτα editur ap. Heſ. 1, 623. Nr. 8. it. Nr. 17. et 629. Nr. 9., ſed ib. 2, 180. Nr. 21. pro παρ' αὐτὰ, corrigunt πάραυτα et παραυτὰ, quo poſtr. accentu habetur etiam ap. Suid. 2, 262. m. v. κατὰ πόδα, ut duabus vocibus nobiſcum editum affert pro αὐτίκα Ern. Ind. Polb. ex 1, 695. ſect. 95. e., ubi opp. ſq. μετά τινα χρόνον, it. ex p. 711. l. 13. ſine Var. L. et N., ad Eurip. l. l. ſupra reiiciente id vocabulum Valck. in Diatr. poſt Hipp. p. 179. B. tribus de cauſis, quia παραυτὰ tantum ſit ap. recentiores eosque eccleſiaſticos, non item ap. ſcriptores Atticos, qui potius uſurpent παραυτίκα, (cum tamen παραυτὰ reperiam quoque ap. Aeſch. Ag. v. 747. in ed. Pav. ſine V. L. et N.) quia ib. δ' non habeat locum, quod tamen accipiam, ut Lat. *vero*, in apodoſi aliqua, cum praecedat ὅςις, εἴ τις, ut defendo praeterea tum ſcripturam diviſam ex analogia illorum ἐπ' ἐκεῖνα et κατ' ἐκεῖνα, tum compoſitionem ex his, πάραυτόθεν, (ap. Suid. 3, 41. m. etiam explicato αὐτίκα,) et παρ' αὐτόθι ap. Hom. Ιλ. ψ', 147., quod, numero tantum diverſum ſing., cumque ab initio eſſet παρ' αὐτὸ, deinde auctum eſt finitione adverbiali ex abundanti, ad uſum poëticum, ut παραυτόφι, (quod, ibi in Var. L. e gloſſa, ap. Heſ. παρ' αὐτῷ) it. αὐτόθεν et αὐτόθι, cf. Suid. et Heſ., quae quidem poſtr. dicuntur per ellipſin pr. παρὰ, ut non ſunt diſſimilia illa εἰς αὐτὸν ſ. ταυτὸν, (cf. L. Boſ. Ell. p. 334. i. et Ael. V. h. 13, 42. p. 920. i. cum Ind. v. αὐτὸς e.) it. εἰς τὸ αὐτὸ et κατὰ τὸ αὐτὸ, ſuppleturo me in noſtro etiam ſubſt. μέρη, et habente id pro adv. non per ſe, ſed quatenus praepoſitio cum adi., maxime aſſumto extra ſubſt. aliquo, facit adv., ut ſcriptura illa unius vocis prodit ſeriem non modo Mss. unam, ſed diverſus accentus abſentiam olim accentuum in iisdem.

προσποιησάμενος) Libere P. contraxit orationem in unam cum pr. periodum, e quo Bg. ſeverior in ἀσπ., quam 1, 7, 3., ſed propterea in εὐκτ. aliter, quam 2, 1, 21., cum iungantur iterum ſyn. per copiam; ferente Stp. Th. 1, 590. A. cum P. etiam paraphraſin Bud., unde forſan et alia lectio προσκ. καὶ εὐκτ., καὶ ἀσπ., ſed G. Th. rumores *grati* et *optati*, ad quam analog. hic ſcriptum fuerit a Noſtro, qui ad ſq. v. προσκ. opprimit acc. pron. perſ. αὐτὸν, unde pendet ſubiectus acc. βασ. in membro cum particula ὡς imperfecto, (cum deficiat particip. ὄντα, cf. 1, 3, 5. i.) qualis acc. expreſſus erat. ap. Ioſ. ſupra ad §. pr. ὡς πρ., ubi P. (liber ille in ἤδη ad ſq. membrum coniecto, niſi comma, etiam in ed. Antw. repertum poſt *imperat.*, ponatur poſt *iam*,) agnoſcit cum Mss. particulam ὡς, elapſam operarum incuria in Ald. Tum τὲ, adiectum quidem in edd. poſt γραμμ. mendoſe, at omiſſum in Ms. uno poſt participium, cf. 2, 9, 18. e., cum ſervetur a Mss. rel., hic quidem ſine idonea cauſa,

ἤδη [p] βασιλέα, γραμματεῖον [q] ᾔτησε, τοῦ φόνου φέρον τὰς ἐντολάς. ἔθος [r] γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι [ſ] τοῦτο διὰ γραμμάτων [t], ἵνα μὴ, γιγνόμενον [u], ἢ ἀκα-

torem, libellum petiit, de caede continentem mandata, 19. (mos enim is tyrannis, cum aliquem mittunt ad occidendum indemnatum, iniungere id per litteras, ne quod geritur, conſignatione

p) Solum ἤδη ſine ὡς fuit in A. Bss. Par. Ox. et Pat., v. N. q) γραμματεῖον τε Ox. 1. cum Par. 2., ſed γραμματεῖόν τε Ox. 2., v. N. r) In Ms. Ba. non ſunt () ab ἔθος — ἀκατασήμαντον. *Mart.* nec niſi in Stp. rel. ſ) ἐκτελλ. Par. utr. mendoſe. t) Colon hic in Stp. al., ſed noſtrum comma in A. rel. u) Mss. Ba. et Vi. γινόμενον λ., cf. 3, 2, 4. m. 3, 4, 10. e.

quanquam et innoxie, cum in προσκ. ſumi queat apodoſis quaedam periodi, per participium inchoatae; nihil per libertatem edicente P., ſed faciente Bg., ut 3, 8, 4., dum, remoto τὲ, participium reſolvit, ut in ſq. membro τοῦ φ. λ., ſecundum caſum per praep., de more Lat. in ſubſt. *mand.* (cf. G. Th., ubi Gr. Indd. nihil praebuerunt, cf. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 250, 13.) verum ad φερ. (ubi Sch. „ferens *epiſtolam*“) ſenſum dat, non habente Th. Stp., ſed Gs. modo 635, 57. „*ferre* mandata *alicuius*, i. perferre“ de perſ. quidem, ad quam aliquam analog. hic de re, ubi Erneſt. in m. Par. 2. „formula *fatalis* Amm. Marcellin. Tacit. *codicillos* vocat“ quorum Ind. Amm. modo „*formula* miſſa *letali*, i. e. norma iudici a magiſtratu praeſcripta“ ubi ſaltem de caede ſermo eſt.

ἔθος) Diximus de talibus libellis et fatalibus codicillis ad 1 A. Tac. 6. annot. 5. Ammiano Marc. dicitur *letalis formula* 14, 2. (ed. Ern. 14, 1. p. 2. m.) *Boecl.* v. Intp. ad Tac. A. 1, 6. et XI, 37. p. m. 221. *Leisn.*

Quo in Tac. loco poſtr. nihil in ed. Ern., ſed ad Suet. Ner. ed. Burm. 1, 523. lectis *codicillis*; mutante Bg. e P. formam Gr. ex adi. in ſubſt. caſum tertium, pendentem ex oppreſſo v. ἐςὶ, (quod in Vs. exprimit Stp. Th. v. ἐντελλ.) ſine neceſſitate, cum et ſeverum *tyrannicus* Lat. bonum ſit, (cf. G. Th.) quod ap. Stp. aliunde, cf. Ind. Luc. et Dem. cui add. Noſtri ipſum 212, pen. οὐκ ἐχρήσατο τῷ αὑτοῦ ἤθει τῷ τυραννικῷ, it. Ael. V. h. ubi et 8, 3. ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ducente Bg. itidem fere e P. rationem aliam in ſq. ἐπ. φ. ἀκρ., dum adi. et ſubſt. commutat cum particip., cf. 1, 14, 13. e. it. v. ἐκπ. cum pr. ἐπὶ Dem. ſine Ind. 47, 12., libere addente P. adv. ad ſq. ἐντ. λ., ut Stp. Th., tantum reliqua ſervante Bg., ſed Sch. e Sb. Ind. fere „*epiſtola* mandare *aliquid.*“

ἵνα μὴ, γιγν.) Ne, ſi caedes perpetretur, minime ſit obſignata, i. e. ne nullae litterae obſignatae eam imperatam fuiſſe teſtentur. Fit autem γραμμάτων, nec non γραμματείου mentio etiam paulo poſt, utpote ab ipſo Saturnino prolati, (3, 12, 5. et 10.) *Steph.* Forte ἵνα μή τι γιγν. *Reisk.* Adde τὸ. *Stroth.*

Cui coniecturae Stroth. proxima eſt Bg. Vs., quae ſane poſcit articulum, elapſum per ſe, ſed multo magis pron. Rsk., intra viciniratem ſimilem. Sed nihil opus eſt emendatione, ſi γιγν., ad pr. τοῦτο rela-

ταςήμαντον [x]. ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ἐκπέμπει ἐπὶ τὸν φόνον [y], ἐντειλάμενος, ἐπὴν [z] ἀμφοτέρους διαχρήσηται [a], πρὶν διαβόητον γενέσθαι τὸ πραχθὲν, πέμψαι τοὺς καλέσοντας αὐτὸν [b], ἵνα ὀφθῇ πρῶτον ἐν τοῖς

20. deſtituatur.) Plautianus autem caecutiens cupiditate, dat ei libellum, et mittit ad caedem, mandans, ut, ubi utrumque interfeciſſet, priusquam divulgaretur factum, mitteret, qui vocarent ipſum: ut conſpiceretur prius in palatio, quam

x) Punctum hoc in Ms. Ba., cum nihil fuiſſet in Stp. rel. poſt clauſam parentheſin. y) Colon in Ms. Ba. z) ἐπὰν Bc. 2. errore operarum per ſe innoxio. a) διαχρήσεται Bss. omnes mendoſe. b) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et ed. A. al., pro colo Stp. rel.

tum, reſolvatur potius per conditionalem, *ſi fiat id*, (ut fere Sch. „*quum* perpetratur *caedes*“ referens τοῦτο per ſenſum ad pr. φον.) quo ſenſu Noſter adhibet cum aliis participia, cf. 1, 1, 1. m ὅπως μὴ „ σιωπήσαντες, λάθοιεν λ., ubi et ſyn. ὅπ. μ., quae neg. cum alio negante ἀκ. reſolvetur per aiens, *ut*, ſi *fiat* id, *ſit ſignatum* ſ. *obſignatum*, ſ. non ſine obſignatione, obſignatis litteris, i. certum, probatum, tutum; P. deſerente etiam Sch. „ἀκ. quod nullis ſigillis ſ. literis ſignatis probari poteſt“ ſed Stp. Th. reddente longius e Bud., ſine alio auctore, quem nec Indd. prodiderunt, tenente id vocabulum etiam L. Ern., ad analog. ſaltem factum, ſed eius longiorem periphraſin Dem. 837, 12. 904, 4. ſqq., quo pertinent et haec Leisn. in m. Ms. Bg. „ut poſſet docere, ſibi caedem eſſe imperatam.“

τυφλώττων) P. libere additum adi. reſpuit Bg., poſt P. addente Stp. Th. „excaecatus et *nihil* cernens *prae* cupiditate“ fere e Bud. C. 1215, 9., reperto mihi vocabulo, praeter Poll. 1, 113. (ubi hoc particip. redditur *caecus*,) modo in Ind. Luc., ut duxerit Noſter e Lat., ap. G. Th. 677, 84. caecus — *cupiditate*, et *caecari* — *cupiditate*, i. e. non intelligens, quid faceret, nec fraudem et periculum cogitans. In ſqq. quoque liberrimus P. ſervatur a Bg. partim in ἀμφ. et διαχρ., (quo variatur cum §. 15.) et ad διαβ. γεν. τ. πρ., quorum reperi adi. διαβ., cf. Poll. 5, 158. Heſ. Ammon. p. 42. cum Anim. V. p. 65. Thom. M. p. 209., ad Luc. 1, 463. N. 35. cum Ind., Abr. Dl. Th. p. 578. Bg. ad Alc. ep. p. 204. e., ſed phraſin δ. γεν. modo ap. Zoſ. 4, 52, 1. ταύτης διαβοήτου τῆς πράξεως ἐν ἅπασι γενομένης, *huius* facinoris *fama* ubique *didita*, (cf. ib. 1, 17, 3. 2, 14, 3. 4, 14, 3.) ſed ſyn. ap. Dem. περιβόητος ἡ πρᾶξις ἐγένετο, ad quam analog. Noſtri haec fortaſſis facta, variantis in ſq. τὸ πρ. cum ſuperiori τὸ πεπραγμένον 2, 6, 3., cf. Phil. in Fl. p. 756. e.

πέμψαι λ.) Praeter libera rel., reſpexit P. in pron. αὐτ. uſum Lat., hic contra libros, deſertus et a Sch. in „καλ. vocaturos *ipſum*, ut veniret“ ad notionem definiendam, pro breviori *advocare*; variante Noſtro in ſq. membro cum 2, 11, 5. πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὼν βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη, quo ſenſu hic πρῶτον manifeſtum, ob ſq. ἢ, cf. Stp.

βασιλείοις, ἢ ἀκουσθῇ τὴν βασιλείαν παραλαβών.

Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης [c], εἰσῆλθε μὲν διὰ πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκίας κατὰ τὸ ἔθος ἀκωλύτως. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὄν, δύο διαχειρίζεσθαι [d] βασιλέας,

intelligeretur imperium ſuſcepiſſe.

Sub hac pactione profectus tribunus, ivit quidem per totam imperatoriam aulam de more citra impedi-
2, mentum. Sed intelligens, ſe non poſſe duos in-

c) Ms. Ba. χιλίαρχος A. ut 2, 9, 10. d) Mss. Ba. et Vi. διαχειρίσασθαι, ſed διαχειρίσεσθαι A. Bss. 1., et hinc depravatum διαχειρήσεσθαι Bss. 2. al., v. N.

Th. 3, 566. e. Abr. Dl. Th. p. 513. e., ad alius rectionis loca N. T. (cf. D'Orv. Ch. p. 457. m.) afferente Schw. Lex. p. 1189. e. hunc locum „ut *prius* in *regia* videretur, *quam* regnum *ipſe* ſuſcepiſſe *diceretur*" ſed Bg., deſerto P., non ſervante participium cum v. ἀκ., ita, ut priore loco cum fut., quia hic in aor. v. παρ. Lat. Bg. *ſuſcipiens* notionem modo praeſentis temporis prae ſe ferebat; quanquam et Lat. paſſ. *intelligi* de perſ. cum nominativo participii in praeteritis adhibetur, cf. G. Th. v. extr.

ἐπὶ ταυτ. δὴ) Hoc δὴ, pro *igitur*, iterum omittit Bg. e P., ſervans inde in ſqq. quaedam modo, ubi variatur in v. ἀνελθ. privo pro phraſi 3, 11, 14., ob ſq. hic τῆς βασ. οἰκ., et in his non modo pro proximo cap. pr. ult. τοῖς βασιλείοις, ſed etiam pro 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου, ὡς ἔθος, οἰκίας, pro quo ipſo hic κατὰ τὸ ἔθ., ut in N. T. Luc. 22, 39., abſolute quidem, at cum gen. aliquo ib. 1, 9. 2, 42. et ap. Polb. 3, 94. i. κατὰ τὰ Ῥωμαίων ἔθη, it. 1, 57. m. κ. τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη, at cum epitheto ap. Ael. V. h. 7, 19. e. κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος, *patrio* ipſis *more*; reddente Bg. e P. per ſyn. Lat. praep., etſi ad ſpeciem eſt alia formula ἐξ ἔθους infra 4, 12, 12. e. ſed Sch. in „ἐπὶ σ. hiſce *pactis*" cum Ind. Sb., qui forte δὴ ſic per Lat. *ce* exprimit, de notione definiendi ſ. reſtringendi, pro πὲρ et μὲν, cf. 1, 1, 5., tenente Stp. Th. 3, 1517. G. e. ſq. formulam ἐπὶ συνθ. ſine Vs., cf. Ind. Bud. C. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Dem., cui add. 160, 23. 235, 6. 14. ἐπὶ ταῖς ὡμολογημέναις συνθήκαις, it. 239, 8. (165, 7. ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὁμολογίαις) et Hſt. ad Ar. Plut. p. 441. b. e.

ἀδύνατον ὂν) Ad Luc. 3, 146. b. i., poſt „non inſolitus eſt Atticiſmus, ſive πλεονάζειν putes ὂν, ſive participium pro (finito tempore) ἐστὶ poſitum accipias" ſubiicitur ſine Vs. hic locus, ubi tamen ὂν poſt v. εἰδ. ſolenne pro inf.; diſcedente quidem Bg. a P., ſed aſſumto pron., prope neceſſario; niſi malis ſyn. *licere*, licitum eſſe, *fas eſſe*, quae ad ſyn. οἷόν τε εἶναι etiam commoda, ſed, per ſe habentia alium quoque ſenſum, facile e Gr. ac contextu intelliguntur a lectore. In ſq. Sb. Ind. „διαχειρ. et διαχειρίσασθαι, *interfic.*" innuens ſyn. et eſſe διαχειρ. i. q. illud cap. pr. extr., variarique, ſed Sch. „paſſ. ut P., vel med. *interficere*, ut Act. 5, 30. et 26, 21." quorum primum locum etiam comparat Stp. Th. 4, 450. D. e. poſt noſtrum ſine Vs., at cum lect. alia illa Mss. per aor., e Bud. C. 1057, 22., ut opinor, ſed ut aor., per ſe procedens pro praeſ., ductus

καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἴκοις διατρίβοντας, ἐπιςὰς τῷ δωματίῳ τοῦ Σεβήρου, καλέσας [e] τοὺς τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, ἠξίωσεν εἰςαχθῆναι εἰς [f] αὐτὸν, ὡς δὴ ὑπὲρ σωτη-

terficere imperatores, eosque in diverſis domibus commorantes; conſiſtens ad cubiculum Severi, vocatis imperatoriis cubiculariis, poſtulat introduci ad eum, tan-

e) Ms. Vi. καλέσας τε τοὺς λ. v. N.   f) Mss. Ba. et Vi. πρὸς αὐτ. v. N.

ſit forte ex 3, 11, 15. κατεργ. et 20. διαχρησ. it. e comparatione loci N. T. poſterioris, tum fut. Ald. corruptum ſit ex iſto aor. aut e praeſ., quod cum uno Ms. etiam Stp. refert, quanquam hic interdum aor. correxit in aliud tempus, cf. 1, 6, 21. e. 1, 8, 11. e. 1, 12, 9. m. 1, 15, 12. m. 2, 2, 9. 2, 6, 15. 2, 7, 9. m., ſed in v. διαχειρ. L. N. T. Kypk. 2, 33, e. Thom. M. p. 223. N. 5. e., ubi ſine Vs. hinc ſervatur inf. praeſ., lib. de V. med. et Ind. Polb.

καὶ ταῦτα) Formulam neutrius mutat P. in liberrimam, (unde Sch. in pron. οὖτ. extr. „uſurpatur etiam ταῦτα pro coniunctione *quidem*, adhaec, *praeterea*") ſed Bg. in vicinam generis maſc., dum Lat. habent, praeter ſeverum *et ea*, etiam propius *idque*, cf. Stp. Th. 2, 1556. D. κ. ſine auctore, ad Vig. p. 173. b. m., ſed ſine Ind. Dem. 114, 3. 117, ult. 146, 19. 161, 6. 165, 2. 209, 27. 239, 6. 258, 1. 295, 14., afferente tamen Rs. Ind. p. 549. m. exemplum alius etiam caſus καὶ ταύτης. Mox οἴκοις iterum Bg. ſevere, pro P. ad ſenſum, de certis modo partibus unius palatii, §. 1. πάσης τῆς βασ. οἰκίας, unde ſtatim ſq. ad variandum τῷ δωματ. et τοῦ θαλ., cf. 3, 11, 12. 1, 17, 7. e.

ἐπιςὰς) Leisn. in m. Ox. et Ms. Bg. „imminens *cubiculo*" Sch. „*quum adiſſet cubiculum*" partim e P., ſed Bg. ut 2, 1, 13. Tum τε additum iterum a Ms. in participiis cumulatis, dum Mss. rel. tacent, et e P. libero nihil patet, elapſum per ſe ob vicinitatem, facile contemnetur per Bg. rationem, qui in adiunctis τοὺς λ., pro libero P., non ita ſevere, ut 1, 17, 12., cf. Stp. Th. 1, 1497. G. i. „τοῦ β. θ. φ. regii *thalami* ſ. cubiculi *cuſtodes*" ſine altero τοὺς artic. Sed Sch. in „ἠξ. *petiit*" deſerto etiam P.

εἰς αὐτὸν) Forte ὡς αὐτ. Verum tamen nimis crebro occurrit εἰςάγεσθαι ſ. εἰςέρχεσθαι εἴς τινα, ut paene ſuſpicer, popularem eam fuiſſe dictionem. *Reisk.*

Variare inter ſe εἰς et ὡς et confundi in libris, ut εἰς ſtet cum caſu perſ., ſed ὡς cum caſu rei loci ve, etſi accuratior ratio poſtulet contrarium, ſatis conſtat, v. ad Herdt. p. 169. N. 86. ad Thuc. p. 352. N. 68. 571. N. 73. Valck. Eur. Ph. p. 474. Hdb. ad Xen. p. 101. et Fi. Ind. Aeſch. v. ὡς extr., quo ſpectarit et Gloſſator Mss. (cum Ve. maneat in vulg.) innuens, εἰς hic ſtare pro πρὸς, quo de cf. D'Orv. Ch. p. 401. m. cum Krb. Decr. R. p. 276. m. at 278. e. de v. εἰςαγ. ſenſu Bg., deſerto P., cum εἰς et caſu perſ. per analog., it. cum πρὸς cum acc. perſ. cf. laud. ad 6, 5, 18., quem uſum aliorum etiam compararit Gloſſator, ſed in paſſ. cum adv. Iſ. P. Mor. p. 30. m., ut cum pr. εἰς Rs. O. V. 61, ubi et med. ut ap. Herdt. et Xen. Pol. Z., tacentibus lib. de V. med.

ϱίας αὐτῷ τινα g ἀγγέλλων h. οἱ δὲ, δηλώσαντες τῷ Σεβήϱῳ, καὶ κελεύσαντος αὐτοῦ, τὸν χιλίαϱχον εἰςήγαγον. ὁ δὲ i, εἰςελθὼν, „Ἥκω σοὶ, ἔφη, ὦ δέσ„ποτα, ὡς μὲν ὁ πέμψας οἴε-

quam de ſalute ei quaedam
3. nuncians. qui re indicata
Severo, iubente ipſo tribu-
4. num introduxerunt. Is autem ingreſſus, *Venio*, inquit, *tibi, Domine, ut quidem is,*

g) Sic nobiscum A. al., pro αὐτῷ τινὰ Stp. rel. h) Ms. Ba. ἀγγελῶν λ. v. N. i) Hoc comma etiam in *Ms.* Ba. et ed. A., ſed mox ante et poſt ἔφη nullum.

ὡς — ἀγγέλλων) Leisn. ſupra Gr. Ox. „ἀγγελῶν“ quod ipſum fut. Ms. fuerit vel e gloſſa, ad ſenſum, cum pro eo praeſens ſaepe habeamus et ipſe Ms. toleret, cf. 3, 2, 21., vel e ſcriptura ſolita in Mss., cum ſimplex λ, pro duplici poſitum, dederit accentum abſentem ab initio, quem librarius vellet, manentibus cum Mss. rel. in vulg. etiam Bg. et P. oblique, e quo ille iterum omittit δὴ, pro *ſcilicet*, poſt ὡς, cf. 2, 3, 12. e., ſecus ac 1, 17, 1. et 2, 13, 6., ubi quoque cum participii fut., quo Gloſſator reſpexerit ſimul; flectente P. caſum pron. αὐτ. aliorſum, cf. 3, 2, 7. 7, 6, 13. e.

καὶ κελ.) Vel expungenda eſt καὶ, vel ea in κατὰ verſa, legendum κατακελ. α. *Sylb.* Soloeciſmi vitio non plane carere haec videntur, tamen non placet Sylb. κατακελ. melior utique erit altera eiusdem ratio, quae καὶ delere iubet. Forſan etiam legi poſſet οἱ δ᾽ ἐδήλωσαν τοῦτο Σεβήϱῳ. Sed et vulgatam lectionem defendi poſſe puto. *Stroth.*

E P. quidem pro Strothi emendatione quanquam poteſt elici aliquid: tamen eius auctoritatem ſuſpectam hic faciunt plura, quia liberior eſt in rel. huius §., tum quia Mss. et libri omnes tacent, denique quia vulg. καὶ facit ſententiam, pro *etiam* ſumtum, ſive ſepares per comma a ſq. gen. conſq., ſive ſine commate cum eo gen. copules. Verum Bg. delet non modo καὶ, ſed, praeter οἱ δὲ converſum, ut alibi, cf. 2, 6, 15., quoque ſupplet pron. aliquod, ταῦτα ſ. τοῦτο, quod deinde commutat cum ſubſt. *re*, pro *ea re*, quae ſcimus valere pro *id*, cf. 1, 10, 8. m. ad κατοϱθ. it. 2, 6, 4. ad τούτῳ, tum Noſter ſaepe opprimit pron. Nec tamen plane a Strothi coniectura abhorreo, ut quae convenientior eſt tum ſimplicitati Noſtri ac veteri, in copulandis per καὶ membris, tum litteris vulg., tum ſcripturae Mss. per unam ſeriem, a qua deinde ſeparata venire potuit δε δηλ., ut δηλώσαντες cohaeſit porro, nec τες τω diſcedit multum a τοῦτο ſ. ταῦτα, quod poſtr. refert P. et cum v. δηλ. frequentatur a Noſtro, cf. §. 6., cui auxilium fortaſſis adhuc ab aliis Mss. feretur, ſequente me interea legem illam ac cautionem, ut in emendando magis in elementis rel. aliquid mutetur, quam tollantur voces, ut hic καὶ, quod vix e ſq. κελ repetitum, quanquam per ſe, ut aliter alibi, ſic h. l. confundendum cum Sb. κατὰ aut etiam cum ἐπὶ, cf. 3, 2, 13. e. 1, 9, 20. e., quae duo v. κατακελ. et ἐπικελ. hic pro ſimpl. ſumenda ſint, quomodo tamen ignorat Stp. Th. et L. Ern. Unde potius alios Codd. expecto.

ὁ δὲ εἰςελθ.) Omiſit P. libere ὁ δὲ, non item ſq. ὦ, cf. 1, 6, 4. 1, 17, 10., ſed liberior in rel. ſqq., ubi Bg. explet ad πεμψ. pron. perſ. μέ,

„ται, φονεὺς καὶ δήμιος[k]; ὡς
„δ' αὐτὸς εὔχομαί τε καὶ βού-
„λομαι, σωτήρ τε καὶ εὐεργέ-
„της. Πλαυτιανὸς γὰρ, ἐπι-
„βουλεύων τῇ ἀρχῇ, ἐνετείλα-
„τό μοι φόνον σοῦ[l] τε καὶ τοῦ
„παιδὸς, καὶ τοῦτο οὐ λόγοις
„μόνον[m], ἀλλὰ καὶ γράμμασι

*qui me miſit, putat, interfe-
ctor et carnifex, ut autem
ego opto ac volo, conſervator
et beneficii auctor. Plau-
tianus enim inſidians imperio
mandavit mihi caedem tuam
et filii: idque non verbis
modo, ſed et literis, ac*

k) Pro colo Stp. rel. et puncto A. al., comma hoc quoque in Bs. 2. L. al. l) Ms. Ba. φόνον σόν τε καὶ τοῦ σοῦ παιδός. verba ſunt quidem transpoſita, ita tamen collocanda, ut notis indicatur. *Mart.* In Excpt. e Ms. Vi. modo erat „σοῦ — σὸν“ v. N. m) μόνοις Ms. Vi. v. N.

ſaepe oppreſſum, cf. 2, 8, 6. ad καλ., P. deſerente etiam Sch. cum Bg. in φον. et δημ., ubi addebat „ſicarius“ ſed Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. Heſ. Suid. 1, 540. e. cum p. ſq. i. v. ſyn. δημόκοινος (Rs. Or. V. 7. Ant. Plut. Wyttb. cum) Moer. Ammon. p. 40. Poll. 8, 71. N. 82. 9, 10. N. 90. Koen. Gr. p. 265. N. 83. Grut. Lamp. T. 3. p. 267. m. c. 4. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 3.\p. 296. N. 6. it. An. ad Gr. A. T. 1. ad Chr. p. 110. m. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 82. L. Boſ. Ell. Ind., cui add. p. 81. e., Diod. S. Luc. Ael. V. h. Hs. Fa~Aeſ. Ioſ. 1, 919. e. 2, 16. ſ. 34. e. Zoſ. 2, 53, 8. e. 4, 46, 5., alias et δημόσιος, cf. Suid. Ind. Diod. S. Rs. An. l. l. it. Or. Dem. V. 6. 8. Lyc., ubi non bene dubitat; nihil reperiente me in Noſtri copiam ſubſt., ſed in ſq. verborum ap. G. Th. 604, 80. ſq. *optare* et *expetere*, it. *cupere* et *optare*, cf. l. 96., ubi in Bg. *conſerv.* noſtrum Gr., ſed et in ſimpl. aeque bono *ſervator*; ſed ſane cum Gr. n. non optima auctoritas in *benefactor*; unde Bg. e P. periphraſis, cf. Dem. 240, 10. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο.

φόνον σοῦ τε) In v. ἐντελλ. Stp. Th. 3, 1367. D. hunc locum e P. Vs. tenet, ſed cum lectione alia hac „φον. σόν τε καὶ σοῦ παιδός“ memoriter quidem, ſed ut partim conveniat cum illa Mss., qui duo conſpirant in ſubſtantivi φον. diverſa lectione, cum adi. σὸν eiusdem caſus, et cum alio gen., qualis alibi, cf. 1, 14, 16. 2, 15, 1. et maxime 7, 7, 6. in eodem ſubſt. φόνος οὐκ ὀλίγος — καὶ μηδὲν ἀδικούντων ἀνθρώπων, ſed hic tum ap. Stp., tum in Codd. potuit oriri per lapſum in ν et υ ſolennem. Verum iidem Mss. diſſentiunt ſecum in altero membro, ubi Ms. Ba. modo addit pron. σοῦ, quod et P. refert, ut habuerit potius in Cod. ſuo, quam libere addiderit, quia pro elegantia ſua cum ſcriptoribus Lat. talia pron. perſ. ſ. poſſeſſ. alias omittit. Hoc pron. etſi potuit excidere ob pr. τοῦ ſimile: tamen et alibi noſtri Codd. exquiſita obtrudunt pro vulgari ratione, quae hic cum Ms. Ve. tenetur quoque a Bg., pronomen illud reticente, quod Gloſſator aeque ſuppleverit ex aliis locis, cf. 2, 1, 18. e., utque magis definiretur ſubſt. τοῦ παιδ. Mox in καὶ τοῦτο variatur pro plur. §. 2., cf. Dem. ſine Ind. 575, 26. ut in λογ., oppoſ. γραμμ., cum ῥήμασι 1, 9, 21., forſan et hoc e Lat., ubi Ms. Vi. lectio ſyn. in adi. μόνοις pro adv., contraria illi 2, 4, 8., nec in P. comparet, ex ingenio librarii aeque orta, ac e lapſu in ον et οις.

„καὶ μαρτυρεῖ τὸ γραμματεῖον [n]. ἐγὼ δὲ ὑπεσχόμην „μὲν, ὅπως μὴ, ἐμοῦ τὸ ἔργον „παραιτησαμένου, ἄλλῳ ἐγ„χειρισθῇ [o], σοὶ δὲ ταῦτα δη„λώσων ἥκω [p], ὡς ἂν μὴ λά„θοι [q] τὰ τολμώμενα.“ Τοιαῦτά τινα λέγοντος αὐτοῦ καὶ δακρύοντος, οὐκ εὐθέως ὁ Σεβῆρος ἐπίστευσεν [r]. ἀλλ', ἅτε πολὺ

teſtimonio eſt iſte libellus. 6. *Equidem promiſi, ne, me negotium recuſante, alteri delegaretur; tibi vero ut haec indicarem veni, ne lateant, quae auſus eſt.* 7. Talia dicente illo et lacrymante, non continuo Severus credidit; ſed ut qui multum haberet in pectore

n) Ms. Ba. τὸ γραμματεῖον τουτί. v. N. o) Colon cum Ms. Bg. hic quoque in ed. Bc. 1., ut punctum in Stp. rel. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. λάθῃ λ. cf. 3, 11, 13. r) ἐπίστευεν una Pat. v. N.

καὶ μαρτυρεῖ) Bg. e P. formulam pro privo v. dans, tamen non cum eo opprimit particulam καὶ, ſolennem in tranſitu ad probationes, cf. Dem. 243, 7. 253, 9. 261, 7. 272, 1. 273, 3. 282, 6. 394, 21. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λ. it. ad Vig. p. 508. i. cum Hoog. Op. p. 538. e. Sed Ms. additum pron. demonſtr. comparet quoque ap. P., at non eodem loco, h. e. poſt ſubſt., verum ante id, ubi et Bg. retinet inde, et articulum vulg. τὸ uterque Intp. poteſt ſic reddidiſſe, ut alias, dum illud Ms. ortum eſt vel e gloſſa iſtius τὸ, cf. 1, 13, 6. e. ad τοῖς, vel e comparatione ſimilis loci 2, 1, 23. τουτὶ τὸ γραμμ.

ἐγὼ δὲ) Bg. partim e P. opprimit δὲ, ſolum μὲν ſic reddens, cf. 1, 2, 9. 1, 5, 23., ubi Stp. Th. ὑπέσχ. tenet ſine auctore, ſed v. ἐγχ. nec cum Lat. Bg., nec paſſ. cum dat. perſ., cf. Diod. S. 1, 177. l. 33., variante Bg. cum §. 4. in Lat. tempore ad v. ἥκω, (ut Noſtro hic in ὡς μὴ cum proximo ὅπως μὴ,) ſed, deſerto P., ad λαθ. τὰ τολμ. reddente, ut alibi, cf. 2, 5, 15.

τοιαῦτα — οὐκ) Fato quodam genioque regni fieri talia, animadvertas; ſuntque principes plerumque ut odii, ita amoris, tenaciores, quam par eſt. Notum eſt Tiberii exemplum, in cuius animo Seiani caritas tam pervicaciter inſederat, ut, *quamvis exitioſa ſuaderet*, tamen *cum fide audiretur* Tac. 4. A. 59, 5. Adde Traiani in Licinium Suram affectum, Dioni deſcriptum in Traiano. *Boecl.*

Bg. aliter, in τινὰ oppreſſo, quam 2, 5, 14., fere cum P., qui libere ad δακρ. addit adv. et in v. ἐπισ. imperf. adhibet, liber idem in ſqq., unde Bg. retinet Lat. ad φιλτρ. ſeverum, quod tamen G. Th. non habet pro effectu eius, h. e. pro amore, ut explicatur per variationem §. 11. τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, et novit Stp. Th. 4, 160. A. m. e Bud. Lex., unde et hauſit aliam hinc lectionem „ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε λ.“ cf. de φ. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. cum N. Xen. Z. M. S. cum Hdb. p. 73., ad Diod. S. 1, 199. pen. cum N. 49., ad Orph. p. 73. Abr. L. Ar. p. 132. e. it. Heliod. Schm. p. 340. f. 11. m. Fi. ad Anacr. od. 34, 5., ſed ap. Eur. Phoen. v. 136. παῖς Οἰνέως — Ἄρη

ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευεν[ſ], ἡγεῖτό τε τὸν υἱὸν αὐτοῦ[t], ἔχθει τῷ Πλαυτιανοῦ

amatorium Plautiani, tantum quam compoſitum quiddam et fictum illud negotium ſuſpectum habebat: et opinabatur, filium animo infenſo

ſ) Ms. Ba. ὑπώπτευσεν λ. cf. 3, 6, 18. m. t) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ per lenem cum A. al. v. N.

Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει, *filius* Oenei *Martem* Aetolum *in* pectore *habet*, prorſus de rectione ſaltem Noſtri, qui in στερν. plur. pro ſing. cum aliis Atticis proſaicis, at fortaſſis e poëtis, ubi Sch. fere cum Bg. „*in* pectore *multum* habere *amatorii* alicuius" cui Lat. Pol. (unde Stp. Th. plene) Sb. Ind. addebat *animo*, cf. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. et Heſ., bene ordinem mutante Bg., *ne* in Vs. poſſet gen. regi inepte, quod cavit in Gr. praemiſſus artic., ubi cogitari licet quoque genitivum auctoris, e notione propria ſubſt. φ., multum amatorii, dati quaſi a Plaut., qui caſus obiecti fiat deinde in tropica vi, multum amoris erga Plaut., cf. in rem Dion. 1268, 75. φιλῶ τὸν ἄνδρα, ὥστε καὶ εὔχεσθαι προαποθανεῖν αὐτοῦ, it. p. ſq. e.

συσκευήν τινα) De v. σκηνή v. Abreſch. ad Ariſtaen. p. 290. *Leisn.* Similiter eandem rem infra ad finem fere capitis (§. 21.) Plautianus συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα appellat. Inter alios quoque Lucianus hac voce ſic uſus eſt in Nigro 12. (1, 50. pen.) οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ (Gs. *crebra* illa *ſcena*) καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. *Stroth.*

Etiam Stp. Th. 3, 850. A. ſq. (e Bud. C. 809, 49. ubi, inter alia, redditur *molitio fraudulenta*, cum libero textu Gr.) comparat copulata illa §. 21., et Markl. ad Max. Tyr. p. 692. dicit eſſe i. q. §. 21., noſtrum locum afferens ſine Vs. et alium ex Heliod. 5, 6. ed. Schm. p. 278. e. ubi σκηνὴν καὶ δρᾶμα eodem ſenſu tropico, ut ap. Anton. 10, 27. p. 307. δράματα καὶ σκηνὰς alio, cf. Gat., copulante hic Noſtro ſyn. e diverſo tropo, cuius explicatio quaedam mox eſt in τινὰ τέχνην λ., ſed vocabulum generis cum formae, quorum de συσκ. cf. ad Thom. M. p. 508, N. 4. „dolus malus, inſidiae, laeva fraus" cum locis Noſtri omnibus ſine Vs., Moer. p. 357. Heſ. 2, 1318. m. σ., ἐπιβουλή, i. q. Bud. C. 802, 48. „κατασκεύασμα, fraus, commentum, molimentum ſubdolum, actus commentitius et falſus" ſed de σκην. ap. Ioſ. 2, 210. ſ. 2. l. 6. συνθεὶς σκηνὴν πανουργοτάτην, *commento* calidiſſimo *excogitato*, ubi Sch. e Sb. Ind. „ſcenicum actum" ſed Stp. Th. 3, 851. cum P. ſub „quoniam fabuloſa in ſcenam produci ſolent, hinc fit, ut ponatur pro re fabuloſa" Bg. de ſuo ſupplente ὡς, ſed in rel. retinente aliquid e P., etiam ſyn. ad art. τὸ, non item liberum adi. πᾶν, ſed rurſus tempus imperf. contra Ms., non vero pron. ſq., quod per aſperum refert P., itidem contra Mss.; variante Noſtro in τὸ πρ. cum §. pr. τὸ ἔργ. ſed Leisn. in m. Ox. ad συσκ. — κ. σκ. „ἓν διὰ δυοῖν" quo non eſt opus.

ἔχθει τῷ Πλ.) Legendum eſſe τοῦ Πλ. ſequentia monent. *Stroth.* quia in ſq. membro non repetitur articulus in dat., ſed adiungitur cum ſubſt. alius in gen., quae cauſa poteſt eſſe aliqua, ut alia, quod ω et ου alibi

καὶ μίσει τῆς ἐκείνου θυγατρός, εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ καὶ διαβολὴν θανατηφόρον. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν υἱὸν u), ᾐτιᾶτο, ὡς τοιαῦτα κατασκευάζοντα x) κατὰ ἀνδρὸς εὔνου καὶ οἰκείου. ὁ δὲ y) Ἀντωνῖνος τὰ

erga Plautianum et odio eius filiae commentum eſſe quandam technam in illum et ca-
8. lumniam mortiferam. Arceſſitum igitur filium incuſabat, quod talia ſtrueret in hominem amicum et domeſti-
9. cum. Antoninus autem

u) Hoc comma etiam in *Ms. Ba.* cum ed. A. al. v. N. x) *Ms. Ba.* συσκευάζοντα λ. v. N. y) *Ms. Ba.* ὁ δ' ἀντων. cf. 3, 10, 11. e.

confunduntur. Nec tamen dimiſerim libros et vulg. rationem in diverſis artic., quia et alias variatur in eo genere, cf. 3, 2, 3. e. οὐχ οὕτω τῇ πρὸς — ἀπεχθείᾳ, ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας λ. it. 2, 1, 18. ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν καὶ τῆς λ., P. deferente Bg. cum libertate, (pro Sb. Ind. „odio Plaut.“ cf. 3, 3, 4.) etiam ad ſq. εὑρ. λ., ubi Stp. Th. cum P. quoque in τεχν., cf. 1, 10, 10., it. in θαν., in quo cum διαβ. Noſter ad analog.

μεταπεμψαμ.) Bg. e P. fere δὲ per δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., ſed in ᾐτ. magis cum Sch. „incuſabat, *increpabat* eum“ quem acc. pron. αὐτὸν e pr. υἱ. ſuppleo et ipſe poſt ſuſceptum comma, ignorante Stp. Th. iſta Lat. duo, cf. Dem. Ind., cui add. 228, 15. 136, pen. 141, 23. 147, 3. 151, 18. 26. Sed ex eodem porro ὡς cum particip. pro ὅτι et finito tempore.

κατασκευάζοντα) Κατασκευάζειν poteſt h. l. etiam verti *concinnare.* Gloſſ. κατασκευάζω, *concinno*, et κατασκευαστὴς, ὁ κακοπράγμων, *concinnator.* Hoc ſenſu *concinnare* eſt ap. Apulei. ſaepe, v. Pric. ad Mil. VII. p. 378. *Leisn.*

Ad malum hunc ſenſum indicandum pertinet etiam Ms. aliud compoſ. e gloſſa per comparationem aliorum Noſtri locorum, reddente Sb. Ind. cum et P. et Bg. cf. Stp. Th. 3, 843. C. m. Bud. C. 800, 22. Dion. H. S. T. 1. 270, 28. Rs. Or. V. 10. p. 60. i. et Ind. Dem., cui add. cum praep. eadem Noſtri 547, 27. 552, 9., deinde aliter 593, 14. 664, 11. 893, 9. it. 100, 17. 136, 21. 137, 8. 168, 13. it. 35, 16. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατ. it. 36, 21. 106, 3. 175, 4. 10. it. cum inf. 341, ult. Ad ſqq. adi. retinet Bg. e P. Lat. utraque, etſi poſtremum in marg. notarat Stp., qui tamen in Th. 2, 1231. A. m. ſub eodem Lat. ſine Vs. locum noſtrum profert cum alia lect. κατασκευάσαντα, et e Noſtro idem hunc gen. alterius εὐν. Ap. G. Th. quidem Bg. *domeſt.* cum Gr. n., ſed non diſerte pro affinis ſ. propinquus, nec ap. Schell. Lex., ut tamen e notatione poſſit eſſe is, qui eiusdem domus, i. familiae, et praeterea quoque ponatur in Iuſt. Ind. „domeſt. *iudex*, pro cognato et ex eadem familia“ cf. Ind. Liv. et copulata ap. Luc. 1, 574. l. 84. οἰκεῖον τε ὑμῖν ὄντα καὶ εὔνουν, familiarem *veſtrum* et *benevolum*, quo ult. Lat. qui hic quoque malint uti ad εὐν., alterum οἰκ. reddent pro ſyn. per Bg. pr. amicum, quo forte Stp. in Th. reſpexit.

μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ' εἰδέναι Φάσκων τὰ λεγόμενα. ἐγκειμένου [z] δὲ τοῦ χιλιάρχου, καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύντος [a], παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προύτρεπεν [b] εἰς τοὺς ἐλέγχους ὁ [c] Ἀντωνῖνος. ὁ δὲ χιλιάρχης [d], ὁρῶν, ἐς ὅσον [e] ἤ-

primo quidem id abiurabat, nec ſcire ſe dicens, quae nar-
10. rarentur; Inſtante autem tribuno et libellum oſtendente, bono animo eſſe iubebat ipſum et adhortabatur ad coar-
11. guendum Antoninus. Tribunus autem cernens, in

z) Ms. Ba. ἐκκειμ. mendoſe. a) Ms. Ba. δεικνύοντος λ. ſed δεικνῦντος Bs. 2. al., v. N. b) A. al. προὔτρ. cf. 3, 8, 8. 2, 1, 20. c) Ms. Ba. ἐλέγχους ἀντων. ſine artic., cf. 3, 11, 7. et contra hoc cap. §. 7. 16. d) Mss. Ba. et Vi. χιλίαρχος e gloſſa per comparationem, cf. §. 1. e) Ms. Ba. ὅσον κινδύνου ἡκ. ſed Ms. Vi. ὅσον κίνδυνον ἡκ. v. N.

ἀπώμνυτο) Leisn. in Ms. Bg. colore ſtrinxerat rubro pron. adiectum non e P., ſed ad ſenſum, et quia ſq. particip. φ. id requirit, a P. aliorſum flexum, reſpiciente huc Stp. Th. 2, 1296. B. e. ſine Vs.

ἐγκειμένου) Liber P. in δὲ et rel., ſed Bg. in ἐγκ. cum Sch., ut in Ms. modo gloſſa ex aliis Noſtri locis, ubi alterum thema δεικνύω uſurpat, nihil tenente Stp. Th. ſuper accentu lectionis vulg., qui variat quoque ap. Luc., ubi Ind. fert circumflexum, ſed textus noſtrum 2, 354. l. 69. cf. ſupra 1, 10, 7. ad ἐγγν. In ſq. παρεθ. Sch. partim cum P. „*animum audacem* ei *addebat*" fere ut Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. Thuc. Ind., in cuius loco ſecundo redditur cum Bg., Diod. S. 1, 621. N. 16. Zoſ. 1, 28, 2. 2, 26, 2. 5, 32, 4.

προύτρεπεν) Προτρέπειν τινὰ εἰς τοὺς ἐλέγχους eſt impellere aliquem, ut argumenta circumſpiciat rei alicui demonſtrandae crimini ve convincendo. ἔλεγχος alias eſt indicium alicuius rei quodcunque, ſive certum, ſive incertum, e.g. Antiph. or. 1. p. 17. (Rs. Or. V. 7. p. 608. l. 2.) ἔλεγχον ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων, rerum geſtarum indicium facere, p. 19. (ibi p. 610. l. 11.) ἔλεγχον λαβεῖν τοῦ πράγματος, indicium rei accipere, et paulo poſt (l. 12.) ἔλεγχον δοῦναι, indicium facere. Sic ἐλεγχθῆναι eſt convinci 4, 13, 3. it. hoc ipſo cap. §. ſq. et ap. Ael. V. h. 12, 51. (e. p. 813.) *Leisn.*

Cf. ad 1, 1, 2. it. Ind. Dem. ex 303, 14., cui add. 230, 5. 871, ult. 874, 10. 875, 1. 904, 7. reddente Sch. „ἐλ. argumenta, quibus quis criminis alicuius coarguitur" ſed aeque recte Stp. Th. aliunde *demonſtratio* et *probatio*, at 3, 1632. B. e. „προὔτρ. ἐς λ. *animum addebat* et *exhortabatur* ad *redarguendum*" cum dupl. alia lectione, in v. addito leni et per ſyn. praep., tum in Vs. de ratione Bg. ſolenni e P., cf. Moer. p. 302. cum Bud. C. Suid. 3, 211. m. lib. de V. med. Fi. et Dem. ſine Ind. 153, 26. 267, 18., ſcribente Noſtro ad analog.

ἐς ὅσον) In Mss. alia lectione conſenſus eſt primum, quoad e gloſſa locatur ſubſtantivum vicinius ad adi., ſed deinde diſſenſus in caſu alio, ubi incidit vel lapſus in ν et υ ſolennis, cf. §. 5. ad σοῦ, vel ingenium librarii, mutantis iterum caſum diverſum in eundem, cf. 1, 13, 12. e. 1, 12, 9. m., quem etſi refert ipſe P., tamen libere potuit agere, ut Bg., qui debuerunt ſevere reddere *in* quantum *periculi*, cum et Lat. habeant, cf. G. Th. v. *quantum*, ſed in Gr. formulam M. O. Nov. T. 3. p. 22.

κει κινδύνου„ δεδιώς τε τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, ἐπιςάμενος [f], ὡς, εἰ λάθοι [g] ἡ ἐπιβουλὴ, καὶ μὴ ἐλεγχθείη [h], ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτηται, „Καὶ τίνα [i], ἔφη, ὦ δέσποτα [k],

quam magnum veniſſet diſcrimen, veritusque adverſus Plautianum Severi benevolentiam, gnarus; ſi latuiſſent inſidiae, neque coarguerentur, peſtem ſibi non vulgarem impendere, 12. *Et quodnam*, inquit,

f) Mss. Ba. et Vi. ἐπιςάμενός τε ὡς λ. v. N. g) Ms. Ba. λάθοιεν ἡ λ. v. N. h) Ms. Ba. ἐλεχθείη mendoſe, cf. 1, 1, 2. e. i) In Ms. Ba. καὶ τίνα ἔφη ὦ λ. ſine commatibus, ut in ed. A. al. k) δέσποται ed. Lu. Par. 2. Ox. et Ed. v. N.

ſq., (ubi eadem ſuppleo ſubſt., quae ad εἰς τοσοῦτον λ.) ut in alteram Bg. Dem. 667, 7. θεάσασθε, εἰς ὅσην ἂν αἰσχύνην ἡ πόλις ἡμῶν ἐληλύθει, (205, 15. εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους,) et Xen. Cyr. 1, 4, 8. ἔλεγον, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι, it. de re Rs. Or. V. 7. Ant. v. κινδ. „τὰ εἰς κινδύνους ἥκοντα λ.“ ſcribente Noſtro ad analog. in pron. cum gen., cf. Thuc. 199, 11. παρὰ τοσοῦτον — ἦλθε κινδύνου, it. 448, 63. cum Abr. Dl. p. 606. i. „pro κίνδυνον.“

ἐπιςάμενος) Mss. intruſum τε iterum in participiis pluribus reperias quoque ap. P. „*neque* non *intelligens*“ ſed ut ſine copula, a Bg. quoque omiſſa, in periodo per participia hoc membrum praemiſſum credas in apodoſi, quae hic conſtat uno illo v. ἔφη, cf. 2, 5, 8. e., variante Noſtro cum εἰδὼς 3, 11, 17. e.

εἰ λάθοι ἡ ἐπ.) In Ms. lectione vitioſus eſt pluralis λάθοιεν, forſan ortus a λάθοι ἂν ex §. 6. e. per gloſſam e comparatione et lapſum in α et ε ſolennem, et per ſeriem omnium unam, cf. 2, 10, 3., ſervante Bg. e P. diverſa tempora per enallagen quandam, ſed ex analog. ſcribente Noſtro in ſq. ἐλ. cum ἐπιβ. et ὀλ. cum adiuncto adi. et v., cf. 2, 3, 16. οὐ τὸν τυχ. ἐπηρτ. ἀγῶνα alio ordine, ad variandum, ut Alc. ep. 3, 59. p. 422. m. νεανίσκος — οὐχ ὁ τυχ., cf. ad Luc. 2, 771. N. 21., reſpiciente huc Stp. Th. in ὀλ. ſine Vs., at cum alia lect. αὐτ., quem aſperum, non variantibus libris Gr., refert Bg. e P., quem Sch. deſerit in „ἐπ. *exitium* impendet *ipſi*“ cf. Dem. 666, 14.

ὦ δέσποτα) Pol. legit pluraliter ὦ δέσποται, quia ſcilicet pluralia verba ſequuntur, non ſingularia, ut §. 4. *Sylb.*

Cum retineant ſing., praeter Bg., etiam cum Mss. editiones primae: reliquarum plur. eſt e correctione, dum quis immemor fuit eorum locorum, ubi, praeſentibus pluribus, ad unum tamen oratio habetur, qui appellatur, etſi reliqua verborum rectio ad alios ſimul pertinet, cf. Virg. A. 9, 258. 525. *vos* —, *Niſe*, — *obteſtor*, et *vos*, o Calliope, — *adſpirate* rel., cum N. Heyn., ubi appellatur enallage numeri et ſyllepſis. Tum Sch. „καὶ ponitur interdum ab initio ſententiae, ubi nihil copulat“ ad ſpeciem quidem, cum tacite referatur tamen ad alterum quid, ut vel ſic continuet, ſed cum aliquo affectu animique motu, ut δὲ ab initio orationum, cf. 1, 6, 4. Loesn. Obſ. p. 811, ubi dr. „iis interrogationibus praeponi, quae cum aliqua admiratione fiant“ Hoog.

„ἔλεγχον μείζονα βούλεσθε, ἢ „ποίαν ἀπόδειξιν φανερωτέ„ραν [l]; ἐπιτρέψατε [m] γὰρ δή „μοι, ἔφη [n], προελθόντι [o] τῶν „βασιλείων, διά τινος [p] τῶν ἐ„μοὶ πιστῶν δηλῶσαι, ὅτι δὴ τὸ „ἔργον κατείργασται. ὁ δὲ ἀφί-

Domine, argumentum maius vultis aut indicium apertius? Permittite enim mihi, ut egreſſus palatio per aliquem mihi fidum hominem ſignificem Plautiano, iam rem confectam eſſe. At ille veniet cre-

l) In Ms. Ba. modo colon, cf. 2, 19, 20. m) In praeced. edit. eſt ἐπίτρεψε, quod vel in hoc editum ἐπιτρέψατε, aſſentiente vet. cod. vel in ἐπίτρεψον mutandum fuit. *Steph.* ἐπιτρέψατε habet etiam Ms. Ba. *Mart.* tacite quoque Mss. rel., it. Sb. In. Lu. Bc., ſed ἐπετρέψατε Ox. mendoſe, at ἐπέτρεψε A. Bss. Par. et Pat., v. N. n) ἔφη iterum non eſt incluſum in Ms. Ba. *Mart.* quia erat (ἔφη) in Stp. al. o) προσελθ. Ms. Ba., ſed τὸ σ. videtur a prima manu notatum eſſe, ut falſum. *Mart.* Eſt tamen προσελθ. etiam in Ms. Vi., v. N. p) Hic accentus etiam in Ms. Ba. et ed. A., al., pro διά τινός Stp. al. cf. 3, 10, 11. m.

Op. p. 539. N. 2. Vig. p. 505. Nr. 4. cum N. it. 508. i. Ind. Xen. Z. Bach. M. S. et Cyr., at Ael. V. h. „abundat eleganter in principio interrogationis“ ſine Ind. Dem. 246, 10. ubi male editur τῆς ποίας λ. pro καὶ π., ubi et 447, 15. ταῦτ᾽ ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων; (877, 13. μεῖζον — τεκμήριον) 953, 2. σαφέστατον ἔλεγχον, it. 979, 24. ἔλεγχος ἀκριβέστατος, ſcribente Noſtro in βουλ. cum acc. rei et interrog. forſan ad analog. Lat.

ἔλεγχον μειζ.) Herodianus ipſe explicare videtur per ſq. ἀποδ. φαν. *Leisn.* Noſter, opinor, hic in oratione turbati et anxii animi adhibet copiam ſyn., ubi Bg. e P. (cuius pron. alterum ad ποι., ſyn. pr. τίνα, debuit ſervare, olim a nobis reſtituendum) melius, quam Sch. „ἀπ. *argumentum* apertius“ vel ſic tamen innuens ſyn., ut Stp. Th. ſine exemplo reddit *probatio*, eodem Lat., quo ſupra in ἐλ., cf. 1, 15, 5. e. Bud. C. Ind., cui add. 959, 36. Eur. Phoen. Ael. V. h. Luc. Aeſ. Fa. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. et Dem., cui add. 328, 23. 240, 3.

ἐπιτρέψατε) Ut de hac lect. non amplius dubitandum, quia a Mss. noſtris quoque praebetur: ita altera in ſing. orta videtur e ſing. δέσποτα, opprimente P. utrumque γὰρ et δή, ſed Bg. modo poſtr., cf. 1, 14, 19., quod h. l. Lat. *tandem.* Repetitur autem ἔφη in alia hic enunciatione ex uſu ſermonis quotidiani, cf. Xen. M. S. 2, 3, 16. et Cyr. 3, 1, 9. In ſq. προελθ. lectionem Mss., pravam e confuſione ſolenni illarum praep., confutat, praeter Ms. Ve. cum P. et Bg., quoque contextus et rectio cum gen., quo variatur cum §. 1. per privum ſubſt. Tum in ſqq. Bg. e P., praeter caſus diverſos remotos, in ſuppleto cum ſubſt. ἀνθρώπου, it. ad v. δηλ. nomine proprio, quod propterea notarat Leisn. in Ms. Bg. rubro colore, cogitandum facile per contextum, quia imperatores utrique principem perſonam, qua de agebatur, iam ipſi intelligebant, cui res ſignificanda; pro quo nomine nec locum obtinuit commode pron. αὐτῷ, quia longius remotum fuit ipſum viri nomen §. 5., apud Severum uſurpatum, etſi §. 7. et 11. Herodianus poſuerat, ut in ſua narratione. In extr. Sch., deſerto P. etiam, „κατ. *factum* eſt *opus* caedis imperatae“

„ξεται πιςεύσας, καὶ οἰόμενος„	dens, ac putans, vacuum
„ἔρημα τὰ βασίλεια καταλή-	ſe palatium occupaturum.
„ψεσθαι. ὅταν q δὲ ἀφίκηται,	13. Atque ibi iam veſtrum
„ὑμέτερον r ἤδη ἔργον, εὑρεῖν τὴν	negotium erit comperire veri-
„ἀλήθειαν. ἡσυχίαν δὲ ſ εἶναι	tatem. Sed ſilentium ma-
„πολλὴν ἀνὰ τὰ βασίλεια κε-	gnum in palatio eſſe iu-
„λεύσατε t, ὅπως u τὸ πραττό-	bete, ne res, quae agi-

q) Ms. Vi. ὅτε λ. v. N. r) Ms. Ba. ὑμέτερον ἔργ. abeſt ἤδη. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Vi. modo affertur quoque ὑμέτερον, quod erat in edd. A. Bs. 1. Ox. Ed. et Sb., ſed ἡμετ. in Stp. etc. et tacite in Ms. Ve., v. N. ſ) Ms. Ba. δ' εἶν. cf. §. 9. t) Colon in Stp. al., punctum in Bc., pro commate A. rel. u) Ms. Ba. ὅπως μὴ τὸ πρ. προγν., ut in Excpt. Ms. Vi. „ὅπως — ὅπως μὴ et in ſq. vs. μὴ deeſt" v. N.

non aſſecutus luſum Noſtri et paregmenon, pro *facinus* factum, *confectum eſſe*, cf. G. Th. et in Gr. paſſ. Ind. Luc. 1, 744. l. 95. Diod. S. 2, 99. l. 10. Thuc. Rs. Or. V. 7. Ant., ſed Dem. in hoc ipſum perf. ſenſu med.

πιςεύσας καὶ οἰομ.) Libertatem P. deſeruit Bg., ſervans inde modo Lat. ad κατ. (ubi tamen et procedit pro deprehendere, offendere,) it. ad ἔρ. cum Stp. Th., quod hic dr. poſt remotos et interfectos homines, fortaſſis e Lat., cf. Liv. 1, 46. e. prope *continuatis funeribus* quum *domos vacuas novo* matrimonio *feciſſent*, it. Cic. Catil. 1, 6. *cum* novis *nuptiis* domum *vacuefeciſſes*, et Sall. Cat. 15, 2. *necato* filio, *vacuam* domum *ſceleſtis* nuptiis *feciſſe*, ubi v. Cort.

ὅταν δὲ ἀφ.) Quanquam iam Stp. in marg. corrigente liberum P., tamen brevitatem eius retinet Bg., praeter redditum δὲ pro τὲ, neglecta adeo Noſtri ſimplicitate in repetito v. ἀφ., ubi Ms. lectio eſt e gloſſa, ſive per comparationem cum aliis Noſtri locis, (cf. Heſ. ὅτε, ὅταν, λ.) ſive quod librarius deprehenderat ſcripturam diviſam ὅτ' ἄν, (cf. Suid. 2, 724. m. ὅτ' ἄν —, ὅταν λ.) unde ſine apoſtr. dedit, neglecto ἄν, niſi hoc in aliquo Ms. adhuc reliquum eſt.

ἡμέτερον) Cum Aldina et Polit. ὑμέτερον legendum eſſe, ipſa orationis dictat ſententia. *Sylb.* Utique legendum ὑμ. *Stroth.*

Vel ſine Mss. quisque videat hoc; ut iam dudum dederimus; legente ſic etiam Bg., qui adiunctum adv. ἤ. per ſyn. Lat. e P. reddit, pro tunc, cf. 2, 12, 6., ſed ὑμ. ἔργ. ſeverius, quam ille, et quam 1, 5, 19. (quibus add. ſine Ind. ap. Xen. Cyr. 5, 5, 45. οὐδὲν τοῦτο μᾶλλον ἔργον ἐμὸν ἢ ὑμέτερον μηχανᾶσθαι,) deſerens illum in εὑρ., ubi Noſter partim cum Dem. ſine Ind. 874, 24. τοὺς δούλους βασανίζοντες οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλ. εὑρεῖν τῶν πεπραγμένων, cum arte celandi imitationem, i. e. alio ordine et abſolute, ſine τῶν π., afferente G. Th. modo formulam P., quem deſerit Bg. e marg. Stp. in ſq. ἡσ. et πολλ. (ubi Noſter iterum partim cum Dem., cf. Ind., cui add. 92, pen. ταῦτ' ἔχειν κατὰ πολλὴν ἡσ.) non item in ἀνὰ λ., ubi ſeverius Sch. „intra, *per* aedes."

ὅπως) *Ne*, quod *facimus*, ſi *praecognitum* fuerit, *evertatur*, i. e. ne techna, qua utimur ad illum deprehendendum atque convincendum, ſi praecognita fuerit, irrita reddatur. *Steph.*

„μενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατρα-„πῇ.“ Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεταί [x] τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ [y], ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ [z], ἥκειν τὴν ταχίστην [a]. κεῖσθαι γὰρ ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας, καὶ δεῖν [b] αὐτὸν ἔνδον εἶναι,

tur, praecognita ſubvertatur. 14. Haec locutus mandat cuidam ex fidiſſimis ſibi, qui nunciaret Plautiano, adſit 15. quam primum; jacere enim utrumque imperatorem, ac oportere ipſum

x) Hoc accentu nobiſcum Ms. Ba. et cum edd., praeter Stp. Sb. Lu. τινὶ, cf. 2, 14, 7. 3, 11, 2. m. y) ἑαυτοῦ Ms. Ba. v. N. z) Πλαυτινῷ Bs. 2. L. mendoſe, cf. 3, 11, 8. m. a) τηνταχίστην Ms. Ba. ut 2, 8, 17. e. et hic A. cum Bs. 2., ut colon in Ed. cum Ms. Bg., ubi iam dedimus numerum novae §. pro Bc. inferius poſt γένεσθ. b) δεῖ Ms. Ba, v. N.

Deſerto P., facit Bg. cum Sch. in rel., ſed partim in „πρατ. *res, quae geritur*“ liberius, quam 2, 1, 2 ſ. 2, 6, 10., aſſumto quippe ſubſt. Lat.; nihil tenente Stp. Th. in v. paſſ. ἀν., quam e Bud. C., cf. Suid. 1, 184. e. Sed in Mss. lectione eſt mera Gloſſatoris opera, rectionem adiuturi collocato μὴ propius ad ὅπως, ut erat §. 6. et 1, 1, 1. m., ne μὴ traheretur ad proximum particip. προγν., ſed ὅπως μὴ ad v. ἀνατρ., etſi ab imperito lectore vel ſic μὴ ad proximum τὸ πρατ. poteſt trahi. Sed Noſtri ordo et collocatio habet analogiam Lat., qui ſua *ut ne* ſimiliter divellunt, interpoſitis aliis, cf. Hor. Turs. p. 540. Nr. 12. e. 1243. Nr. 17. ſq. cum G. Th. v. *ut* 1117, 16. ſqq., ubi dr. „*ut* abundare ante *ne*“ unde Bg. e P. hic, ut alibi, modo exprimunt negat., divellente Noſtro hic particulas illas propterea, credo, ne concurrant duo particip., ſed afferente Stp. Th. 3, 656. E. e. legem Gs. eandem, et modo exemplum particularum iſtarum in vicinia, it. Hoog. Op. p. 853. e. 839. m. (ubi p. 836. e Dem. 9, pen. ὅπως ἐνθένδε βοηθήσητε, καὶ μὴ πάθητε ταυτὸν, cum duplici enunciatione, aiente et negante, et vel ſic diſtractum, niſi quis dicat, ὅπως e pr. repetendum,) at uno interpoſito vocabulo cf. Xen. Ἀνβ. 3, 1, 18. ὅπως τοὶ μὴ λ. it. Cyr. 1, 3, 18. m. et The. Fi. 24, 3. e., ſed vicino ſitu cf. ib. et ej. Pal. Dem. etc.

ἐντέλλεται) Ms. caſus alius in pron. ἑαυτ. fuerit librarii vel lapſus in ω et ου, ut alibi, vel ingenium, ad variandum cum §. 12., per gloſſam e comparatione aliorum, qui cum hoc adi. ponunt gen. perſ., pendentem a ſuperlat., cf. Ioſ. 2, 23. ſ. 47. i. τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν, fidiſſimos *illorum*, (pro inter illos ſ. ex illis, qui praec. ὁπλιτῶν, ut 1, 489. l. 7. οὓς ᾔδει πιστοτάτους τῶν ὁπλ., *quos* ex *militibus* fideliſſimos *noverat*,) vel aeque ac dat., qui dicatur caſus *obiecti*, cf. 1, 17, 14. e., hic tenente et P. caſum adi. vulg., unde etiam Bg. adiunctos inf. mutat, primum in finitum tempus cum pron. relat., ſed poſtremum in tale pendens a pr., dum omittitur particula *ut*, neglecta tamen conſecutione temporum Lat., quam ſervarat P. per idem tempus praeſ., liberior in rel.

δεῖν) Infinitivum, mutatum in Ms. uno in tempus finitum, cf. 1, 5, 23. e., retinet cum Mss. rel. etiam P., et lapſum librarii arguit ſeries orationis per copulam καὶ et praecedentem inf., quanquam alias duo tempora iſta concurrunt poſt aliquod verbum, e notione dicendi, edi-

πρὶν ἔκπυστα τῷ δήμῳ γενέσθαι, ὡς ἂν [c], τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης, καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης [d], ἑκόντες τε καὶ ἄκοντες πάντες [e] ὑπακούοιεν οὐκ ἐσομένῳ βασιλεῖ [f], ἀλλ' ἤδη ὄντι. τούτοις πιστεύσας ὁ Πλαυτιανὸς, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι, θώρακα μὲν [g] ἀμφιέννυται,

intus eſſe antequam res innoteſcat populo: ut ſcilicet arce occupata, et imperio ſtabilito, velint nolint, univerſi obediant non futuro imperatori, ſed iam 16. facto. His credens Plautianus, cum iam diei ferus veſper eſſet, erectus ſpe, loricam induitur tuendi

c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. d) Verba καὶ τῆς βασ. ἱδρυμένης in Ms. Ba. deſunt. *Mart.* etiam in Ve., v. N. e) Hoc πάντες deeſt in edd. Par. Ox. et Pat. v. N. f) Colon Ms. Ba., ut punctum Ing. 2. mendoſe. g) In Ms. Ba. μὲν abeſt. *Mart.* v. N.

cendi, iubendi, nunciandi, quale hic ἀγγειλ., cf. Krb. Obſ. p. 161. e. infra 5, 7, 2. ſqq. 6, 7, 5. e. ſqq, ubi tamen illud, quod finitum eſt, a principali verbo pendet per particulam aliquam, id tempus finitum regentem, ut ὡς et ὅτι, quod hic poſt ἀγγειλ. deſit, nec per copulam illam καὶ commode poteſt ſuppleri. Caeterum ex ſq. ἔνδον, relato ad pr. §. 13. ἀνὰ τὰ βασιλ., (cf. Ind. Xen. 'Ανβ. et Cyr.) conficitur, Praefectum Praetorio habitaſſe extra aulam.

ἔκπυστα) Bg. e P. mutat omnia, pro ſuppleto pron. ταῦτα aſſumens ſubſt. πράγματα cum alio numero et privum verbum pro formula, non item Sch. „*cognita* ipſi *facta ſunt*" ſcribente Noſtro partim cum Thuc. „πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι" ubi Ind. huc reſpicit ſine Vs., ut et Stp. Th., qui addit „ubi nota dat." qui tamen et pendeat a v. γεν. cf. ſyn. Herdt. 466, e. ἀνάπυστα γενόμενα ταῦτα, it. 468, i. In ſq. ὡς Bg. e P. ſupplet adv. δὴ libere, cf. 3, 3, 13.

καὶ τῆς βασ. ἱδρ.) Homoeoteleuton decepit librarium qui cod. Ven. ſcripſit, ut verba καὶ τ. β. ἱ. omitteret. *Stroth.*

Vera haec eſt cauſa, cum, praeter Ms. Vi., membrum teneat quoque P., deſertus a Bg. in v. ἱδρ., non item a Stp. Th. 1, 1092. F. m. (cf. ad 2, 8, 6. e.) nec a Bg. in ſqq. ἑκ. et ἀκ. adi. per verba, propter ſervandam, opinor, figuram Gr. et paronomaſiam aliquo pacto, pro *ſponte*, aut *invite* ſ. *inviti*, cf. Dem. ſine Ind. 128, 24. ὅπως μήθ' ἑκὼν, μήτ' ἄκων μηδεὶς ἀνατρέψῃ. it. Herdt. 135, 96. ἤν τε ἑκ., ἤν τε ἀέκων, it. 158, 99.

πάντες) Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo πάντες, quod abeſt a nonnullis" omiſſum ab operis ob pr. ſimile, ſed ſervatum a Bg. e P. cum edd. primis et Mss. tacite. In ſqq. addit P. libere plura adv., ubi Bg. Lat. ad particip. ὄντι, valde commodum, ignorat Stp. Th., cf. Hsd. ἔργ. Vss. v. 29.

ἤδη περὶ) Bg. partim e P., cf. 2, 6, 9. et 2, 11, 9., quo comparato loco, hic ſumetur de tempore longe ſeriori, quia interea multa narrantur a Noſtro acta, qui in ſq. ἀρθ. τ. ἐλπ. variat cum 2, 13, 1., cf. 2, 6, 16.

θώρακα) Ipſe Baſſianus ap. Capitol. (in Anton. Geta p. 743. m.) c. 6. in diſcrimine, loricam ſub lato habens clavo, curiam ingreditur. *Leisn.*

τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν· κρύψας δὲ αὐτὸν τῇ λοιπῇ ἐσθῆτι, ἐπιβὰς ὀχήματος, αἰφνιδίως [h] εἰς τὰ βασίλεια ἠπείγετο [i], ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων [k], οἳ παρῆσαν, οἰόμενοι, κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν βασιλέων διά τινα [l] ἐπείξαντα. ὡς δὲ [m] ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, ἀκωλύτως τε [n] εἰσῆλθεν, ἀγνοούντων τὸ πραττόμενον τῶν φυλάκων [o]. ὑπαντώμενος δ' [p]

corporis cauſa, occultans eam
17. caeteris veſtibus: conſcenſoque curru, repente in regiam properabat, paucis ipſum comitantibus, qui aderant, putantes eum vocatum ab imperatoribus propter quaedam urgentia.
18. Ut autem pervenit ad imperatoriam aulam, intravit, ignorantibus, quid ageretur, cuſtodibus. Occurrens

h) αἰφνηδίως Ms. Ba. ut ter iam, cf. 3, 7, 13. m. i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Sic quoque Ms. Ba. cum ed. A. al., pro διὰ τινὰ Stp. rel., cf. §. 12. m. m) Ms. Ba. δ' ἐπ. cf. §. 9. 13. m. n) Diſerte ſic Ms. Ba. et tacite Mss. rel. cum edd. omnibus, v. N. o) Ms. Ba. φυλάκων, ὑπαντήσας δ κτλ., quorum comma habet quoque A. cum al., v. N. p) In Ms. Vi. δ' deeſt. Loc. v. N.

Hic P. libertatem, correctam iam a Stp. in marg., deſerit partim Bg., negligens eiusdem et Stp. in marg. copulam δὲ, pro τὲ acceptam, contraque in ſq. membro referens aliquam, omiſſo etiam μὲν cum P. et Ms. Ba., ubi elapſum videtur ob pr. κα aut ſq. αμ., cum teneant Mss. rel. Sed e P. retinet hic Bg. acc. cum v. ἀμφ. ſecus ac 1, 14, 16. 1, 16, 7. e. Mox ad αἰφν. λ. in rem Dio 1274, 97. οὕτως ἠπείχθη, ὥστε τὰς ἡμιόνους, τὰς ἀγούσας αὐτὸν, πεσεῖν ἐν τῷ παλατίῳ.

οἳ παρῆσαν) *qui* aderant *eum* que *de* rebus, *quae* celeritatem *poſtulaſſent*, acciri *exiſtimabant*, ſ. de rebus, quae nullam paſſae moram eſſent. Sic ſupra dixit (3, 11, 14.) ἀγγελείας ἐπειγούσας. *Steph.* plane ut nos: *wegen* einiger *dringenden* Angelegenheiten. *Stroth.*

P. libertatem corrigens Stp. ſic in marg., tamen ex eodem retinet quodam modo hoc, quod reſolvit particip. οἰομ., dum Bg. aeque id capit per ſe, in notione cauſae, ubi non cohaeret cum v. παρ., ſed cum pron. οἳ, et adeo ad proxime praecedens membrum, quaſi per parentheſin modo interiectum, regitur, quoad caſum, cum potuiſſet quoque regi ad pr. gen. conſq. eodemque gen. exprimi, quo ſpectat P., hinc opus habens ſubiicere copulam, ſed ut illa rectio obtineat quoque in Lat. Mox in τῶν β. variatur cum §. 14. ſine ἀμφ. cf. 3, 11, 12., ut ſq. §. in τῇ β. α. cum pr. εἰς τὰ βασ. ubi Bg. ad ἐπ. aliter, quam 3, 9, 18. 3, 12, 2. etc., cf. 1, 9, 20. m.

ἀκωλύτως) In Gr. *citra impedimentum* Leisn. „ſcripſerat in m. Ms. Bg., cum ibi defuiſſet adv. hoc, reſtituendum olim, cum et agnoſcat P., liber in rel., hactenus quoque, ut cum Ms. Bg. omiſerit copulam τὲ, qua de poſt; e P. fere agente Bg. in ſq. τὸ πρ., cf. §. 13. 2, 1, 21. 2, 6, 10.

ὑπαντώμενος δ') Pro δ' aeque aptum erit θ', id eſt, τε. *Sylb.* Quae co-

ὁ χιλίαρχος, ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα [q], καὶ δῆθεν συνήθως [r] λαβόμενος [ſ] τῆς χειρὸς, εἰς τὸ δωμάτιον εἰσήγαγεν, ἔνθα ἔφασκεν ἐρρίφθαι τὰ τῶν βασιλέων σώματα. ἤδη δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν [t] σωματοφυλάκων, οἳ συλλήψονται αὐτὸν εἰσελθόντα. ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ἐφ' ἑτέραις ἐσελθὼν [u] ἐλπίσιν, ὁρᾷ τοὺς

autem tribunus ac decipiens ſalutavit imperatorem, et quaſi pro conſuetudine prehenſum manu in cubiculum introduxit, ubi aiebat proiecta eſſe imperatorum cadavera. 19. Iam autem comparaverat Severus iuvenes ex corporis ſui cuſtodibus, qui comprehenderent ipſum ingreſſum. 20. At Plautianus, alia ingreſſus ſpe, videt utrumque

q) In Ms. Ba. punctum, ut in edd. A. al. r) Legitur etiam συνήθη. *Steph.* quod, a me nullibi repertum, pro adv., ut alia neutra adi. plur., ſtet. ſ) λαβόμενός τε τῆς χ. Ms. Ba. v. N. t) αὐτὸν per lenem Ms. Ba. cum edd. A. al., cf. 1, 11, 15. u) εἰσελθ. Ms. Ba. cum edd. Baſ. 1. Par. al. v. N.

pula referatur ad pr. membri idem τὲ, quod tamen et habuimus relatum ad δὲ, quod ſervat Bg., non item P., liber etiam in rel., ſed excidit in duobus Mss. ob vicinitatem, ut act., loco med. praebitum, cf. 3, 2, 2. e. 1, 17, 8., et aor. pro praeſ., minus per lapſum in compendio, quam per ingenium librarii, variaturi cum 2, 5, 8. In ſq. deſertus P. etiam a Sch. „ἐν. inſidiando" non item a Stp. Th., qui ignorat Lat. Bg., commodum hic ad ſententiam et Vs. Vernac., cf. Heſ. δόλον μηχανᾶται, Suid. L. N. T. Weſſ. ad Diod. S. 2, 372. N. 50. Ind. Dem., cui add. 1021, 22. et ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 39., ſed in Bg. ad ſq. δηθ., a P. neglectum, cf. 2, 15, 6.

συνήθως) Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. συνήθως" quod adv. plane negligit P., non item Sch. „de *more*, more ſolito" in poſtr. cum Ind. Sb., ubi et *familiariter*, ſolum notionem Bg. tenente Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Ael. V. h. Heliod. p. 51. e. et in Bg. e P. ad λαβ. λ. 2, 3, 8., ubi quoque inſertum a Ms. τὲ, ut alibi in particip. pluribus, ſtulte venit huc vel ex illo loco per comparationem, vel e marg., cum pertinuiſſet ad pr. δ', omiſſum poſt ὑπαντ., ſcribente Noſtro in εἰσαγ. λ. ex analog. cf. §. 2, et laud. ad 6, 5, 18., non tenente Stp. Th. ſq. ἐρρ. tempus.

νεανίας τῶν) Omiſit Bg. ſubſtitutum a P. pron. τινὰς pro ſubſt. νεαν., retinens ex eodem rel., divulſo ſubſt. σωμ. et ad horum unum σ. accommodata formula τῶν π. ἁ., quam per merum pron. expreſſit, cf. 1, 2, 5. e.; in notionem v. παρ., pro inſtruere ad aliquid, docere, quid et quomodo agendum, etiam adeo locare alicubi, ubi quid agendum, reſpiciente forſan Stp. Th. 3, 847. D. e Bud. C. 806, 47. cf. Rs. Or. V. 5. p. 563. N. 17. et Ind. Dem., cui add. 305, 20., tenente Bg. e P. conſecutionem temporum Lat. in Gr. pluſq. cum pron. relat. et fut.

ἐφ' ἑτερ. λ.) Ms. alia lectio in ſyn. praep., per ſe et extra verbum ſaepe iam variante, cf. 3, 1, 7. e., aut e lapſu fuerit, ob ſimilia initia

βασιλέας ἀμφοτέρους ἐφεςῶτας[x]· συλληφθείς τε κατείχετο[y], ἐκπλαγείς τε[z] τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει[a]· ἀ-

imperatorem adſtare, comprehenſusque tenebatur: et obſtupefactus ea re orabat
21. et obſecrabat, purga-

x) ἑςῶτας Mss. Ba. et Vi., ſed alio accentu ἐφεςῶτας Par. 2. Ox. al. v. N., ubi comma cum Ms. Bg. habent Bs. 1., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) Punctum Ms. Ba. cum ed. A. al. et colo Ed. cum Ms. Bg. v. N. z) Hoc τὲ abeſt in Ms. Vi.; v. N. a) Ms. Ba. καὶ κατελιπάρει. ἀπελ. quorum punctum etiam in edd. omnibus, ſed cum Ms. Bg. comma in Bs. 1. v. N.

pr. vocum ἐφ' ἑτ., aut e comparatione prioris §., ut ne in tanta vicinitate varietur; reperiente me tantum haec, variare ſecum iſta duo v. etiam ap. Thuc. 182, 16., et Ind. prodere utrumque v. quidem, ſed in textu eſſe tamen modo ἐςερχ., ſic et ap. Herdt., tum ap. eundem aliquem ſcriptorem occurrere v. c. εἰςάγω et ἐςάγω, ut ap. Ael. V. h. it. ap. Luc. εἰςβάλλω et ἐςβάλλω, et ap. hunc 2, 220. poſt εἰςβαλὼν mox lin. ſq. eſſe ἐς τὴν πατρίδα, quibus tamen vix auſim defendere vulg. hic ἐςελθ., quanquam a Mss. rel. ſuſtentatum; deſerente P. etiam Stp. Th. 1, 1212. H. ſub „ἐπ' ἐλπίδι, — cum ſpe" ſine Vs. hinc cum al. lectione εἰςελθ. memoriter, ſed Bg. reddente cum Sch. in ἑτ., ubi *aliae ſpes* ſunt cogitatio et exſpectatio imperii obtinendi et caeſorum imperatorum, in quibus latent ſimul *aliae*, nunc in animo ſurgentes, cogitatio expectatioque periculi et exitii ſui; non definiente ſatis vim pr. ἐπὶ cum ſubſt. ἐλπ. Ind. Dem. p. 341. m., cui add. 255, 13. 368. 20. 378, 15. 806, 20. 841, 27. 246, 13. cum Lib. ep. p. 20. l. 4., ad quorum analog. hic ſcribitur, ut in τ. βασ. ἀμφ. rurſus variatur pro privo τῶν β. §. 18. e. 17.

ἐφεςῶτας) Res primo Mss., ſimplex v. pro compoſ. iterum, reperiendum quoque in P., hic orta ſit e gloſſa ad variandum pro §. 2., vel ad ſenſum definiendum in ambiguo verbo. Deinde accentus edd. acutus male habet in penultima per grammaticorum libellorum exempla, dum finitionem in ας accuſativi plur. e prima declinatione faciunt longam, ſed eandem in tertia brevem; qua ultima ſumta pro brevi, circumflexus fit recte in penultima, ut in σωτῆρας, cum contra in acc. primae declinationis, v. c. ςρατιώτας, acutus modo obtineat ob ultimam longam. Denique in diſtinctione hic et in ſqq. membris nihil definire placet, praeter id, quod iam feci colon poſt ἐλιπ., ut ad ſq. §. trahatur quoque nominativus Πλαυτ. prior, cum alioqui, facto ibi puncto, ad ἀπελ. aſſumendus ſit nominativus pron. αὐτὸς ex illo Πλαυτ., mixtis et hic variis temporibus, praeſ. cum aor. et impf., ſed in v. κατεχ. reſpiciente huc ſine Vs. Stp. Th. 1, 1345. F. m. ſub compoſ. „detineor, retineor" pro quo Bg. e P. tenet ſimplex.

ἐκπλαγείς τε) Primum Mss. eſt in omiſſo τὲ, ſed male, ob ſimile ſq. τῷ, quia ſeries tunc laborat, quam et mutat libere P., unde partim Bg. in artic. τῷ per pron., non item in rel., ubi alterum Mss., in comp. pro ſimpl. iterum, prorſus ut 1, 16, 10., nec hic definiente quid P., quem deſerit et Sch. in „ἀπελ. ſe *excuſabat*, ſermone *expurgabat*" reſpiciens forte cum Bg. vim med., quorum Latt. ignorat Stp. Th. cum lib. de V. med., cf. abſolute ſic poſitum v. ap. Dem. ſine Ind. 113, 17.

πελογεῖτό τε, πάντα[b] φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. πολλὰς[c] δὲ τοῦ μὲν Σεβήρου ὀνειδίζοντος εὐεργεσίας τε καὶ τιμὰς, τοῦ δὲ[d] πίστεώς τε καὶ εὐνοίας τῆς ἄνωθεν ὑπομιμνή-

batque ſe, omnia dicens fal-ſa eſſe, commentum id in ſe fabulamque excogitatam. Multa dein Severo quidem exprobrante beneficia et honores, illo autem fidei et benevolentiae priſtinae eum admo-

b) Ms. Ba. φάσκων πάντα ψ. v. N. c) Ms. Ba. πολλὰ δὲ τ. μ. σεβ. ὀνειδίζοντες, εὐ. ſed Excpt. Ms. Vi. modo „πολλὰς — πολλὰ" v. N. d) Ms. Ba. comma hic cum A. et Bss., vi N.

πάντα φ.) Ms. ordo alius ad rectionem juvandam pertinet, aut ex aliis locis petitus eſt ap. Noſtr., qui ſic quidem praeponit particip. hoc, ſed praeterea ſic locat, ut ſequatur in fine enunciationis et poſt inf., vel ut intra enunciationem ſtet, qui ordo eſt exquiſitior, ut ille Ms. nihil lucratur ad laevitatem, ſervante Bg. vulgatum, ſed alium rurſus ſectante P. cum omiſſo v. εἰν., unde Bg. in ſqq., etiam copula καὶ oppreſſa prima, et ſuppleto pron. rei ταύτην ſ. τοῦτο, quo ſumto, in ſubſt. συσκ. et δρ. ſubintelligi debet particula ὡς, *tanquam*; ſcribente Noſtro peculiari ratione in iuncto συσκ. cum δρ. et cum affini v. ἐσκ. et comparante Sb. Ind. in δρ. ſuperius σκηνὴν §. 7., ubi et accentus aliunde alius δρᾶμα, qui hinc ap. Bud. C. 809, 47. ſine Vs., nihil vero tenente Stp. Th., quam in συσκ. Vs. P. et in v. σκευαζ. extr. notionem, huc aptam, ſine exemplo tamen „molior, ſtruo, conſtruo" cf. Bud. C. Ind. Xen. Ἀνβ. Cyr. Luc. Ael. V. h. Diod. S. Ioſ. Rs. Or. V. 6., variante Noſtro cum §. 8. κατασκ. per ſimpl. In pron. autem aſperum tenet Bg. e P., ob v. φασκ. et quia ipſe Plaut. agit hic aliquid, dum lenis omnium librorum refertur ad ſcriptorem Noſtrum, narrantem de illo.

πολλὰς). Hoc adi., a P. oppreſſum, cf. 3, 2, 4., prolatum a Mss. ſexu alio, per ſe ſtet, (ut etiam arguit comma, diſerte in Ms. Ba. poſt ὀνειδ. factum,) et ſic, ut duo ſubſt. ſqq. id exponant, ſubintellecto δὴ, *nempe*, ſed ut, cum Ms. Ve. nihil novet, lapſus quoque inciderit, et vulg. lectio, a Bg. ſervata etiam, magis reſpondeat membro ſq., quod et ipſum habet modo verbum cum aliquo caſu per rectionem unam, et quoque per adi. quoddam, dum priori adi. πολ. par eſt formula articuli cum adv. τῆς ἀν., quae facit adi. (e P. ad ſenſum a nobis reſtitutum iam in Bg. Vs., ubi in marg. notarat Leisn. „deeſt ἄνωθεν") ad variandum in compari poſitum in ſecundo membro poſt ſubſt., cum in primo eſſet praemiſſum; e qua comparis natura nec comma valet in ſecundo δὲ, quia τοῦ δὲ refertur ad v. ὑπομ., ut τοῦ μ. Σεβ. ad ὀνειδ., quod Noſter dat cum ſuis ſubſt. ad analog., (forte Lat. illam ap. Ter. Andr. 1, 1, 17: *exprobratio* — immemoris *beneficii*,) ut ἡ ἀν. cum aliquo ſubſt., cf. Stp. Th., ſed ſine Ind. Dem. 121, 18. 1085, 23., ubi Sb. Ind. „*a* multis *retro* annis *praeſtitae*" reſpicit ſupplendum ad adv. aliquod particip., v. c. ἐνδειχθείσης, longius Noſtro exprimente formulam infra 8, 6, 13. εὔνοιαν, ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν ἄνωθεν, ſed Bg. ſupplente pron. αὐτὸν de ſuo ad v. ὑπομ., et delerente P. in primo δὲ, non per οὖν, ſed per τὲ redditum, cf. 3, 10, 9.

σκοντος, ἠρέμα πὼς [e] ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο [f] πειθοῖ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων [g]· ἔστε [h] δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρα-

nente, ſenſim Severus adducebatur probabilitate eorum, quae a Plautiano dicebantur: 22. donec apparuit loricae

e) πως abeſt in Ms. Ba. *Mart.* ſed Exc. Ms. Vi. „πῶς — deeſt“ quo circumflexo eſt et in Par. cum Pat., v. N. f) In Ms. Ba. ὑπήγετο τῶν λ. abeſt πειθοῖ. *Mart.* In edd. ἠπείγετο omnibus, v. N. g) Punctum in Ms. Ba., obſcurum erat in Ms. Martin., an comma, quod habent A. al., v. N. h) In Ms. Martin. iterum obſcurum, utrum diviſum cum A. al., an iunctum cum Stp. rel., v. N. ..

ἠρέμα λ.) Pro ἠπείγετο haud ſcio, an convenientius legerimus ἐπήγετο ſ. ὑπήγετο, *adducebatur*, flectebatur. *Sylb.*

Qui et in Ind. „pro ἐπηγ. ſ. ὑπηγ.“ ſine Lat., ſic innuens non explicationem, ſed correctionem, in N. hic propoſitam, ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo ἐπήγετο“ quod non certo dixerim, quia Bg. e P. reddit eodem Lat. etiam ὑπαγ., cf. 2, 15, 9., quod eſt hic praeferendum, non modo, quia vicinius eſt verbo vulg., quoad ſonum primae ſyllabae, (confuſis alibi quoque ει et η, quoad ſecundam ſyllabam,) ſed etiam, quia habet auctoritatem Ms., unde dudum ſcripſimus, mirati, neminem, praeter Sb., de emendatione cogitaſſe, cum vulg. lectio haberet nullam ſententiam, ne Stp. ipſum quidem, qui tamen in Th. 1, 1474. G. hinc profert ſtatim illud Ms. ὑπηγ. cum al. lectione in omiſſo artic. τοῦ, e memoria, cum Vs. P. in ἠρ., quo de cf. ad 5, 2, 7. ubi Bg. potius cum Sch. reddit, omittens partic. πῶς e P., qui hic facit iterum cum Mss. duobus, ubi excidit ſine idonea cauſa, melius ſervata a tertio Cod., ut ſolennis poſt adv., ubi otioſam vulgo putant, cf. Stp. Th. 3, 651. F., recte repugnante Hoog. Op., ubi p. 1116. m. etiam de circumflexo, cf. 4, 13, 15., dum non pertinet ſemper ad adv., ſed interdum etiam ad verbum adiunctum, valens ſive *aliquo modo*, ſive pro ſyn. Lat. *fere* ſ. *prope*, cf. ſine Ind. Dem. 14, pen. 108, 13. 273, 15. 316, 6. 317, 15. etc. 209, 11. 321, 24. 527, 27. 482, 5. 184, 18., ſed ad verbum, cf. Ind. Ael. V. h., ubi et ex 13, 4. ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ᾽ ὀλίγον εἰς μέθην, ubi, in Vs. neglectum, eſt cum ſyn. adv. *ſenſim*. Sed dat. πειθοῖ, omiſſus in Ms. Ba. iterum ſine cauſa idonea, praeter Mss. rel., comparet quoque in P. ſyn., redditus a Bg. libere ob adiunctum gen. ad analog. fortaſſis illorum ἡ τῶν λόγων πειθώ, cf. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 2.

ἔστε) Haec vox, conflata e praep. et copula nota, ac per ſe et ab initio diviſa intellectaque pro duplici, ſed deinde vicinius ſcripta et pro una accepta, ſevere redditur per Lat. *usque*, commodum in primis, ubi eſt cum praep. aliqua, ut ἐπὶ, tum habens notionem extendendi et intervalli, quoad locum, ut contra, cum in alia extendendi notione eſt, quae ad tempus refertur, reddetur per Lat. *usque dum* et ſyn. *donec*, it. *quamdiu*, etc., ſtans tunc plerumque cum verbis finiti modi ac temporis, ſed etiam cum inf., cf. Ind. Xen. Pol. Z., porro vel poſt punctum, in fronte enunciationis et protaſi periodi, vel poſt comma, idque aut in media periodo et oratione, utrinque ſepta aliis enunciatis membrisque, aut denique tanquam ultimum orationis membrum, cf.

κος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ ἐσθῆτος. ὅ περ ἰδὼν [i] ὁ Ἀντωνῖνος, νέος θρασὺς θυμοειδής τε, καὶ φύσει μισῶν τὸν ἄνθρωπον, „Ἀλλὰ πρὸς „δύο, ἔφη [k], ταῦτα τί ἂν ἀ„ποκρίνοιο [l]; ἥκεις πρὸς βασι-

pars, dirupto ſuper ea veſtimento. Qua viſa Antoninus, iuvenis audax et animoſus, ac natura infenſus 23. homini, *Atqui ad duo*, inquit, *haec quid reſponderes? Veniſti ad imperatores*

i) *Ms. Ba.* εἰδὼς λ. v. N., qui mox interpungit Ἀντωνῖνος· νέος· θρασὺς· θυμ. quorum poſt νέος comma habent quoque A. cum Par. 2. v. N. k) *Ms. Ba.* δύο ἔφη ταῦτα continuo, ut alibi, ſed hic etiam A. al. l) *Ms. Ba.* merum punctum ſ. colon hic et ſqq., cf. §. 12. Sed A. 2. cum al. τὶ ſic hic et ſqq. e vetuſta ratione in interrog., cf. 3, 6, 15.

Stp. Th. Hoog. Op. Vig. p. 504. m. 577. N. 98. L. Boſ. Ell. p. 382. i. Heſ. Suid. Ind. Sb. Luc. Z. Xen. cuius Cyr. add. 1, 6, 10. m., hic quidem habitura ante ſe aeque comma, cui adiungitur a Noſtro peculiari ratione particula δὴ, ab utroque Intp. neglecta, notione temporis, pro *iam* ſ. *tandem*. In ſq. v. ὑπεφ. Bg. e P., ſed Sch. „ſubtus *apparuit*" per ſecundariam notionem, pro qua melior illa Stp. Th. aliunde pro *paulum* ſ. nonnihil, per Lat. *ſublucebat*, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. et Z. Ἀνβ. Cyr. et Bach. Sed in v. κατ. Bg. fere cum Sch. „dirupta *veſte*" ut Sb. *derupta*, cf. Stp. Th. cum Noſtri ſubſt. ἐσθ. e Luc. 1, 605. l. 15., ſed Bud. C. 1101, 32. ſine Vs. ſub ſimpl. *rumpo*, Ind. Rs. Or. V. 4. cum Abr. ad Aeſch. 1, 241. m. et O. M. A. V. 5. T. 3. p. 64., ſupplendo hic commode participio οὔσης ad ἐ. ἀ.

ὅ περ ἰδὼν) Ms. εἰδὼς, varians cum vulg. etiam alibi, cf. Luc. 1, 819. l. 96. f. p. 20. l. 30. b. et Krb. Obſ. p. 29. i., fuerit hic vel error in litteris, vel gloſſa inutilis, per comparationem ex 1, 6, 26. 2, 8, 1., cum permutentur quidem v. εἰδέναι et ἰδεῖν, prius proprie magisque valens de mente, ſed poſtr. de corpore atque oculis, v. Abr. ad Aeſch. 1, 543. 2, 142. e. Rs. ad Polb. p. 60. ad 104, 31. Fi. Pal. Ind. cum Krb. l. l. p. 28. e., ſed illud εἰδὼς nunquam ap. Noſtr. adhibeatur phyſice, ſed aperte diſtinguatur, relatum ſolum ad animum et intelligentiam, 3, 11, 17. e. 4, 9, 1., non ſatis clare edicente P. pro vulg., ut Bg., cf. 3, 3, 12., ſed in ſq. conſentiente cum Bg. contra diſtinctionem Ms. et edd., dum νέος pro ſubſt. reddit, cum adiectivis poſito, quod in Ms. ratione ſolum ſtet ac pro adi., variante Noſtro cum 3, 11, 1. Ἀντ., ἐμβ. καὶ θρασὺν νεανίαν, cf. 1, 8, 11., Bg. abeunte a P. in ſqq. φ. (h. l. naturalibus cauſis, i. probabilibus, cf. 3, 10, 14., e cuius πάνυ aliquis et vertat *plane*, cf. 1, 4, 3.) et μισ., quae Lat., commoda in particip., ignorat Stp. Th., non item in ſq. v. ἀποκρ. rectionem cum pr. πρὸς et acc. rei, cf. Ind. Luc., ſed Dem. ſine Ind. 237, 3., ut contra cum praep. eadem et acc. perſ. in L. N. T. Krb.

ἥκεις) *Venis* ne *ad* imperatores *ſub* veſperam, *quum* minime *arceſſiverint*, quaſi dicat, audes ne venire ad imp. *Steph.*

Prima res Stp. pertinet ad interrogationem, quae poteſt reſolvi in verbum aliquod auxiliare cum inf., ut illud *audere* ſ. *velle*. Sed altera

„λέας ἑσπέρας, μὴ κελεύσαν- *veſpere iniuſſu eorum? Dein,*
„τας [m]; ὁ δὲ θώραξ σοὶ τί *quid lorica ſibi vult? Quis*

m) Ms. Ba. κελευσάν τ quod eſt κελευσάντων. *Mart.* v. N.

ad participium, quod reſolvas cum Stp. per particulam, vel etiam per pron., mutante id aliter Bg., quam P., et vicinius ad lectionem illam Ms., ſi ad gen. κελευσάντων ſuppleatur pron. αὐτῶν, quod in gen. conſq. interdum opprimitur, cf. 2, 6, 2. m. ζητ. *etſi* non iuſſerunt *iſti*; inducente Ms. etiam alibi gen. conſq. pro acc., cf. 1, 15, 11. e. ἀφηρημ., it. pro dat. 3, 5, 8. πεισθ., ſed ut hic aeque lapſus inciderit in finitione iterum, ut 1, 15, 11. e., reddente Bg. temporis gen. ἑσπ. de ſuo cum ſyn. ap. Stp. Th. aliunde *veſperi*, cuius ſyn. formulam πρὸς ἑσπέραν reſpicit hic P. aut Noſtri 3, 4, 8. περὶ ἑσπέραν, nihil monente L. Boſ. de ellipſi ſubſt. ὥρας p. 398. ſqq., quam ſtatuit Schw. L. N. T.

ὁ δὲ θωρ.) Leisn. in m. Ox. „Lat." innuens, Latinitatem hic aliquam eſſe, qua de forte ampliandum, quia loquendi genera, primum, ubi verbum ponitur cum neutro pronominis interrog. et nominativo rei, ut ap. Virg. A. 6, 318. *dic*, quid *vult* concurſus *ad amnem?* ſecundum, ubi ſimul adeſt pron. *ſibi*, ut ap. G. Th. 1190, 71. „Cic. quid *ſibi* equeſtres *ſtatuae* volunt *propter aedem Vulcani?* h. e. quid ſignificant" tertium, ubi pro eo adeſt nominativus perſonae, ut ib. l. 69. e Ter. Andr. 2, 3, 1. *quid* igitur *ſibi* volt *pater?* ad quae Weſth. „παρέλκει τὸ *ſibi*, additurque ornatus gratia" quia igitur loquendi haec genera ſunt quoque ap. bene Graecos, Ael. V. h. 4, 9. p. 351. m. τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; *quid* vero *ipſi* nomen *hoc* ſignificare *voluit?* it. Luc. 3, 289. l. 98. τί βούλεται ἡ γυνή? quid *ſibi* vult *mulier?* 427. l. 9. τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; quid *ſibi* vellent *calices!* rel. 1, 456. i. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος λ. *quid* autem *ipſi* vult *inſolens habitus*, et p. 754. i. οὐ συνίημι, ὅ τι σοὶ τοῦτο βούλεται, *non* intelligo, *quid* hoc *tibi* ſermone *velis*, qui locus noſtro ſimilis, quoad pron. idem; quibus adde, ubi cum verbo eſt ſimul aliquis inf., per ellipſin in prioribus oppreſſus, tacente L. Boſ., ſuppletus ſupra ad Ael. l. l. in Vs., ap. Herdt. 338, 7. γνῶναι, τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν, *interpretari*, quid *ſibi* dona *vellent*, cf. N. et 109, 12., ap. Eur. Hipp. v. 856. τί δή ποθ' ἥδε δέλτος, — θέλει τι σημῆναι νέον, *quid* tandem *iſtae* ſibi *tabellae?* — quid *novi* ſignificare *volunt*, cf. N. Valck. et v. 865. ἰδὼ, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοὶ θέλει, Gat. Ant. p. 293. b. C. ſqq. L. N. T. Schw. p. 261. N. 1. e. „Ioſeph. φράσαι, τί κἀκείνῳ δηλοῦν βούλεται τὰ — ὀφθέντα" Ael. V. h. 3, 20. ἤρετο, τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι; *rogabat*, quidnam *illud* cupediarum *eſſet?* cf. Ind., qui cum Intp. videtur ſumere pleonasmum v. βουλ., ut ad N. T. Act. 2, 12. L. Krb. v. θελ. Nr. 6., aliorſum tendente Loesn. Obſ., ſed tandem ad eandem redundantiam, cf. ad Vig. p. 82. b. e. 221. Nr. 16. Abr. L. Ar. p. 305. e., ubi βουλ. pro *intendere*, i. innuere, indicare, ut ſupra Gs. Th., quo et pertinet Ind. Sch. „quid *prae* ſe *fert?*" ſed in noſtram formulam Stp. Th. 1, 765. e., ubi Bg. e P. (praeter δὲ iterum pro τὲ, cf. §. 17.) omiſſo pron. σοὶ, ſubſtituit Lat. aliud pron., quod Gr. non redundare dixerim, ſed ſtare pro gen., (idque per ellipſin particip. ὢν, ut pertineat ad ſubſt. θωρ., ut παῖς αὐτῷ, rel. cf. 1, 2, 2. e., quo forte ſpectat comma edd. poſt σοὶ) aut pertinere ad v. βουλ. eo ſenſu, quo dat.

„βούλεται n; τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται o;“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κελεύει τῷ χιλιάρχῳ p τοῖς τε παροῦσι, σπασαμένοις τὰ ξίφη φονεῦσαι τὸν ἄνδρα, ὡς ὁμολογουμένως πολέμιον. οἱ δὲ,

enim ad coenam aut comeſſationem armatus venit?
24. Atque haec locutus, iubet tribunum ac praeſentes ſtrictis gladiis occidere hominem, ut manifeſtarium
25. hoſtem. qui nihil cun-

n) Ms. Ba. σοι ſine accentu cum A., ubi et cum commate, v. N. o) In Ms. Ba. neque interrog. ſignum, neque ſectio nova. *Mart.* p) Ms. Ba. χιλιάρχῃ cf. §. 11. et 1.

pron. poſſ. adhibetur cum v. aliquo, ut *ſum*, pro ſecundum tuum iudicium; cf. G. Th. 641, 83. 99.

ἑστίασιν) Bg. Lat. e P. non tenet Stp. Th. (cf. Ind. Dem. Hs. Fa. Aeſ. Luc. Ael. V. h.) ſed hinc in *κωμ.*, cf. Ind. Dem., cui add. 1144, 25. ubi diſtinguitur a *πότος*, Xen. Cyr. et Bach., ubi *ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, — ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον λ.*, Fi. The. Suid. Hes. Suic. Th. L. N. Γ. Alb. Gl. N. T. p. 112. L. Boſ. ad Rom. 13, 13. Spanh. ad Ar. Plut. v. 1041. cum Hſt. p. 380. Barn. ad Eur. Suppl. v. 390. et Cycl. v. 39. Cler. ad Heſd. p. 175. e. Blancard. ad Arrian. de exp. Al. p. 501. Harl. Chr. Gr. P. p. 105. e. In ſq. *ὡπλ.* anguſti ſenſus, de thorace, nihil tenui, niſi G. Th. 454, 23. „arma — *pectoris*, i. lorica Lucan.“ et pro eadem Gr. *ὅπλον*, univerſi generis vocabulum, cf. Hſt. ad Ar. Plut. p. 127. b. e. cum Fi. Prol. in Pal. p. 26. N. ult.

καὶ ταῦτα) P. deſerit Bg. in *καὶ*, cf. 3, 6, 19., et in ſupplendis recte *λοιποῖς* ad *τοῖς παρ.*, cf. 2, 14, 9., non item in *σπασ. τ. ξ.*, ubi, ſecus ac Sch. „*quum* ſtrinxiſſent *gladios*“ in ablativum inſtrumenti mutatus eſt dativus perſ. cum inf., ob iam praecedentem alium dat., pro acc. cum inf., cf. Fi. ad Well. p. 331. cum laud. In ſq. *τὸν ἀνδρ.*, neglecto a P., reſpicit Bg. §. 22. *τὸν ἀνθρ.*, quocum ſane variatur ita, ut utrumque pro pron. *αὐτὸν* ponatur, quod proinde §. ſq. ad variandum ſubiicitur, cf. 3, 5, 9., libere addente P. iterum adv. ad v. *φον.*

ὁμολογουμένως) Leiſn. in m. Ox. „Xen. N. T.“ cf. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. *Ἀνβ.* cum Bach., Thuc. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Men., ſed ſine Ind. Dem. 78, 20. 469, 3. 848, 25. 856, 1. 867, 21. 1264, 20. 1271, 3. it. Rs. Or. V. 3. p. 149. l. 3. V. 4. p. 116. Andoc. L. 14. cum N. Ern, Cl. Cic. N. T. Intp. ad 1 Tim. 3, 16. cum Krb. Obſ. p. 354. et L. Schw. poſt Stp. Th., ubi quoque cum adi. aliquo, ut hic per analog. et variationem cum adi. *ὡς πρὸς ὁμολογούμενον ἐχθρὸν* 3, 5, 13., in quod Bg. e P. mutat adv., ex Lat. ſaltem antiqua, ſi non eleganti, cf. G. Th., ut uno vocabulo defungatur, non pluribus aliorum et phraſi, v. cit., ubi vicinius *confeſſus*, cf. 3, 5, 13. et *in confeſſo*. Sed de re ipſa Xiph. S. 416, e. *ὁ Ἀντωνῖνος — ἠθέλησε μὲν καὶ αὐτοχειρίᾳ σφάξαι, — ὑπὸ δὲ τοῦ πατρὸς κωλυθεὶς, ἐκέλευσέ τινι τῶν ὑπηρετῶν φονεῦσαι αὐτὸν λ.*

οἱ δὲ) Omittit Bg. copulam, fere cum P., cf. §. 3., reddens cum eodem neg. per ſyn., cf. 1, 12, 15. e., ſeverior in rel., ubi variatur in v. *ἀναιρ.* pro pr. §. *φον.*, et Lat. Bg. ad *λεωφ.*, deſerto P., non habet Stp.

μὴ μελλήσαντες, κελεύσαντι τῷ νέῳ βασιλεῖ πείθονται[q], ἀναιροῦσί τε[r] αὐτὸν, καὶ τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λεωφόρον[ſ], ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο, καὶ ὑπὸ[t] μισούντων ὑβρισθείη. τούτῳ[u] μὲν δὴ τῷ τέλει Πλαυτιανὸς ἐχρήσατο[x], ἀπλήςῳ

ſtati iubenti iuveni imperatori obtemperant, interficiuntque illum, et cadaver proiiciunt in plateam, ut ab omnibus conſpiceretur et ab inimicis contumelia afficeretur. 26. Hunc ſcilicet finem Plautianus habuit; cum inex-

q) Colon Stp. rel. aut punctum A. al. r) τὰ Ms. Ba. cf. 3, 11, 2. et contra ib. §. 4. ſ) Punctum in Ms. Ba. t) Ms. Ba. ὑπὸ τῶν μισ. v. N. u) Mss. Ba. et Vi. τοιούτῳ μὲν λ. v. N. x) Colon Ms. Ba. cum Ms. Bg.

Th. 2, 598., ſed G. hinc cum lect. alia ſine τὴν, cf. Suid. Heſ. cum N. Poll. 1, 220. publicae *viae*, ut hic in Vs. P. emendata ed. Stp., 3, 96. praetoria *via*, it. 9, 37. populares *viae* cum N., Grut. Lamp. V. 2. p. 481. c. 20., ad Luc. 3, 45. N. 29. e., ad Ael. V. h. p. 371. b. i. cum Ind. it. Sb. Ind. aliunde *ſtrata* (unde noſtratium *Straſse*, quibus et *Heerſtraſse*, conveniens aliorum *militari viae*,) modo ad ſyn. λαοφορ. ſupplentibus ſubſt. ὁδὸς ad L. Boſ. Ell. p. 231. i., cum Noſter 8, 5, 12. plene addiderit. Ad ſqq. liberrimum P. deſerit quoque Sch. in „φ. *manifeſtum* fieret *omnibus*" ubi Bg. phraſin iterum commutat cum v. privo, cf. 2, 7, 12. et in formulam adi. neutr. φ. de re cum v. γιν., a Stp. Th. ignoratam, Ind. Dem., cui add. 152, 3. πᾶσιν ὑμῖν φ. γέγονεν, 231, 25. 249, 9. cf. 237, e. in que rem Dion. p. 1274. e. ὑπό τε τοῦ γαμβροῦ ἐσφάγη, καὶ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παλατίου εἰς ὁδόν τινα ἐῤῥίφη· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀνηρέθη καὶ ἐτάφη, τοῦ Σεβήρου κελεύσαντος.

ὑπὸ μισ.) Malim ὑπὸ τῶν μισ. cum articulo. *Sylb.* emendans adeo cum Ms. Ba., qui iterum in participio (cf. 2, 8, 4.) intrudit articulum, invitis Mss. rel. et vix elapſum a vicinia, per gloſſam e comparatione aliorum, cf. N. T. Matth. 5, 44., ubi ſyn. pr. ἐχθροὺς, ut hic §. pr. πολεμ., quo reſpicit Bg. Lat., ignoratum a Stp. Th., ſed commodum iterum in Vs. participii, pro antiquae Lat. illo Sch. „*ludibrio haberi* ab *oſoribus*" cf. v. ὑβρ. paſſ. cum pr. ὑπὸ ſine Ind. Dem. 119, 27. 126, 8. (quem locum noverat Stp. Th. 3, 1716. A. e.) Iſ. Pan. Mor. p. 29. i. cum Ind. Fi. The. Luc. et Xen. M. S. ex 3, 5, 12.

τούτῳ μ.) Mss. ſyn. pron., iterum ut 3, 4, 15., hic unus Ms. Ve. reſpuit cum P., unde Bg. in rel., praeter ſuum ad μ. δ., variante Noſtro hic cum l. l. in art. addito ad ſubſt. τελ.

ἀπλήςῳ) Pol. omittit interpretationem horum verborum, niſi quod in his duobus vocabulis, *parem vitae*, ad illa reſpexit. Quamvis autem aliquis ex iis elici ſenſus queat retinendo ἀπλήςῳ, tamen vide annon et ἀπίςῳ habere locum poſſet. *Steph.* Aptius fortaſſe ζέσας, a themate ζεῖν, fervere. Mox Memm. legit ἀπλέτῳ ὑπηρ. *immenſo* uſus *ſervitio*. Sed verior eſt Steph. coniectura, ἀπίςῳ ὑπ. infido *miniſterio*; quia ſcilicet a Saturnino, quem ſibi omnium fidiſſimum pollicebatur, fuit proditus. *Sylb.* ζήσας bene habet. Idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐπιθυμήσας ἐν πάσῃ τῇ αὐτοῦ ζωῇ. *Reisk.* vulg. lectionem ζήσας veram, neque

τὲ ζήσας πάντων ἐπιθυμίᾳ y, καὶ χρησάμενος ἐν τῷ τέλει ἀπίςῳ z ὑπηρεσίᾳ.

plebili vixiſſet omnium rerum cupiditate et uſus fuiſſet in fine infido miniſterio.

y) Colon Ms. Ba. z) ἀπλήςῳ omnes edd. et tacite quoque Mss. tres, v. N.

cum Sb. legendum eſſe ζέσας, e ſqq. ἐν τῷ τέλει apparet. At pro ἀπλήςῳ ὑπηρ. ſine ullo dubio cum Stp. legendum eſt ἀπίςῳ. Error enatus eſt e voce ἀπλήςῳ quae paulo ante legitur. *Stroth.*

Primum Sb. Ind. „ζησ. pro ζέσας" repetens ſic emendationem ſuam, quam repetit Sch. poſt „quum *vixiſſet* homo inexhauſtae cupiditatis" non ſane neceſſariam illam ob cauſas Rs. et Stroth., i. e. quia tum commodam ſententiam habet vulg., tum e contextu firmatur, e ſq. et oppoſ., ſcribente Noſtro ad analog. modo in alterutro v., quorum Sb. cum abl. v. ap. Abr. Dl. Thuc. D'Orv. Ch. Call. et Lyc., ſed in vulg., etiam a Bg. expreſſum, (praeter univerſa ap. Ind. Hom. Soph. Call. Lyc. Muſ. Harl. Chr. P. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. 1. Rsk. Indd. Or., Xen. Cyr., cui add. 1, 5, 12. Thę. Fi. Geop. Ael. V. h. Luc. Thuc.) cf. peculiaria haec, cum ſyn. δρᾶν φάος λ. Theogn. v. 1139., cum adv. ib. Phoc. et Plut. Hs., cum praep. ἄνευ Dem. Aeſch. Fi. 2, 28. i., cum ἀπὸ Dem. Xen. Ἀνβ. et Bach. it. Theogn., cum ἐκ Dem. et Kypk. T. 1., cum ἐν Fi. Pal. 28, 1., cum ἐπὶ Hesd., cum κατὰ Cup. Obſ. p. 348. m., cum πρὸς Aeſch. Fi. 3, 12. Plut. Hs. et Vig., ſed cum acc. rei *Stp. Th.* Theogn. it. cum acc. elliptico Dem. ex 760, 14., cum dat. rei ſ. perſ. Dion. H. S. T. 1., Stp. Th. Obſ. N. T. Loesn. et Kypk. it. Lexx., quorum in Schw. etiam cum pr. ἐν, quam hic oppreſſam cum *Rsk.* potius credam, (ut cum abl. ſtet, ſicut Lat. Bg. ap. G. Th., quem abl. etiam ſumo pro Stp. Th. dat. in illo 1, 1386. F. τοὺς καρποὺς, οἷς ζῶσιν λ.) quam ut regatur cum dat., ſecundum notionem, quam ponunt laudati ante ad dat. rei ſ. perſ., pro vivere ſecundum praeceptum, nutum et voluntatem cupiditatis, i. e. parere, obſequi, ad quem ſenſum tandem redeat quoque abl., modum is tamen h. l. potius innuens, ut in illo Ter. *vivere more*, i. e. per vitam totam gerens in animo fovensque cupiditatem rel., qui abl. eſt a Bg. oſtenſus etiam, cuius in Ms. ſtrinxerat Leisn. rubro colore ſuppletum ad παντ. ſubſt., ubi intelligantur tria illa rerum genera, honorum, divitiarum et voluptatum, deliciarumque in cibo, potu, amictu, ornatu, ſupellectili, cf. Dion. ſ. Xiph. S. 412, 26. πάντων δὲ ἐπεθύμει, καὶ πάντα παρὰ πάντων ᾔτει, καὶ πάντα ἐλάμβανε λ., it. l. 34. ἓν γὰρ τοῦτο εἰπὼν, πᾶσαν αὐτοῦ τὴν — ἀπληςίαν δεδηλωκέναι νομίζω, p. ſq. l. 21. ἠνείχετο (ὁ Σεβ.), δρῶν καὶ ἐν ταῖς καταλύσεσιν αὐτὸν ταῖς κρείττοσιν αὐλιζόμενον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια καὶ ἀμείνω καὶ ἀφθονώτερα αὐτοῦ ἔχοντα, cf. ſqq. de luxuria in cibis, it. l. 43. ἀσωτότατος λ. ut de venere l. pen. De altero autem, Leisn. in Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἀπίςῳ" ſed Sb. Ind. „ἀπλήςῳ ζέσας ἐπιθ. at mox ἀπλ. χρ. ὑπ. pro ἀπίςῳ" quod et dudum ſcripſi, cum nihil melius noſſem, ſed vulg. alienum eſſet a contextu et ſubſt. ὑπηρ., ſuſtentatum quidem a Mss. adhuc, verum depravatis illis alibi quoque, et hic hauddubie, quo dixit modo Strothus, ſicut alias etiam vulg. ſuſpectum et confuſum v. ap. Fi. de vit. L. N. T. Prol. 3. p. 6. et Ind. Sb. „ἀπλ. pro ἄπλετος" ap. Zoſ. 5, 1, 6., ubi Cell. ed. ἐπεὶ δὲ ἄπληςος ἦν αὐταῖς πλοῦτος συνειλεγμένος, et *quoniam* immenſas *opes* illi *congeſſerant*, ſed

Ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦ μὲν λοιποῦ ὑπάρχοντας[a] δύο[b] τῶν	Severus autem poſthac duos praefectos militares

a) Nihil variatur per edd. et Mss. v. N. b) δύω Bss. 2. v. N.

Sb., fere ut Reit., in N. modo „L. Cod. margo habet ἄπλετος“ quod, ibi recipiendum ob adiunctum ſubſt., hic, quanquam per ſe conſiſtens cum ſubſt. ὑπηρ., etiam per fidem hiſtoricam, cum de multitudine miniſtrorum (qua vi concreti h. l. abſtractum capi decet, cf. Stp. Th. Rs. Or. V. 6. Dem. Polb. et ad hunc Rsk.) ſcribat diſerte Xiph. S. 412, 40. ſq. τήν τε ἄλλην θεραπείαν, (quoque pro concreto,) tamen non aptum eſt ab altera contextus parte et praeced. ἐν τῷ τ., quod Plautianus non demum ad finem vitae ſuae multos habuit miniſtros, ſed etiam ante; ſicut nec memorabile admodum id fuerit, ſi vel maxime verum ſit: contra ſolent hiſtorici, in primis illi practici, poſt felicitatem fortunamque hominum in fine vitae comparare caſus adverſos, qui maximus in noſtro homine hic fuit, quod ad extremum experiretur miniſtrum aut infidum fallacemque, aut non ſatis parentem et obſequentem, quo ſenſu Gr. ἄπιςος etiam dr., cf. Suid. 1, 267. e. Fi. Plat. Apol. p. 70. e. D'Orv. Ch. Herdt. Xen. Bach. Dem. *Ind.*, ad Luc. 3, 95. N. 77. a. i. *Rsk.* An. ad Eurip. p. 76., et in uſum criticum ad confuſionem D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., ſcribente Noſtro ad analog. tum in hoc ἀπ. cum ὑπηρ., cf. G. Th. *infida — ſervitia*, tum in v. χρ. cum ὑπ. ſ. abl. perſ. ſimul cum adi. aliquo, pro habere aut experiri, ut Lat. *uti* v. c. *patre* facili, cf. G. Th. 1123, 16. 69. ſq. e Ter. Heaut. 2, 1, 5., ubi Wlt. comparat Gr., ſed nec ipſe ſubſtituit noſtra Lat. illa, at primum Ind. Corn. N., ſed et ſecundum Cort. ad Sall. Cat. 26, 1., faciente Sch. cum Bg. in χρ., quod iſta rectione et notione non affertur ad Vig., ſed a Stp. Th. 4, 592. D. m. 588. F. m. e Xen. Cyr. 3, 2, 4. e., cui add. alius locus e Z. Ind. 7, 5, 27., it. cum particip., quod par adi., ib. 1, 1, 1. οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάνυ τὶ δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας, quorſum et referas Rs. Or. V. 6. οὔτε φίλῳ, οὔτ' ἐχθρῷ ἐχρησάμην αὐτῷ, ſi pro adi. ſumantur, nec pro ſubſt., cf. V. 7. Ant. Denique in formula ἐν τῷ τ. variatur cum 3, 8, 2. ἐπὶ τέλει, ſed iterum modo ſcribitur ad analog., hic pro adv. tandem et de tempore ante ipſum vitae finem.

ὑπάρχοντας δύο) v. quae ſupra notamus ad 1, 9, 24. quibus adde Iac. Guther. de off. dom. Aug. l. 2. c. 4. ſq. *Boecl.* Forte legendum ἐπαρχ. Nam hoc uſitatius; et auctor praeterea alias ita, 4, 12, 1. 5, 1, 3. *Leiſn.* lege ἐπαρχ. *Stroth.*

Sic Fabr. ad Dion. p. 1279. §. 46. „pro ὑπαρχ. legendum eſſe ἐπαρχ. dubio caret; vide et Spart. Carac. c. 11. „ſed Ind. Sb.“ ὑπάρχων τότε τοῖς βασιλεύουσι, auguſtali *praetorio* tunc *praefectus*, (ex Eutr. Met. 9, 14, 5. praefectus *praetorio*, ſine Var. L. in ed. Cell.) ſic ὑπαρχ. τῶν ςρατ. δύο, praefectos *militares* (e P. ut Bg.) ſ. praef. praet. duos (hinc.) Alibi ἐπαρχ. „qui et deinde ὕπαρχος profert pro ἔπαρχος, agnoſcente cum Stp. Th. etiam L. Ern. hanc notionem peculiarem, ubi tum ſubſt. ὑπ., tum verbum vulg. ponitur e ratione Romanae civitatis, et Noſter adeo variat pro 3, 10, 10. τοῦ ἐπάρχοντος τῶν ςρατοπέδων, et per particip. pro ſubſt. 1, 9, 24. δύο τοὺς ἐπάρχους καταςήσας, aliter etiam et poſt ponendo hic numerale, cuius vocalis ultima variat quoque alibi, cf. Ind. Luc. in Var. L., ubi, per loca quidem reperta, eſt aut dualis adiunctus,

στρατοπέδων κατέστησεν· αὐτὸς δὲ τὰ πλεῖστα, τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, καὶ τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας χωρίοις [c], δικάζων τὲ καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἅπασι [d] γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρη-

2. constituit. ipſe vero ut plurimum vitam degebat in imperatoriis ſuburbanis ac maritimis Campaniae praediis; ius dicens et civilia negotia adminiſtrans. 3. Omnem enim volebat liberos in urbe honeſtatem gu-

c) Colon Ms. Ba. d) Ms. Ba. ἀπάγειν γὰρ ἤθελε — διαίτης, καὶ χρηστῆς ἀπολαύσειν. Quae lectio Ms. hic anteponenda videtur. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Ve. modo „ἀπολαύειν — ἀπολαύσειν" v. N.

aut locus e poeſi, cui longam illam tribuit Stp. Th., ut hic per edd. Bas. ſolennis error in vocalibus; in rem ipſam habente me adhuc e Fabr. ad Dion. l. l., ubi agit de numero praefectorum praetorio tempore noſtri Severi, unum ex his, qui hic ponantur, eſſe Aemilium Papinianum, celebrem illum Ictum; deſerente P. etiam Sch. in „λοιπ. ponitur abſolute pro adv. *deinceps*, impoſterum" e Sb. Ind., ſub neutro, ubi ſuppleas illa μέρους τοῦ χρόνου, ſed, ſi pro maſc. capiatur, modo χρόνου, tacente ellipſes has L. Boſ. p. 377. ſqq., non item illam alicuius praep., ut in gen. temporis, p. 511. i., cf. Stp. Th. 2, 664. B. m. ex uno Dem. ſine Ind. 44, 12., cui add. 251, 21. 278, 24. 387, 14. 683, 21. 1419, 4. ſed una voce τουλοιποῦ 383, 26., it. ſyn. τῷ λοιπῷ 247, 14. it. εἰς τὸ λοιπὸν 31, 26. it. τὸ λοιπὸν 457, 18. 458, 10. 473. pen. 487, 4. ſed una voce τολοιπὸν 212, 3. it. plene πρὸς τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου 195, 5., quod Rs. cepit e Ms. cf. V. 10. e. pro τὸ λοιπ. τοῦ χρ., quo reſpexerit Stp. l. l. B. i. in ſuo εἰς τὸ λ. τοῦ χρ., non mihi e Dem. notatum, ſed ut ad maſc. ſexum interea, dum melius ſuccurrit, expleam μερισμὸν, cf. in τὸ λοιπὸν L. N. T. cum Kypk. T. utr. et Suid. 2, 464. e. it. Ind. Luc., ſed in noſtrum gen. Ind. Xen. Cyr. et Ἀγβ. cum Ael. V. h. ex 14, 7. e. Vs. *reliquo tempore*, qua ſyn. formula, etſi per ſe alia illa ap. Dem., tamen potius utar pro Bg. Caeterum ad m. Ox. Leiſn. „Marcil. ad Suet. Tib. IV. p. 71." neſciebam, quorſum pertineret.

αὐτὸς δὲ) Servat Bg. omiſſum a P. pron., quod ſane poterat abeſſe, poſitum hic non magno intervallo poſt principem perſ. ipſam, ut alibi poſt ſimilia ſubiecta, quae dialectici vocant, cf. 3, 4, 11. e. 3, 5, 10. e. it. ad ſqq. 1, 11, 15. e., pro cuius κτήμασι variatur forte per χωρ., ubi Bg. Lat., deſerto P., novit aliunde Stp. Th. 4, 668. E. m., cf. L. N. T. cum Loesn. p. 60. e. it. ad Luc. 2, 600. N. 96., cui per analog. iungit Noſter adi. παρ., quo de cf. Thom. M. p. 685. et L. N. T.; in rem et praedia haec tacente Xiph. et Spart., cf. ad ſqq. δικ. λ. 3, 10, 3. Sed in τὰ πλ., ex analog. cum τοῦ β., Ind. Sb. „*maiorem* vitae *partem*" expleta ellipſi, cf. 2, 10, 6. 1, 11, 15.

ἅπασι) Magnopere gaviſus eſt Severus ſobole, imperio deſtinata, omnemque in educando curam adhibuit, ſed fruſtra. Unde hac occaſione locum communem texit Spartianus in Sev. 20. ſq. (p. 632. m.) *ne-*

στῆς ἀπολαύειν, ἐπεί περ[e] αὐ-
τοὺς ἑώρα περὶ τὰ θεάματα
ἐσπουδακότας[f] ἀπρεπέστερον,

ſtare: quandoquidem eos videbat ſpectaculis ſtudere vehementius, quam princi-

e) Sic dividunt nobiscum edd. Bc. 2. et Ox. 1., at ἐπεὶπ. una voce in rel.
f) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bs. 2.

minem prope magnorum virorum optimum et utilem filium reliquiſſe. *Boecl.* Berglerus pro ἅπασι legendum putavit ἁπάσης. Sed Hoog. ad Vig. 108. (133. a. e.) ita vertit: *in* id *enim* omni *ſtudio* incumbebat, *ut* liberi *ſui* bona *inſtitutione* Romae *uterentur.* In ἅπασι ſubaudiendum putat σπουδῇ, φροντίδι, νουτεθήμασι, τέχνῃ, vel ſimilia, quae ad bonam inſtitutionem facere poſſunt. Sed grammaticorum leges permittunt ἅπασι νουτεθήμασι, at non permittunt ἅπασι σπουδῇ. Corrigendum igitur foret ἁπάσῃ, ſcil. σπουδῇ ſ. φροντίδι. *Leisn.* (quem cf. in Progr., ut recte haec diſputat contra Hoog., qui voluit modo adiuvare P., dantem hic ſenſum qualemcunque e Cod. etiam depravato; quo et pertinet Sb. Ind. „ἅπασι pro παντάπασι" quod arripiens Sch. Ind., reddebat „omni *modo*, omnibus *modis*" quaſi deſit ſubſt. τρόποις, quod hoc ſenſu non reperi, nec ſuſtineo per illa Heſ. 2, 888. πᾶσι δέκεν, περὶ πάντων δὲ, vicina iſtis P. *in primis.*) Forte δικάζων τὲ ἅπασι, καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἤθελε γὰρ τοὺς παῖδας. Vel ſic δικάζων τὲ καὶ τὰ πολ. διοικῶν, σχολάζων ſ. ἐπιδιδοὺς ſ. ἐξαρκῶν αὐτὸς ἅπασι. καὶ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδ. Aut minimo denique motu pro ἅπασι legendum eſt ἁπάσης, caeteris omnibus immotis. *Reisk.* neque concoquere illud ἅπασι poſſum, neque quomodo haec cohaereant, aut quorſum γὰρ pertineat; video. Cuncta autem bene ſe habent, modo pro ἅπασι legas οὐ πάσης vel οὐκ ἀεὶ. Sic enim primum cognoſcitur, quare Severus τὰ πλ. τ. β. διετρ. ἐν τ. β. πρ., i. e. in praediis haud procul ab urbe ſitis; deinde quoque intelligitur, quid ipſum ad hanc vitae rationem impulerit, nimirum ἐπειπ. — ἥρμοζεν. Denique tum etiam optime ſibi conſtat Herodianus, qui infra c. 14. 1. (3, 14, 4.) ait: ἔτι τὲ καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης. Non opus igitur eſt, ut haec, ſententia verborum plane neglecta cum Pol. interpretemur: *ut bonis moribus inſtituerentur.* χρηστὸς enim h. l. non de morum perfectione, ſed de ſenſuum voluptate intelligendum eſt. Pro ἀπολαύειν in Ven. legitur ἀπολαύσειν, non male. *Stroth.*

Non memoraturus, quae ipſe olim tentarim ad ſanandum hunc locum, corruptum hauddubie, maxime in ἅπασι, acquieſco in Ms. Ba. datis duobus, primo ἀπάγειν pro ἅπασι, (quae in litteris ſibi affinia, in primis; ſi ſumas, ab initio ſcripſiſſe librarium aliquem ἅπασιν, quod ultimum elementum omiſerit deinde alius ob ſq. conſonam γὰρ aut ob ſimile ν et γ.) deinde in addito καὶ ante χρηστῆς, quae copula, elapſa vel ſine cauſa idonea, ut multa in Mss. noſtris, vel per compendium ſcripta, prodeſt ad ſenſum tum caeterorum, tum ipſius v. ἀπολ., quod proprio ſenſu tunc valet, *abducere* enim *voluit* filios *a* vivendi *ratione* in *urbe* Roma *et* contra *honeſtam*, frugalem, ſobriam *uſurpare*; ubi modo poſt καὶ ſupplevimus voculam contrariae rei, e contextu neceſſariam; ſed ſervavimus verbi ἤθελε tum ordinem, tum rectionem cum inf. duplici, quia id cum poſteriore inf. proprie debet intelligi ſic, *et* voluit, *ut* frue

ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν. ἥ τε περὶ ἐκεῖνα σπουδὴ καὶ φιλονεικία, διάφορον ἔχουσα καὶ ἀντίπαλον ἀεὶ τὴν γνώμην [g],

4. pibus conveniebat. Atque illud circa ea ſtudium et illa contentio, diverſum habens et adverſum ſemper ſenſum,

g) Ms. Ba. τὴν γνώμην τῶν ἀδελφῶν ἐτάραττεν, αὐτῶν τὰς ψυχάς· ἐναυςμ. v. N. ſed poſt ψυχ. punctum in A. cum Bs. 1.

rentur, *uterentur* moderata et decenti magis vivendi ratione. Tum dedimus in noſtra Vs. potius praeſ. ἀπολαύειν, quam Mss. fut., quia lapſus in finibus his facilis fuit, et vero etiam propterea, quia v. βούλομαι, θέλω et ἐθέλω non ſunt ap. Noſtrum cum inf. fut., et diſerte ſtatuuntur ap. Thom. M. p. 159. ſq. *ſolum poni* cum praeter. et praeſ., *nunquam vero* cum fut.; quem canonem ne intellexerunt quidem ibi in N. 7., nedum ut refutarint vel ullo in contrariam partem allato exemplo, quale nec memini in aliis aliorum diſputationibus de temporum enallage aut verbis iis, quae alias, ut ἐλπίζω, δοκῶ, οἴομαι, νομίζω, promiſcue tria tempora iſta ſecum habent, v. O. M. Nov. T. 3. p. 1. e. 3. ubi vel maxime contra Thomam diſputatur. Et quod Rsk. in An. ad Gr. ſcr. V. 1. ad Dion. Chr. p. 36. i. ex Herdt. affert „εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβήσεσθαι ἡ τυραννὶς, i. e. ἀναβήσεται" id vel memoriter ponit ille, vel per emendationem non neceſſariam, cum ipſe locus 55, 10. habeat θελήσει — ἀναβῆναι ſine Var. L., ſic quoque afferente Weſſ. ib. p. 533. N. 16. Quapropter olim editurus ſum lectionem Ms. Ba. totam, praeter fut. illud, ſervando vulg. praeſ., etiam ob ſimilem locum Noſtri, a Strotho iam productum, qui noſtro eſſe poteſt pro explicatione, quia hic in primis τῆς ἐν Ῥ. διαιτ. brevius ponitur pro τῆς ἐν Ῥ. τρυφῆς καὶ διαίτης, quo de cf. 3, 10, 4. Haec que nova Ms. lectio ſatisfacit quoque dubitationibus Strothi, contra vulg recte prolatis, et erat eadem ſatisfactura Berglero, qui ſine Mss. verſatus hic, ut potuit, legens ſane (ut Leisn. iterum ad Ms. Bg. monet) ἁπάσης, et διαιτ. χρης. ſervatum reddens uno ſubſt., (ſed contra ſeriem, quam recte Strothus urgebat et monſtrabat, ſic, ut hic de Romae bonitate non poſſit cogitari,) denique in ἐν Ῥ. deſerens P. cf. 3, 7, 19., non item in ſq. ἀπρεπ., cf. 1, 13, 17. e. it. in βασιλ., hic modo de filiis imperatoris, ſed iam declaratis Auguſtis, cf. 1, 5, 15. D'Orv. Ch. p. 14. m. et Bach. Xen. Oec. 4, 16., ſed ad ἐσπουδ. Stp. Th. 3, 949. F. m. „ſpectaculis *ſtudentes*" ex pravo numero l. 4., ſervato particip. poſt v. ἐωρ., pro inf. Bg. e P., cf. in rem ipſam exempla quaedam ap. Dion. 1276, 88. et 93. ſqq.

ἥ τε περὶ) Leg. ἥ γε περὶ λ. *Reisk.* qui, per ſe leniter emendans, cum et alibi confuſa ſint iſta duo, tamen non eſt audiendus, quia copula vulg. poteſt coniungi cum prioribus, facto poſt ἥρμ. commate tantum, ut pendeat proprie, tanquam membrum ſecundum, a pr. ἐπεί περ. Sed Bg. quoque cum puncto cepit, ubi ſupplebitur mente affirmandi quaedam Lat. particula *ſane*, it. *revera*, quam fortaſſis et Rsk. in ſuo Gr. reſpexit, cf. 2, 7, 13. et in rem ipſam 3, 10, 4. ſqq. et ib. e Dion., quem locum hic Oxon. ſubiecerant.

διάφορον — γνώμην) Ms. Ba. lectio in addito pron. αὐτῶν orta videtur hinc, quod, cum e vetuſta abſentia diſtinctionum aliquis librarius reperiſſet aut poſuiſſet comma non poſt γν., ſed poſt ἀδ., id pron. alle-

τῶν ἀδελφῶν ἐτάρατε τὰς ψυχὰς, ἐναύσματά h τε ἔριδος fratrum diſtrahebat animos, facesque altercationis et inſi-

h) ἐγκαύσματα Bs. 1. v. N. Mox vitioſe omittuntur τε in ed. Par., ſed ſimul ſq. καὶ in utr. Par., non animadvertente olim Ern. in Par. 2.

verit in marg., qui ſenſus per ſe non eſt incommodus, ſed ut pron. tale opprimatur ſaepe, nec tamen hic requiratur ad τὴν γν., (quorſum aeque Gloſſator ab initio retulerit,) e Bg. notione, pro inclinatione, qui et vulg. diſtinctionem refert cum P. obliquo; per analog. iungente Noſtro cum γν. iſta ſua adi., haec que ipſa per ſyn. copiam, et ſententiam illam 3, 10, 6. commutate efferente, dum ſenſus hoc loco eſt, amorem et aemulationem illam in ſpectaculis habuiſſe hoc ſecum, ut in diverſa et contraria inclinarent, ſ. amorem et aemulationem illam in ſpectaculis coniunctam fuiſſe cum diverſa et contraria propenſione, cf. v. ἔχειν alibi pro continere ſ. ſecum habere, et in adi. ἀντιπ., a P. oppreſſum, Stp. Th. ſaltem cum ſyn. Bg., Suid. Heſ. Thom. M. p. 76. Poll. 1, 150. cum N. 26. it. 5, 157., ad Thuc. p. 5. N. 63. p. 126. N. 28., D'Orv. Ch. Ind. Sb. Xen. Mor. Hell. et Z. Pol. it. Mem. S. Luc. Dion. C. it. Dem., cui add. 123, 18. cum Orph.

ἐτάρατε τὰς ψ.) Haud ſcio, an verius ἐσπάρατε, diſtrahebat. *Sylb.* qui et in Ind. „ἐταρ. pro ἐσπαρ.“ cum eodem Lat., quod ipſe Bg. partim cum P. habet, unde et Sch. flexerat in impf. act., incertum ut ſit, de P. quidem, cum Mss. nihil novent, utrum e Cod. aliquo reddiderit, an libere ad ſenſum, at de Bg., cum Notae aut ſigni nihil in Notam futuram in eius Ms. compareat, utrum correxerit e Sb., an ſenſum modo expreſſerit; me quidem concedente lapſum, (cf. Diod. S. 1, 325. l. 25., ubi pro σπαράττειν Var. L. πράττειν, it. Epict. Heyn. p. 23. e. pro ταραττώμεθα diſerte Cod. σπαραττ., ſpretum vero ibi ab Illuſtri editore,) at ſine libris nondum dimittente lectionem vulg. pro concitare, irritare, exacerbare, cf. Bud. C. 674, 48. „Herodi. (3, 10, 7.) συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ κόλακες, i. e. ſimultatem *inter* eos *ciebant* et *alebant*. Dicitur et ταράττω. Dem. p. Cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, i. e. bella inter eos committebat et ciebat“ quem locum Stp. Th. 3, 1245. B. i. reddit „turbas inter eos excitabat“ ignorante Rs. Ind. ex 231, 12., nec ipſum tentante V. 9. p. 191. e. 10. p. 463. m. 11. p. 553. m., ſed tantum afferente correctionem Markl. ἐξήραττεν ſ. ἐπήραττεν, ſed in ed. Harl. p. 95. e. adeo refutante, tum Xen. Bach. „λόγῳ ταραχθέντες, oratione *exacerbati*“ etiam Zeun. probante, dum G. Th. nihil fert in *turbare* et *conturb.*, ſed in Bg. „in diverſas partes trahere, idque de corporibus pariter ac voluntatibus adhibetur, — *animi* diſtrahuntur *in* contrarias *ſententias*, — diſtrahit *animum* librorum *multitudo*“ quae prodant; correxiſſe potius Bg. cum Sb., pro ſeparare, quem tropum et noſtrates habent, *die* Gemüther *trennen*, i. diſcordes reddere; tandem fortaſſis eodem reditura ſententia, ſed Noſtro poſt formulam hanc ſubiiciente mox quandam explic.

ἐναύσματα) Aliter Bg., quam 2, 15, 3., e P. partim, ut Sch. „*ceu* facibus *admotis* contentiones *excitare*“ tacente hinc Stp. Th., ſed Bud. C. 765, 9. reſpiciente huc ſine Vs., at notante Sb. Ind. „etiam Ald. et Walder. ed. at ἐγκαυσμ. Henr. Petr.“ non errore operarum, ſed ingenio correctoris, verum labentis pariter, et in animo habentis ἔγκαυμα et

καὶ ἔχθρας παρεῖχε. μάλιστα δὲ ὁ Ἀντωνῖνος ἀφόρητος [i] ἦν, ἀποσκευασάμενος τὸν Πλαυτιανόν. ἠδεῖτο δὲ καὶ ἐφοβεῖτο [k]

5. micitiarum addebat. Prae-
cipue vero Antoninus intole-
rabilis erat, amolitus Plautia-
6. num; ſed reverebatur et

i) ἰφόρητος — ἀφοβεῖτο Bs. 1. cum Par. 2. et ἀφοβ. etiam in Pat., errore typothetae. k) Ms. Ba. ἐφοβεῖτο τῇ τε θυγ. caetera deſunt. *Mart.* v. N., ut et de ſignis parentheſis in ed. Ed. ab ἠδεῖτο — ad ἀνηκ.

ὑπέκκαυμα, eodem ſenſu uſurpata, cf. Stp. Th. cum Bud. C. l. I. l. 21. Suic. Th. p. 1374. e. ſq. Heſ. 1, 1216. m. Suid. 1, 735. m. 3, 536. ὑπέκκαυμα, ἡ ὕλη τῆς φλογὸς, ἡ τροφή. Τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα, αἱ τροφαὶ τῶν παθῶν, αἳ (forte ἃ) τρέφουσι τὰ πάθη, ut ap. Diod. 2, 556. l. 83. pro ἐναύματα Var. L. ἐνάσματα, mendoſa, ſed ap. Luc. 1, 646. l. 25. pro ἐγκαυμάτων Var. L. ἐκκαυ., quo de poſtr. cf. ib. p. 347. N. 16., denique ib. 1, 112. l. 3. pro ἐναυσάμενος Var. L. ἐγκαυσ.; hic Noſtro ſcribente iterum per analog. in ἐναυσμ. cum ſubſt. adiunctis, cf. G. Th. v. *fomes* et Bg. 621, 18. ſqq. it. 72. et e Plin. Pan. 8, 5. *irritamentum* illud *irarum* et *fax* tumultus *fuiſſet*, rel.

μάλιστα) Bg. per totam §. hanc deſerit P., qui ad v. ἀποσκ. iterum libere adiungit adv., cf. 3, 11, 13. e. in rem que Dion. 1276, 84. οἱ δὲ τοῦ Σεβήρου παῖδες —, οἷον παιδαγωγοῦ τινος ἀπηλλαγμένοι τοῦ Πλαυτιανοῦ, οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐποίουν. καὶ γὰρ καὶ γυναῖκας ᾔσχυνον, καὶ παῖδας ὕβριζον, χρήματά τε παρεξέλεγον λ.

ἠδεῖτο) Haec (ab ἠδ. — ἀνήκεστον) velut per parentheſin dicuntur, et procul ab iis abſunt, quae Pol. affert. *Steph.* Sunt, qui transpoſito accuſativo τὸν πατέρα malint, ἠδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφοβεῖτο πραξ. τι ἀνηκ. Sed ferri tamen vulgata lectio poteſt, ut πρᾶξαί τι τὸν πατέρα Attico loquendi more dictum ſit pro *facere patri* ſ. *patrare in* patrem. *Sylb.* (qui et in Ind. v. πρ. „τὸν πατ. πρ. τι ἀν. patri *facere*, ſ. *in* patrem *perpetrare*.") Bergleruſ omittit τὸν πατέρα. Quae vox ſi non delenda eſt: Stephani verſio omnibus potior. Politiani verſio hic plane improbanda. Caeterum πρᾶξαί τι ἀνηκ. eſt h. l. vel patrem occidere vel fratrem. Nam tale facinus reparari nequit. Sed ἀνήκεστόν τι eſt *irreparabile malum*. Sic Xen. Hier. c. 6. (§. 16. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, et mox cum variatione μή τι ἀν. ἐργάσηται,) Aelian. (V. h.) 2, 13. (p. 97. m. τί πάθωσι κακὸν ἀν.) Herodot. 1. p. 64. ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, (non reperi.) — Lege ἠδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφ. πρ. τι ἀν. *Leisn.* Transpoſita videntur hic loci eſſe duo cola, et ſic in ordinem redigenda, ἀποσκ. τὸν Πλαυτ. τῇ γε θυγ. — ἐμηχανᾶτο, ἠδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, ſuum puta, Severum, πραξ. τι ἀνήκεστον. ὁ δὲ Σεβ. *Reisk.* τὸν πατέρα, ſcil. Plautianum, qui ad filiam relatus pater dicitur. Negligenter, imo peſſime haec interpretatus eſt Pol. *Stroth.*

De P. quidem certum eſt, erraſſe, nec referre iſta τὸν πατέρα, unde fortaſſis in Cod. ſuo non habuit, elapſa cum reliquis in Ms. Ba ob ſimile v. ἠδ. Tum Strothi res non procedit, quia Plautianus iam mortuus erat et interfectus, ut proxime dixerat Noſter in ἀποσκ. Porro Sch. in „ἐφοβ. *timebat*, ἀνηκ. Locus eſt obſcurior. Pol. — Quae Verſio nec plana eſt, neque ad mentem Herodiani. Ad verba ita ſonat, Antoninus *reverebatur* et *timebat* patrem *feciſſe* (pro quo rectius Sb. per praeſ.

τὸν πατέρα, πρᾶξαί τι ἀνήκεστον· τῇ τε θυγατρὶ μὲν ἐκείνου, γυναικὶ δὲ αὐτοῦ [1], παντὶ τρόπῳ θάνατον ἐμηχανᾶτο.	metuebat patrare aliquod facinus atrox: ac mulieri, quae illius quidem erat filia, uxor autem ſua, omnibus modis ne-

1) Ms. Ba. αὐτοῦ· ὡς παντὶ τρ., etiam Ms. Vi. ſed ſine diſtinctione αὐτοῦ ὡς λ., lenem hic tenentibus quoque ed. A. al., v. N.

capit aor.) quid *inſanabile* ſ. *inexpiabile.*" Sed Bg. dederat in Ms. ſuo tria illa puncta ante *atrox* cum Nota „Fratrem occidere" qui ſenſus unus omnium videtur veriſſimus iſtius formulae πρ. τ. ἀν., per hanc ſeriem, ut Antoninus, quo de coeptum agi §. 5., poſtquam amoviſſet caede Plautianum, intolerabilis fuerit, ſc. male agendo, ut ſupra e Dione monſtravi, ſed idem tamen, quia revereretur et timeret *patrem*, (quod nomen reſtituendum olim in Vs., unde omiſſum magis culpa ſcribae, propter ſimile *patrare*, quam ab ipſo Bg., ob ipſius Notam illam, quae cauſam requirit idoneam, quae eſt in *patris* reverentia ac timore,) facinus aliquod atrocius patrare nondum auſus fuerit fratre occidendo, quae caedes in animo erat Noſtro ob §. 4., i. e. ob rixam et inimicitias fratrum, ſed nunc modo innuitur oblique et breuiter, infra amplius narranda, et quia alia ante inſerere placuit, primum de Antonini uxore §. 6 – 8., alterum de Severi cura in filiis conciliandis §. 8. ſqq. E qua ſerie non opus eſt parentheſi Stp., et poſt πατέρα melius comma poſuimus, hic quidem, ne ad ſq. v. πρ. cum Sb. trahatur, etſi alias poſt v. αἰδ. et φοβ. non ſeparamus inf. commate, cf. ad ἀνηκ., ap. Stp. Th. cum Bg. aliunde, Suid. Hes. cum N., ad Luc. 1, 574. N. 63. Ind. Thuc. (ubi locus eſt 85, 37.) Dem. cui add. 388, 2. 537, 9., μηδὲν ἀν. — πρᾶξαι 538, 22. 539, 6. 792, 17. et cum δεινὸς 779, 24. et de navi 937, 4., Xen. Z. Pol. Ἀνβ. et M. S., Polb. Dion. C. „de malis atrociſſimis, ſummis, extremis" Phil. p. 747. C. 760. B. 762. E. m. 766. D. i.

τῇ τε) Haec res de Plautilla, per ſubitum ſaltum et tranſitum a perſ. alia ad aliam, pertinet ad remotius membrum §. 5., cum in propiori §. 6. cogitatio ſit de Geta; Bg. agente liberius, quam P., quia ſevera haec *ac* filiae *quidem* illius, *uxori* autem *ſuae*, poterant de duabus feminis diverſisque intelligi, ſi quis tamen lector memoriae infirmiſſimae vitio laborabat. Sed in ſqq. παντὶ λ. ſeverior Bg., quam P., cf. 3, 3, 6. e., ubi e Liv. uſus formula, cf. G. Th. v. *mach.*, ad quam analog. ſcribitur. Caeterum duorum Mss. res prima in leni reſpuitur a tertio et Latt. Intp., ob v. ἐμηχ., ad ipſum Antoninum agentem relatum, quod et reiicit Ms. colon, ſaepe male ibi prolatum, cum arcte cohaereat cum pr. dat. Sed tertium ὡς additum venit ab illa pr. omiſſione, quia ἐφοβ. cum dat. ſumebatur a librario, ut a P., ſenſu paſſ. et cum dat. pers., et hinc membrum ſq. παντὶ λ. debebat adiuvari ad ſeriem aliquam obtinendam per particulam ὡς, notione cauſae, (qua notione idem Ms. adhibuit ſupra 2, 13, 6., addens eandem alia ex cauſa 2, 13, 13. e. 3, 1, 2.) timebatur *filiae* ſ. a filia —, *quia* omni *modo* necem *machinabatur.* Sed, praeterquam, quod P. nihil talis cauſalis refert, etiam τὲ non habet, quo referatur; ut maneat prava lectio, ſed vulg. ſalva.

ὁ δὲ Σεβῆρος αὐτήν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς [m] εἰς Σικελίαν ἐξέπεμψεν, αὐτάρκη

7. cem machinabatur. At Severus et ipſam et fratrem eius in Siciliam relegavit, ſuffi-

m) Ms. Ba. τὸν ἀδελφὸν, abeſt αὐτῆς. *Mart.* v. N.

αὐτήν τε ἐκειν.) De hoc pleonaſmo v. Intep. ad Lucian. Adverſ. Indoct. c. 25. T. 3. p. 120. *Leiſn.*

Ibi N. 91. in duplici tali pron. ſane ſtatuitur pleonaſmus, qua mente forſan et Bg. e P. unum modo reddiderit, non e ſevera interpretandi ratione, cum etiam Lat. habeant *ipſe* cum alio pron. et nominatim cum *ille*, quod reſpondet Gr. ἐκ., idque ad definiendum magis, ut noſtrates *eben dieſe*, cf. 1, 6, 12. 2, 6, 22. e. vel etiam *ſie ſelbſt*, ad diſtinguendum, ob adiunctam pers. aliam, cf. G. Th. v. *ipſe* Nr. 4.

καὶ τὸν ἀδελφ.) ipſam *pariter* cum *fratre*, ſi quidem ἀδελφὸν legamus. Nam hic quum exemplaria, unde manauit prima Herodiani editio, exhibuerint hanc ſcripturam καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, i. e. fratrem *ipſius*: Pol. dicit *ipſam* pariter *cum* filiolo, *quem* pepererat. *Steph.* Pol. legit τὸν υἱὸν αὐτῆς. Sed ἀδελφὸν agnoſcit hic etiam Dionis epitome 418, 11. 425, 40. (ed. Rm. 1276, 78. 1287, 9. primo loco Πλαῦτος, poſtr. Πλαύτιος) nec eam ex alio prolem ſuſcepiſſe probabile eſt, multo minus ex Antonino, qui nec lecti eam, nec laris conſortio dignatus eſt, ut auctor ſupra retulit 3, 10, 15. *Sylb.*

Sic Fabr. ad Dion. p. 1276. §. 34. „probabile eſt, Politianum in ſuo Cod. legiſſe υἱὸν, nam vertit *cum fil. qu. peper.*, ut Boeclerus (e Sb.) ad h. l. monuit, vel, ſi mavis, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, ὃν ἔτεκεν, ut viſum Eruditiſſimo Eraſmo Froelich Tentam. p. 458.“ hunc deinde refutans, in primis ex 3, 10, 14. ſq., quia Antoninus uxorem non admiſerit ad torum et larem, et quia non diu poſt nuptias, occiſo patre, in exilium miſſa ſit. Quorum primum iam ſufficit, ut agnoſcatur P. erraſſe iterum, maxime, cum Mss. maneant in vulg. ſubſt., nec noceat rei ipſi omiſſum in Ms. Ba. pron., pro libidine librarii aut e lapſu ſine cauſa idonea, cf. 3, 1, 15., quod ipſe P. circuitione illa agnoſcit.

εἰς Σικελ.) Convenit Dioni cum noſtro in aſſignanda exilii ſede, alias vero a ſe multum diſcedunt. Πλαυτίλλα δὲ καὶ (Πλαύτιος, οἱ) τοῦ Πλαυτιανοῦ υἱεῖς, τότε μὲν ἐσώθησαν, ἐς (εἰς) Λιπάραν ἐξορισθέντες· ἐπὶ δὲ Ἀντωνίνου ἀπώλοντο, καίτοι καὶ ζῶντες ἔν τε δέει καὶ ταλαιπωρίᾳ πολλῇ, τῶν τε ἀναγκαίων οὐκ εὐπορίᾳ διῆγον. *Θxon.* Dio 76, 3. p. 1276. (l. 78. ſqq.) εἰς Λιπάραν, hoc eſt, unam ex Aeoliis inſulis, incultam, et agri miſeri et ieiuni, quales fere inſulae exilio deſtinabantur, v. Cic. Verr. 3, 17. Fabricius ad locum Dionis (§. 35.) ſcribit: „maior fides Dioni, quam Herodiano, qui in Siciliam relegatam ſcribit, datis ad vitam tolerandam abunde opibus, exemplo Auguſti etc.“ Sed ego hoc nomine aeque Herodiano, ac Dioni, credendum dixerim. Herodianus Dioni non adverſatur. Lipara enim et inſulae Aeoliae omnes ad Siciliam referuntur, v. Cluver. Caeterum, qui relegabantur, relegabantur plerumque in inſulas, et quidem in inſulas exiguas et ſterilis ſoli. Itaque deportationi aſſignatae Pandataria, Suet. Tib. 53., Planaſia, Tac. A. 1, 3. Dio 55. (extr.) Cercina, Tac. A. 1, 53., Seriphus ib. 4, 21. Gyarus ib. 3, 68. ſq. Iuvenal. 10, 170. (ubi et Seriphus, ut Gyarus iam 1, 73.) Cy-

δοὺς περιουσίαν εἰς τὸ βιοῦν [n]
δαψιλῶς [o], μιμησάμενος τὸν
Σεβαςόν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς
Ἀντωνίου [p] παισὶ πολεμίου γε-

ciente data copia ad vivendum
opipare: imitatus Augu-
8. ſtum; nam et ille Anto-
nii liberos, hoſtis ſui, eo-

n) Mss. Ba. et Vi. διαβιοῦν v. N. o) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. p) Ἀντωνίνου A. al. mendoſe.

thera Tac. A. 3, 69. Amorgus ib. 4, 13. (m. ubi deinde et Cercina) et 30. (ubi et Gyarus,) Donuſa ib., Trimetus ib. 4, 71. (Trimerus v. Ern. N.) Baleares ib. 13, 43. Sardinia ib. 14, 62. 16, 9. Naxus ib. Addatur Pontia Suet. Cal. 15. (ubi et Pandataria) et Lipara Dio 76, 7. *Leisn.*

De loco quidem diſſenſum ſuſtulit Leisn. cf. ap. Beger. 1, 127. ad gemmam Antoninus et Plautilla, per capita iugata „Plautillam Severus cum fratre in Siciliam ſecundum Herodianum, in Liparam ſecundum Dionem amandauit.“ Ad caetera haec ſuffecerint, ut, dum vixit Severus, habuerint ſatis, ſed, mortuo eo, Antoninus illis ademerit primo commoditatem priorem, deinde vitam ipſam, cf. infra 4, 6, 7., ducente hic Bg. e P. Lat. ad ἐξεπ. (cf. Stp. Th. v. e. e Thuc., nihil dante G. Th. in *emitt.* et *mitt.* de uſu hoc, non item in ſqq. omnibus, cf. in περ., Sb. Ind. „copias, facultates“ Stp. Th. 1, 1135. G. „quum ſine adiectione ponitur, de abundantia opum dr., ut ap. Herod.“ ſine loco, (hic quidem ut ſumi aeque liceat pro ſimpl. οὐσία, cf. 2, 1, 11., ob adi. αὐτ., quocum ut et cum v. δ. iungitur a Noſtro per analog.) Ind. Dem. Xen. Pol. et Bach. it. Luc., ſed ſine Ind. Thuc. 8, 51. *faculta-tes* 79, 6. *divitiis*, Zos. 5, 8, 2. 5, 41, 8. Poll. 3, 110. 6, 196. Suid. Hes. Moer. p. 297.

εἰς τὸ β.) Mss. compoſitum pro ſimpl. (cf. 3, 12, 20.) ap. Noſtr. non reperiendum, aeque ſit e gloſſa, ac vulg. per elapſam praep. a vicinitate ortum, cf. Luc. 1, 503. l. 72. Ind. Ael. V. h. ubi 11, 3. p. 685. cum διατελεῖν et διαζῆν (quo de cf. Fi. Pal.) Bud. C. 1483, 27. Hes. 1, 937. e. διαβιῶσαι, ζῆσαι, cum N., in utr. per analog. ſcribente Noſtro cum adv. δαψ., ubi, deſerto P., etiam Sch. „large, copioſe“ cum Stp. Th. aliunde, ubi et „laute, opipare, ζῆν δαψ. Xen.“ cf. Ind. M. S. cum Poll. et ſupra 1, 6, 3.

μιμησάμενος) Suet. Aug. 17. *reliquos* Antonii *reginae* que, *Cleopatrae*, communes *liberos*, non *ſecus*, ac *neceſſitudine* iunctos *ſibi*, et *conſervavit* et *mox* pro *conditione* cuiusque *ſuſtinuit* ac *fovit*, v. Plut. in Anton. p. 955. C. ſq. *Leisn.*

P. deſerit Bg. ſine ſupplemento ad v. μιμ., ubi forte Lat. quid, (ut poſt enunciationem participium hoc ponatur, pro ad imitandum ſ. imitationem et exemplum, cf. εἰς ζῆλον ſupra,) it. in ſq. ordine dat. inter gen., ubi ſeverior Bg., quam P., ſed in καὶ γὰρ ut alibi, cf. 3, 8, 15., at cum eo ad ſq. οὐτ. et ἐχϑ., ubi Noſter ad analog., cf. Stp. Th. 4, 588. G. 592. A. e. p. ſq. A. C. ſq. G. ſq., ad Vig. p. 315. b. e., Rs. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 752, 10., Xen. Z. Ἀνβ. Cyr. et Bach., Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Polb. (cum pr. περὶ S. ep. Aeſch.) Heſy. bene προςφέρεσθαι, quo de alibi.

νομένου οὕτως ἐχρήσατο. αὐτὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς [q] φιλίαν, καὶ προτρέπειν [r] εἰς ὁμόνοιαν καὶ

dem modo tractavit. Ipſe autem annitebatur ſemper adducere filios in amicitiam, et adhortari ad concordiam

q) Ms. Ba. ἐς φιλ. cf. 3, 7, 5. e. cum N. r) προςτρέπειν Lugd. vitioſe.

αὐτὸς) De Severo §. pr. i., ut de pers. principe poſt aliam interpoſitam et aliud pron. ἐκεῖν., recte comparante Sch. cum 3, 10, 8. hunc locum, ubi plene Noſter et ad analog. in v. συναγ. cum pr. εἰς, cf. Ind. Ael. V. h. Diod. S. Polb. Rs. Or. V. 4. et Dem. Abr. Auct. Dl. Th. Poſſ. Call. p. 250. i. L. N. T. cum Kypk. 1, 392. ubi totam phraſin affert e Di. H. S. T. 1. ſine Ind. 110, 35. εἰς φ. συνάξουσι τὰ ἔθνη, per liberam Vs., nec G. Th. ferente formulam Bg., deſerto P., qui et libere omittit adv. ἀεὶ, ob laevitatem a Noſtro poſitum poſt ſecundum verbum, cum pertineat ad primum ἐπειρ., quem ordinem et Bg. monſtrat. Caeterum in m. Ox. ſignarat Leisn. „Liv. 40, 8.“ locum ſane comparandum, ubi Philippus Macedoniae rex filios Perſen et Demetrium ad concordiam hortatur oratione longa, et eodem argumento ſimul a damno diſcordiarum fraternarum.

προτρέπειν) Scribo προτρέπων, *ipſe* liberos *ſemper* ad *amicitiam* adducere *conabatur*, adhortans*que* ad *concordiam* et *conſenſum*, fabulas *antiquas* et *tragoedias* in *memoriam* illis *revocabat*, ſemper; *regum* fratrum *calamitates*, ex *diſſidiis* ortas, *commemorans*. In interpretatione autem vocis δραμάτων ſpeciem pro genere poſui, quod, ſicut μῦθοι, ita etiam δράματα, Latinis ſint fabulae, diverſa tamen ſignificatione. *Steph.* Aut cum Stp. προτρέπων eſt legendum, aut verſu proximo γὲ loco τέ. *Reisk.* Talia perſecuti ſunt ex Graecis antiquis Latiniſque, qui Thebaidas, Thyeſtes, Atreos, Pelopidas, ſcripſere, quorum catalogum conſignavit Martinus Antonius Del Rio ad Sen. Thyeſt. et Thebaid. Spartianus in Sev. 21. (p. 636. i.) etiam hoc tradit, *ipſum iam (aegrotantem) divinam Salluſtii orationem, qua Micipſa filios ad pacem hortatur, miſiſſe filio maiori.* In quo facto aliquid eius moris agnoſco, quem Auguſtus uſurpavit teſte Suet. 89. dum *praecepta et exempla, publice vel privatim ſalubria, ex utriusque linguae auctoribus ad verbum excerpta, aut ad domeſticos, aut ad exercituum provinciarumque rectores, aut ad urbis magiſtratus plerumque mittebat, prout quisque monitione indigerent.* Facta Auguſti aemulari ſolebant ſecuti principes, ut quisque eorum eximius videri voluit. *Boecl.* (partim e N. 1. Cas. ad Spart. l. l.) Argumentum firmum Severus ſumit a diſcordiarum fraternarum malitia, amicitiae utilitate et commodo. Iulia alibi per matris ſanctum nomen, per ſimilem eorum ortum, per eadem incunabula, pacem iis inter lacrymas et amplexus apprecatur. Sed cur haec incaſſum omnia? Scilicet diſcordiam eorum, ingeniorum diverſitate coeptam, μοναρχίας ſpe continuatam auctamque, promovebant utrinque nequiſſimum genus hominum, et principibus infeſtiſſimum, adulatores, nihil non ſuggerentes, ut ad ſe quisque pro virili diverſos traherent (§. 14. ſq.) *Leisn.*

Non corrigit Stp. nunc e P., qui hic quidem cum Bg. ſervat tempus finitum, at ſq. membri verbum finitum ὑπεμ. mutat cum particip., liberior etiam in ſqq. Bene Bg. in tota particula usque ad διηγ. ſequi-

συμφωνίαν [s], μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπεμίμνησκεν ἀεὶ [t], βασιλέων ἀδελφῶν συμφορὰς [u] ἐκ στάσεως διηγούμενος. θησαυρούς τε καὶ νεὼς, 9. πάντα ἐδείκνυε [x] χρημάτων

et conſenſum: veterumque fabularum admonebat identidem, regum fratrum calamitates ex diſſidiis ortas enarrans. theſauros etiam et templa omnia demonſtrabat

s) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. t) Hoc comma in Stp. rel., ſed poſt pr. ὑπεμ. in Bs. 2. L. punctum, at comma in Bs. 2. R. al. v. N. u) Ms. Ba. ἐκ στασ. συμφ. διηγ. v. N. x) Ms. Ba. πάντα ἐδείκνυ χρ., ſed Ms. Ve. πάντας ἐδείκνυ χρημάτων πλείρεις, at Ms. Vi. Excp. „πάντας ἐδ. πλήρεις" v. N.

tur vulg., ubi nihil eſt, quam vetus ratio nectendi enunciationes per copulam, et uſus ille, quo participium διηγ. debet reſolvi per eandem copulam; monente quoque Leisn. in m. Ms. Bg. duo haec" leg. προτρέπειν, — omittit καὶ δραμάτων „hoc que poſtr. e P., ubi Sb. Ind. „μ. ſunt fabulae, quae ſermone aut ſcripto narrantur (extra ſcenam,) δρ. vero, quae aguntur in ſcena, hiſtrionum perſonis inductis" ſed ut h. l., recte monente Stp., δρ. ſint modo tragoediae, e contextu, quia ſermo eſt de rebus triſtibus, rixis et diſſidiis, per ellipſin quidem adi. τραγικά, cf. L. Bos. p. 13. e. cum Ind. Dem., cui add. 418, 15., pro quo plene τοῖς δρ. τοῖς τραγικοῖς ib. l. 11. Tum Bg. deſerit P. ad συμφ., ubi Stp. Th. „ſaepe generaliter pro conſenſus, concordia; unde copulatur (per ſyn. copiam, ut tropicum cum proprio,) etiam cum ὁμον. a Plut. et Herodi." ſine loco. Sed e P. eſt Lat. in adv. ἀεὶ et cum eo relatum clare ad pr. v. ὑπ., ob comma in Ms. Bg. repertum, quocum et tacite faciunt Mss., per ſe ut adv. quoque conveniat cum ſq. διηγ., e diſtinctione aliarum edd.; in medio ſtans hic, ſicut alia ap. Noſtr., et trahendum per ſe utrolibet.

βασιλέων ἀδ.) Ms. alius ordo in tranſpoſito ſubſt. συμφ., ne ſtatim cum ſuo genit. ſtet, fere ut 3, 19, 5. e., per ſe quidem exquiſitior ac laevior, tamen violentiam habet manifeſtam contra Mss. rel. et P. Vs. obliquam; ſicut Latini quoque praeponunt ſubſtantivum, ubi ſequitur praepoſitio *ex* vel ſimilis, per brevitatem quandam loquendi et ellipſin particip. alicuius, v. c. γενομένας, a Bg. fere e P. ſtatim expleti, cf. de eodem ſubſt. συμφ. cum eadem pr. ἐκ 6, 7, 6. m., ſed de aliis ſubſt. 3, 11, 12. e. it. 1, 13, 17. per Ms. rationem, praemiſſa praep. inter duo ſubſt. diverſorum caſuum, it. de aliis praep. cum ſubſt. 3, 9, 22. e. 2, 3, 12. i. 2, 15, 3. m. 1, 1, 1. e. 7, 8, 8. m., nihil ferentibus Indd. Gr. et G. Th. modo 3, 40. *nihil* damni *erit* ex *tempeſtate*, nec in ſyn. Bg. *detrimentum*, incommodum, *noxa*, nec Stp. Th. in βασ. ſubſt. cum alio ſubſt. ἀδ., pro adi., niſi forſan in ſuo ex Hom. βασιλῆϊ ἀνδρὶ λ., qui et in ſubſt. στασ. ignorat Lat. Bg. (deſerto P.) et notionem pro diſſenſu animorum et diſcordia, cf. Munth. p. 251. m.

νεὼς, π.) Malim νεὼς πάντας et πλήρεις, *huc addebat*, theſauros *templa* que *omnia* pecuniis *plena* eſſe. *Steph.* Neutra illa, πάντα πλήρη, ferri poſſunt, quia et praecedentia ſubſtantiva rerum inanimarum ſunt, et haec ſequentia referri poſſunt ad generale ταμιεῖα, hoc ſenſu, *theſaurosque* ac *templa*, omnia *denique* aeraria *pecuniis* referta *oſtendebat*;

πλήρη· πλοῦτόν τε [y] καὶ δύ- opibus eſſe plena: nec divi-

y) Ms. Ba. πλοῦτον τὲ cf. 3, 12, 25.

cuius aſyndeti exemplum eſt in Dionis epitome 379, 6. (ὁ γοῦν Κλέανδρος — ἐπώλησε βουλείας, ϛρατείας, ἐπιτροπείας, ἡγεμονίας, πάντα πράγματα.) Θησαυροὶ vero et ναοὶ copulantur etiam infra 4, 4, 18. quoniam in templis quoque, nominatim Saturni, aeraria fuerunt publica. *Sylb.* Forte καὶ πάντα. *Reisk.* Ven. Cod. lectionem etiam Stp. volebat. Verum mihi quidem recepta lectio neſcio quid nativi coloris habere, altera vero emendantis manum prodere videtur. *Stroth.*

Mss. Vi. et Ve. lectionem habet quoque P. hactenus, quod adi. πληρ. refertur ad ſubſt. νεὼς, ſed contra omittit alterum adi. πάντα, quod Bg., pro ratione Ms. praeſenti, cum ſine diſtinctione ſit, conſtruxit quoque ad ſubſt. νεὼς, de voluntate Stp. et nunc ex auctoritate eorundem Mss. At quia Ms. Ba. manet hac quidem parte in vulg. lectione, haecque defendi poteſt per cauſas, a Sb. propoſitas, denique quia diſſenſus eſt in Mss. ipſis: nihil licet hic editori, quam in Var. L. coniicere iſtas res Mss., quanquam per ſe laevior eſt acc. πάντας, a vitato hiatu, quem noſtri Gloſſatores interdum removent, ſed Noſter non ubique refugit; ut iidem Gloſſatores ſaepe tollunt exquiſitiora, quale eſt neutrum illud poſt ſexum maſc., ubi et ellipſis valet illa univerſa ſubſt. χωρία, cf. ſimile quid 7, 11, 14. Alius diſſenſus Mss. in forma alia verbi fuerit e lapſu aut gloſſa, dum vulgata, quae et ſervatur a Ms. Vi., eſt a δεικνύω, ſed altera a δείκνυμι, utraque vero ap. Noſtrum alibi reperitur, iam varians ſupra 3, 12, 10., cf. Hes. δεικνῦσι, δεικνύουσιν, ut Ms. Ve. vitium in πλειρ. patet, confuſis vocalibus.

πλοῦτον λ.) Pol. vertit (*divitias* foris *ex* vectigalibus *accedere*,) tanquam legens, πλοῦτόν τε καὶ δύναμιν παρέσεσθαι ἔξωθεν, et tanquam verbum ἐπιβουλεῦσαι non agnoſcens. Ego hoc aut ſimilia ſcripſiſſe Herodianum puto, πλ. τ. κ. δυν. οὐδεμίαν ἔλεγεν ſ. λέγων ἱκανὴν ἔσεσθαι ἐξ. ἐπιβ. Poſſet fortaſſis et ita ſcribi πλ. τ. κ. δυν. οὐκ ἔσεσθαι τοῖς ἔξωθεν οἵαν ἐπιβ. (et in marg. P.) *ac* nullas *opes*, nullam *potentiam* ad *externas* inſidias *idoneam* fore. *Steph.* Si poſt οὐκ ἔσεσθαι inſeras οἵαν, ſat bene conſtabit ſententia, i. e. nec *ullas* opes *ullam* ve *potentiam* talem *fore*, quae *extrinſecus* i. e. ab exteris nationibus *inſidiari* eis poſſet. *Sylb.* Neſcio, an opus ſit οἵαν inſerere. *Boecl.* Vertit Pol. quaſi leg. παρέσεσθαι omiſſo tamen ſubſequente ἐπιβ. Multus eſt Stp. in coniecturis, quae huic loco emendando inſerviant; quarum prima haec eſt πλ. τ. κ. δ. οὐδ. ἔλεγεν ἱκ. ἐσ. τοῖς ἐξ. ἐπιβ. caeterae coniecturae non ſunt multum abſimiles. Quid ſi compendioſius corrigi poſſit, ἐπιβουλεῦσαι mutato in ἐπιβουλεύσασι? Ita enim conſtabit ſenſus ſine liberiore interpolandi licentia. *Oxon.* Forte οὐκ ἔσεσθαι ἀντίπαλον τοῖς βουλομένοις, vel εἰ καί τις βούλοιτο ἔξωθεν ἐπιβ. *Reisk.* Ven. — Tale quid etiam Pol. legiſſe videtur, vertens. — Stp. poſt οὐκ addere volebat οἵαν τε quod certe ſubintelligendum eſt. Vulgata autem lectio non tentanda eſt: namque ſaepius hac ellipſi utitur Herodianus vid. infra Not. ad l. 4. c. 7. (§. 2.) νοῆσαι εὐθὺς ἦν. *Stroth.* Stp. poſt οὐκ addere volebat οἵαν aut ἱκανην; quod reiicit Strothius et hoc nonniſi ſubaudiendum eſſe monet. At vel ſic mallem legere: πλουτῳ και δυναμει ουκ εσεσθαι οιους τους εξωθεν. „*Extraneos* nec *divitiis*

ναμιν z) οὐκ ἔσεσθαι ἔξωθεν tias aut potentiam ullam fore

z) Ms. Ba. δύναμιν ἔσεσθαι, ἔξωθεν ἐπὰν ἐπιβουλεύσῃ τις· quam lectionem longe optimam eſſe cenſeo. *Mart.* Sed Mss. Ve. et Vi. δύναμιν ἔσεσθαι ἔξωθεν ἐπὰν βουλεῦσαι λ. v. N.

nec *exercitu* pares *fore* ad *inſidiandum*. Eſt enim durum, ipſis divitiis inſidias tribuere. *Gedik.*

Nihil Sch., niſi ut Latine redderet Stp. coniecturas in „ἐκ. *nullam potentiam ad externas inſidias idoneam* fore; *dicebat*, vel *potentiam non futuram* externis, *parem* ad *inſidiandum*, ἐξ. δυν. externam *vim*, δυν. *potentiam*" quorum illas Vss. Lat. repetiit Leisn. ad Not. Ox., nihil monens ad Ms. Bg., qui ſine Nota ulla reddidit ſic, ut Stp. et Sb. illud adiectivum oſtenderet quidem, nec tamen propterea vel in textu reciperet vel ſubintelligeret neceſſario, quia potuit inf. ἐπιβ. adiuvare modo, ut ſolet alibi in duplici inf., per ὥστε ſ. εἰς τὸ ἐπιβ., et divitias *et* potentiam *non* fore *extra* ad *inſidiandum*, quae ille deinde ad ſenſum expreſſerit, τὸ οὐκ contrahens in *nec*, aſſumto pron. *ullam*, ſed mutato adv. ἐξ. in adi., et formulam iſtam inf. dando per pron. relat. cum v. *poſſit*. Saltem lectionem vulg., ſic noſtra ratione adiutam, toleraverit aliquis, ut Strothus fecerit, dum Noſter alibi etiam uſurpat inf. ſic poſt alia verba, cf. 2, 12, 10. ſq. 3, 2, 18. 6, 1, 3. e., et hic potuit ad variandum pro pleno §. 11. μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον ſcribere per ellipſin illius ſyn. adi. ſ. pron. οἵαν, quod aeque ad inf. interdum deeſt, ac regit eum, vertendum ibi, pro contextu, varie, ſed et cum Bg. per pron. relat. et v. *poſſe*, cf. 4, 8, 19. Iam Mss. iterum diſſenſus fluxit ex eodem vitio, quod demonſtrant duo, cum v. ἐπιβ., e vetuſta ratione Mss. recte iunctum, a ſtulto librario non tantum eſt diviſum, ſed etiam ſimul depravatum in ἐπὰν, quam coniunctionem quum alius ſcriba Ms. Ba. ſciret non ſtare cum inf. poſſe: mutavit is non modo tempus, ſed etiam totam lect. veterem, a rel. Mss. adhuc ſervatam, i. e. ſuſtulit neg. οὐκ, recepit ſimul ἐπὰν, et addidit pron. τὶς, quod per ſe excidere potuit ob ſq. ſimile τοσ., ut et ἐπὰν ob ſq. ἐπιβ. ac confundi finitio σαι et σῃ ſ. ᾳ, ut et forſan reperit aliquis οἵαν in Mss. ἐπὰν, ſic, ut ob hoc exciderit pr. ἐπι. Verum οὐκ non habet cauſam, unde elapſum; et quia ſervatur adhuc a Mss. rel., nec additum a manu aliena credibile: manebimus in vulg., etiam propterea, quia, omiſſa neg., oritur tautologia inanis, et ſeries inepta, *theſauros* et *templa*, omnia *monſtrabat* opibus *plena*; divitias *que* et *exercitum* eſſe, *extra* ſi *inſidietur* quis, *cum* et *tanta* ſit *domi* opulentia, — *et* Romae *exercitus* ipſe *quadruplicatus*; ubi ter dicuntur adeſſe *divitiae* Romae, et vis *exercitus*; dum contra in vulg. eſt praemiſſa ſententia enunciatio que univerſa, θησ. — πλήρη, quam excipit alia duplex, ſibi autem oppoſita, *extra* non *eſſe* tantas copias vel pecuniarias vel militares, quia *domi* ac Romae ſint tum divitiae abunde ad milites donis devinciendos, cum exercitus ad quadruplum auctus. Quae quis non meliora reperiat? De hac vero noſtra expoſitione non bene Bg. cepit δυν., quod ſubſt. ſaepe illa noſtra vi copulat Noſter cum pecuniariis praeſidiis, varians hic per ſubſt. πλουτ. cum 1, 6, 8. δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας, it. 1, 9, 11. δύναμιν καὶ χρήματα ἀθροίζει, ſed aliter cum 2, 15, 3. θαῤῥῶν πλούτῳ — δυνάμει τε στρατοῦ.

ἐπιβουλεῦσαι, τοσαύτης μὲν οὔσης οἴκοι περιουσίας, ὡς ἀφειδῶς καὶ[a] δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν[b], τῆς τε ἐν Ῥώμῃ δυνάμεως αὐτῆς τετρα-

10. externam, quae inſidiari poſſit, cum tanta ſit domi opulentia, ut affatim et largiter militibus ſuppeditare liceat: urbanae que copiae ipſae quadru-

a) Hoc καὶ in ed. Bs. 1. omiſſum vitioſe. b) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg.

τοσαύτης) Non pecunia modo, ſed annona quoque abundante, v. Spart. (in Sev.) c. 23. (p. 639.) ibique Cas. N. (1.) Dio (Sb. Xiph. 424, 36.) καίτοι δὲ πάμπλειστα δαπανήσας, ὅμως οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν καταλέλοιπεν. *Boecl.*

P. liberum, immo negligentem, correxerat etiam Stp. in marg., unde fere Bg., variante Noſtro in περ. cum pr. πλουτ., cf. §. 7., nobis autem hic potius praefigentibus numerum novae §. et deinde ad καὶ στρατ., quum cum Bc. ed. ad ſqq. ὡς, etſi ſevere usque ad extr. §. 11. περιουσ., inde a θησαυρ. unus ſufficiebat numerus. Illud autem οἴκοι opponi credo pr. θησ. καὶ νε., ut pecuniae ponantur duplicis generis, publicae et fiſci imperatorii, quae poſteriores erant οἴκοι, in palatio, cf. 2, 7, 3. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, — οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ θησαυροὶ εἶχον.

ὡς ἀφειδ.) Extat improbior eius vox, directa oratione expreſſa ad filios, ap. Dionem (Xiph. Sb. 424, 12. ſqq.) ὁμονοεῖτε, τοὺς στρατιώτας πλουτίζετε, τῶν ἄλλων πάντων καταφρονεῖτε, de qua diximus ad Tac. 1. A. 2. annot. 5. *Boecl.*

Variante Noſtro per copiam ſyn. in duobus adv. ἀφ. κ. δ. cum uno δαψ. §. 7. e. it. cum uno ἀφ. ſupra 1, 6, 26. e. 2, 6, 10. e., ſed huc ſpectante ſine Vs. Abr. L. Ar. p. 137. ſ., diſcedit Sch. in „χορ. largiri *copioſe* et *large*" a P., unde Bg. per ſyn. auxiliare verbum adiuvat ὡς cum inf., cf. 1, 4, 17. 2, 10, 7.

τῆς τε ἐν Ῥ.) Ad praecedens τοσαύτης μὲν melius quadrabit τῆς δὲ, quam τῆς τε. *Sylb.*

Quod et ipſe ſecutus ſum ante in Vs. ad §. pr., dum dedi Lat. *et* — *et*, quae reſpondent illis Gr. μὲν — δὲ, ad ſe relatis, ſenſu diſtinguendi vel copulandi; et olim haud dubie edo illud Sb., quia ſaepe confuſum eſt τὲ pro δὲ, nec placet in relatis ad ſe ſimul illis gen. conſq. tueri vulg. τὲ ſic, ut μὲν ſtet ſolitarium; etſi fortaſſis hac mente Bg. fere e Stp. μὲν opprimit et τὲ ſevere retinet, ſequens deinde in ἐν Ῥ. rationem P., cf. 3, 7, 19. 3, 10, 4., non vero cum eodem opprimens pron., *hic* valens pro etiam adeo, cf. 2, 3, 1. Sed Leisn. in m. Ox. ad τετρ. „Vales. ad Excerpt. p. 105." quod pertinet forte eodem, cum ad Dion. p. 1243. ad N. §. 13. e. Valeſius, huc ſpectans ſine Vs., ſubiicit „quo loco mallem αὐτοῖς τριπλασιασθείσης. Nam, cum Severus ambos liberos ſuos Auguſtos creaſſet, iisdemque palatium ſeorſim utrique dediſſet, ut Herodianus docuerat ſupra, conſequens fuit, ut praetorianos triplicaret, quo tribus Auguſtis apparere poſſent" quae cauſa nondum mihi videtur idonea, qui, praeter Dion. 1242, 45. αἰτίαν τε ἔσχεν ἐπὶ τῷ πλήθει στρατιωτῶν ὀχλώδη τὴν πόλιν ποιῆσαι, p. ſq. l. 65. τὸ ἄστυ ὄχλου

πλασιασθείσης, καὶ στρατοπέδου τοσούτου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, ὡς μηδεμίαν εἶναι [c] δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον, μηδ' [d] ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ, μήτε μεγέ-

11. plicatae ſint, et exercitus tantus ante urbem ſedeat, ut nulla ſit externa potentia idonea aut aequiparanda, neque multitudine militum, neque magnitudine

c) Legitur etiam *μεῖναι*. *Steph.* et ſic diſerte praebet Ms. Ba., v. N.
d) μηδ' ita edd., praeter Stp. al., cf. 3, 11, 5. e.

στρατιωτῶν συμμίκτων — ἐπλήρωσε, per cauſam p. 1242. e. ἐν τῇ ἐκείνων ἰσχύϊ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἐποιεῖτο, video, nihil mutare Lipſ. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 28. m., qui, cum dixiſſet, quoad numerum, ſupra *Praetorianas Cohortes* ſub Auguſto fuiſſe *Urbanas Cohortes*, quatuorque earum partes, ſed ſingulas mille quingentorum militum „in Herodiano Severus gloriatur et loquitur, ubi *filios* ad concordiam hortatur, *poſſe eos ſecure agere, ſi velint*, pecunia *multa a ſe parata*, τῆς τε ἐν Ῥ. δυν. αὐτῆς τετρ. — περιουσίᾳ, *et* copiis *iis*, quae *Romae* ſunt *in* quadruplum *auctis*, tanto*que* exercitu *ad* Urbem *ſedente*, ut *nulla* externa *vis* par *eſſe* ei *poſſit*, ſive *multitudinem* ſpectes, *ſive* corporum *magnitudinem*, ſive *cultum* et *abundantiam*. Hanc mutationem et augmentum facta a Severo, cum Iuliani Praetorianos circumvenit et armis exuit, probabile eſt, et in eorum locum Illyricianos grandi numero factos; — et ſic manſiſſe ad Conſtantinum. — Illud tenendum hauddubie *auxiſſe valde* Severum, cum Herodianus diſerte ſcribat, *cuicunque* vi *externae* parem *aut* ſuperiorem *hanc* internam *et* urbanam *fuiſſe*.“ Qui adeo bene τῆς ἐν Ῥ. δυν. intelligit de *urbis cuſtodiis*, cf. 1, 12, 19. et diſtinguit a ſq. στρατ. πρὸ τῆς π. i. e. a Praetorianis, cf. 1, 7, 12., reperiente me ap. G. Th. in Bg. noſtrum Gr. τετρ., at in nullo Ind. et ſine exemplo (ut in L. Ern.) ap. Stp. Th., ubi ſq. ἱδρ. 1, 1092. e. cum Bg. e P. bona que Thucydidis auctoritate de exercitu, ſed ſeverius hic in marg., dum Sch., praeter P. „vel *habitis caſtris* ad *urbem*“ de loco capiens στρατ., pro quo Bg. cum P. melius de pers., cf. G. Th. Nr. 4. „*ſedere*, vox militaris, pro caſtra habere“ quod tamen aeque conveniat in paſſ. Lat. *locato* ſ. *collocato* exercitu *ante* rel., cf. ib.

μηδεμ. εἶναι) Lectionis Ms. *Ba.* μεῖναι veſtigium nullum eſt nec in P., cuius in Lat. *inveniri* potius latet vulg., ut, cum et Mss. rel. ſervent, ſit, niſi librarii lapſus, (aſſumto μ ex pr. ſyllaba μη,) ſaltem ingenium eiusdem, cogitantis Lat. *manere* pro reliquum eſſe ſ. fore. In ſq. agnoſco Noſtri modo copiam ſyn. in ἐχ. cum ἀντιπ. iuncto pro par ſ. aequalis, cf. laud. ad §. 4. et ad 2, 13, 16. it. Gs. ap. Luc. 2, 47. N. 25. e. p. 48. f. et 79. l. 31., ubi eſt ἀντ. quoque cum aliquo abl., ſed Bg. Lat., deſerto P., in ἐχ. aliunde ap. Stp. Th., ubi Sch. „parem *fidei*, qua quis tuto niti poſſit, *potentiam*.“

πλήθει) Ante πλήθει inſerendum videtur μήτε, ſicut in ſqq. commatis. *Sylb.* cui obſecutus videatur Bg., niſi, ob prius μηδ', mutatum in aientem particulam, reſtituit negativam deinde liberius; ut iam P. et cum eo Stp. in marg. oblique refert talem copulam, quam tamen contra libros non intrudam, cum in pr. μηδ' latere poſſit; quanquam No-

θει σωμάτων, μήτε χρημάτων περιουσία. 12. πλὴν οὐδὲν ὄφελος τούτων πάντων ἔλεγε, στασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, τοῦ τε πολέμου ἔνδον ὄντος. 13. ὁ μὲν δὴ τοιαῦτά τινα λέγων ἑκάστοτε, ποτὲ μὲν λιπαρῶν [e], ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, σωφρονίζειν αὐτοὺς ἅμα καὶ συνά-

corporum, neque opum abundantia. ſed nullam eſſe utilitatem iſtorum omnium dicebat, diffidentibus inter ſe, belloque inteſtino durante. Ille quidem talia quaedam dicens quotidie, nunc obſecrando, nunc increpando, emendare ipſos ſimul

e) λιπαρῶν accentu pravo A. al.

ſter primo in membro etiam adhibuit negat. ſimili loco 3, 7, 17., quocum variatur in περ. (ubi Bg. e P.) ut cum §. pr. et §. 7. in ſq. adiuncto χρημ., quae ſunt ap. Stp. Th. in v. περ. ſine auctore, quem v. ap. Dem., ſed ſine Ind. ap. Thuc. 3, 22. cum Schol. *magna* pecuniae *vis*, 7, 27. pecuniarum *copiam*, it. 106, 26.

πλὴν οὐδ.) Non omittenda ſunt hic ipſa Severi verba, quae Spart. annotavit c. 23. (p. 639. e.) *firmum* imperium *Antoninis meis* relinquo, *ſi* boni *erunt*, imbecillum, *ſi* mali. *Boecl.*

Liberum P. deſerente Bg., Noſter in formula οὐδ. ὄφ. cum gen. ſequitur maxime Dem., v. Ind. cui add. 598, 12. οὐδὲν ἐκείνων ὄφ. it. 432, 9. 532, pen. 767, 8. 784, 11. 1281, 7. 1283, 13., ubi et cum v. ſubſt., hic a Bg. expleto, non item e P. ad ſq. gen. conſq. pronomine αὐτῶν, ad filios Severi referendo, ſupra modo memoratos §. 8., qui Bg. in στασ. πρ. ἀλ. ſeverior, quam 3, 2, 14., deſerto P.; ſed cum eo in ſq. ἐνδ. Romae aut in Italia, rurſus autem de ſuo ad particip. ὄντ. per Lat., a Stp. Th. ignoratum, et aliud, quam 1, 13, 1., ad analog. ſcribente Noſtro in formula ἐνδ. εἶναι ad ſubſt. πολ. accommodato. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad tria vocabula πολ. ἐν. ὄντ. notarat „Anacr.“ ubi nihil inveni, ſed ap. Liv. 40, 5. e. *quid* iſta *proſunt?*, nequaquam *tantum* in *externis auxiliis* eſt *praeſidii*, quantum *periculi* fraude *domeſtica.*

ὁ μὲν δὴ) Bg. e P. iterum opprimit δὴ, pro *igitur*, cf. 3, 7, 20., non item ſqq. ποτὲ bina, ubi Sch. „repetitum, cum μ. et δὲ, diſtributivum eſt, *alias* quidem, *alias* vero“ bene ſervans ſimul μ. et δ., cum Stp. Th. 2, 1511. G., ubi et Bg. et vicinius Lat. *aliquando*, ſed ſine auctore, quem v. ap. Xen. M. S. Ind., cf. Fi. The.

λιπαρῶν λ.) Luc. Herc. Gall. p. 368. νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν λ. *Leisn.* 3, 85. l. 97., cum dat. pers. (ut alibi, cf. L. N. T. Ind. Dion. C. Ael. V. h.) ſed 1, 759. l. 65. cum acc. pers., ſed p. 772. l. 57. fortaſſis abſolute, ut hic, cf. Phil. p. 751. C. i. m. F. e. Ind. Dem. cui add. cum acc. rei 396, 5. 420, 10. it. Loesn. p. 42. e. it. Stp. Th. hinc e P., quem et deſerit Sch. „*caſtigans* verbis, *obiurgans*, λιπ. *flagitans*“ variante Noſtro in ſqq. cum 3, 10, 8. per ordinem, ſed cum 3, 13, 8. in συναγ. per ellipſin iterum.

γειν ἐπειρᾶτο. οἱ δ' οὔ τι γε ἐπείθοντο [f], ἀφηνίαζον δὲ, καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. ἅτε δὲ νεανίας σφριγῶντας,

14. et conciliare conabatur; ſed minime obtemperabant: contra vero habenas excutiebant et vergebant in peius. Atque illos ut adhuc floren-

f) Punctum in Ms. Ba. cum A. al.

οἱ δ') Liberrimum P. correxit Bg., ſed omiſſo tamen pron. οἱ, it. particula γε, ubi Sch. „minime *profecto*“ cf. 2, 10, 12., hic ut procedat quoque Lat. *ſane*, ſenſu concedendi f. coniiciendi, ut veroſimile erat, pro animo eorum corruptiſſimo; in ſq. ἀφ. reddente Stp. Th. 1, 1470. C. fere cum P. „fraenos *ex* ore *depulerant*“ h. l. pro recuſabant moderationem, emendationem, monita patris, non ſinebant ſe coërceri et emendari; per redundantiam quandam addito hoc, cum ſit fere i. q. prius, et per copiam ſyn. ab alio tropo.

ἐπεδίδοσαν) adde ἑαυτούς. *Stroth.* mente quidem, cum libri omnes teneant vulg., ſed ellipſin illam pron. alii tum agnoſcant, cf. L. Bos. p. 101. m. aliunde, it. Sb. Ind. poſt alia loca cum pron. addens „neutr. (neutraliter, i. cum ellipſi tali, hinc) *proficiebant* in *peius*“ tum adhibeant; ut Sb. ſubiicit e Xiph., ap. Dion. R., 1169, 32. πρὸς τὸ χεῖρον ἀεὶ (quod adv. libere hic P. addebat) ἐπεδίδου, magis *magis* que *in* peius *vergere*, cum Bg. Lat., quod ignorat Stp. Th., non item, ſimilia loca 1, 997. D. e. ſub illo Lat. Sb. et ſyn. „creſco, incrementum capio“ qua nova notionis claſſe, quanquam ad ſenſum non incommoda, tamen aeque carere poſſimus, ſumta ellipſi iſta, quia propria formula *dare ſe* ſ. *dedere ſe*, ſ. *permittere ſe*, tropo remoto, illuc redit, cf. Xen. Oec. 3, 10. ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασιν, Ind. „proficio“ Dion. H. S. T. 2., ſed cum Noſtri praep. Thuc. 415, 31. καθ' ἡμέραν ἐπεδίδοσαν μᾶλλον ἐς τὸ ἀγριώτερον, *in* dies *magis* in *ſaevitia* proficiebat *populus*, Plut. Hs. Xen. M. S. et Cyr. Iſ. Ev. et Pau. Mor., ubi p. 74. e. ſane ſq. ſyn. αὐξάνεσθαι, ad Luc. 1, 763. N. 58. e. 2, 74. N. 86. p. 287. N. 93., ad Vig. p. 178. b. e. p. ſq. m. hinc „fraenum *ſolvebant*, et *in* peius *ruebant*“ nihil ferente G. Th., quam Bg. verb. cum praep.

σφριγῶντας) de tumentibus ac turgentibus mammis proprie haec vox adhiberi ſolet; ut ap. Ael. V. h. 13, 1. (i.) Poll. 1, 12. Lucianus de arboribus dixit Amor. 12. (2, 409. e.) ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα (νέοις κλωσὶν, *ſub* ipſo *maturitatis* faſtigio *novis* luxuriantes *ramis.*) Tranſlate uſurpatae exempla v. ap. Stp. in Th. quem expilare nolo. *Stroth.*

Ibi Stp. 4, 97. B. hinc e P. „Bud. autem *iuvenes* aetate florentiſſima et fervidos ac corpore valentes“ aeque longe, ac Bg., partim e P. in adv. ἔτι aſſumto iterum, pro breviori, ſed *utpote* adoleſcentes *vegetos*, ſ. vigentes, ſ. ferventes, ſ. fervidos, ſ. vehementes, cum tropice ſit i. q. ἀκμάζοντες, cf. Schol. Eur. Andr. v. 195. Suid. 3, 418. i. 1, 85. e. Hes. cum N., Poll. 2, 11. de iuvene, *fervens*, ſed 2, 20. *vigere*, Foes. (ubi eadem Var. L. σφρυγ. mendoſa, ut ap. Luc. l. l.) Bg. ad Alc. p. 318. e. Valck. ad Eur. Hipp. p. 179. a. e., ſed inſtar omnium Ruhnk. ad Tim. L. p. 179., nihil praeterea praebentibus Indd., ſed e P. ducente Bg.

καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήςως [g] ὁρμωμένους, ἑκάςοι τῶν κολακευόντων ἀνθεῖλκον πρὸς

te iuventa fervidos, in imperatoria licentia ad omnia voluptatum irritamenta inſatiabiliter incitatos, hinc inde

g) Hoc adv. in Ms. Ba. deeſt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

tum in pr. ὑ., tum in ſubſt. ἐξ., cum hic aeque ſit proprie *prae* ſ. *ob*, variante Noſtro cum 1, 3, 3. m. ἐξουσίαν αὐτοκράτορα, et ad ſenſum cum 1, 4, 18. ὑπηρετούσης ἐξουσίας. Sed Bg. in δὲ per τὲ iterum e P., cf. 3, 12, 13., cum hic poſſit quoque pro γὰρ valere.

ἀπλήςως) abeſt haec vox a Ven. non bene. *Stroth.* Etiam in Mss. rel., ut alia ſupra adv., ita hoc iterum omiſſum ſine idonea cauſa, verum a P. quoque, libero per hanc regionem etiam aliter, dum Sch., partim dux Bg. „*inſatiabiliter* incitari *ad* illecebras, ὀρ. *ad* irritamenta *voluptatum* incitati *inſat.* ὁρμ. incitatos *inſat.* ad *appetitus*“ ſed Noſter partim e Luc. 2, 143. l. 58. ὁ πρεσβύτης ἦν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης, *erat* ſenex *tardior* ad *cupiditates*, cum *vehementiores* impetus *cohiberet* (iam) *aetas*, et *voluptatum* appetitiones *frenaret*, ubi tamen proprie ſtat ὀρ. de animi cupiditate, (ut ἡδ. de rebus ſuavibus extra hominem, cf. 1, 17, 22. e.) cum h. l. debeat ſumi cum Bg. et Sch. de rebus extra nos, excitantibus corporis animique ſenſus ſuaves, quae ſunt hic contra ἡδ., quia ὁρμ. h. l. de animo valet, pro inclinare et appetere; ut ſententia ſit, tanquam adoleſcentes tales, qui per imperatoriam licentiam omnes res, quae voluptates commoverent, appetebant inſatiabiliter, i. perpetuo; in quo peculiare quid eſt Noſtri, cf. 1, 6, 6., ut analogia modo in adv. ἀπλ. cum v. ὁρμ., cf. cum aliis v. Ind. Sb. e Suid. 1, 57. m. Orph. Dion. H. S. T. 2., ſed cum ſyn. ap. Ioſ. 1, 220. ſ. 9. e. ἅπαξ γὰρ τὸ νέον γευσάμενον ξενικῶν ἐθισμῶν, ἀπλ. αὐτῶν ἐνεφορεῖτο, *iuventus* enim, *deguſtatis* ſemel *peregrinis* moribus, *inexplebili* deſiderio *in* eos *ferebatur*, nihil tenente G. Th. et Stp. modo Bg. Lat. in v. ὁρμ. et in adv., ubi et e Xen. Cyr. 4, 1, 14. μηδὲ πρὸς μίαν ἡδονὴν ἀπλ. διακεῖσθαι, quo in v. tantum habet Ind. Z.

ἀνθεῖλκον). Repetenda ſunt, quae ſupra dixit Herodi. 3, 10, (7.) ubi quaedam annotavimus. *Boecl.* Pertinet hoc ad πραγματικὸν Herodiani. Habes enim hic cauſam, cur tam irreconciliabiles par fratrum. Diſcordiam eorum alunt primo adulatores, quod hic dicit auctor, ſecundo ſpes μοναρχίας, ut alibi docet (4, 3, 2. ſq. 3, 15, 2. 10. 4, 1, 3. 4, 4, 3. ſq. et maxime 5. iterum.) Quibus accedit tertia cauſa, quam nec ipſam Noſter reticet, diverſitas ingeniorum (3, 10, 5. ſq. 3, 13, 4. 4, 3, 4. ad 8. it. 4, 4, 1. ſq.) Hanc expendere debuiſſet Severus, antequam decreverat, ambobus pari poteſtate imperium relinquere. Nam, quod διαρχία tempore Antonini philoſophi bene ceſſit, diſpar ratio eſt. Tum etiam nota aſſentatorum genus, quo ſucceſſorem principis, futuri ſpe, ſectatur, eiusque libidini obſequitur, maiora, quam par eſt, audentem iuvat et incitat. Huiuscemodi homines Tac. A. 12, 4. *ingruentium dominationum proviſores* appellat. Apud eundem A. 6, 46. Tiberius *occidentem ab illis deſeri, orientem ſpectari*, ait. Sed non impune ſem-

αὐτοὺς h, οὐ μόνον ὑπηρετούμενοι ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν καὶ ταῖς περὶ τὰ αἴσχιστα σπουδαῖς, ἀλλὰ καὶ ἀεί τι i καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι᾽ οὗ εὐφρανοῦσι μὲν, ὃν ἐκολάκευον, λυπήσουσι δὲ τὸν ἀδελφόν. ἤδη γοῦν τινας k καὶ λαβὼν

15. adulatores in diverſa trahebant: non ſolum ſubſervientes cupidinibus eorum ac foediſſimis ſtudiis, ſed etiam ſemper aliquid novi excogitantes, quo delectarent eum, cui adulabantur, offenderent autem eius fratrem. Quan-
16. doque etiam aliquos de-

h) Ms. Ba. αὐτούς· per lenem cum A. al., cf. 3, 6, 10. ſed per colon cum Stp. rel., pro quo prave punctum in Bc. 2. et Ipg., unde numerus etiam novae §., tollendus olim, ſed comma melius in A. al. i) Ms. Ba. hoc etiam accentu cum A. al., pro ἀεὶ τὶ Stp. rel. k) Sic A. al., pro τινὰς Stp. rel., cf. 3, 11, 6.

per hanc aſſentationem ſuam ferunt. Narrat h. l. Herodianus, Severi imper. filios, neglectis patris monitis, frenos ore depuliſſe, miniſterio adulatorum, qui *illorum flagitiis* et libidinibus obſequerentur, et nova ſemper excogitarent, quibus alter delectaretur, alter offenderetur, corruptos, ſed Severum nonnullos, in huiusmodi miniſteriis deprehenſos, ſupplicio affeciſſe. Idem Severus ap. Spart. c. 18. (p. 628. m.) in eos animadvertit, qui Baſſianum filium, vivo patre, Auguſtum appellarent. *Leisn.*

Quem cf. ad §. 8., qui et in m. Ms. Bg. „omittit πρὸς αὐτοὺς" e P. fere, et ut 3, 10, 7., cf. ad ſqq. ſimilem locum e Diod. S. ad 1, 4, 13. e., variante Noſtro in ὑπ. per med., quo de cf. Ind. Sb., Stp. Th. ſemel e Xen. Hell. ſine Ind. et Lat. Bg., cuius locis ad Alc. p. 45. e. add. ex Heliod. 1, 15. p. 54. m. p. ſq. m., notante Leisn. in m. Ox. ad ſq. σπουδ. „Per. ad Ael. 3, 8. p. 182." ubi ſine Vs., ut ap. Stp. Th. 3, 946. C. e., qui numerus ſtat proprie, ut de duobus, etiam in Luc. Ind., ubi, deſerto etiam P., ſeverior Sch. „ſtudiis *circa res turpiſſimas*" et ad αἰσχ. Bg. aliter, quam 1, 6, 2. 1, 13, 16., ſed haud dubie eodem ſenſu de venere, quo et P. oblique in ſuo *flagitiis* ſpectet, cf. e Xiph. ſupra ad §. 5. In ſq. P. iterum deſerit Sch. in „καιν. *novum* quid *excog.*" ſed Bg. e P. ſequitur conſecutionem temporum Lat. in fut. Gr. poſt praes. ſ. impf. ἐξ. cum pron. relat., cf. 2, 13, 10. 3, 12, 19., ſeverior illo ad ὃν ἐκολ. (ubi Sch. *quem* adulabantur) niſi quod in oratione contracta explet pron. cf. Exc. i. ad 1, 4, 2. ſed cum eo fere in λυπ., cf. in v. ἐξευρ. Ind. Hom. Soph. Ai. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Ael. V. h. Luc. Dion. C. Xen. Mor. Hell. Z. Cyr. et M. S. ex 3, 4, 5. ubi §. pr. ſimpl. εὑρ., in vim praep. nitente Abr. Dl. Th., cf. ad Herdt. p. 25. N. 9. et 693. N. 73. ſed ap. Luc. 3, 669. pen. in poëmate, πολυσον, εἴ τι καινὸν ἐξευρεῖν ἔχεις, *fac* ergo, *ſi* quid *invenire* noui *potes*, it. Phil. p. 766. E. ἀεί τινα καινὴν συμφορὰν λ. cf. Ind. Fi. The. et ib. p. 107. m. Cas. Comm.

ἤδη) Male Sch. Ind. γοῦν hinc, ut 3, 6, 22., per *etiam*, deceptus a P., qui ſic potius reddiderat καὶ cum Bg., qui ex iſto omiſit γ. (h. l. pro

ἐπὶ τοιαύταις [l] ὑπηρεσίαις [m] ὁ Σεβῆρος, ἐκόλασεν.

Ἀσχάλλοντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ βίῳ τῶν παίδων, καὶ τῇ περὶ τὰ θεάματα ἀπρεπεῖ σπουδῇ, ἐπιστέλλει ὁ τῆς Βρεττανίας ἡγούμενος, στασιάζειν τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους φάσκων, καὶ κατατρέχοντας [n]

prehenſos in eiusmodi miniſteriis Severus ſupplicio affecit.

Indignanti autem ipſi ob talem vitam filiorum, ac ſpectaculorum indecorum ſtu-
2. dium, literas mittit Britanniae praefectus, ſeditiones agitare illic barbaros dictitans, atque excurrentes in regio-

l) τοσαύταις Pat. et Ox. *Leisn.* in marg. A., quae cum al. ſervant vulg., ut depravatum illud reperi modo in Par. et Ox. cf. 1, 17, 9. m) *Ms. Ba.* ὑπηρεσίαις, ἐκόλασεν Σεβ. ut in ed. Bs. 2. R. al. nullum comma poſt Σεβ. v. N. n) *Ms. Ba.* κατατρέχειν τὴν χ. v. N.

certe ſ. ſaltem aut *igitur*,) non item adv. ἤ., ſed verſum obſcurius, forte pro aliquando, cf. G. Th. Nr. 2., cum hic ſit *iam*, ſ. iam antea; huc ſpectante Stp. Th. 2, 555. E. e. in λαβ. relato ad notionem „pro teneo ſ. convinco et damno" (etſi aeque illa Bg. procedit, ubi ſimpl. λ. poni volunt pro compos. καταλαμβ. cf. Kypk. 1, 375. e.) cum alia lectione, i. e. ſine commate poſt Σεβ., quod nomen proprium, a Noſtro poſitum in fine enunciationis primae, et hinc comma requirens, transponit Gloſſator Ms., fere ut 3, 10, 14., removens poſt verbum, ſed ut peccet hic contra laevitatem et exquiſitiorem ordinem, qui habet ſubiectum inverſum et nominativum in extremis, ſaepe toleratum ſupra, cf. 2, 14; 11. 3, 10, 9. Σεβ.

ἀσχάλλοντι) Graviter quidem tuliſſe videtur Severus vitia filiorum: interim nihilominus eſt eius in filios culpanda lenitas, *cui filii multo cariores, quam cives; quanquam in hac re alterum ex filiis prodidit, dum certo ſciret, quid ei eſſet eventurum*, uti recte Xiph. in Sev. (S. 423, 38. ſqq.) *Leisn.*

Ib. Xiph. diſerte etiam 421, 14. Rm. ed. p. 1280. 1. ὁ δὲ δὴ Σεβῆρος ἐπὶ Βρεττανίαν ἐστράτευε, τοὺς παῖδας ἐκδιαιτωμένους ὁρῶν λ., cf. in ἀπρεπ. σπ. 3, 13, 3., libere per regionem hanc verſante P. in ordine et aliter, praeterquam in σπ. cum praep., cf. 3, 13, 4.

τοὺς ἐκεῖ β.) Bg. e P., tantum alio ordine, cf. 2, 8, 18. e. et in populos hos Dion. l. l. cum N. Fabr. „barbari, nempe Maeatae et Caledonii, nondum ſubacti" nihil tenente Stp. Th. de v. φασκ. in litteris, pro ſcribens ſ. narrans, nec G. Th. in Bg.

κατατρέχοντας) Ms. prima res in participio mutato in inf., nihil nocens ſeriei, ſed modo faciens tria membra deinceps poſita, (dum in vulg., ſuſtentato etiam a Mss. rel., cum participio modi, ubi Bg. non ita ſevere, ut 1, 10, 4. m., ponuntur duo membra effectus ſ. adiuncti,) a Gloſſatoris eſt libidine, (qualis et in P. alius generis,) vel reſolventis participium, vel non tolerantis concurrentes ſyllabas τας τὴν, vel elapſum τας ob ſq. τὴν deprehendentis, et ſic κατατρέχον emendantis. Sed alter inf. praes. ἀπάγειν pro aor. 2., cf. 2, 6, 7., aeque fuerit a libra-

τὴν χώραν, λείαν τὲ ἀπαγαγεῖν o καὶ πορθεῖν τὰ πλεῖστα. δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς βοήθειαν τοῦ τόπου, ἢ βασιλικῆς ἐπιδημίας. ὁ δὲ Σεβῆρος, ἀσμένως ταῦτα ἀκού-

nem, praedam avertere et
vaſtare pleraque: opus igitur
eſſe manu maiore ad ſuccur-
rendum regioni, aut impe-
3. ratoris praeſentia. At Se-
verus libenter haec audiens,

o) ἀπάγειν Ms. Ba. v. N.

rii lapſu, ac ingenio ob ſq. idem praes., vel per gloſſam, quae ſenſum aor. indicet, ubi Bg. e phraſi Virg., ſed vicinius Sch. „abigere *praedam*" cf. G. Th. in *abactus*, ſed nihil ib. in *abducere*, at quoque in *agere*, ſicut ſimpl. ἀγ. cum λείαν alii dixere, cf. Ind. Xen. Cyr., ad quam analog. Noſter uſus ſit compos.

πορθ. τὰ πλεῖστα) Forte τὰ ἄκλειστα, loca *ſub* dio, *moeniis* non *ſepta*, das *platte* Land. *Reisk.*

Cuius ingenio non opus eſt, non modo quia contra libros omnes agitur, ſed quia poſt v. καταστρ. generis, bene ſubiiciuntur duo illa ſolennia per incurſiones, ut praedae pecudum hominumque abigantur, ſed, quae non poſſunt agi, ferri, agri cum frugibus, prata cum gramine, urbes cum aedibus, perdantur igne modis ve aliis, quod ſcimus nominari *vaſtare* et πορθεῖν, ſicut et copulantur iſta plerumque, cf. 1, 10, 4. 6. 3, 9, 6. ſq. et Sall. Iug. 20, 8. qua *pergebat*, (hic καταστρ.) *urbes*, agros *vaſtare*, praedas *agere*, duo Noſtri, ſed ordine alio, cf. ib. N. Cort., hic ut ſuppleas ſubſt. ſolenne χωρία, cf. 1, 10, 6., ſcribente Noſtro per analog. iterum.

τοίνυν) P. liberum tum in hac particula, tum in rel., deſerit Bg., etiam Sch. in „τοπ. *ad* tuendam *regionem*, ἐπ. *adventu*, praeſentia *principis*" quo poſtr. Lat. hinc uſus Sb. cum Bg. e P., cf. 1, 7, 2. αὐτοκράτορος ἐπιδ., quocum gen. variatur hic per adi. ſyn., ſequente illam formam Bg. e P., ſed Noſtro analogiam, etiam in χειρ. πλ. (ubi Stp. Th. 4, 419. C. m., praeter P. Vs. „maiore militum numero" nihil tenens in notionem Bg. ad τοπ., quo de cf. Ind. Rs. Or. V. 4. et Fd. Iſ. Ev.) etiam in πρ. β. cum τοῦ τ., cf. Fa, Aes. Hs. ἀλώπηξ — ἐπελάβετο πρὸς βοηθ. βάτου, Dion. H. S. T. 1. 425, 33. ἀποστείλαντι τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὴν βοηθ. τῆς χώρας Ind. „defenſio regionis" et Thuc. 515, 35. ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδὲν ἐς τὴν βοηθ. τὴν ἐπὶ τὴν Χίον, et G. Th. 608, 39. v. op. Cic. ep. fam. 3, 3, 1. *praeſidio* firmiori *opus* eſſe *ad* iſtam *provinciam*.

ἀσμένως τ. ἀκ.) P. deſerit etiam Sch. „libens, libenter" quod Bg. etiam ap. Stp. Th. ſine exemplo, cf. L. N. T. cum Obs. Krb. et Loesn. Suid. Hes. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. Z. Rs. Or. V. 6. Dem. ubi 237, 15. ταῦτα δ' ἀσμ. τινὰς ἤκουον αὐτοῦ, ubi et ſyn. adi., quo P. ſpectat, 1161, ult. ἄσμενος ἤκουσεν, ut Xen. Sy. 9, 3. ἀσμένη ἤκουσε, ubi proprie valet v. ἀκ., quod hic, in epiſtola miſſa, debeat intelligi de praelecta ea imperatori, atque adeo improprie, poſito que ſenſu uno loco alterius, pro legere, i. videre et cognoſcere, percipere mente, cf. 2, 13, 15. 6, 7, 10. et G. Th. in adv. Bg. cum eodem v. et ib. Nr. 6.

σας, φύσει μὲν καὶ φιλόδοξος ἄλλως ὑπάρχων, καὶ, μετὰ τὰς ὑπὸ ἀνατολαῖς p καὶ ἄρκτῳ νίκας καὶ προσηγορίας, q βουλόμενος καὶ κατὰ Βρεττανῶν ἐγεῖραι τρόπαια r, ἔτι δὲ

cum natura gloriae amans alioquin etiam eſſet, ac poſt partas ſub oriente et ſeptentrione victorias et appellationes, cuperet etiam contra
4. Britannos excitare tropaea

p) Ms. Ba. ὑπὸ ἀνατολὰς καὶ ἄρκτῳ λ. v. N. q) Hic comma in Ms. Ba. cum A. r) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. et Pat., pro colo Stp. rel. aut puncto al., ut nihil in Ms. Bg.

φύσει λ.) Haec intima et vera cauſa huius expeditionis; et deſcripſit hunc affectum Severi Noſter ſupra 3, 9, (1.) Longe turpius poſtea ſimilem cupiditatem explevit Antoninus, de quo 4, 10, (1.) Summam expeditionis reportatumque *Britannici* nomen Spartianus c. 18. (in Sev. p. 623.) memorat. Addenda ſunt etiam, quae Xiph. excerpſit e Dion., ut per membra illuſtratio huic capiti accedat. Nec enim operae pretium duxerim, toties particulatim ſingula conferre. *Boecl.*

Abeuntem P. emendans Bg., (in ὑπ. quidem plane cum Sch.) a ſeveritate ipſe diſcedit modo per ordinem in καὶ, ad maiorem perſpicuitatem; et quia, laevitatis ergo, diſtractum καὶ erat a Noſtro, ad vitandum hiatum, cum ſane cohaereat cum ἀλλ., (cf. 6, 8, 10. 8, 3, 16.) quod adiunctum hic notione temporis, pro antea, cum dat. φ. i. e. per ſe, cf. 3, 3, 5., ſed in φιλ., ap. Stp. Th. 1, 1037. C. e. hinc modo ſub ſyn. Lat., Poll. 6, 167. e. *ambitioſus*, Diod. S. 1, 65. l. 72. Ind. Luc., tacentibus rel., (ſed ap. Stp. Th. ſine auctore φιλοδοξία Ael. V. h. et Polb. ubi et φιλοδοξεῖν.)

ὑπὸ ἀνατολαῖς) In Ms. Ba. vitium eſt utrinque, ſive in ἀνατολὰς, ſive in ἄρκτῳ, ſed probabilius hoc, ut, quia poſtremus dat. ſervatus eſt, librarius lapſus ſit in finibus ας pro αις, reſpiciens alteram formulam, aeque rectam, per pr. ὑ. cum acc. loci, cf. 3, 11, 17., ſed ut in tanta vicinia utraque forma diverſique caſus vix obtineat, quanquam alibi per ſe in membris diverſis; variante Noſtro in praep. et numero cum loco; ad quem reſpicit, quoad rem, 3, 7, 16. δισσὰ ἤγειραν τρόπαια, τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' ὑπ' ἄρκτῳ, ubi v., aſſumente Bg. e P., ſecus ac 1, 15, 15. m., ad pr. μετὰ particip. aliquod, ſed hic ob artic. τὰς intra duas praep., quae ellipſis participii vitabitur, verſo artic. per pron., *poſt* illas *ſub — vict.* rel. Ad ſqq. cf. in προσηγ. 3, 9, 22. (quo et reſpicitur ſimul per prius ὑπὸ ἀνατ.) ſed in βουλ. et rel. 3, 9, 1. it. Dion. 1281, 1. ſqq. ὁ δ' οὖν Σεβ. πᾶσαν αὐτὴν καταστρέψασθαι θελήσας, ἐσέβαλεν ἐς τὴν Καληδονίαν λ.

ἔτι δὲ) Xiph. ex Dione in Sev. 76, 11. (cf. ante ad §. 1.) tradit, quod τοὺς παῖδας ἐκδιαιτωμένους ὁρῶν, *filios intemperantes eſſe videns*, ſecum in Britanniam eos cum exercitu duxerit; ut nimirum a Romae deliciis procul abeſſent, et caſtrorum duro vitae generi ſe adſueſcerent. Vegetius 1, 3. ſuadet, *milites procul habendos a civitatis illecebris, ut eo modo et corporibus eorum robur accedat et animis.* Hinc idem paulo poſt ait, *ex agris ſupplendum robur praecipue videtur exercitus. Neſcio enim quo-*

καὶ τοὺς υἱοὺς [s] ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης,

atque etiam filios abducere Roma vellet, ut iuvenes militarem vitam degerent ac ſobriam, abducti ab urbanis deliciis atque victu;

s) Ms. Ba. τοὺς υἱεῖς λ. v. N.

modo minus mortem timet, qui minus deliciarum novit in vita, v. Stewech. ad *h. l.* p. 8. *Leisn.*

Repetit Noſter rem et ſententiam, variatione adhibita, non per negligentiam in ſcribendo, ſed tanquam praecipuam, et quae maxime erat curae Severo, diverſaque occaſione, ſupra quidem 3, 13, 2. ſq. degente in ſuburbanis Severo, hic autem proficiſcente. Tum diſtinctio ante ἔτι in edd. maior non habet locum, quia nominativus ὁ Σεβ. cum ſqq. particip. cohaeret arcte cum v. finito ἐπαγγ., unde olim non modo in Vs. Bg. poſt *trop.* dabitur comma, ſed etiam numerus Bc. ed. novae §. removebitur, ut una periodus appareat, quam P. libere diſſolvit, verſante Bg. in ἔτ. δὲ κ., ut alibi, cf. 2, 3, 9. e., ſed diligentius, quam P., in rel., ſervata Noſtri quadam abundantia et figura polyptoti in ἀπάγειν — ἀπαχθ., in quo tamen nihil eſt vitii, quia primum ἀπαγ. phyſice ſumitur, ſed poſterius tropice. Sed v. νεαζ. Bg. fere cum P. mutat in ſubſt. et verbum, ſed oppreſſa praep., (quam ille reſtituit ſupplemento quodam,) i. e. tanquam iuvenes, ſ. in iuventute, per iuventutem, ubi Stp. Th. 2, 1035. B. e. „iuventutem *tranſigo* (ut Sch. Ind.) ſ. conſumo. Herodi. l. 3. ἂν νεαζ. — σωφρ. Pol. ſi militari rel." memoriter, nec per rectionem ſimilem, mihi non reperto v. in Ind. Ioſ. per pravos numeros, ut ſine exemplo ap. Hes. 2, 660. N. 22. p. ſq. N. 4., ſed Ind. Geop. cum acc. γῆν, Orph. forte cum dat. pers., qualis ap. Stp. *Th.* e Greg., ut peculiare quid Noſtri hic ſit, ad aliquam ſaltem analog. hanc ap. Xen. Cyr. 1, 2, 15. ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, et ap. G. Th. iuveneſcit *vitulus* in *herbis*, ubi nihil in v. *adoleſcere*, ut modo ſcribitur ad analog. in adi. στρ. cum β., nihil tenente etiam Stp. Th., cf. Ind. Xen. Pol. Rs. Or. V. 4. Luc. Thuc. Sb. Dem. Ioſ. et Hs. Plut., nec G. Th. Sed Ms. alia declinatio in τοὺς υἱεῖς eſt vel a gloſſa per comparationem e locis prioribus 3, 10, 3. e. 3, 9, 1. e ve opinione Atticismi, vel a lapſu et confuſis ει et ου, cf. Thom. M. p. 865. Hs. Plut. p. 114. N. 1. Fi. The. p. 8. m. 80. a. e. cum Ind. v. υἱὸς, it. Pal. et Aeſch. eiusdem v. υἱεὺς, cum Ind. Dem., cui add. 1081, 6. 1082, 6. 1063, 9. 1066, 6. 1067, 17. 1069, 3. 1075, 26. 1077, 8. ſed ſq. l. 12. υἱὸν, 1083, 5. 20. 1099, 4. 11. 15. etc.

τῆς ἐν Ῥ. τρ. καὶ δ.) i. e. τρυφερῆς διαίτης. Ἓν διὰ δυοῖν, ut Herodianus ſaepe, e. g. 8, 6, (4.) στεφάνοις καὶ δάφναις, i. e. coronis ex lauro, 8, 5, (17.) ποτὸν ὕδωρ αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον, i. e. αἵματι πεφονευμένων μεμιασμένον, (ubi proprie ὕδωρ deeſt,) 8, 1, (7.) μετ' εὐκοσμίας (τε) καὶ εὐταξίας. *Leisn.*

Cf. 3, 10, 4., P. ſequente Bg. partim, it. in ſqq. ἐξοδ. et rel., ubi variatur cum 2, 15, 7. tum ad πρ. adiecto adv. ἡ., tum in τ. ἀρθ. ν. per

ἐπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν Βρεττανίαν ἔξοδον t), πρεσβύτης τε ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος u) νόσου κάμνων x). (ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ y) ἐρ-

edicit expeditionem in Britanniam, ſenex iam et ar-
5. ticulari morbo laborans: ſed animo valebat prae

t) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. u) Ms. Ba. ἀρθρείτιδος λ. ut 2, 15, 7. m. x) Punctum hoc in A. al., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., vel commate Bs. al., v. N. y) Comma hic in A. al., v. N.

ordinem et additum artic., ſed Stp. Th. 2, 48. E. ſub Lat. Bg. ſine Vs. in v. καμν. hinc modo, cf. cum praep. eadem Ind. Luc. et Kypk. 2, 409., ſed cum Noſtri ſubſt. etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου, qualis acc. ellipticus quoque in Ind. Ael. V. h., ut alius ap. Abr. Dk. Th. et ad Aeſch. T. 1., ſed cum abl. rei Hs. Plut. et Diod. S., cf. varia notione ac rectione L. N. T. cum Obs. Loesn. Indd. Xen. Z. (cuius Cyr. add. 1, 6, 21.) Rs. Or. V, 6. 7. Is. 8. And. Dem. Luc. Aeſchy. Pav. in Comm., Fi. Aeſch. ubi 2, 39. pro pr. νοσῶν, in formula Bg. non tenente G. Th. locum cum praep., ſed cum *a* et *ex* in aliis modo.

ἀλλὰ τὰ τ.) Hanc §. ſeparavi uncis parentheſis, quia interponitur modo per occaſionem et naturalem coniunctionem animi et corporis, quo de in pr. cogitatum, et quia §. ſq. manifeſto cohaeret cum §. 4. extr., etiam per γοῦν, a Bg. e P. recte converſum, cum ſeries ſit, quia et ſenex et aegrotus eſſet, propterea portatum lectica plerumque iter eum eſſe perſecutum. In verbis liberum P. corrigit quoque Sch. in „ἐρρ. valuerunt *animi* eius *vires*“ non modo aſſumens liberum aliquod ſubſt. ad artic. τὰ, ſed ſenſui aptum, pro communi illo πράγματα, verum etiam cum v. ἐρρ. capiens illa τὰ τ. ψ. in nominativ., ut plur. ſtet cum v. ſing., pro quo Bg. alteram rationem ſequi videtur, ut periphraſis illa pro τὴν ψυχὴν, cf. ad Thuc. p. 269. N. 65. et ſupra 3, 4, 18. e., non regatur a v. ἐρρ., ſed per ſe ſtet pro que acc. elliptico cum paſſ., in quo ſuppleatur nominativus pron. αὐτὸς, ubi ſolet Bg. reddere acc. per abl., pertinente eo hauddubie etiam commate edd. poſt αὐτοῦ, ut ſic ſeparentur illa a v. ἐρρ. et per ſe capiantur, qualem rectionem in v. (ubi Stp. Th. 3, 730. D. m. modo hinc cum P. Vs.) habui etiam e Foes. p. 148. a. e. „ἐῤῥῶσθαι τὴν διάνοιαν, *mente* conſtare, *valere*“ Dion. H. S. T. 2. 139, 16. ἐῤῥωμένος τε τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων, et Luc. 1, 146. l. 45. ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, *tum* ſalubri *corpore*, tum *animo* vegetus *fuit*, quorum duo ſubſt. ſunt ſyn. noſtro, pro animi parte prima et facultate intelligendi cogitandique, ut et Dion. illud v. ὑγ. ſyn. eſt noſtro ἐρρ., pro bene conſtitutum eſſe, celeriter et recte intelligere, cogitare, excogitare res et conſilia capere poſſe; non explicante G. Th. formulam Bg.; cf. ap. Luc. 1, 758. l. 42. τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, quidnam *videre* queant *eorum*, quae *in* animo *ſunt*, ubi ſufficit ſuppletum πραγμάτων, ad quam analog. hic ſcribitur, etiam in adiuncto ὑπ. λ., quo de Stp. Th. 3, 1743. G. m. v. ὑπ. „alicubi comparativo ad exprimendam vim praepoſitionis uti poſſu-

ρωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν.) τὰ πλεῖστα [z] γοῦν καὶ φοράδην φερόμενος [a] τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο [b], οὐδέ πω ποτὲ [c] ἐπὶ πολὺ μένων ἀνεπαύετο. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδὸν ἅμα τοῖς παισὶ, παντὸς λόγου καὶ ἐλπίδος [d]

6. quolibet iuvene. Plerumque igitur portabatur lectica itineri intentus, et nunquam diu manens requieſcebat. 7. Emenſus autem iter cum filiis, omnique ſpe et ſermone celerius Ocea-

z) Ms. Ba. ταπλεῖστα λ. v. N. a) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. b) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. et Ed., ut punctum in A. al. c) Ms. Ba. οὐδὲ πώποτ' ἐπὶ λ. ſed οὐ δὲ πώ ποτε ſic diviſa A. v. N. d) Ms. Ba. ἐλπίδος, θᾶττον τὲ τὴν λ. quorum comma eſt quoque in A. cum B. 2. R., ſed comma modo poſt θαττ. in Bs. 2. L. al. v. N.

mus, — ap. Herodi. ἀλ. — νεαν. *vegetiora* erant *quam*" quod redit ad aliorum „ὑ. cum acc. pro *magis*, *quam*" cf. L. N. T. et ſupra 3, 9, 21. it. G. Th. v. *ſupra* 673, 55., ſed modo cum acc. rei, it. ap. Luc. 1, 346. i. ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων, valetudine *eſt* multo, *quam* iuvenes, *firmior e*, Suid. 2, 50. e. ἤκμαζεν, ἔῤῥωτο, vigebat, *valebat*, ὁ δὲ Τραϊανὸς τῇ ψυχῇ ἤκμαζεν λ. *Traianus* autem *animo* valebat *adeo* rel. et Iuſt. 17, 1, 10. ſq. *Lyſimachus quatuor et 70 annos natus erat, Seleucus ſeptem et 70.* Sed *in* hac *aetate* utrique *animi* iuveniles *erant*.

τὰ πλεῖστα) Scripturam Ms., e vetuſta omnium ſerie, in hoc ipſo plur. non habent, quos laudaui ad 1, 1, 1. e. οὐχ ἡκ., at ſimile tamen τουπλεῖστον D'Orv. Ch. p. 49. e., cf. 1, 16, 10. In ſqq. convertit Bg. e P. rationem eloquendi in participio et verbo finito, dum deſerit P. etiam Sch. in „φορ. *per modum* lecticae *geſtari*" cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. Dion. 1282, 23. ἐκομίσθη ὡς ἀληθῶς ἐν σκιμποδίῳ κατασέγῳ τινὶ τὰ πολλὰ διὰ τὴν ἀσθένειαν, et ſimile quid de Mermeroe Perſarum duce ap. Suid. 1, 480. e. 3, 623. i.

οὐδὲ πώποτε) Forte καὶ οὐδεπώποτε. *Reisk.* ut 1, 14, 12. e., niſi quod hic, praeter diremtum οὐδὲ — ποτὲ, particula πὼ aut valet pro loci illa πού, aut ex ea eſt corrupta, a me propterea ſeparatim in textu edita, cf. 2, 11, 2. μήτε πού ἐπιδιατρίβων, Hes. 2, 799. m. οὔτι πού, οὐδαμῶς, ubi potius legendum πώ, ut ap. Rs. Or. V. 7. p. 654. e. quoque pro ποὶ corruptum erat πού, nihil me reperiente de πὼ notione locali, ut, niſi alii in hanc praebeant locum aliquem, olim editurus ſim πού hic ex iſto Noſtri loco ſimili, cum facilis lapſus fuerit in ω et ου, et ſenſus ſuadeat, vidente etiam P., ſed libere exprimente, pro *neque* alicubi *unquam*, ſed nihil monente aut dante Bg., ſed forte adv. loci ſubintelligente, quod mihi durius, in *primis*, cum medicina lenis ſit praeſto.

παντὸς λογ.) Poſt παντὸς inſerenda videtur copulativa τέ. *Sylb.* Et hanc dederit quoque librarius aliquis in Ms., adſcribens margini, unde alius ſtultior inſeruerit poſt θᾶττον, ubi locum plane non habet, divulſo ſic comparativo a ſuis gen. ſine ſenſu, cum contra poſt παντὸς Gloſſator dederit iterum in pluribus particip., cf. 3, 12, 2., conſentiente ſane *h. l.* quoque *Bg.* e P., ſed ſine neceſſitate, cum et hic enun.

θᾶττον τὸν Ὠκεανὸν διαπλεύ- num transvectus, Britan-

ciatio παντὸς — διαπλ. in mediam orationem coniecta ſit, poſt ἐπεϛ. proprie locanda; dum Bg., praeter aliud Lat. ad ἀννσ., quam ſupra, deſerto P., (etiam ad δὲ, per δὴ iterum ab illo redditum,) ex eodem retinet non ordinem modo ad παντ. λ., ſed etiam Lat. ad λογ., pro quo Leisn. in marg. Ms. Bg. „cogitatione" ſed Bud. C. 664, 20., agens proprie de v. ἐπεϛ. (ad quod Leisn. etiam in Ms. Bg. „ſupervenit") hinc „Britannos oppreſſit celeritate maiore quam ut ſperare potuerit" plane oppreſſo παντ. λογ., ubi Stp. Th. 2, 621. C. e. „ap. Herodi. π. λ. θᾶττον, et ap. Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citius, (et 3, 1274. D. plenius) ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι θᾶττον, ἢ λόγος, citius quam dici poteſt" ubi tamen aeque valebit notio Leisn., (qua de Bud. C. 235, 48. cum Stp. Th. 2, 626. D. e.) mihi quoque potior prae Bg., pro rumor ſ. fama, i. citius, quam fama et rumor de ea re dilatabatur; tenente me tantum haec, ex indicio Graev. ad Luc. 3, 573. N. 39. m., et e. loca univerſe poſita, praeter illum e Philoſtr. εἰςκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο, etiam duo ex Heliod. 4, 7. p. 231. e. διαχρήσασθαι ἠπείλει, καὶ ἐπώμνυεν, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. ἐκείνης μὲν δὴ, καὶ λόγου θᾶττον, ἀπηλλάγημεν, quae reddam, interfecturam ſe minabatur, et iurabat inſuper, niſi celerius exiremus. Igitur ab illa quidem, et dicto citius, digreſſi ſumus, it. ib. 1, 15. p. 54. e. ἡ πρὸς μὲν τὸν ἔρωτα μὴ συμπράξασα, ἐπὶ δὲ τὸ στερηθῆναί με τοῦ φιλτάτου, καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα, ubi forte legendum τάχιον, it. e Diod. S. 2, 472. l. 5. διόπερ τῇ πολυχειρίᾳ τάχιον τῆς προςδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων, quamobrem cum exſpectatione citius, ob tantam operantium multitudinem, cuncta perficerentur, quibus ipſe addo Ioſ. 1, 963. e. παραγενομένου δὲ τοῦ Πάρθου μετὰ πολλῆς δυνάμεως πεζῶν τε καὶ ἱππέων θᾶττον ἐλπίδος, ὥδευσε γὰρ συντόνως, λ. cum autem Parthus cum magnis peditum equitum que copiis celerius quam crederetur adeſſet, magna enim fecerat itinera, ferente G. Th. tantum 831, 103. Caes. b. G. 2, 3, 1. eo quum de improviſo celerius que omnium opinione veniſſet, ad quae v. N. ed. Oud., a quo laudatus Cort. ad Sall. Iug. 83, 3. „Senec. dicto citius, quod Heliodoro 7. λόγου θᾶττον" qui locus eſt 7, 5. p. 358. i. ἦν οὖν καὶ λόγ. θ. ὁρᾶν τὰ τῆς προστάξεως περαινόμενα, licebat igitur etiam dicto citius videre mandatum peractum. Sed rurſus ap. G. Th. 900, 21. Virg. A. 1, 142. ſ. 146. dicto citius tumida aequora placat, ſine explic., at 150, 95. „i. citius quam dici poteſt (ut Serv. ap. Heyn., quae formula videtur periphraſis eſſe ſuperlativi citiſſime, nec multum differre ab illa ap. Gs. p. ſq. l. 7. 12.) dictum ac factum, proverbium celeritatis, i. cito, — dictum, factum, i. cito" ſed hic ap. Noſtr. non ſatis apta, quia illa plerumque ſequitur poſt alicuius dicta et imperata, quae h. ſ. nulla praecedunt, tum ob adiunctum ἐλπίδος, quod, ex illa ratione et notione, ſimiliter reſolvetur, celerius, quam dici et ſperari potuit, ſed, ſecundum Leisn., verſum ſive cum Bg., ſive exſpectatione, ut ſyn. per copiam cum pr. λογ. copulabitur, cf. Poſſ. Call. p. 708. i. „θ. τῆς ἐλπ. celerius opinione, Herodi." et in θαττ. Thom. M. p. 436. Moer. p. 364. cum Herodi. p. 436. Hes. 1, 1682. i. et e. Suid. 2, 166. m. ὑπάτου δὲ παρόντος, θᾶττον ἢ κατὰ δόξαν ἐτελέσθη τὸ ἔργον, conſule autem praeſente, opinione citius confectum eſt opus, Ind. Hesd. Soph. Ai. Thuc. Ael. V. h. Fi. The. Plut. Hs. Rs. Or. V, 7. Is. Dem. it. ej. An. ad Gr. A. V. 1. Gs. Chr. Gr. Xen. Ἀνβ., ſed ſine

σάς, Βρεττανοῖς ἐπέστη. τούς τε πανταχόθεν στρατιώτας ἀθροίσας, καὶ δύναμιν πολλὴν ἀγείρας, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. οἱ δὲ Βρεττανοὶ, τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ [e] ἐπιδημίᾳ, δύναμίν τε ἀκούσαντες παμπλήστην ἐπ' αὐτοὺς ἀθροισθεῖσαν, πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο [f], ἀπολογεῖσθαί τε

nis praeſto fuit: atque undique militibus collectis magnisque copiis coactis,
8. bellum apparabat. At Britanni imperatoris perculſi repentino adventu, cum copias audiviſſent maximas contra ſe comparatas, legationem mittebant, ac de pace agebant, rationemque redde-

e) Ms. Ba. αἰφνηδίῳ λ. cf. 3, 12, 17. f) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

Ind. Cyr. 8, 7, 16. et Bach. Sy. 2, 27. In ſqq. non habet Stp. Th. v. διαπλ. Lat. Bg., ſed locum aliquem e Noſtro falſo, (cf. Ind. Luc. Fi. Pal. et Ael. V. h. ex 3, 18. p. 250. e. διαπλεύσαντες τὸν Ὠκεανὸν, traiecto *Oceano*,) tum 1, 1764. D. hinc ſine Vs. ſub variis Lat., in quibus et illud Leisn. ſupra.

τούς τε πανταχ.) Adv. hoc, omiſſum a P., reſtituit Bg.; cf. 2, 10, 2., ad ſq. v. ἀγ. notante Sb. Ind. „i. q. mox ἀθροῖσαι" cum et hic praecedat, per copiam ſane Noſtri ſyn., cf. 1, 10, 5. ſq. et in ſq. formulam 2, 11, 19., quocum variatur addito artic. ad ſubſt., cf. Stp. Th. 3, 846. C. ſine Vs.

ἐκπλαγέντες) E P. ſervat Bg. hoc Lat., praeeunte iam Stp. Th. aliunde, cf. 3, 11, 17. 3, 12, 20., variante Noſtro per ſyn. gen. βασ. cum adi. §. 2., ſub Bg. Lat. ſpectante huc Stp. Th. in ἐπ. 1, 974. C. m. ſine Vs., quocum iungitur adi. αἰφν. per analog.; cf. in ſq. αὐτ. per lenem 1, 10, 6., P. deſerente Bg. in παμπλ. et rel., ubi in διελ. cum Sch., fortaſſis e Stp. Th. 2, 618. B. ſine Vs., cf. lib. de V. med. Fi. Krb. Decr. R. p. I. p. 117. e., Rs. Or. V. 5. p. 779. N. 52., Ind. Fi. Pal., at ſine Ind. Dem. 249, 21. 251, 2. 81, 10. 140, 9. 145, 19. 160, 14. 234, 22. 282, 17. Diod. S. 2, 10. l. 31. et 15. l. 79. Zoſ. 1, 36, 6. ὡς δὴ π. σπονδῶν αὐτῷ διαλεξόμενος, quaſi *de* pace *cum* eo *collocuturus*, it. 2, 46, 5. π. σπονδῶν καὶ εἰρήνης διαλεξόμενον, *de* foedere *ac* pace *collocuturum*, cum π. et εἰρ. ad analog. modo, ſed in ſq. v. ἀπολ. cum pr. πρὸς cum aliis, cf. Stp. Th. 2, 617. C. m. e Plat. ἀπ. πρ. τὰ κατηγορημένα, cuius e Luc. eſt 1, 577. l. 46., cf. Rr. Or. V. 7. Ant., ſed ſine Ind. Dem. 404, 6. Polb. 2, 749. m. reſpondere *ad*, Diod. S. 2, 624. l. 94., ſed cum πρὸς et acc. perſ. Dion. H. S. T. 2. 30, 12. et Ind. Luc., ubi et cum περὶ, ut ad Diod. l. l. p. 623. N. 51. it. 632. l. 65., lib. de V. med. l. l. p. 535. m. Dion. H. l. l. 141, 39. Phil. p. 762. F. e. Dem. 228, 7., cuius Ind. add. cum acc. rei 244, 8. et cum ὑπὲρ 416, 21. 27. tum Ind. Sb. Luc. Dion. C. Zoſ. 4, 41, 2. e. Luc. 2, 851. N. 95., ubi et cum ἐπὶ 1, 608. l. 79., reddente hic Sch. melius, quam Bg., quoad expreſſam ſimul praep. „expurgare *ſe* ipſos *de* ante *delictis*,

ἐβούλοντο πρὸς τὰ προημαρτημένα. ὁ δὲ Σεβῆρος, διατριβάς τε χρόνου [g] *ζητῶν, ὡς ἂν* [h] *μὴ πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπείγοιτο, ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν, τοὺς μὲν πρέσβεις αὐτῶν ἀπράκτους*

re volebant priorum deli-
9. ctorum: Severus autem
moras captans, ne rurſus
Romam adigeretur, atque et-
iam cupiens acquirere a Bri-
tannis victoriam et cogno-
men, legatos quidem ipſo-
rum re infecta dimiſit; con-

g) Ms. Vi. χρόνον mendoſe, confuſis ν et υ. h) Ms. Ba. ὡς ἂν, μὴ πάνυ εἰς λ., praeter ſuum poſt ἂν comma mendoſum, v. N.

πρ. *de* iis, *quae* ante *peccata ſunt*" quod v., ignoratum a Stp. Th., non item a L. Ern., reperi modo in L. N. T., et in Ms. Bg. reſtitui ſtatim omiſſum ad v. ἐβουλ. Lat. Caeterum clarus hic locus eſt in πρεσβ. abstracto pro concreto, ut Bg. cum P., ob ſq. §. πρέσβεις per variationem.

διατριβὰς) In hoc ſubſt. habet Stp. Th. 3, 1334. b. B. memoriter δ. χρ. ποιῶν cum P. Vs., et cum eodem quidem gen. χρ. e Thuc., at non aliunde cum v. ζητ., quod de ſuo Noſter iunxerit e Lat., cf. G. Th. v. utr. *moras* et *quaerere*, ubi Ovid. eſt Me. 2, 461., cui add. 11, 461.

μὴ πάλιν) Pol. vertit, *ne* vacuo *ſibi Romam* redeundum *foret*. Unde illud *vacuo*? Videtur legiſſe pro πάλιν, niſi fallor, μάτην. *Leisn.*

Quia P. ſimul expreſſit πάλιν in ſuo *redeund. foret*: poſſis per ſe coniicere μὴ μάτην πάλιν λ., quaſi illud Leisn. adv. elapſum ſit ob viciniam utramque. Verum, tacentibus libris, libere ille potius egiſſe iterum cenſebitur, dum et Bg. tolerat vulg. lectionem, adhibens ad v. ἐπειγ. blandiens ſpecie Lat., ſed ignotum Th. et Stp. et Gs. hac rectione cum acc. loci, pro cogi redire, quale quid tamen ap. Virg. A. 9, 601. *quis* deus *Italiam* — vos *adegit*? i. ire ſ. venire coëgit, et noſtratibus ſolenne in *nach* Rom *genöthiget werden*, ubi ſane ellipſin ſumas alicuius *inf.*, v. c. *zu geben*, qualis et in illis *cogito* in *Tuſculanum* ſ. cogito *Brunduſium*, cf. G. Th. 989, 98., et in Noſtro Gr. cum acc. loci concedi poterit hic, una cum ſupplementis, v. c. *ſtatim*, it. *fruſtra*, it. cum pernicie filiorum. Nam illud Ms. adv. ineptum eſt et merus librarii error in ſyllaba λιν et νυ, prorſus ut ap. Luc., v. Ind. In ſqq. copulis ἔτ. δὲ κ., a P. oppreſſis, Bg. ut §. 3., ſed in νικ. cum pr. κατὰ aliter, quam 3, 9, 1. et 21., ob adiunctum ſubſt. προσηγ. et v. προσκτ., ubi Sch., deſerto etiam P. "*inſuper* acquirere *victoriam*" quo ſub Lat. Stp. Th. hinc habet ſine Vs. cum lect. alia βουλόμενον memoriter, nec aliunde formulam, ductam fortaſſis e Lat. *victoriam* parere *ſibi*, cf. G. Th. 697, 59. it. 1028, 6. 30. e Caeſ. b. Afr. 31, 8., ubi non eſt Bg., ſed quoque 993, 36. partum *cognomen*, quo de *Britannici* et *Britannici Maximi* ap. Spartian. et in numis cf. Fabr. ad Dion. p. 1282. §. 64. et N. Boecl. ſupra ad §. 3. φύσει, quorſum et pertineat ap. Beg. 2, 693. Severi numus quartus "quod Britannos per duces vicit."

ἀπράκτους) In his verbis propterea fortaſſis omiſſa eſt praep. ἀπὸ, quia peius ſonuiſſet geminatio iſta, ἀπρ. ἀπέπεμψε. *Sylb.*

ἔπεμψεν [i], εὐτρέπιζε δὲ τὰ πρὸς τὴν μάχην [k]. μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπειρᾶτο τὰ ἑλώδη [l] χωρία [m], ὡς

tra vero comparabat omnia ad praelium. Sed praecipue pontibus occupare annitebatur paluſtria loca,

i) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg., ut punctum in A.. k) Ms. Ba. πρ. τ. μάχην κάλλιςα· γεφύραις τὰ ἐπειρᾶτο διαλ. v. N. l) Ms. Ba. ἐλώδη per lenem mendoſum. m) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Lugd.

Qui tamen immemor ſuorum in Ind. „ἀπρ. ἀπεπ. τοὺς πρ. re infecta" e Noſtro infra 6, 4, 7. τοὺς πρ. ἀπέπεμψε ἀπρ. per ordinem modo alium, ad variandum, et 8, 3, 16. e. τοὺς πρ. ἀπρ. ἀπιέναι ἐκέλευσεν, ubi eadem geminatio, nec alibi a Noſtro vitata; ut haec quidem cauſa nequeat eſſe vera lectionis hic vulgatae, ſed potius illa, ut ſimplex v. pro comp. ſtet, variandi cauſa, et ex uſu aliorum, pro que Lat. Bg. cf. Abr. Dl. Th. p 791. e. it. ad Aeſch. 2, 74. m. „πέμπειν pro ἀποπέμπειν" nihil dante, quo ablegatur ibi, Ind. Xen. Cyr., ſed Zeun. 3, 1, 42. pro ſimpl. ſubſtituente compoſitum e Mss., cum tamen et alia notione noſtrum ſimpl. pro compoſ. uſurpetur, cf. 2, 3, 25. e.; unde, cum hic quoque libri omnes maneant in vulg., non illuc deſcendas, quaſi praep. ἀπ' exciderit, quale quid in themate noſtro habuimus ſupra 3, 3, 5., pro Lat. Bg. noſcente et Stp. Th. 3, 196. G., alia tamen in cauſa, etiam Lat. mittere, cf. G. Th. 303, 40. 54. 73., variante autem Noſtro in ſq. εὐτρ. λ. cum 2, 14, 14. tantum in ordine et alio ſubſt., ubi Bg. fere ſimiliter, hic (praeter δὲ, ut 3, 13, 14.) in Lat. v. cum P., qui videatur habere novitatem Ms. „ipſe, quae bello uſui forent, magna ſolertia (qui abl. eſt par adv. Ms., pro ἄριστα accepto) comparabat. Sed in primis tamen rel." ſed et amplius quid, ſimul vetus μάλιςα δὲ, quaſi olim fuerit πρὸς τὴν μάχην κάλλιςα. μάλιςα δὲ λ., quia et l. l. cum formula εὐτρ. erat adv. γενναίως, et novum Ms. per ſe poterat alterum extrudere ſimile. Sed, ut nunc Ms. habet unus tantum, e ſerie omnium vetuſta fluxit diſtincto alia, et pro μάλιςα lectum eſt per errorem κάλλιςα, quia olim priva ſcribebant litera κάλιςα, et vis apparet e Ms. Ba. rebus caeteris, non modo in alio inf. ordine, (cf. 1, 9, 12. e. 1, 15, 17. m. 2, 6, 14. e., qui ordo tamen eſt durior ob hiatum,) ſed etiam in alia copula, quae cum loco ſuo alio forte ſic orta, quod per diſtinctionem illam Ms. δὲ a fronte enunciationis non poſſet locari, et ne δὲ ſtatim recurreret, quam vulg. tamen hic quoque P. agnoſcit.

γεφύραις) cf. Dion. 1281, 6. τὰ ἕλη χωννύων, καὶ τοὺς ποταμοὺς ζευγνύων, et ib. Fabr. ad §. 61., pro quo ſubſt. privo Noſter per periphraſin adi. et ſubſt., ex analog. modo, (cf. Stp. Th. ἑλώδεσι τόποις, Poll. cum Lat. Bg., Zoſ. 4, 42, 10. m. et Diod. S. 1, 518. l. 48.) it. in v. διαλ. cum rei dat. et acc. ſenſu phyſico, pro intercipere ſ. diſtinguere, cf. Bud. C. 779, 9. 781, 29. Stp. Th. 2, 565. D. ſqq. et p. ſq. A. e. „ap. Herodi. Pol. reddidit occup. „ſine loco, Weſſ. ad Diod. S. 1, 39. N. 28. p. 512. N. 79. it. 2, 362. N. 77. cum Ind. Rs. ad Polb. p. 136. Mor. Iſ. Pan. p. 14. N. m. Ind. Ael. V. h. Xen. M. S., it. alio ſenſu phyſico, (praeter Wyttb. Plut.) ib. Cyr. et Ἀνβ. it. Rs. Or. V. 4. ſed et tropico ſimul ib. V. 6. 8. Lyc. Dem. Iſ. Luc. Fi. Pal. cum Suid.

ὡς ἂν) Pertinentes hae particulae demum ad ſq. membrum, hic in

ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥαδίως τὲ αὐτὰ διατρέχοιεν n), καὶ, ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες, μάχοιντο. τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρετταννῶν χώρας o), ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ Ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν, ἑλώδη γίγνε-

ut in tuto incedentes milites facile illa tranſirent, et firmo in ſolo ſtabiliter conſi-
11. ſtentes pugnarent. nam maior pars Britannorum regionis, dum inundatur Oceani frequenti reciprocatione,

n) Ms. Ba. διατρέχειαν· καὶ λ. v. N. o) Comma hoc fuit in una ed. Ed. cum Ms. Bg.

primo praemiſſae, faciunt, ut proprie poſt στρ. non ſtare queat comma, poſito hoc nominativo poſt particip. in membro extremo, laevitatis ergo, pro ὡς ἂν οἱ στρ., ἐπ' ἀσφ. βαιν., λ., ubi hiatus erat poſt στρ., contrahente P. Noſtri copiam, qui ad analog. in ἐπ' ἀσφ., cf. Stp. Th. 3, 1172. B. „*in* tuto *ſtantes*, ſcil. loco. nam ſubauditur τόπου" partim e P., cf. 1, 12, 17. m. 1, 15, 5. 3, 4, 11. e., ſed melius Bg. ob ſ. ἑστωτ. In Ms. διατρέχειαν forma ſit Attica illa, ſed propria modo optativis aor., quam in praeſ. non memini, cf. Fi. ad Well. p. 198. e. ſq., ubi huc forſan valebit „iſta aoriſti forma ſaepe in libris ſcriptis cum communi commutata reperitur" hic ut inciderit confuſio in ει cum οι et ε cum α, niſi et fuerit διαθρέξειαν, qui aor. uſitatus eſt in ſimplici ſaltem, v. Heſ. 1, 1729. Nr. 9. 12., unde, e mente librarii, tempus hoc cum ſq. ἑσ. magis conſpiret; quamquam praeſ. βαιν. etiam cum aor. ἑσ. miſcetur, ubi P. deſeritur quoque a Sch. „*ſtantes* ſuper *firmo* ſolo *firmiter*, ὀχ. *ſub* firmo *ſolo* (partim e Sb. Ind.) ſtare, h. e. in tuto" qui ita priora P. non male comparat, cum varietur ſane pro pr. ἐπ' ἀσφ. per formulam aliam, ubi iterum modo analogia in ὀχ. cum β., ubi Sb. Ind. „*firmo* ſolo *inſiſtentes*" quam notionem ſecutus Bg., peculiarem Noſtro, ſed, latentem quanquam in principe, non tenet Stp. Th. (ſed forte L. Ern. in Nr. 2. *veſtigium*,) ſed adv. ἑδρ. ſub Lat. Sch. et Bg. hinc ſine Vs., cf. Foeſ. p. 111. a. m. Ind. Sb. e Zoſ. 4, 20, 6. m. οἱ μήτε εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷοίτε ὄντες ἑδραίως, *firmiter*, praeterea non repertum, ad analog. iunctum cum v. ἑσ., cf. G. Th. firmiter *inſiſtere*.

τὰ — πλεῖστα) *maior pars*-Britanniae — *paludoſa* fit. *Leisn.* partim cum P. et Bg., cf. 2, 2, 3., ſed Sch. „*pleraque* regionis *loca*" ſuppleto μέρη, χωρία, (ut §. pr.) ſ. πεδία, ut Dio 1280, 69. νέμονται ἑκάτεροι (Μαιᾶται καὶ Καληδόνιοι) πεδία ἔρημα καὶ ἑλώδη." In ſq. Sch. „ἐπ. *obruta* frequentibus *alluvionibus*" (quod et Bg. Lat. tenet Stp. cum ſimili loco „ex Ariſtot. γῇ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη" cf. Suid. Ind. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. S. T. utri Dio Caſ. Luc. cum 3, 62. N. 3. ſq.) repetito in adv. σ. illo adi. Lat. in plur. e P., reſpiciens figuram illam ὑφ' ἕν, ut adv. intra artic. et ſubſt. fiat adi., unde non ſit deſcendendum ad emendationem συνεχέσιν, ſed Noſter ad analog. aliorum adv. ſcripſerit, tacentibus Stp. Th. et Indd.

ἀμπώτισιν) ἀμπῶτις Suid. πλημμυρία, (ſic.) atticum hoc eſſe volunt, cum alias dicatur ἀμπώσις. (Hoc accentu iterum.) *Stroth.*

ται [p]. οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν, βρεχομένοις μέχρις ἰξύων [q]. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος

12. paludeſcit. quibus paludibus barbari ſolent innatare et diſcurrere immerſi lumbis tenus; nudi enim pleraque corporis, coenum

p) γίνεται Ms. Ba., ut 3; 2, 4. m. 3, 11, 19. e. ſed hic quoque in ed. Ox., poſt hoc verbum autem colon in Stp. rel. q) ἰξύος Ms. Vi. cum A. al., v. N.

Sch. „ἄμπωτις, — alluvionibus, *reciprocationibus* Oceani *inundari*. Ex h. l. Seberus correxit Iul. Pollucem l. 1. c. 9, 16. ubi legebatur ἀμπώτης“ e quo loco 1, 109. e. (ubi vertitur *reciprocatio aquae et relabens aeſtus maris*) notaram ipſe, Seberum N. 91. ex h. l. firmare finitionem in τις pro της, cf. Bud. C. Stp. Th. e P., Foeſ. Thom. M. p. 720. i. Heſ. cum N., ad Call. in De. v. 130. Ind. Herdt. cum N. it. Diod. S. 1, 170. e. ſimul cum πλημμ. In ἐλ. γιγν. Bg. e P. per v. privum.

οἷς ἔθος) *quibus*, ſcil. ἕλεσι, *paludibus* etc. Hic ſubſtantivum cognatum ex praecedente adiectivo repetendum, ut ſaepe alias. Vel οἷς ſc. ἑλώδεσι τόποις. *Leisn.*

Etiam Bg. explet, fere cum P., primum ſubſt., quod latere poteſt ſane in pr. adi. ἑλώδη, quod cum cohaereat cum pr. τὰ πλεῖστα, ſed ibi, ut diximus, deſiant ſubſt. alia: longinquum erit Leisn. poſtremum; liberum P. deſerente Bg. etiam in ἔθ., ſuppreſſo ἐστὶ, cum inf., per ſyn. privum v., cf. 1, 5, 2., ſed non tenente Stp. Th. v. ſq. ἐννηχ., nec L. Ern. et Baſ., nec Indd., verum G. Th. in Bg., ad quam analog. Noſter finxerit; caſum mutante Bg. ad ſq. βρεχ., e P. fere, ob pr. v. *ſolent*, ubi Stp. Th. ignorat Bg., proprie *madefactis*, ſ. ita, ut madeſiant, cf. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 17. τῶν διαβαινόντων τὸν ποταμὸν οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μασθῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, Vs. ed. Th. V. 2. p. 32. ſ. 16. e. nemo *ex iis*, *qui* amnem *traiiciebant*, ſupra *mamillas* madefactus *fuit*, ad analog. iungente Noſtro caetera, ubi Ms. numerus ſing. loco plur., (cf. 3, 8, 9. γυναιξ.) contra Mss. rel. et P., fuerit magis error librarii in litteris, quam ingenium ex comparatis locis aliorum Gr. aut Lat., cf. Stp. Th. ex Hom. it. Foeſ. Poll. 2, 182. *ile* cum N. 94. Suid. et Heſ. cum G. Th., ſed in rem Dion. 1281, 87. ἐς τὰ ἕλη καταδυόμενοι (Lat. Pol.) καρτεροῦσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τὴν κεφαλὴν μόνον ἔξω τοῦ ὕδατος ἔχοντες.

γυμνοὶ) Hinc ſtatuam illam equeſtrem, quam Getam, tanquam Caſtorem, repraeſentare putat Doctiſſ. Musgrave, putem ſtatuam eſſe alicuius Britanni. *Leisn.*

Rem confirmat Dio 1280, 74. διαιτῶνται ἐν σκηναῖς γυμνοὶ καὶ ἀνυπόδετοι. Sed γυμν. cum acc. loci elliptico, a Bg. ſervatum e P., nec ap. Stp. Th., nec ap. Poſſ. Sy. p. 62. ſq., nec ad L. Boſ. Ell. p. 512. m. memoratum, nec per Indd., ne poëtarum quidem, habet tamen analogiam tum aliorum adi. cum iſto acc., tum Lat. Bg. ap. G. Th. 481, 94., ſicut analogia modo eſt in τὰ πλ. cum gen. τ. σωμ., (etiam e P., nec ſuppleto ſubſt. μέρη,) it. in formula κ. cum τ. ἰλ., ubi Ms. additum ν. ἐφ. intra vocales, ſecus ac 2, 2, 4.

καταφρονοῦσι[r]. οὐδὲ γὰρ ἐσθῆτος ἴσασι χρῆσιν[ſ], ἀλλὰ τὰς μὲν λαπάρας καὶ τοὺς τραχήλους κοσμοῦσι σιδήρῳ, καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες, ὥσπερ τὸν χρυσὸν οἱ λοιποὶ βάρβαροι[t]. τὰ δὲ σώματα στίζονται[u] γραφαῖς ποικίλων ζώων

13. contemnunt. neque enim norunt veſtis uſum; ſed ilia et colla ornant ferro, decus id ac divitiarum indicium exiſtimantes, ſicut aurum caeteri barbari. corpora autem compungunt notis variorum animalium

r) καταφρονοῦσιν Ms. Ba. cum ed. Pat. v. N. ſ) Colon Ms. Ba. hic et mox poſt σιδ. it. νομιζ. t) Punctum A. al. cum Ms. Bg. u) στίζοντες Ms. Ba. v. N.

οὐδὲ — ἐσθ. ἴσ.) Sine Vs. tenet hunc locum Stp. Th. v. χρ. ſub Lat. Bg., qui in v. ἴσ. potius cum Sch., ubi iterum analogia modo in tota formula, nihil ferente nec G. Th., ſed variante Noſtro partim cum §. pr. ἴξ. in ſq. λαπ., cf. Foeſ. et Stp. Th., qui 3, 1598. D. in τραχ. hinc ſine Vs. „quae τοῦ τραχήλου κοσμήματα appellantur περιδέραια" (ſed Diod. S. 1, 367. l. 14. περὶ μὲν τοὺς τρ. ἔχοντες στρεπτοὺς κύκλους, orbicularis torquibus colla inauunt,) cf. ad ſq. καλλ. Luc. 1, 695. l. 53. ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, Dion. H. S. T. 2. cum Xen. et Ioſ. Indd. ad affinia, deſerto P. reddente Bg. in συμβ., aliterque, quam 1, 10, 11., ſed Noſtro per οἱ λοιπ. βαρβ. tangente forſan, Germanos et Aſiaticos, ſed, quoad auri uſum, ipſos Romanos, cf. G. Th. v. *torques* et *torquatus*.

τὰ δ. σ. στιζ.) Fortaſſe legendum γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων π. λ. ut infra 4, 2, 13. de quo Britannorum more ap. Melam quoque mentio eſt. *Sylb.* Sic diſtinguendus et exarandus videtur locus, γραφαῖς ποικίλλοντες καὶ ζώων λ. *coloribus* variegantes *animalium* que *omnis* generis *ſimulacris*. Eſt ἓν διὰ δυοῖν, pro γεγραμμέναις ζώων παντοδαπῶν εἰκόσιν. Aut ſic potius, γραπταῖς ποικίλλοντες ζ. π. εἰκ. *Reiſk.* Nullus auctorum locus de Britannis huc accuratius congruit, quam Solini, cuius c. 22. fine haec leguntur verba. *Regionem* partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, iam inde a pueris variae animalium effigies incorporantur, inſcriptisque viſceribus hominis incremento pigmenti notae creſcunt: nec quidquam mage patientiae loco nationes ferae ducunt, quam ut per memores cicatrices plurimum fuci artus *bibant*, v. Cl. Salm. annot. Plin. ex. Meminit et Servius ad 4 Aen. illud *picti* que *Agathyrſi.* Picti, *inquit*, non ſtigmata habentes, ſicut gens in Britannia, ſed pulcri etc. Quod de hoc quidem loco capiendum eſt. Nam alias *pictos* ipſe exponit, *ſtigmata habentes*, ad illud Ge. 2. *pictosque Gelonos*. Solino inſcriptio eadem notione modo uſurpabatur. Congeſſit de Britannis alia quam multa Barth. Anim. in Rutil. Itiner. 1, 499. ſicut etiam laudatus Styrzelius ſuo codici adſcripſerat. Caeterum qui cum Herodiani loco Caeſarem conferunt l. 5 b. G. 14. — quod multi faciunt, praeſertim qui notas in eum ſcripſerunt, — neſcio

παντοδαπῶν εἰκόσιν. ὅθεν 14. imaginibus. Quocir-
οὐδ' x ἀμφιέννυνται, ἵνα μὴ ea nec induuntur, ne ope-

x) Ms. Ba. οὐδὲ ἀμφ. ſine apoſtr. cf. 3, 2, 1. 3, 11, 13.

an recte ſentiant, *utrique ſcriptori de eodem more ſermonem eſſe.* Caeſar enim nullius varietatis meminit; ſed totum corpus uno vitri pigmento ſine ullis formis figurisque notari ait. Verba ſunt: *omnes vero ſe Britanni vitro inficiunt; quod caeruleum efficit colorem*, atque hoc horribiliore ſunt in pugna aſpectu. Graecus metaphraſtes ita exprimit conſilium finemque huius moris, ὥστε ἐν ταῖς μάχαις καταπληκτικώτατοι τὸ θέαμά εἰσι. Cui conſilio ſimile eſt, quod Aelian. V. h. 6, 6. de Spartanis tradit, φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν λ. purpureo *ſago uti neceſſe erat in praeliis* rel. Locum Caeſaris diligenter explicavit Cl. Salm. ad Solin. l. l. *Boecl.* v. Salm. Plin. Ex. p. 183. ac de vocis στίζεσθαι ſignificatione Reineſii Var. L. l. 3. p. 485. ubi et noſtrum locum explicat, de quo plura congerere nolo, quoniam iam multa Boeclerum attuliſſe video. Poſtrema verba haud omnino ſana videntur; legere mallem ποικίλαις τε ζ. π. ε. vocem ποικίλαις autem potius ad εἰκόσιν quam ad γραφαῖς referre. *Stroth.*

In rem Ern. ad m. ed. Par. 2. „Camdenus Britannos dici ait ab antiqua voce *brith*, quae pictum, coloratum ſignificat Plin. 22, 1. Mela 3, 6. Solin. c. 25. Caeſ. b. G. V. Victorii Var. L. 19, 3.“ Sed in lectionem nihil Sch. „ποικίλων παντοδ. variorum *omnis generis*, στιζ. *notantur* ſ. *punguntur* ſecundum *corpora* notis“ tum Leisn. in m. Ox. „Reines. Var. L. p. 485. Voſſ. ad Caeſ. b. G. 5, 14. et Ciacc. ib. Aelian. 2, 9. et aut ποικίλων, aut παντοδαπῶν redundat, (ſed in m. Ms. Bg.) omittit τὸ παντοδαπῶν. Pol. videtur l. ποικίλαις καὶ ζώων λ.“ ut Stp. Th. 3, 1032. F. e. hinc ſic profert „ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, *corpora* ſua *notabant* pictura *varia*, et *formis* animalium *omne genus*, cui loco ſimilem v. in προσαναστίζω, (p. 1035. B.) Plin. 22, 1. barbarorum *feminae*, mares *que* etiam *ap.* Dacos *et* Sarmatas, *corpora* ſua *inſcribunt*, h. e. ſigna notasque ſuis corporibus imprimunt, quo venuſtiores appareant.“ E Ms. Ba. novitate nihil proficitur, quia mendum eſt e confuſis finibus, ut 1, 16, 7. Dum alii Mss. accedant: leniſſima medicina haec fuerit, στίζονται γραφαῖς ποικίλαις, ζώων π. εἰκ., per appoſitionem, ut prius a poſtr. explicetur, aut, addita copula *illa* Stp. et Sb., vel στιζ. γρ. ποικίλαις, ζώων τε παντ. λ., ut τὲ exciderit ob ſq. πα, quod forte probabilius, quam καὶ elapſum in loco Stp. ac Sb., quum et P. reddat τὲ alibi libere, cf. per *ac* 1, 9, 19., qui et liber eſt tum in ordine ζώων λ., tum in παντοδ. per adv., quod Bg. ſane opprimit; ſicut lapſus librarii facilis in ποικίλαις, dum e ſq. finitione penna ſcribebat iam ων, ſed Noſter per copiam, fere poëticam, potuit ſingulis ſubſt. dare adi. ſingula, cf. Diod. S. 2, 596. N. 66. in mulieres Thracum notis compunctas, ſed de Aſſyriis ad Luc. 3, 489. N. 49., ubi στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρποὺς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας, puncturis *ſe* notant *omnes*, alii *in* manibus, *in* cervicibus *alii*, cum diſerta praep., illi ſyn. κατὰ, quam Sch. reſpexerit ſupra, tum de Aethiopibus, infantes ſuos cauterio inurentibus, ad S. Emp. p. 38. N. L., ut de Aegyptiis et Sarmatibus ib. p. 177. et de aliis ib. in N. L., cf. Heyn. ad Virg. Ge. 2, 115., morem tenentibus hodie etiam illis, quos *auſtrales* nunc vocant geographi, ſed noſtratibus red.

σκέπωσι τοῦ σώματος τὰς γραφάς. εἰσὶ δὲ μαχιμώτατοί τε καὶ φονικώτατοι y, ἀσπίδα μόνην στενὴν περιβεβλημένοι καὶ riant corporis picturas. Sunt autem pugnaciſſimi caedisque avidiſſimi, ſcuto tantum anguſto tecti et haſta, gladium

y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2.

dentibus, *punctiren* et *tattauiren*, ut h. l. v. Gr. ſumitur paſſ., per ellipſin illam alicuius praep., vel in med. ſine iſta, quod ſpectat Bg., fere e P., pro quo aeque rectum illud Gs. ſupra ad Luc., it. hoc, curant ſe compungi, quoad corpus, picturis rel.

τοῦ σωμ. τὰς γραφ.) Referendae ſunt Britannorum picturae ad varios colores, quibus corpus fucabant. Ad hunc morem reſpicit Claud. de b. Get. 416. (*Venit et extremis legio praetenta* Britannis, *Quae* Scoto *dat* frena *truci*, ferro *que* notatas *Perlegit* exangues Picto *moriente* figuras.) *Leiſn.*

Qui poterat ſimul animadvertere, ab hoc ipſo more pingendi corporis populos quosdam Britanniae vocatos eſſe *Pictos*, cf. Eſchenbach. diſſ. 7. p. 461. ſq. 465. it. Cell. n. o. a. 1, 351. ſ. 68. e. „quia ſolita gens pictis animalium figuris corpus decorare" non tamen huc reſpiciens, ubi P. libere addit adv. ad ἵνα rel., cf. 3, 6, 6.

μαχιμώτατοι) In hoc Bg. deſerens P., cf. de iisdem Britannis 2, 15, 1., ſequitur illum in altero φον., cf. 2, 9, 15. de Illyricis, et de Mauris 3, 3, 6., in que rem Dion. p. 1280. e. ſq. στρατεύονται ἐπί τε ἁρμάτων, ἵππους ἔχοντες μικροὺς καὶ ταχεῖς· καὶ πεζοὶ δέ εἰσι, καὶ δραμεῖν ὀξύτατοι καὶ συστῆναι παγιώτατοι, et ad Rutil. itin. v. 500. C. Barth. p. 282. e. hinc ſine Gr.

ἀσπίδα) Ut hic Herodianus Britannis anguſtum clypeum aſſignat: ſic Tac. in vita Agr. 36. ſcuta eorum parva fuiſſe, ſcribit. De Britannorum veterum clypeis etiam coniecturam capias ex Antonini Pii numo ap. Beger. 665. Unde credibile, eos rotundae fuiſſe figurae. *Leiſn.*

Ap. Tac. *parva* ſcuta *et enormes* gladios *gerentibus*, ſed in pr. *ingentibus* gladiis *et* brevibus *cetris*, quae ſyn. ſunt et i.q. Noſtri hic στεν., e P. reſtitutum in Bg. Vs., i. non latum in omnem menſuram, cf. G. Th., qui in v. *cetra* non tenet illa Tac., nec quid in Bg. ſubſt., quod Gr. Noſter cum στεν. per analog. iungit, pro Luc. ἀσπ. μικρᾷ, v. Ind., cf. Dion. p. 1281. i. τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἀσπὶς καὶ δόρυ βραχὺ, μῆλον χαλκοῦν ἐπ' ἄκρον τοῦ στύρακος ἔχον, ὥστε σειόμενον κτυπεῖν πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐναντίων. εἰσὶ δ' αὐτοῖς καὶ ἐγχειρίδια. Tum Bg. e P. mutat adi. μον. in adv. iterum, cf. 3, 6, 11. 8, 4, 19. 2, 13, 5. ubi Noſter ſimiliter duo adi. iungit cum ſubſt.

περιβεβλημένοι) Forte προβεβλημένοι, *habentes* ſ. *tenentes proiectum*; ut proximo quoque vocabulo δόρυ conveniat, quod non poteſt περιβάλλεσθαι. *Reiſk.*

Praeter conſenſum librorum, tuearis vulg. lege iſta, cum verbum iungitur duobus ſubſt., quorum uni tamen conveniat modo proprie, ut hic primo ἀσπ., tum uſu hoc verbi, quod, tropo deſerto proprio, dicitur aliquis περιβεβλημένος cum acc. rei, *circumiectus*, circumdatus *aliqua re*, qui eſt illa quovis modo munitus, inſtructus, praeditus, illam habet, gerit, poſſidet, et τὶς περιβάλλεσθαί τι, med. ſenſu, *circumdare ſibi quid*, qui quacunque ratione parat ſibi aliquid, capit, ſe inſtruit et

δόρυ, ξίφος δὲ παρηρτημένοι [z] γυμνοῦ σώματος. Θώρακος δὲ ἢ κράνους οὐκ ἴσασι χρῆσιν [a], ἐμπόδιον [b] νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν [c]. ἐξ ὧν τῆς

etiam dependentem habentes 15. nudo corpore. Loricae vero et galeae ignorant uſum, impedimentum eſſe arbitrantes transgrediendis paludi-

z) παρηρτυμένοι Ms. Vi. v. N. a) Colon Ms. Ba. b) ἐμπόδια Ms. Vi. v. N. c) Hoc colon in Ms. Ba. cum ed. Ed. pro Stp. rel. commate et puncto A. al.

potitur aliqua re, cf. Bud. C. 647, 29. Stp. Th., cuius loca ex Hom. Ὀδ. ξ', 528. et χ', 148. ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας, ubi τεύχεα ſunt i. q. v. 144. σάκεα, *ſcuta*, ut Lat. *arma* univerſum vocabulum pro formae illius, et ὅπλα, cf. 2, 13, 4. et Ind. Hom. Ern. ex poſtr. loco „*capientes*" cum Lex. eiusdem Nr. 1. 4. Kypk. 2, 462. e. Ind. Luc. ex 1, 273. l. 91. it. 3, 2. l. 5. *aſſequaris*, Ael. V. h. *acquiſivit*, Xen. Mor. Hell. it. Z. Cyr. M. S. Pol. et Αυβ. „περιβαλλόμενοι ὄπισθεν τὰς πέλτας, peltis in terga *reiectis*" Polb. Plut. Krg. ex 179. Iſ. Mor. Pan. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Dem. Abr. Dl. Th. p. 288. i. Barn. Eur. Gat. ad Ant. Suid. L. N. T. cum Poſſ. Sy. p. 138. m. et Call. p. 581. m. it. lib. de V. med., unde melius Bg., quam P., et quam Sch. „ἀσπ. *ſcuto* ang. *circumdati.*"

ξίφος λ.) In rem, praeter illa in N. pr. ad ἀσπ., cf. Tac. l. l., ubi *Britannorum* gladii *ſine mucrone* etc. Sed v. παρ. Stp. Th. habet modo cum acc. rei e Luc., cf. Ind., cum Bud. C., non repertum mihi praeterea, niſi ap. Suid. 3, 49. e. cum dat. rei., cui caſui quarto Noſter inſuper adiunxit gen. loci, ex analog., pendentem a praep., cum P. reddente Bg., ubi Ms. error in vocalibus, qualis in ſyn. ἐξαρτ. ſaepe, cf. laud. ad 1, 11, 13. Mox ad θωρ. λ. reſpicit Nota ap. Dion. p. 1005., ubi de armis Britannorum ſimilia afferuntur.

ἐμπόδιον) Ms. numerus alius, cf. 2, 14, 7. συκοφ., quanquam poſt duo ſubſt. ſingularis numeri procedens, tamen minus ingenium fuerit librarii, quam lapſus in fine, cum maneat in vulg. cum Mss. rel. etiam P., unde Bg. explet v. ſubſt. inf., oppreſſum ad v. νομ., non item pron. demonſtr. (quale erat §. 13. ſane καλλ. τοῦτο νομίζοντες,) ſed mutat formulam e praep. πρ. cum ſyn. particip. in dat., cf. 2, 9, 4. συμβ. εἰς λ., non ferente Stp. Th. ſubſt. ἐμπ. cum aliqua praep., cf. tamen Polb. Ind. ex 1, 548. l. 7. θεωρῶν δὲ, μέγιστον ἐμπ. ὑπάρχειν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τὸν Λυκοῦργον, *ſed* quia *non ignorabat*, praecipuo *ſibi* impedimento *in* iis, *quae* parabat, *Lycurgum* ipſum *fore*, quem Noſter alibi quoque imitatur, quamquam uterque poteſt duxiſſe rectionem hanc e Lat., cf., tacente G. Th., ap. Caeſ. b. G. 1, 25, 3. Gallis *magno* ad *pugnam* erat *impedimento*, *quod* rel., ſed abſolute Ind. Luc. et Xen. Pol. Z., ſed cum gen. rei Epict., ubi et ſyn. ἐμποδὼν πρός τι, quod et cum noſtro variat ap. Ioſ., cf. Suid. 1, 727. e. et Stp. Th. v. διοδ. cum P., ubi Sb. Ind. *tranſitio*, ſed in v. ἑλ. Heſ. Suid. Ind. Gem. Pl. Xen. Z. Pol. et Bach. cum Fi. Pal. et Hſt. ad Ar. Plut. p. 54. e. ſq.

ἐξ ὧν τῆς) P. deſeruit quoque Sch. „ἀν. *evaporatione*, παχ. *craſſitie* (e Sb. Ind.) exhalationum" quaſi ſuppleto pron. αὐτῆς, ſc. ἀναθ., pro quo rectius Bg. ſumit hendiad., ut Leisn. in m. Ox. „aër *craſſus*, grobe

ἀναθυμιάσεως καὶ παχυτῆτος [d] ὁ κατ' ἐκείνην τὴν χώραν ἀὴρ [e] ζοφώδης ἀεὶ φαίνεται. πρὸς δὴ ταῦτα ἐξήρτυεν [f] ὁ Σεβῆρος, ὅσα συνοίσειν ἔμελλε τῷ Ῥωμαίων στρατῷ [g], λυπήσειν δὲ καὶ ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον [h] εὐτρεπίσθαι, τὸν

bus: quarum vaporibus craſſis in illa regione coelum caliginoſum ſemper apparet.
16. Adverſus haecce inſtruebat Severus, quidquid conduceret Romanorum exercitui, contra autem infeſtaret ac impediret barbarorum im-
17. petum. Ut autem ſatis viſa ſunt ipſi omnia ad bellum parata; iuniore qui-

d) Alio acceptu πυχύτητος in Bs. 2. L. par. 2. Ox. et Pat. v. N. e) Comma hic in Ms. Ba. ineptum, ut in edd. A. al. f) Ms. Ba. ὁ σεβ. ἐξήρτυεν λ. v. N. g) Colon Ms. Ba. h) Ms. Ba. πόλεμον, εὐτρεπίσασθαι, λ. v. N.

Ausdünſtungen" in primo Lat. non ſevere, ob ſq. demum ἀὴρ, cf. Stp. Th. 1, 1626. e. „Herodi. ἀναθυμίασιν dixit de aëre corrupto circa paludes" ſine loco huc ſpectans, cf. 1, 6, 5. ad ἀτμ. it. 1, 12, 3. e ἀποφορ., pro quo variatur, Ind. Geop. Diod. S. et Long. Mor., ſed Sb. „παχ. attico accentu, ut ταχυτῆτος" quem ignorat Stp. Th. cum L. Ern. et Indd., quorum vulgarem tenent Dion. H. S. T. 2. cum Diod. S. ex 1, 199. l. 36. διὰ τὴν παχύτητα τῆς περὶ τὸν ἀέρα πυκνώσεως, ob *aëris* condenſati *craſſitiem*, cf. 3, 4, 15. βραδ. In ſq. e libero P. ſumit Bg. modo Lat. ad ἀὴρ, cf. 1, 6, 5. e. (ut in ζοφ. 1, 8, 12.) de ſuo imitatus formulam Gr. in reddita pr. κατὰ per Lat. ſyn.

ἀὴρ) De aëre Britannico mentio ap. Tac. in Agric. (c. 12. *coelum* crebris *imbribus* ac *nebulis* foedum, — *multus* humor *terrarum* coeli *que*,) et ap. Minuc. Felic. in Octavio (18, 3. Britannia *ſole* deficitur, *ſed* circumfluentis *maris* tepore *recreatur*,) teſte Schottp. *Sylb.* Britanniam ſole defici, et ſereno etiam caelo eſſe aërem caliginoſum, probant Inttp. ad Min. Fel. c. 18. *Leisn.*

πρὸς δὴ τ.) P. deſerto, reddit Bg., quaſi ſit ταῦτα δὴ, cf. 3, 12, 11., pro *ad* ſ. *contra* haec *igitur*, ſ. *igitur* contra *haec*, ſpectante huc Stp. Th. in v. ἐξ. ſub Bg. ſine Vs. e Bud. C. 471, 36., ubi Ms. alius ordo, cum hiatum faciat, laevior non eſt, ſed idem ap. P., e quo Bg. v. ἐμ. reddit modo per impf. coniunct., cf. cum v. συν. Dem. 9, 3. 38, ult. 55, 7. et Xen. Cyr. 1, 6, 23. i. et M. S. 2, 2, 5. προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συν. αὐτοῖς λ. Zoſ. 3, 3, 1. ἅπαντα πράττειν, ὅσα συνοισ. ἐδόκει τοῖς λ. cum Valck. diatr. ad Eur. Hipp., ad analog. ſcribente Noſtro etiam in ſqq., ubi Stp. Th. in v. ἐμπ. hinc ſine Vs.

ὡς δὲ — εὐτρεπ.) Ad hoc v. Leisn. in m. Ox. „Caſ. ad Theophr. p. 186. ſq." Fi. ed. p. 155. m., ubi nihil hinc, cf. §. 9. e. 2, 14, 14., reddente Bg. partim e P., etiam in adv. αὐτ., ubi Stp. Th. ſub eodem Lat. hinc ſine Vs., ſed Sb. Ind. *ſufficienter*, quod repertum modo in Ind. S. ep. Aeſch., cf. Xen. M. S., et in Ms. confuſas in v. εὐτρ. finitiones ſimiles 2, 9, 7.

μὲν νεώτερον τῶν υἱῶν, τὸν Γέταν [i] καλούμενον, καταλιπὼν [k] ἐν τῷ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνει [l] δικάσοντά τε, καὶ τὰ λοι-

dem filiorum, qui Getas vocabatur, relicto in Romana provincia, ut ius diceret caeteraque admini-

i) τὸν γέτταν καλ. Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. καταλιπεῖν ἐν λ. v. N. l) Ms. Ba. punctum.

m. ἀποσεισ. et 2, 8, 15. ὀχυρ., quod malim, quam ut ſit gloſſa, de paſſ. monens pro med., ubi deinde αὐτῷ non pendeat a paſſ. εὐτρ., ſed a v. ὤφθ., pro αὐτῷ, de more Mss., *viſus* eſt *ſibi* paraſſe *bellum* ſ. omnia ad bellum; quae eadem ſunt ad ſenſum cum vulg., *ut* viſum eſt *ipſi*, omnia *ad* bellum *ſatis* eſſe *parata*, quam rectionem videtur ſequi etiam P., dum Bg. eodem ſenſu ſumit v. ſing. ὤφθ. pro plur. cum neutro, regens invertendo; τὰ πρ. τ. πολ. ὤφθ. εὐτρ., quam quidem rectionem, paulo exquiſitiorem e nominativo cum inf. reſolvimus in Lat. ſemper in vulgarem illam ex acc. cum inf., etiam contra; non me reperiente alibi Gr. ὀπτ. iſto ſenſu tropico de animo, pro οἴεσθαι ſ. δοκεῖν, quem Noſter e Lat. duxerit; niſi quod noſtrum Gr. alio quoque ſenſu ſic de animo uſurpatur, tacente itidem Stp. Th., cf. L. N. T. Schw. p. 988. b. e. cum N., quanquam et hunc e Lat. hauſtum putat Krb. Obſ. p. 66. m.

τὸν Γέταν καλ.) Ms. ſcriptura per duplicem, infra rediens, non mihi eſt reperta, nec ap. Spartian., qui p. 735. e. c. 2. de cauſa nominis agit: ſed ſimiliter tamen *Getae* populi dicebantur *Gotti*, et forſan ab initio *Gettae* ſ. *Getti*, cf. ib. p. 731. c. 10. e. it. p. 743. e. cum N. 5., quales mutationes novimus etiam in aliis, ut in Mss. noſtris per contraria illa Κόμοδον et Σύλα, et in noſtratium *Vatter*, pro *Vater*, it. contra *Mutter* et *Muter*. Sed, quod in Ms. Bg. nominativus eſt *Getas*, formam reſpicit Gr. infra 4, 3, 15., pro qua *Geta* eſt ap. Spart. ſemper. Caeterum pr. Noſtri υἱῶν laudatur ad Luc. 3, 54. N. 58., tacente hic Gloſſatore noſtrorum Mss., ſecus ac §. 4., cf. Thom. M. p. 866. i. Dem. 1136, 15. ſq.

καταλιπὼν) Ms. inf., quam §. 2. κατατρεχ., hic vitioſior, confuſis finibus ſ. ει et ω, dum a nullo pendet, ac ſimul ſervantur rel. participia in ſqq. δοὺς et παραλαβὼν, quae cohaerent cum ultimo v. ἠπειγ. Mox τῷ ἔθνει bene Bg., pro libero P. ad ſenſum, quem contra ille dat in formula praep. ὑπὸ cum acc. perſ., per ellipſin particip. ὄντι, *in provincia*, quae *ſub* Romanis *erat*, ubi de acc. pro dat. (ne quis corrigat ex 6, 3, 2. τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν) cf. §. 3. ad ἀνατ. it. 1, 4, 20. Fi. The Ind. cum Zoſ. 3, 3, 1. τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν, *ſubiectis* ei *nationibus*, 4, 20, 10. τῆς ὑ. Ῥωμαίους γῆς, ſolum *Romanum*, it. Sb. Ind., ubi adhuc ex eodem 1, 68, 4. οἱ δὲ καὶ ζῶντες ὑπὸ Ῥωμαίους γεγόνασι, partim *vivi* Romanorum *in* poteſtatem *veniebant*, quo loco acc. poteſt proprie valere cum v. γεγ., at ib. ex 1, 37, 5. πάσης τῆς ὑ. Ῥωμαίους ἀρχῆς, totum *Romanis* ſubiectum *imperium*, it. 3, 6, 6. τὴν. ὑ. Ῥ. γῆν, *Romanum* in *ſolum*, cui add. 3, 7, 1. e. πρὸς τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίοις Κελτοὺς μεταςῆναι, *ad* ſubiectos *Romanis* Celtas *migrare*, per dat., ad variandum, ut caſus perſ. poſt pr. ὑπὸ eſt in Var. L. ap. Thuc. 71, 15.

τὰ λοιπὰ) abeſt a Ven. male. *Stroth.* Primo Mss. diſſenſus eſt in ordine, dum Ms. Ba., ſecus ac rel., verbum διοικ. conicit iterum in ex-

πὰ[m] διοικήσοντα πολιτικὰ τῆς ἀρχῆς, δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν φίλων τοὺς πρεσβυτέρους[n], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον παραλαβὼν, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἠπείγετο[o]. ὑπερβάντος δὲ τοῦ στρατοῦ

ſtraret civilia negotia imperii, datis ei aſſeſſoribus ex amicis ſenioribus, Antonino autem aſſumto, adverſus barbaros pergebat. 18. Transgreſſo autem exer-

m) Ms. Ve. Exc. „λοιπὰ — deeſt“ ſed Ms. Vi. Exc. „τὰ πολ. τ. ἀρχῆς omiſſo τὰ λοιπὰ“ at Ms. Ba. καὶ τὰ πολ. τῆς ἀρχ. διοικήσοντα· v. N. n) Colon in Ms. Ba. ut punctum in Bs. 1., ſed nulla ſigna parentheſis, quae in Stp. rel. a δοὺς — πρεσβ. o) ὑπήγετο alii ἠπείγετο, quam varietatem nemo obſervat. *Leisn.* in m. Ms. Bg., me reperiente ὑπήγετο in edd. A. Bs. Par. Ox. et Pat., v. N.

tremam enunciationem, nominatim participium, cf. 3, 5, 6. e., utrinque ut laevitas ſit eadem, ſed vis in Ms. aperta, cum Noſter et alibi duo adi. ſic interpoſito aliquo vocabulo dirimat, cf. 3, 6. 11. μόνῳ λ. Contra iidem Mss. conſentiunt in eiecto τὰ λοιπὰ, hic quidem cum P., alibi alia adi. omittentes, cf. 3, 6, 10. εὐλογ., nunc autem hauddubie per comparationem locorum ſupra 3, 13, 2. e. 3, 10, 3. e., ubi eaedem res duae ac partes imperii, ſine iſto adi. quidem, ſed ut Noſter hoc addendo variare potuerit, (ſicut alibi ſaepe adi. λοιπὸς vel abeſt, vel adeſt,) et recte addere potuerit, nec ſpretum a Bg., qui et ſeverus in Noſtri abundantia in adiuncto ad πολ. ſubſtantivo τῆς ἀρχ., quod mireris ſciolos illos e Ms. non aeque ſuſtuliſſe, cum nec ipſum ſupra fuiſſet, omittente P. cum gen. libere, quo accepto de poteſtate ſ. dignitate imperatoris, τὰ πολ. (ſc. πράγματα, cf. 3, 10, 3., explente etiam Bg., fere e P.) dicuntur cum τὰ λοιπὰ propter oppoſ. v. δικασ., ubi latent ſimul πράγματα ἀγόραια, ut diſerte occurrunt infra 7, 7, 7., quibus opponuntur ſ. diſtinguuntur ſaltem πράγματα πολιτικὰ, cf. 6, 1, 7. ſyn. per variationem τὰς πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους —, τὰς δὲ στρατιωτικὰς λ.; de ſolenni ap. Ict. diſcrimine rerum negotiorumque civilium ac forenſium; cumque iuriſdictio et negotia forenſia pertinuerint quoque ad cives et civitatem: recte Noſter addidit τὰ λοιπὰ, i. alia civilia, alius generis. Sed Bg. reſolvit particip. fut. cum P., non item ſq. aor. δοὺς, ſed rurſus gen. τῶν φ. per praep.; agnoſcente me aliquam Lat. in v. διδ. cum perſ. dat. et acc., cf. G. Th. 490, 26. Lacedaemonii *regibus* ſuis *augurem* aſſeſſorem *dederunt* e Cic., add. Ind. Iuſt. ex 9, 4, 8. 13, 2, 5. it. Corn. N. v. *dare* extr. ex 13, 3, 2. cum N., tamen ut ſcribatur ad analog. Gr., qui habent eandem rectionem alio ſenſu, tacente Stp. Th. itidem, cf. Xen. Cyr. 1, 5, 6. i. ſed Ind. Z. Pol. e Lac. 2, 2. et Ἀνβ. ex 1, 6, 6. Caeterum hunc de Geta locum adhibere poterat Fabr. ad Dion. p. 1272. §. 11., oſtenſurus contra Gutherium, Getam fuiſſe Auguſtum et participem imperii, vivo adhuc patre, cf. 3, 9, 1. In ſq. παραλ. Bg. iterum e P. partim, cf. L. N. T. cum Kypk. 1, 159. Ind. Ael. V. h. Luc. Stp. Th. 2, 578. F. e. cum Lat. Bg. aliunde, et ſupra 1, 4, 1. m. ad παρασκευασ.

ἠπείγετο) Confuſum hoc v. cum ὑπηγ. vidimus ſupra 2, 15, 10. et 3, 12, 22. Sed hic contra edd. recte Mss. tacite tuentur, quod dedimus, etiam ſententia ipſa, opprimente id P., cf. ad Bg. 2, 13, 5.

τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε
καὶ χώματα τῆς Ῥωμαίων ἀρ-
χῆς, συμβολαὶ καὶ ἀκροβολισμοὶ
πολλάκις ἐγίνοντο[p], τροπαί τε
τῶν βαρβάρων. ἀλλὰ τοῖς μὲν
ῥᾳδία ἦν ἡ φυγὴ, καὶ διελάν-
θανον[q] ἔν τε δρυμοῖς καὶ ἕλε-
σι[r], καὶ τῇ τῶν χωρίων γνώσει.

citu obiectos Romanorum
imperio amnes aggeresque,
praelia et velitationes ſaepe
fiebant, fugaque barbaro-
19. rum. Sed his quidem
facilis erat receptus, et fal-
lebant in ſylvis ac paludi-
bus, locorumque peritia;

p) *Ms. Ba.* ἐγένοντο· τρ. cum Ms. Vi. et edd. A. al., quoad tempus verbi aliud, v. N. q) Hic comma in Bs. 1. L. at punctum in A. al. v. N. r) ἕλ. per lenem *Ms. Ba.* cf. §. 10.

τὰ προβεβλ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam“ τῆς Ῥωμ. ἀρχ., quae, cum P. liberius habuiſſet ad ſenſumque, nos iam reſtituimus, ut προβ. regeret gen. τῆς ἀ. vicinius, cf. 2, 11, 9., ubi et iam e Caſaub. N. dedimus quid in Noſtri χώματα, quibus inſula Britannia in duas partes diviſa, et Romana ditio a barbarorum locis ſeparata, vario nomine occurrentia ap. alios ſcriptores, vel *valli*, vel *muri*, cf. Fabr. ad Dion. p. 1280. §. 51., ubi et διατείχισμα, Heyn. H. 4, 1054. N. b., Cell. n. o. a. 1, 325. ſ. 9. ſq. 347. ſ. 59. ſqq. „tria valla ſ. muros hiſtoria antiqua tradit in Britannia“ unde Noſtri plur., ad Spart. in Adrian. 1, 114. b. i. et ad Polb. 1, 843. e.

ἀκροβολισμοὶ) v. ſupra ad c. 7. (3, 7, 5.) *Stroth.* Utcunque diſſimulet Herodianus, non ſunt illae velitationes cenſendae, ubi tam acriter pugnatum eſt, ὥστε ἐς πέντε μυριάδας Romanorum ſcil. ὅλας τελευτῆσαι. Neque enim nihili res Severo expreſſiſſet ſanguinarios iſtos verſiculos rel. *Oxon.*

Qui e Xiph. S. 422, 32. et 424. 1. excerpſerunt iſta minus diligenter, cum utraque res ibi narretur alia occaſione, ſed contra 422, 25. ed. Rm. 1281, 7. οὔτε μάχην τινὰ ἐμαχέσατο, οὔτε πολέμιόν τινα ἐν παρατάξει εἶδε. Sed Bg. deſerit P. in utr. ſubſt. συμβ. et ἀκρ., quae copulantur etiam ap. Stp. Th. 1, 709. F. a Xen. Hell. cf. Ind. Mor., ut cum utr. tempore v. ἐγιν. et ἐγεν. a Zoſ. l. l. ad 3, 7, 5., ſtante hic P. cum Mss. rel. in impf., pro quo Ms. Ba. aliud tempus aor. 2. fuerit vel e confuſione ſolenni, vel ex ingenio librarii, ut cum pr. ὑπερβ. magis conveniret, cf. 3, 4, 11. e. 1, 15, 16. περιεγ., in ſq. τροπ. liberrimum P. deſerente Bg.

τοῖς μὲν) Articulum, a P. mutatum in ſubſt. praecedens βαρβ., dedit Bg. per pron. recte, ad ſenſum, pro τούτοις, *illis*, cf. 1, 13, 6. e., deferens eundem et in rel., ubi tamen ad v. διελ. vicinius erat Sch. e P. *deliteſcebant*, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in hoc ignotum Stp. Th., at recte ib. pro ſimpl. acceptum, cf. Ind. Thuc. Xen. Z. M. S. et Pol. cum Luc., ſed ſine Ind. ap. Iſ. Pan. Mor. p. 20. i. 58. e.; tum in ſq. δρ. Suid. Heſ. Poll. Ind. Xen. Z. Pol. Dion. H. S. T. 1. Zoſ. 3, 7, 6. ἐν τοῖς — δρ. ἀπεκρύπτοντο, in *ſaltus* ſemet *abderent*, et in affinia, ap. Stp. Th. ſine auctore, δρυμὼν Ael. V. h., ſed δρυμώδης Diod. S.

καὶ τῇ τῶν χ.) Superflua eſt καὶ poſt ἕλεσι., *Sylb.* qui ita cenſet, invito etiam P., cumque ſenſus ſit commodus, ſive referas ἔν τε λ. ad ſolum

ἅ περ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ [f] τὴν διατριβήν.

Τὸν δὲ Σεβῆρον, γηραιὸν ὄντα ἤδη [t], νόσος ἐπιμηκεστέρα καταλαμβάνει. ὅθεν αὐτὸς μὲν

20. quae omnia Romanis adverſa, longiorem addiderunt bello moram.

Severum autem, ſenem iam, morbus longior occupat. quare ipſe quidem cogebatur

f) Ms. Ba. παρέσχε ῥωμαίοις τὴν δ. v. N. t) Comma hoc in Ms. Ba. et Bg., dum A. al. id tenent poſt ὄντα, ſed Stp. rel. prorſus nullum per totam enunciationem, v. N.

v. διελ., ſive etiam ſimul ad pr. membrum τοῖς — φυγῇ, quo reſpicere videtur diſtinctio edd. poſt διελ. Utro vis modo: duplex eſt rectio et adiunctum membrum, primo aliquod cum praep. ἐν — ἕλεσι, deinde ſine praep., *latebant* tum *inter* ſylvas *et* paludes, *tum* notitia *locorum*, (ut Sch. quoque v. φυ., ſeverius quam Bg.) cauſam exprimente utroque, ſed diverſa ratione, quia in primo membro ἐν — ἑλ. ſimul eſt locus, quo latebant; afferente G. Th. modo Bg. e Sall. Iug. 46, 8. *in Iugurtha* tantus *dolus*, tanta *peritia* locorum — *erat*, cf. ad Corn. N. 14, 8, 4.

ἅ περ) Proprie poſt πάντα comma requirebatur ſimul, ſi poſt ἐναντ. fiebat, *quae quidem* omnia, dum *Romanis* erant *adverſa*, ſ. adverſabantur, nocebant, ſylvae cum paludibus et locorum ignoratio. Sic enim e pr. oppoſito hic explendum eſt, cf. ad plur. ἐναντ. cum gen. ſ. dat. rei ſ. perſ. Ind. Thuc. et Xen. Pol. Z. ſed ſine Ind. Dem. 203, 19. 213, pen. 341, 16. 191, 26. In ſq. cum Mss. rel. ſervat P. quoque vulg. τῷ πολ. contra Ms. Ba., cuius novitas fuerit aut gloſſema ineptum, aut ex eo, quod, cum prius Ῥωμ. defuiſſet in aliquo Cod., in marg. notatum venit in textum alieno loco; non ferente G. Th. formulam Bg. e P., nec haec affinia ap. Iuſt. 5, 6, 4. ſed *non* magnam *bello* moram *aetas* fecit *imbellis*, ubi recte Ind. „pro facere imbecillitate ſua, ut brevi bellum finiatur" ut contra h. l. valde ſ. diu bellum producere, cf. formulam Gr., ſpecie ſaltem externa ſimilem, ex Aeſch. Or. Rs. V. 4. ap. Stp. Th. 3, 1334. b. C., qui in pr. hinc „*quae* omnia *Rom.* adverſa *moram* bello *afferebant*" omiſſo ſic commate poſt adi. Lat. *adv.* et ipſo adi. Lat. ad πλ. oppreſſo e P.

διατριβὴν) Nec moram modo, ſed damna Romanis ingentia dedere, ſicuti ex Dionis Severo intelligi poteſt. *Boecl.*

Cf. Dion. p. 1281. e. it. ad p. ſq. §. 64. Fabr.

γηραιὸν — ἤδη) Etiam P., liberior in rel., iungit adv. ἤδη cum pr. γηρ. ὄ., ut Noſter ipſe clare ſupra 3, 14, 4. e. 3, 11, 1. quibuscum variatur cum ſyn. πρεσβύτης, ut in rel. cum 1, 3, 1., ubi ἐπιμ. cum νοσ. per analog., non ferente G. Th. Bg., nec *diuturnior* morbus, cf. Ind. Luc. νόσου μακρᾶς λ. In ſq. ὅθ. λ. contrahit P. orationem liberrime, ſed ignorat Stp. Th. formulam μ. οἰκ., variatam pro 2, 4, 18. m. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, hic in praetorio urbis aut caſtrorum, cf. ſine Ind. Dem. 31, 15. 38, 6. 70, 10. 93, 6. 98, pen. et cum explic. quadam 347, 17. 356, 19. (pro quo 354, 27. οἰ. καταμένειν, ut ἀναγκ. cum inf. 231, 17. 391, 5.) et Xen. Cyr. 1, 2, 14., pro quo §. 12. ſimpliciter μένειν, cf. Ind., et in Bg. ad v. ἐπειγ. 2, 6, 17. e., (ut P. ad ſq. §. idem v.) it. in fut. διοικ. 2, 7, 11. βοηθ. e P.

ἠναγκάζετο μένειν οἴκοι [u], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν [x], διοικήσοντα τὰ ϛρατιωτικά. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τῶν μὲν πρὸς [y] τοὺς βαρβάρους μετρίως ἐφρόντιζεν [z], ἐπειρᾶτο δὲ οἰκειοῦσθαι τὰ ϛρατεύματα [a],

manere domi, Antoninum autem tendebat mittere ad adminiſtrandam rem milita- 2. rem. Caeterum Antoninus de rebus adverſus barbaros gerendis non magnoperé ſollicitus, conabatur adiungere

u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum Bs. 1. x) Mss. Ba. et Vi. ἀποπέμπειν, et poſt hoc verbum etiam comma in Ms. Ba. cum Bs. 1. v. N. y) Haec praep. mendoſe omittitur in Par. utr., non animadvertente Ern. z) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 1. a) Punctum in Ms. Ba. cum A. al.

partim, aliter, quam 3, 14, 17., ſed de ſuo in ſuppleto πράγματα ad τὰ ϛρ., cum Stp. Th. 3, 1077. B. e. aliunde, ſed hinc e P., cf. Ind. Z. Xen. Pol., cui add. 13, 5., ubi ſimul ſyn. τῶν πολεμικῶν. Sed in Mss. tentatum ἐκπ., cf. 2, 12, 10., per aliud compoſ., incertum, utrum lapſu librarii, (quia alibi quoque iſtae praep. variant, cf. Luc. 2, 851. f.) an ingenio, cuius tamen nulla comparet cauſa; manente P. in vulg., quod et alibi Noſter ponit cum particip. fut., cf. 2, 11, 7. ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ ϛρατηγήσοντας, quocum variarit hic per τὰ ϛρ., ſed cum pleno 3, 8, 14. m. διοικήσει ϛρατιωτικῶν πραγμάτων per ellipſin ſubſt., tacente L. Boſ. Ell. de genere utr. p. 283. ſqq. Caeterum hoc videtur factum eſſe, cum Britanni iterum defeciſſent, cf. Dion. 1283, 83. Denique Oiſel. p. 30. m., agens de Antonino Caracallo et eius nomine in numo *Britannici* „Britannici nomen in numis adſumſit forſan, quod cum patre Severo iam ſene in Britanniam navigaverit, eoque ibi aegrotante, imperatoris omnia munia obierit, teſte Herodiano l. 4.“ huc reſpiciens per pravum libri numerum.

τῶν μὲν πρὸς) Bg. e P. non modo in δὲ, cf. 2, 15, 1., ſed et in ſqq. partim, (excepto ſupplemento ad τῶν, per ſubſt. πραγμάτων, cf. 2, 15, 10. et ſimul per particip., v. c. πρακτέων,) reddens adv. μετρ. per ſyn. ut Stp. Th. 2, 907. B. m. „*non* m. *de* b. ſollic. *erat*“ ſub notione pro *parum*, quocum non habet G. Th. illud Bg. *ſolic.*, nec cum *non magn.*, etſi cum oppoſ. *magnifice*, ſed 309, 89. „*modicum*, — parum, Plaut. edepol *id* modicum *curat*“ cf. Dem. 1403, 21. Sed, omiſſis μὲν et δὲ, pro finitis temporibus, ſumit participium vel adi. cum finito verbo, cf. 1, 1, 1. e., ut in φρ. Ind. Dem., cui add. cum gen. rei 170, 22. 212, 27. 291, 22., cum gen. perſ. 161, 25., cum adv. ſyn. βραχὺ ſimul, ſed cum hoc ſolo 235, 21. Rs. Or. V. 8. And. Luc., tum Ael. V. h. ὀλίγον φρ., Diod. S., ſed Plut. Hs. τῶν υἱέων — μικρὰ φροντίζετε; et iterum Ind. Eutr. Met., tum S. ep. Aeſch. „φροντίσας τὰ μέτρια τῆς παιδίας, mediocriter“ cum acc. rei Xen. M. S., ubi et cum pr. περὶ, ſed abſolute Plut. Krg. §. 176. it. Xen. Ἀνβ. et Ioſ., ubi et cum adv. μεγάλως alio ſenſu ex 1, 667. ſ. 3. e. it. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., tum alio ſenſu Xen. Bach., cf. Suid. Heſ. et L. N. T., hic ut ſit ſaltem analogia quaedam. In ſq. τὰ ϛρ. Bg. per ſing. e P. partim, cf. 1, 5, 2. e. 2, 8, 18. coll. 2, 15, 10., at non cum illo op-

καὶ πάντας ἀνέπειθεν, εἰς αὐτὸν [b] βλέπειν μόνον [c], ἐμνᾶτό τε παντὶ τρόπῳ τὴν μοναρχίαν, διαβάλλων τὸν ἀδελφόν, ὁ δὲ πατὴρ, ἐπὶ πολὺ [d] νοσῶν, καὶ πρὸς τὸν [e] ter-

ſibi exercitum, et omnes ſo-
licitabat, ut ſe unum intue-
rentur, ambiebatque omnibus
modis, ut ſolus imperaret,
3. obtrectans germano. Pa-
ter etiam diu aegrotans et

b) *αὐτὸν* per lenem in Ms. Ba. cum A. al. c) Punctum hic Ms. Ba. et omnium edd. mutavimus cum Ms. Bg. in comma. d) *ἐπιπολὺ* ſic una voce per edd. omnes, tacite quoque in Mss., ſecus ac 3, 14, 6. e. e) Articulum *τὸν* quidam omittunt, *Leisn.* in m. Ox. 2. et Ms. Bg.; ſed ut deprehenderim omiſſum modo in utr. ed. Bc.

primit ſq. *παντ.* (cf. 3, 9, 19.) ubi genus eſt ſyneſis, latente ſubſt. *στρατιώτας* in pr. *στρ.* neutro, cf. 1, 5, 3.

εἰς αὐτὸν βλ. μ.) et omnes *ad* reſpiciendum *ſe* unum *ſollicitabat.* In huius loci interpretatione Horatium imitatus ſum, qui loquendi genere, quod huic reſpondet, uſus eſt, rem eandem ſignificare volens, (forte ep. 1, 16, 57. *omne* forum *quem* ſpectat *et* omne *tribunal,*) ſimulque alio, quo idem declaratur l. 1. ep. 1. (Vs. 105.) *de* te *pendentis,* te *reſpicientis* amici. *Steph.*

Tamen Bg. ſecutus eſt P., contra quem illa Stp. directa erant, tenentis in Th. 1, 784. E. aliunde, cum eodem Horat. poſtr. formulam v. *βλ.* cum pr. *εἰς* aut *πρὸς*, adiuncto caſu perſ. rei ve, tropice ſumtam vel pro cogitare, conſiderare, reputare, vel, cum acc. perſ. maxime, pro colere, obſervare, obſequi, ubi et cum pr. *ἐπὶ* et *περὶ*, it. cum adv. aliquo ſyn., cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. et Auct. it. L. Ar. S. ep. Aeſch. Rs. Or. V. 4. 8. And. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Call. Eur. Barn. Soph. Ai. cum Schol. ad v. 1307. ad Luc. 1, 633. N. 67. it. 2, 817. N. 65. cum Jenſ. L. et Ind., L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 386. i., ferentibus Indd. Xen. nihil tale, et nullo adiunctum adi. *μον.*, in quo peculiare eſt quid Noſtri, forſan e Lat., cf. G. Th. 1084, 40. *un.* „pro ſolus, Ter. Adel. 3, 3, 88. (82. *illum* curo *unum*“ quanquam hoc eſt aliud Noſtri 4, 5, 15. *εἰς ἕνα βλέποντας*, qui Gs. deinde nihil in v. *ſolus* et *ſolum*, nec in v. *ſpecto*, ſed 183, 22. „reſpicere *Caeſarem*, eſt rationem illius habere, illi obtemperare (nec hic cum Horat. illo, et 1205, 61. modo) *intueri* — revereri ſ. ſuſpicere, (ut 1013, 45. tantum) vide *me*, phraſis, comica, qua praeſtare aliquid affirmant“ e Ter. Andr. 2, 2, 13., ubi Wſt. „ita Graeci *βλέπειν εἴς τινα* et *πρός τινα*, pro niti aliquo“ ſed ad Phorm. 4, 4, 31. Obſerv. in Donat. 8. „reſpice vultus mei fiduciam. Sic quidem Graeci. Aliter Latini, *me vide*, q. d. nullum periculum eſt.“

ἐμνᾶτο) Liberrimum P. per ſqq., in primis in omiſſo *π. τρ.* et addito adv. ad *διαβ.*, cf. 3, 5, 9., ſervat Bg. modo in Lat. ad *διαβ.* et *ἀδ.*, ipſe retinens ſua ad *π. τρ.*; non item ad *τὴν μον.*, quod Noſter iungit cum v. *μν.* per analog., varians cum 3, 7, 10., cf. Bud. C. 1226, 11. hinc cum Lat. „*affectabat.*“

ὁ δὲ π.) Vulgarem notionem adverſandi ſine neceſſitate deſerit Bg. et aliter Stp. in marg., cum ſit tranſitus ad aliam rem et perſ., reditusque ad pr. §. 1. Sed in Lat. Pol. cf. 3, 5, 9.

πρὸς θ. τὸν βρ.) ad mortem *cunctans*, ſ. mori cunctans, ſ. ad mortem

θάνατον βραδύνων, ἐπαχθὴς ad mortem tardus, gravis αὐτῷ καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. ei ac moleſtus videbatur: ἀνέπειθέ [f] τε ἰατροὺς [g] καὶ 4. ſolicitabatque medicos ac ὑπηρέτας, κακουργῆσαί τι [h] miniſtros, ut maleficum ali-

f) Ms. Ba. ἀνέπειθέν τε λ. cum ν. ἐφ. ante conſonantem, ut 2, 3, 25. g) Alii τοὺς articulum addunt. *Leisn.* in m. A., quod reperi modo in Ox. et Pat., ut τε τοὺς ἰατρ. in Par. utr., non animadvertente Ern. vitium. h) Hoc accentu nobiscum omnes edd., tacite etiam Mss.

lento gradu incedens. *Steph.* Exquiſite hoc dictum, ut multa alia. *Stroth.*

Stp. Th. hinc ſine Vs. et cum alia lect. in diviſis ἐπὶ π., ſed Sch., deſerto P. etiam „βρ. moras nectens mortis, θαν. tardius mori" qui ſenſus eſt ſane, tropo remoto, formulae, factae a Noſtro ad analog. tum Gr. (ut verbi ſyn. ap. Stp. Th. 2, 872. B. e. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν, it. adi. ſyn., in quod Bg. mutat participium, v. c. in L. N. T. βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, it. illius in ipſo v. noſtro ap. Geop. 17, 5. 3. εἰ δὲ οἱ ταῦροι πρὸς τὴν ὀχείαν βραδύνουσι, *ſi* vero *tauri* ad *venerem* ſint *ſegniores*,) tum Lat. ap. G. Th. mens *ſegnis* ad *laetitiam*, — mors *ſegnis*, it. *ad* credendum, vel. it. *tardam* — pecudem *ad* paſtum, — *ad* referendam *gratiam*, it. exercitus *imagine* caeſorum *tardatus* ad *praelia*, it. ad *dimicandum* cunctantior *factus*, it. diutius *cunctari* in *vita*; praeter data in Gr. v. ad 2, 1, 16., reperiente me in notatis olim „Ariſt. Eccl. v. 1132." quem nunc inſpicere non licuit. In ſqq. liberrimum P. deſerit Bg. e Sch. prorſus, ubi variatur cum 2, 5, 2. et 3, 5, 3. per adiuncta ſyn., ſed v. φαιν. ponitur aut pro eſſe, (cf. Z. ad Vig. et Indd. Xen., quorum Cyr. add. 1, 4, 11. 17. 1, 6, 22., ut Lat. Bg., cf. Ind. Amm. Marc. et Iuſt., tacente G. Th.) aut pro putari ſ. cogitari, ut Lat. Bg. cum adi. aliquo ſenſus grati vel ingrati.

ἀνέπειθε) Impius parricida iam antea bis patris vitae inſidias ſtruxerat, quas Dionis hiſtoria refert, (1282, 29. et 53.) *Boecl.* Similis hoc nomine Commodo et aliis. Sed non modo per medicos occidere patrem tentavit, ſed, ſi Dioni fides, ipſe manus ſuas patris caede contaminare aliquando coram toto exercitu aggreſſus eſt, (l. l.) Nihilo minus in Inſcriptionibus, non ſecus, ac pater, et frater et mater Iulia, *Pius* dicitur. Sed multi imperatores minime Pii, nomen Pii ſibi aut tribuerunt, aut tribui paſſi ſunt, Commodus, Elagabalus, Diocletianus. *Leisn.*

Iterum contraxerat orationem P., cum libertate alia, maxime in formula Noſtri κακ. λ., ubi Sch. „*maleficium* aliquod *admittere* ad laedendum aliquem in datis medicamentis, θερ. in *curatione* medica *damni* aliquid *inferre*" in priori e Stp. m., (quomodo et legendum videtur in Bg. Vs. pro reperto adi. *malef.*) qui in Th. 4, 1122. B. m. „in pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro malitioſe agit, maleficus eſt" cum Noſtri locis ſine Vs., qui de ſuo regit activum quidem cum pr. περὶ, ſed ad analog. iſtius loci Stp. e Plat. cum pr. ἐν, pro qua hic ſumo περὶ, in curatione, inter curationem, in curando ſene, ſcelus aliquod patrare, dum medicinam praeberent, veneno admiſſo ſenem occidere, quam rem atrocem iterum Noſter per euphemiſmum quendam non clare nominat, ſed recte, cf. 3, 13, 6. πρᾶξαί τι ἀνηκ., pro qua phraſi variatur

περὶ τὴν θεράπειαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη. πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπῃ τὸ πλεῖστον [i] διαφθαρεὶς [k], ἀνεπαύσα-

quod admitterent circa curationem ſenis, quo citius eo liberaretur. Sed vix tandem Severus, moerore magna ex parte conſumtus deſiit

i) Ms. Ba. τὸπλεῖστον cf. 3, 14, 6. k) Comma tantum in Ed.

hic privo v. κακ., cf. Heſ. κακουργεῖ, κακὸν ἐργάζεται, ſine N. et exemplo, ſed per gloſſam hauddubie ap. Dem. 766, 25. κακουργεῖν, ἢ κακόν τι πράττειν, cuius Ind. add. 898, 1. εἴ τι κακουργοῖτο περὶ τὰ γράμματα, in paſſ. adeo cum eadem praep., cf. abſolute, aut cum dat. perſ. it. cum acc. perſ. Ind. Luc. Rs. Or. V. 6. 8. 1ſ., Z. Xen. Bach. Pol. Cyr. ubi 1, 6, 29. ſq. ſyn. βλάπτειν, ſed cum rei acc. et abl. Dion. H. S. T. 1., ut in ſubſt. θερ. cum Lat. Bg. Ind. Dion. C., ſub quo et Stp. Th. 1, 1541. F. hinc ſine Vs., ſed ſimul ſub *ſanatio*, ut maxime referatur ad ἰατροὺς, hic nominatos ſimul cum ὑπ., quibus miniſtris et famulis illo ſenſu tribuetur partim, dum curant et praebent cibum potumque, a medicis praeceptum, cf. ad Onos. p. 13. N. 8. In ſq. ὡς Bg., ut 3, 8, 4. e., ſed in ἀπ. melius, quam Sch. „*diſcederet* e *vita*, moreretur" quam notionem med. non admittit hic adiectus gen. perſ. pron. αὐτ., qui, pendens a praep., requirit paſſ. Bg., proprie *ab* eo *lib.*, cf. ſine Ind. Dem. 134, 9. ἵνα τοῦ λέγοντος ἀπαλλαγῶσι, at Sb. Ind. e Xiph. „ὅτε αὐτοῦ ἀπαλλάττεται, eo *privatur*, (ſed ex eodem in notionem Sch.) ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου, ſed Zonar. omiſſa pr. ἐκ" quam rectionem modo novit Stp. Th. 1, 349. E. m.

πλὴν ἀλλὰ) P. omittente has particulas, reddit Bg. unam tantum, ſecus ac Stp. in m., cf. 1, 17, 24. 3, 10, 12., ſed ποτὲ, ut illi, quod cum μολ. ignorat Stp. Th. it. Ind. Dem. 1259, 26., pro quo ſyn. μόγις π. ap. Thuc., non explicante G. Th. formulam Bg., ſed per Vern. modo Hor. Turs. p. 1099. e., quod cum Gr. ceperim tunc de diuturnitate temporis, pro poſt longum tempus, quo aegrotarat, cf. §. 3. Caeterum omiſſum in Ms. Bg. nomen Σεβ. reſtituimus e P., quem liberrimum in ſqq. retinet Bg. modo ad διαφθ., quod, hic de minutis corporis mentisque viribus, cf. D'Orv. Ch. p. 305. m., cum adiuncto ἀνεπ. λ. abundantiam habet Noſtri aliquam, ſed ut antecedentis et conſequentis, ductum fortaſſis e Lat., cf. G. Th. *conſ.* dolore *lateris*, ſed *moerore* — conficere, — *lacerari*, nihil me in Gr. Indd. reperiente ſimile, ſed ap. Stp. Th. 3, 107. B. e. poſt privum ἀναπ. „dr. et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου" ſine Vs. et auctore, forte hinc, ubi ſane plenius effertur, quam 1, 4, 18., (ad variandum, ut rurſus §. 8. cum ellipſi illorum τοῦ β., quo loco et illo 6, 1, 9. augebitur L. Boſ. Ell. p. 50. ſqq.) ſed modo per analog. v. cum aliis gen., quos ibi dedimus, nihil praeterea praebentibus Indd., nec aliunde formulam totam aliquo horum, qui ib. laudati ſunt, tractante Bg. phraſin, ut ſolemus in ſimpl. παύεσθαι cum particip., hoc eſt, mutato compoſ. in ſimpl. et ſubſt. in inf., ſed prius τὸ πλ. reddente non ita ſevere per gradum, ut Stp. Th. 3, 486. C. „*maxima* ex *parte*, qua in ſign. utitur Herodi." ſine loco, qui tacite ſumunt et hic ellipſin ſubſt. μέρος, cf. L. Boſ. p. 195. m. ſine auctore, ubi tamen ſimul ſtatui opor-

το τοῦ βίου, ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, τῶν πώ ποτε βασιλέων. οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ᾽ ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις [1] πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια. βασιλεύσας

vivere, cum praeclariſſime vixiſſet quantum ad rem bellicam, omnium qui unquam
6. fuerunt imperatorum. Neque enim civilia adverſus inimicos, neque externa adverſus barbaros tot quisquam ante
7. ipſum ſtatuit tropaea. Cum

1) τοσαῦτα τις Stp. rel., quocum tacite Ms. Ba., cf. §. 4.

et ellipſin pr. κατὰ, ut fiat adv., quale eſt, ſi abſolute ponitur et ſine aliquo gen. ſubſt., ut hic, innuente illam Gr. praep. hac ipſa Lat. *ex*, pro ſecundum, quam notionem noſcens G. Th. 442, 96. 444, 58., non tamen adhibet ad noſtram formulam ib. l. 96. ſqq., cf. in rem Dion. 1283, 94. *αὐτὸν — ἡ νόσος τῇ τετάρτῃ τοῦ Φεβρουαρίου ἀπήνεγκε, συνεργασαμένου τι πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ Ἀντωνίνου, ὥς λέγεται.*

ἐνδοξότατα β.) v. ſupra 3, 7, (17. ſq.) *Boecl.* P. deferente etiam Sch. „pro adv. — *clariſſime* vitam *agere*, β. quum *vixiſſet*“ ad analog. hic iterum Noſtro ſcribente, cf. Ind. Dem. ſine Vs. *πῶς οὐχ ἁπάντων ἐνδ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε*, λ., ſed Stp. Th. 1, 1037. A. m. ſine auctore „glorioſiſſime, honorificentiſſime“ nihil tenente G. Th. in v. *viv.*, quam 1062, 90. praeclare *vixero*, rel., alio ſenſu, ſed 819, 27. „*vitam* glorioſiſſime *degere* Vell. — praeclare *glorioſiſſime* que *vixerunt* Auguſtin.“ In ſq. *ὅσ.* Sch. „quod *attinet* bellica *opera*“ partim tum e P., in extr., (ſuppleto ſubſt. *ἔργα*, cf. 2, 10, 9., quanquam et procedit Bg. *πράγματα*,) tum e Sb. Ind. „quod *attinet* ad *bellica*“ cf. 2, 3, 4. L. Ern. Part. Lat. v. *attineo*, prorſus cum Sch., et ſyn. ap. Luc. 1, 97. l. 70. *ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ*, *vocem* hominum *laedit*, immo *quoad* vocem *homines laedit*, et Stp. Th. 1, 1037. i. „*ἔνδοξος ἐς τὰ πολ.* Xen.“ ſine Ind., ut analog. ſit iterum modo, dum Bg. addit non modo e P. adi. *πάντων* ad ſuperlat., cf. 2, 14, 2., ſed etiam participium *ὄντων*, aliter, quam 3, 10, 13. e.

οὔτε γὰρ) Concinnitatis ſtudio Noſter in hac §. et periodo ad *βαρβ.* opponit *ἐχθρῶν*, non proprie contrarium ei, cf. 1, 13, 4., ſed magis v. c. *κατὰ πολιτῶν* ſ. *δημοτῶν*, quibus tamen abſtinuerit ob adiunctum *ἐμφ.*, ubi Bg. e P., cuius libertatem deſerit rel., maxime in addito *ἄλλος*, cf. 2, 11, 13. et in omiſſis *πρὸ α.*, etiam Sch. in „*ἤγ. excitavit* tropaea *adverſus*“ quod Lat. cum Bg. e Stp. Th. alibi dedimus, reſpiciente Noſtro in *βαρβ.* maxime Parthos, ſed in *ἐμφ.* Nigrum et Albinum, cf. 3, 9, 1. ſqq.

βασιλεύσας) Spart. c. 19. (p. 629. i.) *periit* Eboraci *in* Britannia, *ſubactis* gentibus, *quae* Britanniae *videbantur* infeſtae, *anno* imperii *decimo octavo*, morbo *graviſſimo* extinctus *iam ſenex*. Dio regnaſſe ait annos 17, menſes 8, dies 3. Unde apparet, Herodianum numero rotundo uſum, quod et Victor (in de Caeſ. 20, 27.) fecit et Nicephorus Calliſtus aliique, (ut Spart. l. l.) Theodorus autem Metochita annos 17, itidem praeterpropter, ponit. *Boecl.*

δὲ ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀ-

autem imperaſſet octodecim annos, ſuperſtitibus filiis iu-

De anno mortis Severi et annis aetatis atque imperii cf. Dion. p. 1286. et Fabr, ibi et p. 1280. §. 49. cum Caſ. N. ad Spart. l. l., it. Vict. in Epit. 20, 12. cum Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m., unde ſupra iam ad capitis huius initium numeros in fronte poſuimus, breviter ſic ibi repetitos „*er ſtarb* zu *York* im *Iahre* 211, d. 4. Febr., *nach einem* Leben *von* 65 *Iahren*, 9 *Mon.*, 25 *Tag.*, und *einer* Regierung *von* 17 *Iahr.* 8 *Mon.*, 3 *Tagen.*"

ἐπὶ παισὶ λ.) ſimiliter infra l. 4. c. 2. dicit. ἐπὶ διαδοχ. παισὶ τελευτήσαντας, neque ab Euſeb. hic loquendi mos alienus. *Stroth*.

Etiam Ern. in m. Par. „cf. l. 4. p. 128." comparando locum 4, 2, 1., variatum a Noſtro tantum ordine et verbo ſyn., reddente Sch. in „ἀν. *deceſſit vita* ſucceſſoribus *liberis*, (partim e P., ſed in) ἐπὶ — relictis *filiis* ſucceſſoribus *mori*" in poſtr. fere cum Ind. Sb. „liberis *ſuis* ſucceſſoribus *poſt* obitum *relictis*" ſignante Leisn. in m. Ox. „Vig. 500." ſ. ed. Z. p. 604. i: „peculiariter quis dicitur ἐ. π. τελευτῆσαι, ἀναπαύεσθαι, etc. *relictis* liberis *obiiſſe.* Herodi. l. 3, c. 2. — ἀν. filiis *adoleſcentibus* imperii *ſucceſſoribus* relictis *obiit*, et l. 4. i. 3. — τελ. *mos enim Romanis eos imperatores in deos referre, qui* relictis *ſucceſſoribus* liberis *mortui ſint*" quem poſtr. locum reddit Krb. in Decr. R. p. I. p. 28. m. „filiis *ſucceſſoribus* et *haeredibus* relictis *mortuos*" ſed Bg. utrumque, ut ad Alc. p. 19. i., cum dixiſſet „in his ἐπὶ non facile reddi aequivalente praep. Lat." quod et amplectitur Fi. ad Well. p. 386. e., cf. Hſt. ad Luc. 1, 356. a. e. it. Kuhn. ad Ael. V. h. 13, 24. p. 891. N. 7., comparante me Lat. haec Plin. Pan. 11, 3. *in principe*, qui *electo* ſucceſſore *fato conceſſit*, et Suet. Tib. c. 4. e. *diem obiit*, utroque *liberorum* ſuperſtite, *Tiberio Druſo que* rel., et in formula hac, ubi verba duo Noſtri, aut ſyn. aliorum ſunt cum pr. ἐπὶ et dat. ſ. abl. perſ., me praecepturo ſic, ut 1) praepoſitio reddatur non per aliquam Lat., v. c. *poſt*, ſ. *cum*, quia ſunt ambiguae, 2) nec ſumatur in notione *ſuccedendi*, ſi adſit diſertum ſubſt. διαδόχοις, ſed 3) omittatur, ſervato ſolo perſ. abl., aut 4) reddatur vel per illud Bg. adi. in abl. alicuius participii, paris iſti ad ſenſum, ut *ſuperantibus*, it. *relictis*, (quae noſtratibus reſolventur aut per particulam cum verbo finito, *nachdem er hinterlaſſen hatte* — als *Nachfolger* ſ. *zu Nachfolgern*, aut per praep. cum ſubſt. *mit Hinterlaſſung* rel.) vel denique per nominativum participii alicuius, v. c. *relinquens* ſ. *habens* filios *ſucceſſores*, qui quidem caſus valet hic, in oratione recta, ut alius in obliqua, qualis in altero Noſtri loco, quem una cum hoc profert Stp. Th. 1, 1212. e. ſine Vs., ſub particip. *habens*, tum p. ſq. in loco e Liban. „Bud. tamen exponit: *decedens duobus* relictis *filiis*. Sed eodem res redit" putante me, in hac formula reſpexiſſe auctores notionem pr. ἐπὶ illam, cum, ut ὑπὸ, ſignat praeſentam, ſicut Bg. illud adi. pro *praeſens* ponitur, cf. G. Th. v. e., unde et, ut hoc, ſic quoque pr. ἐπὶ reddetur in noſtris formulis per Lat. abl. *vivis* ſ. *viventibus*, vel, pro contextu, per ſing., ut ad Luc. *l. l.*; difficultatem faciente ſubſt. νεαν. (cf. 3, 13, 14.) nullam quidem in Lat., ſed in Vern., ubi reſolvetur potius, aſſumto particip. οὖσι, *qui* erant *iuvenes*. Caeterum ſuperior quorundam Vs. proprie pertinet ad Diod. S. 1, 225., l. 65. διαδόχους τῆς βασιλείας ἀπολιπεῖν υἱούς.

νεπαύσατο [m], χρήματά τε αὐτοῖς καταλιπὼν, ὅσα μηδείς πω ποτὲ [n], καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, τοῦ πατρὸς ἀ-

venibus ſucceſſoribus requievit: opesque ipſis reliquiſſet, quantas nemo unquam, et copias militares invictas. 8. Igitur Antoninus patre

m) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., aut puncto Lugd. al. n) Colon in Ms. Ba.

χρήματα) Diximus ſupra ad 3, 13, (9. e.) *Boecl.* cf. Dion. p. 1284. e. καίτοι πάμπλειστα δαπανήσας, ὅμως οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν, καταλέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ πάνυ πολλὰ, P. liberiorem hic et in ſqq. deferente Bg., ubi variatur cum 2, 15, 3. δυνάμει στρατοῦ et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 1, 6, 18. ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, et in ἀναντ. ad ſenſum cum 3, 13, 11., utrinque per analog. modo, cf. Stp. Th. 1, 105. C. cum Bg. etiam Ind. Thuc., ubi „ex eo Herodian.“ ſed vocabulo ἀν. in perſ. translato, cum Abr. Dl. Luc., ad Onoſ. p. 128. N. 35., Heſ., non coll. Suid. Zoſ. 5, 15, 4. Caeterum in fervore ſcribendi et in praeconio et quodam epilogo Severi Noſter fortaſſis nimis bene ſenſit de exercitu Rom., quem paulo ante 3, 14, 20. in bello vehementer afflictum narrat, nec felicem poſtea hoc cap. §. 12., deinde vero cum Caracallo extra Italiam in provinciis per aſtum modo alios, non veros hoſtes, ſuperantem 4, 7. ſqq., etiam in Parthis 4, 10. ſq., ſed ibidem, occiſo Caracallo, ſub Macrino, peſſime acceptum 4, 15., rurſus non ignave pro novo imperatore Antonino ſ. Elagabalo pugnantem 5, 4, 8. ſqq., maxime Praetorianos §. 16., porro ſub Alexandro contra Perſas alacriter egreſſum 6, 2. ſqq., non tamen cum magna fortuna 6, 5, 10. ſqq., immo partem Romani exercitus miſere pereuntem §. 20. ſqq. cum 6, 6., ubi diſerte §. 12. οὐ γὰρ ἀνάνδρως οἱ Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν λ., tum ſub eodem imperatore contra Germanos 6, 7. ductum exercitum, metu hoſtium inſtructum eſſe auxiliis §. 18. ſqq., et, Alexandro paciſcente pecuniis pacem, aegre ferentem §. 21. ſqq., ſed, deſerto necato que Alexandro 6, 8. ſq., electo contra Maximino contra Germanos 7, 2. fortiter feliciter que agentem §. 12. ſqq., ſed, cum Maximinus propter crudelitatem in omnium incurriſſet odium, conflato que undique exercitu Italiam infeſtaret 7, 8., et Senatus Romanus alium contra exercitum collegiſſet ſub Balbino ac Maximo 7, 12., Praetoriani autem cum plebe in caſtris ante urbem bellarent §. 3. ſqq., dein Maximinus ſuis cum copiis Aquileiam obſediſſet fruſtra 8, 2. ſqq., necatus que tandem eſſet ipſe 8, 5, 21. ſqq., exercitum illius cum altero Maximi amice iunctum 8, 7., qui adeo Maximi exercitus hactenus dicetur invictus, ut forte Severi ille, de quo coepimus, modo hactenus, quod ante Severi mortem, maximam partem, non fuerit victus. Caeterum Bg. reſolvit iterum particip. καταλ., cum pr. βασιλ. nectens, dum e more Noſtri ſane verbum finitum in medio ſtat, utrinque ſeptum aliquo participio, cf. 2, 14, 5., unde et diſtinctio maior poſt ἀνεπ. nequit tolerari, ſed tamen ratio P., qui participium κατ. per ſe ſumit, τὲ referens ad ſq. καὶ, non ad pr. particip. βασ., quod τὲ ſaepe ſic non ſuo ſtat loco, ſed praemiſſum, proprie iungens modo duo ſubſt., pro κατ. αὐτ. χρ. τε λ.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 3, 12, 8., it. in v. λαβ., cum Sb. Ind. (cf. Dion. H. S. T. 1. 681, 34. τηλικαύτης ἐξ. λαβόμενοι, ſed ap. Dem.

...ποθανόντος, λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς ἀφ' ἑστίας[o] πάντας φονεύειν ἤρξατο[p], τούς τε ἰατροὺς ἀνελὼν[q], οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι[r] κακουρ-

mortuo nactus poteſtatem, ſtatim inde a lare omnes interficere coepit: cum medicos occidens, qui non obtemperaverant ipſi iubenti

q) Al. ἐφ' ἑς. *Leisn.* in m. Bg. *Ms.*, quod vitium eſt Ox. Pat. et par. utr., non corrigente Ern., ſed Leisn. ſcribente in m. Ox. „leg. ἀφ'" v. N. p) Pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. aut puncto A. al. hic comma rectius, ob continuam conſtructionem, v. N., unde et numerum novae §. ed. Bc. reiecimus uſque ad finitam periodum. q) Comma hoc in *Ms.* Ba. cum A. al. r) *Ms.* Ba. κακουργῆσαι κελεύσαντι λ. v. N.

779, 27. εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας forte pro accuſ., ut l. 12.) non item in ... cf. 2, 15, 5.

εὐθὺς ἀφ' ἑσ.) Haec verba nihil aliud ſibi velle videntur, quam Antoninum, mortuo patre, omnes illius domeſticos occidiſſe, ſ. caedis feciſſe initium ab ipſis ſuis aedibus, h. e. ab iis, qui ap. ipſum habitarent, v. Ind. Ovid. in *Veſta.* — i. e. *ab initio*, v. Cuper in Conſecrat. Homeri p. 297. *Leisn.* i. e. a propinquioribus ſ. familiaribus incipiebat. Notum eſt proverbium vel ex Platonis Euthyphr. c. 2. ἀτεχνῶς μοι δοκεῖ ἀφ' ἑσ. ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε. Sed vid. Eraſmus Chil. 1. cent. 6, 83. *Stroth.*

Quem locum Er. etiam Leisn. in m. Ox. ſignarat cum „p. 176. (et) Chumuç c. 28." ut Sch. „*ab* ipſo *lare* interficere". ſubiecit quoque locum Er., etiam Stp. Th., non huc ſpectans, dum ſine Vs. Ind. Sb., praeter noſtrum, alia tenet loca, maxime e Zoſ., ubi 2, 29, 3. ἀφ' ἑσ. ἄρξασθαι τῆς ἀσεβείας, ſq. παῖδα — ἀνεῖλε, 2, 40, 1. ἀ. ἑ. ἀρξάμενος, αἷμα συγγενὲς ἐκχέας λ. coll. §. 5. et 4, 3, 3., formulam explicantibus multis, ut tropus ſit ductus e rebus ſacris, quod in libaminibus et primitiis offerendis incipiebant á Veſta, vel a laribus, i. e. a perſonis primis, praecipuis, maxime reverendis; pro qua docta antiquitate, non tamen omnino reiicienda, duxeris tropum modo ab ἑσ., pro domo, cum Leisn., cf. in Th. Graev. T. 5. Ez. Spanh. de Veſta p. 667, F. ſq. „a domo ſ. limine" it. ad Ariſt. Plut. v. 395. et Veſp. v. 862. Suid. 1, 394. i. Heſ. 1, 640. i. cum N., quae huc reſpicit ſine Vs., ſed cum lect. alia „λαβ. ἐξουσίαν" memoriter, ap. Phil. p. 759. e., ſed p. 779. F. i. ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥσπερ ἀφ' ἱερᾶς, ἤρχετο λ., et proprie ap. Dion. H. ſine Ind. S. 481, 39. ἀπὸ τῆς ἑσ. ἀναστήσας, ſupplicem *a* foco *ſublevat*, quo de et in pr. l. 21. καθεζομένου ἐπὶ τῆς ἑσ. *ad* focum *ſedenti*, it. l. 37. cum Thuc. p. 86. N. 64., ſed Dio 1287, 6. τοὺς οἰκείους τοὺς μὲν ἀπήλλαξε — τοὺς δὲ καὶ ἀπέκτεινεν, ὧν ἦν καὶ Εὔοδος, ὁ τροφεὺς αὐτοῦ, ὁ Κάστωρ ἥ τε γυνὴ ἡ Πλαυτίλλα, καὶ ὁ ταύτης ἀδελφὸς Πλαύτιος λ.

τούς τε ἰατρ.) Res eadem in τὲ, quae §. pr., ubi P. male periodum rumpit, nec procedit diſtinctio maior poſt ἤρξ., cum ab hoc v. finito pendeat participium ἀνελ., praemittendum proprie, ἀνελ. τούς τε ἰατρ. — τούς τε τροφ., per abundantiam et copiam Noſtro iungente cum φον. inſuper ſyn. alius tropi ἀνελ., quod plane poterat omitti, ob eandem copiam opprimente P. v. κακ., quem inf. tranſponit Ms. (cf. 3, 14, 10. i.)

γῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος [s], τούς τε τροφεῖς αὐτοῦ [t] καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπειδὴ προσέκειντο λιπαροῦντες [u] αὐτὸν ὑπὲρ ὁμονοίας. οὐδένα δὲ εἴασε περιγενέσθαι τῶν [x] ἐν

maleficum aliquod admittere, ac mortem maturare ſenis, tum nutricios ſuos ac fratris, quoniam inſtarent rogantes 9. de concordia. neque vero quenquam ſivit ſupereſſe,

ſ) Colon in Ms. Ba. t) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. al. u) παρακαλοῦντες Mss. tres, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. αὐτῶν ἐν λ. v. N.

hic forte, ut ne concurrant ſyllabae σαι καὶ ſimiles, aut duplex dat. in vicinia, ſed interpoſito quo vocabulo, exquiſita ratione et Lat., ubi in Ms. Bg. eadem Lat., quae §. 4., ut in ſq. formula τ. θαν. ἐπ. quaedam forte Lat., ubi Bg. cum P., ſed Sch. cum Ind. Sb. „accelerare *mort.*“, quod v. ap. G. Th. in v. *mors*, ut Bg. in *mat.*, at Stp. Th. 1, 1207. G. m. poſt noſtrum ſine Vs. modo „properare *mortem* eo ſignificatu dicit Tacitus“ quo in v. cf. G. Th. cum Gr. n.

τούς τε τροφ.) h. l. ſunt *educatores*, *nutritores*, ut Gloſſ. exponunt. *Leisn.* tenente iſta Lat. etiam Stp. Th., non item Bg. e P., ubi G. Th. „Gl. Gr. Lat. τροφεὺς, *nutricius*“ cf. ad Lampr. in Commodo 1, 475. Caſ. N. 1.“ Latini *paedagogum* et *educatorem* vocant“ Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. et praeter N. ad pr. εὐθὺς λ., Dion. 1290, 11. τὸν δὲ δὴ Κίλωνα τὸν τροφέα λ., ut habuerit educatores plures, deinceps quidem.

λιπαροῦντες) Ven. παρακαλοῦντες quod gloſſam ſapit. *Stroth.* et habet ſane manifeſtam, ſi quam aliam, cf. Suid. 1, 716. i. ἐλιπάρησε, παρεκάλεσε λιπαρῶς, et paulo poſt ἐλίσσετο, παρεκάλει, it. 2, 450. i. λιπαρεῖν. παρακαλεῖ, cf. mox et 1, 694. m. Heſ. 1, 1140. m. Nr. 21. (ubi in N. non recte dr. Suidas conſentire, quia ille potius adv. λίαν omittit, cum λιπαρ. it. compoſ. ἐκλ. et καταλ. ſint i. q. ſimpl. παρακαλ. et Lat. Bg. hic, quanquam per ſe et e notatione *aſſidue rogare*, quia haec continui notio iam eſt in adiuncto v. προσεκ., cf. 1, 16, 10. m.) it. p. 1178. m. 2, 484. cum N. 19. et Schol. Ariſt. Ach. v. 451., pro cuius adi. γλίσχρος eſt adv. γλίσχρως ap. Suid. 2, 450. i., nihil monente Kuſt., et negligenter hic agente P., dum Sch. „πρ. inſtabant *obſecrando*, λ. orantes *eum* de“ ſed Stp. Th. 2, 170. E. ſine Vs., at cum lect. alia „πρ. λιπ. αὐτῷ ὑπ. (ut p. 705. i. poſt λιπ. cum acc. perſ.) at Herodi. iunxit et dat. perſ.“ ſine loco, qualis nullus eſt ap. Noſtr., ſed omnes cum acc. perſ., cf. 2, 7, 12. quocum per ſimpl. λιπ. hic variatur.

οὐδένα δὲ) *Atque* adeo *nullum* ſupereſſe *ſivit* eorum, *qui* in *bonore* aliquo *fuerant* aut *ſenem* ipſum *obſervarant.* Politianum non *qui que*, ſed *qui ve* ſcripſiſſe puto. *Steph.* In Ven. vitioſe ſcriptum eſt αὐτῶν ἐν τιμῇ, enatum ex poſtremis vocis περιγενέσθαι literis. *Stroth.* Onomaſt. *Famulitium*, θεραπεία. *Leisn.*

Solet tamen P. reddere ἢ per meram copulam, cf. 3, 14, 15. 1, 12, 5. m. 2, 9, 9., liberior idem per totam §., ſed ut in eius his „ne *uno* quidem *reliquo* rel.“ forte reperias lectionem Mss. αὐτῶν, quod ſit, ipſorum *adeo* illorum, *qui* ſ. *etiam adeo* eorum, *qui*, ut pron. ſit in emphaſi, id que ante particip. et ſine ſequente artic. τῶν, qui alias ſimul adiicitur, αὐτῶν τῶν λ., cuius generis utriusque exempla habet Ind. noſter

τιμῇ γενομένων y ἢ θεραπείᾳ qui honoratiores fuiſſent aut

y) In Mſ. Vi. γενομένων deeſt. Loc. v. N.

v. αὐτ. init., quod hic augeat crudelitatem crimen que hominis, ut qui non occiderit ſuos miniſtros, ſed et ipſos hos, qui ad ſe nihil pertinerent, ſed ad patrem; quod redeat, ut dixi, ad P. *ne — quidem*, qui et alias conſentit cum illis Mss. duobus, cf. 3, 9, 5., a quibus cum tertius Ms. Ba, diſcedat, manens in vulg. lectione, aeque illa per ſe bona, dixeris in partem utramque, ſyllabam αὐ periiſſe ob pr. αι, etiam των, ob ſq. idem τῶν, ſi fuerit olim αὐτῶν τῶν, aut e pr. αι, repetitam eſſe ſyllabam αυ, (quod Strothus innuebat,) et egiſſe P. liberius, ut alibi et hic in rel. Tum Leisn. in Ms. Bg. ceruſſa inſeruerat ante *qui* alterum pron. *eorum*, quod habet quidem Stp. quoque Vs., et a Bg. ſcriba potuit omiſſum eſſe, ut alia, ſed et a Bg. ipſo de induſtria, quanquam alibi reſolvente participium per duo pron. iſta, etſi et per unum relat., quorum illud Leisn., perſpicuitatis cauſa, reſtituo olim, uncis incluſum modo; deſerente P. etiam Sch. in „περ. ſuperaſſe *ſivit*, τιμ. *qui* honorarunt *ſenem*“ in hoc poſtr. craſſius peccans, partim e Sb. Ind. „*qui* honoraverant *aut* coluerant *ſenem*“. Nam formula ἐν τ. γενέσθαι ſ. εἶναι ſignificat modo vel id, quod Bg. vult., (reddens per gradum alium iterum, ut 1, 9, 6. e. τῶν ἐν ἀξιώσει, quocum ſane alibi eſt ſyn., pro ſevero P., *eorum*, qui *in* honore *eſſent*, i. in magiſtratu et munere publ.) vel id, quod malim, (quia hic in Britannia non commode cogites, qui fuerint iſti homines conſtituti in magiſtratu, in primis relati ad gen. τοῦ γερ. et Severum mortuum, niſi intelligantur, qui munera aulica ap. ſenem tenuerint, cf. §. 13.) *eorum*, *qui* eſſent *in* honore *aut* ſervitio *ſenis*, i. e. in amore et aeſtimatione apud ſenem, ut τιμ. cohaereat cum gen. τοῦ γερ., ſit que de animi iudicio et hic, ut alibi, et ſubiective intelligendum, non extra animum et obiective ſ. de effectu, pro munere publ.; non reperiente me Noſtri formulam, ſed ſyn., ad quam analog. facta ſit, ap. Dion. H. S. T. 1. Ind. „ἐν τιμαῖς εἶναι, *cenſeri*“ ubi 737, 15. ὥστε τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ ὠφελίμους ἄνδρας ἐν τιμαῖς καὶ ἐν στρατείαις εἶναι, τοὺς δὲ ἀσελγεστάτους καὶ πονηροτάτους ἀτίμους καταλείπεσθαι, *unde factum eſſe*, ut *boni* et *frugi* viri *ad* cenſus *atque* expeditiones *vocati* fuerint; *at* improbiſſimi et nequiſſimi *quique* incenſi *remanſerint*, et ap. Ael. Fa. 90, 1. Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν, λ., pro quo ib. §. 4. per variationem, ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ, ſine praep., quod et ipſum habent Lat., (cf. G. Th. v. *ſum* 643, 17. et v. *honore*, 913, 28. *in* honore *eſſe* ap. *aliquem*,) ſed Stp. Th. notionem τιμ. pro cenſu ſine auctore 3, 1578. G., etiam haec ib. 1550. e. „ἐν τιμῇ εἶναι dr. pro τιμὴν ἔχειν, ut ap. Lat. eſſe in hon. et pretio, (et p. ſq. E. ſub τ. pro) magiſtratus, οἱ ἐν ταῖς τιμαῖς“ ſine partip., quo ſciolus aliquis in Ms. Vi. reſpexit, elegantiorem facturus formulam per ellipſin illam, haud dubie ex 1, 9, 6. e., cum aeque elegans ſit plena, et ipſa Noſtro uſurpata, cf. 2, 6, 5. m. οἱ ἐν ἀξιώσει ὄντες, alibi quoque noſtris Mss. exquiſita obtrudentibus, cum non vero ſimile ſit; excidiſſe particip., imo fingi queat, a Gloſſatore acceſſiſſe; quanquam in ſuo Cod. habuit P., faciens ergo hic cum Mss. rel. Sed altera formula rurſus non eſt, quod idem Sb. Ind. v. θερ. ponit. „οἱ ἐν θερ. τοῦ γερ. γενόμενοι, *qui* coluerant *ſenem*“ (quanquam eodem tendit Bg., deceptus aeque a P.) verum ſigni-

τοῦ γέροντος[z]. ἰδίᾳ τὲ δώροις καὶ μεγάλαις ὑποσχέσεσι τοὺς τῶν στρατοπέδων ἡγουμένους ἐθεράπευεν, ὅπως ἀναπείσειαν τὸν στρατὸν, ἀποδεῖξαι μόνον αὐτοκράτορα· καὶ[a] πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ

10. cultores ſenis. Ac ſeorſim donis magnis que pollicitationibus exercituum duces captabat, quo perſuaderent exercitui, ut declararent ſe ſolum imperatorem. nullas que non machinas adverſus ger-

z) Colon in Ms. Ba. a) Hoc καὶ mendoſe deeſt in Ox. 1. et Par. 2., ubi Ern. non tetigit.

ficat modo duo haec, aut 1) *eorum*, qui *colerentur* ſ. *culti fuiſſent* a *ſene*, i. reverenter habiti, magni facti et aeſtimati; quia formula illa v. εἶναι ſ. γίνεσθαι cum pr. ἐν et ſubſt. rei non modo reſolvi poteſt in illam, quam Stp. in pr. proponebat, per v. ἔχειν ὑπό τινος ſ. παρά τινι, quae ille debuit addere, in primis, ſi adeſt ſimul gen. aliquis perſ., ut hic, ſed etiam in merum verbum paſſ. cum ſuo caſu, ut ἐν τιμῇ εἶναι τινὸς ſ. παρά τινι pro τιμᾶσθαι ὑπό τινος, quae ratio in Noſtri hac phraſi antea iam in Vs. a me eſt adhibita, quia Lat. non habent ſeverum *eſſe* in *cultu*, reverentia, obſervantia *alicuius*, ſed modo *coli* ab *aliquo* et *obſervari*, cf. G. Th.; unde θερ. cum pr. τιμ. per copiam ſyn. iungetur, ut ad 3, 11, 2. dedimus copulatum utr. ſubſt. e Zoſ. Aut 2) noſtra formula eſt, quod ſupra in prima Vs. dedi, *eorum*, *qui* eſſent *in* ſervitio *ſenis*, i. inter famulos, ſervos, ſervi ſenis, ut ipſe Sb. Ind. profert „θερ. *famulitium* (e Xiph. 205, 35. μήτε τὴν θεραπείαν πᾶσαν ἐπαγόμενος, *neque* familiares *omnes*, et) οἱ ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντες“ ex eodem 233, 19. ubi Vs. S. ed. *opera* famulorum *eius*, ſed ed. Rm. 870, 70. διὰ τῶν ἐν τ. θ. α. ὄντων, *per* famulos *eius*, ſumto ſic abſtracto pro concreto, (per quem variationem cum 3, 12, 26. ὑπηρεσία,) in quam notionem v. Stp. Th. v. i. Ind. Xen. Cyr. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Weſſ. ad 1, 76. N. 43. D'Orv. Ch. p. 134. m. Per. ad Ael. V. h. 2, 2. p. 71. N. 3. (ubi ap. Plut. copulantur iterum τιμὴν καὶ θεραπείαν βασιλικὴν λ. honos et cultus *regius*,) cum Ind., L. N. T. cum Loesn. p. 56. i. et N. ad Plut. Hs. p. 83. e.

ἰδίᾳ) Omittit hoc adv. P. iterum, cf. 3, 5, 4. et in Bg. Lat. 3, 5, 13. ſed ad ſq. v. θερ. 2, 2, 20., deſerto P., ad analog. iungente Noſtro ſua ſubſt., ſed variante in ſq. comp. ἀν. cum 2, 13, 3. ὅπως πείσειαν λ., ubi omiſſum in Ms. Bg. ſubſt. τὸν στρ. reſtituimus, fere cum P., it. §. ſq. ad variatum τὸ στρ., quam Noſtri copiam in tribus ſubſt. ſyn. deinceps in vicinia τῶν στρατ. — τὸν στρ. — τὸ στρ. non aſſequitur Lat. lingua.

μόνον αὐτοκρ.) forſan legendum μόνον αὐτὸν αὐτοκρ. *Stroth.* quaſi ob ſq. ſimiles litteras exciderit, pron., quod e P. ſupplet legitimum Bg., ſaepe a Noſtro oppreſſum, etiam in ſimili phraſi 2, 9, 16. e.

πᾶσαν μηχ.) Ut *machinari* eſt per dolum et inſidias moliri et parare, etiam ap. Lat., e. g. Sall. b. Cat. 18, 7. ita μηχανὴ hic eſt dolus et inſidiae. Heſych. μηχαναὶ, τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Cum Euripide diceres in Dan. v. 29. εἰς πᾶσαν μηχ. κατὰ τοῦ ἀδ. ἐχώρησεν. *Leisn.*

Cf. Stp. Th., ubi 2, 924. A. e. hinc cum P., ut Bg., et ex Ariſtoph. ipſa Noſtri phraſis, qui de ſuo rexit cum pr. κατὰ, „ἐνταῦθα νῦν ζήτει

ἐζήτει. οὐ μὴν ἔπειθε τὸ ϛρατιωτικόν· μεμνημένοι δὲ τοῦ Σεβήρου, καὶ ὅτι [b] ἀμφοτέρους ἴσους [c] δὴ ἐκ παίδων παραθρέψειαν, ἴσην αὐτοῖς ὑπηρεσίαν καὶ εὔνοιαν παρείχοντο.

11 manum excogitabat. non tamen perſuaſit exercitui: ſed contra iſti memores Severi, quod que ambos ut pares inde a pueritia educaſſent, aequalem ipſis obedientiam ac benevolentiam exhibebant.

b) Ms. Ba. καὶ ὅτι καὶ ἀμφ. v. N. c) Sic et Ms. Ba. ſed ει eſt ſupra ſcriptum et ſequens δὴ deſideratur. *Mart.* v. N.

τιν' ἄλλην μηχανὴν, (pro quo in pr. ſyn.) ἐκπόριζε μηχανὴν, reperito *fabricam*" Suid. Graev. L. Heſ. p. 105. m. Ind. Luc., cui add. locum Stp. e 1, 379. l. 65. Liban. p. 16. e. it. Dem. ſine Ind. 551, 25. et οὐ τέχνῃ, οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ 747, 9., in ζητ. ut valeat illa Bg. notio de mente, deſerto P. et ignorante Stp. Th., cf. 2, 13, 11., ut noſtratium *hervor ſuchen*, et forte pro compoſ. aliquo Lat., ut *exquirere*, nihil ferente G. Th.; quam in Bg. affine ſaltem med. μηχανάομαι et 256, 31. *nec quem dolum ad eum aut machinam commoliar*, cf. de Bg. e P. ad πλασ. 1, 13, 14. οὐ μ. ἐπ.) P. addiderat pron. τοῦτο, alias quoque oppreſſum a Noſtro, ut ſaepe ap. Lat., etiam in Bg., qui ſic nude in Ms. dedit, (cf. G. Th. 835. 48.) ſeverior, quam P., in οὐ μ., cf. 2, 7, 3. 2, 6, 19. e.

μεμνημένοι) Unde etiam poſtea *pars militum apud* Albam, *Getam occiſum aegerrime accepit*, *dicentibus* cunctis, *duobus* ſe *fidem* promiſiſſe *liberis* Severi, *duobus* ſervare *debere*, et quae ſqq. in Spart. Ant. Carac. c. 2. (m. p. 709. i.) id quod repetitur in eiusdem Ant. Geta c. 6. (i. p. 742. m.) *Boecl.* Forte ἀμφοτέρους ἐν πᾶσιν ἴσοις ἀεὶ ἐκ π. παρ. *Reisk.* mallem παραθρέψειεν. *Strotb.*

P. non correxit Stp. in m., ſed Bg., pro illius δὲ, per γὰρ, ſumens duplicem adverſ. et participium μ. in notione cauſae, opinor, (adſcito ſimul libere pron. αὐτοὶ,) *quia* memores *eſſent* ſ. recordarentur *Severi*, cui membro deinde aliud ſubiicitur per particul. cauſalem ὅτι λ., unde in dupl. rectione ſit v. μεμν., primum cum gen. perſ., deinde per particulam ὅτι, cf. 6, 8, 9. ὑπεμίμνησκον ἀλλήλους τῶν τε — καὶ ὅτι λ. it. in alio v. 8, 6, 14, e. νίκην τὲ — ἀγγέλλοντες, ὅτι τὲ λ. quam utr. rectionem de ſuo hic copulat Noſter, ubi ad primum membrum fuerit opus ſupplemento quodam, *memores Severi*, quoad animum eius in ſe, et benevolentiam benignitatem que in conceſſis commodis multis ac praecipuis, cf. 3, 8, 8. ſqq., tum quoad voluntatem eius in creandis filiis utrisque Auguſtis et regni ſociis, et adeo exercitus praefectis dominis que, et hinc fide danda iisdem militari, quo pertinet illa militum ap. Spart. in N. Boecl. vox, *duobus ſe fidem promiſiſſe*, tum denique quoad formam et vultum Severi, quem referens Geta, et ſimul memoriam patris in animis militum revocans, apud illos erat in amore et honore maiore, quam Caracallus, quo de Xiph. S. 426, 3. τὸν δὲ ἀδελφὸν ἠθέλησε μὲν καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς φονεῦσαι, οὐκ ἠδυνήθη δὲ οὔτε τότε δι' ἐκεῖνον, οὔθ' ὕϛερον ἐν τῇ ὁδῷ, διὰ τὰ ϛρατεύματα. πάνυ γὰρ εὔνοιαν αὐτοῦ εἶχον, (forte αὐτῶν εἶχεν, plane *enim benevolentiam illorum* exercituum *habuit* ille Geta,) ἄλλως τὲ, ὅτι καὶ

ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπεὶ μὴ προε- 12. Antoninus autem, quo-

τὸ εἶδος ὁμοιότατος τῷ πατρὶ ἦν. Ergo milites favebant Getae primo propter patrem et propter memoriam patris, quae cum morte eius manſit, nec ſtatim evanuit, ſuſtentata imagine et ſimilitudine viſa Getae, quem deinde amabant milites etiam propter ſe, et quia ipſum inde a puero ſimul educarant aeque ac Caracallum, et adeo erant Getae educatores quaſi et patres, ut Geta eorum quaſi filius, alumnus et commilito; qualis neceſſitudo ſolet parere amorem, et a Noſtro iam memorata eſt in cauſis amoris 1, 4, 8. 1, 5, 9. ſqq. 1, 7, 5. et memoratur quoque infra 6, 4, 4. 6, 9, 4. e., quibus cum variatur per v. παρ., a P. quoque per errorem ad Severum relatum, ſed in paſſ. libere, ut a Strotho in act. et ſing., quaſi confuſo α et ε iterum, cf. 3, 14, 10. διατρεχ., qua re carebimus etiam propter ipſum v. παρ., quod bene in exercitum et milites convenit, quia dr. de iis, qui ſimul et una cum alio educant aliquem, ut hic cum patre et paedagogis nutriciis que, et eodem modo, quo ſimpl. τρέφειν aut aliud compoſ., ἀνατρεφ. l. l., cf. Stp. Th. Poll. 3, 111. 6, 32. N. 15. ad Polb. T. 3. p. 192. m. Hſt. ad Ar. Plut. v. 279. Toup. ad Suid. 3, 166. e. ſine Ind. e Diod. S. 2, 609. l. 66. Hs. ad Plut. p. 160. m. Caſ. ad Ath. 2, 369. e. 435. i. Ind. Dem. et Mor. Long., deferente P. etiam Sch. „*educarent* eos *inde* a *pueritia*“ etiam Bg., qui ad ἴσους δὴ nihil corrigere videtur, ſed modo ad adi. extrinſecus ſumere particulam ὡς, et opprimere δὴ, ut alibi, quod tollit Ms. iterum poſt aliquod verbum, cf. 1, 17, 8. e., forte quod Gloſſator non capiebat, quid ſignificaret hic poſt adi., quocum ego quidem non iunxerim, (etſi alibi ſic ſtans, cf. ad Xen. M. S. 2, 1, 24. i. ed. Ern. et Waſ. ad Thuc. p. 2. N. 9.) ſed cum pr. ὅτι, pro Lat. *ſcilicet*, a quo interpoſitis aliis dirimitur hic, ut cum ἵνα 6, 5, 18. et cum ὡς 5, 6, 16. e., locatum adeo poſt verbum aliquod, hic μεμν., ut alias poſt alia; qua interpretandi ratione forte non ſit neceſſaria medicina haec, ut legatur pro eo ἤδη, quod quis reperiat in P. „iam *inde* a *pueritia*“ quam particulam ſolent in tali temporis formula addere Lat., cf. G. Th. v. *a* 5, 10. ſqq. et v. *iam* 949, 20. ſq., unde ſumſerit *vel* P. libere, vel Noſter ab initio, ſi Noſtri eſt, quia non deprehendi cum Gr. formula ἐκ π. aut ſimili, nec cum Rsk. adv. temporis ἀεὶ, quod per ſe valde blanditur, et cum δὴ confuſum eſſe poteſt, ut reliqua eius correctio eſt liberior et forte cum vitio mihi ab uxore alioqui doctiſſima olim transmiſſa, pro ἴσους, *pares* in *omnibus rebus*, cf. 2, 15, 2., quibus addo hic ob affinia verba ex Ind. Diod. S. ἐκ νηπίου συντρεφόμενοι ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις it. e Dem. 1486, 8. ἐν ἐργαστηρίῳ τεθραμμένων ἐκ παιδὸς, ſpectante huc ad Luc. 2, 536. N. 76. ubi Gs. *a* pueris *inde*, ſeverior, quam Bg. e P., cum et Lat. habeant, cf. G. Th. l. l. In altera vero lectione Ms., ambigue ſcripta, ut alibi, nihil eſt, quam ſolennis error in ω et ου, ut vel contextus clamat, etiam ſine auctoritate Mss. rel., qui et contra tertiam pugnant novitatem in καὶ, poſt ὅτι, pro *etiam*, ut ſaepe, addito, ſed hic praecedente in vicinia alio καὶ alio que ſenſu, per ſe ex analog. illorum καὶ δὴ καὶ, it. καὶ μὴν καὶ, it. καί τοι καὶ etc., nihil tale nec prodente P. per hanc quidem regionem, tamen in ſq. membro, ubi vero libere quoque habet adiectum pron. alterum αὐτοὶ, „*etiam* ipſi *parem* utrique *obed.— exhib.*“ unde ſervat Bg. Lat. ad v. παρ., cf. 1, 2, 5., et ad ſubſt. ὑπ., cf. ſyn. ad 3, 11, 10.

χώρει αὐτῷ τὰ τῶν [d] ϛρατοπέδων, σπεισάμενος πρὸς τοὺς βαρβάρους, δούς τε εἰρήνην, τά τε πιϛὰ λαβών, ἐξῄει τε τῆς βαρβάρου, πρός τε τὸν ἀδελ-

niam parum procedebat ipſi res erga exercitum, federe inito cum barbaris dataque pace ac fide accepta, decedebat de barbaro ſolo, et ad

d) τὰ τῶν deſunt mendoſe in Par. utr., non animadvertente Ern.

τὰ τῶν ϛρ.) Leiſn. notarat ceruſſa in Ms. Bg. formulam Lat., ſumtam e Stp. m., ubi ad nudum artic. ſupplent ſubſt. πράγματα, ſed adiuvatur reſolvitur que gen. adiunctus per aliquam praep., nobis potius aliam, *die* Sache *mit* dem *Kriegsheere*, res, quam cum exercitu tractaverat et tranſigere voluerat, ut ſe ſolum declararent reſpicerent que imperatorem; redeunte Noſtro ad §. 10., dein variante per τῶν ϛρ. rurſus cum §. pr. τὸ ϛρατ., poſtremo ad analog. modo ſcribente aliorum gen. cum τὰ, nec G. Th. ferente vel *res* cum *exercitu*, vel *res* de *exercitu*, quae aeque valent, pro Bg., cuius formula proprie alia eſt illa 2, 15, 10. τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον λ.

σπεισάμενος) Leiſn. in m. Ox. „Kuſt. 66.“ reſpiciens lib. de V. med. ubi p. 50. e. Fi. ed. nihil huc pertinens, P. deſerente Bg. iterum, cf. ſupra 2, 12, 5., et tacente Stp. Th. formulam ſq. διδόναι εἰρ., etiam adeo ex N. T., ad quod mireris Lex. Schw. non ſpectaſſe huc p. 353. b. N. ult., dum ſenſu Lat. ſumit Noſter de hoſtibus, cf. G. Th. v. utr., ſed ſine explic., it. Ind. Flor., at Iuſt. v. *dare* „h. e. concedere“ cf. Dem. Ind. v. συγχωρεῖν, qua notione verbi accepta, addit Noſter ſubſt. ſuum per analog. tamen, cf. Dion. p. 1287. πρὸς τοὺς πολεμίους κατελύσατο, καὶ τῆς χώρας αὐτοῖς ἐξέϛη, καὶ τὰ φρουρὰ ἐξέλιπε.

τά τε πιϛὰ λ.) fide *accepta* ſ. *acceptis fidei* pignoribus. *Steph.* qui in Th. 3, 144. E. e. mavult aliunde reddere ſubſt. per poſtrema Lat., cf. Bud. C. 151, 19. 157, 24. ſqq., qui recte comparat cum legitimo ſubſt. πίϛιν et πίϛεις, et τὰ π. διδόναι aut λαμβ. definit duabus rebus „aut iureiurando, aut obſidibus“ cum debuerit addi, ut Lat. *fidem*, ita et Gr. eſſe tunc *promiſſum* ſ. *promiſſa* ſervandae deinde pacis, quietis et amicitiae, vel *pignora fida*, certa, non dubia, promiſſionum talium, cf. ſine Ind. Thuc. 223, 47. προσεχώρησαν καὶ αὐτοὶ, ὁμήρους τὲ δόντες, καὶ τὰ ἄλλα πιϛὰ παρασχόμενοι, *ipſi* quoque *deditionem* fecerunt, *datis* obſidibus, *aliis* que *fidei* pignoribus *praebitis*, ubi, poſt diſertos *obſides*, alia illa fuerint non modo iſtud ſupra *iusiurandum*, ſed fortaſſis et *pecunia* quaedam, ſemel aut ſaepius data, σύνταξις alias vocata, v. ſupra 1, 6, 26., Ind. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Hell., Dion. Caſ. „τὰ π. *fides*“ Polb., Kypk. 2, 451. m., Bauer. Or. Thuc. Gs. Chr. Stanl. Aeſchy. et Theogn., non ſumente L. Boſ. ellipſin ſubſt. πράγματα, ut licebit tamen, cf. Ind. Dem., cui add. 1245, 8., pro quo l. 4. πίϛεις, cum Cort. ad Sall. Cat. 44, 3. in Lat. Bg., deſerto P., etiam in ſq., unde modo ſervat Lat. ad v. ἐξ., ubi Sch. „ἐξ. γῆς, *deceſſerat* ex *terra*, (qui in adi. recte comparat) β. γῆς — 3, 8, 15. et abſolute“ hinc, per variationem, quanquam et ſupplebitur χώρας, quod ſolum erat in pr. N. ap. Dion. cum ſyn. v., modo tenente L. Boſ. Ell. p. 64. i. „ἡ βάρβαρος, *barbara*“ poſt ſuppletum γῆ, ſine exemplo, ſed Bg. explente ſtatim, ut alibi, cf. Ind. Dem. v. β. i. et infra 6, 4, 13.

φὸν ἤδη καὶ τὴν [e] μητέρα ἠπείγετο. ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο [f], συνάγειν [g] αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, καὶ οἱ ἐν

13. germanum porro ac matrem properabat. Ut autem convenerunt, reducere in gratiam ipſos mater cona-

e) Ms. Ba. καὶ τὴρ (ſic) μητέρα λ. *Mart.* v. N. f) In Ms. Ba. ὡς — ἐγένοντο plane deſunt. *Mart.* etiam in Ms. Ve., notante Loc., v. N. g) Ms. Ba. συνάγειν τε αὐτοὺς, quae verba per antecedens colon, cum ſuperioribus coniunguntur. *Mart.* v. N.

ἤδη) Bg. deſerit P., qui vulgari notione temporis pro Lat. *nunc*, noſtro *nunmehr*, ceperat commode, ſ. pro *tunc*, ſ. *deinceps*, quo ſenſu poſtr. valuerit quoque Bg., cf. G. Th. „continuationem motus, ſpatii, temporis, notat" ut adeo, quoad ſententiam, conſentiant iſtae Lat. particulae utriusque Intp., et eodem redeat illa alia, aeque hic apta, *ſtatim*, quia et ipſa habet principem notionem particulae Gr., ut indicet „terminum, a quo quid incipit eſſe" vel fit, cf. Hoog. Op. p. 508. N. 2. cum Z. ad Vig. p. 402. m. Caeterum in ſcripturam Ms. Ba. de articulo nihil tenui, an in vetere litterarum ductu ac forma pro ν eſſet quoque alibi ϱ, caninae Graecorum ſimilis, verum hoc tamen, confuſas fuiſſe alibi utrasque, ac peperiſſe ſcripturam talem ambiguam γοῦν pro γὰρ ſupra 3, 5, 5. Caeterum variatur in pr. πρὸς cum v. ἠπειγ., pro ſuperioribus εἰς vel ἐπὶ, ap. Stp. Th. 1, 1208. A. e. ſine auctore, quem v. in Ael. V. h. Ind. ut de loco, ubi nunc Geta commoratus, 3, 14, 17.

τὴν μητέρα) ſcil. Iuliam Domnam, quam natione Syram, Martia defuncta, uxorem duxerat Sept. Severus anno U. C. 941. p. N. C. 188. Eodem anno natus eſt Lugduni Baſſianus, Spart. in Sev. (c. 3. e. p. 594. m.) Severus hoc anno Lugdunenſem provinciam rexit, v. Pagi (et Spart. l. l. paulo ante.) *Leisn.*

ὡς δὲ κ. τὸ ἀ. ἐγ.) De omiſſis his in Mss. duobus primo audiendus eſt Locella in N. ad Excpt. Ms. Vi. „Defectus huius generis nonnulli ſunt in Cod. noſtro, ab homoeoteleutis orti. Non ſemel etiam integra periodus vel membrum ſaltim deficit, quando nimirum ab iisdem vocibus incipere contigit binas periodos, vel bina membra. Oſcitantias has identidem inculcare nullius erat uſus, ubi quae deerant abeſſe non poſſe dubio carebat. Unius tamen vel alterius vocabuli abſentiam ſemper notavi." Hic quidem librarius omiſerit totum verſiculum quacunque de cauſa, contra Ms. Ve. et P. (qui tamen in unum modo v. contrahit formulam, ut in aliud Bg.) quibus omiſſis cum laboraſſet ſeries: ipſe ille aut alius librarius copulam poſt συναγ. inſeruit, cf. 3, 14, 10., ſed in γεν. cum pr. κ. 2, 9, 7., et in κ. τὸ ἀ. dicta ad 1, 10, 1. 1, 12, 7., cum hic de loco valeat, ſuppleto ſubſt. χωρίον, (tacente L. Boſ. Ell. p. 389. m.) et, ſilentibus Indd., ſcribatur a Noſtro modo per analog. iſtorum εἰς τὸ αὐτὸ, cf. Weſſ. ad Diod. S. 2, 328. N. 78. Abr. Dl. Th. p. 535. i. et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, L. N. T. Schw. p. 527. b. cum N. antepenult. Krb. p. 244. Nr. 42. (quibus add. Matth. 22, 34.) it. Obſ. p. 170. e. Loesn. p. 165. e. Kypk. 2, 20. e. Munth. p. 249. i. Abr. *l. l. p.* 661. i., reddente Bg. in ſq. συναγ. e P., cf. 3, 13, 13. 8. quocum variatur per ellipſin.

οἱ ἐν ἀξιώσει) Leisn. in Vs. Bg. notarat rubra linea ſubter ducta pronomen *alicuius*, quod is addidit hic, ut P. ſupra §. 9. ad τῶν ἐν τιμῇ γενο-

ἀξιώσει ὄντες καὶ σύνεδροι [h] πατρῷοι φίλοι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων [i] αὐτῷ, πρὸς ἃ ἐβου-

batur, et ii, qui alicuius dignationis eſſent, paterni que
14. amici. Igitur Antoninus, cum omnes eius libi-

h) Ms. Ba. σύνεδροι καὶ πατρῷοι φ. v. N. i) πάντως mendoſe Par, utr.

μένων, quocum hic variatum eſſe poteſt, quoad et ſubſt. et verbum, dum h. l., ut alias, intelliguntur ii, qui ſunt in munere aliquo publico; praeter additum pron. τινὶ, cf. 2, 2, 5., mutante Bg. etiam formulam Gr. in aliam Lat., ſecus ac 2, 6, 5., tenente G. Th. „*dignatio*, eſt, quod Graeci ἀξίωμα, (ſyn. noſtro) dicunt, i. dignitas et amplitudo propter honores geſtos aut magiſtratum rel.“

καὶ σύνεδροι) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit τὸ σύνεδροι“ non item P. „Severi *amicis* et *conſiliariis*“ ubi, praeter mutatum adi. πατρ. in alium ſyn. gen. et nominis proprii, pro ſolenni *patris*, praeter que alium ordinem in duobus ſubſt., videas quoque copulam, praebitam a Ms. Ba., ſed fere, ut 2, 6, 17. m., per ſublatam appoſitionem, quae cum Mss. rel. tolerabitur e ſimili loco 3, 14, 17. e. δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν φίλων τοὺς πρεσβυτέρους, quod aeque reſolvas in aequales hic caſus, ubi, de more reſolutae appoſitionis, nihil eſt vitii, *aſſeſſores* ſcil. utriusque ſ. ipſorum, oppreſſo αὐτῶν, *qui erant adbuc e numero* paternorum *amicorum* ſ. conſiliariorum; unde olim in Vs. Bg. daturus ſim de coepto eius ordine, *paterni* que *amici* aſſeſſores *ipſorum*, addito ſtatim pron., perſpicuitatis ergo; quanquam et feram ſevera *aſſeſſores* paterni *amici*; ſicut καὶ inſertum habet aliquid moleſtiae, cum bis iam praeceſſerit, per ſe tamen elapſum facile inter ροι et πα. Sed, quia vulgaris appoſitio procedit, et in adiunctis πατρ. φ. nihil eſt, quam ut iſti σύνεδροι magis definiantur, qui quales que ſint: maneo equidem in vulg. lectione, addens in v. συνεδρ. praeter Ind. Polb. ex 3, 20. e., it. Krb. Decr. R. p. I. p. 216. e., quoque Fabr. ad Dion. p. 942.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. non modo in δὲ, per δὴ, ut §. 8., ſed etiam in formula contracta πρὸς ἃ ἐβ. (mutata in ſubſt. privum ſyn., ut alias in pron. relat. cum v., cf. 1, 14, 5. i.) etiam in v. ἐναντ., ubi Sch. „*adverſantibus* ei *omnibus*“ in *iis*, quae *volebat*, cf. Exc. i. ad 1, 4, 2., ſic preſſuro me Graecam rectionem, etſi nihil tale reperiente ap. G. Th., niſi in v. *repugnare*, cf. in Gr. cum pr. πρ. ap. Stp. Th., (tantum e Plut., tacentibus Ind. meis,) ſed cum praep. ſyn. εἰς Abr. Dl. Th. p. 25. e., ut ſimul cum dat. perſ. Ind. Or. Pericl. Thuc. Gottl. ſed cum pr. περὶ et ὑπὲρ Rs. Or. V. 6., cum dat. rei ib. et V. 8. And. it. ſimul cum acc. elliptico Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N., cum dat. perſ. Xen. Bach. et Fab. Aeſ. Hs., ſed ſimul cum acc. rei Luc., tum abſolute Herdt. et Dion. H. S. T. 1., ſed ſine Ind. ap. Dem. 68, 22. 249, 3., cum adv. 67, 24. cum dat. perſ. 193, 13. ſed ſimul cum adv. 69, ult., et ſimul cum acc. ellipt. 204, 2. it. ſimul cum pr. ἐν 132, 27., at cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11., ſed ſimul cum adv. 247, 27. et ſimul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. Mox in ἀναγκ. et oppoſ. γν. variatur cum 3, 10, 14. (cf. Zoſ. 1, 30, 2. e. δέει μαλ. ἢ γν. λ. *quam* animi *voluntate*,) per ſubſt. ſyn., ut per abl. pro aliqua praep. cum ſubſt. δι' ἀν. it. ἐξ ἀν. it. ὑπ' ἀνάγκης in ſuperioribus, per analog. tantum, cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.

λετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκη μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον, ἢ ἀληθῆ [k], περιήγετο [l]. οὕτω δὴ τὰ τῆς βασιλείας ἀμφότεροι διοικοῦντες [m] ἐν ὁμοτίμῳ

dini refragarentur, vi magis, quam voluntate ad concordiam et amicitiam fi-
15. ſtam adducitur. Atque ita imperium ambo gerentes pari honore, diſcede-

k) Ms. Ba. ἀληθεῖ mendoſe. l) Ms. Ba. ἠπείγοτο λ. ſed Ms. Vi. ἠπείγετο λ. v. N. m) Ms. Ba. διοικοῦντες, ἐπὶ τὴν ῥώμην ἠπ. cetera deſunt. *Mart.* v. N.

Caeterum laudatus a Fabr. ad Dion. p. 1284. §. 72. numus Severi, ubi averſa in parte filii ambo togati, iungentes dextras, quibus inſiſtit Victoria cum epigraphe *Concordia Auguſtorum*, huc pertineat, aut ad ſq. §. ὁμοτίμῳ ἀρχῇ λ., ad quam et referri olim ſcripſeram ap. Beg. 2, 707. e Getae numis primum.

ἐς ὁμόνοιαν) Aliter Graeca. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui fere e P. omittit oppoſita, niſi culpa eſt in ſcriba iſtius, cum et Stp. in marg. iam emendarit, reſtituenda olim nobis ſic, *fictam magis*, quam *veram*, ubi Noſter cum Luc. ſine Ind. 1, 56. l. 4. φιλίας ἐπιπλάστους, amicitias *ſimulatas*, ſed forte tamen etiam e Lat., cf. G. Th. v. *fingere* et *ſimulatus*, et de Gr., praeter Stp. Th., cum aliis ſubſt. ap. Ind. Sb. et Luc., ſed in v. περ. Stp. Th. 1, 82. F. e. modo cum Bud. C. 534, 20. „*adductus eſt* tandem *ad* conditiones *amicitiae* et *concordiae*. Hoc v. autem ſignificat *ſenſim* et *aegre* aliquid fieri“ per circuitum quaſi et ambages, proprie quidem et e notatione, ac ſaepe in phyſica notione, cf. act. cum adv. Ael. V. h., cum acc. perſ. Dem. ubi et cum acc. rei, ut ſimul cum pr. εἰς Rs. Or. V. 6., ſed tropice cum acc. perſ. ib. Vol. 8. And., ut med. ſic Xen. M. S. et Cyr., ſed ib. paſſ. cum pr. eadem ἐς, ubi Sch. deſerto P. „adducebatur *vi* ad *amicitiam*“ ſed Mss. lectio utraque mendoſa eſt, ex confuſo que tum ε et ο, tum ἠπείγετο pro ὑπήγετο, cf. 3, 12, 22. 3, 14, 17. e., quae deinde gloſſa eſt ex comparatione 4, 7, 4. ἐς φιλίαν ὑπηγάγετο, cum vix confuſae ſint praep. περὶ et ὑπὸ, at denique in Ms. adi. manifeſto iterum ει pro η, quod adi. cum φιλ. fortaſſis e Lat., cf. G. Th. in ſubſt. Bg.

οὕτω δὴ) Poſtremam particulam, hic pro Lat. *igitur*, opprimit P., etiam Bg., niſi per δὲ aut τὲ, inverſo ordine, reddit, cf. 3, 8, 5. 3, 10, 16., ut ex illo rel., cf. ad τὰ τ. β. 2, 12, 7. e., ubi neceſſario cogitamus *negotia* imperatoriae *dignitatis* ob adiunctum ἀρχῇ, pro *poteſtas*, dum Bg. e P. tribuit ſubſtantivo ἀρχ. novam notionem, ſed adiunctam fere in Lat. *honor*, et adiectivi notionem minuit, primam modo reddendo eius partem, ut ſit ſimpliciter pro ὁμοία, quod malim, quam Sch. „*imperio* paris *honoris*“ cf. Stp. Th. aliunde pro *aequalis*, etſi non repetente L. Ern., Ind. Sb. et Dion. Caſ. Luc. cum N. ad 2, 390. l. 92. Xen. Cyr. D'Orv. Ch. et Poll. 6, 155. Iam omiſſa illa in Ms. Ba. plura, fortaſſis ob quoddam homoeoteleuton in διοικοῦντες — εἴς τε, cum ſeriem ſuſtuliſſent: alius librarius indidit aliam praep. ἐπὶ, ſolennem Noſtro cum v.

ἀρχῇ, ἀπᾶραι τῆς Βρεττανίας re ex Britannia voluerunt:
ἠθέλησαν [n], εἴς τε τὴν Ῥώμην Romam que contendebant,
ἠπείγοντο [o], κομίζοντες τὰ τοῦ ferentes patris reliquias.
πατρὸς λείψανα [p]. τὸ γὰρ 16. Nam, eorpuſçulo igni-
σωμάτιον πυρὶ παραδόντες, τὴν bus tradito, cinerem cum

n) Colon Stp. rel. cum Ms. Bg., punctum A. al., ſed comma Bs. 1. et Ox. 2. o) ἐπείγοντο Bc. cf. 2, 8, 12. p) Ms. Ba. τὸ τοῦ π. λείψανον v. N.

ἐπειγ., aut certe, τὲ ſublato, cum ſeriem turbaret, pro reperta adhuc εἰς praepoſitione, ex libidine illam aliam ſubſtituit, forte ne rediret poſt pr. ἐς δμ., cf. 2, 13, 21., aut comparando 3, 14, 17. e.

ἀπᾶραι.) Leisn. in m. Ox. „Boſ. 9, 64.“ reſpiciens, opinor, L. Boſ. Ell., cuius Ind. in noſtro v. citat, praeter p. 96., ubi p. i. ſuppletur δρόμον, quoque p. 221., ubi p. med. obſcurum, utra ellipſis ſtatuatur, accuſativi τὴν ναῦν, an ἐν ναυσὶν, aut ſolius abl. ναυσὶ, quo reſpicit Sch. „*ſolvere* navi *ex* Britan.“ quod Lat. P. deſerit Bg. bene, cf. ad Luc. 1, 83. N. 9. e. Ruhn. ad T. L. p. 111. e., Suid. 1, 247. e. ἀπαροῦντα, ſic in aor. ſine Iota, quod hic edd. ſervarant omnes, 250. m. Heſ. 1, 421. i. 425. e. 450. e. Ind. Fi. Pal. Ael. V. h., ἀπᾶραι βουλόμενος, tum Dion. Caſ. Dem., cui add. 903, 7., ſed 883, 20. cum eadem in v. praep. ἀπὸ τῆς γῆς λ., ut Sb. Ind. et Luc., cf. Phil. p. 750. C., oppreſſum a P. v. ἠθελ. ſervante Bg. rectius, pro ſtatuerunt, in animo habuerunt, pararunt, quia narrantur a Noſtro adhuc quaedam interea, dum vere proficiſcuntur §. 17.

κομίζοντες) A Ms. mutatus numerus, cf. 3, 8, 9. i., hic forſan ob ſq. numerum eundem σωμ., eſt contra Mss. rel. et P. et uſum loquendi, quod ſciam et repererim, cf. Stp. Th. 2, 663. G. m. hinc ſine Vs. et modo e Plut., praeter quae tenui cum gen. perſ. ſine Ind. ap. Luc. 3, 511. l. 75. τοῦ Δημοσθένους, cf. Gs. Chr., ſed non ſpeciali notione illa pro iis, quae ſuperſunt é mortuo et cadavere poſt combuſtionem, verum generaliori Sb. Ind. e Zoſ. τῶν νεκρῶν, in pugna et campo, Phoc. v. 99. ἀποιχομένων et Plat. Phaed. Fi. c. 36. e. p. 225, τοῦ σώματος λ., ut ſenſu hoc ſpeciali forte ſit e Lat., cf. G. Th., ubi Bg. retinet particip. κομ., a P. flexum alio et, ut ἔχων, in praep. Lat. *cum*, poſitum ſane hic ita, ut ſit, habentes ſecum in comitatu, in urna, impoſita illa navi aut plauſtro.

τὸ γὰρ σωματ.) Dio p. 1284. i. τό τε σῶμα αὐτοῦ, στρατιωτικῶς κοσμηθὲν, ἐπὶ πυρὰν ἐτέθη, καὶ τῇ τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῇ τῶν παίδων περιδρομῇ ἐτιμήθη. τά τε δῶρα στρατιωτικὰ — εἰς αὐτὴν (τὴν πυρὰν) ἐνέβαλον, καὶ τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν. (quae erant imago quaedam *illius* conſecrationis, quae Romae facta, a Noſtro traditur longius 4, 2.) καὶ μετὰ τοῦτο τὰ ὀστᾶ, ἐς ὑδρίαν πορφύρου λίθου ἐμβληθέντα, ἔς τε τὴν Ῥώμην ἐκομίσθη, καὶ ἐς τὸ Ἀντωνινεῖον ἀπετέθη λ., qui τὸ σῶμα nominat, quod Noſter per diminutivum hic, cf. 2, 1, 2. m., ſervante Bg. e P., etiam in alio numero πυρὶ, ſecus ac 1, 9, 14.

τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην q, εἰς τὰ βασίλεια ἀποθησόμενοι ἱε-

odoribus in urnam alabaſtri coniectum referebant Romam, in imperatorum repoſituri ſacra monumenta.

q) Colon Ms. Ba.

κάλπην ἀλ.) Spart. c. 24. (i. p. 640. m.) corpus *eius a Britannia* Romam *uſque* cum *magna provincialium reverentia ſuſceptum eſt*; quamvis *aliqui* urnulam *auream* tantum *fuiſſe* dicant, *Severi* reliquias *continentem*, eandem *que* Antoninorum *ſepulcro* illatam, *quum — Severus illic, ubi vita functus eſt*, eſſet *incenſus*. Dio ὑδρίαν πορφυροῦ λίθου habet. *Boecl.* - Lucianus κάλπιν dicit Herm. c. 40. et 57. *Stroth.*

In diſſenſum de urnae materia, (quam e Spart. notarat quoque Leisn. in m. Ox.) cf. ad Spart. l. l. Caſ. N. 3. „in re conſentit Herodianus Dioni: ſed urnam ex alabaſtro, non e porphyrite, neque ut Spartianus *auream*“ ſed Fabr. ad Dion. l. l. in N. pr. §. 75. „Dioni praeſenti credamus, non Herodiano, qui καλπ. ἀλ. vocat.“ Sed ad vocem καλπ. notarat Leisn. ib. „Kirchman. 376.“ cf. in formam et declinationem utr. Stp. Th. 4, 1127. E., ubi et „Herodianus dicit non κάλπιδας, ſed κάλπεις, ap. quem et κάλπη legitur“ hinc ſine Vs., Ind. Hom. Luc. cum N. ad 1, 782. l. 13. it. 798. i. ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, coniectis *in urnam tabellis*, Ariſt. Ran. v. 1377. Lyſ. v. 358. cum Schol. it. v. 370. 401. 539. Call. L. Pal. v. 47. et Fragm. 122, 2. Poll. 8, 66. 10, 33. Suid. 2, 255. i. Heſ. 2, 128. i. cum N. 14. „uſitatius eſt κάλπις“ N. 15. it. p. 1257. m. Bud. C. 287, 45. Abr. ad Ariſtaen. Add. p. 138. m., ap. Ioſ. 2, 501. ſ. 3. l. 10. (ſed ap. Orph. Arg. v. 1121. Κάλπις, Κάλπιος, nomen montis Hiſpani, alias dicti *Calpe*, Κάλπη, quo nomine et urbs venit aliqua, cf. Cell. n. o. a. 1, 72., ut ad Orph. l. l. N. Gs. affert etiam Κάλπις fluvii nomen, et Cell. l. l. 2, 247. ſ. 14. Κάλπας, fluvium Bithyniae, qui p. ſq. ſ. 15. dicitur etiam Κάλπη, ut et portus eiusdem nominis, qui vocatur Κάλπης λιμὴν ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Lat. *Calpes*, ut in κάλπης, genus certaminis Olympiis, ap. L. Boſ. Antiq. Gr. p. 99. Nr. 12.) tum in ἀλ. Stp. Th. 2, 587. D. e. cum duplici lect. alia memoriter „τὸ σωμ. — εἰς κάλπην — ἀπεκόμιζον ἐς Ῥωμ. in urnam *ex* lapide *alabaſtrite*“ pro quo Bg. e P., Spanh. ad Call. h. in Pall. v. 15. p. 612. e. cum Rs. Or. V. 9. p. 444. m. Suid. et Heſ. cum N. In rel. Bg. etiam e P., et ἐμβ. aliter, quam 1, 17, 18. m., cum Stp. Th. aliunde, qui 2, 323. E. modo „aſporto, deporto, porto. Herodi. τήν τε κόνιν τοῦ σωματίου σὺν ἀρ. εἰς κάλπην — ἀπεκ. ἐς τὴν Ῥωμ.“ cum aliis rurſum lect., pro ſimpl. accipiens, ut Noſter variarit modo cum §. pr., quod fit in κόνις quoque cum §. pr. τὰ λειψ., cf. Luc. Ind. cum N. ad 1, 334. l. 54., recte addente Sch. „*cinerem* cadaveris combuſti.“

εἰς τὰ βασ.) Haec ſupra initio l. 2. appellaverat τὸ ἀριστεῖον. Illorum meminit etiam Euſeb. Vit. Conſt. l. 3. c. 47. ubi de Helena Romae ſepulta ait ἐνταυθοῖ δὲ ἠρίοις βασιλικοῖς ἀπετίθετο. *Stroth.*

Ad Noſtri 2, 1, 5. ſuſpectum τὸ ἀριστεῖον neſcio, utrum quis ex Euſeb. hoc malit τὸ ἠρίον, an τὸ Ἀντωνινεῖον e ſuperiori Dion., ad quem p. 1284. §. 76. Fabr. „τὰ βασ. ἱερ. μν. nimis laxe appellat Herodianus“ ut

ρὰ μνήματα. αὐτοὶ δὲ τὸν στρατὸν ἀναλαβόντες [r], νικηφόροι δὴ κατὰ Βρεττανῶν, εἰς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν, διαβάντες	17. Ipſi exercitu aſſumto, tanquam victores Britanniae, in adverſam Galliam, transgreſſi Oceanum, pervene-

r) παραλαβόντες Mss. tres, v. N.

tamen in re nota ſatis tum temporis lectoribus; ſcribente etiam Leisn. ad m. Ox. „Antoninorum *ſepulcrum* Spart. v. Ind. Flori in *mauſoleum*" ubi nihil huc pertinens, cf. 4, 1, 7. e. cum Caſ. N. 4. ad Spart. p. 640., fere e P. mutante Bg. adiectivum in ſyn. gen. ſubſt., hic ob aliud adi. ἱερ., a Noſtro diremtum, ubi Stp. Th. nihil de ſepulcris, pro *inviolabilis*, et obiter modo G. Th. v. *ſacer* N. 4. it. v. *ſepulcrum* 396, 75. cf. ad μνημ. Ind. Dem., cui add. 1275, 23., tenente Stp. Th. in v. ἀποτιθ. Lat. Bg., (deſerto P.) et aliunde commodam hic notionem 3, 1486. F. e. cum Bud. C. 698, 13. „recondere, h. e. ad cuſtodiendum et aſſervandum, quod Lat. *reponere* dr." cf. G. Th. Nr. 2. cum Gr. n.

αὐτοὶ δὲ) Bg. e P. omittit δὲ, cf. 1, 6, 4., ſervato cum eo pron. ἀ., hic modo in oppoſ. κάλπη et re alia, de qua in §. pr. actum, praeter caetera.

ἀναλαβόντες) Ven. παραλαβόντες minus recte. *Stroth.* Sed cur? Aliud compoſ. iterum, minus e lapſu, quam e gloſſa per comparationem cum 3, 14, 17. e., tentato hoc v. iam 1, 15, 15., ſed cum στρ. uſurpato infra quoque 7, 2, 1., cf. Stp. Th. 2, 560. C. e. ſub Bg. (deſerto P.) cum ſyn. στρατιώτας e Plut. cum Bud. C. 365, 4. 51. alio ſenſu, quam hic, ubi de imperatoribus et ducibus, exercitum ſecum abducentibus, ubi caſtra moverunt, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 496. e. Diod. S., valente et tum illo Lat. Stp. Th. *recipere* ad *ſe*, dum duces ad ſe rurſus vocant et ſecum eſſe ac proficiſci iubent milites, ad tempus a ſe dimiſſos antea in tentoria, tacente G. Th.

νικηφόροι δὴ) Omiſſo δὴ Bg. iterum, aſſumit particulam ὡς ad ſubſt., cf. 3, 12, 8., dum P. capit Gr. δὴ notione temporis, pro ἤδη §. 12. e., quum malim ſumere hic poſt ſubſt. per ironiam et iudicium hiſtorici noſtri, pro Lat. *ſcilicet*, quo de alibi, cum non vere Britanniam vicerint, cf. §. 12. In ſubſt. νικ. autem cum pr. κατὰ Bg. e P. reddit per gen. et per nomen regionis pro populi, quod aeque ſervari poterat, *Britannorum*, cf. G. Th. *victor* — gentium — *hoſtium*, omiſſa ſic praep., quae hic cum ſubſt. perſ. copulatur a Noſtro, ut ſupra cum ſubſt. rei νίκη, reddente Ind. Sb. per ambages „victoria *de* Britannis *reportata*" ut et Sch. „*victoriam* reportantes *de*" nihil vero tenente Stp. Th., quam cum gen. rei ſ. certaminis, τοῦ ἀγῶνος, it. παγκρατίου, quod poſtr. eſt ap. Xen. Sy. 2, 6., praeterea reperiente me tantum de perſ. abſolute ap. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Luc., ſed de re Abr. ad Aeſch. 2, 73. m., ut peculiare quid ſit Noſtri hic. In ſq. ἀντ. Bg. cum P., ut 2, 8, 12., non item in διαβ. (per quod variatur cum 3, 14, 7. διαπλεύσας λ.) ſed rurſus in ἀφ. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 702. de Antonini numis notaram quondam primum pertinere ad hanc §. it. ib. p. 706. e Getae numis ſecundum, vel ad §. 14. it. ad 3, 14, 4., etiam tertium, ſed ad hanc §. rurſus et victoriam de Brit. ib. p. 707. e Getae eiusdem tertium.

τὸν Ὠκεανὸν, ἀφίκοντο. ὅπως μὲν δὴ Σεβῆρος τὸν βίον μετήλλαξε, καὶ οἱ παῖδες αὐτῷ [s] τὴν ἀρχὴν διεδέξαντο, ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ δεδήλωται [t].

18. runt. Quomodo igitur Severus e vita diſceſſerit, filiique eius imperium ſuſceperint, in libro iſto demonſtratum eſt.

s) αὐτοῦ Ing. 2. cum Lugd., v. N. t) Poſt haec A. 1. Ἡρωδ. τ. μ. Μ. β. βιβλ. τρίτον, ſed B. 2. τέλος, cf. finem libri pr.

ὅπως μ. δ.) In μ. δ. Bg. e P., cf. 1, 9, 14., non item in rel., cf. in τ. β. μ. 1, 2, 2. Ad ſq. Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. αὐτοῦ" quod non certum eſt, ſed modo e P., cf. 1, 9, 11. 1, 2, 2. e., ut ex eodem ſq. διεδ., cf. 2, 1, 8. 2, 13, 12., non item in ſq. τούτῳ.

EXCVRSVS AD LIBRVM III.

3, 9, 1.

τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ κοινωνοὺς τῆς βασιλείας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας.

Spartianus in Sev. 16. (p. 616. e.) poſtea demum ad participatum imperii admiſſum alterum e filiis memorat, nempe poſtquam Severus emeruiſſet nomen Parthici, *Ob hoc etiam* filium eius *Baſſianum* Antoninum, *qui* Caeſar *appellatus* iam fuerat, *annum* XIII agentem, *participem* imperii *dixerunt* milites. *Getam* quoque *minorem* filium *Caeſarem* dixerunt: *eundem* Antoninum, *ut* plerique *in litteras* tradunt, *appellantes.* Ad quae verba Caſaubonus annotat: „factum hoc eſſe quinto, vel, ut alii, ſexto imperii Severi anno: ab eo tempore duos numerari coepiſſe Auguſtos, Severum patrem et Antoninum filium. deinde acceſſiſſe tertium, minorem filium Getam: quem, multo ante Caeſarem appellatum, Auguſtum nuncuparit Severus, octavum annum imperans, vel ad ſummum nonum. Atque haec, inquit, illa eſt imperii *triplex virtus*, hi illi *tot Auguſti*, quos laudat Tertullianus in florida de Pallio. nimis enim errant, qui aliter illum locum interpretantur. Nobis nullum unquam fuit dubium, quin ille liber a Tertulliano fuerit ſcriptus multo poſt confecta civilia bella, Severo et duobus filiis imperantibus." Apparebit ex ſqq., cur integram Caſauboni notam adſcripſerimus. Iacobus enim Gutherius in erudito de offic. dom. Aug. Commentario l. 1. c. 42. negat, *Getam usquam Auguſtum et imperii conſortem factum, niſi poſt mortem Severi*, id que ex Faſtis Conſularibus et veteribus numis adſtruit; adeo que verba Tertulliani de Pall. c. 23. *et triplex imperii virtus, Deo tot Auguſtis in unum favente*, non de Severo, Baſſiano et Geta, ſed de Severo ita accipit, *quod Albinum, Nigrum et Iulianum ſuperaverit. Vere*, inquit, *triplici virtuti Severi tribuitur, qui tres imperium aſſerentes, ſua virtute profligavit, tot Auguſtis in unum favente deo, quod eſt, dei benignitate tot devictis Auguſtis, in unum Severum poteſtate imperii redacta.* Firmat dicta auctoritate Herodiani, qui itidem eo nomine Severum admiratur, ἕνα ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, ſicut ſupra c. 7. huius libri legimus. Verbo dicam, totus orationis genius repugnat huic explicationi, quae nimis περιέργως quaerit ſenſum in verbis, quem non invenit. Quis *triplicem imperii virtutem* Latine diceret, quia unus tres devicit? Phraſis ipſa in contrarium nititur, neque niſi obtorto collo huc converti poteſt. Iam quid eſt, *deus favet tot Auguſtis in unum?* An ullus artifex poterit exſculpere, *tot Auguſtorum vim in unum transfert?* Quomodo ergo illis favet deus, ſi uni dat, quod illis ademit? Nonne res et locutio tota reluctantur? Quod ad Herodianum attinet, locus hic eſt conſideratu digniſſimus. Phraſis clara eſt, κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. ἀποδεικνύναι. Interim ſi proprie capiamus: nec cum tempore, nec cum caeteris ſcriptoribus conveniet. Spartianus c. 14. (p. 612. i.) de hoc tempore, quo Severus ante bellum Parthicum in urbe moratus eſt, hoc tantum refert: quod *Caeſarem* Baſſianum filium ſuum Antoninum a ſenatu appellari iuſſit, decretis imperatoriis *inſignibus*, de quibus ſupra dictum eſt, item que (p. ſq. i.)

quod *Getae* minori filio togam virilem *dederit*, et mox quod *filios conſules deſignaverit*. Quae hauddubie illuc ſpectant omnia, ut filios ad rudimenta et auſpicia imperii proferret. Et ſi quis laxius capere Herodiani locum vellet: res confecta eſſet. Certe de propoſito hoc ſtudioque Severi iam antea c. 5. huius libri praedixerat, quod voluerit nimirum *πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι. Boecl.*

Quibus adiungimus e Vol. aliquo Leisn. haec alius ſcriptoris, a quo diſtinximus inſerta ab ipſo Leisn. per uncos. „Non videntur hunc locum attendiſſe, qui Baſſianum poſt expeditionem Parthicam demum A. U. C. 951. poſt C. N. 198. nomen Caeſaris a Severo obtinuiſſe; Getam vero demum A. U. C. 956. p. C. N. 203. Caeſarem dictum Saturnino et Gallo Coſſ., ab Severo porro A. U. C. 957. p. C. N. 204. ludos ſaeculares octavos celebratos fuiſſe ſcribunt. (Non igitur ſimul Baſſianus et Geta Caeſares declarati, ut Herodianus tradit.) Herodianus enim res Severi ita narrat, quaſi Caeſares filios dixiſſet non modo ante expeditionem Parthicam, verum etiam poſt ludos ſaeculares. Atrenos quidem Parthos que bello tentare Severus voluerat, victo Nigro: ſed mutata ſententia, hoc conſilii in aliud tempus reiecit Herodi. 3, 5, 2. Musgrave in Severianae Domus Aug. ſynopſi chronol. p. 120. A. U. C. 951. p. C. N. 198. Baſſianus apud Viminatium in ſuperiori Moeſia Caeſaris nomen obtinuit a Severo. In Camdeni quadam Inſcriptione dicitur Caeſ. Deſtinatus. In numis hoc anno percuſſis et a Mediobarbo recitatis Severus ob nuperas in oriente victorias appellatur *Parthicus*, *Arabicus*, *Adiabenicus*: unde falſi Spartianus in Severo arguitur, eo quod Severum *Parthicum* nomen reſpuiſſe, tradiderit. Pagi A. U. C. 952. p. C. N. 199. Baſſiano Caeſaris nomen a Senatu ratum eſt. Porro imperator hoc anno *deſtinatus* eſt, itaque nuncupatus: ut ex inſcriptione patet ap. Scalig. ad Euſeb. p. 128. Praeterea hoc anno Tribunitia poteſtas a Severo data eſt Caracallae in Galliis. A. U. C. 956. p. C. N. 203. Tribunitia poteſtas Caracallae decreto ſenatus confirmata eſt. Severus Romae dedit quinquennalia: ad Lugdunum cum Albino Caeſare pugnavit, eum que XI Cal. Martii, ut Spartian. in Sev. teſtatur, vicit. Caracallam Auguſtum dixit, Getam Caeſarem. Saturnino et Gallo Coſſ. (De hac re loqui Herodianus videtur 3, 9, 1.) A. U. C. 957. p. C. N. 204. Severus ludos ſaeculares octavos celebravit: et honoris participes filios fecit. Unde in numo Getae inter filios, ara in illorum medio poſita, ſacrificat pater. De his ludis Zoſimus 2. Patinus in numis Domitiani p. 219.

A. U. C. 961. p. C. N. 208. Baronius Getam Auguſtum nominari ſcribit: quocum Ant. Pagi conſentit, ob decennalia imperii Auguſtei Caracallae, hoc anno celebrata; quum annis huiusmodi ſolemniis addictis (quae illius regula eſt) novi Caeſares aut Auguſti creari ſolerent. Sed inſcriptione in Epiſcopi Elwenſis Inſcriptionum antiquarum ſylloge ap. Musgrave p. 37. contrarium evincitur: et regulae Pagianae fides in dubium venit. Interim hoc anno imperii Caeſarei Getae decennalia celebrabantur.

A. U. C. 962. p. N. C. 209. Severus Baſſianum et Getam, ut a Romae deliciis abduceret, et vitae militari adſueſceret, una cum exercitu duxit in Britanniam, ubi et poſt Albini interitum motus erant civiles.

A. U. C. 964. p. N. C. 211. Severus arthritide extinctus Eboraci eſt. Eodem anno Apotheoſis Severi; et Geta occiſus.

A. U. C. 969. p. N. C. 216. Caracalla, ut provinciis placeret, ſe- mul que pecuniam ex illis corrogaret, legem tulit, qua in orbe Rom[illegible] qui ſunt, ex conſtitutione Imperatoris Antonini cives Romani eſſ[illegible] ſunt. D. de ſtatu hominis l. 17.

A. U. C. 970. p. N. C. 217. Caracalla a quodam Martiale, qu[illegible] affecerat iniuria, Carras inter et Edeſſam in Meſopotamia, alvi inanien- dae ſatagens, inter faeces et urinam confoſſus eſt 6. Idus Apriles. Na- tus eſt die octava Aprilis, A. p. C. N. 188. vixit annos 29. regnavit an- nos 6. menſes binos.“

Denique accedant, quae ipſi ſcripſeramus e Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. „Fallitur Herodianus 3, 9, 1., qui utrumque filium iam ante ex- peditionem Parthicam κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Severo dictos tradit“ poſt quae addit „filius nempe maior M. Aurelius Antoninus nunc pri- mum A. U. C. 951. circa hiemem particeps imperii factus eſt, ſi Spartia- num ſequimur.“ Sed idem Fabr. ib. p. 1272. §. 11. „Noli hinc confice- re, iam tum, vivente Plautiano, Getam quoque Auguſtum fuiſſe et conſortem imperii, quemadmodum Herodi. 3, 9, 1., ſed falſo, ambos filios iam ante expeditionem Parthicam κοινων. τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Seve- ro dictos ſcribit.“ Deinde docet tria haec, 1) an. U. C. 951. Antoni- num Auguſtum, Getam tantum Caeſarem dictum eſſe, 2) Getam vero Auguſtum et participem imperii factum eſſe demum decennio poſt, 3) Getam tamen factum eſſe Auguſtum vivo adhuc patre. Unde Noſter vix purgabitur a vitio neglecti temporis. Caeterum ad locum Tertull. p. 41. e. tacet Salmaſius.

3, 9, 6.

τὰς Ἄτρας κ.

Iam ſupra (3, 1, 4.) monui, nihil de hac urbe aut gente exſtare ap. vetuſtiores ſcriptores. Xiphilinus eandem rem narrat, urbem vero τὰ Ἄτρα appellat, quae varietas in nominibus urbium haud inſolita eſt. Stephanus Byz. autem in eo quidem cum noſtro conſentit, quod urbem Ἄτραι appellat, ſed ait ſitam fuiſſe eandem inter Euphratem ac Tigrim, allegat que teſtimonium Arriani ex 17 Parthicorum. Meminit praeterea urbis cuiusdam, quam Ἀτρήνην appellat, in quo erraſſe eum puto. Nam ſicuti aliae regiones ſub ea caeli parte nominibus inſigniebantur in ηνη exeuntibus, Ἀδιαβηνή, Ὀσροηνή, Σιττακηνή, Μελιτηνή, Κομμαγηνή etc. ita Ἀτρηνὴν dictam puto illam regionem, quae erat circa Ἄτρας. Neque minus in eo falſus eſt Steph., quod urbem Meſopotamiae adſcri- bit, ac dicit eam inter Euphratem et Tigrim ſitam eſſe. Namque eam Arabiae urbem fuiſſe, Severum que cum exercitu uſque in hanc regionem perveniſſe, non ſolum ex Herodiani et Xiph. teſtimonio apparet, ſed etiam ex *Arabici* cognomine, quod ipſi inditum fuiſſe, cum Ael. Spar- tianus in Sev. c. 10. tum etiam Nummi teſtantur. Atras autem, haud procul a ſinu Perſico abfuiſſe puto. Etiam Traianum hanc urbem fru- ſtra oppugnaſſe, Amm. Marcellinus teſtatur l. 25. cuius verba adſcribo: *prope* Hatram *venimus*, vetus *oppidum* in *media* ſolitudine *poſitum*, olim *que deſertum, quod eruendum adorti temporibus variis Traianus et Seve- rus principes bellicoſi, cum exercitibus pene deleti ſunt*. Idem Dio Caſſius in Traiano et ex eo Xiphilinus narrat, in quo tamen Ἀγαρηνοῖς mutan- dum videtur in Ἀτρηνοῖς. Sic autem ſcribit: μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀρα- βίαν ἦλθε, καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἀφειστήκεισαν. καὶ ἔστι μὲν οὔτε μεγάλη οὔτε εὐδαίμων ἡ πόλις· ἥ τε πέριξ χώρα ἔρημος ἐπὶ πλεῖστόν ἐστι, καὶ οὔθ᾽ ὕδωρ, ὅτι μὴ βραχὺ, καὶ ταῦτα δυσχερὲς, οὔτε χιλὸν *) ἴσχει.—

[illegible]γὰρ ὑπὸ Τραϊάνου τότε, οὔτε ὑπὸ Σεβήρου ὕϛερον ἥλω, καίτοι καὶ καταβαλ[illegible]ντων μέρη τινὰ τοῦ τείχους αὐτῆς. Ex ultimis verbis luculentiſſime pat[illegible]r, Dionem de eadem urbe ac regione loqui, de qua ipſi in Severo et [illegible]oſtro h. l. ſermo eſt. Quare neque de urbe quadam Ἀγάρα in Indi[illegible] ſita, neque de Ἀγάῤῥα Perſidis civitate, quarum meminit Ptolemaeus, cogitandum; ſed potius, cum poſtea ipſe Dio in Severo gentem Atrenos appellet, et in hoc loco pro falſa lectione, Ἀτρηνοῖς reſtituendum eſt. Sed Ἀτρηνοὶ quoque Ἀτροὶ appellati videntur. Niſi enim omnia me fallunt, de iisdem loquitur Bardeſanes ap. Euſeb. Praep. Ev. l. 6. c. 10. ἐν Ἀτροῖς, ὁ κλέπτων τι ὀβολοῦ ἄξιον λιθάζεται. Notiſſimum certe eſt, maiorem usquam in veterum ſcriptis deprehendi varietatem quam in ſcribendis urbium et regionum, praeſertim vero orientaſium nominibus, quae vario modo quisque ad ſuam linguam transformare ſolebat. Quare etiam vero haud abſimile eſt, Atrenos eosdem fuiſſe cum Atramitis quorum mentio fit ap. Plin. hiſt. N. 12, 14. ac Steph. Byz. alios que ſcriptores. Certe quod Plinius ait, totam regionem montibus incluſam, ac ipſum regionis caput in excelſa rupe poſitum fuiſſe, quod que Dionyſius Perieg. de ea dicit — οἷς ἐπὶ γαῖα Χατραμὶς ἐνναίει κατενάντια Περσίδος αἴης, cum Herodiani deſcriptione egregie convenit. Chatramitae autem ab Hatramitis ſ. Atramitis, quorum urbem Geographus Nubienſis Hadramuth appellat, non diverſi fuere. Sed de his ante omnes videndi Salmaſius Plin. Exercit. p. m. 347. ſqq. et Bochartus Phaleg. et Can. l. 2. c. 17. ſqq. Caeterum de univerſa hac Severi expeditione legiſſe Xiphilinum neminem poenitebit.

*) Ex hoc loco, qui proverbio ſimilis videtur, forſan confirmari poſſet, coniectura noſtra, quam in Eclogis ad Theocrit. 21, 15. propoſuimus: nempe legendum eſſe οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ χιλὰ κ. λ. *Stroth.*

His accedat ex Cell. n. o. a. 2, 625. prope tota §. 42. „Ammianus *l.* 25. c. 26. Val. 8., addit ſuperiori Meſopotamiae caſtellum *Ur*, inter Tigrin et Niſibin poſitum, quod nonnulli *Ur Chaldaeorum* credunt eſſe. — Deinde *Hatram*, vetus oppidum, in media poſitum ſolitudine, *itidem* inter ſuperiorem Tigrin et Niſibin, quod Traianus et Severus diverſis temporibus adorti, cum exercitibus paene deleti fuerint. Situm ipſe ſic Ammianus deſcripſit, quum Tigrin ſuperiorem Iovianus cum exercitu traiecíſſet: *properantes itineribus magnis prope* Hatram *venimus* — rel. Hinc aliquot dierum itineribus *ad* Ur *nomine* Perſicum *venere caſtellum*, qui cibos emaciato exercitui adferrent. Tum demum profecti ſunt Niſibin, et inde ad Euphratem. De Traiani obſidione Xiphilinus ex Dione prave: ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Αγαρηνοῖς ἐπεχείρισε, *profectus in Arabiam*, Agarenis *bellum intulit.* Ατρηνοῖς, *Atrenis*, ſ. *Hatrenis* Valeſius ad Ammian. recte legi iubet: quia mox idem ſolitudinis oppidum ab Severo quoque fruſtra dicitur oppugnatum, ubi τὰ Ἄτρα a Dione vocatur, ab Herodi. l. 3. c. 9. αἱ Ἄτραι, i. e. Hatra ſ. Atrae. Et Zonaras p. 216. Severi Atra πόλιν Ἀράβιον, *urbem Arabicam* dixit. Quae cauſa eſt, ut nonnulli, quibuscum et nos olim fecimus, haec Atra ſ. Hatram in Arabia Deſerta poſuerint. Verum rectius in Meſopotamia cum Ammiano ſtatuitur; in qua multae partes, propter incolas Arabes, nomen Arabiae prae ſe ferunt. Et Stephanus in Meſopotamia cenſuit: Ἄτραι πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Atrae *urbs inter Euphratem et Tigrin ſita.* Herodianus obſcurus eſt, quia ex Armenia in Atrenos, inde in Adiabenos, deinde in

Arabiam Felicem, et rurſus in Atrenos ducit; ut nihil certi ex ordine itinerum colligi poſſit. Nec clarior Peutingeriana Tabula, in qua Ha*tris*, ſexto caſu, ad Tigrem quidem, ſed alieno loco ponitur. Gentile Ἀτρηνοὶ, *Atreni*, ut ſaepe in Herodiani praedicto loco eſt.“

Claudant, quae olim ſcripſimus ad hunc locum. Etiam hanc oppugnationem Dio poſt expeditionem contra Parthos narrat 1264, 6. μετὰ τοῦτο δ᾽ Σεβῆρος τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς, ἐπειράθη μὲν καὶ τῶν Ἄτρων, οὐ πόῤῥω ὄντων, ἐπέρανε δ᾽ οὐδέν· ἀλλὰ καὶ τὰ μηχανήματα κατεκαύθη, καὶ στρατιῶται συχνοὶ μὲν ἀπώλοντο, πάμπολλοι δὲ καὶ ἐτρώθησαν. ἀπανέστη οὖν ἀπ᾽ αὐτῶν καὶ ἀνέζευξεν ὁ Σεβῆρος. Quae in rebus quidem conſentanea ſunt Herodiani narrationi, quae ſequitur §. 9. 11. 12., non item temporibus e ratione Dionis. Itaque Fabr. ib. §. 57. iterum culpat Herodianum ſic.“ Conſentit quidem eatenus cum Dione Herodianus 3, 9, 4., quatenus ab Armenis ait converſum in Atrenos Severum eſſe, ſed utramque expeditionem excurſioni in Parthos male praeponit. Nam quid nunc Severus ſecundum Herodianum? Dicit eum, peragrata Meſopotamia et Adiabenorum regione, excurriſſe in Arabiam felicem, — et, expugnatis multis urbibus, Atrenorum regionem ingreſſum, Atra fruſtra obſediſſe, ſed a fortuna ſolatium accepiſſe, cum impoſitus navibus exercitus fortuito ad littus Parthicum appulſu Cteſiphontem ceperit. Proh! quot portenta! quantus ſaltus ex Adiabene, ultra Tigrin ſita, in Arabiam felicem! quantulo minor ex Arabia felice in Atrenen Meſopotamiae! Rurſus ex Atrene, regione deſerta et aquis deſtituta, quomodo navibus in Perſidem? Et unde Herodiano tanta claſſis naſcitur, quae exercitum omnem capiat? Profecto haec eiusmodi ſunt, quae exiſtimationem huius ſcriptoris imminuant.“

In his, quae dicuntur de ſitu urbis et itineris Severiani ordine, illa non videntur ad liquidum perduci poſſe. Sed alterum, quod ad p. 1263. §. 52. Fabricius quoque dicit „ſe neſcire, unde claſſis, aut ubi nata ſit“ id vero ſic componatur, ut Noſter univerſe de exercitu narrarit, cum debuerit duplicem nominare, tum pedeſtrem, tum navalem, ſed id propterea non fecerit, quia tum temporis, quo ſcribebat, res eſſet omnibus nota. Nam Dio tradit diſerte, non modo Severum profectum eſſe partim navibus, partim pedeſtri itinere 1263, 82. ὁ Σεβῆρος — καὶ πλέων τε καὶ βαδίζων, ſed etiam, Severi exercitum rediiſſe tum pedibus, tum navigiis p. ſq. 1. καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν πεζῇ, — οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύθησαν.

Tum idem Fabr. ib. p. 1263. §. 53. Noſtrum culpat, quod aliud quaſi agentem Severum dicat ad Parthos veniſſe, cum tamen deſtinato conſilio id fecerit. Hoc tangit proprie Noſtri illa 3, 9, 14. et ſane pugnat cum Dionis his l. l. lin. 65. μετὰ δὲ ταῦτα ἐστράτευε κατὰ τῶν Πάρθων.

Denique, cum Dio narrat, Atra a Severo ſecundum eſſe impugnata, ſed iterum fruſtra 1264, 28. ſqq. αὐτὸς δὲ πάλιν ἐπὶ τὰ Ἄτρα ἐστράτευε, (exponens deinceps, quantopere afflictus ſit in ea oppugnatione exercitus Severi, fere ut Noſter, primo iaculis Atrenorum l. 39. p. ſq. l. 44., dein aliis rebus, ib.) illa oppugnatio duplex etiam placuit Anglis et ipſi Heynio in H. 4, 1050. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον τέταρτον [a].

Τὰ μὲν δὴ πραχθέντα Σεβήρῳ, βασιλεύσαντι ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ δεδήλωται. οἱ δὲ [b] υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, ἅμα τῇ μητρὶ [c] εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγοντο, ἤδη μὲν κατὰ τὴν ὁδὸν στασιάζοντες πρὸς ἀλλήλους. οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειστιῶντο [d] ἀλ-

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber quartus.

Res geſtae Severi, impera-
toris per octodecim annos,
in ſuperiore libro expreſſae
2. ſunt. Porro autem filii eius,
iam adoleſcentes, una cum
matre Romam feſtinabant,
iam tum in itinere diſſidentes
3. inter ſe. neque enim di-
verſoriis iisdem utebantur,
neque una veſcebantur: mul-

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ, ἱστοριῶν τετάρτη, minio picta, ſingularem verſum efficiunt. *Mart.* cf. inſcriptionem libri pr., quae et in edd, hic ab illa ib. non diſcrepat. b) al. οἱ δὲ vel οἱ δ' υἱεῖς λ. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae cum 1. it. Par. utr. omiſit ſine animadverſione Ern. δὲ, quod cum apoſtropho fuit in A. al. cf. 2, 12, 2. c) Comma in Ms. Ba., ut mox colon poſt ἠπειγ. d) συνεσ. Ox. cum Par. 2.

τὰ μ. δ.) Bg. e P. praeter plane oppreſſa μ. δ., cf. 1, 11, 14., duxit omnia fere ſqq., cf. ad τὰ πρ. 2, 15, 13. it. 1, 3, 9., quocum variatur in tempóre; aſſumta pr. ἐν ad caſum temporis ſextum ἔτεσ., cf. 2, 14, 5. et 3, 15, 7., ut in τῷ πρ. τ. β. 3, 1, 1., quocum variatur per ſubſt. ſyn., ut a Bg. in ſq. δεδ. cum 3, 15, 18. et 2, 1, 1. per Lat. liberius, pro *igitur geſta* quidem *Severo*, qui *regnavit* 18 *annis*, in *priore* libro *declarata ſunt*, cf. Polb. 4, 1. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ τὰς αἰτίας ἐδηλώσαμεν, ſuperiore *libro* rel.

ἤδη νεαν.) i. e. 21 annos natis maiores. *Strotb.* cf. 3, 13, 14. In pr. δὲ Bg. e P. libere addit alterum adv. *porro*, ut in ſq. ἤδη alterum *tum*, ſed in ἅμα λ. fere ut 1, 15, 7. m., cf. in formulam κ. τὴν ὁδ. Ind. Luc. v. ὁδ. b. (ubi ex 1, 161. l. 95. καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, *in* itinere, *cum* iam *huc viciniae* perveniſſem, *accepi*, ſed alio ſenſu ib. v. κατὰ b. m.) cum L. N. T. nominatim Krb. v. κ. Nr. 16. it. Aeſ. Fa. Hs. ſed ſine Ind. ap. Dem. 1274, 18. it. ſupra 2, 12, 2. et 2, 6, 10. m. παρὰ — τὴν ὁδ. ad variandum.

καταγωγαῖς) In hoc ſine Vs. Stp. Th. ſub Bg. e P. hinc, nihil ferente Ind. Herdt., qui et laudatur a Bud. C. 525, 31. ſqq., it. a Suida 2, 255. πανδοκεῖον, cf. Heſ. cum N., ad Luc. 2, 562. N. 3. Poll. 9, 39. Ind. Sb. Ael. V. h. Dion. C. Dion. H. S. T. utr., quod iungitur cum v. ἐχρ. per

λήλοις. πολὺ δὲ τὸ [e] ὕποπτον ἐν ἅπασιν [f] ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, μή τις αὐτῶν προλα-

tum que ſuſpicionis, in omni cibo ac potu, ne alteruter

e) πολὺ τὸ δὲ ὕπ. Bs. 2., male inter corrigendum transpoſitis vocibus.
f) Comma in ed. Bss. al. et mox Ms. Ba. ἐδέσμασί τε εἶχον καὶ πόμασιν λ.

analog. Mox v. συνεϛ. tenet Stp. Th. cum ſyn. Lat. Bg. (deſerto P.) ſine auctore, quem v. etiam Dem. Ind. abſolute, ſed cum dat. perſ. quoque ap. Luc. Ael. V. h. Dion. H. l. l. T. 1. cum Suid., non coll. ad Heſ.

πολὺ δὲ) Ms. Ba. ſolius novitas duplex eſt, levior una in adiecto ν ἐφ. ad ſubſt. πομ., ſequente conſona, cf. 3, 15, 4. i., ſed altera gravior, dum intruditur v. εἶχον, quod eſſe gloſſema plura arguunt haec, primum, quod neſcitur a Mss. rel. et R., tum quia non facile excidit a vicinia, porro quoniam contra facilis eſt ellipſis v. ſubſt. ἦν, ab ipſo P. et Bg. inſtituta, et alibi ſaepe ap. Noſtr. alios-que obvia, nec durior cum pron. demonſtr., ἦν αὐτοῖς, qua medicina cavetur, ne quis putet v. ἦν elapſum intra ſimiles ſyllabas ον et ἐν, aut poſt ἅπασιν, qualia debebat potius comminiſci Gloſſator ille perpetuus, non autem hic craſſum infercire ſuum ingenium; reddente Sch. e Sb. Ind. in „ὑπ. ſuſpicio magna circa" ſervato adi. et ſubſt., ſed Bg. per duo ſubſt. ſ. diverſos caſus e P., ut Stp. Th., ubi „frequentiſſimum ap. Thuc." cuius Ind. tamen modo ad Schol. oſtendit loca duo, unum de perſ. (cui add. 218, 55.) alterum de neutro poſt ſubſt., per veros numeros 435, 74. cui add. cum gen. rei ib. 59, 11. τὸ ὑπ τῆς γνώμης, ſuam animi ſuſpicionem, praeter quae reperi de perſ. ap. Suid., non coll. ad Heſ., ap. Phil. abſolute p. 757. i at cum pr. περὶ p. 759. B., ad Onos. p. 110. N. 1., per Indd. Xen. Ἀνβ. et Bach., Luc. Rs. Or. V. 7. Ant., ſine Ind. Dem. 162, 19. 188. 22., ſed ſequente μὴ etiam ap. Ioſ. 1, 443. ſ. 1. e., it. de fem. ap. Eur. Electr. v. 644., ubi et pro ſubſt. in neutr. plur. v. 345., ut de re, pro adi. ib. Herc. fur. v. 1120. Ind. Xen. Cyr. Luc., ubi etiam neutr. pro adv. ex 2, 614. l. 9., peculiari ratione Noſtro iungente adi. πολ. cum ὑπ. et hoc cum pr. ἐν. Tum comma edd. quarundam poſt ἅπασ. faciat, ut abſolute ſtet, tanquam genus, cui ſubiiciantur deinde formae rerum duae, cf. 3, 12, 21. 3, 14, 18., dum ſine commate ſumit omnia ſimul P., perverſo ordine, ſed recto Bg., cuius comma poſt Lat. ſuſpic. abeſſe cum poſſit, oſtendit tamen etiam illam rectionem ſubſt. ὑπ. cum μὴ, qualis ſupra in adi. ap. Ioſ., ſed in v. affini ὑποπτεύειν ſupra 1, 3, 14., quam rectionem ſui verbi hoc ergo ſubſt. retinet quoque, ut alia; copulante Noſtro in ſq. ἐδ. cum πομ. de ſuo, ut Stp. Th. cum ſyn. ποτῷ, cum repererim modo abſolute, cf. Heſ. cum N. Poll. Ind. cum Hom. Call. Geop. Xen. Bach. Luc. et Hs. Fa. Aeſ., tenente Stp. Th. ne quidem in πομ. illa N. T., ubi et βρώμασι καὶ πόμασι, quae ſunt eadem ap. Xiph. S. 350, 9. in cibis et poculis, (ſervato numero, ſecus ac Bg. e P.) cf. Heſ. Suid. Foeſ. Ind. Diod. S. Luc. et Ael. V. h.

μή τις) Bg. contrahit in unam vocem pron. τις cum gen. pron., ſecus ac alibi, cf. 2, 5, 14. 1, 4, 17., hic ſane ad ſenſum commode, quia ſermo eſt de duobus tantum, e P., quem deſerit rurſum in ſqq. particip., etiam Sch. in „πρ. antevertens" per Lat. Stp. Th. aliunde, pro quo

β[illegible] καὶ λαθὼν, ἤ τινας [ff] ἀναπε[illegible]τας τῶν ὑπηρετῶν, δηλητηρ[illegible] χρήσηται φαρμάκῳ. ταύτ[illegible] γοῦν καὶ τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον [g], ἀδεέστερον ἑκάτερος βιώσεσθαι προσδοκῶν, εἰ ἐν τῇ Ῥώμῃ γένοιντο [h], καὶ, τὰ βασίλεια διελόμενοι, ἐν

prior et fallens, aut per impulſos a ſe miniſtros, veneno rem gereret.
4. Quocirca et iter adhuc magis accelerabant, tutius uterque victurum ſe ſperans, ubi Romam pervenissent, ac regiâ diviſâ in ampla et ſpatioſa ha-

ff) Sic quoque in ed. Bs. 2. L. al. pro ἤ τινὰς A. Stp. rel. cf. 3, 7, 8. 3, 10, 11. it. 4, 12, 4. v. N. g) Colon in Ms. Ba. h) Iterum colon in Ms. Ba.

Bg. melius ad perſpicuitatem, (cf. 2, 15, 3.) quam in ſq. λαθ., cf. 1, 9, 18. 3, 14, 19. διελ., at, deſerto P., liberius ad ſq. membrum, ubi Sch. in „ἀν. *quum* perſuaſiſſet *iis*“ pro quo malim, *ne quis* ipſorum *prior* et *clam*, aut *quosdam* impellens *miniſtrorum*, venenum *adhiberet*; ubi ſane ſenſus eſt, ne quis ipſorum *prior* adhiberet *clam* venenum in alterum vel ipſe, vel per miniſtros; dum Noſter dirimit illa duo particip. προλ. et λαθ. per copulam, proprie omittendam, ſed P. ſupplet alterum pron. αὐτὸς, cf. 2, 10, 18., in oppoſ. oppreſſum ob iam praecedens αὐτῶν, cf. 1, 9, 18. 1, 2, 10. e., ſed in formulam χρ. φαρμ. Luc. 1, 646. l. 34. per analog. ſaltem.

ταύτῃ γ.) Opprimit γ. Bg. e P., (niſi hic cepit per ſuum *que* ſenſu continuandi, cf. 2, 1, 15., valens hic quoque pro *igitur*, cf. 3, 13, 16.) et aeque libere, ac ille reddit pron. τ., cf. 3, 5, 11. 1, 17, 9., ſed ſeverius quoque Sch. „ἠπ. urgebant *iter*“ variante Bg. pro 3, 15, 8., ſed Noſtro ſcribente ad analog. modo, et maxime Lat., cf. G. Th. v. *iter* cum v. Bg. et *properare*, it. in ſq. ἀδ. cum v. β., cf. ib. v. *tute*.

ἑκάτερος — προσδοκῶν, εἰ — γένοιντο, — διελόμενοι,) Obſerva inconſtantiam ſcriptoris, τῷ ἑκάτερος nunc ſingulari, nunc plurali iungentis. Sic 2, 12, 6. *Leisn.*

Cf. et 2, 12, 10. de ſyneſi, quae iterum copulat diverſos numeros cum adi. ἑκ. e genere collectivorum, cum et duo iam ſint plures, opprimente P. adi. id, et numerum libere in πρ. mutante, ſed explente Bg. pron. ἑαυτὸν iterum, cf. in πρ. cum inf. fut. ap. Dem. ſine. Ind. 70, 14. 71, 3. 11., variante Noſtro cum 2, 4, 17. ἐν ἀδείᾳ — βιώσεσθαι, pro formula per ſyn. adv. Tum Bg. e P. modo in εἰ per ſyn. (in notione non conditionis, ſed temporis, pro quando ſ. poſtquam, quas notiones non diſcernit et diſerte profert Stp. Th. et L. Ern. nec Hoog. Op., Vig. nec Ind. aliquis, ſed G. Th. v. *ſi* Nr. 4.) et in γεν. cum pr. ἐν, cf. 2, 2, 11., non item in mutato nomine urbis, cf. 2, 14, 10. 3, 13, 3., nec in libere addito adv., cf. 3, 13, 5., ſed partim ad ſq. διελ., (pro *regiam partiti* ſ. *diſpartiti*, cf. §. 9.) at Sch. ex illo magis „*quum* diviſiſſent *inter* ſe *regiam*“ conſervata ſic notione med., cum Gs. ad Luc. interdum, it. Ind. Dem., tacentibus lib. de V. med., non item Stp. Th. 1, 192. e., qui et aliunde tenet Lat. Bg. e P. in πολ. 3, 480. G. it. in πλατ. ib. p. 352. E. m. cum P. et ſimul iterum cum Lat. *ſpatioſus* D. m., ut iungat

πλατεία καὶ πολλῇ οἰκήσει καὶ πάσης πόλεως μείζονι, καθ' ἑαυτὸν ἑκάτερος διάγοι, ὡς βούλοιτο. ὡς δὲ ἀφίκοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὅ τε [i] δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο [k], ἥ τε σύγκλητος προσηγόρευσεν.

bitatione et quavis urbe maiore, ſeparatim uterque degeret, prout vellet. Ut autem venerunt Romam, populus eos laureatus excepit, ſenatus que conſalutavit.

i) Ms. Ba. ὁ μὲν δημ. v. N. ſed ed. Pat. οὔτε mendoſe. k) Colon in Ms. Ba., ut mox poſt προσηγ. in Ed. Ox. cum Ed.

Noſter ſyn. (forſan e Lat., cf. G. Th. v. *ampl.* 315, 54. 57. magna *et* ampla *pars*, it. „*ſpatioſus*, — amplum ſignif. — magna *et* ſpatioſa *res* eſt *ſapientia*") etſi fortaſſe πολλ. hic capi licet de *multiplici*, multas diaetas habente, per quas fugere et latere poſſent, ſi impetus fieret in unam, quarum que adeo multitudo deinde facit, ut lata et magna ſit domus, i. πλατ., ferente Stp. Th. quoque Lat. Bg. (deferto P.) in ſubſt. οἰκ. aliunde cum notione de loco, cf. Sb. Ind. Luc. et Rs. Or. V. 4.

πάσης πολ.) Legendum videtur καὶ ταῖς πάσης πόλεως, ſcil. οἰκήσεσι. Sic de amplis et ſpatioſis aedibus loquitur fere Ovid. Faſt. 6, 640. *Diſce tamen, veniens aetas, ubi* Livia *nunc eſt, Porticus*, immenſae *tecta* fuiſſe *domus*. Urbis *opus* domus *una* fuit, *ſpatium* que *tenebat*, Quo *brevius* muris *oppida* multa *tenent*. Sermo eſt Ovidio de ſuperba illa domo Vedii Pollionis, quam defunctus Auguſto legavit, v. Neap. ad l. c. Notum et illud: Par *urbi* domus *eſt*, urbs *orbi*, etc. *Leisn.* Hyperbole. πᾶσα πόλις tamen h. l. non *totam* urbem, ut Pol. perperam accepit, vertens, *maioribus etiam* reliqua *urbe*, ſed *quamlibet* urbem denotat. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. „leg. πασῶν τῆς πολ." ubi eadem opus ſit ellipſi et repetitione οἰκήσεων, ſed Markl. ad Max. Tyr. p. 677. b. i. „ſic πάσης πόλει μείζονι, *in* urbe *maiori* quavis *alia*, quemadmodum legi debet ap. Herodi. 4, 1. non πόλεως, quod librarii eſt et abſurdum." Sed toleravit lectionem vulg. etiam Ern., adſcribens ad m. Par. 2. „v. Meurs. de luxu Rom." et quoque πασ. ſenſu illo, quem quoque Strothius vidit, ut palatium imperatorium Romae fuerit maius, quam *urbs* alia *quaevis* extra Romam et per Italiam, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1057. e. it. de πᾶς pro *omnis alius* ſ. *omnis reliquus* alibi, it. infra 7, 12, 17. et in Bg. καθ' ἑαυτ. 1, 6, 21. e P., qui libere ſyneſin inducit ad ἑκατ. διαγ. *uterque* — *agitarent*, non item Sch., qui etiam in βουλ. cum Bg., cf. ad διαγ. 1, 12, 11., cuius compoſ. ad ὡς, ignoratum a Stp. Th., recte pro ſimpl. *ut* accipit G. Th.

ἀφίκοντο) P. deferit Bg., cf. 3, 15, 17. et 2, 13, 6. 2, 14, 1. it. in mutato rurſus nomine Ῥωμ., cf. §. pr. et in ſqq. δῆμ. λ. 3, 8, 6. 2, 14, 2. 4., ubi Ms. μὲν referatur ad ſq. §. δὲ, qui ſupra quoque tentabat τὲ, v. c. in δὲ 2, 8, 17. m., hic relatum ad ſq. ἥ τε, quocum altero tolerabat ſupra Ms. 2, 8, 6. m. 2, 14, 4., et poſtr. loco hoc exprimebat quoque Bg., hic e P. omittens iterum, cf. 2, 8, 1.

ἡγοῦντο δ' αὐτοὶ μὲν, τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν[l], εἵποντο[m] δ' ὄπισθεν αὐτοῖς οἱ τὴν[n] ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες[o], κάλπην[p] φέροντες, ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. οἵ τε προσαγορεύοντες[q] τοὺς νέους

6. ac praeibant ipſi imperatoriam geſtantes purpuram, ſequebantur autem pone Conſules, urnam geſtantes, ubi erant Severi reliquiae.
7. qui ve ſalutarent novos imperatores, pro-

l) Comma hoc in A. 2. cum Bs. 1. R., pro colo Stp. rel. et puncto A. 1. al. m) εἵπ. *Ms. Ba.* per lenem mendoſe. n) τὴν omiſſum in ed. Bc. 2. vitioſe. o) Colon *Ms. Ba.* cum ed. Pat. p) *Ms. Vi.* κάλπιν ſic ſemper. *Loc.* Hic quidem etiam *Ms. Ba.*, v. N. q) προσαγορεύσαντες Ing. v. N. ſed προαγορεύοντες *A.* cum *Bs.* 1. lapſu ſolenni, cf. 1, 4, 4.

ἡγοῦντο δ') P. iterum per δὴ, cf. 3, 9, 19., ſed Bg. per τὶ, cf. 2, 14, 3., in cuius notionem v. ἡγ. e P. clarus hic eſt locus ex opp. ſq. εἵπ., quale quid tenet Stp. Th. 1, 1422. e., mutante P. participium ſq. φερ. iterum in praep., ut 3, 15, 15. κομιζ., ubi Sch. »induti *purpura*« ad ſenſum, cf. 1, 14, 16. i. e Stp. Th. ad βασ. π.

εἵποντο) v. ad 2, 6, 3. *Leisn.* Hoc loco uſus eſt Vitringa in Animadv. ad Vorſt. de Hebr. N. T. p. 247. etiam, praeter alia, ut defenderet formulas N. T. ſimiles, reddens »illos *vero* proxime *ſequebantur* illi, *qui* conſulatum *tunc* temporis *adminiſtrabant*« ut L. N. T. Schw. p. 45. N. cum noſtro v. profert idem adv. ὄπ. e Plat. et Herdt. ſed ſyn. κατόπιν aliunde, qualia non tenet Stp. Th., qui tamen cf. in ſyn. ἀκολ. et ἐπακολ. 1, 280. C. p. ſq. B. m. Abr. ad Aeſch. 1, 580. m. Ind. Luc. Hs. Fa. A. Xen. Cyr., cui add. cum ἐπί τινα 1, 4, 23. (ut tropice de re cum dat. rei 1, 2, 7.) Gottl. Plat. Menex. cum p. 19. a. N. 32. p. 64. N. 26. Poſſ. Call. p. 687. e. Ariſt. Plut. v. 824. ἕπου μετ' ἐμοῦ, it. v. 1210. κατόπιν τούτων ἕπεσθαι, ſed v. 13. ἀκολ. κατόπιν λ., ferente G. Th. in v. Bg. tantum 402, 11. a *tergo*, et modo in *pone* extr., non item in P. *poſt*, e quo Bg. formulam ſq. et periphraſin οἱ τὴν λ. contrahit in privum ſubſt. ad ſenſum, ubi debuit ſaltem ſervari adv. temporis, ut ante ap. Vitr. aut v. c. *eius* anni, *temporis*, quanquam per ſe intelligitur; ſcribente Noſtro tantum ad analog., cf. Stp. Th. v. διεπ. »Plut. ὃς τότε τὴν ἀρχ. τῶν Θηβαίων διεῖπε« D'Orv. Ch. p. 628. m. it. 154. m. Abr. ad Aeſch. 1, 214. Suid. 1, 578. m. Heſ. 1, 980. e. 984. m. e. Ind. Sb. it. Dion. Caſ. Ioſ. 2, 420. ſ. 1, in. et ſine Ind. ap. Herdt. 381, 1. ſed in periphraſin ſyn. Polb. 2, 28. i. οἱ τὰς ὑπάτους ἔχοντες ἀρχὰς, *conſules.*

κάλπην φερ.) Ms. alia declinatio (cf. 3, 14, 4. i. 3, 12, 24. i.) fuerit e lapſu aut gloſſa per comparationem aliorum ſcriptorum, (cf. ad 3, 15, 16., ubi nihil novabatur, nec hoc c. §. ſq. et 4, 13, 16.) vel loci infra 6, 7, 16. m., abeunte P. nimis ad ſqq.

οἵ τε προσαγορεύοντες) Pol. ita vertit, (*qui* autem *novos* imperatores *conſalutaverant,*) quaſi ſcriptum eſſet προσαγορεύσαντες, quam ſcripturam probo. *Steph.* οἱ προσαγορεύοντες, quae lectio bene habet, ſunt *praecentores populi*, οἱ κράκται, ut ſaepiſſime in Ceremoniali Conſtantini appellantur, populo praeire ſoliti acclamationes, v. ſcriptores hiſt. Aug. At

αὐτοκράτορας r, παριόντες καὶ τὴν ſ κάλπην προσεκύνουν. ἐκείνην μὲν οὖν παραπέμψαντες, | greſſi, et urnam adorabant. Illam quidem comitante ma-

r) Nullum hic comma, ſed poſt ſq. παρ. in A. al. v. N. ſ) Hunc artic. omiſit Lugd

mox leg. παριόντας, in accuſ., ſcil. αὐτοὺς, illos que fratres Auguſtos et urnam, oſſibus Severi plenam, adorabant, tanquam patrem Auguſtum cum liberis item Augg. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. „leg. οἱ δὲ προσαγορεύοντες λ. illi *vero* ſalutatis *imperatoribus* progreſſi *etiam* urnam *adorabant*" cuius δὲ ſane refert etiam P. (cf. 2, 13, 8.) non item Bg., qui de more ſuo (cf. 2, 6, 5.) reddit vulg. τὰ, ſed praeterea non modo praeſ. προσαγ. per impf. coniunct. (incertum, utrum pro plusqf., de ſenatoribus §. pr. e., an de aliis, praeter illos, de populo, pro impf. indic. et in actu durante adhuc, niſi ſcriba Bg. vitiavit pro P. plusq.) verum etiam ſervat e P. participii παριόντες nominativum, qui de ſenatoribus, functis iam ſalutatione, intelligetur ſic, ut ex illo loco, ubi ſteterant orantes, abierint, ut, praetereuntes urnam, adiungerent ſeſe a tergo conſulibus. At in rationem Rs. in οἱ προσαγ. ſane magis cadit accuſ. παρ., quo et ipſe ſum inclinatior, nihil ſine libris nunc quidem tentaturus, ſed tamen in προσαγ. aut intellecturus aor. aut correcturus, quia variat confuſum que videtur tempus utr. in particip., cf. 1, 12, 12. κελευσ., ut aor. ſumatur tantum de ſenatoribus; ſicut παριόντες in nominativo accipio potius pro *tranſeuntes* ſ. *praetereuntes*, ut ſupra iam ponebam, cf. Stp. Th. O. M. Nov. T. 6. p. 490. e. Caſ. ad Ath. 2, 346. e. Krb. Obſ. N. T. p. 128. m. Ind. Epict. Heyn. Theo. Fi. et v. ἕκαστος, Bud. C. 933, 17. it. ad Herdt. p. 200. N. 27. ſq. Ind. Thuc., cui add. 113, 74., apud quem ſine Ind. 387, 57. (pro eo que ſyn. παρελθὼν l. 78. cf. ſupra ap. Noſtr. 2, 8, 5.) alio etiam ſenſu occurrit, cf. et Rs. An. ad Auct. Gr. V. 1. p. 140. i., de oratoribus, cum prodeunt ad dicendum, quo ſenſu et hic conveniat cum pr. προσαγ. e vulg. lect., *qui* que *ſalutabant* novos *imperatores*, inter prodeundum, *prodeuntes*, cum prodiiſſent, *etiam* ſimul *urnam adorabant*; quo de tamen nihil G. Th. in Lat. Bg., et modo ap. Iuſt. 5, 10, 9. *ad* colloquium — *progreſſi* rel., poſt quod v. in Bg. Vs. deprehenſum comma eſt, ut in P., libere addente adv. et ad ſq. ſubſt. quoque pron., cf. §. 3, et 1, 13, 12. e.

ἐκείνην μ.) In μὲν ο. P. ut 2, 1, 5., ſed ſuo more Bg., ex illo reddens in ſq., non modo per hendiad. in particip., ſed etiam libere ſervato adi., pro *igitur* illam *quidem* deducentes *et* ei *praeeuntes* in *pompa*, imperatores cum ſenatu ac populo, cf. §. 5. ſq., ubi Ms. lectio fuerit vitium ſcribae e repetita finitione pr., aut gloſſa, ſtans in marg. id pr. verbum παραπ., quam non recte capiens alius librarius, recepit in textum, eiecto vetere, dum in ſuperioribus locis duobus nihil novabatur, utpote in bene Gr., cf. Stp. Th. D'Orv. Ch. p. 417. m. 494. e., ubi ſimiliter pro παραπέμψαι aliquis maluit προπέμψαι, ad Luc. 3, 399. e. N. 76. Heyn. ad Epict. 25, 2. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 397. m. cum Indd. Luc. Ael. V. H. Dion. H. Dem., variante ap. Luc. 2, 739. l. 3. pro προπέμποντας etiam προπομπεύοντας, quod v. hic ap. Noſtrum contra Ms. Ba.

καὶ προπομπεύσαντες [t] αὐτῆς, ἀπέθεντο [u] ἐν τῷ νεῷ, ἔνθα Μάρκου τὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἱερὰ μνήματα δείκνυνται [x]. ἐπιτελέσαντες δὲ τὰς [y] νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια.

gna pompa repoſuerunt in templo, ubi Marci ac ſuperiorum principum ſacra mo-
8. numenta monſtrantur. Celebratis autem conſuetis ſacrificiis pro imperatorum adventu, receſſerunt in impe-

t) Ms. Ba. παραπεμψ. καὶ προπέμψαντες λ. v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἀπέθεσαν ἐν λ. v. N. ſed mendoſe ἀπεθέοντο A. al. x) δείκνυται Ms. Ba. v. N. y) Hunc artic. mendoſe omittunt Par. utr. Ox. et Pat.

tuentur non modo Mss. rel. cum P. obliquo, ſed etiam gen., ſolennis in hoc, non autem in altero, quod habet potius accuſ.

ἀπέθεντο) Mss. res in mutato med. in act., cf. 3, 12, 18. m. ὑπαντ., cum non tentatum ſit 3, 15, 16. e., ſed hic quoque ſervetur a Ms. Ve., videtur eſſe vel error in fine, vel potius ingenium librarii, non tolerantis concurſum ſyllabarum earundem in ſqq. ἐν τῷ — ἔνθα, quam ſimilitudinem tamen Noſter non refugit, activum quidem, ap. Noſtrum non occurrens, me reperiente per Indd. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Xen. Ἀνβ. The. Fi. cum Abr. Dl. Th. p. 612. i. et 654. e., reddente hic Bg. cum Sch. partim „repoſuerunt *urnam* in *templum*.“

ἐν τῷ νεῷ λ.) De ſepulcro conſentit Dio, εἰς τὸ Ἀντωνινεῖον ἀπετέθη. Annon autem Severus monumentum *Septizonii ſpecie et nomine ſibi ipſe vivus ornaverat?* Ita Spart. in Geta c. 7. (i. p. 744.) alii que tradunt. Reſpondet Cas. (ad Spart. Sev. c. 24. p. 640. N. 4.) „Antoninorum ſepulcrum et Severi Septizonium eiusdem mauſolei partes fuiſſe: quod Herodianus communi et generali appellatione *monumenta imperatoria* nominavit.“ *Boecl.*

Ibi quoque in praeced. Cas. „Herodianus minus aperte: εἰς τὰ βασίλεια ἱερὰ μνήματα“ ad quae iam monuimus aliquid 3, 15, 16. e., cf. Victor Caes. 20, 31. funus — *illatum* Marci *ſepulcro*, hic P. deſerente etiam Sch. in „δεικν. oſtenduntur“ ubi Ms. ſingularem verbi numerum dat inconſtanter cum neutro ſubſt. plurali, cum contra quater pluralem pro edd. ſingulari dederit 1, 14, 2. e. 12. e. 2, 6, 21. i. 3, 2, 15. e., repugnantibus hic etiam Mss. rel.

ἐπιτελέσαντες) P. iterum per δὴ, cf. §. 6., correctus a Stp. in marg. aliter, quam a Bg., cuius liberum, at commodum hic Lat. ad εἰσοδ. ignorat Stp. Th., in deſcribendis ſacris hic brevius verſante Noſtro, quam ſupra, cf. 3, 8, 7. et in Bg. ad νενομ. 2, 6, 18., cui verbo aut etiam ſubſt. ἱερ. iungetur pr. ἐπὶ, ubi Sch. „propter *introitus*, (quod cum Lat. *ob* et *in* aeque rectum ac Bg. Sed in) ἱερ. νεν. ἐπιτ. ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις, rem div. ceremoniasque de more *celebrare* ob *profectionem*“ praeter Lat., partim e P., errans in poſtremis, confuſo loco illo, 6, 4, 3., dum huius noſtri loci illa ἐπὶ τ. β. εἰς. neglexit P.

διελόμενοι [z] δὲ αὐτά, ἑκάτερος ᾤκει [a], παραφράττοντές τε πάσας εἰσόδους, εἴ τινες [b] ἦσαν λανθάνουσαι, μόναις δὲ

9. ratoriam domum. Sed eam partiti inter ſe, ſeparatim habitabant, obſtruentes omnes aditus, ſi qui eſ-

z) διελόμενος Bſ. 1. R. Par. 2. Ox. et Pat. v. N. a) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Bc. b) Omnes edd. ſic accentu reclinato hic, ſecus ac 3, 11, 14. m.

διελόμενοι) Ante ἑκάτερος deſiderari videtur χωρὶς, ἰδίᾳ, vel ſimile quid. *Sylb.* Sic Leisn. ad m. Ms. Bg. „legit ergo cum Sb. ἰδίᾳ" ut diſerte §. hac extr. additur in Gr., ubi hic excidere potuit ob pr. αὐτά per ſe quidem, verum ut nec in P. compareat, (qui tamen et omiſit cum Bg. ἑκατ.) nec requiratur hic neceſſario, dum Noſter ſubiicit modum alium, quo uterque habitarit, poſtquam partiti eſſent inter ſe regiam, nempe tum obſtruendo aditus omnes ſecretiores, tum utendo publicis rel., ubi manifeſto ad ſe referuntur τὲ — δὲ, quo de alibi, quod et fiet, ſi ἰδίᾳ fortaſſis Cod. aliquis olim adhuc praebeat, quia aliquo cum adv. componuntur et alibi participia, ut hic παραφρ. et χρωμ., in membris per compar. et concinnitatem iunctis. Caeterum ſubſtituit P. pro pron. αὐτὰ libere aliquod ſubſt., quanquam praemiſſo alio ad pr. §. βασ., ſed Bg. deſerit ſyneſin ad διελ. — ἑκ. ᾤκει, cf. §. 4. (hic ut edd. ſingularis ſit ex errore operarum) diligentior ad διελ. (cf. ib.) e P. etiam ſervans Lat. ad παρ. (ſub quo Stp. Th. hinc ſine Vs.) ſed cum eo non omittens adi. πασ., cf. 3, 15, 2., nec ſq. εἴ τ. ἦσ.

λανθάνουσαι) Cuiusmodi fuerunt κηπαία θύρα et πλαγία θύρα, quam etiam ἀμφίθυρον vocant, Homerus Od. 22, 132. ὀρσοθύραν appellavit, ut nonnulli volunt, quamquam hanc a communi πλαγίᾳ θύρᾳ diverſam fuiſſe puto. Reſpexit locum Homeri licet aliam portam deſcribens Virg. Aen. 2, 453. *Limen erat caecaeque fores, et pervius uſus Tectorum inter ſe Priami, poſtesque relicti A tergo. Stroth.*

Ad quem Virg. locum Heyn. „caecae *for.* h. e. ignotae aliis, nec cognitu faciles et obviae" et G. Th. „occultae, paucis notae" Noſtri hic λανθ., per analog. modo, nihil ferente G. Th., quam *aditus — caeci*, in Bg. e P., oppoſitis duobus, tum δημ. (ubi Sch. ex Ind. Sb. „ianuis, per quas publice intratur" i. e. ab omnibus hominibus,) tum αὐλ., ad quod Leisn. in m. Ox. „L. Bos. in θύρα" qui ſane in Ell. p. 148. e. hinc ſine Vs. ſupplet hoc ſubſt., cum tamen vicinius ſit εἰσόδους in pr., quo ſubſt. augendus eſt ille liber, cf. 2, 11, 5. 2, 5, 4., quibus locis aliter Bg., quam hic e P., ſed ſine exemplo ap. G. Th. dere. Caeterum in iunctis adi. communis ſexus δημ. et αὐλ. cum fem. ſimul μόναις nec variant libri, (cum Gloſſator Mss. ſupra novarit quater, 1, 5, 4. βασ. 1, 8, 4. ἀκρ. 1, 15, 6. καιρ. 2, 12, 10, σεβ.) nec monent quid commentatores, nec in δημ. nominatim de communi genere, hoc ſenſu Stp. Th., qui nec exemplum habet, nec mihi repertum, ſed in finitione fem. tantum ſolenni, cf. Ind. Sb. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 8. And. Xen. Hell. et Pol. Z. ex Vect. 3, 14. cum L. N. T. et Ern., qua uſus Noſter in ſuperioribus ſemper, hic variarit, ad analog. quidem tum illam, quod quaedam adi. dicuntur ſexu utr., (v. c. βέβαιος et βεβαία, quo de alibi, it. de σεβάσμιος,) tum hanc, quod

ταῖς δημοσίοις καὶ αὐλείοις ἀνέδην [c] χρώμενοι, φρουράς τε ἐπιςήσαντες [d] ἰδίᾳ ἑκάτερος [e], οὐδὲ συνιόντες, εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον [f], ὅσον δημοσίᾳ εἴ ποτε ὀφ-

ſent ſecretiores, ac tantum publicis et atrienſibus promiſcue utentes, cuſtodias etiam apponentes ſeparatim uterque, neque congredientes, niſi parumper, ut pu-

c) Sic etiam Ms. Ba. niſi quod librarius vocabula, primo transpoſita, ſignis notavit. *Mart.* Sic et tacite Mss. rel., at ἀναίδην A. al. et mendoſe ἀναίδυν Bs. 2. R., v. N., ut poſt χρωμ. nihil in Par. 2., comma in Bs. 2. cum Pat., pro puncto A. al. et colo Stp. rel., ob continuam verborum rectionem removente me quoque numerum novae §. d) ἐπιςήσοντες Par. cum Ox. mendoſe, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. ἐπιςήσαντες" e) Colon in Ms. Ba. f) ὀλίγου Par. et Ox. vitioſe.

ſexus uterque copulatur in vicinia etiam alibi, cf. 1, 13, 5. i. διαφόρου καὶ ἐναντίας γνώμης et 1, 13, 12. e. ὀλίγη καὶ ἀνέλπιςος ῥοπὴ λ.

ἀνέδην) In praecedentibus aliorum edit. male ἀναίδην. *Steph.* eſt ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, libere, ſolute, ſecure, v. Per. ad Ael. V. h. 1, 4. (p. 8. N. 4.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „leg. ἀνέδην" confuſis his duobus ſaepe, cf. Sb. Ind. v. utr., ad Ael. V. h. praeterea p. 355. N. 4. p. 581. N. 6., ad Max. Tyr. p. 604., ad Diod. S. 1, 171. N. 5. ſed 2, 110. N. 13. it. p. 586. N. 51., ad Luc. 2, 429. l. 94. ad Dem. p. Cor. Harl. p. 71. N. 55. cum Rs. Or. V. 9. p. 171. m. V. 11. p. 551. i., ap. Dion. Caſ. 894, 63. 955, 12. 962, 68. cum N., cf. 1285, 40. Foes. p. 29. b. m. Stp. Th. 1, 145. B. 4, 435. D. Poll. Hes. 1, 357. m. cum N., Suid. 1, 190. e. cum N. 10. it. 192. e., Vig., Camer. ad Soph. p. 240. m., Stanl. ad Aesch. Suppl. v. 15. p. 862. cum Abr. T. 2., hic me capiente pro communiter, ſ. uterque, ſed Noſtro ſcribente tantum ad analog. in χρ. cum εἰςοδ., it. in ſq. φρ. ἐπις., ubi variatur ſimul cum 2, 5, 15. e. φρ. κατας. et Bg. reddit abſolute, nullo appoſito caſu, quia ſuppleri poteſt aut dat. loci, et pron. αὐταῖς, ſcil. εἰςόδοις, (cf. Stp. Th. v. i. cum Lat. eodem aliunde) aut dat. pers. αὐτῷ ſ. αὐτοῖς, quod Sch. „*quum* adiungerent *ſibi* cuſtodes *corporis*" fere cum P., qui liberior in τὲ, cf. 3, 15, 3. 1, 14, 18. it. in omiſſo ἑκατ. iterum, ſed addito adv. bis in ſqq. cf. 2, 13, 8. e.

ὅσον δημ.) Poſt δημοσίᾳ tollenda videtur εἰ, aut poſt ποτὲ omiſſum eſt χρήζοιεν, vel aliud verbum conſimile, ut ea parentheſi ſignificetur, ſi quando *eſſet* opus. *Sylb.* i. e. neque *congredientes*, niſi *ad* exiguum *tempus*, quantum *ſufficeret*, ut *publice* interdum *conſpicerentur*. ὅσον pro ὅσον ἐχρῆν, ὅσον ἔδει, ὅσον ἤρκησεν λ. v. Vig. p. 102. *Leisn.* Poſt εἴ ποτε ſubaudi ὀφθείησαν, ut *ſpectarentur*, ſi *quando* fieret, *ut* ſpectarentur. *Nam rariſſime id fiebat.* Bene habet hic locus. *Reisk.* ad εἴ π. ὀφθ. int. χρὴ, ellipſi haud inſolita. *Stroth.*

Prima quidem ellipſis Leisn. ad ὅσον cum inf., ap. Vig. p. 127. Nr. 9., bene habet, cf. ad 2, 11, 2., ubi per ſyn. Lat. reddit Bg., hic e P., ut altera quoque reliquorum, in primis Strothi in v. finito χρὴ ſ. potius impf. ἐχρῆν, nota L. Bos. Ell. modo in aliis cauſis p. 462. e., it. tertia Rsk. illa, qua ex adiuncto verbo, hic inf., aſſumitur eiusdem verbi tem-

θῆναι. ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν.

Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις [g] παισὶ τελευτήσαν-

10. blice conſpicerentur. Sed in primis iuſta parenti peregerunt.

Mos enim eſt Romanis divinitate donare imperatores ſuperſtitibus ſucceſſoribus

g) Mss. tres ἐπὶ παισὶν ἢ διαδόχοις τελ. v. N.

pus finitum, hic e ſq., alias e pr., per quae εἴ ποτε fit membrum peculiare, at truncum, et commodius accipit uncos parentheſis, habet que reſtringendi vim atque excipiendi, *quoad publice* ſ. in publico, in regni negotiis publice gerendis, *conſpiciendos ſe darent*, ſi *tamen* aliquando *ſe conſpiciendos* dabant *publice*; quale exemplum tenui e Luc. 2, 26. l. 41. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴ περ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν, *tale* quid *enim*, ſi *modo* omnino *veri* quid *ſubeſt*, nobis *exiſtimandum* relinquere *potius* oportebat, *quam ipſum dicere*, ubi e ſq. aſſumetur idem v. ἔδει, et Gs. liberius, pro *ſi* quidem *forte*, cf. ap. Thuc. 492, 19. νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι, *nunc*, ſi *unquam* (et) *alias*, rel., male edicente Sch. in π. „εἴ π. ſi *quando*, cum inf.“ ſed ſcribente Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit εἴ π.“ ut ſane et P., qui pro eo addit alia. Caeterum quia lectio vulg. procedit, ſecundum propoſitam expoſitionem: dimitto coniecturam, quam olim ſcripſi, ut legatur δή ποτε, *quoad* publice *ſcilicet* aliquando *conſpicerentur*, quae δὴ particula et facile transire in εἰ potuit, et a Noſtro frequentatur, etiam divulſa a vocabulo ſuo, ad quod proprie pertinet, ut hic poſt ὅσον locari debuit, cf. 3, 15, 11.

ἐπετέλεσαν) Subiicit hic Noſter exemplum, ubi fratres publice conſpecti ſint, ubi Bg. e P. omnia, praeter Lat. ad v. ἐπετ., ſed Noſter ad analog. modo, pro quo dediſſem ſaltem, *peregerunt* autem *ante omnia* ſuprema *in* patrem *officia*, cf. G. Th. v. *offic.* 567, 11. vel *honorem* patri *ſupremum*, cf. ib. v. *ſupr.*, quia praeſens *honor*, per conſecrationem patri habitus, fuit tamen genus et imago funerationis alicuius, ut de hac quoque proprie dicuntur Lat. Bg. *iuſta*, cf. ib.

ἐκθειάζειν) De ſuo Bg., cf. 1, 11, 6., deſerens P., ſub cuius Lat. tenet ſine Vs. hunc locum Stp. Th. ſed Bud. C. 390, 9. breviter modo „ἐκθ. ſignificat etiam ἀποθεοῦν, et dei appellatione dignari et inſignire, (immo dignari dei nomine, honore ac cultu.) Herod. ἐθ. ἐ. Ῥ. ἐκθ. τοὺς βασιλέας, *inter* divos *referre*“ cf. Gs. Chr. cum Poſſ. Call. p. 43. i. „ἀναγαγεῖν τινὰ εἰς θεοὺς, referre *aliquem* inter *deos* Iſocr. pro quo Herodianus dicit, ἐκθειάζειν τινὰ“ ut Sb. Ind. Lat. v. *divus* „*inter* divos *relatus* ſ. *inter* deos *rel.* (ex Eutr. 8, 5, 8.) συνηριθμήθη τοῖς θεοῖς, quod idem τῆς τῶν θεῶν ἔτυχον ἀμφότεροι τιμῆς (*inter* divos *relati ſunt*, 9, 4, 3. ſed 9, 3, 3. τῆς τῶν θεῶν ἠξιώθησαν προσηγορίας, per eadem Lat. et 9, 2, 6. τῇ τῶν θεῶν ἐτίμησε προσηγορίᾳ, *ipſum* divum *appellavit*.) Herodianus ἐκθειάζεσθαι, alii ἀποθεοῦσθαι dicunt, Latini etiam *conſecrari*“ ſed Noſter in v. cum acc. pers. ex analog. cum Luc. et Ioſ. cf. 1, 7, 9. m.

ἐπὶ διαδ.) Locutio illa ἐπὶ διαδ. παισὶ uſurpata etiam 3, 15, 7. Sequentem funeris deſcriptionem confer cum Dionea (p. 1244. ſqq. in Perti-

ταῖς τήν τε τοιαύτην τελε- filiis mortuos: atque eiusmo-

nace, cf. quoque funus Auguſti ib. p. 833. ſeqq.) *Sylb.* Pol. legit aut ſaltem vertit, (imperatores, *qui* ſuperſtitibus *filiis* vel *ſucceſſoribus moriuntur,*) quaſi legeret ἐπὶ παισὶν ἢ δ. τ. *Steph.* Ven. ἐπὶ παισὶν ἢ διαδ. et ſic quoque Pol. legiſſe videtur — Sed minus recte ita interpretatus, quis enim ſucceſſorem ſuum vita ſuperavit? Nonne hactenus omnes Romanorum imperatores ſuperſtitibus ſucceſſoribus mortui erant? Niſi velis διάδοχον de ſucceſſore vivo imperatore iam conſtituto accipere, quae ſignificatio, licet ſolita arctior, tamen h. l. vera eſſe pariter ac lectio Codicis videtur. *Stroth.* Lege διαδόχοις ἢ παισί. *Oxon.* Praeclara egreſſione deſcribit hic Herodi. ritum conſecrationis, nulli ap. veteres tam fuſe deſcriptum. Nam Dio in Severo brevius id agit, (cf. 3, 15, 16.) v. quae de ritu toto collegere Io. Kirchmannus de funeribus Rom. l. 4. c. 13. Onuphr. Panuinius Comment. in l. 2. faſt. ad an. 963. ubi etiam Catalogus conſecratorum. Quod doctiſſimus Kirchmann. Herodianum erroris arceſſit, quaſi non recte diceret, *Principes conſecrari*, *qui ſuperſtitibus* filiis *aut* ſucceſſoribus *moriuntur*: ea reprehenſione nihil opus eſſe videtur. Nam Herodianus ad originem reſpicit et exempla, dum ab initio Auguſtus Iulium, Tiberius Auguſtum, Nero Claudium, Titus Veſpaſianum, Domitianus Titum, Traianus Nervam, Hadrianus Traianum, Pius Hadrianum, Marcus Pium, Commodus Marcum conſecrarunt, omnes *filii* ſcil. aut *deſtinati ſucceſſores.* Haec conſuetudo fuit. Conſecratio feminarum extraordinaria eſt. Vt taceam, Herodianum hic non loqui, niſi de *Imperatorum conſecratione*, quae interim non excludit alias conſecrationes, ſingularibus ex cauſis, vario que conſilio et arbitrio factas. *Boecl.*

Sane lectio Mss. per ſe non eſt reiicienda, quia διάδοχος et *ſucceſſor* ſumitur interdum iſto ſenſu arctiore, de certo ac definito; etſi interdum tale quid adiicitur, ut ap. Plin. Pan. 11, 3. *in* principe *enim*, qui *electo* ſucceſſore *fato conceſſit.* Roſinus quidem in Ant. Rom. (ab Ern. in m. Par. adſcriptus) p. 212. e.; haud dubie e P., habet quoque duo illa Ms. „eos conſecrare impp. qui ſuperſtitibus *filiis* vel *ſucceſſoribus* moriebantur" nec reprehenſus deinde in N. a Dempſt. p. 214. Tum ap. Dion. locis laudatis de conſecratione Auguſti, Pertinacis, et Severi nihil eſt in hanc partem, nec ap. Nieup, Ant. p. 213. e. nec ap. Fabr. in Bibliogr. Ant. p. 366. e. ſqq., neſcio, an. ap. laudatos ibi; nec Kirchmanni reprehenſio ap. Boecl. pertinet ad lectionis diverſitatem. Rem ſic diiudicarim, vetus ut lectio ſit ab ipſo Herodiano, tum quia convenit cum illa alterius loci, praeterquam quod variatur ordine orationis ad commutandum, tum quia nova lectio Mss. non modo vim in transponendo et adiiciendo ν. ἐφ. prodit, ſed etiam comparationem illius loci ipſius, quam ſic factam mihi fingo, quod librarius poſuerit in marg. compendium hoc, ἐπὶ παισὶ ν. διαδόχοις, innuens lectionem ſuperioris loci, ἐ. π. νεανίαις διαδ. ſed alius, compendium illud et litteram ν. non intelligens, contraxerit in ἐπὶ παισὶν διαδ., ſeriei adſuetus illi omnium uni in Codd., ſed tertius aliquis, aut ν ἐφ. non tolerans, ſequente conſona, interpoſuerit pro libidine particulam ἢ, aut compendium litteram que ν pro ἢ legerit, et tunc demum addiderit ν ἐφ., ne παισὶ ſtaret, ſequente vocali. Quod vero P. refert Mss. lectionem, ut alibi: nihil id arguit, quam habuiſſe iſtum ita corruptum Cod., unde verteret. Certe, quia in priori loco nihil novarunt Mss., eam que lectionem tunc librarii tolerarunt, et

τὴν [h] ἀποθέωσιν καλοῦσι. μεμιγμένον δέ τι πένθος ἑορτῇ καὶ θρηςκείᾳ κατὰ πᾶσαν [i] τὴν πόλιν δείκνυται. τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ τελευτήσαντος

2. di caerimoniam conſecrationem vocant. Miſtus autem quidam luctus feſtae celebritati ac religioni tota urbe repraeſentatur. Nam corpus

h) τιμὴν Mss. tres v. N. ſed comma poſt τελ. ſuſtulimus cum Bs. 2.
i) Deeſt πᾶσαν in Par. et Ox. mendoſe.

omnes editores commentatores que ibi probarunt: tutius fuerit, eam et hic ſervare, in primis, quia conſtat aliunde, Mss. noſtros eſſe depravatos. Unde correctio Oxon. concidit, contra ipſum P. ſuſcepta; ſervante lectionem vulg., praeter Bg. et Gs. Chr. Nr. 15., quoque tum Vig. p. 604. i. (quem innuerat iterum Leisn. in m. Ox. „Vig. 500.“ cf. 3, 15, 7.) ubi reddit „mos *enim* Romanis *eſt* eos *imperatores* in *deos* referre, *qui* relictis *ſucceſſoribus* liberis *mortui ſint*“ tum Krb. Decr. R. p. I. p. 28. m. „*filiis* ſucceſſoribus *et heredibus* relictis *mortuos*“ ſcribente Noſtro cum aliis in v. τελ. cum pr. ἱ. et ſubſt. π., ſed de ſuo in addito διαδ., cf. laud. ad 3, 15. 7.

τελετὴν) Ven. τιμὴν quod et Pol. invenit, interpretatus *qui eo ſunt* honore *affecti*. Librarium quendam offendit vox τελετὴ, quae alias de initiatione ac myſteriis adhiberi ſolet; etiam tranſlate de ſanctiori aliqua re, ut ap. Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 195. Sed interdum quoque de aliis ſacris ac caeremoniis uſurpatur, ut ap. Iuſtin. Mart. lib. de Monarchia Dei, haud procul ab init. *οἱ μὲν γὰρ τοκαταρχὴν εἰς τιμὴν τῶν ὑπερεχόντων, τελετὰς καὶ λειτουργίας τελοῦντας.* Ac in loco Platonis de Rep. l. 2. de ſacrificiis et ludis, denique ap. Auguſtin. de civit. Dei l. 10. c. 9. de conſecrationibus dicitur: *conſecrationes theurgicas quas τελετὰς vocant.* Praeclare de hac voce egit Bud. in Comm. p. 772. (868, 36.) *Stroth.*

Mss. res eſt e gloſſa, quia abhorret a litteris vulg., ſive per comparationem cum 3, 15, 10. et 4, 3, 1., ſive ad ſenſum, ſpecie inducta iterum, cf. 2, 8, 17, i. 2, 13, 19. 3, 6, 22. i., quoniam τελετὴ et τελεταὶ erant e genere rei divinae, quae in honorem deorum fieret, qualia et ſacrificia, Latinis ſimpliciter dicta, ut conſtat, *honor* et *honores*; unde τελεταὶ ſaepe copulantur cum reliquis rei ſacrae partibus, v. c. ap. Plat. Symp. Fi. p. 166. i. τὰς θυσίας, καὶ τὰς τελετὰς λ., cf. Ind. Ael. V. h. Luc, Dem. Dion. H. S. T. utr. cum Bg. ut et Sb. Ind. et Gs. Chr., Poll. Suid. Heſ. Tim. L. p. 179. Mor. ad Is. Pan. p. 115. e., nihil iterum decernente P. contra vulg. e cauſa dicta in N. pr., qui et in ſq. liberior, cf. G. Th. in Bg. *conſecr.* et *apoth.* cum Ind. Sb. Gs. Chr. et Cl. Cic. et in originem conſecrationis imperatorum Caſ. ad Suet. Caeſ. cap. 88.

θρηςκείᾳ) Omiſerat P. hoc ſubſt., liberior etiam in rel., unde errat Stp. Th., putans, reddidiſſe P. alicubi, ut hic Bg. pr. ἑορτ., qui in v. δεικν. per commodum valde Lat., ut de ſimulatione, fictione atque imitatione luctus nominatim, cf. 1, 3, 7. i. μιμουμ. ap. P. it. in analogiam ad μεμιγμ. ap. Diod. S. 1, 6. i. τὰ δὲ — μέρη — μεμιγμένην ἔχειν τῷ ςυμφέροντι τὴν βλάβην, cum Ind. Fi. Aeſch. Ael. v. h. et Plut. Hs.

πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθά-
πτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ·
κηροῦ δὲ [k] πλασάμενοι [l] εἰκό-
να [m], πάντα ὁμοίαν τῷ τετε-

3. quidem defuncti ſumtuoſo funere ſepeliunt, hominum ritu. porro autem de cera fictam imaginem omnia

k) Hoc δὲ omittit Par. cum Ox. 1. vitioſe. l) πλασσάμενοι Ms. Ba. v. N. m) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum A. al.

ἀνθρώπων ν.) quemadmodum alii homines mortuos ſuos ſepeliunt. *Reisk.* i. e. ſicut vulgo homines ſepeliri ſolent. *Stroth.*

Bg. e P., modo per ordinem rectiorem, cf. 2, 13, 8. 2, 14, 4., quibuscum variatur per gen. ſyn. pro adi., ſeverior in pr. σ. τοῦ τ., ſed ex eodem in κηδ., ut Stp. Th., omiſſo tamen artic. τοῦ, ſed Gs. Chr. Ind. *ſepultura*, cf. 1, 5, 1., non apte ſatis hic ob adiunctum v. καταθ., quod ib. cum Bg. verſum e P., ut ap. Stp. „pro ſimpl. θ.“ ex uno Hom., nec mihi praeterea repertum, niſi ap. Lyſ. Or. Luc. et Poſſ. Call., ut cum abl. modi hoc Noſter ſcripſerit fortaſſis modo per analog. Lat. *efferre* v. c. *funere*, it. *funeratus eſt* ſucceſſor *corpus* eius *quanto* potuit *honore*, v. G. Th., et totam formulam pro θάπτειν πολυτελῶς ap. Ael. V. h., cui ſimplici reſpondet quoque compoſ. hoc in notione, pro quovis modo removere e conſpectu hominum, etiam igne, ut ſupra in Severi corpore factum vidimus.

κηροῦ) *Deſcriptioni huic ad amuſſim reſpondet Dionis illa de ſolutis Pertinaci exequiis,* καὶ ἐς αὐτὴν, κλίνην ſcil., εἴδωλόν τι τοῦ Περτίνακος κήρινον, σκευῇ ἐπινικίῳ εὐθετημένον, ἀνετέθη l. 74. *Oxon.* v. N. ad 3, 9, (10.) *Stroth.*

De gen. quidem materiae ibi, (ubi Bg. aliter, aſſumta extra praep., ſed Sch. „*cerae* imagine *ficta*“ iam in Stp. ed. caſtigato vitio edd. Pol. *certam*, etiam in illa Antwp. reperto, quo de monuerat Hartung. ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 708. Nr. 13. cum Vs. hac „*ceream* fingentes *imag.*, per *omnia* (ſimilem *mortuo*“) quem gen. cum v. πλ., ad analog. ſaltem datum, ignorat Stp. Th. aeque, ac plenum v. cum pr. ἐκ, cf. Heſ. ἔργ. v. 70. et Ind. Luc. v. πλαττ. cf. et per σσ, it. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Ael. V. h. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Z. Xen. Pol. it. Call. Sed in Ms. eſt error ſolennis ille in duplici, maxime, cum hic reliqui MS. teneant vulg., ſive quod librarius primus dederat πλασσόμενοι. (quod praeſ. med. pro aor. 1. alibi affertur, cf. 2, 14, 9. e.) forſan ut magis conveniret cum ſq. προτιθ. Tum Stp. Th. 2, 1302. E. m. v. ὁμ. poſt Vs. P.“ ſ. omni *ex* parte *ſimilem*; ubi nota acc. rei, qua ſimile aliquid alicui dr.“ habens deinde in ſyn. poet. ὁμοῖος exempla adhuc duo G. m. e Soph. Ai., v. Ind., cui add. v. 551., immemor ellipſis praep. alicuius, quanquam ib. G. e. affert ex Hom. βατρ. ſine Ind. Hom. v. 32. τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον, quae praep. par illi κατὰ, ſolenni in talibus adi. cum acc., nihil tenente Poſſ. Sy., quam p. 63. m. Lat. *ſimilis* eiusdem rectionis, ſed me adhuc exemplum unum ap. Luc. Ind. ex 2, 749. l. 99. ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, *ſimilis* quantum *ad* colorem *auro* tuo *evade*, ad quorum analog. Noſter cum adi. πάντα, cf. 1, 3, 7. μιμ. et in ὁμ. cum dat. perſ. aut rei L. N. T. Herdt. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. Fi. Ae. Xen. Cyr. Bach. et Pol. Z. Fa. Aes. Diod. S. Luc. et Call. it. poët. ὁμοῖας Theogn.

τῷ τετελευτηκότι) Mss. aor. pro perf. (cf. 1, 1, 3. e.) eſt mera gloſſa per comparationem cum §. pr. e., cum et abhorreat a litteris vulg., et Ms. Ve. teneat vulg. In ſqq. deſerit P. ordinem, liberior idem in addita

λευτηκότι [n], ἐπὶ μεγίστης ἐλεφαντίνης κλίνης, εἰς ὕψος ἀρθείσης, προτιθέασιν ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰσόδῳ [o]; χρυσοῦφεῖς ὑποστρωμνὰς ὑποστρωννύντες. ἡ δ' εἰκὼν ἐκείνη ἐν σχήματι νοσοῦν-

ſimilem defuncto, in maximo eburneo lecto alte elevato proponunt in regiae veſtibulo, aureis toralibus ſubſtratis. 4. Imago autem illa in forma aegroti compoſita

n) Mss. Ba. et Vi. τελευτήσαντι λ. v. N. o) Colon in Ms. Ba.

copula καὶ in tertio adi. cum ſubſt. κλ., quod Noſter ex arte interiecerat, ubi Bg. mutat formulam εἰς ὕψ. ἀρθ. in verbum cum adv., aliter adeo, quam in ſuperioribus, nec cum exemplo ap. G. Th., nec per Lat. in v. *elev.* optimam, P. deſerente quoque Sch. „ſublati *in* altum *lecti*" ſed ſub Lat. Bg. e P. monente Stp. Th. „fem. ἐλεφαντίνη κλίνη ap. Herodi. quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fem. etiam genere dicatur" ut ap. Sb. Ind. et Luc., ſed ſolenne fem. etiam ap. Ael. V. h., ut in uſu rectum que fuerit genus hoc utr., cf. 4, 1, 9. ad δημοσ. et in materiam ipſam talem in lectis aliis que Kypk. 2, 461. ubi p. extr. huc reſpicit ſine Vs. De ſq. προτ., proponere in publico aliquo loco, ad oſtendendum et ſpectandum hic de mortuo, cf. ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5. Suid. 3, 211. e. Plat. Phaedo Fi. c. 64. e., quo de in Bg. Lat. e P. nihil ap. G. Th., ſed in v. *collocare* 1013, 20. „corpus, i. inveſtibulo exponere funus" cf. Ind. Flor. it. Ant. Rom. Nieup. p. 413. it. Roſin. p. 440. m. ut de ſimili imagine ap. Polb. 2, 74. e., ignorante Stp. Th. Lat. Bg. e P. ad ſq. εἰσοδ., ſed huc ſpectante in στρ. it. in χρυσ. ſine Vs. nec cum Bg., qui aliter, quam 1, 14. 16. m., e P., (ſed ſine exemplo ap. Gs. Th. in hanc notionem pro intextus auro,) quem deſerit deinde etiam Sch. in „ὑπ. *ſubſternentes* ſtragula" dum P. per errorem, non correctum a Stp. in marg. Vs., reddebat ἐπιστρ., cum Bg. vertente etiam Gr. Chr. Ind., qui in Th. de Lat. Bg. ad στρ. liberiore „*toral*, involucrum ſ. ſtragula veſtis tori, i. congeſtae plumae, herbae, arundinis operimentum" ubi et *toros* aureis *toralibus texit* e Lamprid. in Heliog. c. 19. p. 828., ubi videas epitheton ipſum *aureis*, quod Caſ. ibi N. 5. videtur explicare per „auro clavata" quod redeat ad illud ſuperius noſtrum intextus ſ. diſtinctus auro.

ἡ δ' εἰκὼν) P. liberum in δὲ deſerit Bg., etiam in ſqq., ubi ad v. προκ. Leiſn. in m. Ox. „O. M. 3. p. 97." quem locum ex Obs. Miſc. ſignaram olim e Vol. 3. p. 84., quod v. correlatum eſt, ut dicunt, illi §. pr. προτιθ., dum vivi homines ponunt corpus mortui in publicum, ſed hoc deinde ita poſitum eſt in publico ſ. iacet, quo tendit phraſis Bg. (deſerto P.) ſed et fortaſſis ad ornatum e ſtragulis ſubiectis et lecto eburneo, cf. G. Th. 1088, 7. „verba *compoſita*, i. culta et ornata, (et 1086, 4.) videtur etiam ad lectum funebrem et apparatum referri" cf. in Gr. laud. antea ad προτ. it. Exc. ad 1, 13, 4. i. οἰχ. cum Schol. Ariſt. Eccleſ. v. 533. Eur. Phoen. v. 1690., quod v. 1468. θανοῦσα κεῖται, Soph. Ai. v. 1078. θανόντες ἂν προὐκείμεθ' λ., ad Luc. 1, 132. ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, *mortuus iacet*, N. 64. it. p. 877. b. ad p. 132. l. 64., tacente Stp. Th., non item L. Ern. Nr. 5. „dr. et de mortuis, cum in feretro iacent compoſiti" cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. et 7. Ant., reddente Bg. e P. in ὠχρ., ſed ſeverius 2, 1, 15.

τος πρόκειται ὠχριῶσα. τῆς δὲ κλίνης ἑκατέρωθεν καθέζονται [p] ἐπὶ πλεῖστον [q] τῆς ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος, μελαίναις ἐφεστρίσι

5. iacet pallida. Circa lectum autem utrinque ſedent magnam partem diei, a laeva quidem totus ſenatus, atris veſtibus amicti: a dex-

p) καθίζονται Ms. Ba. v. N. q) ἐπιπλεῖστον A. al., ſed tacite Mss. hic cum Stp. rel., cf. 3, 9, 15.

τῆς δὲ κλ.) *Ad* adv. ἐκ. cum gen. loci (quam rectionem v. ap. Thuc., dum Stp. Th. tenet modo in ſyn. poëtico ex Hom. cum gen. perſ.) Bg. e P. ſervat praep. neceſſario, cum Lat. non teneant ap. G. Th. Sed Ms. verbum alius formae (cf. 3, 13, 9. i.) fuerit vel lapſus, vel gloſſa, utroque variante quoque ap. Thuc. 498, 32., ſed et eiusdem ſenſus, cf. Stp. Th. cum lib. de V. med. et L. N. T., et in ἐπ. πλ. cum gen. temporis eodem ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 196. e. in *maximam* diei *partem*, ſed Ind. ſine praep., (Bg. e P. libere, *pro plurimam* d. part. ſ. *plurimum diei*, cf. G. Th. 359, 23. et ſupra 1, 11, 15. m. 1, 12. 6. i.) ut ſine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 6. m. τὸ πλ. τῆς ἡμ., per ellipſin praep. cf. ſupra 2, 2, 3. Sic Bg. e P. quoque in ſq. ἐν λ., omiſſo ſubſt., ut Stp. Th. hinc „a *ſiniſtra*“ quod et ipſum eſt potius Gr. aliud ap. Luc. 1, 232. l. 48. τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ſiniſtra *tenens* rel., ſc. μερίδι aut χειρὶ, quod ib. mox ſq., cf. L. Bos. Ell. p. 193. e. 362. e., ſed modo ad ἐπ᾽ ἀριστερᾷ, tum hinc per pravos numeros et ſine Vs. p. 207. i. ad ellipſin plur. μερῶν, cum Noſtri ſing. pertineat potius ad p. 201. m., me praeterea reperiente tantum ad Heſy. laudatum Aeſch. Prom. v. 713. λαιᾶς χειρὸς οἰκοῦσι λ. ad *ſiniſtram* manum *habitant*, ubi Schol. 1. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ſed Schol. 2. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, qui bene oſtendit ellipſin praep., ut prior in praep. convenit cum Noſtro, ad analog. ſcribente, ubi dediſſem ſaltem *a* laevo - *latere*, cf. G. Th., etſi eſt potius alia Gr. praep. in N. T. ἐξ ἀριστερῶν, ſc. μερῶν, cf. Lexx. et Luc. 3, 482. i. ἐν ἀριστερᾷ τοῦ νεὼ — ἐν δεξιᾷ, ad *ſiniſtram* aedis - *dextra*, cf. infra ad 6, 5, 2. ἀφορ. e Iol.

μελαίν. ἐφεστρ.) Artemidorus Oneirocr. 1, 2, 3. χλαμὺς δὲ ἣν ἔνιοι μανδύην, οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βήριον καλοῦσι. Suid. ἐφεστρὶς, ἱμάτιον ῥωμαϊκὸν, λέγεται δὲ καὶ μανδύας, καὶ βίῤῥον λ. Poll. 7, 13. αἱ δὲ ἐφεστρίδες, καὶ ἀμφιεστρίδες, περιβόλαια ἂν εἶεν. Recte. Lucianus etiam diminutivo ἐφεστρίδιον utitur in Merc. cond. 37. *Stroth.*

Cf. Ind. Poll. Heſ. 1, 1547. i. 1555. i. cum N., Suid. 1, 920. i. 3, 588. m. φαιν. Moer. p. 139. Grut. Lamp. T. 5. p. 492. c. 5. Caſ. ad Athen. 2, 375. i. Palm. Ex. p. 580. m. 542. i., ad Luc. 1, 696. N. 70. Sb. Ind. „*paenulas* dicit Lamprid.“ cf. T. 1. p. 26. b. m. 518. a. (ubi plebis ſunt lacernae *nigrae*, quae hic ſenatorum in luctu) cf. ib. 774. a. N. 2. et 599. N. 4. ſed T. 2. p. 332. a. i. 384. a. m., reddente Gs. Chr. Ind. „pallium, veſtis exterior“ Stp. Th. 1, 1380. F. „ponitur et generalius pro quovis veſtimento; unde Herodi. l. 4. ſenatoribus etiam tribuit —“ cum P. Vs., quam ſervatam a Bg. deſerit Sch. „amiculis *atris*“ (ut Gs. ad Luc.) ſed delebat Leisn. in Ox., pro ea adſcriptis „lacernis *pullis*. Ferrar. de re veſtiar. part. 2. c. 1. c. 2. p. 6.“ quem notaram e Graev. Th. T. 6. p. 788. E. ſq. „ἐφ. lacerna, μανδύα, (unde forſan noſtratium *Man-*

χρώμενοι [r], *ἐν δὲ τῷ δεξιῷ γυ-*
ναῖκες πᾶσαι [ſ], *ὅσαις ἀνδρῶν ἢ*

tra vero matronae, quaſcun-
que virorum aut parentum

r) Hoc comma in Bs. 2. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al. ſ) Colon in Ms. Ba.

tel) *χλαμύς* — Herodi. l. 7. de militibus — Politianus — ſubarmalibus *et* ſagis *induti*. Subarmalia non habent hic locum. Vertendum erat: *ſine* armis, *vulgari veſtitu*, ſolas *que* chlamydes *induti*. Alibi (§. 6. hic) Herodianus *λιτὰς ἐσθῆτας* appellat, *veſtes communes* ſ. *vulgares*, loquens de matronis in apotheoſi Severi, quas ait ſine auro atque ullo muliebri mundo fuiſſe, *ἀλλὰ λιτ.* — *ἀμφ.* vulgari *veſte* alba *indutas*; non *exili*, ut idem Pol. Nam cum ſenatores in *pullis lacernis* eſſent: matronae albas veſtes geſtabant, pallam ſcil. et ſtolam, ſed vulgarem ac communem, non purpura et auro de more pretioſam. (p. 789.) Perperam etiam pro quovis veſtimenti genere *ἐφεστρίδα* ſumi crediderunt ex eodem Herodi., qui eas ſenatoribus tribuit in funere Severi, *ἐν μὲν* — *χρωμ.* Ibi enim ſenatores, depoſitis luctus cauſa togis, in *pullis lacernis* ſ. *penulis*. Nam haec vox de utroque veſtimento uſurpatur, quod non multum diſſimile eſſet. — Non igitur pro quovis veſtimenti genere accipitur. Itaque non *atris veſtibus*, ſed *pullis lacernis* aut *penulis* vertendum erat" cf. G. Th. „*pullus*, *φαιός*, fuſcus, quales oves non albae naſcuntur, — veſtis *pulla*, i. fuſca, atra, qua quis in luctu induitur" qui in *lacerna* cum *χλαμύς*, et in *penula* cum *φαινόλη* et *μανδύη*, nihil tenet in noſtram rem de ſenatoribus in luctu, ſed ap. Graev. l. l. p. 828. B. idem Ferrar." ſenatores in funere Caeſarum paenula *uſi*, (quod Lat. non bene dimiſit Bg., e P. ſubſtituens aliud ad *χρωμ.*, ad ſenſum, etſi G. Th. nec ipſe profert, ſcribente Noſtro ad analog., cf. Ind. Luc. *ἐσθῆτι χρ.* it. *μέλαν ἱμάτιον* Rs. Or. V. 6. 7. Is. tum ib. D.) Veſtis equeſtris — fuit tunica equitum anguſticlavia; quam, depoſito lato clavo, ſenatores in luctu ſumebant. Nam duo luctus inſignia patres uſurpabant, tunicam equeſtrem et lacernas pullas. De lacernis pullis in funere Herodianus de funere Severi, *πᾶσα* — *χρωμ.* *ſenatus* omnis *in* pullis *lacernis*" cf. Salm. ad Tertull. de Pall. p. 79. ſqq.

γυναῖκες) E P., contextui et ſqq. apte, ap. G. Th. etiam cum Gr. n., nec tamen cum aliqua explic., ſed cum epithetis diſertis *honeſta*, — optimates, — *primores* civitatis, — *ſummates*, ut in ſe nihil habeat, quam notionem *matris*, et coniugis aetate provectioris, ſit que modo nobilius vocabulum et grandioris ſoni, quam *femina* etc., cf. 1, 11, 11., hic ut per periphraſin innuantur uxores ſenatorum et magiſtratuum, diſerte nominatae etiam, ut praeſentes, in funere Auguſti ac Pertinacis. Tum cf. 1, 13, 11. m. in *πᾶς* cum *ὅσ.*, *hic* negligentius verſum ab utr. Intp. Lat., ut tota formula ſq., pro *omnes*, quibus — *honorem*, auctoritatem, *illuſtrem*, inſignem, *attribuit* ſ. conciliat, ſ. addit, ſ. communicat, impertit, tribuit, participat, quae Latt., pleraque ap. G. Th. de *honore* reperienda, Noſter reſpexerit, etiam aliquod epitheton Lat. in ſuo adi. *ἐνδ.*, cui et apta Lat. *clarus* et *ſplendidus*, it. *praeclarus*, valentia pro eximius, praecipuus, ſingularis, quae ſunt ap. G. Th. cum v. *honor* et ſyn. *decus*, in quo ipſo ib. eſt Gr. n. *τιμή*, et ſyn. epitheton, e Sen. *late* fulgens *aetheris* magni *decus*, it. *lucidum* coeli *decus*, it. *in-*

πατέρων ἀξίωμα τιμῆς ἐνδό-ξου [t] μεταδίδωσιν. οὔτε δὲ χρυσοφοροῦσά τις αὐτῶν ὁρᾶται, οὔτε [u] περιδεραίοις [x] κοσμουμένη [y], ἀλλὰ λιτὰς ἐσθῆτας λευκὰς ἀμφιεννύμεναι, σχῆ-

6. dignitas honeſtat. ſed neque aurum geſtans ulla earum, neque monilibus ornata conſpicitur: verum puris albis veſtibus indutae, ſpe-

t) al. ἔνδοξον, alii rectius ἐνδόξου. *Leisn.* in m. Ms. Bg., quod ἔνδοξον fuit in Par. et Ox., v. N. u) οὔτε δὲ περ. Ms. Vi. v. N. x) περιδερραίοις A. al. v. N. y) Colon in Ms. Ba.

ſigne. Caeterum ad v. *μεταδ.* cum gen. rei de ellipſi ſubſt. *μέρος* iterum hinc monet ſine Vs. L. Bos. p. 198. e., cf. 3, 6, 4., verum Leisn. etiam ad m. Ox. „ἐνδόξου" in quo innuit veram lectionem pro operarum vitio in Var. L.

οὔτε δὲ) Liberum P. deſerit Bg. etiam in *δὲ* iterum, cf. 3, 7, 19. m. (ut v. *ὁρ.* paſſ. cum nominativo particip. ap. Dem. 257, 11. 306, 26. 609, 19.) neceſſario faciens cum eo in *χρ.*, ubi Gs. Chr. „aurum in veſte habeo" bene ſic circumſcribens, ob ſq. *περ.*, cum Stp. Th. univerſe abunde dediſſet, poſt ſyn. Bg. „i. e. aurata veſtimenta ſ. aurea monilia gero" quibus oportuit addi et *armillas*, ob ſubiectum ib. locum, it. *periſcelides*, etiam acus vittas que crinales, et inaures, anulos, fibulas, cf. ap. Luc. 2, 721. l. 59. ſqq., quorum omnium ornamentorum unum modo placuit hic ſubiicere Noſtro *περ.*, ubi Stp. Th. modo ex 5, 5, 5. monuit de ſcriptura per *ῤῥ*, cf. ad Moer. p. 326. N. 1. Suid. 3, 83. e. Hes. 2, 922. *περιτραχήλια, ἢ ἐνώτια*, Ind. Luc., ſtatuente me in hoc adi. ellipſin ſubſt. *κοσμήματα*, tacente L. Bos. p. 170. i. ſed variante Noſtro per praeſ. *κοσμ.* cum perf. *κεκοσμ.* in ſuperioribus, et poſt *οὔτε δὲ* ſubiiciente meram neg. *οὔτε* iterum, ut 2, 11, 12., ut que ſyn. *μήτε δὲ - μήτε* 2, 6, 2. ubi Bg. melius, quam P., (etſi licuit ſevero ordine *neque* vero — *neque*, aut *neque* autem — *neque*, cf. G. Th. 428, 69. it. *nec* vero — *nec* 411, 57.) et per ſe procedit Ms. Vi. repetitum *δὲ*, ut fuit ſolitarium poſt *οὔτε δὲ* binis in membris 2, 11, 11., et copulatur *μὴν* ſyn. cum neg. ſupra, *μήτε — μήτε μὴν* 2, 6, 19. e. *οὔτε γὰρ — οὔτε μὴν* 2, 7, 3. it. ap. Xen. Cyr. *οὔτε — οὐδὲ μὴν* 4, 5, 27. *οὔτε — οὔτε μὴν — οὔτε μὴν* 5, 4, 11. *οὐκ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ μὴν — ἀλλ' οὔ γε μὴν* 3, 3, 50. *οὔτε γὰρ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ* 2, 2, 15. cf. Hoog. Op. 990, 31. p. ſq. Nr. 32. et Lat. *neque — neque vero*, it. *nec* — nec *vero* ap. Hor. Turs. p. 558. i. potuit que per ſe *δὲ* hic elapſum eſſe a vicinitate, ſed et natum a librario, ſive e recenti memoria prioris *οὔτε δὲ*, ſive e gloſſa per comparationem aliorum, dum et P. prodit vulg. oblique.

λιτὰς) videntur eſſe veſtes ſordidatae, fullonis cura non candorem adeptae, caet. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui deſerit P. in *λιτ.*, quod, ut Lat. *tenuis*, de veſtimentis ac textis, dr. dupliciter, vel in bonam partem, pro ſubtilis, oppoſ. craſſo, textus ſubtiliter et ſubtili filo, habens ſubtile filum, vel in partem deteriorem, pro vilis, vilis pretii, non multa cura et arte laboratus, non variegatus et pictus, ſed ſimplex, unius lini ac coloris; unde ſemper e contextu diiudicabitur notio, quanquam interdum dubia eſt, ut hic, ubi matronis illis primoribus convenit aeque prima, de peplis et veſtimentis ſubtilis fili texturae que, quoad genus et locum

μα παρέχουσι λυπουμένων. ciem praebent moerentium.

ipſarum, ac ſecunda, quoad tempus et luctum, in quo tamen et hodie feminae ſolent elegantiores eſſe et veſtibus uti ſubtilioribus; reddente Gs. Chr. Ind. hinc „tenuis, vilis“ quod poſtr. habet quoque Sch., praeter P. illud, reprehenſum a Ferrar. ſupra ad §. pr. ἐφεστρ., qui inclinabat ad notionem ſecundam, ut Bg. forſan etiam, cf. G. Th. „pura *toga*, i. non praetexta, — *veſtimenta*, i. e. non obſita, non fulgurita, non funeſta, non maculam habentia“ tenente Stp. Th. modo τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος e Plut. ſine Vs. (ſed ſine auctore τὸ λιτοδίαιτον, quod eſt ap. Dion. H. S. T. 1., ut λιτῶς ap. Ael. V. h. Long. Mor. Hs. Fa. Aes. et in N. ad Heſy.) ſed me praeterea de veſtitu et partibus eius, ut de galea ap. Polb. Ind. et Rsk. qui „purum, inornatum“, de peplo ap. Hom. Ἰλ. γ', 385. ϛ', 352. Ὀδ. ά, 130. cum N. it. Orph. Arg. v. 875. cum N. et Ind. (ubi et de terra,) it. ap. Luc. de textura, ubi quoque de aqua et coena, ut ap. Phoc., ſed de victu ap Xen. Bach., de aedibus ap. Ioſ. 2, 334. ſ. 5. e., de ſale ap. Call., ubi et h. L. P. v. 25. λιτὰ χρίματα, purum *oleum*, ſed Ind. Gem. Pl. „λ. ferax, pinguis, λιτὰ μέταλλα, ergiebige *Bergwerke*“ immo contrarium *tenuis, parcus*, ut apparet ex adiuncto ſyn. et ſq. oppoſito, p. 32. m. τὰ ἐκεῖ χρύσεα μέταλλα, παντάπασι λιτὰ ὄντα καὶ φαῦλα, ἐς τοσοῦτον ηὔξησε ταῖς κατασκευαῖς, ὥστε φέρειν αὐτῷ πλείω, ἢ χιλίων ταλάντων πρόσοδον, ſed de perſ. cum oppoſ. ap. Call. h. Ap. v. 10. ſq. ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος, ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος, *parvus*, at Loesn. Ind. *pauper*, quomodo et (prorſus ut Lat. *tenuis*) vertitur ad Herodian. Gramm. poſt Moer. p. 452. in N. 2. cum Ind., tum ap Xiph. S. 431, 30. de Caracallo ἐν μέντοι ταῖς ἀνάγκαις καὶ κατεπειγούσαις στρατείαις λιτὸς ἦν καὶ ἀπέριττος, *neceſſitatibus* vero *et* urgentibus *bellis* (expeditionibus) *minime* magnus *et* excellens *erat*, immo *tenuis* et *parcus*, i. utebatur vili victu et ſupellectili non magnifica copioſa que, (cuius Sb. Ind. praebet quoque ad locupletandum Stp. Th. locum e Zoſ. 3, 5, 5. διὰ τὴν τοῦ βίου λιτότητα, propter *frugalitatem* in *victu*,) denique de ſcriptore et ſcribendi genere, ſenſu rhetorico, ut Lat. *tenuis*, ap. Dion. H. S. T. 2. 69, 28. ὁ δὲ Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε μὴν λιτὸς λ. iti cum ſyn. 146, 41. λέξιν — τὴν λιτὴν καὶ ἀκόσμητον, καὶ μηδὲν ἔχουσαν περιττὸν et 184, 28. τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν λ. cf. Salm. ad Spart. Adrian. 1, 134. a. m. Fi. de vit. L. N. T. Pr. 3. p. 14. Foeſ. Suid. 2, 452. i. m. et Heſ. 2, 483. ſq. pluries. Iam Leisn. in Ox. m. ad ἐσθ. λευκ. „v. Kirchm. de fun. p. 245. Tacit. A. 2, 75. cum Lipſ. Exc. p. 923.“ quorum in poſtr. *quae* luctum *amiſſae* ſororis *tum* primum *laeto* cultu *mutavit*, modo oblique huc ſpectatur, ubi veſtes *albae* ſunt luctus indices, cf. Caſ. Ex. Bar. 16. p. 434. b., tacente G. Th., ubi tamen v. in diſcrimen *albi* et *candidi* coloris, ut minoris et maioris, quo Leisn. reſpexit ſupra, ut *albae* veſtes ſint naturalis talis coloris, ſed *candidae* ab arte et fullone; quanquam interdum *alba* quoque *veſtis* eſt, quae cretam accepit, cf. Cl. Cic. et Ind. Liv. v. *candidatus*; et hodie quoque feminae in luctu candorem ſummum adhibent tamen. Denique Stp. *Th.* 1, 1327. F. laudato noſtro pergit „item σχ. παρέχειν λυπουμένου, ſpeciem *praebere* hominis *moeſti*“ memoriter et forſan a Bud. Lex. deceptus, ſed in v. λυπ. paſſ. tenens aliunde Bg. Lat. e P., ap. G. Th. quoque cum Gr. n., quod aeque ſenſu med. capietur, cf. lib. de V. med. Fi. p. 329. i, Dem. Ind., cui add. 142, 20. 239, 12.

ἑπτὰ μὲν [z] οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται [a]· ἰατροί τε, εἰσιόντες ἑκάστοτε, προσίασι τῇ κλίνῃ [b], καὶ δῆθεν ἐπισκεψά-

7. Septem quidem diebus, quae dixi, aguntur: ac medici ingredientes ſubinde accedunt ad lectum: et quaſi viſitaviſ-

z) μὲν omiſſum in Ox. mendoſe. a) Hic comma in Bs. 2. ſed punctum n rel. b) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A.

i

ἑπτὰ μ.) Cur *ſeptem* ipſos dies adhibuerint, ignoro, niſi ex arte medica forte, ubi in ſeptimo et nono morbi dirimuntur fere; unde mox medici rei intereſſe narrantur; ſed et forſitan luctus longioris cauſa, et quia alias mortuorum cadavera a Romanis per tot dies ſervata intra domos, et octavo demum elata, cf. Ant. Rom. Nieup. p. 414. i. cum Roſin. p. 440. m. e. 444. m., et Caſal. p. 144. e., Bg. deſerente P. in gen. ἡμ. temporis, (quo variat Noſter cum ſyn. abl. 4, 1, 1. ἔτεσιν) etiam in rel., negligenter ab illo verſis, (cf. in μ. ὀ. 4, 1, 7.) non item a Sch. „ἐπ. peraguntur" ut Gs. Chr. Ind. *perfici*, quae compoſita modo novit Stp. Th., cf. in liberum Bg. ad τὰ εἰρ. 3, 9, 12., qui et mox ad ἑκας. variat cum illo ad 3, 10, 16. cf. G. Th. „*ſub.* — frequenter, identidem" et per Lat. idem ap. Rs. O. V. 7. Iſ. ſed ſine Ind. Dem. 95, 16. 98, 18. Aeſch. Fi. et ep. S. Luc. Plut. Hs. Xen. Ἀνβ. Thom. M. Suid. Heſy. L. N. T. ut pro *ubique* Ael. V. h., ſed de aliis adv. etiam ἑκαςαχῇ Xen. Cyr., ἑκαςαχοῦ ib. Pol. Z., ἑκαςαχόσε Sb. Ind. et Thuc. ubi et ἑκαςαχόθεν, reſpiciente Noſtro in v. εἰςιοντ. ad §. 3. ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰςόδῳ, unde ſupplebitur pron. αὐτὰ, τὰ βασ., oppreſſo hoc membro a P.

καὶ δῆθεν) *et* poſtquam *inſpexerunt* ſcilicet *aegrotum* rel. Nam particula δῆθεν ironiam hic declarat, ut *ſcilicet* ap. Latinos. Talis eſt particulae δὴ uſus 3, 15, 17. ideo que et ibi *ſcilicet* ſum interpretatus. *Steph.* inſpicientes *velut* aegrum. Quum ficte aliquid agitur, ei rei indicandae inſervit δῆθεν. v. Abr. ad Ariſt. p. 77. et D'Orv. Van. Cr. p. 422. *Leisn.*

Cuius Lat. e P., ſyn. illi Bg., tandem redit ad Stp. ſeverius, cf. 2, 15, 6. 1, 14, 17., etiam Sch. ex Ind. Sb. praeponente numeris huius loci „ironice, (at deferente etiam P. in) ἐπ. quum *inviſiſſent*" dum addit noſtro loco ſine Vs. Ind. Sb. „ſic 235, 46." Xiph. καὶ αὐτὴν ὁ Τιβέριος οὔτε νοσοῦσαν ἐπεσκέψατο, οὔτ' ἀποθανοῦσαν αὐτὸς προέθετο, viſitavit *aegrotantem*, ex quo loco apparet, dici hoc v. de aliis etiam, non modo de medicis, ut hic, cf. Stp. Th. v. i. hinc „inviſentes *aegrum*" L. N. T., cum N. Schw., it. Kypk. 1, 129. m., qui male „ἐπ. eſt *aegrotum* viſitare" non vero per ſe, quia hic et alibi diſerte additur τὸν νοσ., ut ap. Luc. 3, 24. ubi tamen etiam in N. 24. „proprie *inviſere* aegros" it. ap. Zoſ. 5, 32, 3. cf. Ind. Dem. Xen. Cyr. (ubi eodem ſenſu et ἐπισκοπεῖν, ut med. ap. Ael. V. h. etiam,) ponente Stp. Th. poſt illa 3, 925. G. rurſus locum hunc cum P. Vs. ſub „inſpicio, contemplor" quae notio primo debuit loco poni, habens idem in χαλ. 4, 374. E. m. cum P. et „gravius aegrotare" ubi deinde G. ex Thuc. alio ſenſu, τὰ ἑαυτῶν — καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα, ad quam analog. Noſter hic de perſ. formulam adhibuerit, tenente tamen Ind. Luc. „χαλεπῶς ἔχειν, aegrotare" ſed alio ſenſu χαλεπῶς ἔχειν πρὸς λ. Xen. Ἀνβ. cum Thuc. et Diod. S. 1, 427. l. 99., nihil autem G. Th., niſi in v. *hab.* 861, 15. ſq. *videbatur* ſe *non* graviter *habere*, quod vicinius erat; P. deſerente Bg. recte ad ἀπαγγ.,

μενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἑκάστοτε. ἐπὰν δὲ δόξῃ τετελευτηκέναι, τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι c

ſent aegrotum, deterius ſe habere renunciant identidem. 8. Vbi autem videtur iam eſſe mortuus, lectum portan-

c) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al., quae et cum iſta habent ἀραμ. cum iota, cf. 3, 9, 1. m.

ſed in ſq. §. ſervante ex illo adv. cf. 4, 1, 4., et tantum Lat. ad v. δοξ., quod h. l. de iudicio interno et externo, i. mente agnoſcitur et verbis declaratur ſignificatur que.

ἀράμενοι) *lectum* humeris *attollunt* et *qui ex equeſtri ordine ſunt* nobiliſſimi, et *ex ſen. lect. iuv.* Iungit autem Pol. νεανίαι cum εὐγεν. quoque. *Steph.* Leg. οἱ εὐγεν. *Reisk.*

Cuius res in articulo adiecto incerta eſt, ſed altera Stp. directa in P., qui iunxerat duo ſubſt. et adi., quae Noſter dedit ſingula ſingulis ſubſt., et maxime εὐγ. ordini equeſtri, a rei veritate, veteri que inſtituto, (quia ap. Romanos in equitibus ſpectata ſunt duo, generis antiquitas, ſ. maiores clari, et divitiae, cf. Dion. H. S. T. 1. 222, 32. ſq. τὸ δὲ τῶν ἱππέων πλῆθος ἐπέλεξεν ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ μέγιστον τίμημα, καὶ κατὰ γένος ἐπιφανῶν,) reſpiciens tamen forſan et Lat. *Bg.*, quod generoſitatem illam maxime complectitur, cf. G. Th. 451. *l.* 40. 44. cum Manut. ad Cic. l. l., aeque ac nomen alius, equitibus Rom. peculiare ap. ſcriptores Lat., *ſplendidus* et *ſplendor*, cf. G. Th. et Cl. Cic., quanquam melius et hic erat Lat. *generoſus*, cf. ad Roſin. p. 75. N.; aliter, quam ſupra 1, 13, 5., ſumto hic τοῦ ἱπ. τ., pro que ordine civium Rom., ut Gs. Chr. Ind. et e P. etiam Bg. cum Stp. Th., quae notio eſt propria reip. Rom., traducto nomine ταγμ. univerſi generis ad ſpeciem, cf. Sb. Ind., pro quo οἱ ἱππεῖς it. ἡ ἱππὰς ib. et Ind. Dion. H. ej. T. 1. Lat. v. *equeſtr.* Tum Leisn. in m. Ox. ad τ. συγκλ. ἐπὶ v. „Bernegg. ad Iuſtin. 42, 2. n. 11.“ ubi ad *cum ad eum certatim* principes *iuventutis* totius *ferme* orbis *concurrerent*, poſtquam diſputaſſet, *iuventutem* ibi *de virili aetate* dici, it. de *iuvenum* annis, ad extremum addidit „et Herodianus ſub init. l. 4. οἱ τῆς σ. ἐπ. ν. ſenatorii *ordinis* lectiſſimi *iuvenes*“ cum P. ſervans ſeverius, quam *Bg.*, caſum Gr. ſecundum, ſed cum iisdem reddens ἐπιλ. per gradum alium, pro quo Ind. Gs. Chr. „dilectus, electus“ cf. 1, 6, 9. 2, 13, 21., ut ſint ad hoc officium prae caeteris quidam electi ſenatores, ſed ii non aetate nimis provecti, verum iuvenes adhuc, atque adeo hic ultra annum 25 ſaltem aut 30 progreſſi, quos quippe annos legendorum ſenatorum et aditus in ſenatorium ordinem conſtituunt, v. Nieup. Ant. R. p. 18. i. 64. 99. m. Dio quidem ſic narrat in funere Pertinacis, κατεκόμισαν (ut h. l.) δὲ αὐτὴν (τὴν κλίνην) ἀπὸ τοῦ βήματος οἵ τε ἀρχιερεῖς, (a Noſtro non prolati,) καὶ αἱ ἀρχαί, αἵ τε ἐνεστῶσαι καὶ αἱ ἐς νέωτα ἀποδεδειγμέναι, καὶ ἱππεῦσί τισι φέρειν ἔδοσαν, (ut ab initio ſenatores portarint, ſed deinde equites, qui hoc tempore et ſecundum narrationem Noſtri, niſi libere narrat et univerſe, portarint prius, poſtea vero ſenatores,) ſed in funere Auguſti, αὕτη (εἰκὼν impoſita lecto) ἐκ τοῦ παλατίου πρὸς τῶν ἐς νέωτα ἀρχόντων — ἤγετο, — μετὰ δὲ τοῦτο (poſt praelectam laudationem funebrem) τὴν κλίνην οἱ αὐτοί, οἵ περ καὶ πρότερον, ἀράμενοι — διεκόμισαν. παρῆν δὲ καὶ συνεξέφερεν αὐτὸν ἥ τε γερουσία καὶ

τοῦ τε ἱππικοῦ τάγματος εὐγενέστατοι, καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι, κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ[d], εἴς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες[e] ἀπόμνυνται. ἑκατέρω-

tes, qui ex equeſtri ordine ſunt nobiliſſimi et ex ſenatorio lectiſſimi iuvenes, deferunt per viam ſacram ac in vetus forum proponunt, ubi Romani magiſtratus imperium
9. eiurant. Utrinque autem

d) Colon in Ms. Ba. e) Excp. Ms. Ve. „88. 7. deeſt. — τὰς ἀρχὰς“ ſed in Ms. Vi. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. at Ms. Ba. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. v. N.

ἡ ἱππὰς λ., ubi ipſum Noſtri comparet v. ἀρχμ., ad quod Leiſn. in m. Ox. „Periz. ap. Aelian. 3, 22. p. 235.“ nobis p. 264. N. 2., ubi hinc profert „τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι κατακομίζουσι“ ſine Vs., qua de ſimul actum in Exc. ad 1, 13, 4. i. p. 933. m., ubi Bg. deſerit in ἀρ. P. (a Stp. ſupra ſervatum partim et a Sch. „attollentes lectum humeris“) non item in κατακ. ubi et Stp. Th. ex illo notionem novam conſtituit, ſubiecto hoc loco ſine Vs., cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem., huc ſpectante etiam Donato ap. Graev. Th. T. 3. p. 673. B. ſine Vs. de ſacra via, quae mittebat in forum, cf. 2, 9, 7., quod hic augetur nomine peculiari ac ſolito ἀρχ., ap. Bg. e P., quo de nihil G. Th., ſed Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 141. i. cum Roſin. Ant. p. 662. e., Dione l. l. non id nominante, ſed bis Campum Martium, quo de Noſter demum §. 11., quia fortaſſis hoc tempore in ritu hoc acceſſerunt quaedam nova, in quibus et hoc, ut lectus iterum in foro proponeretur vetere, pro quo abl. Noſter uſurpat aeque rectum acc. cum v. πρ. cf. 1, 17, 4., ad variandum cum §. 3., tacente P.

ἔνθα οἱ λ.) Heſych. ἀπομνύμενοι, ἀποβάλλοντες δι' ὅρκων. *Leisn.* (qui et in m. Ox. „ſupple ἀρχήν.“) Ven. longe rectius ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. quae vox ob ſimile initium duarum vocum excidit. Praeterea, quamquam forſan dici poſſit elliptice ἄρχοντες ἀπόμνυνται, tamen nusquam quantum ſcio haec ellipſis occurrit, ſed ſemper additur τὴν ἀρχήν. *Stroth.*

Sch. „ἀπ. *eiurant* imperium, cum iureiurando deponunt“ ut Gs. Chr. Ind. „*abiuro*, magiſtratum iure iurando interpoſito depono“ qui ita nihil novat, nec per Notam ſub Gr. textu; nihil etiam monente Sb. in N. et Ind., nec ſuſpectum habente hunc locum Stp. Th. 2, 1296. D. m., ſed e Bud. C. 215, 7. reddente „*abdicant* ſe *magiſtratibus*“ una cum Heſ. et Suid., ubi non affertur locus aliquis ſine acc. rei, nec ad L. Boſ. Ell. p. 39. m., ubi Leiſn., laudato ſine Vs. noſtro loco, iterum „ſubaudi ἀρχήν. Plene Plut. ἀπομ. τὴν ἀρχ.“ quo iam uſi Bud. cum Stp., comparantes v. ἐξομ., quod reperi ap. Dion. H. S. T. 1, 336, 14. τὴν ὑπατείαν αὐτὸς ἐξόμνυται, *ipſe* conſulatum *eiurat*, affine illi ſupra 2, 12, 8. de Iuliano ἱκετεύοντος, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχήν, pro quo hic variatur ſaltem in v. ſyn., ubi Noſter iterum ſcribit de more civitatis Rom., traducto v. ἀπομν. in uſum Rom., hauddubie e Lat., qui et ipſi non habent ſimpliciter *eiurare*, ſed cum acc. aliquo, v. c. *imperium* ſ. *magiſtratum*,

θεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται, gradus quidam conſtructi

(nam ſeverum *abiurare* plane hoc ſenſu non uſurpatur,) cf. G. Th. Cum Leisn. in illo libro Boſ. publicarit ellipſin, nec quis contra interea dixerit: tamen mihi ſane etiam videtur ellipſis illa durior, in primis non reperta alibi, et cum libri Mss. hic in auxilium veniant, quorum fides quanquam eſt dubia, tamen in partibus debet valere, et hic quidem non ſolum ob Strothi rationem idoneam, quia ob pr. ſimile ἄρχοντες potuit omitti a librario τὰς ἀρχὰς, (quod contra factum eſſe videtur in Ms. Ve., ſaltem ſic capi poſſunt illa Excerpta; quaſi in Cod. defuerit οἱ ἄρχοντες, et pro eo modo reliquum fuerit τὰς ἀρχὰς, niſi is, qui Erneſtio deſcripſit ex Theupolo Varietatem Lect., peccavit, volens ſcribere, quod Strothus dedit, rectius fortaſſis ex ipſis Theupoli Excerptis,) ſed quia etiam P. habuiſſe videtur Mss. rel. lectionem in his „*deponere* imperium *conſueverant*" ubi non modo videas perf. Ms. Ba. in v. ἀπώμν. (etſi vitium etiam admiſſum eſſe poteſt in confuſis de more vocalibus, et libere verſatus P., qui ſtatuat hoc, olim magiſtratus depoſitos eſſe iureiurando hic in foro vetere, poſtea vero alibi; quo de nihil novi, nec an poſtea factum fortaſſis in Campo Martio,) ſed quoque ſyn. illi Mss. formulam, quae proprie alia eſt Gr. ap. Dion. H. l. l. 339, 36. ἀπέθετο τὴν ἀρχὴν, eſt que mera explicatio, ut ap. G. Th. „eiurare *magiſtratum*, i. deponere, (qui et mox) *eiuratio*, pro reſignatione, ap. Valer. — *ignominioſa* conſulum *eiuratione*, — paulo ante dixerat *conſulatum* deponere *coëgit*" quo loco Valerii, cum abſolute quoque dicat *eiuratione*, ſine gen. aliquo, v. c. *imperii* ſ. *magiſtratus*, ſi quis uti velit ad ſtabiliendam hic vulg. lectionem in v. affini, ſimiliter poſito ſine caſu illo aliquo: is Mss. rem habeat pro gloſſa, et ſumat, habuiſſe P. quoque Cod. talem interpolatum, ut alibi. Mihi quidem per hanc ambiguitatem nihil licuit, quam novitatem Mss. reponere in Var. L., et addere illa, conſules (quos conſtat imperium munus que depoſuiſſe, praeter orationem, ad populum habitam, etiam iurando verbis conceptis, ſe remp. bene atque e fide geſſiſſe, ac leges rem que publ. ſervaſſe, v. Plut. in vit. Cic. T. 1. p. 872. it. Cic. ep. ad div. 5, 2, 16. ſq. cum Plin. Pan. 65, 2. extr.) hic videri eſſe Noſtro οἱ ἄρχοντες, (non *univerſos magiſtratus*, quo de cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 267. et Munth. p. 164. i. cum Sb. Ind.) tum ex uſu loquendi aliorum ſcriptorum de rep. Rom., vocabulo generis iterum in ſpeciem traducto, v. c. ap. Dion. l. l. de funere Aug. et Pertin., ubi in primis ἡμεῖς δὲ ἡ βουλὴ, πλὴν τῶν ἀρχόντων, λ. tum per analog. illius αἱ ἀρχαὶ, abſolute poſiti, vel cum epitheto ἐπώνυμοι et ἐνιαύσιοι, cf. ib. et ſupra 1, 16, 7. e., et Lat. *magiſtratus*, qui et ipſi ſic abſolute et praecipue dicti, cf. Sall. Cat. 29, 3., qui eſt locus claſſicus, ubi praec: *conſules* et ſq. *conſuli*, et oppon. *ſenatui*, ut ante ap. Dion. Ca., cf. et Dion. H. l. l. p. 119. e. cum Corn. N. 23, 7, 2. et Ind. it. Cic. p. Sext. c. 65. e. magiſtratus *annuos*, cf. 1, 16, 7. e., manente Bg. in P., praeterquam in v. ἀπ., non item Sch. in „ἀρχ. *magiſtratu* Romae *fungentes*" quod aeque ambiguum, reperiente me in Adverſariis adhuc, de iureiurando illo eſſe ap. Rollin. hiſt. Rom. Vernac. ed. T. II. p. 572. e., tum ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 216. e. ſq. ſuper ἐξόμνυσθαι τὴν ὑπατείαν etc. maxime e Dion. H., unde notaram ed. Rs. V. 2. p. 1021. l. 4. it. p. 1091. l. 6. et τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι e V. 3. p. 1820. l. 10. ſed ed. Sb. 336, 14. at τὴν ὑπ. ἀπωμόσατο 570, 39.

βάθρα) Bg. deſeruit P. non in hoc ſubſt. (nec Gs. Ch. Ind., cf. Stp.

ἐν κλίμακος σχήματι καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου μέρους τῶν εὐγενεστάτων καὶ εὐπατριδῶν χορὸς ἕστηκε παίδων [f], ἐν δὲ τῷ ἀντικειμένῳ [g] γυναικῶν, τῶν ἐν ἀ-

ſunt in forma ſcalarum: ac in altera quidem parte nobiliſſimorum ac patriciorum chorus ſtat puerorum; ex adverſo autem feminarum, quae maioris dignationis exi-

f) Comma hoc in Bs. 2. L. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Hic nullum erat comma modo in Bs. 1. R., ut mox poſt γυν. tantum erat comma in Ms. Ba.

Th., qui hinc e Bud. „*gradus* ſcalari ſimilitudine" in ſq. novam tenens notionem pro *ſubſellio*, ſub quo Sb. Ind. et habuit noſtrum locum, ubi certe non neceſſario intelligendi ſunt gradus cum ſubſelliis ſimul, ob ſq. ἕστηκε, et quia forſan non longiſſimo tempore cantatum, ut ſtantes durare quirent, cf. in βαθρ. Suid., non coll. ad Heſ., Schol. Eur. Phoen. v. 1186. Soph. Oed. T. v. 142. et Oed. C. v. 267. Ind. Luc.) ſed in rel.; ubi v. συγκ. Stp. Th. hinc e P. cum falſo numero l. 3., nec cum Bg., quo de ſenſu phyſico cf. cum adv. Ind. Soph. Ai., cum pr. ἐκ Luc. Xen. Bach. Rs. Or. V. 4. Diod. S. 1, 15. l. 57. et Foeſ., ſed cum pr. κατὰ et acc. rei elliptico Luc. ex 3, 58. l. 82., it. ſenſu rhetorico ad Thuc. p. 18. N. 56., cum adv. Long. Mor., cum pr. ἀπὸ Iſ. Pan. ej. it. in malam partem, pro confictum eſſe, cum adv. Rs. Or. V. 7. Ant., cum dat. perſ., it. pr. ἐπὶ ib. V. 6., cum pr. ἐκ Abr. Auct. Dl. Th.; ſed tropico, pro conſtitutum eſſe, Suid., non coll. ad Heſ., Dion. H. S. T. 1. Polb. Xen. Hell. Ἀνβ. et Pol. Luc., ubi et cum dat. perſ. ex 2, 575. l. 58. Rs. Or. V. 7. Iſ., ut cum pr. πρὸς V. 4. ſed ſine Ind. Dem. 213, 14. 898, 5. 908, 6. 968, 16., it. de re ac tempore Dion. H. l. l. et Herdt., ſed pro conveniens ſ. conſentiens Luc. ex 1, 713. l. 21. Ultima Noſtri ἐν κλ. σχ., per numerum a Bg. e P. mutatum, hodie etiam imitantur architecti noſtri in amphitheatris et aliis, ubi ſpectatores surſum extollunt alios ſuper alios, ut nuper etiam in funere Friderici Unici, ubi nominabatur *ein* treppenförmiges *Gerüſt*.

ἐπὶ μὲν θατ.) Praeter dicta ad θατ. alibi, nihil reperi, quam ap. Phil. p. 750. B. πρὸς θάτερον ἀποκλίνων μέρος, in *alteram* propenſior *partem*, ut de ſuo ſcripſerit Noſter, varians, ſimul que per ſq. ἐν τῷ ἀντικ., ſc. μέρει, cum illis §. 5. ad ſe relatis ἐν μὲν τῷ λ. μ. — ἐν δὲ τ. δεξ., liberum P. deſerente etiam Sch. in „ἀντ. *in* adverſa *parte* chori, *in* altera parte" (ubi L. N. T. Schw. p. 125. e. N. „chorus foeminarum *ex adverſo* puerorum *ſtans*") it. in v. ἐστ. cum Bg., cf. ad 1, 11, 10. e., memorante Dione in funere Pertinacis, χοροὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, θρηνώδη τινὰ ὕμνον ἐς τὸν Περτίνακα ᾄδοντες, παρῆλθον λ., ſed Noſtro definiente chorum utr., ubi εὐγεν. referetur iterum ad equitum filios, cf. §. pr. aut una cum εὐπατρ. ad ſenatorum, cf. 1, 2, 3. m., qui hic pro adi.; ubi Gs. Chr. Ind." generoſus, patricius" quaſi copulentur ſyn., a diverſa parte, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. ſed Sch. „diſtinctorum a *nobiliſſimis*" ut εὐγ. ſit generis vocabulum, ſed εὐπ. ſpeciei, proprie ad ſolos ſenatores pertinens. Sed in τῶν ἐν ἀξ. brevior P. (et inde Kypk. 1, 181. m.) ut Bg. amplior, addito libere adi. μείζονι, ſecus ac ſupra, cf. 3, 15, 13., variante Noſtro per

ξιώσει εἶναι δοκουσῶν [h]. ᾄδουσι δὲ [i] ἑκάτεροι ὕμνους τὲ καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ [k] θρηνώδει ἐρρυθμισμένους. μετὰ δὲ τοῦτο βαστάσαντες τὴν κλίνην, φέρουσιν ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸ

10. ſtimantur: canunt autem utrinque hymnos et Paeanas in defunctum, verendo ac lamentabili carmi-
11. ne emodulatos. Deinde lectum ferunt extra urbem in

h) Mss. Ba. et Vi. δοκούντων κ. v. N. i) ᾄδουσι τὲ ἑκ. Ms. Ba. v. N. k) Hoc καὶ in Lugd. omiſſum mendoſe.

brevitatem cum longiori deſcriptione §. 5. e., cf. in Bg. δοκ. cum inf. εἶν. 1, 8, 2., ubi praeiverit Sch. „mulierum, *quae* illuſtres *habebantur*" ſed Ms. alius ſexus referatur ad maſc. ἀνδρῶν ἢ πατέρων, mente addendum ex §. 5. e., commate tollendo poſt γυν., quod tamen idem Ms. ſolus protulit, locum habens illud in vulg. fem. δοκ., quod cum Mss. rel. oblique quoque P. retulit ad feminas ipſas, quibus et l. l. tribuebatur res, et hic conveniat ille ſexus Ms. modo per generis enallagen illam, qua de v. ad 1, 8, 6. i., niſi et lapſum ſcribae in litteris ſumas, qui et acciderit in copula τὲ pro δὲ, quanquam et gloſſa, conſentiente P., non item Mss. rel.

ὕμνους) Hoc genus tantum e Dione producere in N. pr. potuimus, pertinens, credo, ad Severum, inter deos referendum, (cf. Munth. p. 371. e., quanquam alias etiam univerſum carmen ſignificat, cf. D'Arn. An. Crit. p. 6. Cup. Obſ. L. N. T. cum Schw. N., interdum et lugubre, cf. Stp. et Schol. Aeſch. S. c. Th. v. 873. cum Xen. Ap. S. §. 26. et Ind. Ael. V. h. it. Luc., ubi et Noſtri formula ᾄδ. ὑμν.) ut adiunctum a Noſtro παι. videtur maxime reſpicere eius victorias et facta bellica, horum que adeo laudem, etſi et hoc ſubſt. interdum univerſe capitur, cf. Gs. Chr. Ind. „laudatio carmine comprehenſa" Thuc. Luc. Dem. Dion. H. S. T. 1. Xen. Hell. Bach. Cyr. Fi. Aeſch. Eur. Barn. cum Ion. v. 906. et Schol. Phoen. v. 1109. Abr. ad Aeſch. 1, 248. i. 329. e. 414. e. Kl. Tyrt. p. 192. Cup. l. l. p. 4. e. ſqq. Suid. Heſ. aliquoties, Phil. p. 760. D. e. Zoſ. 2, 5, 12. ὕμνους ᾄδουσι — καὶ παιᾶνας, hymnos *et* paeanes *canunt*, 3, 25, 10. τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ στρατοπέδου παιᾶνα, ovationem *exercitus*, et 5, 7, 11. παιᾶνας ᾄδων ἐπινικίους, conſuetas *victoriis* ovationes *accinens*, et in uſum criticum confuſum que παιὰν et παιὼν Ind. Eur. Phoen. cum Hippol. Caeterum omiſſum a P. pron. ἑκατ., cf. 4, 1, 9., reddit Bg., ut 1, 13, 10. i.

σεμνῷ) Pro Lat. P., retento etiam a Bg., poſuit Leisn. in m. Ox. „gravi" melius ſane ad rem muſicam, pro *ſevero*, ſerio, non hilari; ſicut pro Bg. Lat. ad ſq. ſubſt. μ., e P. quoque ſervato, malim Lat. *modo* ſ. *modulo*, muſica notione, ob praemiſſa ſubſt. ὑμν. et παιαν., quae iam continent carmen ſ. materiam, cf. ad Ael. V. h. 3, 32. i. et Caſ. ad Ath. 2, 890. e. 903. e. cum Cup. Obſ. p. 217., unde ſq. v. ἐῤῥ., a Bg. quoque cum P. redditum, it. a Stp. Th. hinc, melius dedit Gs. Chr. Ind. „ordinare, componere" quorum ultimum muſicae rei aptiſſimum.

μετὰ δὲ) Pol. particulam πάλιν participio βας. addit, (*tollunt* iterum *le-*

καλούμενον Ἄρεως πεδίον. ἔνθα κατεσκεύασται ἐν τῷ πλατυτάτῳ τοῦ πεδίου[l] τόπῳ τετράγωνόν τι καὶ ἰσόπλευρον[m], ἄλλης μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον, ἢ[n] ἐκ μόνης τε συμπήξει

12. Martium campum. ubi exſtructum eſt in latiſſimo campi loco quadrangulum aequilaterum, nulla alia materia conſtans, niſi ex

l) Ms. Ba. πεδίου, τόπος, τετρ. v. N. m) Colon in Ms. Ba. n) In Ms. Vi. ἢ deeſt. *Loc.* Et in Ms. Ba. ſimiliter μετέχον· ἐκ μόνης τὲ λ. v. N.

ctum.) Eius autem *tollunt* intellige *attollunt* ſ. *extollunt* in *humeros*, ſ. *attollunt humeris*, ut paulo ante (§. 8.) locutus eſt e Virg. *Steph.*

Ad ſenſum P. explevit adv., ut alibi, cf. 3, 7, 19. m., reſpiciens ad §. 8., ut Noſter, variando per ſyn. duo verba cum ἀραμ. et κατακ., dum minus bene reddit Sch. „β. *quum* deportaſſent *lectum*“ ſed plane omittit Bg., cf. Exc. ad 1, 13, 4. i., p. 933. m., liberior idem in pr. μ. τ., ut Sch. „poſt“ pro ſevero *poſt* hoc *autem*, ap. G. Th. 972, 28. e Scribon., vel *poſt* illa *autem*, mutato ſaltem numero, pro que Gr. alio μ. ταῦτα ſyn., ad utr. ſumente L. Boſ. p. 283. m. ellipſin ſubſt. πρᾶγμα et πράγματα, quanquam ad ſing. valet interdum etiam illud μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Krb. v. οὗτ. p. 459. m. et Schw. p. 900. a. i. et infra ad 4, 11, 15. Sic Bg. plane omittit e P. particip. καλουμ., olim reſtituendum, cf. 3, 4, 3. et in Ἀρ. πεδ. vel Roſin. Ant.

ἔνθα) Bg. e P., ut alibi, non item in ſqq., ubi in v. κατ. cum Sch., etiam in πλ., ſed in P. non clare liquet, an habuerit novitatem Ms. Ba., per quam, poſito poſt πεδ. commate, ſtat adi. ſuperl. gradus cum gen. abſolute ac ſine ſubſt., quod ſupplendum, v. c. χωρίῳ, dum alterum, quod aeque ſuppleas, τόπῳ hic mutat in caſum alium librarius, cohaerentem cum v. κατεσκ., unde exiſtit appoſitio cum τετρ. λ., et ſubſt. τοπ. mutat notionem, ut non ſit amplius de ſoli fundi que ſpatio ac parte, ſed pro aedificio ac re, in loco aliquo exſtructa, qua vi ap. Noſtrum ſane reperitur, non autem ap. alios, quod viderim, niſi forte in N. T. Io. 11, 48. Act. 6, 14. cf. Krb. L. Nr. 2., quae notio ſumta Noſtro fuerit in aliis locis e Lat., ubi dr. v. c. *locus* aliquis *obſideri* et *expugnari*, i. urbis ſpatium cum aedificiis, cf. 1, 12, 12. et Abr. ad Aeſch. 1, 232. e. Verum, quia Mss. rel. manent in lectione vulg., haec que bona eſt: potius in Ms. Ba. inciderit *lapſus* in litteris iterum, cf. 3, 2, 10. αὐτὸς, et in vulg. rectionem 5, 5, 13. In ſq. libere Bg. omittit pron. τὶ et copulam, in poſtr. cum P., ſumto τετρ. pro ſubſt., ei que adiuncto ἰσ. pro adi., dum ad τετρ. (ap. Gs. Chr. Ind. *quadratus*, ut ap. Poll. et Stp. Th. cum Bg. e P. aliunde, Ind. Luc. et Geop., ubi ſyn. τετραγωνιαῖος, ignotum Stp. et L. Ern.) non licet ſupplere ſubſt. cum L. Boſ. σχῆμα et οἴκημα, quae ipſa mox ſubiiciuntur, ſed potius v. c. κατασκεύασμα, cf. §. 15., pro generali χρῆμα, reperiente me praeterea τετρ. ap. Z. Xen. Pol., ſed non iterum ἰσ., niſi ap. Stp., qui Bg. Lat. reprehendere videtur, ſervatum tamen a Gs. Chr. Ind., cf. Th. ej. Sed Leiſn. in m. Ox. „Kirchm. p. 327. Hinc πυραὶ νεκρῶν dicuntur *arae* Ovid. Triſt. 3, 13, 21. Virg. A. 6, 216. Obſ. M. V. 4. p. 351.“

ἢ ἐκ μ.) Ad praecedens ἀλ. μὲν aptius quadrat μόνης δὲ — *Sylb.* E P.

ὡς ξύλων μεγίϛων, εἰς σχῆμα οἰκήματος. πᾶν δὲ ἐκεῖνο [o] ἔνδοθεν μὲν φρυγάνων πεπλήρωται [p], ἔξωθεν δὲ χρυσοϋφέσι ϛρωμναῖς, ἐλεφαντίνοις τὲ ἀγάλμασι, γραφαῖς τε ποικί-

compactis lignis ingentibus 12. in formam aedificii. totum autem illud, interius quidem cremiis oppletum eſt, exterius autem aureis toralibus, eburneis que ſignis et picturis variis exornatum:

o) Stp. rel. hic comma etiam comparet in Bg. Vs., omiſſum rectius in Bs. a. al, p) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A.

ſervat Stp. Th. duobus locis per aliam lect. 2, 1222. B. e. ἐκ μόνης συμπ. ξ. μεγίϛων εἰς σχ. οἰκ. et 3, 270. A. ἀλλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον ἢ ἐκ μον. συμπ. ξυλ. μεγίϛων, εἰς σχ. οἰκ., ſed Gs. Chr. ἀλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον, ἢ ἐκ μόνης γε συμπ., quae ſane leniſſima medicina eſt, cum τὲ ſaepe ſit confuſum e γὲ reſtringente, ſed ut rectio ſibi ſic non conſtet verbi μετ., quod habet, praeter vulgarem gen. ἀλ. ὑλ. οὐδ., etiam hic pr. ἐκ, non reperiente me tale quid, ſed imitante Bg. rectionem dupl. illam verbo Lat., quod ſane diverſis locis alias eam habet. Sed contra eiicit Bg. e P., praeter adi. μον., quoque voculam τὲ, niſi tacite in γὲ mutatam non reddit. Quod duo Ms. non tenent ἢ, quaſi natum e pr. littera: procedit, ſi ſq. τὲ cum Sb. mutatur in δὲ, quod refertur ad pr. neg. οὐδεμ. aeque ac ad μὲν, ponitur que pro ἀλλὰ, quam rectionem exquiſitiorem in ἄλλος cum neg. ita, ut ſequatur in ſecundo membro adverſativa δὲ ſ. ἀλλὰ, non intelligens librarius aliquis, nobis intruſiſſe videtur ἢ, quod alias ſequitur poſt ἄλλος cum neg., ut in οὐδὲν ἄλλο — ἢ, recte tenente Stp. Th. 1, 341. B. „hoc genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, efferunt et aliter. Plato — δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν, ἢ διὰ τὸ χαλ. εἶν. rel." Unde ego quidem, ſi tolero adhuc vulg. ἐκ, quaſi e Lat. ductum, ad analog. verbi Bg., tamen lego cum Sb. δὲ, ſublato ἢ, quia illud Gs. γὲ, pro Lat. *quidem*, non bene convenit cum iam praeced. μὲν, ſed vulg. τὲ non ſimul cum ἢ, quod, ſervatum oblique etiam a P., nihil arguit, quam conſenſiſſe eius Cod. cum Ms. Ve., ut alibi, quem P. deſerit quoque Sch. in „μετ. ὑλ. ſuggeſtus, *ex* materia *compactus*, συμπ. compactione *lignorum*" ubi Gs. Chr. Ind. „compages, coagmentatio" variante Noſtro in εἰς σχ. οἰκ. cum §. 9. ἐν κλ. σχ. per praep. et ordinem, ex analog. iterum, cf. 2, 6, 19.

πᾶν δὲ) P. in δὲ libere, cf. §. 4., e quo Bg. in ſq. ἐνδ. (ubi Sch. addebat „in interiori ſpatio" notionem ſic conſtituens, quam et aliunde novit Stp. Th. in adv. e loco pro in loco, cf. Ind. Thuc. et Luc., ſed in principem vim Xen. Bach. et Cyr., Soph. Ai. et tropice Plut. Hs.) non item ad φρ., ubi et Gs. Chr. Ind. aliter, *ſarmentum*, quod cum Bg. habet Gr. n. in G. Th., cf. Stp. Th., hinc e P., Foeſ. L. N. T. Suid. Heſ. Poll. Bud. C. Ind. Luc. Xen. Cyr. et 'Αυβ. cum Phil. p. 754. e. Mox ἀγαλμ., ap. Bg. e P. quoque, de ſtatuis parvis aut magnis quidem intelligentur ex opp. γραφ., ſed incertum, utrum divorum, cum in rogo crementur ſimul, an maiorum, aut rerum pretioſarum et ſupellectilis genera quaedam, cf., praeter dicta ad 1, 11, 2. it. 5, 6, 20., cum hic

λαις κεκόσμηται. ἐπ' [q] ἐκείνῳ δὲ ἕτερον, σχήματι μὲν καὶ κόσμῳ παραπλήσιον, μικρότερον [r] ἐπίκειται [s], πυλίδας ἔχον καὶ

14. ſupra illud porro aliud forma et ornatu adſimile, minuſculum impoſitum eſt, portulas habens et ianuas aper-

q) Pro ὑπ' edd. rel., et tacite quoque Mss. trium, nobiſcum ἐπ' tenent Ing. et Pat. v. N. r) μικρότερον δὲ ἐπ. Ing., v. N. ſ) Colon in Ms. Ba.

ex analog. ſit ἀγ. cum adi. ἐλ., ſed e more ac materia vetere, Ern. Archaeol. p. 30. G. Th. (qui hinc tacuit in Ind. Chr. 15, 12.) v. *eburn.* cui add. Ovid. Met. 4, 332. 354. cf. igitur cum aliis adi., de diis quidem, ἱερὸν Call. ſed χρυσοῦν Fi. Pal. tum λιθίνοις καὶ χαλκοῖς Rs. Or. V, 7. Iſ. ut de homine quoque χαλκοῦν Eutr. Met. it. Ael. V. h. ubi et cum ſyn. gen. materiae ἀγ. ἐλέφαντος 2, 33. e. *ſtatuam* ex *ebore*, per ellipſin praep., quae diſerte ib. ἀγ. ἐκ σαπφείρου λίθου, narrante Dione in Pertinacis funere, ἐπεσκεύαστο δὲ ἐν αὐτῷ Campo Martio πυρὰ πυργοειδὴς, — ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ μετὰ ἀνδριάντων τινῶν κεκοσμημένη λ.

ὑπ' ἐκείνῳ) Scribendum ſuſpicor ἐπ' ἐκ. *Steph.* Lege ἐπ' ἐκ. Iam correxeram locum, cum viderem Stephanum et Sb. pariter ac Gs. in Chr. idem feciſſe. *Stroth.* Quicunque paullo attentius legit hunc locum, non ferre poteſt illud ὑπο, ſed incidat neceſſe eſt in coniecturam ἐπι. Quod vel inde apparet, quod eam ante me, ut poſtea vidi, iam Stp., Sb. Gs. et nuperrime Strothius pro ſe quisque invenerit. Eiiciatur igitur ineptum illud ὑπο. *Gedik.*

Sb. Ind. „ὑπ' ἐκ. pro ἐπ' ἐκ. ſupra *illud* ſ. ſuper illo“ et ad Dion. p. 1246. §. 32. ſtatim editur ἐπ' hinc, et Leisn. in m. Ms. Bg. „legit cum Stp. ἐπ' ἐκ.“ quod ſane contextus requirit vel contra Mss. et P., eſt que ſimplicius ad litteras vulg., quam quod Ern. in m. Par. „l. ὑπὲρ ἐκείνου“ ut ſaepius ὑπ' et ἐπ' confuſa, cf. 1, 9, 1. e. ſed in rectionem v. ἐπικ. cum eadem pr. ἐπὶ infra 6, 7, 5., retinente P. Vs. Lando p. 105. in deſcriptione aediculae inde a §. 12. et hic quoque Gr. vulg. ὑπ', ſed P. deſerente iam Roſin. p. 213. e., ut Bg. etiam in δὲ per τὲ, (cf. 3, 12, 23.) it. in παρ., quod Lar. ignorat Stp. Th., cf. Ind. Thuc. Ael. V. *h.* Luc. Xen. Pol. et M. S. Z. ſed ſine Ind. Dem. 81, 26. 174, 11. 309, 20. 385, 15. 181, 25. 288, 5. et cum ſyn. ὅμοιος 402, 14. 439, 20,

μικρότερον) Poſt μικρορ. puto deeſſe particulam δὲ, quae reſpondeat praecedenti μὲν. *Steph.* Gesnerus addere cupit δὲ; recte *Stroth.*

Lenius fuerit δ' per apoſtrophum, quod elapſum fuerit ob vicinitatem, ut alibi, agnitum etiam a P., (quanquam membris transpoſitis, cum libertate alia in omiſſo particip. ἔχ.,) quem ſervat Ind. Gs. Chr. in „πυλ. portas“ non vero Sb. „feneſtras et fores“ quae diverſae res duae poſſunt cogitari in illo opere, ut aediſicio quodam, cf. §. 12. e., ſed non conſpiciuntur in imagine eius et tabula aenea ap. Fabr. in bibliogr. ant. p. 368., ubi modo comparent portulae et ianuae apertae, cf. ex Lando infra ad §. 22., proferente G. Th. Lat. Bg. tantum vi propria cum Gr. n., quod in altera Sb. agnoſcit Stp. Th. aliunde, in moenibus quidem et opp. primitivo πύλη, (pro quo, de Gs. ratione, diminutivum ſaepe ponitur, unde copulentur hic ſyn. et res, ſibi per figuram ſimiles,) comparans recte θυρίς, quo de cf. Zoſ. 1, 70, 4. οὔσαν ἐν τῷ τείχει θυρίδα, quandam *in* muro *feneſtram*, ſq. ſyn. mox προκύπτοντα τῆς ὀπῆς, per *fo-*

θύρας ἀνεωγυίας [t]. τρίτον τὲ καὶ τέταρτον, ἀεὶ τοῦ ὑποκειμένου μεῖον, ἐς τελευταῖον βραχύτατον περαιοῦται. ἀπεικά-

tas: tertium que item et quartum, ſemper inferiore minus, donec in extremo breviſſimo terminatur. Poſſis com-

t) Colon in ed. Ox. et Ed.

ramen illud *proſpectantem*, cf. Polb. 3, 534. e. infra que ad 8, 4, 4. et 8, 5, 10.

τρίτον) Bg. ſervat e P. libere additum adv. *item*, ſed Lat. ad ὑποκ. e Sch. „*ſubiecto* ſ. *inferiore*. Pol. minus recte *ſuperiore*" qui P. deinde plura adiicit, et alia ſupra quartum tabulata, v. c. καὶ ἔπειτ' ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, e quo Bg. partim legit aliter, ἔστε ἐς τελ., cum ſane excidere potuerit adv. ἔστε ob ſimiles ſq. voces, ubi et ſubſtituas εἰς, quanquam Noſter non refugit ſimilitudinem eiusmodi; ubi adeo v. περ. non pendeat a pr. τριτ. et τεταρτ., ut in vulg. lect., ſed a ſubintellecto ſubſt. aliquo, v. c. τὸ οἴκημα, vel πᾶν ἐκεῖνο e §. pr., et illa τρίτον — μεῖον regantur adhuc a pr. v. ἐπίκειται, loco puncti poſt ἀνεωγ. faciendo tantum commate; unde ſane melior naſcitur ſententia etiam ad illa ἀεὶ τοῦ ὑποκ. μεῖον, quae in vulg. lectione referuntur modo ad τριτ. et τετ., non vero commode ſimul ad ſecundum tabulatum, a Noſtro nominatum ἕτερον, et iam definitum per epitheton μικρότερον. Tamen talis redundantia Noſtro non eſt ignota, et τοῦ ὑποκ. referri licet ad ſecundum et primum tabulatum; etſi illa P. novitas, ut eſt Graece a nobis expreſſa, cum expleat fere totum verſum, omiſſa eſſe poteſt a librario, etiam ob affine ἄλλῳ et ἀεὶ, (quo de cf. Exc.) ſicut contra ſubinde fingit quaedam P., et lectio vulg. procedet ſine Bg. correctione etiam ſic, ut tertium quartum que finierit *cum* ſ. *in* extremo aliquo, quinto puta, breviſſimo. Sic enim praep. ἐς cum verbis finiendi commutari poterit cum Lat. illa utravis, cf. 1, 16, 6., quae ipſa tamen formula ſane melius in totum aliquod aedificium convenit, ſic que expoſita non requirit, ut putetur Bg. legiſſe ἔστε ἐν τελευταίῳ βραχυτάτῳ περ., quanquam confuſa iſta per ſe eſſe poſſunt. Tum G. Chr. „περαιοῦμαι, finior, *deſino*" ſed Sch. „*deſinit* ſ. *terminatur* (utr. e Sb. Ind.) *in* breviſſimum *tabernaculum*. Forte rectius περατοῦται" quod poſtr. reperi modo per Ind. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Hs. et Harl. Chr., ad inde derivandum πεπερωμεν., ſed ap. Stp. Th. 3, 232. F. „περατόω, finio, termino, i. q. ὁρίζω, — ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, imperium *Helleſponto* terminatum *ab occidentis partibus*, (et p. ſq. D.) περαίνεσθαι εἰς, terminari *et* deſinere *in* „ſed in vulg. ib. nihil vel pro P. *perveniatur*, vel pro Bg., nec per Indd., (cf. Hom. Aeſch. Fi. cum Axt., ſed Aeſch. ep. S. Thuc. in Schol., Xen. Ἀνβ. Luc. Diod. S. Geop., lib. de V. med. Thom. M. p. 704.) ſed, praeter Foeſ. „περαιωθεῖσαι, i. e. εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι, ὡς ἑτέραν λαβεῖν τέλος, mutuo *in* ſeſe *contractae*, ut *utraque* finem *accipiat*" et praeter Suid. 3, 80. m., quoque ib. 1, 794. m. ἐπεραιώθη, ἐπέρασεν, ἐτελειώθη, traiecit, *abſolutus eſt*, non coll. ad Heſ. 2, 918. i. περαιωθῆναι, τελειωθῆναι, et p. ſq. i. περαιούμενοι, τελειούμενοι, verum ſine aliquo loco; unde, quanquam facilis lapſus in litteris ι et τ fuit, tamen ſervabitur cum Gs. antiquum v., ſed ut peculiare quid Noſtri.

ἀπεικάσαι) Sch. „comparet *quis*" ſed Bg. e P. reddit opt. cum ἂν et

σαι τὶς [u] ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κα-	parare figuram ſtructurae
τασκευάσματος φρυκτωρίοις [x],	ſpeculis his, quae portubus
ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύ-	imminentes noctu igne ſub-
κτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφα-	lato in tutas ſtationes naves
λεῖς διαγωγὰς [y] τὰς ναῦς χει-	

u) τίς Ms. Ba. hoc accentu, cf. 1, 8, 5. e. x) Colon in Ms. Ba. y) κα-ταγωγὰς Mss. tres, v. N.

pron. τὶς tertiae perſ. per v. auxiliare ſecundae perſ., cf. 1, 13, 12. m. ὡς ἄν τὶς εἴποι, Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. et Luc., ubi 1, 467. l. 91. εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ſi *me* illis *adſimilaſſet*, per alteram formam Atticam pro vulgari hic, in quam v. ad Onoſ. p. 85. N. 5. p. 108. N. 11., ſed Ms. de utraque in ſyn. ſimpl. ap. Dem. τὶς εἰκάσαι et εἰκάσειε τις λ. cf. Ind., ut utraque ſit aeque bona. In ſq. κατ. Bg. cum Sb. Ind. et Stp. Th., qui et e P. ſine loco quo, ſed Gs. Chr. *aedificatio*, qui in Th. Bg. Lat. habet cum ſyn. κατασκευὴ, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S. ex 1, 61. l. 94. (ubi ſq. ζητῆσαι — τίς) ſed alio ſenſu Polb. et tropico Luc. Sed Stp. Th. v. φρ. 4, 228. i. ſub Bg. Lat. affert hunc locum liberius „φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφ. δ. χειραγωγεῖ. φαρ. — καλ.“ (e Bud. C. 1237, 46.) cum P., unde Sch. partim „turribus ſ. ſpeculis, quibus igne praelato navium curſus noctu diriguntur“ ſed G. Chr. Ind. „φρυκτώριον, ſpecula, unde *ignis* ope (bene ad ſenſum ſic Noſtri διὰ τοῦ πυρ., pro *per ignem*, quod Lat. eodem ſenſu, cf. G. Th. v. i., Ind. Fi. Aeſch. Xen. Pol. Z. et Fd. Iſ. Ev., eodem redeunte abl. nudo *igne*,) ſignum datur“ at Bg. cum Vs. ad Harpocr. p. 343. „φρυκτωρεῖν, proprie *igne ſublato* quidvis denunciare“ reperto mihi neutro Noſtri ap. Poll. 9, 14. N. 39. et alio accentu φρυκτωρεῖον ib. 4, 127. N. 15. cum Lat. Bg. cf. 4, 129., ſed fem. φρυκτωρία, per ſe aut cum ſubſt., Ind. Sb. Dion. H. ej. T. 1. Thuc. Lyco., ad Luc. 1, 46. Schol., Heſ. Suid., e cuius 3, 636. m. φρυκτοὶ corrigendus Schol. Thuc. 160, 48. pro τύλων in ξύλων, et pro ἠρεμοῦντες in ἠρεμοῦντας, ut ex eodem Suid. 3, 247. i. πυρσοὶ — φρυκτωρίαι, hic plur. reſtituendus ap. Heſ. 2, 1089. i., pro ſing. φρυκτωρία, cf. Schol. Ariſt. Av. v. 1161. et Suet. Claud. c. 20. e. Ern. *ſuperpoſuit altiſſimam* turrim, *in* exemplum *Alexandrini* Phari, *ut* ad *nocturnos* ignes *curſum* navigia *dirigerent*, (unde Bg. cum P. in v. χειρ., dato exquiſitius a Noſtro per tropum rei inanimae φρ., cf. Stp. Th., ſed non cum Bg., Bud. C. L. N. T. cum Suic., Heſ. Suid. Ind. Luc. et Diod. S.) ſed in Cal. c. 46. *altiſſ. turrem* excitavit, *ex qua*, ut *ex* Pharo, *noctibus*, ad *regendos* navium *curſus*, ignes *emicarent*, habente Leisn. ad φρ. in m. Ox. „A. de Mundo p. 195. 206.“

διαγωγὰς) Ven. καταγωγὰς, quod melius eſſe, vulgata lectio autem e praep. διὰ, quae paulo ante exſtat, enata videtur. *Stroth.*

Poſſis et ſumere errorem in praep. e confuſis litteris, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., *traiectus*, ſed Stp. Th. modo hinc tenet ſub Bg., notione conſtituta e P., et a L. Ern. repetita, ut improbat Thom. M. p. 214. δίαιτα, οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, λ. in qua poſtrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6., ſic et fortaſſis in noſtra, reperta mihi quidem praeterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. v. 924., διατριβὴ explicante

ραγωγεῖ [z]. Φάρους δὲ αὐτὰ οἱ dirigunt: pharos vulgo ap-
πολλοὶ [a] καλοῦσιν [b]. ἐς δὴ τὸ 16. pellant. In illud aedificium
οἴκημα τὸ δεύτερον ἀνακομί- ſecundum ſuſtollunt lectum,

z) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. a) Ms. Ba. οἱ λοιποὶ καλ. v. N. b) Ms. Ba. καλοῦσι. ἐς λ. omiſſo ν ἐφ. ante vocalem, cf. 2, 2, 4. 3, 14, 12. e.

per δίαιτα, διαγωγὴ, quae et ap. Suid. 1, 569. i. ubi p. 836. m. ἐπιτήδευμα, τοῦ βίου ἡ διαγωγὴ, cf. Heſ. 1, 940. e. 943. N. 8. cum Suic. Th. it. Schol. Lyco. vs. 596. qui δίαιταν exponit τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, Ind. Diod. S. et Polb., per quae tueatur ſe pro loco commorationis, cum et δίαιτα ſic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., ſicut illud Mss. nihil aliud ſignificat, et notius vocabulum ſubſtitutum a librario per gloſſam eſſe poteſt, ut καταγωγὴ Schol. Thuc. p. 506. e. reddit λιμήν: ſed διαγώγιον, ignotum Stp. Th., non item L. Ern., pro portorium, ap. Polb. Ind., etiam ſuſtentare poteſt vulg.

φάρους) Luc. in Icar. p. 194. (2, 765. l. 91. et p. 68. l. 16.) vocat τὸν ἐπὶ τῇ φάρῳ πύργον. *Leisn.*

Sed idem Luc. 3, 253. l. 20. quoque ἀπὸ τῆς φάρου ἀπάραντες, cf. de variis ſignificationibus τοῦ φάρος Schol. Ariſt. Theſm. v. 897. Suid. Heſ. Schol. Thuc. 67, 85. Steph. Byz. Cell. n. o. 2, 2, 770. e. ſq. Gs. Chr. Plin. p. 522. N. 14. et Th. cum Angl. Heyn. H. 3, 876. i. et Montef. Ant. Vern., ad Rutil. Itin. v. 404. p. 67. 264., ad Dion. p. 1246. §. 32. e. „recte cum Pharo comparat Herodianus, et utriusque ſimilitudinem videbis ap. Montfaucon Ant. Expl. T. 4. Suppl. Tab. 50.“ Sed Ms. res in οἱ λοιποὶ pro οἱ πολλοὶ fuerit vel error in litteris, (quanquam reperi alias modo variare τοῖς πολλοῖς cum τοῖς ἄλλοις, ſyn. illi Ms., cf. ap. Luc. 1, 772. l. 69., ductum ibi e l. 53. ſq.) vel gloſſa, ut veteres Scholiaſtae formulam iſtam vix praetermittunt ſine quadam explicatione, ſed quisque interpretans pro re ac loco, v. c. Schol. Thuc. 6, 15. τοὺς πολλ. per τοὺς πένητας, at 371, 30. τοῖς π. per τοῖς ἀπαιδεύτοις, tum Schol. Luc. 2, 725. l. 30. per τοῖς ἀνοήτοις, quod adeo ſimul eſt ib. 3, 350. l. 26. ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀν., unde forſan diluatur ſubtilitas illa Rsk. ad Dem. p. Cor. V. 9. p. 212. e. ad 241, 1. it. V. 10. p. 467. m. ap. Harl. p. 145. N. 47., cf. Bud. C. 485, 10., ad Luc. 1, 42. N. 74. it. 2, 214. N. 41., ad Vig. p. 136. b. i. Abr. Dl. Th. p. 159. m. Krb. Obſ. p. 401. e. Fi. Pal. et Aeſch. Xen. Cyr. M. S. et Bach. it. Plat. Menex. Gottl., referente P. etiam vulg. cum Mss. rel., unde Bg., cf. 1, 1, 1. m. 5. e.

ἐς δὴ) Bene expreſſum a P. δὴ per *igitur* omittit Bg. iterum, reddens contra artic., at v. ἀνακ. ex illo recte per ἀνὰ pro *ſurſum*, neſciente Stp. Th., qui potius v. i. „Herodi. ἀνακομίζειν et κατακ. pro *deportare* dicit, ut ait Bud.“ C. 461, 20., ubi poſt locum Noſtri §. 8. „pro eodem ἀνακομίζουσι dixit“ huc oblique reſpiciens, cum ibi in ſolo portarint, ſed hic in altum, cf. Heſ. cum Ind. Fa. Aeſ. Hs. et alio ſenſu Rs. Or. V. 8. Din., deſerente P. hic Sch. „*quum* detuliſſent *lectum*, in alium locum“ ſed ſcribente Ern. in m. Par. ad ſq. τιθ. „Ael. V. h. 2, 41.“ neſcio, quo conſilio.“

σαντες τὴν κλίνην [c], τιθέασιν	ponunt que aromata et ſuf-
ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα	fimenta, quaecunque terra
πάντα, ὅσα γῆ φέρει [d]· εἴ τε	procreat: tum etiam quicun-
τινὲς [e] καρποὶ, ἢ πόαι χυμοί	que fructus aut herbae ſucci
τε, συμβαλλόμενοι πρὸς εὐω-	que conducunt ad ſuaveolen-

c) Hic comma habent A. al. et Stp. rel., ſed poſt τιθ. Bs. 1. L. al., dum utrinque nullum tenent Bc., v. N. d) Comma hic in Bs. 1. et Lu., punctum in A. al., ſed colon Stp. rel. v. N. e) Ms. Ba. εἴ τέ τινες cum ed. Bs. 2. al.

τὴν κλίνην, τιθ.) Male haec vulgo diſtincta leguntur, etiam in Gs. Chr. ubi poſt κλιν. inciſi ſignum poſitum eſt. At ponendum membri ſignum, quod vulgo Colon appellant poſt vocem τιθ., utpote referendam ad κλιν. non ad ἀρωμ. quae ſibi cum caeteris quae ſequuntur iuncta habent verba ἀνακομίζονται καὶ σωρ. χέονται. Hinc patet, pro membri ſigno poſt φέρει adhibendum eſſe inciſum. Denique ne quis putet, articulum excidiſſe ante γῆ, ſciendum eſt, hanc vocem, cum terram ſ. agros, non vero regionem aliquam denotet, ab Herodi. ſicut ab aliis ſcriptoribus, ſine articulo poni. *Stroth.*

Cuius primam rem de diſtinctione, removendo quidem commate poſt κλ. et potius locando poſt τιθ., propoſitam etiam a Trill. Obſ. Crit. p. 70., iam oſtendimus eſſe in quibusdam edd., quae et forſan in P., etſi hic omiſit v. τιθ., quod Bg. manifeſto refert ad ſqq. ſic, ut, prius partic. reſolvens, copulam ei verbo poſtponat. Deinde idem, poſt φέρει colon diſerte faciens, et mutato εἴ τις cum ſyn. οἵ τινες, cf. 2, 13, 17. e. (ut P. in ſyn. πάντες, pro παντοῖοι, cf. 1, 13, 16. i.) ſuppleto que in particip. συμβ. finitum v. εἰσὶ, commutat hanc periphraſin cum privo v. συμβάλλουσι, quae ratio procedit, ſed et haec, ut in membro εἴ τε — χυμοί τε ſubintelligatur v. ſubſt. εἰσὶ, per ſe deinde ſumto membro συμ. πρ. εὐ., *ſi* que *ſunt* quidam *fructus*, conducentes *ad ſuaveol.*, reddente Sch. cum Bg. „τιθ. ponunt *aromata*" ſed Bg. in τὰ poſt εἰ, ut 3, 10, 6. Tum alterum Strothi de γῆ cum vel ſine artic. incertum eſt, cf. cum artic. pro Strothi notione 8, 4, 11. e. 1, 13, 2. e. 4, 4, 12. e., in qua regione libere P. omittit v. φ. et ſubſt. γ., mutatis πάντα ὅσα in unum πάντα ſ. παντοῖα, quod per ſyn. gen. exprimit, cf. 1, 2, 4. m., deſerente Sch. „terra *fert*" pro quo Bg. liberius, cf. 3, 9, 5.

χυμοὶ) Si vera eſſet Salmaſii ſententia, Plin. Ex. p. 905. χυμὸν et χυλὸν ita differre, ut illud ipſum guſtum ſ. ſaporem, hoc vero ſuccum denotet cum ſuo ſapore, ſ. ex quo ſapor naſcitur, utique et in hoc loco legendum eſſet χυλοὶ. Alii autem, in quibus eſt H. Stp. in Th. has voces promiſcue adhiberi iudicant. Χυλοὺς Theophraſtus Hiſt. plant. l. 1. c. 29. diſtinguit, in οἰνώδεις, ad quos refert χυλὸν ἀμπέλου, συκαμίνου, μύρτου et ἐλαιώδεις, ut δάφνης, καρύας, ἀμυγδαλῆς, πεύκης, πίτυος, ἐλάτης. In Luciani Nigr. c. 33. χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις, ubi interpres reddit *condimenta*, aeque ſapores ſignificare poteſt. Adeant, qui plura cupiunt, Salmaſium l. c. et H. Stp. Th. *Stroth.*

E P. dedit cum Bg. etiam Gs. Chr. et Sb. Ind., qui in „συμβ. ſucci *conferentes* ad *fragrantiam*" cf. cum pr. πρὸς aut ſyn. εἰς Stp. Th. Bud. C. 865, 39. Abr. Ar. L. p. 47. m. Obſ. Loesn. et Munth. p. 266. i. lib.

δίαν, ἀνακομίζονται, καὶ σωρηδὸν χέονται. οὔτε γὰρ ἔθνος, οὔτε πόλις τὶς, οὔτε τῶν [f] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ [g] ἐστιν, ὃς [h] μὴ δῶρα ταῦτα ὕστατα πέμπει φιλοτίμως εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. ἐπὰν δὲ μέγιστον χῶμα

tiam, inferuntur et acerva-
17. tim effunduntur. neque
enim gens, neque civitas
ulla, neque quisquam eorum,
qui dignitate et honore pol-
lent, eſt, quin munera iſta ſu-
prema mittat certatim in ho-
18. norem principis. Ubi

f) Pro τῶν in Pat. γὰρ mendoſe. g) τιμῆς A. al. mendoſe, et τιμῇ ἐστιν Stp. rel. h) Ms. Ba. ὡς μὴ δῶρα ὑσ. ταῦτα πέμπειν λ. v. N.

de V. med. Ind. Ael. V. h. et Diod. S., ſed in Bg. ad εὐωδ. 1, 12, 3, e. et in ſq. paſſ. ἀναχ. Abr. Dl. Th. p. 102. i. (in med. Xen. 'Ανβ. M. S. Cyr. Polb. Dion. H. T. 1. cum Sb. Ind.) ap. Sch. „*comportantur*, conquiruntur" qui in ſq. χεοντ. cum Bg., partim e P., ut Stp. Th. in σωρ., (cf. Poll. Heſ. cum Ind. Luc.) ſed 2, 1196. A. „l. 4. πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, boni odoris excitandi cauſa" memoriter.

οὔτε γὰρ ἔθν.) Ap. Dion. in funere Auguſti τὰ ἔθνη πάνθ', ὅσα προσεκτήσατο, λ. magis definite, ut de *provinciis* et hic cogitemus. Ad ſq. ἀξ. ἢ τ. Leisn. in m. Ox. „Obſ. M. V. 3. p. 88." copulante Noſtro ſyn. per copiam, (ad variandum cum §. 9. et omiſſo hic particip. γενομένων cum 3, 15, 9.) forſan e Lat., cf. G. Th. 170, 79. *dignitas* et *amplitudo*, p. ſq. l. 12. *dignitatis* atque *honoris*, ubi, tacente Gs., differunt ut prius et poſterius ſ. antecedens et conſequens, dum *dignitas* eſt qualitas ſ. virtus eius, qui dignus eſt *honore*, i. publ. munere, cf. ej. Th. 170, 45., etſi Lat. illa duo ponuntur etiam aliter, cf. ib. 913, 26. *honori* et *dignitati* eſſe *propinquis*, ubi eſt interna opinio de bonitate alterius; noſtratibus in priorem differentiam et hunc locum tenentibus quoque *Würde* und *Stand*, cf. in Bg. 2, 6, 5. m. Sed Ms. res prima, in pron. mutato in particulam ὡς, adfuit 1, 8, 13., ſed ut hic ſimul mutetur verbum finitum cum inf., pro ὥστε accepta particula, quae rectio, ſaepe ap. Noſtrum obvia, ad ſenſum convenit cum vulg. in pron. relat. cum v., (in Gr. ſine conſecutione temporum et ſine coniunctivo,) tentante librario lectionem vulg. forſan, ut magis conveniret reliquis ſubſt. ἔθνος ac πόλις, quia vulg. ὃς — πέμπει modo regitur ad tertium τὶς τῶν λ., quanquam ſaepe ſcriptores ita ſolent facere, ut tantum ad unum e pluribus, ad poſtremum que adeo, ut hic, verba et oratio accommodentur, cf. in vulg., praeter 2, 8, 13. m. ad οὐδεὶς e Xen., quoque 1, 4, 20. 6, 4, 4. 8, 6, 17., ut in formam Ms. 8, 4, 21., in qua primo lapſus fuerit in ο et ω, unde deinde ſapiens quis ſcriba etiam πέμπει novarit in inf., cui novitati nihil tribuendum, quia tum vulg. aeque eſt bonum, tum hoc ſuſtinetur quoque a Mss. rel., denique etiam vis alia comparet in aliter locato pron. ſ. adi. ταῦτα, hic ſine diſcrimine ad laevitatem, manente tamen hiatu, ſed ut conſentiat P., in primam rem nihil definiens, e quo Bg. in ſyn. ad ὃς μὴ, cf. 2, 8, 13. m. et in δῶρα ταῦτα ὑσ. Dion. 1245, 26. ἐντάφια, ad quem Fabr. §. 30. huc quoque ſpectat, etiam Vales. ib. p. 1277. §. 37., monens, δῶρα hic dicta, ut Lat. *munera*, nihil ferente G. Th. nec in v. *ultima*, ſed ad

ἀρθῇ τῶν ἀρωμάτων, πᾶς τε ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία περὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο γίγνεται[i]. πᾶν τε[k] τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. ἅρματά τε περιέρχεται ὁμοίᾳ εὐταξίᾳ, φέροντα τοὺς ἐφεστῶτας[l], ἠμφιεσμένους μὲν τὰς περιπορφύρους[m] ἐσθῆ-

vero ingens acervus aggeſtus
eſt aromatum, omnisque locus
repletus, equitatio circa ſtru-
19. cturam illam fit. Omnis
que equeſter ordo circum-
currit in orbem quodam de-
coro curſu ac recurſu, pyrrhi-
chio motu et numero. Cur-
rus etiam circumaguntur iti-
dem decore, ferentes ſuos
aurigas, indutos, praetextis,

i) Ms, Ba. γίνεται λ. cf. 3, 14, 11., ſed hic ſic etiam una Gs. Chr. k) πᾶν τὸ hoc accentu Ms. Ba., cf. 3, 7, 8. l) Colon in Ms. Ba. m) τὰς περὶ πορφύραν ἐσθῆτας A. Bss. pat. et Par. 1. ſed Par. 2. una voce τὰς περιπορφύραν ἐσθ., quod Ern. correxit in Stp. rel. Mox poſt ἐσθ. colon iterum in Ms. Ba.

ſq. φιλ. e P. reddente Bg., Stp. Th. et Gs. Chr. cum *ambitioſe*, cf. 1, 11, 14., ſed P. deſerente Bg. ad εἰς τιμ., ubi variatur cum 1, 1, 3. πρὸς τιμ. β., ſed modo ad analog. ſcribitur, nec tenente quid G. Th.

τῶν ἀρωματ.) Unum modo repetit Noſter e pluribus §. 16., tanquam genus praecipuum, ſervante Bg. e P. Lat. ad v. ἀρθ., ſed afferente Stp. Th. v. χωμ. i. cum v. αἰρ. e Thuc. bellico ſenſu, ad quam analog. Noſter detorſit formulam in ſuam rem, ubi Stp. ignorat Bg. e P., et Gs. Chr. Ind. „agger, cumulus" cf. Suid. Heſ. Ind. Luc. et Diod. S. Ad ſq. ἱππ. Ern. in m. Par. „i. e. ἱππελαυσία" ubi Gs. Chr. „transvectio equitum" ſed Sch. cum Bg. et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ. it. Dion. H. S. T. 1. Orph. Thom. M. Fi. Aeſch. Zoſ. 1, 50, 4. 5, 15, 7., ſequente mox ap. Noſtrum explic. aliqua, ſed rem ſaltem narrante Dione in funere Auguſti Pertinacis que.

πᾶν τε) Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" omnia uſque ad *decoro*, reſtituta a nobis, e P. nominatim illud κύκλῳ, cui ſyn. ἐν κ. cum v. περιθ. ap. Luc., quae non fruſtra adiiciuntur, quoniam aliquis poteſt aliter etiam circum currere, vage, huc et illuc, (ut noſtrates habent *herum laufen*,) cf. e Xen. ad 1, 15, 6., (ap. Sch. „περ. *currit* circum *illud*" omiſſa praep. in v.) tenente Stp. Th. nil tale, ſed modo in ſq. ἀνακ. hinc ſine Vs. ſub *circumdatio*, ubi Gs. Chr. Ind. modo *orbis*, pro quo ob pr. κύκλῳ malim *repetitio curſus*, (cf. Ind. Polb. et ſyn. ἀνακυκλισμὸς ap. Diod. S. 1, 501. l. 6., ignotum Stp. Th., non item L. Ern.) quo redit Bg. e P., deſerto ad pr. εὐτ., fere cum Sch. „*compoſito* certa lege *curſu* equitum" aſſumto aliquo ſubſt., pro quo ſtatuerim hendiad. *cum quodam* decoro *recurſu*. Ad ſq. πυῤῥιχ. λ. v. Exc.

ἅρματα) E P. ſervat Bg. modo Lat. ad v. περ., ubi ſufficiebat *circumire* ap. Stp. Th. aliunde, variante Noſtro pro pr. περιθ., ſed mutante Bg. omiſſa a P. ὁμ. εὐτ. (Sch. „*ſimili* decenti *ordine*,) adi. et ſubſt. in duo adv., pro *ſimili decoro* ſ. *ordine*. In ſq. τοὺς ἐφ. P. deſerit etiam Sch. „*eos*, qui

τας, προσωπεῖα δὲ περικειμένους, εἰκόνας ἔχοντα, ὅσοι Ῥωμαίων ἐνδόξως ἐστρατήγησαν ἢ ἐβασίλευσαν. τούτων δὲ συντελεσθέντων, λαβὼν λαμπάδα ὁ τὴν βασιλείαν διαδεξά-

perſonatos imaginibus omnium, qui apud Romanos inclyti fuerunt belli duces aut principes. His peractis, capit facem imperii ſucceſ-

inſederant curribus, *περιπ. veſtes* purpura *tinctas*“ quod poſtr. melius dat Gs. Chr. Ind. cum Bg., cf. Stp. Th. et 4, 534. e. ſq. (ubi ſyn. εὐπάρυφος, quocum 1, 16, 8. variat Noſter,) Poll. 7, 63. *purpureus*, 10, 42. *multa* purpura *ornatus*, Grut. Lamp. T. 2. p. 217. e., ad Dion. C. p. 439. „ἔσθημα περιπόρφυρον, purpura *praetexta*, p. 651. ἐν περιπορφύροις ἱματίοις, purpurea *toga*, picta auro, et tunica palmata, amplis purpureis diſtincta clavis“ ad Diod. S. 2, 535. N. 34., Heyn. ad Virg, A. 5, 251., et ap. Graev. Th. T. 6. p. 702. C. Ferrar. de re veſt. „ipſe Pol. vim graecae vocis non videtur aſſecutus. Nam quod Herodi. 4. ait ἡμφ. τ. περὶ πορφύραν ἐσθ. *currus*, inquit, *circumag. inſ.* purpuratis *rectoribus*. Sed rectores illi non *purpurati* erant, ſed tantum *praetextati*. Scilicet, ut ſubiicit Herodianus, referebant perſonas eorum, qui magiſtratum domi vel foris geſſiſſent, qui omnes in praetexta. Rectius tamen in Herodi. quis περιπορφύρους legeret. — Praetexta inſigne magiſtratus fuit.“

εἰκόνας ἐχ.) ſubint. πάντων, ut l. 1. c. 4. init. *Stroth.* Ap. Graev. Th. T. 7. Mariscolli de perſon. p. 1128. D. ſq. „quin et cum Romanorum Principum ſeu efferretur funus, ſeu conſecratio perageretur, perſonas fuiſſe viſas, teſtis eſt locupletiſſimus Herodi. l. 4. cui vel ſoli nefas ſit fidem derogare, ni teſtes etiam alii duo accederent, Dion. Hal. l. 7. et Suet. in Veſp. — Porro haec ſunt Herodiani verba. *Currus* item *decenti* ordine *circumaguntur*, circa rogum nempe, in quo Principis iacebat cadaver, *inſeſſi* purpuratis *rectoribus*, qui *perſonas* ferant, *imagines* habentes *omnium Romanorum*, qui *glorioſe* exercitus *duxerunt* vel *regnarunt*“ pro quibus ſeverioribus, etiam ap. Sch. in „πρ. *perſonas* ſ. larvas *induti*, περ. circumdatos *larvis*“ (dum ſane variatur per copiam cum pr. ἠμφ., cf. in πρ. Suid. Heſ. cum N. et Ind. Dem.) praeter omiſſum δὲ, ut aſyndeton exiſtat, contraxit Bg. binas phraſes, primam πρ. περ. ratione ſolenni per unum v. exprimendo, ſed ſecundam, omiſſo v. ἐχ., ſic, ut ſubſt. εἰκ. accommodaret priori verbo, (ut Lat. v. *perſ.* ſtet cum abl. aliquo, cf. G. Th. v. i.) Poſt haec idem Bg., aſſumto gen. πάντων, cum P. ad pron. ὅσ., deſerit gen. Ῥωμ., mutatum in formulam e praep., (parem illi *inter Romanos* ſ. *ex Romanis*, ubi Noſter invertit orationem, pro εἰκ. ἐχ. Ῥωμαίων, ὅσοι λ., cf. 1, 4, 1. m. 2, 4, 5. i. ut Mariſc. etiam vidit; et Stp. in m. P.) denique commutat adv. cum adi. et duo verba cum ſubſt., ſed aſſumto libero v. ſubſt. ἦσαν ſ. ἐγένοντο, pro quibus dediſſem haec, *perſonis velatos* ſ. *tectos*, habentibus *ſpecies* ſ. *imagines* eorum, *qui* Romanorum *glorioſe* bellum *aut* regnum *adminiſtrarunt*, dum ſane brevitatem Gr. non aſſequitur Lat. ſermo in poſtr., cf. v. σε. cum adv. aliquo in Xen. Ἀνβ. Ind.

τούτων) Omiſit δὲ Bg., ut alibi, cf. 3, 10, 1., diſcedens a libero P. etiam in ſq. v. συντ., ubi vicinius Lat. *confectis*, cf. L. N. T. Heſ. 2, 1312.

μενος, προςφέρει τῷ οἰκήματι· οἵ τε λοιποὶ πανταχόθεν πῦρ περιτιθέασι. πάντα δὲ ῥᾷστα ἀνάπτεται εὐμαρῶς ὑπὸ τοῦ πυρὸς[n]· φρυγάνων τε πλήθους καὶ θυμιαμάτων ἐπιθέντος[o].

ſor admovet que aedificio: tum caeteri undique ignem
21. ſubiiciunt. Omnia autem facile accenduntur igni, cremiorum tanta copia et odoramentorum referta.

n) Colon in Ms. Ba. o) ἐπιθέντες Bs. 1., ἐπιτεθέντος Ing. et Gs. Chr., ſed ἐπινοηθέντος Mss. tres, v. N.

e. Luc. 2, 120. l. 5. ad Polb. T. 1. p. 913. e. cum Ind. it. Diod. S. et Rs. Or. V. 6. Ad ſqq. Bg. fere cum P.; variante Noſtro cum 3, 15, 18. in ſubſt. ſyn. cum v. διαδ., ubi Stp. Th. huc ſpectat oblique „τὴν β: διαδέχεσθαι, ut l. 4.“ ſine Vs., tenens Lat. Bg. in v. πρ. aliunde 4, 116. F. e., ubi Noſter ad analog. cum ſubſt. λαμπ., quam facem ita admovent in funere quidem Auguſti ap. Dion. alii, κἀκ τούτου δᾷδας ἑκατόνταρχοι — λαβόντες ὑφῆψαν αὐτὴν τὴν πυρὰν, it. in Pertinacis, εἶθ᾽ οὕτως οἱ ὕπατοι πῦρ ἐπ᾽ αὐτὴν ἐνέβαλον, ſed in Severi τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν, quo ſubſt. variat et Noſter pro pr. λαμπ., ut pro pr. v. προςφ. per v. περιτ., ubi iterum ad analog. modo cum πῦρ, et pro Bg. e P. valebat vicinius *apponunt*, ſed et ſeverum *circumponunt*, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in οἱ λοιπ. intelliguntur, praeter ſucceſſorem, ante nominatum, non omnes fortaſſis praeſentes tum ad rogum, ſed modo quidam, ap. Roſin. Ant. p. 213. e., neſcio unde „Conſules primo caeteri que omnes Magiſtratus, et alii ordine undique ignem ſubiiciebant.“

ῥᾷστα — εὐμ.) Adverbiorum alterum, vel ῥᾷστα, vel εὐμαρῶς, librariorum vitio irrepſiſſe, ſuſpicio eſt. *Sylb.* Alterum hic loci redundat ῥ. aut εὐμ. *Oxon.* Pro ῥᾷστα forſan legendum ταῦτα. *Stroth.*

Etiam Leiſn. in textu Gr. Ox. ceruſſa deleverat ῥᾷστα, dum neutrum adv. comparet ap. P., ſed ap. Bg. modo unum, unde alterutrum expunxerit, et forſan primum, ut gloſſema ſequentis, ab aliquo librario in marg. appoſitum, ſed ab alio receptum ſimul in textum, aut εὐμ., per comparationem cum ſuperioribus locis (cf. 3, 3, 13. e.) Adſcripſeram et ipſe in Notis primis „f. leg. ταῦτα“ ſed et loca, ubi per formulam ἐκ παραλλήλου copulantur adv. ſimilia, ut ap. Hom. Ἰλ. ψ', 364. ὦκα — ταχέως, ap. Pind. τάχα εὐθὺς, cf. Abr. Dl. Th. p. 798., ap. Dem. εὐθέως παραχρῆμα et εὐθὺς παραχρ., cf. Ind. it. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 910. i. et V. 8. Din. p. 625. e., tum ῥᾳδίως καὶ παραχρῆμα ap. Dion. C. 689, 62. et ap. Luc. 1, 550. e. ῥᾷστα — καὶ εὐχερῆ. Toleravit vulg. cum Gs. Chr. quoque Trill. in Obſ. Cr. p. 70. Tamen non diffiteor, me nunc potius inclinare in emendationem ταῦτα, etſi alterutrum pro *cito* olim explicabam, cui ſyn. illud adv. P., qui liberior in rel., deſertus in v. ἀν. a Bg. cum Sch.

ἐπιθέντος) Scribendum puto ἐπιτεθέντος. Si vero ſcriberetur ἐπιθέντες, tunc et πλῆθος ſcribere oporteret, et parentheſi illa includere, πάντα — πυρὸς, quae tamen reſpiciunt ad id, quod ſequitur, quaſi dicatur, ῥᾷστα ἀνάπτεται, ἅτε δὴ φρυγ. πλήθους καὶ θυμ. ἐπιτεθέντος. *Steph.* Forte πλῆθος, in accuſativo et ἐπιθέοντος, flamma *ingentem* acervum *ſarmentorum* —

ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου καὶ βρα-χυτάτου κατασκευάσματος, ὥσπερ ἀπό τινος [p] ἐπάλξεως, ἀετὸς ἀφίεται, σὺν [q] τῷ πυρὶ

22. Caeterum ab extrema minimaque ſtructura, tanquam ab aliqua pinna, aquila dimittitur, cum igne aſ-

p) Sic et Ms. Ba. pro ἀπὸ τινὸς Stp. rel. q) Hoc σὺν in Par. et Ox. omiſſum mendoſe.

raptim *et* curſu *depaſcente.* ἐπιθεῖν *ſuper* aliquid *curſu* ferri. *Reisk.* male ſic vulgo legitur, quare iam Stephanus emendare volebat ἐπιτεθέντος, quod Gesnerus in Chr. recepit. Ven. exhibet ἐπινοηθέντος ex qua, licet peſſima lectione effici poſſe puto ἐπιβληθέντος, quod verum h. l. iudico. Eodem modo Herodianus infra l. 8. c. 4. (§. 11. e.) dicit φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. Forſan quis ex errore ſcripſerat ʼΕΠΙΛΒΗΘΕΝΤΟΣ, quod, quum qui poſtea exſcriberent, intelligere non poſſent, unus tres illas litteras transpoſitas ΛΒΗ omiſit, alter ΛΒ putavit eſſe ΝΟ, quae litterae ſaepius inter ſe permutatae ſunt. *Stroth.*

Illuſtris Locella in N. ad Excerpta e Ms. Vi. dedit haec „ἐπινοηθέντος — pro ἐπινηθέντος, quam ego lectionem veram eſſe puto adeo, ut in contextum recipere nullus dubitarem. Verbi uſus quidem rarior: ſed vel ex iis locis quos adfert Stp. in Th., et Dammius in Lexico Homer. in verbo νηέω ſatis cognoſci poteſt. Notari meretur ſimplex νηέω vel νέω aeque ac compoſita cum ἐπὶ et σὺν ut plurimum uſurpari, quum de rogis ſtruendis ſermo eſt.“ Tum Bg. e P. dedit ſuum Lat. *referta*, quod non ſatis convenit vulgato ἐπιθ. aut Stp. ἐπιτεθ., et deinde videtur referri ad pr. πάντα, non ad πλήθους. Sed inſuper Bg. de ſuo addit adi. *tanta*, ad ſenſum, credo, ut alias cum aliquo adi. vertit Gr. ſubſt. πλ. cf. 1, 6, 9. 2, 2, 13. 3, 9, 7. Habet G. Th. „*refercio*, ἐπιβύω, — *refertus*, ἐπιβεβυσμένος“ quod v. ap. Stp. Th. non regit gen., ſed ſimplex βύω, cuius βεβυσμένα aut βυθέντα an quis reperiat in vulg. aut Mss. lectione confuſis ſimul in fine ος et α, neſcio. Strothi quidem coniectura *iniecta* in noſtro contextu, ubi ſermo eſt de aedificio et eius tabulato ſecundo §. 18. et 16. aut toto §. 13., non ita convenit, ut illa Locellae *accumulata* ſ. *aggeſta*, quae et ſic ſuſtentari poterit, quod ap. Stp. Th. ſimul ſunt quoque φρύγανα, et ap. Noſtr. ſupra §. 16. e. ſyn. phraſis σωρηδὸν χέονται, ubi et ad litteras lectionis Mss. vicinius fuerit ἐπινησθέντος, addita ſibila, quae et ap. Suid. 1, 822. m. bis it. 3, 600. m. cf. N. Kuſt., quamquam in ſimpl. (cuius νησθέντος ſ. νηθέντος aeque latet in vulg.) ſine ς etiam reperitur perf. particip. ib. 2, 607. e. cum Stp. Th. et Xen. ʼΑνβ. 5, 4, 27. Nunc quidem, in tantis ſententiarum divortiis, nihil edi potuit, quam vulgatum, toleratum quidem etiam a Trill. l. l., ſed ubi et Sch. „paſſive, praeter morem, *impoſito* igni“ male ad πυρὸς trahens. Noſter autem iterum in θυμ. unum modo repetit genus e pluribus §. 16., cf. §. 18.

ἐκ δὲ) Liber P. in copula adverſ., ſumens, opinor, pro τὲ, cf. 3, 12, 23., deſeritur a Bg. etiam in ſqq., ubi oppreſſerat membrum ἀνελ. εἰς τ. αἰθ., quod Sch. cum Bg.

ἀετὸς ἀφ.) Cur in conſecratione imperatorum Rom. aquila e buſto emitteretur, in aethera evolans, inquirit Lydius de re milit. p. 93. *Leisn.*

ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα[r], ὃς φέρειν ἀπὸ γῆς ἐς [ſ] οὐρανὸν τὴν τοῦ βασιλέως ψυχὴν πιϛεύεται ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται [t].

cenſura in aethera, quae portare de terra in coelum principis animam creditur a
23. Romanis: ac iam ex illo cum caeteris diis imperator colitur.

r) Comma hoc in Bs., pro Stp. rel. colo et puncto A. al. ſ) εἰς Mſ. Ba. cf. 3, 1, 7. e. t) πιϛεύεται Mss. Ve. et Vi., ſed Ms. Ba. μ. τ. λ. θεῶν εἶναι πιϛεύεται. v. N.

Cauſam aliquam ipſe Noſter ſubiicit, alteram relinquens cogitandam de aquilae natura et more, cum, ſecus ac pleraeque aves aliae, recta ad ſidera volat altius que, cf. Boch. Hieroz. P. 2. l. 1. c. 2. p. 172. qui et profert Dionem in funere Aug. ἀετὸς δέ τις, ἐξ αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) ἀφεθεὶς, ἀνίπτατο, ὡς καὶ δὴ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐς τὸν οὐρανὸν (articulo hic addito ſine diſcrimine) ἀναφέρων, (cf. in Pertin. ἀετός τις ἐξ αὐτῆς ἀνέπτατο,) et noſtrum locum „ſimul cum igne aſcenſura in aetherem, quam e terra in coelum principis animam deferre Romani credunt, Proinde in Veterum Numis ab una parte videre eſt Imperatoris effigiem, ab altera aquilam, cui ſedeat Imperator, cum hac inſcriptione CONSECRATIO S. C.“ cf. Oiſel. p. 505. ad num. 7. Num. Valeriani iunioris cum Inſcr. *Conſecratio*, ubi modo cernitur ſine aedificio aquila cum alis expanſis, at aedificium conſecrationis ib. Tab. 102. N. 4-6. „Herodi. l. 4. ἐκ δὲ τοῦ τελ. — αἰθέρα· ὃς — ὑπὸ Ῥωμ. *mox ab extremo minimo que tabernaculo, tanquam e faſtigio quodam*, ſimul *cum* ſubiecto *igne* adſcenſura *in* aetherem *Aquila* dimittitur: *quae* a *Romanis* creditur *ipſam* Principis *animam* in coelum *deferre*“ it. Roſin. Ant. tab. aen. ad p. 200., ſed Caſp. Barth. Adv. l. 2. c. 13. p. 78. i. „veternm ſuperſtitio fuit, ut rogo demum incenſo animas in coelum ſubvolare putarent, licet ante aliquo tempore liberas corporibus“ et quam male haec de aquila accommodarint ad N. T. Philip. 2, 6. cf. Stoſch. Muſ. Cr. p. 356., ridente ſuperſtitionem veterem etiam Luc. 3, 360. l. 20. ſqq. γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν λ. cf. ib. N., ſed omittente P. prima ἀπὸ γῆς et extrema ὑπὸ Ῥ., et addente pron. iterum ad ψυχ., cf. §. 7. Caeterum conſecrationis aediculam deprehendi quoque ap. Beg. 2, 677. de L. Vero, fratre Marci, tum ap. Bandur. 1, 257. in numo Valeriani, (ubi p. 144. n. 1. 2. 3. Conſecratio mulierum, pavo ſ. perſona, pavoni inſidens, cum inſcript. Conſecratio,) it. ap. Land. p. 103. ubi diſtinctae valvae ianuarum, (una cum duplici conſecratione, aquila, in orbe ſtans, it. pavo,) ſed p. 127. ſq. dr. „gradibus *quatuor* fiebat tabernaculum.“

θρησκεύεται) Ven. male πιϛεύεται, enatum ex priori v. πιϛ., cuius generis errores ſaepe commiſſi ſunt in Mss. ut ſupra διαγωγὰς ex praeced. διὰ. *Stroth*.

Qui recte cenſet in ſingulari verbo πιϛ. ſed Ms. Ba. plenior res, addito ſimul verbo ſubſt., prodit gloſſema, quanquam aliter exponentibus θρ. Suid. et Heſ., ad quod v. ſervat Bg. e P. cum Stp. Th. Lat., item ſuppletum ſubſt. βασιλεὺς, pro nudo pron. αὐτὸς, e pr. membri τοῦ βασ. cogitando, it. adv, ἤδη (cf. §. 8.) ad pr. ἐξ ἐκ., ubi Sch. in neutro „ἐξ

Ταύτην δὲ τὴν τιμὴν ἐκθειάσαντες οἱ παῖδες[u] τὸν πατέρα, ἐπανῆλθον εἰς[x] τὰ βασίλεια. ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τὲ καὶ ἐπεβούλευον[y]. πάντα τὲ ἔπρατ-τεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν

Hunc honorem cum celebraſſent filii parenti, reverſi ſunt in regiam. 2. Ex illo autem tempore ſeditiones inter ipſos et odia et inſidiae erant. Omnia que agebat uterque, annitens fra-

u) Sic Ms. Ba. pro edd. οἱ παῖδες ἐς τὸν πατ. et Loc. „in Ms. Vi. ἐς deeſt“ v. N. x) ἐς Ms. Ba. cf. 3, 13, 8. m. et contra 4, 2, 22. y) Hic comma in Bs. 1. et punctum in A. al.

ἐκ. *exinde*“ per ellipſin adeo illorum μέρους τοῦ χρόνου, quod contra ſubſt. ſolum ſupplet L. Boſ. Ell. p. 377. e., reſpiciens tacite ſexum maſc., ſine exemplo, dum ſilet prorſus etiam Stp. Th., cf. Ind. Fi. Aeſch. v. ἐκ a. e. it. Pal. c. i., ſed cum adv. illo P. etiam Ael. V. h. b. „iam *ab* illo *tempore*“ recte Bg. premente ellipſin, cf. G. Th. 443, 42. et ad Luc. 3, 571. N. 32. b. m. hinc ſine Vs.

ταύτην) Forte ταύτῃ δὲ τῇ τιμῇ. *Reisk.* Praepoſitio ἐς vereor, ne perperam e praecedentis nominis fine repetita ſit; ideo que expungenda. *Sylb.* Initium huius capitis mendoſum eſt. Sylburgius delere cupiebat ἐς quod enatum putabat ex ultima vocis παῖδες ſyllaba: ſed vel hoc facto non omnis difficultas tollitur: quare mihi quidem pro ἐκθειάσαντες legendum videtur ἐκτελέσαντες vel ἐπιτελέσαντες, ſic cuncta bene procedent ac fini capitis 1. reſpondebunt, ubi dixerat: ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν. *Stroth.*

Prima res Rsk., per ſe probabilis ob ſaepe confuſum ν et iota poſt ſcriptum, tamen non eſt neceſſaria, quia eodem redit vulg. acc., ſupplendo praep. κατὰ, quo tendit P. „*ita* conſecrato *parente*“ referens ille formulam Gr. per brevius adv., (omiſſo δὲ iterum cum Bg.) ſed et vulgatum v. ἐκθ. ſine pr. ἐς, quae fingi quidem poteſt excidiſſe in Ms. Ba. ob pr. finem ſimilem, nec tamen conſiſtit cum vulg. v. ἐκθ., quod modo habet ſecum acc. vel rei, vel perſ., qua ſumta rectione, bonus eſt ſenſus, (*hoc* autem *honore* cum *conſecraſſent* filii *parentem*, monſtratus ille et ap. Dion. in extremo funere Pertinacis, καὶ ὁ μὲν Περτίναξ οὕτως ἠθανατίσθη,) et levior emendatio, quam illa Strothi, cogitata tamen fortaſſis et a Bg., qui ſupra aliquoties per illud Lat. reddidit ſane Gr. ἐπιτελεῖν, (quam notionem habere nequit v. vulg.) unde deinde adiunctum acc. cum pr. ἐς debuit mutare in dat., quo ſine formulam Lat. tenet G. Th. Alterum quidem Strothi v. ἐκτελεῖν a Noſtro non eſt uſurpatum, ſed per ſe bonum, et in litteris vulg. reperiendum aeque ac ἐπιτελ., pro quibus tamen dedi, ut leniſſimum, quod Ms. Ba. praebebat, conſentiente etiam P., ac repetente Sb. Ind. „ἐκθ. ἐς λ. vel potius ſine praep.“ qua ſervata, Sch. „*quum* conſecraſſent *parentem*“ ad conſtituendam lectionem nihil valente interpretatione Stp. in m. P.

ἐξ ἐκείνου) Cf. quae ſupra leguntur 3, 15, (10. ſqq.) et 4, 1, (2.) item que infra 4, 4, (1. ſqq.) Herodianus de induſtria videtur hoc egiſſe, ut inſanabile inter fratres ex aemulatione regni odium, eius que intervalla, impetus, furores exactius ſub conſpectum darentur. *Boecl.*

ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν[z] τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ[a] γνῶμαι, ὅσοι[b] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ τινι ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. ἰδίᾳ γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλέ τε λανθάνων καὶ ᾠκειοῦτο[c], μεγάλαις ὑποσχέσεσι πρὸς αὐτὸν[d] ἀνέλκων[e]. καὶ τό γε πλεῖστον μέρος εἰς τὸν Γέταν[f] ἔβλεπε.

trem amoliri, in ſe que ſolum transferre imperium. 3. Dividebantur quoque omnium ſtudia, qui in dignitate aut honore aliquo conſtituti eſſent per urbem. Seorſim enim uterque mittebat literas latenter et conciliabat ſibi homines, magnis polli- 4. citationibus illiciens: ac maior pars ad Getam ſpecta-

z) αὐτὸν per lenem Par. Ox. et Pat. a) Articulus omiſſus in Bs. 2. vitioſe. b) καὶ ὅσαι λ. Ox. cum Ed. mendoſe. c) ᾠκοιοῦτο Ms. Ba. mendoſe. d) αὐτὸν per lenem Ms. Vi. ut A. al. e) ἀνθέλκων Mss. tres, v. N. et colon hic in Pat. cum Ms. Bg. f) γέτταν Ms. Ba., ut 3, 14, 17. m.

Contrahente P. periodos, ſupplet Bg. (e m. Stp.) ſtatim Lat. ſubſt. in ἐξ ἐκ. ſecus, ac 4, 2, 23., et, deſerto P. in rel., mutat verba in affinia ſubſt., aſſumto v. ſubſt. ἦσαν, ad membri ſq. περ. adhibens Lat. ignotum Stp. Th., qui 1, 82. F. e Bud. C. 534, 13. huc ſpectat ſine Vs. in v. περιαγ., ubi Sch. „*adducere* ſ. pertrahere *regnum* ad *ſe*“ et Noſter modo ad analog., cf. Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V, 6. 8. And. et Dem., ſed in rem Dion. C. p. 1287. i. μετὰ ταῦτα δ' Ἀντωνῖνος πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβε λ. ſed in priora ib. 1288, 43. ἐβουλήθη — τὸν ἀδελφὸν ὁ Ἀντων. φονεῦσαι, λ. καὶ ἐκ τούτου πολλαὶ μὲν μάχαι αὐτῶν, ὡς καὶ ἐπιβουλευόντων ἀλλήλοις λ.

ἐμερίζοντο) Variat Noſter in pleno πάντων cum 4, 2, 19. e., et per addita κατὰ τ. πολ. cum 4, 2, 17. (ad analog. ſcribens in ἐμερ. cum αἱ γν., dum Bg. e P. retinet modo coniunctivum ad v. ἦσ.) it. cum 3, 5, 4. in ſq. λάνθ. Mox Leisn. in m. Ms. Bg. ad *homines* „deeſt in Gr.“ ſervatum e P., pro pron. αὐτοὺς, (cf. 3, 11, 8. e.) quod, vel τινὰς, latet in pr. πάντων.

ἀνέλκων) Cod. rectius ἀνθέλκων. *Stroth.* Gloſſa poteſt videri e comparatione 3, 6, 10. e. 3, 13, 14. e., ſed et lapſus ſcribae, dum plane tacet P., ſed Stp. Th. rectionem et notionem Noſtri tropicam, qui poteſt variaſſe ac de ſuo ſcripſiſſe, cum repererim praeterea modo phyſice cum acc. rei ap. Luc. et cum praep. noſtra in Sb. Ind., ſed tropice cum acc. rei et pr. ἐκ ap. Abr. Dl. Th. p. 24. m., omittente Bg. πρ. αὐτ., hauddubie ob pr. v. οἰκ. per pron. recipr. iam expreſſum.

καὶ τό γε) i. e. Getae ſtudebat; plurimorum ſtudium in Getam converſum erat. Sic fere 4, 5, 15. (εἰς ἕνα βλέποντας.) Sed alio ſenſu et magis proprio 3, 11, 5. *Leisn.*

Cf. 3, 15, 2., variante Noſtro cum 3, 9, 11. e. in addito artic. τὸ πλ. μ., ſed libere verſante P. in καὶ, et omittente Bg. iterum γὰ, hic pro *ſaltem* ſ. *quod attinet*.

Φαντασίαν γάρ [g] τινα ἐπιεικεί-ας ἐπεδείκνυτο [h], μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦ-σι [i] παρεῖχεν. 5. ἐπιτηδεύμασί τε σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο [k], προσιέμενός τε τοὺς ἐπὶ παι-

bat. Speciem enim quandam bonitatis oſtentabat, moderatum que ſe et lenem accedentibus exhibebat. Studia etiam honeſtiora tractabat, admittens viros eruditione ce-

g) Sic nobiscum Ms. Ba. pro γὰρ τινὰ Stp. rel., cf. 4, 2, 22. m. h) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. i) παροῦσι Mss. tres, v. N. k) Colon in Ms. Ba.

φαντασίαν) Spart. in Geta c. 5. (e. p. 742. m.) *comis* etiam *habebatur* in *adoleſcentia*. Victor in Caeſ. 20, (33.) Getae *modeſtiore* ingenio *frater* angebatur. *Boecl.* Capitolinus in Geta c. 4. (ſ. Spartian. p. 738. e. *fuit adoleſcens*) *moribus aſperis*. Musgrave ad h. l. *utri*, ait, *horum potius habenda fides*, *non difficile iudicare*. Ego utrique fidem habeo. Capitol. loquitur de Geta in iuventute, Herodianus de Geta adulto. Ipſe Capitol. c. 5. ſub fin. *quare* comis *etiam hab. in adol.* Explicandus Capitol., quum eidem adoleſcenti et *mores aſperos* et *comitatem* tribuit, ut non videatur ſecum ipſe pugnare. *Leisn.* i. e. *ſpeciem* prae ſe *ferebat*, eo ſenſu quo haec vox in Epicteto ſaepius occurrit. *Stroth.*

Ad Spart. l. l. a Boecl. (ubi fortaſſis ad tollendam pugnam legas *cocus*, i. e. *coquus*, quod et contextui aptius,) Salm. N. 4. laudabat hanc Noſtri §. ſine Vs., ubi Bg. deſerit P., ſed ſcribitur ad analog. tantum in φ. cum gen. it. v. ἐπιδ., cf. Stp. Th. 4, 36. C. e Bud. „ſpeciem praebere" L. N. T. cum N. Schw. Suic. Th. Suid. Heſ. (ubi fortaſſis legendum σχῆμά τι,) Ind. Gat. ad Ant., Epictet. Diod. S. Dion. H. S. T. 2., tenente Stp. Th. in ἐπιεικ. aliunde Lat. Bg., non item P., quem et deſerit L. N. T. Schw. „*plerique* oculos *in* Getam *coniiciebant*: ſpeciem *enim* moderati *animi* civilis *que* ingenii *prae ſe* ferebat, *et* adeuntibus *comem* ſe *et* mitem *praebebat*" cf. 1, 2, 5. m. Exc. it. 1, 4, 11. e.

τοῖς προσιοῦσι) Ven. παροῦσι perperam: ſed v. N. ad 1, 8, 12. ad voces μεγ. φωνῇ. *Stroth.*

Lapſus eſſe librarii poteſt e ſq. verbo, eadem praepoſitione incipienti, vel gloſſema quoddam e §. 6. συνοῦσι, cui loco praeſentem aliquis voluerit reddere ſimilem, cf. Heſ. 2, 884. m. παρὸν, ὑπάρχον, συνὸν, tenente P. lectionem vulg. oblique, quem deſerit et Sch. „*adeuntibus*" cf. N. pr. e Schw. et ſine Ind. Dem. 760, 9. τοὺς νόμους πρᾴους καὶ μετρίους εἶναι et p. ſq. l. 25. πρᾶος καὶ φιλάνθρωπος, ſed Ind. πρᾴως καὶ μετρίως h.

ἐπιτηδεύμασι) *quin* etiam *ad* res *honeſtiores* animum *appellebat* rel. ſ. *ad* res *magis ſerias*, ſ. *ad* res *maioris* momenti. *Steph.* Dupliciter poteſt verti, aut *honeſta et* bona *et* laudabilia *tractare*, aut *rebus* ſeriis *ſtudere*. Nam utrumque notat τὸ σπουδαῖον. Hinc ſaepe opponitur ei τὸ γελοῖον, e. gr. ap. Ariſt. Ran. 392. ubi v. Spanh. Sed et dr. σπουδαῖον μύρον, pro unguento *laudato* et *probato*, ut Lexx. docebunt. *Leisn.*

Bg. e P. ſervat modo Lat. ad σπ., ſed cum gradu alio etiam Stp. Th. 3, 948. E. ſub notione „pro σπουδῆς ἄξιος, magno ſtudio affectandus" ſed ut cum ſubſt. ἐπιτ. (iuncto per analog. it. hoc cum v. ἐχρ.) h. e. co-

θεία ἐπαινουμένους [l], ἐσπουδακώς τε περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα. χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος [m] τοῖς συνοῦσι, φήμη καὶ δόξη ἀρίστη

lebres: operam que dans palaestrae et exercitationibus ingenuis. Cum que placidus esſet ac humanus erga conversantes, fama et opinione de ſe optima plures ad bene-

l) Ms. Ba. τ. ἐ. π. ἐσπουδακότες, περί τε παλ. v. N. m) Ms. Ba. φιλάνθς. In vocabulo ita ſcripto, omiſſum eſt ſignum, quod ἄνθρωπος per compendium ſcriptum, ſignificat. *Mart.* cf. 1, 4, 3, i.

gitationibus, propenſionibus, occupationibus, ſit i. q. meliora, praeſtantiora, graviora, maioris utilitatis, laudabiliora, quam illa ſtudia prioris aetatis, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3., cogitante Noſtro duo maxime genera, quae ſubiiciuntur mox, ſtudia litterarum et exercitationes corporis, cf. in v. σπ. L. N. T. Suid. Herdt. Dem. Xen. M. S. Cyr. Bach. et Hell., Ael. V. h. Fi. Aeſch. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Plut. Hs. et Krg., ſed in ſq. v. ἐπαιν. cum praep. noſtra Ind. Luc. v. ε. (ubi Gs. ſervat pr. ob) Abr. ad Aeſch. 1, 663. e. et Dl. Th. p. 796. i., ubi et cum ſyn. εἰς, quanquam in act., cf. Luc. 1, 393. l. 73., ſed paſſ. cum pr. ἀπὸ, πρὸς, ὑπὲρ et ὑπὸ ib. et Thuc. cum Ael. V. h.

ἐσπουδακώς) palaeſtrae ac caeteris exercitationibus ingenuis operam daret, i. e. homine ingenuo dignis. *Steph.* Hunc locum Musgrave p. 77. illuſtrat numo, quem Colonia Laus Iulia Corinthi percuſſit, cum Dianae Venatricis effigie, ubi ita Doct. Musgrave. „Tria fuere Corinthi huiusce deae templa, ut ex Pauſania patet, in quibus ſingulis Dianae Iaculatricis imago fuit. Hoc autem Typo haec Colonia Getae, qui ἐσπουδ. — ἐλ. i. e. *verſatus eſt* in *palaeſtra* et *reliquis* ingen. *exercitationibus*, quarum venatio ſemper in praecipuis exiſtimata fuit, ſe poſſe commendare, non immerito cenſeatur." Hunc numum habet Vaillant p. 79. *Leisn.*

E P. non retinet Bg. ſuppletum adi. ἄλλα ſ. λοιπὰ ad γυμν. ἐλ., ubi Noſter ad analog. ſolam, fortaſſis pro Xen. Sy. 2, 4. τῶν ἐλευθερίων μόχθων — ἐπιτηδευμάτων τε λ. it. Cyr. ἐλευθερίων πόνων et μελετημάτων, cf. Ind. it. Ael. V. h. v. γυμν., nihil tenente Gs. Th. in Bg., nec in *liberalis*, quo viciniore Lat. novit Stp. Th. aliunde noſtrum adi., poſitum pro illo Xen., cf. Ind. Ael. V. h. Fi. The. cum Rs. Or. V. 4. 6. Sed Ms. Ba. res, nec comparens in Mss. rel., nec in P., eſt e lapſu ſcribae, omittentis primo ἐπαιν., deinde accommodantis alterum ἐσπ. membro utrique, data duplici praep. (quam ἐπὶ habet ap. Luc. 1, 761. l. 22.) et numero mutato, et transpoſito τε, cf. 3, 9, 7. e., vis ut appareat, ſpectante huc Stp. Th. in v. σπ. 3, 949. F. m. ſine Vs. ſed pertinente hanc ad §. ap. Beg. 2, 707. e Getae numis quarto.

τοῖς συνοῦσι) In hoc v. Bg. cum Sch., cum omiſiſſet P., e quo Stp. Th. in χρηστ. 4, 597. F. (ubi dicit, copulatum cum φιλ. afferri quoque ex Dem., quod non tenet Ind., cui add. 171, 8. 204, 11. 206, 4. 290, ult. 315, ult. 371, pen. cum Krb. Decr. R. p. Iud. p. 222. ſq. Rs. Or. V. 4. Aeſch. ep. S. et Plut. Krg.) ſed in φιλ. ſine Vs. hinc, quo reſpicit Oiſel. p. 29., de Getae numo agens „Herodi. l. 4. Getam dicit fuiſſe χρηστὸν καὶ φιλ-

πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο [n]. ὁ δ' [o] Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. πολὺ δὲ ἀπάγων ἑαυτὸν τῶν προειρημένων, στρατιωτικοῦ τε καὶ πολεμικοῦ βίου [p] ἐραστὴς εἶναι προσεποιεῖτο [q]· ὀργῇ τε πάντα πράττων, καὶ ἀπειλῶν μᾶλ-

volentiam et amicitiam alli-
7. ciebat. Contra Antoninus
truculenter omnia et crociter
8. agebat: longe que abdu-
cens ſe ipſum ab iis, quae di-
cta ſunt, militaris ac bellicae
vitae amator haberi affecta-
bat: atque iracunde omnia
agens, minitando magis,

n) προὐκ. cum leni A. al., cf. 3, 12, 10. e. o) ὁ δὲ ſine apoſtr. Par. Ox. Pat. et Ed. cf. 4, 1, 2. i. p) Hoc ſubſt. deeſt mendoſe in A. 2. et pro eo in Bs. 1. πολεμικοῦ τε ἐρ. quaſi correctio. q) Hoc colon in Ms. Ba. erat, pro puncto A. al. et commate Stp. rel.

placidum atque *humanum* erga *omnes*" variante Noſtro per omiſſum pron. dat. cum 1, 6, 1. m. οἳ συνῆσαν αὐτῷ.

πλείους) *plures*, quam frater; *ad benev.* rel. *Steph.* Pol. legit ſuperlative πλείστους, (plurimos *ad am.* rel.) *Sylb.*

Liberum P., ut alibi, maxime in adi. gradibus, deſerit quoque Bg., ad cuius Ms. in marg. notarat Leisn. „*de ſe* in Gr. deeſt" ſumtum e Stp. m. ad perſpicuitatem, ut ſupplent et alii in v. δοξ., cf. Z. Ind. Xen. Bach., et interdum ipſi addunt Gr. περὶ αὐτοῦ, cf. Ind. Xen. Cyr., copulante Noſtro cum φ. de ſuo, ſed cum adi. ἀρ. per analog. (cf. δ. ἀγαθὴ Ind. Dion. H. S. T. 1.) it. in ſq. v. πρ. cum adiunctis, ubi cum Bg. e P. quoque Stp. Th. 2, 27. G. m., etiam Sb. Ind., addito *invitare*, nihil ferente G. Th. in ſevero *provocare.*

ἐμβριθῶς) Iterum alium P. gradum deſerit quoque Sch. ex Ind. Sb. „*ſevere, rigide*" non item Stp. Th., tamen ſub *aſpere*, nec aliunde hac vi; tenente me tantum adhuc, (praeter Zoſ. 4, 3, 2. cf. Sb. Ind.) e Phil. p. 748. B. m. τοῖς ἀφηνιάζουσιν ἐμβρ. καὶ εὐτόνως προσφερόμενος, contumacibus *ſeverus* ac *rigidus*, et de ſq. θυμ. Poll. 5, 125. cum Bg., ut et Sch., ſed Stp. Th. cum P. ſub „*animoſe* et *iracunde*" quae ſaltem viciniora, et ſyn. oſtendunt in ſq. §. ὀργῇ.

τῶν προειρημένων) aut ſimpliciter *ab iis rebus*, quas *diximus*, aut *quas* modo *diximus*. Intelligit enim de iis, quarum mentio proxime praecedit. *Steph.*

Patet ſane, reſpici §. 4. 5. 6., ut P. *ſupra* etiam interdum dr. de iis, quae non ita longo ante intervallo adfuerunt, nec de remotiſſimis, ſed propioribus, cf. G. Th. 673, 81. „pro ante ſ. antea" et in formulam ἀπ. ἐ. 1, 13, 15., ut in rem ipſam et Caracallae ignorantiam odium que litterarum et litteratorum Dion. 1296, 17. ſqq., quanquam contra dicente Spart. c. 1. p. 706. e. cum N. 6. Mox de ſuo Noſter copulat πολ. cum β. et στρ., ſed in ἐρ. cum β. ſaltem ad analog., nihil tenente etiam G. Th., ſed ſeverum Lat. ad προσεπ. Bg. e P., quem deſerit rurſus adv. εἶν. cum libertate, ſervans ſic contra ad ſq. ὀργ. per ſyn. adv., ubi iterum Noſter de ſuo, ſed tamen per analog. aliorum abl. pro adv. per el-

λον, ἢ πείθων, φόβῳ καὶ [r] οὐκ εὐνοίᾳ φίλους ἐκτᾶτο. ὡς στασιάζοντας δὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἐν ἅπασιν, οἷς ἔπραττον, μέχρι τῶν εὐτελεστάτων ἔργων, ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο.

quam ſuadendo, metu, non benevolentia, amicos acquirebat. 9. Ut diſcordantes igitur fratres in omnibus, quae agerent, etiam in viliſſimis rebus, mater reducere in gratiam conabatur.

r) Hoc καὶ deeſt in Ms. Vi. *Loc.* etiam in Mss. rel., v. N.

ipſin pr. σὺν, quam formulam habent Lat., cf. G. Th. 1224, 91. *cum ira* nihil *recte* — fieri *poteſt.* Ad ſqq. Leisn. in m. Ox. „*er brauchte* mehr *Drohungen* als *Vorſtellungen*" ubi Bg. e P. opprimit copulam καὶ, non item μᾶλλ., ſed Noſter de ſuo copulat oppoſita, nihil nec G. Th. ferente, quam 587, 39. *iuſſu* et *increpitu*, non *ſuaſu* e Tertull., cf. ſine Ind. Dem. 10, 4.

φόβῳ καὶ) Hoc καὶ abeſt a Ven. minus recte. *Stroth.* Per ſe, omiſſum καὶ ante οὐκ in oppoſitis, procedit, et occurrit ap. Noſtr., cf. 1, 15, 16. e. it. Ind. v. *οὐ in relat. et oppoſ.*, ubi tamen et affinia loca expreſſi καὶ, cf. 3, 3, 11. e., quod et oſtendit P. oblique, oratione conformata ad prius membrum, dum ſane variat Noſter per copiam, cf. 3, 8, 15., ſed Gloſſator Mss. duxit per comparationem e loco laud. aliis que, cum vix exciderit a vicinia; Noſtro ſcribente iterum de ſuo in oppoſ. φ. et εὐν. cum formula φ. ἐκτ., quam, ignoratam a Stp. Th., praebuit Poſſ. Call. p. 632. i. „κτ. φ. *amicos* ſibi *comparare* Diog. Laert." et Ind. Thuc. ex 122, 2. οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φ. *amicos* nobis *comparamus*, cum artic. ſine diſcrimine et vi med. ſervata, etiam a P. oblique.

ὡς στασιαζ.) Uſitatius, transpoſita coniunctione, legeris, ὡς δὲ στασ. τ. ἀδ. *Sylb.* forſan excidit εἶδεν poſt vocem ἔργων. *Stroth.*

Qui non memor fuit hic eius, quod ad 1, 11, 12. i. monebat, ſalvo quidem ſenſu ὡς cum particip. abeſſe poſſe, ſed perperam ibi a Cod. abeſſe, quod hic cum teneant libri omnes: ſine correctione manebimus in vulg., quam et Bg. exprimit, (libere verſante P.) et ſuſtentat lex illa, qua ὡς cum particip. reſolvitur per cauſalem, *quia* diſcordabant *fratres* rel., qui ſenſus eſt commodus, et ſeriei reliquae aptus. Tum contra Sb. emendationem obſervatio valet haec, ut δὲ etiam alibi occupet locum a principio tertium, cf. 1, 14, 3. 14. 1, 17, 23. 2, 15, 2. m., mutante locum P., ſed Bg. aliam notionem ſequente ſine neceſſitate, (pro δὴ, cf. 3, 9, 3.) at eiusdem Lat. in v. στασ., ignotum Stp. Th., ubi nec cum pr. ἐν, a Noſtro de ſuo iuncta, nec ap. G. Th. reperta in Bg., qui omiſſa a P. reſtituit in ſqq., bene verſatus in oratione contracta, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i., ſed fere cum Sch. in „μέ. *et quidem* etiam *in* rebus *leviſſimis*" qui libere ſupplet particulas illas tres, ubi ſufficit una Bg. *etiam*, ſ. *etiam adeo*, cum intendendi vis, quae eſt ſane in Gr. μ., non exprimatur ſevero Lat. *uſque ad*, ubi ſimile nil ap. G. Th., nec in Gr. ap. Stp. Th. et per Indd., ut peculiare quid ſit Noſtri, etiam in εὐτ. cum ἐργ., niſi quod in hoc poteſt eſſe aliqua Lat., cf. G. Th. v. *levis* 66, 58., in rem ipſam hic nulla ſubiiciente Noſtro exempla, nec hoc tem-

καί ποτε ἔδοξεν αὐτοῖς, ἵνα δὴ μὴ, μένοντες ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοιεν [f], νείμασθαι τὴν ἀρχήν. συναγαγόντες δὴ [t] τοὺς πατρῴους φίλους, τῆς τε μητρὸς παρούσης, ἠξίουν, διαιρεθῆναι τὴν βασιλείαν [u], καὶ τὰ μὲν ὑπ' Εὐρώπην πάντα ἔχειν τὸν Ἀντωνῖνον, τὴν δὲ ἀντικειμένην ἠπει-

10. Ac aliquando viſum eſt ipſis, quo minus, degentes Romae, alter alteri inſidiarentur, 11. partiri imperium. Coactis itaque in unum paternis amicis, matre etiam praeſente, poſtulabant dividi imperium: ac in Europa quidem omnia obtinere Antoninum, adverſam vero continentem, quae

f) Ms. Ba. ἐπιβουλεύοιεν· νείμασθαι δὲ τὴν ἀρχ. v. N. t) γὰρ Bc. 2., neſcio, unde. u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A., it. mox poſt Ἀντ.

pore habente talia Dione, ut et liceat nobis tacere. In ſq. συν. Bg. partim e P., ſed Stp. Th. 1, 87. F. m. ſine Vs., cf. 3, 15, 13. 3, 10, 8., innuente Noſtro matrem *Iuliam*, cf. §. 17. 4, 13, 18. 5, 3, 2. de ea que ad Dion. p. 1331. §. 119. et p. 1288. §. 17<, ad quem p. 1284. §. 72. cenſetur numus aliquis Severi huc referendus, in cuius parte averſa mater eſt inter ambos filios media cum lemmate *Concordia Felix*.

καί ποτε) Contrahente P. periodos, ſervat Bg. ſaltem initium hic, liber in ἵνα μὴ per ſyn. et in oppreſſo δὴ, pro *ſcilicet*. Ad ſq. μεν. Bg. cf. 1, 13, 3., ſed ad νειμ. Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 58." reſpiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 46. m. W. 62. m., ubi hinc redditur e P., ſervata vi med., cf. 3, 6, 5. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. ſed ſine Ind. Dem. 946, ult. p. ſq. l. 1. 19., ſed Stp. Th. 2, 1018. B. ſine Vs. hinc, ubi variatur in v. cum 4, 1, 4. m. διελ., ſed Ms. Ba. laborat tum interpunctio, tum additum δὲ, quod, forte in marg. poſitum pro ſq. §. δὴ, alieno loco inſertum eſt, nec poſt parentheſin quaſi et in apodoſi, (cf. 1, 8, 2. e.) quia tum fuerit in oratione obliqua et pendente, ἔδοξεν αὐτοῖς, — νείμασθαι λ., nec ſimilis eſt locus Thuc. 536, 93., ſecundum lectionem Greg. de dial. §. 34. p. 33. i., cum recte a Koen. in N. revocatum καὶ — δὲ ſit pro Lat. *et — vero*, nec δὲ ibi ſolum; ut nec placet ſumere, δὲ in Ms. redundare, quod vult interdum Abr. ad Aeſch. 1, 386. i.

συναγαγόντες) Diverſos participiorum caſus, nominativum et gen. conſq., per copulam iunctos, deſerunt Latt. Intp., ſed liberius P., mutato particip. παρ. in praep. ſyn. *coram*, cf. 1, 4, 14. 1, 6, 18. e., ſumente contra Bg. unum modo abl. conſq., cuius formula in v. συναγ. ignota Stp. Th., ut huius e Dem. σ. εἰς ἓν non notata Ind., ſufficiente uno v. *coactis* ſ. congregatis, Noſtro autem ſcribente tantum ad analog., ſed variante cum 1, 4, 1. συγκαλεσ. τ. φιλ., quo P. ſpectat.

ἠξίουν) Liberum P. caſtigarat iam Stp. in m., quem deſerit Bg. ad διαιρ. τ. β. (ubi variatur pro pr. §. extr. νειμ. τ. α.) it. ad ἔχ., ſed ſervat cum P. ad Ἀσ. τ. καλ., ſublata copula reſolvens particip. per pron., ut ſit in appoſitione et a Bg. alibi, cf. 1, 16, 10. e. 1, 17, 14. m., quae forma ſane ſolennis Noſtro, cf. 1, 2, 2. i. 3, 4, 6. m., addenti tamen quoque

ϱοι, Ἀσίαν τὲ [x] καλουμένην [y], πᾶσαν Γέτᾳ παραδοθῆναι. οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ τὰς ἠπείρους διῃρῆσθαι. [z] τῷ Προποντίδος ῥεύμα-

Aſia nuncupatur, omnem 12. Getae tradi. Ita enim dicebant etiam divina quadam providentia has continentes diviſas eſſe Propontidis flucti-

x) Ms. Ba. ἀσίαν τὲ πᾶσαν κουλουμ., γέτταν παραδοῦναι· v. N., ut de γεττ. §. 4. y) Hic nullum comma, ſed demum poſt πᾶσαν in A. cum Bs. 2. ſed omiſſa in B. 2. R. ἤπειρον — καλουμ. v. N. z) διωρίσθαι Ms. Ba. ſed διοικεῖσθαι Ms. Ve. v. N.

τὲ aut δὲ, cum ipſa nomina propria ſequuntur poſt aliud nomen univerſum, quale hic ἤπειρον, cf. 6, 2, 4. 8, 2, 3. e., aut poſt aliud et ipſum nomen proprium, cf. 7, 9, 2. Sed transpoſitum a Ms. adi. πᾶσ., ut vicinius ſit ſuo ſubſt., violentiam librarii oſtendit, cum Mss. rel. ſervent ordinem vulg., qui librarius reſpexerit ſimilem locum 6, 2, 5., ubi P. omittit adi., qui hic in ſuis „quae *omnis* Aſia *nuncupatur*" poteſt habuiſſe ſimilem Cod., ſed et libere ſecutus eſſe ordinem exquiſitum, quo adi., pertinens ad prioris membri ſubſt., coniicitur in membrum ſeq. et poſt pron. relat., pro *tellus adverſa* omnis, *quae* Aſia *nuncupatur*, dum *Bg.*, commate facto poſt καλ., refert adi. πᾶσ. ad pr. ἠπειρ., tanquam ad princeps membrum, (ſicut prius membrum quoque habuit adi. πάντα,) ſed Noſter alibi quoque dirimit adi. a ſuis ſubſt., nominatim vero adi. noſtrum πᾶσ., cf. 3, 1, 6. e. 14. e. 3, 4, 16., re tandem redeunte eodem, ſed lectionem vulg. ſtabiliente etiam loco alio 2, 14, 14., hic ut rectio ſevera ſit τὴν δὲ ἤπειρον, ἀντικειμένην, ſc. αὐτῇ, τῇ Εὐρώπῃ, Ἀσίαν τὲ καλ., unde τὲ non redundat, quia iunguntur cum ſubſt. ἤπ. duo particip. ſ. adi., cui eidem ſubſt. dari poteſt praemiſſum adi. πασ., *totam* vero *oppoſitam* continentem, *Aſiam* que *vocatam*, vel e Noſtri ordine poſtpoſitum vicinius que locatum, et quaſi pro adv. (ut noſtratium *das* gegen *über* liegende *feſte* Land — *dem* Geta *ganz* übergeben *würde*, ſcil. quoad Romanis tum paruit, unde adi. πασ. non de tertia illa terrae parte ſumetur, nec ampliſſimo ſenſu, ſed reſtrictive et anguſtiore notione, cf. 3, 2, 11. 4, 8, 8. 15.) ad v. παρ., in quo Ms. depravatus eſt, ut in rel. lectione, κουλ., confuſo ου et α, it. iota poſt ſcripto cum ν in γέτταν.

διῃρῆσθαι) Ven. male διοικεῖσθαι. *Strotb.* Herodianus et ῥεῦμα h. l. et paulo poſt (§. 17.) ῥεῖθρον de *mari* uſurpat. Nam quid Propontis ſit, ex Geographis notum. *Leisn.*

Ms. Ven. res minus eſt gloſſa, (proprie ſcribenda διῳκίσθαι, cf. Heſ. 1, 1013. m. διῳκισμένοι, κεχωρισμένοι, et Suid. 1, 609. m. διοικιεῖν, διαιρήσειν, it. mox διοικίζω, διαχωρίζω, καὶ διοικίζεσθαι, χωρίζεσθαι, quia hoc v. dr. non ſimpliciter pro ſeparari, ſed modo tum, ubi ſermo eſt ſimul de aedibus, cf. Suid. l. l. ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, λ.) quam depravata lectio alterius Ms. Ba., quae eſt gloſſa ex 4, 10, 5. m. per comparationem, conſentiente P. quoque per *diſterminari*, cf. ad Heſ. 1, 1002. N. 24. „Gl. διορίζω, *diſtermino*" ubi et p. ſq. διορίζει, διακρίνει, it. διοριστέον, διαχωριστέον, at p. 943. διαιρεῖν, διακρίνειν, p. 948. διακρῖναι, διαχωρίσαι, cf. ſq. et Suid. 1, 581. m. διεῖλεν, ἐχώρισε, it. p. 693. e. 557.

τι. ἤρεσκε δὲ, τὸν μὲν Ἀντωνῖνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρύσαι ϛρατόπεδον [a], τὸν δὲ Γέταν [b] ἐν Καλχηδόνι τῆς Βιθυνίας [c], ὡς ἀντικείμενα ἀλλήλοις τὰ ϛρατόπεδα [d] φρουροίη τὲ τὴν ἑκατέρου ἀρχὴν, καὶ κωλύοι τὰς διαβάσεις. ἐδόκει τὲ, τῆς συγκλήτου βουλῆς τοὺς μὲν Εὐρωπαίους πάντας ἀπομεῖναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν ἀπελθεῖν σὺν

13. bus. Placebat autem, ut
Antoninus ad Byzantium collocaret
exercitum, Geta autem
in Chalcedone Bithyniae:
quo oppoſiti ſibi iſti exercitus
tutarentur utriusque imperium,
et coërcerent traie-
14. ctiones. Viſum etiam eſt,
ut e ſenatorio ordine Europaei
quidem omnes remanerent:
illinc autem oriundi abirent

a) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. b) γέτταν Ms. Ba., cf. §. 11., et ſic quoque deinceps. c) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Lu. d) ϛρατεύματα Ms. Vi., v. N.

m., dum Gloſſator non tolerat, contra Ms. Vi., ſimplicitatem Noſtri in repetito v. vulg. poſt breve ſpatium, cf. in tempus hoc ſenſu med. ap. Bud. C. 931, 28. ſed v. hoc διαιρεῖσθαι pro διορίζεσθαι vi alia ap. Stp. Th. 1, 193. D. m., variante Noſtro in θ. τινὶ ϖρ. cum 2, 9, 9. 2, 15, 11. addito pron., (prorſus ut Diod. 1, 143. l. 75. et Zoſ. 1, 1, 5. cum Bg.) ſed cum 3, 1, 11. per aliud ſubſt. ῥευμ., ubi Lat. Bg. (deſerto P.) aliunde novit Stp. Th., una cum Gr. hauddubie pro parte maris ſ. aqua poſitum a Noſtro de ſuo.

ἤρεσκε) Bg. e P. ſervat rectionem per *ut*, pro inf. ſupra, (cf. 2, 2, 1. 1, 17, 17., variante Noſtro pro §. 10. ἐδ., ut per hoc rurſus §. ſq. mox,) etiam praep. ad ſubſt. urbis Καλχ. (tacente G. Th., cf. 2, 13, 18. e. 3, 4, 13.) it. ſcripturam in hoc urbis nomine, pro altera viciniore litteris Gr. *Calchedon*, cf. Cell. n. o. a. 2, 245. Stp. Byz. p. 750. e. Χαλκηδὼν, πόλις Βιθυνίας, ἡ πρὸς τῷ ϛόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, et Sch. „ſic etiam Strabo ſcribit per K. Alii per X ab init." quod tamen deterius, cf. ad Thuc. p. 282. N. 72. Sed Bg. de ſuo ad ἱδρ. ϛρ. (quo ſub Lat. hinc Stp. Th. in v. i. ſine Vs.) it. in ὡς et ſqq., ubi et Sch. aliter in „διαβ. tranſitus" quod cum Bg. aliunde ap. Stp. Th., cf. 3, 1, 13., pro quo hic variatur brevitate, non autem in τὰ ϛρατ. cum pr.; unde Gloſſator, non tolerans Noſtri ſimplicitatem in repetito ſubſt., auſus eſt ſubſtituere ſyn., repugnantibus etiam Mss. rel., cf. 3, 15, 2. 10. ſq.

τοὺς μὲν Εὐρ.) Forte ὑπομεῖναι, *Romae* manere. *Reisk.* Sine exemplo habet Stp. Th. in v. vulg. haec modo „remaneo, permaneo, vel ſimpl. maneo" quas notiones ſervavit L. Ern., ipſum adeo verbum agnoſcens pro bono, non amplius mihi repertum, niſi ap. Heſ. 1, 469. m. ἀπολείπεται, ἀπομένει, ſine N. (cf. ſupra ad 1, 2, 4. e.) et in Sb. Ind. „ἀπ. pro ὑπομ." e Iul. Caeſ. 846, 32. οἱ τὰς ἀποδημίας ἀπομένουσιν, *quippe qui migrationem praeſtolentur* et *exſpectent*, cui notioni et rectioni cum acc. rei ſane ibi convenientior eſt emendatio Sb., confuſis alibi quoque α et υ iſtis que praep., ſed hic illa Rs. non neceſſaria, dum et Bg. ma-

τῷ Γέτα[e]. τῇ τε βασιλείᾳ τῇ αὐτοῦ[f] αὐτάρκη ἔσεσθαι ὑποδοχὴν ὁ Γέτας ἔλεγεν ἢ τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν[g], οὐ πολύ τι[h] τῆς Ῥώμης, ὡς

15. cum Geta: (Ac ſuo imperio idoneam futuram ſedem Geta dicebat aut Antiochiam, aut Alexandriam, non multum Romae, ut putabat, magnitu-

e) Colon hoc in Pat., comma vero in Bs. 1. cum Ed., pro puncto rel. v. N. f) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. g) Colon in Ms. Ba. h) Nihil variatur, v. N.

net cum libris omnibus in vulg. e P., qui, pro contextu, expler „*in* urbe *ipſa*“ pro ἐν τῇ Ῥώμῃ, e §. 10. repetendis, ut ad §. 11. Ἀσίαν reſpicitur in ſq. τοὺς ἐκ., ubi liberum P. deſerit etiam Sch. „eos, *qui* aliunde *ſunt*“ pro quo Bg. reddit melius adv., aſſumto particip. aliquo, ὄντας ſ. γενομένους ſ. ὁρμωμένους, *iſtos* autem, *qui* eſſent *illinc*, i. ex regione illa altera et oppoſita; ſcribente Noſtro tantum ad analog., cf. 2, 8, 8., ut 3, 8, 13. in ſenatores hos duplicis generis, Orientales ſ. Aſiaticos atque Europaeos, quod Gr. agnoſcit Suid. et Stp. Byz. cum N. Caeterum omiſſum in Ms. Bg. adi. πάντας reſtituimus ex obliquo P.

τῇ τε βασιλ.) Liberum P. per totam §. caſtigavit iam Stp. in m., liberior tamen et ipſe, unde adeo Bg. modo ſervat Lat. e P. ad ὑποδ., quam notionem pro loco, qui recipiat aliquam perſ., ignotam L. Ern. et Stp. Th., ſed latentem illam in iſtius hac pro Lat. *receptaculo* alicuius rei, ut imbrium, e ſolo Ariſtot., (cf. Ind. Geop. et Xen. Z. Pol.) potui firmare tantum e Poll. 1, 73. ubi redditur *manſio*, eſt que inter vocabula *domus*, cf. in phyſicam pro actu, Ind. Sb. Thuc. Diod. S. Abr. Dl. Th. Ioſ. 1, 949. e., ſed aliter ib. 1, 421. ſ. 8. e. Rs. Or. V. 4. Dem. et Polb., ducente Bg. partim e Sch. „receptaculum *fore* ſufficiens *imperio*“ cf. in ſq. Ἀντιοχ. 3, 6, 19. ſed in alteram Ἀλεξ. mox. Caeterum fecit Bg. parentheſin in tota §., quia ſequens §. a τῶν δὲ. — Γέτα ab eo regitur a pr. §. verbo ἐδόκει, non autem a proximo ἔλεγεν, quo Noſter ſane indicat, ſe loqui et interponere ſuo nomine quaedam. Quam inconſtantiam Noſtri non ferens P., attribuit Getae perſonae ſimul illa altera τῶν δὲ λ., deſerta oratione infinita. Quoniam ad finem §. eſt iterum τῷ Γέτᾳ, non vero pron. αὐτῷ ſ. ἑαυτῷ: commodior eſt ſane ratio Bg., et olim in textu Gr. etiam inducenda parentheſis. Interea colon ſtatuimus poſt Γέτα et ἀπολειπ.

οὐ πολύ τι) Schotti Ms. τὶ poſt πολὺ non agnoſcit: inveniri tamen in aliis multis huiusmodi locis (poſt πολὺ, in primis ap. Noſtr.) Index oſtendet. *Sylb.* Quidam vet. ἀποδεούσας. *Steph.* Ven. cum nonnullis aliis ἀποδεούσας. Quamquam in huiusmodi varietate, qua nihil fere ſolemnius, — v. ſup. ad 1, 8, (12. μεγ. φωνῇ) —, minime proclive ac certum eſt iudicium, tamen h. l. lectionem Mstorum, utpote aliquanto minus frequentem, praeferendam puto. Occurrit infra 6, 5. ad fin. δυνάμεως — μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. *Stroth.*

Primo in noſtris libris edd. nullam varietatem vidimus, et Strothus hauddubie tantum e Stp. indicio hauſit, nimis univerſe utentis illo ſuo *vet.*, ut alibi. Deinde iam obſervavimus alias, noſtros Mss. habere gloſſas non ſolum, quae ductae ſint per comparationem ex aliis Noſtri locis, ſed quoque exquiſitiores, ut ſubſtituant vocabula rariora. Et ſic quo-

ὤετο, μεγέθει ἀπολειπούσας[i] τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ[k] ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν[l] καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι[m], τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρις ἀνα-

dine cedentes:) Ex habitantibus autem ad meridiem gentibus Mauros quidem et Numidas, omnia que Libyae adiacentia, Antonino traderentur: ulteriora autem ad ori-

i) ἀποδεούσας Mss. tres, v. N. k) ὑ. μεσημβρίαν Ms. Ba. v. N. l) μὲν in Ms. Ba. abeſt. *Mart.* v. N. m) ἀντ. δοθῆναι Ms. Ba. v. N. et comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

que hic ſumſit Gloſſator ſuum maxime ex 5, 1, 3. πράξεως, οὐ πολύ τι ἐξουσίας — ἀποδεούσης, ubi ſimiliter cum illa formula neg. οὐ π. τ. (ad quam v. 3, 4, 11. e. ſuper elapſo τὶ et oppreſſo a Bg., e P. fere,) et gloſſam vincunt haec, quod diſcedit a vulg. litteris, ut non poſſit confuſum eſſe, tum quod Schott. Ms., in τὶ diſcrepans, tamen ſervat vulg., tum haec ap. Grammaticos veteres et Gloſſatores ſimilia, Suid. 1, 272. m. ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων, καὶ ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι et Heſ. 1, 459. i. ἀποδέουσα, λείπουσα, ὑστεροῦσα, cf. et ſqq., ſed in formulam v. ἀπολ. 1, 3, 10. etc. quod h. l. etiam valeat pro ſimpl., cf. ad Vig. p. 69. N. a. e. ex Polb. οὐ π. λείποντες λ. Caeterum Sch. Ind. v. Ἀλεξ. intelligit urbem Aegypti, qua de ſane ap. Cell. n. o. a. 2, 770. m. e Ioſeph. „μεγίστη οὖσα μετὰ τὴν Ῥώμην ἡ πόλις, poſt Romam urbs maxima" et concedunt illa Noſtri mox τὰ δὲ ἐπεκ.λ., extrema Africae in parte ſuperiore, Getae attribuenda; etſi iſta altera Alexandria ad Iſſum, qua de 3, 4, 6., vicinior Antiochiae et aptior contextui, quia de Aſia hic ſermo, cum in ſqq. de Africa demum agatur. Potuit tamen Noſter, quia haec in parentheſi profert, ſimul hanc urbem animo praecepiſſe, quam et Caligula olim ſedem imperii deligebat, cf. ſupra 1, 15, 17. N. Bc.

ὑπὸ μεσ.) Ms. Ba. prima res, in alio caſu cum pr. ὑπὸ, cf. 3, 14, 3. m., fuerit vel a gloſſa, vel a lapſu in ν et iota poſt ſcripto, cf. §. 11. e., ſed altera, in omiſſo μὲν, relato ad ſq. δὲ, cf. 3, 12, 16., comparet quoque in P., (libero tamen hic et in rel.) ducta fortaſſis ex 7, 9, 2., niſi ob ſq. καὶ excidit. Sed Bg. fere e P. ſupplet ad τῶν ἐθν. verbum κατοικούντων, ut Sch. monet in „Νομ. a Mauris diſtinctos" cf. 1, 15, 4. et Cell. n. o. a. 2, 898. e. 918. f. 1. 928. ſ. 1. p. ſq. f. 5.

Λιβ. τὰ παρακ.) i. e. Cyrenaicam et Marmaricam; vocem enim, quae alias totam Africam deſignat, h. l. ſtrictiori ſignificatu ſumi apparet. *Stroth.*

Cf. Voſſ. ad Pomp. Mel. 1, 8. p. 32. m. Sed, omittente P. haec, a Stp. in m. reſtituta, ſeverius dedit Bg., praeter libere additum adi. πάντα, ut Stp. Th. 2, 167. G. v. παρ. ſub Bg. ſine Vs. aliam lect. „τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν." memoriter. Sed Ms. ſimplex pro comp. (cf. 3, 12, 20.) e gloſſa eſt ad variandum, ne redeat idem v. poſt §. 11. e., libere verſante P.

τὰ δ' ἐπεκ.) i. e. Lybiam exteriorem et Aegyptum. *Stroth.* Libertatem P. caſtigarat Stp. in m., unde Bg. partim, in cuius Vs. e P. reſti-

τολῆς προσήκειν τῷ Γέτα. ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν n, ἡ δὲ Ἰουλία „Γῆν „μὲν ἔφη o, καὶ θάλασσαν, ὦ „τέκνα p, εὑρίσκετε, ὅπως νεί„μησθε q· καὶ τὰς ἠπείρους,

entem uſque cederent Getae. 16. Haecce ipſis adumbrantibus, caeteris omnibus moeſto vultu in terram nutantibus, 17. Iulia, *Terram quidem,* inquit, *et mare, o filii, inveniſtis, quo pacto partiremini: et has Continentes utraſque,*

n) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. et Ed., ſed punctum in A. al. o) γῆν μὲν ἔφη καὶ θαλ. Ms. Ba. ſic ſine omni commate, pro edd. (ἔφη) Stp. rel. aut commatibus utrinque. p) ὦ τ. εὑρ. omiſſa mendoſe in Bs. 2. L. q) Hoc colon quoque in Ms. Ba. cum ed. Ox. 2. et Ed., pro puncto A. al. aut commate Stp. rel.

tui omiſſa in Ms. Bg. μεχ. ἀν., iterum afferente Stp. Th. aliam illam lect. 1, 1214. i. „ἐπεκ. interdum *ultra.* Herodi. l. 4. τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν. — παραδοθῆναι· τὰ — ἀνατολῆς, πρ. λ. *quae* vero *ultra* eas *partes* extendantur, *uſque* ad *orientem*, (ſed ib. p. 1691. G. ſine Vs. in προσηκ.) ſub pertineo, attineo“ unde Sch. „*loca* pertinere *ad*“ ſuppleto ad pr. τὰ ἐπ. ſubſt. χωρία, ſed ut Bg. Lat. ſit propius, quoad ἥκειν, ut noſtratium de rebus ac terris quoque *kommen* an *einen.*

ταῦτα) Haec *dum* illi *informarent*, i. haec, velut quoddam ſuae diviſionis ſpecimen, proponerent. *Steph.*

Bg., praeter δὴ ut 3, 14, 16., aliter, quam 2, 9, 1. in v. διατ., ubi Stp. Th. „pro *conſtituere ap. ſe* poteſt accipi ap. Herodi. l. 4.“ ſubiecta P. Vs. Sed melior Bg. ratio, ut non modo ſit, mente ſibi aliquid fingere, ſed etiam extra eam aliquid proponere, noſtrum que *entwerfen*, cf. G. Th. et in Bg. ad ſq. vi ἐν. (deſerto P., quem ſervat Stp. Th. 2, 1040. G.) 1, 6, 10. e., quocum variatur per ſyn. ſubſt. πρ. et praep. it. per omiſſum artic. ad ſubſt. πρ. Sed Stp. Th. hinc in „σκ. vultu *tetrico* et *moeſto* terram *intuebantur*“ partim e P., ut Bg., ubi Noſter modo per analog. cum πρ.

ἡ δὲ Ἰουλ.) De hac Julia Oppian. Cyneg. init. Haec et ingenio et eruditione excelluit, ut totos ſaepe dies philoſophando diſputando que cum ſophiſtis et philoſophis tereret; unde φιλόσοφος Philoſtrato in Vit. Sophiſt. dicta eſt. Excelluit et robore et firmitate corporis, ut caſtris ſaepe cum Severo tempus impenderet, ideo que *mater caſtrorum* appellaretur, tam in numis, quam in inſcrippt. ap. Grut. p. 39, 3. 214, 5. et alios. Sicut Severus Aurelii filius appellari voluit: ita eum uxori Fauſtinae nomen tribui voluiſſe, credibile eſt. Nam Fauſtina quoque *mater caſtrorum* dicta fuit. Ita ratiocinatur Patin. in Rom. imper. Numiſm. p. 230. Adulationis cauſa quorundam imperatorum uxores *matres ſenatus* et *matres patriae* dicebantur, uti Iulia ap. Grut. p. 265, 2. De hac Iulia v. etiam Fragmenta Mulierum Graec. p. 377. et 91. Caeterum, qui eam fuiſſe Antonini *novercam* volunt, illis haec verba Herodiani obſtare videntur. Nam ea ſunt matre, quam noverca, digniora. *Leiſn.*

„ὥς φατε [r], τὸ Πόντιον ῥεῖθρον „διαιρεῖ [ſ]. τὴν δὲ μητέρα πῶς „ἂν διέλοισθε [t]; καὶ πῶς ἡ „ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑ„μῶν νεμηθείην ἢ τμηθείην; „πρῶτον δὴ [u] ἐμὲ φονεύσατε, „καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' „ἑαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω. „οὕτω γὰρ ἂν μετὰ γῆς καὶ „θαλάττης [x] εἰς ὑμᾶς μερι„σθείην." Ταῦτα δὲ λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγ-

ut dicitis, Pontici ſluctus divi
18\. *dunt, matrem vero quomodo dividetis? Et quomodo ego miſera inter utrumque veſtrum diſtribuar aut diſſecabor?*
19\. *Primum ergo me occidite, et diviſae uterque veſtrum apud ſe partem ſepeliat: ſic enim cum terra et mari inter*
20\. *vos diſtribuerer.* Haec dicens cum lacrymis et eiulatu, ambobus brachia circumdans, et eos in am-

r) Sic et Ox. al., pro ὥς φατὲ Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m. 3, 11, 14. m. ſ) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. al., pro commate Stp. rel. ſed puncto A. al. nobiscum. t) Colon merum in Ms. Ba. pro interrog., cf. 2, 13, 20. et ſic et mox νεμηθείην· ἢ τμηθείην· u) δὲ Ms. Ba. v. N. et mox poſt φον. colon. x) Mirabili conſenſu hic libri omnes ſic, quum §. 17. habuiſſent σσ. cf. 3, 4, 10. ſq.

Rectionem in praemiſſo acc., cum proprie pertinuiſſet ad verbum membri ſecundi, ſervavit quoque P., ſed addito iterum libere adv. et neglecta conſecutione temporum Lat., dux idem Bg. in adiuncto pron. ad τ. ἠπειρ., notante Leisn. iterum in m. Ox. ad. ῥειθρ. „de mari" cf. §. 12. ad Προπ. ῥευμ., pro quo hauddubie variatur, ad analog. Lat., cf. Flor. 3, 5, 1. Ponticum *mare*, it. §. 18. ſed 3, 6, 10. fretum *Ponticum*, quae add. ad G. Th. cum Ποντικὸς, quod Bg. (e P.) tenet Stp. Byz., ſed et noſtrum, Πόντος, ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος, τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, λ. *Ponticus*, non reperta ap. Cell. n. o. a., variante Noſtro iterum in v. διαιρ. cum pr. νεμ., etiam mox, ubi P. omittit καὶ et ὑμ., unde Bg. opt. per fut. (cf. 2, 10, 13.) et Lat. ad τμ., ap. Stp. Th. quoque aliunde.

πρῶτον δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ, cf. 3, 10, 16., manet in vulg. cum Mss. rel. quoque P. et Bg. per ſyn., qui in ſq. v. διελ. etiam aliorſum tendit, regens ad ſubſt. τὸ μερ., ſed de ſuo ad ἑκατ. ſupplet e pr. pron. ὑμῶν, non ſecutus liberum P. in ſq. enuntiatione, ubi ad γ. κ. θ. cf. 1, 16, 7. et in v. μερ. opt. per impf. coni. 1, 5, 22., quo variatur cum pr. νεμ.

μετὰ δακρ.) Praeter omiſſum δὲ cum P., melius hic Bg., quam 1, 16, 10. m., partim e P. (ubi in μ. οἰμ. ad analog.,) quem deſerit in ſqq., ubi formulam, ignoratam Stp. Th., v. ap. Plut. Krg. §. 308. τὰς χ. τῷ Πλάτωνι εὐθὺς περιβαλεῖν, cf. Ind. Ariſt. Kuſt. cum ſyn. Eur. Iph. in T. v. 796. περιβαλὼν βραχίονι et abſolute ἀλλήλους περιβ. ap. Luc. 2, 94. l. 22. cum N., nihil tenente Stp. Th. nec Indd. in alteram formulam ὑπὸ τ. ἀγκ. ἀγ. (cf. in ἀγκ. L. N. T. cum Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Luc. Dion. H.

κάλας y ἄγουσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, διελύθη τὸ συνέδριον z, ἥ τε σκέψις a ἀπεδοκιμάσθη, ἑκάτερός τε εἰς τὰ ἑαυτοῦ βασίλεια ἀνεχώρησε.

plexum adducens, reconciliare 21. conabatur. Omnes autem miseratione occupante, diremtus eſt conſeſſus, conſilium que improbatum, et uterque in ſuam regiam reverſus.

Τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ ϛάσις ηὔξετο. εἴτε γὰρ ἡγεμόνας ἢ

Sed odium et diſcordia gliſcebat. Sive enim duces

y) ἀγγαλ. Ms. Ba. mendoſe. z) Colon in Ms. Ba. a) σκῆψις Ms. Ba. v. N. et poſt ἀπεδ. colon in Stp. rel. ſed punctum in A. al., ut comma in Bss. caet.

S. T. 1. et D'Orv. Ch.) ubi Sch. „ὑπὸ — *ſub* alis *complexa*“ quo et redeat Bg., non repertum ap. G. Th., pro cogere ſub ſ. intra ulnas; ſcribente Noſtro de ſuo.

πάντας δὲ) P. per δὴ, cf. 3, 16, 7., e quo Stp. Th. v. οἰκτ. (copulato cum v. καταλ. per variationem cum ſimpl. οἰκ. παντ. ἐλαμβ. 1, 4, 17. et ad analog. modo,) tenens ſaltem in v. ſq. διελ. Bg., deſerto P., etiam a Sch. „*dimiſſum* fuit *concilium*“ dum fert G. Th. tantum formulam Sch., et Stp. Th. Lat. Bg. ad συνεδρ. aliunde, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 217. i. Zoſ. 5, 29, 15. Abr. Dl. Th. p. 779. e. Ind. Polb. Ael. V. h. et Luc., ſequente Noſtro tantum analogiam, (cf. Thuc. p. 547. i. ἡ ἐκκλησία — διελύθη, *concio* dimiſſa *fuit*, it. 105, 81. διαλύσας τὴν ξύλλογον, dimiſſo *concilio*, it. ſine Ind. Iſ. Pan. M. p. 33. i. αἱ πανηγύρεις διελύθησαν, it. Ioſ. 2, 157. ſ. 3. i. διέλυσε τὸ συνέδριον, dimiſit *concilium*,) it. in ſq. σκ. ἀπ., ubi in ſubſt. σκ. extr. Stp, Th. cum Bg. e P., ſed ſub magis perſpicuis „deliberatio, conſultatio“ cf. Fi. Aeſch. it. Luc. cum Plut. Hs. ſed ſine Ind. Dem. 474, 10. D'Orv. Ch. p. 215. m. et Heſ. In Ms. autem nihil, quam confuſio ſolennis, cf. Polb., ad Luc. 1, 696. Var. L. cum N. 73. it. Fi. Plat. Euthyphr. p. 20. N. 1.

ἥ τε σκεψ.) Apparet ex hoc ſatis, ut opinor, liquido, Iuliam impedimento fuiſſe, quo minus imperium Rom. in duas partes divideretur. Neſcio igitur, cur Musgrave, in Gera Britannico p. 109. ita ſcribat. „Melius profecto Severus familiae ſuae et Antoninorum nomini conſuluiſſet, vir alioquin ſollers et contra hoſtes aſtutus ſatis, ſi inter eos imperium, in occidentale et orientale, diviſiſſet, *quod uxori demum Iuliae in mentem venit, ſed nimis ſero, et tanto impari forſan negotio,*“ citatque pro hac ſententia Herodi. 4, 5. *Leisn.*

Videtur Musgrave lapſus, dum tribuit Iuliae, quae ipſis Severi filiis tribuenda, cf. §. 10. ſq., liberius, quam ſupra, e P. reddente Bg. ad ſq. v. ἀνεχ., ignorante Stp. Th.

τὸ δὲ μισ.) Addidit P. libere formulam adv., unde Bg. ad v. ηὐξ. per Lat. exquiſitius, cf. G. Th. „creſcere, — diſcordia *gliſcit* Tac.“ iungente Noſtro duo ſubſt. de ſuo, cf. de ϛασ. 5, 8, 15.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt ἡγεμόνες et ἄρχοντες? *Leisn.* Ut ſint, credo, ἡγ. magiſtratus provinciales et bellici, ſed ἀρχ. civiles urbani

ἄρχοντας ἔδει ποιεῖν, ἑκάτερος τὸν ἑαυτοῦ φίλον προάγειν ἤθελεν· εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. πλέον γὰρ ἦν παρ' αὐτοῖς τοῦ δικαίου τὸ φιλόνεικον. ἔν τε [b] θεάμασι περὶ τὰ ἐναντία ἐ-

et magiſtratus eſſent creandi,
uterque ſuum amicum promovere
volebat: ſive ius dicerent,
contraria ſentiebant, in perniciem de iure diſce-
2. ptantium quandoque; ſuperabat
enim in ipſis iuſtitiam contentio.
In ſpectaculis etiam, contrariis fave-

b) Ms. Ba. ἐν τοῖς θεαμ. ſed Ms. Vi. ἔν τε τοῖς θεαμ. v. N.

que, cf. 2, 9, 12. m. Krb. Decr. A. p. H. p. 354. et Decr. R. p. I. p. 267., vel, per me, iidem, per ſyn. copiam iuncti, et utrinque magiſtratus provinciales, cf. ib., ut Lat. Bg. *magiſtratus* ſic ſimpliciter de iisdem ap. G. Th., ducente Bg. e P. Lat. utr., ſed et ἢ per meram copulam, ſed deſerente illum in v. ſq. utr., contracto in unum, cf. 1, 17, 27. et in v. ποιεῖν cum acc. perſ. tali dignitatis 1, 1, 7. ubi modo ad analog., etiam in ſq. v. πρ., fortaſſis maxime ad Lat. v. *producere*, aeque ſic abſolute uſurpatum, cf. 1, 12, 8. m. et de Gr. Polb. Dion. Ca. „commendo, proveho“ ad Diod. S. 2, 293. N. 150. p. 304. N. 77. p. 353. N. 8. cum Ind., ubi plenae ſunt formulae, quales et ap. Stp. Th. 1, 83. e. ſq., cum videatur ellipſis eſſe ſubſt. alicuius, tacente L. Boſ., cf. 3, 10, 12., deſerto P. reddente etiam Sch. „producere ſ. *promovere* (e Sb. Ind.) amicum, ad magiſtratum eligendum.“

ἑκάτερος λ.) Ex hoc fonte fluxit odium et favor in communes miniſtros, inde porro diſſidia, inter Caracallum et Getam intercedentia, ex diſſidiis denique parricidium. *Leisn.*

εἴτε δικαζ.) h. e. in iure dicendo diſſentiebant ſic, ut pronunciarent per ſtudium in eos, quibus favebant, ſi vel maxime iniqua eorum eſſet cauſa; unde adverſarii in bona cauſa damna ſubibant; libertatem P. reiiciente iam Stp. in m. per adv. additum ἀεὶ et contra omiſſum ἔσθ' ὅ., ubi Stp. Th. aliunde habet Bg. (cf. Soph. Ai. v. 56. Ael. V. h. Dev. Vig. Hoog. Op. et L. Boſ. Ell. Suid. 1, 868. i. Heſ. 1, 1457. e.) at in v. δικ. hinc ſine Vs., ſub *diſcepto*, cui Bg. addit ſua ad perſpicuitatem, cf. lib. de V. med. Xen. M. S. Cyr. Luc. Ael. V. h. Dem. Suid. 1, 585. i., ſed ἐπ' ὀλ. cum gen. Ioſ. 1, 839. ſ. 5. e. cum Bg. ſed ſine Ind. Dem. 435, 11. cui add. 360, 8. 362, 2. 365, 6. 385, 2. 386, 12. 435, 11. 449, 3., variante Noſtro cum 3, 2, 18. τἀναντ. ἐφ. ſine contractione.

πλέον) Etiam a Stp. m. diſcedit Bg., pro *maior* enim *erat* in *iis* contentio ſ. *aemulatio*, *quam iuſtitia*, ſ. amor contentionis, quam amor iuſti, cf. 2, 10, 5. et de τὸ δικ. Thuc. et Dem. cum Xen. Sy. 4, 1. coll. 3, 4., ſed ex analog. modo τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in ſuperioribus.

ἔν τε θεαμ.) Copulam, neceſſariam utique, e P. ſervat Bg. cum Mss. Ve. ac Vi., quam, per compendium ſcriptam, librarius Ms. Ba. pro

σπούδαζον. πάντα τὲ [c] εἴδη ἐπιβουλῆς ἐξήρτυον [d], οἰνοχόους τὲ καὶ ὀψοποιοὺς ἀνέπειθον, ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. οὐ ῥαδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προεχώρει [e], ἐπειδὴ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φρουρᾶς διῃτῶντο. τέλος δὲ, μὴ φέρων ὁ Ἀντωνῖνος,

3. bant. Omnia que genera inſidiarum inſtruebant, et pincernas ac coquos ſollicitabant ad miſcendum vene-
4. num. neutri autem facile res procedebat, quoniam adhibita magna diligentia et
5. cautione victitabant. Sed poſtremo impatiens Antoni-

c) δὲ Ms. Ba. v. N. d) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. e) προυχώρει Ms. Ba. cf. 1, 15, 16. ſed contra 3, 15, 12.

articulo legerit, intruſo ſaepe a Mss. noſtris, cf. 3, 8, 13. e., quem aliquis reperiens in marg., recepit, extruſa copula, quae et potuit elapſa eſſe ob ſq. ſimilem θε ſyllabam. In Noſtri autem hac enunciatione ſupplebimus adv. aliquod, v. c. *adbuc ſemper* ſ. *etiam nunc*, quia ſaepius iam de hac re narratum, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3. ſq. 3, 10, 6., quocum variatur per ſententiam aliter expreſſam, ubi Bg. deſerit P., qui uterque videtur cogitare minus res, quam perſonas et actores, quo de ib.

πάντα τὲ) E P., qui copulam ſic alibi quoque reddit, cf. 4, 3, 6., ſed et δὲ, cf. 3, 1, 2., nihil definias contra Ms. Ba., reddente Bg. εἴδη cum Sch., ſed de ſuo v. ἐξ., ubi Noſter modo ad analog., mox varians per οἰν. privum ſubſt. pro formula 3, 5, 9., ubi P. libere addit iterum adv., cf. 3, 15, 2., deſertus a Bg. in ſq., etiam a Sch. „*iniicere* cibis *venena*“ ſupplendo uno genere tantum, pro utroque σιτίοις καὶ ποτοῖς, ob pr. etiam οἰνοχ., cf. 5, 8, 4. ſq. et in Bg. 1, 17, 18., quae formula abſoluta ſ. brevis a Noſtro fortaſſis eſt facta ad analog. illius Lat. *ſpargere venena*, cf. G. Th.

οὐ ῥαδ.) Contraxit iterum periodos P. cum alia etiam libertate, unde Bg. omittit pron. αὐτ., ſupplens de ſuo ſubſt. τὸ πρᾶγμα, pro mero pron. τοῦτο, cf. 2, 8, 18. e.

μετὰ πολλ.) Qui animum ad cavendum etiam epulantes intendebant, cum alia faciebant, tum vero praegustatoribus utebantur, Graece ἐλεατροῖς, προγεύσταις, προτένθαις, de quibus Athenaeus 4, 21. p. 171. B. ſqq. *Leisn.* Cf. 1, 17, 23. e. de praeſumto antidoto, et in φρ. Dion. 1288, 48. ἐπεὶ οὖν καὶ στρατιῶται, καὶ γυμνασταὶ, καὶ ἔξω καὶ οἴκοι, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, συχνοὶ τὸν Γέταν ἐφρούρουν, ſed in Bg., fere cum P., in ſyn. L. Ern. „φυλακή 8) cautio.“ At, quam P., liberior eſt in praep. μ., cf. 1, 2, 2. m., quocum nectitur per analog. modo v. διαιτ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., ſed notionem tamen, ap. G. Th., „veſci et victu uti“ cf. Z. Xen. Pol. et Bach. cum Luc. (et ad hunc 2, 530. N. 68.) Ind. Sb. cum Heſ. 1, 944. i. Suid. 1, 575. Foeſ. Dem. Ioſ. et Dion. H. S. T. utr.

τέλος) Ex contractis ante periodis oppreſſit δὲ P. etiam hic, e quo Bg. in τελ. et ſq. μ. φερ., ubi deeſt τοῦτο, cf. 1, 12, 17. e., h. l. *non ferens*, inſidias fruſtra fieri nec procedere; reddente Bud. C. p. 1240. i. ἐλ. *percitus* hinc modo, ſed me reperiente tantum ap. Polb., quem ali-

ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διέγνω, δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον [f], διὰ ξίφους [g] χωρήσας καὶ φόνου. μὴ προχωροῦ-

nus, totius que imperii cupiditate agitatus, decrevit facere aut pati aliquid magnum, ferro que graſſari et caede. 6. Haud procedentibus enim

f) Colon in Ms. Ba. g) Ms. Ba. ξίφ^ου quod eſt ξίφου. *Mart.* mendoſum, ex confuſo fine.

bi quoque Noſter imitatur, ἐλαυνόμενος ὑπὸ φιλοδοξίας, in Ind. ſine Vs., ſed ad latus 1, 354. i. per liberam, nec quid ap. G. Th. in Bg. aut P., ſed in v. *cupiditas* modo affinia *ductus*, etc., cf. de Gr. paſſ. per alium tropum Xen. M. S. Fi. Aeſch. et Ioſ. 1, 109. ſ. 2. m., ſed phyſice Foeſ. Oec. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Dem. Luc. et Dion. H. S. T. 1. Sed ad ἐπιθ. cum pr. περὶ nihil habui, quam cum ſyn. πρὸς ap. Polb. et Z. Xen. Pol., ubi fortaſſis peculiare quid Noſtri et ſaltem variatio cum ſuperioribus locis pro mero gen. βασιλείας, quo ſpectat et Bg. e P., cf. μοναρχίας ἐπιθ. 8, 8, 7. 9. et 3, 15, 2. e.

διέγνω) Luc. de Luctu ſub fin. (2, 934. i.) εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, ſi *decreviſti* omnino *flere* etc. *Leisn.*

Quo Lat. et Sch. reddit, loco P., cf. Ind. Sb. Polb. Epict. Fa. Aeſ. Hs. Dion. H. S. T. 1. Thuc. ex 75, 83. cum Schol. Rs. Or. V. 6. (ubi recte „pro ſimpl.“) it. 8. et Loesn. Obſ. p. 170. m. cui add. Phil. p. 760. A. m. poſt Stp. Th. hinc ſub Lat. Bg. et P. ſed in alium uſum Suid. 1, 575. m., non coll. ad Heſ. 1, 979. m. L. N. T. Vig. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Xen. M. S. et Cyr. Diod. S. Dion. Hl. S. T. 2. it. Ael. V. h. cum Rs. ad Polb. p. 209. e. 647. m. In ſq. variatur cum 1, 10, 8. m. μέγα τι δρ. per adi. ſyn., ubi Bg. e P. (qui libere iterum adverſativam duplicat.) it. in reſoluto particip. χωρ. per copulam, ſed ut rexerit ad proxime praecedd. verba et inf., non vero ad remotum v. διεγν., pro ſevero Sch. „χωρ. graſſatus *gladio* et *caede*, molitus *ferrum* et *caedem*“ e Sb. Ind., ubi et licuit per gerund. *graſſando*, et ad ſenſum per particulas *ita*, ut *graſſaretur*; cf. Stp. Th. 4, 670. B. m. „ap. Herodi. διεγν. — φόνου, ubi Pol. — vim Gr. verborum non ſatis exprimens; quae ſonare puto perinde ac ſi quis dicat, *tentare viam* per *gladios*. Nec dubito quin ap. Naſon. *ibit* per *gladios* noſter *amor*, reddi poſſit χωρήσει διὰ ξιφῶν“ quo tamen Ovid. loco ep. Her. 17, 246. etiam alio ſenſu poteſt eſſe, ut ib. Met. 8, 76., tacentibus N., pro coniicere ſe, irruere in gladios et hoſtes, cum h. l. ſit, cum gladio et caede agere, uti, adhibere gladium caedem que, nobis *verfahren mit*, et ſeverius per Lat. *procedere*, ut διὰ cum gen. non ſumatur phyſica notione, pro *per*, ſed notione modi ſ. inſtrumenti, pro *cum*, ut in Lat. Bg. per abl. nudum, quo de cf. G. Th. *ferro* in *homines*, ſed Ind. Flor. *caedibus*, et Liv. Ern. „conſilio *graſſandum* h. l. ſimpliciter utendum“ ſed de Gr. Valck. Eur. Phoen. v. 482. 1554. e. καὶ μὴ, δι᾽ ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν, Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, λ. Abr. ad Aeſch. 1, 15. e. 19. i. 24. i. 634. e. hinc ſine Vs., Krb. Decr. R. p. I. p. 67. ſq. Ind. Dion. C. „διὰ φόνων χωρ. ad caedes devenire“ noſtrum *ſchreiten zu*, Luc. v. διὰ init. (ſed v. ὅπλων et χωρ. cum διὰ φιλοσοφίας proprie) Dion. H. S. T. 1. χωρ. „δι᾽ ὅπλων πρὸς,

ϛης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τὲ καὶ ἀπεγνωσμένην [h], ... *τῆς μὲν*

clandeſtinis inſidiis, neceſſarias exiſtimavit periculoſas et deſperatas . . . . . . huius

h) In Ms. Vi. pro τὲ καὶ λ. erat modo καὶ ἀπεγν. τὴν λ. ſed in Ms. Ba. κινδυνώδη καὶ ἀπεγνωσμένην· ὅθεν καί ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγεγονότων, τοῦ μὲν γέττα διὰ ϛοργὴν, ὁ δ' Ἀντωνῖνος δι' ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέττας μὲν δὴ ϛρ., dum in edd. nulla eſt lacuna, et poſt ἀπεγν. punctum in A. al. v. N.

armis graſſari *adverſus*" ſed Leisn. in m. Ox. „cogitat caedem et ſanguinem" et Vig. p. 315. i. „δ. ξιφ. καὶ φόνου χωρεῖν, per ferrum ac caedes viam moliri, erumpere" ſine auctore, hinc hauddubie, ubi per analog. in χ. cum δ. ξιφ.

τῆς λανθαν.) Variatur cum 1, 9, 18. m. per ſimplicem formam e ſubſt. cum adi., ubi Bg. negligentior, quam Pl, etiam eundem deſerens in ſq. ſing. ἀναγκ., relato ſuo plur. ad pr. ἐπιβ., quod et Sch. facit in „κινδ. *periculo* plenas *inſidias*, (non item in) ἀπ. deſperatam" ut Stp. Th. 2, 209. F. 'ομῆ — ἀπεγν. quum *clandeſtinae* inſidiae *non* procederent, *neceſſarias* eſſe *putavit* eas, *quae* vel *cum* maximo *periculo* et *vel* ſalutis *deſperatione* parandae *forent*" e quo 1, 1851. H. v. ἀπεγν. olim notavi, reſpicere eum et huc, ſed ſic, ut non videretur putaſſe mancam orationem. Nempe poſſit aliquis ſuſpicari, in membro et acc. hoc ἀναγκ. deeſſe ſubſt. ὁδὸν, ut in aliis adi., cf. L. Boſ. Ell., ad Luc. 1, 110. N. 87. 2, 671. N. 27. it. 2, 8. l. 22. it. 3, 3. l. 38. ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην, *qui conſuetae illius* duces *ſunt*, *longae*, *et praeruptae*, *et laborioſae*, *et ut* plurimum *deſperatae*. Verum nihil decerno.

ἀπεγνωσμένην) *Quum* enim *latentes* inſidiae *non* procederent: *neceſſarias* exiſtimavit *eas*, quae *cum* periculo *et* deſperatione *eſſent* coniunctae, *huius* quidem *ob* amorem, *illius* autem *inſidias*. Sed haec poſtrema a Pol. ſunt praetermiſſa, ac certe graeca, quae illis poſtremis reſpondent, verba ſunt ſuſpecta. *Steph.* Mutilatum eſſe locum, ipſa hiſtoriae circumſtantia indicat; ac Politianus coniecturam magis, quam graeci textus verba eſt ſecutus. Tu Dionis epitomen hic conſule (1288, 48.) et Spartianum (in Carac. p. 708. e.) *Sylb.* Deſunt in graeco quaedam. *Bergl.* Omnes interpretes haec verba pro deſperatis habent. Anglus explicare conatur. *Leisn.* Locum hunc deploratae ſanitatis, ut Stephano et Sylb. videtur, nemo hactenus in integrum reſtituere conatus eſt; quod quidem adeo diſſimulat Politianus, ut in interpretatione omiſerit. Quid ſi ſalvo textu, ſenſu pariter et interpretatione legitima, ita poſſit efferri? Contulit ſe Antoninus ad inſidias, ſummo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem; quo Getam ſcil. proſecuta eſt, tum propter Getae inſidias; quas contra moliri ſolitus eſt. Quem ſenſum ita prae ſe ferunt vulgata, ut lacunam, quam alii ſuſpicantur, nequaquam videam. Inſidiarum ordo hic erat, ſecundum Dion. Perſuaſit matri Antoninus, ut fratrem in thalamum vocaret, facta reconciliationis ſpe: Qui cum arceſſitus veniſſet, a centurionibus ibidem, Antonini iuſſu, collocatis interficitur. *Oxon.* Devenio nunc ad locum vexatiſſimum, qui in-

διὰ ϛοργὴν, τοῦ δὲ δι' ἐπιβου- quidem ob amorem, illius

genti lacuna laborat; quam ipſis Herodiani verbis, donec alii inſpiciantur libri Mss. expleri non poſſe, nemo non intelligit. Quantum autem coniectura aſſequi licet, hac ratione fere explenda eſt. παρασκευάσας οὖν τινὰς ἑκατοντάρχους, κελεύει, ἐπελθόντας τῷ Γέτα παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, φονεύειν αὐτόν. οἱ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιοῦσι, εἰςπηδήσαντες ἐς τὸ δωμάτιον, ἐς ὃ εἰσῆλθεν ὁ Γέτας, κληθεὶς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς μὲν διὰ ϛοργὴν κ. τ. λ. tale quid deeſſe videtur, niſi forſan duae ſint lacunae, altera poſt ἀπεγνωσμ. altera poſt ἐπιβουλήν. cf. infra c. 5. et Xiph. in Carac. *Stroth.* Locus hic iam Stephano et Sylb. deploratae ſanitatis videbatur. Verba quidem της μεν λ. cum Oxonienſi editore poſſes ita explicare: *Antoninus contulit ſe ad inſidias ſummo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem*, quo Getam proſequebatur et itaque defenſura videbatur, *tum propter inſidias Getae*, quas hic viciſſim ſtruere ſolebat. At quum ſequatur ſtatim: Γετας μεν δη τρωθεις — μετηλλαξε τον βιον, quum que haec verba, quia nondum ipſe impetus Antonini, ſed tantummodo conſilium illius deſcribitur, prorſus nullo hiſtorico, etiamſi forte poetico, ordine cohaereant cum praecedentibus: profecto non video, quo iure dicere potueris editor Oxonienſis: *lacunam, quam alii ſuſpicantur, nequaquam video.* Coecus ſit neceſſe eſt, qui hic lacunam aut certe graviorem textus corruptionem non videat. Equidem nihil excidiſſe puto, ſed, quae facillima ratio eſt, metatheſin in auxilium voco. Verba της — ἐπιβ. abrumpo eo, in quo nunc ſunt, loco, et inſero ea poſt καιριως demum in ſequente periodo, ut ſenſus ſit: *Geta igitur letale vulnus accepit, partim propter matris* intempeſtivum *amorem*, quae, quum arcte eum complecteretur, impediebat illum, quo minus ſeſe validioribus armis defenderet quam matris ſinu, *partim propter inſidias Antonini*, — nunc enim του δε non amplius ad Getam referri poteſt —, qui cum a tergo, quippe, ut ait Dio, απο αυχενος μητρος ἐξαρτηθεντα, hinc non aperte ſed inſidioſe adgreſſus eſt. Sed ſi vel ita quoque lacuna tibi ſupereſſe videatur, aliam mecum ingredere viam. Verba δια ξιφους χωρησας και φονου muto in δια ξιφους διεχρησατο αδελφον, ea que ſic immutata alium in locum migrare iubeo. Iam enim quae ſequuntur ita lego: μη προχωρουσης γαρ — του δε nunc rurſus cum Oxonienſi editore Getam intelligo δι' επιβουλην, και id enim adhuc addendum, niſi antea velis ἡγησαμενος legere — δια ξιφους διεχρησατο αδελφον. Illud χωρησας originem potuit trahere ex προχωρουσης, et δια ſemel omiſſum eſt, ut ſaepe factum, ſi eadem vox non longis intervallis bis occurreret. Priorem medelam, utpote minus violentam, praefero. Utraque tamen facilior eſt quam Strothii emendatio, qui totam fere periodum excidiſſe putat; licet non negem, ſi inſeras eam, quam e Xiph. fere ſupplet periodum, egregie omnia cohaerere, immo melius multo, quam in meis emendationibus. *Gedik.*

In m. Ox. notarat etiam Leisn. „Traiectio: lege, ἐπιβουλῆς τῆς μὲν διὰ ϛοργ., τοῦ δὲ δι' ἐπιβ. ἀναγκαίαν ἡγήσατο λ.“ ubi tamen non videas, quorſum pertineat τοῦ δὲ, cum non praecedat nomen proprium. Et ſic quoque apparet lacuna propterea in vulg. lectione, quia τῆς μὲν et τοῦ δὲ, non habent, unde pendeant. In Ms. quidem Vi. duplex res eſt, omiſſum τε ante proximum καὶ, cf. 3, 6, 19., deinde caſus alius articuli ſine ſenſu, haud dubie e confuſis iterum litteris. Sed Ms. Ba. no-

λήν. Γέτας μὲν δὴ τρωθεὶς[i] καιρίως, προσχέας[k] τὸ αἷμα τοῖς τῆς μητρὸς ϛήθεσι, μετήλλαξε τὸν βίον. ὁ δ'[l] Ἀντωνῖνος,

7. autem ob inſidias. Ac Geta quidem vulneratus letaliter, effuſo ſanguine ad matris pectus, deceſſit e vita. 8. An-

i) Ms. Ba. καιρίως τρωθεὶς λ. v. N. k) Ms. Ba. προσχέας τοῖς τ. μ. ϛήθεσι τὰ ἔγκατα λ. v. N. l) δὲ plenum in ed. Bs. 1. B., cf. 4, 3, 7.

vitas et ipſa duplex agnoſcitur, primo communis illa cum Ms. Vi. in τὸ omiſſo, tum peculiaris in repleta lacuna, ubi tamen ſententia et ſeries nulla eſt, niſi ſic legamus, ὅθεν καί ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγεγονότων (ſc. αὐτῶν,) τοῦ μὲν γέττα διὰ ϛοργὴν, τοῦ δ' ἀντωνίνου δι' ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέττας λ. *unde et*, aliquando *apud* matrem *praeſentibus iis*, *Geta quidem* ob *amorem* in matrem, *Antonino autem* ob inſidias in fratrem, *transfixit fratrem*, ſc. gladio; quae per Graecitatem quidem procedunt, cum et alibi Noſter uſurpet gen. conſq. illum mancum, oppreſſo pron., cf. 3, 13, 12. ϛασιαζ., ſed phraſis v. παραγ. cum pr. περὶ habeat ſaltem analogiam, cum verbum ἐκκεντεῖν ſ. ἐκκεντᾶν agnoſcatur quoque a Stp. Th. et L. Ern.; ut forma illa genitivi τοῦ Γέτα pro Γέτου recta eſt, cf. Fi. ad Well. p. 30. i. 118. i. et Gramm. March. p. 222. Nr. 3. ubi laudatus canon Thom. M. p. 832. ab interpretibus ſilentio praeteritur. Tamen vel ſic iſta nova debentur modo ingenio librarii, quia diſcedunt a reliquiis et quaſi ruderibus lectionis vulg., quam Gloſſator non debuit deſerere, ſi cum ſpecie veri volebat fingere; quod Strothus melius obſervavit. Ego expecto alios Cod.

Γέτας μὲν δὴ) Non narrat, quomodo ad Getam irruperit, quomodo aggreſſus fuerit, cum id per ſe pateat. Et haec eſt brevitas hiſtorica, de qua Cic. de Inv. 1, 20. v. Cort. ad Sall. Cat. 28, 3. p. 177. Talia brevitatis exempla ap. Moſen Gen. 20, 17. ubi ex verbis Moſis poteſt colligi, quas poenas ſtatuerit deus in Abimelechum, et eius uxorem et familiam. Sed id diſerte Moſes antea haud tradiderat. Herodianus reticet etiam ſcelus, quod Baſſianus fratricidio addidit, nempe quod enſem, quo facinus perpetravit, deo conſecravit, v. Xiph. in Carac. (Sb. 438, 2.) v. ad Iuſt. 9, 7. Bernegg. Huic ſceleri non diſpar illud, quod Herodianus et ipſum reticet, quum hoſtem publicum appellari Getam, et tamen in divos referri iuſſit, impudentiſſime et nequiſſime iocatus, *Sit divus, modo non vivus*. Caeterum de liberis, in gremio matris occiſis, ſimilia collegit exempla Barth. ad Stat. Theb. 5, 126. cf. ad Iuſt. l. l. *Leisn.*

Qui et in Progr. contra P. hac §. diſputat, cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 18: „ἐς τὸ δωμάτιον, *in ſuum* matris *cubiculum*, quod moneo Politiani cauſa, qui, cum locum Herodiani 4, 4, 6. ſq. de caede Getae agentem, mutilum inveniſſet, ex ingenio et invita hiſtoria ſupplevit: *quare irrupto* fratris *cubiculo* etc. Nam in fratris cubiculo haec acta eſſe, nemo tradidit." De Bg. ad μ. δὴ cf. 3, 3, 3., faciente in τρ. κ. cum Sch. (ubi modo ad analog. ſcribitur, cf. Stp. Th. καιρ. Ioſ. 1, 485. ſ. 1. l. 4. Ind. Ael. V. h. „ἐτρώθη καιρίαν, ſc. πληγὴν" et G. Th. modo *mortifere* vulneratus,) qui in „πρ. *quum* affudiſſet *ſanguinem* in *pectus*, ϛηθ. ſupra *pectus* effuſo *ſanguine*" tenente Stp. Th. rectionem modo e Luc., ubi ſine Ind. eſt 1, 533. l. 61. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ſanguinem *altarios-*

κατεϱγασθέντος αὐτῷ τοῦ φόνου, πϱοπηδᾷ τοῦ δωματίου θέων. Φεϱόμενός τε δἰ ὅλων τῶν βασιλέων, ἐβόα [m], μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τὲ σωθῆναι. τούς τε στϱατιώτας, οἳ φϱουϱοῦσι τὰ βασίλεια, κελεύει, αὐτὸν [n] ἁϱπάσαντας

toninus vero patrata caede exſilit e cubiculo currens:
9. ferens que ſe per totam regiam clamabat, magnum periculum ſe effugiſſe, vix que incolumem evaſiſſe: milites que cuſtodes regiae iubet ſe rapere et abducere in caſtra,

m) Colon in Ms. Ba. it. mox poſt ἐκπ. ubi etiam in A. punctum. n) αὐτ. per aſperum A. 1. al. cf. N.

bus adfuſum — *haurientes*, ad quam analog. et hic ſcriptum, non me alibi reperiente verbum, ſed de aetate caeſi Getae ap. Xiph. S. 427, 3. δύο καὶ εἴκοσι ἔτη καὶ μῆνας ἐννέα ἐβίω, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1058. i.

κατεϱγασθέντος) Parricidium hoc, et quae mox inſerta ſunt, diligenter etiam Dio in Antonino deſcripſit. Nam Spartianus in Ant. Geta (c. 6. i. p. 742. m.) brevi tantum mentione rem perſtringit, (longius tamen in Ant. Car. cf. ſupra ad §. 6.) *Boecl.*

Variatur cum 3, 4, 10. ἐϱγασθέντος φ. per compoſ., ad analog. Eur. Phoen. v. 1068. ἃ δϱάκοντος αἷμα — κατειϱγάσαι, ubi male Vs. Barn. *quae draconis* ſanguinem — *confeciſti*, ſed recte Schol. τὸν φόνον — πεποίηκας, hic, deſerto P., faciente Bg. cum Sch., ſed omiſſo pron., in cuius Ms. neglectum cum P. τοῦ δωμ. reſtitui e Stp. m., qui in Th. ignorat v. πϱ., agnitum a L. Ern. cum Lat. ſevero *proſilio*, (ubi G. Th. ἐκπηδάω, quod eſt illud Lat. Bg. e P.) ſed repertum mihi modo cum gen. perſ. ap. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum pr. ἐς, ad quorum analog. hic eſt cum gen. rei ſ. loci, libere addente P. adv. cf. 3, 10, 6., et contra omittente particip. θ. (quo variatur pro δϱόμῳ cum aliis v., cf. 2, 5, 15. et Stp. Th. v. i.) vel orationem contrahente, ob ſq. ſyn. φεϱ., ubi Bg. bene, reſoluto paſſ. per med., ignorante Stp. Th. 4, 82. E., ubi modo cum pr. εἰς et ἐπὶ, cf. 1, 4, 8. Polb. Diod. S. Krg. Plut. cum Gs. Chr. Xen. Cyr., etiam v. ὁμόσε, et Pol. Z. it. Kypk. 2, 391. m., ad quorum analog. hic cum pr. διὰ ſcribitur.

ἐβόα) Calumniatorum eſt iſtud artificium, ut eſt ap. Luc. de non temere cred. calumn. p. 426. (3, 156. i.) nempe, quorum ipſe aliquis reus eſt, eorum alios accuſare; ad quem locum Tollius cum exemplo Caracallae confert exempla Iugurthae ap. Sall. Iug. c. 15. et Phaedrae ex Sen. Hippol. 720. *Leisn.*

Ap. Luc. l. l. N. 40. μέγαν κ. redduntur cum Bg. e P., (et partim a Stp. Th. 3, 1218. e. in v. σωθ. „*evaſiſſe* ſalvum *et incolumem*") it. in ſq. §. periphraſi Praetorianorum, pro ſeveris Sch. „*qui* regiam *cuſtodiunt*" non mutata formula e pron. relat. cum verbo et acc. in duo ſubſt. in regimine. Mox in pron. αὐτὸν iterum e P. (qui liber in addito adv. cf. 3, 12, 24.) et in reſoluto part. ἁϱπ., ubi Sch. „rapere *ipſos* ſe *iubet*, ſervandi ſui cauſa" et in tutelam celeriter accipere, vel ex periculo eripere, et omnino prehendere ſubito ſervandi tuendi que cauſa, cf. 1,

ἀπάγειν εἰς [o] τὸ ϛρατόπεδον,	ut incolumis conſervetur ibi
ὡς ἂν [p] σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς.	cuſtoditus: ſi enim permane-
μείνας γὰρ ἐπὶ τῆς βασιλείου	at in regia, dicebat ſe peri-
αὐλῆς, ἔλεγεν ἀπολεῖσθαι. πι-	10. turum. Atque illi cre-
ϛεύσαντές τε ἐκεῖνοι [q], τό τε	dentes, quid vero geſtum ſit
πεπραγμένον ἔνδον, οὐκ εἰδό-	intus ignorantes, cum cur-
τες [r], θέοντι αὐτῷ καὶ φερομέ-	rente et incitato una foras
νῳ συνεξέδραμον πάντες. τα-	11. concurrerunt omnes. Tu-
ραχή τε κατεῖχε τὸν δῆμον [ſ],	multus que occupat populum,

o) ἐς Ms. Ba. cf. 4, 3, 1. e. Mox artic. τὸ omiſſus in Lugd. vitioſe. p) Ms. Ba. ὡς ἂν, (commate vitioſo, ut ſaepe,) σωθῇ. φυλαχθεὶς ἐκεῖ v. N. q) Ms. Ba. ἐκεῖνοι τὸ πεπραγμένον, ἔνδον λ. v. N. r) Par. εἴδοντες *Leisn.* in m. A. 2. me deprehendente εἰδόντες in utr. Par. mendoſum. ſ) Ms. Ba. τὸν δῆμον κατεῖχεν, δρῶντα τὸν δῆμον περὶ δειλ. v. N.

14, 8. In ſq. re Ms. pravum punctum poſt σωθ. indicat Gloſſatoris mentem, ut voluerit commate ſeparare adv., ambigue a Noſtro poſitum intra duo verba, quod propterea et poſt φυλ. ponit, per vim manifeſtam et invitis Mss. rel., ſed forſan et ad laevitatem maiorem, ut hiatus vitetur, Noſtro frequens, nihil dirimente libertate P. nec Bg. Ms., ſed eodem reditura ſententia, ſi comma in vulg. ordine fiat poſt adv., ſeparatim ſumto part. φυλ. ubi Stp. Th. 4, 234. i. hinc ſine Vs.

μείνας) Ordinem membrorum pervertit P. cum libertate alia, dux Bg. in μειν. reſoluto, cf. Dion. 1289, 77. ὁ δ' Ἀντ., καίπερ ἑσπέρας οὔσης, τὰ ϛρατόπεδα κατέλαβε, διὰ πάσης τῆς ὁδοῦ κεκραγὼς ὡς ἐπιβεβουλευμένος καὶ κινδυνεύων.

πιϛευσ. τε) P. opprimit copulam, cf. 2, 3, 7., liber et in rel., agnoſcens tamen copulam alteram, cum Mss. rel., elapſam in Ms. Ba. ob ſimilem viciniam utrinque, ubi deinde male comma poſitum a librario poſt πεπρ., quod cum adv. ἐνδ. etiam iungit P., ut ſuadet ſenſus, e quo Bg. partim in τὸ πεπρ., cf. 3, 12, 18., de ſuo mutans τὸ ſecundum in δὲ, cf. 3, 7, 16., hic ſine neceſſitate. In ſq. ad Ms. Bg. in m. Leisn. „*currenti* — accurrerunt *omnes*" ſed ut verior ſit Bg. ratio ob v. συνεξ., ubi praep. reddit duobus iterum *cum* — *una*, ſed alteram ἐξ per Lat. *foras*, et tamen ſimul per verbum Lat. compoſitum ex *con*, omittens inſuper pron. iterum, cf. §. 8., ſed bene verſatus in copia ſyn. Noſtri et peculiari ratione iunctis θ. et φερ., ubi Sch. „*currenti* et *acto*" ſed ſumi licet hendiad., pro §. ſq. φερ. δρόμῳ, ad variandum, i. e. currente ipſo celerrime; pro quibus P. omittit φερ. et adi. παντ., ſed addit pron. aliud αὐτοὶ, alio que orationem flectit; non tenente Stp. Th. v. συνεξ., quod, agnitum a L. Ern., reperi abſolute ap. Xen. Bach., cum dat perſ. ap. Ioſ. 1, 286. ſ. 11. l. 8., ut hic, ſed ſenſu bellico, tum tropice de que re cum dat. perſ. aut rei ap. Polb. Dion. H. S. T. 2. et de perſ. quoque ap. Wyttb. ad Plut. p. 70. m.

ταραχή τε) P. opprimit copulam iterum, liber idem in rel., addito maxime adi. ad ſubſt. ταρ. (in quod v. e Stp. Th. ſupra ad 1, 6, 1.) ſer-

ὁρῶντα περὶ δείλην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. ὡς δὲ ἐςέπεσεν [t] εἰς τὸ στρατόπεδον ἔς [u] τε τὸν νεὼν [x], ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ τὰ

videntem circa veſperam per mediam urbem agere ſe curriculo imperatorem. Ut
12. riculo imperatorem. Ut autem irrupit in caſtra in que templum, ubi ſigna et ſimula-

t) εἰςέπεσεν Ms. Ba. v. N. u) εἰς Bs. 1. cf. 3, 12, 20. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al.

vatus partim a Bg. ad π. δειλ. et φ. δρ. (ubi Leisn. in m. Bg. „curſu ferri") cf. 2, 5, 3. m. 15. m., qui et ipſe mutat ordinem orationis, ad laevitatem forſan a Noſtro inſtitutum, ſed et e Lat., qui libenter orationis partes, ſecum cohaerentes, dirimunt interiectis aliis. Ms. res autem duplex eſt, prima in transpoſito iterum ſubſt. aut verbo, ut ſaepe, ſed, adiecto ν ἐφελκ., ut 3, 13, 4. e., per vim manifeſtam, ſed non modo cum minore orationis laevitate, ſed etiam ſic, ut accuſativus τὸν δῆμον removeatur longius a ſq. ὁρῶντα, cui propinque appoſitus a Noſtro videtur, ne ad inferiorem acc. τὸν βασιλ. traheretur; quod idem cavens aliquis, in margine poſuit adhuc ſemel τὸν δῆμον, forſan et monens diſerte, poſt ὁρῶντα repetendum eſſe τὸν δῆμον. Hoc deinde alius male capiens, intulit in textum. Per ordinem quidem Noſtri nihil hic eſt, quam duplex acc., nec ambiguus ille attento lectori, et frequens Noſtro cum aliis, cf. 3, 11, 11. e.

ἐςέπεσεν εἰς) Copulatas hic, ut alibi, in vicinia praepoſitiones ſyn. non tolerat Ms. Ba., ſecus ac rel., per comparationem, vel quia alias tantum una bis ponitur εἰς, cf. 3, 12, 2., vel quia aliis ſcriptoribus uſitatum eſt illud Ms. verbum, ut infra etiam Noſtro. Sb. quidem Ind. habet „εἰςπίπτων εἰς τ. στρ. irruens" cum numeris modo ex h. l., ut Sch. „εἰςπ. ſ. ἐςπίπτω" hinc tantum cum P. et Sb. Lat., ſeparatim vero utrumque Stp. Th., et noſtrum ſine Bg. Lat. (ap. G. Th. cum εἰςπιπτ.) ſed cum Sb. ex Thuc. cum ἐς, cf. Abr. Dl., cum παρὰ Call., cf. Ind. Dion. C. cum N. ad Luc. 3, 323. a. e. hinc e P.

ἔς τε τὸν νεὼν) De caſtrorum templo, ſignis que et imaginibus caſtrenſibus, ibidem adorari ſolitis, v. Turn. Adv. 30, 15. *Sylb.* Addendus eſt de hoc caſtrorum templo locus, qui infra 5, 8, (14.) legitur. De more ipſo (ſigna et imagines adorandi) agit Lipſ. mil. Rom. 4, 5. (Op. T. 3. p. 166. 173. e. cf. N. ſq.) et ante eum in eiusdem argumenti opuſculo Henr. Savilius, ubi etiam de ſacello, aquilis ſeorſum ap. auctores tributo, ſive quod aquilarum appellatio quodam ſignificatu excellentiae interdum ſola exprimitur, ubi de ſignis res eſt, ſive quod aquila ſacello parvulo incluſa videtur, etiam cum caetera ſigna ſub dio collocarentur. Adde et Lipſ. in Tac. l. 2. (an. 2, 17. N. 3.) *Boecl.* Eſt aedicula ſ. ſacellum caſtrorum, in quo ſigna exercitus coluntur. Hanc aediculam, ναΐσκον, 5, 8, 14. vocat idem Herodianus νεὼν τοῦ στρατοπέδου et §. 15. τὸ ἱερὸν τοῦ στρατοπέδου, (qui gen. hic latet in oppreſſo pron. αὐτοῦ, quia proprie eſſe debuit ἔς τε τὸν νεὼν αὐτοῦ.) Alius eſt νεὼς μικρός, ἐν ᾧ ἀετὸς χρυσοῦς ἐνίδρυται, ſacellum, ſ. ναΐδιον portatile, in quo aquila aurea eſt collocata ap. Dion. 40, 18. Lipſium ad Tac. l. l. et de mil. l. l. duo illa, diverſa quae omnino ſunt, confudiſſe exiſtimant Ger. Outhofius

ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, ὡμολόγει τὲ χαριστήρια [y], | era exercitus adorantur, projicit ſe humi, agebat que gratias: ſacrificabat que pro ſalute

q) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg.

in diſſ. inſerta Bibliothec. Theol. Philol. Bremenſi T. 3. Faſc. 4. p. 647. et Wiliſch. de ναΐδιοις veterum §. 13. *Leisn.*

De templo caſtrorum Praetorianorum cf. Per. de Praet. p. 217. i. e. „templum, ubi ſervabantur ſigna et aquilae, ubi pernoctare poterant, et aliquando pernoctarunt imperatores, Herodi. 4, 4. ἐπέπεσεν (ſic, memoriter, aut per lapſum operarum) εἰς — προσκυν. *irruit* in *caſtra* et *in* templum, *in* quo *ſigna* et *ſtatuae* Caſtrenſes *coluntur*, (it. p. 676. m.) templum, in quo ſervabantur et adorabantur τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα (ſic, omiſſo art. τὰ) τοῦ στ. h. e. ſigna *et* effigies *Caſtrenſes*, (et ib. p. extr. ſq.) templum, quod in Praetoriis Caſtris fuiſſe memoratur, et quidem ſimpliciter ſub hac appellatione, ὁ νεὼς, vel τὸ ἱερὸν τοῦ στ. templum *Caſtrorum*" et in Graev. Theſ. T. 3. Onuphr. Panv. deſcript. urb. R. p. 291. E. „non longe a porta Viminali erant caſtra praetoria, de quibus ſaepiſſime Herodianus. Sed unum eius locum non omittam, quo *aediculae*, (ut hic P.) quae in medio caſtrorum erat, meminit 4, 4, 7. — 12. Huius vero aediculae aliquot figulinae iisdem in vineis inventae ſunt" et ib. Alex. Don. de urbe R. p. 584. A. „meminit Herodi. templi, in quo ſigna ac ſimulacra exercitus adorarentur" hinc et ex cap. ſq. i. ſine Gr., ſed cum noſtris Gr. Lipſ. l. l. Op. T. 3. p. 166. e. „in *ſacellum*, ubi *ſigna* et *imagines* exercitus *adorantur*" de ſignis militaribus agens, ſed p. 173. ſine Noſtri locis de eorum religioſo cultu „ſigna, quae ſacra habuerunt, per quae iurarunt, et quos unicos bellorum deos. — religio tota caſtrenſis ſigna veneratur, ſigna iurat, diis omnibus praeponit. — ſigna et aquilam amplexus, religione ſeſe tutabatur. — qui fraudum conſcius et noxarum, ad militaria ſigna confugit. — ea ornabant, ungebant, colebant, ut *ipſos* deos. (p. ſq.) Dionyſ. ὥσπερ ἱδρύματα θεῶν ἱερὰ νομίζονται, *tanquam* deorum *ſtatuas*, ſacra *arbitrantur* — Tacit. ſequerentur *Romanas* aves, *propria* legionum *numina*" unde hic ap. Noſtr. per τὰ ἀγ. non intelligentur deorum quaedam ſtatuae, ſed ipſa illa priora σημεῖα, ut iungantur ſyn., ſpectata a parte diverſa, et σημεῖα quidem, tanquam feretra, ſed ἀγ., quatenus in apice tenent ſimulacra animantium, aquilae, lupi, etc. cf. Lipſ. l. l. p. 174., ſpectante huc Stp. Th. 3, 768. E. „σ. ſignum, i. ſimulacrum, imago. Herodi. l. 4. ἔνθα τὰ σημ. καὶ ἀγ. τ. στ. πρ." cum alia lectione illa ſine artic. altero, et ſub notione, quae faciat hic cum ἀγ. genus et ſpeciem, dum e priori ratione noſtra cogitari queat totum et pars, cf. ap. Lipſ. l. l. p. 168. m. ſyn. τὰ σημ. τῆς στρατιᾶς ex Arrian.

ῥίψας) Servato hoc particip., liberior tamen in rel. P., dum Bg. ratio in reſoluto participio procedit, ſequentibus copulis duabus cum verbis finitis, ubi Sch. addit ad Lat. P. „ῥ. ut ſupplex" ad notionem definiendam, pro quibus malim hic e contextu *adorandi cauſa*, cf. 1, 13, 2. e., quocum variatur per omiſſum artic., ut in ὡμ. χ. per ordinem cum 1, 7, 12. e. 1, 10, 16., ſupplendo hic ſubſt. θεοῖς, latente in pr. τὰ ἀγαλμ., huc ſpectante Abr. Dl. Th. p. 507. m. ſine Vs.

ἔθυέ τε σωτήρια. ὡς δὲ διηγγέλη τοῦτο τοῖς στρατιώταις, ὧν οἱ μὲν ἤδη περὶ λουτρὰ εἶχον, οἱ δὲ ἀνεπαύοντο, πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον. ὁ δὲ [z] προελθὼν, τὸ μὲν πραχθὲν εὐθέως οὐχ ὡμολόγησεν [a],

13. accepta. Id ubi nunciatum militibus, quorum alii iam lavacris intenti erant, alii requieſcebant, omnes exterriti concurrerunt. At
14. ille progreſſus, rem ipſam quidem ſtatim non eſt confeſ-

z) Ms. Ba. facit hic comma (ſimul et poſt ſq. προελθ.) cum A. a) Colon in Ms. Ba.

ἔθυε) Dictum elliptice, pro τὰ σωτ. θύματα, v. Boſ. in θῦμα. *Leisn.* Hinc Sch. in „θ. *macto*, ſacrifico — *victimas* pro *ſalute* (ſed cum P. partim in) σ. pro ſal. ſuſcepta vota *perſolvere*“ cf. 1, 10, 16. e. Stp. Th. 3, 1221. D. m. cum P., ſed tantum e Plut. praeterea, it. 1, 1619. D. Bud. C. 463, 16. ſqq. Cup. Obſ. p. 312. m. Hs. Plut. p. 131. Ern. ad Hom. Ἰλ. β', 124. et Prol. de uſu Gloſſ. Canon. 1. extr., cum Ind. Luc. v. σωτ. ſed v. θ. Herdt. Diod. S. ex 2, 237. l. 92. Dem., cui add. 400, 25. it. Ael. V. h. cui add. 12, 1. p. 717. e. (de θύειν γάμον ad Max. Tyr. p. 532.)

ὡς δὲ δ.) Mutat libere Bg. fere cum P., pro *ut* vero *nunciatum eſt*, omiſſo iterum δὲ, cf. 4, 3, 1. et ad v. διηγγ. 2, 6, 9. e. 2, 9, 1. cum Ind. Xen. Ἀνβ. In ſq. formula deſeritur P. a Bg., pro *circa lavacra* ſ. *in* lavacris *verſabantur*, cf. Stp. Th. 3, 248. F. e., ad Luc. 2, 847. N. 1. cum Ind. v. ἔχ. b. m. c. e. d. e. it. Ael. V. h. a. e., cui add. 12, 50. p. 810. it. Sb. cum Dion. C. it. v. περὶ Herdt! ſed Xen. Cyr. v. ἔχ. „ἀμφί τι, — intelligitur σχολὴν“ quod et huc accommodes, tacente L. Boſ. Ell. Tum in Graev. Theſ. T. 3. Alex. Don. de caſtris Praetor. agens p. 584. B. „inibi fuiſſe balineas ad uſum militum, indicat Herodi. l. 4. ὧν — ἀνεπ. *quorum* alii *quidem* iam *in* balneis *lavabant*, alii *quieſcebant*“ pro quo Sch. in „ἀνεπ. *requieſcebant*, (cum Bg. e P.) ſ. deſinebant ſe lavare“ ſed Rsk. An. ad Sc. Gr. V. 1. p. 153. e. ad Xiph. „octava lavabant, et nona coenabant, aut hora quoque tardius — δείλης λούονται, (ut ap. Noſtr. praeceſſit §. 11. περὶ δείλην) — Herodi. 4, 4, 12. οἱ μὲν ἤ. π. τ. λοῦτρα εἶχ., οἱ δ' ἀνεπ. *accumbebant* ad *menſam*“ quam notionem v. ἀναπ., non repertam mihi, ſumſit fortaſſis Rsk., quod ex Arrian. in prioribus videret, poſt lavacrum ſtatim ſequi coenam, λούσασθαι, εἶτα φαγεῖν, εἶτα κοιμηθῆναι, λ. Sed potuit Noſter, de coena tacens, modo narrare adhuc tertium illud Arrian. κοιμ., quo ſenſu v. ἀναπ., pro dormire aut conferre ſe cubitum, cf. L. Ern. Foeſ. Suid. Abr. Dl. Th. et Auct. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Ael. V. h. et lib. de V. med. Fi. p. 167. e., ubi ex eodem Arr. „κἀκεῖ αὖθις λουσάμενον, ἀναπαύεσθαι, *ibi* que *rurſus* lotum *requieviſſe*.“ Mox ad Noſtri ἐκπλ. λ. liber P., additis adv., cf. §. 8.

ὁ δὲ) Copulam iterum opprimit P., addens contra aliquid ad v. πρ., ubi ſuppletur pron. αὐτοῦ, ſcil. τοῦ νεὼ, e §. 12., ſed et εἰς αὐτοὺς, egreſſus e templo ad milites caſtrenſes, quibus ad ſe confluentibus et circumſtantibus, rem que neſcientibus, proinde ſine tautologia repetit quaedam e §. 9.

εὐθέως) Leisn. in m. Ox. „ſ. σαφῶς ſ. ἀσεβῶς.“ Commodam lectionem

ἐβόα δὲ, πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ἐπιβουλὴν πολεμίου καὶ ἐχθροῦ [b], (τὸν ἀδελφὸν λέγων,) μόλις τε καὶ μετὰ πολλῆς μάχης τῶν ἐχθρῶν [c] κρ-

ſus, verum clamabat, ſe effugiſſe periculum, et inſidias hoſtis et inimici (fratrem nominans) vix que tandem poſt longum certamen adverſariis ſuperiorem ſe factum:

b) Ms. Ba. πολεμίου ἐχθροῦ; τὸν ἀδ. λέγων· μολ. v. N. ſed comma poſt ἐχθρ. etiam in ed. A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., quod et poſt λεγ. in Ox.
c) In Ms. Ba. τῶν ἐχθρὸν ſic eſt a prima manu, quae ω ſcripſit ſuper ο et antecedens των ita mutavit, ut lectio dubia ſit! *Mart.* v. N.

vulg. refert quoque P., unde Bg. per ſyn., etiam ſervans Lat. ad τὸ κρ., cf. 3, 11, 20. 2, 9, 1. m. τὰ κραττ., dum variat Noſter pro alio tempore τὸ κρεττόμενον §. 10. hoc cap. et per ſq. πεφ. cum §. 9. compoſ. ἐκπεφ., etiam per alium ordinem in ſubſt. κινδ.

πολεμίου καὶ ἐχθρ.) Omiſſum in Ms. Ba. καὶ intra duo ſubſt., cf. 1, 10, 16. e., refellit cum Mss. rel. etiam P., elapſum ſine cauſa idonea, dum Noſter copulat duo ſubſt. illa vicinius, quam 3, 6, 11. e., per copiam ſyn. (unde Heſ. ά, 992. i. πολέμιος, ἐχθρός.) ſed cum diſcrimine per ſe, iuncta ſpecie cum genere, ſ. maiori cum minori, cf. Thom. M. p. 401. ἐχθρὸς κυρίως ὁ πρώην φίλος, καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ ἁπλῶς ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν λ., Amm. p. 64. cum N. 99. et Abr. Dl. p. 719. e., in cuius loco e Thuc. 489, 15. ſqq. pro ſe ponuntur πολέμιοι, ἐναντίοι et ἐχθροὶ, ut ap. Eur. Hec. v. 848. ſq. πολ. et ἐχ., ubi Schol. prius per ἐχθρ. interpretatur, unde vel ſic apparet ſynonymia, nec bene hunc locum ad Thom. l. l. N. 2. afferri ad firmandam differentiam.

λέγων) E P. libere hoc verbum reddit Bg. per ſyn., pro ſevero Lat. *dicens*, eodem ſenſu uſurpatum, ubi ſuppleas adv. *ſic* ſ. his verbis; quod cum Gr. hic i. q. innuens, cogitans, cf. Hs. ad Plut. p. 4. et Abr. ad Aeſch. 2, 60. m. hinc „fratrem *intendens*“ it. L. N. T. Schw. p. 836. ad Nr. 4. in N. „fratrem *innuens.*“ In ſq. e P. omittit Bg. καὶ (pro copula, qua de poſt μολ. cf. laud. ad 2, 3, 11.) tum ſervat liberum adv. τε, quod additum erat 3, 15, 5., denique notionem pr. μ. cum gen., cf. 1, 10, 16. e., ubi Noſter imitatur Luc. cum arte, 3, 320. l. 82. ἀπέλαβεν αὐτὸ — μ. πολλῆς γε — τῆς μαχ. *abſtulit illud* poſt *multam* (ſane) *rixam.*

τῶν ἐχθρῶν) In Ms. Ba. caſus alius poteſt eſſe vel lapſus ſolennis in vocali, vel ingenium Gloſſatoris, duplici e cauſa, primum ut innuatur, plur. ſtare pro ſing. (cf. 3, 15, 15. e. λειψ.) id que tum e pr., tum ex 4, 5, 1. e. (quocum Noſter variarit, cum teneant plur. Mss. rel. et P. quoque,) deinde ut v. κρατ. accipiat quartum caſum perſ., ut in Ms. iam 3, 7, 19. e. id que ex opinione exquiſitioris rectionis, qualia exquiſita et alibi obtrudunt noſtri Mss., cf. de v. κρ. cum iſto acc., pro vincere ſ. ſuperare, (quod privum v. mutat Bg. in phraſin ad vitandam ambiguitatem in oratione obliqua inf. *adverſarios* ſe *ſuperaſſe*, ut in illo *aio te Aeacid.*) praeter allata in Exc. ad 1, 3, 12. e., quoque Rs. Or. V. 7. Iſ. per veros numeros 279, 14. Ariſt. Veſp. v. 537., ubi ſenſu forenſi, τινὰ τῷ λόγῳ κρατεῖν, cui oppon. v. 521. ἢν ἡττηθῶ λέγων σοῦ, it. Barn. Eur.

κρατηκέναι [d], κινδυνευσάντων δὲ ἀμφοτέρων, κἂν ἕνα ἑαυτὸν βασιλέα [e] τετηρῆσθαι [f] ὑπὸ τῆς τύχης. τοιαῦτα δή τινα [g]

15. ac periclitantibus ambobus ſaltem unúm ſe imperatorem conſervatum a fortuna.
16. Huiuscemodi quae-

d) Hoc comma fuit in Ed. quoque pro colo Stp. rel. et puncto A. al., quae diſtinctiones maiores in continua rectione per inf. non procedunt, ut nec Bc. ed. numerus §. novae, olim removendus. e) In Ms. Ve. βασιλέα deeſt. *Zan.* ſed in Ms. Ba. κἂν, ἕνα ἑαυτῶν βασ. eſt enim in Ms. ἑαυτ̃ *Malt.* In edd. A. Bs. Par. 2. et Pat. quoque habetur ἑαυτῶν, ſed κἂν ſine iota etiam in A. al. cf. 1, 13, 16. et N. f) τετηρεῖσθαι A. al. mendoſe. g) Tacite nobiscum Ms. Ba. pro δὴ τινὰ Stp. al. v. 4, 3, 4.

et Valck. Hipp. 220. 2. B. If. P. Mor. p. 50. e. Dem. 104, 26. τῶν — ἐχθρ. it. 124, 20. 148, 9. ſed cum adiuncto ἐν τοῖς ὄχλοις 171, 2. at l. 5. οἱ μετὰ τούτων κρατοῦντες τοὺς ἐχθρούς, it. 617, 26. cf. 443, 25. (et Xen. M. S. 1, 5, 1. e. τοὺς πολεμίους,) ſed cum abl. aliquo, perſ. ib. 123, p. τοῦ-τοις κρ., Thuc. ναυτικῷ, Diod. S. πλήθεσι, ſed rei Suid. τῷ δρόμῳ λ., Iſocr. l. l. p. 25. e. πολέμῳ τοὺς λ. (Poſſ. Call. p. 724. i.) p. 41. e. βίᾳ τῶν ἐχθρ. ſed Rs. Or. V. 4. ἐκ παρατάξεως μάχῃ, cf. alio ſenſu Xen. Pol. Z. it. alio Lyco., ubi et ſimul cum acc. rei, at nominatim cum acc. μάχας Dem. 425, 24. ut ſine auctore ap. Suid. 2, 371. i., cf. pro prehendere, tenere, continere, Ariſt. Av. v. 1750. Eur. Phoen. v. 594. cum N., Thuc. 385, 93. Palaeph. 32, 2. L. N. T. cum Kypk. 2, 24.

κινδυν. δὲ) Copulae notionem P. per *quippe*, pro γὰρ, cf. 1, 14, 5. i., recte deſerit Bg., (pro τὲ aeque capiens,) eiusdem que libertatem rel. in ſqq., maxime in κἂν, (ubi ſic et Ind. Sb. cf. Stp. Th. 2, 8. e. Hoog. Op. p. 623. e. Z. ad Vig. p. 511. b. e.) it. in τετ., ubi Sb. Ind. „ſervatum eſſe“ ſed Sch. „ſervatum eſſe incolumem“ et Stp. Th. 3, 1463. C. m. „ſe regem a fortuna ſervatum, ſeſe a fort. conſervatum fuiſſe regno“ ſubiecta et P. Vs., ubi *peculiari Noſter ſcribit modo*, forſan et ad Lat., quamvis tacente G. Th.

βασιλέα) Non exſtat haec vox in Ven. minus recte. *Stroth.* Sine cauſa probabili omiſſa eſt vox illa ab uno Ms. Ve., agnita quoque a P., obliquе item in ſimili loco 4, 5, 14. κἂν τὸν ἕτερον — τῶν βασιλέων ἔσωσαν, et a Stp. Th. in N. pr. non male intellecta per dat. abſtracti, pro tanquam imperatorem, ſ. in futurum porro imperatorem; quanquam et ſimpliciter cogitari poteſt, rectum ad ἕνα, ſaltem unum imperatorem, ſe quidem. Reliqua Ms. Ba. res habet comma ineptum poſt κἂν, ut alibi poſt ἂν, cf. §. 9., tum in pron. errorem in vocali ſolennem, aut ingenium Gloſſatoris, ut pendeat gen. a pr. ἕνα, pro *unum* ex *ſe* duobus, forſan ex illo Noſtri loco altero.

τοιαῦτα) Opprimit Bg. e P. δὴ, pro *igitur*, diſcedens ab eodem in τοιαυτ., cf. 2, 14, 8., etiam in rel., ubi cum Sch. plane in ἐμφ., ut Stp. Th., hinc ſine Vs., cf. Heſ. ſine N. Ind. *Diod. S. Dion.* H. S. T. 2. Luc. Abr. ad Ar. Fi. Pal. Ael. V. h., ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 4, 3. cum Ind. Gs. Chr., iuncto per analog. modo adv. πλ., quo de v. Heſ. ſine N. nec coll. Suid., Ind. Luc. cum Phil. p. 751. i. opp. ἄντικρυς, ſed ib. extr. opp. φανερῶς.

πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα, ἢ ἀκούεσθαι. ὑπισχνεῖται δὲ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας καὶ μοναρχίας, ἑκάστῳ μὲν στρατιώτῃ δισχιλίας καὶ πεντακοσίας δραχ-

dam oblique indicans, intelligi malebat, quae feciſſet,
17. quam audiri. Tum pollicetur ipſis pro ſua ſalute et imperio, unicuique militi duo millia drachmarum Atticarum ſupra quingentas; ad-

νοεῖσθαι) Gravi ſententia, ut ſolet, expreſſit hiſtoricus ſceleſtae obſcuritatis conſilium. Sicut etiam poſtea in ſenatu *queſtus eſt* de *fratris* inſidiis *involute* et *incondite*, ut Spart. habet in Caracallo c. 2. (e. p. 709. e.) Addit Dio (1289, 82. Xiph. S. 427, 15.) *καὶ πρὶν πάντα ἀκοῦσαι, ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα τοσαύταις καὶ τηλικαύταις ὑποσχέσεσιν, ὥστε μήτ' ἐννοῆσαι, μήτε φθέγξασθαί τι αὐτοὺς εὐσεβὲς* (f. *ἀσεβὲς*) *δυνηθῆναι, et prius quam audiſſent omnia*, ut geſta erant, milites, *tot et tantis pollicitationibus os illis incluſit, ut neque cogitare, neque loqui pium quidquam poſſent*, (quae extr. pertinent potius ad Noſtri ſq. §. 19.) *Boecl.* Haec eſt conſuetudo eorum, quibus atrox aliquod facinus confitendum, aut res triſtis nuntianda eſt. Obſervavit eam Cic. p. Mil. (c. 10. e.) *fecerunt (id) ſervi Milonis, — quod ſuos quisque ſervos in tali re facere voluiſſet.* Obſervavit et Lyſias Or. 1. ſ. Apologia pro caede Eratoſthenis p. 6. (Rsk. V. 5. p. 29. i.) Ubi enim a Lyſia fatendum erat, *Eratoſthenes a me occiſus eſt*: hoc ita oblique enuntiavit et involvit, ut magis intelligeretur, quam audiretur, *οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὧν περ καὶ* (οἱ) *νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας* (ſcil. *τυχεῖν*, cf. N. Rs.) Eiusdem generis periphraſi (ſ. euphemiſmo,) occultandae turpitudinis cauſa, quae in proprio verbo eſt, utitur et Demoſthenes in Midiana. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Cic. ap. Muret. V. L." ducente Bg. e P. omnia, ſed meliori ordine, dum variatur in *μ. ἐβ.* cum 3, 11, 1. e. (ubi v. ex Dem.) ſed in plur. *τὰ πρ.* cum ſing. *τὸ πρ.* hoc cap. §. 14. i., et peculiari ratione ſcribitur in oppoſitis v. v. *νοεισθ.* et *ἀκ.*, pro cogitari et dici; nihil nec G. Th. ferente, quam 528, 16. Cic. *hoc te* ex *aliis* audire *malo*. Mox in *δὲ* e P. (cf. 3, 10, 9.) qui in *αὐτ*, libere iterum, cf. 2, 6, 22. e., ut in Bg. ex eodem ad *μον.* hoc cap. §. 5. et 2, 11, 9.

δισχιλ. καὶ π.) quae fere 200 Ducatos efficiunt. *Stroth.* Sed Sch. Ind. „Ἀ. *δρ.* quales erant 6 obolorum. Obolus 6 aereorum. Aereus 7 minutiarum, ſecundum Suidam. Quidam drachmam habent pro octava parte Taleri. Sic que 2,500 drachmae aequarent pretium 312 ½ noſtrorum Talerorum" rurſus Heyn. H. 4, 1058. N. g. „gegen 470 Rthlr." aliter forſan numerum initurо aliquo e libello Eiſenſchmid. p. 192., cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 23. „i. e. decem ſeſtertia ſ. centum aureos" ſed ad Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *enormitate* ſtipendii *militibus*, ut ſolet, *placatis*, N. Caſ. 4. „Herodianus promiſſos ſcribit militibus viritim denarios bis millenos quingenos: diurnum etiam frumenti modium dimidio auctum eius, quod prius accipiebant" Ind. Hs. Fa. A. v. *δρ.*, quam Atticam pro vulgaribus tribus groſſis nuper Rambach. ad Potter. definivit „5 gl. 1 ½ Pfen." mutante Bg. e P. tum caſum in *δρ.* Ἀτ.

μιᾶς Ἀττικάς [h]. προστίθησι δὲ τῷ σιτηρεσίῳ ἄλλο τοῦ τελουμένου ἥμισυ. κελεύει τε, ἀπελθόντας αὐτοὺς ἤδη [i], ὑποδέχεσθαι ἔκ τε τῶν ναῶν καὶ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα [k], μιᾶς γε [l] ἡμέρας ἀφειδῶς ἐκ-

dit que annonae ſupra erogari ſolitam, dimidium;
18. ac iubet ire ipſos iam tum et ſumere ex templis et theſauris pecunias: uno die largiter effundens omnia,

h) Punctum in A. al. i) Commate hoc caruit una ed. pat., v. N. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Omnes edd. μιᾶς τε ἡμ., ſed Ms. Ba. μιᾶς τὲ ἡμ. cum accentu, cf. 4, 2, 19. v. N.

tum copulam καὶ in numeralibus in aliquam praep., qua de nihil G. Th., etſi ad ſenſum aequare poterit Lat. *et*, aut praep. *cum* ſ. *una cum*, quae pro copula illa Gr. et Lat. ſane valent.

προστιθ. λ.) E P. in rel. partim, ſed cum Sch. in v. πρ. et fere in „τελ. *annonae* ſupra *pendi* ſolitam *dimidium*" quod Lat. potius novit Stp. Th. 3, 1378. F., ubi Noſter ad analog. modo cum σιτ., in quo Lat. id tenet Stp. Th., ambigue poſitum, de frumento, an pecunia, cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 317. e., qui nihil in rem noſtram, cf. ſupra 2, 11, 9., nimis abeunte Bg. fere cum P. in ἀλ. cum gen. ubi mutat iterum in praep., ſed Sch. recte „*aliud*, quam *ſolvebatur*" cf. Poſſ. Sy. p. 49. e. cum Vig. p. 74. a. m. G. Th. v. *alius* N. 3. et Hor. T. p. 116. m., ut adeo gen. mutetur in abl., aut reſolvatur, ut in comparativo cum abl., ſed ſervetur hic etiam participium, *aliud* penſitato *dimidium*, ſ. *aliud*, quam *penſitatum* adhuc *erat* ſ. *ante*, ſ. *iam*, ad quae ſupplementa adv. temporis redit Bg. e Sch. adiectum particip. *ſolitus*, quo reſpexerit liberior P.

κελ. τὲ) In τὲ P. cf. 4, 2, 19. m., qui omiſit ἀπ. αὐτ. (ubi Sch. *digreſſos*,) ſed adv. ἤ. propterea retulit ad ſq. v. ὑπ., quod, expreſſum iisdem Lat. (cf. 4, 1, 2. pro iam nunc, i. hoc ipſo tempore, illico,) Bg. traxit aeque recte ad pr., quam rectionem et Ms. Ba. tacite probat, commate ibi ſervato. In formula autem ὑπ. cum acc. rei et praep. peculiare quid eſt Noſtri, forſan et Lat., ubi Bg. e P., et Gr. pro accipere ſ. ſimpl. capere, cf. ad ſq. να. et θησ. 3, 13, 9. cum variatione in ordine, ſed in rem ipſam Xiph. S. 427, 20. ὑμέτεροι — οἱ θησαυροὶ πάντες εἰσί.

μιᾶς τε ἡμερ.) Scribo μιᾶς γε ἡμ. *Stepb.* Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. μιᾶς τε ἡμ." Quod non apparet, ſed, eum oppreſſiſſe τὲ, id que forte propterea iterum, quia correctum γὲ ſolet is nullo exprimere Lat., cf. 4, 3, 4., quod cum et hic P. faciat, nec vulg. τὲ cum ſq. particip. poſt finitum modum in pr. v. κελ. locum habeat: vel contra Mss, ſtatim edidi e Stp. voluntate, cum et alias ſaepe confuſae ſint iſtae voculae, ſumto γὲ h. l. ſenſu augendi, pro Lat. *adeo*, nobis *ſogar*, cf. Z. ad Vig. p. 474. ſq., quae notio bene convenit cum particip. ἐκχ., quo Noſter adiungit iudicium ſuum ad factum Caracalli antecedens κελ. λ. dum ita effundit uno adeo die, ſ. et hoc iuſſu effundit rel., cf. in rem ipſam Anglos ap. Heyn. H. 4, 1058. m.

ἀφειδῶς) Mutatur ſignificatio pro loco. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui ite

χέας πάντα, ὅσα ἔτεσιν ὀκτωκαίδεκα ὁ Σεβῆρος ἤθροισέ τε καὶ κατέκλεισεν ἐξ ἀλλοτρίων συμφορῶν. οἱ δὲ στρατιῶται, τοσοῦτον [m] χρημάτων πλῆθος ἀκούσαντες, καὶ συνέντες τὸ πεπραγμένον, ἤδη τε καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν φευγόντων,

quaecunque annis octodecim Severus collegerat et reconERROR diderat ex alienis calamitati-
19. bus. At milites tanta pecuniae multitudine audita, et intellecto toto negotio, iam etiam caede divulgata per eos, qui ex aedibus pro-

m) Ms. Ba. etiam τοσούτων χρ. *Mart.* cum edd. omnibus, ſed τοσοῦτον Ms. Ve. et Vi., v. N.

ſane ad ſenſum e P. (cf. 3, 13, 10.) et e contextu, ubi Sch. ad P. omiſſum adi. π. reſtituit in „ἐκχ. *effuſis* largiter *omnibus* prodigalitate" pro compendio Ind. Sb. „*prodig.*" quod accipio pro Plauti. v. *prodigere*, reperto etiam ap. G. Th. pro explic. in Bg. 322, 63., cf. Stp. Th. v. i., ſed tantum ex Luc. uno loco, cuius Ind. plura tenet hoc ſenſu et de pecuniis, forſan e Lat. tamen, niſi reperias ap. Lyco. vs. 271. ſq. ἐκχέας — Πακτώλιον — μύδρον, *Pactoliam* effundens *laminam*, et ap. Eur. Choeph. v. 518., cf. alia notione phyſica de pecunia in N. T. Io. 2, 15. tum in alios uſus Lexx. ib. cum Loesn. Suic. Th. Suid. 1, 769. m. Heſ. 1, 1158. e. 1290. i. Eur. Valck. Hipp. 272, 2. B. cum Ind. Orph. Lyco. D'Orv. Ch. Polb. Plut. Hs. et Dion. H. S. T. 1. In ſq. v. κατεκλ. variatur cum 1, 12, 9. ἀποκλ., ubi comparavimus noſtrum hic v., converſum ita ad ſenſum a Bg. e P., nihil tenente Stp. Th., cf. ap. Luc. 1, 122. l. 25. (pro quo l. 23. ἀποκλ.) et p. 127. N. 93. Ariſt. Plut. v. 206. it. ad Call. Ern. p. 344. et Heſ. 2, 170. N. 29., ſed in verbi ἀθρ. maxime rectione cum pr. ἐκ ſuſpicante me Noſtri aliquid vel peculiaris, vel certe Lat., cf. G. Th. in v. Bg. *collig.* 1010, 37. ex *eo* crudelitatis *invidiam.*

τοσούτων) Malim τοσοῦτον. *Steph.* Venet. τοσοῦτον non male. *Stroth.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. τοσοῦτον" id que cum P., e quo Stp. iterum correxerit, nunc quidem non modo cum auctoritate Mss. duorum, (qui cum P., tanquam tertio Cod. quodam, valebunt utique contra Ms. Ba.) ſed etiam e lapſu facili ac ſolenni vocalium iſtarum, denique ad neceſſitatem ſenſus aliquam, quia ſubſtantivum χρ. non eget tali adiectivo, quod definiat, ſed potius alterum πλ., quod cum illo adi. incedit quoque infra, alio ordine tantum, variandi ergo, 4, 15, 13. πλ. τοσοῦτον ἀνδρῶν λ., quibus accedit et uſus loquendi exemplum que aliorum, ut Diod. S. 1, 55. e. τοσοῦτον δὲ πλ. χρ. γεγονέναι λ. tantam *que* vim *opum* λ., ubi in N. 81. de hoc genere neutro pro τοσοῦτο, cf. ſupra 1, 7, 9. m., unde liquido potui ſtatim edere ſic; variante Noſtro in ſq. τὸ π. cum §. 14. τὸ πραχθὲν tempore alio, ubi Bg. fere cum P., liberrimo per hanc regionem, pro *intellecto facinore*, ſaltem non aſſumto adi. πᾶν, cf. ad συν. Herdt. p. 11. N. 36. et 420, 10., ſed in ſq. διαβ. Stp. Th. e P.

φευγόντων) Congruentius φυγόντων, tempore aoriſti. *Sylb.* quod tem-

μόνον τὲ [n] αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν αὐτὸν [o], καὶ τὸν Γέταν καλοῦσι πολέμιον.

Ἐπιμείνας δὲ ὁ Αντωνῖνος τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐν τῷ νεῷ [p] τοῦ ςρατοπέδου, θαῤῥήσας τὲ [q], καὶ ταῖς ἐπιδόσεσι

fugerant, ſolum imperatorem declarant ipſum, Getam vero appellant hoſtem.

Cum igitur adhuc manſiſſet Antoninus nocte illa in templo caſtrorum, fiducia ſumta, et largiendo conci-

n) Mss. Ba. et Vi. μόνον αὐτ. v. N. o) Colon Ms. Ba. p) ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ςρ. una Ing. a., neſcio unde. q) Ms. Ba. θαῤῥήσας τὲ, καὶ τ. ἐπ. ſic cum commate, ut A. v. N.

pus et Bg. e P. prodit, ſed libere, cum praeſ. valere queat pro eodem aut pro impf., et cum aor., qualis in pr. γεν., ſaepe copuletur, cf. 2, 14, 1. Sed Bg. etiam e P. fere in ἐνδ., vel potius e Sch. per additam praep. „ex *interiori* ſ. *ex* aed. *fugere*“ ubi Noſter modo ad analog., cf. 3, 12, 15., et Ind. Luc. cum Thuc., ſi τῶν ἐνδ. per ſe ſumas, ſuppleto particip. ὄντων, ab *iis*, qui *erant* in *palatio*, a palatinis, famulis Getae, fugientibus.

μόνον τὲ) Mss. omiſſum τὲ, ſequente καὶ in membro ſecundo, cf. 3, 7, 2., nihil nocet ſeriei, unde etiam Bg. opprimit e P., non item ſimul ſq. καὶ, reddens hoc libere per adverſat. in oppoſitis membris, ubi et mera copula procedit, ſuppleta aliqua adverſat., v. c. contra. Mox v. καλ. per copiam ſyn. et i. q. pr. ἀναγ., cf. 3, 6, 17. 2, 10, 19. et ad Ael. V. h. 1, 24. p. 44. N. 5: hinc ſine Vs., ſed in rem ipſam Anglos ap. Heyn. H. 4, 1058. m.

ἐπιμείνας) P. ſequitur fere Bg. in hoc v. per ſimpl., quale poteſt eſſe, tacente Stp. Th. (ubi aliunde per Lat. *permanere*,) in primis cum praep. Noſtri, quam ignorat Stp. Th., ut contra poteſt ſignificare quid praepoſitio ac regere adiunctum gen. temporis, quem non praeterea reperi cum hoc v., ſed ap. profanos, phyſica notione ap. Heſy. 1, 1325. e. ſine N., at cum pr. ἐν R. Or. V. 8. Ant., cum adv. Aeſch. ep. S. et Xen. Cyr., tum, pro cunctari, abſolute ap. Aeſch. Fi., ſed tropice cum pr. ἐπὶ et gen. rei Dion. H. S. T. 1. et Polb., cum dat. rei Dem. Xen. Bach. Ael. V. h. Fa. Aeſ. et cum particip. Abr. L. Ar., ut in uſum criticum et confuſ. cum ὑπομ. ej. Dil. Th., ſed in N. T. tropice cum dat. rei, it. cum particip., cf. L. Krb. et Loeſ. Obſ. p. 203. e. 205. e., ſed phyſice, per rectionem melius digeſtam, cum pr. ἐν Phil. 1, 24., et ſimul cum adiuncto temporis aliquo 1 Cor. 16, 8., cum pr. πρὸς et acc. temporis elliptico ib. vs. 7. Gal. 1, 18., porro cum acc. temporis ellipt. Act. 10, 48. 21, 10. 28, 12. 14. et cum adv. ib. 15, 34. ſed cum utroque genere ſimul ib. 21, 4. Caeterum liber tum Bg. in aſſumto adv. ἔτι, (niſi voluit vim pr. ἐπὶ exprimere, qua de tamen nihil in compoſ. in L. Ern. et ap. Z. ad Vig.) tum P. in omiſſo gen. τοῦ ςρ., breviter huc reſpiciente Al. Donati de urbe Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 584. A. cf. ſupra 4, 4, 12. Denique Bg. e P. in δὲ iterum.

θαῤῥήσας τὲ καὶ ταῖς) Forte ὡς καὶ ταῖς etc. vel ὡς δὴ καὶ ταῖς λ. aut ὡς γε καὶ ταῖς λ. id eſt, *fiducia ſumta*, quod *largitionibus* milites *ſibi* adiunxiſſet. *Steph.*

οἰκειωσάμενος τοὺς ϛρατιώτας, εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ ϛρατοῦ[r], ὡπλισμένου μᾶλλον, ἢ ἔθος ἐϛὶ, βασιλέα [ſ] προπομπεύειν. εἰϛελ-

liatis militibus, in curiam ſe contulit cum toto exercitu, armis inſtructiore, quam fieri ſolet imperatore deducen-
2. do. Ingreſſus deinde, poſt-

r) Colon Ms. Ba. ſ) Ms. Ba. βασιλέως προπ. v. N.

Leisn. in m. Vs. Bg. „improbat coniecturam Stp.“ qui forſan ad corrigendum adductus iterum e P. libero, dum Bg., ſervans ſane lectionem vulg. cum *libris omnibus*, bene oſtendit ſenſum v. θαῤῥ., ſumtum e marg. et N. Stp., qui in Th. ignorabat, cf. tamen Ind. Thuc. unde Bg. et in Vs. adiunxerit comma, quod e Ms. et Ald. ſtatim dedimus ipſi quoque, perſpicuitatis cauſa. In rel. liberior Bg., cf. 1, 5, 2. e., it. in ſq. τὴν σ., ſecus ac P., ad ſenſum, cf. 3, 8, 11. (εἰς τ. συγκ. βουλ. quocum variatur,) 2, 14, 5., ubi idem v. κατ. aliter etiam reddit, ſeverior rurſus in ſq. praep. μ., ſed e P. iterum in ὡπλ. μ., per ſyn. comparat. gradum, non idem in formula ἔθ. ἐ., ſupra aliquoties ſeverius expreſſa, cf. Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *atque inde Romam rediit. Tunc ſub veſte ſenatoria loricam* habens, *cum* armatis *militibus* curiam *ingreſſus* eſt. *Hos in medio inter ſubſellia duplici ordine collocavit*; et *ſic* verba *fecit*.

βασιλέα πρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol. τὸ προπομπεύειν videtur accipere, ut προπέμπειν, (propterea que in Vs. P. ſupra ſcribens aliam Vs. hanc,) *mos eſt* regem *in* pompa *procedere*“ ut Sch. Ind. poſt P. Vs. „πρ. Pol. ita accipit, quaſi dicatur προπομπεύειν, ut προπέμπειν τινά. Sed videtur hic, vi infinitivi, eſſe accuſ. non dependens a conſtructione ipſius verbi, quod alias cum gen. ſolet conſtrui, hoc ſenſu, *regem* in *pompa* procedere“ qui, obſcurius cogitata exponens, debuit ſic effari, eſſe hic accuſativum cum inf., qui pendeat a pr. formula ἔθ. ἐϛὶ, nec adeo pendere acc. βασ. a v. πρ., quod ſane regit gen. perſ., cf. 4, 1, 7., ad quam rectionem reſpexit quoque *librarius Ms. Ba.*, ducto ſuo gen. maxime e 2, 13, 4. *m.*, qui locus illuſtrabit rem ipſam, quo habitu quibus que armis cohors Praetoria (hic intelligenda per vocem τοῦ ϛρατοῦ, cf. 1, 12, 8. e., peculiari Noſtri ratione, ut ſyn. ϛρατόπεδον 3, 13, 11. 2, 13, 4. 2, 5, 3.) extra bellum, in pompa e caſtris prodierit in urbem cum imperatore, ſive per feſtum diem, ſive in ſacrificio imperatoris; quo de poſtr. hic quoque cogitandum e §. ſq. Sed ibi in rectione v. πρ. cum gen. βασ. adhibet Bg. phraſin Lat., cui eſt ſyn. illa eiusdem in hoc loco noſtro; unde ille vel ipſe correxerit tacite cum Ms., vel alio ſenſu ceperit v. vulg., ubi Stp. Th. 3, 261. F. m. „εἰς — μ. παντὸς τοῦ ϛρατοπέδου, (ſic memoriter per lectionem aliam,) ὡπλ. — πρ. *regem* prodire *in* pompa *aliqua*. Niſi malis πρ. ibi accipere pro προπέμπειν, in quo ſimilem plane ex eo locum proferam“ ubi p. 208. B. e Noſtro 2, 6, 19. e. μηδενὸς τῶν δημοτῶν — εὐφημοῦντος, ὥϛπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας. Sed hac Stp. ſecunda notione et prima cum non repererim v. vulg. alibi, ſed tantum vulgari, quam et ſolam tenet L. Ern., pro *in* pompa *praeire*, de perſ., aut *praeferri*, de re, tum que ſemper cum gen.: ſi ſervanda ſit lectio vulg., ſumetur προπ. pro ſimpl. *in* pompa *ire* ſ. incedere, aut pro *in* pompa *prodire* ſ. procedere, ut πρὸ ſit pro *foras* et extra palatium; quae pertinebunt ſane maxi-

θὼν δὲ καὶ θύσας, τοῦ τε βα-
σιλείου ἐπιβὰς θρόνου, ἔλεξε
τοιάδε [t]. „Οὐκ ἀγνοῶ μὲν,
„ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος εὐθέως
„ἀκουσθεὶς [u] μεμίσηται [x], τό

quam ſacrificaſſet, conſcenſo
imperatorio ſolio dixit huius-
3. cemodi quaedam: *Non ſum
neſcius, omnem domeſticorum
caedem, ſimul atque audiatur,*

t) In A. al. titulus iterum Δημηγορια Ἀντωνινου. u) Comma hic in A. al. v. N. x) Colon Ms. Ba., ut punctum A. al.

me ad imperatorem. Tamen in proxime praeced. ſermo eſt potius de cohorte Praetor., praeſertim ob illa ὡπλ. μαλ., ἢ ἐθ. ες., cui extr. formulae ſi additur oppreſſum pron. perſ. αὐτῷ, ſc. τῷ ϛρατῷ: tum legi oportet aut cum Ms., aut πρoπέμπειν cum acc. vulg., quia confuſio potuit incidere, cf. 1, 8, 8. et quoad vocales α et ω in βασ. alibi. Per quam ambiguitatem nihil hic critico licet, quam ſervare vulg. et novum Ms. referre in Var. L.

εἰςελθὼν) Mos curiam introëuntium ſenatorum, ut ture et mero ſupplicarent; de quo more Caſ. ad Suet. Aug. 35., v. Herodianus 5, 5, 14. Quem ritum confundere cum εἰςιτηρίοις videtur Valeſ. ad fragm. Dionis 120. §. 162. quae fiebant victimis mactatis et extorum inſpectione, v. Fabr. ad Dion. 73. p. 1236. *Leisn.*

Bg. cum P. in δὲ, pro τὲ, ſ. *praeterea*, et in duobus particip. primis, non item in tertio, ubi tamen copulam P. etiam oppreſſit, cf. 3, 8, 11. ἀνελθὼν εἰς τὸν βασ. θρ., hic per analog.

οὐκ ἀγνοῶ) Comparat Pricaeus ad Apul. 3 Mil. p. 141. cum iſtis Herodiani illa Apuleii, *nec ipſe ignoro*, quam *ſit arduum, — eum, qui caedis arguatur, quamvis vera dicat, — tamen multitudini tantae, quod ſit innocens, perſuadere*, et cum Quintil. (Inſt. Or.) 12, 1. (extr.) *frequenter etiam optimae cauſae ſimiles ſunt malis, et innocens recens multis veriſimilibus* premitur. *Leisn.*

Pro quo poſtr. loco, alieniore hic ab reo non innocente, adhibuerim potius, quae ib. cap. fere med. leguntur, *frequenter accidit, ut his,* (malis hominibus,) *etiam vera dicentibus, fides deſit, videatur que talis advocatus malae cauſae argumentum.* Sed ex illo Apul. hic vertiſſem *non* ignoro *quidem*, ut 2, 2, 13. ipſe Bg., qui, deſerto P., hic commodior noſtratibus, mutato v. privo in formulam, qua de ſine explic. ap. G. Th. in *neſc.* et *non* 461, 88., pro ſcio, at de Gr. cf. ſupra l. l. et ſine Ind. Dem. 13, ult. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀ. μὲν — τοῦθ', ὅτι λ. 622, p. οὐκ ἀγν. μὲν οὖν, ὅτι λ. et 283, 13. ſed in orationem ipſam Exc.

οἰκείου φον.) *omnem* propinqui *caedem* ſ. conſanguinei. *Steph.* qui tamen in Th. 2, 1231. i. cum P. reddit, ut Bg., qui in ſq. fere ex Ind. Sb. „*ſimul atque* audita *fuerint*" ubi non opus eſt regere adv. cum particip. (etſi alii id faciunt in ſyn. εὐθὺς, cf. Ind. Dem. cui add. 564, 21. ſed poſt particip. 621, ult. at ante id Xen. Hell. 6, 2, 17. it. in τὸ πρῶτον ad Call. h. in Di. v. 23.) quo et ſpectarint editores quidam, hic poſt ἀκ, poſito commate, (cf. Fi. Plat. Phaed. p. 179. e. 193. l. 8.) ſed adv. referetur ad ſq. v. finiti temporis μεμ., et particip. ſumetur per ſe, reſolvendo per particulam, hic quidem per *ſi* ſ. *quum*, ſ. *ubi*, at alibi, v. c. in locis illis ap. Dem. et Call., per *poſtquam*; aberrante prorſus Ind. Ael. V.

„τε [y] ὄνομα ταῖς ἀκοαῖς ἅ-	*odio eſſe: et iſtud nomen ſi-*
„μα [z] τῷ προςπεσεῖν [a] εὐθὺς [b]	*mulac ad aures accidit ſtatim*
„φέρει χαλεπὴν διαβολήν.	*afferre gravem criminationem;*
„τοῖς μὲν γὰρ δυςτυχήσασιν [c] 4.	*quippe cladem paſſos mi-*
„ἔλεος [d]; τοῖς δὲ κρατήσασι	*ſericordia, victores invidia*

y) τό, τε Ms. Ba. cum commate, ut A. al., ſecus ac 4, 4, 10. z) ἅμα φέρει λ. omiſſis illis in medio male Bs. 2. L. cum Pat. a) Hic nullum comma in A. 2. et Bs. 1. R. nobiscum. b) Ms. Ba. εὐθέως ἐγείρει μίασμα. v. N. c) δυςτυχήμασιν Lu. mendoſe. d) Colon Ms. Ba., ut punctum in A.

h. Kuhn. v. εὐθὺς ex 8, 1., ubi textus ipſe Gron. recte diſtinxit, cf. de noſtro adv. cum ſyn. παραχρῆμα (per figuram ἐκ παραλλήλου, ut in ſyn. εὐθὺς) Ind. Dem., ſed pro exempli gratia Caſ. ad Ath. 2, 604. e. ut mox ſq. εὐθὺς quoque. In ſq. membro tantum eſt exergaſia oratoria et enunciationis repetitio cum variatione, ubi P. negligenter transponit orationem, et ad τὸ ὄν. aſſumit pron. αὐτὸ iterum, cum ſufficiat Bg. pron. pro artic., qui ſumit transpoſitum ſubſt. ταῖς ἀκ., eodem redeunte ſententia, ſi, relato τ. ἀκ. ad ſq. v. φερ., poſt v. πρ. expleas pron. αὐταῖς, commatibus factis poſt ἀκ. et πρ., quo de v., ſic tropice accepto, et vel abſolute poſito, vel cum aliquo dat., maxime perſ., cf. Stp. Th. e Bud. C. 740, 46. Abr. ad Aeſch. 1, 36. e. 86. m. 2, 89. e. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 807. i. Mor. ad Long. p. 90. b. „ſonus, προςπίπτων ταῖς ἀκ., qui *ad* aures *accidit*" ſine auctore, dum habui modo ex Ael. V. h. 4, 17. p. 367. e. ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, *ſonus*, qui *ſaepe* accidit *auribus*, ſervato ſic dat. ſeverius, etiam a P., ad analog. forſan Noſtro ſcribente tantum, et e Lat., cf. Stp. Th. cum G. Th. v. *accid.* Nr. 2., ſed ſine explic., pro privo v. paſſ. *audiri* et pro pr. ἀκ. privo; ſpectante P. potius ad Gr. illud ap. Sb. Ind. ſubſt. ταῖς βασιλέως ἀκ. ἐνέπεσε λόγος e Zoſ. 4, 45, 4. cf. ſyn. phraſin ap. Heliod. p. 134. l. 8. ἐπάγῃ πρὸς τὴν ἀκοὴν τῶν ὀνομάτων ὁ Κνήμων.

εὐθὺς φ.) In rebus Ms. nil, niſi gloſſema, primum quidem apertum in adv., ex comparatione cum pr. membro, ut Schol. Pind. εὐθὺς quoque per εὐθέως interpretatur ap. Abr. Dl. Th. p. 798. m. cf. 160. m. Ammon. p. 62. ſq. Suid., et cum παραχρῆμα ind. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Pol. Z. et pro exempli gratia Koen. ad Greg. p. 195. N. 22. cum Ind. Xen. Bach., ut εὐθὺ ap. Phil. p. 754. E. e. ſicut variat per utr. adv. ſacer ſcriptor Marc. 1, 10. 12. 18. 20. ſq. 28. ſq. 30. ſq. 42. ſq. Sed altera gloſſa duplex eſt tum privi alius ſyn. verbi ex alio tropo, tum pro adi. cum ſubſt. unius ſubſt., ubi commune gloſſarum indicium patet, quod diſcedunt a vulgatis nimium, ſenſum vero pariunt eundem, cf. Heſ. 2, 600. i. μίασμα, ἢ μιασμὸς, μῶμος λ. it. p. 646. e. μῶμαρ, μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος, ſed Suid. 2, 581. m. μῶμαρ, ὁ μῶμος, dum Gloſſator non Momus fuit et tacuit ſupra cum in eadem phraſi φ. δ. 2, 8, 4. e., tum in εὐθὺς, pro temporis adv., etiam 4, 6, 1. ſed rurſus 4, 7, 3., reddente Bg. e P., it. Stp. Th. in χαλ., ubi Noſter ad analog. ſaltem, et forſan Lat., cf. G. Th. 1286, 21. *crimen* — acerbum, — *aſperum.*

τοῖς — δυςτυχ.) In tota §. hac iterum eſt repetitio quaedam ſententiae cum variatione, ubi poſt παρ. melior eſt diſtinctio noſtra minor, quia

„Φθόνος παρακολουθεῖ e· „τὸ μὲν ἡττηθὲν τοῖς τοιούτοις „ἀδικεῖσθαι, τὸ δὲ νικῆσαν „ἀδικεῖν δοκεῖ. πλὴν εἴ τις

καὶ ſequitur: ac victa pars in talibus iniuriam accepiſſe, victrix autem intuliſſe putatur. Verum, ſi quis re-

e) Hoc colon in unis Ox. cum Ms. Bg., pro puncto rel.

altera ſententia cum pr. cohaeret. In prima quidem Bg. partim deſerit Stp. m. et P., ubi plur. ϑ. pro ſing., qui et ad variandum in ſq. ſententia ponitur; ſolennis in univerſe pronunciatis, hic de occiſo, ſed ἐλ., quod pro neutro Sch. accipit, aeque poteſt eſſe maſc., cf. 6, 9, 7. ſed φϑ., ex oppoſ. hoc, eſt vel indignatio, cf. 1, 10, 15,, vel, ut Bg. Lat., odium, quam vim e Lat. duxerit Noſter, tenente Stp. cum L. Ern. modo tertiam pro reprehenſio, non plane ab h. l. alienam, cf. Eur. Hec. v. 288., reſpiciente P. in Lat. ad κρ. ſententiam illam ap. Ern. In. rhet. §. 152. *in omni* certamine *qui* opulentior *eſt*, etiamſi *accipit* iniuriam, *tamen*, *quia* plus poteſt, *facere videtur*, ubi deinde ſubiicitur alia, *inferentem* iniurias *oderunt*, accipientis *miſerentur*, quae vicinior noſtrae, undecunque hauſtae. G. Th. habet modo e Cic. *in eum*, cui *miſericordia* opitulari *debeat*, invidia *quaeſita eſt*, ſed ego ex eodem *virtutis comes* invidia *plerumque* bonos *inſectatur*, ſpectante huc Stp. Th. ſine Vs. in v. παρ., cf. Ind. Dem., cui add. 285, 22. 113, 19. ſed in colorem ſententiae ib. 845, 1. ἐμοὶ μὲν ἂν γενέσθαι τινὰ φθόνον, αὐτῷ δ' ἔλεον, tum ap. Thuc. 428, 30. εἰ γὰρ δι' ὑμᾶς μὴ ξυμμαχήσαντας ὅ τε παθὼν σφαλήσεται, καὶ ὁ κρατῶν περιέσται, λ.

τοῖς τοιούτ.) Forte ἐν τοῖς τ. *pars* in *eiusmodi* cauſis *facta inferior* ſ. victa. *Reisk.* Et ſic ſane etiam Bg. refert praep., vel corrigendo, quaſi abſorptam a pr. ſimili εν finitione, vel explendo, quia ſaepe opprimitur. Ap. Thuc. quidem ſine Ind. 216, 16. οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, *quemadmodum* in *huiusmodi* rerum *ſtatu* ſolet *accidere*, it. Xen. Cyr. 1, 4, 22. προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ τ. εἰς τὸ διώκειν, Th. V. 1. p. 43. m. *quum* alacriores *in* perſequendo ſint, *eo* rerum *ſtatu*, ſed Z. N. „ſcil. καιρῷ, in *hoc* rerum *ſtatu*“ quod Gr. ſubſt. καιροῖς ſupplebitur et h. l. vel commune illud πράγμασι, tacente Stp. Th. et L. Boſ. Ell., etiam de ſubſt. μέρος, a Bg. e Sch. expreſſo ſtatim ad neutra abſtractorum τὸ ἡττ. et τὸ νικ., pro ſubſt. perſ. ſ. concreti ὁ ἡττηθεὶς et ὁ νικῶν, quo de genere, in verborum quidem participiis, act. ſ. paſſ., non tenebam aliorum collecta, ſed ſimilia tantum, v. c. ap. Thuc. 155, 30. τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν, qui *per* vim *ſuperati* non *fuerunt*, cum Schol. μὴ νικηθέντας, it. 361, 54. τῶν Ἀργείων — τὸ ἡσσωθὲν, Argivi, *qui* victi *fuerant*, niſi ib. refertur ad pr. l. 52. τὸ ϛράτευμα, tum ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 507, 20. φιλοῦμέν γε ἅπαντες τὰ ὠφελοῦντα, καὶ μισοῦμεν τὰ βλάπτοντα, omnes *enim* (ſane) *iuvantem* amamus, *et* laedentem *odimus*, it. 388, 26. αὐθαδείας, ἣ φιλεῖ περὶ τὸ κρατοῦν αἰεὶ γίνεσθαι, *ſuperbia*, quae *victoriam* comitari *ſolet*, immo *quae* ſolet *victori* ſemper *adeſſe*, ſed alio ſenſu ap. Xen. M. S. 1, 2, 43. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, it. N. T. 1. Io. 5, 4. πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ θεοῦ λ. pro quo ib. 18. πᾶς ὁ γεγεννημένος λ. it. 3, 9. ubi expleveris μέρος τῶν ἀνθρώπων ſ. γένος, cf. ib. 5, 1. et Glaſſ. phil. ed. Dath. 1, 54. e,

„ὀρθῇ [f] κρίσει, καὶ μὴ διαθέσει
„τῇ πρὸς τὸν πεσόντα [g] τὸ πε-
„πραγμένον λογίζοιτο, τήν τε
„αἰτίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόθε-
„σιν ἐξετάζοι, εὕροι ἂν [h] ὁμοῦ
„καὶ εὔλογον καὶ ἀναγκαῖον,

*ſto iudicio et non ſtudio ali-
quo erga caeſum rem ipſam
perpendat, cauſam que eius
et fundamentum examinet,
facile inveniet, ſimul et ratio-
ni conſentaneum et neceſſarium*

f) ὀφθῇ Lu. mendoſe. g) Nobiſcum omittunt comma hic A. al. h) In Ms. Ba. hic comma iterum, cf. 4, 4, 9. e.

ὀρθῇ κρ.) Sic Ael. V. h. 2, 8. e. *πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς*, *procul* a *ſano* iudicio *remoti*, cf. Stp. Th. 2, 426. C. hinc ſine Vs., ſed 3, 1490. E. m. v. *διαθ.* aliunde ſolum Lat. *affectio*, cui ſyn. Sb. Ind. *affectus*, h. l. favor; tenente Bg. e P. tum pron. ſuppletum ad ſubſt. hoc, cf. 3, 4, 4. e. it. aliud ad part. *τ. π.*, cf. §. 3., tum Lat. ſyn. ad *λογ.*, non item ad *τ. ὑπ.*, ſed e Sch., ubi Noſter de ſuo copulat ſyn. e proprio et tropico, ſed ad analog. modo in ἐξ. cum illis ſubſt., cf. Ind. Dem.; cui add. 232, 3. *ἄν τις ἐξετάζῃ δικαίως, αἴτια εὑρήσει λ.* 230, 21. 252, 21. Xen. Oec. 2, 1. ἐξ. — *εὑρ.* cf. L. N. T. Soph. Ai. Theogn. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 4. M. Ev. Epict. Poſſ. C. et Xen. Bach. ſed in alias notiones ib. Cyr. Diod. S. Di. H. S. T. utr. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. ſed in rem crit. D'Orv. Ch. et G. Th. in P. *exquirere* cauſas *alicuius rei*, cum Gr. n., quod ib. et in Bg.

εὕροι λ.) Quintil. declam. 248. *neque enim continuo occiſus homo ad crimen et damnationem pertinet*, it. Inſt. Or. 12, 1. *ſi hominem occidere ſaepe virtus, liberos enecare nonnunquam pulcherrimum eſt: aſperiora adhuc quaedam dictu, ſi communis utilitas exegerit, facere conceditur. Ne hoc quidem nudum intuendum eſt, qualem cauſam vir bonus, ſed etiam, quare et qua mente* defendat. *Leisn.*

Ego quidem conferam potius Cic. pro Mil. (ubi locus ille communis tractatur, *inſidiatorem iure interfici poſſe*) c. 3. ſq. quaedam, ut c. 4. i. *atqui ſi tempus eſt ullum iure hominis necandi, quae multa ſunt*, certe *illud* eſt *non* modo *iuſtum*, (*εὔλογον*,) *verum* etiam *neceſſarium*, (*ἀναγκαῖον*,) *cum vi vis illata defenditur*; et paulo poſt, *ſi vita noſtra in aliquas inſidias, ſi in vim, ſi in tela aut latronum aut inimicorum incidiſſet*, omnis *honeſta* ratio *eſſet expediendae ſalutis. Silent enim leges inter arma, nec ſe expectari iubent, cum ei, qui expectare velit*, ante *iniuſta* poena *luenda ſit, quam* iuſta *repetenda*, it. c. 11. *ſin hoc et* ratio *doctis, et* neceſſitas *barbaris, et* mos *gentibus, et feris* natura *ipſa* praeſcripſit, ut *omnem ſemper vim, quacunque ope poſſent, a corpore, a capite, a vita ſua propulſarent*, rel., tum Dem. 228, 9. *ἀναγκαῖον εἶναι νομίζω καὶ δίκαιον ἅμα, βραχέα — εἰπεῖν*, it. 230, 24. *ἔστι δ' ἀναγκαῖον — καὶ προσῆκον ἴσως λ.* it. 91, 23. ſed 325, 25. *ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις λ.* it. 326, 21. ſqq. *ἃ καὶ βεβουλευμένα, — ἐὰν ἄνευ φθόνου τις βούληται σκοπεῖν, ὀρθῶς εὑρήσει, καὶ πεπραγμένα πάσῃ δικαιοσύνῃ, λ.* it. 458, 17. ſqq. *εἰ τοίνυν τις — αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐξετάσειε, — εὕροιτ' ἂν μᾶλλον ἐκεῖνο λυσιτελοῦν*, it. 722, 23. *κἄνπερ ὀρθῶς βούληται σκοπεῖν, εὑρήσει λ.* it. 775, 22. ſqq. *εἰ γάρ τις ὑμῶν ἐξετάσαι βούλεται, — εὑρήσει λ.*, et 1232, 5. *ὥστε τῷ*

„τὸν μέλλοντα πείσεσθαι [i] „δεινὸν, ἀμύνασθαι μᾶλλον, „ἢ ὑπομεῖναι. τῇ μὲν γὰρ συμ„φορᾷ τοῦ πεσόντος καὶ ἀναν„δρίας [k] ψόγος παρακολου„θεῖ [l]. ὁ δὲ κρατήσας ἅμα τῷ „σεσῶσθαι καὶ δόξαν ἀνδρείας

eſſe, ut, qui videtur paſſurus malum, id propulſet potius,
6. *quam ſuſtineat; quippe ad calamitatem caeſi etiam timiditatis nota accedit, victor cum ſalute etiam gloriam for-*

i) Ms. Ba. πάσεσθαι δεινὸν, mendoſe in vocali: ſed hic comma, non poſt δεινὸν, in Bs. 1. v. N. k) Ms. Ba. ἀνανδρείας, ſed prima manus ε induxit. *Marr.* cf. 2, 8, 4. ubi idem Ms. pro ει dederat ſimplicem ι, (quam hic tenent Stp. rel.) et 2, 12, 4. ubi Ms. idem pro ſimpl. ι obtulit ει ſolam, quae et hic diſerte habetur in ed. A. 1. et in vitioſo ἀνδρείας A. 2. Bss. et Pat., cui anſam dederit ſequens vox eadem, ubi non variant in vocali edd. nec Mss., et unde fortaſſis auctor Ms. Ba. tentavit in primo hic ἀνανδρ., cum tamen talis varietas in vicinia ſubinde occurrat et ab illo homine etiam toleretur, cf. 1, 15, 5. e. l) Comma hic in Bs. 2. ut in Ms. Bg.

γ' ἀληθείᾳ σκοπῶν ἂν τις εὕροι λ. Sed Bg. in εὑρ. ἂν cf. 1, 1, 5., qui retinet e P. libero adv., cf. 3, 11, 13., ubi Noſter ad analog. in v. εὑρ. cum acc. adi. neutr. rei; (niſi, ſupplendo v. εἶναι cum P., ſumas acc. cum inf.) cf. ſine Ind. Dem. 724, 22. εὕροι γὰρ ἂν ὡς ἀληθῶς τοῦτο προχειρότατον, 726, 18. 772, 12. it. 25, 22. ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐςὶ φύσιν τοῦτό γε, et 459, 3. ſed idem Noſter in copulatis his argumentis, quoad verba quidem, de ſuo.

τὸν μελλ.) Oppreſſum a P. hoc membrum ſervat Bg., exprimens v. μελλ. cum inf., (ut Stp. Th. v. extr. aliunde, tacente Vig. et Poſſ. Sy.) et ſupplens ad ſq. ἀμ. pron. αὐτὸ, quia adi. δειν. ad pr. v. πεισ. rexit; unde v. ἀμ., ſic cum acc. rei ſumtum, recte que converſum, non pertinet illuc, quo refert Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 52." reſpiciens lib. de V. med. 1, 34., niſi, quatenus adiicias vim med. per haec *a ſe*; ſicut, quam P., melius etiam Bg. in ſq. v. ὑπ., quod ad ſenſum i. q. pr. πάσχειν, una cum pr. ἀμ. per analog. datum cum δειν., cf. Ind. Dem., cui add. 62, 18. 72, 16. 100, 25. 135, 21. 293, 7, 40, p. ſed δεινὸν πείσεσθαι 128. 14.

τῇ μ. γὰρ) E Pol. habet Bg., praeter rel., etiam nullum comma (quod ſuſtulimus) poſt πεσ., ob recte acceptum καὶ, it. aliud Lat., quam §. 4., ad παρακ., ob dat. rei cum acc. rei copulatum per illud καὶ, ſeparando praep.; commodam hanc vertendi rationem ignorante Stp. Th., qui hinc ſine Vs., ubi Noſter peculiari ratione, ſed tamen per quandam analog. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. 1039, 42. *an eſt aliquid per ſe ipſum flagitioſum*, etiamſi *nulla* comitetur *infamia*, in quo ſubſt. P. ſubiicitur ib. explicandi cauſa illud Bg., etiam ignoratum a Stp. Th., qui ψόγ. cum gen. non tenet, ut nec ego aliunde, cf. Suid. Heſ. Ind. Aeſchy. Pav. it. Thuc. Xen. M. S. et Sy. it. Plut. Hs. et Krg. cum Gs. Chr. et Diod. S. 2, 556. l. 91. ἐγκωμιῶν τε καὶ ψόγων, ſed ſq. ἔςι δ' ὁ μὲν ἔπαινος, ὡς ἄν τις εἴποι, ἔπαθλον ἀρετῆς ἀδάπανον, ὁ δὲ ψόγος τιμωρία φαυλότητος ἄνευ πληγῆς, *vituperium* vero *poena* eſt *vitii* absque *vulnere*, pro quibus hic

„ἀπηνέγκατο. τὰ μὲν οὖν ἄλ„λα, ὅσα διὰ δηλητηρίων φαρ„μάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας „ἐπεβούλευσέ μοι, ἔνεστιν ὑμῖν[m] „καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι „μαθεῖν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο „τοὺς ἐκείνου ἐν τοῖς ὑπηρέταις „ἐκέλευσα παρεῖναι, ὅπως εὐ-

7. *titudinis reportat. Ac caetera quidem quae venenis et omni genere inſidiarum intendit, facile eſt vobis etiam per tormenta cognoſcere.*
8. *Etenim idcirco illius miniſtros iuſſi his adeſſe, ut*

m) Hic et poſt χωρ. nullibi erat comma, v. N.

ap. Noſtr. in membro ſq. δοξ., ubi Bg. e P. opprimit libere adverſ., in rel. ſeverior, non autem aeque ad ἀπην., ac 1, 5, 24., variante Noſtro cum §. 4. in ὁ κρ. et in ἅμα τῷ — καὶ cum μετὰ τοῦ — καὶ 1, 6, 15. 2, 10, 8., ſaltem e P. Vs. et ad ſenſum; in quo ἅμα τῷ cum inf., ita, ut ſequatur particula καὶ, pro Lat. *etiam*, una cum verbo finiti temporis, peculiare quid habet Noſter.

τὰ μὲν) Bg. e P. in μ. ὁ., cf. 2, 2, 14., it. per ſyn. abl. in διὰ δ. φ., ſed maxime in adi. πασ. (cf. 1, 2, 4. m.) et v. ἐπεβ., ad quod Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit μοι“ ſecus ſane, ac P., unde olim reſtituemus ſeverum dat. pron. *mihi*, ſolennem et ipſum ap. Lat. in Bg., cf. G. Th. 1168, 61., ubi tamen non eſt ſimile quid in totum orationis noſtrae habitum, ſed Gr. v. ἐπ. cum acc. aliquo rei ſ. perſ. cf. Abr. Dl. Th. p. 32. 360. e. 700. e. Rs. Or. V. 5. p. 46. N. 9. b. cum Ind. V. 6. et 8. And., ubi et cum ſyn. pron. ἃ ἐπεβ., ſed ap. Zoſ. 3, 31, 5. μήτε αὐτοῖς ὑπὸ Περσικῆς ἐπιβουλευομένοις ἐνέδρας, nec *viciſſim* Perſicae *Romanis* inſidiae *tenderentur*, et Luc. Ind. ἐπιβουλήν τινα ἐπιβ. σοὶ, cum Ind. Rs. Or. V. 6. p. 918. m., unde tamen peculiare Noſtro manet adiunctum per praep. Mox ad v. ἐνεσ. cum dat. perſ. et inf. pro ſimpl. ἐςὶ Bg. e P. cum libero adi., ſed Sch. etiam „licet“ cum Stp. Th. aliunde, cf. ſine Ind. Dem. 69, 9. 124, 20. 137, 7. coll. 101, 12. 176, 19. 656, 4. Sed in rel. abit Bg. a P. partim e Sch. „χωρ. procedentibus *per* tormenta *diſcere*“ qui tamen non opprimit v., a Noſtro per analog. iunctum cum δ. β. cf. 4, 4, 5. e. ubi laud. Abr. hinc ſine Vs., ut Stp. Th. v. βασ. e., quo de cf. Suid. Heſ. ad Thom. M. p. 143. N. 5. Ind. Sb. Xen. Cyr. Polb. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 6. 7. utr. 8. And. it. Dem., cui add. 375, 27. 879, 25. Sed Bg. recte ſervavit καὶ, etiam ſine ullo commate, ut referam minus ad pr. ὑμ., quaſi non recto loco poſitum pro καὶ ὑμ., etiam *vobis*, ut *ego iam cognovi*, quam ad ſq. v. χωρ. pro *etiam adeo*, vel ſic, *licet vobis* ſ. poteſtis *cognoſcere* cum aliunde, tum etiam per tormenta, quaeſtionibus adhibitis; in praecedd. reſpiciente Noſtro ad 4, 4, 3. 4, 3, 2. 4, 1, 3.

τοὺς ἐκείνου) Poſt hoc ἐκ. videtur πιςοτάτους deeſſe vel φιλτάτους. *Reisk.*

Et ipſe ego offendens olim in hac Noſtri formula, ubi poſt articulum ellipticum, ſubintelligendo particip. aliquo, ut ὄντας ſ. γενομένους, eſt pr. ἐν et abl. concreti τ. ὑπ., *illos* eius, *qui* ſunt ſ. *erant* in *ſervis* ſ. inter *ſervos*, tamen nunc agnoſco periphraſin, a Bg. e P. oppreſſam, ubi ſal-

„ρητε τὴν ἀλήθειαν. εἰσὶ δέ τι„νες [n] αὐτῶν καὶ ἤδη ἐξετα„σθέντες [o]· καὶ τῆς ἐξετάσεως „ἐπακοῦσαι δύνασθε [p]. τὸ δ' „οὖν τελευταῖον ἐπῆλθέ μοι, „παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, ξιφή„ρεις [q] ἔχων τινάς, ἐς [r] τοῦτο

9. *inveniatis veritatem. Sunt etiam aliqui eorum iam exa-
minati, quorum confeſſionem*
10. *exaudire poteſtis. Poſtremo autem aggreſſus eſt me, cum apud matrem eſſem, gladiis inſtructos habens ſecum quos-*

n) Sic per accentus nobiscum Ms. Ba., cf. 2, 14, 19. 3, 10, 11. m., pro δὲ τινὲς Stp. rel. o) Comma hic in Bss. al. cum Ms. Bg. p) δύνασθαι Ms. Ba. cum ed. A. 2. et Bs. 1. de ſolenni confuſione, cf. 2, 10, 9. q) In Ms. Ba. ξιφήρης ſcripſerat prima manus, alia mutavit η in ει. *Maxt.* ſolenni errore, cf. §. 5. πειρ. r) εἰς Ms. Ba. cf. 4, 2, 23.

tem eſt analogia quaedam non modo cum 2, 5, 4. οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ et 3, 15, 9. τῶν ἐν τιμῇ γενομένων ἢ θεραπείᾳ τοῦ γέροντος, (pro quibus abſtractis hic varietur,) it. in formula eadem de rebus, v. c. ap. Xen. M. S. 1, 1, 8. i. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις, ſc. ὄντων, ubi cf. Hindb., ſed etiam cum ſyn. praep. ap. L. Boſ. Ell. p. 232. m. „ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ „τῶν Ἀριστοβούλου, ſc. οἰκείων, eos, *qui* ſunt *ex* domeſticis *Ariſtobuli*" cf. L. N. T. Krb. p. 203. m. Nr. 19. In ſq. Bg. de ſuo addit adv. in v. παρ., deſerens P. in ſq. ἐγρ. τ. ἀλ. et ſe ipſe 3, 12, 13.

εἰσὶ) Aberrantem P. caſtigavit Bg., niſi quod omiſit δὲ iterum, cf. 4, 4, 13., et transponit καὶ, faciens cum Sch. in „ἐξ. *exam.* per tormenta" quo adiecto definitur ſenſus verbi forenſis ſ. iudicialis, cf. Stp. Th. cum Bg. 1, 1248. E. e Dem., cuius Ind. tamen locum ex 1124, 22. aliter exponit, Luc. v. e. cum Rs. Or. V. 4. In ſq. Bg. omnia e P., praeter rectum modum in δυν., ſuppletum gen. pron. perſ. demonſtr. αὐτῶν cum καὶ mutando in pron. relat., de ſolenni ratione Lat. in copulandis membris, cf. Schell. de ſtilo v. *qui* pro *et is*, ſed ut pro libera Vs. haç potuerit ſervari *et* examen *illud* rel.; ſcribente hic Noſtro per analog. modo, cf. de ἐξετ. 1, 8, 17. cum Hſy. Call. Luc. Di. H. S. T. utr. Abr. Dl. A. et Poſſ. Call.

τὸ δ' οὖν) Bg. e P. iterum omittit οὖν, cf. 3, 7, 12., et reddit τὸ τ. cf. 1, 12, 11. e., ſed in v. ἐπ. vicinius ad Sch. „invaſit *me*, occidendi animo" cf. 1, 8, 12., deſerto P. ad ſq. ὄντι, etiam in ξ. ἐχ. partim, me reperiente ξ. ap. Bud. C. 1116, 50. hinc ſine Vs., ſed ſine exemplo ap. Heſy. ξίφη κατέχοντες, nec coll. Suid. 2, 647. m., at praeterea ap. Eur. Or. v. 1627. Phoen. v. 366. Rhes. v. 713. Ioſ. 2, 68. ſ. 5. i. p. 96. ſ. 6. m. Dion. C. p. 316., ut videatur eſſe in poetico-hiſtoricis vocabulis; membrum ſq. negligente P., non item Sch. „*praeparatos* ſ. *accinctos* ad *hoc* agendum" cf. Ind. Dem. cui add. 42, 2. 180, 23. 183, 25. 576, 16. et in rem criticam Luc. 3, 227. N. 46. it. Fi. The. p. 139. a. m., tum Stp. Th. 3, 822. D. e. ſine Ind. e Thuc. cum pr. εἰς, per quam variatur cum πρὸς ſupra; rem ipſam ementito hic Caracallo, cf. Xiph. S. 426, 34. ἐπεὶ δὲ εἴσω ἐγένοντο, ἑκατόνταρχοί τινες εἰσεπήδησαν ἀθρόοι, παρὰ τοῦ Ἀντωνίνου προπαρεσκευασμένοι.

„παρεσκευασμένους. ὅ περ [ſ] 11. dam ad id paratos. quo
„ἐγὼ προμηθείᾳ πολλῇ καὶ ego magna providentia et ſa-
„ἀγχινοίᾳ συνεὶς, ἠμυνάμην, gacitate intellecto, ultus eum
„ὡς πολέμιον [t]· ἐπεὶ μήτε γνώ- ſum ut hoſtem, quoniam nec

ſ) ὅθεν Ms. Ve. et Vi., v. N. ſed ὅςπερ Bc. mendoſe. t) Punctum hic Bc. ſed comma A. al. cum Ms. Bg. v. N.

ὅ περ) Ven. ὅθεν minus recte, in (Boecl.) Argent. vitioſe exſtat ὅςπερ. *Stroth.* Mallem ὅνπερ Getam, ut πολέμιον maſculinum ſit. Nam ſequentia επει — εφερεν ad ipſum Getam pertinent. In edit. Boecl. vitioſe exſtat ὅςπερ, ut iam notavit Strothius. *Gedik.*

Mss. res fuerit aut ſcribae error, aut Gloſſatoris ſolertia, ſumentis vulgatum pro διό περ et ὅ pro διὸ, per ellipſin διὰ ſ. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 478. m., per quam ellipſin eſt quoque ap. Suid. 2, 703. m., ſed alio ſenſu, h. e. definiendi et reſtringendi, pro que Lat. *qua*, quoad, *quatenus quidem* ſ. *ſcilicet*, cf. καθὸ, 1, 8, 2. m., cum h. l. ab initio enunciationis et ſenſu illativo, pro *unde* ſ. *igitur*, ad ſq. v. συνεὶς aſſumi debeat pron. τοῦτο, et Mss. ὅθεν referri ad ſq. membri v. ἠμυν.; vel per libertatem manente P. cum Ms. Ba. in vulg., dum pron. reſolvit in adverſativam et ſubſt. liberum „*ſed* ego *re praecognita*“ ubi, praeter reliqua, omiſit proprie Lat. pron. *ea*, cf. 1, 5, 20. i. 2, 6, 4. 1, 1, 5. e.; de ſuo ſcribente Noſtro in adi. illo cum ſubſt. duobus, (interiecto quanquam, unde Bg. mutavit ordinem,) deinde in copulatis ſubſt. his ſyn. tam inter ſe, quam cum v. συν., nec ferente G. Th., niſi ex Firmic. *vigili* ſagacitate *occulta* facinora *perquirere*, et *ſolertia* et *ſagacitas*, — *mentis agitatio* atque *ſolertia*, in hoc cum Gr. n. ἀγχ., quo de cf. Cas. ad The. Char. p. 156. e. Fi. et Suid., non coll. ad Hes., Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. ex eo que ſupra ad 2, 14, ſ. ut 1, 9. 1. e. ad πρ. cum Thuc. 274, 53. et ib. Schol., ducente Bg. partim e Vs. P. in Stp. ed. caſtigata. Tum Sch. in ἀμ. „ὅπερ ἠμ. ὡς πολ. *quod* ultus *ſum*, tanquam *hoſtile*. Pol. videtur legiſſe ὅνπερ maſc., tanquam *hoſtem*“ rectius ſane, ut Bg., qui propterea ſuppleyit pron. perſ. αὐτὸν, dum durior eſt rectio ab ὅ ad ἠμ., interiecto alio verbo συν., ut in Mss. ratione ante, in primis hoc Noſtri ordine, i. e. praemiſſo pron. ἐγὼ, etſi per ſe v. ἀμ. cum acc. rei procedit, quo de infra.

ἐπεὶ μήτε) Suſpectum ὁρμήν. *Reisk.* Cum libri omnes ſervent: peculiare quid Noſtri tantum hic agnoverim, accipiens (ex oppoſito γνωμ., quod de animi facultate valet intelligendi cogitandi que, et de modo, quo quis cogitat, de cogitatis ac ſententiis, quas quis fovet, Lat. *mentem* ut adhibiturus ſim cum P. hic potius, noſtratium que *Geſinnung*, cum quis cogitat, ſe fratrem eſſe, et per cognationem hanc interiorem debere fratri officia quaedam peculiaria,) de animi parte altera et voluntate, quae habet propenſionem inclinationem que, hic ἀδ., dignam fratre, ut velis ac cupias quaedam, tanquam frater, in primis bene velis et cupias, magis que faveas et ames; quo tendunt illa in Sb. Ind. tum hinc „*affectum* fraterni *animi*“ tum e Noſtro infra 4, 12, 12. ubi variatur ordine et per adiectos articulos, τὴν ὁρμ. ἤδη καὶ τὴν γν. περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων“ *animi affectu* et *mente* intentus *circenſibus* „tum e Zos.

„μὴν ἔτι, μήτε ὁρμὴν ἔφερεν
„ἀδελφοῦ. ἀμύνεσθαί τε αὖ
„τοὺς [u] ἐπιβουλεύοντας, οὐ μό-
„νον δίκαιον, ἀλλὰ καὶ σύνη-

animum iam, nec intentionem
12. *afferebat fratris. Ulciſci*
autem inſidiatores, non modo
iuſtum, ſed et uſitatum. Ipſe

u) Ms. Ba. ἀμύνεσθαί τε τοὺς ἐπιβ. ſed Mss. Ve. ac Vi. modo τοὺς ἐπιβ. pro edd. ἀμ. τὲ αὐτοὺς ἐπιβ. et Ing. 1. ἀμ. τε αὖ τοὺς ἐπιβ. v. N.

5, 9, 6. εἰωθὼς ἐν ταῖς κρίσεσι τὰς τῶν βασιλεῖ παραδυναστευόντων θεραπεύειν ὁρμάς τε καὶ γνώμας" *ſtudia* et *anim.* „quod Lat. ſervat, L. Ern. e Stp. Th., qui 2, 1449. A. m. e P. habet in altero Noſtri loco illo antea," adiungens haec" copulari duo haec ſubſt. et alibi ab eodem „quod et ipſum fit peculiari ratione," quia Zos. duxerit e Noſtro hoc, ut alia, qui et voces alias detorquet in alias partes ac notiones, ut hic ὁρμὴν generalius quid ad formae, fere cum noſtratibus in *Neigung*, quo reſpexerit quoque Bg., ap. G. Th. tamen non diſerte explicatum de voluntate et propenſione; cf. Munth. p. 249. m., libere agente hic P., ſed in ἐφ. ſpectante alium tropum, pro habere, dum Bg. cogitat adiuncta quaedam, v. c. ad matrem, ad matris diaetam; ſcribente Noſtro ad analog. forte Lat. et vel formulae P. *mentem — gerere*, vel ſyn. *gerere — animum*, it. *ferre* — animum *in conſilium*, vel Bg. *afferre — animum*, cf. G. Th. ſine explic. it. Spart. in Car. c. 2. e. p. 710. i. qui in curia *queſtus eſt de fratris inſidiis involute et incondite, ad illius accuſationem, ſui vero excuſationem, — fratri ſe omnia permiſiſſe, fratrem ab inſidiis liberaſſe, et illum tamen ſibi graviſſimas inſidias feciſſe, nec vicem amori reddidiſſe fraterno*, ſed Dem. 1004, 25. ἀλλ᾽ ἐὰν μὲν, ὥσπερ εἶναι φῂς ἀδελφὸς, καὶ τὰ ἔργα ἀδελφοῦ ποιῇς, δόξεις εἶναι συγγενής. ἐὰν δ᾽ ἐπιβουλεύῃς λ. Caeterum a P. diſcedit Bg. etiam in ἐπεὶ, quo de, ut et de diſtinctione ante id, cf. 2, 1, 4. e.

ἀμύνεσθαί τε αὐτοὺς) Scribo αὖ τοὺς ἐπιβ. *Steph.* Forte αὐτὸν τοὺς ἐπιβ. *Reisk.* Ven. τοὺς ἐπιβ. recte, volebam iam olim ſcribere αὖ τοὺς λ. poſtea Stephanum idem ſenſiſſe intellexi. *Stroth.*

Sch. „pro αὐτοὺς Stp. legit diviſim αὖ τοὺς, nimis argute" quod reſponſum nihil valet, nulla cauſa addita. Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit αὖ τοὺς" quod et ipſe credo ob illam rationem, quam in ſimili cauſa 3, 7, 18. attuli, quia Bg. non expreſſit vulg. pronomen, etſi non liquet, quid praeterea voluerit, τὲ, an δ᾽ aut δὲ, qualem adverſ. dedit ſolam cum P., ut l. l. etiam plane oppreſſit αὖ, quod ſane melius, quam vulg., convenit contextui, pro *rurſus* ſ. contra, pro mea parte, vel pro *porro*, unde nec dubitavi edere Stp. coniecturam, quanquam contra Mss., ubi tamen veſtigia ſunt lectionis huius, quia excidere potuit iterum (ut 3, 11, 4. 3, 15, 10.) ſyllaba αυ, id que ob pr. τὲ, quod, a Ms. Ba. diſerte ſervatum, ſed a rel. tacite, cum αὖ reperi ap. mox laudandos, it. Ael. V. h. 2, 13. p. 98. e. et ib. p. ſq. in N., quae et profert alterum δ᾽ αὖ; una cum poëtico δ᾽ αὖτε ſaepe ab Intrp. per unam Lat. adverſ. redditum; unde Bg. aeque ſic maluerit, etſi alibi quoque τὲ omittit, cf. 3, 1, 14. m. et in αὖ etc. Bud. C. Hoog. Op., Z. ad Vig. Rsm. ad Dev., ad Luc. 2, 487. N. 88. Suid. non coll. ad Hes., Ind. Thuc., cui add. 120, 27. 126, 17. 24. 157, 31. 388, 94. Ind. Xen. M. S. Z. it.

„θες. αὐτὸς γοῦν ὁ τῆσδε τῆς „πόλεως κτίςης Ῥωμύλος οὐκ

etiam huius urbis conditor Romulus non pertulit fra-

Pol. cum p. 186. N. it. Ἀνβ. ubi verus locus eſt 3, 4, 20. ſed tertium δὲ αὖ ſine apoſtr. ib. 1, 10, 11. 2, 6, 7. it. Bach., cui add. Sy. 2, 24. 3, 9. 4, 10. et Cyr., cui add. 1, 2, 9. 11. 1, 5, 5. 1, 6, 2. 13. bis, et τὲ αὖ 1, 1, 1. 1, 5, 9. et αὖ πάλιν 1, 6, 13. ſed Dem. ſine Ind. 238, 21. 526, 2. 554, 2. 559, 15. 628, 1. 829, 3. In rel. ſeverior Bg., quam P., maxime in ſervato plur. τ. ἐπιβ, cf. §. 4., et in omiſſo adv. ad συν., cf. 4, 2, 23.

αὐτὸς γ.) Diximus alibi, nempe ad 1 A. Tac. 10. annot. 19., ſolenne eſſe nequitiarum civilium magiſtris et auctoribus abuti exemplorum colore. Ita Caligula ap. Suet. 25. rapta et abducta ex alterius matrimonio uxore, *matrimonium ſibi repertum* exemplo *Romuli* et *Auguſti*, ait. Nihil uſitatius hodie, quam exempla palam improba, manifeſto que etiam gentilium conſenſu damnata, in praeſidium malae cauſae advocare. Quinimo, quod nemo cordatus ſine ſtupore referre aut legere poteſt, ad licentiam facinorum tuendam, aut alios uſus, ipſa S. Scripturarum exempla, quae Spiritus S. in utramque partem manifeſta cenſura vel abſolvit, vel damnavit, contraria prorſus interpretatione adornantur; quod praeſertim impius ille ſub pietatis praetextu Thomas Campanella de Monarchia Hiſpanica paſſim facit. *Boecl.* Se ipſum aequat Romulo. Iam alii utroſque fratres Romulo et Remo compararunt, et quidem ſpeciatim Colonia Iulia Caeſarauguſta, quae urbs decreto decurionum numum percuſſit, in quo Lupa viſitur, Romulum et Remum lactans, ap. Musgrav. p. 76., qui, *videtur*, inquit, *reſpicere Caracallum et Getam, tanquam Romae alumnos.* Similis numus eſt in numophyl. Reginae Chriſtinae Tab. 27. in Antoninum p. 191. Similis quoque in Philippum Imp. tempore ſaecularium ludorum cuſus ap. Beger. p. 731. Similes numi in Antoninum quarundam Coloniarum ap. Vaillant. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „omittit Ῥωμύλος" vel potius ſcriba negligentior, unde reſtituimus ſtatim e P., qui et ipſe liberior, praeter pron. τῆσδε, pro *huiusce*, cf. 3, 11, 11., quoque in αὐτ., quod Bg. capit pro καὶ αὐτὸς, intenſiva notione, pro etiam adeo, cf. 2, 6, 12., niſi particulam γ. expreſſit per *etiam*, ſenſu copulandi et transeundi, ut per *porro* 2, 1, 15., cf. 4, 1, 4., quam contra P. ſumſerit pro cauſali, cf. 2, 3, 9., valituram hic aeque pro *igitur*, in narrando et demonſtrando, exemplis que memorandis, tenente Stp. Th. 4, 1306. C. e. tantum κτιςὴς hoc accentu, ſine exemplo, cf. L. N. T., ſed L. Ern. etiam noſtrum ſimul accentum, quocum ſolo reperi ap. Heſy. ſine N., Ind. Luc. Diod. S. ubi et 1, 454. l. 2. ὡς ἂν κτ. γεγονὼς τῆς πολ., ut *urbis* huius *conditor*, ſed cum gen. τόπων ap. Lyco., et ap. Flor. 1, 1, 1. *primus ille* et *urbis* et *imperii* conditor *Romulus*, cf. Cic. de offic. 3, 10. m. *in eo rege, qui* urbem *condidit*, rel. ubi caedem hanc reprehendit. Mox Bg. e P. in v. ἦν., etiam in ſervato particip. per continuam rectionem, ubi comma ſane poſt ἀδ. locum habet, ſed et aliquod poſt v. ἦν., ſi acc. participii pro inf. ſumatur, quem tamen aeque ignorat Stp. Th., ac rectionem cum acc. perſ. et particip., forſan e Lat. ductam, tacente G. Th., cf. Virg. A. 9, 622. *talia* iactantem *dictis ac dira* canentem *Non* tulit *Aſcanius*, it. 10, 578. *haud tulit* Aeneas *tanto* fervore *furentes*, it. 12, 371. *non* tulit *inſtantem* Phegeus *animis* que *frementem*, ubi oppreſſi ſunt acc. perſ. pron. *illum*

„ἤνεγκεν ἀδελφὸν x) ὑβρίσαντα
„μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. σι-
„γῶ Γερμανικὸν y) τὸν Νέρω-

trem, tantum illius operibus
13. *illudentem. Taceo Germanicum, Neronis: et Titum,*

x) Comma hic in Bs. 2. L. al. cum Ms. Bg., v. N. y) Γερμάνικον Ox., ut Δομετιάνου Bs. 1. L. cum Bs. 2. R. quorum primum tenent etiam Par. et ſimul τοῦ pro τὸν bis mendoſe.

ſ. *illos*, e Gr. ferente me tantum ap. Luc. 1, 482. l. 54. οὐ φέροντας τὸν Διογένην, *non ferentes Diogenem*, cum acc. perſ. nudo, ſed alio ſenſu Ind. Rs. Or. V. 4. πολὺν φέρων ἐν ταῖς διαβολαῖς τὸν Φίλιππον λ.

ὑβρίσαντα) Reſpicit petulantiam Remi, *ſaltu* moenia *increpantis*, ut loquitur Florus (1, 1, 8. vallum — *cuius* dum *irridet* anguſtias *Remus*, id*que* increpat *ſaltu*.) Caeterum Attice dr. ὑβρίζειν εἴς τι Lys. Or. 1. p. 4. (Rs. Or. V. 5. p. 17. ὁ γὰρ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἴς σε λ.) ſed idem eadem or. habet etiam ὑβρίζειν τινὰ, omiſſa praepoſitione. Etiam Herodianus 5, 6, 24. dicit ὑβρ. πρόσωπον. Interim Lucianus differentiam aliquam ſtatuit inter ὑβρ. τινὰ et εἴς τινα in Soloec. p. 759. ſq. Spanh. ad Ariſt. Plut. 900. *Leisn.*

Sed Luc. refutatus a quo non? cf. N. ib. 3, 580. it. 2, 283. N. 77., ubi huc reſpicitur ſine Vs. et cum mendoſa lectione τοῦ ἐκεῖνα λ., ad Lys. l. l. cum Rs. Or. V. 6. Ind. Bud. C. 397, 50. D'Orv. Ch. Is. Pan. Mor. p. 81. 109. Pal. Fi., Ariſt. Kuſt., Dion. H. S. T. 1. Dem. cui add. 104, ult. 138, 13. 212, 23. 516, 15. 21. 520, p. 540. ult. 546, 5. et in paſſ. cum εἰς 555, p. ſed act. cum pr. περὶ 1076, 18. tum Stp. Th. 3, 1716. C. ſq., ubi et hinc „*operibus* ſuis *illudentem*, opera ſua afficientem contumelia“ i. e. ridentem, contemnentem verbis factis que, cf. Freinsh. ad Flor. l. l., et alibi de ἐργ. notione peculiari, quo Sch. ſpectat „ſtructa manu“ de vallo aut muro, cf. Liv. 1, 7., in μον. alium ordinem ſequente Bg. fere e P., quod adv. Noſter propius ad εἰς ἐργ. quoque poſuerat cum vi, pro *ne quidem* operibus ſtructis, ſ. *vel*, ſ. *etiam adeo*, ut tanto iuſtius ulciſcerer fratrem, qui me ipſum invaderet.

σιγῶ Γερμ.) Mutilatus eſt locus, atque ita procul dubio interpolandus, σιγῶ Γερμανικὸν τὸν Τιβερίου, Βρεττανικὸν τὸν Νέρωνος, καὶ Τιτ. ut cum e Dionis epitome, tum e Zonara cognoſcitur. Itaque et vertendum, *taceo* Germanicum *Tiberii*, Britannicum *Neronis*, ac *Titum Domitiani* fratres. *Sylb.* et hoc latini ſermonis eſſe videtur; graeci potius dicere ſolent ἐῶ λέγειν. Caeterum recte conieciſſe iudico Sylburgium, qui poſt Γερμανικὸν excidiſſe putat τὸν Τιβερίου, καὶ Βρεττανικὸν, quod ob ſimilem exitum ανικὸν admodum vero ſimile eſt. *Strotb.* σιγω Γερμανικον τον — ſc. αδελφον — Νερωνος λ. Quaeritur, quo iure Herodianus Germanicum Tiberii — ſi hunc per Nerorem intelligere velis — fratrem appellare poſſit, quum potius filius eſſet, per adoptionem ſcilicet. Scheidius enim turpiter ſe dat, dum in indice dicit: Tiberius *fratrem ſuum* ex inſidiis per Piſonem creditur interfeciſſe. Sylburgius melius vidit difficultatem huius loci. Quare poſt Γερμανικον excidiſſe putabat τον Τιβεριου, καὶ Βρεττανικον. Sed minime probare poſſum hanc emendationem, etiamſi Strothius ei album calculum adiiciat. Nam ut nihil dicam de nimia huius coniecturae audacia, aperte tamen refragatur conſilio orationis Caracallae. Is enim exempla afferre volebat non cuiusvis interfecti aliquando cogna-

„νος, καὶ Τίτον τὸν Δομετιανοῦ. *Domitiani*, *fratres*. *Marti*, cuius rei innumera coacervare poterat, ſed in ſpecie exempla fratris a fratre peremti; id quod etiam clariſſime docent caetera, quae affert, exempla, Romuli, Domitiani, Marci, licet in ultimo hoc mendacem famam, — cf. Iul. Capitol. in M. Ant. Philoſ. c. 15. et in Vero c. 11. — non veritatem ſequatur iniurioſus Caracalla. Iam vero Germanicus, ut dixi iam, non frater erat Tiberii, ſed filius adoptivus. Poſſet aliquis coniicere, pro Γερμανικον legendum eſſe Βρεττανικον. Sed ne id quidem opus eſt. Equidem veram iudico vulgatam lectionem, eius que duplicem affero explicationem. Si Nero hic idem eſt cum Tiberio; Germanicus, de quo hic ſermo eſt, non ille eſt, qui plerumque hoc nomine inſigniri ſolet, Tiberii nempe filius adoptivus, qui Antiochiae periit; ſed huius potius pater naturalis Druſus, frater Tiberii. Hic enim Druſus itidem eſt vocatus Germanicus, cf. Suet. in vita Claudii c. 1. *Senatus Druſo Germanici nomen poſteris que decrevit.* Non quidem certum eſt, Tiberium hunc fratrem ſuum interficiendum curaſſe, ſed veroſimile id fit ex quibusdam Suetonii locis. C. 1. in Claudio narrat, *nonnullos tradere*, hunc Druſum, *ſuſpectum Auguſto*, interceptum *veneno*; et c. 50. in Tiberio de huius in fratrem Druſum odio loquitur. Caracallam vero in hac oratione rumores tantum ſequi, iam antea exemplum Marci Aurelii nos docuit. Enimvero malo, Neronem hic non eſſe Tiberium, ſed ipſum illum imperatorem, ſub hoc nomine maxime notum, praeſertim quum ipſe Herodianus 1, 3, 9. ita hoc nomine uſus ſit. Nunc vero Germanicus idem mihi eſt qui Britannicus. Hunc enim Neronis fratrem vocatum etiam eſſe Germanicum, patet ex Suet. c. 27. in Claudio: *quem primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit.* Ex eodem Suetonio, et praeter hunc etiam e Xiphilino atque Zonara conſtat, Domitianum Titi fratris mortem, ſi non effeciſſe, acceleraſſe ſaltem. *Gedik.* (Cuius haec in Muſ. Crit. Stoſch. reperi, poſtquam iam Notam meam ſuper hoc loco conſignaſſem, quae partim confirmatur etiam huius Viri Longe Doctiſſimi auctoritate.) De exemplo, a Romulo petito, ſatis conſtat, ſi caetera, quae adducuntur, utique quadrarent. Nam praeterea, quod Germanicum Tiberii fratrem appellet, cum per adoptionem filius eſſet, nullibi, quod ſciam, proditum eſt, Germanicum Tiberio inſidias ſtruxiſſe, aut quoquo modo opprimendum curaſſe; quod tamen noſter innuere videtur. Certe Germanicus ipſe Antiochiae obiit non ſine veneni ſuſpicione Suet. l. 4. c. 1. (Tib. c. 39. et Calig. c. 1. e. c. 2.) Ad haec neque Titus commode in exemplum ceſſerit, qui, referente Suet. c. 4. l. 11. (Tit. c. 9. e.) *fratrem inſidiari ſibi non deſinentem, ſed, paene ex profeſſo, ſolicitantem exercitus, nec occidere, neque ſeponere, ac ne in minore quidem honore habere ſuſtinuit.* Quod ad Marcum attinet, v. Spart. (ſ. Capitol.) in Vero (c. 9. T. 1. p. 430.) *haec vitae diverſitas*, inquit, *atque alia multa, inter Marcum et Verum ſimultates feciſſe, non aperta veritas indicabat, ſed occultus rumor inſuſurrabat.* Deinde Marcum ab omni huiusce fraudis ſuſpicione liberat. *Oxon.*

Quem Sb. reſpicit locum Xiph., (nam Zonarae non potui conferre,) eſt ed. Sb. in Nerone 267, 18. Νέρων οὖν τὸν Βρεττανικὸν καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ διεχρήσατο, et 270, 14. τὸν Βρ. φαρμάκῳ δολοφονήσας ὁ Νέρων, ſed 267, 10. 199. Britannicus γνήσιος — τοῦ Κλαυδίου παῖς ἐπεφύκει, ſed ἡ ἡγε-

„Μάρκος αὐτὸς, φιλοσοφίαν cus ipſe philoſophiam et

μόνια — ἐκ — τοῦ νόμου καὶ τῷ Νέρωνι διὰ τὴν ποίησιν ἐπέβαλλεν, *iure civili*, propter *ius* adoptionis, *imperium* ad *Neronem* quoque *pertinebat*. Sed hoc ipſo loco, conſervata lectione vulg. cum libris omnibus, etiam P., quem plane Bg. dedit, utar ego contra dubitationem Sb. dupliciter, primo ſic, ut dicam, Britannicum illius eſſe Noſtri Germanicum, deinde, quod Bg. e P. adiungit ad perſpicuitatem de *fratre*, ut accipiam de fratre per adoptionem, quo de ſenſu cf. Periz. Animadv. hiſtoric. ed. Harles. p. 406. Utraque vero res firmari etiam poteſt teſtimoniis hiſtoricorum his, Angl. ap. Heyn. H. 4, 756. m. ubi de imperatore Claudio et victoria de mari Britannico, *aus eben dem Grunde gab er* ſeinem *Sohne* von *Meſſalinen* Germanicus *den* Beynamen *Britannicus*, nihil contra monente Nota, tum Suet. in Claud. c. 27. i. quem *primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit*, it. in Neron. c. 6. e. *ut emanaret in vulgus, miſſos a Meſſalina, uxore Claudii, qui eum meridiantem*, (Neronem,) *quaſi* Britannici *aemulum*, *ſtrangularent*, unde colligas ſaltem, inimicitias quasdam inter iſtos exercitas eſſe, ut et ex his cap. ſq. *Britannicum* fratrem, *quod ſe poſt* adoptionem *Aenobarbum* ex *conſuetudine ſalutaſſet, ut ſubditivum, apud patrem arguere conatus eſt*, it. c. 33. m. *Britannicum*, non *minus aemulatione vocis, quae illi iucundior ſuppetebat, quam metu, ne quandoque apud hominum gratiam paterna memoria praevaleret*, veneno *aggreſſus eſt*, quod et, ut poſt ſequitur, *inferri in triclinium, dari que* coenanti *ſecum* Britannico *imperavit*, rel., latius hoc narrante Tac. Ann. 13, 15. ſqq., ubi etiam nominatur *Britannicus*, et c. 14. e. modo *audiretur hinc* Germanici *filia* rel., ſed c. 17. i. *in campo tamen Martis ſepultus eſt, adeo turbidis imbribus, ut vulgus iram deum portendi crediderit* adverſus *facinus*, cui *plerique etiam hominum ignoſcebant*, antiquas *fratrum* diſcordias, *et inſociabile regnum exiſtimantes*. Itaque hic non intelligo Germanicum illum, ſub Tiberio clariſſimum, ſed alterum ſub Claudio, quem et alibi Tac. appellat modo *Britannicum*, modo *Germanicum*, cf. Ann. 12, 2., ſaepius tamen ſane *Britannicum*, cf. ib. c. 25. 41. 69.; pro quo licuit Noſtro adhibere aeque nomen *Germanici*, qui et forte auctores habuerit in eo, quod dicit hic, Titum interemtum a Domitiano. Sic enim Noſtri haec capio, non ut Oxonienſes, praeter laudata in eorum Nota antea loca, addens hunc Suet. in Domit. c. 2. e. *neque ceſſavit ex* eo *inſidias* ſtruere *fratri*, clam, *palam*, rel. Denique recte Sch. „σιγ. *taceo*, ſilentio praetereo aliquem" quo de ſenſu verbi et rectione cum acc. perſ. ſane nihil reperi, cf. L. N. T. Suid. Ind. Soph. Ai. Orph. Theogn. Valck. Eur. diatrib. Plut. Hs. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Dem. ſed Rs. Or. V. 4. cum acc. rei, quem et habet ſyn. σιωπᾶν, cf. Stp. Th. cum Poſſ. Call., ad quam analog. ſcriptum hic fuerit, ſed magis tamen ad Lat., cf. G. Th. in Bg. it. v. *ſilere*, et in hoc Ind. Amm. M.

Μάρκος) Inique eum onerari hac calumnia, magna aſſeveratione contendit Capitolinus in Vero cap. ult. et Ritterhus. in Marco ſuo. Adde, quae notavimus ſupra ad 1, 4, 21. *Boecl.* De Marco, quod dicitur, attingit etiam Capitolinus (in Marco c. 15. p. 347. *nemo eſt principum, quem non gravis fama perſtringat, usque adeo*, ut *etiam* Marcus *in ſermonem venerit*, quod *Verum* vel *veneno* ſuſtulerit, — *vel certe per* medicum *Poſidippum, qui ei ſanguinem intempeſtive dicitur emiſiſſe*,) et ſub

„καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, „Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν, „ὄντος γαμβροῦ z, ἀλλ' ἐξ ἐπι- „βουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. ἐ- „γὼ δὲ, δηλητηρίων παρε-

mansuetudinem prae ſe ferens, Lucii contumeliam non tulit, generi ſui, ſed per inſidias
14. eum amolitus eſt. Ego vero venenis comparatis in me,

z) Colon in Ms. Ba.

finem Veri (c. 11. p. 437. *nota eſt* fabula, *quam* Marci *non* capit *vita*, quod *venenum* Marcus *Vero* porrexit: *ſed huc nefas eſt de Marco putari*, cf. c. 10. i. p. 434. et Capit. in Marco c. 29. e. p. 402. *dederunt ei vitio*, quod *et* fictus *fuiſſet*, nec *tam ſimplex*, quam *videretur*, ad quae Caſ. N. „loquere tu, Dio, et ſententiam tuam dice, ὅτι οὐ προσποιητῶς, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς πάντα ἔπραττε, πρόδηλον, et ſtatim, οὕτως ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ οὐδὲν προσποιητὸν εἶχε“ Xiph. Sb. 373, 14. et 21.) *Sylb.* Pol. vertit ita, *Marcus ipſe* philoſophiae *ſimulator* ac *manſuetudinis*. Sed verbum πρ. aliud etiam, quam *ſimulare* ſignificat, praeſertim, quum accuſativo, non infinitivo, eſt iunctum. Quomodo igitur latine reddendus locus ille erat: Ita, *Marcus ipſe, qui philoſophiam et manſuetudinem* ſibi *vindicabat* ſ. *ſibi aſſerebat*. Poteſt enim quispiam, qui aliquid ſibi vindicare aut aſſerere dicitur, id pro ſuo iure facere, nihil quo indebitum arrogare. *Steph.*

Qui et in Th. 3, 440. B. „exiſtimo ſ. potius contendo, reddi debuiſſe non verbo *ſimulo*, ſed *profiteor*. Ineſt huic v. aliqua vindicandi ſignificatio. Nam qui aliquid profitetur, ſibi ſcientiam eius vindicat“ dum deſerit P. (ſervatum etiam a Sb. oblique per *ſimulans*) quoque Sch. „*cupiens* videri *manſuetus*“ quod et ipſum ambiguum eſt non minus, quam illa Bg. phraſis, et ſeverum *affectans*, ubi ſenſus pendet ab animo dicentis hic; qui ſi malus ſumitur: etiam ironia valebit et verſio P. et Sb., quanquam ſane v. πρ. in meliorem partem accipitur interdum, ut μεταποιεῖσθαι, (cf. Zos. 1, 56, 6. Thuc. 130, 61. Suid. 2, 541. i.) et ἀντιποιεῖσθαι, cf. Ind. Xen. M. S., ſed Fi. The. v. προσποίησις et ap. Dion. C. 689, 48. τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων οὐκ ὀλίγοι, philoſophiam *profitentes*, pro quo mox ib. τοὺς φιλοσοφεῖν λέγοντας, cf. in Bg. 1, 9, 13., ſcribente Noſtro ad analog. in v. cum duobus ſuis ſubſt.

Λουκίου) Eſt hic Lucius Verus, Marci gener, (ut hic mox ſequitur,) miſſus ad bellum, quod cum Vologaeſo gerebatur, Xiph. l. 70. §. 2. *Leisn.*

Cf. ſupra 1, 8, 6, ſq. ſed ad iniurias, quae hic dicuntur Marco illatae a Lucio, Capit. in Vero c. 8. p. 428. unde tamen, ut nec e reliquis Lucii vitiis, a Capit. ſubinde narratis, nihil colligatur cauſae ad caedem inferendam. In ſq. pro particip. ὄντ. aſſumit Bg. e P. pronomen, pro *etſi* erat *gener ipſius*, ſcribente Noſtro in οὐκ ἤν. cum ὕβρ. iterum ad analog., maxime forſan illius P. Lat. *contumeliam — perferre*, cf. G. Th., qui nihil in v. Bg., non negligentis adiectum membrum cum P., ubi e Vs. emendata in ed. Stp. in ἐξ ἐπ., ſeverius, quam ſupra, ut Sch. in v. ἀπεσ., quo de v. Leisn. Progr. ſed Bg. per Lat. in Stp. Th., qui hinc ſine Vs. et ſine auctoritate alia in hunc ſenſum tropicum de perſ., ubi ſaltem eſt analogia ad med. in phyſica notione, cf. 2, 9, 7.

„σκευασμένων, ξίφους [a] ἐπηωρημένου, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. „τοῦτο γὰρ αὐτῷ τοὔνομα ἐδίδου τὰ ἔργα. ὑμᾶς δὲ χρὴ [b] „πρῶτον μὲν θεοῖς εἰδέναι χάριν [c], ὅτι κἂν τὸν ἕτερον ὑμῖν „τῶν βασιλέων ἔσωσάν [d], παύσασθαι [e] δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς „καὶ τὰς γνώμας διηρημένους,

gladioque impendente, hoſtem ultus ſum: hoc enim ei nomen dabant ſua opera. 15. *Vos autem oportet, primo quidem diis agere gratias, quod ſaltem alterum vobis principum ſervaverint: tum porro deſinere mentibus et ſententiis ſeparari: ac potius*

a) Ms. Ba. ξίφους ἀπηωρ. v. N. b) Comma hic in A. cum Ms. Bg. v. N. c) In Ms. Ba. comma hoc cum A. al. et κἂν ſine iota cum iisdem, v. 4, 4, 15. d) Colon hic Ing. cum Pat. et Ms. Bg. pro puncto rel., v. N. e) Ms. Ba. παύσασθε διηρημένοι· εἰς — βλέποντας, ἀμ., ſed Ms. Ve. Excp. modo διηρημένοι. In edd. A. al. παύσασθε — διηρημένοι. εἰς — βλέποντες, ἀμ. ſed Ing. 2. παύσασθε — διηρημένους — βλέποντες λ. v. N.

ξίφους) adde τε. *Stroth.* Quam copulam, oſtenſam quoque a Bg. e P., etſi fingere licet elapſam intra vicinas utrinque litteras, ſed commodius unius elementi hanc τ' cum apoſtropho, tamen contra libros nondum addiderim, aſyndeton ſumens, in oratione ſolenne, ſed hic praeſertim aptum dicenti cum ſtomacho et animo vehementi. In Ms. autem potius error in vocali eſt, ut ſupra 1, 9, 10. cum ξιφ. habemus ſimilis compoſitionis verbum ἐπίκειται, pro quo hic varietur; me tenente praeterea v. vulg. cum ξιφ. tantum infra adhuc ſemel ap. Noſtrum, ſed non amplius, praeter laudata ad 1, 9, 10. 2, 9, 1., at Ms. ἀπαιωρ. e Suid. ſine loco, Fa. Aeſ. Ioſ. 1, 571. pen. Foes. p. 10. m. v. αἰώρα cum Ind. Geop. et Ael. V. h., variante Noſtro in δηλ. nudo pro §. 7. δηλ. φαρμ., ſed ſtringente Leisn. per lineam rubri coloris aſſumta illa in Vs. Bg. ad v. παρ., quae ſunt e P., ubi et ὑπ' αὐτοῦ expleveris, tenente Stp. Th. in v. ἀμυν. 1, 403. E. ſub Bg. ſine Vs. hunc locum partim e Bud. C. 1008, 31., ubi per analog. iterum cum ἐχθρ., pro quo variatur cum §. 11. πολεμ., cf. 4, 4, 14.

τὰ ἔργα) P. ſervat Bg. modo in pron. addito ἑαυτοῦ, ubi variatur in forma contracta τοὔν. cum §. 3. τὸ ὄν., cf. 2, 14, 7., ſed formula ἐδιδ. τοὔν. de re adhibetur forſan e Lat., cf. G. Th. v. *dare* 241, 4. 8.

χρὴ) Pro libero P. ſumit Bg. hoc v. cum acc. perſ. non ſolum, ſed ſimul cum inf., dum, qui editores omiſere comma, forte cogitarunt tranſpoſitum ordinem, χρὴ δὲ, ὑμᾶς λ., abſolute ſic poſito v., et tracto pron. ὑμ. ad ſq. inf., ſenſu eodem. Sed in εἰδ. χαρ., ſecus ac 2, 11, 14., cum P., qui neglexerat particulam κἂν, cf. 4, 4, 15., quocum ſententia leviter variatur, it. in diverſis caſibus τὸν ἕτ. — βασ., a P. libere mutatis in eosdem. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 703. notaram olim, huc forſan pertinere ibi numum Antonini inſcriptum *Aegis*, ſerie ſecundum.

διηρημένους) Cod. perperam διηρημένοι. *Stroth.* Cauſa eſt, quia in iſto Ms. Ve. ſimul ſervatur acc. ſq. participii βλέποντας, quae et ſunt in Ms.

„εἰς ἕνα δὲ βλέποντας, ἀμε-„ρίμνως βιοῦν. Βασιλείαν δὲ „ὁ Ζεὺς, ὥσπερ αὐτὸς ἔχει „μόνος f θεῶν, οὕτω καὶ ἀν-

unum intuentes imperatorem, 16. ſecure vivere. Imperium autem Iupiter, ſicut ipſe poſſidet ſolus inter deos, ita etiam

f) Ms. Ba. ἔχει θεῶν μόνος λ. v. N.

Ba., ubi praeterea modus imperat. παύσασθε eſt vel lapſus librarii in finibus iterum, cf. §. 9., vel inde, quod meminerat, v. παύεσθαι in med. habere ſecum nominativum participii, qui caſus tamen hic non toleratur, ob ſervatum inf. βιοῦν, quocum non conſiſtit ille imperat. παύσασθε. Quod autem Ald. etiam alterum particip. βλέποντες tenent in nominativo: id melius eſt quidem ad praeced. nominativum διῃρημένοι, et utrumque conveniens cum illo imperat. παύσασθε, at idem hic imperat. cum inf. βιοῦν ſtultus, ut mendoſa lectio Ing. 2. quia cum παύσασθε debebant eſſe nominativi illi participiorum, niſi βιοῦν adverſaretur. Veram lectionem, conſervatam a Ms. Vi., reddidit Bg. ſeverius, quam P., ubi duo inf. παυσ. et βιοῦν tum pendent a pr. v. χρὴ, (unde poſt ἔσωσ. et διῃρ. modo commata poſſunt locari.) tum copulantur ſecum per bina δὲ, quorum prius reſpicit praeced. πρῶτ. μὲν, (unde Bg. duplici Lat. reddit, quaſi ſit εἶτα δὲ, niſi ille ſimul ἤδη ſic expreſſit, cf. 3, 15, 12.) ſed ſecundum δὲ ſumetur etiam ſenſu diſtinguendi copulandi ve, pro τὲ, (unde Bg. *ac*,) aut referetur ad v. παυσ., in quo ineſt vis quaedam negandi, ut opponuntur ſibi duo membra tota, παυσ. λ. et εἰς ἕ. βλ., unde δὲ obtineat quoque vim adverſativam, qualem in Lat. ſuo *potius* ſpectet Bg., niſi libere aſſumſit μᾶλλον. Saltem idem e P. ad ἕνα adiecit ſubſt. βασιλέα, perſpicuitatis cauſa, e pr. τὸν ἕτερ. τῶν βασιλ. Tum Stp. Th. 2, 856. B. e P. producit hinc in adv. ἀμ. „παύσασθε — διῃρημένοι, εἰς — βλέποντες, ἀμ. βιοῦτε, (ſine alia auctoritate, quam nec ipſe habui, ut peculiare quid Noſtri ſit, ſed ad analog. tamen, tum 4, 750. F.) παύσασθε — διῃρημένοι; *neque* mentes *et* animi *veſtri* in *diverſa* diviſi *ſint* „partim e P., quem recte deſerit Bg., ut rectionem Gr. et v. δ. cum acc. elliptico modo per ſyn. abl., pro quibus Sch. in „γν. ſententiis *et* animis *in* diverſa *tracti*" copulante Noſtro peculiari ratione tum bina ſubſt. (totum ψ. cum parte γν., vel ſyn., ut Lat. illa antea ap. Stp., ſed ut diverſas animi facultates, cogitandi et volendi,) tum v. δ. cum iſtis, (tropo remoto, pro, diverſis modis ſentire et cogitare, velle ac cupere, favere diverſis,) variata per copiam oratione cum 4, 3, 3. ἐμερίζοντο πάντων αἱ γνῶμαι, et in βλ. rel. cum 3, 15, 2. εἰς αὐτὸν βλ. μόνον, ubi P. libere addit adv., cf. 2, 11, 9. m., nihil dante nec G. Th., niſi haec, *non* conſiliis *ſolum* et *ſtudiis*, ſed *armis* etiam *et* caſtris *diſſidebamus*, it. *animo* et *voluntate* diſſidere *ab aliquo*, cf. iſi v. δ. cum ſyn. abl., at per ſenſum alium ap. Krb. Obſ. p. 150. m., ſed in perf. huius διῃρ. formam et differentiam ad Luc. 2, 794. N. 51. et 3, 856. b. i. ad p. 560.

ἔχει μον. θ.) Ms. ordinem alium, in tranſpoſito adi. aut ſubſt., ut alias, hic vero per laevitatem minorem, habuerit ipſe P., deſertus a Mss. rel. et Bg., qui tamen cum illo rectionem ſubſt. βασ. cum gen. perf. θεῶν bene oſtendit per adiectam praep., niſi tamen rexit cum adi. μον., ſervans ex eodem Lat. ad v. ἔχ., cum et ſevera phraſis in uſu ſit, cf. G. Th., ſen-

„θρώπων ἑνὶ δίδωσι.“ Ταῦτα [g] εἰπὼν μεγάλῃ βοῇ, θυμοῦ πεπληρωμένος, βλέμματι [h] δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, εἰς τὰ βασίλεια ἀνέδραμεν [i].

17. *uni mortalium dat.* Haec locutus magna voce, irarum plenus, adſpectu truculento intuens illius amicos, trementesque et pallentes plerosque relinquens, in imperatoriam aulam reverſus eſt.

Εὐθὺς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε [k] καὶ φί-

Continuo igitur omnes occidebantur illius domeſtici et

g) Legitur etiam τοιαῦτα. *Steph.* Et ſic Mss. tres, v. N. h) βλέμματι Ms. Ba. e more vetuſto, cf. 3, 7, 18. e. ſed in Bs. 2. R. e vitio operarum. i) Mss. Ba. et Vi. ἀνέδραμεν εἰς τὰ βασ. v. N. k) οἰκεῖοι τὲ λ. Ms. Ba. cf. 3, 12, 25.

tentiam de ſuo conformante Noſtro, niſi forſan ad illa Hom. Ἰλ. ά, 279. βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, it. β', 180. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον et v. 197. τιμὴ δ' ἐκ διός ἐστι, ad quae v. N. Clark. et Duport. Gnomolog.

ταῦτα εἰπ.) probo Codicis Ven. lectionem τοιαῦτα, ſic enim fere ſemper Herodianus dicere ſolet. *Stroth.*

Sed ſimilem varietatem et gloſſam habuimus ſupra aliquoties, cf. 3, 12, 26., hic ut in vulg. maneat cum Mss. rel. quoque P., et Noſter aeque ſic alibi, cf. 1, 9, 12. 2, 13, 19., varians omnino his pron. poſt orationes in tranſitu ad alia, dum Bg. reddit e P. in ſq. μ. β., cf. 2, 13, 9. non item retenta copula in ſq. membro utr., ubi Ind. Sb. „πεπλ. irae *plenus*“ ſeverior in ſing., ſed Stp. Th. quoque cum P.; laudante Trill. Obſ. Crit. p. 166. e. formulam Noſtri, ductam forſan e Lat., cf. G. Th. v. *plen.* 916, 64. Sed in ſqq. Noſter partim modo cum Gr. aliis, omiſſo τῷ artic. ad βλ., cf. Stp. Th. v. i. cum Ind. Dem. et ap. Long. Mor. p. 136. e. it. L. N. T. Schw. p. 257. in N. „*haec* cum *alta* voce *locutus* eſſet, *repletus* ira, *truculento* vultu *eius* intuitus *amicos*, trem. *plerosque* et *pall.* reliquit, *in* regiam *reverſus.*“ Tum Stp. Th. 1, 1053. D. m. in δρ. cum βλ. tantum hinc, probato que Lat. Bg. e P., cf. Dio C. 1003, 33. Ariſt. Ran. v. 570., Zoſ. 4, 53, 4. Ind. Ael. V. H. et Luc. et ad hunc 3, 610. N. 30. Bg. ad Alc. ep. p. 318. m. cum Gat. ad Ant. p. 142. D. „δριμὺ βλέμμα Herodiano, *vultus torvus* ac *truculentus*“ ſed G. Th. modo 1205, 51. acrioribus *oculis* aliquid *intueri*, et 1137, 50. 52. hunc *adſpectans* alterno *vultu*, (ubi Var. L. *ſpectans*,) aſpicere *aliquem* molli *vultu.* Porro in ἀφ. cum εἰς cf. Stp. Th. M. O. A. V, 3. p. 422. e. et laud. infra ad 7, 1, 5. Mox v. τρ. et ὠχρ. copulat quoque Luc., cf. Ind., ubi liberior P., quocum Stp. Th. in τρ., ſed in ὠχρ. cum Bg. et confuſo Noſtri proprio nomine. Denique Bg. in τὰ β. aliter, quam P. et ſupra, ſed cum P, in ἀνεδρ., pro ſevero *recurrit*, quod aptum homini commoto ac vehementi, et ad caedes properanti, qualis et venerat in caſtra, cf. 4, 4, 8. ſq.

εὐθὺς) Quos omnes Dion in numerato habet, (Xiph. S. 427, 34.) τῶν δὲ δὴ Καισαρείων τῶν στρατιωτῶν τῶν μετὰ τοῦ Γέτα γενομένων, καὶ εἰς δύο

λοι [l]; καὶ οἱ ὄντες ἐν τοῖς βασιλείοις, ἔνθα ἐκεῖνος ᾤκει [m]. ὑπηρέται τε πάντες ἀνῃροῦντο· οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων. τὰ δὲ πτώματα, φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης [n], ἁμάξαις ἐπιτεθέν-

amici; qui ve erant in aedibus, ubi illе habitaverat: miniſtri quoque omnes interficiebantur: nec ulli parcebatur aetati, ne infantibus qui-
2. dem. Cadavera autem inter ferendum omni contumelia affecta, plauſtris impoſita,

l) Colon in Ms. Ba. m) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. n) Ms. Ba. ὕβρεως πάσης; ἁμάξαις λ. tum ed. Bs. 1. R. μ. ὕβ. πάσης, ἁμάξας ἐπ. at Bs. 1. L. μ. ὕβρεως πάσαις, ἁμάξας ἐπ. pro rel. μ. ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ. v. N.

μυριάδας παραχρῆμα ἀπέκτεινεν, ἄνδρας ἁπλῶς καὶ γυναῖκας, ὥς που τις καὶ ἔτυχεν ἐν τῷ βασιλείῳ ὢν λ. *Oxon.*

Cf. ad Spart. in Carac. c. 4. p. 712. m. ſq. *iisdem diebus* occiſi *ſunt* innumeri, *qui* fratris *eius* partibus *faverant*, Caſ. N. 3. „non ſine ſtupore lego ap. Dionem, ex amicis, fautoribus aut miniſtris Getae caeſa tum fuiſſe, nullo ſexus diſcrimine, qua in palatio, qua in urbe, millia hominum viginti" reddente Bg. fere omnia, e P., cf. in δὲ 4, 3, 9. it. in καὶ οἱ λ. 3, 5, 5. e., ubi modo dubites de οἰκεῖοι, an non ſint potius *familiares* ſ. Caſaub. *fautores*, ob ſqq. ap. Noſtr., in primis ὑπηρ. cf. Spart. l. l. occiſi *etiam* liberti, *qui* Getae *adminiſtraverant*. Sed in ſq. membro οὔτε brevior P., ut Bg. in μέχρι cum neg. debuit diſcedere, cf. 4, 3, 9. et Bud. C. 1382, 42. it. in φ. cum v. ſubſt., ubi Noſter ad analog. modo, tum per ſyn. verbum ap. Thuc. Ind. φειδώ τις ἐγένετο λ., tum in φ. cum gen. aliquo, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Diod. S. et Ael. V. h., ubi forte licebat ſic, *neque* aliqua *erat* verecundia *aetatis*, nec *infantium*, ſ. *nec* erga *infantes*, cf. Ioſ. 1, 345. ſ. 6. m. πάντας ἀπέκτεινεν, οὐ γυναικῶν, οὐ νηπίων, οὐδ' ἄλλης ἡλικίας φεισάμενος, coll. ſect. ſq. i.

μεθ' ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ.) Veram lectionem puto, μ. ὕβρεως πάσης. Sed et φερόμενα ſuſpicione apud me non caret. *Steph.* Legendum putarim μ. ὕβρεως πάσης. *Leisn.* Mallem πάσης, inciſo poſt ὕβρεως ſublato, ac poſt πάσης poſito. Sed ecce iterum Criſpinus! his ſcriptis etiam huius emendationis laudem iam Stephanum mihi praeripuiſſe video. *Stroth*, Quid ſibi velint *omnia plauſtra*, ut et Pol. vertit, non video. Lego πασης, *omni cum contumelia.* Sed rurſus hanc emendationem iam praereptam mihi eſſe a Stp., nunc demum ex Strothio diſco, qui eodem nomine dolet. *Gedik.*

Leisn. in m. Ox. „tolle comma et lege πάσης, (et in m. Ms. Bg.) legit πάσης" quam coniecturam ſine cunctatione dudum ſcripſeram, ſenſu poſtulante; nunc firmatam adeo auctoritate Ms., contra quem P. cum rel. Mss. nihil valet, quia lectio vulg. incommoda eſt, ſed lapſus in ης et αι ſolennis, et conſenſus P. cum Mss. rel. nihil arguit, quam vetuſtum vitium, qui interpres praeterea negligit v. φερ., ubi Stp., forte cogitans aliud gravius, v. c. συρόμενα, cf. 1, 13, 11., tacite reiectus a Sch. „cadavera *ablata* ſ. *acta* per *contumeliam*" dum Bg., quoque feri-

τὰ [o], ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο [p], ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο. οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν [q] μετρίως ἐκείνῳ γνω-

atque extra urbem exportata, acervatim comburebantur, aut quocunque modo proiiciebantur.
3. neque quisquam ſuperſtes relictus eſt eorum, qui vel mediocriter ei noti

o) Ms. Ba. καὶ ἔξω τ. π. v. N. p) Colon in Ms. Ba. et mox nobiſcum in diviſis ὅπ. δὴ, ut et A. al. pro ὁπωσδὴ Stp. rel., ſed ὅπως δὲ mendoſo Par. cum Lugd., cf. 1, 8, 17. e. 1, 10, 4. i. 3, 2, 10. m. q) κἂν ſine iota A. al. cf. 4, 5, 15.

nens vulg., aliorſum flexo particip. formulam μ. ὕ. π. inſtruit alio particip., pro *cum* contumelia *omni* ſ. ſumma *rapta*, tracta, vexata, quo de ſenſu violento cf. 1, 4, 8. m. Barn. ad Eur. Tro. v. 1310. et Bacch. v. 758. it. ipſe Stp. Th. 4, 82. F. e., qui 3, 311. E. v. πτωμ. e P. totum locum dederat iam ſic „μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. λ. (ſed 3, 1713. G. v. ὕβρ.) μ. ὑβ. πάσης, καὶ ἀμ. ἐπ.“ ſine Vs. nec aliunde formulam hanc, quam Noſter ad analog. forte tantum finxit, cf. Xen. Ages. 11, 11. σὺν ὕβρει, et G. Th. modo e P. ratione illa ap. Sch. et per abl. nudum Bg. 1224, 20. 23. 52. cf. Spart. l. l. p. 712. i. de aliis, *tracta* ſunt *eorum* per *plateam* cadavera, *ſine aliqua humanitatis reverentia*, cf. 2, 1, 5. de re ipſa et contumelia hac cadaverum, vehiculis impoſitorum, turpibus quidem et carnificis carris, opinor.

ἔξω) Leisn. in Ms. Bg. ſtrinxerat per lineam rubri coloris copulam, huic membro praefixam e P., quam diſerte praebet Ms., meliori utique loco, quam in N. pr. libere adiecerat Stp., ubi exciderit ob pr. ντα litteras, ſuſcipienda illa hauddubie olim hic in tertio membro, quia aſyndeton triplex extra orationem et in periodo ſimplici nimium ſit. Ad ſqq. Stp. Th. 3, 897. A. e. v. σωρ. „ἔ. τ. π. κομισθέντα σωρηδὸν, *extra urb.* exportata *acervatim*, (ubi adv. copulat cum pr. v., quod in iisdem Lat. P., commate interiecto, ad ſq. v. trahitur, ut quoque ib. p. 653. F. e.) ὁπωσδὴ — τὰ δὲ πτ. φ. μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. ἐπ., ἐ. τ. π. κομ., σωρ. κ. ubi tamen Pol. ὁπωσδὴ vertit *temere*, — et ita vertit, quaſi legerit πάσαις ἀμ. Sed ibi ὅπως δὴ disiunctim habetur in vulgaribus editt.“ ſub Lat. Bg., cf. Fi. Plat. Phaed. p. 263. N. 3. Gat. ad Ant. p. 169. E. m. et Hoog. Op. p. 856. i. „τὰ δ. π. φ. μ. ὕβρεως πάσαις — Stp. legit πάσης — ἀμ. ἐπ., ἐ. τ. π. κομ., σ. κ., ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥ. *cadavera* omni *contumelia* affecta, *pl. imp.*, extra *urb.* exportata, *acerv.* comb.; *vel* quomodocunque *abiiciebantur*“ quo Lat. reddebat et Sb. Ind. cum ſcriptura unius vocis, cf. ſine Ind. ap. Dem. 30, 21. 314, 4. ὁπωσδήποτε, ſed ad ſq. v. κατ. Stp. Th. cum Hes. 2, 179. e. non coll. Suid. 2, 274. e. hoc ipſo Noſtri, per κατεκαίετο, ſine exemplo, et forſan huc pertinente.

οὐδεὶς) Totum caput numerandis infeſtiſſimae crudelitatis ſtragis que generibus deſtinatur, ſed nonniſi ſummatim, ut ſic dicam, et acervatim. Quis enim ſingillatim referat? cum praeſertim Dio viginti millia hominum tum occiſa tradat, (cf. ſupra §. 1.) Adde Spart. Carac. c. 3. et 4. (p. 710. ſq.) item que Get. c. 6. (p. 743. i.) *Boecl.*

Bg. e P. modo in οὐδ. δὲ per ſyn., ſumens forte adverſativam pro τὲ, et vocem utramque pro οὔτε τὶς, dum certe 1, 4, 20. οὐδέ τις reddit ſi-

σθέντων. ἀθληταὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, πᾶν τε r), ὅ, περ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα ſ), διε-

4. fuiſſent. Athletae etiam et aurigae, actores item omnis rei muſicae, ac ſaltatores, et quidquid illi iucundum fuiſſet ſive auditu, ſive adſpectu,

r) πᾶν τὶ Ms. Ba. cf. 4, 2, 19. ſ) Nullum hic comma in Ing. 2. modo, cf. 3, 5, 11. e.

militer, at ſeverius 3, 15, 9., etiam v. περ., quod hic ad ſenſum dilucidius, ignorante Stp. Th., ſed variante Noſtro cum 3. 8, 4. αὐτῷ γνωρισθέντας, in quam formulam nihil tenui, quam paſſ. cum ſimili dat. perſ. ap. Luc. Ind., ubi forſan ad analog. modo cum κ. μ., quo in adv. Stp. Th. 2, 907. B. partim cum P. „ex iis, quibus vel levis modo cum eo interceſſerat notitia.“

ἀθληταὶ) De his hominibus utrisque, et erga eos fratrum diverſo favore, nondum erat a Noſtro narratum, niſi oblique 3, 10, 5. πάλας παίδων et §. pr. ἡνιοχείας, cuius generis poſtr. hominem Xiph. S. 425, pen. ſervavit nobis, τὸν Εὐπρεπῆ τὸν ἁρματηλάτην, ἐπειδὰν τἀναντία αὐτῷ ἐσπούδαζεν, ἀπέκτεινε, quod *eſſet* factionis *contrariae*, h. e. praſinae, cui adeo Geta *favit*, ut Caracalla Venetae, cf. N. ad Dion. C. p. 1287. e. it. 1295, 87. ubi Caracalla ἡρματηλάτει τῷ Οὐενετίῳ στολῇ χρώμενος λ. ſed ſubinde ſupra de ſqq., cf. l. l. it. 3, 13, 3. ſq. 3, 14, 1. 4, 4, 2., ſed in δὲ Bg. e P. 3, 15, 3., quem deſerit in ſq. ὑπ., cf. 3, 8, 16., hic addente Noſtro adi. πασ., cf. 1, 9, 4. ex Ariſtoph. μουσικῆς πάσης, abeunte Bg. in ὑπ. cum gen. ὀρχ. ad concretum unum, in quibus copulatis forte peculiare quid eſt Noſtri, ubi licuiſſet, credo, *actores — ſaltationis*, aeque ac *motus* ap. Bg. 5, 2, 9., cf. Stp. Th. 2, 1484. i., qui ſine Vs. ſubiicit „μουσ. et ὀρχ. copulat, ut Homerus μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῖο, et Heſiod. ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ“ me non plane improbante ſenſum, quem Sch. vult. „ὀρχ. ὑπ. mimi, (cf. infra ad 5, 2, 9.) μουσ. hiſtriones, qui ad cantum ſ. fidium pulſationem et ſaltum geſticulando varia repraeſentant.“

πᾶν τε) Itaque ſtatuas etiam eius deiici, acta publica reſcindi, alia que plurima, quae oblivionem maturare cenſentur, fieri curavit. Unde eſt, quod Getam, qui Caeſar, qui Antoninus, qui Auguſtus, qui Britannicus eſt appellatus, et qui Pontifex, qui Romanus fuit imperator, vix hodie ſit, exceptis numis, quod pro dignitate referat. Nullae enim neque in Pandectis, nec in Codicibus leges, quamvis Severi et Antonini permultae, nulla aedificia, paucae admodum inſcriptiones ſuperſunt, quae illum auctorem conditorem que glorientur. Numi tantummodo reſtant circiter ſexaginta, et imago illa ſ. ſtatua Bathonienſis, quam Musgrave eſſe Getae putat, et de qua in Geta Britannico. *Leisn.*

Noſtri formulam Stp. Th. 1, 1436. G. partim e P. reddit quoque „quidquid *vel* oculis *eius* vel *auribus* iucundum *erat*“ ex analog. factam tum verbi ἐχ. cum pr. διὰ, qua de ſupra, tum illius Thuc. ap. Stp. l. l. ἐν ἡδονῇ ἔχειν, cui vicina illa Lat., qua hic uſurus eram, *et* omne *quod* quidem *ille* in *deliciis* habuiſſet *ſpectaculum* aut *acroama*, quod, ſyn. cum Gr. in textu, cf. 1, 6, 3., nondum a Noſtro ſupra de filiis Severi, ſed ſolum θέαμα, cf. l. l. in N. pr., adhibitum, accipio, aeque ac ad

φθείρετο. τῆς τε συγκλήτου βουλῆς t) ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον, ἐπὶ βραχυτάταις ἢ οὐδ' ὑφεστώσαις αἰτίαις, ἐκ τῆς τυχούσης διαβολῆς, ὡς

5. profligabatur. Tum etiam Senatorii ordinis quicunque nobilitate aut opibus excellerent, ob minimas aut nec extantes cauſas, ex quacunque delatione, tanquam illius

t) Comma ih Ms. Ba. cum A. al., v. N.

iunctum ϑ., magis de perſonis, quam de rebus, v. c. theatris et horum inſtrumentis, cf. Hs. Ind. Plut. „iungitur cum ϑ., ut ap. Herodi. 4, 6, 4. quae ſumuntur pro rebus auditu viſu que perçipiendis“ dum nihil definiri poteſt ex adiecto v. διεφϑ., aeque ambiguo, ac Bg. (ap. G. Th. „κατακόπτειν, deiicere, depellere, deperdere et ad perniciem deducere“) ſed P. Lat. modo ad perſſ. pertinet; ut Gr., de rebus, ante nominatis, erit *deſtructum eſt*, diruptum, diſciſſum, incenſum.

τῆς τε) Pro P. copula ſimplici Bg. iterum, ut 4, 2, 16., ſed cum illo in rel. huius membri, ubi poſt βουλ. comma valebit, niſi pron. ὅσοι putes in mediam orationem locatum, cf. in Bg. ad v. ὑπ. 3, 8, 13. e. 1, 8, 16., quocum loco priori variatur in ordine adiunctorum ſubſt.

ἐπὶ βρ.) Ad minimas illas cauſas refer hoc, quod eos, qui concordiam ſuaſerant, qui concordiae auctores fuerant, occidendos putavit, (cf. 3, 15, 9. e.) *In ſummum diſcrimen*, ait Spart. in Ant. Carac. (c. 4. m. p. 712. e.) *etiam Cilo, iterum praefectus et conſul, venit, ob hoc, quod concordiam inter fratres ſuaſerat.* Idem ibid. (c. 8. i. p. 721. e.) Papinianus ICtus, *Severo amiciſſimus, et, ut aliqui loquuntur*, Severo *affinis*, quia *Antoninorum* diſcordiam promoverat, et Getae fautor eſſe videretur, a Baſſiano interfectus eſt. *Leisn.*

Poſterior locus ipſe ibi legendus, et de Papiniani caede ib. c. 4. i. p. 712. i. it. in Severo c. 21. p. 635. e. et in Geta c. 6. p. 743. i. cum Xiph. S. 425, 38. 427, 38. ubi et de Cilone in ſqq. Hic vero dubites, an non potius αἰτ. de *criminibus* valeat, quanquam cum Bg. etiam P. reddat et Sb. Ind. βρ. „*leviſſimas* ob *cauſas*“ quo ſenſu tropico adi. ac de pondere adeo, ignorante Stp. Th., cf. Thuc. 383, 11. προφάσει βραχείᾳ; *exigua* de *cauſa*, cf. Ind., cui add. 191, 39., ad quam analog. ſaltem Noſter, ſed peculiari forſan ratione in ſq. ὑφ., ad quod Leisn. in m. Ox. „*ſufficienti*“ ſed Sb. Ind. „*nullo* fundamento *nixae*, ſ. quae *nullae* prorſus *erant*“ in extr. fere cum P., at Sch., omiſſa neg. „*cauſis* fundamento *nixis*, ſolidis“ ad P. propius reddente Bg., de cuius Lat. v. Ind. Tac. et aliunde ap. Stp. Th. 1, 1797. B. m. ubi *cauſae* ne *extantes* quidem ſint, quae ne adeſſent quidem ſ. ſubeſſent, *ob leviſſimas* aut *nec* praeſentes *cauſas*, ſ. aut ne ullas quidem, ſ. prorſus nullas; vel *crimina* et delicta *leviſſima aut* nec *extantia*, i. vere exiſtentia, quae, cum de iis inquirebatur, non deprehenſa ſunt; praeter illud Lat. *ſubeſſe*, comparante me aliud, ap. G. Th. cum Gr. n. „quarum *rerum* nullum *ſubſtet* quaſi *corpus*, h. e. ſubſtantia ſit“ immo i. q. ſimpl. *ſit*, pro quo et illud *ſubeſſe* ponitur cum ſubſt. *cauſa*, et e Gr. Dem. 152, 6. αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρὼν λ., nihil dante G. Th. in

ἐκείνου φίλοι, ἀνῃροῦντο. τήν τε Κομμόδου ἀδελφήν, πρεσβῦτιν u) ἤδη, καὶ πρὸς πάντων βασιλέων, ὡς Μάρκου θυγατέρα, τετιμημένην, ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν x) ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ

6. amici interficiebantur. Etiam Commodi ſororem iam anum, et ab omnibus imperatoribus, ut Marci filiam, in honore habitam, occidit, cauſatus, quod fleviſſet apud matrem ipſius ob filii ne-

u) πρεσβύτην A. al. mendoſe.   x) Comma in A. al., v. N.

altero ſevero *ſubſiſtere*. Tum ad ſq. Leiſn. in m. Ox. etiam „*es mochte ſie angeben, wer wollte*" de perſ. intelligens; ſecus ac Bg., qui, deſerto P. libero ſenſu, ceperit τ. τυχ. ἀ. pro incerto indicio et accuſatione falſa ſ. debili, non multis et parvis cauſis allatis, nullis adeo, et nomine hominis ſolum delato, cf. 1, 3, 15. 3, 8, 14.

τήν τε) Hanc non fuiſſe Lucillam, quippe quam Commodus iam interfecerat 1, 8, 17. dicunt Baumgarten in N. ad Hiſt. Univ. Anglorum p. 488. et Fabric. ad Xiph. p. 1291. (§. 39. e.) Sed quaenam fuerit, dicere non habent. *Leiſn.*

Nec Angli ap. Heyn. H. 4, 1959. m., cf. Exc. ad 1, 2, 1. In ſq. πρεσβῦτις hoc accentu tantum habet Stp. Th. cum L. Ern., ſed noſtro Lxx. N. T., cf. Ind. Rs. Or. V. 4. et Aeſch. S. ep., ordinem mutante Bg. e P., qui in pr. τὲ fere ut 4, 1, 9. et liber in addito adv. μεγάλως ſ. μάλιστα ad v. τετ., cui peculiari ratione forſan datur pr. πρὸς pro ſuperiori ὑπὸ ad variandum, cf. Xen. M. S. 2, 1, 28. Thuc. 191, 26., ſed Ind. modo cum ἀπὸ, ap. Iſ. Pan. Mor. cum ἐπὶ p. 16. i. ſed cum ἐκ p. 37. i.

αἰτίαν ἐπαγ.) int. αὐτῇ. Mox mallem ἐπὶ τῷ τοῦ π. φ. aut ſaltem ἐπὶ τοῦ παιδὸς φ. *Stroth.*

Poſtrema res comparet quoque in Ms. Ba. per additum artic. alterum iterum, ſed hic contra Mss. rel. et per meram librarii libidinem et inconſtantiam, ſaepe tolerantis ſupra etiam hanc articuli unius rationem; cf. proxime 3, 7, 17. 3, 9, 16. e. Sed Noſter in formula αἰτ. ἐπαγ. cum Dem., cf. Ind., cui add. 555, 25. Bud. C. 38, 10. ſed Stp. Th. 1, 77. i. modo hinc „*criminatus*, quod" contracta formula in privum v. et reſoluto particip. in tempus finitum, ut Bg. e P. per ſyn., per quam rationem comma locum habeat poſt ἐπ., in primis, ſi aſſumas pron. αὐτῇ e ſq. dat. particip., pendente a v. ἐπ., quam rectionem intuiti, alii editores comma omiſerint; ubi procedant Lat. *cauſam* inferens, *proferens*, it. *crimen* inferens *ei* ſ. *in eam*, ſ. *conferens*, et refero pron. αὐτοῦ ad Caracallum, pro *apud* matrem *ſuam*, ſed παιδὸς ad pr. τῇ μητρὶ, ut ſenſus ſit, *quod* fleviſſet *illa* ſimul *apud matrem* Caracallae, Iuliam, dum haec lugeret *ob* caedem *filii ſui*, Getae; ſ. quod fleviſſet ap. matrem Caracalli ob caedem filii iſtius, Getae; quo pertineant haec Spart. in Carac. c. 3. p. 710. e. quum *flentem* matrem *Getae* vidiſſet, *alias* que *mulieres*, poſt *necem* fratris, *mulieres* occidere *conatus eſt*, rel. ubi cf. N. 8. Caſ. it. c. 7. p. 744. m. *occidere* voluit *et* matrem *Getae*, novercam *ſuam*, quod *fratrem* lugeret, *et* mulieres, *quas poſt reditum de Curia* flentes *reperit*. Nam, quod ib. c. 3. p. 711. e. traditur, *occidit* etiam *Pompe-*

παιδὸς[y] φόνῳ. τήν τε γυναῖκα γενομένην ἑαυτοῦ, Πλαυτιανοῦ[z] θυγατέρα, οὖσαν δὲ ἐν Σικελίᾳ, τόν τε ἀνεψιὸν αὐτοῦ[a], Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον, καὶ τὸν Περτίνακος υἱὸν, τῆς τε Κομμόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱὸν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν, ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν κατα-

7 cem; et coniugem quondam ſuam, Plautiani filiam, degentem in Sicilia ac patruelem ſuum Severo cognominem et Pertinacis filium; item que Commodi ſororis Lucillae filium; atque etiam quidquid eſſet generis regii, aut in ſenatu a patriciis

y) *Ms. Ba.* ἐ. τῷ τοῦ παιδ. φ. v. N. z) τὴν θυγατέρα πλαυτιανοῦ *Ms. Ba.*, praeter additum artic., etiam ordine alio, unde laevitas nihil lucratur, ſed hiatus manet tamen, cf. 3, 5, 1. e. a) αὐτοῦ per lenem Mss. Ba. et Vi. cum A. al., v. N.

ianum, Marci *nepotem*, ex *filia* natum *et ex Pompeiano, cui nupta fuerat* Lucilla *poſt mortem Veri imperatoris*, ſi h. l. ἐπὶ τῷ παιδὸς φ. de filio hoc intelligatur, ut ſit, *quod* illa *fleviſſet ap. matrem* Caracallae *ob* filii *ſui*, Pompeiani, *caedem*, id vero Lucillae quidem conveniat, quatenus Noſter nominat πρεσβῦτιν ἤδη, non item, quatenus ſupra eandem iam caeſam narrarat, quod monuit ante Leisn.; cf. Dion. C. 1289, 67. ſqq. de matre Iulia, quam flere caedem filii ſui palam privatim ve non licuerit.

τήν τε γυναῖκα) De hoc cf. ſupra 3, 13, 7. ex Dione, dum Bg. e P. exprimit participium ſaltem per adv. temporis praeteriti, commode que de ſuo alterum ſq. οὖσ., oppreſſo tamen δὲ iterum. Mox deſerit P. in ἀνεψ., cf. Stp. Th. Ammon. p. 17. e. Heſy. cum N., Poll. 3, 28. *fratrum filii*, Weſſ. ad Diod. S. p. 231. N. 91. ſed ſine Ind. Dem. 1057, 15. ἀνεψιῷ ὄντι ἑαυτοῦ, 434, 14. 1058, 15. p. ſq. pen. et fem. ἀνεψιὰ 1061, 4. 1071, 16. 1117, ult. 1319, 25., ubi et ἀνεψιαδῆς, it. 1118, 1., ad Spart. in Carac. c. 3. p. 711. m. *poſt hoc* fratrem *patruelem* Afrum, *cui pridie partes de coena miſerat*, iuſſit *occidi*, Caſ. in N. 4. ſubiiciente „explica ex Dione, τόν τε ἀνεψιὸν αὐτοῦ, Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον" Noſtrum cum cogitaſſet, ſed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1059. m. ſcribentibus, *Septimius* Severus *Afer*, der *Sohn* des *Geta*, des *Bruders* vom *vorigen* Kaiſer *Sever*, non repugnante N..

τὸν Περτ. υἱ.) Capit. (ſ. Spart.) in Ant. Geta c. 6. (p. 743. m. *Helvium* Pertinacem, *filium* Pertinacis) tradit ob dicterium, in Baſſianum iactum, Spartianus vero in Ant. Carac. c. 4. (p. 713.) occiſum *ob hoc ſolum, quod filius eſſet imperatoris*. Herodianus de cauſa, utpote non ſatis certa, tacet. Potuiſſet hic auctor etiam de caede Papiniani ICti mentionem facere, de qua Capit. in Geta c. 6. (v. ad §. 5. et Leisn. Prol. T. 1. p. 33.) Sed Herodianus eam praetermittit; id quod Everardus Otto inter Herodiani naevos reputandum ducit in Papiniano c. 16. p. 612. Balduinus autem, invidia quadam factum eſſe, coniicit in vita Papin. *Leisn.*

Poſt υἱόν hic Bg. faciens diſtinctionem maiorem, (etſi contra ſeveram interpungendi rationem, quum accuſativi omnes cohaereant cum v. ἐξεκ. inferiori,) videtur voluiſſe cavere, ne pro una eadem que perſona binae haberentur, in primis legenti alicui verſionem P., quan-

βαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. εἴς τε τὰ ἔθνη πέμπων, ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, ὡς ἐκείνου φίλους, πάντας διεχρήσατο. πᾶσα δὲ νὺξ ἔφερε φόνους

8. ortum ducens exſcidit; in provincias etiam mittens, duces et procuratores, veluti illius amicos, omnes interemit: totae que noctes caedendis plurifariam mortali-

quam ſufficere potuit bis redditum ſubſt. υἱὸν, quod poſtremum P. oppreſſerat, innuente Noſtro in ſq. τῆς Κ. ἀδ. λ. υἱὸν illum, opinor, *Pompeianum*, quo de ad §. pr. extr. it. 1, 8, 9. et 11. cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1059. e. *Pompeian — ein* Enkel *des* Kaiſers *M. Aurelius*, nihil contra dicente N., ſed de ſuo reddente Bg. binis Lat. prius τὲ et ſq. καὶ, at in εἴ τι e P., cf. 1, 15, 9., non item in γεν. β., quod adi. vertitur ap. P. rectius, ut ante in Leisn. N. *quod filius* eſſet *imperatoris*; nihil me tenente in rem de ſenatoribus; ut neſcio, huc an pertineat Xiph. S. 427, 37. ἐκ δὲ τῶν ἐπιφανῶν λ. it. p. ſq. l. 16. γνωριμωτάτων λ. In ſq. κατ. ἐξ Bg. e Sb. Ind. partim, ut et Sch. „*ort. duc.* ex *patr.*" quae formula forſan eſt e Lat. recentiori, cf. G. Th. 105, 90. „*deſcendere*, pro oriri, naſci, ap. Ulpianum et caeteros" nihil tenente Stp. Th. et L. Ern. nec Indd., niſi alio tropo Dion. H. S. T. 2., ſed comparante me illud ὁρμᾶσθαι. Tum in ſq. v. ἐξ. Stp. Th. 2, 353. B. fere cum P. „*excidit* ſ. ſtirpitus delevit et ſuſtulit e medio." cf. 1, 8, 16.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt ἡγεμόνες et ἐπίτροποι? *Leisn.* Niſi per copiam ſyn. copulantur: ἡγεμόνας accipio de iis, qui rem militarem adminiſtrarint, ſed ἐπιτρόπους de iis, qui negotia civilia et reditus maxime fiſcales, cf. 7, 4, 4. 7, 5, 1. ad Dion. C. p. 708. Obſ. Kypk. 1, 102. 243. Krb. p. 257. e. cum Decr. R. p. I. p. 293. et de Provocat. D. Pauli ad Caeſ. p. 7. ſqq. Loesn. p. 47. e. 100. cum Kühn. ſpicileg. p. 21. m. Ind. Epict. Heyn. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 596. Heſy. Ind. Ioſ. Phil. p. 752. B. 763. e. 765. i. Stp. Th. 3, 1628. H. „*duces* ac *procur.*" ut Bg. e P., etiam in pr. ἔθν., non item in primo δὲ, nec in ſq. v. διεχρ., ubi aliter, quam ſupra, in cuius Vs. reſtituimus ſtatim adi. πάντας, a ſcriba hauddubie neglectum, cum et P. tenuerit ſyn., qui in pron. ἐκείνου ad ſenſum.

πᾶσα) Tota enunciatio e P. ſervata eſt per libertatem nimiam, et fortaſſis etiam per ſenſum alienum in πᾶσα νὺξ, pro *omnis* ſ. quaevis *que* nox *afferebat* caedes *variorum hominum*, i. e. quavis nocte varii homines occidebantur, et ſic nunc deprehendo ap. Stroth. „perperam vertit Pol. *totae noctes*, cum potius ſit *quaevis nox*" cf. Spart. in Car. c. 4. p. 712. *caedes* deinde *in* omnibus *locis* et *in* balneis *factae*. Occiſi *que* nonnulli *etiam coenantes*, it. p. ſq. *multas* praeterea *poſtea* caedes *in* urbe *fecit*, paſſim *raptis* nonnullis *hominibus* et *occiſis*, et in Geta c. 6. p. 743. i. *poſt haec denique et Papinianus*, *et* multi *alii* interemti *ſunt*, *qui vel concordiae faverant*, *vel qui partium Getae fuerant*, ita *ut* utriusque *ordinis* viri *et in balneo coenantes*, *et in publico percuterentur*, cf. Dion. C. 1290, 4. ſqq. p. ſq. e. 1297, 46. ſqq., Noſtro hic peculiari ratione per tropum ſcribente, ubi *nox*, tanquam ſubſtantia quaedam, *ferre* dr. *caedes*, tanquam tellus et ager, i. proferre, edere, producere, (ut ap. G. Th. dr. *nox* genitrix *ſomni*, it. *nutrix curarum*,) vel pro afferre, cum

παντοδαπῶν ἀνθρώπων. τάς τε τῆς Ἑςίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν, ὡς μὴ φυλαττούσας τὴν παρθενίαν. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μή ποτε [b] γενόμενον ἔργον [c]. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο [d]; ἀπέσκωψε δέ τι τὸ πλῆθος εἰς τὸν [e] ἡνίοχον,

9. bus impendebantur. Et iam Veſtales virgines vivas defodiebat, quaſi non ſervan-
10. tes virginitatem. Poſtremo id quod nunquam alias fuit factum: Ludos Circenſes ſpectabat; ibi cavillatus eſt non nihil populus in auri-

b) μὴ ποτὲ Ms. Ba. cf. 4, 4, 16. c) Ms. Ba. ἔργων. ἱπποδρ. ſed poſt ἔργ. in edd. comma, praeter nihil in Bs. 2. R. v. N. d) Colon in Ms. Ba. e) εἰς ἡνιοχ. Ms. Ba. et Vi. demto iterum articulo per libidinem et inconſtantiam librarii, cf. 3, 9, 18.

analogia tamen, per quam tum Gr. tum Lat. *ferre* et *afferre* dr. de re cum acc. rei, cf. G. Th. ubi modo *afferre — mortem.*

τάς τε τῆς Ἑς.) Bg. deserit P. in τὲ partim, cf. §. 6., it. in v. κατ. ς. Sch., quo de cum particip. ζωσ. per formulam poenam que ſolennem de Veſtalibus, (ut et ζῶσαν καταχῶσαι, ap. Plut. Mauſac. p. 208. ſq.) pro vivas ſepeliri iuſſit, cf. Stp. Th. cum Dion. H. S. T. 1. 64, 23. 127, 38. 200, 4. ſqq. it. Lipſ. de Veſt. Op. T. 3. p. 44. ſqq., ſed in Vs. Bg. ad Ἑ. l. 1, 14, 8. ut in factum ipſum Caracalli Dion. C. 1302, 34. 46. τέσσαρας τῶν ἀειπαρθένων ἀποκτείνας λ. ἡ δὲ δὴ κόρη αὕτη — Κλωδία Λαῖτα — ζῶσα κατωρύγη. In ſq. deſerit P. etiam Sch., qui plane cum Bg. in φ. ſed in „π. *virginitatem* ſervare *intemeratam*“ ubi Stp. Th. 4, 1608. e. „*ut* quae *virginitatem* non *cuſtodiſſent*“ in quam v. φ. notionem cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 32. e., ſed ipſam formulam ap. Call. h. in Di. v. 6. δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, *da mibi* virginitatem, *pater*, aeternam *ſervare*, ſed ſyn. ap. Phoc. v. 11. παρθενίην τηρεῖν, virg. *cuſtodi*, et de ſubſt. παρθ. Suid. 3, 52. i. Suic. Th. cum L. N. T. Kypk. 2, 459. m. D'Orv. Ch. p. 503. m. Ind. Ammon. Call. Orph. Muſ. it. Ael. V. h. Diod. S. et Aeſch. ep. S.

τὸ — ἔργον) Ad Antonini facinus, quod Herodianus nullum unquam principem auſum fuiſſe ſcribit, quam proxime accedunt ea, quae de Caio Caligula narrat Dionis epitome (Xiph. Sb.) 248, 23. (ποτὲ δὲ τοῦ δήμου βοήσαντος, Νεανίσκε Αὔγουστε, ὑβρισθῆναι νομίσας, πλείστους ὅσους ἀπέκτεινε λ.) et 247, 30. (qui locus crudelitatem illius quidem narrat, verum ex alia cauſa, quam hic Noſter tradit, ſimilem illi ap. Xiph., et adeo in iudicio ſuo μή ποτε γενομ. nimius celerior que.) *Sylb.* poſt vocem ἔργον membri ſignum ponendum eſt. *Stroth.*

Hoc punctum, praebitum adeo a Ms. Ba., (cum lapſu ſolenni in vocali,) ſignavi et ipſe, ſumens totum membrum atque adeo ſubſt. neutr. ex Graecitate exquiſita in ellipſi et articulum τὸ pro pron. demonſtr., τοῦτο δὲ τελ. — ἔργον ἐςὶ, quanquam et poſt ἔργον ſimul pron. τοῦτο expleri poteſt, ſervato τὸ δὲ λ., in qua brevitate quae ſequitur deinde alia enunciatio, melius ſane ſeparatur per diſtinctionem maximam, quam per minimam, hic ſequente μὲν pro μὲν οὖν ſ. μὲν γὰρ, quas demonſtrandi voculas ſaepe deeſſe, ſupra diximus, ſed plura in Exc.; ſine neceſſi-

περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει. ὁ δὲ, οἰηθεὶς, αὐτὸς ὑβρίσθαι, κελεύει, τῷ πλήθει προςπεσεῖν τὸ ςράτευμα [f], ἀπάγειν τε καὶ φονεύειν τοὺς κακῶς τὸν ἡνίοχον εἰπόντας. οἱ δὲ ςρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν,

11. gam, cui ille ſtudebat: is ratus ſe ludibrio habitum, iubet in populum impetum facere exercitum atque abducere et occidere, quicunque ob-
12. trectaſſet aurigae. At milites violentiae et rapinae licentiam adepti, haud iam diſ-

f) *Ms. Ba.* colon.

tate aliorſum abeunte Bg. cum P. fere, pro *ultimum* vero *et nunquam* factum *opus* erat *hoc* ſ. *hoc* autem *ultimum* — *opus* illius *erat*, ſ. *facinus*, et τελ., quatenus a Noſtro memoratur, qui finito hoc cap. pergit ad alias res, cf. Phil. p. 752. A. e. καινότατον καὶ μηδέπω πραχθὲν εἰςηγούμενοι παράνομα λ., reperiente me v. ἀπ. cum pr. εἰς et acc. rei ſ. pronominis tantum ap. Luc. Ind., ſed ſequentem phraſin σπ. cum περὶ reddente Stp. Th. 3, 950. A. m. hinc, praeter alia, cum Bg. e P.

ὁ δὲ) Alia periodi ratione inita, P. oppreſſit utramque vocem hanc, ſed δὲ modo Bg., cf. 2, 1, 14., nihil tenente Stp. Th. et Poſſ. Sy. de v. οἰ., quatenus medio ſenſu habet ſecum inf. cum nominativo, cf. Ind. Luc., quae rectio ſolennis eſt, cum ſenſu paſſ. ponitur, cf. ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 2, 15. e., quam poſtr. rationem habent Lat. in ſuo *putare* et ſyn., ſed in priore tantum acc. cum inf., ut Bg. hic e P., quem et deſerit Stp. Th. v. ὑβρ. 3, 1716. B. „iniuriam et contumeliam paſſum ſe eſſe" cf. Ind. Ael. V. h. ſed ſimile quid Luc. 3, 643. i. ὁ δὲ — ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, *at hic* — contumelia *ſe* affectum *a* deo *putabat*; non male comparante Boecl. Plin. Pan. 33, 3. ſq. *demens ille, verique honoris ignarus, qui crimina maieſtatis in arena colligebat*, ac *ſe* deſpici *et* contemni, *niſi* etiam *gladiatores* eius *veneraremur*, ſibi *maledici in illis, ſuam divinitatem, ſuum numen violari, interpretabatur.* In ſq. membro P. deſerit Bg., omittendo primum cum Sch. libere additum adv., deinde adi. πᾶν ad ſubſt. ςρ., quod h. l. ſenſu peculiari, ut ςρατὸς et ςρατόπεδον, valet tantum de cohortis Praetor. parte quadam, qua ſtipatus erat Caracalla, qui Praetoriani, ut alibi, mox quoque intelliguntur in οἱ ςρατ., etiam ob adiuncta τοῦ β. et ἁρπ., cf. 2, 2, 9. 2, 4, 2. 9. 2, 5, 1.; e P. phraſin in v. πρ. tenente Bg., ſecus ac 3, 9, 19. it. Lat. ad τῷ πλ. cf. 1, 12, 17. m. 2, 2, 22. 2, 5, 15. non item Lat. ad ſq. κ. εἰπ. (ap. G. Th. „pro maledicere, — culpare") in quo Noſter, ſcribens cum Dem. ſine Ind. 524, 21. pen. 1234, 6., variat cum ſuperiori formula κ. ἀγορεύειν, cf. 2, 7, 4. e. ubi et σκώπτειν, pro quo Noſter §. pr. ἀπέσκ. reſpicit, variando itidem aut explicando.

τοῦ βιαζ.) P. deſerit Bg. recte quidem in omiſſo adv., non item in ſeverioribus gerund., melius verſatus in particip. λαβ., in quo act. cum acc. rei et ἐξ., varians Noſter pro med. cum gen. 3, 15, 8. λαβόμενος ἐξουσίας, ſequitur modo analogiam, cf. Stp. Th. 2, 555. C. m. Ind. Iſ. Ev. cum Abr. ad Aeſch. 1, 78. m.

οὐκέτι διεκρίνοντο, τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι [g], (καὶ γὰρ ἦν εὑρίσκειν ἀδύνατον ἐν δήμῳ τοσούτῳ, μηδενὸς ὁμολογοῦντος,) ἀφειδῶς [h] τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπάγοντες ἀνῄρουν [i], ἢ ἀφαιρούμενοι, ἅπερ εἶχον, ὥσπερ λύτρα, μόλις ἐφείδοντο.

cernebant, qui fuiſſent protervius locuti; (Etenim fieri non poterat, ut invenirentur in tanto populo, nemine confitente) nemini parcentes, obvium quemque abducentes interficiebant: aut eripientes, quae habebant, tanquam redemtionis pretium, vix tandem parcebant.

g) In Ms. Ba. deſunt ſigna parentheſis, et verba incluſa ſunt modo colis, *Mart.* Deſunt quoque in A. al. h) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing. ἀλλ' ἀφ. v. N. i) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

οὐκ. διεκρίνοντο — ἀφειδῶς) Leg. *διακρίνοντες. Reisk.* Scribo ἀλλ' ἀφειδῶς. *Steph.*

Veterem lectionem et ſeriem periodi habuit quidem cum Mss. quoque P., male hic intelligens v. διεκρ. de paſſ., unde Sch. „*diſcerni* poterant" qui tamen non retinuit eiusdem obliquam rationem „*cum* diſcerni a reliquis *nequirent*" quae cauſalis particula, libere aſſumta, ſeriem ſane faciebat cum v. infra finiti temporis ἀνῄρουν, qualis ſeries et a Rsk. cogitata eſt per propoſitum participium act., ubi finitio τες et νο per ſe confuſa eſſe poteſt, cf. 1, 6, 3. Tamen nec improbabilis eſt Stp. coniectura, qua per adv. ἀλλ', facile in ſe elapſum a ſq. ἀφ., ſeries manet cum verbis finiti temporis, et in relatis ad ſe οὐκέτι et ἀλλὰ, ut alibi, cf. 1, 14, 13. 1, 15, 18. 2, 8, 10. Sed perſtitit Bg. in vulg., ubi vel ſumetur aſyndeton extra orationem, vel anantapodoton, ut, inſerta enunciatione illa, quam includunt parentheſis ſigna, Noſter ſe deſeruerit ipſe, immemor, quid in prioribus ſcripſiſſet. Quidquid ſit: dum alii Mss. opem attulerint, nihil tentandum, cum et Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. partim teneant, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαι κ. ἁρπ. λαβ. ἐξ., οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα λ. eo igitur *imperante* milites *poteſtatem* rapiendi *vim*que *faciendi* nacti, *ſine diſcrimine* omnes *invadebant*, ad quae in N. nihil in diverſitatem lectionis, Caeterum de v. διεκρ., Stp. non tantum in marg. emendavit lapſum P., ſed etiam in Th. 2, 434. A. (cf. de med. L. N. T. cum Suic. Th. Ind. Thuc. Polb. Dem.) ſed cum Bg. ex eodem in ſq. πρ. (h. l. inconſiderate, per ſcommata, cf. §. 10. ſq.) it. aliunde in v. φθ., cf. Ind. Dem., cui add. 269, 17. 294, ult. 313, 21. 329, 10. 375, 15. 408, 18. ubi Bg. poſt v. διεκρ. cum indicat. ἦσ. conſecutionem temporum Lat. per coniunct. ſequitur, non item P., qui in ſq. parentheſi (ubi numerum novae §. ed. Bc. removimus) negligentior, ubi pro Bg. e Stp. m. licebat vicinius ſic, *etenim* non *facile* erat *invenire*, ſc. illos, ſ. *non licebat*, ſ. *non* fas *erat*. In ἀφ. λ. etiam liberior P., in primis addita particula ἢ altera, et omiſſo particip. ἀπ., ex illo reddente in v. ἐντ. i. Stp. Th., quocum in marg. Bg.,

Τοιαῦτα δὴ πράττων ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως[k] ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πό-

Haecce agens, facinorum conſcientia ſtimulante, urbanam vitam peroſus, ſe-

k) συνειδήσεως Ms. Ba. v. N.

aliter, quam 1, 12, 13., adiuncto pron., etiam in μολ., cf. 4, 4, 14. 3, 15, 5. Denique in ὡς λ. ſenſus, tanquam pretia pro remiſſa captivitate aut nece.

τοιαῦτα δὴ) Aptius, transpoſitis coniunctionibus (δὴ et δὲ), cum Pol. hic legemus τοιαῦτα δὲ πρ. et mox §. ſq. ἀπάρας δὴ τῆς Ἰτ. *Sylb.*

P. ſequitur Bg. ſane ſic, ut hic δὴ omittere videatur, ut 4, 4, 16. poſt idem pron., ſed in ſq. §. pro advers. δὲ reddat illativam illam δὴ, ut alibi, cf. 3, 15, 14., nihil me quidem contra libros tentante, cum ſenſus vulg. procedat, et Bg. illud δὴ poſſit ſervaſſe, reddendo per Lat. *ce*, cf. 4, 3, 16.

συνέσεως) Rectius forſan συνειδήσεως. *Sylb.* Utique cum Sb. legendum συνειδήσεως. *Stroth.* Menander Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος, Ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Apud Euripidem dicenti Menelao, Ὀρέστα τλήμων, τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; reſpondetur Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος, v. Pric. ad Apul. Mil. III. p. 141. Cortius autem ex hoc noſtro loco illuſtrationem petit illius Salluſtiani b. Cat. 5, (7) *agitabatur* (*magis magis que in dies* animus *ferox* inopia *rei* familiaris *et*) *conſcientia* ſcelerum. *Leisn.*

Sb. in Ind. repetente ſua ſic „fort. rectius συνειδήσεως" ſervat Bud. C. 1240, 4. vulg. ſic „ὑπό τε τῆς συνεσ. τῶν ἐργ. ἐλ. *et* ſtimulante *eum* conſcientia *ſcelerum*" quo ordine ex memoria repetit Stp. Th. 1, 1168. D. m. in v. ἐλ. „*quum* a *conſc.* ſcel. *ſtimularetur*, (haec habens cum recto ordine Gr. textus ib. p. 1673. E. e.) Sicut vero σύνοιδα accipitur aliquando pro *conſcius ſum*, ſic σύνεσις etiam pro *conſcientia*, (ſequente noſtro loco e P. Vs.) Sic accipitur etiam ab Eurip. hoc vocabulum in Oreſte, ubi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσι νόσος; reſpondet Oreſtes, Ἡ συν. λ. „quae ſane, non illa antea Leisn., ſunt ap. Eur. Or. v. 395. ſq. ubi Barn. Vs. *Conſcientia*, quod *ſum* mihi *conſcius feciſſe atrocia*, et Schol diſerte, ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ ἡ συνείδησις, qua explicatione idem deinde bis iterum utitur, et praeterea τὸ συνειδὸς, quod eſt idem, ut recte cenſet Stp. Th. 1, 1112. i. ubi e Plut. profert phraſin ſyn. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος, per quae ſuſtinebitur vulg. lectio, tum quod ſubſt. adhibetur ad analog. ſui verbi, ut Stp. vidit, et adeo notione ſecundaria, tum per auctoritatem illam et uſum loquendi aliquem, quem poëticum Noſter etiam alibi ſequitur, tum denique contra Ms. Ba. non modo ſic, quia Mss. rel. manent in vulg., ſed etiam quia alias Ms. ille Ba. gloſſas tenet, qualem hic produnt haec multa, tum iſta Scholiaſtae ap. Eur., tum priora, analogia et auctoritas, conſenſus que Mss. rel., tum poſtremo, quod vix in vocabulis ipſis confuſio incidit, ſibi non admodum ſimilibus, et vix e compendio ſcribendi ortum vocabulum Ba. Ms., et denique quoniam facilius ſubſtituitur exquiſitiori. Caeterum defendit vulg. quoque Schweb. ad Onos. p. 30. N. 3., ubi ſimilia ſunt loca ex Onos. et Menandro, ſed ap. Suid. in Excpt. 1, 233. m. ſic habetur τοιαῦτα δὲ πρ., ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυν.

λει διατριβὴν ἀπεχθῶς[l] ἔχων, ἀποδημῆσαι τῆς Ῥώμης ἠθέλησεν, ὡς δὴ διοικήσων τὰ ἐν τοῖς ϛρατοπέδοις, καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἀπάρας[m] δὲ τῆς Ἰταλίας, ἐπί τε ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴϛρου γενόμενος, διώκει δὴ[n] τὰ ἀρκτῷα τῆς ἀρχῆς μέρη[o], γυμνάσια τοῦ σώματος ποιούμε-

cedere Roma ſtatuit, tanquam ſcilicet ordinaturus rem militarem ac provincias
2. inſpecturus. Decedens igitur Italia, ubi ad ripas Iſtri pervenit, ordinabat ſeptentrionales imperii partes, exercens corpus aurigando

l) ἐπαχθῶς Ms. Ba. v. N. m) Cum iota ἀπαρ. edd. omnes, cf. 1, 13, 12. e. n) διώκει τὰ ἀρκτ. Ms. Ba. v. N. ſed ἀρκτ. ſine iota una Bs. 2. R., cf. 3, 4, 5. et δὲ pro δὴ in edd. Par. Ox. et Pat. v. 2, 15, 1, 2, 1, 6. 8. o) Colon in Ms. Ba.

καὶ — ἀπεχθ. ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥ. λ. *talia* igitur *cum* patraret, *ſtimulante* eum *malorum* facinorum *conſcientia*, vitam *que* urbanam *peroſus*, Roma *diſceſſit*, ubi Kuſt. N. nihil in lectionem diverſam, dum ſaepe vidimus diſcedere iſta Excp., nec inde aliquid tentandum. Ad analog. autem modo in v. ἐλ. de συν. (cf. 4, 4, 5.) forſan Lat., cf. G. Th. 1166, 32. *conſcientiae maleficiorum ſtimulant*, ſed Dion. C. 1301, 97. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, καὶ πολλάκις γε καὶ ἐλαύνεσθαι ὑπό τε τοῦ πατρὸς, ὑπό τε τοῦ ἀδελφοῦ ξιφηρῶν ἐδόκει, ubi Sch. »*ſtimulatus*« ſeverior, quam Bg., qui e P. etiam per ſyn. in τῶν ἐργ. (e contextu ſane in malam partem accipiendo, cf. 3, 11, 12. et per variationem cum 1, 17, 3. αἰσχρῶν ἐργ.) it. in oppreſſa copula δὲ, (dum ille ſaltem ſq. καὶ reddebat,) porro in formula τὴν ἐν τ. π. δ. per adi.

ἀπεχθῶς ἐχ.) Servantibus lectionem vulg. etiam Excp. ap. Suid., ut vidimus pr. N., in Ms. nihil eſt, quam confuſio vocalium, cf. 1, 12, 11. et in Bg. e P. 1, 9, 15.; laudante Noſtri locum ſine Vs. Ind. Fa. Aeſ. Hs. v. ἐχ. e. In ſqq. Bg. e P., quod Lat. non tenet Stp. Th. in v. ἀπ., cf. Dem. Ind., cui add. 235, 11. 899, 7. quo variatur cum 3, 15, 15. ἀπᾶραι — ἠθέλησαν, ut mox §. ſq., diſcedentibus Exc. ap. Suid. l. l. in N. pr., etiam in ſq., ὡς δὴ καὶ τὰ ϛρατόπεδα διοικήσων, λ. quae ibi in Vs. conſpirant cum P., deſerto a Bg., qui formulam iterum mutat in adi., ſuppleto ſubſt. πράγματα, Noſtro variante cum 3, 15, 1. διοικήσοντα τὰ ϛρατιωτικὰ, ſed in v. ἐποψ. cum τ. ἐθ. ad analog. ſcribente, cf. Stp. Th. cum Polb.

διώκει — τὰ ἀρκτ.) i. e. Pannoniam, Daciam ac Moeſiam. *Stroth.* cf. 1, 2, 9. et 1, 5, 9. e. ubi de Germania cepi., quod et hic procedit ob §. 4., cf. de Bg. e P. in γεν. 4, 1, 4. ſed ad variatam praeterea praep. pro κατὰ 2, 9, 7., pro πρὸς 2, 13, 6. et pro παρὰ 3, 5, 8., at cum ἐπὶ et dat. loci, (iſto Bg. ſenſu per enallagen caſus et pro acc.) Stp. Th. 1, 826. C. e. ſed tropice Dem. et Ael. V. *h.* v. e. Iam Ms. res, in omiſſo δὴ poſt verbum, ut 1, 17, 8. e., hic eſt e lapſu librarii, omittentis ob vicinitatem utramvis, cum ſervent Mss. rel., ſed P. aut tenuerit ſimilem Cod., aut libere iterum oppreſſerit cum Bg., ſumendum in ironia pro *ſcilicet*, quia Noſter irridet adminiſtrationem illam negat que ex oppoſitis leviculis negotiis atque exercitationibus, aurigatione et pugna cum *beſtiis*; *libere*

νος ἡνιοχείας, καὶ θηρίων παντοδαπῶν συςαδὸν [p] ἀναιρέσεις, δικάζων μὲν σπα-

et beſtias omne genus cominus interficiendo: ius quidem dicens rarius, nihilo mi-

p) συςάδην Mss. tres v. N. Mox poſt ἀν. comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. v. N.

divellente P. periodum cum addito adv. ἐκεῖ iterum, et, e liberius mutato poſtea μὲν in disjunctivam, hic alteram ἢ eandem infarciente, cf. 4, 6, 12., unde Bg. ſervat fere reliqua, mutata ſubſt. ἡν. et ἀναιρ., tum, praeter formulam ſyn. ad adi. παντ., (cf. 1, 14, 2. i. παντοῖα, it. 3, 1, 8.,) quoque phraſin ποι. γ. cum gen. in verbum ſyn. cum acc., pro ſeveris Sch. in „γ. aurigationes *exercitia* corporis *faciens*“ i. e. pro corporis exercitationibus uſurpans aurigationes et caedes beſtiarum variarum, ſ. ad corpus exercendum movendum que ſuſcipiens aurigationes caet., ubi formulam Noſter π. γ., pro γυμνάζων τὸ σῶμα ἡνιοχείαις, ad analog. modo finxerit, cf. Dres. de V. med. p. 427. m. hinc „γ. π. i. e. γυμνάζειν, exercere“ contrahentibus Excp. ap. Suid. 1, 233. m. omnia ſic, ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴςρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο λ.

συςαδὸν) Venet. συςάδην quod h. l. verum puto. De re, v. quae notavimus e Xiph. ad Eclogas noſtras. *Stroth.*

Qui in Chreſt. Gr. p. 99. e. „συςάδην cod. Venet. Utroque ſaepius uſus eſt noſter. Xiph. in Carac. p. m. 355. (S. 429, ult.) καί ποτε ἑκατὸν ὗς ἅμα αὐτοχειρίᾳ ἔσφαξεν, ἡρμηλάτει τε λ. et p. 359. (433, 4.) ἅρματα ἤλαυνε, θηρία τὲ ἔσφαξε (ib. l. 8.) καὶ μετὰ τοῦτο ἔςιν ὅτε καὶ ἐδίκαζε.“ In Mss. minus eſt lapſus in vocalibus, quam gloſſa per comparationem aliorum ap. Noſtr. locorum, qui iſtius formae adv. utitur ad variandum forſan iterum ex imitatione Thuc. 501, 72. τοιαύταις δὲ προςβολαῖς, καὶ οὐ ξυςαδὸν μάχαις — ἐχρῶντο, huiusmodi *autem* aſſultibus, *non* autem *ſtataria* pugna *utebantur*, ubi Schol ἤγουν, ἐκ τοῦ πλησίον, ſed Ind. comparat „συςάδην Ioſeph. et D. Halic.“ cuius in loco 579, 30. συςάδην μὲν καὶ ἐκ χειρῶν οὐκέτι μαχόμενοι, πρόσθεν δὲ βάλλοντες λ. Sb. vult. πόῤῥωθεν ſ. πρόσωθεν, (quod vicinius ad litteras vulg., cf. Suid. 3, 203. m. πρόσω, ἀντὶ τοῦ ἀπωτέρω, it. deinde προςωτέρω, περαιτέρω, et Valck. ad Eur. Phoen. v. 599.) et in Ind. e Xiph. 150, 21. τῶν μὲν πόῤῥωθεν μαχομένων, τῶν τὲ συςαδὸν ἀγωνιζομένων, comparat Noſtri loca duo, ad quem noſtrum Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit συςαδὸν“, quod ſtatim reſtituimus e P., dum Stroth. Ind. „γυμν. ποιεῖν (immo ποιεῖσθαι) θηρ. συς. ἀναιρ. *Uebungen* anſtellen, *das* Wild *mit* dem *Fangeiſen*, d. i. *in der* Nähe, *zu erlegen*“ rem me intelligente, ut de Commodo 1, 15, 5. cf. 1, 12, 17. m. cum Vig. p. 361. i. it. in Graev. Th. T. 9. p. 806. E. Buleng. de iis, qui venabulo exciperent „Herodi. de Carac. γυμνασ. τ. σωμ. — faciens *exercitationes* corporis *aurigationes*, et *cum* feris *omne genus* cominus *pugnans* ac contra eas ſe ſiſtens. Alii legunt συςάδην. Omnino ἐξ ἀντιςάσεως μάχεσθαι et συςαδὸν eſt contra ſtare feras que irruentes venabulo excipere, non e podio iaculis et haſtis configere leones, quod eſt *eminus* pugnare“ cf. 1, 13, 17. ſed in ſq. δικ. Dion. C. 1303, 72. ἐδίκαζε μὲν ἤ τι, ἢ οὐθὲν, ad quae explicanda Fabr. ibi affert noſtrum locum, it. l. 88. ἐπήγγελλε μὲν, ὡς καὶ μετὰ τὴν ἕω αὐτίκα δικάσων, — παρέτεινε δὲ ἡμᾶς καὶ ὑπὲρ τὴν μεσημβρίαν, καὶ πολλάκις καὶ μέχρι τῆς ἑςπέρας, et ib. l. 1. qui eſt locus antea ap. Stroth.

νίως [q], πλὴν νοῆσαι τὸ κρινό- nus tamen intelligere contro-

q) Colon in Mſ. Ba.

† πλὴν ν. τὸ κριν. εὐθὺς ἦν) Poſt εὐθὺς vel εὐθέως videtur ὀξὺς deeſſe, *erat celer et promtus* reſpondendi. *Reiſk.* i. e. *facile intelligebat.* Idem de eo Dio teſtatur (1296, 31.) οὐ μέντοι καὶ (κακοῤῥήμων ἢ) κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. Caeterum non opus eſt, ut cum Sb. εὐθὺς pro ὀξὺς poſitum exiſtimemus. Sed eſt adverbium, quod recte iungitur verbo ἦν, ad quod autem ſubintelligendum eſt οἷός τε; quemadmodum ſupra l. 3. c. 13. (§. 9.) dixerat: δύναμιν οὐκ ἔσεσθαι ἔξωθεν ἐπιβουλεῦσαι, ubi ſimiliter οἵαν τε ad ἔσεσθαι intelligitur. *Stroth.*

Qui et in Chr. p. 100. N. o. „εὐθὺς ἦν νοῆσαι potius vertendum eſſe *promtus* erat *in intelligendo* ſ. *facile intelligebat*, quam ut alii voluerunt, *recte intelligebat*, ex Xiphilini Dione confirmari poteſt, qui de Caracalla teſtatur, οὐ — ἑτοιμότατα, qui locus noſtro ſimillimus eſt. Peſſime vertit Dethardingus, homo graeci ſermonis plane ignarus, Holbergum potius ac Politianum interpretatus quam Herodianum. „Sch. εὐθ.“ ἦν ν. *ſtatim* ferebat *ſententiam.* Sb. putat poſitum pro ὀξὺς vel eſſe nomen (adi., non adv.) quod hic idem valet quod ὀξὺς, — κριν. νοησ. εὐθὺς ἦν, *id* quod *in* iudiciis *controverſum* erat, *intelligere* acer *erat* „reddens ſic potius illud Sb. ὀξὺς, qui ſane in Ind.“ εὐθ. ν. τὸ κρ. pro ὀξὺς“ per ambiguam iſtam rationem ſuam vulg. εὐθὺς aut corrigebat, aut explicabat, verum ut nec hoc ſenſu noſſem, nec adeo per lapſum librarii veniſſe putarem ex iſto ὀξὺς; quod per ſe cum v. νοῆσαι ſupra 2, 9, 2. e. habuimus, quo loco P. Vs. reprehendit iam Strothus. Cuius ratio et ellipſis, quanquam alibi commoda, tamen hic mihi diſplicuit e loco vulg. εὐθὺς, quod, pro adv. ſumtum, potius debuit locatum eſſe vicinius ad ſuum v. νοῆσαι, ante vel poſt id, nec ita remotum ab eodem. Unde in textum ſtatim recepi, quod ſine ulla Nota aut ſigno illius ſolemni Bg. expreſſiſſe videtur vocabulum, aliis idem placiturum, opinor, tum quod eſt vicinum vetuſtis litteris, tum a ſenſu non tantum faciliori planiori que, ſed etiam exquiſito, et h. l. pro ſplers, acutus, cf. Stp. Th. Bud. C. Hes. Suid. Thom. M. p. 395. 904. Ammon. p. 61. cum N. 85. et An. Valck. p. 87. Cas. ad Ath. 2, 454. Ruhnk. in Rs. Or. V. 8. p. 151. Koen. ad Greg. p. 155. N. 61. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 87. N. 13. Valck. ad Xen. M. S. 3, 3, 13. Heyn. ad Epict. p. 161. e. cum Bg. Alc. ep. p. 270. ſq. Ind. Diod. S., ſed in Verſionem, ſimilem illi Bg., ap. Luc. *ingenio aptus* rel. (ad quem 2, 312. in N. b. i. affertur ſine Ind. ex 2, 308. l. 49 εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, ingenioſum *eſſe*,) Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Gs. Chr. cum Plut. Kr. Mor. Iſ. Pan., in quibus fere cum pr. πρός, ut cum εἰς ap. Dion. H. S. T. 2. ſed cum acc. elliptico ap. Iſ. Ev., denique, ut hic, cum inf. ap. Rs. Or. V. 4., at de forma accuſ. ſing. ad Xen. M. S. 1, 6, 13. Hdb. cum Z., de adv. Fa. Aes. Diod. S. Geop. et Iſocr. Mor. et de ſubſt. Hes. Suid. Foes. Ind. Sb. it. Luc. Plut. Krg. cum Liban. ep. p. 36. i. Sed de τὸ κρινόμενον, ſenſu forenſi, quod Bg. reddit liberius, cf. Bud. C. 693, 29. Stp. Th. 2, 425. B. e. ſine auctore, Cas. Ex. Bar. p. 194. a. e. *cardo controverſiae*, ſine Ind. ap. Dion. H. S. T. 2. 71, 21. Cl. Cic. Ind. Gr. L., i. q. κρίσις, cf. Krb. Obſ. N. T. p. 33. e. et i. q. τὸ ζητούμενον, cf. ad Luc. 2, 685. N. 7. 13. et ſine Ind. ap.

μενον [r] εὐφυὴς ἦν, εὐθίκτως [ſ] verſiam ab ingenio paratus τὲ πρὸς τὰ λεχθέντα ἀπο- erat, appoſite que ad rem re-

r) Ms. Ba. τὸ κρινόμενον, εὐθὺς ἦν λ. et ſic εὐθὺς erat tacite in Mss. rel. et per edd. omnes, v. N. ſ) Al. εὔθικτος al. εὐοίκτως. *Leisn.* in m. Ox. 2. quorum adv. poſtr. modo reperi in edd. A. et Bss., ſed in Excpt. *Ms.* Vi. εὐθήκτως, at in Ms. Ba. εὐθέως δὲ πρὸς λ. v. N.

Dem. 874, 22. et in deſcriptionem iudicis ſimilem ap. Amm. M. 15, 7. i. Leontius *multa* ſpectari *iudicis* documenta *praebebat*, in *audiendo* (v. Ind.) cum *in* diſceptando *iuſtiſſimus*, rel.

εὐθίκτως) Ald. et Baſ. εὐοίκτως, ut et Memmius vertit *clementer.* Sed convenientior lectio Stephanea, praeſertim, ſi adverbium vertatur in nomen (adi.) εὔθικτος, eam que lectionem confirmant, quae Dionis epitome refert, (v. N. pr. ap. Stroth.) et Suidae collectanea (1, 234. m.) *Sylb.* Pol. legiſſe videtur εὐθύς τε, *ſtatim que.* Quae lectio arridet. De v. εὔθικτος v. D'Orv. ad Ch. p. 555. *Leisn.* Ald. et Baſ. perperam εὐοίκτως. Neque probandum eſt Sylburgii εὔθικτος, quod, niſi εὐθὺς nomen adiectivum eſſe putaſſet, certe non protuliſſet; vidiſſet que εὐθίκτως non ad ἦν ſed ad ἀποκρίνασθαι referendum eſſe. Sed ſic ſaepe error errorem parit. *Stroth.*

E P. libertate rel. nihil iuvamur hic ad textum conſtituendum, et Ms. Ba. res ſic acciderit, quod aliquis librarius vulg. εὐθὺς prioris membri in marg. exponeret per εὐθέως iterum, ut 4, 5, 3. e. Hoc alius non intelligens, alieno membro id poſuit, eiecto vetere εὐθίκτως, et mutato ſimul τὲ in δὲ, ut alias, cf. 4, 4, 3. Iam D'Orv. l. l. videtur probare emendationem Sb. adverbii in adiectivum, confuſo quanquam viri nomine. Sed ſervari poteſt adv. cum Bg., tum ob Mss. rel. (quorum Vi. id vel cum mendo refert, vel per gloſſam in alia vocali, quo de mox,) tum ob cauſam, a Strotho allatam, et quia ſane cohaeret cum v. ἀποκρ., tum vero et ob aliam rationem, quia bene conſiſtit cum nova Bg. lectione, et eius adiectivi eſt quaſi conſequens et adiunctum, cf. (quem locum debeo D'Orv. l. l.) ap. Salm. ad Vopiſc. T. 2. p. 796. a. e. illud Polb. „de Philippo: ἦν γὰρ εὔθικτος, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς (Noſtri ante εὐφυὴς, vel ſic auctoritatem aliquam nacturum) πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, quanquam ib. iſtud adi. alio ſenſu dr., quam hic utimur, cf. Ind. Polb. Cas. ad Ath. 2, 876. i. ubi et" εὔθικτος autem per ι ſemper Mss., non εὔθηκτος per η, etſi dr. utrumque et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὔθηκτα, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους, διὰ δὲ τοῦ ι (ſc. γραφόμενον, δηλοῖ) τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα „Suid. 1, 890. i. εὔθικτον, εὐαφὲς, εὐψηλάφητον, καὶ εὐθίκτως, τὸ ἐπιῤῥηματικὸν, quod *facile* tangi *et* contrectari *poteſt*, rel. et εὐθιξία, — ἀκρίβεια (e Toup. emendatione 1, 157. e.) εὐφυΐα, ubi iterum videas componi haec, ad firmandam Bg. correctionem, ſed Hes. 1, 1505. i. modo εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως, et in N. tantum ex libr. Maccab., quod adv. ap. Stp. Th. 1, 1560. i. ſine auctore et modo „pro dicaciter. Caeterum dubitari poſſit, an non εὔθηκτος et εὐθήκτως, pro dicax et dicaciter, potius ſcribendum ſit, a θήγω, i. e. acuo, quod dicaces acuto eſſe ingenio ſolent, (qui ib. p. 1553. G. mo-

κρίνασθαι. ᾠκειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς [t], ἔς τε φιλίαν ὑπηγάγετο, ὡς καὶ συμμάχους παρ'

3. ſpondere. Adiunxit quoque ſibi omnes ulteriores Germanos et in amicitiam adduxit: ut etiam copias au-

t) Colon Ms. Ba. ut punctum A., ſed mox poſt λαβ. et κοινr. modo in Ms. Ba. colon.

do habet) εὐθηγὴς et εὔθηκτος, bene acutus" tacite in diſcrimen aliquod conſentiente quoque L. Ern., ſed in rem noſtram tenente "εὐθίκτως, apte, congrue, facete" quae ſunt ſyn. illi Bg.; ap. G. Th. "ἁρμοζόντως, apte, accommodate, convenienter" habente Sb. Ind. hinc modo ſic "εὔθικτος ἀποκρ. πρ. τὰ λ. qui probe tangere ſ. pungere novit in t." unde partim Sch. in adv. "probe *tangendo* ſ. *pungendo* reſpondere ad aliqua." Praeterea nihil reperi, contentus etiam hic ratione Bg., niſi quod liberior eſt in τὰ λ., pro *ad dicta* ſ. prolata ab aliis. Sed eſt adhuc dubitatio in vulgatam diſtinctionem, maxime ob membra δικάζων μὲν σπανίως et πλὴν cum finiti temporis verbo ἦν, quod cum particip. et μὲν copulatur quoque infra 4, 11, 15. ad ſpeciem, ſed ut ſevere ibi ad ſe referantur ἡ σύγκλητος ad ψηφίζονται λ. et οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν λ. ad πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ tantum, ut alibi participia ad abl. ſubſt. Igitur, ſi ad ſe μὲν et πλὴν, pro ἀλλὰ, referantur et hic, non modo numerus Bc. ed. novae §. removendus eſt, quod iam fecimus, ſed (quia tota illa a δικάζων usque ad ἀποκρίνασθαι inter ſe cohaerent, nec participium conſiſtere poteſt cum verbo finito, copulatum quidem per μὲν et πλὴν) etiam v. ἦν corrigendum in participium ὢν, facile utroque confuſo. Nec iuverit multum diſtinctio in Ms. Ba. poſt σπ. maior.

ᾠκειώσατο) Quibus artibus ſibi Germanos conciliarit, non liquet. Marcus Aurelius Germanorum auxilia contra Germanos emiſſe legitur ap. Capit. in Marco c. 21. (e. p. 369. ſq.) Apud Herodianum noſtrum 8, 7, 21. Maximo et Balbino (immo ſoli Maximo, cf. ib. et 8, 8, 3. 10. ſq. 14. 18.) ſunt etiam ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι. Ap. Dionem 71, 16. p. 1187. Iazyges nomine ſocietatis octo equitum millia concedunt Marco. Ap. eundem 72, 2. p. 1204. Commodus a nationibus nonnullis Germanicis arma quaedam exegit, et 13000 militum a Quadis, pauciores a Marcomannis; pro quibus tamen permiſit, ut ſingulis annis aliquos darent. *Leisn.*

In ſuperioribus, ubi cum Germanis res fuit, ſibi eos conciliavit Marcus lenitate et armis 1, 3, 12. ſed Commodus armis et pecunia 1, 6, 24. ſqq. Verum hic nihil nec mihi liquet, niſi quod bello victos eſſe Germanos a Caracallo tradunt Spart. c. 5. p. 714. e. quum *Germanos* ſubegiſſet, *Germanicum* ſe *appellavit*, et Aur. Vict. de Caeſ. 21, 2. *Alamannos* — prope *Moenum* amnem *devicit*, (quod poſtr. tamen non huc commode trahatur, ubi circa Iſtrum imperator verſatur,) ſed Angli ap. Heyn. H. 4, 1060. m. ſub a. U. C. 967. et P. N. C. 214. contra plures populos Germanos expeditionem Caracalli narrant infelicem, unde emerit pacem magna pecunia, ſolutis adeo in ſingulos annos pecuniae ſummis. Hic quidem Noſtri τοὺς ἐπεκ. Γερμ. obſcure a P. redditos, (unde et Sch. in "ἐπ. ubi P. vertit illic, Stp. in marg. notat, perperam fere ubique

αὐτῶν λαβεῖν, καὶ τοῦ σώμα-τος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, γενναίους τε καὶ ὡραίους ἐπιλεξάμενος u. πολλάκις δὲ καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος

xiliares ab ipſis acciperet, et corporis cuſtodes ſibi faceret, validos et pulchros eligens. 4. Saepe etiam Romano deposito paludamento, indue-

u) Ms. Ba. nil variat. *Marr.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

ab eo ita verſum“) ſed a Bg. ſeverius, intelligam Germanos ultra ſ. trans Iſtrum et Rhenum, cf. 2, 9, 1. unde illud antea ap. Aur. Vict. tolerabitur, etiam ob adiunctum hic πάντας, copulante Noſtro ad variandum per copiam ſyn. phraſes ὠκ. et ὑπ. ἐς φ. pro una que ac breviori 2, 4, 3. εἰς εὔνοιαν ὠκ. et poſtremam forſan ad explicandum, cf. 3, 15, 2. 4, 3, 3. itidem que pro nuda 2, 9, 17. ὑπηγ. αὐτοὺς, et pro ſyn. ſubſt. ὑπ. τοὺς — εἰς εὔνοιαν 2, 14, 8., etiam per ſyn. praep., denique pro ſyn. verbo ἐς φ. ἐπηγ. 1, 6, 24., ſed modo ad analog., nihil dante G. Th., quam Bg. v. *add.* cum *in* et *ad*, it. in ſubſt. 297, 75. ſqq. accipere *aliquem* in *amicitiam*, — allicit *et* attrahit *ad* amicitiam *ſimilitudo*, ſed hinc tantum formulam laudantibus ſine Vs. Bud. C. 536, 53. et Stp. Th. 1, 89. E. m., at brevioribus Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὥς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορασίαις αὐτῶν χρῆσθαι adeo *Germanos* illic *agentes* ſibi *adiunxit*, ut *ex* iis *auxiliares* et *corporis* cuſtodes *conſcriberet*, eorum *que* veſtibus *et* cultu *uteretur*, deferente P. etiam in rel. Bg., ſe que ipſum in συμ., quod cum v. λαβ. Noſter iungit per analog., ut cum v. π. ſubſt. φρ., ubi Bg. videatur vim med. reddere, ſed oppreſſo contra gen. pron., quem retinet Stp. Th. 2, 1500. k. ὠτ. σ. ἑ. φ. π. *cuſtodes* ſui *corporis*“ non tamen ſimul vertens v. π., nec niſi e Noſtro ferens coniuncta φρ. et τ. σωμ., quod factum ad analog. tum Gr., tum maxime Lat., cf. G. Th. v. *cuſt.*, cui add. e Curt. 6, 7, 15. ut Ind. Corn. N. „*cuſt.* — *corporis*, σωματοφύλακες“, et Sb. Ind. hinc v. φρ. „qui alibi σωματοφύλακες“ pro quibus 1, 8, 12. 3, 12, 19. variatur hic.

γενναίους) Forte τοὺς γενναίους. *Reisk.* Nihil certi eſſe, immo multum libertatis arbitrii que in articulo addendo aut omittendo, nec tentandum quid contra libros, ſubinde monuimus, cf. 3, 8, 10. 4, 2, 8., retinente Bg. tantum Lat. P., non item gradus altiores cum pron., libero addito, cf. 2, 15, 13.

ἐπιλεξάμενος) Scribo ἐπιλεξάμενον. *Steph.* Rectius ἐπιλεξάμενον. *Oxon.* Editor Anglus rectius putat ἐπιλεξάμενον. Quod mihi ſecus videtur. Sicut 4, 13, 6. τὸ εὑρὼν non eſt mutandum in εὑρόντα, ita nec ἐπιλεξάμενος in ἐπιλεξάμενον. *Leisn.* Non opus eſt, ut cum editore Oxon. legas ἐπιλεξάμενον. Pendet nominativus a v. ὑπηγάγετο. *Gedik.*

Leisn. et in ed. Ox. 2. ad N. illam „Male“ quia nominativus referri poteſt ad remotius v. ᾠκειώσ. aut etiam adeo ad proximum inf., quocum ſaepe eſt ille caſus, variante Noſtro cum 2, 14, 10. tantum in adiunctis. Caeterum in δὲ καὶ huius §. Bg. de ſuo, at in §. ſq. cum P. iterum.

χλαμύδα, ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα [x], ἔν τε χλαμύσιν, αἷς εἰώθασιν, ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, ἑωρᾶτο [y],

batur Germanorum amictu, atque in ſagulis eorum argento variegatis conſpiciebatur. comas que capiti im-

x) Punctum in A. al. et colon in Stp. rel. y) Hic ubique punctum, ut in Ms. Bg.

ἠμφιέννυτο) Explicat morem Germanorum et hunc locum Cluverius in German. antiq. l. 1. c. 19. *Boecl.* Nempe quibus ſtudemus, his affectum noſtrum cultu eorum ſumto teſtatum facimus, v. Intrp. ad Nep. in Pauſ. 3. p. 77. (4, 3, 2. N. 1.) *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Ferrar. de re veſt. p. 11. p. 49.“ e quo in Graev. Th. T. 6, p. 844. C. notaram „Romanos etiam imperatores chlamyde uſos conſtat. — Herodianus de Antonino l. 4. ait, eum ſaepe Romana chlamyde depoſita Germanorum indumenta ſumſiſſe, h. e. chlamydes argento variegatas. Subiicit enim ἐν χλαμ. ἀργ. πεποικ. Apud eundem milites, facturi Gordianum imperatorem, chlamydem purpuream ei circumponunt. Et alibi Macrinum abiecta regia chlamyde latuiſſe ſcribit, (et p. 861. C.) Alibi Herodianus ῥωμαϊκὴν χλαμύδα de Caracalla, qui ea depoſita Germanorum cultu incedebat, praecipue ſagulis argento variegatis. Nec multo poſt tradit, eundem aperto Alexandri M. conditorio χλ. ἣν ἐφ. ἀλ. corpori ipſius impoſuiſſe“ cf. 1, 14, 16. 3, 7, 8. e. 13. in Bg. Lat. primum ad χλ., qui ſecundum ad χλαμύσιν e P. ſervat, (pro ſyn. prioris, cf. G. Th. ſine Gr. „*ſagulum*, pro ſago, — *Germani* nudi *aut* ſagulo *leves* Tac. Germ. — Sil. — fulgentis *ſaguli*, i. paludamenti“) etiam liberum iſtius pron. αὐτῶν pro formula αἷς εἰωθ. (ſc. ὁρᾶσθαι, repetendo hoc inf. e ſq. finito v. ἑωρ. et ad αἷς pertinente etiam pr. ἐν) ſecus ac 1, 15, 19.; variante Noſtro cum 1, 14, 16. ἀμφ. per augmentum in ἠμφ., ſed ferente Stp. Th. 4, 534. B. e. v. χλ. hunc locum ab initio ſine Vs. et omiſſo καὶ poſt δὲ, ſed et „mox ἔν τε — ἑωρ. in *chlamydibus* arg. *var.* (ſed 3, 443. F. v. ποικ.) χλ. ἀργ. πεπ. argento *variatis*, ut vertit Pol. (qui tamen habet cum Bg. per edd. omnes.) Exiſtimo autem poſſe reddi etiam *varie intertextis*“ cum Bg. ſit idem et ſeverius, cf. G. Th. cum Gr. n. tantum in *variare*, dum ex analog. Noſter dat cum abl. ἀργ. cf. ad 5, 8, 13. Sed Stp. Th. aliunde in ſubſt. περιβλ. cum Bg. e Sb. Ind., cf. Cup. Obſ. p. 198. m. Poll. 7, 47. e. Ind. Ael. V. h., ubi et v. ὁρ. act. cum pr. ἐν alio ſenſu, ut rurſus alio ap. Stp. Th., ſed hic paſſ. cum caſu veſtimenti ſimul, forſan e Lat., cf. Virg. A. 8, 588. chlamyde *et* pictis *conſpectus* in *armis*, ubi, tacentibus N., more poëtarum, praepoſitio poſtpoſita pertinet ſimul ad pr. abl. it. in alio v. ap. Ovid. Met. 7, 536. ſq. it. v. 708. Caeterum ad Dion. C. p. 1311. §. 16. *τινὰ ἔνδυσιν, βαρβαρικῶς πως κατακόπτων καὶ συῤῥάπτων ἐς μανδύης τρόπον, προσεξεῦρε, καὶ αὐτός τε συνεχέστατα αὐτὴν ἐνέδυσεν, ὥστε καὶ Καράκαλλος διὰ τοῦτ' ἐπικληθῆναι, καὶ τοὺς στρατιώτας μάλιστα ἀμφιέννυσθαι ἐκέλευσεν*, laudato Noſtri loco πολλάκις — περιβλήματα, de his Germanorum tunicis agitur, atque adeo de *caracallis*, quales tunicas et nos hodie Germani maxime habemus, conſtantes illas panno, in plures particulas ſecto, iterum que conſuto, et corpori arcte adhaerente, quibus differe-

κόμας τὲ τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς [z], καὶ εἰς κουρὰν [a] τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. τούτοις δὴ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν. ἔχαιρον δὲ αὐ-

ponebat flavas ad tonſuram Germanorum concinnatas.
5. Hiſce delectati barbari mirifice eum diligebant.
6. Delectabantur ipſo et Ro-

z) Colon in Ms. Ba. cum ed. pat., pro puncto rel. a) Ms. Ba. κουρὰν τὴν γερμ. et τῆς Γερμ. A. et Bss. v. N.

bat tunica Graeca et Romana, quae ex panno erat non tam multipliciter ſecto, ſed continuo, et quoque laxior, nec corpori ita apta, cf. ad Spart. in Carac. c. 9. p. 726. N. Cas. et Salm. it. Ferrar. l. l. p. 822. B. 1058. e. Aur. Vict. de Caeſ. 21, 1. et epit. 21, 3. cum Tac. de mor. Germ. c. 17.

κόμας τε) Uſus igitur eorum, quae nos *Paruquen* vel *Haar-Touren* dicimus, iam tum cognitus erat. *Stroth.*

Praeter illa ap. Xiph. S. 271, 3. *κόμαις περιθέτοις ἐχρῆτο*, Nero per nocturna ſcelera, ut Avitus 446, 28. *περιθεταῖς κομ. χρώμενος*, appoſitis *comis*, notaram modo de addititia coma in primis Medorum agi ad Poll. 10, 170. N. 95. et ad Dion. C. Rm. p. 1091. §. 113., reddente Stp. Th. cum Bg. e P. v. *κομ.* et *κουρ.* ſed ſine Vs, ſub Lat. Bg. tenente hunc locum in v. *ἠσκ.*, cf. Luc. 2, 400. l. 60. *διακριδὸν ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια*, *comae* cura *in* diſcrimen *pexae*, ſed in N. *comae* compoſitae *eleganter* etc., ad quam analog. hic ſcribatur, ſed peculiari ratione in *εἰς κουρ.* cum gen. perſ., cf. Ind. Luc. The. Fi. et Plut. Krg., ubi Ms. formulam vulgarem articuli, accommodati ad genitivum ſequentis ſubſt., mutat in exquiſitiorem, ut articulus regatur ad caſum prioris ſubſt., quam formam alibi tentat tamen, cf. 3, 5, 1. e. Quae res, pertinens vel ad ingenium librarii, cum et alibi noſtri Mss. obtrudant exquiſita, vel potius ad lapſum in vocali, cf. 1, 10, 16. i., quia ſervant vulg. adhuc Mss. rel., reperiri hic queat tum in mendoſa lectione ed. Ald. (confuſis iterum *ς* et *ν*, quanquam et lapſus inciderit e falſo compendio ſcribendi et litterarum typographicarum,) tum in P., alias conſentiente etiam cum Ms. Ba. „*ad modum* Germanicae *tonſurae*" quia illa ratio articuli in Ms. facit periphraſin adiectivi, cf. 3, 4, 18. e., quanquam ille ſubinde duo ſubſt. in regimine, per rectos artic. iuncta, etiam reddit per adi. et ſubſt., cf. 2, 11, 10., e quo P. omittit Bg. *καὶ* iterum intra duo adi. ξ. et ἠσκ. cf. 4, 2, 11. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 702. de Antonini numis notatam olim ſic „ad hanc §. forte pertinere numum ibi tertium."

ὑπερηγάπων) Veſtium ſimilitudine amorem conciliari, e Tac. l. l. notat Schottus. De Germanis vero ipſis v. eiusdem Schotti Melam l. 6, ſq. *Sylb.*

Effectum fere eundem narrat Xiph. S. 436, 24. *αὐτόν τε τοιοῦτον οἱ βάρβαροι* (ut Noſter, de Germanis iterum) *ὁρῶντες ὄντα, καὶ τοὺς στρατιώτας ἐκλελυμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς — ἐπήρθησαν, ὡς καὶ συναγωνιστὰς αὐτούς, ἀλλ' οὐ πολεμίους ἕξοντες*, ſed Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. *οὕτω τὲ καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο λ.*, fere cum P. *δὴ* iterum opprimente Bg., pro *igitur*, ſed deſerente illum modo in v. *χαιρ.*, ut in *ὑπ.* illud Lat. Sb. Ind. „*amare* ſupra *caeteros*" cf. 1, 17, 6.

τῷ [b] καὶ οἱ Ῥωμαίων ϛρατιῶται [c], μάλιϛα μὲν διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις [d], αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς [e], ὅτι τὲ πᾶν [f], ὡς ϛρατιώτης, ἔπραττεν [g], εἴτε ὄρυγμά τι [h]

mani milites, praecipue quidem propter pecuniarum largitiones, quibus eos neutiquam parce proſequebatur: tum vero etiam quod omnia faceret ut miles: ſive foſſa eſſet fodienda, primus fodiens:

b) αὐτῶν Pat. mendoſe. c) Colon in Ms. Ba. cum Ox. et Ed. ut punctum in A. al. d) Ms. Ba. ἐπιδόσεις· ἃς ἀφ. v. N. e) Hoc comma in Bs. 2. L. et Pat. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. f) Ms. Ba. πᾶν ὁ ϛρατ. v. N. g) ἔπραττε Ox. 2. ſine ν ἐφ. cf. 3, 4, 18. 3, 14, 12. e. h) Ms. Ba. ὀρύγματι λ. v. N. ſed ed. Pat. ὀρυγμάτι, at ὄρυγμά τε Par. mendoſe.

ἔχαιρον) Varie liberum P. in §. hac imitatur Bg. modo in oppreſſo δὲ iterum et in mutato gen. Ῥωμ. in adiectivum, ſeverior in μαλ. cum μὲν, quod hic, ut alibi, ponitur abſolute, cf. Fi. The. 18, 3. e. p. 126. a. e. cum Ind., ubi poſt μαλ. μὲν ſequitur δὲ, cf. Dion. H. S. T. 1. Plut. Hs. 5, 9. 18, 3. e. Vig. p. 405. m. Nr. 8. et Stp. Th. 2, 777. B. e Dem. ſine Ind. 702, 9., dum per totam §. hanc pendent omnia a pr. v. ἔχαιρε, quod eſt in rectione duplici, primum cum pr. διὰ cauſali, deinde cum ſyn. particula ſ. coniunctione ὅτι, cui annexum τὲ retulerit Bg. ad pr. μὲν, reddens multiplici Lat. (quorum illud *tum etiam* adfuit ſupra, cf. 4, 6, 5.) in iis que ſimul per advers. *vero*, quod adhibeant hi, qui τὲ poſt μὲν ſumunt pro δὲ, cf. Z. ad Vig. p. 520. b. e. cum Hoog. Op. p. 654. e. Tum e P. ſervat Bg. modo Lat. v. in phraſi προσφ., cui Noſter peculiari ratione iungit, praeter adv., (ut ap. Euſ. H. E. Re. 2, 212. l. 19. τῶν — ἀφ. τοῖς Χριστοῦ μέλεσι προσενηνεγμένων., *inclementer* adverſus *Chriſti* membra *ſaevierunt*,) caſum abl. rei αἷς et ſimul dat. perſ., dum alias modo habet dat. rei aut perſ., nec talem rectionem reperi alibi, cf. 1, 13, 14. et hinc tantum proferunt ad Luc. 2, 197. N. 13. ſine Vs., ſed Stp. Th. 4, 118. D. ſq., praeter P. Vs., fere ut Bud. C. 574, 27. „*quibus* in *eos* utebatur *effuſiſſime*." Quod autem Ms. mutat caſum pron. (cf. 3, 11, 2. e.) id eſt vel lapſus, cum et Mss. rel. taceant, confuſis αἷς et ἃς, cf. 1, 11, 7. e. 2, 14, 10., vel Gloſſatoris ingenium, recordantis acc., quem habet v. id in act. et quidem in notione phyſica, in qua, pro *offerre* ſ. *dare*, hic ſumendum ſit medium, quod, tropico quidem ſenſu, habet ſecum acc. rei ellipticum, cf. Ind. Dem. et Stp. Th. l. l. D. m. „τἄλλα, pro κατὰ τἄλλα" quacum diſerta praep. tenet Munth. e Diod. S. p. 453. m. κατὰ πᾶν ὑπερηφάνως προσεφέρετο, quam ellipſin in novitatem Ms. nemo fortaſſis accommodet, cf. in rem ipſam Xiph. S. 429, 27. εἰς μὲν τοὺς ϛρατιώτας φιλαναλώτης ἦν λ.

ὅτι τὲ πᾶν) Sic Alexander M. ap. Curt. 3, 11, 7. *non ducis magis*, quam *militis* munera *exequebatur*, et Catilina ap. Sall. 60, (4.) ſtrenui *militis* et *boni* imperatoris *officia* ſimul *exſequebatur*, et Marius ibid. b. Iug. 100, (4.) vigilias *ipſe* circuire, *non* tam *diffidentia* futuri, *quae* imperaviſſet, *quam* uti *militibus* exaequatus *cum* imperatore *labos* volentibus *eſſet*. *Leisn.*

ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος[i]; εἴτε ῥεῖθρον γεφυρῶσαι, ἢ βάθος χῶσαι[k]: πᾶν θ', ὃ

ſive flumen ponte iungendum aut profunditas aggere obruenda; quodcunque mani-

i) Colon in Ms. Ba. k) Ms. Ba. χῶσαι, πάνθ' ὃ χεῖρον λ. v. N. ut πάνθ' ὃ etiam ed. A. al., ſed πᾶν δ' Par. cum Ox. vitioſe, et poſt χωσ. comma in A. al., colon in Stp. rel. et punctum in Ing. 2. cum Lugd. v. N.

Cf. Suet. Aug. c. 10. e. *ſatis conſtat*, non *modo* ducis, *ſed* etiam *militis* functum *munere*, ubi v. Cas. et ad Sall. l. l. Cort., qui ad locum poſtr. „rem ipſam, quod miles nihil non lubens ſuſtineat, quod videat ducem facere aut ſuſtinere, fuſius tractat Herodian. 4, 7.“ ſine Gr., ubi Ms. Ba. res prima habet vitium duplex, omiſſam quidem litteram ſibilam ς ob ſq. ſimilem, cf. 1, 10, 5., et confuſas vocales ο et ω iterum, quae ſunt manifeſta, quia Mss. rel. manent in vulg. Sed alterum Ms. Ba. ὀρύγματι eſt modo e ſerie vetuſta omnium una, quae fluxit deinde in principes editiones, et ex his in quascunque, ut hic in Pat., ſervato pronominis τι accentu ſaltem in pr. voce, in quo genere inconſtans eſt ſcriba Ms. Ba., cf. 3, 7, 2. et de copulatis arcte dictionibus encliticis Fi. ad Well. p. 100. In formula ὀρυττ. ὀρ. Noſter copulat ad analog. affine ſubſt. cum v., it. illorum ὀρ. τάφρον Ind. Geop. et ὀρ. βόθρους ap. Stp. Th. v. ὀρυττ. i., qui cum P. in ſubſt. ὀρ., cf. infra 4, 9, 14. e Phil. it. Suid. Herdt. Xen. Cyr. Luc. Polb. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc., dum nec G. Th. tenet Bg. formulam, ſed alias ſolennes, v. c. *praeducere* et *ducere*, cf. Lipſ. de milit. Rom. Op. T. 3. p. 245., qui tamen p. 247. m. phraſin Hom. Ἰλ. ι, 349. ἤλασε τάφρον, fodit *foſſam* reddit, ſecus ac in ed. Ern. Sic ad ſq. modo tenui Diod. S. 1, 350. l. 70. ποταμοὶ — ὑπὸ τοῦ πάγου πηγνύμενοι, γεφυροῦσι τὰ ῥεῖθρα, gelu *ita* conſpiſſantur, *ac ſi* pontes *alveis* ſuis *induxerint*, cum Noſter de hominibus dicat, et infra γεφυροῦν τὸν ποταμὸν cum aliis ſcriptoribus, ap. quos etiam ζεῦξαι τὸν ποταμὸν, v. infra ad 7, 1, 16. it. Lipſ. Poliorc. Op. T. 3. p. 96. m. „Eunap. ζεύγνυται — τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, *flumina* pontibus *iunguntur*“ quo Bg. reſpexit, deſerto P., (cf. de v. γεφ. Heſy. Polb. cui add. 1, 347. i. γεφυρώσας τοῖς ποταμίοις πλοίοις τὴν διάβασιν, quum *pontem* in *amne* e *fluvialibus* navigiis *confeciſſet*, tum ap. Herdt. 526, 84. ἐς ταύτην ὦν τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι, ἐγεφύρουν, τοῖσι προσεκέετο, iungebant *pontem* ii, *quibus* hoc *munus* erat *delegatum*, ſed l. 87. καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου, traiectus, *quem* pontibus *iunctum*, it. Luc.) ſed multo magis ad ſq. partim e Sb. Ind. „χ. β. *humo* aggeſta *complanare*“ quibus Sch. addebat „*profunditatem*“ ob quod Gr. βαθ., hic adiectum, ſane potius cum Bg. phraſin ceperim, quanquam Stp. Th. 1, 633. B. e. ſub notione pro *ſcrobs* producit hinc P. Lat., ſed poſt hunc locum 4, 483. E. e. ſine Vs. addit „ubi nota, accuſ. addi, ut ap. Aeſch. τοὺς λιμένας 2. (cf. Rs. Or. Ind. V. 4. „humo aggeſta complanare portus.“) Eſt que βάθος χῶσαι i. q. χῶμα χῶσαι ἐν βάθει τινὶ ſ. βαθεῖ τινι τόπῳ“ quae ſunt vera, ſed ut χῶσαι cum ſubſt. χῶμα etiam fieri poſſit in loco plano, ut ſupra hunc agger excitetur et tumulus exiſtat, cf. Lipſ. Poliorc. l. l. p. 77. m. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 41. ex Herdt. 5, 8. ſ. 375, 79. cui add. p. 562. N. 7. it. p. 731. N. 39. 44. Thuc. 145, 95. Suid. 3, 681. i.

πᾶν θ' ὃ) Ms. res duae ſunt vitioſae, prima communis illa cum edd.

χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, πρῶτος εἰργάζετο. τράπεζάν τε εὐτελῆ παρετίθε-

bus aut defatigatione corporis fit opus, primus faciebat. 8. menſam que vilem appo-

in contracta copula in unam vocem, e ſerie illa omnium una, ut malus inde accentus facile naſceretur, quod et accidit in altera re, ubi ſemel corrupta eſſet vocalis *ω* iterum. Sed Bg. omiſit copulam, ſecus ac P., per aſyndeton iterum, cf. 2, 15, 7., non autem cum illo contrahit orationem in copia Noſtri per variatam formulam *πρωτ. εἰργ.* cum pr. *πρ. ἐπρ.*, qua ipſa repetitione fit, ut hoc membrum a prioribus ſeiungi debeat ſaltem per colon, ae per ſe ſumatur, non pendens a pr. *ὅτι* et *ἔχαιρ.*, dum variatur quoque per plura cum laude ſimili Severi 2, 11, 4. *αὐτὸν συμπονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμάτων ἄρχοντα λ.*, conſentiente Dion. C. 1299, i. *τὰ μὲν διακονικὰ ὑπηρετήματα καὶ πάνυ ἀκριβῶς ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις διαπονούμενος, — τοῖς στρατιώταις — πᾶν ἔργον συνεργαζόμενος*, ſed reſpiciente huc Stp. Th. ſine Vs. in v. *καμ.*, ſed ſub Lat. ſyn. Bg., qui melius ſic, quam P., diſtinguit ab adiuncto *ἐργ.*, ſed hoc ipſum ſubſt., in regimine ſtans cum alio, et in ellipſi v. *ἦν* ſ. *ἐστὶ*, dat cum alio et caſu et verbo; nihil me tenente in totum hoc membrum, quam phraſin ex affini iterum verbo et ſubſt. ap. Luc. 3, 180. l. 18. *ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος*, *facinora* talia ac tanta *perpetrans*, et alio ſenſu ap. Hom. v. Ind. et ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 193. m. *οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα.*

τράπεζαν) Pro contracto iterum P. ſeverus eſt Bg. maxime in v. *παρ.*, quoad vim med., prorſus cum Intp. ap. Thuc. 84, 81. de Pauſania *τράπ. Περσικὴν παρ.* cf. Abr. Dl. p. 132. et Auct. p. 254. i. Luc. 2, 427. l. 51. cum N. it. ad Diod. S. 1, 363. l. 20., lib. de V. med. Stp. Th. 3, 1506. A. e. ſqq. cum Bud. C. Ind. Xen. Cyr. et Z. Bach., cui add. Sy. 2, 2., Noſtro iungente tantum aliud adi. *εὐτ.* Sed in Ms. Ba. alio adv. non eſt lapſus in litteris, ſed gloſſa vel ex comparatione cum 4, 4, 1. e. vel ad ſenſum declarandum, ut *ὅπῃ* ſumatur notione temporis, quam conficias tum ex illo adv. compoſ. *ὁπηνίκα*, ap. Hes. 2, 768. m. per *ὅτε* diſerte explicato, tum e notatione, quoniam per ſe eſt dat. veteris pron., proprie que adeo cum iota ſcribendum, (quod, e Mss. ratione ſolenni ab initio neglectum, deinde ſic in edd. omittebatur,) ubi ſuppleveris ſubſt. *ὥρᾳ*, tum denique ex analogia, et quia miſcentur inter ſe adverbia loci *ὅπῃ* et *ὅπου*, non modo per confuſionem, cf. Rsm. ad Dev. p. 251. N. 61., ſed et quoad notionem, et quia *ὅπου*, proprie de loco valens, etiam ponitur de tempore; unde exponunt Suid. 2, 703. e. *ὅπῃ, ὅπου*, ſine loco aliquo, et Hes. 2, 771. m. *ὅππῃ, ὅπου*, (quod pertineat ad Hom. Ὀδ. ε, 347.) ut et Lat. ſeverum *eſt, ubi* ſimiliter de tempore capitur, quade vi non dubitans quidem in noſtra formula Stp. Th. 4, 1546. D., reddendo per *aliquando*, tamen eandem modo produxit ex aliis Noſtri locis duobus, nec me reperiente alibi Noſtri hanc formulam, nec huius illam temporis notionem in L. Ern., ubi modo duae, praeter modi, pro *aliquo modo*, (ubi ſuppleas ſubſt. *μερίδι* ſ. *ὁδῷ*,) deinde loci, et quidem in loco, pro *alicubi*, (ubi explebitur *ὁδῷ* ſ. *χώρᾳ*, tacente de ellipſibus his omnibus L. Bos.) quam poſtr. notionem, cum P. plane nihil dediſſet, quoque hic ſequitur Bg., aeque recte, cum poſſint ſane loca cogitari, ubi Caracallus talia fecerit, cf. ſuper *ὅπῃ* de loco, praeter Thom. M. p. 653., quoque ap. Muſ., ubi v. 4. tamen Var. L. *ὅπου*, ſed v. 52.

το, ἔσθ' ὅπῃ[l] καὶ ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ[m] ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσιν. ἄρτον τὲ προσεφέρετο αὐτοσχέδιον, σῖτον[n]

ni sibi curabat, alicubi ligneis cibi ac potus utens va-
9. ſis. panem etiam comede-
bat temere factum; tritico

l) ἔσθ' ὅτε καὶ λ. Ms. Ba. ſed ὅπῃ cum iota in Bs. 2. L. v. N. m) In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ve. mendoſe, v. N. n) Ms. Ba. σῖτον τὲ γὰρ ἀλέσας λ. v. N.

Schol. per ὅπου quoque explicat, ſed in notiones alias ſimul Hoog. Op. cum Z. ad Vig., Abr. ad Aeſch. 1, 253. e. cum Dl. Th., Ind. Hom. Call. Thuc. Xen. Z. 'Ανβ. et Cyr., Rs. Or. V. 4. 6. Ael. V. h. et Luc. Caeterum Bg. e P. iterum καὶ pro *etiam* opprimit.

ξυλίνοις) De *ligneis* poculis et pane *temere facto*, quem mox memorat auctor, v. Lipſ. milit. Rom. l. 5. dial. 3. *Boecl.* Poſt πότον perperam καὶ abeſt a Venet. *Stroth.* Eiusmodi panem in caſtris milites comedere ſolebant, quem noſtro more *Commisbrod* appellare licet, de eo perinde ac ligneis poculis v. Lipſ. (l. l.) in Chr. *Idem.*

Lipſ. quidem locus habetur l. l. l. 5. dial. 16. Op. T. 3. de poculis e ligno p. 327. i. ubi hinc „τρατ. — ἔσθ' ὅπῃ καὶ ξ. ἐς πότον — σκ. *menſam vilem apponebat*, atque *etiam* interdum *ligneis* vaſis *ad* potum *cibum*que *utebatur*, (ſed de pane p. 324. e.) ſinguli ipſi piſtores, — ſua manu coquebant illi ingenui, illi cives. quid? imo ipſe aliquis Imperator, — ἄρτον πρ. αὐτ. σῖτον — ὀπτ. ἐσ. panem *addebat* ſubitarium *et neglegenter factum.* Triticum *enim* ſua *manu* molens, *quod* ipſi *ſatis* eſſet, *maſſam*que *ex* eo *conficiens* et *in* carbonibus *coquens*, eo *veſcebatur.* — Ergo manuarias quasdam molas circumferebant, aut lapide tundebant, denique, ſine furni aut clibani opera, ſubito ſic in carbonibus aut ſub cinere coquebant" de quibus molis cf. ib. 288. i. 290. m., notante Leisn. in m. Ox. „Plin. 33, 3. Polyaen. 8, 16, 2." De accentu ap. Lipſ. in noſtro omnium edd. ποτὸν, (quo variatur cum 4, 1, 3.) cf. ad Hes. 2, 1013. N. 5., ſed de omiſſo iterum male καὶ in Ms. ſupra 2, 2, 8., cum P. partim abeunte Bg., ſecus ac Lipſ. antea, ad caſum aſium, dum mutat pr. ἐς cum ſubſt. in genitivum, ut ſupra aliquoties, cf. 3, 4, 17. 2, 15, 3., ſed ut aeque regi praep. queat cum v. χρ., ordinem ſubſt. ποτ. et ἐδ. ſeverius tenente P., ſed Noſtro in ξυλ. cum σκευ. analogiam modo, cf. G. Th. cum Ind. Luc. et Diod. S.

ἄρτον τὲ) Euſtath. ad Hom. Od. χ. p. 785. l. 41. *αὐτοσχέδιον λέγεται, οὗ ἡ κατεργασία οὐκ ἐκ μακροῦ, ἀλλὰ προσεχὴς καὶ ἔγγιστα. Leisn.*

Cf. 2, 8, 10., reddente Bg. hic e P., (hauddubie pro ſubito et leviter facto et cocto,) etiam in τὲ, it. in πρ., cf. 2, 11, 3., dum profert Stp. Th. in αὐτ. memoriter „ἄ. δὲ πρ. ἄ." ſed Kuſt. de V. med. p. 24. e. Fi. ed. ſine auctore „mater puero προσφέρει ἄρτον λ."

σῖτον) Fortaſſe σίτου. *Steph.* qui in mente tunc forſan addebat τοσοῦτο, ſc. μέρος, ſed contra P. hic et Bg., ubi aequalis caſus cum ſq. v. ἀλ. et pron. ὃ procedit et exquiſitior eſt, ipſe quoque explendus per pron. illud τοσοῦτο, quod deeſt ſaepe ante pron. relat., (ut alia pron. demonſtr.) aut quantitatis, ut ὅσον, pro quo hic valet illud ſimplex relat., cf. L. Boſ. ell. p. 336. e., ſed de pari ſubſt. et adi. Poſſ. Sy. p. 27. m., non au-

γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ,	enim molito ſua manu, quan-
ὃ ἤρκει μόνῳ, μάζαν τε ποιή-	tum ſatis erat ſibi ſoli, maſſa-

tem me quidem reperiente quid in Gr. ὃς pro ὅσος, ſed tantum ap. G. Th. in Lat. *quod* 55, e. ſq., pro quo neutro textus Stp. Tb. 1, 536. B. v. ἀρκ. hinc ſine Vs. affert „σῖτον γ. ἀλ. τ. ἑ. χ. ὃς ἤ. μ.“ quod genus maſc. hic reſpiciens, tamen debuit eadem illa, quae ante poſuimus, mente ſupplere, *frumenti* molens *tantum, quantum* rel. Sed ut recte fecit is, dum hic pronomen non tentavit: ſic (quanquam facilis et ſolennis eſt lapſus in litteris γ et υ, et accentus arbitrarius venire potuit, cum olim non eſſet additus, cf. 2, 15, 8.) propter vocabulum neutrius ſexus; et quidem in ſingulari numero, nondum tentarim ego lectionem veterem, quia Noſter habet alia etiam peculiaria, et quia iſte ſexus et numerus reliquus eſt adhuc ſaltem alio ſenſu, pro cibus, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. Ἀνάβ. et M. S. (cui add. 2, 1, 13.) it. Harl. Chr. et Heſd., tum ad Eur. Hel. v. 427. Schol. cum Barn. et ad Thuc. 145, 64. Schol. ſed contra hunc Annot. ib. p. 634. a. e., porro per varium accentum in plur. σιτὰ Ind. Fi. Aeſch., ſed σίτα ap. Heſy. ſine N., at σῖτα ap. Suid. Diod. S. 1, 510. l. 76. et 11. it. Xen. Ἀνάβ. 7, 1, 33. 35. Cyr. Herdt. et Dion. H. S. T. 1. it. ſine artic. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. Theogn. Hom. cum N. ad Ὀδ. π΄, 83., ſed de maſc. σῖτος ap. Heſy. Z. Xen. Pol. Rs. Or. V. 6. 8. Lyc. Dem. Fa. Aes. it. Luc. 3, 252. l. 4. ἐλέγετο — τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι λ. dicebatur *tantam* frumenti *vim* vehere, *quae* omnibus — *ſufficeret*, ſed Xen. M. S. 1, 3, 5. σίτῳ — τοσούτῳ ἐχρῆτο, ὅσον ἡδέως ἤσθιε, denique Suid. Foeſ. L. N. T. Krb. et Ind. Geop. cum N. pro triticum, qua notione Bg e P. ſervat, ſed ut vel ſic, et per obliquam ex eodem P. rationem in reddito v. ἀλ., incertum ſit adhuc, an Stp. coniecturam maluerit, cum nec laudati antea ſexum certum vocabuli in hac notione prodiderint. Sed in Ms., praeter conſenſum in vet. lectione ſubſt. σιτ., duo ſunt, primum, pro ſimpl. γὰρ, additum τὲ iterum, ut iam bis 1, 10, 4. 3, 3, 10., hic contra P. et Mss. rel., ſed ſqq. τὲ et καὶ in membris ſimilibus e particip. Alterum in alia participii forma ἀλ. poteſt eſſe librarii vel lapſus, (dum confunduntur ſaepe vocales η et ε, cf. Fi. ad Well. p. 9. m.) vel correctio, quia, putans, id eſſe ab ἀλήθειν, cum veteribus que Grammaticis hoc repudians, alteram formam ab ἀλέω ſubſtituerit, probatam illam iſtis, cf. Th. Mag. p. 31. Moer. p. 17. cum Nott., Fi. The. Luc. et Ael. V. h. (ad quem 7, 4. N. 2. profertur ſyn. phraſis e Plut. ἀλῶν τὰ σιτία.) cum tamen et lectio vulg. ab eodem themate ἀλέω queat ſumi, cuius futurum habet utramque formam ήσω et έσω, cf. L. Ern. cum Gramm. March. p. 556. m. et ad v. ἀλήθειν ap. Thom. l. l. exemplum Ind. Diod. S., addente Bg. in ſq. de ſuo pron., ſed notante Leiſn. in m. Ox. „Cort. ad Sall. b. Iug. c. 44. p. 621.“ ubi N. e. „neque mirandum, milites iſtos piſtores et coquos fuiſſe, cum de Ant. Caracalla, homine militari et antiquae ſeveritatis, tradiderit Herodianus l. 4. c. 7. (ſine Gr.) quod *triticum* ſua *manu* molere, *maſſam* inde *conficere*, in *carbonibus* coquere, *et* eo *veſci* conſueverit.“

μάζαν) Hic quidem conſtantem e pr. frumenti farina, et praeterea forſan ex aqua et ſale, ut alias etiam oleo ſ. vino, ſ. lacte, rel., ſimiliorem que pani, (ob pr. ἀρτ.) quanquam ab hoc interdum diverſam, cf.

σας, καὶ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτήσας [o], ἐσιτεῖτο. καὶ πάντων μὲν τῶν πολυτελῶν ἀπείχετο [p]. ὅσα δὲ εὐτελέστατα καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, τούτοις ἐχρῆτο. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον, ἢ βασιλεὺς, καλούμενος, χαίρειν

que inde facta, atque in carbonibus decocta, veſcebatur.
10. atque ab omni lautitia abſtinebat: contra quaecunque viliſſima etiam pauperrimis militum parabilia, his utebatur.
11. Tum, ſi commilito ab ipſis potius, quam imperator vocaretur, delectari ſe ſi-

o) ἐπτήσας Ms. Ve. v. N. p) Colon hoc in Ms. Ba. cum Ox. et Ed., ut punctum in A. al. ſed comma in Stp. rel.

etiam ſimul in alium accentum μᾶζαν, Stp. Th. Suid. Hes. bis cum N. Moer. p. 258. Foeſ., ad Thuc. p. 198. N. 2., ad Ariſt. Pac. v. 1. Intp. et Schol. it. ad Equ. v. 55. et Ran. v. 1105. Caſ. ad Ath. 3, 277. c. 13., ad Luc. Tim. Barl. p. 248. et al. 1, 173. N. 31. p. 882. a. e. Graev. L. Hes. p. 66. a., ad Ael. V. h. 4, 13. e. N. 3. ſq. it. 13, 26. N. 2., ad Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 190. e., ad Max. Tyr. Markl. p. 714. e. Grut. Lamp. T. 3. p. 515. 598. Bruning. Antiq. p. 22. §. 10. Heyn. ad Virg. A. 1, 177., cum v. ποιμσ. Ind. Geop. et Luc., cf. Xen. Z. Cyr. et Bach.

ὀπτήσας) Venet. inepte ἐπτησ. *Stroth.* Confuſis iterum vocalibus, cf. Stp. Th. v. per locum ſimilem ex Athen. ſine Vs., at ſyn. per caſum alium ap. Diod. S. 2, 479. l. 66. ἐπὶ θερμοῖς τοῖς ἄνθραξι κατακαύσας ζῶντα, (pro quo Noſtri gen. eſt hic per enallagen iterum,) et in v. ἀνθρ. Ind. Geop., ubi et v. ὀπτ., quo de cf. Luc. Ael. V. h. Gat. ad Ant. p. 85. e. et ad Herdt. p. 685. N. 99., reddente Bg. e P., ſed Brun. Antq. p. 21. §. 8. monente, talem panem, in cinere coctum toſtum que, Lat. vocari *cineritium*, Gr. vero σποδίτην et ἐγκρυφίαν, oppoſitum cocto in fumo et κριβανίτῃ, ſed Noſtro per analog. iungente affine ſubſt. σιτ. cum v. ἐσ., maxime ad Stp. Th. illud σιτία σιτῷ λ. e Xen., tacentibus meis Ind., et modo praebente Cyr. σιτεῖσθαι σίτοις, cf. Z. Pol. cum Dion. H. S. T. 1. Luc. Geop. et ap. Hes. σιτούμενος, ἐσθίων, non coll. Suid.

καὶ πάντων) In rem cf. Dion. C. 1299. i. ἐν — ταῖς ἀνάγκαις λιτὸς ἦν καὶ ἀπέριττος — καὶ πᾶσαν τροφὴν τὴν αὐτὴν ἐκείνοις (στρατιώταις) αἱρούμενος λ., P. deſerente Bg., ſed cum libertate, mutato adi. in ſubſt., pro ſeveris, *et* omnibus *quidem pretioſis* vaſis ac cibis *abſtinebat*, ubi modo per analog. in τὰ πολ., cf. τὸ πολ. cum gen. ap. D'Orv. Ch. In ſq. membro Bg. ſeverior, cf. in δὲ 3, 14, 9., ſed in εὐμ. fere cum Stp. Th. v. i. „facilia ſ. paratu facilia.“

συστρατιώτης) v. notata ad 1, 5, 8. *Leisn.* ubi et de Bg. ratione in reſoluto particip., dum in P. Vs. ſupplet etiam Stp. Th. 3, 1076. D. m. „*ſimulabat*“ ſed Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ὡς συστρ. μᾶλλ. ἢ βασ. παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος, ſe *que* libentius *commilitonem* vocari, *quam* principem *ferret*, notante Leisn. in m. Ox. „v. Bern. ad Plin. Pan. c. 19.“ §. 3. ſic *imperatorem* commilitonem *que* miſcueras, *ut* ſtudium *omnium*

προσεποιεῖτο. τὰ πλεῖστά τε q αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν r, σπανίως ἅρματος ſ ἢ ἵππου ἐπιβαίνων t, τά τε ὅπλα βαστάζων ἑαυτῷ. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα, ἐ-

mulabat. ac plerumque cum ipſis iter faciebat pedibus ambulans, raro vehiculum aut equum conſcendens; arma etiam portans ipſe ſibi;
12. quandoque etiam ſigna militaria, praelonga illa et au-

q) ταπλεῖστα τὰ Ms. Ba. una voce, ut 3, 14, 6. et de accentu ut 2, 7, 14. m. ſecus ac 3, 15, 6. καὶ. r) Colon in Ms. Ba. ſ) ὀχήματος Mss. tres, v. N. it. de ἅρμ. cum leni in A. 2. t) Punctum hic in A. al., ſed colon in Stp. rel., pro commate Bs. 1. al.

laborem *que* et *tanquam* exactor *intenderes*, et *tanquam* particeps *ſocius que relevares*.

τὰ πλεῖστα) Bg. partim e P., maxime in v. περιπ., neceſſario adiuncto illo abl. *ped.* ob pr. συνωδ., quod ap. Stp. Th. ſine exemplo, (nec me aliunde tenente, ut forſan peculiare ſit ad analog.) ſed hinc in v. περ. ſ. ſine Vs.; cf. Dion. C. 1299, i. Xiph. S. 431, 33. συνεβάδιζε τοῖς στρατιώταις καὶ συνέτρεχε, ut *cum* iis *pedibus* iter *faceret*, una *curreret*.

ἅρματος) Quidam lib. ὀχήματος. *Steph.* Venet. ὀχήματος. forſan recte, v. N. ad 1, 8, 12. (μεγ. βοῆ.) *Stroth.*

Sed ut et hic gloſſema ſit, cf. Hes. 1, 539. m. ἅρμα, ὄχημα, λ. cum N. it. Alb. Gl. N. T. p. 69. N. 21., quia ἅρμα eſt πολύσημον, cf. Thom. M. p. 110. cum N. 5. ſqq., aut quia ſpiritus, ut in aliis Codd., ab initio nullus aderat, unde ἄρμ. legi poterat, quod et mendoſe hic in A. 2., cf. Fi. ad Well. p. 94. i., ad Hes. N. 1. et ad Thom. etiam p. 111. N. 1., ſed maxime per comparationem cum 3, 12, 17. ἐπιβὰς ὀχήματος, quocum ſubit. hic variatur, notante Leisn. ad m. Ox. „Obſ. Miſc. V. II. p. 154. ſq. V. V. T. 3. p. 33." forſan in enallagen caſus et gen. pro acc., cf. Harl. Chr. p. 36. 129. ſq. et ſupra ad 1, 12, 18. e. it. cum ἅρμ. et ἵπ. ap. Luc. 1, 327. l. 1. et Theogn. In ſq. membro Bg. fere cum P., maxime in pron. e Lat. ratione exquiſita per caſum diverſum et nominativum, pro *ſibi ipſe*, quo in dat. iuncto cum v. β. forte peculiare quid eſt Noſtri; Caracallum mutatum aut certe ſibi non conſtantem narrante Dione C. 1311, 53. θρασύτατος μὲν ἀπειλῆσαί τι, καὶ προπετέστατος τολμῆσαι, δειλότατος δὲ διακινδυνεῦσαί τῃ, καὶ ἀσθενέστατος ποιῆσαι ἦν. οὔτε γὰρ οὔτε τὸ καῦμα, οὔθ᾽ ὅπλα φέρειν ἔτι ἐδύνατο, ὥστε καὶ τοὺς χειριδωτοὺς χιτῶνας, ἐς θώρακος, τρόπον τινὰ, εἶδος πεποιημένους ἐνδύνεσθαι.

τὰ τῶν στρατ. σ.) Rurſum adeunda Lipſii militia Romana (Op. T. 3. p. 159. ſqq. 164. ſqq. 231. m. 333. m.) Apud Suet. Aug. 10. (extr.) eiusdem elogii nomine commendatur Octavius, quod, *aquilifero legionis ſuae graviter ſaucio, aquilam humeris ſubierit diu que* portarit. *Boecl.* Locus memorabilis de pondere ſignorum militarium, v. Lydius de re milit. p. 14. et de hoc noſtro loco Pitiſc. ad Suet. Aug. c. 10. §. 10. *Leisn.*

Ibi ed. Burm. p. 215. Cas. „Quod ſane mirum. Nam ſigna militaria ſcimus fuiſſe tanti ponderis, ut iis portandis vix valentiſſimi hu-

ἐπιμήκη [u] ὄντα καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένα, μόλις ὑπὸ τῶν γενναιοτάτων στρατιωτῶν φερόμενα, ἐπιθεὶς	reis ornamentis multis decorata, vix a validiſſimis militum portanda humeris fere-

u) Ms. Ba. et Vi. ἐπιμήκη τὲ ὄντα λ. ſed καὶ ἐπιμ. ὄντα λ. Ox. v. N.

meri ſufficerent. — Herodi. 4, 7. in Caracalla ut arduum et rarum notat, quod ſuffecerit baiulandis interdum ſignis, ἔστι — αὐτὸς, aliquando *etiam* ſigna *militaria*, quae *et* praelonga *ſunt*, et *multis* donariis *ornata*, ut *illa* vix *validiſſimi* geſtent *milites*, ipſe *humeris* impoſita *ferebat*" Bg. omittente iterum δὲ e P., cf. §. 6., eundem que deſerente in ἐ. ὄ., cf. 4, 4, 1. e., quocum variatur per plenum v., cum Phil. plane p. 761. F. 765. C. m., ſed cum illo per ſyn. formulam in τὰ τ. στρ. σ. ubi Sch. „ſigna *caſtrorum*, h. e. militaria" ſed Sb. Ind. „ſigna *caſtrenſia*" pro quo aeque procedit *ſigna exercituum* ſ. *exercitus*, cf. 4, 4, 12. τὰ σημεῖα — τοῦ στρατοπέδου, quocum variatur per ſyn. ſubſt. it. alium numerum et ordinem, dum proprie etiam hic τῶν στρατ. valeat pro caſtris ſ. exercitibus Praetorianis; tantum Bg. rationem afferente e Latt. ſcriptoribus Lipſio l. l. p. 165. m. 168. e. 173. e. ſed hinc quoque Bud. C. 866, 29. In ſq. Bg., deſerto P., aliter, quam ſupra, in adi. ἐπ. (ap. G. Th. cum ſyn. Gr. εὐμήκης,) ſed particip. per pron. demonſtr. exquiſitae rationis, dum ponitur id pron. poſt ſubſt. aliquod in membro ſequente pro pron. relat. et v. ſubſt., in quae ſupra Cas. reſolvit de more part. ὄντα, ut adeo ad ſenſum reſpondeant ſibi, et pro ſe invicem poni queant; quae ratio Lat., pertinens illa quodammodo ad brevitatem dicendi, (qui eſt uſus quoque participiorum,) non eſt tacta a G. Th. nec Schell. de ſtilo p. 454. e. ſqq. Sed de Var. L., iſtud καὶ, ab Oxon. inductum, neſcio, unde ſit, at in Ms. inſertum τὲ ante καὶ non proximum iterum, ut 1, 12, 15. m., quanquam per ſe elapſum poſt non diſſimiles κη litteras, tamen nec a Mss. rel. et P. agnoſcitur, nec ſenſum mutat ſeriem ve, ſed modo partitionem reddit diſtinctiorem.

χρυσ. ἀναθ.) Leisn. in Ox. duo notarat, primum „Lipſ. ad Tac. A. XV. p. 408. (deinde et haec.) Quid hic ſunt ἀναθήματα; an ornamenta ſignorum militarium?" Sic ſane e P. tum Bg. tum Sch. „pro ornamentis ſignorum militarium" ſed Sb. Ind. ſine Vs. tantum ſic „ἀν. χρυσᾶ in ſignis caſtrenſib." De his cum agatur hic: patet, ἀναθήματα fuiſſe res, quae in feretris ſ. perticis ſuſpenſae eſſent, affixae, impoſitae, et illa ἀγάλματα 4, 4, 12. et ut ibi σημεῖα, ſic h. l. σύμβολα ſumenda, pro generis vocabulo et de nudis ſ. meris feretris, at ἀναθήματα de parte illorum et rebus, quas dixi, e notione v. ἀνατιθέναι univerſa, pro ponere quavis ratione, nec tantum in loco quodam clauſo, ſed etiam aperto, et adeo in re aliqua, ut pertica, maxime tamen in donum. Si vero pro quovis ornamento ſumitur, ut Stp. Th. cum aliis aliunde facit: ſaltem in adiuncto hic v. κεκοσμ. non male fecerit Bg., quanquam ignorante hanc phraſin G. Th., ubi modo Gr. n. et in ſubſt. *orn.* etiam notio amplior, ut complecti poſſit illa varia appenſa feretris perticis que, aves, orbiculos cum manu, aut imagine imperatorum, lupos, elephantos, dracones et lintea, quae habet Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 166. i. 174.

τοῖς ὤμοις, ἔφερεν αὐτός. διὰ δὴ ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια x ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο y, καὶ ὡς γενναῖος ἐθαυμάζετο. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ

bat ipſe. Ob haec et his
13. ſimilia, tanquam homo militaris ab ipſis amabatur, et ut vir fortis admirationi erat.
14. Etenim erat admiratione dignum quiddam in parvo.

x) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al. nec tamen poſt ϛρατ., ubi ſtare ſimul alíud comma debuit, ſi pro membro ſingulari habebatur particula ſimilitudinis cum ſuo ſubſt. y) Colon in Ms. Ba.

e. 192. ſq., it. aurea p. 167. i. p. ſq. i. et m. 170. m. et e., ſed nihil ſimile Noſtri; qui et hic de ſuo ſcripſerit in iunctis συμβ. cum ἀν. κεκ. et ſaltem ad analog., cf. ib. 170. e. „Iſidor. vexilla *Romanorum* cocco *decorantur*" et ſupra 1, 14, 4. e. 2, 9, 5. Caeterum Bg. hic reſtituit omiſſum a P. adi. πολλ., cf. 3, 12, 22., ſed in ſq. membro non retinuit eiusdem copulam, (quae, abſens quoque in Mss., facit iterum cumulata ſine copula participia,) at brevitatem tamen extremi membri, omiſſo particip. ἐπιθ., ubi Sch. „*quum* impoſuiſſet *humeris*."

διὰ δὴ) Omiſit Bg. particulam δὴ, recte expreſſam per *igitur* a P., diſcedens ſevere ab illo in τὰ τ. ὁμ., cf. Dem. 288, 5. ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις εἰπών, it. 309, 20. 181, 24. Polb. 1, 679. ſ. 83. e. ταῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, haec *et* ſimilia *bis*, it. 2, 726. e. ταῦτα καὶ τούτοις ἕτερα παραπλήσια λ. *haec* et *ſimilia* his *alia*, it. Diod. S. 1. 583. l. 3. τοιαῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, *haec* et his *affinia*, Abr. Dl. Th. et ſimillimum illud N. T. Gal. 5, 21. κῶμοι καὶ τὰ ὁμ. τούτοις, alio ordine, ſed ap. Di. H. S. T. 1. 400, 42. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις ὅμοια πολλὰ ἔχοντες λέγειν λ. *haec* alia *que* huiusmodi *multa*, ad quorum analog. hic ſcribatur.) Sed cum eodem in ſq. ὡς ϛρ., ut Stp. Th. 3, 1076. G. e., ſuppleto ſubſt. ἄνθρωπος ſ. ἀνὴρ, etiam ad ſq. γενν., tacente L. Bos. Ell.

καὶ γὰρ λ.) Obſerva, μέγεθος tribui μικρῷ σώματι ſ. parvo homini. Nam μικρὸν πάνυ τὸ μέγεθος σῶμα eſt *parvum* quoad *magnitudinem corpus*. Non eſt ergo τὸ μέγεθος h. l. de viribus accipiendum, ut vult Reitz. ad Lucian. de Gymn. c. 13. T. 2. p. 891. Notat μέγεθος quantitatem quamcunque indefinitam, ſeu magna ſit, ſeu parva. Sic Diod. S. 5, 10. (1, 338. l. 57. ἔϛι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος λ.) Plura dabit Reitz. ad Luc. d. l. *Leisn.* int. κατὰ. *Stroth.*

Ad Luc. in l. l. N. affertur hic Noſtri locus ſine Vs., ubi, ad ſpeciem externam, figura eſt illa rhetorum oxymorum, compoſitis ſecum, quae videantur inter ſe pugnare, ſed ut pereat illa figura non tantum per notionem, ſed etiam verſionem vocabuli μεγ., quam ſervavit Bg. e P. partim, ſeverior quippe in adv., et in elliptico acc., per gen. expreſſo, ſed et ſervato ſimul abl. adi. μικρ., pro ſyn. P. gen. *in parvae ſtaturae corpore*, cf. in notionem μεγ., laud. ad 2, 10, 17. e., ſed in iuncta eadem ap. Pal. Fi. 25, 4. τὰς βοῦς, — ἦσαν τὸ μὲν μεγ. μικραὶ cum Ind., at per ſyn. abl. μικρὰ τῷ μεγέθει ap. Stp. Th. 2, 836. A. m. et W. ad Herdt. p. 23. N. 69., cum in ellipſin pr. κατὰ ad acc. μεγ., tacente L.

μέγεθος σώματι γενναίων [z] πόνων ἄσκησις τοσαύτη.	admodum ſtaturae corpore ingentium laborum exercitatio tanta.
Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ [a] τῷ Ἴστρῳ στρατόπεδα διῴκησε, κατῆλθέ τε [b] εἰς Θρᾴκην [c], Μακεδόσι	Sed ubi rem militarem apud Danubium ordinavit, diſceſſit in Thraciam Macedonibus

z) Ms. Vi. καὶ πόνων recte. Loc. etiam Ms. Ba. ſed Ms. Ve. γενναίων, καὶ πον. interiecto commate, v. N. a) Mss. Ba. et Vi. τὰ παρ' αὐτῷ στρ. ſed περὶ A. 2. cum Bs. 1. v. N. b) δὲ Pat. v. N. c) Sine iota Bs. 2. al. cf. 3, 1, 10.

Boſ., cf. Ind. Ael. V. h., falſos per numeros Noſtri locum proferente Hs. ad Plut. p. 9. e., ubi Bg. de ſuo addit pron. τι ad adi. ἀξ., quod neutrum, cohaerens cum ſubſt. ſq. fem. ἀσκ., facit genus ſyntheſis ex ellipſi ſubſt. χρῆμα, cf. L. Bos. p. 368. e. cum Poſſ. Sy. p. 8. e. it. Vig. p. 61.

γενναίων πον.) Venet. γενν. καὶ πόνων. *Stroth.* qui et in N. ad Chr. ſic nude, ſine criſi; dum Illuſtris Locella in Var. L. ſaltem univerſe probat, cuius novitatis, in addito καὶ intra ſubſt. et adi., nullum veſtigum eſt quidem in P., diſſentiente quoque Ms. Ve., nec facile elapſa iſta voce, ſed (dum pro copula non eſſe locus hic poteſt illi, niſi hendiadys ſumatur, in adi. et ſubſt., aut γενν. pro neutro et ſubſt., hic poſito ſine artic., quocum ſupra aliquoties erat, et plur. pro ſing. et Lat. *fortitudo* ſ. *robur*, aut proprie, ſuppleto ſubſt. aliquo, ἔργων ſ. πραγμάτων, fortium *operum*, cf. 2, 14, 3. et Luc. 1, 594. l. 60. γενναῖά σου ταῦτα,) ut, pro *etiam*, ſenſu intendendi, pro etiam adeo, accipientes, facile careamus iſto additamento, non tam, quod non ſtat recto loco ſuo, pro καὶ γενν. πον., quam potius, quoniam ſenſus contextus que et oppoſitum μικρ. τ. μεγ. magis videtur requirere adv. ὅμως vel ſimile; niſi tale adv. ſuppleas ad illud Mss., pro *tamen etiam*, cum ſane ambigas, unde librarius addiderit, niſi reperiret in Cod. aliquo; etſi ſupra etiam in Mss. noſtris καὶ inſertum cum ſuſpicione operae alienae, cf. 3, 15, 13. 2, 6, 16.

τὰ παρὰ) In Stp. collect. Script. Hiſt. Rom. perperam legitur, περὶ. *Stroth.* qui et in N. Chr. „περὶ Lugd. non recte" quod, non repertum mihi in ed. Lugd. mea, ſed in al. edd., hauddubie eſt a vitio operarum, (cf. 3, 2, 11.) ut res Mss. ab errore librarii alicuius, forſan cum ab initio dediſſet ſine artic. παρ' Ἴστρῳ, ut alibi ſaepe tentat articulum; unde facilior deinde confuſio elementorum trium Ιστ. in αυτ, tenente lectionem vulg. recte cum P. etiam Ms. Ve., cum illa rel. Mss. nihil habeat, quo referatur, ſed Noſter reſpiciat ſuperiora 4, 7, 2. ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου, quo redit poſt excurſionem; in τὰ στρ. non ſatis bene P. deſerente Bg., quaſi ſint illa 4, 7, 1. e. τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, dum procedebant ſevera *exercitus* ſ. *caſtra*.

κατῆλθε) Non copulam illam advers. editionis Pat., hauddubie ex incuria operarum ortam, ſed vulgatam agnoſcit P., dum Bg. contra removet eandem in membrum ſq. liberius, hic iam inſtituta apodoſi, quae e vulg. lect. poſt γειτν. demum incipit. Sed in v. κατ. Bg. e P. aliter que, quam 2, 14, 2. e., quocum variatur per ſyn. praep.

γειτνιῶσαν, εὐθὺς Ἀλέξανδρος ἦν. καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ παντοίως ἀνενεώσατο [d], εἰκόνας τὲ καὶ ἀνδριάντας ἐν πάσαις [e] πόλεσιν ἀναϛῆναι ἐκέλευσε [f]. τήν τε Ῥώμην ἐπλήρωσεν ἀνδριάντων καὶ εἰκόνων, ἐν τῷ Καπετωλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις ἱεροῖς,

vicinam: et continuo Alexan-
2. der erat. Atque memoriam eius omnibus modis renovavit, imagines que ſtatuas in omnibus urbibus poni iuſſit;
3. Romam que replevit ſtatuis et imaginibus, in Capitolio, aliis que templis, propter

d) Colon Ms. Ba. e) Ms. Ba. πᾶσι mendoſe. f) Hoc colon in Bs. 1, al. pro puncto Stp. rel. v. N.

εὐθὺς) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) *Alexandrum M.* eius *que* geſta *ſemper in ore habuit*, (it. p. pr. e. *quod* ſe *Alexandro* M. *Macedoni* aequandum *putabat* etc.) Longe autem accuratius iſta plenius que exequitur Dio, cuius narratio plane cum Noſtro convenit. Andreas Schottus l. 3. Obſ. c. 19. collegit nomina eorum, qui ſe Magno Alexandro ſimiles dixerunt. *Boecl.* Haec et quae ſequuntur fuſius perſequitur Dio Caſſius et epitomator eius Xiph. in Carac. p. m. 354. (ed. Sb. 428, 30. ed. Reim. 1292, 90.) *Streth.* i. e. εὐθὺς Ἀλέξανδρον ἐμιμεῖτο, ut mox ipſe Herodianus ſe explicat §. 10., Alexandri ſimilis erat, alter Alexander videri volebat. Sic Petron. *Si* Lucretia *es:* Tarquinium *inveniſti*. Videtur modus loquendi e ſcena traductus. Nam in fabulis alius eſt Agamemnon, alius Paris etc. Sic Cn. Pompeius M. Alexandrum ſibi imitandum propoſuit ap. Sall. 3. Hiſt. (ed. Cort. p. 978. m.) v. Plin. 7, 26. et Plut. in Pompeio, v. P. Victor. V. L. 5, 2. Quinam amore et imitatione Alexandri Macedonis inſanierint, tradit Barthius ad Stat. Silv. 4, 6. p. 403. ſq. et Schott. l. l. Hinc Paullus quoque ICtus Tit. 3. de adulteriis, *Magnus*, ait, *Antoninus pepercit iis*, qui adulteros inconſulto calore ducti interfecerunt, cf. Herodian. 5, 7, 5. *Leisn.*

Cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν λ. Sed Leisn. praeterea ad m. Ox. „*eſſe* pro *ſimilem eſſe*. Mart. *Et cum tot* Croeſos *viceris*, eſſe *Numam*, (et ad calcem Bcl. 2.) Cic. Phil. 6, 4. Hic inter *illos* Africanus *eſt*. Antonomaſia" ad quem tacetur, ut in G. Th. et Stp. cum Indd. Gr., ut aliquid e Lat. hic fuerit, et pro velle eſſe, velle imitari, it. pro agere; reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 227, ult. de ſervis τούτων ὠνοῦνται τῶν χρημάτων τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθύς εἰσι Ῥωμαῖοι, *ſtatim* que *ſe* Romanos *faciunt*; et ap. Thuc. 498, 31. λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐϛὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, λ. *vos* ipſos, *ubicunque* conſederitis, *ibi* protinus *vobis ipſis* eſſe *civitatem*. Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis „Antonini, ut dei" refertur huc primus.

καὶ τήν τε) Videtur Noſter, praemiſſo καὶ, quod nectit hanc §. cum pr., referre τὲ ad ſq. §. τὲ, unde poſt ἐκελ. tantum fecimus diſtinctionem minorem, libere verſante P., et primum τὲ opprimente Bg., qui e P. in adv. παντ., ut Stp. Th., ſed hinc modo, quod reperi praeterea ap. Plut. Hs. Mox Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit *renovavit*" ſtatim a

τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συνα-
φείας. ἔσθ᾽ ὅπου δὲ καὶ χλεύ-
ης εἴδομεν g) ἀξίας εἰκόνας ἐν

coniunctionem cum Alexan-
4. dro. Alicubi etiam deri-
dendas vidimus imagines in

g) Ms. Ba. χλεύης εἴδομεν ἄλλας δ᾽ εἰκόνας λ. v. N.

nobis reſtitutum e P. In ſq. v. ἀνεϛ. nullum locum tenet Stp. Th. cum acc. εἰκ. et ἀνδρ., cf. tamen Ind. Dem. et Ael. V. h., ap. quem 10, 2. e. quoque cum pr. ἐν, variante Noſtro cum ſimpl. 1, 14, 18., ſed ad analog. modo ſcribente in ſq. v. ἐπλ. cum adiunctis.

τῆς πρὸς λ.) Romam *que* in *Capitolio* et *aliis* fanis, *replevit* ſtatuis *et* imaginibus ſuae cum *Alexandro* coniunctionis. *Sylb.* Omiſit haec verba Pol., quibus aliquid deeſſe ſuſpicor, quo ſenſus ſuppleatur: contextus ratio talem ſuggerit, videl. quod Antoninus ideo Alexandrum omnibus fere aris coleret, propter cognationem quam ſibi cum Alexandro intercedere ſomniavit. *Oxon.* i. e. coniunctim ſuam cum Alexandri imagine poſuit, ut recte quoque Scheid. interpretatur. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Sch. interpretatus eſt: *coniunctionis* cum *Alexandro*, h. e. *ut ſuam imaginem cum Alexandri imagine coniungeret.* Adrianus Iunius inter alias huius vocis ſignificationes, exhibet quoque *expreſſio, effigiatio,* nulla tamen auctoritate adducta. Neſcio an ad noſtrum locum reſpexerit.“ Sch. modo ex Ind. Sb., qui in N. gen. συναφ. copulabat nude cum ſubſt. prr. ἀνδρ. καὶ εἰκ., quod obſcurum eſt, ut Oxon. ſupplementum non neceſſarium, cum extrinſecus modo ſumi oporteat iſtud ἕνεκα, quod et Bg. innuit per ſyn. praep., facili ſenſu ac ſerie, ſtatui ſibi iuſſit ubique ſtatuas et picturas, Alexandri ſpeciem habentes, ob coniunctionem ſuam cum illo, i. convenientiam, affinitatem, ſimilitudinem, ſ. quia ipſe putabat, ſe illi ſimilem eſſe, ſe que habere quaedam cum illo communia; per quam ellipſin ſalva eſt lectio vulg., nec tentanda in dativum ſyn. τῇ — συναφείᾳ, quaſi confuſis iterum ς et ι; nihil ferente Stp. Th., quam in συν. Lat. Bg., (ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. συναφῆς) et tropicam notionem modo cum gen. aliquo, cf. de phyſica in Geop. Ind., ſed ap. Suid. ſine χρήσει, non coll. ad Hes., ubi in N. tantum e Symm. ad V. T., praeter quae non reperi, ut Noſter cum praep. iunxerit modo per analog. illorum Lat., quae, praeter Bg., ante poſui, cf. in rem Dion. C. 1292, 90. εἰκόνας αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἐν τοῖς ϛρατοπέδοις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ϛῆσαι, (ad quem locum cf. Fabr. §. 42., qui docet, memoriam Alexandri renovatam ab eo eſſe etiam numis et certaminibus quibusdam,) et 1326, 6. de Macrino, τῶν ἀνδριάντων τινὰς τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτῷ ἀνατεθέντων, καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ϛαθέντων, λάθρα καθῃρήκει, cum p. 1327. §. 103., notante Leisn. in m. Ox. „Ob Alexandrum Macedonas ipſos amavit Caracalla, v. Vaillant in Carac. p. 62. et Dio 77. p. 1272. Spanh. T. 2. p. 388. Liebe Gotha num. p. 101.“

ἔσθ᾽ ὅπου) Quaedam hic omittit Pol., de quibus lege meas annot. *Steph.* Nonnusquam *etiam riſu* dignas *picturas* vidimus, *unius* ſcil. *corporis*, *ſub* unius *capitis* circumferentia, *duas* facies *dimidiatas* ſ. per medium ſectas *Alexandri* et *Antonini*. Cuiusmodi ſectionibus noſtri quoque pictores alias ſacerdotem et militem, alias alia profeſſionis genera, plane diverſa, in unum concorporant. *Sylb.* Iterum quaedam omiſit Pol.

γραφαῖς, ἑνὸς σώματος, ὑπὸ picturis, in globo capitis περιφερείᾳ κεφαλῆς μιᾶς, ὄψεις unius facies dividuas duas, ἡμιτόμους δύο, Ἀλεξάνδρου τε Alexandri atque Antonini.

Vidimus item imagines nonnullas *ridicule* depictas, *unius* corporis *duas* dimidiatas *facies* capitis *unius menſura* circumſcriptas. *Oxon.* hunc locum explicauimus in indice ad Eclogas. *Stroth.*

Non dedit Stp., quas promiſerat annotationes, ſed Stroth. in Chr. Ind. „ἡμ. *zweygeſpalten.* ἑνὸς — δύο *auf* einem *Körper*, *in dem Umfange* eines *Kopfs*, *zwey halb* oder *im* profil *vorgeſtellte Geſichter.* Es waren nemlich nicht 2 Köpfe, ſondern im profil vorgeſtellte Geſichter, die als in einem Kopf zuſammen gewachſen waren, ſo daſs auf jeder Seite eine Naſe im profil, ein Auge und die Hälfte des Mundes, in der Mitte aber 2 Ohren zu ſehn wären" tum Leisn. in m. Ox. „ſub rotunda capitis forma, (et in m. Ms. Bg.) omittit ἑνὸς σώματος" quae, quanquam neceſſaria, tamen nondum reſtituimus, quia dupliciter exprimi poſſunt, vel cum Strotho et P. per abl. ſyn. *uno corpore*, vel per ſeverum gen. *unius corporis*, qui, olim forſan reſtituendus, cohaeret cum inferiori ὄψ. ἡμ. δ., unde commata omitti ab editoribus poterant poſt σωμ. et μιᾶς, ut in Vs. Bg., qui deſerit recte P., negligentiorem ſane hic, etiam in omiſſa formula ἔσθ' ὅ., in qua nihil tentat Ms., unde gloſſa vel ſic patet, ad 4, 7, 8. prolata, dum Noſter ſcribit in iunctis his non ſaltem per analog. illius ἔστιν ὅπου, (quod, a Vig. p. 230. converſum „alicubi, *aliquando*" ſine auctore, habui e Xen. Z. Pol. „interdum" it. ſine Ind. ap. Dem. 232, 21.) ſed ex auctoritate Soph. Ai. v. 1088. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν, Iohns. *nullibi* enim *dictis* parere *vivus* unquam *voluit meis*, ſed Hoer. *nusquam* enim *ſermones* audire *vivus* meos *voluit*, et Schol. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ· τουτέστιν οὐκ ἔστι τόπος, ὅπου, (ſequente nunc alius grammatici interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε· ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος, ὅτε, (rurſus ſequente alio alius interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως, dubitantibus illis de notione formulae, forſan ob adiunctum ibi adv. ποτὲ, quod tamen cum notione temporis conſiſtet, ut Lat. *nunquam ante*; ſicut hic ap. Noſtrum procedit aeque notio loci, a Bg. e Sch. ſumta, quam ſolam ponit L. Ern. v. ὅπ., dum Stp. Th. neutram formulam Gr. tenet, nec notionem temporis adv. ὅπου, qua de ad Luc. 1, 834. N. 59. it. 2, 501. N. 9. et p. 759. N. 90. Sic potius uſus fuiſſem illo Sch. in „χλ. riſu *dignas*" quam libero ſyn. Bg., aut Stp. Th. hinc „ridiculas *imagines*" cf. Luc. 2, 863. l. 82. πρᾶγμα — χλ. ἄξιον, *ludibrio* digna *res*, cum Ind., it. ad Poll. 8, 78., damnantem hoc nomen, ut non vetuſtae auctoritatis, in N. 39. laudato Noſtro in uſum huius ſubſt., quod et ad Moer. p. 406. N. fatetur recentius, nec tamen reiicit Thom. M. p. 915. a Loesn. p. 168. e productum e Phil., ſed mihi repertum quoque ap. Ioſ. 1, 338. ſ. 2. l. 7., et ap. Heſy. per γέλως ſine auctore. Sed in hac regione lectio Ms. Ba. eſt inepta, orta fortaſſis primum a diſtinctione poſt εἰδ., deinde a confuſis litteris ξι cum λλ, poſt quae prava ad ſeriem laborantem δ' additum, ut alibi, vitioſe, cf. 3, 8, 13. m., ſed in vocem περιφ., et ipſam recentiorem, ap. Heſy. cum κύκλος, ſine auctore, Bud. C. Stanl. ad Aeſch. ed. Pav. p. 763. b., ap. Diod. S. 1, 121. l. 43. *rotunditas*, quo et tendit Bg., cf. G. Th., ubi Sch. „*ſub* rotunditate *capitis*

καὶ Ἀντωνίνου. προῄει δὲ αὐτὸς ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τὲ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων, καὶ κρηπίδας[h] ὑποδούμενος[i]. ἐπιλεξάμενός τε νεανίας καὶ

5. Ac prodibat ipſe Macedonico habitu, cauſiam in capite geſtans, et crepidis calceatus. Delectos etiam iu-
6. venes, in formam exercitus

h) Hoc accentu A. al. pro κρηπῖδας Stp. rel. v. N. i) ὑποδυόμενος Ms. Ve. v. N.

ἡμ. *ſemiſectas*, dimidia parte ſectas duas facies ſub uno capite" quod adi. ignorat Stp. Th. ſaltem per ſexum Noſtri communem, cf. Heſy. Poll. 6, 160. Foes.

προῄει) Neglectam a P. copulam reddit Bg., ut alibi, omittens ex illo pr. ἐν, ad veſtis genus, ſecus ac ſupra, cf. 4, 7, 4., qua Noſter cum v. πρ. iuncta variat cum omiſſa 3, 11, 2., exemplo Ael. V. h. 12, 32. e. ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι πρ., ubi Ind. bene „πρ. *prodire* et incedere per publicum *in* purpureis *veſtimentis*" nihil ferente G. Th. in Bg. nec in ſyn. *incedere* et *procedere*, ubi 1078, 51. modo per ſyn. praep. „cum *purpurea* veſte *proceſſit*" quae et in v. *ire* 372, 43. ſed non de veſte.

καυσίαν) Euſt. ad Od. I. καυσία κατὰ τὸν Παυσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ, φησὶ, βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες. Idem ad Il. II. καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς Μακεδονικὸν, ἐκ πίλου, ὡς τιάρα, σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφάλειαν συντελοῦσά τι, v. not. ad 1, 3, 7. et Hemſth. ad Poll. 2, 36. ac quos ibi quoque laudat Iungermannus, Briſſonium de regno Pers. l. 1. et Bayſium de re veſt. c. 2. *Stroth.*

Neglecta a P. ἐπὶ τ. κεφ. reddit Bg. per ſyn. abl., non, opinor, corrigendo, quaſi confuſis iterum ν et ι, verum innuendo enallagen caſus, dum in v. quietis etiam haec pr. ἐπὶ, ut aliae, habet ſecum acc. pro dat. ſ. abl., cf. Abr. D. Th. p. 196. ſq. 397. i. 473. i. Vig. p. 607. m. Nr. 19. et Z. Ind. Xen. Ἀνβ. v. ἐπὶ e. „ἐ. ὦμον ἔχειν, humero *geſtare*" variante Noſtro cum 2, 11, 18. 2, 9, 18. e. pro gen., ſed Sch. in „ἐ. *ſuper* capite *ferre*, φ. *geſtans* ſupra *caput*" notante Leisn. in m. Ox. „Taubm. ad Plaut. p. 569. Val. Max. V, 1, 3. Gell. 13, 21. Hor. 1 Sat. 3. 52." quorum locorum duo priora pertinent ad καυσ., ſed noſtr. ad ſq. κρηπ., quo de mox.

κρηπ. ὑποδουμ.) Venet. ὑποδυόμενος quod non probo. *Stroth.* qui et in N. Chr. „Cod. Ven. male" quia tum in vulg. manent Mss. rel., tum novum, etſi de veſtitu adhibitum, cf. Stp. Th., tamen non commode de κρηπ. dici videtur, quippe meris ſoleis, ſuperiorem pedis partem intectam relinquentibus, et hinc corrigiis ſupra pedem firmatis, ſ. ſupra, ſubtus ve alligatis, quod eſt vulg., diſerte illud uſurpatum de κρ. a Plut. ap. Stp. Th. v. ὑπ. ſine Vs., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. Luc. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ., ubi ſumi poteſt paſſ. cum acc. ſolenni, vel med., cf. lib. de V. med. Fi. et Wo. it. L. N. T., ubi tum Bg. Lat., (tacente P.) in Fi. nominatim, tum illud Sch. „indutus *crepidas*" quo et reſpicit Stroth. Ind. Chr. „ὑποδέομαι — *unterbinden*, von Schuhen gebraucht: *anziehen*, (paulo hic inconſtantior, cum reieciſſet lectionem Ve. Cod. nec de calceis, qui proprie dicuntur, ſermo ſit, quanquam idem ib.)

στρατεύσας, Μακεδονικὴν ἐκάλει φάλαγγα [k], τούς τε ἡγουμένους αὐτῆς φέρειν τὰ τῶν ἐκείνου στρατηγῶν ὀνόματα. ἀπό τε Σπάρτης μεταπεμψάμενος νεανίας, Λακωνικὸν καὶ Πιτανάτ-

redactos, Macedonicam appellabat phalangem, ita ut et ductores eius haberent ducum illius nomina.[l] Spartaitem accitos iuvenes, Laconicam et Pitanatem voca-

k) Colon in Ms. Ba.

κρ. ἴδος, ein *Schuh*, dergleichen auch die macedoniſchen Soldaten trugen“ dante me ſupra notionem e N. ad Dion. C. p. 944. unde nόtaram quoque, ibi tanquam Graecanicum quid cum pallio Gr. ſumtas a Claudio, et habuiſſe Ind. haec „ſoleae 2) crepidae“ et nihil valente definite e Dion. 1292, 92, it. 1303, e. Xiph. S. 428, 33. φάλαγγά τε τινὰ ἐκ μόνων τῶν Μακεδόνων ἐς μυρίους καὶ ἑξακισχιλίους συντάξαι, καὶ αὐτὴν Ἀλεξάνδρου τε ἐπονομάσαι, καὶ τοῖς ὅπλοις, οἷς ποτε ἐπ' ἐκείνου ἐκέχρηντο, ὁπλίσαι. ταῦτα δ' ἦν κράνος ὠμοβόειον, θώραξ λινοῦς τρίμιτος, ἀσπὶς χαλκῆ, δόρυ μακρὸν, αἰχμὴ βραχεῖα, κρηπῖδες, ξίφος, Vs. *crepidae*, quo in v. Sch. cum ſuperioribus Lat. iterum „Iulius Pollux 7, 22. *inter* calceorum *ſpecies*, dicit, *hanc eſſe* φόρημα στρατιωτικὸν, *habitum militarem*, acuit que penultimam“ tenente Hes. cum ὑπόδημα, ſed Suida εἶδος ὑποδήματος, λ. et Stp. Th. 2, 422. E. „crepida, calceamentum ſuberatum, (tum F. e. ſine Vs.) Herodi. — de Anton. Carac., ſimia Alexandri M., Macedonico habitu prodeunte, — quibus verbis utitur et Plut. Erot. deſcribens mulieris cuiusdam habitum Macedonicum“ qui locus forſan eſt ille in v. ὑπ., ubi quoque profert κρηπῖδας hoc accentu, nec alium in v. κρ., nec monens quid in eam partem, dum ap. Xen. Z. Ἀνβ. Pol. et M. S. editur per circumflexum, ut et ap. Ioſ. 1, 592. *i.* ſed p. 132. ſ. 2. e. κρηπῖδα, quem ſolum accentum habet L. Ern., potiorem *mihi* ab analogia illorum ἐλπὶς, σφραγὶς etc., et vel conſtantiae cauſa *hic* editum.

στρατεύσας) Forte poſt νεανίας deeſt ἐκεῖθεν. *Reisk.* *Facile hoc adv.* ſuppleveris mente, repetendum *illud* e longe remoto ſubſt. §. 1. Μακεδόσι, ſine quo Noſter et ſupra 2, 14, 10. e. it. 4, 7, 4. e. adhibuit quoque v. ἐπιλ., ubi P. deſerit Bg., it. in στρ., ubi Sch. „collectis militibus in exercitus numerum cooptatis“ cf. 2, 14, 12.

τούς τε ἡγ.) Vide num deſit ἐκέλευε aut tale quid, verbum enim, quod φέρειν praecedat, nullum eſt. *Oxon.* Poſt φέρειν deeſſe videtur ἐκέλευε, vel ſimile quid. *Reisk.*

l Sic Stroth. in N. Chr. „ſc. κελεύει“ ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet ὡς“ pro quo potius dixerim, eum pro τούς τε legiſſe ὡς καὶ τοὺς ἡγουμ. aut ὥστε, cf. 5, 8, 15., libere καὶ addito. Tacentibus Mss., ſuppleverim v. ἐκέλευε, quod latere poteſt in pr. ἐκάλει, cf. ad Herdt. p. 692. N. 17. cum L. Bos. Ell. p. 438., quale quid et expleverit P., per obliquam orationem ſuam nihil afferens ad lectionem conſtituendam; dum variat Noſter in formula φερ. ὀν. cum ſuperioribus φ. ἐπωνυμίαν et προσηγορίαν, ſed forſan per analog. modo, cf. 1, 11, 7. In ſq. §. Bg. e P. ad v. μετ., non item in τε, cf. 2, 14, 4. 4, 3, 6.

Πιτανάτην) Nominis rationem non tradunt Lexicographi. Cohortis

την ἐκάλει[1] λόχον. ταῦτα δὲ ποιήσας, τά τε ἐν ταῖς πόλεσι διοικήσας, ὡς ἐνεδέχετο, ἠπείχ-

8. bat cohortem. His igitur actis et civitatibus ordinatis, ut licebat, perre-

1) λόγον ἐκάλει Ms. Ba. v. N.

elogium habemus ap. Alex. ab Alex. 1, 5. *Inter caeteras*, inquit, *fuit* Spartae *cohors* Pitaneta, *praecipui roboris, quae ultimo diſcrimini et ad extremos caſus ſervabatur.* Cui nimirum reſpondent *Triarii* Romanorum. *Oxon.* v. Thuc. 1, 20. p. 17. (l. 18.) ubi v. Inttp. *Leisn.* λόχος ap. Dion. H. plerumque pro *centuria* capitur: hic tamen rectius fortaſſe *cohortem* verterimus. *Sylb.* Forſan quoniam Alexandrum λόχους ſic appellatos habuiſſe acceperat. πιτάνη autem δῆμος laconicus erat teſte Herodot. 3, 56. ubi dicit Ἀρχίῃ αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην, δήμου γὰρ τούτου ἦν. dictus eſt quoque Graecorum ap. Troiam exercitus Πιτανάτης, quod verba Heſychii teſtantur: Πιτανάτης ςρατὸς ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι ἀπὸ μέρους, ἢ διὰ τὸν Μενέλαον, ὃς ἦν Πιτανάτης. Herodot. l. 9, 62. etiam λόχον πιτανάτην commemorat, quem quoque λόχον Πιτανητέων appellat. Quem tamen fictitium eſſe neque unquam exſtitiſſe Thuc. 1, 20. et cum eo Heſychius et Photius putant. Aliud eſt πιτάνη Aeoliae urbs ſecundum Steph. Byz., ſecundum Ptolemaeum vero p. m. 118. Phrygiae maioris. Caeterum λόχος Dionyſio H. plerumque centuria eſt, h. l. cohors intelligenda. *Stroth.*

Sch. „Πιτανάτης, *Pitanates*, epitheton centuriae militum Graec., Sparta ab Antonino accitae, a Πιτάνη, Pitane, Laconiae oppido" ſed Sb. Ind. Lat. „Pitanatis cohors. Sch. m. s. Πιτάτην λόχον" prae quo Ms. Schotti verum tenent nomen noſtri Mss., ad quod Leisn. in m. Ox. „v. Spanh. ad Callim. p. 248." ed. Ern. T. 2. p. 294. m. „Ab Heſych. quidem Πιτανάτης Menelaus, ita tamen ut non ab urbe, ſed a tribu, Πιτάνη dicta, hanc vocem ibi deducat Gloſſographus: haud aliter ac Πιτανάτην λόχον, Pitanatam *cohortem*, Spartis ab Ant. Caracalla accitam, refert Herodi. l. 4. c. 8. qualem alioquin, ſed falſo olim ap. Lacedaemonios dictam, tradiderat pridem Thuc. l. l." ad quem locum v. Schol. et redditur cum Bg. (e P.) cf. ad Herdt. 224, 23. it. 717, 42. 48. ubi τὸν λοχαγὸν Πιτ. cohortem *Pitanenſem*, ſed ad Heſy. in N. Phot. Lex. ſua partim e Thuc. l. l. hauſit, tum in v. λοχ. (ubi Bg. deſerit P.) cf. Suid. Hes. Indd. Z. Xen. Ael. V. h. cum N. it. Schwb. ad Onos. c. 2. p. 22. N. 3. et Blancard. ad Arr. de Exped. Al. l. 7. p. 496., ſequente Noſtro vulgarem famam et propterea per copiam praemittente et ad perſpicuitatem λοχ., ſed non tangente hanc rem Dione C., ſed reddente Stroth. Ind. Chr. „*das* Pitanatiſche *Bataillon*" ubi Ms. Ba. ordo alius (in verbo translato in extremam enunciationem, ut alibi, contra rel. quidem Mss., ſed cum P., inductus que fortaſſis, ne rediret eadem, quae §. pr., collocatio) habet minorem laevitatem.

ταυ. δὲ ποι.) Bg. e P. fere omnia, cf. in δὲ 4, 6, 1. et in διοικ. cum τὰ ἐν λ. 4, 7, 1. ſed de ſuo in ὡς ἐνεδ., ubi Sch. partim e P. „prout *poterat*, ut *poſſibile erat*" quod Bg. ſyn. non tenet Stp. Th., ſed ſimile Plut. 1, 958. C. e. ὡς ἂν ἐνδέχηται, cui add. Polb. 3, 49. i. ὡς ἐνδέχεται μάλιστα, *ſicuti* par *eſt*, cf. cum adv. aliis Phil, p. 759. e. pro que ſyn. ἔξεστι ap.

θη εἰς Πέργαμον τῆς Ἀσίας [m], xit Pergamum in Aſiam, uti χρήσασθαι βουλόμενος θερα- cupiens curationibus Aeſcu-

m) Colon Ms. Ba.

Xen. Hier., cf. ej. M. S. ſed ſine Ind. Dem. 307, 3. εἴπερ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς.

Περγ. τῆς Ἀσ.) Quo ſenſu hic dicatur Aſia et Pergamus Aſiae urbs, et cur hoc ſenſu, docebit Strabo XIII. p. 429. de Attalo loquens, ultimo Pergami rege, βασιλεύσας δὲ οὗτος ἔτη πέντε καὶ κληθεὶς Φιλομήτωρ, ἐτελεύτα νόσῳ τὸν βίον· κατέλιπε δὲ κληρονόμους Ῥωμαίους. οἱ δ' ἐπαρχίαν ἀπέδειξαν τὴν χώραν, Ἀσίαν προσαγορεύσαντες ὁμώνυμον τῇ ἠπείρῳ. *Leiſn.* ſc. πόλιν, (cf. L. Bos. Ell. p. 275. e.) intelligenda autem eſt Aſia ſtricte ſic dicta. *Stroth.*

Poteſt ſufficere, τῆς Ἀσ. ſumi hic, ut alias, ſenſu anguſtiori et pro parte, ut hic de anteriori quaſi ſ. citeriori, cf. Cell. n. o. a. 2, 3. i. (qui ib. §. 4. ſqq. de Aſia Romano ſenſu,) in qua et Myſia, cui attributa τὸ Πέργαμον, cf. Cell. l. l. p. 35. §. 20., qui ſic neutro genere e Strab. producit, ut et G. Th. „*Pergamum*, Minoris Aſiae inſignis civitas rel.“ ſed Sch. „Πέργαμος, ſ. *Pergamus*, urbs Aſiae minoris „it. Car. Stp. Dict.“ *Pergamum* ſ. *Pergamus*, civitas Aſiae inſignis „et Stp. Byz. tantum Πέργαμος, πόλις Ἀσίας, quod adiunctum fuerit modo ad ſitum univerſe indicandum, non diſcriminis cauſa, quia Aſiae eiusdem fuit tum Car. Stp. illud“ *Pergamum*, Idae promontorium „tum *Pergama* plur. Troiae urbis arx, cf. G. Th., dum Cell. l. l. adhuc memorat tantum 1, 1032. ſ. 91. Cretae inſulae urbem“ *Pergamum*, dictum etiam *Pergamea* „ſed omittit articulum omnem (ut nihil in ſexum definiri poſſit) quoque Luc. 3, 217. i. et Suid. Excp. 1, 233. m. ἐκεῖθεν (praec. Μακεδονίαν) τε εἰς Π. παραγένονε. Sed ad ſqq. Cell. l. l. 2, 35. ſ. 20. de urbe Noſtri“ Aeſculapii antiquum delubrum ibi fuit „in quo adeo hic Caracalla voluerit χρησ. θ. τ. Ἀσ., i. e. adhibere remedia, quae ad ſe ſanandum Aeſculapius praecepiſſet, quo de ad §. ſq., liberius hic reddente P. participium βουλ. per Lat. particulam *finalem*, quam dicunt, ſyn. ſane, ut pro ſupino χρησάμενος ſ. χρησόμενος adhibetur v. βουλ. et θέλειν cum inf., cf. 3, 13, 3. et ib. e Rsk., ubi Noſter fortaſſis modo per analog. in v. χρ. cum ſubſt. θερ., ubi Stp. Th. tantum plur. aliunde profert, cf. Ioſ. 1, 929. l. 6. Rs. Or. V. 7. Is. Diod. S. et Luc.

θεραπείαις) Iam dudum ſecreta quadam laniena torqueri ſe Antoninus ſenſit. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, inquit Dion, ideoque, ut ſuſpicari par eſt, contulit ſe ad Aeſculapii templum. Καὶ διὰ ταῦτα, pergit, ἐψυχαγώγησε μὲν, ὅπως τινὰ ἄκεσιν αὐτῶν λάβῃ, (ἄλλας τέ τινας, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ τε Κομμόδου ψυχήν. εἶπε δ' οὖν οὐδεὶς αὐτῷ οὐδὲν, πλὴν τοῦ Κομμόδου, Dio 1301, 95.) *Oxon.*

Ad Dion. l. l. §. 83. Fabr. „Herodi. 4, 8, 8. ſcribit, eum propterea (quia agitatus eſſet furiis patris et fratris) Pergamum adiiſſe, ut Aeſculapii curationibus uteretur et ſomnia ibi captaret“ quod Caracalla tamen et fecerit corporis ſanandi ergo, quia ib. praeceſſit ἐνόσει δὲ καὶ τῷ σώματι, τὰ μὲν ἐμφανέσι, τὰ δὲ καὶ ἀῤῥήτοις ἀῤῥωστήμασι, et l. 15. ἐκείνῳ δὲ οὐδεὶς οὐδὲ τῶν θεῶν οὐδὲν, οὔτε ἐς τὴν τοῦ σώματος, οὔτε ἐς τὴν τῆς ψυχῆς ἴασιν φέρον, καίτοι πάντας τοὺς ἐπιφανεστάτους θεραπεύσαντι, ἔχρησε. Res quidem ipſa certiſſima fuerit, cum et ap. Beg. 3, 135. extet numus

πείαις [n] τοῦ Ἀσκληπιοῦ. ἀφι- | 9. lapii. quo poſtquam per-
κόμενος δὴ [o] ἐκεῖ, καὶ, ἐς ὅσον | venit, quantum que voluit,
ἤθελε, τῶν ὀνειράτων ἐμφορη- | ſomniis captandis ſe explevit,

n) θεραπείας A. 2. al. mendoſe, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. θεραπείαις.“ o) δὲ Ms. Ba. v. N.

„*Caracalla* Aeſculap. *conſulens*, (et ib. 2, 699. quartus, pertinens) ad Pergam. urb. et Aeſcul.“

Ἀσκληπιοῦ) qui potiſſimum in his regionibus, maxime vero in Cilicia colebatur ubi celebre illius templum Aegis fuit, v. Euſeb. in Vit. Conſt. l. 3. c. 56. *Stroth.* cui fanum erat Pergami. in Chr. *Idem.*

Quo de templo maxime hic agitur, ut contextus docet, cf. N. ſq. et in Addend. ad 1, 10, 16. e.

τῶν ὀνειρ. ἐμφ.) Dio de terribilibus ſomniis et necromanticis ſacris refert, quibus animas ex inferis evocavit; quippe univerſim ſolitus magis et praeſtigiatoribus delectari. *Boecl.* Dio et Xiph. referunt ὅτι ἐψυχαγώγησε. *Stroth.*

Cf. 4, 12, 6. ſqq. et Dion. l. l. 20. οὔτε γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὁ Γράννος, οὔθ' ὁ Ἀσκληπιὸς, οὔθ' ὁ Σάραπις, καίπερ πολλὰ ἱκετεύσαντι αὐτῷ, πολλὰ δὲ καὶ προσκαρτερήσαντι, ὠφέλησε, ad quem locum de Aeſculapio, Pergami culto, v. Fabr. p. 1302. §. 88. ubi et de numo Antonini, in quo ſacrum facit ante altare, Aeſculapio ſtante prae foribus templi, et ib. cum Dio narraſſet, a Caracallo in templum Aeſculapii miſſas eſſe hoſtias et donaria, ſubiicit, l. 28. ἦλθε δὲ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ τῇ παρουσίᾳ τι ἰσχύσων, καὶ ἔπραξε πάνθ', ὅσα οἱ θρησκεύοντές τι ποιοῦσιν· ἔτυχε δ' οὐδενὸς τῶν ἐς ὑγείαν τεινόντων, quo pertinet quoque Noſtri τῶν ὀν. ἐμφ., ubi Bg. partim e P. (etiam in obliquo adv. Lat. ad ἐκεῖ, deferens eundem in rel. liberis, it. in ἐς ὅσ. cf. 2, 11, 7.) ſed pro med. tractans ἐμφ., pro *ſomniis* ſatiatus, *expletus*, i. e. diu adhibens et expectans ſomnia, ſ. ſaepe, vel, ob adiunctum iam temporis et modi aliquod ἐς ὅσ. ἤθ., ſimpliciter *uſus ſomniis*, adhibens ſomnia et expectans, quo et P. tendit *ſomniis captatis*, cum et alibi addantur advv. modi, ἄδην, ἀπλήστως, cf. Sb. Ind., it. ἀφειδῶς et ἀκρατῶς ap. Ioſ. 1, 319. ſ. 4. m. it. 419. ſ. 3. e., quanquam notio illa copiae ac frequentiae ſ. nimiae cupiditatis intemperantiae que, concedi poteſt, ubi v. ſtat abſolute, ut ap. Herdt. 23, 28. ἐνεφορέετο αὐτοῦ, τοῦ μαντηίου, *large* ſibi *indulgebat* in *eo*, Croeſus, i. e. ſaepe Delphicum oraculum adhibuit ſ. conſuluit, praeced. ἐχρηστηριάζετο τὸ τρίτον, ad quam analog. maxime ſcripſerit Noſter in v. ἐμφ. cum ſubſt. ὀνειρ., quia haec quoque in genere divinationum erant et oraculorum, ſecutus idem analogiam aliorum ſcriptorum in caſu huius v. paſſ. ſecundo, qui non pendet a praep., ſed a v. notione implendi ſ. ſatiandi, ſed tamen, ut alibi dictum, per ellipſin alicuius praep., cf. in phyſicam tropicam ve vim, praeter act. Ind. Gem. Pl. et Diod. S., de med. et paſſ. Hes. 1, 1208. m. 1235. m., non coll. Suid. Poll. 6, 79., Stp. Th., hinc ſine Vs. 4, 104. E. m., Bud. C., ubi et cum dat. rei, ſine auctore, qui caſus pendet a praep., ut alio ſenſu ap. Hom. Ὀδ. ξ', 309., ubi v. Ern., ad Dion. C. 1062, 40. N. §. 10. cum Ind., it. Zoſ. 4, 49. 2. Luc. Dion. H. S. T. 1. Xen. Pol. Z. ex Arr., Bg. ad Alc. ep. p. 154. e., ſed cum acc. rei ap. Diod. S. Ind. 2, 149. l. 23. cui add. p. 252. l. 26. κἀκεῖ πολὺν ἄκρατον ἐμ-

θεὶς, ἧκεν εἰς Ἴλιον. ἐπελθὼν δὲ πάντα τὰ τῆς πόλεως λεί-ψανα, ἧκεν ἐπὶ τὸν Ἀχιλ-

10. venit ad Ilium. et perluſtratis omnibus urbis reliquiis, venit ad Achillis ſepul-

φαρυθεὶς, ibi *cum* multo *ſe* oneraſſet *mero*, qui caſus quartus cum paſſ. ſenſu med. eſt e notione act., quam habet med., etſi alias etiam paſſ. ſecum ferunt acc. rei, ſed fere per ellipſin pr. κατὰ, quae hic non videtur commoda. Iam de re et petitis oraculi per ſomnia et cubitionem nocturnam in templo, cf. Sb. Ind. Lat. v. *Aeſculap.* „de *incubatione* in templo Aeſculapii meminit etiam Strabo et Plautus" G. Th. v. *incubare*, Heyn. ad Virg. A. 7, 85. cum Demp[illegible] ad Roſin. p. 87. b. m. et Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. i. *παρὰ τῶν θεῶν*, *deis acceptum fero*, — τὸ δι' ὀνειράτων βοηθήματα δοθῆναι, *quod* per *inſomnia* remedia *mihi* fuerint *indicata*, it. 9, 27. καὶ οἱ θεοὶ δὲ παντοίως αὐτοῖς βοηθοῦσι δι' ὀνείρων, διὰ μαντειῶν, ad quae ex edit. alia ſcripſeram olim Annot. Dacer. p. VI. e. ſq. „morbos — ſanatos et medicinas dormientibus per inſomnium edoctas, in veterum ſcriptis paſſim enarrari, ſatis liquet. — Hinc pernoctationes iſtae in delubris deorum ad captanda ſomnia profectae ſunt, quas Eſaias propheta c. 65. idololatris in probrum vertit. Iſti etenim inter ſepulchra manebant, et in fanis noctes agebant totas, quod deos, illic loci praeſentes magis et propitios ſeſe experturos, omnia que, quorum fieri certiores ex uſu iis erat, cumulatius ibi impertitum iri, ſperabant" et e p. 192. b. i. „Aeſculapium, medicinae praeſidem deum, per inſomnia remedium ſibi ſuggerere opinabatur" cf. Cic. de divin. 2, 59. e. *an* Aeſculapius, *an* Serapis *poteſt* nobis *praeſcribere* per *ſomnium* curationem *valetudinis*? it. Ariſt. Plut. v. 411. 620. ſqq. 634. ſqq. 653. ſqq. usque ad v. 747. it. nuperrime *Kinderlings Somnambulismus unſrer Zeit, mit der Incubation od. dem Tempelſchlaf und Weiſſagungstraum der alten Heiden in Vergleichung geſtellt*, 8. 89. Caeterum in Ms. δὲ pro δὴ, ut alibi, cf. 4, 3, 19., quod forte P. habuit, quia alias δὲ cum alia voce contrahit in pron. rel. lat.

εἰς Ἰλ.) Extiterunt ergo et hoc tempore quaedam veteris Troiae veſtigia, quae tamen iam ſua aetate extitiſſe negat Strabo XIII. p. 407. ſ. 39. Νῦν μὲν γὰρ, inquit, οὐδ' ἴχνος πόλεως σώζεται αὐτόθι. — Sed Strabo diſcrimen facit inter veterem et recentiorem Troiam, alio loco, quam vetus illa, conditam. De recentioris Troiae reliquiis an Herodianus ſit accipiendus, videndum. — Genuina eſſe veteris Troiae monimenta, demonſtrare conatur Theodorus Ryckius in diſſ. de primis Italiae colonis c. 9. Deſtruere eius argumenta et evertere ſtudet Struvius in Obſ. de Scriptoribus Troianis poſt Homerum §. 10. quae legitur inſerta Obſ. Hal. T. 3. p. 33. cf. et Nieupoort. in Hiſt. Rom. praef. Herodianus videtur novam Troiam pro vetere accipere, exemplum ipſorum Ilienſium ſecutus. Sic Achillis ſepulcrum forte pro commento Ilienſium habendum. *Leisn.*

Hauddubie de ſecunda Troia ſermo hic eſt, quanquam ſequitur aliquid de Achillis ſepulcro, ſed ut recentiorum, opinor, figmento, cf. Heyn. Hiſt. 2, 119. e. ſq. (ubi 4, 1061. m. res Noſtri tanguntur breviter,) cum Cell. n. o. a. 2, 45. m., ſequente Noſtro iterum famam vulgarem. P. autem Bg. in δὲ, ſed per Lat. ſyn. modo in v. ἐπελθ., cf. 3, 10, 2., quo in v. cum λειψ. analogia tantum eſt, ut in λειψ. cum gen. πολ.

λέως τάφον [p], ςεφάνοις τε κοσμήσας καὶ ἄνθεσι πολυτελῶς, πάλιν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο, ζητῶν τε [q] καὶ Πάτρο-

chrum, eo que ornato coronis ac floribus magnifice, rurſus Achillem imitabatur. quaerens que Patroclum quendam,

p) Punctum in A. al. ſed colon in Stp. rel. pro commate Bs. 1. al. q) Ms. Ba. cf. N.

ςεφαν. δὲ) Quae hic de ſepulcro Achillis, floribus ſparſo honorato que, et mox (§. 12. e.) de ventis prece voto que exoptatis, item que de crine ignibus impoſito (§. 13.) habentur, late expoſita eſt videre ap. Io. Kirchmann. in erudito de funeribus Commentario. *Boecl.*

Ap. Suid. Excp. 1, 233. m. *ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον· καὶ ςεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο*, inde *cum* Pergamum *veniſſet*, et *Achillis* tumulum *coronis* et *floribus* exornaſſet, *Achillem* agere *coepit*, quae, a Kuſt. ſine N. relicta, non ſunt ſevera in Vs., dum Epitomator contraxit primam partem, et ἐπὶ τ. Ἀχ. τ. rexit ſimul ad pr. v. *παραγ.*, dans ei duplicem praep., tum omittit adv. Noſtri *πάλιν*, reſpiciens §. 1. e. Ἀλεξ. ἦν, quem Alexandrum Caracalla forſan imitatus eſt etiam tum in hoc, quod novum Ilium adiit, cf. Cell. l. l. in N. pr., tum quod ibidem viſit Achillis ſepulcrum, cui Alexander ſacra fecit, praedicans felicem illum, quod Patroclum habuiſſet amicum, cf. Heyn. Hiſt. 3, 583. i., unde mox quoque ap. Noſtr. de Patroclo. Sed ap. Dion. C. p. 1302. e. *τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἐναγίσμασι καὶ περιδρομαῖς ἐνοπλίοις καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ςρατιωτῶν ἐτίμησε, — καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα χαλκοῦν ἔςησε*, et ad Ael. V. h. 12, 7. *ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐςεφάνωσε*, N. „more ſcil. veterum. Sertis enim et coronis ſepulchra heroum decorare ſolebant. Quod a Kirchmanno in opere de Funeribus praetermiſſum, (ubi tamen Boecl. ante reperit, ut Leisn. quoque in m. Ox.“ Kirchman. p. 574. „quo de mihi nihil liquet, libro abſente,) hic notari debuit. — Ex hoc ritu poſt eundem Achillem ita veneratus eſt Antoninus, uti docet Herodi. l. 4. c. 8.“ ſine Gr., ubi Bg. e P. ſupplet acc. pron. *αὐτὸν*, ſed Noſter ad analog. in v. *κοσμ.* cum adiunctis ſubſt., de quibus cf. 1, 7, 11., reſpiciente Stp. Th. 3, 1025. e. v. ςεφ. aliunde tantum morem, quo de Bg. ad Alc. ep. p. 163. „cippis imponebantur coronae. Eſt haec publica materies, ſatis tractata ab iis, qui de ſepulchris vet. et coronis ſcripſere“ et forſan, qui laudantur in Fabr. bibliogr. ant. p. 1034. i., tenente praeterea Leisn. in calce Ox. „de tymbo ab Argivis Achilli erecto Hom. Ὀδ. ώ, 81. Anthol. III. n. ιδ. Philoſtr. Heroic. C. III. 736. Quem coronis decorarunt M. Alexander et Caracalla. Plut. in Alexandro. Ael. V. h. 12, 7. Iuſtin. 11, 5, 12. Arrian. l. l. Io. Antioch. in Excerpt. Vales. p. 826.“ ad quem Hom. locum v. N. de Achillis tumulo, quo de ornato conſperſo que floribus e Noſtro nihil habet Nicol. in Tractat. de phyllob. p. 176. §. 3. ſqq., cf. Z. ad Xen. Ἀνβ. 6, 4, 9. e. Caeterum omiſſa in Ms. Bg. duo *coronis ac* reſtituimus partim e P. unde ille in adv. *πολ.* ubi Noſter cum v. *κ.* per analog. modo, cf. Rs. Or. V. 6. Dem. cum An. ad A. Gr. V. 1. Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. et Fa. Aes.

ζητῶν τε) Malim *ζητῶν δὲ καὶ Πατρ.* *Steph.* qui tacite correxerit e P., conſentiente hic cum Ms. Ba. partim, dum omittit cum Bg. voculam *καὶ*, pro *etiam* ſ. praeterea, quae in tranſitu ad alia ſane ap. Noſtr. ante ſe

κλόν [r] τινα; ἐποίησέ τι τοιοῦτο. ἦν αὐτῷ τις τῶν ἀπελευθέρων 11. Φίλτατος [s], Φῆστος [t] μὲν ὄνομα, τῆς δὲ βασιλείου μνήμης

huiuscemodi quidpiam fecit: Erat ei quidam libertorum omnium cariſſimus, Feſtus nomine, idem que erat

r) Ms. Ba. πάτροκλον τινὰ, ut 3, 12, 14. i., at in ſq. ἐποίησεν τι τοι., non modo per inconſtantiam cum accentu rurſus reclinato, ſed quoque per ν ἐφ. ante conſonantem, cf. 4, 1, 3. m. ſ) Colon in Ms. Ba. t) Ms. Ba. φῆστος ὄνομα μὲν. τῆς λ. v. N.

habet advers. δὲ, cf. proxime 4, 7, 3. 6. 12., ad quae librarius Ms. reſpexerit, cum rel. Mss. maneant in vulg. copula, talem que Lat. adhibeant quoque cum altera, v. c. *que etiam*, it. *et etiam*, it. *et quoque*, cf. Hor. Turs. p. 280. Nr. 15, ſq. 288. e. 851, e. Per ſe quidem ſaepe confuſae ſunt iſtae voces duae, et ſupra quoque τὲ in δὲ tentatum a Ms., aliis in cauſis, cf. 4, 7, 2. e., P. deſerente Bg. tum in ſervatis ἐποι. λ. nec contractis periodis, tum in ſevero ad ζητ., ad quam Lat. analog. aut aliquam Gr. (cf. Schw. L. N. T. p. 634. N. 3. Dem. 31, 3.) Noſter hic ſcripſerit in v. cum acc. perſ., pro cupiens habere aliquem, quem, ut Patroclum quondam Achilles, ſepeliret ac coleret. Sed Stroth. in N. Chr. poſt Πατρ. τινα „ut in eo quoque Achilli ſimilis eſſet.“

ἦν αὐτῷ) Bg. e P. tantum ſervavit adi. πάντων ad ſuperlat., in ſuo Ms. hauddubie non ipſe negligens, quae reperi ſimul omiſſa tria Φ. μ. ὀν. certe non duo Φης. et ὀν., ſed forte particulam μὲν quoque, ut P., quia relatum δὲ alio detorſit, et ad prius membrum τὶς — φιλτ., reddens adeo dupliciter, per copulam et ſimul per pron., quo de cf. N. ſq. et ad 1, 14, 4. e., et forſan in parentheſi ſumens Φ. μ. ὀν. et tanquam μὲν ſtaret ſolitarium, cum aeque ad ſe referri queant μὲν et δὲ duo que poſtrema haec membra, ut pendentia a pr. ἦν — φιλτ., cf. 1, 8, 11. et in paupertatem Stp. Th. v. ἀπελ. (ap. G. Th. in Bg. e P.) praeter L. N. T. Suid. ὁ ἐλευθερωθεὶς, Ammon. p. 20. m. Munth. p. 325. m. ſine Ind. Diod. S. 2, 432. l. 24. cui adde p. pr. l. 4. Ind. Sb. (ubi et per Lat. *libertinus*,) Dion. H. S. T. 1. Luc. Rs. Or. V. 4. 7. ll. et in ſubſt. affine Dem. Sed Ms. alius ordo, quanquam laevior, tamen a librario eſt, cum Mss. rel. maneant in vulg., qui et habetur 7, 5, 3.

τῆς — βασ. μν. πρ.) v. de h. l. Reines. Inſcr. VI, 13. *Leisn.* Pol. et Bud. *principi a memoria:* Dethardingus prudenter non expreſſit, i. e. *Magiſter memoriae*, quae dignitas inter maiores referenda eſt; namque ex Amm. Marc. l. 27. p. 366. Lindenbr. (ed. Ern. 27, 6. i. p. 397. e.) patet, eam vel hominibus datam eſſe, qui iam proconſulari poteſtate provincias adminiſtraverant. Plures autem uno tempore huius dignitatis extitiſſe, ex eodem p. 368. (Ern. p. 400. i.) apparet, ubi Eupraxium ea tempeſtate magiſtrum memoriae appellat, qui Gratianum Auguſtum declarans exclamat: *familiam* Gratiani *hoc mereri.* Sed pro *Gratiani* mallem *Valentiniani.* Libro 29. p. 422. (Ern. 29, 2. p. 457. m.) autem de Feſtino Tridentino narrat, eum *adminiſtrata Syria*, magiſterio *que* memoriae *peracto, regere Aſiam proconſulari poteſtate exorſum eſſe.* Idem l. 15. p. 42. (Ern. 15, 5. p. 45. e.) de Aedeſio *ex — magiſtro memoriae* narrat, eum ad Conſulatum ſubrogatum eſſe. Graeci alias quoque *Magiſtri* vocem, ἐπιστάτης et προεστὼς reddere ſolent. Officium eius praeſertim eo continebatur, ut quae imperatores ad libellos ſupplices re-

προεςώς. οὗτος, ὄντος αὐτοῦ imperatori a memoria. Iſte ἐν Ἰλίῳ, ἐτελεύτησεν [u], ὡς morante eo ad Ilium mortuus

u) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ed.

ſponderant, deferre in chartam curaret. Codinus ita deſcribit: τὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων ὑπηρέτημα, πάλαι μὲν ἦν τοῦ ἀπογράφεσθαι τοὺς ἐν ταῖς ςρατίαις, καὶ ἀλλαχόθεν ἀριςεύοντας ἀναμιμνήσκειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν τῷ βασιλεῖ, ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμάς. Vid. Cod. Theodoſianus et Iuſtin. paſſim, praeſertim vero Cl. Mangelsdorfi Diſſ. de Magiſtro memoriae. Halae 1770 et Pancirollus comm. ad notit. dignitat. imp. or. c. 95, *Stroth.*

Pro brevioribus P. „*Feſtus*, à *memoria*“ Bg. expreſſit ſingula vocabula Gr. liberius, participium quidem πρ. per ſimplex v. ſubſt., (id quo per tempus finitum, unde etiam adiunxit pron. *idem*, per quae hoc totum membrum ſimile fiebat pr. ἦν — φιλτ., et, ut N. pr. dictum, in parentheſi ſumtis φ. μ. ὀν., ad id referebatur,) ſed formulam v. πρ. cum gen. per v. ſubſt. cum praep., (quae ſic ſaltem ſervata et a v. Gr. modo ſeparatim data,) denique adiectivum βασ. per ſubſt., accommodatum in caſu ad v. ſubſt., fere cum Bud. C. 678, 36, „*qui* erat *principi* a *memoria*, h. e. ὁ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως“ unde Sb. Ind. v. μν. partim „*principi* a *mem.*“ et Sch. „*regi* a *mem.* βασ. *qui* principi *eſt* a *mem.*, Hebraeis dictus ſimiliter מַזְכִּיר 2 Sam. 8, 16. qui facit meminiſſe rerum, *ein Canzler*“ ut ad Suet. Aug. c. 79. e. *Iulius* Marathus, *libertus*, etiam *in memoriam eius*, (ubi V. L. *et* a *memoria eius*, praeferenda ſane) N. Cas. „*A memoria* nomen officii ſ. miniſterii in aulis principum et magnatum, etiam Iudaeorum olim, qui videntur vocaſſe *hammazkir*, etſi LXX vertunt ὑπομνηματογράφους et Hieronymus *a commentariis*“ tum ad Spart. in Peſcen. Nigro c. 7. T. 1. p. 663, i. quum *unus* ad *memoriam*, alter *ad* libellos *paruiſſet* in N. 4. Cas. „*parere* ad *memoriam*, quod Herodianus προεςῆναι τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως“ memoriter cum Bud. potius, non praeterea ad Noſtr. reſpicientibus, quos iam pono deinceps, ne libello quidem iſto Mangelsdorf. in primis p. 12. ubi alia afferuntur Gr. nomina *Memoriae Magiſtri*, a quo videtur p. 23. ſq. diſtingui *Memorialis*, ad quem Codini ib. illa definitio pertineat, qualis fere etiam in Graev. Theſ. T. 7. p. 1583. B. ſqq. ſed altera quoque ad Amm. in Ern. *Ind. dignitatum*, cf. Salm. ad Vopiſc. 2, 785. a. ſqq. et 787. b. G. Th. v. *memoria* 250, 92. cum Cangii Gloſſ. v. *Memoriales* et *Magiſter memoriae*, ubi et dr. *Memoriae* ſcriniis *praeſidens*, unde ad Noſtri Graeca vicinius reddatur *imperatoriae* memoriae *praeſidens*, ſ. imperatoriis *memoriae* ſcriniis *praeſidens* ſ. *praefectus*, liberum relinquente me noſtratibus, utrum malint illud Sch. *Kaiſerlicher Canzler*, an quod Freyer. Hiſt. univ. p. 425. e. „*Eumenius* — *geheimer* Archivarius *am* Hofe *Kaiſers* — Sacrae memoriae *magiſter*“ (quo reſpexerit Stroth. Ind. Chr. „μν. — *das Archiv*, πρ. der *dem* Archiv *vorſtand*, Kaiſerlicher *Archivarius* oder *Kanzler* war“) an *Secretair* der *Memoriallen*, qualis hodie etiam aliquis eſt in Papae Cardinalibus, ſi quidem ſubſt. μν., ut Lat. *memoria*, pro tabula ſ. libro ſcripto ſumatur, cf. Cl. Cic. et Ind. Long. Mor.

ὄντος αὐτοῦ) Hoc pron. refertur ad Caracallum, ſervante Bg. commoda Lat. ad ὀντ. et pr. ἐν, ſed ſeverius Noſtri μὲν et δὲ ordinem que ac copiam in ἐτελ. cum compari φαρμ. ἀν. et νοσ. διαφθ., quorum poſtremum,

μέν τινες x ἔλεγον, Φαρμάκῳ ἀναιρεθεὶς, ἵν' ὡς Πάτροκλος ταφῇ y, ὡς δὲ ἕτεροι ἔφασκον, νόσῳ διαφθαρείς. τοῦτον z κομισθῆναι κελεύει τὸν νέκυν, ξύλων τὲ πολλῶν ἀθροισθῆναι

eſt: ut quidem aliqui dicebant, veneno interfectus, quo tanquam Patroclus ſepeliretur: ut vero alii affirmabant, mor-
12. bo interemtus. Hunc efferri iubet mortuum, multisque lignis ſtruere rogum. Im-

x) Sic Ms. Ba. pro μὲν τινὲς Stp. al. cf. 3, 10, 11. y) Hoc comma in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. z) τούτου Ms. Vi. v. N.

ſimile illi 3, 15, 5. λύπῃ — διαφθαρεὶς, ἀνεπαύσατο τοῦ βίου, Stp. Th. 4, 141. G. ſine auctore ſic tenet „διαφθαρεὶς νόσῳ, *qui* morbo *interiit*, (pro quo melius Bg. etiam, quam P., vel *morbo* peremtus, *abſumtus*, quod poſtr. et ipſe Stp. mavult ib. 2, 1082. e. memoriter tenens) Herodi. νόσῳ φθαρεὶς" cf. D'Orv. Ch. p. 305., ſed G. Th. tantum *abſumi* morbo, (cf. Cort. ad Sall. Iug. 5, 6.) et *interimi veneno*, ad quam analog. forte Noſter in pr. φ. ἀν., cf. φαρμάκοις διαφθείρειν Ind. Ael. V. h. et Diod. S. ſed ſyn. ὑπὸ φαρμάκων διεφθάρθαι Rs. Or. V. 7. Is.

ὡς Πατρ. τ.) Legenda igitur eſt et cum hoc loco conferenda prima libri 23 Iliados pars, v. 45. ſq. 111. ſqq. 135. ſqq. *Stroth.*

τοῦτον κομ.) Primo Bg. recte omiſit copulam P. *igitur*, ſaepe oppreſſam in narrando et tranſeundo ad alia, ſed idem non ſenſit eiusdem aliam lectionem, a Ms. praebitam, *huius* igitur *cadaver* efferri *iuſſit*, pron. caſum ſecundum, ubi facilis lapſus fuit iterum per ſe in ν et υ, cf. 4, 7, 9. ειτ., et tum gen. pron. diſtractus a ſuo ſubſt., ut alibi, cf. 1, 16, 3, 3, 6, 15, ad Luc. 1, 423. N. 48., tum gen. perſ. alicuius ſolennis cum ſubſt. νέκυς, pro P. Lat., quo Stp. Th. reſpiciens ſine Gr. „utitur et Herodi. pro cadavere" modo adhibet auctoritatem poetarum et ſemel Herodoti, cf. Ind. it. Dem. Luc. Eur. Barn. Hom. cui add. Ἰλ. ϐ, 52. ή, 409. κ', 343. Soph. Ai. Call. Lyco. Abr. ad Aeſch. 1, 152. i. Suid. et Hes., ap. quos per adiunctum artic. nec reperi cum gen., nec cum habebat ſecum adi. aliquod eodem caſu, ut ap. Hom., ſed ut articulus intra adi. et ſubſt., interiectis pluribus, ſit ap. Noſtr. frequens, cf. 2, 8, 6. κοινὴν λ. 3, 2, 5. διττὴν λ. 3, 14, 20. πλείονα λ., ſi forte quis cum Bg. ſervans eundem caſum quartum, putet in Ms. Vi. gloſſema eſſe per comparationem cum aliorum ſcriptorum uſu, ob conſenſum Mss. rel. ad vulg. lect. In rel. Bg. cum P., in Lat. ad v. κομ. (quod de mortuis ferendis ad ſepulturam v. ap. Stp. Th. 2, 320. B. m. cum Rs. Or. V. 5. p. 60. et Ind. V. 6. 7. Is.) it. ad v. ἀθρ., (ubi et Stp. Th. 1, 138. E. m. „ἀθροίζειν πυρὰν, ſtruere *rogum*" ſine auctoritate, quam nec ipſe alibi reperi, ut ad analog. ſaltem ſcribatur,) it. in alio caſu ξυλ. πολ., qui gen. cum ſubſt. πυρ. et ipſe tantum fuerit ex analog., cf., praeter plur. ap. Suid. et Hes., cum gen. λαμπάδων ap. Diod. S. 2, 187. l. 72. ſed abſolute fere L. N. T. Ind. Hom. Eur. Barn. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Luc. Geop. Gs. Chr. et in rem criticam Herdt. Caeterum ap. Hom. Ἰλ. ψ', 164. Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα.

πυρὰν [a]· ἐπιθείς τε αὐτὸν ἐν μέσῳ, καὶ παντοδαπὰ ζῶα κατασφάξας, ὑφῆψέ τε [b], καὶ, φιάλην λαβὼν, σπένδων τε τοῖς ἀνέμοις [c] εὔχετο. πάνυ τε ὢν

poſito que in medium; omne genus animalibus mactatis, ſuccendit: ac phiala ſumta, libans que ventis precabatur. 13. Cum que eſſet raro capil-

a) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al. b) Ms. Ba. ὑφῆψε τε· καὶ φ. primum accentu non reclinato, ut 4, 7, 11. ſecus ac §. 1. hoc cap. ſed punctum etiam cum ed. A. al. c) Comma hic in Stp. it. A. al., non item in Lugd. al. v. N.

ἐπιθεὶς) Hom. Ἰλ. ψ', 165. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν λ. ſimiliter per ἐν cum abl., pro quo Bg. e P. per acc., dum in v. *ponendi* valet caſus is uterque, cf. 1, 17, 4., oppreſſo ex eodem pron.

παντοδαπὰ) Imitatione Achillis ap. Hom. Ἰλ. Ψ', 166. Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. *Leisn.* quod ἐπισφάττειν ſ. ἐπικατασφάττειν νεκρῷ dicebatur, v. ſepulturam Abradatae ap. Xen. Cyr. l. 7. c. 3. (cf. Z. Ind.) Hom. l. l. *Stroth.*

Sed Bg. e P. tum in adi. iterum, cf. 4, 7, 2., tum in Lat. ad v. κατ., ut aliunde Stp. Th. ,,i. q. ſimplex" cf. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. ſed cum ſubſt. ζ. fere Luc. In ſq. Bg. deſerit P. ad v. ὑφ., ubi ſuppleverim pron. αὐτὴν, ſcil. πυρὰν, quocum ſubſt. habet Stp. Th. v. πυρὰ e. ex Athen., immemor in ipſo v., ubi ſub Lat. Bg. profert modo metaphorice e Xen. Cyr. ſine Ind. 5, 1, 15. cf. Ind. Sb. Diod. S. Luc. et Dem. Sed ap. Hom. l. l. v. 177. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον λ. et per analog. modo fortaſſis in ſq. λαβ. (ubi Bg. deſerit P.) cum ſubſt. φ., quo de cf. Dem. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. ſed ap. Hom. l. l. v. 196. δέπαϊ λ. cf. Ὀδ. Ϡ', 89. δέπας — ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν.

σπένδων) Ita Auguſtus Circio, ne Galliam vaſtaret, ſacrum fecit, Calabri Iapygi, Apuli vento Arabulo, etc. v. Alex. ab Alex. l. 3. c. 22. et ideo Antoninus, ut ventos haberet ſecundos. *Oxon.* cuius inepta eſt haec annotatio, ut vidit Vulſp. ad Prop. 4, 7, 31. Nempe, ut Achilles Hom. Ἰλ. ψ', 194., precatus ventos eſt, ut citiſſime igne comburerent cadaver. De cultu religioſo ventorum v. Ael. V. h. 12, 61. et ad h. l. Periz. et Inttp. cum Vulp. l. l. *Leisn.* Hom. l. l. Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά· Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιατο νεκρόν. *Stroth.*

In primis, quia ibi pyra ab initio non ſatis ardebat, cf. v. 192. Hic quidem Bg. regit v. σπ. cum dat. ἀν. (qualem dat. perſ. et habet alibi, cf. Stp. Th. et Ind. Hom. cum Luc.) et per ſe capit alterum v. εὐχ., quod et ſic abſolute uſurpatur, ſed quoque (quod P. contra facit, ſumto abſolute v. σπ.) cum dat. perſ., cf. Stp. Th. Ind. Fi. Aeſch. et Dem. cui add. 227, p. 189, 7. 800, 1., iungente etiam Hom. Ἰλ. ώ, 287. σπεῖσον Διῒ, καὶ εὔχεο λ. ſed hinc reddente Sb. Ind. ,,vota faciebat" diſtinctionem me liberam relinquente, cum et ab initio in Mss. non fuerit, cf. in εὐχ. ſine augmento hic, ut alias cum eo, Moer. p. 175. cum N. Herodi. Gr. p. 460. i. Fi. ad Well. p. 180. m. it. ad Luc. 2, 230. N. 89.

ψιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖ- ναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο [d].	lo, crinem imponendum igni quaerens, ridebatur; verum

d) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 1.

et p. 134. ult. ſine N. ἠυχ. ſed εὐξ. 1, 378. l. 38. et rurſus ηὐχομ. ib. p. 631. pen.

πλόκαμον) *Graecorum et Aethiopum praecipuus mos, ut comas ad rogum diſſecent, corpori que et igni imponant*, Alex. ab Al. l. 3. c. 7. *Qui mos*, alibi inquit in eodem capite, *antiquiſſimus usque ab Homero traditur, ap. quem Patrocli cadaver opertum amicorum ſuperiectis capillis* fuit. Oxon. v. Hadr. Iunius de Coma p. 526. Eur. Electr. 90. Oreſt. 96. 113. 117. Tibull, 1, 3, 7. Ovid. Met. 3, 505. Heroid. XI, 115. Kirchman. de Fun. II, 15. p. 228. Cell. ad Curt. 10, 5, 17. Propert. 1, 17. Hom. Ἰλ. Ψ', 46. et 135., de crinium votis. Barth. ad Stat. Theb. VI, 198. p. 422. Brodaeus ad Anthol. III. p. 319. Crines quoque in rogum proiiciebant veteres, Hom. Ἰλ. Ψ', (141.) Eur. Troad. (v. 480.) τρίχας δ' (al. τ') ἐτμήθην τάσδε πρὸς τύμβον νεκρῶν. *Leisn.* quia id Achilles fecerat Hom. l. cit. 135. (ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι,) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον — Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, (i. q. v. 146. κόμην κερέειν,) Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, — Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι. Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο Θῆκεν, add. Max. Tyr. diſſ. 24. p. 476. et Feith. Antiq. Hom. 1, 13. (§. 5. ſq.) De more crines donandi mortuis v. etiam inter alios Eurip. Oreſt. 96. et 113. *Stroth.*

Cf. praeter Cas. ad The. Ch. 21. ed. Fi. p. 209. i., quoque Fabr. bibl. antiq. p. 1023. ſ. 3. Barn. ad Eur. Alceſt. v. 427., qui et de affini more in luctu, de capite tonſo, ib. et Electr. v. 241. 335. Soph. Ai. v. 1192. et Electr. v. 451. cum N. Camer. it. Call. h. in Di. v. 126. cum N. Intp. et Spanh. it. Stanl. ad Aeſch. Choeph. v. 178. et ad Ael. V. h. 7, 8. p. 486. ſq. N. 6. ſqq., ubi N. 7. Kuhn. „Achillem et Alexandrum aemulatus eſt Anton. Caracalla, dum Feſtum, libertorum ſuorum chariſſimum, Patrocli more ſepelire ſatagens, rogum quidem ſtruxit ingentem, alia que ſolennia rite peregit: cum autem crinem, quem igni imponeret, raro ipſe capillo praeditus, quaereret, omnibus fuit deridiculo; totondit tamen quoscunque habuit crines, Herodi. l. 4.“ quem noſtrum locum ſine Vs. profert Stp. Th. v. πλοκ., memor huius moris etiam allato alio loco ex Eurip., quem, ſine fabulae nomine prolatum, fruſtra quaerens, reperi tamen Noſtri vocabulum πλοκ. uſurpatum ib. eadem in cauſa Troad. v. 1183. Barn. *caeſariem*, ſed Electr. v. 241. *cincinnos*, dum Bg. e P. recte in univerſum reddit, (cf. L. Ern. et ap. Eur. El. v. 515 — 521. 527. ubi πλόκος, i. q. noſtrum, componitur cum ſyn. χαίτη, et κουρίμης τριχὸς i. q. πλόκαμος κούριμος Euſtath. ap. Stanl. l. l.) non tenente Stp. Th., nec commoda Lat. Bg. e P. ad ψιλ., (per abl. adiectivi et ſubſt. pro nominativo cum v. ſubſt.) quod ſine Vs. hinc modo profert cum ſyn. Hes. ψιλοκόῤῥης, φαλακρὸς, ubi ſine auctore, it. ap. Suid. in N. Kuſt. et ad ſyn. aliud Ψιλόκουρος ap. Thom. M. p. 318. in N. 3. tantum „aliis Ψιλοκόῤῥης ſ. Ψιλοκόρσης“ nec alibi me reperiente. Praeterea Bg. omittit e P. adv. πάνυ, olim reſtituendum, cf. 2, 8, 11., ſed eundem deſerit in v. ζητ. cum inf., quem pro particip. tractant, dum licet ſumere quoque pro ſyn. §. 7. e. βουλόμενος, ut ſaepe in N. T., cf. Lexx. (ubi tamen et in

πλὴν [e], ὧν εἶχε τριχῶν, ἀπεκείρατο. ἐπῄνει δὲ καὶ στρατηγῶν μάλιστα Σύλλαν [f] τὲ τὸν Ῥωμαῖον καὶ Ἀννίβαν

tamen ex iis, quos habebat capillis, detondit. Laudabat
14. autem ex omnibus ducibus praecipue Syllam Romanum

e) In Ms. Ba. πλὴν — ἀπεκείρατο plane deſunt. *Mart.* v. N. ſed poſt τριχ. comma fuit in A. al. f) Ms. Ba. σίλαν magis depravatum, quam 3, 7. 18. e.

Bg. rationem cum gen. ſolenni articuli Matth. 2, 13. ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό,) Ind. Fa. Aes. Hs. Fi. Pal. Iſ. Ev. Fd. Xen. Z. Pol. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 72, 4. 93, 15. 195, p. 198, 5. 230, 10. 241, 19., variante Noſtro in τῷ π. per additum artic. cum 1, 9, 14. 3, 15. 16., ſed in hoc ſubſt. cum v. ἐπ. forſan ad analog. modo ſcribente, ſed in v. paſſ. ἐγελ., (ubi Bg. e Sch.) cum participii nominativo, ad Lat. maxime ap. G. Th. e Spart. Adrian. c. 3. i. T. 1. p. 24. *quum orationem imperatoris in ſenatu agreſtius* pronuncians *riſus eſſet*, praebentibus Indd. Gr. modo haec, in univerſum paſſ. Ael. V. h. cum Suic. Th. v. γέλως p. 742. b. m., ſed cum act. Dem., it. act. cum med. Luc., merum autem act. Rs. Or. V. 4. Fi. Aeſch. et Th., Fa. Aes. et Plut. Hs., Lyco., in rem poëticam Thom. M. p. 185., in conſtructionem variam, cum ſ. ſine praep. aliqua, εἰς, ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, Poſſ. Call. Abr. ad Aeſch. T. 1., S. ep. Aeſch. Xen. Ἀνβ. Z. D'Orv. Ch. Theogn. Call. Soph. Ai. (ubi et γελᾷν γέλωτα, ignotum Stp. Th.) Hom., ubi et cum adv., ut ap. Orph. et Plut. Krg., ſed tropice, de re, pro ſplendere, Herdt. cum Muſ., ſed alio ſenſu ap. Heſ. Theog. v. 40. cum N., liberius hic iterum addente P. adi. πᾶσι.

πλὴν) In Ms. omiſſum totum hoc membrum, cum verſum plenum effeciſſet et hauddubie ob ſimiliter finientia ἐγελᾶτο — ἀπεκείρατο, agnoſcit cum Mss. rel. etiam P., quem deſerens partim Bg., reddit potius e Stp. m., qui ſane habuit cum P. acc. illum *capillos*, a Leisn. in Ms. Bg. correctum plumbo, et illum exquiſitum, dum, ſeverius ad Gr., refertur ſubſt. ad v. εἶχ. et poſt pron. ponitur. Si tamen in Ms. Bg. comma poſt *hab.* fit: abl. cohaeret cum pr. pron., quod cepit e Stp. m., ſic reſoluta recte forma contracta, pro ἐκείρατο ἀπὸ τούτων τριχῶν, οὓς εἶχε, ubi Stroth. in N. Chr. „int. ἐκ vel τινας“ quod pron. explevit et Stp. in marg. per Lat. Vs., ad v. ἀπ. pertinens, quoad rectionem, ſed et ad gen. τριχ., qui ſi pendet a praep. in v., ut oſtendi ante: non opus eſt Strothi ellipſi altera praep., nec noſtra ... antea, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. N. 5. i. Luc. 2, 557. l. 68. ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον λ. *detonderat* de *coma* (tantum,) *quantum* rel., ubi deſit ſimiliter aliquis acc., quem per ſe habet v. in act. et med., quod hic valet pro *ſibi* detondendos *curavit*, cf. lib. de V. med. Woll. p. 29. e. cum Fi. The., ſed, ut hic, in luctu pro luctus que ſigno, ad Plat. Phaedo. Fi. c. 38. e. p. 232. e. cum Gottl. p. 64. m. et Rs. Or. V. 3. p. 605. N. 7. (ubi ignota Stp. Th. rectio τινὲς — τὰς κεφαλὰς ἀπεκείροντο τρίχας, cum dupl. acc.) unde ſimpliciter pro lugere ib. Ind. V. 7. Is. ex 71, 9., ſed de act. Ael. V. h. et Xen. Z. Pol., at paſſ. Diod. S., et tropice cum acc. rei, pro privari, ap. Dion. H. S. T. 1., itidem ignorante Stp. Th.

Σύλλαν) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) Tiberium *et* Syllam *in con*

τὸν Λίβυν[g], ἀνδριάντας τὲ αὐτῶν καὶ εἰκόνας ἀνέστησεν. ἀπάρας[h] δὲ τῆς Ἰλίου, διά τε τῆς ἄλλης Ἀσίας καὶ Βιθυνίας τῶν τε λοιπῶν ἐθνῶν, κἀκεῖσε

et Hanniballem Afrum: ſtatuas que eis et imagines excitavit. 15. Decedens autem Ilio per caeteram Aſiam et Bithyniam reliquas que gen-

g) Ms. Ba. τὸν καρχηδόνιον v. N. h) Sine iota A. 2. al. cf. 4, 7, 2. et ſic in ſq. κἀκεῖσε, cf. 3, 4, 9. e.

ventu plerumque laudavit, non modo propter militiam, ut arbitror, ſed et propter crudelitatem. *Boecl.*

Cf. ib. c. 4. i. *ſaepe in ſenatum*, *ſaepe in populum ſuperbe invectus eſt*, *aut edictis propoſitis*, *aut orationibus* editis, *Syllam* ſe *etiam* oſtendens *futurum*, ubi v. Salm., N. 1. e Suid. 2, 536. m. κενοτάφιον ἔχωσε — ἐκείνῳ, Syllae, ὅτι τὴν ὠμότητα ἐζήλου, cui add. Dion. C. 1300, 54. τὸ τοῦ Σύλλου μνημεῖον ἀναζητήσας ἐπεσκεύαζε, cum N. Vales. §. 79. ſed ap. Spart. ib. c. 5. p. 714. e. *circa Rhetiam non paucos barbaros interemit*, *milites que ſuos* quaſi *Syllae* milites *et cohortatus eſt et donavit.* Sed Bg. hic e P., tum in δὲ καὶ, aliter, quam ſupra, tantum expreſſo δὲ, cf. P. 4, 7, 3., tum in aſſumto ad gen. ſq. adi. πάντων, diſcedens ab eodem in ſq. αὐτῶν modo per legitimum pron., ſervato illius caſu alio dat., non correcturus, credo, ſed ob Lat. v. *excit.*, quanquam tacente G. Th., cf. §. 2. et in ſimpl. 1, 14, 18. Sed Ms. rem in Hannibalis adiuncto alio gloſſam eſſe manifeſtam, quae formam partem que pro genere univerſo ponit, ad definiendum magis, produnt non modo diſſenſus Mss. rel., ſed elementorum vulg. diverſitas, quae gloſſa etiam e comparatione extiterit, dum ille inſignitur hoc nomine *Carthaginienſis* à Nepote 23, 1, 1. ſed et *Poeni* ib. 23, 10, 1., at cum Noſtro idem nominatur *Libys* ap. Sil. Ital. ſaepe, v. c. 5, 320. 7, 132. 241. 525. it. 9, 244. 640. it. 10, 473. 577. it. ductor *Libys* 9, 180., tyrannus *Libycus* 5, 202., Libycus *leo* 7, 401., rector *Libycus* 11, 322. 15, 331., Libycus *dux* 12, 11. 17, 524., Libycus *ductor* 12, 259. 15, 474., praeſes *Libycus* 15, 362., Libyae *ductor* 4, 39., dux *Libyae* 4, 425., Libyae *rector* 3, 173., Libyae *regnator* 17, 174., Libyae *decus* 11, 606. nec modo *Poenus*, ut ante ap. Nepot., v. c. 7, 376. it. ductor *Poenus* 10, 349., ſed et *Sidonius* ductor 4, 326. it. *Tyrius* ductor 1, 143., *Tyrius* rex 7, 131., *Tyrius* tyrannus 4, 709., *Tyrius* rector 10, 188., Tyrius *dux* 15, 786., et, quod ſolum novit G. Th. in ſevero Lat. *Annibal*, ap. Iuv. Sat. 12, 107. Tyrius *Annibal*, quae nominandi varietas ut pendet a ſcriptoris ingenio ac libertate, ita nititur ſua cauſa, ut in antonomaſia hic ap. Noſtrum, ubi Bg. cum P. ex Hor. Od. 4, 4, 42.

διά τε) Poſt ἐθνῶν deeſſe videtur πορευθεὶς. *Reisk.* Supplet ſane quoque P. aliquod v. *pertranſitis*, quaſi voluerit διαβὰς, quod tamen ap. Noſtr. ſemper tantum eſt cum acc. loci, nec requiritur hic neceſſario, quia διὰ non tam regi poteſt ad inferius v. ἀφικ. (cum aliud obſtet totum membrum κἀκ. δ. τὰ πρ.) quam ad pr. v. ἀπ., ſic quidem, ut in eo lateat verbi participium aliud, v. c. ἰὼν, ἐλθὼν, niſi, parentheſi includens illa κἀκ. δ. τὰ πρ., copulare malis διὰ cum v. extr. ἀφ., unde Bg. oppreſſerit copulam primam τὲ, per ſe nihil ſeriei nocentem, quia prae-

διοικήσας τὰ πρακτέα, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. ἐκεῖ τε [i] ὑποδεχθεὶς πολυτελῶς, καὶ διατρίψας χρόνου [k] τινός, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐςέλλετο [l],

tes, ibi ordinatis rebus, An-
16. tiochiam venit: ibique exceptus honorificentiſſime, atque commoratus aliquamdiu, Alexandriam contende-

i) ἐκεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 4, 18. k) χρόνον τινὰ Ms. Ba. v. N. l) Colon in Stp. rel. ſed comma A. al.

miſſa eſt, ut alibi, cum pertineat proprie ad ſqq., pro διὰ τῆς τε ἀλλ., et, relata ad proximum καὶ, aeque abeſſe poſſit, cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, *hinc* digreſſus *peragrata* Aſia *et* reliquis *provinciis*, Antiochiam introivit. De locorum autem nominibus hic, primo Sch. „Steph. περὶ πόλεων notat, ap. omnes dici in neutro genere, ap. Hom. autem in foem., quem Noſter ſequitur" ſed ut ſexu utroque illo tamen ſit ap. Hom., v. N. ib. et Ind. it. Luc. ſed ap. Stp. Th. modo per neutr., cf. ſine articulo ap. Dem. 671, 9. Mox ἀλλ. Ἀσ. eſt oppoſita pr. Ἰλ. et tantum Aſia propria minor que illa, cf. §. 8., ad quam, praeter nominatam Βιθ., refero etiam ſq. τῶν λ. ἐθν. (ubi Bg. e P., ſed melius ante in Vs. ap. Suid. pro provinciis Rom. iterum,) etiam τ. Ἀντ., quae, ex itineris ſerie ac linea quaſi, hic non illa Syriae metropolis videtur, ſed potius iſta Piſidiae ap. Cell. n. o. a. 2, 161. ſ. 131. et quia demum §. ſq. ſubiicitur Alexandria. Sed Bg. melius, quam P., ad ἀλλ., cf. 1, 2, 2. m., (pro quo mox variatur per ſyn. λοιπ., unde ap. Suid. antea τῶν ἄλλων ἐθνῶν) ad cuius Ms. marg. Leisn. „omittit κἀκεῖσε" quorum reſtitui tantum adv., quia cum reliqua Bg. ſerie non videbatur conſiſtere copula mera καὶ, quae per ſe iungat hoc membrum cum pr. particip. ἀπαρ., et deinde quia, ſumtis his in parentheſi, ut ſupra monebam, illa vocula καὶ valere poterat Lat. *etiam*, i. e. ut in aliis locis; meram quidem copulam oſtendente P., ſed forſan ob expletum in pr. participium, praeter libertatem rel., e quo Bg. tantum ſervat Lat. ad τὰ πρ., aliter, quam ſupra aliquoties, in quo cum v. διοικ. Noſter per analog. modo. Caeterum ad hanc §. refertur ap. Beg. 2, 701. numus in Antonini quartus.

ἐκεῖ τε) Omnia Bg. e P. (in πολ. liberius, quam §. 10. ubi cum v. ὑπ. ad analog. tantum et variando cum 1, 7, 3. ὑπ. βασιλικῶς,) ſed ad διατρ. modo per ſyn. Lat. et ordinem legitimum, ſervante quoque Sb. Ind. ſyn. P. adv. ad formulam χρ. τιν., qua variatur cum 1, 6, 1. ὀλίγου — τινὸς χρ. per ordinem et omiſſum adi., illuſtrante Sb. Ind. noſtram modo ex illa Zoſ. 2, 4, 4. ταύτης ἐπὶ χρόνον τῆς θυσίας ἀμεληθείσης, cum Lat. Bg. et alio in Vs. *ad tempus*, quam modo reperi in Schw. L. N. T. ſed ap. Hes. ἔργ. v. 132. παυρίδιον ζώεσκον ἐ. χρ. et ap. Muſ. v. 291. ὀλίγον ζ. ἐ. χρ., it. ap. Hom. Ἰλ. τ, 157. ὀλίγον χρόνον, *in* exiguum *tempus*, ſed nudum χρόνον, *aliquamdiu*, ap. Vig. p. 57. b. m. ex Arrian., ubi, prae Hoog. ellipſi, facilior eſt illa prioris praep., quam plenam modo rationem novit Stp. Th. 4, 642. G. e., it. illam Ms. Ba. ib. F. m. e Dem. ſine Ind., ut Poſſ. Call. p. 710. m. ex Iſocr., quae hic ſubſtituitur per gloſſam e comparatione vel aliorum ſcriptorum, vel Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξ. ἐςελλ. ubi *aliquamdiu* mo-

πρόφασιν μὲν ποιούμενος, ποθεῖν τὴν ἐπ' m) Ἀλεξάνδρῳ

bat: praetexens huic itineri desiderium conditae ab Ale-

m) ἐπὶ Ἀλ. Ms. Ba. ſine apoſtropho, ut in aliis, cf. 3, 14, 14. i.

ratus, *Alexandriam* iter *ſuſcepit*, ſcribente Noſtro aeque recte per caſum ſecundum temporis ex analog., cuius haec formula ſervatur quoque ad L. Boſ. Ell. p. 329. e. ſed ſine auctoritate alia, quam nec ipſe habui, manens in vulg. cum Mss. rel., quanquam per ſe lapſus in finibus cogitari poteſt; cf. 2, 8, 13. e. in ſq. ἐς., ubi Bud. C. 195, 33. hinc ſine Vs. ſed memoriter cum pr. εἰς, (pro qua l. l. hic variatur,) ſed Stp. Th. 3, 993. i. ſub pravo numero „l. 5.“ cum Bg. e P., et deinde e Synes. cum praep. Noſtri, ut Sb. Ind. e Zos.

προφ μὲν ποι.) Aut μὲν plane tollendum, aut hactenus ferendum, ut teneatur, ei nullum δὲ reſpondere. *Reisk.*

Solitarium μὲν, ut alibi, Bg. omittit e P., mutans iterum (cf. 3, 9, 1. e.) cum illo formulam πρ. π. in privum v.; (libere adiunctis ſubſt. cum pron. ταύτης τῆς ὁδοῦ, quae latent in pr. v. ἐστελλ., pro viciniori ſolo que pron. τούτου, τοῦ στέλλεσθαι,) ſed inf. ποθ. in ſubſt. affine, quale erat l. l., quaſi hic in inf. defuerit art. τὸ, qualis inf. cum προφ. ἔχειν eſt ap. Ael. V. h. Ind. v. πρ., ſed contra Gr. contextum; hic ſuſpicante me peculiare quid Noſtri in πρ. π. cum inf., ductum exinde forſan, ſive quod ſyn. verba priva Lat. *cauſari* et *praetendere* habent inf., cf. G. Th., ut et Gr. προφασίζεσθαι ap. Stp. Th. e Dem. ſine Ind., ſive quod ſubſt. πρ. ponitur cum inf. vel nudo, vel cum artic. gen. τοῦ, cf. Xen. Z. Pol. et Bach., deprehendente me praeterea cum particula ὡς et aliquo particip. tum ſolum ſubſt. πρ. ap. Dem. ſine Ind. 251, 6., cf. Xen. Cyr. 2, 2, 15. e., tum phraſin Noſtri ipſam ib. Ἀνβ. 1, 2, 1. τὴν μὲν πρ. ἐποιεῖτο, ὡς Πεισίδας βουλόμενος ἐκβαλεῖν λ., ubi ſimiliter μὲν ſolitarium, ſed cum ſubſt. noſtro eſt artic., ſpectante huc Stp. Th. Ind. 4, 1733. e. ſine Vs. et commate poſt ποι., ubi dederim, *praetextu* quidem *uſus* hoc, ſe *deſiderare* rel.

ποθεῖν) Intelligi poteſt ἰδεῖν, verba enim ſenſuum omitti ſolent ad ποθεῖν ſ. πόθος. Ariſtoph. in Ach. 361. πόθος με — ὅ, τι φωνεῖς ἔχει. ſc. ἀκοῦσαι. Sed quoque ſimpliciter reddi poteſt, *ſe* deſiderio *urbis* teneri. *Stroth.* (in N. Chr. ſed in Animadv. haec.) int. ἰδεῖν. Sic Ariſtoph. — Similiter et Iupiter ap. Luc. Deor. Dial. 4. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτὸν, (1, 210. l. 26. deſidero *enim* iam *patrem*, ſine N.) reddi quoque poteſt, absque ἰδεῖν ſ. eiusmodi verbo, *deſiderio* alicuius rei *teneri*. Non recte explicatum video illud ἐπ' αὐτῷ κτισθεῖσαν. Significationi illi praepoſitionis ἐπὶ, qua *in finem* redditur, ſimilis eſt altera *in honorem*. Sic Aelianus l. 4. c. 41. (V. h. 2, 41. p. 172. l. 6.) dicit Ἀλέξανδρος ἐπὶ Καλάνῳ ἀγῶνα διέθηκε, i. e. *in* honorem *Calani* ludos *inſtituit*. Eadem vis huic praepoſitioni ineſt in v. ἐπισφάττειν, quod *in honorem alicuius mactare* ſignificat. Atque ſic etiam h. l. accipienda eſt. Falſus igitur eſt Vigerus c. 9. ſect. 4. §. 15. *Idem.*

De prima ellipſi v. L. Bos. p. 402. e. 419. i. ex eodem loco Ariſt., cui add. illum Ind. Herdt. v. ποθ. et Ael. V. h., ubi et Vs. ad latus ſupplet v. *videre*, ut hic Bg. (quod in Ms. ſtrinxerat Leisn. lineis duabus coloris rubri) e P. per ſyn., dum et Beck. in Spec. hiſt. bibl. Alex. p. 18. N. 14. „niſi ποθεῖν Lat. ſignificatione poſitum eſt, addi debet ἰδεῖν“ ni-

κτισθεῖσαν πόλιν, καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι, ὃν ἐκεῖνοι σέβου-

xandro urbis videndae, et deum conſulendi, quem illi ve-

hil tale de Lat. *deſiderare* cum aliquo acc. loci edicentibus G. Th. et Indd. Sed in alteram rem idem Strothus in N. Chr. „coniiceret forſan quis ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ſed nihil mutandum eſt. Pol. vertit *ab Alexandro*, ſed v. Vig. l. l.“ ubi p. 605. i. „Alexandriam *profectus eſt* hoc *colore*, quod *eius* urbis, *quae* cum *Alexandri* nomine *condita* eſſet, *deſiderio teneretur*. Alii *ab Alexandro*, alii *regnante Alexandro*“ quae in N. ab Hoog. improbantur, ſed ut, loco hoc, per numeros indicato, non ſubſtituatur melior Vs., nec apta exempla proferantur, dum Bg. ſervat et ipſe illa P., ſed Sch. partim modo in v. „κτ. conſtructam *Alexandri* nomine *urbem*, ἐπ' Alexandri *nomine*, ſ. ea conditione, ut Alexandri nomen ſervet“ in quo extr. v. poteſt eſſe operarum error pro his, unde Sch. hauſit, Ind. Sb. v. ἐπὶ „Alexandri *nomine* ſ. *ea conditione*, ut *Alexandri* nomen *ferret*“ quo et tendunt iſta Ind. Stroth. Chr. „die Stadt, welche bey ihrer Erbauung *nach* dem *Namen* des *Alexanders* genannt *worden*“ quo et redit tandem illud *in honorem*, quo de v. Ind. Ael. V. h. cum O. M. A. V. 3. p. 90., ut de re ipſa et urbe ſupra 3, 4, 6., ſcribente Noſtro per analog. in praep. iſta cum v. κτ., ſed in hoc v. cum ſubſt. πολ. ut Diod. S. et Iſ. Pan. Mor. p. 26., cf. Herdt. 8, 40. Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, et Dion. C. 1306, 22. ποθεῖν αὐτοὺς προςποιούμενος.

καὶ τῷ θ. χρ.) Eunapius in Aedeſio, ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά τε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη· οἱ γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, *erat* Alexandria *propter* Sarapidis *fanum* alter *quidam* et veluti *ſacer* terrarum *orbis*. Itaque *qui* illuc *undique* confluebant, *multitudinem* agminis *referebant*, (immo *numero* pares *erant* alicui *populo alteri*, praeter ſcil. proprium ei urbi populum, ſ. multitudine efficiebant quaſi aliquem alterum populum.) Quo ipſo in loco Antonini mentionem facit. Adde Amm. Marc. 22, 41. (ed. Ern. 22, 16. p. 273. i. templa, *inter quae* eminet *Serapeum*) et quos G. I. Voſſius annotavit l. l. theol. gentil. c. 29. ſ. *Boecl.* Serapin ſcil. Quo loco, quamvis obiter, annotamus ap. Aegyptios perpetua conſtitutione ſervatum, ut nunquam Saturni templa aut Serapidis intra urbem admiſerint, ſed velut pervigiles et excubitores deos extra pomoeria collocaverint, Al. ab Al. l. 2. c. 4. ſ. *Oxon.* Hic Deus Serapis erat, cf. Plut. de Iſ. et Oſir. T. 2. p. m. 361. et in Gryllo p. m. 984. Euſ. Praep. Ev. l. 4. 23: *Stroth.*

Cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1302. §. 88. it. 1307, 49. ſupra que ad §. 8. Sed Bg. e P. liberis multis tantum ſervat Lat. ad v. χρ., at longius Sb. Ind. „conſulere oraculum dei“ ſed Stp. Th. 4, 585. E. e. ſine Vs. cf. Bud. C. 355, 23. Suid. 1, 931. i. 3, 690. e., non coll. ad Hes. 1. et 2. p. 1564. e. Thom. M. p. 923. lib. de V. med. Vig. p. 316. b. m. Rs. Or. V. 3. p. 515. N. 89. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. ἔχρ., Dion. Cas. et Diod. S., tenentibus Lat. ſaltem *uti oraculo*, cf. G. Th. 1123, 67., unde propius h. l. fecerim *dei* oraculo *uti*. Mox Stroth. in N. Chr. ad ἐκ. „ſc. Ἀλεξανδρεῖς“ quod nomen proprium e genere concretorum latet in pr. nomine urbis πόλιν et τὴν Ἀλεξ., unde P. libere mutat, cf. 4, 6, 8. et in ſq. adv. ἐξ. Stp. Th. qui hinc e P., addens „malim tamen *in primis*“ non obſecuto Bg., forſan ob ſq. §. ὑπ., ſed longius Sb. Ind. „praecipua

σιν ἐξαιρέτως. δύο γὰρ ταῦτα ὑπερβαλλόντως [n] προσεποιεῖτο, τήν τε τοῦ θεοῦ θρησκείαν, καὶ τὴν τοῦ ἥρωος μνήμην. ἑκατόμβας τὲ οὖν κελεύει [o] παρασκευασθῆναι ἐναγισμούς τε

17. nerantur egregie. Duo enim iſta in primis prae ſe ferebat, dei illius religionem et herois memoriam. Hecatombas igitur iubet comparari et inferias omne genus.

n) Mſ. Ba. ὑπερβαλόντως, ut 3, 11, 8. Mox idem habet colon poſt πρ.
o) κελεύειν ed. Bs. 1. cum Bs. 2. R. mendoſe.

veneratione col.“ in quo cum v. σεβ. per analog. modo, cf. Diod. S. 1, 328. l. 63. τὸ τέμενος — τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως, quod religioſe *honorant*, et Virg. A. 11, 785. *quem* primi *colimus*, ubi Heyn. „praecipue inter caeteros, in primis.“

δύο γὰρ) Libere P. in γὰρ, e quo Bg. in ſq. ὑ., cf. 3, 11, 8., non item in v. πρ., quod cum pr. adv. ad analog. iungitur, ut mox θρ. cum gen. obiecti, cf. L. N. T. et G. Th. in ſubſt. Bg. et v. *cultus*. Sed in artic. τοῦ θ. Bg. de ſuo perſpicue.

ἑκατόμβας) Priorem §. cum hac iungens P., ſuſtulit binas hic particulas, ſed Bg. ſolam τὲ, cum tamen habeant Lat. non modo illa affinia *atque adeo*, verum etiam ſeverum, Virg. A. 2, 567. *iam* que *adeo* ſuper *unus eram*, cf. G. Th. 97, 65. ſqq., (nobis etiam *und daher* ſ. *und alſo*,) ad quam analog. forſan ſcribitur hic, ut ſimul ad Gr. δ' οὖν; quod malim, quam ſuſpicari confuſionem litterarum. In ſq. ex analog. iterum modo in v. παρ. cum ſubſt. ἐκ., quo de, praeter Stp. Th., cf. Heſy. Ind. Orph. Heſd. Theogn. Feith. Ant. H. p. 65. ſq., ad L. Bos. Ant. Gr. p. 36. Nr. 8., ad Poll. 1, 26. N. 81. Fabr. Bibl. Ant. p. 496. m., ad Luc. 1, 875. b. i., Schmid. ad Heliod. 3, 1. p. 171. N. 4. G. Th. cum Capitol. T. 2. p. 152. e. libellum que editum Ultrai. 1775. ab Hermanno Royaards de emendandis plur. vett. ſcr. Gr. loc., in cuius c. 4. ephemerides indicarunt quoque diſputationem eſſe ſuper hecatombis, quarum ephemeridum ſummam excerpſi hanc „ſententias de his eſſe iſtas, ut fuerint aut centum boum, aut centum modo pedum, ſ. viginti et quinque quadrupedum animalium, aut modo magnificum ſacrificium, non finiti animantium numeri, aut ſacrificium, conſtans centum numis, in quibus imago boum impreſſa, quod genus poſtremum recte reiectum eſſe ab illo auctore, qui nec putet, vocabulum ex ἑκατὸν et βοῦς compoſitum, ſed ductum ab ἑκάτομβος, i. q. ἑκάτομος, ut adeo ἑκάτομος θυσία ſit i. q. θυσία τοῦ Ἑκάτου, i. e. ſacrificium Apollinis, quia, quanquam oblatum omnibus diis fuerit recentioribus temporibus, tamen ſit veroſimile, id ab initio vetuſtiſſimis que temporibus tantum Apollini factum eſſe; caeterum, e quibus animantibus conſtiterit, non definiri poſſe“ ferente Ind. Stroth. Chr. „eine *Hekatombe*, ein groſses feyerliches Opfer.“ In ſq. ἐν. Stp. Th. cum P., non item Bg., quod, ut pr. ἐκ. ad deum Serapin, pertinere videtur maxime ad Alexandrum heroëm, et conſtitiſſe vel illis partibus victimarum, quae manibus ſecabantur, vel ſic dictis incruentis, libaminibus et ſuffitu, cf. Heſy., non coll. Suida, ad Schol. Eur. Phoen. Valck. p. 645. N. 77. Spanh. ad Call. h. in L. Pall. v. 107. Ruhnk. L. Plat. p. 73. Salm. ad Vopiſc. T. 2. p. 616. a. e. Feith.

παντοδαπούς. ὡς δὲ p διηγγέλη τῷ τῶν Ἀλεξανδρέων πλήθει, φύσει μὲν ὄντι τὰς γνώμας κουφοτάτῳ, καὶ ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾷστα κινουμένῳ, τότε δ' q ἐξεπτόηντο, τὴν τοῦ βασιλέως σπουδήν τε καὶ

18. Ut autem nunciatum id eſt Alexandrinae multitudini, ſuapte natura leviſſimi ingenii, et minimis momentis facillime impellendae, ibi tum extra ſe erant, imperatoris ſtudium et benevolentiam

p) δὲ omiſſum in Bs. 1. al. mendoſe. q) δὲ Ms. Ba. plene, ut alibi, cf. 3, 8, 13. m. et hic quoque in Stroth. Chr.

l. l. p. 88. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Herdt. Ioſ. Rs. Or. V. 7. Is. Luc. G. Chr. et Th. v. Bg. et P., ſed Stroth. Ind. Chr. „*ein* Leichenopfer, *Todtenopfer.*“

ὡς δὲ δ.) Leisn. in Ms. Bg. rubri coloris linea ſtrinxerat pron., quod eſt e P. obliquo, ut et ſyn. adi. ad Ἀλ., ex uſu Lat., cf. G. Th., dum ambiguum eſt, quod habet Auctor de bello Alex. 30, 6. *maxima* et *electiſſima* Alexandrinorum *multitudo* rel., cf. Ioſ. 1, 944. ſ. 2. i. ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, *in* urbe *Alexandrina*, ad quam analog., et illorum τῷ Ῥωμαίων ſ. Ἀθηναίων δήμῳ, Noſter confinxerit ſuam formulam hanc, non praebentibus Stp. Th. et Indd. ſic ſubſt. πλ. cum gen. nominis proprii populorum.

φύσει) Curt. 4, 1, 30. *Aegyptii*, vana *gens*, et *novandis*, quam *gerendis*, aptior *rebus*, ad quem v. Cell. (ubi Noſtri locus ſine Vs. ſic profertur „de Alexandrino populo; φύσει τὰς γν. κουφότατος ὤν.) *Leisn.*

Qui et in m. Bc. 2. „Vopiſc. in Saturnino c. 7. ſq. p. 652.“ quem locum infra daturi, hic addimus modo Beck. Specim. hiſt. bibl. Alex. p. 17. §. 11. cum N. 2. et ex Auctore de bello Alex. 24, 1. *Caeſar*, *etſi* fallacem *gentem*, ſemper *que* alia *cogitantem*, alia *ſimulantem*, bene *cognitam habebat*, rel., P, ſequente Bg. tantum in φυσ., ut 3, 8, 6., ſed ut 2, 15, 4. per gen. eundem in adi. cum acc., ubi Stroth. in N. Chr. recte „ſc. κατὰ, (it. Ind.) γν. ſehr *leichtſinnig*, in ſeinen Geſinnungen ſehr veränderlich, (ſed ib.) φ. ſeiner innern Beſchaffenheit nach, ſeinem Character nach“ quo de alibi, ad analog. iungente Noſtro κουφ. cum τ. γν., cf. in ſuperlat. Foes. cum Z. Ind. Xen. Bach. ex Ages. ſed compar. ib. Pol. et Cyr. Dion. H. T. utr. Fi. Pal. et Suid. Mox Bg. e P. ad ἐ. τ. βρ., ſupplens ſubſt. liberum, ſed Sch. „*leviſſimis* de *cauſis*“ vicinius ſubſt. αἰτίοις, pro quo et procedit illud commune πράγμασι, abeunte etiam Stroth. Ind. „über *die* geringſten *Kleinigkeiten*“ ſed variante Noſtro cum 4, 6, 5. ἐ. βρ. αἰτίαις et 1, 3, 15. ἐ. ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥ. κιν., (quod adi. reſpicit P. libere,) ſed ad analog. modo ſcribente in τ. βρ. et cum v. κιν., quo de Bg. cf. 1, 3, 15., h. l. impelli non ad mutandum imperium et dominum, quia iam parebant Romano imperatori, ſed ad mutandum animum ſuum erga imperatorem, quem, ante cum odiſſent et riſiſſent, nunc colere ſatagunt, cf. cap. ſq.

τότε δ' ἐξεπτ.) Huic loco videri poſſit ſubeſſe mendum; quum tamen potius credibile ſit, hoc ἀνακόλουθον ab ipſo Herodiano profectum eſſe. *Steph.* Malim ἐξεπτοημένῳ et πυνθανομένῳ, et tum δὲ §. ſq. erit tollendum. *Reisk.* Pol. *quaſi* animorum *impotes.* Menander II, 4, p. 244. di-

εὔνοιαν πυνθανόμενοι. ὑποδοχὴ [r] δὲ παρεσκευάζετο, οἵαν μηδενί πω ποτὲ βασιλεῖ [ſ] γενέσθαι φασί. πάσης τε γὰρ

19. intelligentes. Igitur ad excipiendum, illum apparatus fiebat, quantum nulli unquam imperatorum factum fuiſſe aiunt. Nam et omne genus

r) ὑποδοχὴν habet Edit. Halens. et Cod. Vindob. ſed melius eſt ὑποδοχὴ ap. Boecl. *Loc.* In mea ed. Hal. eſt, ut dedi cum rel. edd., ſed in Ms. Ba. πυνθανόμενοι, ὑποδοχὴν δὴ παρεσκευάζοντο, οἵαν λ. v. N. ſ) βασ. γενέσθαι ῥωμαίων. πάσης λ. Ms. Ba. v. N.

cit ἐκπαθεῖς ὑπὸ ἡδονῆς γινόμενοι κατέχαιρον, *gaudio exultabant, ita, ut ſui compotes non eſſent.* Livius hoc ſic efferret 27, 51. *vix gaudium animis capiebant,* vix *diſpenſari laetitia inter impotentes eius animos potuit,* (quorum priora modo ib. med. ſunt.) ἐκπτοῆσθαι, πτοεῖσθαι, πτοιᾶσθαι eſt non tantum *exterreri,* inſtar equi ſternacis, ſed etiam *attonitum fieri admiratione et gaudio,* et *tota mente exſternari ac ſibimet excuti ad vehementius aliquid appetendum.* Sic Schultens ad Prov. 28, 22. v. Herodian. 5, 4, 1. *Leisn.* Per ſyntheſin h. l. nomen collectivum πλῆθος verbum in plurali numero ſibi iunctum habet, *v.* 1, 6, 25. *Stroth.*

Libere omittente P. duo illa τότε δ', quid expreſſerit Bg., non liquet, dum eius particulas nec G. Th. Hor. Turs. et Lex. Schell. tenet, nec explicant Intp., quos inſpexi, ap. Virg. A. 6, 898. (ubi et Var. L. eſt,) et Ter. Andr. 1, 1, 79. 104. 1, 3, 18. 4, 1, 10. Eun. 1, 2, 28., poſſunt que per figuram illam ἐκ παραλλήλου ſtare pro una temporis et conſecutionis particula Lat. *tunc*; et ipſe Bg. δὲ per Lat. *tum* ſupra reddebat 3, 10, 9., et alii, quos v. ad 2, 3, 6., ſic vertunt, ubi ſolum ſtat in apodoſi, in qua hic accipiens ego, et utrumque τότε δ' pro Lat. *tum vero,* pro que Gr. aliorum τότε δὴ, pro quo δὲ ſaepe habuimus, nihil hinc tento, modo peculiare Noſtri quid et Latini deprehendens, dum, conſultis Indd. Stp. Th. Bud. G. Hocg. Op. Vig. aliis que, tamen nil tale vidi, ubi τότε δὲ in media oratione, et, ut dixi, in apodoſi periodi, per ὡς coeptae, poneretur, ſed modo ab initio enunciationis ap. Thuc. 75, 79., ubi pr. l. 77. pro vulg. τὸ δὲ legi queat τότε δὲ, praecedente πρότου. Sed in v. ἐξεπτ. Stroth. Ind. cum Bg. „in Erſtaunen gerathen, ganz *auſser* ſich *ſeyn*“ ſed Sch. „*conſternati* ſ. *impotes* animi *erant*“ in poſtr. partim e P., quo reſpicit, opinor, Stp. Th. 3, 590. i. „ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam *impotem* animi *eſſe*“ ſine auctore, dum inveni ap. ſolum Polb. 2, 365. m. τῶν -- ἐξεπτοημένων καὶ παρεστώτων ταῖς διανοίαις, per liberrimam Vs., ſenſu Leisn. primo, h. l. prae gaudio extra ſe eſſe, i. vehementer gaudere, variante Noſtro per ſyn. pro ἀνεπτόηντο 2, 7, 12. In ſq. membro liber P. in ordine et v. πυνθ.

ὑποδοχή) Bg. ſervat e P. δὲ per δὴ, ut alibi, (quod Ms. Ba. hic praebet, ut 3, 8, 11.) et aliquid ex illius phraſi ad ὑπ. παρ., ubi videatur habuiſſe lectionem illam Ms. Ba. in v. med. „igitur *ad* excipiendum *illum* ſe *comparabant*“ ubi modo libere exprimitur Mss. accuſativus, ortus is, ut videtur, ſic, quod ſcriba adhuc in mente haberet priorem σπουδὴν et εὔνοιαν. Et ſic refert Ms. Vi. cum v. vulg. paſſ. et ſing. παρεσ. Quod cum alius librarius non conſiſtere cum acc. iſto vidiſſet: mutavit verbi

μούσης ὄργανα, πανταχοῦ muſica inſtrumenta ubique

numerum; quanquam et contra fingetur, erraſſe librarium aliquem in finibus, per compendium ſcriptis, ut 1, 14, 11. i., et hinc, cum memor eſſet, ſupra ſaepius ap. Noſtr. occurrere med., demum correxiſſe vulg. nominativum, qui cum ſervetur a Ms. Ve. habeat que ſe bene conſtructio vulg. et ad analog. ſaltem fiat, noſtratibus quoque commoda, *es wurde ein* Empfang, *eine* Aufnahme *zubereitet* ſ. *veranſtaltet*: bene Bg. fecit, cum ſervavit, quantum Latine poſſet, mutando v. paſſ. in formulam nominativi, ſed hunc flectendo aliorſum, quia Latt. ſubſt. in v. ὑπ. ap. Stp. Th. nec per ſe ſatis bona ſunt, nec uſum habent cum v. *parare* etc. Sed Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ὡς δὲ ἐφήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὔπω τὶς βασιλέων πρότερον, contractis Noſtri his cum §. ſq. i., hic breviorem P. deſerente etiam Bg., qui tamen et ipſe libere caſum in βασ. mutat, a P. prorſus neglectum; ubi Ms. Ba. librarius aliquis per gloſſam addidiſſe videtur gen. illum Ῥωμαίων, ad magis definiendum ſubſt., quod cum alius in marg. deprehendiſſet, ignarus, quorſum pertineret, delevit v. φασὶ, omiſſum idem a P., qui, ut dicebam, brevior modo hic fuit, nec propterea cum Ms. Ba. conſentit, quia illius novi gen. nullum apparet ap. eundem veſtigium. Quum vulg. lectionem ſervent etiam Mss. rel.: prodit id ipſum, quod ſumſi, gloſſema, ſed librarii ſtultitiam quoque hoc, quod ita oratio pendet ſine ſerie legitima, quia rectio pron. οἷος cum inf. non bene hic procedit, tum quod requirit nominativum οἷα, non acc., qui valet modo, ubi prior oratio iam eſt infinita, ut infra 6, 2, 10., tum ob ſenſum, quem in ea rectione damus iſti pron., ut mutetur vel in particulam ὥστε, vel in pron. relat. *qui* una cum v. Lat. *poſſe* ſ. *valere*, vel in adi. aliquod, ut *valens*, it. *idoneus*, it. *promtus*, paratus, *cupidus*, v. Bud. C. 1372, 30. 1374, 3. Stp. Th. 3, 451. e. L. Ern. Vig. p. 116. Nr. VI. cum N., Dev. p. 243. Per. ad Ael. V. h. 3, 9. p. 215. N. 7. e. it. 11, 13. p. 705. N. 2. Bg. ad Alc. ep. p. 89. e. L. Bos. Ell. p. 330., ad Luc. 3, 623. N. 66. Abr. Dl. Th. p. 712. Ind. Sb. cum ej. Di. H. T. utr. Eutr. Met. Cell. Gs. Chr. Dem. Fi. Ae. The. et ad Plat. Phaed. p. 206. N. 4. Z. Xen. Cyr. et Ἀνβ. aut denique in idem pron. *qui* cum v. Lat. *ſolere*, cf. ib. Hell. Mor. et Mem. S. Z., cui add. 3, 11, 1. et forſan Gs. Vs. ad Luc. 1, 820. l. 14., quae poſtr. ratio, in P. hic reperienda, tamen non valet, quia et ipſa poſtulat nomin. οἷα, ut priores rationes alienae ſunt a contextu, ubi formula ὑπ. γεν. cum dat. perſ. modo facta eſt ad analog.

μούσης ὀργ.) Huius luxus Orientalis affectatione *Gallienus ſaepe ad tibicinem proceſſit, ad organum ſe recepit, cum proceſſui et receſſui cani iuberet*, Trebellius Pollio in Gallieno primo c. 7. (c. 17. T. 2. p. 238.) De caetero Alexandrinis *organa hydraulica* praeſertim familiaria ſunt, quippe cum et auctor omnis machinae hydraulicae Creſibius Alexandrinus memoretur Vitruvio l. 9. c. 9. et Plin. 7, 7. Deſcriptionem organi elegantem Graecam v. ap. Cl. Salm. in Lamprid. Heliog. ſ. et in epigrammate Graeco Iuliani Apoſtatae. *Boecl.*

Cf. ad Lampr. c. 32. Heliog. p. 874. Cas. N. 2. it. Cl. Cic. v. *hydraulus* cum Gs. Chr. Plin. p. 404. m., reddente Stp. Th. v. μουσ. 2, 829. F. ſub notione „pro ipſo cantu" it. v. ὀργ. i. e P., quem deſerit Bg. modo ad πασ., reſpiciens ad ſenſum, et ad παντοδαπὸς §. 17., quocum varie-

διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο [t], ἀρωμάτων τὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις. δᾳδουχίαις [u] τὲ καὶ

diſpoſita varium ſonum edebant, et aromatum variorum ac ſuffimentorum vapores ſuavem odorem praeſtabant in portis. Taedarum quoque ge-

t) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) Sine iota ſubſcr. in A. al.

tur, ut Stroth. Chr. Ind. „allerley muſ. Inſtr." dum in ὀργ. cum μ. ſcribitur ad analog., cf. Ind. Plut. Hs. cum Ioſ. Luc. et Ael. V. h. ſed G. Th. modo cum ὀργ. in Bg., qui prae P. ſeverior in τὲ γὰρ — τὲ ut 2, 1, 17. etc. it. 1, 4, 3. quibus ibi diſputatis add. alio ſenſu copulata ap. Polb. 1, 497. l. 8. ἄν τε γὰρ — ἄν τ' λ. *ſive* enim — *ſive* rel.

παντοχοῦ διακ.) Forte παντοχῶς, *quibuscunque* tandem *formis* et *modis* conſtructa. *Reisk.*

Sed hoc cum inſit iam in pr. παι. aliquo pacto: tum correctio eſt contra libros omnes, etiam P., unde Bg. et Stp. Th. v. διακ. 2, 163. i., quo phyſico ſenſu cf. Ind. Luc. et Ael. V. h., ſed ad analog. modo cum adv. π., i. e. per varia loca, extra urbem, in viis, in portis et turribus, intra que urbem in diverſis plataeis et aedibus. *Sed* in ſq. formula ἦχ. εἰργ. forſan eſt Lat., cf. G. Th. v. *ſon.* 491, 31. lingua -- *quae* ſonos *vocis* diſtinctos *et* preſſos *efficit*, et p. ſq. l. 21. *faciunt* ſonitus *venti*, pro quibus ſeveris Bg. e P., cf. ἠχ. Ind. Luc. et Ael. V. h.

ἀρωμάτων λ.) Egit de hoc more Briſſonius in erudito de regno Perſico commentario et Cas. ad Calig. Suet., add. infra 4, 11, 3. *Boecl.* Idem honoris genus refert Herodi. c. 11. *Stroth.*

Notarat Leisn. in m. Ox. „Cas. ad Suet. Calig. 13. p. 623." ubi agit de more excipiendi imperatores per ſuffitus, δᾳδουχίας et flores, ad Suet. *inter* altaria *et* victimas, *ardentes* que *tedas*, denſiſſimo et laetiſſimo *obviorum* agmine, *inceſſit*, memor et huius loci, adiectis his, quoad habui in Excerptis „in honorem regum a populo cum taedis ardentibus ſ. cum facibus procedebatur ſ. cum lumine" cf. Bud. C. 1239, 2. „Athen. — de Antonio loquens triumviro, μετέβαινε δ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, i. e. φωτιζομένης, illuſtrata, illuminata facibus, e tectis fulgentibus. λυχναψία id dicitur et δᾳδουχία. Herodi. de Antonino Alexandriam ingrediente, δᾳδ. — βολαῖς βασιλέα ἐτίμων" ſic ſine Vs., aliter adeo, quam Cas. ante, locum Noſtri intelligens, dum Stroth. Ind. Chr. „δᾳδ. die *Vortragung* der *Fackeln*" cum Bg. quoque facit, proferente Stp. Th. vocem modo ex alio Noſtri loco, quam reperi praeterea ap. Heſy. 1, 872. i. δᾳδουχίας, λαμπαδηφορίας, λυχναψίας, φωτισμοῦ, (ubi in N. tantum ex 2. Maccab.) et ap. Luc., ubi Gs. cum Bg., qui deſerit P. etiam (ſecus ac Stp. Th. in εὐωδ.) in phraſi παρ. λ., quae ducta videtur e Lat., ut et ἀτμ. cum ἀρ. ex illo *ſpiramen — aromatis*, v. G. Th. et Luc. 3, 653. v. 139. λιβάνων ἀτμὶς, vapor *turis*. Caeterum in m. Par. 2. notarat Ern. „v. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. it. in Galba c. 18." quo tamen extr. loco nihil reperi, huc pertinens.

ἀνθέων βολαῖς ἐτίμων τὸν βασιλέα. ὡς δὲ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν σὺν [x] παντὶ τῷ ϛρατῷ, πρῶτον [y] εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν, πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε [z], λιβάνῳ τὲ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν. ἐκεῖθεν δ' [a] ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα, ἣν ἔφερεν ἁλουργῆ [b], δακτυλίους τὲ, οὓς

ſtationibus et florum ſparſionibus honorabant imperato-
20. rem. Poſtquam intraverat urbem cum toto exercitu, primo templum ingreſſus, multas victimas mactavit, ac thure aras accumula-
21. vit. Illinc porro progreſſus ad Alexandri monumentum, paludamentum quod gestabat purpureum, annulos

x) σὺν in Lugd. omiſſum mendoſe. y) πρῶτον μὲν εἰς λ. Ms. Ba. v. N. z) Colon in Ms. Ba. a) δὲ Ms. Ba. cf. §. 18. m. b) Hic comma in edd., non item poſt ἐφ., ſed mox poſt εἶχε comma in Bs. 1. L. v. N.

ἀνθέων β.) Ritus ſpargendi flores a diis ad homines translatus adulationis cauſa, v. Cell. ad Curt. 5, 1, 20. *Leisn.*

Ibi reſpicitur huc ſine Gr., cf. ſupra 1, 7, 11. et v. *flos* e. G. Th., hic ad analog. tantum Noſtro iungente ἐτ. cum δαδ. λ.

ὡς δὲ) Bg. omittit iterum advers., ſecus ac P., quem deſerit in v. εἰσηλ. et in rel. negligentiorem, ſed tenentem illud Ms. μὲν, additum forſan ob ſq. §. δ', quo ſequente ſupra 3, 12, 16. m. idem removit μὲν, quod per ſe exciderit ob pr. τον litteras, nudo ſic πρ. occurrente ap. Noſtr. etiam alibi, cf. 2, 1, 22. e. 2, 2, 1. 3, 5, 2. m., ubi tamen δὲ non ſequitur, ſervante Bg. vulg. cum Mss. rel. Mox Bg. e P. in v. ἀν. et ſubſt. ἐκ., cf. §. 17., quod per analog. iungitur cum v. κατ. (cf. Ind. Luc. v. ἑκατόμβας — θυόντων,) ubi Bg. cum Ind. Sb. ſed Stp. Th. ſine Vs., cf. Ind. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. cum N. 19, ad 4, 1. p. 330. it. Heſy. 2, 168. m. 193. e. N. 10. In ſq. v. ἐσ. Stp. Th. partim e P. „*thure* altaria *cumulavit*" quae phraſis et rectio forſan eſt e Lat., cf. Virg. A. 11, 50. *cumulat* — altaria *donis* et 8, 284. cumulant *oneratis* lancibus *oras*, cum N. Heyn. it. 5, 54. ſtruerem *ſuis* altaria *donis*, et G. Th. 1112, 57. Plin. — *Alexandro M.* — *ſine* parſimonia *tura* ingerenti *aris*; ſed de v. σωρ. L. N. T. Ind. Luc. Diod. S. Fab. A. Hs. et de λιβ. ib. cum Kl. Tyrt. p. 80. m. Suid. 2, 444. m. Hes. cum N. it. Ammon. p. 89. Thom. M. p. 577. ad Ariſt. Plut. v. 703. Schol. cum Hſth. et ad Ioſ. 1, 136. N. 2.)

ἐκεῖθεν) Pro P. contracta periodo Bg. in δὲ, ut 4, 2, 14., ſed in ἐλθ., ut 2, 3, 3., tum ex illo in χλ., cf. 3, 7, 8. et ad ἁλ. 1, 14, 16. m. it. 4, 7, 4. In ſq. ponetur comma poſt v. ἐφ. e logica rectione, iuncto ſubſt. χλ. cum adi. ἁλ., quod tamen et copulabitur cum pron. ἣν, poſt quod etiam proſaici, nec modo poëtae, ponunt adi., divulſum a ſuo ſubſt. annexum que enunciationi poſteriori, ut alias ſubſtantiva reiiciuntur poſt pron. ſequentis membri. Par eſt fere ratio in ſq. δακτ., cuius genitivi λιθ. τιμ., qui ſunt materiae ſ. modi, hic itidem, facto poſt εἰχ. commate, ſtabunt poſt pron., ubi pro liberrimis P. reſolvit Bg. illos gen. per

εἶχε λίθων τιμίων [c], ζωςῆράς τε, καὶ εἴ τι πολυτελὲς ἔφερε, περιελὼν ἑαυτοῦ, ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ.	que quos habebat cum gemmis pretioſis, balteum item et quidquid pretioſum geſtabat ademtum ſibi, impoſuit illius tumulo.
Ἃ δὴ ὁρῶν ὁ δῆμος, ὑπερέχαιρε [d] παννυχίζων τὲ καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦ	Quae cernens populus, gaudebat ſupra modum, pervigilia feſtum que celebrans: igna-

c) Ms. Ba. καὶ ζωςῆρας τὰ πολυτελεῖς, ἔφερε περιελὼν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπεθ. v. N.
d) ὑπέχαιρε Bc. 1. mendoſe, v. N.

praep., tacente G. Th., cf. Ind. Iuſt., Noſter ut in hoc gen. peculiare quid habeat, ſed ad analog. tamen, etiam in v. ἐχ. cum δακτ. (quo de v. Xen. Z. Pol. Diod. S. Geop. et Fi. The.) ut que variet per brevitatem hic quandam cum 1, 17, 5. λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων et 5, 8, 13. διὰ — λίθων τιμ. πεποίκιλτο, cum ſint annuli, lapidibus pretioſis ornati, diſtincti, inſtructi, cf. τιμ. cum λιθ., de ornatu corporis vel aedificio, L. N. T.

ζωςῆρας) Leisn. in m. Ox. „cur plural.?“ pro ſing. hauddubie, ut in aliis ſubſt. ſupra, ut Lat. *cingula* ap. Virg., cf. Heyn. ad Aen. 12, 942. et Poll. 7, 68. ſed in notionem Bg. e P. cf. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 183. ubi et de alia, ignorata a Stp. Th., de perſ. (*ſuccinctis*) ex h. in Ap. v. 85., cum Ind. Herdt. Soph. Ai. Orph. Suid. et Hes., unde, praeter P. ſing., in Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλ. μν., τήν τε χλαμύδα, ἣν ἐφόρει, καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς, περιελόμενος ἐπ. τ. ἐκ. σ. per ſyn. ſing., etiam adeo in pr. δακτ., ſed in Vs. *et ſi* quid *praeterea* precioſum *gerebat*, dum Bg., ſecus ac P., in εἴ τι per ſyn. iterum, cf. 4, 6, 7., addente P. libere adi. ἄλλο, cf. 3, 15, 6., e quo Bg. in περ., ſed Sb. „ſibi detrahens“ in quo cum adiunctis τὴν χλ. et δακτ. Noſter ad analog. Sed in Ms. Ba. novitate multiplici (cuius nullum veſtigium eſt ap. P., qui in extr. membro libere addit adv. *tum*, pro deinde, cf. 1, 13, 12. e.) debet primo tolli comma poſt πολ., ut cohaereant τὲ — ἔφερε καὶ ἐπεθ., valitura per ſe pro φέρων ἐπεθ., at καὶ ſequente τὲ καὶ ſupra 2, 10, 10. m. Ms. Ve. placitum, iungat acc. ζωςτ. cum prioribus, ſed τὲ non ſtet ſuo loco, ſed praemiſſum, ut alias, pro ἔφερέ τε περ. ἑ. καὶ ἐπ., at denique ſic pereat formula illa εἴ τι, cui auctor Ms. Ba. inimicus, cf. 3, 7, 18. e., totam mutationem illam ſuſceperit, ubi manifeſta vis apparet, et, ſublatis ſemel iſtis καὶ εἴ τι, quia ἔφερε trahebatur ad ſuperiora, tunc quoque in ſq. addi debuit καὶ ante ἐπεθ. et adi. πολυτ. accommodari priori ſubſt. ζωςτ., dum lectio vulg. nihil in ſe habet vitioſi.

ἃ δὴ) Copulam hanc in transeundo et colligendo, pro Lat. *igitur*, opprimit Bg. iterum, ut 3, 11, 7., e P., libero illo etiam in numero plur. adiunctorum, dum reſpicit Noſter per variationem in abſoluto ὁ δημ. ad pr. cap. §. 18. i., ubi Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθ. γν. populus *vero* Alexandrinus *ſupra* mo-

βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην. ταῦτα γὰρ πάντα ἐκεῖνος ὑπεκρίνατο [e], βουλόμενος τὸ πλῆθος αὐτῶν διαφθεῖραι. ἡ δ' αἰτία τοῦ λανθάνοντος μίσους τοιάδε τις ἦν. ἀπηγγέλλετο [f] αὐτῷ, διατρίβοντι ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔτι [g], καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ

rus imperatoris occultae vo-
2. luntatis. Haec enim omnia
ille ſimulabat, cupiens mul-
titudinem illorum diſperdere.
3. Cauſa autem latentis odii,
huiuscemodi quaedam erat.
Nunciabatur ei commoranti
Romae adhuc et fratre ſuper-
ſtite, atque etiam poſt eius

e) Colon Mſ. Ba. f) Ita et Ms. Ba. *Mart.* v. N. g) Ms. Ba. ἔτι καὶ τοῦ ἀδ. π. v. N.

dum *laetabatur*, ignarus, *quidnam* ille *occulti* conſilii *tegeret*, ad quae in N. e Io. Antiocheno afferuntur magis cum Vs. illa et textu noſtro convenientia haec, ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν κανν. λ., pro quo v. Sch., inductus a Bc. 1. „ὑπεχ. laetus *ſupra* modum *erat*, ſ. *latenter* et *in* ſinu *gaudebat*" fere cum Stp. Th., ubi ſine auctore aeque ac noſtrum, quod v. ap. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. et Xen. Z. Cyr., cui add. 1, 3, 12. 1, 4, 8. Sed adjuncta duo particip. contrahit Bg. in phraſin e libero verbo cum ſubſt. duobus affinibus, quae ratio, ſervans notiones ſingulorum particip., melior eſt, quam P., ſumentis hendiad., cf. 1, 17, 13., ſed 2, 12, 5. in ſq. Bg. οὐκ εἰδ. e P., pro *ignorans* imperatoris *occultam voluntatem*, vel, quo Noſter reſpexerit, ap. G. Th. v. *anim.* 351, 46. latentem *animum*, ex Hor. *latentes* animi *ſub vulpe*, ubi P. liberior, cf. Dion. C. 1306, 21. ἐπικρυπτόμενος τὴν ὀργὴν λ.

ἐκεῖνος ὑπεκρ.) P., praeter oppreſſum pron., liber in v. ὑπ., at in βουλ. ut 4, 8, 8., quem deſerit Bg. in v. διαφθ.; cf. 1, 17, 8. e., reſpiciente Noſtro in gen. pron. αὐτ. prioris cap. §. 18. i. nomen τῶν Ἀλεξ. cf. Dion. C. 1306, 16. καίτοι τὸν Ἀλέξανδρον ὑπεραγαπᾷν φάσκων, τοὺς ἐκείνου πολίτας μικροῦ δεῖν πάντας ἄρδην ἀπώλεσεν.

ἡ δ') Copulam adverſ. omiſit P. iterum, cf. 3, 11, 11., quem Bg. deſerit in rel., tum in pron. τοι., tum in ordine αἰτ. λ., ubi Noſter ad analog. in λανθ. cum μισ.; cf. G. Th. v. *od.* — occluſum, — *occultum.*

ἀπηγγέλλετο) Scribo ἀπήγγελτο. *Steph.* qui clam iterum correxerit e P. plusqf., ubi per ſe cogitari poteſt confuſio in finibus, ſed tamen contra libros omnes tentandum nihil videtur, quia etiam alibi enallage temporum valet, et impf. pro plusq., ut Bg. hic retinet ipſe tempus vulg., cf. 1, 9, 1. m., in quo v. recte nemo haeret hic, nude illo poſito et ſine particula quadam transeundi, v. c. γὰρ, δὴ, οὖν, quae quippe saepius opprimuntur in demonſtrando. In ſq. διατρ. λ. variatur in praep. cum δ. ἐν τῇ Ῥ. 2, 14, 10. 3, 10, 3., in quam rem Sb. Ind. v. ἐπὶ, vertens hinc *Romae*, modo comparat ex Eutr. Met. 1, 8, 4. μηδένα ἐπὶ τῆς Ῥ. εἶναι, unde conficitur tantum enallage caſus, ſecundi pro tertio, quade alibi; nihil me reperiente, quam v. διατρ. cum pr. ἐπὶ et dat. rei, ſed fere tropico ſenſu, ap. Stp. Th. 3, 1333. F. e. p. ſq. C. Poſſ. Call. p. 313. 732. e. Rs. Or. Ind. Dem. et V. 4. formulam ſyn. διατριβὰς ποιεῖ-

τὸν ἐκείνου φόνον, ὅτι ἄρα εἶεν πολλὰ εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντες. πεφύκασι δέ πως [h] εἶναι

caedem, eos nimirum multa in ipſum fuiſſe cavillatos: 4. natura autem quodam-

h) δὲ πῶς Par. cum Pat. v. N.

ε͗θαι ἐπὶ ἰατρείου, unde hic modo ſcribatur ad analog. Quod autem Ms. tollit comma poſt ἔτι, ut id adv. pertineat ad ſq. membrum demum, ubi et P. habet, ſaepe ille cum iſto Ms. conſpirans: primo arguit veterem in Codd. diſtinctionum abſentiam, deinde habet poſtpoſitam καὶ copulam, vel pro *etiam*. In Bg. Ms. nulla fuit diſtinctio, ſed tamen ordo vulg., qui ſit vel de induſtria ambigue factus a ſcriptore, in medium coniecto adv., intra que duas enunciationes, ne bis poneretur, vel ſimilis illi ſupra 2, 1, 16. e., ubi idem ἔτι in extremo membro erat, ſed Ms. idem tentabat. Ap. Noſtr. quidem cum v. περ. illud adv. iungitur, v. c. 3, 2, 9. 3, 8, 5., ſed et abeſt, cf. 1, 5, 6. Tum ſolus Memmius animadvertit, pro τοῦ ἀδ. dediſſe P. „*vivo* adhuc *patre*" qui in nomine perſ. commiſerit errorem, repertum mihi etiam in Vs. Lat. ed. Antwp., nec ſublatum in Vs. caſtigata ap. Stp., ſed recte a Bg., qui tamen e P. in ſq. membro καὶ μετὰ λ. ſervat particulam ſ. adv. comparandi ὁμοίως, (cf. 4, 2, 14. m.) per ſyn. Lat. *etiam*, niſi ſolam καὶ copulam iterum ſic duplici Lat. reddit, v. 4, 6, 7.

ὅτι ἄρα) Scommatum et dicteriorum valde impatiens Baſſianus; id quod apparet cum ex auctore noſtro 4, 6, 10. tum ex Capitolini Geta c. 6. (T. 1. p. 743. e.) ubi Helvii Pertinacis dictum altius in pectus Baſſiani deſcendit, ut poſtea nece Pertinacis eſt approbatum. Quam periculoſa ſint dicteria in potentes auctoribus ſuis, oſtendit Gruter. ad Tac. A. 5, 2. (extr.) Muret. V. L. 8, 16. *Leisn.*

Etiam in hac regione liber P. eſt, maxime in omiſſo ἄρα, cf. 2, 14, 9. et Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ἔγνω γὰρ, ὅτι πολ. ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν, contracta Noſtri periphraſi in ſimpl. verbi tempus.

πεφύκασι) Plane, ſicut de Antiochenſibus ſupra 2, 10, 14. annotaverat, v. quae Cas. de Alexandrinis habet ad Athen. 4, 25. *Boecl.* Ex Iſocratis Areop. circa med. p. 199. apparet, tales homines facetos, ad irridendum faciles et promtos, ea aetate εὐφυεῖς appellatos, (cf. laud. ad 4, 7, 3.) ab veteribus autem Athenienſibus δυστυχεῖς putatos fuiſſe. De dicacitate Alexandrinorum Seneca ad Helv. c. 17. *itaque* loquax *et* ingenioſa *in* contumelias *praefectorum* provincia, *in qua etiam*, *qui vitarunt culpam*, *non effugerunt infamiam.* De dicteriis, ab Alexandrinis in Veſpaſianum iactis, v. Xiph. 66. p. 749. B. Suet. Veſp. c. 19. (ubi ed. Burm. 2, 254. Torrentius etiam ad Noſtr. reſpicit,) et ad h. l. Pitiſc. De dicacitate Alexandrinorum accipiunt quidam Ovid. Triſt. 1, 2, 80., de eadem Martial. 4, 42. Sed neſcio an Ovidius alias potius delicias reſpiciat, quam iocos Alexandrinorum, quando ait: *Non ut* Alexandri *claram* delatus *in* urbem *Delicias* videam *Nile* iocoſe *tuas.* Iocis non ſatis convenit v. *videre.* Nec nequitias Niliacas ex Martial. l. l. huc traxerim, Cantica Nili potiori forte iure ex III, 63, 4. huc advocarentur. Ap. Ovid. tamen deliciae Nili poſſunt eſſe pueri Alexandrini dicaces illi, facti que et eruditi ad ioca et ſcurrilitates gratas dominis, ideo que care emti. Hinc eosdem Statius V. Silv. 5, 66. vocat Pharia de puppe loqua-

φιλοσκώμμονες [i], καὶ λέγειν εὐςόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιὰς [k], ἀποῤῥιπτοῦντες εἰς	modo ſunt dicaces, facti que ad ſcite deſcribendum et illudendum: iacientes multa in

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel.

ges delicias. De his Barth. ad Stat. l. c. et quos multos ille citat p. 506. ſq. Ad eorundem puerorum dicacitatem Statius etiam reſpicit II *Silv.* 1, 74. De Alexandrinis deliciis *Quintil.* 1, 2. ad Ovid. A. 2, 13, 7. p. 440. Aegyptiorum indolem deſcribunt alii ap. Lloydum in Aegypt. *Leisn.* v. Cas. ad Athen. 4, 25. Simile de Syris in primis que Antiochenis narrat Herodian. 2, 10. *Stroth.*

De dicacitate Aegyptiorum et in primis Alexandrinorum, veteribus notata, cf. ad Dion. C. p. 1083., ubi ſine Vs. locus Noſtri profertur etiam, dante Bg. hic tantum Lat. ad φιλ. e P., qui δὲ pro γὰρ ſumit, ſed negligit particulam πῶς, cf. 3, 12, 2., qua de enclitica, per circumflexum in libris quondam ſcripta, alibi dictum, ut de v. πεφ. cum inf. ſupra, Thuc. Xen. Cyr. Plut. Krg., in quo, cum εἰν. et ſq. λεγ. poſito per analog., mutat Bg. v. φ. in ſubſt. affinis merum abl., ſecus ac P., addito pron., quocum Stp. Th. 4, 265. D. m., ſed in φιλ. ſine Lat. Bg. et auctore, quem praeterea habui Luc., ad cuius Tim. laudat Barl. p. 205. noſtrum locum, cf. Poll. *amans ſcommatum*, ut Suid. 3, 609. m. φιλοσκώμμονος, τὸ σκώπτειν φιλοῦντος, *qui* cavillationes *et* iocos *amat*, quod ad Noſtr. referas, cogitato errore in litteris, φιλοσκώμμονες — φιλοῦντες.

λέγειν) i. e. deſcribere alios et ludibrio habere ita, ut ſentiant, ſe deſcribi et ludibrio haberi, alios dicteriis ita petere, ut feriantur. Sic Alciphr. 3, 53. καὶ οὐκ ἠςόχησα, i. e. ſcopum meum attigi; perveni, quo tendebam; *non fruſtra fui*, (quod poſtr. ibi p. 399. e. in Bg. Vs. pro *nec aberravi*,) Ariſtaen. 1, 1. (i. l. 5.) de puella, ὁ Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐςόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, *Cupido* edocuit *amatam* iaculari *telis* oculorum *felicibus*, (ut in Vs. ed. Pav. pro dextre, certo, oculorum coniectu; oculis ferire ita, ut conſequaris, quod velis, movere amaſium, amore incendere, et, quod Leisn. ad illum loc. iterum delerat, *feliciter* oculis *amorem venari*.) An ὑπογραφαὶ ſunt *figurae* Suetonii in Veſp. c. 13. §. 1.? *Leisn.* Verbum λέγειν cohaeret cum πολλὰ inferius. Tum εὐςόχους, in accuſ. pluralis, malim, quod cohaereat cum ὑπογραφὰς, quod ipſum cum ἀποῤῥιπτοῦντες cohaerebit. Sunt autem ὑπογραφαὶ ſic dicti *characteriſmi*, Schilderungen *der* Gemüthsarten *unter* erdichteten *Namen*, cuiusmodi morum et animorum quaſi ſimulacra in fabulis ſcenicis repraeſentantur. *Reisk.* Stephano in Thes. ſuſpecta eſt h. l. vox ὑπογρ., quam interim Budaeum ſecutus *figuratum dictum et ridiculum* interpretatur. Varii utique ſunt nominis ὑπογραφὴ ſicuti verbi ὑπογράφειν ſignificatus, quos docent Bud. et Stp. in quibus tamen unus eſt, quem apud hos fruſtra quaeres, eum vero diligenter obſervavit Cas. ad Strabon. l. 1. ad Athen. l. 12. ex quo optime, quae vis h. l. nomini ὑπογραφὴ inſit, derivari poteſt. Nimirum ὑπογράφειν perinde ac ὑπαγορεύειν eſt *tecte ac obſcure*, *non vero claris* ſ. *expreſſis verbis aliquid innuere*. Sic Diod. S. l. 19. dicit μεγάλας ὑπογραφόντων ἐλπίδας, ſimiliter Polybius notante Cas. ἐλπίδας ὑπογράψας τῷ μειρακίῳ. Pari ratione Clearchus ap. Athen. l. 12. in fin. p. 553. utitur verbo προϋπογρά-

τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ [1], optimates, quae feſtiva qui-
χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, dem ipſis videntur, moleſta
λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. autem ſunt iis, in quos di-

1) Ms. Ba. πολλὰ· χαρ.

φειν pro tacite innuere, ſed v. Cas. et ad h. l. et ad Strab. p. 40. ſ. 67. Almelov. Hinc perſpicuum eſt, ὑπογραφὰς h. l. eſſe tectas cavillationes et dicteria, ſ. eiusmodi ſermones quibus obſcure quis laceſſitur. Cuiusmodi fuit *Germanici* cognomen, quod non nulli ita interpretabantur, quaſi ob occiſum fratrem *germanum* ſic appellaretur. Simili ambiguitate etiam *Geticus Maximus* dictus eſt, quum et *Getas* ſ. Gothos levioribus praeliis viciſſet, et fratrem *Getam* interemiſſet, v. Spartian. Carac. et ad eundem Cas. obſervat. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „ſuſpectum eſt hoc vocabulum H. Steph., ſed aliud ſubſtituere non audeo, (et ib. Ind.) ὑπ. *eine* ſatyriſche *Schilderung*; — παιδ. ein *Scherz*“ ſed Sch. „π. dicteria feſtiva, ὑπ. deſcriptiones (hoc unum ex Ind. Sb.) cavillandi animo dictas“ at ap. Suet. l. l. *cauſidicorum* figuras — *leniſſime tulit* Cas. in N. „Herodianus, ut videtur ὑπογραφὰς l. 4. nominat, Suidas σκώμματα ῥητόρων, Graeci ὑπονοίας“ rum ap. Bud. C. 831, 27. „ὑπ. qua dictione Herodianus pro figurato dicto et ridiculo uſus eſt l. 4.“ hinc ſine Vs., et Stp. Th. „ὑπ. *fig. dictum et rid.* Bud. interpr. ex Herodi. l. 4. καὶ λεγ. — παιδ. Sed vereor ne mendoſe legatur ibi ὑπογραφὰς“ qui forſan cogitabat ἐπιγραφὰς e Vopiſc. in Saturn. c. 7. T. 2. p. 718. e. *ſunt enim* Aegyptii — *viri* ventoſi, furibundi, iactantes, *iniurioſi*, atque adeo *varii*, liberi, *novarum* rerum *uſque* ad *cantilenas* publicas *cupientes*, verſificatores, *epigrammatarii*, ad quod poſtr. Cas. in N. 7. „qui verſibus et epigrammatis enormi libertate in principes ſuos et magiſtratus ludant.“ Sed ſalva eſt utique lectio vulg. Nam primo ipſe Stp. Th. tenet notionem, qua ſit „deſcriptio primae manus et delineatio, rudis et craſſa adumbratio“ in qua ineſt *illa vis* pr. ὑπὸ, quam et Stroth. attulit, ut in Lat. *ſub*, quae *vis* tamen deinde neglecta, ut in aliis, videtur, ut pro quavis deſcriptione et depictione poneretur, cf. Ind. Polb. et Poll. 7, 128., unde recte Rsk. interpretatus et Bg. e P. Verum deinde e contextu hic, et maxime e ſqq., definietur notio magis, ut ſit deſcriptio morum pravorum, vitiorum ac ſcelerum, qua quis tecte obſcure que culpatur, quam notionem Bud. retinuit fere etiam L. Ern., eo que conſilio Noſter adiunxit rel. pro quadam interpretatione, ubi παιδιαὶ ſane ſunt ſpecies prioris, ioci mordaces, et dicteria ludicra ſ. ridicula, ab alia parte rem cogitante Noſtro. Quae cum eiusmodi ſint, ut per illa involucra atque integumenta tamen appareat et agnoſcatur is, qui perſtringitur: tum iis convenit adv. Noſtri εὐς., quod h. l. i. q. apte, perſonae que convenienter, noſtratibus quoque *treffend*, (pro Ind. Stroth. „*fein, ſinnreich*“) ex eodem tropo et iaculantium ſcopo, qua phyſica notione cf. ap. Ioſ. 2, 295. f. 5. l. 4. *certo ictu*, ut tropice ib. 1, 405. l. 6. *apposite*, ap. Luc. vero etiam de dictis 1, 26. l. 40. *directe*, et 3, 115. i. πρὸς τὰ ἐ. εἰρημένον, *apte*, quod Lat. cum Bg. tenet Stp. Th., ſed ſine auctore, cf. Ind. Sb. Luc. Diod. S. 1, 39. l. 41. cum Poll. 6, 205. *coniecturaliter*, iungente id Noſtro ad analog. illam ap. Luc. cum v. λ., ubi Sch. „dicere *ioca*, εὐς. *dextre* dicere *illuſiones*“ dum id

τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει[m] μάλιϛα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν.

cuntur. Nam in hoc genere urunt maxime, quae arguunt deliſtorum veritatem.

m) Ms. Ba. κνίζειν μαλ. ſed Ve. κακίζειν μαλ. v. N.

adv. opprimit P., e quo Bg. retinet formulam aliam et copulam iterum meram loco ἤ, pro *natura vero quodammodo ſunt dicaces, et proferunt* apte *deſcriptiones* aut *dicteria*; dum licuit adeo e Lat. uſu cum Sch. ſervare ad v. λεγ. ſeverum, quia habent *dicta* et *dicteria dicere*; quanquam v. λ. proprie non convenit cum ſubſt. ὑπ., ſed iungitur et hic verbum duobus ſubſt., quorum uni tantum per ſe aptum ſit, et per analog. modo v. λ. cum utr. et forſan Lat. Per quae non opus eſt ingenio Rsk., dum ſenſus e vulg. exiſtit bonus et idem, ac cum libris omnibus vetuſta ſervat quoque P. per libertatem tamen aliquam ſuam, unde Bg. pauca, liber et ipſe in ordine adi. πολλ. et in v. σκ., ubi et Stp. Th. e P., pro *irriſis* ſ. *iis, qui* ſunt *irriſi*, cf. paſſ. ap. The. Ch. et Plut. Hs., ſed in v. ἀποῤῥ. phyſico ſenſu, praeter Suid. 1, 291. m., L. N. T. Ind. Hesd. The. Ch. Luc. D'Orv. Ch. et in criticam rem et confuſionem Geop. ut in med. Orph., ſed tropico Hom. cum Ael. V. h. at de dictis, ut h. l., praeter Suid. 1, 255. e., maxime ap. Ael. V. h. 12, 57. i. πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπεῤῥίπτουν, *multa* et *acerba* in *eum* convicia *coniiciebant*, cf. Ind., ubi Bg. per ſyn. e P., ſed cum eo in χαρ., quod de ſcommaſi etiam v. ap. Cas. ad Ath. 2, 418. cf. ib. p. 4. e. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Ael. V. h. cum p. 372. N. 6. it. Luc. cum 2, 696. N. 30. it. 3, 359. N. 14. Dem. Xen. Cyr. M. S. et Ἀνβ. Diod. S. Plut. Hs. et Krg. Hom. cui add. Ἰλ. ά, 39. Ὀδ. γ', 58. ε, 231. Hesd. Call. Orph. Mus. Theogn. cum Suid. et Hes. ſed in rem poëticam Ammon.

τῶν μὲν γὰρ) vellicant, exulcerant, aegritudinem afferunt. Simili metaphora τὸ δάκνειν Graecis, e. g. Chryſ. Homil. in 2 Cor. 4, 13. οὐδὲν οὕτω δάκνει τὴν ψυχὴν, ὡς ὄνειδος, οὐδὲν οὕτως τήκει (f. θήγει, inſtigat, *irritat*,) τὴν ψυχὴν, ὡς σκώμματα. Sic Cic. Tuſc. 4. (Gs. Th. v. *mordeo* 3, 82.) *ſi paupertas* momordit, *ſi* ignominia *pupugit*. Τῶν ἁμ. τὴν ἀληθ. Apul. Mil. 10. p. 215. vocat *criminum veritatem*. Tac. A. 15, 68. (e.) aſperis *facetiis* illuſus, *quae*, ubi *multum* ex *vero* traxere, *acrem* ſui *memoriam relinquunt*, quae ſententia exemplis illuſtratur ibi ab Intrp. v. et ib. 5, 2. (e. *acerbae facetiae.*) Ea moleſtiſſime homines ferre ſolent, quae ipſorum culpa contracta ſunt. *Leisn.* Venet. male κακίζειν. De iſtius verbi poteſtate v. Reines. Var. l. 3. p. 417. *Strotb.*

Quem Rein. locum etiam in m. Ox. laudarat Leisn., agens ſuper h. l. etiam in Progr., ubi Bg. omittit e P. ſolitarium ſtans iterum μὲν, deferens eundem in rel., per libertatem in pron. τῶν τοι., ubi ſane tacite reſpicitur ſubſt. aliquod omiſſum, ſed non neceſſario illud a P. adiunctum *iocorum*, quaſi pertineat ad pr. παιδιᾶς, dum latet in pr. adi. πολλὰ et φιλοσκωμμ. it. in v. v. σκωφθ. et ἀποσκωψ. ſubſt. affine σκωμμάτων, unde Leisn. in Ox. „*ea* dicteria *vel* maxime *pungunt*" pro quibus ſervaſſem *nam* talium *quidem*; poſt P. illa addente Sch. in „κν. *pungunt* ſ. *mordent* inſtar urticae" fere ex Ind. Sb. „mordere, *pung.*" et e Stp. Th. 2, 278. A. m., qui deinde hinc ſine Vs., cf. Foeſ. p. 208. b. m. Hes. Suid. 1, 696. m. 2, 334. e. Palm. Ex. p. 806. m. Ind. Herdt. cum N. D'Orv. Ch.

πολλὰ τοίνυν αὐτὸν [n] ἐκείνων σκωψάντων ἔς τε [o] τὴν τοῦ ἀ-

5. Cum ergo varie ipſum cavillati fuiſſent etiam ob

n) Ms. Ba. ἐκείνων αὐτὸν σκώψ. v. N. o) In Ms. Ba. ἐς τὴν τ. ἀδ. abeſt τε, quod Stp. male habet. *Mart.* v. N.

Plut. Krg. Luc. ſed in rem criticam et confuſionem D'Arn. An. Cr. p. 605. i. cum Lyco. v. 608. Sed Mss. res primo communis eſt in confuſis iterum ει et ειν, cf. 2, 12, 10., deinde peculiaris in Ms. Ve. vel e lapſu ſcribae, vel per gloſſam, ut Schol. Ar. Veſp. v. 1277. ἔκνισεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάκισεν, ab h. l. tamen alienam, cui convenit potius Heſy. 2, 286. e. κν., λυπεῖ, quod per variationem i. q. phraſis pr. λυπηρά ἐστι, ad ſenſum recte explente P. pron. demonſtr. ante ὄσ., ſed libere iterum agente in ſq. ἐλ., ubi ad analog. modo ſcribitur et in v. ἐλ. cum ἀλ. et in hoc cum ἀμ.

πολλὰ) Hoc adi. ſervans P., tamen deinde alia mutat, (et ex eo partim Sch. v. σκ. „quum *per* modum *cavilli* multa *in* eum *dixiſſent*") ut Bg. adi. id in adv., ex Apulei. ap. G. Th. in v. *cavill.* cum Gr. n., neceſſario quidem, dum Lat. non habent illum acc. cum ſuis v. v., et Gr. ille, ad analog. modo adiunctus a Noſtro, (cf. Xen. Cyr. 5, 2, 18., et ſupra 2, 7, 4.) ſupplendo pr. κατὰ, pro adv. haberi poteſt. Sed Ms. alius ordo, in aliter locato pron. iterum, cf. 3, 8, 9. i., nihil laevitatem iuvans, modo pertinere videtur ad rectionem, ut accuſ. ſit propior ſuo v., nihil definiente P., qui et alterum pron. gen. oppreſſit cum Bg., ubi olim reſtituemus, cum, ut Gr., ſic et Lat. addant, etſi per ſe minus neceſſarium, niſi quoad eſt in oppoſitis.

ἔς τε) Fortaſſe ſcripſit Herodi. ἔς τε ἄλλα καὶ τὴν τ. ἀδ. ἀν. *Steph.* Dele τέ. Illi accumulati genitivi conſequentiae efficiunt anacoluthum, etiam a Latinis frequentatum. Nam recta conſtructio poſtulabat ἐκεῖνοι σκώψαντες et καλοῦντες et χλευάζοντες et αὐτοὶ δοκοῦντες — tum recte ſequitur ἠνάγκασαν. *Reisk.*

Copulam, etiam a P. oblique expreſſam, ſed a Ms. eiectam, ut alibi, dedit Bg. non per meram illam Lat., ſed e Stp. m, fere per voculam, qua innuitur additio quaedam, tacite in mente cogitatis aliis ſimul, quo redit illa Stp. emendatio Gr., etiam Vs. Lat. in m. P., ubi *leniſſima* ratio ſit, ſumere τὲ pro Lat. *id que*, quo de alias, et comma figere poſt σκωψ., dum illa Stp. Gr. latent iam non modo in noſtro hoc Lat., ſed quoque in pr. πολλὰ, ad hanc ſententiam, quia igitur tum multis modis ipſum illi riſerant, tum etiam praecipue ob fratris caedem; vel, ſi πολλὰ ad ſqq. videatur pertinere, et per ſubiecta quaedam exempla explicari, tum τὲ ſimiliter retinebitur illo Bg. aut noſtro ſenſu, immo et pro mera copula *que*, ſubintellecto adv. *praecipue*, et in primo membro v. σκ. ponetur modo cum acc. perſ., ſed in hoc membro etiam cum pr. ἐς, recte a Bg. intellecta pro διὰ, qua notione ſolennis eſt in verbis laudandi et vituperandi, quo et pertinet noſtrum v. σκ., ubi Stp. Th. modo rectionem hanc tenet, non item illam Bg. praep. 3, 886. E. m., cf. tamen ib. 1, 1156. G. e. Bud. C. 1463, 16. L. Boſ. Obſ. M. p. 50. Vig. p. 573. i. cum N., quae inclinat potius pro κατὰ, ut Schw. L. N. T. p. 419. N.; Abr. ad Aeſch. 1, 663. m. it. Dl. Th. p. 795. e., ad Luc. 1, 581. N. 22. it. 2, 502. N. 38. cum Ind. v. εἰς e. et ib. cum ἐς quoque 1, 403. l. 61. Fi. ad Well. p. 364. i. Poſſ. Call. p. 490. 516. m. Ind. Thuc. in N. v.

δελφοῦ ἀναίρεσιν, καὶ τὴν πρέσβύτιν [p] Ἰοκάστην καλούντων [q], ἐκεῖνον δὲ [r] χλευαζόντων, ὅτι δὴ, μικρὸς ὢν, Ἀλέξανδρον καὶ Ἀχιλλέα, γενναιοτάτους

fratris caedem: ac ipſam quidem anum, Iocaſtam appellarent, illum autem irriderent, quod nimirum parvus homo Alexandrum et Achillem for-

p) πρεσβύτην A. al. cf. 4, 6, 6. q) Colon in Ms. Ba. r) Ms. Ba. ἐκ. δὲ πάλιν χλ. v. N.

εἰς, et Ael. V. h. ib. b. i. et v. σκ. ſed Rs. Or. V. 4. et Dem. v. εἰς Nr. 2., qui ignorat v. σκ., quo de add. 558, 21. per ſyn. praep. εἴς σε ἐπὶ τούτοις ἔσκωψεν, ut Dion. C. 1306, 18. ἀκούων γὰρ, ὅτι διαβάλλοιτο καὶ σκώπτοιτο παρ' αὐτῶν ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐχ ἥκιστα τῇ ἀδελφοκτονίᾳ, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

τὴν πρεσβύτιν) quod ſcil., ut Iocaſta Oedipo filio, ita Iulia Antonino privigno nupta eſſet. *Memm.* Propter Antonini nuptias cum matre initas, perditiſſimae libidinis femina. *Oxon.* Cur Alexandrini Iuliam Domnam per ludibrium Iocaſtam nominarunt? De Iocaſta Creontis filia, Laii Thebanorum regis uxore, Oedipi matre, Diod. S. IV, 66. ſq. et alii haec narrant: Oedipum per imprudentiam matrem ſuam uxorem duxiſſe, duos que ex ea filios, Eteoclem et Polynicem, duas que natas, Antigonen et Iſmenen, procreaſſe. Duos illos fratres, lite de regno et mox bello orto, mutuis vulneribus concidiſſe. Crediderim ergo, etiam Alexandrinis ſuſpicionem iniectam fuiſſe, quaſi Caracalla matris inceſtis amoribus implicaretur. Sic demum Iulia ſimillima Iocaſtae. Iocaſtae duo filii duae que filiae fuere. Itidem Iulia genuit Caracallam et Getam et duas Septimias, quas Severus dotatas maritis, Probo et Aetio, dedit, Spart. in Severo c. 8. Quatuor liberos Severi et Iuliae exhibet numus ap. Beger. p. 696. Iocaſta duos filios in concordiam redigere non potuit, Eteoclem et Polynicem. Aeque infeliciter res proceſſit Iuliae in reconciliando Caracalla cum Geta. Quodſi verum eſſet, Caracallam, mortuo Severo, matrimonio ſibi iunxiſſe Iuliam, ut ſunt aliqui, qui hanc ἀθεμιτογαμίαν exprobrent Iuliae: tum et hoc nomine ſimilis ea Iocaſta foret. Sed ſcommatum ſtudioſis ſatis eſſe potuit ad comparandam Iuliam cum Iocoſta, quod neutra filios diſcordes reconciliare potuit. *Leisn.* Scil. Iuliam matrem eius, qua cum in matrimonio vixiſſe eum, quemadmodum Oedipus cum Iocaſta, narrat Eutrop. 8, 11. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Haec eſt Iulia, noverca Caracallae, quam eum in matrimonio habuiſſe Eutrop. narrat l. c. propterea que eam Iocaſtam dixerunt Alexandrini, quia haec quoque, licet inſcia, filium Oedipum maritum habuiſſe dicitur; hiſtoria eius notiſſima eſt, v. Suid. et Eur. Phoen." cf. Spart. in Sev. c. 10. p. 730. *intereſt ſcire*, quemadmodum *novercam* ſuam *Iuliam* uxorem *duxiſſe* dicatur. — *Quo audito, furor inconditus ad effectum criminis roboratus eſt, nuptias que eas celebravit*, rel. Matrem *enim* — *non* alio *dicenda* erat *nomine* — duxit *uxorem*, ad quae Cas. N. 4. „hoc ideo adiicit, quia re vera non mater, ſed noverca fuit." Hic quidem P. addidit ſtatim cum libertate alia „matrem *que* etiam *Iocaſtam* vulgo *appellarent*" qua de cf. ad Dion. C. p. 1285. §. 85. et 1304.

καὶ μεγίστους ἥρωας, ἐμιμεῖτο ſ), τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαί τὸν Ἀντωνῖνον ἠνάγκα-

tiſſimos et maximos heroas 6. imitaretur. Haec talia dum iocari illi ſibi videntur, perniciem et inſidias ipſis meditari Antoninum coëgerunt:

ſ) Hoc comma in A, 1. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al., v. N.

§. 97. „Iuliam laudat ubivis Dio et Herodianus. Sed Latini ſcriptores tradunt, famoſam adulteriis fuiſſe, et filium ad libidinem et inceſtum matrimonium induxiſſe, Spart. Car. c. 19. (immo 10.) et Sev. c. 21. (p. 635. m. *Baſſianum* — qui *novercam*, matrem *quinimo*, — uxorem *duxit*,) Vict. Caeſ. 21, 3. Epit. 21, 6. Eutrop. 8, 11, 3. Oroſ. 7, 18. Euſeb. Chron. Sed de inceſtu non praeter rem dubitaveris" cf. ad Spart. in Sever. c. 18. p. 627. *uxorem* Iuliam *famoſam* adulteriis *tenuit* Salm. N. 3. b. e., it. Exc. ad 2, 15, 7. e., ut tamen Noſter, famam vulgarem iterum ſecutus, Alexandrinos ad inceſtum illum reſpexiſſe innuat, ubi et Bg. libere addit pron. et praeterea particulam μὲν, hauddubie ob ſq. δὲ, qua in cauſa opprimitur illa ſaepe, cf. 3, 3, 10. 13., variante Noſtro cum pr. v. σκ. hic per χλ., ubi Stp. Th. „irridentibus *ipſum*" partim e P., qui perimit ſq. δὴ, dux idem Bg. in ſq. addito ſubſt. ἄνθρωπος, pro particip., cf. 3, 3, 5., non autem referens novitatem Ms. in addito iterum aliquo adv., quod, nec elapſum a vicinia, nec a rel. Mss. praebitum, arguit gloſſam, ut illud πάλιν, pro *rurſus*, i. e. contra, acceptum, opponatur clarius, quam ſolum pron. ἐκειν., prioris membri nomini πρεσβ., quo panno aſſuto facile carebimus, cum iam, praeter pron. ἐκειν., diſerta δὲ particula ſatis diſtinguat, etiam, ſi ſumatur illa Mss. pro *iterum* ſ. denuo, quaſi praemiſſa membra pertineant ad cavillationes priorum temporum, ubi Caracalla adhuc Romae degebat, v. §. 3., ſed hoc unum membrum referatur ad cavillationes, quas in Caracallam adhibuerint, praeſentem ap. ſe, ex actis que ab eo cap. toto pr. Sed ut Noſter in prioribus membris non adiecerat tempus nec particulam, id indicantem: ita et in hoc omiſerit, et, vel non monente Gloſſatore per πάλιν, lector aliquis attentus et memor prioris cap. poteſt colligere ipſe, haec pertinere ad recentes cavillationes. Caeterum ap. Beg. 2, 694. ſq. ſunt in numis Iuliae Domnae tum quartus, ubi eius conſecratio „per pavonem, Iunoniam avem, quae credebatur Auguſtarum animas in coelum deferre, (tum alius, hanc ad §, relatus, de) Iulia adultera."

τοιαῦτα) Quanquam tolerans ego numerum adhuc Bc. novae §., tamen modo ſeparavi haec a prioribus commate, quia conſtructio eſt continua per eosdem gen. conſq., et quia particula δὴ, νῦν, δὲ, alias in reditu ad priora ſolennis, ſaepe omittitur. Quod que ſupra voluit Rsk. anacoluthum, id non eſt neceſſarium, cum gen. conſq. tales contineant notionem cauſae, a Bg. e P. propterea ſtatim per particulas ſolennes expreſſam, quae adeo notio pro libertate et libidine a quovis ſcribente poteſt exprimi, ſive per particulam cauſalem, v. c. ἐπεὶ, ſive per participiorum aut nominativos aut gen. Sed Bg. hic quoque ſeverior eſt, quam P., ſervatis etiam omnibus pron., aliter tamen, quam ſupra, verſatus in τοι. τ., ubi iſta Lat. iuncta G. Th. 709, 75. modo ſemel habet, ſed

σαν, φύσει ὄντα ὀργίλον [t] καὶ φονικώτατον [u]. συμπανηγυρίσας [x] τοίνυν αὐτοῖς [y] καὶ συνεορτάσας, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην [z] τῶν ἀπὸ πάσης περὶ αὐτὴν χώρας ἐκεῖ συνελ-

natura hominem iracundum
7. et valde ſanguinarium. Cum itaque celebraſſet cum ipſis feſtum, videns totam urbem multitudine maxima opple-tam, hominibus ex omni vicina regione ibi congregatis;

t) ὀργῖλον A. Stp. rel. ſed noſtro accentu Par. al. v. N. u) φονικὸν Mss. tres, v. N. x) Haec συμπ. — συνεορτάσας in Par. 1. et Ox. 1. mendoſe abſunt. y) Comma hic A. Stp. rel. delevimus cum Bs. 2. v. N. z) Hic comma erat in Bs. 1. cum Ox. v. N.

diverſi ſenſus, qualis alius item habetur in Sall. Iug. 31, 9. et in locis, a Corr. prolatis, qui neuter hic ineſt in Gr., variante iterum Noſtro prr. χλευ. et σκωπτ. per v. παιζ. (quod ap. G, Th. in utr. Lat., P. et Bg.) et cum 1, 8, 10. e. ὀλέθρια βουλεύσασθαι ἑαυτῷ per adiunctum ἐπιβ. et aliud v. σκεψ., quod per analog. modo habet ſecum et iſtam praep. et illa duo adi., quorum poſtr. ἐπ. de re, ap. Stp. Th. tantum hinc ſine Vs. et per aliam e memoria aut lapſu operarum lectionem ἠνάγκασεν, reperi per fem. ap. Dion. H. S. T. 1. ſed per neutr. quoque ap. The. Ch., cf. de perſ. Ind. Dion. G. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S., ſed in rem criticam et confuſionem Dion. H. T. 2. cum D'Orv. Ch.

φύσει) Non improbandam putabam olim Cod. Ven. lectionem φονικόν, quam nunc diligentiori rei conſideratione reiiciendam iudico. Namque vel negligentiae vel ſedulitati librarii potius tribui poteſt quam vulgata. *Stroth.*

Qui quidem in N. Chr. dederat „Cod. Ven. non male" ſed recte in Obſ. retractat ſententiam, dum ſane Mss. gradus alius eſt vel e lapſu, haerente in ſcribae mente adhuc priori gradu, vel potius ex ingenio, quod, reſpiciens eosdem gradus in pr. ὀλεθρ. κ. ἐπ., noluit copulari ſecum diverſos, poſitiv. et ſuperlat., ſaepius tamen etiam ſupra ap. Noſtr. obvios, hic P. conſentiente cum Mss. vel e Cod. aliquo eodem, vel per libertatem, e quo Bg. iterum, ut §. pr., ad partip. ὄν. Sed in adi. ὀργ. nullibi deprehendi circumflexum, ſed modo acutum, ap. ipſum Stp. Th., L. N. T. Heſy. Foes. Dem. et Luc. cum 1, 586. N. 71., non bene deſerente P. ordinem Gr. membrorum.

συμπανηγυρίσας) Hinc incipit Noſter diverſus eſſe in re narranda a Dion. C., ad quem proinde p. 1306. §. 120. „ſed Dionem, comitem itineris, vera rei geſtae ratio fugere vix poterat. Caeteri, famam incertam ſequentes, rei geſtae ſummam locis et temporibus pro ingenio quisque ſuo accommodaſſe videntur." Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „pauciora in Lat. quam Gr." dum duo verba contracta ſunt in unam phraſin per hendiad. in particip., ſed P. duo ſaltem ſubſt. affinia retinet, variante Noſtro cum 2, 7, 14. per adiunctum v. συνεορτ., quod, ap. Stp. Th. ſine auctore prolatum, tenui praeterea ap. Sb. Ind. e Xiph., intra duo v. ponente Noſtro iterum pron., quod et ad ſq. pertinet; unde comma tollendum, (cf. 2, 5, 7.) quod poſt ſq. πεπληρ. oſtendit quoque Bg., quo facto τῶν — συνελθ. pro gen. conſq. ſint ſumenda ſeparatim; cum altera

θόντων, διὰ προγράμματος πᾶσαν τὴν νεολαίαν[a] εἴς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας[b], εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι, ὥσπερ Μακεδονικὴν καὶ Σπαρτιάτιν, οὕτω καὶ τοῦ ἥρωος ἐπωνύμους. κελεύει δὴ,

edicto publicato, univerſam iuventutem in quendam cam-
8. pum iubet convenire, dictitans, in Alexandri honorem phalangem velle ſe conſtituere; uti Macedonicam et Spartanam, ita et Heroi illi
9. cognominem. Iubet ergo

a) Ms. Ba. νεολαί, quod literarum compendium difficile eſt ad explicandum: infra recte ſcriptum eſt. *Mart.* quo de forſan aliquid ap. Montefalcon. al.
b) In Ms. Ba. verba φησ. — συστησ. colis comprehenduntur. *Mart.*

ratio non interpungendi poſt πεπλ. nectat τῶν — συνελθ. cum pr. πλήθους; *multitudine — eorum, qui* ab *omni* circa *eam* regione *ibi* ſ. illuc *convenerant*, ſenſu utrinque parum diverſo, dum P. libere aliorſum vagatur. Sed Bg., rectionem v. πεπλ. cum gen. melius ſervans, quam P., tamen ex illo ſupplet ſubſt. ἀνθρώπων, quanquam in regione alia, ſeverior que in ſervato adi. πασ., tamen cum eo fere mutat formulam περὶ αὐτ. in adi. affine.

διὰ προγρ.) P. merum caſum ſextum ſyn. formulae Bg. auget addito particip., pro ſevero *per edictum*, cf. Bud. C. 216, 20. Stp. Th. tantum e Luc., ubi v. Ind. cum N., it. Sb. e Xiph. et Zos. 1, 51, 4. tum Eutr. Met., Phil. p. 753. D. m. Suid. Hes. Thom. M. p. 739. et Cang. Gloſſ. v. Lat. *programma*, e ſcriptt. tantum Lat. ſed „πρ. *proſcriptum*, in Gl. Gr. L. edictum, *ſubmonitio* per *libellum*, lib. Baſilic. it. Harmenopul." at Oederi lib. ſingular. de programmatis Graecorum p. 36. m. „edicto *iuſſit* pubem *univerſam* in *certum* campum *confluere*" e ſolo Noſtro, qui variat cum δήλωσις 2, 13, 4. In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. διὰ δὲ προγρ. τὴν νεολ. — συνελθ. *edicto* propoſito *iuſſit* rel.

πᾶσαν τ. νεολ.) Dio complures eiusmodi lanienas Alexandriae factas commemorat. Spart. (in Carac. c. 6. p. 717. i.) *inde Alexandriam petiit, in gymnaſium populum convocavit, eum que obiurgavit, legi etiam validos ad militiam praecepit. Eos autem, quos legerat, occidit exemplo Ptolemaei Evergetis. — Dato praeterea ſigno militibus, ut hoſpites ſuos occiderent, magnam caedem Alexandriae fecit.* Exemplum Evergetis Phyſconis v. ap. Val. Max. 9, 2. ext. 5. *Boecl.*

Cf. ib. Cas. N. 2., dum Spart. conſentit cum Noſtro in πεδ., qui cum 4, 2, 17. ἐς τιμ. τοῦ βασιλέως variat in praep. et ordine, ſed ad analog. ſcribit in ſq. φ. συσ., quod v. cum acc. perſ. ſenſu hoc militari, pro Bg. e P. ſ. colligere, nobis *errichten* ſ. *aufrichten*, ignoratum a Stp. Th., cf. ap. Krebs. Decr. R. p. I. p. 266. e. M. O. Nov. T. 6. p. 511. e. Graben. de Protect. p. 5. eum Ind. Diod. S., ubi vis med. ſervetur hic, pro ſibi, in uſum ſuum. Tum in ſq. Σπαρτ. videtur reſpici ad 4, 8, 7., ſed altera phalanx memoratur modo a Xiph. Sb. 433, 10. ταῦτά τε ἐν τῇ Νικομηδείᾳ χειμάσας ἔπραξε, καὶ φαλ. τὴν Μακεδ. ἐξήσκησε.

ἐπωνύμους) Congruentius cum Schotto legemus ἐπώνυμον, ſingulari nu-

ϛιχηδὸν [c] τοὺς νεανίας πάντας διαϛῆναι, ὡς ἂν [d] ἐπελθὼν ἕ-

ordine iuvenes omnes diſtributos conſiſtere: ut eos per-

c) ϛοιχηδὸν Ms. Ba. v. N. d) Ms. Ba. ὡς ἂν, ἐπ. ἕκαϛον ἴδοι λ. ſed comma poſt ἐπ. in A. al., at poſt ἑκ. in Stp. rel. v. N.

mero, ut referatur ad φάλαγγα. *Sylb.* Aut φάλαγγας in plurali eſt legendum, aut ἐπώνυμον in ſingulari. *Reisk.* i. e. Alexandrinos v. not. ad Eclogas. Conſtantinus ap. Euſeb. Vit. Conſt, 4, 36. de Conſtantinopoli ſcribens ait: κατὰ τὴν ἐπώνυμον ἡμῖν πόλιν. *Stroth.*

Qui in N. Chr. „forſan melius ἐπώνυμον, ſed ſaepius Herodianus per ſyntheſin plurali utitur pro ſingulari. Senſus eſt: ſe velle ex Alexandrinis phalanga conſtituere, ſicuti iam haberet Macedonicam et Spartanam. ἐπώνυμοι τοῦ ἥρωος enim ſ. *ab Alexandro denominati* ſunt Alexandrini.“ In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. φήσας, εἰς τὴν 'Αλ. τιμ. φάλαγγας συϛήσασθαι, dicens, *ſibi* in *animo* eſſe *in* hon. *Alex.* phalanges *conſcribere*, ubi adeo comparet plur. ille φαλ., ſed aeque per libertatem illius compilatoris, ac in contractis rel. Contra Bg. refert ſing. etiam in ἐπων., (quem et maluit Beck. in Specim. hiſt. bibl. Alex. p. 18. N. 14.) dum P. nihil edicit per obliquam orationem et confuſam, pro quibus Sch. „ἐπωνύμους 'Αλεξάνδρου, *cognomento* Alexandri *vocatas* phalanges“ nihil me ſine libris tentante, et, dum novi Codd. accedant, contento illa Stroth. ſyntheſi, ſed in aliam partem, ut plur. ἐπων. referatur ad ſing. φαλ., tanquam collectivum, quanquam per ſe confuſio, ut alibi, incidiſſe poteſt in α et ας, cf. 3, 12, 22., it. in ους et ον, cf. 1, 16, 7. e. in Noſtri rectionem ἐπων. cum gen., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. 2, 1330. F. i. e vulg. plur., ubi Bg. de ſuo in artic. τοῦ ἡρ. pro libero pron. P., qui et liberior in expleto v. εἶχεν ad enunciationem mancam in ὡςπ., ubi aeque aliud ſupplemendum valeat, repetendum e pr. inf. συϛ., v. c. *uti* iam *conſtituerit*; quanquam Bg. melius nihil dedit, etiam e Lat. uſu, in interpoſita comparandi particula cum ſubiecta altera οὕτω, qui ordo iunctarum iſtarum particularum in una enunciatione eſt Gr. quoque, cf. ſyn. ὡς — οὕτως ap. Ael. V. h. 4, 17. e. Xen. M. S. 4, 2, 30.

ϛιχηδὸν) Hoc adv. Stp. Th. modo hinc profert, hac ſcriptura non iterum mihi repertum, niſi hinc quoque ap. Suid., cf. §. 12. e. ad αὐτὸς, et ap. Heſy. 2, 1272. i. κατὰ ϛίχον ϛῆσαι, ubi mox ϛίχους, τάξεις, κλήθη, et ib. p. e. altera Ms. cum κατὰ τάξιν, κατὰ ϛοιχεῖον, etiam ſine auctoritate, e quo et Stp. Th. 3, 988. C. ſolum tenet et e Gregor., ſed Vig. p. 361. i. rurſus ſine auctore, quem habui Dion. H. S. Ind. T. 1., quocum Gloſſator Ms. compararit, quia, etſi confuſio litterarum cogitari poteſt, tamen vulg. tum tolerat L. Ern., tum ſenſus eodem redit, cum, praeter illas Heſy. expoſitiones utriusque adv. easdem, et L. Ern. reddat utr. eodem Lat. ſyn. abl. Bg., et themata ſubſt. ϛίχος et ϛοῖχος fere conveniant, quanquam de poſtr. interdum dubitatum eſt, cf. ad Poll. 7, 142. N. 56., ubi tamen 7, 147. ſine Var. L. habetur ϛοιχὰς, ſicut recta ſunt τεῖχος et τοῖχος. Caeterum Bg., in rel. ſeverior in ordine, quam P., tamen cum illo in δὴ per ſyn. et in v. διαϛ. partim, addito quippe particip., pro quo malim *conſiſtere* ſ. ſtare *ſeorſum* et intervallo quodam relicto, (quo forte reſpexit P., ſi omiſit pr. adv. ϛιχ.) ut fit in militum ſerie per luſtra, et cogitari debet quoque ob ſqq., ut transeundi permeandi que Caracallo copia ſit.

ὡς ἂν) Ms. res prima pertinet ad diſtinctionem, comma poſt ἂν, ut

κασον ἴδῃ, πῶς τε [e] ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματος καὶ εὐεξίας, εἰς στρατείαν ἐπιτηδείου. ταύταις αὐτοῦ ταῖς

luſtrans unumquemque conſideraret, qua aetate ſit et ſtatura ac habitudine corporis 10. ad militiae uſum. His

e) Ms. Ba. πῶς τὲ cf. 4, 8, 16.

ſupra aliquoties, cf. 4, 5, 5., quod et hic locum habet, ſi poſt ἐκ. idem facias, ubi et fit in Stp. al. Sed quum ibi Ms. nullum poſuerit; librarius nil ſecutus fuerit, niſi morem ſuum. Qui editores poſt ἐπελθ. ſtatuere comma, iis opus erat ſupplere pron. αὐτοὺς e pr. membro, quod et diſerte Bg. refert, nullam in Ms. ſuo addens diſtinctionem per regionem hanc, ubi et ego nihil ponendo liberam permiſi rectionem, nihil etiam dirimente P., dum omiſit v. ἐπ., quo de vi iterum militari cf. 3, 10, 2. Sed deinde Ms. alius modus, opt. pro coni., habet parem rationem cum contraria mutatione coniunctivi in optativum, in Ms. obvia ſupra, cf. 3, 12, 6. e., nec hic edicente certi quid P. per impf. coni., quod ſervans Bg., conſecutionem temporum Lat. violat poſt praeſ. κελ, et quoque poſt impf. hoc per praeſ. ad ſq. opt. ἔχοι, e quo forſan librarius priorem coni. tentavit, ut unum modum teneret, cum ſaepe concurrant diverſi verborum modi, per enallagen, quanquam nec lapſus in his noſtris vocalibus improbabilis.

πῶς τε) i. e. πῶς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἡλ. ἔχοι, v. Hoogeveen. p. 193. (ad Vig. N. 76. ſ. ed. Z. p. 242. N. 55.) Paulo aliter Boſ. p. 250. (Ell. ed. Schw. p. 370. m.) ſcil. πῶς τὸ χρῆμα τῆς ἡλικ. ἑαυτὰ ἔχοι. *Leisn.* int. ad genitivos περὶ ſ. ἕνεκα. *Stroth.*

Cf. 1, 7, 7. et Schw. ad Onoſ. p. 20. N. 36. ſed ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. e. ἀρκούντως μεγέθους ἔχουν, cum N. 37., tum hinc ſine Vs. ad Luc. 2, 552. N. 80. ſed ib. 1, 723. l. 2. πεῖραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως λ. *qualis* ſit *fide*, ad quam analog. Noſter per ſyn. interrog. finxit formulam, pro liberrimis P. redditam a Bg. ſic, ut mutaret gen. in abl., ſed ad caſum hunc accommodaret pron. affine, ſumtum pro Gr. adv., cum Sch. fere in v. „ἔχ. *qua* eſſet *aetate*, (ſed in π.) *quomodo* aetate *haberet*" ſ. *ſe haberet*, ſed ut in hoc v. G. Th. non teneat talem abl., dum Bg. e P. transfert gen. σωμ. ad ſq. ſubſt., quia et alias ſic ponitur gen. intra duo ſubſt., ut ad poſtr. quoque pertineat, cf. 4, 2, 21. πλήθους; et diſerte infra 6, 3, 2. ſic copulatur, ἐς τὴν στρατιὰν ἠθροίζοντο, ὅσοι σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ἐνομίζοντο, etiam ap. alios, quos deinde ſubiicio, intelligens extrinſecus adi. λοιπῆς ſ. ἄλλης, ob iam praemiſſa duo, *quoad* reliquum *corporis* habitum *bonum*, (quod adi. Bg. e P. omiſerit ob ſq. adi. ἐπ., forte ſine neceſſitate,) tum capiens εὐεξ. de ſanitate, i. abſentia morborum, it. de robore ac viribus, denique de integritate membrorum atque abſentia vitiorum defectuumque, gibborum, ſtrumarum, rel., cf. Suid. Hes. cum N. Ind. Sb. Luc. Xen. Z. Bach., ubi diſtinguitur ῥώμη, M. S. et Pol. ubi Lac. 7, 3. cum gen. σωμ., ut et ap. Phil. p. 763. E. e. it. ap. Iſ. Mor. Pan. init. et ad Diod. S. 2, 116. N. 13. cum Carpz. parad. p. 472. ſq. et Foes., ſeveriorem P. in ſq. εἰς στ. ἐπ. deferente liberrime Bg., ubi licuit, *habitu* corporis, *ad* militiam *apto*.

ταύταις) Pro P. libero ſeverior Bg. tamen omittit alterum pron., re-

ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ [f] νεανίαι πάντες, ἐοικότα τὲ ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασαν [g] παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, συνῆλθον ἅμα γονεῦσί τε [h] καὶ ἀδελφοῖς, συνηδομένοις

promiſſionibus confiſi iuvenes omnes, veriſimili ſpe ducti propter iam habitum urbi honorem, convenerunt, una cum parentibus et fratribus gratulantibus eorum ſpei.

f) In Ms. Ba. οἱ abeſt. *Mart.* omiſſo articulo, ut alibi, qui hic vix elapſus ob vicinitatem, retentus que a Mss. rel., mollior eſt ad laevitatem, firmandus idem e §. pr. i., ubi Ms. non tentabat. g) ὑπάρξασαν Mss. tres, v. N. h) γονεῦσι τὲ Ms. Ba. cf. 4, 8, 21.

ſtitutum iam a nobis e Stp. m.) ubi Noſter ad analog. in πισ. cum ὑπ., it, ad Herdt. 12, 99. εἰκότα ἐλπίζων per ſyn. ἐοικ., ubi Stp. Th. 1, 1116. A. hinc „ea, quae conſentaneum erat, ſperantes" praeter P., e quo Bg., (niſi quod copulam τὲ non cum eo ſervat, reſtituendam illam olim vel ex illo, vel e Stp. m.) vanum diſcrimen ſtatuente Ammon. in ἐοικ. et εἰκ. p. 54. m. cum Moer. in aliam partem p. 148., cf. Thom. M. p. 86. Suid. 1, 880. m. Hes. Ind. Herdt. cum Gron. ib. N. 57. b. ad 10, 36. ſed ſine Ind. Dion. H. S. T. 2. 22, 8. Upt. ed. p. 170. e. it. Dem. 875, 7. cum Stp. Th. 1, 341. F. m., ſicut eadem ſunt affinia adv. εἰκότως et ἐοικότως, cf. ad Poll. 9, 131. N. 45., pro quo ſi neutr. adi. et hic ſumatur: ad Lat. rationem in v. *ſpectare* cum aliquo adv. redeas, cf. G. Th. 521, 16. ſqq. et Excp. ap. Suid. 1, 234. i. οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι.

προϋπάρξασαν) Pol. dicit, *ob* inſignem *honorem*, paulo *ante* exhibitum *principi*, quum tamen dicendum ſit *exhibitum urbi* rel. *Steph.* In Memmii quoque codice correctum erat, *honorem*, *paulo* ante *civitati* habitum *a* principe. *Sylb.* Venet. ὑπάρξασαν quod praeferendum puto, v. quae diximus ad Eclogas. *Stroth.*

Qui in Chr. cum in textu ſtatim edidiſſet ὑπαρξ. pergit in N. „ſic ex Cod. Ven. reſtitui; vulgo enim legebatur προϋπαρξ. at ὑπάρχειν ap. ſat multos ſcriptores, praeſertim Atticos, eſt *prius* aliquid *facere.* Sic eſt in Dem. p. Cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. omittam Platonem, Thuc. Iſocr. Ariſtot. qui eodem ſenſu hoc vocabulo utuntur. perperam interpretatus eſt Pol. hunc locum." De errore P. patet, quem et Bg. emendavit cum libertate quadam, magis in omiſſis παρ' αὐτοῦ, (quae olim reſtituentur,) quam in formula τιμ. ἐς τὴν πολ., mutata in dat., maxime ob delectum paſſ. ad v. προϋπ., quod Bg. ſervat, ſeparatim modo expreſſa praep. iterum, cf. 2, 3, 13. e., pro vicinioribus, *propter iam* declaratum *ab* eo *in* oppidum *honorem*, ſ. propter priorem ab eo ſ. eius in urbem honorem, hoc eſt, quia adhuc tribuit urbi hoc, ut eo veniret, ibi que verſatus cum civibus celebritatem et feſtum obiret, cf. §. 6. cum cap. pr. §. 20. Qui ſenſus quum ſit commodus, ſed noſtri Mss. ſaepe adhuc tum ſimpl. pro compos. praebuerint, tum etiam exquiſita vulgaribus ſubſtituerint: nihil hic ego quidem agnoſco, quam Gloſſatoris operam, non quo lapſus ſit in omittenda praep., ſed quod v. vulg. viſum ei inſolentius cum pr. παρὰ, quam noverat ille uſitatiorem cum v. ſimpl., cf. 1, 4, 5., quae nec debet neceſſario cum illo praeced. v. vulg. iungi, ſed aeque cum ſq. et inferiori ſubſt. τιμὴν, quo-

αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, ἑςῶτας αὐτοὺς ἐπιὼν, ἑκάςου ἐφαπτόμενος, καὶ ἄλλο [i] ἄλλου λέγων ἐγκώμιον, παρήει [k]· ἔςτ' ἂν [l] αὐτοὺς, οὔτε τὶ ὁρῶντας, οὔτε προςδοκῶντας [m], τὸ ςρατιωτικὸν πᾶν ἐ-

11. At vero Antoninus diſpoſitos ipſos perluſtrans, unumquemque contrectans, et aliud in alio laudans, tranſibat. donec illos, neque quidquam videntes neque expectantes, exercitus univerſus

i) Ms. Ba. ἄλλου ἄλλο λεγ. alio ordine adi. iterum, ſed hic ſine diſcrimine ad laevitatem, et vulg. ordinem cum Mss. rel. agnoſcente etiam P. k) Comma hic in A. al. ſed punctum in Lugd. cf. ad 3, 12, 21. e. l) Ms. Ba. ἕς τε αὐτοὺς λ. ſed Mss. Ve. et Vi. ἔςε αὐτ. diſſidentes adeo in ſcriptura particulae, diviſae cum ed. Bs. 2., aut iunctae cnm al., cf. 3, 12, 22., ſed convenientes tum in plena vocula ſine apoſtr. cf. 3, 11, 13., tum in omiſſo ἂν, quo de v. N. m) προςδεκοῦντας Ox. cf. 2, 4, 17. e.

cum et habuimus ſupra iam 2, 3, 16. 3, 11, 2., qua in rectione commode poterit liberius dari per merum gen. pron. *αὐτοῦ*, ut in Vs. ante monſtrabam, quia praep. cum ſuo adiuncto ſubinde ſtat in periphraſi gen., in primis illa noſtra Gr., ut Lat. *a* ſ. *ab* cum pron. demonſtr., cf. Weſth. ad Ter. Andr. 1, 1, 129. cum 3, 1, 3. 4, 4, 17. et ſimile quid ap. Thuc. 89, 71. *διὰ τὴν πρ. ἀξίωσιν*, *propter* priſtinam *dignitatem*, ſed in ſq. *συνηδ.* Bg. e Sch., deſerto P., 2, 8, 13., ubi ad analog. modo cum ſubſt. *ἐλπ.*, i. qui ſimul cum ipſis iuvenibus laetabantur ob ſpem illam, fore, ut adſciſcerentur ab eo in militiam ita honorificam, cf. §. 8.

ὁ δ' Ἀντ.) E P. hic Bg. modo in *δὲ*, cf. 3, 2, 12., ſeverior in pron. *αὐτ.*, ſed in v. *διεςτ.* fere ut §. 9., ubi quod ſequitur *ἐπελθ.*, variatur hic per *ἐπιὼν*, non tenente Stp. Th. ſq. v. *ἐφ.* Bg. e P., at ſyn. et Sb. Ind. *contingens*, it. rectionem cum gen. perſ. ſ. rei, et phyſice ſ. tropice, nec male pro ſimpl., hic quidem pro demulcere blandimenti cauſa, cf. Hes., non coll. Suid. Ind. Diod. S. Luc. Dion. Cas. et Soph. Ai. In ſq. Bg. libere e P., pro *aliud alius* proferens *encomium*, ſ. laudem aliam rel. aut Sch. „praeconium *aliud* alius *dicens*“ quo in v. ſaltem G. Th. habet acc. *laudes*, unde Noſter per analog.

ἔςτ' ἂν) Venet. *ἔςε αὐτοὺς*, perperam. Secus iudicavi ad Eclogas. *Stroth.* qui in N. Chr. „Cod. Ven. omiſſo *ἂν*. haud male.“ Nempe *ἂν* omiſerit librarius aut per lapſum ob ſq. litteras *αυ* ſimiles, cf. 1, 15, 16., aut e gloſſa, ut moneret, id redundare poſt voculam temporis iſtam, vel ab aliis tum omitti, cf. laud. ad 3, 12, 22. it. Hes. 1, 1468. i. *ἔς' ἂν*, *ἕως οὗ*, *ὅτε ἂν*, pro quo Suid. 1, 872. i. ſolam explicat iisdem, ſed cum *ἂν* quoque v. c. ap. Luc. 2, 30. l. 18., ubi Gs. ſimiliter in Vs. non exprimit.

ὁρῶντας) Num *δρῶντας*? Subaudi *κακὸν*. *Reisk.* Sed cum libris omnibus manet in vulg. etiam P., abiens tantum in pron. *τὶ*, quod ille, opinor, retulit ad ſq. v. *ἐκυκλ.*, cum et ibi ſuppleri queat illud Rs. *κακὸν*, quod facerent vel milites Caracalli, vel ipſe hic; unde nec opus Leisn. in m. Ox. „leg. *ὑφορῶντας*“ tenente Stp. Th. in v. *κυκλ.* aliunde Bg. e P.

κυκλώσατο. ὡς δὲ ἐτεκμήρατο [n] ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἔνδον [o] τῶν ὅπλων περιειλημμένους, καὶ ὥσπερ ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένους, ἐπελθὼν πάντας, αὐτὸς [p] μὲν ὑπεξέρχεται μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτόν [q],

12. circumvenit. Ut vero coniecturam fecit iam eos eſſe militum ſuorum armis incluſos quaſi que circumretitos, perluſtratis omnibus, ipſe quidem ſubducit ſe cum praeſidio, quod habebat circa ſe;

n) Neque hic comma fuit per edd. aut Mss. neque poſt ἤδη, ſed poſt ἐτεκμ. in Chr. Stroth. v. N. o) ἐντὸς τῶν ὁ. Ms. Ba. et Vi. v. N. p) αὐτοῖς Mss. Ve. et Vi. v. N. q) περὶ αὐτὸν Ms. Ba. v. N. ſed punctum in A. al.

ἐτεκμήρατο) Stp. Th. 3, 1363. F. „quum *vero* coniiceret, *ipſos* iam *eſſe* militum *ſuorum* armis *concluſos*" pro quo Bg. e P., in cuius tamen Vs. per edd. quaſdam poſt *fecit* comma eſt, non item in ed. Lat. illa Antw., dum adv. iterum ambigue ſtat intra duo v., utrique per ſe aptum, unde diſtinctionem et ego omiſi. Sed Mss. aliud adv. ſ. praep. e gloſſa eſt vel per ſe, cf. Hes. 1, 1262. m. ἐντὸς, ἔνδον, ἔσω, et 1476. i. ἔσω, ἐντὸς, ἔνδον, vel per comparationem cum 2, 13, 9. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων, δορυαλώτους εἶχε, pro quo Noſter variat tum in rel., per copiam adiunctis, tum in pr. ἐνδ., ubi Noſter cum gen. rei, quaſi loci, per analog., cf. Rs. Or. V. 7. Ant. Fa. Aes. Soph. Ai. v. 218. et Abr. ad Aeſch. T. 1. ubi et cum dat., (ut abſolute pro inferius, in ſcripto ſ. libro, ap. Diog. L.) per quae videtur ſatisfactum Beckio, qui et ipſe in ſpecim. hiſt. bibl. Alex. p. 18. N. 14. ἐντὸς malebat; dum hic eſt Bg. e P. liberior, omiſſam praep. includens in v. Lat. ad περ., in cuius Ms. etiam Leiſn. rubro colore lineam duxerat ſub gen. iſtis *mil. ſuor.*, qui ſunt itidem e P. ex abundanti perſpicuitate, non item brevitas illa in ſq. membro, ubi copiam Noſtri peculiarem in iunctis affinibus ſubſt. et verbo ſaltem ſic imitaturus eram, *et* quaſi *verriculis* ſ. ſagena *circumretitos*, circumvallatos, circumſcriptos, cf. G. Th. v. *ſag.* et *circumret.*, quod etiam cum affini *indagine* tenet. Denique oppreſſit P. ultimam Noſtri copiam in repetito v. ἐπελθ. π. e §. 9. poſt ἐπιὼν §. pr. ad variandum.

αὐτὸς) Ven. vitioſe αὐτοῖς. *Stroth.* e confuſis ο et οι, cum, praeter Ms. Ba., ſervet quoque P. nominativum, non per ſe cum tertia perſ. verbi neceſſarium, niſi quoad eſt in oppoſitis §. ſq. οἱ στρατ., non me quidem reperiente cum v. ὑπ. dat. perſ., (etſi conceſſuro illum per ſe ex analog. iſtius ſyn. ὑπεξίστασθαι, cf. Xen. Z. Pol. et Plut. Krg.) nec per notionem P. *ſtatim — exceſſit*, quam et deſeruit Sch. „excedit *clam*" quam ad vim, non negandam, ubi abſolute ſtat, ut h. l., redit et Bg. formula, ab aliis quoque adhibita, cf. Ind. Dem. et Luc.; ſed ſine Ind. Thuc. 186, 64. 282, 41. cum N., 416, 50. 546, 76. cum Abr. Dl. p. 303. e. it. Zoſ. 1, 20, 3. ſed Excp. ap. Suid. 1, 234. i. στιχηδὸν δὲ ἑστῶτας ἰδὼν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας.

εἶχε) Schotti Ms. εἴχετο, quod in hac ſignificatione minus uſitatum eſt. *Sylb.* Ms. Schotti εἴχετο perperam. *Stroth.*

Nempe inſolens illud paſſ. ſ. med. hic e contextu, non quoad ca-

ὑφ' ἑνὶ δὲ σημείῳ προσπεσόντες πανταχόθεν οἱ στρατιῶται, τὴν ἐν μέσῳ πᾶσαν νεολαίαν, καὶ εἴ τινες ἄλλως παρῆσαν, παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναιροῦσιν [r], ὡπλισμένοι τε ἀόπλους [ſ] καὶ πανταχόθεν περιειληφότες. τῶν δὲ στρατιωτῶν οἱ μὲν

13. caeterum ſemel ſigno dato irruentes undique milites, omnem, quae in medio erat, iuventutem, et ſi qui aliud agentes aderant, omni caedis genere trucidant, ipſi armati illos inermes undique circumplexi.
14. Atque e militibus

r) Colon in Ms. Ba. ſ) ἀνόπλους una Bc. 2. v. 1, 12, 13.

ſum, quem caſum ſecundum alias ſane habet, ſed d. ſubſt. φρ. et cum pr. περὶ, in qua tota formula, (a Noſtro per analog. facta, cf. Zoſ. 6, 7, 7. e. μεθ' ἧς εἶχε βαρβάρων δυνάμεως, *cum* barbarorum *copiis*, quas *ducebat*, Polb. 2, 295. m. συσραφεὶς μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὑτὸν ξένων, peregrinis, *quos* ſecum *habebat*, rel. et Xen. Hell. 5, 3, 22. e. μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὑτὸν, Th. V. 3. p. 322. e. cum *iis*, quos *habebat* apud *ſe*, it. G. Th. in praep. 910, 27. ulcera, *quae* callos — *circa* ſe *habent*,) brevior eſt P. ex illa interpretum ratione, quae v. ἐχ. per pr. *cum* reddit, ſed Bg. ſeverius, niſi quod rectionem ſequitur, quam partim monſtrat Sch. in φρ. „μετὰ φρουρᾶς, ἧς εἶχ. π. ἑ." coniecto ſubſt. poſt pron. rel. iterum, at ſervato caſu praeced. in contracta oratione, cf. 1, 17, 10. et Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e. ſed in Ms. lenem pron. et ſyn. 1, 11, 15., dum aſperum et P. tenet oblique.

ὑφ' ἑνὶ) Cum pr. contraxerat P. hanc §. cum libertate alia, unde partim Bg. in formula ὑφ' ἑ. σ., (aeque libere ac in ſyn., qua hic variatur, ſupra 2, 13, 7. ὑ. ἑ. συνθήματι, ubi et dedimus, ad quorum analog. h. l. ſcribitur,) ſed Sb. Ind. „ſimulatque *ſignum* datum *eſſet*., (at v. εἰς) ἐφ' ἑ. σ. *cum* primum *datum* eſſet *ſignum*" per aliam praep. memoriter, cf. 2, 13, 7. Mox Bg. in τὴν ἐν μ. λ. ſuppletum part. οὖσαν reſolvit de ſuo, it. in εἴ τ. ſeverior.

ἄλλως) *et ſi qui* alia *de* cauſa *aderant*. Poteſt vero ἄλλως et aliter exponi. *Steph.* Cum P. omiſiſſet: aliter quoque Bg. vertit longius que, quam ſupra, formulam non exponente G. Th. in v. *ag.* 213, 72. 217, 102. ſed Weſth. ad Ter. Eun. 2, 3, 56., mihi ut hic quoque ſufficiat illud Stp. *alia* de *cauſa*, quam illi iuvenes, non ut legerentur milites, ſed tantum ſpectandi cauſa, et tanquam ſpectatores, vel etiam notio iſta pro forte ſ. caſu, cf. 1, 17, 7. Reſpiciuntur autem iuvenum propinqui §. 10. et alii ex urbe et agris vicinis §. 7., cf. Dion. C. 1307, 37. συναπώλοντο δ' οὖν αὐτοῖς καὶ τῶν ξένων πολλοί. Mox παντὶ λ. libere P. reddit, ubi Stp. Th. v. φον. hinc ſine Vs. ſed Noſter ad analog. modo tum in π. τρ. cum φ., tum in φ. cum v. ἀν., pro φονεύουσι παντὶ τρ., cf. G. Th. 681, 19. 22. *primis* una *tot* caede *peremtis*.

ὡπλισμένοι) Variatur in oppoſitis ordine, it. ſyn. ἀοπλ. cum 1, 12, 13, 2, 5, 4. cf. Sb. Ind. et Thuc. cui add. 294, 89. et ſine Ind. Dem. 170, 19., it. Xen. Cyr. 6, 4, 16., omittente P. ὡπλ. et ſqq. καὶ παντ. περ., ſed Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „non reddit καὶ" male quidem, olim re-

ἐφόνευον ἔξωθεν, οἱ δ' ὤρυττον ὀρύγματα μέγιστα [t], ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας [u], ἐνέβαλλον, πληροῦντες [x] σωμάτων, καὶ τὴν γῆν ἐπιχέοντες,	alii caedem tantum faciebant, alii ſodiebant foveas ingentes, ac trahentes oblatos iniiciebant, replentes eas corporibus: terraque aggeſta ma-

t) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. u) Ms. Ba. τοὺς πλείστους ἐνέβαλον λ. forte eſſe debet τοὺς πληγέντας. Stephanianum mihi minus placet. *Mart.* ſed Mss. Ve. et Vi. πίπτοντας, v. N. ſed Ms. Ba. aliud tempus, aor. 2. pro impf., ut 3, 7, 1. e. ſed hic quoque ed. Lugd. x) Ms. Ba. πληροῦντες τῶν πιπτόντων σωμάτων, cum commate ſic noſtro, quod et in ed. Bs. 2. al. pro puncto A. et colo Stp. rel. v. N.

ſtituendum, cum ad pr. παντὶ πε. φ. ἀναιρ. ſubiiciantur duae vel cauſae vel explicationes, quia tum armati inermes aggreſſi fuerint, tum undique illos circumplexi; ubi ἀοπλ. pertinet ſimul ad pr. v. ἀναιρ., non vero ad ſq. περ., ubi Sch. „π. παντ. αὐτοὺς, *quos* comprehenderunt *undiquaque.*“ Idem vero Bg. explet ſine neceſſitate pron. primum αὐτοὶ, ſed alterum ἐκείνους ad perſpicuitatem, quia Lat. *inermes* etiam in nominativo ſic habet, quem tamen ſtultiſſimus modo lector hic ſumat.

ἔξωθεν) Pol. et Bg. id reddunt *tantum.* Quid ſi exponeretur *extra ſcrobes*, ob ſqq. *Leisn.* alii *caedem* tantum *faciebant.* Immo vero: *forinſecus* caedebant. Erant enim Alexandrini cincti a Caracallae militibus. Hi igitur caedendo viam introverſus ſibi ſternebant. *Gedik.*

Leisn. et in m. Ox. „quid ἔξωθεν?“ In quo adv. ſane et Sch. dederat illud *tantum*, quod nullo modo ſignificare poteſt, liberrime a Bg. e P. ſervatum e ſupplemento, quia milites quidam *extra*, i. e. in extrema parte et acie ſ. circulo, tantum armis occidebant vulnerabant ve circumſeptos, alii vero aliis inſtrumentis intra circulum, in eius que area veluti, foveas faciebant; quod alterum, v. c. ἔσω ſ. ἔνδον, Noſter opprimit, ut alibi alterutrum e talibus relatis atque oppoſitis, cf. 1, 15, 6. m. it. 4, 7, 6, et ſimile quid ap. Phil. p. 767. B. e. οἱ μὲν εὐθὺς ὤρυττον βόθρον, foveam *fodiunt*, οἱ δὲ πρὸς βίαν εἷλκον ἀφυνιάζοντα λ.

τοὺς ἐμπίπτοντας) *et* attrahentes, *quicunque* in *eorum* manus *incidebant*, in *eas* coniiciebant. *Steph.* Ven. πίπτοντας, quam lectionem in Eclogis quidem amplexus ſum; nunc vero, re melius perpenſa reiiciendam duco. Si enim Herodianus hoc verbum adhibere voluiſſet, dicendum ipſi fuiſſet πεσόντας non πίπτοντας. *Stroth.*

Qui cum in textu Chr. ſtatim edidiſſet ἕλ. τε τοὺς πίπτοντας ἐνεβ., in N. „ſic e Cod. Ven. reſtitui, vulgo enim male legebatur ἐμπίπτοντας“ quod, omiſſum a P., praeter Stp. in m., quoque Bg. ſequitur, converſum ut 3, 9, 18. 1, 12, 15. e., habens que commodum ſenſum, iuvenes, propinquos, cives, ruſticos, retentum item a Stp. Th. 3, 316. F. m. ſine Vs. Sed contra Mss. duorum πίπτοντας non firma Strothi eſt cauſa, a tempore ducta, cum et in vulg. lectione praeſ. debeat ſumi cum Bg. pro praet. ſ. impf. Mihi videtur ſic, in marg. ſtetiſſe πιπτοντ. ſic per compendium, ut extrema ſyllaba ſupra ſcripta, quae eſſet, non ſatis appareret. Stetit autem ibi, ut gloſſa, quaſi compoſ. hic valeret pro ſimpl., aut ut pertinens ad ſq. membrum, ubi diſerte refert Ms. Ba.

μέγιϛον ἤγειρον ταχέως [y] πολυάνδριον. πολλοί τε καὶ ἡμι-

ximum excitarunt mox tumulum. Multi etiam ſe-

y) Ms. Ba. ταχέως τάφον πολυάνδριον, ſed Ms. Ve. ταχ. τάφον πελυανδρίᾳ h. v. N.

alio caſu, qui gen. et ipſe latere potuit in iſto compendio. Hinc in textum prioris membri venerit, alieno loco, ut ſaepe. Sed cum auctor Ms. Ba. ſecundo in membro ſuppleviſſet id, (auctum articulo, ut alibi, et forte quoque additum, ut moneretur, σωμ. hic eſſe i. q. πτωμάτων, cf. 1, 15, 13., quo et reſpicit P. *cadavera*, non tamen neceſſario intelligendo Gr. de mortuis, ſed et univerſe cum Bg., ob ſqq. ἡμιθν. et ἀτρ.) pro vulg. ἐμπιπτ. placuit illi ſubſtituere aliud quidvis et adeo illud τοὺς πλεἰϛους, ubi nec articulum requiras, et vim alienam agnoſcas tum e litteris vulg. abhorrentibus, tum e diſſenſu Mss. rel. ad ſecundum membrum, ubi ad v. πληρ. explet Bg. pron. αὐτὰ e pr. ὀρυγμ., (unde et Stroth. in Chr. N. „ſc. τὰ ὀρύγματα“) ducens ſua ad ſq. τ. γ. ἐπιχ. partim e P. pro Sch. „aggerentes *terram*, (qui praefixerat) ἐπιχέω, ex χέω, *fundo*“ ſed Sb. Ind. modo „ἐπιχέοντες γῆν“ et Stroth. Chr. „ἐπιχέω, darauf *ſchütten*“ dum hoc thema de fluidis modo reperi, cf. praeter L. Ern. et N. T., quoque Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Polb. dubio loco, et tantum Stp. Th. 4, 472. A. e. ad χεῦαι „Euſt. et Schol. Hom. ait χέειν interdum poni pro γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσι, *terra* obruere *mortuos*“ et ap. Hom. 'οδ. έ, 257. de ratis fundo πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, *multam* ingeſſit *materiam*, quod ipſum poëta de fluidis adhibuit, cf. Stp. Th. et Ern. Ind. v. ἐπεχ., unde Noſter ad analog. modo dederit; nec tentem vulg. in ἐπιχόοντες ſ. hinc contractum ἐπιχοῦντες, quia et primitivum χόω i. q. χέω, et Lat. *fundere*, quo redditur utrumque, ut noſtratium *ſchütten*, valet etiam de aliis, non de ſolis fluidis. Et Noſtri formulam in uſu fuiſſe, ſaltem ap. recentiores, Grammatici iſti antea probant ap. Stp.

πολυάνδριον) De hac voce v. Periz. ad Ael. V. h. 12, 21. (p. 748. N. 4.) qui ibi πολυάνδρια ait vocari loca publica, ubi *pauperes* communiter ſepeliebantur ſ. abiiciebantur. Mallem loca, ubi *multi* ſepeliebantur, vel propter hunc Herodiani locum. *Leisn.* Ven. male ταχέως τάφον πολυανδρίᾳ, v. N. ad Eclogas. *Stroth.*

Qui ibi „Cod. Ven. peſſime. ferendum eſſet τάφον πολυάνδριον, quod eſt ap. Heſych. ſed ſubſtantive quoque haec vox occurrit in Suida, Aeliano et Aeſop. Fab. 73.“ In Ms. Ve. nihil eſt, quam depravatum vocabulum, confuſis ον et ᾳ cum iota poſtſcripto, ſ. ο cum α et ν cum iota iſto. Tum ap. Heſy. 2, 995. m. habetur πολυάνδριον, τάφος πολυχώρητος, μνῆμα, (ubi in N. huc reſpicitur ſine Vs.) ſed ap. Suid. 3, 142. e. πολυάνδριον, μνῆμα, τάφος, τὸ θρυλλούμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον, ſeu, ut Kuſt. coniicit, κοινοτάφιον, pro quo Toup. ad Suid. P. 3. p. 66. e. ξυνοτάφιον, vicinius, quoad litteras, nec tamen neceſſario, cum habeat Suid. 2, 652. m. ξυνοδόχος, ξενοδόχος, ubi Kuſt. et Toup. nihil tentant. Hinc autem gloſſam in noſtro loco duxit auctor Ms. Ba., forſan in marg. reperiens τάφον, quo innuebatur noſtrae vocis vulg. aut notio aut ellipſis, ignota L. Bos., etiam illa, cum μνῆμα ſupplet Hs. Ind. Aes. Fa., ubi eſt bis pro ſubſt., ut ap. Ioſ. 2, 318. l. 4. de urbe conquerentem, τάφος οἰκείων γενομένη σωμάτων, καὶ πολέμου τὸν ναὸν ἐμφυλίου ποιήσασα πο-

θνῆτες εἱλκύσθησαν, ἔτι τὲ ἄτρωτοι συνεχώσθησαν [z]. ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ

mimortui pertracti ſunt, multi nec vulnerati una obruti. quin et ex militibus non pau-

z) συνώσθησαν Mss. tres, v. N.

λυάνδριον, *tumulum*, ubi praeced. ταφ. σωμ. ſyn., et p. 375. e. τὸ κύκλῳ μὲν ἱερὸν ἀπὸ πλήθους νεκρῶν προςεοικέναι πολυανδρίῳ, τὸν δὲ ναὸν αὐτὸν φρουρίῳ, *coemeterio*, quo Lat. habet quoque Stp. Th. aliunde, ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 12, 6. τάφοι (al. τάφροι) τινὲς ἀρχαιοπρεπεῖς, καὶ πολυανδρίων ἐν ὑψηλοῖς χώμασι μηκυνομένων περίβολοι, *ſepulcra* quaedam *antiqui* operis, *et* ſepta *ſepulcretorum* per *celſos* aggeres *extenſorum*, (G. Th. ſine Gr. „*ſepulcretum*, locus, ubi multa ſunt ſepulcra") denique ad Poll. 6, 15. e. N. 46. poſt ſcripturas alias, ignotas Stp. Th. et L. Ern., πολυάνδρειον et πολυανδρεῖον, cenſetur, per ſimpl. ι eſſe magis uſitatum et *ſepulcrum capacius, in quo pluſculae cellulae locandis cadaveribus*, quae conveniunt in *catacombas*, de quibus Per. ad Ael. l. l., non item hic ap. Noſtr., ubi intelligitur locus, in quo, propter praeced. plures foveas cum ingeſta humo, ſunt multa ſepulcra, multi tumuli; unde Bg. non bene e P., pro illo *ſepulcretum*, aut Sch. „coemeterium *magnum* cadaverum ſepultorum" nec ſufficit illud recentiſſimi Vernaculi „*einen* groſsen *Grabhügel*" ſed aut Stroth. Ind. Chr. *Kirchhof*, aut *Gottesacker*. Ut que per ſe ob adv. ταχέως (a P. oppreſſum) exciderit τάφον illud ſimilis initii: tamen manſerim in vulg., quia ab aliis quoque ſolum vidimus, et Mss. ſuſpecti ſunt de gloſſis talibus e genere ellipſium. Caeterum ad analog. Noſter etiam in πολ. cum v. ἡγ.

πολλοί τε) Bg. e P., praeter alia, tum in omiſſa copula τὲ, (in tranſitu ad alia, ut ſupra in δὲ καὶ, pro quo hic variatur,) tum in repetito adi. πολλοὶ, per anaphoram, cf. 1, 12, 18. m. ad οἱ δὲ ἵπποι, ſed hic pro mera copula τὲ, aut pro binis ἔτι τε, quorum adv. temporis, ſaepe omittens, cf. 2, 3, 9., poterat cum P. ſervare, v. c. *et* nondum *vulnerati*, it. *et* adhuc *invulnerati*, ſeverior in ἡμ. e Sch., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. et memoriter cum alio accentu ἡμίθνητες, cf. Poll. 6, 160. Ariſt. Nub. v. 504. Ind. Sb. Luc. et Dion. H. S. T. 1. (ubi et ſyn. ἡμιθανής, it. ap. Diod. S., ſine exemplo in Stp. Th.) et in ἄτρ. Ael. V. h. cum Luc. et Suid. ſed in v. ἑλκυ. Moer. p. 134. cum N. Thom. M. p. 297. Ind. Dem. L. N. T. Fi. et Schw., quo variatur cum §. 14. ἕλκειν, cf. Suid. 1, 716. e. ἕλξει, ἑλκύσει, it. 2, 24. e. non coll. ad Hes. 1, 1179. e. p. ſq. i. 1183. i.

συνεχώσθησαν) Ven. συνώσθησαν quam lectionem etiam Pol. expreſſit (*detrudebantur*,) quamque h. l. veram iudico. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „in Cod. Ven. eſt συνώσθ. quae lectio non contemnenda videtur, mox enim noſter eodem verbo utitur" ad quem locum librarius comparando reſpexerit, conſentiente hic P., ut alibi, ſed e Cod. tali, cum lectio vulg., expreſſa etiam a Bg. (e Sb. Ind. et partim e Sch. „terra aggeſta *obruti ſunt*") per ſe bona ſit, reſpiciens ad §. pr. τὴν γῆν ἐπιχ. (ut altera ad §. eiuſdem v. ἐνέβαλλον, cf. Hes. 2, 1597. m. ὦσεν, — ἀπώσατο, κατέβαλλεν,) ſed Noſter, ut ſcriptor elegans, variare potuerit, cf. Ind. Herdt. et Geop.

ἀλλὰ) P. deſerit Bg. per enunciationem hanc, praeter v. πρ., ubi in

ὀλίγοι προσαπώλλυντο [a]. ὅσοι γὰρ, ἔτι ἐμπνέοντες, καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες, συνωθοῦντο, περιπλεκόμενοι [b] συγκαθεῖλκον αὐτούς. τοσοῦτος δὲ [c] ἐγένετο φόνος, ὡς ῥείθροις

16. ci ſimul perierunt. nam qui adhuc ſpirantes et virium non nihil retinentes ſimul detrudebantur, impliciti, ſecum
17. detrahebant illos. Tanta autem facta eſt caedes, ut ri-

a) προσαπώλλοντο Ms. Ba. ſed προσαπόλλυντο ed. Pat. v. N. b) Comma Ms. Bg. hic etiam in A. al. c) δ' ἐγ. Ms. Ba. cf. 3, 12, 12.

Ms. error eſſe poteſt in vocali, ſed et ſapientia librarii alicuius per tempus aliud aor. 2. cum lapſu tamen in dupl. λλ., ut alias, dum miſcentur et hic tempora varia, cf. in v. πρ. Fi. ad Well. p. 246. m. Ind. Luc. et Hs. Aes. Fa. ſed ſine Ind. Plut. Krg. §. 314.

ὅσοι γὰρ) In duobus his modo Bg. cum P., in rel. libero, cf. in v. ἐμπν. L. N. T. Schw. cum Luc. Ind. et N. ad Heſy. it. Stp. Th. v. ἐ. hinc ſine Vs., ſed ſimile ex Eur. σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, qui pauper in ἔμπνους, cf. Ind. Sb. et Ael. V. h. cum Thom. M. p. 303. et N. ad Heſy. ſed ſimile quid ad ſententiam in ſq. membrum ap. Thuc. 129, 14. de aegris e peſte illa, ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως, aliquid *virium* adhuc *retinentes*, ſed in phraſin Noſtri Stp. Th. v. μετρ. i. praeter P. „*quibus* modicae *adhuc* vires *ſuperabant*, — Plat. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum *aetate* ſatis *matura*“ a qua ſeveriore ratione reddendi v. ἐχ. cum adv. et gen. rei diſcedit Bg. magis, quam §. 9., pro *vires* modicas *habentes*. In ſq. συν. oblique P., ſed Bg. fere cum Sch. „cum confoſſis in foveam *ſimul* detrudebantur“ ſub quibus extr. Stp. Th. „nam *impliciti* militibus, qui ipſos cum caetera turba in foveam *detrudebant*, ſ. *deiiciebant* terra obruendos, eos *una* ſecum *trahebant*“ quaſi cepiſſet in med., cf. Bud. C. Suid. non coll. ad Hes. cum Ind. Sb. Polb. Ioſ. et Xen. Bach. In ſq. περ. Bg. e P. per formam paſſ.), pro *ſe* implicantes *illis*, circumplexi *illos*, quippe omiſſo dat. pron. αὐτοῖς, cf. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioſ. 1, 424. ſ. 4. e. Dion. H. S. T. 1. Xen. Z. M. S. et Bach. Krg. Plut. Geop. it. Sb. ubi et alio ſenſu, ut Rs. Or. V. 4., non tenente Stp. Th. ultimum v. συγκ., nec me aliunde, niſi e L. Ern., oppreſſa praep. „deorſum traho“ ubi P. ſupplementum recte omiſit Bg., cf. ſimile quid ap. Diod. S. 2, 170. l. 3. κατατετρωμένοι τὰ σώματα καὶ λειποψυχοῦντες συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις, συναποθνήσκοντες τῇ τῶν ἐχθρῶν ἀπωλείᾳ.

τοσοῦτος) Conſentit Dio C. 1307, 31. τοσούτους κατέσφαξεν, ὥστε μηδὲ εἰπεῖν περὶ τοῦ πλήθους αὐτῶν τολμῆσαι λ., huc ſpectante Cas. ad Spart. in Carac. p. 717. N. 1. ſine Gr. „tantum ea laniena ſanguinis effuſum, ut Nili oſtia, qua patent latiſſime, colorem mutarent, totum que illud littus cruore inficeretur“ cf. Excpt. ap. Suid. 1, 234. i., τοσ. δὲ ἐγ. φ., ὥστε τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι, ſanguine *inficeretur*, per mendacem hyperbolen, ut ap. Flor. 3, 3, 9. *ea* caedes *hoſtium* fuit, *ut* victor *Romanus* de *cruento* flumine *non* plus *aquae* biberit, *quam* ſanguinis *barbarorum*, cf. in φ. ἐγ. 3, 2, 4.

ῥείθροις) Poſt πεδίου videtur φερομένοις deeſſe. *Reisk.* ſane tanquam oppreſſum per brevitatem, quam recte Bg. ſervat pro P. ſimili expleto par-

αἵματος διὰ τοῦ πεδίου[d] τάς τε ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, μεγίστας οὔσας, τόν τε[e] περὶ τὴν πόλιν αἰγιαλὸν πάντα φοινιχθῆναι. τοιαῦτα δὴ[f] ἐργασάμενος τὴν πόλιν, ἀπάρας[g] εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

vis ſanguinis per campum, cum fauces Nili, ingentes ſane, tum circa urbem littus omne purpuraſceret. Hiſce perpetratis adverſus illam urbem, inde Antiochiam venit.

d) Comma Ms. Bg. hic etiam in edd., praeter Lugd. v. N. e) Hoc τε omittit Bc. 1. vitioſe, monente etiam Strotho. f) δὲ Ing. cf. 4, 7, 2. g) Sine iota hic modo Bs. 1. R. et Bc. 2. cf. 4, 8, 15.

ticip., forſan e 3, 4, 10. pro quo loco omnino variatur, πολλοῦ ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων, αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, ut formula brevis e ſubſt. ῥ. cum praep., quam affine habet verbum, reputari queat pro gen. conſq. affinis verbi, veluti ῥέοντος αἵματος διὰ λ., ſcribente Noſtro ad analog., cf. Luc. 2, 126. e. ποταμοὶ περιέῤῥεον — ὁ δεύτερος — αἵματος, amnes *ſanguinis*, et Lucr. 2, 354. *vitulus* — concidit, *ſanguinis* exſpirans — *flumen*, et Virg. Aen. 11, 668. *ſanguinis* ille *vomens* rivos *cadit*, cf. G. Th. v. *riv.* e., ubi et v. *fauces* e. de Nilo diſerte e Plin., pro oſtiis, ap. Bg. e P., qui libere addit pron. iterum, ut Bg. adv. ad ſq. μεγ., ad participium reſtituendum quodammodo, ſed ex eodem in ſq. τε et φοιν., ubi G. Th. de *mari* quidem, at modo per „purpureum fieri" rubicundum, rubere, cf. ib. *rubefacta* ſanguine *tellus*, et Luc. 2, 84. l. 46. πολλοὶ — ἀνηροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, ſed 3, 455. l. 93. ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτους αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, magnam *maris* partem *inficiens*, ſed ib. alibi Gs. cum Bg., cf. Ind. et Ioſ. cum Heſy. et Stp. Th., qui hinc e P.

τοιαῦτα) Totam periodum hanc, a P. neglectam, videas in ed. Stp. reſtitutam, unde Bg. diſcedit modo in τοι. et δὴ, cf. 4, 7, 1., it. in Lat. ad ἐργ. (quod cum pron. eodem τ. affert Stp. Th. e Lys. Or. ſine Ind. ſed cum eodem acc. τ. π. Bud. C. 373, 15. ſqq. ex Andoc. cf. Rs. Or. Ind. V. 8. ubi et aliud exemplum cum acc. perſ., qualis et hic in τὴν πολ., pro civibus, Thuc. Ael. V. h., ubi et cum dat. perſ., Luc., ubi quoque cum τοιοῦτον et pr. περὶ, quae proprie eſt illa Bg., 1, 121. l. 16., ut Ind. Dem. alia ſyn. εἰς, cui add. 58, 17. κακὰ ἐργαζόμενον τὰ μέγιστα τὴν πολ. 274, 15. 428, 9. p. ſq. l. 27. 431, 16. 442, 8. it. 172, 17. 397, 9. 437, 4.) ſed ſumit artic. pro pron. et v. ἀπ. pro mero adv. loci ἐκεῖθεν cum Sch., qui monebat, hic eſſe „ſine caſu" ubi proprie per ellipſin, tacente L. Bos., deſunt ἀπ' αὐτῆς ſ. illud adv. Gr., unde reddidiſſem, *talia* igitur *cum feciſſet* illi *urbi*, digreſſus *inde* rel. Caeterum alia mala, illata urbi iſti a Caracallo, narrat Dio C. l. l. unde Angli ap. Heyn. H. 4, 1063., qui ib. med. recte videntur ſumere v. ἀφικ. pro redite, cf. 4, 8, 15., quanquam licet etiam pro abire ſ. proficiſci accipere, cf. Rs. An. ad Gr. ſcr. V. 1. ad Dion. Chr. p. 53. e., ſed tamen cum ellipſi ſ. ſupplemento adv. alicuius, v. c. πάλιν, ob illum Noſtri l. l.

Ἐπιθυμήσας δὲ μετ' οὐ πολὺ Παρθικὸς κληθῆναι, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιϛεῖλαι [h] ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, καίτοι γὲ οὔσης [i] εἰρήνης βαθείας, μη-	Cum autem coepiſſet velle non multo poſt Parthicus vocari, et ad Romanos litteras dare, quaſi ſubiugaſſet orientales barbaros, quanquam in altiſſima pace, machinatur tale

h) Comma hic in Bs. 2. L. non male. i) *Ms. Ba. εἰρ. οὔσης βαθ.* v. N. it. in variam ſcripturam edd. καίτοι γε A. 1. ſed καί τοι γε A. 2. tum καίτοιγε Stp. et καί τοιγε Bs. 2. etc. ut in ſq. τοι. τὶ 1, 10, 10.

ἐπιθυμήσας) Bene factum, quod paulo fuſius hoc et ſq. cap. deſcribit Herodianus facinus, crudelitatis et perfidiae plenum, quod Dio et Spart. breviſſime perſtringunt verius, quam narrant. *Boecl.*

Cf. Spart. in Carac. c. 6. p. 717. ſed Dion. C. p. 1297. ſq. 1303. e. p. ſq. l. 34. 1306. 1309. ſq. ubi Fabr. §. 1. huius belli ſ. potius latrocinii annum conſtituit A. U. C. 970. (*non culpante Heyn. ap. Angl. H. I. l. alterum, quem inde nos dedimus ſupra ad 4, 9. i.*) ſed ad §. 3. monet, Herodianum hic, ut alibi ſaepius, abire a Dione, qui 1309, 1. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τοὺς Πάρθους ϛρατεύσας, πρόφασιν, ὅτι οὐκ ἠθέλησεν αὐτῷ ὁ Ἀρταβ. τὴν θυγατέρα μνηϛευσαμένῳ συνοικίσαι λ. Hic quidem P. negligit μ. οὐ π., liberior idem in rel., ut Bg. ipſe in v. ἐπιθ.

ἐπιϛεῖλαι ὡς χειρ.) Romanis *ita* ſcribere, *ut* qui *barbaros* orientales *ſubiugaſſet.* Niſi forte dictum ſit pro ὡς χειρώσαιτο, hoc ſenſu, *et* Romanis *ſcribere*, ſe *barbaros*, qui *in* oriente *eſſent*, ſubiugaſſe. *Steph.*

Qui in Th. 3, 1003. E. „litteras dare ad Romanos, quibus ſignificaret, ſe barbaros orientales ſubegiſſe, ſeu ut P." quo de errat, cum ille omiſerit καὶ Ῥ. ἐπ., monens ib. de v. ἐπ. cum particula ὡς, ex h. l. tantum, ubi peculiare Noſtri quid eſt, et ὡς cum particip. aeque recte Bg. reſolvit iterum, cf. 3, 11, 14., eodem id ſenſu valens pro acc. cum inf. hic cum nominativo participii, ut alibi cum gen., cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. ὡς b. e. cum N. ad 2, 3, 15., ad quem inf. redit quoque Stp. alterum ὡς χειρώσαιτο, cf. v. ἐπ. cum nudo particip. ſenſu alio ap. Luc. 3, 411. l. 56. οἱ πένητες — ἐπεϛάλκασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, λ. litteras *mihi* — miſerunt, *quibus* vos *accuſant*, cf. ſupra 2, 8, 14., variante Noſtro omnino ſic pro v. ἐπ. cum inf. et acc. ſuperiorum locorum, ut pro 2, 1, 9. e. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατ. βαρβάρων per praep., qui videntur iidem eſſe cum 3, 9, 1. e., praeter que Parthos, etiam alii, cf. 4, 11, 14., nominatim Augarus Osroënorum, et Sanatruces Armeniorum rex, quos diſerte memorat Dio C. 1297, 58. ſqq. de Parthico hoc bello agens.

καίτοι γὲ) His duobus accentibus nos quidem utimur, reddentes *etſi ſane* ſ. *revera*, hic in media oratione poſt comma et cum particip., ut alibi poſt punctum et cum finito verbo per tria Lat. *et* ſane *quidem*, ubi et concedimus ſeparanda in tria Gr., ſecuti ſic maxime ſeveritatem Hoog. in Op., qui tamen inconſtanter p. 614. N. 16. cum particip. ſemel reddit modo per *quanquam*, peremto ita γὲ, ut alii faciunt, cf. Bud. C. 1289, 20. Vig. p. 513. N. 60. p. ſq. Nr. 23. L. N. T. Ind. Fi. Aeſch. v. καὶ e. it. Z. Xen. M. S. et Cyr., neſciente Stp. Th. 4, 1115. G. e. it. Dev.

οὔσης εἰρ. β.) pax multa, magna, v. Periz. ad Ael. V. h. 6, 6. p. 417.

χανᾶται τοιόνδε τί. ἐπιςέλλει τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, (Ἀρτάβανος δ' [k] ἦν ὄνομα αὐτῷ,) πέμπει τὲ [l] πρεσβείαν καὶ δῶρα πάσης ὕλης τὲ [m] πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. τὰ δὲ γράμματα ἔλεγεν, ὅτι δὴ

2. quiddam: Dat litteras ad regem Parthorum Artabanum nomine mittit que legationem et munera cuiusvis materiae pretioſae artificii que
3. multiciplis. Litterae vero declarabant, quaſi vel-

k) Ms. Ba. δὲ ἦν — αὐτῷ· π. cf. 4, 9, 17. i. l) Hoc τε deeſt in Ms. Vi. Loc. v. N. et de δὲ Bs. 2. al. m) Ms. Ba. ὕλης πολ. v. N.

(ed. Gron. p. 451. N. 9.) Sic Luc. in Tox. c. 36. T. 2. p. 544. (N. 87. ubi et Noſtri hic locus ſine Vs. affertur, nec tamen ſimillimus ille 4, 14, 13. ἐν εἰρ. β., quorſum pertinet Bg. Vs. e P., etiam per gradum alium.) βαθὺς generaliter de omni fere magno, v. Reitz. ad Luc. Reviv. T. 1. p. 609. (N. 93.) *Leisn.*

Cf. ib. 2, 602. N. 77. ubi noſter hic locus iterum ſine Vs., ſed de pace itidem ib. p. 233. l. 52. εἰρήνη βαθεῖα — ἦν, profunda *pax*, pro quo ib. 1, 638. l. 60. εἰρήνη δὲ πᾶσα, *pax* vero *ubique*, eodem ſenſu, ut Lat. *omnis*, pro ſummus, et p. 52. l. 32. καὶ μὴν εἰρήνη γὲ μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον, atqui *pax* certe *longa* balneum *tenet*, ſed ap. Ioſ. 1, 401. ſ. 3. i. βαθείας ἀπολαύων εἰρήνης, *pacem* profundam *agitans*, et Stp. Th. 1, 633. e. „alta *pax*, i. e. profunda, ap. Herodi. aliquoties. Bud. eſſe ait pacem certam et omni belli ſuſpicione carentem" dum tenet G. Th. ſine explic. alta *quies* e Virg. A. 6, 522. (ubi Paraphr. R. *profunda*,) it. opima *pax*, et *pace* profundiſſima *florentes*, tropum ſervantibus etiam noſtris, *im* tiefen *Frieden*, cf. 2, 14, 7. et alio ordine εἰρήνης οὔσης. ſine Ind. ap. Dem. 36, 11. 162, 4. et Xen. Cyr. 3, 3, 4. e. ut in ſq. μ. τ., τὲ 1, 10, 10., ubi P. libero ordine.

ἐπιςέλλει) Bg. hic e P., etiam ſine δὴ et οὖν, cf. 4, 9, 3., ſed de ſuo more ad ſq. parentheſin, cf. 1, 13, 2. et cap. hoc §. 1. e Dion. C. p. 1309., ubi §. 2. Fabr. „Artabanus, mortuo fratre Vologaeſo, ſolus regnum obtinebat" inſignitus nomine ac numero *quarti* ap. Heyn. Hiſt. 2, 462. e. ubi rei noſtrae praefigitur a. P. N. C. 217. cf. N. ſupra ad ἐπιθυμ.

πάσης ὕλ.) i. e. cum muneribus rerum, quae ex pretioſa materia eſſent, et quarum eſſet varium artificium, aut etiam ſolers artificium. *Steph.* v. ſup. 1, 10, 11. *Stroth.*

Cum illo loco ὕλης τὲ ἢ τέχνης θαύματα variatur hic per adiuncta adi., quorum poſtr., pro P. libero, reddit Bg. ſenſu vulgari, ſed Stp. in N. exquiſito, quo vix opus eſt in noſtro contextu, cf. Ind. Xen. M. S. ſed Bach. „π. τέχνη, ars *varia* et *multiplex*." Sed Mss. res una eſt, τὲ extruſum, at diverſo loco, ubi Ms. Vi. librarius lapſus fuerit poſt ſimiles πει litteras, cum, praeter Mss. rel., agnoſcat copulam quoque P. Sed in Ms. Ba. τὲ non tam elapſum eſt ob ſq. πο, quam quia librarius noluit τὲ — καὶ copulari poſt καὶ, cf. 3, 6, 19., quae hic iunguntur, ut καὶ - τὲ - τὲ 4, 8, 2. ſq., dum per ſe abeſſe τὲ poteſt et ab utr. Intp. Lat. opprimitur.

ἔλεγεν) Pro libero P. (etiam ſervato partim a L. N. T. Schw. p. 836.

βούλεται ἀγαγέσθαι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον. ἁρμόζειν δὲ αὐτῷ[mm] βασιλεῖ τε[n] καὶ βασιλέως υἱῷ, μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν[o] γενέσθαι, ἀγαγέσθαι δὲ βασιλίδα[p] τε καὶ βασιλέως[q]

let ducere eius filiam in matrimonium. 4. Conveniens autem eſſe ſibi et principi et principis filio, non privati alicuius et tenuis generum fieri, ſed ducere reginam et regis ma-

mm) Solus Bg. per aſperum. n) βασιλεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 9, 9. o) γαμβρῷ Ms. Vi. v. N. p) βασιλίσσα λ. Ms. Ba. v. N. q) Ms. Ba. μεγάλου βασ. θυγ. v. N.

ad Nr. 19. in N. „in *litteris* ſcriptum *erat*“) Bg. vicinius, neſciente Stp. Th., ſed Noſter de ſuo cum ὅτι, at per formulam ipſam cum Herdt. 62, 6. τὰ δὲ γρ. ἔλεγε τάδε, it. cum Theophr. Ch. 23, 2. γρ. — λέγοντα, ubi cf. Ind. Fi. Sed h. l. v. λεγ. eſt in dupl. rectione, per litteras et diverſas §., cum ὅτι et cum inf., quae iungit hic Noſter, cum per ſe ſolennia ſint in verbo diverſis locis, ſecus ac P., imitante haec Bg., ſed omiſſo δὴ iterum, pro *ſcilicet*, cf. 4, 9, 5. ſed in ſq. formulam ἀγ. λ. ſupra et cum πρ. γαμ. nominatim Zos. 1, 17, 3. it. Bud. C. 510, 42. e Plut., ubi Bg. e P. cf. 1, 8, 9. —

ἁρμόζειν) Invertebat ſententias P. cum alia libertate, dum Bg. in ἁρμ. aliter, quam ſupra, ſed Noſter cum inf., ut Dem., cf. Ind., cui add. 483, 9. ſed in εὐτελ. (cum ἰδ., ap. Stp. Th. 1, 1642. D. hinc ſine Vs. ſub „unus e vulgo, plebeius“ a Noſtro peculiari ratione, per ſyn. copiam a diverſa parte, iunctum,) de perſ. ſenſu phyſico Stp. Th., e P. cum Bg., ſed e Noſtro tantum, Plut. Krg. Gs. Chr., ſed alio ſenſu morali Suid. Hes. Ind. Xen. M. S. Ael. V. h., at cum acc. rei elliptico Aeſch. ep. S. Luc. Diod. S. 1, 608. l. 8. ſed cum ſyn. abl. rei Dion. H. S. T. 1. In Ms. autem Vi. dat. γαμβρῷ dubium ſit, utrum lapſus iterum inciderit in finibus, an librarius ſpectarit caſum tertium cum inf. poſt praeced. eundem, ſ. dat. duplicem cum uno verbo, tum pronominis, tum ſubſt., idque hic cum v. γενέσθαι, quod ſane tenet Stp. Th. 1, 825. F. m. per ſimilia, h. e. per duo ſubſt., ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι, et ſimul cum adi. τῷ Νομᾷ μέγα — ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπτῳ γενέσθαι, cui generi eſt affine illud per pron. et adi. aut per ſubſt. cum adi., ut ap. Fi. ad Well. p. 331. m. e. θεμιτὸν — ἐμοὶ ἀγαθῷ ἀνδρὶ γενέσθαι, et τῷ υἱεῖ ἐφθόνει, ὡς βελτίστῳ γενέσθαι, et cum ſyn. v. ap. Krebs. Decr. Ath. p. H. p. 412. m. συμφέρειν αὐτοῖς τὸ αὐτοκράτορσιν εἶναι, cf. Poſſ. Sy. 156. e. ubi p. ſq. eſt quoque inverſa ratio per ſubſt. cum pron. τῷ ἀδίκῳ — ἐξῆν τοιούτοις μὴ γενέσθαι, Z. ad Vig. p. 198. a. m. cum Bach. ad Xen. Oec. 11, 5. et Iens. L. L. p. 82. m. Quam lectionem Ms. tamen nondum receperim, quia noſtri Cod. ſaepe vulgaribus exquiſitiora ſubſtituunt.

βασιλίδα) Herodianus alias amat τὸ βασίλισσα 1, 7, 6. et 6, 1, 20. Si Moeridi credendum: utramque vocem repudiant Attici, dicentes potius βασίλεια pro regina. Sed et βασίλισσα dixerunt Attici, et βασιλὶς eſt ap. Eur. Hec. (v. 552. quae ib. v. 484. et 891. dr. ἄνασσα) *Leisn.*

Quem cf. ad 1, 7, 6. et 1, 9, 4. Sed in Ms. Ba., cum βασιλεὺς de fem. genere non uſurpatum meminerim, videtur latere per depravatio-

μεγάλου θυγατέρα. δύο δὴ [r] ταύτας ἀρχὰς εἶναι μεγίςας, τήν τε Ῥωμαίων καὶ τὴν Παρθυαίων· ἃς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν, μηκέτι ποταμῷ διωρισμένας [ſ], μίαν [t] ποιήσειν ἀρχὴν [u] ἀνανταγώνιςον. τὰ γὰρ

5. gni filiam. Duo haecce imperia eſſe maxima, Romanum et Parthicum, quae coëuntia per affinitatem, neque amplius flumine ſeparata, unum factura imperium
6. invictum. Nam reliquas

r) δὲ Ms. Ba. v. N. ſ) In Ms. Ba. colon. t) ἀλλὰ μίαν κ. Mss. tres, v. N. u) *Ms. Ve.* ἀρχὴν καὶ ἀναντ. v. N.

nem gloſſa βασίλειαν, ut ad Soph. Antig. v. 954. quoque variat pro textus τὴν βασίλειαν ap. Schol. ſic „τὴν βασιλίδα) τὴν βασίλειαν" cf. D'Orv. Ch. p. 445. m. ad v. 17., ut de ſq. βασ. μ. de rege Parthorum ad 3, 9, 18. quocum ὁ μ. β. variatur per ordinem, (quem reſpexerit Ms. Ba auctor, ſine lucro ad laevitatem,) ut cum §. pr. ἀγ. πρ. γαμ. per v. privum ἀγ., ſpectante huc Spanh. de Pr. et u. num. 1, 447. „hinc conſueto more non Artabanus ſolum Parthorum rex ap. Herodi. μέγας βασιλεὺς dicitur, ſed etiam Antoninus Caracalla litteris ad eum ſcriptis μεγάλου βασιλέως filiam ambire ſe profitetur, ſcilicet, ut, ſub blanda honoris et affinitatis illius ſpecie, incautum eundem opprimeret."

δύο δὴ) Ms. δὲ, ut alibi, cf. 4, 8, 9., copulam transeundi, pro *igitur*, (quanquam et illa Ms. procedit, e confuſione ſolita) opprimente iterum P., ſed Bg. reddente, quaſi transpoſita ſit, ταύτας δὴ δύο λ., cf. 4, 3, 16., qui et e P. mox τὲ omittit, ſalvo ſenſu, intervallo ſq. καὶ, pro *tum-tum*, ſed ſecus, ac ille, ſervat pr. pron. In ſq. συναχθ. cum κ. ἐπ. Stp. Th. 1, 87. E. m. hinc ſine Vs. ſub „coniungo, conſocio" pro Bg. e P., ubi G. Th. 984, 31. „*regna* bina *cum* populis *coiſſe*, i. ex regnis duobus unum eſſe factum Ovid." ſed praeterea modo *affinitate* aliqua *ſibi* coniunctos *interemit*, ad quam aliquam analog. hic ſcribatur, ubi Bg. prae P. ſeverior in κατ' ἐπ., quam 1, 6, 11.

μίαν) Ven. ante hanc vocem ἀλλὰ, ex mox poſt ἀρχὴν, καὶ inſerit, quod poſterius potius probarem quam prius. *Stroth.*

Neutrius rei novae veſtigium ap. P. comparet, qui tamen, dum copulam refert aliquam ante μηκέτι, oſtendere videtur, unde καὶ in Ms. Ve. ortum ſit. Scilicet aliquis librarius, reperiens καὶ in marg., quod pertinebat ad membrum illud μηκ. — διωρ., id alieno loco inſeruit iterum; niſi tamen, non tolerans bina adi. cum uno ſubſt., (a Noſtro ex arte poſita ab utr. latere,) addidit καὶ pro mera copula, aut pro Lat. *idque*. Sed altera res, communis rel. Mss., in ἀλλὰ intruſo, ob pr. μηκέτι, ut poſt μὴ 4, 5, 8., plane tollit ſeriem, cum membrum per inf. non coëat cum membris pr. per participia, quae, cumulata hic iterum, ſine copula intelligentur ſic, ut ſecundum μηκ. ποτ. διωρ. in apodoſi quadam praemittatur, ad hanc rationem, *quae, ſi copulentur* per *affinitatem* ſ. matrimonium, *dum* non *amplius* flumine *ſeparentur*, unum *factura* ſint *imp. inv.*; unde nec Bg. debuit addere copulam, aut μηδ' ἔτι clam corrigere; etſi per ſe confuſio litterarum incidere potuit; libere addente P. tum adv. μόνον ad μίαν, cf. 4, 5, 15., tum pron. τινὶ ad ποτ. (cf. 2, 15,

λοιπὰ βάρβαρα [x] ἔθνη, ὅσα νῦν ὑπὸ ταῖς τούτων βασιλείαις, εὐάλωτα ἔσεσθαι αὐτοῖς, κατὰ τὰ [y] ἔθνη καὶ κατὰ τὰ [z]

barbaras nationes, quae non ſunt ſubiectae his imperiis, expugnabiles futuras; cum ſeparatim gentes et coetus in

x) ἔθνη βαρβ. Ms. Ba. v. N. y) κατὰ ἔθνη Mss. Ba. et Vi. v. N. z) Ms. Ba. κατὰ συς. v. N.

8.) qui innuitur aut Tigris aut Euphrates, cf. 4, 11, 3. i., terminus imperii Rom., quo de alibi, ſcribente Noſtro ad analog. tum in διωρ. cum ποτ., cf. Ind. Luc., tum in ἀρχ. cum ἀναντ., ubi Stp. Th. hinc cum Bg. it. P. partim, ſed G. Th. ex Sall. imperium *vetuſtate* invictum *tabeſcere*.

βαρβ. ἔ. ὅσα νῦν) Forte νῦν οὐχ ὑπὸ λ. Mox delendum τὰ ante ἔθνη et ante συςήματα. *Reisk.* Video haec non recte intellecta Politianum que male interpretatum eſſe. σύςημα inter alias ſignificationes, eam habet, qua *ſectam, factionem, ſocietatem, coetum que hominum* denotat. Sic Luc. Icarom. de philoſophis per ſectas diviſis ait: εἰς συςήματα διαιρεθέντες. In noſtro loco *congregatos in unam ſocietatem homines, quibus communis eſt reſp.*, denotat, ac optime per noſtrum *Horden* reddi poteſt. Haec autem verbis ineſt ſententia: *ſi duo tanta imperia iungerentur, non reſiſtere ſed facile vinci poſſe caeteras gentes, utpote quarum non plures inuicem coniunctae eſſent, ſed quarum ſingulae gentes, ſinguli que coetus ſeparatim a caeteris regerentur, tot que efficerent imperia a ſe invicem disiuncta, quot eſſent gentes ac coetus.* Hoc enim eſt κατὰ τὰ ἔθνη καὶ κατὰ τὰ συς. ἀρχόμενα. Hanc interpretationem veram eſſe omnia clamant. Vox τούτων tamen ſuſpecta eſt. *Stroth.* Poſt νυν inſero οὔπω, quod facile poterat excidere ob ſimillimum illud ὑπο, quod ſtatim ſequebatur. Videtur vero negatio iſta neceſſario hic requiri. Dicit enim Caracalla, τα λοιπα ἔθνη — εὐάλωτα ἔσεσθαι. Hinc gentes, de quibus loquitur, *nondum* erant ſub iugum miſſae, ſed mittendae adhuc. Facile autem poterant vinci, quoniam regebantur κατα τα ἔθνη και κατα τα συςημ. i. e. ut Strothius egregie explicat, quoniam totidem erant a ſe invicem disiuncta imperia, quot erant gentes ac coetus. Cur autem eidem doctiſſimo viro ſuſpecta ſit vox τουτων, neſcio ſane. Refertur enim ad Romanos et Parthos, quos modo nominaverat autor, (recte, et ſic quoque mox ſq. αὐτοῖς, non ſimul a Strothio dubitatum, capietur.) *Gedik.*

Prima res Ms. Ba. pertinet ad ordinem alium, non meliorem ad laevitatem, ſed per comparationem ductum e 1, 2, 9., tum P. conſentit cum Mss. rel. in vulg., cuius vicina ſibi adi. duo reſpuerit librarius, ubi ad τὰ λοιπ. cf. §. 1. in N., ſed gratam negligentiam habeas in coniunctis τὰ λ. ἔθνη cum ſq. eodem ſubſt. κατὰ τὰ ἔθν., maxime cum ſtent ſecum, ut ſubiectum et praedicatum ſimul, at tamen in λοιπ. β. ut genus univerſum et totum aliquod, ſed in κατὰ λ. ut partes. Altera Mss. diſcordia eſt in articulis, quos ſervat Ms. Ve. utrinque, ſed ante συς. etiam Ms. Vi., vel elapſos ob pr. τὰ ſyllabam eandem, vel vi eiectos per comparationem cum 3, 1, 3. et 3, 8, 13. unde forſan et Rsk. tentat articulos, ut ſupra aliquoties, cum nihil vitioſi ſit in iis adiunctis. Sed eiuſdem Rsk. aliud eſt acumen ad priora, ſentientis vitium in lectione vulg., quamvis a P. expreſſa, ubi Leisn. in m. Ox. ,,ſ. μὴ„ (et in m.

συςήματα ἀρχόμενα. εἶναι δὲ 7. illis regantur. Eſſe au- Ῥωμαίοις μὲν πεζὸν ςρατὸν, tem Romanis pedeſtrem exer- καὶ τὴν διὰ δοράτων συςάδην citum, haſtis cominus pu-

Ms. Bg.) pro νῦν legit οὐχ" quod poſtr. forte non ita placeat ob tres deinceps voces, cum aſpero incipientes, ut prius, quod aeque latere poteſt in litteris lectionis vulg., ubi, quanquam nec Stp. corrigente Vs. P., tamen negativa quaedam requiritur ſane ob contextum repugnantem ſibi, dum gentes memorantur ſimul et ſub iſtis duobus imperiis iam nunc eſſe, et adhuc expugnabiles futurae, i. e. nondum eſſe victae et ſubiectae. Itaque ulterutra neg. neceſſario ſumenda olim, ut ſeries ſibi conſtet, quanquam nec Rsk. altera vox contemnenda, ut ſimul ſervetur adv. temporis, quia hoc per ſe alterutram neg. extrudere potuit, ut ob ſq. ὑπὸ per ſe quoque Gedik. adv. excidit. In ingeniis quidem coniecturarum, dum non addicunt Mss., lenior eſt illa ratio, quae propinquior ad elementa vulg., et ſimplex adeo neg. praeferenda, quia adv. temporis facile intelligi licet, ſaepe oppreſſum; quod cum P. tenet hic; nihil arguitur, quam antiquam eſſe lectionem vulg., et eius Codicem conſpiraſſe cum Mss. noſtris, nec tamen propterea veram, quia per ſe ac ſine negatione eſt abſurda. Idem auctor Bg. in expleto v. ἐςὶ per phraſin cum contracta pr. ὑπὸ, ſed ſeverior in ſervato gen. ταυτ., quam Bg., qui in rel. pro illius erroribus variis ſententiam dedit melius, maxime in particip. ἀρχ. recte intellecto in notione cauſae, niſi quod omiſit pron. alterum αὐτοῖς, et liberius vertit pr. κατὰ per adv. iterum, cf. 1, 10, 6. e. unde et addere debuit ſua *in illis*, i. e. ap. illas nationes, aut *in* illis *terris*, quaſi primum ἔθνη de loco capiens; pro ſeverioribus, *quippe* ſecundum *ſingulas* gentes, *et* ſecundum *corpora* ſingula *rectas*, ſ. gubernatas a regulis quibusdam, aut etiam modo capitibus principibus que familiarum et gentium, nec ab uno aliquo, univerſo communi que domino; Sch. diſcedente etiam a P. et Stp. „gentes, *quae* reguntur *ita*, *ut* proprios *quaeque* conventus *et* rectores *habeat*. Sylb. per *conventus*" ad συς. comparante me quidem etiam illa *corpora federatorum*, ut Belgarum et Helvetiorum; quae et hodie in geographicis ac politicis vulgo nominant *ſyſtemata civitatum*, cf. v. c. Tozens gegenwärt. Zuſtand von Europ. P. 1. p. 7. §. 6., ſed reddente Sb. Ind. aliunde commodius *collegia*, cf. Zoſ. 5, 23, 8. Stp. Th. ſine exemplo „coetus, *conventus*" ad Herdt. p. 63. N. 37. Ind. Dion. H. S. T. 1. Polb. Luc. et Diod. S., ubi in primis 1, 197. l. 46. οἱ τρωγλοδύται — κατὰ συςήματα τυραννοῦνται, *a tyrannis in* certas *tribus diviſi reguntur*, ad quam analog. Noſter copulat ſuum ſyn. ἀρχ. cum pr. κ.

εἶναι δὲ) P. iterum copulam hanc opprimit, cf. 4, 9, 3., e quo Bg. modo in διὰ δορ. formula per abl., deinde ſeverior in rel., niſi quod ſubſt. μαχ. reddit per gerund. et omittit copulam καὶ, a P. mutatam in pron. relat., ubi rectio proprie eſt haec, ut ſubſt. ςρατ., poſitum in medio, utrinque habeat unum praedicatum, primo nudum adi. πεζ., ſed deinde aliud adi. ἀνικητ., inſtructum aliis partibus, regens que acc. τὴν μ. per ellipſin pr. κατὰ, quo reſpicit Sch. „*invictum* quoad *pugnam*." Aut, ut in ſecunda comparis parte Παρθ. — ἐμπειρίαν copulatur perſona ἱππ. πολ. cum re e genere artis τὴν διὰ — ἐμπειρίαν, ſic et in hac prima parte, per legem, ut membra ſibi ſint paria, debet ſumi perſona quaedam πε-

3

μάχην ἀνανταγώνιστον [a], Παρθυαίοις δὲ [b] ἵππον τε πολλὴν, καὶ τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν. ταῦτα δὴ συνελθόντα, πάντων τε [c], οἷς πόλεμος κατορθοῦται, συμπνεόντων, ῥᾳδίως αὐτοὺς ὑφ᾽ ἑνὶ διαδήματι

gnando invictum, Parthis autem equitatum plurimum cum ſagittariae artis peritia; 8. Hiſce concurrentibus, cunctis que, quibus bellum administratur, conſpirantibus, facile ipſos ſub uno diade-

a) Color in Ms. Ba. b) In Ms. Ba. παρθυαίοις τὲ ἵππον τὸ πολὺν, ſed eſt in margine, γρ. πολλήν. *Murr.* Primum τὲ pro δὲ habent quoque ed. A. al., ſed vitioſe omiſerunt δὲ Par. v. N. c) δὲ Ms. Ba. v. N.

ζὸν στρατ., quae copuletur cum re et artis genere aliquo τὴν διὰ - ἀνανταγ.; ubi hoc adi. pertineat ad proximum ſubſt. μαχ., ſed ſine iſta ellipſi praep., et cum illo ſubſt. rei ſtet per analog. modo, (ut ap. G. Th. *defenſio* fortis *et* invicta *ſalutis meae*,) ad hunc modum, *eſſe* porro ſ. *enim* (ut δὲ, pro γὰρ, referatur ſimul ad pr. §. εὐάλωτα ἐσ.) Romanis *quidem* pedeſtrem *exercitum*, et *pugnam* per *haſtas* comminus *invictam* ſ. inſuperabilem, *Parthis* autem *tum* equitatum *multum*, tum *in ſagittando* ſ. *ſagittarum* praeclaram *peritiam*, cf. 3, 4, 19. in τὴν δ. δορ. μαχ. (cui hic variandi cauſa adiungitur adv. συς.) ſed in rem ipſam Rm. ad Dion. C. p. 80. l. 82., laudatis ſimul Interp. ad Virg. Ge. 3, 31. ſed et p. 33. ubi, laudato h. l., dicit, „τὴν διὰ δ. λ. Romanis fuiſſe uſitatiorem, et opponi hic τῇ δ. τοξ. εὐς. ἐμπ. qua valuerint Parthorum equites, ſcilicet, etiam fugiendo retro ſagittantes, v. 4, 15, 5. et 9.“ it. 1, 15, 4.

Παρθυαίοις δὲ) Ms. Ba. lectionem poſtr. quidem in adi. πολ., ortam e confuſione et lapſu, convincunt tum contextus, tum Mss. rel., qui etiam contra primam iſtius manent in vulg. δὲ cum P., quod requirit relatum pr. μὲν, ut fortaſſis error in litteris inciderit ſolennis; ſcribente Noſtro cum Xen. Cyr. 5, 4, 3. πολλὴν ἵπ., alio ordine tantum, ſed ad analog. in εὔστοχ. cum ἐμπ., at in hoc ſubſt. (ubi Stp. Th. 3, 153. i. hinc fere cum Bg. „*peritiam* artis *ſagitt.*“) cum διὰ τοξ. peculiari ratione, niſi quod per analog. ſubſt. habet ſecum pr. διὰ cum alio ſubſt. in periphraſi alicuius adi. (cf. Z. ad Vig. p. 570. a. cum Fi. ad Well. p. 367. i. 368. e.) quod τοξικὴν hic Noſter reiecit ob alterum εὔστοχ. et ut priori parti διὰ δορ. ſimilem partem referret, ubi Bg., neglecto adi. εὐς., formulam διὰ τοξ. aeque bene per merum gen. dedit, (in cuius periphraſin ſaepe valet praep. illa cum aliquo ſubſt., cf. Fi. Aeſch. it. Z. Xen. M. S.) reſpiciens forſan in τοξ. ad notionem pro τέχνῃ τοξικῇ, qua de v. Stp. Th.

ταῦτα δὴ) Leisn. in m. Ox. „nom. conſ. gen. conſ.“ innuens, copulari hic ſimul nominativos conſequ. et genit. conſq., dum ſinguli alias ponuntur, cf. 3, 3, 11. 3, 8, 13. e., unde utroſque unis abl. conſq. reddit Bg. e P., diſcedens in δὴ, cf. 4, 3, 16.; quod ille de noſtra ratione per *igitur* reddebat; huc reſpiciente haudubie Stp. Th. 1, 1273. e. „res dicuntur συνέρχεσθαι ab Herodi. aliquae, quae ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt“ ſine loco, per Lat. Bg. e P., unde duxerit Noſter tropum, vel e ſevero Lat., cf. G. Th. Nr. 4. „*concurrere* dicuntur, quae non pugnant, ſed *conveniunt*, congruunt que et *conſpi-*

βασιλεύσειν [d] πάσης οἰκουμένης. τά τε παρ' ἐκείνοις φυόμενα ἀρώματα, ἢ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, ἢ [e] παρὰ Ῥωμαίοις μεταλλευόμενα, ἢ

mate regnaturos per totum 9. *terrarum orbem. Tum naſcentia apud ipſos aromata, et admirandas telas, aut apud Romanos metalla, quae ve*

d) βασιλεύειν Mss. Ba. et Ve. v. N. e) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel., ſed ἢ τὰ παρὰ Ῥ. modo Ing. v. N.

rant. Ter. *concurrunt* multae *opiniones*, rel., — *convenerunt* multa, *quae mentem exturbarent meam*" h. l. ut ſit i. q. ſimul adeſſe, et per copiam ſyn. cum ſq. συμπν. pro ſe coniungere, ſe unire, i. e. ſimul eſſe; ſic bono ſenſu et amico repertum me tenente de perſ. ap. Ioſ. Ael. V. h. p. 346. i. Di. H. S. T. 2. Dem. cum Harl. p. Cor. p. 377. N. 42. ſed de re ap. Plut. Hs. 4, 5. ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι, ὅτι συνῆλθε καὶ συνέπνευσεν εἰς τὰς τῶν παρ' ἅπασιν ᾀδομένων ψυχὰς κ. et in formu'am πολ. κατ. ap. Luc. 2, 79. l. 16. ἢν — κατορθώσω — τὸν πόλεμον, ſi *bellum* feliciter *confecero*, pro qua notione Bg. iterum ſimplicem deligit, deſerto P., qui cum Mss. rel. conſentit contra Ms. Ba. ad vulg. τε, ſic in media oratione ac membro mutatum in δὲ ſupra 4, 7, 2, ſed hic per confuſionem.

βασιλεύσειν) Ven. perperam βασιλεύειν. *Stroth.* e ſolenni confuſione, cf. in contrariam partem 3, 13, 3., cum Ms. Vi. etiam P. manente in fut., quem deſerit Bg. liberior, pro vicino Lat. caſu tertio, *imperaturos* toti *terr. orbi*, quocum Noſter de ſuo ad analog. iungit ὑφ' ἑ. δ., i. e. uno imperio regere totum terrarum orbem, communiter, unum regem.

πάσης οἰκ.) Vox οἰκουμένη non ſemper notat univerſum, qua patet, terrarum orbem, ſed ſaepe illius duntaxat partem, et quidem praeciſe illam regionem, quam ſeries orationis potiſſimum innuit. Ap. Schol. Ariſt. Eq. v. 725. πᾶσα οἰκ. eſt tota Graecia, v. Krebs. de uſu Rom. H. p. 77. cf. infra 5, 2, (5.) *Leisn.*

Hic ut fuerit pars tum Europae, quae Romanis paruit, tum Aſiae, quae fuit ſub Parthis et aliis e §. 6., quia loquitur Caracalla nomine et ſuo et regis Parthorum, cf. Cas. ad Ath. 2, 51. et ad Polb. T. 1. p. 728. m. 730. e., L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 99. e. 211. e. Loesn. p. 95. e. Munth. p. 134. e. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 3. p. 18. e. Ind. Dem. v. οἰκ. et ſeparatim οἰκουμ. cui add. 242, 1. 397, 22. et quos laudamus infra ad 5, 2, 5. cum L. Bos. Ell. p. 65. i.

τά τε π.) In copula Bg. e P. per ſyn., cf. 4, 8, 7. 4, 9, 17., et in primo ἢ, cf. 4, 9, 4., diverſus in pron. ἐκ., cf. 3, 11, 8. ſed ſeverior in rel., ubi in ὑφ. Stp. Th. e P. cum Bg. et in θαυμ. modo reperi ap. Ael. V. h. 2, 15. e. κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον, *hoc* mirandum *ſane*, ſed nihil tenui in Parthorum aromata et telas.

ἢ παρὰ Ῥωμ.) Scribo ἢ τὰ παρὰ Ῥωμ. *Steph.* Qui articulus, facile elapſus per ſe ob ſq. ſimiles πα litteras, tamen contra libros non intrudi debet; e pr. repetendus, et ſaepe oppreſſus in membro aliquo participii ſubſequente, cf. 2, 8, 7. e., P. deſerente Bg. non addita ad ἢ ſecundum adverſativa, quae ſaepe ſupplenda, cf. 4, 4, 19. e. nec addito

διὰ τέχνην ἐπαινούμενα, μηκέτι μόλις καὶ σπανίζοντα λανθάνοντά τε δι' ἐμπόρων κομισθήσεσθαι· μιᾶς δὲ γῆς οὔσης καὶ μιᾶς ἐξουσίας, κοινὴν καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι. Τοιούτοις αὐτοῦ γράμμασιν ἐντυχὼν ὁ Παρθυαῖος, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε[f], φάσκων, οὐχ ἁρμόζειν Ῥωμαίῳ γάμον βάρβα-

artificio commendantur, haud amplius vix raro que et clanculum per mercatores importatum iri;
10. *ſed unâ iam terrâ et uno imperio communem nec prohibitum utrisque uſum futurum.*
11. Tales cum ab ipſo litteras legiſſet Parthus, primo quidem refragabatur, negans *convenire Romano matrimonium*

f) Colon in Ms. Ba.

pron. ad μετ. (cf. 4, 9, 17.) ubi Sch., deſerto P., partim „*quae* metalla *effodiuntur* ap. *Rom.*“ et Noſter de ſuo ad analog., (cf. Suid. Hes. it. Ind. Sb. e Zos. 5, 24, 8. e. it. ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Luc. Pal. Fi: cum Ioſ. per numeros pravos,) etiam in ſq. ἐπαιν. in adiunctis δ. τ., per praep. varians cum 4, 3, 5. ἐπὶ π. ἐπ., cf. 2, 3, 4. ubi Bg. ſeverior, ſed Sch. „quae *ob* artem *laudantur.*“ In ſqq. a P. diſcedit Bg. tantum in μηκ., tractans cum illo participium per adv. ſicut λανθ. (cf. 3, 9, 10.) ita et σπαν., quam rationem ignorat Stp. Th., ad cuius in v. ſq. κομ. notionem in act. pro „apportare, afferre, advehere“ referetur et Bg. e P., ubi ad analog. cum pr. διὰ ſcribitur.

μιᾶς δὲ) Bg., non ſecutus Stp. in marg., omiſſo P. libero adv. μόνον, (cf. 4, 1, 9. e.) potius tamen ſervat abl., ſed modo nudum in gen. conſq. per particip. οὔσης, addens libere adv. ἤδη, cf. 4, 3, 17., ſervaturo me tempus praeſ., *ſed ſi una* terra *ſit* et *unum imperium,* vel *una* autem *terra* facta *et* uno *imp.* In ſq. contrahit Bg. copulam καὶ cum neg. in adi. ἀκωλ., aliter, quam ſupra, ubi Stp. Th. e P. ſed Noſter iungit de ſuo per analog. cum ἀπολ., ut cum eodem alterum adi. κοιν. ad Lat. forte, cf. G. Th. v. *commun.* et *us.*, recte Bg. ſervante nudum τὴν ἀπ. pro P. ſuppletis gen., cum modo deſit pron. τούτων, relatum ad pr. ἀρωμ. λ.

τοιούτοις) Liberrimum P. deſerens Bg., facit partim cum Sch. in „ἐντ. perlectis *litteris*“ (ubi licuit *tales* ipſius *litteras* nactus, *adeptus*, cf. 1, 1, 4. et Gat. ad Ant. p. 8. b. D. cum Luc. 2, 570. i. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γρ. ἐνέτυχεν, *ipſe* inſpectis *litteris*,) ſed mutat de ſuo gen. pron. αὐτ. in formulam ſyn. per praep. et pron. idem, cf. 4, 9, 10., rurſus cum illo contrahens φ. et neg., cf. 2, 8, 14. ἔλεγε, μὴ λ., quibus variatur, cf. alio ordine οὐ φ. ap. Thuc. 536, 83. cum N., ut φ. iterum (cf. 3, 14, 2.) valet de ſcriptis per litteras, cf. cap. ſq. i., et ſic quoque pr. ἀντελ., ubi Bg. deſerit P., ſed ſervaſſem cum Sch. *contradicebat*, cf. Abr. Dl. Th. p. 38. e. pro reſpondere, Iſ. Pan. Mor. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. Xen. M. S, Fa. Aes. Hs. cum Kypk. T. 1. et L. N. T. it. Suid.

οὐχ ἁρμ.) Ob ſatis graves cauſas aſpernatus eſt Artabanus hanc conditionem: ſed potuiſſet et hanc addere, quod Romani foedum et in-

ϱον, τίνα γὰϱ ἔσεσϑαι συμ-φωνίαν ἐν αὐτοῖς, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέισιν, ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέϱου-

12. barbarum. quam enim fore concordiam inter ipſos, nec vocem altero alterius intelligente, in que victu et habitu

decorum putabant, matrimonium petere e gente peregrina. Hinc tot invectivae in coniugium Antonii cum Cleopatra, v. Broukous. ad Propert. 3, 9, 21. ubi poëta illud coniugium vocat *obſcenum.* Poſſet Partho non ſatis bene convenire diſtinctio *Romanorum* et *Barbarorum.* Sed ut Graeci ſcriptores ſolent inducere alios populos, ita de ſe loquentes, ita et Romani. De Graecis v. D'Orv. Ch. p. 534. (e.) ſq. Poſt conſtitutionem D. Antonini ii ſolum *Barbari* dici coepere, qui in orbe Rom. plane non habitabant, v. Th. Sitzmannus ad Rutil. 1, 66. (ed. Almelov. p. 107.) *Leisn.*

Illa cauſa *foedi* et *indecori* videtur deinde quodammodo exprimi §. 13. e. verbo νοϑεύεσϑαι, ut Parthi quidem ap. Noſtr. βάϱβαϱοι perpetuo dicuntur, ſervante Bg. e P. Lat. ſeverum cum γαμ., pro peregrino ſ. non Romano, ex oppoſ., ubi Noſter ad analog., it. in γαμ. cum v. ἀϱμ.

τίνα γὰϱ) Argumentum ficulneum. Ut diſcordiae locus apud eos eſt, qui vel maxime lingua, victu, veſtitu que conſentiunt: ita diverſitas linguae, victus, veſtitus que concordiae nihil officit. *Leisn.*

Hodie quidem ſatis principes talibus medentur vario modo: ſed tum linguae ſaltem diverſae impedimentum eſſe poterat aliquod; opprimente hic P. ἐν αὐτ., qui plur. poſt ſing. ὁ Παϱϑ. — 'Ρωμ. reſpicit illa §. 7-9. Παϱϑυαίοις — 'Ρωμαίοις, ubi Bg. cum Sch. in pr. ἐν, cf. 3, 4, 20. (quae cum ſubſt. συμφ. eſt ex analog.) ſed in ſqq. dat. participiorum, a pr. pron. αὐτ. pendentibus, aeque ac P. deſerit rectionem Gr., ſumto abl. conſq., quaſi ſint in Gr. dat. ſ. abl. conſq., ubi Sch. „συν. intelligentibus *linguam*, (magis perſpicue ſic pro Lat. Bg. e P. ad φων.) ἀλληλ. alter *alterius* vocem *intelligentes*" pro breviori *nec linguam* invicem *intell.*, cf. Stp. Th. v. συν. 1, 1672. D. hinc ad ſenſum, at per phraſin Noſtri eandem Ind. Dion. H. S. T. 1. cum L. N. T., cf. Theogn. v. 900. Sed in v. ſq. διαφ. cum pr. ἐν, ut Dem. (291, 17. cf. Ind., ubi et eodem ſenſu ſine praep. iſta, ut ad Diod. S. 1, 117. N. 72.) neſciente neutram rectionem Stp. Th 4, 95, E., cf. Ind. Ael. V. h. et alio ſenſu Luc., ſed in hoc v. cum adiunctis ſubſt. ad analog., cf. G. Th. diſtat *a* victu *et* cultu *beſtiarum* vita *hominum*, et 161, 26. differre *veſtitu* ab *aliquo*, cf. in ex. Stp. Th. v. i. hinc cum Bg. e P., Suid. Hes. cum N., Bud. C. L. N. T. quorum Schw. in N. 1. „de feminae Parthicae cultu et reliquo apparatu uſurpat Herodi." hinc ſine Vs., cum Kypk. T. 2. Thom. M. p. 797. cum N. et ad Moer. p. 21. ſq. Poll. 10, 190. N. 95. Cornar. ecl. p. 54., ad Dion. C. p. 999., ad Luc. 2, 616. N. 79. ad Diod. S. 1, 458. N. 78. cum Ind. utr. Orph. Fragm. 7, 10. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. Thuc. cum Abr. Auct. Dl. et Gs. Chr. Xen. Bach. et 'Αυβ. cum N. it. Sb. et ej. Dion. H. T. 1., nullo praebente ſimul cum ſubſt. pr. ἐ., ut copularit Noſter de ſuo, ſed cum pron. interr. aliquem inf. ex analog. illa, cum in narratione et epiſtolis mutatur oratio recta in obliquam, id que per ellipſin v. alicuius, iam praecedentis, aut affinis, quod latet in pr., ut ἔλεγε in pr. ἀντέλεγε, aut alius, v. c. ᾤετο, λ. cf. D'Orv. Ch. p. 143. i. cum Weſſ. ad Diod. S. 1, 546. N. 95.

σὶν ἀλλήλων[g]; εἶναι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις[h] εὐπατρίδας πολλούς, ὧν τινός[i] ἐπιλέξασθαι δύναιτ' ἂν θυγατέρα[k], παρά τε αὐτῷ[l] Ἀρσακίδας· καὶ μὴ δεῖν[m] μηδέτερον γένος νοθεύεσθαι.

13. *diſtantibus ipſis? Ac eſſe apud Romanos patricios multos, quorum alicuius deligere poſſit filiam; et apud ſe Arſacidas. Et neutrum genus debere contaminari.*

g) Pro interrogandi puncto colon in Ms. Ba., cf. 3, 12, 23. ut punctum ſimplex in ed. Bss. h) Ῥωμαίους Ms. Ve, v. N. i) Hoc accentu nullo A. al, pro τινὸς Stp. rel. v. 4, 2, 17. k) Comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. aut puncto al., cum tamen hoc membrum arcte cohaereat cum pr. inf. εἶν. l) αὐτῷ per lenem Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. m) Ms. Ba. καὶ δεῖν μηδ. v. N.

παρὰ Ῥωμ.) Venet. male Ῥωμαίους. *Stroth.* Poteſt lapſus eſſe, ſed et gloſſa per comparationem 2, 15, 3. (ubi Mss. contrarium ſequebantur,) et ingenium ad variationem cum dat. §. 9. In pr. copula negligens P. iterum, (cf. §. 7., et 4, 8, 5. ubi Bg. ſimiliter,) ſed in adi. πολ. nimius, cf. 1, 12, 14. e., tum liberrimus ad ſqq., omiſſo pron. τιν., contra que additis aliis, praeter pron. αὐτὸς ſ. ἐκεῖνος iterum, cf. §. 9., quoque ſupplemento ad v. ἐπιλ. (ubi tamen med. vim reddit, dum et Lat. habent cum v. Bg. pron, *ſibi*, cf. G. Th. 68, 14. et ad analog. cum ſubſt. θυγ., ubi P. *liberos* exquiſite de una filia, cf. 1, 9, 2.) ſed in membro παρὰ λ. (poſt interiectum aliud ὧν — θυγ. per parentheſin aliquam reſpiciente ad pr. εἶναι,) praeter liberum Lat. ad τὲ, cf. 4, 4, 18., adiuncto adv. ὡς ſ. ὥςπερ ſ. οὕτως, ubi cum Bg. retinet cum que Mss. rel. aſperum in pron., ſed Sch. in „Ἀρσ. oriundos ex familia Arſacae" qui, poſtremus Perſarum ex Parthis rex, non modo anſam dedit, ut omnes Perſidis reges poſtea *Arſacidae* dicerentur, ſed et Parthorum reges, et in univerſum Parthi, et h. l. ex oppoſ. pr. εὐπ. Parthorum quidam nobiles in primis, ac genere loco que eminentes, ut adſpirare poſſent eligi que ad matrimonium cum filia regis, cf. G. Th. ſed plenius Car. Stp. Dict. Hiſt. Ind. Luc. Stp. Byz. Suid. et Hes. ubi 1, 552. N. 27. „Herodi. 4, 10. in fin. Ἀρσακίδαι apud Parthos, quales ap. Romanos Εὐπατρίδαι, *patritii*."

καὶ μὴ) In Ms. Ba. μὴ non tam elapſum fuerit intra vicinitatem ſimilem, quam extruſum a librario, aut oſtendente ſenſum particulae neg. cum adi. neg., ut redundet, aut non tolerante iſtam copulationem, ſecus ac ſupra 1, 15, 17. m. 1, 2, 4. e., qua de v. Stp. Th. 2, 1529. G. Bud. C. p. 1311. i., ad Luc. 1, 658. N. 33. it. 3, 65. N. 80. et p. 123. N. 47. Abr. Dl. Th. p. 230. e. Hoog. Op. p. 911. N. 4. ſqq. et ad Vig. p. 453. N. 57. a. cum Fi. ad Well. p. 348. e., reperiente me ſq. v. νοθ., praeter Hes. et Suid., tantum proprie ap. Ioſ. 1, 241. ſ. 23. l. 3. ſed tropice de perſ. ap. Luc., unde Noſter alio ſenſu per analog. iunxerit cum ſubſt. γεν., de gente ſ. populo, (ut Lat. Bg., cf. Ind. Sb. et Dion. C. et laud. ad 1, 7, 6.) pro dehoneſtare, dedecus afferre, cf. G. Th. „*contaminari* connubio *patrum* et *plebeiorum* ſanguinem *ſuum* patres *rebantur* Liv. 4, 1." ſed nihil in P., cui ſubiungebat Sch. „corrumpi genus ex diverſae gentis coniugio" tum in rem ipſam ap. Angl. Heyn. H. 2, 442. i. poſt cladem ſub Craſſo, *die* Römer *blieben als Gefangene unter den* Parthern, *und ſchloſſen dort, wie Horaz anmerkt*, unanſtändige *Ehen*, die *zu* Rom *zur*

Τὰ μὲν οὖν πρῶτα [n], τοιαῦτα [o] ἐπιστέλλων, παρῃτεῖτο [p]. ἐγκειμένου δὲ τοῦ Ἀντωνίνου, δώροις δὲ [q] πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιστουμένου. πείθε-

Primo inquam talia ſcribens recuſabat. Inſtante dein Antonino, donis que multis et iureiurando rei uxoriae ſtudium et benevolentiam confirmante: credit

n) Comma hic fuit in Stp. rel. ſed nullum in Bs. 1. al. ſed mox poſt ἐπιστ. aliquod in A. al., nullum in Stp. rel., v. N. o) τοιαῦτα τινὰ ἐπιστ. Ms. Vi. v. N. p) In Ms. Ba. verba τὰ — uſque ad παρῃτεῖτο deſunt. *Mart.* v. N. q) Ita et Ms. Ba. *Mart.* cum Mss. rel. et edd. omnibus, v. N.

Schande *gereichten*, ad quem locum poëtae od. 3, 5, 5. v. Intrp., etiam Ianum.

τὰ μὲν) In Ms. Ba. ſine cauſa manifeſta omiſſi ſunt fere duo verſus, quos cum Mss. rel. ſervat quoque P., et requirit quodammodo contextus ſeries que, h. e. oppoſitum ἐγκ. δὲ, ubi alterius Ms. Vi. pron. additum, nec ipſum comparens in P. et Mss. rel., per ſe quidem elapſum forſan poſt litteras αυτα, tamen e gloſſa fuerit per comparationem 4, 9, 6. Sed P., praeter libera rel., reddit in μ. ὁ. ut alibi, cf. 2, 15, 11., expreſſo tantum οὖν, ut Bg. per ſyn. verbum, pro quo alias exquiſite aut variandi cauſa adhibent *igitur*, in primis poſt parentheſin et reditum ad priora, qui eſt ſane hic manifeſto ad pr. cap. §. 15., etiam ob repetitum τὰ μ. πρ., cf. de οὖν hac vi 4, 9, 6. et in τὰ μ. πρ., ſequente tantum δὲ, aut abſolute poſito, 1, 10, 2. e. 3, 12, 9. ſq., cum in Bg. ad ἐπιστ. 2, 13, 5. at 3, 12, 23. ad ſq. δὲ, ubi P. ſevere; me quidem comma poſt πρ. quidem tenente, non propter ambiguitatem in concurrentibus adi. duobus, quae nulla ſit attento lectori, ſed ad rectionem perſpicuam magis, ut τὰ πρ. referatur ad poſtr. v. παρ., cui, abſolute poſito, per ellipſin pron. τοῦτο, non bene convenit pron. τοιαῦτα, ſed melius priori ἐπ., quod adeo, ut membrum peculiare cum τοι., commate altero etiam ſeiunximus.

δώροις δὲ) Malim δώροις τὲ πολ. *Steph.* Qui clam iterum e P. corrigit, et hinc Bg. ſumit, aut emendando, aut ſenſum modo ſequendo, cf. 4, 6, 8., dum tolerant hic vulg. Mss., ut alibi, poſt pr. δὲ, cf. 4, 5, 15.; non bene omittente Bg. cum P. adi. πολ., ſtatim a nobis reſtitutum, cf. 4, 7, 12. etſi Bg. forſan oppreſſit ob adiunctum ὅρκ. in ſing., ad quod ſubſt. Gr. pertinebat ſimul adiectivum, intra duo ſubſt. poſitum, ubi licuit *iuramentis*.

πιστουμένου) v. ſup. l. 2. c. 11. (§. 4.) *Strotb.* Ibi eſt v. cum ſubſt. εὐν., cui hic per analog. additur alterum σπ., ſed in abl. ὅρκ. ſcribitur ad exemplum aliorum, cf. Stp. Th. 3, 145. G. ſqq. (qui p. ſq. D. hinc ſine Vs. at cum vulg. δωρ. δὲ λ.) Thuc. 290, 50. cum Schol. Suic. Th. e Suid. 3, 119. e. it. Ind. Dion. C. et Ioſ. 2, 279. f. 13. m.; quam P., melius verſante Bg. etiam in σπ. cum πρ. τ. γ. per gen. et τὸν γαμ. per adi. et ſubſt. ſyn., quae formula non explicatur a G. Th. ſed recte in Schell. Lex. pro coniugio, cf. Wſth. ad Ter. Andr. 5, 1, 10. cuius „res uxoria ſimpliciter pro uxore“ reducat ad Gr. γαμ. pro perſ. cf. 3, 10, 16., non tenente Stp. Th. σπ. cum pr. πρὸς, ſed Kypk. 2, 258. e. tantum e Ioſ.,

ταὶ ὁ βάρβαρος [r], καὶ δώσειν τὲ ὑπισχνεῖτο [ſ], καλεῖ τε [t] γαμβρὸν ἐσόμενον. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, οἱ μὲν βάρβαροι εὐτρέπιζον πάντα εἰς	barbarus, et daturum pollicebatur; et appellabat iam ipſum 2. generum futurum. Divulgata autem hac fama, barbari quidem apparabant omnia ad

r) Comma hoc erat quoque in Ms. Ba. cum A. al. pro colo Stp. rel. ſed articulus ὁ mendoſe omiſſus in Bs. 2. ſ) Ms. Ba. ὑπισχνεῖται· καλ. ſed Ms. Vi. etiam, modo ſervans comma noſtrum e Stp. rel. pro puncto A. al. t) καλεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 10, 4.

quem Noſter et alibi ſequitur, varians in praep. pro περὶ in ſuperioribus.

ὁ βάρβαρος) Ut Graeci ex inveterato odio Perſas ratione quadam ſingulari et invidiae plena ſolebant *barbaros* dicere, propterea, quod cum illis graviſſima bella gerebant: ita videntur h. l. Parthi κατ' ἐξοχὴν *barbari* dici. *Leisn.*

Praeter N. ad 4, 10, 11., in abſolute ſic uſurpato ὁ βάρβαρος ſemper e contextu patet, qui innuatur, ut h. l. e cap. pr. rex Parthorum, ſed infra rex Perſarum, et alibi alii, cf. Rm. Dion. C. p. 821., tacente Stp. Th., etiam L. Bos. Ell. in v. βασιλεὺς, quod ſubſt. et in noſtro adi. ſuppleveris, cf. 3, 1, 5., ſed laudante Dres. de V. med. p. 372. e. hunc locum ad πειθ. e P., pro quo ſeverum tempus praeſ. ſtatim reſtituimus in Bg. Vs., ad cuius Ms. notarat Leisn. „omittit quaedam" quae erant πειθ. δ β.

ὑπισχνεῖτο) Ut tempore congruant verba: omnino legemus ὑπισχνεῖται, pollicetur. *Sylb.* Forte καὶ δώσειν ὑπισχνεῖτο ἐκάλει τὲ λ. *Reisk.* recte Sb. obſervavit, legendum eſſe ὑπισχνεῖται. *Stroth.*

Primo tempora varia ſimul, nominatim praeſ. cum impf. ſaepe habuimus, et ſimilem Ms. varietatem 3, 1, 11. e., quae non movet me quidem, dum Gloſſator hic reſpicere potuit pr. πειθ. et ſq. καλεῖ, in quo poſtr. ſaltem Bg. libere verſatur, ut alias, dum que ipſe P. in pr. ὑπισχν. tempus vulg. oblique ſervavit cum Ms. Ve. Sed Bg. illud καὶ cum duobus ſqq. τὲ — τὲ non totum exprimit quidem, (ut P. orationem flectit in participium, atque adeo duo τὲ neceſſario enecat,) ſed innoxie tamen ad ſeriem; quia τὲ — τὲ tractari poteſt, ut τὲ — καὶ, omittendo τὲ primum, cum per ſe hic quoque valeant Lat. *tum — tum*, et in illis copulatis conſentiant libri omnes, Noſter que faciat, ut ſupra 4, 8, 2. ſq., cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., unde Rsk. dubitatio concidit. Sed Bg., reſpuens recte P. ſupplementum ad v. δωσ., pro pron. αὐτὴν, ſc. θυγατέρα, repetendo e pr. cap. §. 13. et §. 3. ſq., tamen non modo ex illo ad membrum καλεῖ λ. ſupplet adv. ἤδη, ſed etiam pron. αὐτὸν, quae utr. addita a P. ſaepe vidimus, cf. 4, 10, 10. et 12., prorſus ad rationem Vernaculam, *und* nennte *ihn* ſchon *den* zukünftigen *Eidam*, ſ. *ernennte* ſ. *erklärte*, cf. de γ. et genero, tantum ſpe, hic et §. 4., Heyn. ad Virg. A. 2, 344.

εὐτρέπιζον) Leisn. in m. Ox. „Hemſterh. ad Luc. Dial. p. 84." quae pag. non convenit cum mea Reiz. nec cum rel., alibi datis ſuper augmento neglecto, quo Leisn. reſpexerit, cf. 2, 14, 14., addente P. per re-

τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως [u], ἔχαιρόν τε εἰρήνης αἰωνίου ἐλπίδι. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, διαβὰς τοὺς ποταμοὺς [x] ἀκωλύτως, εἰςελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν, ὡς ἰδίαν [y] ἤδη, πανταχοῦ θυσιῶν αὐτῷ

ſuſcipiendum Romanum imperatorem, laeti que erant
3. pacis ſempiternae ſpe; Antoninus vero transgreſſus fluvios nullo prohibente, ingreſſus Parthicam regionem, quaſi propriam iam; cum ubi-

u) Colon in Ms. Ba. x) Comma hic et poſt ἀκ. in Ox. 1., ſed modo poſt ποτ. in Ed. v. N. y) Ms. Ba. ὡς ἰδίαν, ἤδη παντ. v. N.

gionem hanc tum adv. *ſcilicet*, tum adi. πάντες iterum, cf. 3, 12, 15. et 4, 9, 11. In ſq. v. ὑποδ. Stp. Th. 1, 959. B. omittit memoriter artic. τὴν ſine Vs., ubi Bg. e P., non item in omiſſo adi. πάντα, cf. 4, 9, 7., e quo reſtituimus ſtatim Ῥωμ., omiſſum in Vs. Bg., quod innuerat Leisn. ad Ms. Bg., ſigno tantum ejus rei annotato, dum, addito hic illo gen. ſecundum libros omnes, variatur cum 4, 8, 19.

ἔχαιρον) Neſcio, an hic primum pacis *aeternae* fiat mentio. Sed ut haec ſpes Parthos fruſtrata eſt: ita ſequenti tempore ſaepiſſime alios fruſtrata eſt. Talibus coniugiis videntur quidem animi duorum populorum coaleſcere debuiſſe: nihilo minus talia coniugia non raro ſemina diſcordiarum fuere. *Leisn.*

Nihil aliunde notaram in pacis illud epitheton, niſi e Roſtii, praeceptoris divini, libello edito 1755 in princip. „pacis imaginem exhibent non pauci numi Romanorum, in quibus ſaepe: *Paci aeternae*" et ap. G. Th. v. *aet.* e Virg. et Flor. (ad quos N. mearum edd. tacent,) ubi nihil in Bg. e P., qui, omiſſa copula τὲ, orationem contraxit, addens iterum pron. τινὶ ad ἐλπ. (cf. 3, 2, 8.) quod cum gen. εἰρ. iungitur ad analog., cf. G. Th. 518, 68. ad *ſpem* eſtis *inanem* pacis *devoluti*, it. v. ἐχ. cum ἐλπ.; cf. G. Th. 556, 68. *ſpe* impunitatis *exſultat*, quo P. reſpexerit.

διαβὰς) Sic Herdt. 537, 61. τὸν ποταμὸν διαβὰς, fluvium *transgreſſus*, cf. ib. 37, 49. 89, 22. 25. ſed cum pr. διαβησομένου ἐπ' ἐκείνην 99, i. 88. it. 213, 74. ſ. δ. ἐς τὴν ἡμετέρην, ſed 341, 25. διαβῆναι τὸν Ἴστρον κατὰ τὴν γέφυραν, *Iſtrum* ponte *tranſire*, it. 457, 77. διαβάντες τῇσι νηυσὶ τὸν Ἑλλήσποντον, tum Ael. V. h. Diod. S. Xen. Cyr. 1, 6, 43. at cum gen. τοῦ ποταμοῦ Di. H. S. T. 1. cum ej. Ind. „διαβαίνει τῆς Σίδης" e Zos. 5, 16, 7. e. ubi tamen pendere poteſt gen. aeque ab adv. praeced. ἐν μέσῳ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ὧν ὁ μὲν ἐπέκεινα διαβαίνει τῆς Σίδης, ὁ δὲ διαῤῥεῖ τῇ Ἀσπένδῳ, *quorum* alter *ſupra* Sidam *labitur*, tum ap. Xen. Ἀνβ. cum eadem praep. δι' οὗ ἔδει διαβαίνειν 4, 8, 2. Th. V. 2. p. 244. i. cf. ib. 1, 4, 14. ſq. 17. 2, 4, 6. 14. 24. 4, 3, 7. 12. 14. ſq. 3, 3, 6. 3, 5, 15. 20. e. 29. it. G. Th. in Bg., ſed per analog. cum adv. ἀκ., ubi Bg. fere cum P., ut prorſus in ſq. τ. Π. γ., non vero in v. εἰςελ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., ſed Bud. C. 1244, 48. „cum exercitu et equitatu ingreſſus." Sed contra comma edd. poſt ποτ. (de quibus abſolute poſitis pro Tigri et Euphrate cf. 4, 10, 5. e. 3, 2, 19. 2, 11, 9. e.) eſt quoque P., iungens adv. cum pr. v., qui rurſus ſq. ἤδη retulit ad v. εἰςελ., quaſi comma habue-

προσαγομένων, βωμῶν τε [z] ἐστεμμένων, ἀρωμάτων καὶ θυμιαμάτων παντοίων προσφερομένων, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. ὡς δὲ προχωρήσας, τό τε [a]

que victimae ei adducerentur, altaria que coronarentur, aromata et ſuffimenta omne genus offerrentur, delectari ſe ea re barbarorum ſimulabat. 4. Ut autem progreſſus,

z) βωμῶν τὲ Ms. Ba. cf. §. 1. a) τότε A. al. ſed τέ, τε Stp. rel. cf. 4, 4, 10.

rit poſt ἰδ. cum Ms. Ba., in quo nihil eſt, quam ſeries vetus omnium una ſine diſtinctionibus, unde Mss. rel. cum vulg. et Bg. faciunt, qui et in ſqq. gen. conſq. melior, quam P., et ſeverior in ſervato dat. αὐτῷ honoris, quo de more excipiendi imperatores, altaribus poſitis et victimis oblatis, it. altaribus coronatis, extra urbem, in viis, cf. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. e., ad qualem quaſi cultum divinum referuntur hic etiam manifeſtius, quam 4, 8, 19., odores et ſuffimenta, quo et pertineat Bg. Lat. ad προσφερ., quod Gr. in ſacris ſolenne, cf. L. N. T., aeque ac pr. προσαγ., in quo ſaltem ſumſerim ellipſin dat. ſubſt. τοῖς βωμοῖς, omiſſi in hoc membro, ob ſq., dum additur infra 8, 6, 15. θυσίαι βωμοῖς προσήγοντο et quoque ap. Luc. 1, 536. l. 11. προσάγουσι τῷ βωμῷ, admovent *altari*, quibus plenis caret cum ipſa ellipſi L. Bos. p. 59. e., eodem redeunte Rsk. Ind. Dem. „προσάγειν ἱερεῖον, ſcil. πρὸς τὸν βωμόν“ pro quo ap. Poll. 1, 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς, ſacra *ad* aras *ſiſtere*, et 1, 26. πρ. ἑκατόμβην, cf. Loesn. Obſ. p. 189. Ad ſq. Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam“ ubi reſtituimus ſtatim βωμ. — ἀρωμάτων, partim e P. ſed Noſter ad analog. in v. στεφ. cum βωμ., cf. Hes. 2, 1267. i. Ind. Hom. Hesd. Orph. Soph. Ai. Abr. ad Aeſch. T. 1. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Aeſch. ep. S. D'Orv. Ch. p. 59. e. Aes. Fa. Hs. cum N. „coronabantur, quaecunque divinitatis aliquid habere credebantur“ ſ. ſanctitatis; nihil tenente G. Th. in *alt.* at „*aram* cingere *coronis* Ovid. Triſt. 3, 13, 21.“ ubi modo *ara* cincta *cupreſſo*, ſed v. 15. *fumida* cingatur *florentibus* ara *coronis*, ubi N. tacent. Caeterum omiſerat P. adi. παντ., ſed Bg. in adv. πανταχ. ut 1, 7, 3. e cuius manca per hanc regionem Verſione, ut et e P. contractiore, nihil liquet de copula, omiſſa ad membrum ἀρωμ. — πρ., ubi aſyndeton ſtatuendum populare, aut excidiſſe τὲ poſt ἀρ. ob των ſyllabam, cf. 4, 2, 16. 4, 8, 19. et alibi, ubi per binas copulas ſimul ſtabant ἀρ. cum θυμ.

χαίρειν) Alias pro ὑπὸ dicunt auctores ἀπὸ, v. Reitz. ad Luc. de Gymn. c. 20. T. 2. p. 900. ſq. *Leisn.*

Ubi N. 51. etiam huc reſpicitur fine Vs., ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam“ dum omiſerat gen. *barb.*, quem e libero quoque P. reſtituimus, ut ſaltem ne ſolum ſtaret participium, mutatum in ſubſt. et adi. ſ. pron., quod proprie eſt ex artic. τοῖς pro pron. dem. τούτοις ſumto, cf. 2, 6, 3. pro Sch. „*illis*, quae *geruntur* ab *aliquo*, laetum *eſſe*“ ſ. *iis*, quae *fiebant* a *barbaris*, tenente Stp. Th. v. γιν. cum pt. ἀπὸ tantum alio ſenſu, ſed me praeterea ex Polb. Diod. S. Iſ. Ev. ſed cum ὑπὸ in dubio loco Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 179. e.

ὡς δὲ) Contraxit P. iterum membra duo, omiſſo adv. ἤδη, cf. 3, 13,

πλεῖστον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύσας, ἤδη τοῖς βασιλείοις τοῦ Ἀρταβάνου ἐπλησίαζεν [b], οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος, ὑπήντετο [c] αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ, δεξιούμενος νυμφίον μὲν τῆς θυγατρὸς, γαμ-

maiorem partem itineris emenſus, iam regiae Artabani appropinquabat; haud ſe continens Artabanus, occurrit ei in quadam ante urbem planitie, benigne excepturus ſponſum filiae ſuae generum

b) ἐπλησίαζον Bs. 1. mendoſe. c) Mss. Ba. et Ve. ὑπήντα τε αὐτ. v. N. 16., et addito pron. ad τοῖς βασ. cf. §. 1. e., ubi Bg. modo explet iterum ſubſt. μέρος ad τὸ πλ. cf. 3, 15, 5. 1, 13, 4, ſed aſyndeton facit, omiſſa τὲ copula, cf. 4, 7, 7., ad analog. Noſtro iungente v. ἐπλ. cum τ. βασ., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. et Luc.

οὐκ ἀναμ.) *minime* expectavit *Artabanus*, donec ad ſe accederet, *ſed* occurrit *ei* rel. *Steph.* Pol. verba οὐκ ἀναμείνας non vertit. Berglerus, ut videmus. Quid ſi vertas: *haud* cunctanter *Artabanus* occurrit *ei*, ſ. *nec* mora: *Artabanus* obviam *ei* proceſſit. *Leisn.*

Libere reddente Bg. et potius aliud Gr. οὐ κατασχὼν ἑαυτὸν ſ. κατέχων ἑαυτοῦ, quae ſupra adfuere, ſufficit *non* expectans *ipſum*, expleto pron. αὐτὸν, quod habet alibi v. ἀν., cf. Xen. Bach. Cyr. Ἀνβ. Ael. V. h. 12, 1. p. 723. m. et Leisn. Progr.

ὑπήντετο) Venet. minus recte ὑπήντα τε. *Stroth.* Sed cauſa? Quoniam primo copula τὲ non habet, quo referatur, dum, ſi trahas ad ſq. §. δὲ, ſeries tamen priorum laborat. Tum facilis lapſus fuit in το et τε ſ. ο et ε, iam que bis in eodem thémate verbo med. ſubſtituerunt Mss. noſtri activum 1, 17, 8. ϲυνήντα, pro ϲυνήντηται, et 3, 12, 18. ὑπαντήσας pro ὑπαντώμενος, quorum ad primum locum contra Gloſſatorem (reſpicientem forte per comparationem 1, 7, 4. e. 2, 11, 11.) vindicavimus med. in hoc compoſ. allatum modo hinc a Stp. Th. per has lectiones e memoria „ὑπάντομαι, *occurro*, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀρτ. ὑπ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. πόλ. π. „partim e Bud. C. 964, 46." dicitur et ὑπάντομαι βαρυτόνως, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀ. ὑ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. π. π. obviam prodiit „dum Sch. Ind. ſubiicit noſtrum locum alteri themati „ὑπαντάω, — occurrebat *ei*" reperiente me ap. Hom. Ἰλ. χ', 203, οἱ — ἤντετ' Ἀπόλλων, ſed hunc Noſtri locum et alterum infra ap. Sb. Ind. ſub nullo themate, quod duplex et in aliis v. ſolenne, denique ap. Xen. Cyr. 6, 3, 15. ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο, quod ipſum Gloſſator reſpexerit ob ſq. mox ſimul quoque v. δεξ., ubi variatur per praef. pro fut. cum 2, 13, 6. δεξιωσόμενος λ., ſed Bg. partim e P., unde et in rel. nominatim que in τῷ per τινὶ, ſive corrigendo in τῳ encliticum, (quae duo ſaepe confunduntur, cf. 2, 3, 12.) ſive ſupplendo id pron., cf. proxime §. 2., it. in μὲν et δὲ per merum τὲ, cf. 1, 14, 17.

νυμφίον — γαμβρὸν) Auctor prius ponit definitionem, dein definitum. Haec tautologia vitioſa videtur. Ultima verba ſine damno lectorum poterant abeſſe. *Leisn.*

Nihil videtur eſſe, quam copia quaedam, ut 3, 13, 6., cum diverſae res ponantur, et una perſona, ab alia parte conſiderata, ubi P. de-

βρὸν δὲ αὐτοῦ [d]. πᾶν δὲ [e] τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἄνθεσι τοῖς ἐπιχωρίοις κατεστεμμένον, ἐσθῆτι [f] χρυσῷ καὶ βαφαῖς [g] διαφόροις πεποικιλμέ-

5. que ſuum. tota autem multitudo barbarorum, floribus indigenis coronati, veſtitu auro et coloribus vario, feſtum agitabant: et

d) ἑαυτοῦ Mss. Ba. et Vi. ſed in edd. omnibus αὐτοῦ per lenem, praeter αὑτοῦ Bſ. 2. L. v. N. e) πᾶν τὲ Ms. Ba. ſed πᾶν τε Ms. Vi., v. N. praeter accentus varietatem, (cf. §. 3.) f) ἐσθῆτι τὲ χρ. Ms. Ba. ſed ἐσθῆτι τε χρ. Ms. Vi. v. N. et de varietate accentus 4, 9, 9. g) βαβαῖς Ms. Ba. ſimili errore, ut ἀνόφασις pro ἀπόβασις 3, 7, 4. 11.

ſerit Bg., iungente Noſtro νυμφ. cum gen. τ. θυγ., ut eſt per alium ordinem ap. Plut. τῆς θυγ. — νυμφ., cf. Stp. Th., qui hinc „*ſponſum* filiae *et* generum *ſuum*“ Hes. Suid. L. N. T. Ind. Hom. in Not. Lyco. Mus. Luc., de ſuo ſupplente Bg. pron. ad θυγ. (cf. 4, 2, 19.) vel e ſq. petente, ubi et P. refert aſperum, aptiorem verbo δεξ., in primis ob pr. ὑπ. αὐτῷ, ad aliam perſ. relatum, quo et ſpectat Ms. Ba., quod eſt haud dubie gloſſema, ut explicetur, quid hic valeat vulg. ἀ. per lenem, quanquam habere potuit etiam cum aſpero, cui saepe ſubſtituit alterum ἑ., cf. 3, 2, 7. 4, 9, 12. e. 2, 8, 10. e. 2, 11, 13., me quidem hic ad perſpicuitatem adhibente leniſſimam medicinam in mutato tantum ſpiritu.

πᾶν δὲ τὸ πλῆθος — ἑώρταζε — ἐσκίρτων) Obſerva variationem numeri in ἑώρταζε et ἐσκίρτων, quae duo verba ad idem nomen collectivum τὸ πλῆθος referuntur. Ita mox §. 6. πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν. *Leisn.*

Quem cf. ad 2, 12, 6., manente cum Ms. Ve. etiam P. in δὲ pro advers., qui in adi. πᾶν per „*magna* mult. *barb.*“ ad ſenſum, cf. laud. ad 1, 9, 1. Mox Noſter in ἀνθ. cum ἐπ. et cum κατ. per analog., ſed per varietatem cum §. 3. ἐστεμμ. per comp. in κατ., cf. Hes. 2, 198. m. Suid. 2, 265. e. Ind. Rs. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. ſed in rem criticam et in confuſionem Diod. S.

ἐσθῆτι χρ. — πεποικιλμένον) For. ἐν ἐσθῆτι et πεποικιλμένη. *Steph.* Pro ἐσθῆτι χρυσέᾳ. Attice enim dicitur ὁ καὶ ἡ χρύσεος. Sic ὁ καὶ ἡ κοῦφος et ὁ καὶ ἡ ἀργὸς ap. ipſum Herodian., it. ὁ καὶ ἡ χαῦνος in hoc ipſo cap. (§. 10.) *Leisn.*

Pro quo adi. non agnoſcit P. χρ. ſed pro ſubſt. cum Bg., ad cuius marg. notarat Leisn. „leg. πεποικιλμένῃ cum Stp.“ Per additam a Mss. copulam τὲ, (quae facile elapſa eſt ob ſimilem pr. τι ſyllabam,) procedit vulg. neutr. πεποικιλμένον, relatum ad τὸ πλῆθος, ad analog. forte illorum Lat. ap. Virg. A. 7, 796. *picti* ſcuta *Labici* et 11, 777. *pictus* acu *tunicas*, cum Sch. „*populus* auro *et* tincturis *diſtinctus*. Sylb. (immo Stp. modo) tamen legit πεποικιλμένῃ, ut cum ἐσθῆτι conſtruatur. Sic et P.“ qui refert, praeter Mss. copulam, ſane potius, quod Stp. vult, ut clare Bg., conveniens illud cum 5, 3, 12. ἐσθῆσιν — χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις, quod v. et in rel. locis ap. Noſtr. modo de rebus dr., non de perſ. Nec diffiteor, me potius in P. et Stp. partes inclinare, quam in vulg., in primis ob adiuncta χρ. et βαφ., quae non ſimul de perſ. dicantur cum ἐσθ., cui Stp. praefixam vult pr. ἐν forſan e P., qui ἐν ἐσθῆ-

νον, ἑώρταζε h· πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμπάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως.

ad tibias ac fiſtulas tympanorum que ſonitum tripudiabant in numerum. Delectan-

h) ἱόρταζε Ms. Ba., confuſis ε et ο iterum, ſed colon Ms. Bg. etiam in Pat., ut comma in Bs. 1.

ει, ap. Noſtr. bis obvium, reddere potuit per phraſin *induti veſtes*, cf. 2, 13, 5. ut per ſe elapſa eſſe praep. poſt ſimile ον, ſed et a Noſtro oppreſſa; unde recte Bg. manſit in vulg., cf. 1, 13, 5. cum G. Th. v. *veſtis* 995, 20. 31. et in Bg. p. ſq. l. 44., qui ob hoc ſuum ſubſt. videtur omiſiſſe alterutrum, adi. διαφ. aut v. ποικ., ad conſervandum abl. ſing., ubi tamen licuit *veſte, auro* et *coloribus* diverſis *diſtincta*, ubi ſaltem adi. ſervarat P., unde Bg. in βαφ., ubi Sch. adiunxit *tincturis*, ſed ad analog. Noſter et cum διαφ. et cum v. ποικ., ſyn. cum illo βάμμα (ap. Palaeph.) cf. Stp. Th. Ind. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Abr. ad Aeſch. T. 1. cui add. p. 271. e. Lyco., laudante noſtrum locum Fabr. ad Sext. Emp. p. 177. N. O. ubi agitur de Perſarum ſtola ſerica, talari, fluitante variegata que ſ. picta floribus variorum colorum, it. Spanh. de Pr. et u. num. 1, 456., qui, poſtquam dixiſſet, veſtem regis Parthorum et Perſarum purpuream fuiſſe, et auro gemmis que vulgo conſertam ac variegatam, pergit „immo, prout Parthorum multitudinem dicit in genere Herodianus, tanquam ad nuptiale, ut exiſtimabat, feſtum Rom. Imperatoris Antonini Caracallae cum Artabani Parthorum regis filia conveniſſe ἐσθῆτι — ποικ. *veſtes* indutam *auro* diverſis *que* coloribus *varias*“ fere cum P., cf. ad 5, 3, 12.

πρός τε — εὐρύθμως) *numeroſe*, ut recte Pol. nos *taktmäſsig*. *Stroth*. Forſan ob comma poſt ἑωρτ. in ſuo Cod., hanc enunciationem P. cum pr. iunxit modo per particip., liberior idem in ſubſt. ἠχ. (quo de, praeter L. N. T. cum alio gen. inſtrumenti, cf. ad 5, 9, 4.) relato ad pr. duo ſubſt., quae iuncta tenet ex aliis Stp. Th. v. ευρ. (quo de ſenſu Noſtri it. alio, cf. Heſ. Suid. Ind. Hom. Heſd. Orph. Aeſch. cum Abr. ad eundem T. 2. Soph. Ai. Call. cum Valck. Eur. Hipp. p. 296. 1. e. Geop. Luc. Plut. Wyttb. Diod. S. Ioſ. D'Orv. Ch. et infra 5, 5, 18. ſed medico Foes. Plut. Krg. et Gs. Chr.) ſed v. σκ. „de chorica ſaltatione“ tantum hinc e P., etſi ſine nomine Noſtri, qui ad analog. modo iunxit cum πρὸς λ., quam a P., melius converſum a Bg. (quanquam ap. G. Th. „χορεύω, ſaltare“) ut innuatur non illa ſaltatio modica, ſed vehementior et ſaltui ſimilior, quo de tantum reperi, cf. Heſ. ubi tamen etiam σκιρτᾷ, ἅλλεται, — ὀρχεῖται, λ. L. N. T. quorum Schw. in N. non apte comparat noſtrum locum „*omnis* Barbarorum *multitudo* ad *tibias* et *fiſtulas* ſaltabat *appoſite*“ cum Loeſn. Obſ. p. 105. m. Gat. Op. Poſth. Hom. Orph. Luc. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Ariſt. Plut. v. 761. ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε, ubi de diſcrimine tacent Schol. et N., ſed πρὸς cum acc. inſtrumenti non tenet Stp. Th., niſi v. αὐλ. 1, 619. G. m. e Luc. 1, 32. i. ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὸν, ad *numeros* tibiae *incedebat*, cui addit Ind. alium locum cum artic. ſine diſcrimine 2, 931. i. ἡ πρ. τὸν αὐλ. αὐτῇ στερνοτυπία, *ille* ad *tibiam* planctus *pectorum*, cf. Ind. Z. Xen. 'Ανβ. et Bach. „*ad* tibiae *modum*“ G. Th. v. *ad* Nr. 17. cum Caſ. et Salm. ad Lamprid. Heliog. 1, 873. N. 2., et p. ſq. b. e. etiam de ευρ., reperiente me adv. εὐρ.

χαίρουσι γὰρ [i] τοιαύτην τινὰ ὀρχήσιν κινούμενοι, ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. ὡς δὲ 6. πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν, φαρέτρας

tur enim eiusmodi ſaltationibus, cum ſe temeto largius invitarunt. Ut autem omnis confluxit multitudo, et ab equis deſcenderunt; pharetris

i) Gomma in Ms. Ba.

ap. Stp. Th. ſine auctore cum Lat. illo P., ſed praeterea tantum in Geop. Ind. τὰς χεῖρας εὐρ. κροτοῦντες, *manuum* concinno *plauſu*, cui ſyn. formula eſt iſta antea ap. Luc., a Bg. expreſſa libere; locum noſtrum tribuente Poſſ. Call. p. 489. e. per errorem Plutarcho ſic „ad *tibiarum* fiſtularum *que* ac *tympanorum* ſonitus *ſaliebant* ſ. ſaltabant *concinne*. Ubi nota locutionem, εὐρ. σκιρτᾷν, *concinne* et ad ſonum inſtrumenti muſici ſaltare.“

χαίρουσι) P. liber in addita adverbii formula, cf. 4, 6, 6. ad τετιμ., et in omiſſo particip., quod poſtr. et Bg. fere ſequitur, aliter, quam 4, 7, 10., quaſi ſit, quod Sch. ponit „χαιρ. ὀρχούμενοι, (qui tamen in) κιν. ὀρχ., *moti* tripudiis“ pro quibus malim tractare participium pro adv., libenter *enim* tali *quadam* ſaltatione *utuntur*, ſ. talem ſaltationem inſtituunt; ſumendo formulam κιν. ὀρχ. ad ſenſum ſane pro privo v. ὀρχεῖσθαι οὕτως ſ. τοῦτον τὸν τρόπον, et pro ποιεῖσθαι ὄρχησιν, quaſi med. vocis ſit; niſi potius ſtat pro paſſ. cum acc. rei, per ellipſin pr. κατὰ, moveri, movere ſe per talem ſaltationem, tali ſaltatione; in hanc Noſtri peculiarem phraſin nihil me tenente, quam ex Hor. ep. 2, 2, 125. nunc *Satyrum*, nunc *agreſtem* Cyclopa *movetur*, quo de, tacentibus G. Th. et Schell. Lex., cf. Intp., quorum Lambinus reiicit illud Gr., ab aliis comparatum, κινεῖσθαι κίνησιν, opprimente Bg. pron. τινὰ poſt τοι. ſecus, ac 4, 9, 6. 4, 4, 16., ſed per ſe procedente commate Ms. poſt γὰρ et v. χαιρ., cf. 1, 5, 8. Exc. p. 868. Nr. 4.

ἐπὰν — ἐμφ.) Gloſſ. ingurgito, ἐμφορέομαι. *Ingurgitare* eſt ingerere. *Leisn.*, Sic Sch. „*ingurgitarunt* ſe *vino*“ in quo noſtrum Gr. habet quoque Gs. Th. cum *merum* ventri *aviditer*, it. *ingurgitat* in *ſe* merum *avariter*, ſed in Bg. v. e P. 1216, 35. *ſe* vino *invitarent*, it. l. 38. *largiſſime* ſe *invitaret*, ad quam rationem illi Intep. cum Stp. Th. hinc ſumunt paſſ. pro med. et mutant adi. πλ. in adv., pro *largiore* vino *ſe repleverint*, uſi *ſint*, cf. Gs. Th. in *larg.* 33, 18. cum Ind. Dion. C. per eandem phraſin, ſed ſupra ad 4, 8, 9. per ſyn. ἀκράτου ἐμφ., et in ſyn. privum v. μεθύεσθαι L. N. T. cum Obſ. ad Io. 2, 10. Loesn. et Kühn.

συνῆλθε) Bg. e P., non item in ſq. τῶν ἵπ. ἀπ. (quo in v. i. habet Stp. Th. phraſin e Luc., tacente Ind. ubi modo ſimul cum pr. ἐκ, ut ap. Stp. ex Hom., quam alteram praep. et Bg. exprimit, ut ap. Gs. Th. tantum *deſcendere* ex *equis*, ſed in ſubſt. hoc 390, 103. „decidere *equo* ſ. *ex* equo, — *deſilire equo* ſolent, qui volunt alteri honorem habere“ quo conſilio et hic factum, ſed quoque ad pacem indicandam et propter ſacrificium,) ſervata etiam melius apodoſi inde a φαρ., ob quam et oppreſſerit τὲ, ſcribente Noſtro iterum ad analog. modo in ἀποθ. cum adiunctis ſubſt., cf. 3, 5, 11., (dum Stp. Th. hinc vel e 6, 5, 9. „ἀπ. voce paſſ. ſed act. ſignif. ἀποτίθεσθαι τὰς φ. ap. Herodi.“ ſub Lat. Bg.) it. in

τὲ καὶ τόξα ἀποθέμενοι, περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας [k] εἶχον. πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤθροιστο, καὶ ὡς ἔ-

et arcubus depoſitis, libaminibus et calicibus intenti erant. 7. Maxima autem multitudo barbarorum congregata erat,

k) κῆδος Ms. Ba. v. N.

v. εἶχ. cum περὶ λ. cf. 4, 4, 13. ubi P. cum Mss, rel. manet in vulg. κυλ., et Ms. Ba. novitas non tam eſt gloſſema, quam, cum vix confuſio litterarum ac vocum inciderit, ingenium librarii, ſumentis, opinor, κῆδος pro *nuptiis*, vel pro 4, 10, 5. ἐπιγαμία, quibus de notionibus cf. Stp. Th. v. e. Hes. et Suid., quod malim, quam ſuſpicari corruptelam e σκύφους acc. plur., a maſc. σκύφος ſecundae que declin., quo de idem Stp. Th., in v. σπ. hinc e P. reddens, ſub notione „pro vino, quod libatur" ubi ἔχειν π. σπ. intelligo, *ferre libamina* ad *aras*, (quae et in hoc ante regiam campo poſitae fuerint, ut in viis aliis ſupra §. 3.) vina fundere in aras, diis quidem, propter pacem amicitiam que cum Romanis et in regiarum nuptiarum eventum proſperum, ſed ἔχειν π. κυλ. calices exhaurire et vina bibere, qui potus poſt ſacra ſolennis.

πλεῖστον) Contraxit cum pr. hanc §. P. per multam libertatem aliam, ubi copulat Noſter affinia πλειστ. et πληθ. de ſuo, et per variationem quandam cum §. pr. πᾶν τὸ πλ. (quod ex hoc poſtr. πλειστ. explicandum,) ſed quoque per abundantiam et negligentiam gratam in repetita re cum alio v. ἤθρ.

ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως) Videntur haec duo ſynonymice poſita, ſed non ſunt. Nam ordini interdum etiam caſus locum facit. *Leisn.*

Cum libri teneant omnes copulata iſta duo, etiam P., ſed cum addita copula, ſeverius illa a Bg. reiecta: non poteſt putari adv. ἀτ. pro gloſſemate, inſerto e marg., ſed potius pro abundantia iterum aliqua Noſtri, copulantis per aſyndeton illa et per figuram ἐκ παραλλήλου, f. duo ſyn., per ſe diverſa ab alia que parte conſideranda, ut antecedens cum conſequente, et quae alias ſingula ponuntur, cf. ἀτ. Stp. Th. hinc ſine Vs., Bud. C. Luc. Dion. H. S.-T. 1. Thuc. ubi et ἀτ. καὶ οὐδενὶ κόσμῳ λ. cum N. 233, 53. et L. N. T. ſed in formulam ὡς ἔτ., ap. Bg. e P., 2, 3, 23. dum Stp. Th. in v. 3, 1440. F. „Ariſtot. ὅπως ἂν τύχῃ *quovis modo* et, ut ipſe ait, ἀτάκτως, quod adv. ei adiecit Herodi. — temere *inordinate* que *conſtiterant*, (qui nihil habet, quam 1, 1732. F. m. εἱστήκει et p. ſq. D.) ἕστασαν pro εἱστήκεισαν" nihil monens in variam formam pluſq. tum ſing. (cuius illa per duplicem εἱστήκει frequens, v. Ind. Heſiod. Diod. S. Fa. Aes. Hs. cum Hmſt. Ariſt. Plut. p. 104. a. e. ſed ſine Ind. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 8. at altera per ſimplicem ἑστήκει ap. Suid. 1, 872. m.) tum plur. tertiae perſ., quarum hanc Noſtri per duplicem in fronte, ſed per ſimplicem in penult., non iterum reperi, ſed alteram per ſimplicem utrinque ἑστήκεσαν, infra 7, 11, 5. obviam, ap. Fi. ad Well. p. 196. et L. N. T. p. 528. i. ubi, praeter tertiam, per duplicem utrinque, εἱστήκεισαν, (quae ap. Suid. 2, 37. i. ſine χρήσει et ſine Ind. ap. Xen. l. l. 1, 4, 23. in N. „forma paulo rarior") edicitur ita „ἑστήκεσαν Attice, pro ἑστήκεισαν" quae quarta nec ipſa mihi per Indd. deprenſa, nec illa ſing. ἑστάκειν, quam tradunt libelli grammatici.

τυχον ἀτάκτως εἱςήκεσαν, οὐδὲν μὲν ἄτοπον προςδοκῶντες, σπεύδων δὲ ἕκαςος ἰδεῖν τὸν νυμφίον[l]. τότε ὑφ' ἑνὶ σημείῳ[m] κελεύει ὁ Ἀντωνῖνος τῷ ἰδίῳ ςρατῷ, ἐπιδραμεῖν καὶ φονεύειν τοὺς βαρβάρους. ἐκπλαγέντες δὲ τῷ πράγματι, παιόμενοί τε καὶ τιτρωςκόμενοι ἐτράποντο.

ac temere ſine ordine conſtiterant, nihil mali expectantes, ſed pro ſe quisque ſtudentes 8. videre ſponſum. ibi tum ſigno dato iubet Antoninus ſuum exercitum invadere et 9. occidere barbaros. Qui territi ea re, ictibus que ſaucii fugiebant. Ipſe que

l) Comma in Ms. Ba. ut in A. al. m) συνθήματι Mss. Ve. et Vi. 'v. N.

οὐδὲν μ. ἄτοπ.) nihil a nuptiali feſtivitate abhorrens aut alienum. ἄτοπα, quae ſunt a loco, aut tempore, aut perſonis, aliena. *Leisn.*

Sed deinde etiam, quod Bg. e P. tenet, ut et Stp. Th. 3, 1594. B. cf. in N. T. Luc. 23, 41. ut hic, ſed ſyn. μηδὲν ἀτ. ib. Act. 28, 6. cum Lexx. Obſ. Loesn. Kypk. T. 1. et 2. p. 145. e. Gottl. Plat. Ph. p. 9. m. Rsk. ad Polb. p. 199. e. Zoſ. 2, 49, 1. Iſ. Pan. Mor. p. 92. l. 4. Ael. V. h. cum N. Xen. Cyr. Plut. Hs. Dion. Cas. Dem. cui add. 217, 20. 1096, 4. coll. p. pr. l. 19. ſq. 1229, 12. coll. 24. ult. 1230, 5. 1479, 17. In ſqq. Bg. quoque cum P., aſſumta libere ad ἑκας. formula alia, cf. 2, 3, 21. 3, 6, 14., deinde mutato numero v. εκ., quod cum inf. per Lat. iſtud non tenet Stp. Th. 3, 944. C. e. ſed Graev. L. H. p. 99. v. 364. cf. Ael. V. h. Diod. S. Plut. Hs. Polb. Hesd. Mus. Soph. Ai. cum L. N. Γ. et Kypk. T. 2. Ariſt. Plut. v. 1168. et ſimul praemiſſo artic. τοῦ Fa. Aes. Hs. ſed de ſyneſi numeri in ſubſt. πλῆθος cum ſing. et plur. ſimul ἤθροιςο et εἱςήκεσαν, deinde etiam generis cum maſc. προςδοκ., cf. alibi.

ὑφ' ἑνὶ σημ.) Mirum eſt, Dionem tantae perfidiae facinus, quod noſter fuſius proſequitur, tam breviter perſtringere, hac etiam cauſa addita, οὔκουν οὐδὲ ἔργον τι ἐξαίρετον περὶ τῶν τότε πραχθέντων συγγράψαι, (S. 436, 1.) quin et de Parthis hoc aſſerit (ib.) ὅτι οὐδὲ ἐς χεῖρας αὐτῷ Antonino ſc. ἦλθον, addito inſuper (436, 14.) ὡς δὲ δὴ καὶ παντελῶς αὐτῶν, οὓς μηδὲ ἑωράκει, κεκρατηκώς, ἐσεμνύνετο. *Oxon.* Ven. συνθήματι quam lect. veram iudico. recepta deſumta videtur ex cap. 9. (§. 13.) ubi ſimiliter dixerat ὑφ' ἑνὶ σημείῳ. Sed etiam ὑφ' ἑ. συνθ. exſtat l. 2. c. 13. (§. 7.) *Stroth.*

Atque ex illo loco poſtr. fluxit illa Mss. novitas per gloſſam e comparatione, cf. Hes. σύνθημα, σημεῖον, manente cum Ms. Ba. etiam P. in vulg., recte que conferente etiam Sb. Ind. v. σημ. „ſic ὑφ' ἑ. συνθήματι" dum P., praeter libertatem rel. per hanc §., omittit adi. ἰδ., (quod, omiſſum quoque in Ms. Bg., ſtatim reſtitui,) ſeverus modo in dat. cum v. κελ., cui Bg. dat acc. cum inf. e Lat. meliori, (cf. Gs. Th. 1243, 90.) ad v. ἐπ. eius Lat. ignorante Stp. Th. ſed omnibus per analog. iunctis

ἐκπλαγέντες) A P. adſcitum pron. οὗτοι mutat Bg. in ſyn. relativ., deferens eundem in rel., praeter πρ., cf. 3, 12, 20., contractis duobus particip. per hendiad. in phraſin unam ex adi. cum abl. ſubſt., cf. 1, 12, 17. e. quocum variatur per privum v. ἐτρ. pro formula ἐς φυγὴν ἐτράπ., ſed cum βαλλομ. ib. §. 14. per παιομ., ubi Sch. „caeſi et ſauciati" cf. Ind.

αὐτός τε Ἀρτάβανος, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν δορυφόρων, ἵππῳ τε ἐπιτεθεὶς, ἀπέδρα [n] μόλις μετ' ὀλίγων. τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐκόπτετο τῶν βαρβάρων, οὔτε τοὺς ἵππους ἐχόντων, οἷς χρῶνται μάλιστα [o], (ἀποβεβηκότες γὰρ εἱστήκεσαν,

Artabanus, raptus a ſuis ſtipatoribus et equo impoſitus, vix aegre que cum paucis
10. effugit. reliqua vero multitudo barbarorum caedebatur, neque equos habentes, quibus utuntur maxime (Relictis enim illis ſta-

n) ἀπέδρασε Ms. Ba. v. N. o) Ms. Ba. μάλιστα, ἀποβ. — ἐκείνους ἀνέντες νέμεσθαι· quorum comma poſt μαλ. quoque habent A. pro colo Stp. rel. aut puncto al., ſed poſt νεμ. comma in A. al., in quibus et deſunt, ut alibi, ſigna parentheſis. De rel. v. N.

Luc. et Ael. V. h., iungente Noſtro de ſuo tum duo haec particip. inter ſe, tum et cum v. ἐτρ.

αὐτὸς — ἁρπ.) ἁρπαγεὶς h. l. eſt correptus, acceptus, ablatus et periculo ſubductus. Sic συναρπασθεὶς Act. 27, 15. (συναρπασθέντος τοῦ πλοίου.) *Leisn.*

Sic et Sch. „periculo *ſubtractus*" (cf. 4, 4, 9. e.) poſt P., quocum Bg. non opprimit copulam τὲ, ſed in ſq. pron. αὐτ. habet aſperum, (dum in Gr. lenis procedit in paſſ. et narratione ſcribentis,) et ad μολ. duo Lat., cf. 2, 15, 10. λυσιτ., deferens eundem ad v. ἀπ., ut et ipſe Sch. „vix *elapſus eſt*" quocum adv. μ. iungit Noſter de ſuo, etiam cum μ. ὀλ. Caeterum Ms. Ba. ἀπέδρασε tempus aliud, aor. 1. pro impf., cf. 3, 6, 18. m. (nihil definiente libertate P.) fuerit e gloſſa, dum noſtro vulg. Impf. illud aoriſti tempus ſubſtituunt quoque veteres Grammatici, cf. Heſ. 1, 431. m. ἀπέδρα, ἀπέφυγεν, et Suid. 1, 251, m. ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἀπανεχώρησαν, it. Schol. Tricl. ad Soph. Ai. v. 167. m. ἀπέδραν καὶ ἀπέφυγον. Si tamen eſt impf. ab ἀποδράω, nec ipſe aor. 1. ab ἀποδρῆμι contractus; quo ſumto, in Ms. Ba. alia tantum erit verbi forma, qualem et alibi ille affert, v. c. 3, 13, 9. i. Pro impf. quidem ἀπέδραν habere videntur veteres Grammat., cf. Moer. p. 37. cum N. et Herodi. Gr p. 465. it. Thom. M. p. 93. cum N. 3. et 6. (ubi, quod corrigitur Suidas ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἀπέδρασαν, λ., id ipſum Gloſſatoris noſtri operam confirmet,) ſed Fi. ad Well. p. 255. e. ἀπέδρα aor. 2., dum ipſe Well. p. 286. Nr. 9. habet aor. 1. ἔδρασα et ἔδρα, ſed aor. 2. ἔδρην et ἔδραν, cf. Gramm. March. p. 710.

ἐκόπτετο) Libere additum a P. adv. negligit Bg., (ſervatum a Dres. in de V. med. p. 319. i.) ſeverior in ſqq. particip., etſi aliorſum ſpectans, nec ad gen. βαρβ., ſed ad nominat. πληθ., per ſyntheſin quandam; cf. Diod. S. 1, 700. l. 48. τὸ δὲ λ. πλ. reliquum *vulgus*, ſed v. χρ. cum ἱππ. ad analog., cf. G. Th. v. *ut.* 1123, 34.

ἀποβεβηκότες) Minimas res, et, ut vulgo dicunt, circumſtantias, perſequitur in hac hiſtoria Herodianus, quaſi ipſe rei geſtae interfuerit. Quod barbari equos paſtum dimiſerunt, hoc lectores ignorare potuiſſent et forte vellent. *Leisn.*

, Ab alia parte conſideranti hanc rem minutam, quatenus priorum

ἀνέντες ἐκείνους νέμεσθαι,) οὔτε δρόμῳ χρήσασθαι δυναμένων πρὸς φυγήν p, ἐμποδιζούσης αὐτοὺς τῆς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος. Φαρέτρας δὲ καὶ τόξα οὐκ εἶχον q. τί γὰρ

bant, paſtum que dimiſſis) neque curſum inſtituere valentes ad fugam, impediente ipſos circa pedes fluxa veſte. Porro pharetras et arcus non habebant. Quid enim il-

p) Colon in Ms. Ba. etiam mox poſt ἐσθῆτ. cum Ox. 1. al. q) Colon in Stp. rel.

φύτε — ἔχοντ. rédditur cauſa, non videbitur ſupervacanea, ſed pertinere ad perſonam ſcriptoris pragmatici; nec hic variante per libros forma plusq. in v. εἴςηκ. cf. §. 7., ſed explente P. cum Bg. ad v. ἀποβ. pron. αὐτῶν ſ. ἐξ αὐτ. cf. §. 6. et 2, 14, 10., a Noſtro oppreſſum ob ſq. ἐκ., relinquente Bg. textum Gr. ob tempus praeter. Sed Ms. alius ordo in transpoſito particip. aut pron., cf. 4, 9, 5., non habet laevitatem maiorem, ſed forte librarii curam, ne vicine concurrant ſyllabae αν, ubi Sch. „ἀν. quum *dimiſiſſent* equos *paſtum*, ſ. *ſinentes* pro *libitu* eos *paſcere*, (e Sb. Ind.“ ſin. *pro libito paſc.*“) νεμ. *paſci* equos *ſinentes*“ tenente Stp. Th. v. ἀν. modo aliunde Bg. Lat. e P., non item cum inf., cf. Xen. Cyr. Z., nec formam hanc participii, quam alio ſenſu v. Ind. Xen. Hell. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1., ſed in penuriam Stp. Th. ap. Hom. 'Οδ. ὕ, 164. σιάλους — εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, *porcos ſivit — paſci*, Plut. Hs. 15, 2. τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι, Luc. 2, 596. l. 12. de aſino ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι, iuſſit *pater* liberum *me* dimitti *ſub divo, et cum gregalibus* equabus *paſcere*, lib. de V. med. Kuſt. 1, 36. e. Ind. Xen. Cyr. et Hs. Fa. Aes.

οὔτε δρ.) Pro ſumma P. libertate per ſqq. retinet Sch. „χρ. uti *curſu* ad *fugam*“ ubi ad Noſter analog. modo; nihil me tenente, quam ſimile e Diod. S. χρ. νυκτιπορίᾳ, et omiſſa in Ms. Bg. πρ. φυγ. reſtituente me ſtatim e P. obliquo. Ad ſq. ſcripſerat Leisn. in m. Ox. „χαυν. fem.“ quo fine etiam Bud. C. 1590, 46. „pro fem. inveniuntur et quae nec in ος purum, nec in ρος exeunt, ut ap. Herodi. χ. ἐσθ., ap. Theophr. γῆ χαῦνος“ ad analog. iunctum cum ἐσθ., et ut Xiph. cf. Sb. Ind. et laud. ad 2, 15, 4. ſed Sch. „poſſet tamen etiam eſſe neutr. pro ſubſt. poſitum, et proinde cum gen. ἐσθ. conſtructum, q. d. *laxitate* veſtis“ quod impedit hic rectio et ſeries verborum, in medium coniecto illo ipſo χαυν. et participio ad ἐσθ. flexo, cum de Sch. ratione debeat id regi ad χαυν. ſic, ἐμποδίζοντος αὐτοὺς τοῦ χαύνου τῆς π. τ. π. ἐσθ., ſervante Bg. e P. Lat. (ut Sb. Ind. e Suet., quem locum non tenet Gs. Th. ſed „fluxa *veſtimenta*, ampliſſima, et minime adſtricta, rel.“ i. q. laxa, ubi Gr. n.) ſed melius rectionem Gr. in ἐσθ. cum pr. περὶ, quae hic cum dat. rei ſ. loci et extra motum ſ. in quiete, ubi procedit ſuppletum particip. οὔσης, cf. de περὶ iſto uſu Hom. 'Ιλ. ή, 207. Hesd. ἀ. v. 129. Mus. v. 338. cum Vig. p. 635. Nr. 7. Ind. Dion. H. S. T. 1. ex 105, 34. 106, 5. 722, 25., Noſtro cum P. ſpectante ad Parthorum ſtolam, cf. §. 5. ſed 4, 8, 21. in ſq. δὲ Bg. e P.

τί γὰρ — πρ. γ.) γάμος h. l. eſt nuptialis feſtivitas ſ. ſolennitas. *Leisn.* Quo reſpiciat quoque Stp. Th. aliunde „celebritas nuptialis“ cf. L. N.

ἔχρηζον[r] αὐτῶν πρὸς γάμους[s]; πολὺν δὲ ἐργασάμενος ὁ Ἀντωνῖνος φόνον τῶν βαρβάρων, λείαν τὲ καὶ αἰχμαλώτους παμπληθεῖς συλλαβὼν, ἀπῄει, μηδενὸς αὐτῷ ἀνθεστῶτος, κώμας τὲ καὶ πόλεις ἐμπιπρᾶν[t] δοὺς ἐξουσίαν τοῖς στρατιώταις, ἁρπάζειν τὲ ἕκαστον, ὃ δύναται, καὶ, ὃ[u] βούλεται αὐτὸς, κτήσα-

lis indigebant ad nuptias? 11. Itaque ingenti facta caede barbarorum, Antoninus praedam et captivos plurimos ſecum auferens diſcedebat, nemine ipſi reſiſtente, vicos et urbes incendendi data poteſtate militibus, ac rapiendi quod quisque poſſet, et quod vellet ſibi acquirendi.

r) Sine iota in Bs. 2. al. v. N.

ſ) In Ms. Ba. merum colon, cf. 4, 10, 12. ut merum punctum in Bs. 2. al.

t) Ms. Ve. ἐμπιπρὰς ſed Ms. Ba. etiam cum puncto v. N. ſed ſine iota A. al.

u) Mss. Ba. et Vi. καὶ βουλ. v. N. T., ubi et diſerte Krb., tacente Stp. Th. „pluralis pro ſing. de unis nuptiis, ut Lat. cf. ad Luc. 2, 454. N. 13. p. 604. N. 29. Sed Stp. Th. v. χρ. aliunde et hinc affert, ſecus ac in edit., ſine iota, cf. L. N. T. ad Hes. Suid. χρήζω, γενικῇ, ſine loco, ad Moer. p. 300. Koen. ad Greg. p. 206. §. 42. N. 43. Abr. ad Aeſch. 1, 49. i. 431. m. cum Choeph. v. 338. Soph. Oed. Col. v. 1491. Barn. ad Eur. Hel. v. 523. cum Ind. Lyco. Sb. (e quo Lat. Bg.) et ej. Dion. H. T. 1. Xen. Z. Cyr. Ἀνβ. Bach. Aeſch. ep. S. Luc. ſed ſine Ind. Thuc. 234, 75.

πολὺν). Sic ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 499, 8. τοσοῦτον φον. ἐργασάμενος, tot editis ſtragibus, cf. 3, 3, 6. e. dum Bg. e P. fere omnia, maxime in δὲ, pro δὴ, per ſyn. Lat., et nominativo Ἀντ. ad ſq. membrum relato, ob pr. abl. conſq., diſcedens in v. συλλ., ubi tamen Noſter variet quoque cum ſimpl. ſupra, cf. 2, 13, 2. (per analog. ſaltem, cf. Abr. ad Aeſch. T. 2. et ſine Ind. Dem. 49, p.) ut in ſq. cum πάμπλειστος 3, 14, 8. cf. Suid. Ind. Sb. Dem. cui add. 474, 4. 521, 7. Gs. Chr. (ubi et accentus alter in penult.) Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Plut. Hs. cum Zos. 2, 6, 9. et Phil. p. 757. D. i., it. ſine Ind. Polb. 1, 195. i. tenente Stp. Th. etiam Lat. Bg. (deſerto P.) ſed et cum particula aliqua, *per* et *quam*, quae reſpondeat Gr. παμ. In ſq. omittit P. pron. αὐτ. cf. 4, 10, 6.

ἐμπιπρᾶν) Ven. perperam ἐμπιπρὰς. *Stroth.* Tamen ut lectionem videatur illam habuiſſe quoque P. (niſi liber fuit, ut in rel. huius regionis,) et, quanquam lapſus incidiſſe poteſt in confuſo iterum ς et ν, tamen etiam novitas illa procedat, non tam ſic, ut concurrant duo iterum particip. ſine copula, ſed ut ſimul ſit gen. conſq. et nominativus, relato τὲ ad poſtr. particip. δοὺς, quod et fieri licet in vulg. lectione, quanquam Bg. τὲ, ut alibi ante vicinum καὶ, opprimit; ducente librario Ms. forſan e 3, 9, 17. e. ubi exercitui tribuitur incenſio talis, aut e 7, 2, 6. ubi §. pr. quoque habetur οὐδενὸς αὐτῷ ἀνθεστ., ſed res ſit eadem, iubente ac permittente duce belli, ut hic, cf. 3, 3, 5. e. 7, 9, 25. Mox Mss. duo eiiciunt ſecundum pron. rel. ὃ, quia per ſe abeſſe poteſt, ut et omittit P., ſed libere, ut mutat καὶ iterum in ἢ, cf. 3, 6, 3. e quo

-σθαι. τοιούτῳ μὲν δὴ πάθει ἐχρήσαντο οἱ βάρβαροι οὐ προσδοκηθέντι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας [x], ἤδη καὶ τῶν στρατιωτῶν κεκμηκότων ἐν αὐτῷ τῷ ἁρπάζειν καὶ φονεύειν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν [y]. ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἐπιστέλλει τῇ τε

12. Huiuſcemodi calamitatem perpeſſi ſunt barbari inopinatam. Antoninus autem longe late que per Parthorum regionem progreſſus, iam militibus defeſſis ipſa rapina ac caede, reverſus eſt in Meſopotamiam. 13. Quo poſtquam perveniſſet, per epiſto-

x) ἐλάσας ἤδη, καὶ λ. Ms. Ba. v. N. y) Colon in Ms. Ba. et ed. Pat.

Bg. oppreſſa pron. ἐκ. et αὐτ. reſarcit per aliud pron. ἕκαστος in alio membro; dum Noſter pro arbitrio addit pron. αὐτ., non abſolute neceſſarium, ſed ad analog. copulat ἐκ. cum ὃ, ut alii ἕκαστα, ὅσα λ. cf. Stp. Th.; niſi ſumas ἐκ. pro maſc. et accuſ. cum inf. poſt dat. cf. 4, 12, 8. et Xen. Ἀνβ. 5, 2, 16. ἥρπαζον, ὅ τι ἕκαστος ἐδύνατο, iunctis rel. ex analog.

τοιούτῳ) Saltem δὴ P. expreſſerat, dum Bg. omittit ſimul etiam μὲν iterum, cf. 4, 1, 1., rurſus ſcribente Noſtro tantum ad analog. in ἐχρ. cum παθ., in que hoc π. cum adi. ſ. particip. οὐ πρ., ubi liber P.

ἐλάσας) Libertatem rel. P. deſerens Bg., tamen ex eodem fere verſatur in formula ἐπὶ π. cum gen. loci, ubi Stp. Th. 3, 482. E. e. ſq. hinc e P. fluctuatur, dicens, regi gen. ab hoc adv., et tamen etiam ſubaudiendum διάστημα, pro quo ſufficit, ſolum ſuppleviſſe ſubſt. μέρος, cf. Ind. L. Bos. Ell. it. Thuc. v. πολλὰ, ubi per Lat. Bg., et v. ἐπὶ e. it. Fi. The. v. πολ. m. it. Aeſch. et v. ἐ. e., quam praep. rego cum v. ἐλ., per analog. pro aliorum ſyn. εἰς, quo et reſpiciat illa Bg. praep., cf. Stp. Th. Bud. C. 1240, 12. ad Luc. 2, 724. N. 8. et 3, 4. N. 77. it. ad Orph. p. 42. Ad quod v. refert librarius Ms. adv. ἤ., e vetuſta in Codd. abſentia diſtinctionum, dum ad ſqq. trahunt Mss. rel. cum P., ut et Bg., qui tamen inde omittit καὶ, pro *etiam* iterum, ſed e Ms. Ba. pro mera copula; unde redit res §. pr. eadem, copulatus nominativus cum gen. conſq., ſed inverſi ordinis, ad variandum; dum in commate vulg. concurrunt duo particip. ſine legitima copula et diverſi, quem dixi, caſus, quorum poſterius proprie praemiſſum in apodoſi quadam, ut alibi. In ſq. κεκμ. cum adv. ἤδη et ἐν cum inf. Noſter ad analog. maxime Lat., cf. Gs. Th. me *iam laſſavit labor*, — ſequendo *laſſata*, it. in Bg. e P. 47, 4. 7. ſqq., ſed cum praep. etiam 613, 55. *in* curſu *fatigatus*, cf. l. 21. et *defatigatus* in *rep. conſervanda* 43, 11, cf. l. 3. quocum non opprimit pron. αὐτ., in emphaſi poſitum, pro etiam adeo, ob quod uterque forſan neglexerunt pr. καὶ, non moleſtum ulli futurum, quia hic modo divellitur, alias in vicinia καὶ αὐτ. ſolenne; ſimile quid ſine auctore proferente Stp. Th. 1, 602. e. ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, ſine Vs.

ἐκεῖ δὲ) Bg. fere ut 4, 8, 9., (quocum variatur in ſyn. particip.) ſed omiſſo δὲ, ut alias, quod pro τὲ ſumtum a P., negligente duo ἐκ. et γεν., unde Bg. ad ἐπ., cf. in rem Spart. in Car. c. 6. p. 717. e. *tumultuarie* cum *Parthorum* ſatrapis *manum* contulit —. *Datis ad* ſenatum, *quaſi*

συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι [z], καὶ τῆς ἐπέκεινα [a] βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι. ἡ δὲ σύγκλητος, οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν τὰ πεπραγμένα [b], (λαθεῖν γὰρ ἔργα βασιλέως ἀδύνατον,) πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμὰς ἐπινικίους.

Iam ſignificat Senatui Populo
que Romano, totum Orien-
tem ſubactum, ac in ulteriore
regione cunctos in ſuam di-
14. tionem conceſſiſſe. At
Senatus haud ignorans, quid
actum ſit (Latere enim facta
principis non poſſunt) tamen
metu et aſſentatione decernit
cunctos victoriae honores.

z) Colon iterum in *Ms.* Ba. ut punctum in ed. Lu. a) *Ms.* Ba. τοὺς ἐπέκεινα βασιλέας v. N. b) Pro ſigno parentheſis in *Ms.* Ba. tantum ſunt commata utrinque, ut in A.

poſt *victoriam*, literis, *Parthicus* appellatus *eſt*. Mox Bg. e P. in κεχ. (paſſ. ſenſu, quo de cf. ad Luc. 2, 310. N. 8.) non cum eo oppreſſo adi. πασ., cf. §. 2.

τῆς ἐπέκεινα) *ulterioris regni*, i. e. ultra Euphratem et Tigridem ſiti, *Sylb*. An omittitur hic ἀρχῆς ſ. δυναστείας? Hoc enim Herodianus addit alibi. Sic vertendum foret, *omnes* ipſi *imperio* ceſſiſſe. *Leisn.*

Bg. quidem reddit fere cum Ind. Sb. in ἐπεκ. per adi. (ubi Stp. Th. 1, 1213. e. it. 4, 677. D. v. παραχ. cum P. et nihil eſt, quam copia ſyn. et variatio pro pr. ἀνατ.) ſed cum P. partim in rel., ubi non opus eſt ellipſi Leisn., cum iam adſit hic gen. τῆς βασ. et eius ſententia ac verſio confici poſſit ex ipſa lectione vulg., ad quam ſententiam redit et Bg. phraſis extrema, etſi per ſe capit priora τῆς ἐπ. β., et nominatim τῆς βασ. de locis et terris, quae ſubiectae ſunt alicuius imperio, ut Lat. *regnum* et *regna* ſaepe ſic uſurpantur, in primis ap. poëtas, cf. G. Th., unde etiam aſſumere debuit aliquam praep. Sed illam Leisn. ellipſin reſpexerit librarius Ms. Ba., mutato abſtracto in concretum, forſan e locis ſupra, ubi ἐπεκ. ponitur intra pron. et ſubſt. perſ. ſ. concreti; quanquam et lapſus incidiſſe poteſt et confuſio litterarum; dum, praeter P., quoque Mss. rel. conſentiunt in lectionem vulg., quae adeo non tentanda, cum et probabilem per ſe habeat ſenſum, vel e Bg. ratione, vel e Leisn. Vs., quam ipſe amplector, ſic reddens, *et* ulteriori *imperio* ſ. regno *omnes* ipſi *ceſſiſſe*, i. imperio in terras ulteriores ſ. in ulteriorem regionem; ſic ſervato etiam leni pron. αὐτ., qui eſt iterum ſcriptoris narrantis, ut aſper Bg. e P. Caracalli, litteras dantis, cf. in rem ſupra ad 4, 10, 6. 1. e Dion. C. 1310, 24., conflatis ad analog. rel. it. §. ſq.

ἡ δὲ σύγκλητος — ἀγνοοῦντες — ψηφίζονται) v. Not. ad 1, 6, 25. *Stroth.* ubi de enallage ſ. ſyntheſi numeri et generis neutr., quae hic maſc. cf. 1, 12, 14. e. ubi Bg. deſerit P. ad τὰ π. etiam, cf. 4, 4, 10. Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis Antonini quartus et p. 702. primus cum ſecundo refertur „ad victoriam eius de Parthis."

λαθεῖν) Fieri omnino poteſt, ut principum res lateant, et omnino

διέτριβε δὲ [c] μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὁ Ἀντωνῖνος [d], ἡνιοχείαις [e] σχολάζων, καὶ θηρία παντοδαπὰ ἀναιρῶν.

15. Commorabatur autem poſtea in Meſopotamia Antoninus, aurigationibus vacans, et beſtias varias interficiens.

Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου [f] δύο, ὁ μὲν,

Erant autem ipſi praefecti exercituum duo, alter ſenex

c) Pro. δὲ eſt καὶ mendoſe in Bs. 1. R. d) Colon in Ms. Ba. e) ἡνιοχίαις A. al. v. N. f) στρατευμάτος Mss. Ba. et Vi. v. N. Mox poſt δύο comma noſtrum etiam in Bs. 2. L. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al.

ſaepe latent. Cur enim Auguſtus Ovidium in exilium miſit? Latere quidem talia opera, tales res, quales in Parthis Caracalla geſſit, non poſſunt, quippe geſtae praeſentibus multis millibus teſtibus. Sed in univerſum tamen quaedam principum res omnino latere poſſunt. *Leitn.*

Ultima ſententia, e P. libero ducta, ap. rhetores *infinita* et γνώμη vocata, ſupplementum requirit v. ſubſt. praeſ. ἐστὶ, ſed impf. ἦν altera *finita* ſ. νόημα, pertinens ad hunc modo imperatorem et ad perſonas, prius nominatas, ſolum ſenatum, ubi ad v. λαθ. explebitur ſimul pron. αὐτὴν, *latere enim* eum *imperatoris* Caracallae *acta* non *poterant*, i. non poterant ei ignota eſſe, ſ. illius acta ſcire poterat ſenatus, per nuncios et litteras aliorum Romanorum; qui ſenſus mihi quidem videtur facillimus minime que ambiguus; etſi alterum noëma, quod et exprimere videtur Bg., ſuppletum ἐστὶ per privum v. ſyn. reddens, per ſe verum eſt ita, ſi circumſcribatur aliquo addito adv., v. c. ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum ſ. plerumque, it. maximam partem. Sed ſeries illa in μὲν cum nominativo participii, ſequente πλὴν particula adverſ. cum verbo finiti temporis, eſt ſimilis iſti 3, 11, 8. cum participii gen. conſq., tacente Stp. Th. Hoog. Op. it. Vig., cf. ſimile quid ap. Herdt. 282, 65. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν et Abr. ad Aeſch. 1, 267. e. ſed in ſqq. hic ψηφ. ſupra 3, 9, 22. quibus h. l. additur ἔτιν, ubi Bg. e P. per gen. ſubſt. ſyn., ſed Stp. Th. hinc ſine Vs. cf. 3, 8, 16.

διέτριβε) Per totam §. liberum R., omiſſo adeo adſ. ταῦτ., deſerit Bg., ſed partim variat Noſter cum μ. τοῦτο 4, 2, 11. (cf. Xen. Cyr. cui add. 8, 6, 20. it. Ἀνβ. 1, 3, 9. 6, 6, 17. 21. 7, 3, 13. et §. 15. μ. τοῦτο, ſed rurſus in plur. §. 32. 46.) et cum 4, 7, 2. per phraſes alias, ad analog. jungens σχ. (ubi Stp. Th. e P.) cum ἐν. ubi L. Ern. tenet quoque alteram ſcripturam per vocalem ſimpl., ſed per duplicem modo Stp. Th. cum Poll. Caeterum de urbe, ubi commoratus ſit, Antiochiae, an Edeſſae, cf. Dion. C. 1313, 37. 1315, 80. cum N. ad 1312. §. 22.

ἦσαν — αὐτῷ) Hoc pron. reſtitui ſtatim, omiſſum a Bg. e P., unde et ad ſq. ἐπ. τ. στ., ubi variatur ſaltem pro 3, 13, 1. plur. τῶν στρατοπέδων, (quod et memoriter hinc profert Stp. Th. e Bud. C. 189, 10. ſine Vs.) recte intelligente Sb. Ind. »praefecti praetorio« ſed tentant Mss. lectionem vulg. iterum, ut 4, 3, 13., forſan e 4, 6, 11., per gloſſam, cf. Suid. 3, 382. i. στρατόπεδον — δύο — σημαίνει, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ τεύματος λ. e quo emendanda ſunt illa Schol. Thuc. 34, 76. et Cod. ſl. ib. p. 605. cf. Amm. p. 130, ſq. Ruhnk. ad Tim. L. p. 171. pro cu-

πρεσβύτης πάνυ,[g] τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀπείρως ἔχων, στρατιωτικὸς δὲ γενενῆσθαι δοκῶν[h]. Ἀδουέντος[i] ὄνομα αὐτῷ.

admodum, ac ceteroquin idiota rerum que civilium imperitus, ſed qui bonus miles fuiſſe exiſtimaretur; Audentius erat ei nomen:

g) Colon in Ms. Ba., dum comma ponunt poſt πρεσβ. A. al., ſed nullum utrinque Bs. 1. R. v. N. h) Hoc punctum in Ing. cum Bc. 2. pro Stp. rel. colo et commate A. al. v. N. i) Αὐδεντος Ms. Ba. pro edd. Αὐδέντος v. N. Mox poſt αὐτ. punctum hoc in A. al. pro colo Stp. rel.

ius loco e Thuc. τὸ στρ. ἀνεχώρησεν reperi 291, 87. τὸ μὲν στρ. προαπεχώρησεν A., cui add. pro exercitu 257, 88. 94. ſed de caſtris ib. l. 14. it. 264, 74. 294, 13. 314, 32. p. ſq. l. 84. cum Ind. et Duk. ad p. 351. N. 53. it, ad Onos. p. 44. N. 2.

πρεσβύτης πάνυ) Hoc adv. ad ſqq. refert etiam P., ſed ille liberrimus per totam §., (addito etiam adv. ἤδη, cf. 4, 11, 1.) dum Bg. manet in vulg. diſtinctione, quam et Ms. Ba. diſerte monſtrat, quanquam ſuo more colon faciens, et P. ratio modo pendet ex abſentia diſtinctionum in Codd. Sed Bg., praeter oppreſſum μὲν ſecundum, (referendum ad στρατ. δὲ et memorabile propterea, quod in continua periodo una interjjcitur adhuc ſemel poſt prius ὁ μὲν, pertinens ad §. ſq. 2. ὁ δὲ) Bg. igitur copulam inſerit, hauddubie ob primum ὁ μὲν e P, verſum more ſuo, aut ob breve antecedens membrum πρ. πάνυ, ex analog„ quod tamen a Noſtro deſcribitur et ampliatur duobus membris aliis, τὰ μὲν — στρ. δὲ, per participia quidem, cum contra altera perſona §. 2. per verba finiti temporis pingatur; a qua ratione pendet deinde iudicium de interpunctionibus poſt δοκῶν et αὐτῷ, ut puncta valeant noſtra; quod et ipſum patet ex ſuppleto a Bg. v. ſubſt. ἦν ad ſolennem Noſtro formulam ὄν. αὐτῷ, ſic abſolute poſitam ad variandum, cf. 4, 10, 2. 1, 11, 3.

ἰδιώτης) *in caeteris quidem rebus idiota.* Sic verti, quod etiam Cicero *idiotam* hac ſignificatione dicat. *Steph.*

Unde et Bg., ſic recte ſervantes hoc membrum, a P. oppreſſum, qui non viderit, vocabulum privum, per ſe πολύσημον, a Noſtro definiri per plenam ſubiectam enunciationem, dum Stp. Th. 1, 1642. E. per haec „dicitur et ἰδ. τοῦτο pro κατὰ τοῦτο" hinc ſine Vs. regit cum acc. rei, (cf. Exc. ad 1, 1, 3.) et adeo, ut in Vs., hic praemiſſa, cum τὰ ἀλ., ubi contra Sch. etiam hunc Noſtri locum ſubiecit legi iſti ad 3, 4, 15., pro adv. capiens ſeparatim cum Bg., qui e P. tantum ad πολ. πρ. (ubi Noſter ad variandum plene, addito ſubſt., pro ſolo adi. in ſuperioribus, quo pleno loco ditandus L. Boſ. Ell. p. 287. m. cf. Stp. Th. v. πολ. i. ſed in ἀπ. cum ἐχ. modo e Xen., cf. Z. Ind. Pol. et M. S. ſed ſine Ind. Cyr. 1, 6, 20. at 1, 5, 11. pro ſe invicem poſiti ἰδιῶται εἰσι κατὰ — et ἀπαίδευτοι et τῶν — ἀπ. ἔχουσιν, Ind. Ael. V. h. ſed ſine Ind. Gs. Chr. ex Herdt. it. Dem. 1349, 28. 1414, 17. et p. ſq. l. 20. ubi Bg. formulam reddit per unum adi., quocum 3, 4, 1. ſane variatur, ut iungitur cum gen. πολ. πρ. per analog.

στρατιωτικὸς) Dicit γεγενῆσθαι, non εἶναι, quod iam valde provecta aetate eſſet. A Pol. tamen hoc praeteritum tempus non exprimi-

ὁ δὲ ἕτερος [k] Μακρῖνος μὲν [l] ἐκαλεῖτο [m], τῶν δὲ ἐν ἀγορᾷ οὐκ ἀπείρως εἶχε, καὶ μάλιστα νόμων ἐπιστήμης. εἰς τοῦτον οὖν,

2. alter, qui Macrinus vocabatur, rerum forenſium haud imperitus erat, ac praecipue 3. legum ſcientiae. In hunc

k) Hic nihil in Bs. 1. al. pro commate Stp. al. l) Pro μὲν hic in A. 2, per lapſum typothetae eſt mendoſum compendium, quo alias exprimit τὴν, ut 4, 9, 7. 10. 13. m) Colon in Ms. Ba. hic et mox poſt εἶχ. ſed A. 1. hic modo, at punctum cum ſocia poſt εἶχ.

tur, ſicut nec vis vocis στρατιωτικός. Sed eum ſequendo in iis, quae proxime ſequuntur, verti etiam poſſit *vir* militaris. *Steph.*

Qui tamen in Th. 3, 1077. i. hinc cum P. reddit, ſub „rei militaris peritus" quo redit et P., cf. 4, 7, 13. quem Bg. ſequitur in nomine propr., dum Sb. Ind. Lat. „*Audens* ſ. *Audentius* — Lud. Carrio Antiq. lect. l. 2. c. 8. mavult *Adventus*; ut is ſit cuius in Graecis pariter et Lat. conſulum faſtis fit mentio et Cod. Iuſt." ut que reperio in Faſt. Cs. Almel. p. 146. e. ſub „971. 218. *Adventus*, Al. *Audentius*" ſed ap. Heyn. in Angl. H. 4, 1065. m. pro textus *Audenz* reponitur in N. *Adventus*, et ad Dion. C. 1321, 3. (ubi vocatur Ἀδουέντου, it. p. ſq. l. 28. ſed l. 37. Ἀδυεντος per ſimpl. *υ*) N. ad §. 74. „Adventus ſ. Q. M. Coclatinus Adventus, idem videtur, quem Herodian. — bis male Αὔδεντον vocat. Conveniunt praeter nomen, ſola transpoſitione litterarum diſcrepans, haec — Dioni. — ap. Capit. c. 4. ſq. ſenator et Conſularis ſimul que Praefectus Urbi ac ſequenti anno Conſul factus" ad quem Cap. p. 752. in Macrino *quum eſſet* praefectus *praetorio* collega *ablegato* Cas. N. 3. „collega hic eſt Ecdecianus Adventus, cuius mentio in lege prima Cod. De ſententiam paſſis. Herodiani codices Αὔδεντον male nominant" propter quae Virorum Doct. monita, vel contra Mss. rel. et Ba. (ubi lectionis vulg. depravatio eſt) ſuſcepi formam nominis per duplicem *ου* frequentiorem ap. Dion. C., qui de Adventi vitae genere et muneribus p. 1323. i. et p. pr. l. 28. ſqq. ſed l. 34. diſerte μήθ' ὁρᾶν ὑπὸ γήρως, μήτ' ἀναγινώσκειν ὑπ' ἀπαιδευσίας, μήτε πράττειν τὶ ὑπ' ἀπειρίας, δυνάμενον, e quo teſtimonio Noſtri illa τὰ ἀλ. ἰδ. cum ſq. enunciatione copulentur quoque cum diſcrimine, ut que genus et ſpecies, ut fuerit ille ignarus tum reliquarum rerum ac litterarum, tum civilium maxime, praeterquam militarium. Caeterum Bg. de ſuo explet v. ἦν, oppreſſum a Noſtro, ut 1, 11, 3. m. cum Dem. 885, 9. Ἀριστοφῶν ὄν. αὐτῷ, ἃς λ.

Μακρῖνος) Etiam per hanc §. negligentem P. deſerit Bg., qui tamen et ipſe liber in copulis μὲν et δὲ, oppreſſo primo δὲ ſimul, faciens partim cum Sch. in „τὰ ἐν ἀγ. *forenſia*, iuridica *negotia*" ſuppleto ſubſt. πραγμάτων, cui tamen deſit inſuper aliquod particip., ὄντων, πραττομένων, λεγομένων, δικαζομένων, reperiente me tantum in Ind. Xen. Ἀνβ. „οἱ ἐκ τῆς ἀγ. turba forenſis" et ap. Fi. Aeſch. 2, 24. e. τούτων τῶν λίθων τῶν ἐν τῇ ἀγ., ad quorum analog. ſcripſerit Noſter, (intelligens illa Krb. L. N. Γ. p. 10. m. „ἀγοραίους κρίσεις, iudicia, quae in foro exercentur" et i. q. §. pr. πολιτ. πραγμ. vel ſaltem partem horum, cf. 3, 14, 17. 6, 1, 7.) ſed in ſq. formula per neg. cum Dem. ſine Ind. 1214, ult. 1221, ult., quacum tamen ad analog. modo copulatur gen. ἐπισ., ut quoque hic cum νομ. maxime ad Lat., cf. Gs. Th. peritia *legum*, nec Stp. Th. nec Indd. tenentibus cum aliquo gen., cf. Thuc. Dem. Ael. V. H. Fi. Aeſch. Xen.

ὡς μηδὲ [n] στρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον, δημοσίᾳ πολλάκις [o] ἀπέσκωπτε, καὶ μέχρις αἰσχρᾶς βλασφημίας. ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν [p] καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα [q] τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττό-

igitur, ut neque militarem, nec ſtrenuum, publice ſaepe cavillabatur, etiam uſque 4. ad foeda convitia. Cum enim audiret, illum et victu liberaliore uti, et vilem atque abiectum cibum ac potum aſpernari (Quibus ut

n) Ms. Ba. ὡς μὴ στρ. — μὴ δὲ γενν. quod poſtr. diviſum eſt hic quoque in A. cf. 3, 2, 1. ſed de primo v. N. o) πολλάκι A. 2. v. N. p) Ms. Ba. ἠκ. αὐτοῦ — χρώμενον λ. v. N. q) ἀπεῤῥιμμένα A. 2. al. v. 3, 6, 10.

Bach. Luc. Heſy. Suid. ubi 1, 833. i. v. e. cum pr. κατὰ, ut cum περὶ ap. Plut. Hs. 10, 5. et cum πρὸς Rs. Or. V. 6. ſed de Macrini tum genere, patria et dignitatibus Dion. C. 1318, 2. ſqq. tum peritia ib. l. 9. τὰ νόμιμα οὐχ οὕτως ἀκριβῶς ἠπίστατο, ὡς πιστῶς μετεχειρίζετο, ubi v. N. ad §. 56. et Capit. in Opilio Macrino c. 2. ſqq. p. 747. ſed c. 13. i. p. 767. *fuit* in *iure* non *incallidus* rel.

ὡς μηδὲ) Tentata haec neg. a Ms. in ſimplicem, (forſan ex aliis Noſtri locis, cf. 1, 10, 8. e. 5, 7, 4. per gloſſam adeo, dum vulg. duplex, per ſe nec mala, nec infrequens, et a Mss. rel. ſervatur, nec δὲ facile elapſum ob viciniam,) tamen compareat in P. *parum*, quod pro μὴ habet 2, 3, 15. et 2, 6, 10. quoque, unde hic Bg. in στρ., non item ad γενν., ubi et iſtius ſuppletum ſubſt. ἄνδρα recte omittit, etiam pro pron. αὐτὸς ad v. ἀπ. ſubſtitutum aliud nomen βασιλεὺς, cf. 4, 2, 23. ſeverior idem in ſq. καὶ μεχρ. λ. quae Noſter de ſuo copulat, ut et αἰσχρ. cum βλ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. L. N. T. cum Suic. Ind. Luc. Diod. S. cum Munth. p. 116. Barn. Eur. Ioſ. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 140, 22. 268, 18. p. ſq. l. 12. 599, 24. et cum pr. περὶ 1312, 2. ſed Gs. Th. 1234, 71. 81. foediſſimo *convicio*, — deformia *convicia*. Caeterum A. 2. πολλάκι ſine ſibilante tantum poëtis ſolenne, cf. Stp. Th.

ἤκουεν) Ms. caſus alius pron. hic ex errore librarii in ν et υ ſolenni, tum ob ſervatum ſimul acc. χρωμ. etc. tum quia gen. perſ. cum v. ἀκ. aliud ſignificat, quam hic requiritur, cf. v. c. Xen. M. S. 1, 4, 2. i. quam P., ſeverius hic agente Bg., ſed huc ſpectante Stp. Th. tantum in v. δ. ſine Vs. ſub Lat. Bg. e P. pro „certa vitam inſtituendi ratione, quoad victum (unde mox hic ἐδ. καὶ ποτ.) et corporis cultum" i. veſtes, de quibus deinde in χλαμ. rel., quocum Noſter iungit adi. ἐλ. (pro ſq. ἀστειοτέρᾳ et pro Ael. V. h. 4, 22. e. ἁβροτέρᾳ, *delicatiori*) de ſuo ad analog., (cf. cum ſubſt. al. Ind. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Fi. Aeſch. Rs. Or. V. 4. Xen. M. S. et Cyr. ſed pro ſubſt. τὸ ἐλ. Herdt.) it. in ſqq. neutris φ. λ. cum gen., quae in eosdem caſus redigit Bg. iterum e P., ſed legitimo gradu, nec tamen ſeveriori illius numero, dum tenet haec Stp. Th. 4, 50. A. e. „φ. malus, vitioſus. — Sic φαῦλα ἐδέσματα item que ποτὰ Herodi. ubi tamen poſſumus etiam pro *vilibus* accipere, (et hic maxime e pr. ἐλ. ut ipſe diſerte 3, 713. in v. ἀπ. e. hinc) eſcas *viles* et *ab-*

μένον, οἷς [r], ὡς [ſ] στρατιωτικὸς δὴ, ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, χλαμύδιον, ἤ τινα [t] ἄλλην ἐσθῆτα ἀμφιεσάμενον ἀστειοτέραν, εἰς ἀναν-

militaris ſcilicet, Antoninus delectabatur) chlamyde aut alia aliqua veſte amictum elegantiore; ut imbellem morbo

r) Haec verba οἷς — ἔχαιρε in Ms. Ba. modo commatibus incluſa ſunt, *Mart.* ut in ed. A. al. pro parentheſi (οἷς — ἔχ.) Stp. rel. ſ) Ms. Ba. ὁ στρατιωτικὸς δὴ αὐτῶν. quorum primum ὁ pro ὡς depravatum eſt, ut 4, 7, 6. m. ſed articulus ὁ omiſſus ante Ἀντ. idem, ut 3, 12, 10. e. t) ἤ τινὰ ἄλλην ἀμφιασάμενον Ms. Ba., per accent. ut ed. A. al. ſed nobiſcum hic quoque Stp. cf. 4, 3, 1. et N. de rel.

lectas" in quo et pr. φ. de cibo ac potu iterum modo eſt analogia (cum copia ſyn. e tropo alio, aut per proprium cum tropico,) et, praeter illam Gr. in neutr. cum gen. ap. Diod. S. 1, 470. l. 34. τὰ φ. τῶν ἐπιτηδευμάτων, (quod add. ad ſuperius 1, 4, 8. e.) maxime forſan Lat., cf. G. Th. vilia *alimenta* et „cibus *vilis*, qui non magno conſtat" ut *abiectus* hic pro ſpretus ab aliis et contemtus, ut in v. μυσ. cum adiunctis, hic ex oppoſ. χρωμ. pro non uſurpare et frui, ap. Bg. e P. aliter, quam 3, 10, 15. ubi G. Th. modo *aſpernatur* — id — *guſtatus*, ſed *cibum* ſperne *vilem*.

οἷς ὡς στρ.) Unde etiam iactavit, ὡς ὅτι εὐτελεστάτῃ τῇ διαίτῃ χρῆσθαι δυνάμενος, *quod* tenuiſſimo *victu* uti *poſſet*, ap. Dion. qui tamen ſatis innuit, fictam frugalitatem eam fuiſſe. *Boecl.*

Locum Dionis nec notaram, nec habet Xiph., reſpiciente Noſtro ad 4, 7, 8. ſqq. ſed reddente Stp. Th. 3, 1076. H. v. στρ. cum P., quem deſerit recte Bg.

χλαμύδιον) Ita Pol. vertit, quaſi ſcriptum eſſet καὶ τὴν χλ. *Steph.* Nam ipſe (Antoninus) barbaro veſtimenti genere uſus, inde nomen adeptus eſt, ut *Caracallus* ſ. *Caracalla* diceretur; qua de re Dio, Victor in Caeſ. 21. et in ep. 21. Spart. in Carac. c. 9. ubi v. N. Salm. adde Meurſii gloſſar. Graecobarb. in v. καρακάλλιον ſ. καράκαλλον. *Boecl.*

Cf. 4, 7, 4. Sed Bg. omiſit copulam, quae per ſe exciderit, ut καὶ ante ſimiles χλα litteras, vel τὸ ſ. τ' poſt vocem totam χλαμ., ubi, conſentientibus libris omnibus, aſyndeton fuerit memorabile in participio poſt duo alia particip. cum diſerta καὶ copula, καὶ — χρωμ. — καὶ — μυσ. Tum Ms. Ba. prima res eſt in omiſſo ſubſt. ἐσθῆτα ſine probabili cauſa, ubi, quanquam ellipſis eius ſubſt. occurrit cum verbis et cum adi., cf. L. Bos, tamen lapſum potius agnoſcam, cum retineant Mss. rel. et P. Sed altera Ms. res fuerit verbi alia forma iterum, (cf. 4, 11, 10.) ab ἀμφιάζω, (quo de v. ap. Heſy. et ad Herdt. p. 814. c. 10. e.) aut error in ε et α litteris, ut alibi, dum et vulg. ſervant Mss. rel., reddente Bg. e P. χλ. per primitivum, quo ſenſu agnoſcit quoque Stp. Th. aliunde, ut varietur pro primit. 4, 7, 4. 4, 8, 21. ſicut ſcribitur ad analog. modo in ἀσ. cum ἐσθ., dum et G. Th. in Bg. (deſerto P.) nil fert, quam Gr. n., quo de cf. L. N. T. (quorum Schw. hinc ſine Vs. ut Stp. Th. 1, 596. e.) cum Gl. Alb. Loesn. Krb. Obs. Suid. Hes. Thom. M. p. 117. 392. Sch. Ariſt. Pl. v. 697. 1151. Foeſ. Abr. L. Ar. Xen. Cyr. Z. cum N. Dem. Luc. Long. Mor. Plut. Hs. ſed Krb. alio ſenſu, it. Fi. Th. et Ammon, ut tamen differentia verior haec ſit, dici ἀστικὸς tantum pro civicus ſ. civilis, ſed ἀστεῖος etiam tropice, cf. N. ad Gl. Alb.

δρίαν [u] καὶ θήλειαν [x] νόσον que muliebri laborantem in-
διέβαλλεν [y], ἀεί τε ἀποκτε- famabat, ſemper que occiſu-

u) ἀνδρείαν Ms. Vi. mendoſe ex ἀνανδρείαν, omiſſa ſyllaba prima ob easdem litteras, et per duplicem ει; ut hic diſerte etiam ed. A. al. cf. 4, 5, 5. x) θηλείαν Ms. Ba. v. N. y) διέβαλεν Ox. et Pat. cf. 3, 7, 1.

θήλειαν νοσ.) Iam Herodotus uſus eſt hac locutione 1, 105. (53, 47. θ. νοῦσον, morbum *femineum* deus *immiſit*,) laudata ab Longin. ſ. 28. ſub fin. (ed. Mor. p. 158. §. 4.) Nihilo minus, quo ſenſu eum Herodotus acceperit, an Longinus eam recte *intellexerit*, ſatis incertum. Duo Galli Girac et Coſtar de vero illius ſenſu non parum litigarunt, v. Schulz. Hiſt. Medic. p. 243. In Hiſt. Univ. T. 4. p. 35. θήλεια νόσος Herodoti explicatur per haemorrhoides, cf. Saurin. T. 1. p. 1426. ſq. Prideaux T. 1. p. 57. Ariſt. Schol. ad Ach. v. 242. Vulp. ad Catull. 57, 6. Bentl. ad Hor. od. 1, 37, (10.) Huet. Alnet. Qu. p. 159. ſq. *Leisn.* Honeſtiori vocabulo rem turpem deſignat. Eſt enim θήλεια νόσος nihil aliud, niſi obſcoenitas marium, qui corpora ſua τοῖς παιδεραςαῖς permittunt. Haud parum lucis accipiet haec locutio ex loco Euſeb. Vit. Conſt. l. 3. c. 55. ubi de templo Veneris ait: σχολή τις ἦν αὐτὴ κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάςοις πολλῇ τε ῥαςώνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα. γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ſc. Venerem ἱλεοῦντο. Similiter eadem translatione uſus l. 4. c. 25. ex lege Conſtantini imp. contra impuros Nili ſacerdotes, quos ἄνδρας ἐκτεθηλυμένους vocat, haec verba affert: μηδ' ἐξεῖναί ποι ὁρᾶσθαι τοὺς τὴν ἀσέλγειαν ταύτην νενοσηκότας. *Stroth.*

De Herodt. v. Mor. ad Long. et Weſſ., qui Noſtrum leviter attingit, ubi Sch. poſt Bg. e P. „muliebrem morbum, h. e. effoeminatum animum" recte, opinor, ob contextum, tum quia tota §. agitur tantum de homine elegantiore ac delicato, (qualis et poſtea fuit, cf. 5, 3, 1. 5, 2, 9. ſqq. ubi §. 10. ſq. explicatur noſter locus, τῆς τοιαύτης πολυτελείας — θηλυπρεποῦς εἶναι δοκούσης,) tum quia praecedit ἀνανδρία, quocum vitio animi alterum θηλ. νοσ. copulatur per ſyn. copiam tropum que diverſum, quatenus ἀνανδρία affectio eſt animi non decens viros, maxime militares ac fortes, ſed θηλ. νοσ. animi affectus decens potius feminas, quas nemo neſcit plerumque hoc laborare morbo animi, ut ſtudioſiores ſint elegantioris victus cultus que; ſicut omnia animi vitia comparantur cum *morbis*; unde, ſi qui alii formulam illam θηλ. νοσ. de morbo, qui proprie ac phyſice dicitur, ſumſerint forte, tamen Noſter per analog. intellexerit tropice, atque adeo de animo muliebri atque effeminato. Cum que dixerit Cicero Qu. Tuſc. 4, 11. morbum *mulieroſitatem*: tamen hoc vocabulo uno hic non utar, ut ambiguae ibi notionis, ſed potius illo Tertull. *muliebritas*, ap. G. Th. explicato per *mollitiem*, qua reddatur pr. ἀνανδρ. ſ. *imbellia*, quo de alibi; pro quibus Bg. fere cum P. (et aliter hic libero,) mutando pr. εἰς in adv. et ſubſt. in adi. tum nudum, tum phraſi conſtans; quae eſt proprie alia v. δ. rectio, v. c. δ. τινὰ ὡς λ. cf. 2, 9, 11., ſed noſtra, aliunde tantum tacta ap. Stp. Th. 1, 675. C. ſq., ducta e Thuc. 558, 44. βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτοῦ — φιλίαν ὡς μάλιςα διαβάλλειν, per liberrimam Vs., aequo ap. Vig. p. 573. i. niſi in ἐς per *ob*, pro ſeveris, *volens* ipſum *Peloponneſiis* ob *ipſius* in *illum* ſtudium *accuſare*, ubi N. huc reſpicit ſine Vs.,

νεῖν ἠπείλει [z]. ἅ περ οὐ φέρων ὁ Μακρῖνος, πάνυ ἠσχάλλε [a]. συνέβη δέ τι καὶ τοιοῦτον. (ἔδει [b] γὰρ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον.) περιεργότερος [c] γὰρ [d] ὢν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰ-

rum minabatur. Quae haud ferens Macrinus vehementer indignabatur. Accidit autem res huiuscemodi: (Debebat nempe finem habere Antonini vita:) Curioſior enim cum eſſet, non ſolum res hominum

z) Comma in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. a) ἤσχαλε unae Pat. cf. 2, 5, 1. b) Pro parentheſi in Ms. Ba. modo ſunt cola. *Mart.* Sed in ed. A. comma poſt τοι. et punctum poſt βι. c) περιεργότατος Mss. tres. v. N. d) γε nudum ſic pro γὰρ in Pat. mendoſe.

cf. Abr. Dl. p. 635. m. et Luc. 2, 392. i. εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ſc. αὐτὸν, *mollitiem* illius *traducente.* Caeterum in Ms. accentum nihil reperi, quam Ind. Fi. Pal. θηλεῖαι κύνες, Call. Ern. θηλεῖα παρειὰ, ſed Loesn. θηλεῖαι παρειαὶ, ſed noſtrum ap. L. Ern. et N. T. L. Bos. Ell. Thom. M. p. 449. Ind. Hesd. it. Aes. Fa. Hs. et Luc. cf. Hom. Orph. Mus. Call. Lyco. Phoc. Rs. Or. V. 7. Is. Abr. ad Aeſch. 1, 483. Salm. ad Tert. P., habens praeterea in Adverſar. haec „programma Boſii Lipſ. 1779. de Scytharum νόσῳ θηλείᾳ ad illuſtrandum locum Herodoti, *eine* Schwäche *des* Körpers *und* der *Seele*, und θήλεια, weil derienige, der dieſe einem Manne ungewohnte Schwäche habe, weibiſch handle, und zu männlichen Verrichtungen ungeſchickt ſey.“

ἅ περ) Liberum P. per totam §. deſerit Bg., variante Noſtro cum 3, 11, 7. ἃ δὴ μὴ φέρων, oppreſſa hic transeundi particula, ut, interpoſitis quibusdam, cum 1, 8, 5. e. in ſq. συν. λ. ubi Bg. cum P. reddit, ſed et καὶ omittit iterum, pro *etiam*, i. praeterea, praeter iniuriam priorem.

ἔδει) Tali ſententia ſupra de Commodo dixerat 1, 16, 1. ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον παύσασθαι. *Boecl.*

Bg. hic fere cum P., praeter omiſſum γὰρ aut ἄρα, quia alibi per Lat. *nempe* reddit P. γὰρ, cf. 3, 11, 12. quocum Noſter copulat de ſuo particulam ἄρ. pro *utique* ſ. *ſane*, meo quidem ſenſu, ſcribens in formula τελ. λ. de β. ad analog., maxime Lat., cf. G. Th. *finem* capit *diſcordia*, dum Stp. Th. 3, 1370. D. fert hinc modo ſine Vs., ſed Sb. Ind. „τ. λ. finem ſortiri, finiri“ ſed Bg. reſpuit tantum ποτὲ P. adv. liberum.

περιεργότερος) Talis eſt Apuleio Miles. 1. init. *ſititor novitatis*, et non quidem curioſus, ſed qui velit ſcire vel cuncta, vel certe plurima, v. Pric. ad h. l. et ad Act. 17, 21. Gloſſ. περιεργάζομαι, ſciſcitor, otioſe ago. it. πολυπραγμονῶ, ſciſcitor, percontor. Hic περίεργος curioſus eſt, qui magicarum artium ſtudio tenetur, is que et περιεργάζεσθαι et πολυπραγμονεῖν dicitur. Plato περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. Hor. epod. 17, 76. (ut *ipſe* noſti *curioſus*). Sic Luc. Act. 19, 19. περίεργα artes *curioſas* vocat magicas, cf. H. Stp. II. Schedias. 28. Petron. 46. et ibi Burm. Vechn. Hell. p. 408. Ariſtaen. 2, 18. et ib. Merc. Caeterum πολ. δαιμόνια eſt περίεργον εἶναι πρὸς τὰ δαιμ. v. Abr. ad Ariſtaen. p. 286. *Leisn.* Ven. περιεργότατος: ſed lectio recepta magis placet. *Strotb.*

Placere utique debet, quia nihil vitii habet, ſive ſumatur compara-

δέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖά τε [e] καὶ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν [f]. ἀεί τε πάντας 6.	omnes ſcire volebat, ſed et deorum ac daemonum arcana ſcrutari. Semper que o-

e) θεῖα τὰ Ms. Ba. cf. 4, 11, 5. m. f) Nihil hic in A. cum Bs. 1. ſed comma in Bs. 2. pro colo Ox. al. et puncto Stp. rel. v. N.

tivus proprie, ſive pro poſitivo, ſive pro ſuperl., quales notiones ſubinde monſtravimus, ut, manente etiam P. in vulg. edd. gradu, nihil ſit in Mss., quam gloſſa iterum; ut 3, 8, 4. e. cf. in v. περ. Stp. Th. hinc ſine Vs. it. ap. Grut. L. T. 5. ſupplem. p. 79. m. et ad Dion. C. p. 1160. Foes. Heſy. cum N., L. N. T. cum Kypk. 2, 95. ubi ex Dion. C. „Ἀδριανὸς περιεργότατος ἦν, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο, admodum *curioſus* erat *et* rel.“ Cas. ad The. Fi. p. 151. cum Ind., it. Dem. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Luc. Ael. V. h. et Moer. p. 220.; hic ut mihi ſufficiat univerſa Bg. e P. notio, ob ſqq. et quia diſtinguuntur τὰ ἀνθρ., ubi Bg. ex eodem omnia fere, ſupplens ad adi. π. ſubſt. πράγματα, et accommodans ad gen. pr. ἀνθρ. duo ſqq., mutata in ſubſt. quoque, ſed aſſumto ſimul alio ſubſt. *arcana*, ubi ſunt θ. et δαιμ. vel ſyn., vel diverſa, et τὰ θ., quae ad aſtra pertinent, (unde mox §. ſq. ἄστρον.) ſed τὰ δ., quae ad perſ. genios que, cf. de τὰ θ. Krb. Plut. D'Orv. Ch. Bud. C. Dem. Xen. M. S. et Luc. ſed ſenſu tum philoſophico ac Stoico Epict. tum alio et ſimul de ellipſi infra ad 5, 7, 2. ut ad ſing. τὸ θεῖον L. Bos. L. N. T. Foes. Thuc. Xen. Bach. Fi. Pal. Diod. S. Fa. Aes. ſed ſine artic. θεῖον, per ellipſin ſubſt. χρῆμα, Xen. Ἀνβ. cum Plut. Hs., porro maſc. cum gen. perſ. Cup. Obſ. et Fi. Ae., ſed pro egregius ſ. magnus, in partem utr., Suid. Heſy. Hesd. Call. Orph. (ubi et θεῖα pro ſubſt. ut Lat. *Diva*,) Plut. Krg. Abr. ad Ae. T. 1. Valck. poſt Eur. Hipp. Diatr. ſine Ind. p. 22. B. denique in rem critic. et confuſ. Fi. Plat. Euth. et Rs. Or. V. 8. Din. At Stp. Th. 1, 897. H. „Herodianus vocis δαιμ. ſignif. reſtrinxit, quum non ſolum τὰ δ. dixit, ſed ei τὰ θ. praefixit“ quae nihil definiunt, cf. ad Poll. 1, 5. N. 34. Cup. l. l. p. 326. 332. e. Rs. Or. V. 8. And. p. 517. Ind. v. πρὸς, Dem., cui add. 1044, 2. πρὸς τῶν θεῶν καὶ δαιμόνων, Thuc. et Fi. The. it. Plat. Crat. p. 26. m. Lindinger de Ebr. veter. arte med. p. 125. ſq. „Herodi. 4, 12. Antoninus Car., magiae dediti ſſimus, metu inſidiarum, daemonum arcana rimari ſtudens, undique magos accivit, nil veri loquentes, eruditos modo ad aſſentationem“ Verporten. diſp. ed. 1777. ad 1 Tim. 4, 1. ſqq. ad Dion. C. p. 867. denique ſimul utr. adi. ap. Plut. Wyttb. p. 10. m. it. Dion. H. Rs. V. 1. 272, 15. cf. 267, 16. 273, 3. 281, 6. 9., ſcribente Noſtro ad analog. in v. πολ. cum acc. adiunctis, cf. ſupra 2, 1, 4. Stp. Th. Bud. C., ad Diod. S. 2, 43. N. 10. M. O. A. V. 6. p. 292. it. Obſ. N. T. 3. p. 24. Ind. Sb. cui add. e Xiph. 373, 11. Zos. 2, 46, 6. 5, 10, 5. 5, 35, 4. Luc. Ael. V. h. Xen. Mor. Hell. ſed Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. Polb. cum Rs. p. 491. e. it. ap. Dion. C. 1273, 74. et Suid. 3, 294. e. de Severo, ἐπολυπραγμόνησε πάντα, καὶ τὰ πάνυ κεκρυμμένα. ἦν γὰρ οἷος μηδὲν μήτ' ἀνθρώπειον, μήτε θεῖον ἀδιερεύνητον ἐᾶν.

ἀεί τε) Malim ἀεὶ δέ. *Sylb.* Sed cum libris omnibus quoque Bg. e P. ſervat vulg. copulam, et alias ſolennem in tranſitu ad novam §.

ὑπώπτευεν, ὡς ἐπιβουλεύοντας[g], χρηστηρίων τε πάντων ἐνεφορεῖτο, τούς τε πανταχόθεν μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο[h]· καὶ οὐδεὶς

mnes ſuſpectabat, tanquam inſidiantes: ac oraculis omnibus inhiabat, omnes que undique magos et aſtrologos et aruſpices arceſſebat, nemine

g) Sch. Ms. ἐπιβουλεύοντάς οἱ· χρησ. τε π. *Sylb.* ſed Ms. Ba. colon poſt ἐπιβ. (it. mox poſt ἐνεφ.) et ſuo more τὲ cum accentu, at edd. A. al. ἐπιβουλεύοντάς τε χρηστηρίων, π. ἐνεφ. tum Bs. 2. L. ἐπιβουλεύοντα χρηστηρίων τε π. ἑ. at Par. cum Pat. ἐπιβουλεύοντας χρηστηρίων παντ. v. N. h) Punctum hic A. al.

ὑπώπτευεν) Scribendum videtur ὑποπτεύων, ut perinde ſit, ac ſi dixiſſet, χρηστηρίων πάντων ἐνεφορεῖτο, διὰ τὸ ὑποπτεύειν. Alioqui credi poſſet, ſcripſiſſe διὸ καὶ χρησ. λ. Sic autem utitur v. ἐμφορ. ut ſupra 4, 8, 9. *Steph.*

Qui ſine cauſa, ſed forte clam e P., tentat Gr. textum et vetuſtam rationem ſcribendi per enunciationes ſingulares, iunctas per meram copulam; ut ponit etiam, quaſi per aliam verbi notionem, hinc in Th. 2, 1391. G. „omnes *habebat* ſuſpectos, *metuebat que, ne* ſibi *inſidiarentur*" ſic libere ſupplens pron. perſ. dat., praebitum illum et a Ms. Sch., per ſe ut exciderit ob pr. ας elementa, ſed aeque venerit a Gloſſatore, cum facile poſſit expleri, ac Noſter cum aliis uſurpet verbum abſolute, cf. 2, 1, 1., ad analog. ſcribens in ἐφ. cum χρ. ſed in hoc ſubſt. ad auctoritatem, pro loco aut dictis fatis que, cf. Stp. Th. hinc cum Bg. e P., Suid. non coll. ad Hes., Ammon. p. 149. 235. M. O. Nov. T. 3. p. 55. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. et Luc. it. ſupra 4, 8, 9. e Dion. C.

τούς τε π.) Iam ſupra mentionem fecimus ex Dione huius rei, quod magis et praeſtigiatoribus deditiſſimus fuerit. Addunt Excerpta Peireſc. ὅτι καὶ τῶν ἀστέρων διαγράμματα, καθ' ἃ ἐγεγέννητό τις τῶν πρώτων, (forſan omiſſum ab operis ἔχων,) παρ' αὐτῶν ἐτεκμαίρετο τόν τε οἰκείως οἱ, καὶ τὸν ἀλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυεν, *quod habuerit deſcriptas nobiliorum genituras, coniiciens ex iis, quis benevolo, quis adverſo eſſet erga ſe animo. Itaque multos propterea vel honoribus, vel exitio* affecit. *Boecl.* Veteres promiſcue ponunt *aſtronomus* et *aſtrologus*. Hic aſtronomus dr. de aſtrologiae iudiciariae perito. Xen. Mem. S. 4, 2, 10. ἀστρολόγον et 4, 7, 4. ἀστρολογίας ἐμπείρους vocat, qui nobis hodie ſunt aſtronomi. Ignorant ergo veteres illam harum vocum differentiam, quam novelli quidam philoſophi et mathematici noſtra aetate eſſe volunt. *Leisn.* Forte μάγους τὲ καὶ ἀστρονόμους καὶ θύτας λ. *Reisk.*

In cuius emendatione contra libros ingenium eſt quidem, at in vulg. ratione aeque bonitas, cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., omnem copulam perimente P., ſed Bg. modo τὲ innoxie iterum, ſervatis inde Latt. ad ſubſt., libere vero repetito adi. πάντας, cf. in rem Dion. C. 1304, 28. τοῖς δὲ μάγοις καὶ γόησιν οὕτως ἔχαιρεν, ὡς καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Καππαδόκην — ἐπαγαγεῖν καὶ τιμᾶν — καὶ ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαι, it. Zos. 1, 11, 1. τοῦ Ἀντωνίνου — μάγοις καὶ ἀγύρταις ἐσχολακότος, magis *et* circulatoribus *deditus*, ſed M. O. Nov. T. 4. p. 198. ſuper imperatores Romanos, qui Magorum opera uſi, ſic ſequentes deinceps, Tiberius, Nero, Hadrianus, Didius Iulianus, Anton. Caracalla, Aurelianus, Diocletianus, ut

αὐτὸν [i] ἐλάνθανε τῶν τὴν γοητείαν ταύτην ὑπισχνουμένων[k]. ὑποπτεύων δ᾽ αὐτοὺς, ὡς οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας[l], ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινι[m], τότε [n] πά-

praeterito, qui praeſtigias
7. illas profiteretur. Sed ſuſpectans eos, quaſi non veritatem ipſi, ſed aſſentatorie alia vaticinarentur, dat literas ad Maternianum, quendam,

i) αὐτῷ Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. ὑπισχνουμένων· ὑπόπτευε λ. ſed Ms. Ve. ὑπώπτευε v. N. l) Colon in Ms. Ba. m) τινὶ cum accentu Stp. al. cf. 4, 10, 13. n) Ms. Ba. τῶ, τε πασ. ſed τάς τε Ms. Ve. at τό τε diviſum in A. al. v. N.

magi, quos ſuos habuerint principes, deſcribuntur ita, non fuiſſe illos, quos maleficos ob criminum multitudinem vulgus appellet, ſed ex aſtris rerum futurarum praeſcios, caetera vitae integros atque abhorrentes a maleficiis; unde h. l. iungi puto genus univerſum μαγ. cum formis duabus, (ubi Noſter poſt καὶ fere ſubiicit τὲ καὶ,) cf. Stp. Th. Hes. Suid. L. N. T. Cas. Ex. Bar. p. 134. e. Caſp. Barth. Adv. p. 2416. D'Orv. Ch. p. 487., ad Luc. 1, 463. N. 41. et 2, 572. N. 98. cum Schm. ad Heliod. p. 204. ſed de ἀστρ. Sb. Ind. Hdb. ad Xen. p. 196. m. Fabr. ad S. Emp. p. 338. N. C., ad Dion. C. p. 600. 688. 861. Zeib. vermiſchte Betracht. 1 B. 5 St. p. 424. denique de θυτ. Heſy. Stp. Th. hinc cum Bg. e P. ſed addita copula „mag. *aſtr.* et *ar.*" Sb. Ind. et Diod. S.

αὐτὸν ἐλ.) In Ms. caſus pron. alius hic eſt e confuſis litteris, maxime, quod in Ba. deeſt iota ſubſcriptum, aut, ſi poſt ſcriptum fuit, certe per errorem in ο et ω ſolennem, it. in ν et iota illo; nimis abeunte Bg. e P., pro *et* nemo *ipſum* latebat *eorum*, *qui* rel., ſed Noſtro ſcribente ad analog. in ὑπ. cum γ., qua de voce, etiam de magis ſolenni, cf. laud. ante ad μαγ. et ἀστρ. cum Stp. Th. Suid. Poll., Abr. ad Ae. 1, 484. e. Valck. ad Amm. p. 223. e. Harl. Dem. p. Cor. p. 532. cum Rs. Ind. Diod. S. Luc. et Dion. H. S. T. utr.

ὑποπτεύων) Ven. perperam ὑπώπτευε. *Stroth.* Quod tempus, cum depravata vocali praebitum etiam a Ms. Ba., ortum in utr. non tam e confuſis finibus, quam per comparationem e §. pr. i., reiectum que a Ms. Vi. et P., turbat feriem cum finito v. ſq. ἐπισ. ſine copula; inducens aſyndeton ineptum, etiam in diſtinctione rel. Ms. Ba. poſt θεσπ., dum addit P. libere καὶ, pro *quoque*, (ob illud ipſum pr. ὑπωπτ., quia tum alios ſuſpectos habuit, tum etiam hos magos rel.) deſertus in ſq. τἀλ. ſeveriori, ſed liber in copulis οὐ et ἀλλ. it. addito adi. πάντα iterum (cf. 4, 11, 2.) ad v. θεσπ. ſed rurſus ſeverior in πρ. κολ., in qua regione Leisn. ad m. Ms. Bg. „vox *alia* non eſt in Gr." ducta ex illo P. πάντα et e Lat. rectione v., cf. G. Th., ubi tamen et *per* furorem *vaticinari*, quod ducat ad ſyn. P. *per aſſentationem*, cf. Bg. ad 1, 1, 3., iungente Noſtro ad analog. πρ. κολ. cum v. θ., ubi Stp. Th. cum alia lect. memoriter „Herodi. οὐ τὰ ἀλ. λ. *vaticinantes*, loquens de magis et mathematicis" cf. Suid. Hes. Ind. Sb. Lyco. Orph. Luc. Ad ſq. ἐπ. Bg. de ſuo, in cuius Ms. omiſſum pron. τινὶ reſtitui e P.

τότε πασ.) Ven. male τάς τε pro τότε. *Stroth.* Primo res illa unius Ms. Ba. τῶ, τε poteſt orta eſſe ex illo τό τε diviſo, cui aliquis addiderit

σας. ὑπ' αὐτοῦ [o] ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ εἶναι δοκοῦντι Φίλων [p], καὶ μόνῳ κοινωνῷ τῶν ἀπορρήτων [q]. κελεύει δὲ αὐτῷ, μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι,

qui tunc ſummam rerum Romae ab ipſo demandatam habebat, qui ve fidiſſimus videretur ex amicis, et ſolus eſſet
8. particeps ſecretorum: iubet autem ipſum magis optimis

o) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ τὰς ἐν Ῥ. v. N. p) φίλῳ Bs. 1. v. N., q) Colon in Ms. Ba. et ed. Ed.

comma, (ſolenne in Ms. hoc,) ſed et depravarit ο in ω iterum, nullam ſic edens ſententiam, quae eſt contra in altero artic. addito per exquiſitam collocationem intra adi. et ſubſt., interiectis quibusdam, πάσας -- τὰς -- πρ., quam rationem Ms. hic obtrudat, ſupra reſpuens, 3, 7, 12. m. Qui articulus τὰς ſi fingatur in marg. ſtetiſſe: poteſt hinc veniſſe in loca diverſa iſta tum Ms. Ve., tum rel., etſi per ſe elapſus poſt αὐτοῦ, ac ſaepe additus ſupra in Mss. Ad rel. Sch. deſerit P. (ſecus ac Stp. Th. 4, 451. C. e.) in „ἐγκ. cui *creditae* ſunt *ab* aliquo *omnes* res *gerendae*" in qua periphraſi Praefecti urbis, (ap. Dion. C. 1312, 89. Φλαυίῳ Ματερνιανῷ, τῶν ἐν αὐτῇ, Ῥώμῃ, στρατιωτῶν ἄρχοντι) hic obvii in abſente imperatore ac profecto, dum Noſter ad analog. ſua iungit, Bg. mutat adi. cum ſubſt. πασ. πρ. in duo ſubſt. cf. 2, 15, 3. ſed in gen. formulam ἐν Ῥ., tum e P. ſumit ad ſq. membrum copulam, (per ſe non neceſſariam in tribus membris, per Lat. autem de more redditam,) referens cum eodem vulg. gen. φιλ., in ed. Bs. minus per emendationem, quam errorem, cum dat. commutatum, per ſe non male, ſed omittens eius adi. πάντων, libere additum denuo bis, hic et in ſq. membro, ubi Bg. pro liberis P. ſupplet particip. ὄντι, (omiſſo contra in pr. inf. εἶν. iterum, ſtante cum δοκ., cf. 4, 2, 9. e.) ſed Noſter ad analog. in κοιν. cum adiuncto, ubi Stp. Th. „κ. τ. ἀπ. dr. is, quocum ſecreta noſtra conſilia communicamus" quaſi ſuppleto ſubſt. βουλῶν ſ. βουλευμάτων, pro aliorum γραμμάτων, cf. mox §. 10. ſqq. et L. Bos. Ell. p. 72.

κελεύει δὲ) forſan τε, puncto ante κελεύει ſublato. *Stroth.* Aut ζητήσαντα in accuſ. aut χρησαμένῳ in dativo legendum videtur. *Reisk.*

De copula cum ſileant libri, ſed P. aliorſum abeat: nihil tentandum, quia vulg. ipſum pro illo Stroth. poni conſtat, ſed et adverſandi notione uſurpatur tunc, ubi res praecedens, leviter indicata (ἐπιστέλλει), ſequitur ipſa et exponitur pluribus, cf. N. T. Io. 10, 19. ſq. Altera vero res Rsk., accuſativus cum inf. poſt dat., contra libros omnes nec ipſa procedat, tractata iam ſupra 2, 4, 12. e. 2, 3, 12. e. 1, 6, 16. m. et proxime 4, 11, 11. e., ſumente Bg. e P. caſus alios in μ. et Lat. ad χρ. νεκ., in quo, ad analog. copulato cum χρ., Stp. *Th.* cum aliis lect. „Herodi. uſurpavit pro evocatione mortuorum, qua futura ex eis evocatis ſciſcitantes reſcimus, μάγων — ζητήσαντα, νεκύᾳ — βίου, *evocatis man.* de *vitae* ſine *ſciſcitatum*" ferens modo alteram ſcripturam ſine iota ex Euſt., non item illam cum punctis diaereſeos νεκυΐα, quae habetur in titulo Hom. Ὀδ. κ', ut ſine iis ib. Ὀδ. ω'; quarum prior etiam editur ap. Diod. S. 1, 284. l. 67. in textu, reiecta in N. Rhod. altera, ut ſine Ind. ib. p. 328. l. 68. pro textus νεκυΐᾳ in N. eſt νεκυίᾳ, reperien-

νεκυίᾳ [r] τε χρησάμενον, μαθεῖν [ſ] περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μή τις ἄρα ἐπιβουλεύοι τῇ ἀρχῇ. ὁ δὲ Ματερνιανὸς, χρησάμενος ἀδεῶς τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κελευσθεῖσιν, εἴτε ὄντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων, εἴτε

conquiſitis et evocatis manibus ſciſcitari de fine vitae ipſius, et num quis etiam inſidietur imperio.
9. At Maternianus, exſecutus libere imperatoria iuſſa, ſive revera ei Manibus id vaticinatis, ſive alioqui inſidias ſtruens

r) νεκεία Ms. Ba. ſed mendoſe aeque Par. 2. νεκύᾳ, at Ox. 2. νεκύᾳ v. N.
ſ) ἰδεῖν περὶ τοῦ βίου λ. Ms. Ba. v. N.

te me praeterea ap. Luc. Ind. νεκύια, hoc accentu, ſed in textu ipſo 1, 69. l. 92. νεκυῖαν, cf. L. Ern. Ael. V. h. cum N. per νεκυία, it. ap. Long. Mor. p. 44. l. 4. ἐν Νεκυίᾳ, in *Necya*, ubi in ed. Tan. Fabri formae duod. in N. p. 275. rurſus νεκυῖαν, ſed νεκυίαν ap. Plut. Krb. p. 10. e. 113. m. *Necyam*; quibus in locis eſt Odyſſeae pars ſ. liber, de inferis agens, ſ. colloquium vivorum cum mortuis, praeter locum Luc., ubi Gs. ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν, circa *funera*, ſed p. 71. a. m. N. Hſth. *in* funerum *iuſtis*, quam forſan uno dixeris vocabulo *funerationem*, tum ap. Suid. 2, 605. m. νεκυία, ἡ τῶν νεκρῶν ἑορτὴ, φουρδίγα παρὰ Πέρσαις, Ἑλληνιστὴ νεκυία, uſurpante Noſtro; opinor, pro νεκυομαντεία ap. Luc. 1, 455. cf. Anton. Ind. νεκυῖα cum textu et N. Gat. p. 273. §. 24., ubi hinc quoque cum P. cf. de Caracalli hoc more in conſulendis manibus ſupra 4, 8, 9. e Dion.

μαθεῖν) In Ms. prima res ſaltem eſt e gloſſa in v. alio, cf. Suid. 2, 481. m. μαθὼν, ἰδὼν, et deinde ἔμαθε, ἀντὶ τοῦ εἶδε, quorum utrumque eſt Lat. *cognoſcere*, h. l. quaerere, inquirere, cf. Hes. 2, 523. m. μαθῶμαι, ζητῶ, quo reſpiciunt Bg. et P., dum ad analog. Noſter adhibet v. μ. duplici rectione, cum praep. et particula μὴ, cf. G. Th. v. *percontari* 780, 54. ſq. ſed ſine Ind. Dem. cum pr. ἀπὸ 131, 16. et 95, 27. cum ὅτι, pro quo mendoſe ὅ, τι in textu. Sed in Ms. altero potius fuerit lapſus librarii, omiſſo τοῦ τέλους ob ſimile initium τοῦ β., quam gloſſa, per ingenium, ſumto τ. β. pro ſpatio vitae, ut Lat. *vita*, cf. Grut. L. T. 5. p. 489. m. aut toto τοῦ τ. τοῦ β. in periphraſi, dum ſubſt. τέλος cum alio gen. ſubſt. volunt redundare, cf. Caſ. ad Ath. 2, 83. e. Spanh. Call. in Ap. v. 14. Abr. ad Aeſch. 1, 148. i. it. 2, 171. m. Bogan. Hom. ἑβρ. p. 145. cum Ern. N. ad Ἰλ. π', 630., ſervante P. cum Mss. rel. lectionem vulg. ſenſu proprio, cf. 2, 1, 16. Eur. Hipp. v. 87. et Ind. Fi. Aeſch., ſed omittente in ſq. particulam ἄρα, hauddubie quoque Bg., cum hic et alibi videatur addere ſuum *etiam*, ſed hoc ἄρα non ſignificet, et poſt μὴ ab illo ſeverius reddatur 2, 6, 13.

χρησάμενος ἀδ.) P. verſionem, emendatam a Stp. in m., partim modo ſequitur Bg., ubi Noſter ad analog. in ἀδ. cum χρ. et in hoc cum τ. κελ., ſed variando cum τοῖς ὑπὸ — κελευομένοις 2, 13, 3. ubi licuit *exſec. lib.*, quae *ab* imperatore *iuſſa eſſent*, cf. 6, 4, 12.

δαιμόνων) Scribit Zonaras revera Macrinum illud vaticinium ab oraculo accepiſſe. ὁ γὰρ, inquit, Μακρῖνος ὁ ἔπαρχος ἐκ μάντεώς τινος προειρη-

ἄλλως [t] συσκευαζόμενος τὸν Μακρῖνον, ἐπιστέλλει τῷ [u] Ἀντωνίνῳ, ἐπιβουλεύειν τῇ ἀρχῇ τὸν Μακρῖνον, καὶ δεῖν αὐτὸν ἀποσκευάσασθαι [x]. ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν [y]

Macrino, per epiſtolam ſignificat Antonino, inſidiari imperio Macrinum, et debere eum e medio tolli. 10. Has litteras obſignatas cum aliis etiam epiſtolis de

t) ἄλλος Ms. Ve. mendoſe, ex ſolito litterarum errore iterum, cf. §. 7. u) Sine hoc artic. A. al. x) Bs. 2. cum Par. 2. ἀποσκευάζεσθαι v. N. y) Ms. Ba. ἐπιστολῶν, κ. τ. ἑϑ. διδ. quod comma, non item poſt ἑϑ., habetur etiam in Bs. 2. L. al. ut poſt ἀποσημ. in Bs. 2. utr. al. aliud, v. N.

μένον ἔχων αὐτῷ, ὡς αὐταρχήσει· καὶ φοβηθεὶς μὴ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου διαφθαρῇ λ. *Oxon.* (Iſta Zonarae contracta ſunt e Dion. C. 1312, 88. ſqq.) Sunt ergo δαίμονες hic *manes* e Bg. Vers. Ex Heſiodea traditione patet, δαίμονας poſt mortem factos eſſe aureae aetatis homines, qui honeſte vixiſſent, v. ἔργ. v. 121. (ſq.) Platon. 3. de rep. Clem. Alex. Protrept. p. 26. Theodoret. Therap. ſerm. 8. *Leisn.*

Cf. Verport. et Plat. laud. ad §. 5. e., ſequente Noſtro hic ſuperſtitionem anilem, ubi ad ὀντ. Bg. e P. cf. Ind. Ael. V. h. et Xen. Bach. cum Suid. non coll. ad Hes. ſed in v. ϑεον. Stp. Th. modo ex illo, at Bg. cum Sch., ſervans idem ſeverius iunctos per εἴτε — εἴτε gen. conſq. cum nominativo συσκ.

συσκευαζόμενος) συσκευάζεσθαί τινα videtur dictio nova, tum temporis vigens, eſſe, ſignificans, *implicare aliquem calumniis negotio, unde facile non ſit ei, ſeſe rurſus explicare*, einen *einpacken*, in *den* Sack *ſtecken, und* ihn *verkaufen*, oder *ins Waſſer* ſchmeiſsen. *Reisk.*

Ibi Sch., praeter falſum Lat. P., praeter que Lat. Bg. e Sb. Ind. „*inſidiis* aggrediens *eum*; metaph. ducta ab eo, qui vaſis alienis furtim collectis in pedes ſe coniicit protinus „fere cum Stp. Th. aliunde, cf. Bud. C. 809, 22. cum Ind. Xen. Cyr. v. e., in hoc verbi uſu et rectione cum acc. perſ. variante Noſtro cum ſuperiori et mox ſq. ἀποσκευ., quo de dicta valebunt etiam hic, ut ſit, aliquem, veluti vaſa, colligere ut amoveas, deinde ſimpliciter amoliri et necare; et h. l. iterum praeſ. pro fut. Mox Bg. deſerit P. ad ἐπισ. cf. 4, 11, 13.

ἐπιβουλεύειν) Series hiſtoriae diligenter etiam a Dione eſt expoſita, qui in aliquibus variat. *Boecl.*

Quinque partibus omnino Noſter diſſidet a Dione, quarum duas hic modo ſubiiciemus, reliquas cap. ſq. indicaturi, primum quidem de litteris, ab Antonino ad Maternianum miſſis, ante §. 7., cf. ad Dion. p. 1312. §. 21., deinde de litteris, ad Macrinum allatis, hac §., cf. ad Dion. l. l. §. 24. Caeterum Bg. ad v. med. ἀποσκ. fere cum P. adhibet Lat. paſſ. ad cavendam ambiguitatem activi Lat., et edd. Var. L. in praeſ. pro aor. eiusdem notionis nihil eſt, quam non infelix error typothetae aut correctoris ingenium, cf. 3, 12, 2.

ἀποσημηνάμενος) Libere additum a P. οὖν ſ. δὴ (cf. 4, 8, 12.) negligit Bg., ſed cum eodem καὶ, quod tamen ſtatim in Vs. reſtitui, quo fert loco

κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν, ἃ φέρουσι [z]. τῷ δὲ συνήθει τάχει τῆς ὁδοιπορίας [a] ἐκεῖνοι χρησάμενοι, ἐφίσανται [b] τῷ Ἀντωνίνῳ [c], ἤδη τε σκευὴν ἡνιόχου [d] ἀ-

more dat tabellariis, igna-
11. ris, quid ferrent, ac conſueta celeritate itineris illi uſi, praeſto ſunt Antonino: iam que habitum aurigae

z) Colon in Pat. a) ὁδοιπορείας in Ms. Vi. ſic ſemper. *Loc.* v. N. b) ἐπίσαντες Ms. Ba. errore litterae, qualis iam 4, 11, 5. m. ut in hoc ipſo v. variant π et φ alibi quoque, cf. ad Hes. 1, 1388. N. 17. c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum edd. *Bs.* 1. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. d) ἡνίοχον Ms. Ba. v. N.

ratio Lat., ſitum Noſtri hunc particulae intra praep. et caſum ſuum me non aliunde tenente, et ſuper v. ἀπο. tantum alias notiones in act. ap. Thuc. cum Abr. Dl. Ioſ. et Suid. ſed in med. Heſy. Xen. Mor. Hell. cum Thom. M. p. 791. et Herodi. Gramm. p. 462. ut hic med. cum acc. γρ. per variationem et analog. ponatur pro κατασημηνάμενος τὸ γραμματεῖον 1, 17, 14., dum profert ſub Lat. Bg. e P. tantum ſic cum Bud. C. p. 919. i. „Herodi. ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιςολὴν" tum Stp. Th. „ἀποσημήνασθαι τὰ γρ. vel τὴν ἐπις. ut eſt ap. Herodi." De diſtinctione, hic intactam reliqui illam Stp., dum pendet a mero arbitrio, unde Bg. Ms. nec poſt ἔθ. comma oſtendit; vel ſic, propter diverſitatem, agnoſcenda in Codd. interpunctionum abſentia. In ſqq. Bg. omnia e P., ſed ordine meliore, ut partim Stp. Th. v. διακ. 2, 324. B. „perferendas dat tabellariis" cf. 3, 5, 8. et 2, 3, 23.

τῷ δὲ σ.) Oppreſſam a P. copulam cepit Bg. iterum pro τὲ, cf. 4, 10, 12., dum variatur ordine cum 3, 7, 17. ὁδ. τ. item addito hic artic. Sed ad analog. ſcribitur in συν. cum ταχ. et in hoc cum v. χρ., ferente G. Th. tantum *celeritatem — adhibere.* Super ſcriptura autem Ms. Vi. in ὁδοιπ. nihil tenebam, duplicem vocalem non plane reſpuente per ſe analogia ſubſt. πορεία, (unde tamen non derivant, ſed ὁδοιπόρος v. c. ab ὁδὸς et πείρω, cf. L. Ern.) ſed illo Ms. duplicem praeferente iam in alio ſubſt. §. 4. et in aliis retinente ſimplicem, cf. 4, 5, 6. et ad ſq. ἐφ. Bg. 3, 14, 7., deſerto P., quem et Sb. Ind. ſervarat.

σκευὴν) *cultum* aurigae *ſumſit.* Sic Luc. in Herc. G. in. p. 365. ἔχει τὴν σκ. τοῦ Ἡρακλέους. *Leiſn.*

Qui locus Luc. 3, 82. l. 11. claſſicus eſt pro σκευὴ, ut ponatur non modo de amictu, ſed et praeterea de omnibus, quae quis geſtat corpore, manibus rel., cum ibi ſequatur Herculis pellis leonina a tergo, clava in dextra, pharetra appenſa et arcus intentus in ſiniſtra, cf. ib. 1, 308. N. 5. cum p. 862. l. 60. 2, 15. l. 51. p. 81. l. 73. ſed 1, 309. l. 25. 27. p. 478. l. 76. cum v. ἀναλαμβ. etiam, in quo variatur cum 1, 10, 14. i. ἀν. τὸ — σχῆμα, quod aeque late patet, ac σκ. ubi Stp. Th. ſine Vs. v. i. cum lect. al. „τὴν σκ. ἡν. ἀνειληφὼς" cf. Schw. L. N. T. in N. 1. „de aurigae veſtibus et inſtrumentis uſurpat Herodi." hinc ſine Vs., ſupra 4, 10, 12. et ad Dion. C. p. 1030. ubi Nero dr. egiſſe currus, ornatus galea aurigarum et indutus veſte praſina, quae in N. „tunica brevior et adſtrictior erat, brachiis expeditis, medium corpus ambiebat faſcia, cui

νειληφότι, καὶ τοῦ ἅρματος ἐπι-βαίνοντι, προσκομίζουσι [e] πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιςο- induto, currum que conſcendenti reddunt totum faſciculum epiſtolarum, in qui-

e) προσκομίζουσί τε πάντα λ. Ms. Ba. v. N.

habenas longiores inſerebant poſt tergum, ne impedimento eſſent" et ad textus στολὴ laudatur alius Dionis locus, ubi eadem veſtis dr. σκευὴ, (cf. in hoc v. Ind. Xen. Ἀνβ. cum Rs. Or. V. 2. p. 55. N. 22.) ſed N. ſq. ad κράνος „alibi πέτασος, caſſis. Erat ex panno eiusdem cum tunica coloris, et caput arcte cingebat. Saepius et ab aurium regione lacinia, per buculam annexa, deſcendebat, mentum que ambiebat, in modum caſſidis militaris, ſcil. ne excuti facile poſſet" tum p. 917. 985. 1063. et 1287. ſq. agitur de factionibus aurigarum quatuor „quorum veſtes diverſae. Panni coloribus diſtincti, quorum 1) πράσινος, viridis ſ. fulve ſ. ſaturate viridis, 2) κυάνεος, venetus, pallide virens colore maris ſ. caeruleo, 3) albus 4) ruber ſ. purpureus. Plerique imperatorum erant πρασιανοὶ ſ. βενετιανοὶ, i. e. Praſinae aut Venetae factioni addicti, nominatim Praſinae Caligula, Nero, Verus, Commodus, Avitus, ſed Venetae Vitellius et Caracallus" cf. 4, 6, 3. et 1, 13, 17., rem hodie imitantibus Anglis Londini ac Vindobonae in certaminibus equeſtribus, ſed me olim ad hanc §. ſignante e Beg. 3, 133. numum „Caracalla cum biga." Iam Ms. Ba. caſus alius ἡνίοχον potius eſt lapſus in litteris iterum, cum accentu deinde mutato, quia etiam Mss. rel. ſervant vulg., quam illa appoſitio in ſubſt. pro adi., qualis ἡνίοχος θεράπων ap. Hom. Ἰλ. ν', 386. et in aliis ſubſt. alibi, cf. Meurs. ad Lyco. v. 496. p. 72. Stanl. ad Aeſch. Prom. v. 2. cum Abr. 1, 93. e. 199. m. Cup. Obſ. p. 123., ad Luc. 2, 138. N. 67. p. 398. N. 31. p. 604. N. 37. it. 3, 177. N. 15. ad Diod. S. 1, 482. N. 96. ad Hes. 1, 143. N. 1. Barn. et Ern. ad Hom. Ἰλ. ω', 58. et ad Call. Di. v. 239. Krb. ad Hes. ἔργ. v. 189. Fi. ad Well. p. 297. cum Koen. ad Greg. p. 45. N. 76., aliorſum abeunte P. cum addito adv. μάλιςα, cf. 3, 11, 19. et quoque pron. αὐτῷ, cf. 4, 9, 4. it. remoto adv. ἤδη tantum ad ſq. membrum, ubi cum 4, 7, 11. ἁρμ. ἐπ. variatur per adiectum artic.

προσκομίζουσι) Litterae ſolebant eſſe in ſcrinio aliquo, h. e. in loculo et receptaculo, cuius ope eas tabellarii ſine damno perferrent. Huiusmodi ſcrinii mentio ap. Sall. Cat. 46, (6.) ubi v. Cort. *Leisn.*

Ibi etiam erat ſeverius Lat. pro Bg. e P. ad v. πρ. *afferre*, ſub quo et ſyn. *apportare* protulit Stp. Th. hunc locum ſine Vs. (cf. Suid. Hes. cum Ind. Xen. Bach. et Geop., ut forte legendum προσκομίζεσθαι pro προσκομ. Ind. Hell. Xen.) quod per analog. copulatur cum συνδ. ut hoc cum ἐπ. maxime ad Lat. cf. G. Th. in Bg. diſerte e Cic. it. in Sb. Ind., *faſcis*, cf. L. N. T. Foeſ. Heſy. Ind. Luc. Long. Mor. et Thuc. v. ξυνδ. Sed in hoc membro additum a Ms. Ba. τὲ, per ſe elapſum ob pr. σι, procedit, ſumto eiusdem Ms. commate poſt Ἀντων., et ad hunc dat., tanquam ad logicum ſubiectum, relatis membris duobus, ἤδη — ἐπιβ., et τὲ vulg. poſt ἤδη tracto ad ſq. καὶ, ubi τὲ poteſt reputari pro redundante. Contra, ſi τὲ vulg. refertur ad pr. v. ἔφις. et ſimul ad poſtr. v. προσκ., libenter carebimus cum Mss. rel. iſto novo τὲ, in primis aſſumto mente pron. αὐτῷ ad datt. particip. ἀνειλ. et ἐπιβ., quo reſpexerit illud pron.

λῶν [f], ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ τοῦ [g] Μακρίνου γράμματα. ὁ δ᾽ Ἀντωνῖνος, τὴν ὁρμὴν ἤδη καὶ τὴν [h] γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποςάντι καὶ ἰδιάσαντι [i], ἐν-

bus erant etiam illae de 12. Macrino literae. At vero Antoninus ſtudio iam omni ét animo ad aurigandum intentus, imperat Macrino, ut abſiſtens ſolus inſpi-

f) Hoc comma quoque in Bs. 1. R. cum Pat. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Mss. Ba. et Ve. καὶ τὰ κατὰ Μακρ. ſed ed. Ing. 1. καὶ τὰ κατὰ τοῦ M. at Ing. 2. καὶ κατὰ τοῦ M. v. N. h) ἤδη τὴν καὶ γν. Ing. mendoſe. i) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al.

liberum *ille* P., rumpentis cum alia libertate periodum Noſtri maxime in regione membri προςκ. λ., dum Bg. ſequitur lectionem quidem vulg. at diſtinctionem poſt Ἀντ. maiorem, quae et ipſa iſtud aſſumtum pron. αὐτῷ requirat. Sed fides nulla eſt noſtro Ms. Ba., in primis, quia procedit lectio vulg., quo modo diximus.

καὶ τὰ τοῦ M. γρ.) Scribo τὰ κατὰ τοῦ Μακρ. litterae, *adverſus Macrinum ſcriptae*. Sic paulo poſt (§. 14.) τῇ καθ᾽ αὐτοῦ θανατηφόρῳ, ſubint. ἐπιςολῇ. *Steph.* Aut κατὰ cum Stp. aut περὶ deeſt. *Reisk.*

Sic Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet περὶ" quod non pro certo dixerim, quia poteſt illum gen. modo interpretando ſic adiuviſſe per expreſſam aliquam praep., quo de genere ac leni medicamine ſubinde monuimus; ut tamen redeat res tandem ad ellipſin cuiusdam praep., quam Stp. in gen. ſupplent ſaepius, cf. L. Bos., ipſe Reisk. ad Polb. p. 519. e. Krb. L. N. T. v. βλασφ. p. 128. Abr. Dl. Th. p. 119. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 177. N. 90., utcunque expediente hinc ſeſe P., ſaltem non ferente lectionem Mss. duorum, quae gloſſam prodit, cum valeat per ſe vulgata, ſervata illa quoque ab uno Ms. Vi., et cum addita praep. vix lateat in eiecto rurſus artic. altero, cf. 3, 3, 9., ſed tamen ob pr. καὶ τὰ excidiſſe poſſit.

ὁ δ᾽ Ἀντ.) Omnia Bg. e P., in δὲ, cf. 4, 9, 11., it. in addito adi. πᾶσαν, cf. 3, 2, 2. et 4, 5, 11. in iuncta ὁρμ. et γν., variante Noſtro cum ordine, tum adiunctis artic., it. cum 1, 6, 20. τὴν πρὸς τὰ — ὁρμ. per praep. it. cum 4, 11, 1. τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδὴν per ſubſt. ſyn., ſed dante pr. περὶ alteri ſubſt. γν. de ſuo, it. v. ἔχ. cum adiunctis.

κελεύει) Conſuetudo ſatis antiqua et in multis regnis uſitata eſt, ut ad praecipuum aliquem principis adiutorem, ſive is praefectus praetorio, ſ. praefectus ſecretorum, ſ. quocunque nomine ſit, litterae omnes referantur, is que principem, argumentis tantum enarratis, lectionis aſſiduae et prolixae onere ſublevet; quanquam non parum ſaepe in ea re periculi; quod prudenter conſiderat Barclai. Argen. 5. ſub perſona Meleandri, qui *poteſtatem praefecti ſecretorum animo volvens*, rel. Sed et de remediis huic periculo opponendis egregia cogitatio ſubiicitur. Ap. Tac. 4 A. 41, 3. Seianus, ut praecipuum momentum rerum novandarum captat, ſi *litterarum magna ex parte arbitrum* ſe facere poſſet, *cum per milites* commearent. *Boecl.*

Pro P. addito pron. αὐτῷ iterum et omiſſo particip. ἀπ. (ubi Sch. *digreſſo*) cum copula, videtur Bg. ſumere hendiad. in duobus particip.,

τυχεῖν τοῖς γράμμασι [k], καὶ, εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, δηλῶσαι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐξ ἔθους αὐτὸν διοικῆσαι, ὡς ἔπαρχον. πολλάκις [l] δὲ τοῦτο κελεύειν ἦν σύνηθες αὐτῷ. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα προστάξας, εἴχετο τοῦ προκειμένου. ὁ δὲ Μακρῖνος, καθ' αὑτὸν [m] γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται [n] ἐπιστολάς [o].

ciat litteras, et, ſi quid, quod urgeat, ſit, renuntiet ſibi, ſin minus, conſueta officia ipſe adminiſtraret, ut Praefectus. 13. (Saepe autem id mandare ſolitus erat.) Ac ipſe quidem cum haec imperaſſet, intentus erat propoſito; 14. Macrinus vero ſecum ſolus, cum ceteras ſolvit epiſtolas, tum vero inci-

k) Pro colo Stp. rel. et puncto A. al. comma erat noſtrum etiam in Bs. 2. L. al. et ſic quoque mox poſt αὐτ. per lenem omnium ed. l) πολλάκι A. cum Bss. cf. §. 3. m) ἑαυτὸν Ms. Ba. cf. 3, 2, 7. n) ἐπελύετο Ms. Ve. v. N. o) Comma hic in Bs. 2. L. ſed colon in Stp. rel. et punctum in A. al. v. N.

mutato poſtr. in adi. ſ. adv., quaſi varietur cum 3, 5, 8. m. αὐτὸν ἰδιαίτερον ἀποστάντα, recte comparante Sb. Ind. in „ἰδ. idem mox καθ' αὑτὸν γενόμενος" §. 14. cf. Hes. cum Ind. Diod. S. Geop. et D'Orv. Ch. ſed in v. ἐντ. Bg. e P. ſecus que ac 4, 10, 11. cf. Gat. ad Ant. p. 8. b. E. „*Macrinum* iubet, *ubi* ſeceſſerit, *litteras* ad ſe datas ſibi que in manum traditas, *privatim* legere, *et* ſi *quid* contineant, *quod* properato *opus* ſit, *id* ſibi *indicare*" qui bene ſic per aſperum reddit pron. ἅ., cum v. pr. κελ. cohaerens, a me que ſtatim reſtitutum in Ms. Bg., quanquam et omiſerat P. cf. 4, 11, 11., correctus et in rel. a Stp. m. ac ſervatus a Bg. tantum ad δηλ., cf. §. 15. e. qui potius e Sb. Ind. in „ἐπ. *urg.*" (ut Stp. Th. praeter P. Vs. „magis *urgens*") ſed de ſuo ad ἐξ ἐθ. per adi., at cum P. ſuppleto ſubſt. ad artic. τὰ, v. c. καθήκοντα ſ. δέοντα, quanquam ſufficit commune illud πράγματα, quod potius eſt prae Sch. „quae *ſunt* de *more*" ſupplentis ſolum particip. ὄντα, cf. Phil. p. 752. i. τὴν ἐξ ἐθ. ἀργίαν et Luc. 2, 207. i. qua formula variatur cum §. 10. κατὰ τὸ ἔθος.

πολλάκις) Sine parentheſi, quae nec eſt neceſſaria, P. δὲ ſumit iterum pro γὰρ, unde Bg. per ſyn. in formula ἦν σ. ἀ., magis adhuc diſcedente Sch. „*de* more *ſuo*" cf. Dion. H. S. T. 1. ὅ περ ἐστὶν ἀεὶ ποιεῖν σοι συν.

εἴχετο τ. πρ.) Leisn. in m. Ox. „Kuhn. ad Pauſ. 4, 33." deferente Bg. tum hic P., tum in pr. δὲ, non item in ὁ, cf. 2, 3, 7. ſed Ind. Polb. „ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, urgere *propoſita*" cum pravis numeris, Rsk. ad eundem p. 182. m. de προκ. it. Heyn. ad Epict. p. 119. e. Ind. Luc. it. Suid. ſed plene ap. Krb. Obſ. p. 304. m. ἐπιτυχεῖν τοῦ πρ. κατὰ νοῦν et Diod. S. 2, 437. l. 3. ἔχων προκείμενον ἐν τῇ ψυχῇ τὸ καταπολεμῆσαι a me inſuper ſumente ellipſin ſubſt. πράγματος ſ. ἔργου, quod infra adiicitur, cf. L. Bos. p. 289. e.

ἐπιλύεται) In commatio hoc ſuſpecta eſt prior praep. ἐπί. *Sylb.* Thuc. λύει τὰς ἐπιστολὰς, Diod. S. ἀνοίγει τὰς ἐπισ. Latini *vincula* epiſtolae *laxat* ſ. ſolvit. *Leisn.*

Sch. „*ſolvit*, reſignat *epiſt.*" ſine Vs. dum profert Sb. Ind. et nihil

περιτυχὼν δὲ καὶ τῇ καθ' αὐτοῦ p θανατηφόρῳ, ὁρᾷ προὖπτον q κίνδυνον ἐπικείμενον. εἰδώς τε r τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυ-

dens etiam in illam, quae ipſi erat peſtifera, videt manifeſtum periculum imminere. gnarus que Antonini furoris et

p) αὑτὸν Ms. Ba. v. N. q) Sic Stp. rel. ſed προὖπτ. A. al. et πρoὔπτ. Par. al. v. N. r) Ms. Ba. εἰδώς τε καὶ τὸ φονικὸν τοῦ ἀντ. καὶ τὸν θυμ. ſed Ms. Ve. εἰδώς τε καὶ τὸν φονικὸν τοῦ Ἀντωνίνου θυμὸν ἐπὶ τοιοῖς δε γρ. quae poſtr. diviſio habetur etiam in Stp. ed. et al. cf. 1, 5, 4. e. cum N.

novans, ſed Stp. Th. 3, 1004. F. „ἐπ. τὰς ἐπ. ſolvit, aperit, reſignat, ut nimirum legat“ et tantum e P. et Noſtro in v. ἐπ. i. ſed Poſſ. Call. p. 542. e. „ἐπιστολὴν λύειν ſ. ἐπιλύεσθαι, ſolvere, aperire ſ. reſignare epiſtolam, Plutarch.“ nihil edicentibus Indd. cf. Rs. Or. V. 6. Luc. Loesn. p. 488. m. Fi. ad Plat. Crit. p. 110. et L. N. T. quorum Schw. „Μακρῖνος ἐπ. τὰς ἐπ. reſignat epiſt.“ G. Th. „epiſt. ſolvere, i. aperire“ opprimente Bg. in pr. membro participium γεν., ſubſtituto adi. Lat., vel potius aſſumto ad formulam κ. ἀ., quam iungit per analog. cum v. γεν. cf. Ind. Dem. v. κ. Nr. 6. (cui add. 236, 24. et ἤδη καθ' ἑαυτὸν ὄντι 945, 20.) et tropice ap. D'Orv. Ch. p. 508. e. cum Krb. Decr. A. p. H. p. 395. e. ubi p. ſq. „αὐτὴ πρὸς αὐτὴν, ſola mecum“ dum P. non modo opprimit δὲ, cf. 4, 10, 12. ſed etiam copulas τὲ — δὲ, a Bg. clare expreſſas, quas ſic iterum iunctas v. ap. Hom. 'Οδ. ι, 47. (niſi τὲ more Hom. ſumatur pro γὲ) ut ſyn. τὲ — ἀλλὰ ap. Palaeph. 6, 2. Caeterum Ms. aliud tempus, impf. ſ. aor. 2. pro praeſ., fuerit vel ex errore in litteris ac finibus, vel ex ingenio, ut magis conveniret cum pr. γεν., cum tamen mox toleret ſecum eadem tempora diverſi generis περιτ. — ὁρᾷ.

περιτυχὼν) Ad analog. modo cum dat. hoc, ſc. ἐπιστολῇ, cf. §. 11. e. ubi et alii cum Bg. e P. vertunt, pro nactus, deprehendens, cf. Hes. 2, 924. e. Ind. Sb. Xen. M. S. et 'Ανβ. Dem. Luc. Ael. V. h. Hs. Aes. Fa. Abr. Dl. Th. Bud. C., variante Noſtro cum 4, 10, 11. ἐντυχὼν λ. Sed in Ms. alio caſu pron., contrariam in partem, ac §. 4., error ſit in elemento potius, cum tolerarit eundem caſum 3, 12, 21., quam gloſſa per comparationem cum 1, 9, 21. m.; ad θαν. regente Bg. e P. formulam hanc, mutatam in dat. ſimplicem, ut in aliis praep. cum caſu aliquo, cf. 2, 15, 6. e. 2, 7, 4. e. 2, 9, 4. in quo fuerit peculiare quid Noſtri, qui tamen et rexerit καθ' ἀ. modo cum τῇ elliptico, (ſc. ἐπιστολῇ, e pr. plur. repetendo ſing.) ad variandum cum §. 11. e., adiungens per ſe adi. θαν. per copiam quandam et explicat., ex analog., ubi Bg. ſeverius, quam P., ſupplet tantum particip. οὔσῃ.

ὁρᾷ) Ut priorem enunciationem iunxerat P. cum praeced., ſic hanc multo liberius copulat cum §. ſq. ubi ſcripturam non reperi illam Var. L. προὖπτον, (mendoſam e ratione accentuum,) ſed noſtram ſine leni aeque, ac alteram cum leni ſimul, cf. Hes. Suid. 3, 212. i. φανερὸν, (ſed p. 191. e., unde noſtrum contractum, πρόωπτος, προφανὴς, πρόδηλος,) Schol. Aeſch. S. c. Th. v. 854. Moer. p. 329. cum N. Ind. Dem. Ioſ. Luc. Dion. H. S. T. utr. (ubi et cum κινδ.) Eur. Hipp. v. 1366. ad quem laudatus locus Soph. eſt Oed. Col. v. 1507., reddente noſtrum locum Poſſ. Call. p. 456. m. plane cum Bg. ſed cum P. partim Stp. Th. 2, 166. F. „videt quantum periculi impendeat.“

μὸν καὶ τὰ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖςδε animi ſanguinarii, atque ob
γράμμασι, καὶ πρόφασιν αὐτῷ tales literas cauſam ei proba-
εὔλογον ὑπάρξουσαν, τὴν μὲν bilem datum iri; illam epi-
ἐπιςολὴν ὑφαιρεῖται [f], *περὶ δὲ* ſtolam ſubtrahit, de caeteris

f) Ms. Ba. *ἀφαιρεῖται· περὶ λ.* quod colon etiam in ed. Ox., ut punctum in A. al. v. N.

εἰδώς τε) Mss. duo conſentiunt primo in addito *καὶ*, ſed diverſae notionis, Ba. quidem ante ſubſt. et aliud *καὶ*, pro mera copula forte, cf. 3, 6, 22. ſed Ve. neceſſario pro *etiam*, reſpiciens ſimiliter iuncta *τὲ καὶ* ſupra, cf. 4, 9, 15. Tum iidem Mss. conveniunt in ordine vocabulorum, per vim illatam hauddubie, id que dupliciter, tum in acc. duobus, cf. 3, 8, 9. e., tum in ſubſt. duorum regimine, quod ſaepe tentant, cf. 4, 6, 7. ſed hic non ad laevitatem maiorem. Denique diſcedit Ms. Ve. a Ba. in hoc, quod librarius ſumſit hendiad. in ſubſt., forſan e 3, 7, 6. e. *θυμῷ φονικῷ*, quae gloſſa e marg. in textum venerit; dum ſervat lectionem vulg. cum Ms. Vi. quoque P. ſed Noſter in *τὸ φον.* cum gen. perſ. ſequitur Ael. V. h., (cf. Ind. et *τὰ φ.* alio ſenſu Iſ. Pan. Mor. quod add. Stp. Th. et in ellipſin ſubſt. *ἦθος* L. Bos. p. 132. i. quo et Bg. reſpexerit) peculiari ratione dans ſuis ſubſt. praepoſitionem *ἐπὶ*, per analog. tamen illam, quod ſubſt. habent rectionem et praep. ſuorum verborum, ut, quanquam ipſum thema *θυμοῦσθαι* non ſic reperi, tamen uſurpatur affine *ἀγανακτεῖν* cum *ἐπὶ*, it. cum ſyn. *διὰ*, *περὶ*, *ὑπὲρ*, cf. Stp. Th. qui 1, 1598. B. e. hinc ſine Vs. poſt haec „Herodianus improprie mihi videtur uſus eſſe hoc nomine, quum *θυμὸν* non pro excandeſcentia aut ira, ſed pro iracundia ſ. iracunda mente dixit“ quae tamen affinia ſunt, cf. 1, 10, 5. 1, 17, 14. Sed Bg. tum in hoc ſubſt. more ſuo reddit, tum omiſſa a P. *ἐπὶ τ. γρ.* (variata pro 4, 10, 11. *τοιούτοις γραμμ.*) reſtituens, tamen refert ad ſq. membrum, commate facto poſt *φον.*, deinde praemiſſa copula, quaſi transpoſuerit *καὶ*, dum e vulg. textu verbum *εἰδὼς* habet rectionem dupl., primo acc. rei, cf. 3, 8, 3. 3, 11, 17. tum acc. particip. pro inf., ubi, ſuppleto ad *προφ.* pron. *τούτου*, ſcil. *τοῦ φονεύειν* ſ. *φόνου*, latente in pr. *τὸ φον.*, aut *τούτων*, ſcil. *τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ φόνου*, procedet lectio vulg., nec opus erit, deleto commate poſt *γραμμ.*, locato que potius cum Bg. poſt *φον.*, ſumere *καὶ* ante *προφ.* pro *etiam*, et aſyndeton quoddam, coniecto in medium illo *καὶ*, aut putare elapſum *τὲ* poſt *ἐπὶ* vel *τοιοῖςδε*, dum Bg. alibi quoque iſtud *καὶ* cum particip. pro *etiam* convertit in meram copulam, cf. 2, 1, 9. ſed P. per rel. libertatem nec in hanc partem dirimit, unde partim Stp. Th. 4, 1734. A. m. cum alia lect. „*πρ. κ. ε. ὑπάρχουσαν*, ſpecioſum praetext.“ ubi Sch. „*praetextum* futurum *ei*“ dum variatur cum *εὔλογον αἰτίαν* 3, 5, 6. cf. 2, 8, 4.

ὑφαιρεῖται) Ms. aliud iterum compoſ. fuerit hic vel e ſolenni vocalium errore, cf. 2, 13, 3. vel e gloſſa, dum retinet cum Mss. rel. e P. quoque Bg., ubi Noſter ad analog. cum *ἐπ.*, cf. Suid. Hes. Ind. Luc. Ael. V. h. Dem. cui add. 613, 23. 614, 6. 735, 3. 16. 736, 9. 7. 21. 788, 21. et 19. *ὑφαιρεῖται τὸ γραμματεῖον.* In ſq. Sch. „*λοιπ.* abſolute pro ſubſt. Politianus tamen videtur accepiſſe in fem. et ad epiſtolas retuliſſe“ ſc. *ἐπιςολῶν*, ſed pro neutro, ut *τὰ λοιπὰ* ſupra aliquoties, ſc. *πραγμάτων*,

τῶν λοιπῶν ἀπαγγέλλει, ὡς εἶεν [t] σύνηθες.

Φοβηθεὶς δὲ, μὴ καὶ δεύτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιστείλῃ, δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας [u] παθεῖν. τολμᾷ δὴ τοιοῦτο [x]. ἦν τις ἑκατον-

vero renunciat, ut conſueverat.

Sed metuens, ne iterum eadem Maternianus ſcriberet, facere aliquid maluit, quam 2. expectando pati. Aggreditur ergo tale quid. Erat qui-

t) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. v. N. u) In Ms. Vi. ἀναμείνας deeſt. *Loc.* etiam in Mss. rel. v. N. x) Mss. Ve. et Vi. modo τοιοῦτον, ſed Ms. Ba. τολμᾷ δή τι τοιοῦτο λ. v. N. ſed mendoſe τοῦτο ed. Bc.

rem dubiam relinquente etiam Bg., qui e P. in v. ἀπ., cf. cum praep. Noſtri ap. Dem. ſine Ind. 188, ult.

εἶεν) Scribendum puto εἶχε συν. aut ἦν συν. *Steph.* Forte ὡς εἶχεν ἐν συνηθείᾳ. *Reisk.*

Etiam Sb. Ind. „εἶεν pro εἶχε vel ἦν“ quorum alterutrum reddiderit Bg. per ſyn. P., cf. §. 13„ quocum, omittens pron. αὐτῷ, variarit Noſter, ſcribendo ὡς δὴ ἦν συν. (ut ſupra coniecimus confuſum εἰ et δὴ, 4, 1, 10.) aut ὡς ἀεὶ συν., ſicut ad §. 13. e Dion. H. attulimus, quocum et alia Noſter habet communia; non placente mihi ἦεν, quanquam Atticum dicunt, cum in proſa non tenuerim, ſed e Bibl. Coisl. p. 521. m., habere ed. ἦν, ſed Cod. εἴην, quae corruptio non diſſimilis multum praeſenti, qua de expectandi ſunt Mss. alii.

μὴ καὶ) E P. opprimit Bg. iterum καὶ, peculiari ratione a Noſtro poſt μὴ adhibitum cum δευτ., poſt quod Lat. ſaltem dediſſem, *ne* ſecundo *etiam*. Sed in rel. libertatem P. deſerens Bg., non variantibus libris, et tacentibus N. omnium, legit ταυτὰ, quo de cf. 2, 3, 24. e. et 1, 9, 21. quo poſtr. loco vulgatum pro ἐκεῖνα cepimus; ut et hic poterit valere, reſpiciens ad pr. cap. §. 9. e.

δρᾶσαι) Admodum familiaris eſt Herodiano haec locutio. Sic ſupra l. 3. c. 11. (§. 1.) dixit δρᾶσαί τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, add. l. 1. c. 17. (§. 16.) l. 3. c. 2. (§. 10. e.) Similiter et in aliis oppoſita ſibi invicem relata amat, ut l. 3. c. 7. (§. 3. e.) εὐτυχῶς μᾶλλον ἢ εὐβούλως c. 10. (§. 6.) θεάματα ἢ ἀκροάματα c. 11. (§. 17.) ψυχὴν ἢ γνώμην ib. (§. 21.) ὄφθη ἢ ἀκούσθη c. 15. (§. 14.) ἀνάγκῃ ἢ γνώμῃ l. 4. c. 3. (§. 8.) ἀπειλῶν μᾶλλον ἢ πείθων c. 4. (§. 16.) νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι c. 6. (§. 4.) θέαμα ἢ ἄκουσμα etc. *Stroth.*

Mss. omiſſum particip. e gloſſa per comparationem 4, 4, 5. et quia hic non etiam in membro pr. eſt participium, ut alibi, cf. 3, 11, 1. e. quocum loco variatur praeterea per ordinem, dum contra Mss. ſufficit Cod. P., unde Bg., etiam in μαλ. cum ἠθ., notante Leisn. in m. Ox. „illud ἢ omittitur 1 Cor. 14, 19.“ quum voluiſſet ſcribere μᾶλλον, cf. ib. Intrp. et Lexx.

τολμ. δὴ τοι.) Fortaſſe legendum τοιοῦτό τι, ut Pol. quoque vertit *tale quiddam*. *Sylb.* qui et in Ind. „pro τοιοῦτό τι“ quod pron. per ſe potuit excidere illo loco poſt το, ſed et altero intra δὴ et τοι, quo Ms. Ba. diſerte id praebet; ut que τὶ ante et poſt pron. τοι. poſitum alibi oſtendi-

τάρχης [y], (Μαρτιάλιος δὲ [z] ὄνομα αὐτῷ,) τῶν [a] σωματοφυλάκων τοῦ [b] Ἀντωνίνου, ἀεὶ παρε-

dam centurio, Martialis nomine, unus ex cuſtodibus corporis Antonini, ſemper

y) In Ms. Ba. modo colis includuntur verba haec pro parentheſi, cui commata ſubſtituunt A. al. z) In Ms. Vi. δὲ deeſt. *Loc.* etiam in *Ms.* Ba. it. in edd. A. Bss. et Paſ. v. N. a) Haec verba τῶν — αὐτῷ in *Ms.* Ba. deſunt. *Mart.* verſu uno aut altero omiſſo ob vocem αὐτῷ eandem, cf. 3, 13, 6. b) *Ms.* Vi. τῶν Ἀντωνίνου λ. v. N.

mus, cf. 1, 8, 5. e., ſic tamen ap. Noſtr. quidem ſemper *illi* praeponitur, atque adeo Ms. ratio praevalere debet, ſi quid corrigendum, ut Fi. ad Plat. Theaet. p. 129. N. 8. et Z. ad Xen. M. S. 1, 3, 13. pro nudo τοιοῦτον corrigunt τὶ τοι. Atqui ap. Thuc. affine habetur tum τοιόνδε τὶ 146, 77. (pro quo τόδε tantum l. 89.) 266, 38. 344, 84. 407, 40. 418, 58. tum ſolum τοιόνδε 277, 55. 360, 86. it. ap. Herdt. 62, 95. 90, 51. 241, 35. ſed τὶ τοιόνδε 9, 75. cf. ſupra 1, 10, 10. e. ſicque ap. Noſtr. promiſcue ponitur τοιαῦτα ſolum et τοιαῦτά τινα, ubi ſimiliter pro nudo alterum affert Ms. Vi. 4, 11, 1. per gloſſam e comparatione; qualis et hic ſumi poteſt, tum propter *illam* monſtratam analogiam, tum quia ad ſenſum parum intereſt, (cum quoque merum pron. cum Bg. e P. alii reddant, ut Gs. ap. Luc. 1, 770. l. 8.) tum denique quia tenent vulg. etiam rel. Mss., afferentes tantum aliam formam neutrius, e gloſſemate itidem per comparationem cum 2, 5, 16. ubi contra afferebat τοιοῦτο Ms. Ba. qui et hic diſcrepans ab illis retinet vulg., idque ſequente vocali, ob quam et alibi ν ἐφ. obtruditur, cf. 3, 14, 12. e. 4, 2, 15. e. qui diſſenſus Mss. noſtrorum et ipſe parum fidei facit et momentum ad emendandum; ut P. potuit libere agere, ſicut in ordine verborum hic, deſertus a Bg. etiam in v. τολμ. cf. 2, 14, 3.

Μαρτ. δὲ) Schotti Ms. Μαρτιάλιος ἦν ὄνομα αὐτῷ, rectius. *Sylb.* E gloſſa addens v. ſubſt. per comparationem cum 4, 10, 2. vel ut ſcriba hoc verbum legerit pro vulg. δὲ, quod rurſus e gloſſa omittunt duo Mss. comparando 4, 12, 1. vel quod excidit intra vicinitatem, ſervatum rectius a Ms. Ve., cf. 1, 11, 3.; libere agente P., etiam aliter Bg.

τῶν σωμ.) cuſtodum corporis Antonini centurio, ſ. centurio ex praetorianorum numero. *Sylb.*

Contra P., quem tamen retinet Bg., re pendente a commate poſt ἑκατ. faciendo aut minus, at tandem redeunte eodem, et propoſita ſic aliter a Dione C. p. 1313. i. φοβηθεὶς ὁ Μακρῖνος, μὴ καὶ διαφθαρῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦτο, — οὐκ ἀνεβάλετο, et l. 29. κἀκ τούτου, δύο τε χιλιάρχους τῶν ἐν τῷ δορυφορικῷ τεταγμένων, — καὶ Ἰούλιον Μαρτιάλιον, ἐν τοῖς ἀνακλήτοις ϛρατευόμενον, *inter* Evocatos *militantem*, παρασκευάσας, ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, quo de tertio diſſenſu, quum Noſter proferat ſolum Martialem, (hic quidem, cf. 4, 14, 4. ſecus etiam, ac Spart. in Car. c. 6. e. p. 718.) cf. ib. N. ad §. 29. Ex eodem Bg. in ſq. παρ. per auxiliare v. cf. 4, 4, 17. et in paupertatem Stp. Th. de re Ind. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr. ubi per Lat. ſimpl. ſed cum notione ſecundaria Z. Xen. Pol. at cum Bg. etiam Gs. ad Luc. Caeterum in Ms. alio artic. τῶν Ἀντ. aeque fuerit lapſus in finibus e pr., cf. 2, 10, 4. ac ingenium exquiſitioris formae ſubſtitutae, ut 4, 7, 5.

πόμενος αὐτῷ. τούτου τὸν ἀδελφὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνῃρήκει, διαβληθέντα μὲν, οὐκ ἐλεγχθέντα [c] δέ. αὐτῷ τε τῷ [d] Μαρτιαλίῳ ἐνύβρισεν, ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ [e] καλῶν καὶ Μακρίνου φίλον. τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρῖνος ἀλγοῦντά τε σφοδρῶς ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρέσει, μὴ φέροντά τε τὰς εἰς αὐτὸν ὕ-

3. illum aſſectari ſolitus. hu-
ius fratrem paucis ante die-
bus interfecerat, tantum de-
latum, ſed minime redargu-
tum; ipſum que Martialem
per contumeliam, imbellem
et ignavum appellaverat, et
4. Macrini amicum. Hunc
ſciens Macrinus dolere vehe-
menter fratris nece, impatien-
tem etiam propriarum con-

c) Ms. Ba. ἐλεχθέντα mendoſe, ut 3, 12, 11. et hic quoque in ed. par. et Pat. d) In Ms. Vi. τῷ deeſt. *Loc.* Hauddubie per lapſum librarii ob ſimile pr. τε, quia tolerat iuncta αὐτῷ τῷ λ. alibi, cf. 4, 11, 13. 2, 12, 7. quanquam alias per libidinem articulum omittunt *Mss.* noſtri ante nomen proprium, cf. 4, 12, 11. e. e) ἀγενῆ in una Ox. 2. v. N.

τούτου — ἐλεγχθ.) Hic evidens ex oppoſito, quid ſit ἐλεγχθῆναι, v. ad 3, 12, 10. *Leisn.* E P. fere omnia Bg., non item obliquum pron. nec ſubſtitutum βασιλεὺς pro ſupplendo ad v. ἀνῃρ. pronomine αὐτὸς, cf. 1, 14, 14. 4, 2, 23. ſed in οὐ — δὲ, 1, 13, 8. et in libere additum adv. μόνον 4, 10, 5. it. in eandem formulam πρ. ὀλ. ἡμ. cum iisdem Lat. Xiph. S. 437, 5. pro quo et alio Lat. ordine ap. Geop. 2, 15, 1. *paucis* diebus *ante*, dum quoque ordinem caſum que legitimum habent Lat. cf. G. Th. 364, 3. ſed 93. alio ordine, cf. Hor. T. p. 139. Nr. 10. it. p. 142. it. in ὀλ. ἡμ. 1, 5, 1. cum Rs. Or. V. 4. et Plut. Hs. Sic et ex eodem ſervatur hendiad. in v. duobus, non illis iunctis per copulam, ſed diverſorum temporum, ut mutetur finitum verbum ἐνυβ. in formulam e ſubſt. cum praep. ſ. adverbialem, ſed participium in tempus finitum, quaſi inverſo ordine fuerit ἐνυβρίζων — ἐκάλει, pro *ipſum que* Mart. *contumelia* affecerat, *vocans* ſ. vocando *eum* rel. Sed in utr. adi. Bg. deſerit P., ſervatum a Stp. Th. cum alia lect. 1, 833. F. m. „ἄν. αὐτ. κ. ἀγενῆ κ." ſub ſimplicis quoque litterae themate, quod L. Ern. cenſet i. q. duplicis, a Stp. Th. ſeparatim tractatum p. 837. B., ſed cum Lat. eodem, ubi locum Xen. Cyr. tamen per ſimplicem tenet Z. Ind. et textus ſine N. it. et Mor. utr. p. 74. l. 4. et 70. l. 3. cf. D'Orv. Ch. p. 310. m. Fi. ad Plat. Euthyphr. p. 4. e. Schw. ad Onos. p. 66. N. 6. per Lat. Bg., ad Luc. 1, 192. N. 51. cum Ind. it. Sb. Ael. V. h. et eſ. Dion. H. T. utr. Rs. Or. V. 4. Dem. Polb. Long. Mor. Diod. S. L. N. T. Suid. 1, 25. i.

τοῦτον ἐπις.) Perinde ſit, hoc pron. copulare cum proximo v. ἐπ., aut cum remoto v. μεταπ., dum in ratione alterutra ſupplendum pron. αὐτὸν, ſed in poſtrema comma figendum poſt τοῦτον, cum ordine legitimo ſeverius Lat. ad ἐπις. tenente Bg., non item cum P. bina particip., (cf. v. ἀλγ. cum praep. eadem ap. Dem. ubi Ind. aliter, quam textus ipſe, habet, ſed cum ſyn. adv. σφόδρα, ap. Ael. V. h., ubi et Noſtri alterum,

βρεις, μεταπέμπεται. ἐθάῤῥει δὲ [f] αὐτῷ, θεραπεύοντί τε [g] αὐτὸν ἄνωθεν, καὶ πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι [h]. πείθει τὲ, καιρὸν ἐπιτήδειον παραφυλάξαντα, ἐπιβουλεῦσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. ὁ δὲ [i], ταῖς τε [k] ὑποσχέσεσι [l] τοῦ Μακρίνου ἀναπεισθεὶς, μισῶν τε ἄλλως, καὶ

5. tumeliarum, arceſſit, (confidebat autem in illo ut ſui dudum ſtudioſo et multis beneficiis obſtricto) perſuadet que, ut tempore idoneo captato inſidiaretur Antonino.
6. Ille vero cum promiſſis Macrini adductus, infenſus alioquin etiam, tum poenas

f) τὲ Ms. Ba. v. N. g) θεραπεύοντί τὲ Ms. Ba. ut 3, 7, 2. ſecus ac 4, 12, 11. e. h) Comma hic in Bs. 1. quo et Bg. reſpexerit. i) Hoc comma quoque in Ms. Ba. cum ed. A. k) Hoc τε in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* v. N. l) Ms. Ba. ὑποσχέσι per errorem. *Mart.*

it. ap. Xen. Bach., ſine auctore ap. Stp. Th.) ſed, praeter libera Lat. ad μὴ φ. et τὲ, cum eodem praepoſitionem cum pron., datam a Noſtro iterum ſubſtantivo, (cf. ſine Ind. Dem. 521, 7.) mutante in adi., cum aſpero e Lat. ratione, ubi peculiari modo τὲ, in ſecundo particip. tertium locum occupans, poſt neg., pro μήτε φερ., nec *ferentem* illas *in* ſe *contumelias*.

ἐθάῤῥει) Ms. copulam illam, iterum ut 4, 11, 5. nec a rel. Mss. agnitam, perimit P. cum parte hac omni, ut alteram Bg. in membro ſq. innoxie, qui ex illo fere ibi et in rel., ubi Sch. „ἄν. *a* multis *annis*, (e Sb. Ind.) antiquitus, εὐ. *affecto* multis *benef.*“ ſed Schw. L. N. T. „*confidebat* vero *ei*, quia *eum* inde *a* multis *annis* coluerat, *multis* que *ab* eo *beneficiis* cumulatus *erat*“ bene reſoluto particip. et vicinius quoque in v. paſſ. εὐ. cum π. ad analog., ut act. cum πλεῖστα ap. Diod. S. ſed cum praep. eadem ap. Luc., cf. de paſſ. Fi. The. et Aes. Fa. it. Stp. Th. 1, 230. H. hinc ſine Vs. ſed Dem. 67, 8. θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ λ. Caeterum Bg. parentheſin non neceſſariam crediderim, in continua rectione tertiae perſ. et quia impf. ἐθ. intra duo praeſ. μετ. et πείθ. ſaepe incedit; ad quod poſtr. verbum P. ſuppletum pron. αὐτῷ iterum oblique exprimit, peremta copula, liber idem in addito ad ſq. membrum adv. temporis, ſed contra oppreſſo adi. ἐπιτ., ut liber ipſe Bg. in Lat., non quidem (ut ille) ad v. ἐπιβ. ſed ad παρ. ubi Stp. Th. hinc oblique ſub ſevero *obſervare* et praeterea tantum e Plut. cum καιρ., cui add. non modo cum ſyn. τοὺς χρόνους ap. Dion. H. S. T. 2. ſed totam adeo formulam ſyn. ap. Ael. V. h. 2, 4. p. 75. e. παραφυλάξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπιτηδ. *tempus* idoneum *obſervare*, cf. phyſice cum acc. perſ. ib. Ind. et Xen. Z. Pol. cum Epict. et Suid. ſed cum acc. rei Sb. it. ej. Di. H. T. 1. ſed tropice iterum Polb. Luc. et Dem. ubi bene „pro ſimpl. φυλ.“ ut varietur eum 1, 8, 11. καιρ. φυλαξ. — ἐπιτηδ., etiam ordine.

ὁ δὲ) Omiſſam copulam rurſus a P. ſervat Bg., ſed ex illo rel. pauca, non item eiusdem ad ſe aeque bene relata τὲ — τὲ, quod poſtr. potius in membro ſecundo participii reddit, ut §. 4., ad ſenſum que P. vere adv. ἄλλ., quod ſane reſpicit §. 4. ς. τὰς εἰς ἀ. ὕβρ. et §. 3. ἐνυβρ. h. l.

τιμωρῆσαι [m] θέλων τῷ ἀδελφῷ, πάντα ποιήσειν ἀσμένως ὑπισχνεῖται [n], καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρών. συνέβη δὲ μετ' οὐ πολὺ τῆς σκέψεως ταύτης, θελῆσαι τὸν Ἀντωνῖνον, διατρίβοντα ἐν Κάῤῥαις τῆς Μεσοπο-

ſumere cupiens pro fratre; omnia factūrum cupide pollicetur, occaſionem commo- 7. dam nactum. Evenit autem haud multo poſt hanc deliberationem, ut vellet Antoninus, qui Carris in Meſo-

m) Ms. Ba. τιμωρήσων θέλων λ. n) ὑπισχνεῖτο· καιρ. Ms. Ba. v. N.

alia de cauſſa, ob iniurias in ſe. Sed res Ms. quidem Vi. levicula eſt in omiſſo τὸ primo innoxie ad ſenſum et ſeriem, ante aliud τὸ, cf. 2, 10, 3. fortaſſis ob duritiem quandam in tribus ſyllabis ſimilibus, quas tamen Noſter non refugit, cf. 1, 13, 7. m. 2, 9, 14. ſicut elabi τὸ potuit ob pr. artic., at alterius Ms. participium ortum eſſe e finitione vocis ſubſecutae, iam mente cogitata; quanquam et in marg. ſteterit τιμωρήσων, ut gloſſa utriusque τιμωρῆσαι θέλων, per comparationem 4, 14, 2. cum que v. θελ. cum inf. ſtet in periphraſi fut. f. ſupini, cf. 4, 8, 8. 3, 13, 3. ſ nihil per libertatem ſuam edicente P., ſed brevius reddente Sch. „vindicare *fratrem*" quam Bg. ad ſenſum et notationem, cf. de act. Stp. Th. hinc ſine Vs. 3, 1576. F. m. it. Bud. C. 1009, 38. ſed per textum liberum „τ. θελ. τῷ ἀναιρεθέντι ἀδ." Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. p. 854. Ammon. L. N. T. O. M. N. T. 6. p. 506. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Barn. Eur. Iſ. Pan. M. Rs. Or. V. 4. 6. cum V. 5. p. 205. N. 29. it. ad Polb. Ael. V. h. Luc. Dion. C. Xen. Cyr. Pol. et Bach. ſed ſine Ind. Dem. 628, 21. ap. Ioſ. 2, 55. ſ. 3. e. τιμωρήσων — τοῖς ἀδελφοῖς, alio tamen ſenſu, *fratribus* auxilium *laturus*, Diod. S. 1, 321. l. 54. βουλόμενος τιμ. τὸν λ. et Zos. 4, 26, 5. τιμ. τοῖς — διανοούμενοι, *cogitare* ſe, — *ulciſci*, it. 4, 44, 8. In tertia re Ms., tempore iterum (cf. 4, 12, 14.) impf. pro praeſ. ὑπισχν., contrarium eſt, quam 4, 11, 1. e., dum ſervat P. cum rel. Mss. vulg. et varia tempora hic quoque miſcentur, et ex illo loco gloſſa haberi poteſt per comparationem. In ἀσμ. cum v. π. Noſter ad analog., ſed Bg. aliter, quam 3, 14, 3. (quod adv. ſane ap. G. Th. cum v. *fac.* non item *libenter*,) deſerto P., etiam ad ſq. εὑρ., quod regit ad pr. inf. ποι., pendens in Gr. a v. ὑπ., cf. Leiſn. ad 4, 7, 3. e. ἐπιλεξ. et Ariſt. ep. 1, 2. e. p. 6. Abr. καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, ſed Pav. p. 15. *occaſionem* commodam *nactae*, cum Zos. 2, 12, 7. καιρὸν εὑρόντες ἐπιτηδ. *occaſ.* nacti *idoneam*.

συνέβη) Bg. e P. modo Lat. tenet, non oppreſſo τ. σκ. τ., (ubi cum Sch.) nec v. θελ. ſed ex eodem in ſq. διατρ. aliter, quam 4, 11, 15. dum quarto loco Noſter diſcedit a Dion. C. p. 1313. e. ἐξορμήσαντα ἐξ Ἐδέσσης ἐς Κάῤῥας, quo de cf. ib. N. ad §. 51. „Herodianus minus vere Antoninum facit διατρίβοντα ἐν K. et inde ad templum, non procul urbe diſtans, profectum" quocum Dione faciunt et Euſeb. et Aur. Vict. Ep. 21, 7. it. Spart. in Car. c. 6. p. 717. a. quum *hybernaret* Edeſſae, *atque* inde *Carras* Luni *dei* gratia *veniſſet*, ubi Cas. N. 7. hinc ſine Vs. ſed cum vitiato textu Gr., cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1064. m.

ταμίας, προελθεῖν τῆς βασιλείας o), ἀπελθεῖν τε εἰς τὸν νεὼν τῆς Σελήνης p), ἣν μάλιστα οἱ ἐπιχώριοι σέβουσιν. 8. ἀφειστήκει δὲ τῆς πόλεως q) ὁ νεὼς πολύ,

potamia agebat, relicta regia proficiſci in templum Lunae, quam praecipue incolae colunt. Diſtabat autem ab urbe templum longi-

o) Ms. Ba. προελθεῖν, τῆς ϛρατοπεδείας ἀπελθεῖν τε λ. quo de poſtr. accentu v. 4, 11, 5. ſed ut per inconſtantiam §. pr. cum edd, dederit ταῖς τε et μισῶν τε. De rel. lectione cf. N. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. πόλεως καρρῶν ὁ νεώς, πολύ· ὡς λ. v. N.

τῆς βασιλείας) Suſpecta eſt vox iſta, quum *domus regia*, quae *regia* potius ſine adiectione dicitur, non βασιλεία, ſed τὰ βασίλεια, aut certe τὸ βασίλειον dicatur. *Steph.* Aptius legemus προελθεῖν τῆς πόλεως, ex Spartiano, e quo etiam loco intelliges, quo modo conciliari poſſit, quae inter Herodianum hic et Dionem videtur eſſe diſſonantia. *Sylb.* ſc. οἰκίας, frequentius eſt τῶν βασιλείων. *Stroth.*

Sch. „pro βασιλείας, *regia*, Stp. mavult legere βασιλείου ſ. βασιλείων" ubi debuit quoque de artic. cogitare, ut maneat τῆς βασιλείου, quomodo 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου προελθεῖν οἰκίας, quod Strothus ſupplens ad vulg. βασιλείας, fecerit ſine exemplo, cum, pro adi. ſumtum vocabulum, ſemper ap. Noſtr. ſit cum ſubſt. aliquo ſexus fem. in ſexu maſc. ſ. communi, nec aliter ap. alios, quod notarim, cum que facilis lapſus fuerit in finibus ας et ου, ac per hanc medicinam leniſſimam ſic de regia ſ. imperatoria adhuc ſede extra Romam intelligi queat per ſe cum Bg., dum P. opprimit totum hoc membrum, et Ms. novitas nimis diſcedit a litteris vulg., quam ut non ſit vel gloſſa, vel corrupta vox e τοῦ ϛρατηγείου ſ. ϛρατηγίου, quae ſunt ſyn. illi Ms., cf. Suid. 3, 381. m. ϛρατήγιον, τὸ ϛρατόπεδον, it. mox ϛρατήγιον, ὁ τόπος τοῦ ϛρατοῦ, aut τοῦ ϛρατηγοῦ, ut recte ib. emendatur, ob locum ſubiectum; liberius in v. πρ. verſante Bg., quam ſupra, cf. 3, 12, 12.

τῆς Σελ.) Volebat enim religioſiſſimus videri, licet eſſet homo conſceleratiſſimus, quod Dionis Excerpta per aliquot ſchemata eius ſimulationis et exempla declarant. De Luna, ſ. ut Carreni malebant, Luno v. Spart. in Car. c. 6. (p. 716. e.) et c. ſq. (p. 719.) ubi N. Salm. et Caſ. quibus add. G. I. Voſſii theol. gent. 2, 5. fine cum additis in calce voluminis. *Boecl.*

Ad quem poſtr. locum in N. Salm. huc reſpicitur ſine Gr. „nomen non habent Graeci, quo *Lunum* appellent. σέληνον enim minime dicunt, etſi alias diſertiſſimi. Itaque Herodianus templum Luni ap. Carras (genere fem.) σελήνης vocat" cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1311. §. 22. p. ſq. §. 31. „Dei Luni templum volebat viſere" et ap. Bg. 2, 701. numum primum, ubi in Antonini numis ille „Deus Lunus" variante Noſtro per adv. cum 4, 8, 16. ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, etiam ordine, quem turbat P.

ἀφειστήκει) Additus a Ms. gen. aliquis iterum nominis proprii (cf. 4, 8, 19.) a gloſſa eſt, tum quod non eſt in Mſs. rel. et P., tum quod non facile elapſus eſt propter viciniam, tum quod carere eo poſſumus ob urbem non multo ante nominatam, et ſumto artic. τῆς pro pron. de-

ὡς ὁδοιπορίας χρῄζειν [r]. σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις [ſ] (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ [t]) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, ὡς δὴ, θύσας τῇ θεῷ, ἐπανέλ-

us, ita ut itineris apparatu opus eſſet. Cum equitibus igitur paucis (Ne ſcilicet totum exercitum vexaret) iter eo faciebat, ut, ubi ſacrificaſſet deae,

r) Sine iota iterum Bs. 2. al. cf. 4, 11, 10. ſ) Pro parentheſi in Ms. Ba. tantum commata ſunt. *Mart.* ut in A. al. t) In Ms. Ve. σκύλοι τὴν στρ. ſed in Ms. Vi. modo σκύλοι λ., optativus quidem iterum pro coni., cf. 4, 9, 9. m. ſed articulus mendoſus.

monſtr.; negligentiam Noſtri gratam in repetito ſubſt. ὁ νεώς non ferente P. cf. in ἀφ. Schw. L. N. T. cum Ind. Thuc. et Abr. Dl. p. 647. i.

ὡς ὁδοιπ.) Cum hoc genitivo deeſſe quodpiam adiectivum videtur. *Steph.* Quod membrum Pol. omiſit, ſignificat, *ita*, ut *profectione* ſ. itinere, ad id viſendum, *eſſet opus.* Spart. (in Car. c. 7. i. p. 718. e.) medio inter Carras et Edeſſam itinere occiſum Antoninum, ſcribit. *Sylb.*

Sch. „ὁδ. *ut* ad *id* perveniendum *itinere* iuſto *opus ſit*" ſuppleto ſic aliquo adi., non item a Caſ. ad Spart. p. 718. N. 7. nec a Bg., aliter expediente ſe Stp. in m. (addito tantum pron. τὶ) et tacente Sb. Ind. et omni alio in notionem Bg., et modo haec dante G. Th. 1239, 48. „*itineri* porta *longiſſima eſt* Varr. i. in apparatu et ingreſſu itineris rel." ut forte nihil ſupplerit, nec σκευὴν, ἀποσκευὴν, παρασκευὴν, caet. Suſpicabar quondam, excidiſſe adi. ὅλης ob ſqq. litteras ſimiles ὁδοιπ. aut ὅλης πορείας confluxiſſe in vulg. ὁδοιπ. ex ſq. Sed vel ſic non videbatur admodum iuvari ſenſus, et potius requiri aliud quod a v. χρ. et a ſerie et contextu, v. c. *ut* iter longius *futurum eſſet* ſ. *ſuſcipiendum*; quod ultimum Lat. ut in χρ. cogitari poſſet: tamen deſideravi adi. μακρᾶς aut πολλῆς, quod utr. cum ὁδὸς reperias ap. Luc., ut potuit elapſum eſſe poſtr. ob ſyllabas πορίας. Dum Codd. alii accedunt: nihil obtrudo.

σκύλῃ) Bergl. (e Stp. marg.) non male; ſi quidem τὸ *vexare* recte capiatur. Verte *ne totum* ex. *fatigaret.* Sic et 7, 3, 10. Τὸ σκύλλειν omnis generis turbas, vexationes, afflictiones et moleſtias comprehendit, v. Voſſ. Inſt. Or. 5, 6. n. 4. p. 345. (P. 2.) Gloſſ. *vexat*, ὀχλεῖ, σκύλλει, χειμάζει. Salm. de modo us. c. 17. p. 788. σκύλλειν tradit ea notione adhiberi, qua quis raptari ac ſpoliari, agi ferri que dicitur, poſtquam in ſuperioribus ſatis probaverat, *vexare* Latinis proprie ſignificare, quod Graecis ἄγειν καὶ φέρειν. *Leisn.*

Praeter variationem in σὺν ὀλ. pro μετ᾽ ὀλίγων 3, 4, 12. et per ordinem cum σ. ὀλ. ἱπ. 3, 9, 20., Sch. „σκ. *vexaret* ſ. *fatigaret* exerc." et ſub utr. Lat. Sb. Ind. ſine Vs. at ſub poſtr. quoque Stp. Th. cum lect. alia memoriter „σ. ἱπ. ὀλ. πορεύεται, ἵνα λ." idem que in Exam. Intp. Pol. „noluiſſe totum exercitum fatigare eo, quod conficiendum erat, itinere. Sed Pol. (per totam §. liber) verbum illud non interpretatur; ſicut nec ea, quae illi adiuncta ſunt" tum Dres. de V. med. p. 451. e. „ne *univerſum* exercitum *longiore* itinere *fatigaret*" cf. Exc. I. N. T. cum Kypk. T. 1. Suic. Th., N. ad Hſy. it. Strodtm. ſpecim. diff. 1. p. 11. e. cum Ind. Luc., ſcribente Noſtro ad analog. cum στρ. ſed ſupplente Bg. e P. adv. loci, cf. 4, 4, 13. e., contra particulam δὴ, ante ſevere expreſ-

θοι [u]. κατὰ δὲ τὴν [x] μέσην ὁδὸν [y] ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς [z], ἀποστῆναί τε [a] πάντας κελεύσας, ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ, ἀποσκευασόμενος τὰ

9. reverteretur. In medio autem itinere urgente alvo, abſiſtere omnibus iuſſis, ſeceſſit cum unico famulo, exone-

u) ἐπανέλθῃ Ms. Ba. per inverſam, ac paulo ante, rationem, ut alibi, cf. 3, 12, 6. e. x) In Ms. Vi. τὴν deeſt. *Lec.* etiam in rel. Mss. v. N. y) Comma hic in Ox. al. z) σραγὸς A. 2. unde σρατὸς Bss. 1., cuius Reiskianae aliqua manus in marg. adſcripſit „γράφεται γαστρὸς“ quaſi lectio eſſet varians nec vitium operarum. a) ἀποστῆναι τὲ Ms. Ba. cf. 4, 12, 5.

ſam, hic negligente, ubi variatur per ὡς pro pr. ἵνα, ſed manetur quoque per τῇ θεῷ in coepto §. 7. e. Σελ. ſexu fem. Caeterum parentheſis ſigna hic conſervavimus cum Stp., quia intra enunciationem logicam tota alia interiecta per finiti temporis verba duo.

κατὰ δὲ) Mss. omiſſus artic. poſt pr. κατὰ, ut 4, 10, 6. et 3, 8, 4., ſed hic forſan ob tres deinceps *ſyllabas ſimiles*, vel lapſu, vel ingenio faſtidiente, cf. hoc cap. §. 6., quo fit forma ſcribendi per ſe non deterior, quam illa cum artic. (tolerata a Mss. ſupra 4, 1, 2. et forte tentata hic etiam ad variandum,) cf. Thuc. 100, 99. et Luc. 2, 894. l. 74. καθ' ὁδὸν λ. ubi et tertia forma per artic. intra adi. et ſubſt. 1, 303. l. 42. κατὰ μεσ. τὴν ὁδ. *in* media *via*, cf. p. 755. l. 74. et Xen. Ἀνβ. 4, 6, 11. it. ſupra 1, 14, 8. cum Theogn. v. 221. μεσ. τὴν ὁδ. et v. 331. μέσσην ὁδ. et quarta forma τὴν μεσ., ſcil. ὁδὸν, ap. Plut. Hs. p. 79. N. 26. In ſqq. formulis, quibus Noſter opus naturae verecunde eloquitur, (cf. ad Luc. 3, 73. N. 50. et O. M. Nov. T. 3. p. 28. ubi et „Amm. M. *naturalis* cuiusdam *urgentis*“ cf. Ind. Ern. v. *natur.*) pro P. liberiore, hic quidem Bg. deſerit et Sch. „*ſtimulatus* ab *alvo*“ et Stp. Th. 1, 1207. H. „quum urgeretur deſidendi neceſſitate“ ubi ſcribitur a Noſtro peculiari ratione ad analog., et vicinius fuit *coactus* a *ventre* ſ. *alvo*, quo neutro ſubſt. habet quid G. Th., niſi in poſtr. Nr. 5. huc trahas „alvus, pro excrementis alvi“ ſ. iis, quae ſunt fuerunt ve in alvo, quia mox ap. Noſtr. ſubiiciuntur τὰ ἐνοχλ.; quanquam etiam alvo et ventri, ut parti hominis, h. e. inteſtinis, tribuitur recte vis talis agendi et cogendi, cf. Foes. v. γασ. et Luc. 1, 673. l. 78. πάλαι τῆς γαστ. ἐπειγούσης, *olim* urgente *ventre*, et in ſq. ἀποσ. 1, 17, 21. ſed in P. *reliquis* ad παντ., pro reliquis omnibus, praeter unum famulum, cf. 1, 9, 13. ubi Bg. omittit copulam ob particip. act. commutatum cum paſſ., deſerens item P. ad ſq. ἀνεχ., quo de verbi uſu, pro abire a reliquis hominibus e via que in peculiarem locum, nihil ap. Stp. et Gs. Th. ſed Sch. bene „*ſecedebat* ad opus naturae faciendum.“

ἀποσκευασόμενος) Ἀποσκευάσασθαι eſt deponere, quidquid oneri eſt. Sic Polyb. ap. Wolf. in Curis ad Act. 21, 15. ubi ſi vulg. lectionem ἀποσκευασάμενοι admittas, ea hinc poterit illuſtrari. 1 Sam. 24, 4. Saul dicitur in ſpeluncam ingreſſus ad *tegendum pedes*. Ibi LXX. (βασιλ. ά. 24, 3.) reddunt εἰς τὸ παρασκευάσασθαι (ed. Mill. tantum Σαοὺλ εἰσῆλθε παρ.) vel ut Theodoretus exhibet in Reg. 1. quaeſt. 56. εἰς τὸ ἀνασκευάσασθαι. Aquila εἰς τὸ ἀποκενῶσαι, ad *evacuandum*, Ioſeph. Ant. 6, 14. ἐπὶ τῶν κα-

ἐνοχλοῦντα. πάντες τοίνυν ἀπεστράφησαν, καὶ ὡς πορρωτάτω ἀπῄεσαν [b], τιμὴν [c] καὶ αἰδῶ [d] τῷ γιγνομένῳ [e] νέμοντες. ὁ δὲ Μαρτιάλιος, τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάτ-

10. raturus urgentia. Omnes
itaque aversi ſunt, et quam
longiſſime receſſerunt, hono-
rem et reverentiam ei rei
11. tribuentes; Martialis
vero, occaſiones omnes ob-

b) Sine iota ſubſcr. A. 2. c) τιμήν τε καὶ λ. Ms. Ba. v. N. d) αἰδῶ A. al. cf. 2, 2, 1. 2, 3, 23. e. e) γινομ. Ms. Ba. cf. 3, 11, 19.

τὰ φύσιν, vel, ut Theodoretus, τὰς φυσικὰς ἐκκρίσεις ποιήσασθαι, *ut excretiones naturales faceret*, ut Zonaras εἰς ἀπόπατον (cf. Gat. Advers. p. 280. B.) Forte ibi LXX. ſcripſerunt cum Herodiano ἀποσκευάσασθαι. *Leisn.*

De loco N. T. cf. Suic. Th. it. ad Hes. 1, 1384. N. 20. ſed de loco LXX. ib. p. 483. N. 5. ubi hinc quoque ſine Vs. dum Sch. „*exoneraturus* onera *naturae*, onus ventris depoſiturus“ cf. Bud. C. 796, 46. ſine Vs. cum lect. alia memoriter „κ. δὲ τ. μ. ὁδ. ὑπαχθεὶς λ.“ ut Stp. Th. 3, 840. E. e. inſuper cum alia tali „κατὰ — ὑπαχθεὶς — γαστρὸς, ἀπεχώρει λ.“ de v. ἀπ. cum acc. rei Poll. 9, 155. 5, 91. Suid. 1, 256. m. 293. i. cum Krb. Obſ., ap. Ioſ. 2, 75. ſ. 1. e. p. 116. ſ. 4. m. p. 135. i. l. 6. ad quam analog. cum τὰ ἐνοχλ. ubi Stp. Th. 2, 1576. G. „ventris onus ἐνοχλεῖ, quum tamdiu *negotium faceſſit*, donec deponatur, Herodi. — ἀνεχώρει λ.“ ſine Vs. cf. Foes. L. N. T. Hes. Suid. Thom. M. p. 668. i. O. M. Nov. T. 6. p. 495. Iſ. Pan. Mor. p. 7. i. Poſſ. Call. et Sy. cum Gem. Pl. Ael. V. h. Plut. Krg. Rs. Or. V. 6. cum V. 5. p. 755. N. 43. Dem. cui add. 100, 7. 135, 7. 161, 17. 25. 189, 20. 622, 12. et med. 239, 4. p. h. pravis ibi numeris, it. in rem criticam D'Orv. Ch. at in ellipſin L. Bos. p. 85. e. aliunde „διαχωρήματα, *excrementa*, (ſ. ἐκχωρήματα p. 112. ſed p. 115. cum ad v. ἀποσκευάζεσθαι ſuppleta eſſent) ἐνοχλοῦντα, *impedientia*, (immo *moleſta*, onerantia, *oneroſa*, it. *onera*,) integre dixit Herodi. — ἀποσκευασάμενος λ.“ cum pravo hoc tempore ſine Vs., dum G. Th. neſcit et illud Lampr. in Heliog. c. 32. i. p. 872. m. onus *ventris* auro *excepit*, ſed de praeſenti re Spart. in Car. c. 7. i. p. 718. e. *quum* levandae *veſicae* gratia *ex equo deſcendiſſet*.

πάντες) In P. τοιν. cf. 3, 14, 2., unde Bg. in ſqq. ex analog., ſeverior ad formulam ſq. νεμ. (praeter τῷ γιγν. cf. 4, 11, 3.) variatam cum compoſ. 2, 2, 1, 1, 8, 1., etiam per iuncta hic ſimul utr. ſubſt., ſed traductam a perſ. ad rem per analog., cf. v. νεμ. Ind. Sb. v. ἀπον. e Xiph. 362, 14. 599, 10. Dem. Abr. ad Aeſch, 2, 46. i. 91. e. Soph. Ai. v. 1368. cum Kypk. 2, 435. m., pro declarantes eo tempore et ea in re pudorem, ut non adſpicerent, ſed aliorſum interea oculos verterent; unde facilius aggredi Martialis poterat, quaſi nullis adſtantibus. Inſertum autem a Ms. τὲ ante vicinum καὶ, ut ſaepe, cf. 3, 1, 9., vix a vicinia elapſum, nec hic ſeriei nocens, nec agnitum a P. et Mss. rel., fuerit ab ingenio librarii. In ſq. §. libere P. contrahit periodos, omiſſo δὲ, ſed Bg. ſeverior eſt ad παρ. quam §. 5., pro quo variatur per numerum in καιρ. per analog.

των, ἰδών τε αὐτὸν μεμονωμένον, ὡς δὴ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ νεύματι, ὁρῶν [f] τι ἢ ἀκουσόμενος, προστρέχει, ἐπιστάς τε [g] αὐτῷ, τὰς ἐσθῆτας τῶν μη-

ſervans, videns eum ſolum: quaſi ſcilicet vocatus nutu ipſius, viſurus aliquid aut auditurus, accurrit: ſuperveniens que ipſi, veſtes a femori-

f) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mſs. rel. aut edd. ubi τί iterum hoc accentu in A. 1. al. cf. 3, 11, 6. ut ὁρῶν τὶ A. 2. al. g) ἐπιςὰς τὲ Ms. Ba. cum tamen ante ἰδών τε noſtro accentu dediſſet, cf. 4, 8, 11.

μεμονωμένον) Μεμονωμένας habet et Anacr. od. 8. (pen.) Thuc. (v. Ind.) Hom. Ἰλ. λ', 470. 1 Tim. 5, 5. Eurip. Μόνη, μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος. *Leisn.*

Cf. L. N. T. cum Kypk. 2, 359. et Munth. p. 410. m. Poll. 3, 45. μονωθεῖσα ἀπ' ἀνδρὸς, ἡ χήρα, ſola *relicta*, quae praep. per ellipſin deeſt. in v. cum gen. nudo, ut ap. Eur. Rhes. v. 871., ad Ael. V. h. 9, 40. p. 638. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 658. e. it. ad Aeſch. 1, 228. e. O. M. V. 9, p. 432. cum Ind. Dion. C. Luc. et Xen. Pol. Z., reddente Bg. partim e P. ut Sch. „*ſolum*, ab arbitris remotum, κλ. vocatus *ab* ipſo *nutu*“ ſed cum Bg. ex eodem in v. νευμ., quod ſubſt. cum ν-κλ. iungitur ad diſcrimen *vocis* per que analog., cf. G. Th. e Cic. quos *ſaepe* nutu *ſignificatione* que *appello*.

ὁρῶν) Suſpicor. ſcriptum fuiſſe, ὡς ἄν τι ἀκουσόμενος. At Pol. vertit, quaſi ſcriptum eſſet, ὡς ἀψόμενός τι ἢ ἀκουσ. *Steph.* Poſſis etiam legere, δράσων τι ἢ ἀκουσ. *Sylb.* Forte ὁρῶν pro δράσων. *Reisk.*

Quod ſi procedit, ut praeſ. ſumatur pro fut., ut ſaepe (cf. 4, 11, 4.) habuimus: etiam hic vulg. capietur ſic pro fut., ut Bg. diſerte habet, quod etiam cum alio futuri participio ſimul ſtetit, cf. 2, 7, 11., quo tendit quoque P. oblique (deſertus a Sch. „*videns* oculis“ qui in ἀκ. cum Bg.) liber deinde in addito adv. ad πρ. cf. 4, 4, 9. ſed contra omiſſo membro ἐπ. τ. ἀ., ubi Sch. „quum *acceſſiſſet* ad *ipſum*“ cf. Dion. C. 1313, e. κατελθόντα ἀπὸ τοῦ ἵππου, ὅπως ἀποπατήσῃ, προσελθὼν ὁ Μαρτιάλιος, ὥς γε εἰπεῖν τι δεόμενος, ἐπάταξε ξιφιδίῳ μικρῷ.

τὰς ἐσθῆτας) Verte *ſubligacula* ſibi *detrahere*. Gatak. Adverſ. 2, 3. p. 279. ſq. Ebraeis *pedes tegere* κατ' εὐφημισμὸν dicitur, pro eo, quod eſt ἀποπατεῖν, egerere, ventrem levare, alvum purgare, v. Judic. 3, 24. 1 Sam. 24, 4. (Hactenus Gatak. qui ib. noſtra ſic reddebat.) Formulae rationem veram prodidit Cas. ad Suet. Aug. 82., tractam ſcil. partim a veſtitus laxioris ac prolixioris ritu, quo non Ebraei ſoli, ſed Romani Graeci que veteres etiam utebantur, partim a τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων geſtu. Quum enim eiusmodi veſtes forent: neceſſe erat, ut, corpore ad ventris onus deponendum inclinato, defluentes laciniae pedes obtegerent. Hinc Graecis, in mentione ventrem levantium, veſtis καθέλκεσθαι et ἀνέλκεσθαι dicitur. *Leisn.*

Ad Suet. l. l. feminalibus *et* tibialibus *muniebatur*, praeter Torrentii haec „nudis cruribus feminibus que incedebant Romani“ Cas. ſic, „In veſtitu veterum nihil tam alienum fuit a noſtris moribus, quam, quod eorum uſum ignoraverint, quae hodie appellamus *femoralia* et *tibialia*. Illis vocibus non intelligunt veteres Latini id, quod docti viri putant,

ρῶν καθέλκοντι [h], ἀπεστραμμένον παίει ξιφιδίῳ, ὃ μετὰ χεῖρας ἔφερε λανθάνων. καιρίου

bus detrahenti, averſum ferit gladiolo, quem in manibus
12. tulerat occultatum. Cum

h) Ms. Ve. καθέλκοντι, ἀπεστραμμένον παίει ξιφιδίῳ. ὃ λ. ſed Ms. Ba. ἀπεστραμμένον, παίει λ. ſic cum commate, denique Ms. Vi. nil, niſi ἀπεστραμμένον λ. pro edd. ἀπεστραμμένῳ v. N.

ſed faſcias, quibus antiqui pedes, tibias, crura et femora ſ. femina involvebant. Noſtras *braccas* non fuiſſe Graecis Latinis que in uſu, eo probamus, quod nulla ap. ullum Gr. aut Lat. ſcriptorem vetuſtiorem extet mentio, ac ne appellatio quidem, niſi barbara. Alterum validiſſimum eſt argumentum, quod, breviore veſte amicti, eas partes oſtenderent, quae honeſte nominari non poſſunt. Tertium, quod in mentione τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων veſtis ſemper καθέλκεσθαι καὶ ἀνέλκεσθαι dicitur. Hebraei honeſtiſſime *tegere pedes*. Herodianus τὰς ἐσθ. τ. μ. καθελκ. cuius loci interpretes non ſunt interpretes. Non igitur braccas antiqui noverunt, ſed earum loco, ut diximus, faſcias, quibus varias corporis partes involvebant." Hic ap. Noſtr. cum Gatak. iam P. vertit, dum Bg. manet ſevere in generis nomine, quod pro parte ſumendum ſit ex altera ſententia, et forte pro braccis et femoralibus tamen ſumi liceat in recentiore hoc tempore, cf. G. Th. v. *bracc* e. et in Caracallo nominatim, ut qui alio etiam veſtitu barbaro ac peregrino uſus, Macedonico et Germanico, cf. 4, 7, 4. ſq. 4, 8, 5. et ad Lamprid. Alexandrum Severum c. 40. e. p. 978. Cas. N. 1. „docuimus ad Suet., Romanos quoque *braccas* geſtaſſe, non illos quidem veteres, Ciceronis vel Auguſti aequales, ſed eos, qui proximo ſaeculo, aut altero ſaltem, vixerunt" quibus braccis et convenit bene v. καθελκ., quod ad analog. modo hic iungitur non modo cum ſubſt. ἐσθ. (quo plur. accepto pro ſing. et de una toga ſ. chlamyde Romana, valuerit pro retrahere ac removere ab anteriore corpore, ut nonnihil pateret venter, pectus ac iugulum,) ſed etiam cum gen., nihil me reperiente, quam abſolute ap. Heſy. et Abr. Dl. Th., ubi et cum dat. rei p. 92. e. ſed cum praep. ap. Iſ. Pan. Mor. de navibus, ut cum acc. ap. Thuc. Dem. Xen. Ἀνβ., ſicut ſyn. καθελκύειν ap. Xen. Hell. Polb. D'Orv. Ch. et Vig. ſed aliter ap. Luc.

ἀπεστραμμένῳ) Pro hoc vulg. dat., orto illo e pr. et confuſis iterum litteris, cf. 4, 12, 6., ut ſuſciperem dudum accuſ., fecit tum Mss. auctoritas, fulta a P., tum clara Bg. interpretatio, tum denique, praeter rectionem verbi παίει, etiam illud, quod ita vitatur aſyndeton in particip. non neceſſarium; dum et hic proprie opprimitur a Noſtro pron. αὐτὸν, ob proxime praegreſſum αὐτῷ, cf. 7, 11, 18. nec copulantur hic diverſi caſus participiorum, ut 4, 12, 8. χρῆσ. λ., ſed priores dat. pendent a v. pr. ἐπισ., et ſuſceptus acc. ἀπεστρ. a ſolo v. παίειν, quod cum ξιφ. eſt ſyn. illi antea ap. Dion. ἐπάταξε, ſed cum ſyn. ξίφει. uſurpavit quoque Dion. H. S. T. 1. p. 534. e. cf. act. abſolute ap. Hes. Suid. it. in iota demtum D'Orv. Ch. ſed in rectionem cum acc. perſ. et adv. Dem. it. Xen. Ἀνβ. ubi et cum acc. rei elliptico, cf. N. ad 5, 8, 12. ſed cum pr. εἰς Luc. et Dion. H. S. T. 1. ubi et cum pr. κατὰ, ut et ap. Ael. V. h. ubi cum alio abl. inſtrumenti, cf. Soph. Ai. Fab. Aes. et Poſſ. Call. qualem abl. etiam aſſumas in illis L. N. T. e Marc. 14, 47. Io. 18, 10., re-

δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ [i] τῆς κατα-κλεῖδος γενομένης, ἀπροσδοκή-τως [k] καὶ ἀφυλάκτως ὁ Αντω- | que lethale vulnus in iugulo factum eſſet, inopinanter et incautus Antoninus interiit.

i) ἐκ τῆς κατ. Ms. Ba. k) Ms. Ba. ἀπροσδοκήτως τε καὶ ἀφ. v. N.

petitum e pr., ſed pro allidere cum praep. ap. Xen. 'Ανβ. In ſq. ex analog. Bg. ſeverior, quam P., ex quo tantum ad λ. pro conſuetiori adv.

κατακλεῖδος) Forte legendum ἐπὶ τὰς κατακλεῖδας. Poll. 2, 4. ὠμοπλάται καταλήγουσαι μὲν ὑπὲρ τὰς ἀκρωμίας, ὑπερείδουσαι δὲ τὰς κλεῖδας. ὧν τὸ μέν τι μέρος τοῖς σφονδύλοις, ὑπὸ νεύρου τινὸς προσήρτηται· τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στέρνον, εἰς τὸν τράχηλον παύεται, καὶ κατακλεὶς ὀνομάζεται. Suidas nihil aliud habet niſi κατακλεὶς, ἡ τοῦ τραχήλου. Eſt igitur κατακλεὶς pectoralis illa extremitas, ut Medici loquuntur, τῶν κλείδων ſ. clavicularum, *der Schlüſſelbeine*, — quae et *iugula*, quorum que haec eſt figura S —, (ſ. figura litterae Romanae maiuſculae S, cf. Stp. Th. v. κλεὶς) quae capitulo oblongo, craſſo, cartilagine obducto, oſſi pectoris innititur, et cum illo vinculo membranaceo unitur. *Stroth.*

Pollucis quendam etiam locum Latine dedit Stp. Th. cum Noſtri in v. e. ſine Vs., nec per Lat. Bg. niſi in plur. 2, 233. G. m., dum Sch. cum Bg. poſt P. Vs. „Iul. Poll. l. 2. c. 4. 29. ſcribit, κλεῖδες, claves in corpore humano ſunt, quae a ſcapulis confirmantur: quarum clavium pars nervis quibusdam vertebris adhaeret, pars vero alia ſub pectore *in collum* deſinit et κατακλεὶς, *iugulum*, appellatur." Nec vero criſis Strothi audienda eſt hic, quia vel ex hoc Pollucis loco, quem ipſe Strothus reſpexit, dicitur ſingularis maxime de parte illa, quae hic valet, ut maxime letalis, qui numerus ſingularis, quanquam repertus mihi tantum noſtro ſenſu ap. Ioſ. 1, 140. e. ὑπὲρ ἑκατέραν κατακλεῖδα, *ſuper* utramque *ſcapulam*, et alio ſenſu ap. Call. h. Di. v. 82. it. ap. Spanh. ad h. l., tamen ſuſtinebitur ab analogia hac, quod ſyn. adhibent etiam numero utr. κλεῖν et κλεῖδας, cf. Spanh. l. l. Stp. Th., ad Thom. M. p. 536, Moer. p. 230. Herodi. Gr. p. 467. N. 2. Ind. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. Xen. M. S. et Lyco. Sed in Ms. alia praepoſ. ut ſaepe, hic non ita, ut in contraria ratione 1, 12, 17., procedit ob contextum, qui requirat v. c. a iugulo *confoſſo*, quod reſpexerit Sb. Ind. „κατακλεῖδος τρωθείσης" ſi vel maxime ἐκ capiatur pro Lat. illa, i. e. propter; ut potius confuſio inciderit, cum et in vulg. maneat P. cum Mss. rel., unde Stp. Th. oblique 2, 13. D. „καίριον πληγὴν" ſed Noſter, per analog., cf. Aeſch. Or. Rs. V. 4, πληγῆς τηλικαύτης γεγενημένης.

ἀπροσδοκήτως) Liberum P. caſtigarat Stp. non tantum in marg., ſed multo pluribus in Exam. Intp. Pol., reddens ibi ἀφ. *absque cuſtodia* ſ. *remotis cuſtodibus*, potius, quam *cuſtodibus* ſ. *cuſtodia deſtitutus*, ſed in Th. hinc tamen cum P., poſt cuius Vs. habet Sch. „niſi quis malit active, *cum* minime *cavendum* ſibi *exiſtimaſſet*" pro quo melius Bg., mutato adv. in adi., in quo ipſe Stp. Th. illud Lat. fert, adhibitum etiam ab aliis, etiam in adv., ut ad Dion. C. 279, 93. ſed 461, 16. ἀφ. πᾶσιν ἡμῖν συνῆν, *ſine ſatellitio*, ſed ad Dion. H. ed. Rs. T. 3. 1793, 15. *incaute*, cf. ib. 502, 2. cum Ind. Sb., ej. Di. H. Dem. ubi 1451, 5. copulantur quoque ἀφύλακτον — ἀπροσδόκητον, Xen. Pol. et Cyr. it. Heli. et 'Ανβ. Zos. 2, 41, 1. ἀφυλάκτῳ — ἐπιθέσθαι, coll. §. 3. μὴ προειδομένῳ τὰ τούτων, Thuc. cui add. 463, 90. ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν καὶ ἀπροσδοκήτοις.

νῖνος ἀνηρέθη. πεσόντος δὲ αὐτοῦ, πηδήσας [l] ἵππῳ [m] ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος. Γερμανοὶ δὲ ἱππεῖς, οἷς ὁ [n] Ἀντωνῖνος ἔχαιρε,

13. Prolapſo autem ipſo, inſilit in equum et fugit Martialis. Sed Germani equites, quibus Antoninus de-

l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. et edd., praeter Ing. ἐπιπηδήσας λ. v. N. m) Comma hic in A. al. non bene in poſtpoſito nominativo ὁ Μαρτ. n) Ms. Ba. οἷς ἀντων. ſine artic., prorſus ut 4, 12, 4. cum tamen hic §. pr. tenuiſſet.

Ael. V. h. Herdt. cum N., Luc. cui add. 2, 192. l. 98. cum Iens. Lect. p. 213. Zos. 2, 41, 1. coll. §. 3. ſed 4, 46, 3. ἀπροσδοκήτοις ἅμα καὶ ἀφυλάκτοις — ἐπιτίθεται, *nec* opinantes *ac* incautos *adoritur*, ap. Onos. p. 55. 75. N. 8. p. 110. Bud. C. 1157, 36. Heliod. p. 513. 1. ſed in pr. ἀπρ. Poll. 6, 193. Ind. Dion. C. ſed ſine Ind. Dem. 1256, 4, 1380, 10. Tum a Ms. iterum additum τὲ, ut §. 10., per ſe a pr. ſyllaba excidere potuit, non comparens ap. P. et Mss. rel. Caeterum in Caracalli aetatem e N. Ox. huc transfero haec." Zonar. ζήσας ἔτη ἐννέα καὶ εἴκοσιν, αὐταρχήσας δὲ ἐκ τούτων ἐνιαυτοὺς ἕξ, addit Dion menſes duos dies que totidem" a quo diſcedunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1064. e. Eutrop. Mer. 8, 11, 4. Aur. Vict. Ep. 21, 7. et Spart. in Car. c. 8. p. 723. e. ubi v. N.

πηδήσας) Aut ἐπιπηδήσας ἵππῳ, aut ἐμπηδήσας ἵππῳ, Herodianum puto ſcripſiſſe. Alioqui dicitur etiam ἀναπηδᾷν ἐφ' ἵππον, cum ab aliis, tum a Xenoph. *Steph.*

Etiam Sb. Ind. „πηδ. ἵπ. pro ἐμπηδ." ſed Sp. Th. 3, 273. E. e. „Herodot. (ſic) πηδᾷν ἵππῳ pro *inſilire equo*: ſed conſtructionem illam cum dativo merito quis miretur" nec ego ſuſtinuerim vel Lat. per analog., ubi cum verbis, motum in locum habentibus, v. c. *clamor* it *coelo*, nec per hanc adeo Graecorum, qui noſtrum verbum ſimplex dederunt cum acc. loci, ut *Soph. Ai.* v. 30. πηδ. πεδία, ubi Stp. Th. ſupplet pr. κατὰ, ſed ἀνὰ Reisk. ad Max. Tyr. 313, 14. πηδ. κρημνούς. Sed ut, tacentibus Mss., in neutrum inclino iſtorum compoſ. (quorum alterutrum, deſerto P., ſpectarit Bg., et ad vicinitatem litterarum vulg. accedit magis ἐμπηδ., cum tres litterae debeant excidiſſe in vel ἐπιπηδ. vel ἀναπηδ.) ſic aeque fingi poſſe exiſtimo πηδήσας ἐς ἵππον, quaſi elapſa ſit praep. ob pr. ſimilem finem ας, et confuſum iterum ον et ῳ, cf. §. 11., reperiente me tantum v. πηδ. ap. Suid. Xen. Bach. Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. ſed ἐμπηδ. ap. Luc. et cum dat. ap. Hmſt. ad Ariſt. Plut. p. 431. a. e. it. ap. Suid. ubi et ἐπιπηδ. cum dat. aut acc., quo de cf. Luc. et in rem criticam confuſionem que ap. Abr. Dl. Th. Auct. ſed ἀναπηδ., praeter Suid., ap. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. Dem. abſolute, at cum pr. πρὸς ap. Gs. Chr. e Xen. Cyr. 1, 3, 9. ſed cum pr. ἐπὶ ib. 14, 4, 8. cum Ind. Rs. Or. V. 4., denique totam formulam ἀν. cum ἐπὶ τὸν ἵππον modo ap. Stp. Th. e Xen. ſine Ind., cui add. Diod. S. 2, 154. l. 86. ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναπηδήσας, conſcenſo *equo*, qui hic intelligatur ipſe Caracalli, unde deſcendiſſe ſupra Dio narrarat. Caeterum liber P. in pr. πεσ.

Γερμανοὶ) Quintum et ultimum hic Noſter diſcrepat a Dione, qui Scythas potius nominat 1313, e. ſq. l. 49. καὶ αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπέφυγε, καὶ διέλαθεν ἄν, εἰ τὸ ξίφος (i. q. ſupra ξιφίδιον, cf. 1, 8, 12. e.) ἀπεῤῥίφει· γνωρισθεὶς δὲ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ξίφους) ὑπό τινος τῶν Σκυθῶν, τῶν σὺν

φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο [o], οὐ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ἐς ὅσον οἱ λοιποὶ, πρῶτοί τε [p] ἰδόντες τὸ γενόμενον [q], διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον, κατηκόντισαν. ὡς δὲ καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς εἶδε τὸ πραχθὲν, πάντες συνέδραμον [r]. καὶ πρῶτος ὁ Μακρῖνος, ἐπιστὰς τῷ πτώματι, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ θρηνεῖν προσεποιεῖτο. ὅ τε [ſ] στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δυσφόρως ἤνεγκε

lectabatur et cuſtodibus corporis utebatur, non tantum diſtantes, quantum caeteri, primi que conſpicati facinus, conſecuti Martialem, iaculis
14. conficiunt. Quod ubi reliquus exercitus vidit, omnes concurrerunt: primus que Macrinus, conſiſtens ad cadaver, complorare et lamentari ſe ſimulabat: exercitus que omnis graviter moleſte que

o) Ms. Ve. ἐχρῆτο· οὗ οὐ τοσ. ἀφ. ſed Ms. Ba. modo οὗ οὐ τοσ. ἀφ. v. N. p) πρῶτοι τὲ Ms. Ba. cf. §. 9. q) τὸ γινόμενον Mss. Ve. et Vi. v. N. r) Hoc punctum in A. al. pro commate Bss. 1. et colo Stp. rel. ſ) Sic Ms. Ba. pro ὅ, τε cum commate Stp. rel. cf. 2, 14, 4.

Ἀντωνίνῳ ὄντων, κατηκοντίσθη· ἐκεῖνον (Antoninum) δὲ οἱ χιλίαρχοι, ὡς καὶ βοηθοῦντες; κατέσφαξαν, — καὶ γὰρ Σκύθας καὶ Κελτοὺς — ὡπλίκει, καὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς καὶ μᾶλλον αὐτοῖς, ἢ στρατιώταις, θαρσῶν, cf. ib. p. ſq. in Var. Lect. N. n., dum Noſter ſupra quoque ſatellites e Germanis dederat Caracallo 4, 7, 3. quocum variatur ordine, ſed alio ſubſt. cum 1, 11, 15. cf. Stp. Th. v. φρ. 2, 1500. i. ſine Vs. et ſimile Dem. ſine Ind. 81, 6. οἷς χρῆται φίλοις.

οὐ τοσ.) Mss. res eſt tantum e repetita ſq. negativa, cum οὗ neque pro pron., neque pro adv. loci ὅπου (cf. Suid. 2, 726. m.) procedat e ſerie, quia nominativus Γερμανοὶ ἱππεῖς una cum interiectis participiorum membris ἀφ. et ἰδ. pendent ab infimo v. κατηκ. unde ſtultum etiam colon in Ms. poſt ἐχρ., manente cum Ms. Vi. quoque P. in vulg., qui liberior in ſq. membro ἐς ὅσ. ubi contra credas e pr. ſine repetitam eſſe praep., quia in vicinia tanta concurrit cum elliptico τοσ. unde et Bg. omittit, cf. 2, 11, 2. niſi copularit Noſter iterum, quae alias per ſe dantur diverſis locis.

τὸ γενόμ.) Mss. tempus aliud iterum, in eodem que particip., cf. 3, 4, 11. e., non definit P. liber, unde Bg., etiam in rel., praeter κατηκ. cf. 1, 15, 6., it. partim in ſq. §., maxime in τὸ πρ., commutato cum ſimpl. pron. ταῦτα, et deinde cum δὲ per ὃ expreſſo, cf. 4, 4, 14., quo variatur cum pr. τὸ γεν., (utrinque per analog.) libere addente P. ad v. συν. adv. cf. §. 11. ſed omittente Bg. ex eodem καὶ poſt δὲ, cf. 4, 12, 5.

ἐπιστὰς) Omiſſum a P. hoc particip. reddit Bg. aliter, quam §. 11. ſed ut 3, 12, 2. et Sb. Ind. „*accedens* ad *cadaver*“ deſerto P. etiam in ſqq. v., ubi iungitur ὀλ. (cf. Stp. Th. hinc ſine Vs.) cum θρ. per copiam ſyn. ad variandum cum ſingulis ſupra, it. mox in adv. duobus pro uno 1, 8, 9. ſq. ſed Dion. H. S. T. 1. 188, 16. χαλ. φέροντες, et Stp. Th. 4, 84. E.

τὸ πραχθέν [t]. συστρατιώτην γὰρ καὶ κοινωνὸν τοῦ [u] βίου, ἀλλ' οὐκ ἄρχοντα, ᾤοντο ἀποβεβληκέναι [x], καὶ οὐδεμίαν [y] πω ἐπιβουλὴν ὑπώπτευον [z] ἐκ

15. ferebat id factum; commilitonem enim et convictorem, non vero principem ſe putabant amiſiſſe. et nihil adhuc de inſidiis Macrini ſu-

t) Colon in Stp. rel. u) In Ms. Vi. τοῦ deeſt. *Loc.* nulla dei cauſa, ſi non excidit ob pr. litteras. x) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) οὐδεμίαν πῶς Ms. Ba. ſed καὶ μὴ δὲ μίαν πῶς Mſs. Ve. et μηδεμίαν πως Ms. Vi. v. N. z) ὑπώπτευεν Ms. Ve. vitioſa confuſione vocalium iterum, cf. 4, 11, 4.

e. cum P. liberrimo, ſed 2, 6, 3. in Bg. ad τὸ πρ. non variatum, cf. in rem ipſam et ſimulationem hanc Capit. in Macr. c. 4. p. 752. ubi Cas. N. 4. hinc ſine Vs.

συστρατιώτην) Quippe, cum aliis hominibus hoſtem ſe praeberet, ſolis militibus comis erat, teſte Dione (Xiph. Sb. 429, 27.) *Boecl.*

Cf. 4, 7, 11., contrahente P. tum periodos, tum κοιν. τ. β. unde Bg., ubi ad analog. Noſter, (etiam in v. ἀπ. cum adiunctis,) cf. ap. Loesn. Obſ. p. 438. e Phil. „de Abrah. τοιαύτην, γυναῖκα, ἀποβαλὼν κοινωνὸν τοῦ σύμπαντος βίου, amiſſa *tali* vitae *ſocia*" h. l. pro ſocium vitae militaris; libere addente P. pron. τινὰ, cf. 4, 11, 4. ſed contra omittente ſq. ἀλλ' cf. 2, 11, 14.

καὶ οὐδεμίαν) Mss. diſſenſus eſt primo in ſyn. pron., tum in eiusdem ſcriptura, (ubi Ms. Ve. illa hic mendoſa, quanquam ſolennis, cf. 4, 12, 3.) denique in accentu novae voculae πῶς, quo de extra interrogationem, praeter Var. L. 3, 12, 21. 4, 9, 4. it. Exc. ad 1, 2, 8., cf. Stp. Th. 3, 652. G. Bud. C. 1547, 17. Thom. M. p. 732. Dev. p. 330. Op. Hoog. p. 1108. Nr. 12. it. 1115. e. Fi. ad Plat. Soph. p. 23. N. 4. Harl. Dem. p. Cor. p. 529. N. 65., variantibus quoque οὔπως et οὔπω ap. Thuc. 327, 52. et differentia inter eas particulas intercedente per ſe, ut πώς, quod ſciam, nunquam dicatur de tempore, ſed maxime de modo, at πώ de utroque, quae, de tempore accepta, redditur poſt negativas cum Bg. e P. vel per Lat. *dum*, aut per particulam aliquam augendi intendendique, v. c. '*quaquam*', pro nequaquam ſ. minime, cf. Stp. Th. 2, 1508. D. cum Ind. Thuc., et Hoog. l. l. p. 1100. m., quanquam et redundare tum putant nec vertunt, cf. Stp. l. l. E. e. p. ſq. B. Gs. ad Luc. 3, 205. l. 49. cum Hes. 2, 817. N. 11. et ſic πώς cum neg. ſimiliter augendi vi ap. Suid. 2, 739. e. cum Ind. Thuc. et Schol. ad 327, 52. ut ſit h. l. *nequaquam* ullas *inſidias ſuſpicabantur* ſ. non ullas prorſus ſ. nullas plane; etſi et ipſa putatur redundare, cf. Stp. Th. 3, 651. D. m. E. e. Videtur ergo hic eſſe iterum aut lapſus librarii, aut gloſſa, qua monuerit, πώ hic non de tempore capiendum, quod tamen procedit. Sed Bg. partim e P. tractavit phraſin rel. Noſtri in pr. ἐκ cum ſubſt. pro periphraſi gen., cf. 3, 4, 17., ſic iuncta cum ſubſt. ἐπιβ., quanquam liceat quoque referre ad proximum v. ὑπ., per analog. iunctum, me quidem ſervaturo ſaltem *et* nullas *dum* inſidias *ſuſpicabantur* a *Macrino*, cf. 4, 10, 11. 4, 9, 10. et Phil. p. 758. E. e. διηγησαμένοις ἡμῖν τὴν ἐκ Φλάκκου γενομένην ἐπιβουλὴν, nobis *enarrantibus* edoctus *de* inſidiis *per* Flaccum *paratis* rel.

τοῦ Μακρίνου[a], ᾤοντο δὲ, τὸν Μαρτιάλιον οἰκείαν ἔχθραν ἀμύνασθαι. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς[b] τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν[c]. ὁ δὲ Μακρῖνος, πυρὶ παραδοὺς τὸ σωμάτιον, τήν τε κόνιν κάλπῃ[d] τινὶ ἐμβαλὼν, ἐπεμ-

ſpicabantur, ſed putabant, Martialem proprias inimiciti-
16. as perſecutum. Atque
illi quidem quisque in ſua tabernacula revertebantur. At Macrinus tradito igni corpusculo, cineres in urnam quan-

a) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al. b) *Ms.* Ba. ὡς τὰς σκ. attice, ὡς pro πρὸς, non male. *Mart.* v. N. c) ἐπανήεσαν *Ms.* Ba. ſed vulg. ſine iota in ed. Bs. 2. R. et Pat. v. N. d) κάλπει Mss. Ba. et Ve. declinatione iterum alia, ut 4, 1, 6. e.

ᾤοντο δὲ) Anaphorae genus cum copula δὲ in repetito verbo non peremit Bg. cum P., ſervans ex iſto rel., ubi Noſter partim cum Rs. Or. Ant. V. 7, p. 627. l. 4. εἰκότως — ἀμυνόμενος τὴν ἔχθρ. (cf. G. Th. in Bg. „ulciſci") ſed per analog. in οἰκ. cum ἔχθρ. cf. Dem. διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθρ. 275, 22. etc.

καὶ οἱ μ.) Pro libero P. retinet Bg. duplices nominativos, pro τῶν μὲν ἕκαστος, cf. 2, 6, 5. In primo autem Ms. ὡς, pro ὡς εἰς ſ. ὡς πρὸς, contraria res eſt, quam 1, 11, 8. e. ſed gloſſa tamen vel ex ingenio librarii, obtrudentis exquiſitius quid iterum, vel inde per comparationem, ubi erat cum nomine perſ., ſed hic cum rei inanimatae atque adeo loci, quo de cf. ib. Deinde Ms. aliud plusq. aeque gloſſema habebitur ex alia forma frequentiore, qualis ſupra ἀπήεσαν §. 10. it. εἰσήεσαν 2, 12, 2. et συνίεσαν 1, 13, 10. ubi Ms. quoque συνήεσαν praebebat, etiam ſuo more ſine iota, quo de cf. ad Hes. 1, 1610. N. 25. ubi pro ᾔεσαν reponitur ἤεσαν, allata etiam alia forma ᾔισαν, it. Hſth. ad Ariſt. Plut. v. 659, ad Cod. D'Orv., tum Gramm. March. p. 677. e. quae novit modo formas ᾔεσαν et ᾔεισαν, (de quibus in plusq. ſupra 1, 15, 2. e.) Fi. ad Well. p. 237. m. ubi tantum ἀπήεσαν et προσήεσαν, ſed ap. Well. ipſum ed. noviſſ. p. 203. i. „pro ᾔεισαν dicitur etiam ᾔεσαν. — Pro ἀπήειμεν per ſyncopen eſt ἀπῆμεν, ut ἦμεν pro ᾔειμεν, rel." cuius contractae formae aliud exemplum fert Ind. Ariſt. Kuſt. ut Dem. προσῆμεν, ubi V. L. προσήειμεν, unde analogiam ſaltem habeat forma hic vulg., cuius aliud in tertia quidem pluralis numeri exemplum non reperi, ſed ap. Herdt. 685, 15. pro ἀπῇσαν variare quoque ἀπήϊσαν et ἀπίεσαν, ubi probatur media forma Ionica N. 17. cf. Ind. ib. v. ἰέναι et Suid. 1, 262. e. ἀπήεσαν — καὶ ἀπήει. — Κανὼν, εἴω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει, ἐίω, ἤϊον, ἤϊες, ἤϊκα, ἤϊα, ἠΐειν, καὶ ἐν συνθέσει, ἀπηΐειν, καὶ ἐν συναιρέσει, ἀπῄειν, ſed Sb. Ind. hinc „ἐπανῇσαν pro ἐπανήεσαν ſ. ἐπανήεισαν" ſuo more, explicando aut corrigendo, dum in ſcriptura vulg. comparet iota ſubſcriptum pro poſtſcripto in illa ap. Hes. forma ἤϊσαν, it. ap. Herdt.

ὁ δὲ Μακρ.) Copulam, omiſſam in Ms. Bg. (quod ſigno innuerat etiam Leisn. in marg.) reſtitui e P. unde Bg. in ſqq., etiam in τε oppreſſo, ut §. 9. cf. 3, 15, 16. quocum variatur ordine, non item in neglecto pron. ſq. αὐτοῦ, diſcedens idem ad v. κατ. quo de cf. 4, 2, 2. et in ſq. Dion. 1330, 55. ἡ δὲ Ἰουλία — ἔτυχε μὲν ἐν τῇ Ἀντ. οὖσα λ. ſed 1317, 60. τὸ δ' οὖν Ἀντωνίνου τότε σῶμα ἐκαύθη, καὶ τὰ ὀστᾶ ἐν τῷ Ἀντωνινείῳ, κρύφα νυ

ψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ καταθάψαι, ἐν Ἀντιοχείᾳ διατριβούσῃ. ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς [e], εἴτε ἑκοῦσα, εἴτε κελευσθεῖσα, ἀπεκαρτέρησε. τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ἐχρήσατο ὁ Ἀντωνῖνος καὶ ἡ μήτηρ Ἰουλία [f], βιώσαντες, ὡς προείρηται.

dam coniectos, miſit matri eius ſepeliendos, Antiochiae 17. commoranti. Illa vero ob filiorum ſimiles calamitates, ſive ſponte, ſive alicuius imperio, 18. mortem ſibi conſcivit. Talem ſcilicet exitum habuit Antoninus et mater Iulia, cum vixiſſent, quemadmodum di-

e) Comma hoc et duo ſqq. erant quoque in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. R. al.
f) Colon in Ms. Ba.

κτὸς ἐς τὴν Ῥώμην κομισθέντα, ἐτέθη, quod ſic concilio cum Noſtro, ut ea primum a Macrino miſſa ad matrem ſint, ſed deinde ab ea clam Romam, cf. Aur. Vict. de Caeſ. 21, 6. et Ep. 21, 8. it. Spart. in Car. c. 9. i. p. 724. i. et c. e. p. 729. it. Capit. in Macr. c. 5. p. 753. cum N. Caſ. 3. et ſuper diſſenſum univerſum ſcriptorum de Caracallo Heyn. Hiſt. 4, 1065. N. t., ad analog. iunctis ἐπεμψ. λ. it. §. ſq.

ἐκείνῃ) Liber P. in addito adv. cf. 3, 9, 19. ſed contra omiſſo pron. ἐκ. cf. 4, 9, 5. it. adi. ὁμ., (de morte violenta cruenta que, cf. in variat. 3, 4, 7. e.) praeter alia deinde, unde Bg. in κελ. ubi Sch. „*iuſſa*“ ſcil. a Macrino, quale iuſſum affert aliud Xiph. S. 440, 41. ἐξελθεῖν ὅτι τάχιστα ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, ὅποι βούλοιτο, αὐτὴν ἐκέλευσεν λ. unde potius ſuppleam ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Μακρίνου, pro Bg. e P. aſſumto pron. τὶς, cf. §. 14.

ἀπεκαρτέρησε) Nimis brevis Herodianus eſt in exponendis rebus Iuliae poſt Antonini mortem. Plura ſuppeditabit Xiph. *Leisn.*

Noſter brevior e conſilio, opinor, quia ſcribebat de maribus, ne tacta quidem commodiſſimo quamvis loco hoc eiuſdem conſecratione, qua de cf. 4, 9, 5. πρεσβ., P. retinente Bg. in hoc v. ubi Sch. „*ipſa ſibi mortem* inedia *conſcivit*“ ut alii etiam ſupplent; ſtatuente me ellipſin ſubſt. λιμῷ, addendam libro L. Bos., ex affini ap. Ael. V. h. 13, 23. e. αὐτὸν λιμῷ διακαρτερήσαντα — ἀποθανεῖν, periiſſe, *perſeverantem* in *inedia*, cf. ib. Ind. et p. 409. N. b. i. Suid. 1, 251. e. ἀπεκαρτέρησεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο, et 275. e. ἀποκαρτερήσαντα, ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα, Foeſ. Ern. Cl. Cic. Ind. Gr. L. Caſ. ad Ath. 2, 422. et ad Suet. Aug. c. 53. e. D'Orv. Ch. p. 233. Ind. Luc. cum 3, 222. N. 50. ubi in pr. l. 46. ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον, et p. 220. l. 21. ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 701. l. 78. pro quo et 2, 253. e. ἐγκαρτερεῖν, ſed cum Ind. ad Dion. C. p. 375. ad quem cum Sch. redditur noſter locus p. 1331. §. 119. ubi de noſtra perſona bis eodem Gr. uſus, cf. p. pr. e. ſed 1332, 8. ἑαυτὴν προσκατειργάσατο.

τοιούτῳ) Bg. in μ. δὴ ut 3, 4, 15. ſed in rel. e P. fere, cf. in πρ. 3, 7, 12. ſed in additum a P. adv. μόνον hoc cap. §. 3. it. pron. 4, 12, 11. ubi ad v. συνετ. Bg. cum Sch. „*totum* tempus, *quo* regnavit, *conſummatum eſt* ſex *annis*“ ſed Noſter peculiari ratione in v. cum pr. ἐν et de χρόνος, cf. Xiph. S. 437, 27. τοιούτῳ μὲν τέλει Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, βιοὺς ἔτη λ. Dion. Rm. p. 1315. §. 35. it. Aur. Vict. de Caes. 21, 5. anno *potentiae*

πᾶς δὲ ὁ χρόνος, ἐν ᾧ μόνος ἐβασίλευσεν ἄνευ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐν ἓξ ἔτεσι συνετελέσθη.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ [g] Ἀντωνίνου, ἐν ἀφασίᾳ τε ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου [h]. ἔμειναν τε ἡμέρας [i] δύο ἀβασίλευτοι [k], ἐζήτουν τε, ὃν ἐπι-

19. ctum eſt. Omne autem tempus, quo ſolus imperavit ſine parente ac fratre, ſex annis conſummatum fuit.

Mortuo autem Antonino incertus erat exercitus et ignarus, quid ageret: fueruntque biduo ſine imperatore: et quaerebant, quem eli-

g) In Ms. Ba. τοῦ abeſt. *Mart.* cf. N. h) Hic comma fuit in Par. et Pat. ſed colon in Ed. i) ἡμερῶν δύο Ms. Ve. v. N. k) Colon in Ms. Ba.

Texto *moritur*, qui adeo cum Noſtro etiam ſolos imperii annos memorat, alibi tamen quoque aetatis, cf. ſupra §. 12. e.

Τελευτήσαντος) Copulam omiſit P. iterum, cf. 4, 13, 6. 11. ut Ms. articulum, eiectum vi, ob faſtidium trium ſimilium, aut elapſum ob pr. cf. 4, 13, 9. ſed 1, 8, 17. in Bg. e P. aut Stp. Th. 3, 167. E. ad v. ἦν cum pr. ἐν per adi., ubi Noſter ad analog., varians ſic cum 2, 12, 5. καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε κ. ἀπ. ſed e Lat. Bg. copulans ſyn., ut in ἀπ. cum gen. per analog., cf. 1, 6, 21. in Bg. partim e P. ad τ. πρ. ſed Luc. 2, 65. i. ἀπορία τῶν λεκτέων, dicendorum *penuria*, ubi et phraſes ſyn. p. 214. l. 33. ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, *in* paupertate *conſtitutus*, it. 1, 725. l. 12. ἦν ὑπ᾽ ἀπορίας, aeſtuabam *conſilii inopia*, et p. 749. l. 30. μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι, ne *inopes* vitam *agant*.

ἡμέρας) Dio ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν μετὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν. Ergo illud Capitolini, cum dicit, *ſtatim* arripuiſſe *imperium*, cum mora intelligendum eſt. *Boecl.*

Illa Gr. ſunt ap. Xiph. S. 439, 36. ſed e Dion. excerpſeram olim 1319, 24. τελευτήσαντος αὐτοῦ, φανερῶς μὲν οὔτ᾽ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὔτε ταῖς ἔπειτα ταῖς δύο, ἐπεβάτευσεν αὐτῆς (τῆς ἀρχῆς,) ἵνα μὴ ἐπὶ τοῦτ᾽ αὐτὸν ἀπεκτονέναι δόξῃ· ἀλλ᾽ ἄναρκτα παντελῶς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀπ᾽ αὐτοτελοῦς ἄρχοντος τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα — διεγένετο. ſed ap. Capit. duo ſunt loca in Macr. c. 2. i. p. 747. *Occiſo* ergo *Antonino* Baſſiano, *Opilius* Macrinus *praefectus* praetorio *eius*, qui *antea* privatas *curabat*, imperium *arripuit*, et c. 5. i. p. 753. ſtatim *denique* arripuit *imperium*, ubi Cas. N. 2. „non plane ſtatim, ſed quarto demum die, vel ſecundo, ut Herodi. ἐμ. — ἀβ.“ ſine Vs, cum Dione facientibus etiam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1065. i., dum in Ms. caſu temporis alio contraria eſt ratio, ac 4, 8, 16. i., non tam e lapſu in finibus, cf. 1, 15, 11. e. 3, 12, 23. quam e gloſſa per comparationem 4, 2, 7. ἑπτὰ — ἡμερῶν et 1, 14, 9., ad quos numeros, niſi in aliis etiam diſſenſus eſſet Noſtro cum Dione, facile adderes particulam που, elapſam per ſe a pr. δύο, cf. 2, 12, 7., manente in vulg. etiam P., unde Bg., etiam in rel., ubi ſervaſſem ſaltem *manſerunt* dies *duo*, et Noſter per analog. in ἐμ. cum ἀβ. et hoc traduxit ad remp. Romanam, cf. de perſ. vel re Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Xen. Hell. Thuc. cui add. p. 150. i. Diod. S. ubi 1, 365. l. 8. εἶτα — ἀβ. τῇ-

λέξονται ἄρχοντα. καὶ γὰρ ἠγγέλλετο, μετὰ πολλοῦ πλήθους καὶ δυνάμεως ἐπιὼν Ἀρτάβανος, δίκας ἀπαιτήσων, τιμωρήσων τε τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις. αἱροῦνται δὴ βασιλέα, πρῶτον μὲν Ἀδούεντον [l], ὡς στρατιωτικόν τε καὶ ἔπαρχον οὐ φαῦλον γενόμενον [m], (ὁ δὲ, γῆρας

2. gerent principem. Etenim nunciabatur cum magnis copiis et viribus adventare Artabanus, poenas exacturus, ulturus que caedem inter federa et pacem caeſorum. 3. Eligunt ergo imperatorem primo quidem Audentium, ut militarem virum et praefectum non malum: (ſed ille

l) Tacentibus hic Mss., modo in edd. erat Αὔδεντον cf. 4, 12, 1. m) Ms. Ba. pro parentheſi verba habet modo incluſa colis. *Mart.* ut Ox. 2.

vunt absque *regio dominatu*, Luç. et Dion. C. 1297, 67. ſed in rectionem et conſecutionem temporum v. impf. ἐξ. cum pron. et fut. indic. ſimile quid ap. *Dem.* 136, 13. μὴ — ζητεῖτε, ὅν τινα — μισήσετε λ., variante *Noſtro* cum 3, 5, 5. et 2, 13, 13. ᾑροῦντο — ἀρχ., ut per id ipſum hic §. 3. et per ſubſt. βασ., unde nec Bg. in Lat. variat.

καὶ γὰρ) Liber P. in his particulis et in omiſſo ſubſt. δυν., quod cum πλ. iungitur per copiam, ſed et per hendiad. pro 3, 7, 17. πλήθει δυνάμεως et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 4, 15, 1. σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ, dum et alibi interpoſita copula καὶ vitat continuos gen., cf. 3, 10, 4. (nobis *mit* groſser *Heeresmenge* ſ. *Heeresmacht*,) et in μ. δυν. ad 3, 6, 23. in que rem ipſam Dion. 1333, 63. Ἀρτάβανον δυνάμει πολλῇ ἐς τὴν Μεσοποταμίαν ἐμβεβληκότα, ſed in variationem 2, 12, 1. ἀγγέλλεται — προσιὼν, ubi Bg. iterum e P. negligit rectionem cum particip. it. ſeveram Lat. in ſq. δικ. ἀπ. pro Liv. *poenas expetere*, cf. aliunde Stp. Th. 1, 1004. G. e. (cum Bud. C. 25, 27. et Loesn. Obſ. p. 106. i.) ſed 3, 1576. F. τιμ. hinc e P., quem deſerens Bg., admittit aliquod paregmenon, vix probabile, pro *caeſos*, vel ſaltem *ſanguinem — caeſorum*, ubi Noſter ad analog., cf. 4, 13, 6. ſed Stp. Th. 3, 939. i. partim e P. „*poenas* exacturus *de iis*, qui *inter* pacem *et* federa *caeſi fuerant*“ ſed p. pr. e. ἐν σπ. e Thuc. ſine Ind. ubi tamen alius locus ex 101, 19. ſtante *federe*, ſed p. pr. l. 12. ἐν εἰρ. pacis *tempore*, cf. Luc. v. εἰρ. it. Dem. cui add. 212, 25, et in rem ipſam ſupra 4, 11, 6. ſqq. et Capit. in Macr. c. 8. p. 758. m. Artabane *graviter* necem *ſuarum* civium *vindicante*.

ὡς στρατιωτ.) Contra hanc quidem laudem nihil reperi ap. Dionem, ſed 1322, 42. et p. ſq. i. illum non be[ne] ſe geſſiſſe in vel conſulatu, vel praefectura tum praetorii, tum urbis, quod utrumque hic intelligas per abſolute poſitum ἐπ., aſſumtis ſubſt. τοῦ στρατοπέδου et τῆς πόλεως, quanquam et ſolum procedit primum, quia ſolum tactum eſt una cum laude τοῦ στρατιωτικοῦ ſupra 4, 12, 1., ad quod adi. Bg. e P. addit ſubſt. ἄνδρα, (cf. 4, 7, 13. ſed ſecus 4, 12, 3.) ut ex eodem opprimit particip. γεν. cf. 2, 1, 10., variante Noſtro cum 3, 4, 15. μὴ φαῦλος λ.

ὁ δὲ) Conſentit Dio p. 1322. τετολμήκει μὲν ὁ Ἀδούεντος τοῖς στρατιω-

προϊσχόμενος, παρῃτήσατο,) μετ' ἐκεῖνον δὲ, τὸν Μακρῖνον, πειθόντων αὐτοὺς ⁿ χιλιάρχων, οἳ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑ-

ſenectutem praetendens, re-cuſavit,) poſt illum autem Macrinum, ſuadentibus tribunis, quos etiam inſidiarum adverſus Antoninum et coniurationis participes ac ſocios

n) Ms. Ba. πειθ. αὐτὸν χιλιάρχων τε καὶ ἑκατοντάρχων, καὶ ὅσοι τῆς ἐπιβ. quorum pronomen ſing. Bs. 2. L. per compendium αὐτ' referat, v. N.

ταις, μετὰ τὸν τοῦ Καρακάλλου θάνατον, εἰπεῖν, ὅτι Ἐμοὶ μὲν ἡ μοναρχία, ἅτε καὶ πρεσβεύοντι τοῦ Μακρίνου, προσήκει· ἐπεὶ δ' ὑπέργηρώς εἰμι, ἐκείνῳ αὐτῆς ἐξίσταμαι, ſupplente P. ad v. παρ. ſubſt. τὴν ἀρχὴν ſ. βασιλείαν, quae abſtracta lateant in concretis pr. βασιλέα et §. 1. ἄρχοντα, ubi et ſufficit commune illud pron. τοῦτο, ſc. τὸ γενέσθαι ἄρχοντα ſ. βασιλέα, dum deſerit Bg. etiam in altero v. πρ. ubi Sch. tenet Lat. utr. e Sb. Ind. cf. 2, 3, 7. et Stp. Th. 1, 1363. E. „ὁ δὲ τὸ γηρ. — παρ. *ipſe* autem *ſeneɛt*. excuſans, *repudiavit*, deprecatus eſt“ quae, ſumta e Bud. C. 679, 18., cum alia lect. et partim e P., repetit ib. p. 243. E. e. ſed ad Capit. in Macr. c. 5. p. 754. Cas. N. 1. hinc ſine Gr. „recuſabat Adventus, praetextu aetatis uſus.“

μετ' ἐκεῖν.) Dio 1319, 37. τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ — αὐτοκράτωρ ὑπ' αὐτῶν, ὡς καὶ καταβιασθεὶς, ᾑρέθη, qui adeo electionem tribuit militibus, ut Noſter non modo ſupra 2, 13, 3. ſed etiam hoc cap. §. pr. et 1. et hic per plur. αὐτοὺς, referendum cum pr. v. αἱροῦνται et ἐζήτουν et ἔμειναν ad §. 1. ſing. ὁ ςρατὸς collectivum, per ſyneſin, ſubaudito ſyn. ςρατιώτας, pro quo pertineat ſing. αὐτὸν in Ms. ad Macrinum, quod per ſe procedit, etiam ex iſtis antea Dionis ὡς — καταβ., dum P. cum Bg. omne pron. opprimit iterum, (hauddubie ob ambiguitatem, *ſuadentibus* ipſis *tribunis*, quod vitabitur ſic, *hortantibus* ipſos *tribunis*,) et per ſe etiam lapſus incidere potuit in finibus ους et ον, cf. 1, 17, 3. Tamen, quum et Mss. rel. maneant in vulg., habeo lectionem Ms. Ba. pro opera librarii, etiam ob rel. novitates, nec a P. agnitas, tum ſubſt. cum copulis τε καὶ ἑκατ., (ductum fortaſſis ex aliis Noſtri locis, ubi eſt ſimul, cf. 2, 13, 3.) tum ſyn. pron. cum καὶ alius et loci et notionis, καὶ ὅσοι λ., in quibus tum vis eſt manifeſta, tum aliquid contra Dionem, quem meminimus ſupra tantum narraſſe χιλιάρχους, quos hic Noſter demum addit, ſupra nondum tactos, (ut interdum quaedam ab initio tacentur, cf. 3, 7, 16.) 4, 13, 2. ἦν τις ἑκατοντάρχης λ. e quo ipſo tamen loco firmari contra queat novitas haec Ms., ſed et aeque illinc ducta. Verum maxime adverſantur fidei illius Ms. illa καὶ ὅσοι, quia lapſus in his non cogitari poteſt, quanquam ſunt ap. Noſtr. alibi, cf. 1, 9, 1., et, licet taceat Dio, tamen alii, praeter memoratos tribunos et Martialem centurionem, etiam conſcii caedis illius fuerunt, nominati a Spart. in Car. c. 6. e. p. 718. i. cf. 4, 13, 2.

χιλιάρχων) Rectius cum articulo legemus τῶν χιλιαρχ. Mox malim τῷ Μακρίνῳ, dandi caſu. *Sylb.* Bene ſi habet τῆς ἐπιβ. τοῦ Ἀντ., idem valet, atque τῆς ἐπιβ. κατὰ τοῦ Ἀντ. *Reisk.*

Prima Sb. res de artic., per ſe elapſo a pr. τους, ſaepe compoſita eſt, cf. 3, 8, 10. Alteram ipſe Rsk. ſibi confecit iam in Anim. ad Gr.

πωπτεύθησαν [o] μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. παρέλαβε δὲ [p] τὴν βασιλείαν Μακρῖνος [q], οὐχ οὕτως εὐνοίᾳ καὶ πίστει τῶν

Macrini fuiſſe ſuſpicio extitit poſt eius mortem, ut in ſequentibus dicemus. Adeptus autem eſt imperium Macrinus non tam benevolentia erga ſe

o) Ms. Ba. ὑπωπτεύθησαν. ὕστερον γοῦν ἐκολάσθησαν μετὰ λ. ſic et Ms. Vi. ſed comma poſt ὑπωπτ. ſed Ms. Ve. etiam ſic, at poſt depravatum ὑποπτευθ. (ſolenni lapſu in vocali; cf. 4, 12, 7.) colon, v. N. p) παρέλαβέ τε τὴν λ. Mss. Ba. et Ve. ut A. Bs. Pat. et Par. 2. v. N. q) Mss. Ba. et Ve. ὁ Μακρ. v. N.

A. V. 1. ad Cas. Dion. p. 14. e. „Εὐμενοῦς ἐπιβουλαὶ ſunt *inſidiae* in *Eumenem*. Euſeb. — μετὰ τὴν τῶν ἀποστόλων ἐπιβουλὴν, *poſt* commiſſum *in* apoſtolos *facinus*. ubi Valeſius praeter rem κατὰ inſertum ivit“ quam per praep. adeo adiuverit gen. hic quoque Bg. (cf. 4, 12, 11. e.) qui, deſerens P. tum hic, (ſervantem ſevere quidem gen., ſed ſine exemplo ſimili ap. G. Th. it. Schell. Lex. et per Indd. Lat. aliquot inſpectos,) tum in rel. (etiam in ſecunda Sb. coniectura de dat. τῷ Μακρ., monſtrato a P., et per ſe non improbabili a lapſu in vocalibus, ac pendente a v. ſq. γεγεν.) verſatur in συνωμ. cum gen. τῆς ἐπιβ. fere ut 1, 8, 11. συνωμότας τῆς βουλῆς, (ad quem locum diximus ſimul de hoc,) ſed hic pro uno Gr. τῆς ἐπ. adhibens duplex ſubſt. Lat. (cf. 2, 1, 14. ποθ.) hauddubie ad explicandam et molliendam rationem Noſtri peculiarem. Sed in ſq. ὑπ. paſſ. cum nominativo et inf. (e ratione Thuc. ſine Ind. 416, 17. *in* ſuſpicionem *venerunt*, cf. Stp. Th. ubi et alter modus ſyn. cum nominativo participii, e Dem. quidem ſine Ind. 153, 12. cuius tertio rectionis generi cum pr. εἰς add. Phil. p. 757. E. e. cf. Ind. Xen. Cyr.) Bg. e P., non item Sch. „ſuſpecti *fuerunt* coniurationis“ pro quo liberiori adhibuerim paſſ. *ſuſpectati ſunt*, ſolenne hiſtorico Tac., cf. G. Th., vel *fuiſſe* ſuſpecti *erant* cum Capit. in Macr. c. 12. m. p. 766. i. quum *quidam* milites *ancillae* hoſpitis *pudorem* depravaſſe *ſuſpecti eſſent*, (quod et ipſum per ſe eſt participium paſſ., habitum deinde pro adi. cf. Schell. Lex.,) et ap. Lampr. in Diadum. c. 1. i. p. 771. occiſo *Baſſiano* factione *Macriniana*, it. c. 2. p. 794. e. occiſo *Macrini* factione — *Antonino*, ad quem Macrinum refero Noſtri illa hic adiuncta, μετὰ τὴν ἐκείνου τελ. ut ſenſus ſit, poſtquam deinde agnitus eſſet Macrinus, ut auctor occiſi Caracalli, et ipſe Macrinus, ob id ipſum ſimul occiſus, ſuſpectos quoque fuiſſe tribunos, qui Macrino eſſent ſuaſores ad imperium ſuſcipiendum, atque adeo fautores eius; ut pertineat pron. ἐκείνου ad proximam perſ. τοῦ Μακρ., non ad remotiorem τοῦ Ἀντων. Ea que rectio noſtra manifeſto eſt in Mss. ſupplemento, quod, per ſe elapſum ob ſimiliter finiens, (cf. 3, 12, 15.) tamen nec in P. comparet, nec deſideratur neceſſario ad ſenſum, tum habet aliquid redundantiae in adv. ὕστερον cum μετὰ τ. ἐκ. τελ., ductum fortaſſis e 3, 7, 3. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. Caeterum ad ſqq. ὡς — ἐρ., eadem cum illis 1, 14, 12. (ubi Bg. ut 2, 15, 13. ſed hic e P.) Leisn. in m. Ox. „ubi haec dicit?“ cum non deinde dixerit Noſter, dicemus, id eum oblitum eſſe; qualis oblivio etiam in non longiſſimo opere, ut ſomnus, obrepere poteſt.

παρέλαβε) Praeter Mss. adiunctum iterum artic., (cf. 3, 7, 8. m. ubi excidere potuit, non item facile hic, veniens forſan e pr. §. et cap. to-

στρατιωτῶν, ὡς ἀνάγκη, καὶ χρεία τοῦ παρόντος [r] καιροῦ. τούτων δὲ πραττομένων, ἐφίσταται ὁ Ἀρτάβανος μετὰ μεγίστου πλήθους καὶ δυνάμεως, ἵππον τε πολλὴν [ſ] ἄγων καὶ τοξοτῶν μέγα τι πλῆθος [t],

militum et fide, quam neceſſitate, ac poſtulante praeſenti 6. occaſione. Haec dum aguntur, ſupervenit Artabanus cum maximis copiis et viribus, equitatum ingentem adducens et ſagittariorum magnam multi-

r) In Excpt. Ms. Ba. erat ſic. „τοῦ παρόντος καιροῦ — τοῦ καιροῦ“ ſed Leisn. in m. Ox. „Stp. addit καιροῦ.“ Scilicet modo χρείᾳ τοῦ παρόντος fuit in edd. A. Bss. Par. Ox. et Pat. v. N. ſ) πολὺν Ms. Ba. mendoſe iterum, ut 4, 10, 7. e. t) Colon in Ms. Ba.

to praec., ubi tamen etiam ſine artic. hoc nomen proprium ponitur §. 3. e.) copulam Ms. aliam, ut 4, 13, 5., reſpuit cum Mss. rel. etiam P., qui liberior eſt in rel., maxime omiſſo ſubſt. εὐν. ubi Bg. forſan ſine neceſſitate ſupplet quaedam, cf. 3, 11, 2. ſed Lat. ad πισ. pro fiducia cepit aut fidelitate, (ubi Noſter cum gen. τ. στρ. ad analog., reſpiciens, quoad rem, ſua illa 4, 12, 3. τοῦτον, ὡς μηδὲ στρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον,) ſed in Lat. ad v. παρελ. liberior, quam P. et ſupra aliquoties; pro Lat., quod in N. ſq. ap. Capit.

ἀνάγκη) Capit. (in Macr.) vi et fraude invaſiſſe eum imperium, aliquoties ait. Inter alia c. 5. (i. p. 753. e.) *imperium*, quod *raptum* ierat, *ſed* quaſi *invitus* acceperat. *Boecl.*

Cf. laudata e Capit. ſupra ad §. 1. ἡμέρας. Ad ſq. P. deſerit etiam Sch. „hodie dicerent, *ratione* ſtatus *poſtulante*, etſi parum ſit honeſtum“ quod particip. inde duxit Bg. ob pr. ἀν. ſyn. et paupertatem ſermonis Lat., dum explicatio hic ſequitur illius ἀν., et ſcribitur modo ad analog. in χρ. cum gen. aliquo; ubi ſubſt. καιρ. potius capio proprie, pro temporis rationibus (circumſtantiis) ſ. ſtatu, et totum reddo ſeverius *uſu* praeſentis *temporis*, e quadam Noſtri Lat., iunctis ſyn., ſed faciliori ac difficiliori, it. proprio et tropico, cf. G. Th. 1125, 49. „Tac. *ex* uſu *temporis*, i. quando tempus exigebat“ cf. de χρ. pro neceſſitate Stp. Th. 4, 610. G. Ind. Xen. Pol. Z. et in Schol. Thuc. cum Abr. Dl. A. et Bauer. Or. ſed in alias notiones Suid. Hes. L. N. T. Moer. p. 415. Thom. M. p. 918. L. Bos. Obs. Miſc. p. 106. Rsk. ad Polb. p. 38. m. 211. e. Abr. l. l. p. 139. i. (ubi locus Soph. Oed. Col. v. 1838.) Ind. Sb. cum ej. Dion. H. T. 1. Hesd. Soph. Ai. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 141, 7. 166, 7. 10. 169, 14. coll. 16. Xen. M. S. Aeſch. Fi. et S. ep. it. Epict. cum N. ad 33, 7. Fa. Aes. Luc. Diod. S. Ioſ. et Gat. Adv. ſed in ἀν. cum gen. Ael. V. h. Iam in Ms. omiſſum particip. (3, 9, 16. 3, 15, 10.) παρόντος procedit per ſe et ex analog. illa Lat. ap. Tac. ſed agnoſcit cum Mss. rel. etiam P., qui contra non habuerit gen. τοῦ κ., ſubintelligendum illum quidem per ellipſin, cf. L. Bos. et 2, 5, 1. ſed et retentum a Mss. rel. et ab aliis ſcriptoribus diſerte additum, cf. 1, 14, 3. ſed ap. Beg. 2, 708. in numis Macrini tertium, forſan huc pertinentem.

τούτων δὲ) Omiſſam a Bg. e P. iterum copulam, ut 4, 2, 20. 4, 13, 14., ſumo pro γὰρ, ut cauſa reddatur pr. §., variante Noſtro cum §. 2. per

καταφϱάκτους τὲ ἀπὸ καμή- tudinem, tum cataphractos
λων ἔξωθεν μακϱοῖς δόϱα- deſuper a camelis pugnantes

ſyn. et v. et adi. cum gradu alio, dum libere P. addit iterum adv., cf. 4, 11, 2. (unde Bg. in ſq. πολλ. et ἀγ. cf. 3, 9, 4. e.) ſed contra omittit μ. τὶ, ubi Bg. opprimit pron. ſecus ac 1, 10, 8. ſed Noſter variat per ſyn. adi. cum 3, 4, 11. πολύ τι πλῆθος, ſcribens per analog. in τουτ. ϛϱατ., ubi P. ſeverius ap. G. Th. v. *actus* i. Caeterum in hoc bello diſcedit Noſter a Dione iterum quatuor partibus, deinceps a me proponendis, hic quidem primo, quod non habet, Macrinum miſiſſe Artabano captivos, et pacem ei obtuliſſe, ſed haec ab Artabano repudiata, et alias praeterea conditiones propoſuiſſe, cf. Dion. 1333, 65. ſqq.

καταφϱάκτους) Cum δόϱασι ſubaudiendum μαχομένους, aut ſimile quodpiam participium, ut infra 4, 15, 4. *Sylb.* Pro ἔξωθεν legerem ἄνωθεν, ut 4, 15, 4. Dein putarem excidiſſe vocem μαχομένους aut ſimilem. *Leisn.* Subaudi (ad ἔξωθεν) τοῦ ἐφίκτου, *eminus*, aut *deſuper*, quo gladii attingere non poſſent. Longiores enim erant ſariſſae Arabum, quam enſes Romani. Num etiam legendum ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων, ut 4, 15, 4. *Reisk.* Lego ανωθεν, *deſuper*. Simul inſerere vellem adhuc μαχομενους aut ſimile quid, quanquam non omnino opus id eſt. Saepius vox ανωθεν hoc ſenſu ap. noſtrum occurrit. Sed quod maxime confirmat meam emendationem, c. 15. §. 4. de iisdem Cataphractis dicitur: μεγάλως ανωθεν εβλαπτον. — Hoc ipſum εξωθεν peſſime vertitur et explicatur a Pol. et Scheid. per *tantum*, (ad 4, 9, 14. quidem, non vero hic, v. N. ſq.) *Gedik.*

Sch. in rel. cum P. ſed in „ἐξ. *forinſecus*, incertum tamen, annon aliud ibi ſignificet“ tum Leisn. in m. Ox. „f. ἐξωθοῦντας“ denique ap. L. Bos. Ell. p. 443. i. „μάχεσθαι — deficit hoc v. in illis Herodiani l. 4. c. 28. §. 6. ἄγων καταφϱάκτους ἀπὸ καμ. ἐξ. μ. δοϱ. ſub. μαχομένους“ ſine Vs. Iam, etſi Leisn. in m. Bg. Ms., ducta linea ſub Lat. *deſuper* et ſcripta in marg. voce Gr. ἔξωθεν, innuere videtur, illum hoc Gr. ita reddidiſſe: tamen ego quidem non definire audeo, quid ille hic, tacens per Notam, voluerit, utrum verterit privam pr. ἀπὸ duplici Lat. *deſuper a*, (in primis, quia iunxit haec et praepoſuit adv., quanquam et 2, 8, 3. e. in ἀπὸ πϱογόνων ἄνωθεν ordinem invertit *inde a maioribus*,) an pro ἔξωθεν correxerit μαχομένους, (quaſi ſyllaba θεν, per compendium ſcripta, tenuerit μενους, cf. 1, 6, 19. ἀϱχομ. ſed confuſum ξ et χ, cf. 3, 6, 4. ὑπηϱξ., denique ſyllaba μα lateat in ν et ε) poſtremo an illud particip. modo ſuppleverit; dum P. ſequitur aliam prorſus lectionem, ἐν καμήλοις ἑζομένους ſ. καθεζομένους, ſed libere, quippe habens tamen praeterea oblique illud particip. μαχομένους, quod, quia durior mihi quidem videtur illius ellipſis, niſi Mss. olim aliquid aliud ſuadeant, hic noſtris tacentibus, repoſiturus ſum aliquando aut ſolum pro ἔξωθεν, aut hoc adv. ſervato ſimul; quanquam nihil reperi, niſi illius notiones vulgares, cf. Foes. L. N. T. cum Kypk. Ind. T. 1. et 2, 198. Thuc. Rs. Or. V. 4. Dem. Fa. Aes. et Xen. M. S. nec adeo pro *deſuper*, quo Lat. reddit Bg. 4, 15, 4. ἄνωθεν, a Leisn. et Gedik. propoſitum, quod ſane vicinum ad litteras vulg., et aptius quidem, quam vulg., nec tamen ita neceſſarium, ut participium aliquod, ad pingendos καταφϱάκτους, qui alias ſunt equites et equi, lorica ſquamata e ferro muniti, ſed hic, de Parthis itidem,

σιν [u]. ὡς δ᾽ [uu] ἀπηγγέλη προσιὼν, συγκαλέσας τοὺς ϛρατιώτας ὁ Μακρῖνος, ἔλεξε τοιάδε [x]. „Ἀλγεῖν μὲν ὑμᾶς πάντας ἐπὶ „τοιούτου βασιλέως [y], ἢ, ἵνα „τἀληθῆ λέγοιμι, ϛρατιώτου „ἀποβολῇ, θαυμαϛὸν οὐδέν.

7. longis haſtis. Ut autem nunciatum eſt, illum accedere, convocatis militibus, Macrinus dixit huiuscemodi quaedam.
8. *Dolere quidem vos omnes eiusmodi principis, aut, ut verum dicam, commilitonis amiſſione, minime mirandum;*

u) Ms. Ba. δόξασι. ὡς λ. depravato elemento ac demto ν ἐφελκ. ut 4, 2, 15. e. uu) δὲ ἀπ. Ms. Ba. plene, cf. 4, 10, 2. x) Cum novo verſu inſcriptio ſolennis δημηγορία Μακρίνου in ed. A. al. y) In Ms. Ba. βασιλέως θανάτῳ, ἢ ἵνα τἀληθῆ λέγοιμι συϛρατιώτου ἀπ. non male, ſi quid video. *Mart.* De novis lectionibus his v. N. Sed parentheſis ſigna in Stp. rel. (ἵνα — λέγοιμι) abfuerunt quoque in ed. A. al. ut τ᾽ ἀληθῆ in Ox. Pat. et Par. 2. cf. 4, 12, 7. denique ἀποβολῆ mendoſe ſine iota in Stp. cum Ing. 1.

diſtincti a reliquo equitatu, (in pr. ἵππον πολλὴν,) modo loricati in camelis, his que lorica pariter, opinor, tectis plumata, ut diſtinguuntur quoque 4, 15, 4. unde non opus fuerit Rsk. additamento, cum ſaltem e poſteriore loco res de camelis fiat certa, quanquam non alibi loricatos vidi memoratos eiusmodi, cf. Stp. Th. hinc ſine Vs., Suid. 3, 714. m. ad Heſy. N., ad Dion. C. p. 234. 584. Schm. ad Heliod. p. 456. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 130. i. cum imagine p. 136. Rhodig. L. A. p. 1198. D. Graev. ad Iuſt. 41, 2, 10. Cort. ad Sall. Heyn. ad Virg. A. 11, 770. Ern. Ind. Amm. M. v. *cat.* et *clibanarius*, et in utr. G. Th. (ubi tamen loca Livii confuſa ſunt et corrupta pro 35, 48. i. 37, 40. m. bis, *equitum* loricatorum, *cataphractos* ipſi *appellant*, it. 37, 42. i. ubi et *uſus* praelongarum *haſtarum*, — unde h. l. ad Gr. μακρ. duxit P. ſuum Lat. — quorum primus locus falſo numero eſt etiam ap. Stp. Th.) ap. Ioſ. 2, 345. m. ubi diſtinguuntur etiam ἱππεῖς, ſunt que pedites tales, cf. Ern. l. l. et Ind. Thuc. cum Schol.

ὡς δ᾽) Variante Noſtro cum §. 2. ἠγγέλλετο — ἐπιὼν per compoſ. et ſyn. cf. 3, 7, 1., negligentius agit P., ſed Bg. ut §. 2. et in ſqq., ut ſupra, in cuius Ms. omiſſum §. ſq. adi. πάντ. reſtitui ſtatim e P.

ϛρατιώτου) Auctor συϛρατιώτου ſcripſiſſe videri poteſt, ut ſupra 4, 13, 15. et 4, 7, 11. *Sylb.* utique συϛρατ. ſcribendum videtur. *Stroth.* Melius ſane συϛρατ. Sed et hanc coniecturam iam pridem a me factam praeripuit mihi Strothius, utrique tamen iam Sylburgius. Confirmatur ea exinde etiam, quod milites ipſi paullo ante dicuntur cenſuiſſe ſe συϛρατιώτην amiſiſſe c. 13. §. 15. *Gedik.*

Etiam Leisn. in Ox. textu ſyllabam συ plumbo praefixerat, quae poteſt per ſe elapſa eſſe a pr. μι, et alio in vocabulo periiſſe putatur ad Thom. M. p. 829. N. 2. Tum ipſe Bg. exprimit συϛρατ., ſive ſecutus Sb. ſive P., qui adeo praeterea coniecturam iſtam confirmet, ipſam que lectionem Ms. Ba. At Sch. „ϛρατιώτου, *commilitonis*, principis" nil, niſi P. refert Lat. De utraque voce Gr. nihil reperi ap. Grammaticos, de ſimplicibus et compoſ. in partem utramque cenſentes, Thom. M. p.

„φέρειν δὲ τὰς συμφορὰς, καὶ 9. ſed tolerare calamitates „τὰ [z] προσπίπτοντα μετρίως et tales caſus moderate ferre,

z) τὰ omiſſum mendoſe in Bs. 1. R.

207. ſq. v. δημότης, p. 728. ſq. v. πολίτης, it. Moer. p. 273. v. ὁμόδουλος, it. Herodi. Gramm. p. 475. ſq. it. ad Luc. 3, 562. N. 78. et D'Orv. Ch. p. 704. m.; ut adeo de bonitate ſubſt. στρατ. nulla poſſit eſſe dubitatio, nec, altera ex parte, an στρατιῶται queant dici reddi que commilitones interdum, v. c. quum imperatores exercitum oratione alloquantur, etiam, ubi miles gregarius alios et ſocios vocet στρατιώτας, quos v. c. ap. Luc. 2, 612. l. 51. Gs. diſerte interpretatur commilitones. Praeter quae et allata ad 2, 11, 4., non deprehendebam locum, ubi ſimplex στρατ. ſic acciperetur, nec, quod maximum eſt, in tali contextu, qualis eſt hic, cum de imperatore ab imperatore ſermo ſit ad milites reliquos, adhibita que illa adiunctione atque correctione; ubi ad ſuſtinendam lect. vulg. modo quatuor haec afferri poſſe mihi videntur; primum, quod ſumi licet in laude, pro miles ſ. bellator; ut de rege ac principe quoque praedicare ſolent noſtrates, er iſt Soldat ſ. ein Soldat; patitur que pr. pron. τοιουτ., et ipſum in laudibus ſolenne, talis, tam egregii, militis, (eines ſo trefflichen Soldaten, Kriegers, Streiters, ſ. Helden;) tum ſecundum, quod manent in vulg. etiam Mss. rel., hoc eſt, eiusmodi, qui non ita ſunt depravati a manu correctoris, quam tertio Ms. Ba., cuius fides ſuſpecta eſt reddita iam quam plurimis gloſſis, et qui quarto loco hic etiam ſuſpicionem talem praebet in addito ſubſt. altero θανάτῳ; quod quippe non facile excidere potuit iſto loco, et adeo violentiam prodit, nec ipſum conſpicitur in Mss. rel., ſed nec in P., qui tamen antea cum Ms. Ba. faciebat; ut adeo, tanquam gloſſa ſtans in marg., pertinens que ad ſubſt. ἀποβολῇ, venerit in locum iſtum, aut etiam, tanquam pannus, aſſutus ab ingenio librarii, non ferentis hoc, ut diſtraheretur gen. βασ. ita interiectis aliis a ſuo altero caſu ἀποβ. (quod genus orationis tamen Noſter etiam adhibet alibi, ut in gen. pron. αὐτοῦ, divulſo a ſuo ſubſt. cf. 4, 8, 12.) vel quoque facturi maiorem concinnitatem e pari membro per gen. cum ſubſt., quam aequabilitatem ille Ms. et alibi obtrudit, alio in genere, cf. 2, 6, 22., ſed Noſter non ubique venatur, cui hic ſufficere potuit unum ſubſt. ἀποβ., per analog. cum illis ſubſt. iunctum, ſed a Bg. potius cum Sch. redditum, pro liberiore P., cf. pauperem Stp. Th. et L. N. T. cum Ktb. Obs. p. 263. e. per Lat. vicinius iactura, ſed in formulam eandem τὰλ. λεγ. ap. Hoog. Op. p. 497. i. Fi. Aeſch. 2, 9. i. cum Ind. Rs. Or. V. 4. ſed ſyn. etiam ἀλ. λεγ. ſine artic., absque diſcrimine, Luc. v. ἀλ. e. et ſine Ind. Dem. 254, 26. it. ap. G. Th. v. ut 1116, 68. „ſed de iudicibus, et (vere ut dicam) de te futurum eſt“ variante Noſtro in ἀλγ. — θαυμ. cum 1, 4, 2. ἄχθεσθαι λ. ubi in θαυμ. οὐδ. Bg. e P.

φέρειν) Copiam Noſtri in dupl. phraſi ſyn., variato tamen ordine, a P. non toleratam, ſervat Bg., ſed liberius in duobus v. v. pro ferre — ſuſtinere, et in τὰ πρ. partim modo e P., per adi. et ſubſt. iterum, cf. 2, 7, 8. e. ubi Sch. „quaecunque incidant“ ſed Sb. Ind. „caſus adverſos“ e contextu ſic recte generis vocabulum intelligens in malam partem; ubi licet, tacente L. Bos., ſumi ellipſin ſubſt. πράγματα, et δεινὰ ſ. κακὰ, et Noſter modo per analog, (cf., praeter Ind. Dem. Luc. et Long. Mor.,

„ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον „σωφρονούντων. ἡ μὲν γὰρ ἐκεί„νου μνήμη ἔν τε τοῖς ἡμετέροις[zz]

hominum officium eſt ſanorum. Certe enim illius memoria in veſtris pectoribus

zz) Sic per edd, omnes, et tacite quoque in Mss. v. N.

propiora ap. II. Ev. 288, 53. περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων, cum Ind. Fd. et Epict. 10, 1. i. ἐφ' ἑκάστου τῶν πρ. cum N. Heyn.) ſed in formula pr. cum aliis, cf. ſine Ind. Dem. 20, 24. φέρειν τὰς σ. — ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι, (it. 34, 7. οὔ τοι σωφρόνων, οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων, — εὐχερῶς τὰ τοιαῦτα ὀνείδη φέρειν, et 258, 23. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας — φέρειν, ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως,) tum Dion. H. S. T. 2. 179, 35. φέροντες τὰς σ. ἀνδρείως, e Plat., cf. Menex. Gottl. p. 59. N. 43. cum Ind., dum Noſter adv., referendum ad pr. ſimul, addit tantum ad poſtr. v., celaturus forſan imitationem, reperiente me tantum v. ὑπομ. cum γενναίως τοὺς κινδύνους ap. Diod. S. ſed cum alio adv. ſyn. ap. Plut. Krg. et ap. Xen. Hier. 7, 4. δοκεῖτε ταῦτα πάντα ὑπομένειν, ἃ φέρετε ἐν τυραννίδι, copulata adeo haec duo v. etiam pro ſyn., tum ap. Stp. Th. 2, 881. E. „Cic. *caſus* fortuitos *magno* animo *ſuſtinere*, (et p. 907. C.) dicitur *aliquis* ferre *aliquid* μετρίως, qui non nimia laetitia effertur aut nimio dolore deprimitur. Iſocr. μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν, — Herodi. I, 4. φερ. — καὶ προσκ. — σωφρ." ſic ſine Vs. et cum lect. alia per omiſſum artic. ut in Var. L., cf. Zos. 2, 53, 1. τὴν τύχην ἐνεγκεῖν μετρ. οὐ δυνηθέντι, cum Bg., deſerto P., quod adv. adeo copulatur hic cum v. ὑπ. per analog., cf. in ſententiam Noſtri ipſam Gat. ad Ant. Ind. Lat. v. *calamitas*, et in rel. Dem. 97, 8. ταῦτ' ἦν εὖ φρονούντων ἀνθρώπων, it. 101, 3. ſine Ind., etiam hic deprehendente me tantum analogiam, cf. Xen. M. S. 2, 8. ποτέρως — ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν, Suid. L. N. T. Soph. Ai. Ariſt. Kuſt. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Abr. Dl. Th. cum A. Ael. V. h. Plut. Krg. et Hs. cum N. (ubi et cum pr. πρὸς) Xen. Z. Pol. et Cyr. ſed cum pr. περὶ M. S. it. Gs. Chr. et Dion. H. S. T. 1. ut cum ἐν Xen. Ag. 11, 10. et Rs. Or. V. 4. ſed cum dat. perſ. Luc. et in rem critic. D'Orv. Ch., deferente Bg. iterum P. (qui et libere addit pron., cf. 3, 15, 11. et adv.) it. in ἐργ. ubi Sch. „*eſt* prudentium *opus*" cf. 1, 5, 19.

τοῖς ἡμετ.) Pol. legit ὑμετ. Sed noſtram lect. retinere malim. *Steph.* Pol. habet: *veſtris* praecordiis. Legit igitur ὑμετ. Male vero. Memoria imperatoris ad omnes pertinebat. Sed ſaepius permutavit Pol. ἡμεῖς et ὑμεῖς, ἡμέτερος et ὑμέτερος, e. g. 2, 2, 12. 3, 6, 13. *Gedik.*

Res eſt eadem fere, quae 1, 5, 7. et 12. ubi Eeisn. in Ms. Bg. „leg. ὑμετ." ſed liber P. etiam aliter, addito adv. et in μὲν γ. per advers. δὲ, ut 1, 16, f. Bg. qui videatur legiſſe ἦ μ. γ., *formulam ſpondendi et iurandi* ſ. confirmandi, omiſſo μὲν, de more ibi quorundam interpretum, aut libere ſuppleviſſe adv. affirmandi, ut *ſane* ſyn. 1, 1, 4. e. 1, 6, 1. Pol. qui tamen ib. viſus ſic reddere μὲν, unde et Bg. id fecerit hic, deſerens eundem in phraſi rel., ſervatum oblique ac clam a Stp. Th. 2, 164. F. e. „ἐγκ. in hoc autem loco redditur *inſidere*, ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις, (ſic ſine auctore, hinc hauddubie, ut 3, 1020. F. e.) l. 4. ἡ ἐκ. μν. ἐν τοῖς ὑμετ. ς. ἐγκ. *illius* mem. *veſtris* in *praecordiis* ſ. veſtro in pectore, „*inſi*-

„ςέρνοις ἐγκείσεται, τοῖς τε εἰς „ὕςερον παραδοθήσεται [a], καὶ „δόξαν αΐδιον φέρουσα μεγά- „λων τὲ καὶ γενναίων ἔργων, ὧν „ἔδρασε, φίλτρων τὲ καὶ εὐνοί- „ας, καμάτων [b] τὲ κοινωνίας

haerebit, atque ad poſteritatem propagabitur, gloriam ſempiternam percipiens, cum ob ingentia et egregia facta, tum ob amorem et benevolentiam, laborum que commu-

a) Ms. Ba. παραδοθήσεται· καὶ δοξ. in qua lectione vocabulorum quidem Gr. conſpirant etiam edd. ſed tacite itidem Mss. rel. v. N. b) In Ms. Ba. καμάτω τὲ mendoſe.

debit" cum alia lect. in pron. et non neceſſario mutato plur. ςερν. in ſing., quia hic ſermo de pluribus, ſecus ac 3, 12, 7., reperto mihi v. ἐγκ. in notionem huius loci, pro *poſitum* eſſe *in*, rel., praeter dubia loca ap. Herdt. et Di. H. S. T. 2., tantum phyſice, cum dat. rei ſ. loci de perſ. ap. Hom. ſed de re ap. Hsd. et Luc. at cum pr. ἐν modo ap. Stp. Th. l. l., ad quam analog. Noſter ſcripſerit hic, quoad rectionem, ſed in tropo ad Lat. (cf. Gs. Th. 866, 83. Cic. Cat. memoria — *quae* in *omnium* gentium *ſermonibus* ac *mentibus* ſemper *haerebit*, — pectore *haerent* infixi *vultus* verba *que* Virg. it. inhaerebat *oculis* memoria *imaginis*, — *neſcio* quomodo *inhaeret* in *mentibus*, et 250, 18. memoria *conſulatus* infixa *mentibus*, ſed modo Schell. Lex. inſidet *voluptas* in *mente*, Cic.) varians ſimul cum 2, 10, 7. οὗ τῆς ἀνδρείας — ἔτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν μνήμη ἐνέςακται, ubi ſubſt. μν. etiam ſine artic. datur, ſi forte Bg. ratio probetur alicui, ut ἡ et ἢ confuſa per ſe fuerint, abſentibus olim ſpiritibus et accentibus.

τοῖς τε εἰς ὕς.) Bg. e P. libere reddens, poterat vicinius, ſervato ſaltem dat., *poſteris*, ut 1, 1, 4. dedit in τοῖς ὕςερον, pro quo variarit Noſter per additam praep., ut comparavimus ad 1, 4, 18., ſuppleturi hic, praeter ſubſt. καιρὸν, χρόνον ſ. αἰῶνα, accepto ὕς. pro maſc., quoque particip. aliquod γινομένοις, γενησομένοις, ἐσομένοις, cum repertum ſit ap. Xiph. S. 382, 31. αὐτὰ — τῇ μνήμῃ τῶν εἰς ἔπειτα ἐσομένων παραδοῦναι, *ea* poſteris *memoriae* prodita *relinquere*, ubi (ap. Stp. Th. ſine loco converſum *in poſterum*) pr. εἰς cum adv. requirit aliud ſupplementum, v. c. εἰς ἔπειτα ἐρχόμενον χρόνον λ., quae, huc accommodata, ſumto que ὕςερ. pro neutro, faciant plena haec, τοῖς εἰς ὕςερον ἐρχόμενον χρόνον γενησομένοις ἀνθρώποις ſ. τοῖς εἰς ὕςερον ἐρχόμενον μέρος τοῦ χρόνου ἐσομένοις ἀνθρώποις, per quam analog., tacente L. Bos. Ell., ſuſtinebitur Noſtri formula, nec putabitur εἰς otioſe veniſſe e pr. ſyllaba ſimili, dum hic praeterea ſcribitur ad analog. maxime Lat. cf. G. Th. *tradere* ſermonem *in* poſteros, — *Romuli* auguratus *paſtoralis* — poſteris *traditus*, ſed nihil in Bg. e P.

καὶ δόξαν) Particula καὶ, ut ſuperflua, rectius expungetur. *Sylb.* Quaſi repetita ſit e pr. ſyllaba ται affini; ut tamen, quanquam omiſſa quoque a Bg. e P., ſe ſuſtineat pro Lat. *id que*, cf. 3, 7, 16. e., delendo commate poſt φερ., ut δόξαν cohaereat cum ſq. gen. ἔργων μ. τ. κ. γενν., quos gen. copulabat P. cum pr. μνήμῃ, unde aliam copulam deinde *praeterea* addebat, perturbato reliquorum ordine; dum Bg., liberior ad φερ. (ubi Sch. „*memoria* ferens *gloriam*, δοξ. *gloriam* ſempiternam *rerum* geſtarum *acquirens*") manifeſto ſic quoque iungit δοξ., reſoluto gen. per praep.

„τῆς πρὸς ὑμᾶς[c]. νῦν δὲ[d] και- 11. nionem vobiſcum. Nunc
„ρὸς, τιμήσαντας, ὡς χρὴ, τὴν vero tempus eſt, honore habito,
„μνήμην τοῦ τετελευτηκότος, ut par eſt, memoriae defuncti,
„ἀφοσιωσαμένους τε τὰ πρὸς iuſtis que omnibus perſolutis,

c) Sic per edd. et tacite quoque in Mss. v. N. d) Pro δὴ edd. et clam etiam Mss. Ve. et Vi. tamen Ms. Ba. νῦν δὲ καιρ. v. N.

aliquam, ſed omiſſo e P. membro illo ὧν ἔδρ. ubi licuit *facinora*, quae *edidit*, cf. 1, 10, 8. m: ubi Noſter de ſuo copulat γενν. cum ἐργ., quod ſubſt. ſupplebitur (tacente L. Bos. Ell.) ad plur. abſolutum γενναῖα et ad ſing. γενναῖόν τι ap. Ael. V. h. et Luc. Mox variatur cum 1, 17, 10. εὐνοίας τε καὶ στοργῆς per ordinem, numerum et ſyn., it: cum 4, 3, 6. εὔνοιαν καὶ φιλίαν, quoad plur. (ignorante Stp. Th.) e Ioſ. 1, 563. ſ. 4. e. τῶν πρὸς αὐτὰ φίλτρων ποιούμενοι πλείονα λόγον, ſuum *erga* illos *amorem*, quam praep. Noſter modo reiecit ad poſtr. ſubſt. ſed alio ſenſu, ut in affini adi. κοινὸς, et exemplo aliorum, cf. Stp. Th. et L. N. T. ſed per artic. ita poſtpoſitum etiam ap. Kypk. 2, 255. i. ubi e Dem. ſine Ind. 1174, ult. cui add. cum pr. κατὰ ap. Ael. V. h. ſed in κοιν. cum καμ. modo per analog., quo reſpicitur ad 4, 7, 6. ſq. 11. ſq.

πρὸς ὑμᾶς) Rectius forſan ἡμᾶς, prima perſona, ut ante. Politianus tamen utrobique ſecundam perſonam maluit. *Sylb.* recte ſe habet vulgata lectio, neque cum Sb. legendum ἡμᾶς, quamquam paulo ante dixerit ἐν τοῖς ἡμετέροις στέρνοις. Namque memoria Caracallae ad ipſum Macrinum quoque pertinebat, ſed labores, de quibus nunc ſermo, ad milites: quare legendum ὑμᾶς. *Stroth.*

Sane, quia in prioribus locis, laudatis in N. pr., non memoratum eſt, duces exercitus quoque laborum militarium participes factos eſſe, ſed ſolum Caracallum: quanquam Macrinus in toto itinere comes erat praeſens-que, tamen ab iis abſtinuerit, nec iſtius ſecutus fuerit exemplum, per ſe imitabile, et cauſam aliquam praebens aeque pro Sb., quem tamen nec Bg. ſequitur, habens faventes libros omnino omnes.

νῦν δὴ) Cum Pol. melius legemus δέ. *Sylb.* Forte νῦν δὲ δή. *Reiſk.* Propter P. et Ms. Ba. leniorem rationem in ſolo δὲ, id ſuſcepimus cum Bg. et Stp. in m. P. ut 2, 13, 16. i., iisdem que de cauſis, et quia copulandum videtur ad pr. §. μὲν, nimis abeunte P. in καιρ. elliptico, cf. 3, 11, 10., unde Bg. ad τιμ.; aliter, quam 2, 9, 13., non tamen negligens in τετελ. (per merum pron. ἐκείνου expreſſo) nec plane omittens formulam ὡς χρ., (ut ὡς χρῆν Gs. ap. Luc. 1, 121. l. 19.) ſed liberius tamen converſam, pro *ut decet* ſ. *oportet*, ſicut ap. Ael. V. h. 2, 6. ὡς ἐχρῆν, ſicut *oportebat*, liberius in adv. Ego Noſtri illam in praef. ap. Dem. in loco, deinde proferendo, reperi ſic abſolute, ſed cum inf. ap. Stp. Th. 4, 620. E. Xen. Cyr. 1, 5, 11. cf. Abr. L. Ar. p. 118. In ſq. Bg. iterum e P. retinet adi. *omnibus*, cf. 4, 12, 12. ſed e Sb. Ind. ſaltem addit pron. dat. pro formula τὰ πρ. ἐκ., quam Sch. in „τὰ quae *ad* ipſum *pertinent*" per ſe recte explet, quoad participium aliquod, veluti προσήκοντα, quod non tangitur ad L. Bos. Ell. p. 452. e. ſed altera modo ellipſis ſubſt. πράγματα in ſimili τὰ πρ. θεὸν p. 289. e., dum Bud. C. 394, 16. „νῦν δὴ ο—

„ἐκεῖνον, ἔχεσθαι τῶν [e] ἐπει-
„γόντων. ὁρᾶτε [f] τὸν βάρβαρον
„ἐφεστῶτα σὺν παντὶ τῷ τῆς ἀ-
„νατολῆς πλήθει, καὶ δοκοῦν-
„τα πρόφασιν εὔλογον ἔχειν [g]
„ἔχθρας. ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν

incumbere iis, quae urgent. 12. *Videtis barbarum adſtare cum omni orientis multitudine, ac videri cauſam iuſtam habere inimicitiarum:* 13. *nos enim illum laceſſi-*

e) τὸ ἐπειγ. Bs. 1. R. vitioſe. f) ὁρᾶται ed. Pat. mendoſe. g) Ms. Ve. ἔχθρας ἔχειν; ſed Ms. Ba. modo cum commate, v. N.

ἐπειγ. cum *iuſta* funeri *perſolverimus*, incumbere *ad* ea *tempus* eſt, *quae* urgere *videntur*“ quae una cum P. Vs. repetit Stp. Th. 2, 1519. D. cum ſimili in pr. loco ex Aeſch. Or. cf. Rs. V. 4. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, reddente me locum hic Noſtrum, *quia* iam *coluimus*, coluiſtis (cf. Stp. in m. P.) *ut decet*, memoriam *mortui*, defuncti *que* ſumus, *eſtis* officiis *erga illum*; quoniam ſepultura illius et combuſtio iam peracta erat ſupra 4, 13, 16. quo reſpicitur; et capiente me ἀφοσ. λ. pro quadam explic. prioris enunciationis τιμ. τὴν μν. τοῦ τετ., cum memoria mortui partim declaretur iſto honore et officio ſupremo, ſed ſane etiam ita, ut animo teneatur et ore omnis iſtius virtus et meritum; qua ex parte referetur illud membrum τιμησ. τετελ. ad §. pr. μνήμη λ. Caeterum ad v. ἀφοσ. noſtro contextu, de mortuo adhibitum, comparo ad Ind. Dem. alia loca, ubi ponuntur formulae ſyn., 1161, 6. ἃ προσῆκε πρᾶξαι, it. 1168, 17. p. ſq. l. 4. et 8: προσήκει θάπτειν τὸν τετελευτηκότα καὶ τἄλλα ποιεῖν τὰ νομιζόμενα, et ἐπειδὴ ἐποιήσαμεν ἅπαντα τὰ νομιζόμενα, it. 1171, 2. ſed 1400, p. ὑμεῖς δὲ ἀποδυράμενοι, καὶ τὰ προσήκοντα, ὡς χρὴ, καὶ νόμιμα ποιήσαντες, ἄπιτε. Sed in poſtremis ἐχ. τ. ἐπ. quae ap. Stp. Th. 1, 1322. i. ſine Vs. ſunt, Bg. pro liberrimis P. etiam deſerit illud compendium Sb. Ind. *perſ.*, explicatum a Sch. „*perſeverare* in *urgentibus*“ ſed aeque expediendum per v. *perſequi*, ubi dederim *intentum* eſſe *urgentibus*.

ὁρᾶτε) Forte ὁρᾶτε γὰρ τὸν β. *Reisk.* Quam tamen particulam in demonſtrando et narrando deeſſe, diximus ad 4, 9, 3. ut alibi ſimiles, οὖν et δὴ, aeque hic valentes, ſed pariter omiſſas a P., quem Bg. non ſequitur in ſevero particip. ἐφ., ob ſq. alterum δοκ. ubi P. liber, cf. ad τὸν β. 4, 11, 1. ſed hoc cap. §. 6. in variationem cum ἐφ. μετὰ per ſyn. praep. et in Formulam ſq. Polb. 4, 4. e. οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων εὐλ. πρ. cf. ſine Ind. Dem. 138, 27. ubi Bg. in εὐλ. e P. ſed in Mss. ordinem alium exempla ſupra alia, maxime in verbo, ad extrema remoto, 4, 8, 7. e. qui ordo, etiam in P. reperiendus, nihil lucratur ad laevitatem, modo rectionem ſcioli oſtendens, ut gen. ſtaret propius ad ſubſt. ſuum πρ. Sed Ms. Ve. punctum interrogandi poſt v. ὁρᾶτε hic ſecus, ac 1, 4, 8. e., tolerabilem faciat orationem incitatiorem.

ἡμεῖς) Libere addidit P. adv. πρότερον, (mutatum in ſyn. adi.) unde Bg. in v. v. ut Stp. Th. in παρ. (cum al. lect. in προυπ. leni) cf. Suid., non adhibitus ad Hes., Bud. C., Z. ad Vig. Ind. Dion. C. et Hal. S. T. 1. Ios. Diod. S. Dem. cui add. 136, 6. et Ael. V. h. 6, 7. τοὺς ἱκέτας παρασπονδήσαντες ἀπέκτειναν, *contra* fidem *occiderunt*, ap. quem et ſine Ind. 3, 18. p. 249. e. ἐν εἰρ. τε διάγειν καὶ πλούτῳ βαθεῖ, *in* pace *vitam* agere *et* am-

„προὐκαλεσάμεθα[h] παρα-„σπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ „βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν. „ἤρτηται δὲ νῦν[i] πᾶσα ἡ Ῥω-„μαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας[k] „ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. οὐ

vimus violato fœdere, et in alta pace bellum excitavimus. 14. Pendet autem nunc totum imperium Romanum a veſtra fortitudine et fide.

h) προὐκαλ. cum leni A. al. cf. 4, 3, 6. i) Pro νῦν in Mss. Ba. et Ve. eſt ὡς vitio memorabili. k) ἡμετέρας Ms. Ba. et Ve. cum ed. Par. et Pat. v. N.

pliſſimis *divitiis*, (cum et ad pr. εἰρ. referri queat adi., quia componi ſolet cum poſtr. ſubſt. maſc. ſexus potior modo poſt ſubſt. fem.) ſed ap. Luc. 2, 545. i. ἐν εἰρ. βαθείᾳ βιοῦσιν, cum Bg. (deſerto P. gradu) et per ſyn. ap. Xen. Cyr. 6, 1, 18. ἐν εἰρ. πολλῇ, cf. ſupra §. 2. et 4, 10, 1. ſed in rem ſq. πολ. ἐγ. 4, 11, 8. ſqq.

ἤρτηται) Neglecto iterum δὲ, cf. §. 1., liber P. etiam eſt in v. ἤρτ., ubi Bg. e Sb. Ind. ſed Sch. „*dependet* a *virt. v.*" at ſine Vs. Bud. C. 1031, i. ſub „ἀρτῶμαι, pendeo animi, et ſpem meam in aliquo collocatam habeo" quae, una cum P. Vs., repetit Stp. Th. bona fide, cum ex ſqq. οὐ γὰρ λ. non tropice formula ſit accipienda de animo civium Romani imperii, ſed ἀρχὴ ἡ Ῥ., ut alibi, de terris, quae dicuntur *pendere a fortitudine* exercitus, quatenus per fortes ac victores milites conſervantur, manent que ap. dominos priores, et in poteſtate Romanorum, ſed per timidos et victos amittuntur, in ditionem que alius veniunt; ut recte Gs. Th. „*pendere* res ab aliis, quas copulatas cum aliis indicare volumus, ut in iis rationem ſuarum mutationum et durationis adeo habeant" neque officiunt ſqq. περὶ τοῦ παντὸς, in quibus eſt modo variatio pro πᾶσα ἡ Ῥ. ἀρ. Sic Stp. ib. nec de themate cogitabat alio, quam contractae formae, (dum ſub ἄρτομαι noſtrum perf. tenent Ind. v. c. Z. Xen. Cyr.) nec de rectione per praeceptum aliquod, ut Suid. 2, 79. m. ἤρτηται, γενικῇ, κρέμαται, pendet, — ἐκείνων ἤρτητο, *in* ea *omnem* ſpem *collocabat*, qui caſus, non tactus a Poſſ. Sy. de verbis *pendendi*, praeterea que repertus ap. Orph. Arg. v. 235. et 275. in πρυμνόθεν, poëtico gen., in privo verbo repetetur e praep. aliqua oppreſſa, quae alias diſerte adiicitur, ut ἐκ, cf. ap. Herdt. 62, 35. 203, 54. 723, 56. cum N. et ad Luc. 3, 265. N. 35. e. Ind. Orph. Xen. Hell. Dem. ubi ſimile, quoad ſpeciem tamen modo, ἡ ἀρχὴ τοῦ — ἐκεῖθεν ἤρτηται, cui add. 121, 10. it. Dion. C. et Hal. S. T. 2. (cum Bg. in noſtro perf.) ubi et T. 1. cum altera pr. ἀπὸ, ut ap. Thuc., ſed cum utr. ſimul ap. Luc. 1, 512. l. 20. cf. praeterea Suid. 1, 337. m. Hes. 1, 554. 1657. m. e. cum Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Xen. Ἀνβ. ſed G. Th. cum nudo etiam abl. 760, 41. quam rectionem Bg. poterat adhibere, at Noſter ad analog. in adiunctis ſubſt., varians cum 3, 5, 2. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμ. per ordinem. Sed in alio pron. Mss. et edd. quarundam ἡμετ. non conſentit Ms. Vi. et P., quod ortum aut per lapſum ſolennem, aut e §. pr. ἡμεῖς et prima perſ §. 15. verborum, nec tamen commodum ob alterum ſubſt. πισ., quod ad ſolos milites pertinet, non item ad Macrinum, cf. §. 10.

„γὰρ περὶ ὅρων γῆς [l], οὐδὲ ῥεί-
„θρων ποταμῶν ἡ Φιλονεικία,
„περὶ τοῦ παντὸς δὲ, πρὸς μέ-
„γαν [m] βασιλέα, ὑπὲρ παί-

Neque enim de limitibus terrae, neque de fluminibus eſt hoc certamen, ſed de ſumma rerum, adverſus magnum regem, ſu-

l) Ms. Ba. γῆς· οὐδὲ περὶ ῥείθρων — φιλονεικία· περὶ τοῦ λ. quod poſtr. colon etiam habetur in ed. Bs. 1. R. De rel. lectione nova v. N. m) μέγα βασ. Ms. Ba. mendoſe.

περὶ ὅρ.) Deſeritur P. in his, (cf. 1, 11, 4.) it. in ſuppleto pron. dat. ἡμῖν ad oppreſſum v. ἐςὶ, et in ἡ φιλ. non item in ῥ. ποτ. cf. 3, 4, 10., quocum variatur ſine artic.; ubi contentio cogitabitur, cuius populi ſint flumina et quorum tranſitus horum, et quae flumina ſint termini terrarum, Euphrates et Tigris, quae malim, quam illud certamen, an, fluminis curſu mutato, mutentur et imperii fines, cf. Grot. de iure b. et p. 2, 2, 12. ſq. 2, 3, 7. ſqq. it. 16. ſq. et ſupra 4, 10, 5., ſine diſcrimine ad ſenſum totius aliquo, dum et P. reperit pr. περὶ cum Ms., quae vix exciderit, ſed Gloſſatoris fuerit, qui, quum ſupra repetitam aliquam pr. noluiſſet 3, 10, 14. e., contra vero paſſus eſſet non repetitam 4, 7, 4., hic tamen obtruſerit ob interiecta quaedam, cum vel ſic ſaepe regat ſqq., cf. 1, 17, 15. e., dante haec Sb. Ind. v. ῥειθρ. „ποτ. ubi poſterior genitivus per ἐξήγησιν irrepſiſſe videri queat. Si tamen vera eſt ſcriptura, ſenſus erit, *de* fluminum *rivis* ſ. *alveis*, qui ſcilicet interdum averti aut obſtrui conſueverunt“ ſed Noſtro forſan colorem orationis ducente e Dem. 10, 16. 187, 3. 195, 15. ſqq. ἔσθ' ὑμῖν ὁ πόλεμος — ὑπὲρ τίνων; — περὶ γῆς μέρους, ἢ ὅρων λ. cf. Liv. 21, 41. e.

περὶ τοῦ παντὸς) *de* ſumma *rerum*, v. Rz. ad Luc. Paras. c. 5. T. 2. p. 845. *Leisn.* Ibi potius p. 843. N. 32. haec Noſtri ſimiliter redduntur, qua de Bg. formula, deſerto P. (poſt cuius Vs. etiam Sch. in „παντ. *de* ſumma *rei*“) praeter allata ad 2, 15, 3. 4, 12, 7., v. Gron. ad Liv. 26, 10. N. 6. it. 38, 50. Graev. ad Cic. ep. 10, 8. p. 86. cum Cort. §. 11. it. Burm. ad Suet. Caes. c. 28. T. 1. p. 67. Gs. Th. v. *ſummus* 645, 9. 647, 25. et Oudp. ad Caes. b. Civ. 1, 21, 6. N. 5. it. b. Gall. 8, 6, 1. N. 3. Hic quidem, ut ante dicebam, τὸ πᾶν i. q. πᾶσα ἡ ἀρχὴ, ut ſit, certamen eſt hoc praeſens ſ. nunc certatur, belligeratur, non de limitibus terrae, et adeo de parte tantum una terrarum, ſed de toto imperio, de univerſis terris, ſ. de ſummo dominio, utrius populi et domini ditioni poſtea ſubiecta ſit noſtra terra vel utraque, uter populus et rex in alterum eiusque terras omnes habiturus ſit dominium; ſuppleto ſubſt. πράγματος, aut etiam ἀξιώματος, cf. 3, 11, 4. (tacente L. Bos. Ell. p. 33. e. 283. ſqq.) me quidem comparante tum illud Gr. ap. Stp. Th. 3, 49. E. ex Thuc. ſine Ind. 48, 16. περὶ τ. π. ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη λ. tum haec Lat. *de* ſumma *re* ap. Liv. et *de ſummis* rebus *dimicare*, it. *de ſumma* imperii *dimicare* ap. Corn. N. et Iuſt., dum Noſter in ſuam rem traduxit illud Thuc. pro aliorum περὶ τῶν ὅλων κίνδυνος et διακριθῆναι, cf. Diod. S. Rs. Or. V. 4. Polb. Xen. Cyr. et ὑπὲρ ὅλων τῶν πραγμάτων, cf. Jſ. Pan. Mor. p. 35. ſ. 14. it et in, *ſummae res* Gron. ad Liv. 38, 50. Caes. b. G. 5, 28, 7. et ib. 1, 34, 1. cum N. Oudp. et G. Th. v. *ſummus* 647, 27.

πρὸς μεγ. β.) Abiit P. in ordine, (ubi μ. β. ſumi licet vel pro potens, vel pro titulo ſolenni, quo de, etiam abſque articulo, per variationem, cf. 3, 9, 18. 4, 10, 4.) ſed magis ad ὑπὲρ λ., ubi et omittit copulam καὶ,

„δων καὶ συγγενῶν, οὓς ἐκεῖ-
„νος ἀδίκως καὶ παρὰ τοὺς
„ὅρκους οἴεται ἀνηρῆσθαι.
„τά τε οὖν ὅπλα λαμβάνωμεν,
„καὶ τῇ συνήθει Ῥωμαίοις εὐ-
„κοσμίᾳ ταττώμεθα. ἐν γὰρ
„ταῖς παρατάξεσι[n] τὸ μὲν τῶν
„βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος,
„καὶ προσκαίρως ὡρισμένον, αὐ-
„τὸ ἑαυτῷ ἴσως γένοιτ' ἂν[o] ἐν-

per liberis et conſanguineis, quos ille nefarie et contra iusiurandum putat interfectos. 15. *Igitur arma capiamus, et more Romanorum bene ordinata acie conſiſtamus.* 16. *In conflictu enim barbarorum incompoſita multitudo, et ex tempore inſtituta ipſa ſibi fortaſſis erit adver-*

n) Mss. Ba. et Ve. παρατάξεσι μὲν τῶν β. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. γένοιτ' ἂν καὶ ἐναντ. ubi Ms. Ba. poſt ἂν habuit ſolenne ſuum comma, cf. 4, 9, 9. ſed de lect. nova, ut et de commate poſt ἐν. in A. al. pro puncto Bs. 1. L. al. et colo Stp. rel. v. N.

per aſyndeton, et pron. ἐκ. cf. 4, 13, 17. ſed contra ad v. ἀνηρ. addit ὑφ' ἡμῶν, ut ad συγγ. pron. poſſeſſ., ubi Noſter ſumſerit ſaltem in παιδ. plur. pro ſing., innuens filiam; niſi tacuit ſupra de comitibus regiis aliis 4, 11, 4. ſqq. ut in παρὰ τ. ὅρκ. reſpicit vel ad §. 1. ib. vel, de P. Vs., ad §. 6. et noſtri cap. §. 2. 13., neſciente formulam illam Stp. Th. et Ind. Dem. 198, 16. 112, 24. 213, 2., quae per analog. iungitur cum v. ἀν. it. adv. ἀδ. cf. ſine Ind. Dem. 231, 3. 1091, 4. p. ſq. l. 7. ſed in v. οἴετ. de re certa Abr. Dl. Th. p. 447. e. 717. e. cum A. p. 346. e. ut Bg. ap. G. Th. 1188, 53. et in P. i.

τά τε) Primam copulam et hic e P. omittit Bg. at in ſq. membro partim orationem mutat, pro *ſolito* Romanis *ordine* locemur ſ. *nos locemus*, cf. G. Th. v. *οἰ·d.* Nr. 6. et 615, 57. et in notionem v. ταττ. Stp. Th. i. cum Bud. C. 891, 36. et lib. de V. med.

ἐν γὰρ) In Mss. exciderit articulus ob pr. ει, quia Ms. Vi. retinet, et, de more, refertur τὸ μὲν ad ſq. τὸ δ', cf. ſimilem aliorum barbarorum vituperationem ap. Thuc. 312, 44., tenente Stp. Th. 3, 1259. B. e. noſtrum locum ſine Vs. ſed ſub Lat. Bg. e P. in ἀτ. (ubi cum πλ. Noſter per analog.,) ut aliunde in pr. παρ. Bg., deſerto P.

προσκαίρως) Haud ſcio, an verius προσκαίρως ἠθροισμένον ſ. ὡπλισμένον, quia ſcil. Parthus non conſcriptos et ordinarios habebat exercitus, ſed, cum opus erat, ſubditos cogebat atque armabat 3, 1, 5. *Sylb.* προσκαίρως eſt *ex tempore*, brevi *tempore*. Sed pro ὡρισμ. legerem cum Sb. ἠθροισμένον, collecta *multitudo*. Sic intellexiſſe videtur Pol. (*barbarorum incompoſita mult.* ac *tumultuaria.*) Ad h. l. Herodiani (cum Grr. partim depravatis, ſed ſine Vs.) Korte ad Sall. b. Iug. c. 80. p. 767. obſervat, Romanos maximum in *ordinum* obſervatione, certe praeliorum, momentum poſuiſſe. Quam in rem adducit locos Claud. et Liv. *Leisn.* valde mihi arridet Sb. ὡπλισμένον. *Stroth.*

Tamen videtur Bg. manere in vulg., quae, ſervata etiam a Cort. ad Sall. l. l., forte ſe ſuſtineat per haec ap. Stp. Th. 2, 1469. F. „ὁριζόμενα

„αντίον, τὸ δ᾽ ὑμέτερον[p], εὔτα-„κτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημέ-„νον, μετά τε ἐμπειρίας μαχό-„μενον, ὑμῖν τε[q] ἔσται σωτήριον,

ſa; vos contra bene ordinati quod eſtis et compoſiti, ac perite pugnatis, id vobis-met erit ſalutare, illis per-

p) ἡμέτερον Ms. Ba. v. N. q) ἡμῖν τε Ms. Ba., in accentu quidem de more, cf. 4, 13, 7. ſed §. 11. tamen ὁρῶν τι, at in pron. alio cum Mss. rel. et ed. A. al. v. N.

conglutinata, concreta, conſiſtentia, h. e. συνεστηκότα, λ.“ e Bud. C. 990, 5. quae ſi vera ſunt, comparabitur 3, 1, 5. μὴ συνεστὸς στρατιωτικὸν et 6, 7, 2. μηδὲ συνεστὼς στρατός. Sed e Sb. coniecturis, dum utraque prope accedit ad litteras vulg., neutra eligenda ſine Mss., quorum opem expecto, dum Sch. in „πρ. temere, *tumultuarie* definita *multitudo*“ admittit forſan ſupplementum *ad bellum*, non me id adv. reperiente, niſi ap. Stp. Th. „*temporarie*, ex Theophili Inſtit. pro *ad tempus*“ quae notio et ipſa convenit cum vulg. it. alia illa Leisn. in m. Ox. „*tempore* opportuno *ſeparatum*“ ignorata quoque a L. Ern. In ſq. non agnoſcit P. inſertum a Mss. duobus καὶ, forte pro *etiam* ſ. etiam adeo, cf. 3, 9, 18. m., elapſum per ſe, ubi in tota formula Noſter modo ad analog.

τὸ δ᾽ ὑμετ.) Pol. vertit, quaſi non habuerit particip. ὂν, ſumtis adi. pro ſubſt., quod procedat in rel., non item in extremo membro τὸ μετὰ ἐμ. μαχ. Unde Bg. diſcedit ſic, ut, praeter δὲ, cf. 3, 14, 9., abſtracta capiat pro concretis, mutato adeo pron. neutr. rei in pronomen perſ. poſſeſſ. ὑμεῖς, ac, praeter reſolutum particip. ὂν in cauſalem cum ſecunda v. ſubſt. perſona, expreſſo adi. εὐτ. etiam per particip., ſed poſtremo membro per finiti verbi perſonam ſecundam iterum, formulam ſimul μ.-ἐμπ. commutans de more cum adv., quae ratio adiuvari poterit, quod neutrum pron. adi. admittit ellipſin ſubſt. πλῆθος, e pr., (ſumta tamen voce non ita ampliter, ſed anguſtius, pro numero quovis,) cum ſubſt. μέρος, quod et ſupplent alia in cauſa, cum deeſt ſimul pr. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 9. i. 196. m., ut Gs. ad Luc. reddit 1, 743. l. 69. τὸ ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ, *ipſe* nimis *adhuc* ſum *imbecillus*, et 2, 484. l. 5. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν, me *autem* ut *noris*, talis *ſum*, ſed ap. Thuc., ubi 46, 43. ſq. ad ſe relata eſſent οἱ μέν γε — ὑμεῖς δὲ λ., pergitur l. 46. αὖθις δὲ οἱ μὲν — τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι λ., *veſtra vero* ratio *eſt*, (et) *res veſtris viribus inferiores* genere, *et* rel., ad quae Ind. v. ὑμ. „veſtra *conſuetudo*“ ſuppleto ſubſt. ἦθος, dum manifeſto τὸ ὑμ. ibi reſpondet priori ὑμεῖς, quo Noſter reſpexerit, alias quoque illum imitatus; ubi debuit Bg. deinde in ſqq. ὑμῖν λ. addere pron. *id*, quia ſane ſevera interpretatio priorum duri quid habeat, etiam per ſupplementa noſtra, *ſed veſtra* multitudo, pars, acies, *cum* ſit *bene ordinata* et *compoſita*, perite *que* pugnans, *tum* vobis *erit* ſalutaris, *tum* illis *pernicioſa*; qua in parte poſtr., praeter ſuum *met* in pron., cf. 2, 12, 11., admittit Bg. aſyndeton, copulam utr. liberius verſam tenente P., poſt cuius Vs. Stp. Th. 2, 458. B. m. „poſſet tamen hic et aliter accipi, videlicet ut ap. Dem. συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, (E.) inſtructi copiis bellicis, et egregie armati apparatu que praediti“ quo de cf. Ind. Rsk. idem que ad Polb. p. 47. e. ſqq. cum Ind. Ern. it. Luc. (ubi et 2, 911. l. 20. συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος, *conſiſtentem* et *compactum*, quo uta-

„κἀκείνοις[r] ὀλέθριον. μετ' ἀγα„θῆς οὖν τῆς ἐλπίδος ἀγωνίζε„σθε, ὡς Ῥωμαίοις πρέπει[ſ] καὶ „σύνηθες. οὕτω γὰρ τούς τε „βαρβάρους ἀπώσεσθε ὑμεῖς[t],

nicioſum. 17. *Bona igitur cum ſpe dimicate, ut Romanis conveniens eſt et ſolenne.* 18. *Ita enim et barbaros repelletis vos, et gloriam in-*

r) Sine iota ſubſcr. in A. al. cf. 3, 10, 11. ſ) Ms. Ba. πρέπον καὶ συν. ſed Ms. Ve. ὡς Ῥωμαίοις τε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις δεῖξαι τε τὴν προτέραν νίκην πιςώσασθε λ. v. N. t) In Ms. Ba. ὑμεῖς abeſt. *Mart.* v. N. ſed ἡμεῖς in Par. mendoſe. Sed ἀραμ. ſine iota per edd. cf. 4, 2, 8

ris ad Noſtri prius πρ. ὡρισμ., ut hic quoddam oppoſitum ſit,) it. Xen. Hell. ubi „Herodian. coniungit πλῆθος εὐτ. καὶ συγκ.“ ſine Vs. at e noſtro ſupplemento, quod et diſtinctionem maiorem poſt ἐναγ. reſpuit; variante Noſtro cum αὐτὸς αὐτῷ 2, 2, 12. et cum 3, 1, 7. ἐμπείρως, per analog. modo, cf. G. Th. *arte* pugnandum *eſt*, et 3, 4, 3. ſed ſine Ind. ap. Dem. 71, 25. ὃ πᾶσι μέν ἐςιν ἀγαθὸν καὶ σωτ. cui opponit Noſter de ſuo ὀλ. Denique Ms. pron. bis aliud primae perſ. ἡμ., nec in P. deprehendendum, per ſe conſiſtit cum §. pr. παττωμ., ut vulg. cum §. ſq. ἀγων. cf. §. 14.

μετ' ἀγαθ.) Variatur cum 2, 13, 4. e. μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν per numerum et artic. it. cum pr. §. μαχ. per ſyn. ἀγων. et in hoc cum adiunctis ſcribitur ad analog., ubi Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) potius cum Sch. pro ſyn. modo P., etiam liberi in rel.

πρέπει) Congruentius, Ῥωμ. πρέπον καὶ σύνηθες. *Sylb.* quem cum πρέπον pro πρέπει legit, probo. *Stroth.*

Cum praebeat Ms. unus idem, ac per ſe in finibus confuſio poſſit cogitari: tamen, cum libri rel. et P. in vulg. maneant, gloſſa erit et ingenium librarii, volentis id, quod Sb., ut copulentur ſecum duo eiusdem generis vocabula, h. e. duo adi., quum tamen frequens ſit enallage haec ſ. inconſtantia, qua iunguntur privum v. et phraſis, (qualis hic eſt elliptica, ad variandum cum 4, 12, 13. 15. pro συν. ἐςι) nec ſolennis modo ap. Thuc. et Salluſt. (quos inconſtantiſſimos in ſcribendo conſtat,) ſed et ap. Cic. cf. Niz. *quid* deceat *et* quid *aptum* ſit *perſonis*; unde Bg. fuerit liberior in hoc v., ut contra P. in adi., etiam in addito adv., cf. 2, 1, 10. ſed in Ms. formam aequalem 4, 5, 11., iungente haec argumenta duo Noſtro de ſuo. Altera autem res Ms. Ve. manifeſto eſt a lapſu ſcribae, ob eandem vocem Ῥωμαίοις ab ὡς transeuntis ad poſtr. Ῥωμ., praeter quem ſaltum deinde mendoſa ſunt rel., confuſis iterum αι et ε, cf. 2, 10, 3. it. α et ε in aor. πις. pro fut. cf. 1, 6, 21. e. 3, 12, 2. una cum diviſa male voce, et omiſſo τὲ, ut alias, ſed hic ob pr. artic. cf. 4, 13, 6. 12.

οὕτω) In Ms. Bg. omiſſum pron. ὑμ. reſtitui, cum procedat cum verbo eiusdem perſ., etſi ad variandum modo hic additur, oppreſſum in pr. §. ἀγων., (quo et reſpexerit Ms. Ba. Gloſſator,) et quanquam neglexit quoque P. cf. 2, 10, 10., libere adiungens contra aliud pron. ad βαρβ. cf. 4, 11, 4., quos per analog. Noſter iungit cum v. ἀπ. ubi Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. e P. it. Dres. lib. de V. med. p. 211. cf. Bud. C. Poll. 1, 166. Suid. 1, 254. i. 275. i. 302. e. ſq. m. non coll. ad Hes. 1, 448. i. 462. m.

„καὶ δόξης κλέος ἀράμενοι μέ- gentem adepti, Romanis et
„γα, Ῥωμαίοις τε καὶ πᾶσιν omnibus hominibus oſtendetis,
„ἀνθρώποις δείξετε“, τήν τε priorem que victoriam vobis

u) Colon in Mſ. Ba. ut punctum in A.

507. m. Thuc. 201, 26. ὑμεῖς ἀπεώσασθε, ubi Vs. quoque negligit pron. hoc, cum Ind. it. Sb. Luc. Xen. Bach. et Cyr. Dem. M. O. Nov. T. 6. p. 496. Phil. p. 750. i. et act. de hoſtibus itidem Xen. Z. Pol.

δόξης κλ.) Uno tantum ſubſt. reddit Bg. e P. duo haec, de quibus miror neminem quid per Notas monuiſſe, et ſolum Stp. Th. 2, 269. E. e. „Herodi. δόξης et κλέους copulavit: alicubi vero dixit δόξης κλέος“ quae ſuſtineantur per analog. illam, cum in regimine iunguntur ſubſt. notionis cognatae, h. e. genus et ſpecies, f. pars et totum, f. minus et maius, ut in Gr. ap. Eur. Rhes. v. 392. νεῶν πρύμναν σκάφη, incenſurus naves, et Troad. v. 538. νεὼς ὡς Σκάφος κελαινὸν, navis veluti ſcapham nigram, ubi σκ. alveus, cf. L. Ern., ſed in Lat. ap. Cic. p. leg. Man. c. 7. e. gloria nominis, quod non tenet G. Th. ſed tamen laudum gloria 817, 95. et cum explic. quadam 45, 71. e Cic. ep. fam. 2, 4, 6. ubi v. Cort. cui add. ap. Virg. A. 2, 82. inclyta fama gloria, ubi tamen eſt caſus alius ſimul ſextus, cf. Heyn. et Metaphr. Ru., dum per ſe diſtinguuntur noſtra ſubſt. Gr., cf. Eur. Iph. in Aul. v. 566. τὸ δέον ἔνθα δόξα φέρει κλέος, (quod, pro libera Vs. Barn., reddiderim, cuius fama affert gloriam, i. quae res ubi per famam et ſermones hominum diffunditur, parit gloriam et honorem,) et Thom. M. p. 247. it. Ammon. p. 45. et de κλ. ad Orph. Arg. v. 3. cum Heyn. ad Virg. A. 6, 197. Ut adeo hic dederim e Cic. illo laudum gloriam adepti, et, quum tolerarit quoque Sb. Ind. ſine Vs., nondum crediderim ex altero Noſtri loco 6, 3, 12. δόξης καὶ κλέους ἐπιθυμήσατε per gloſſam e marg. in textum veniſſe δόξης, cum olim fuiſſet ἀρετῆς κλέος ἀρ. μέγα, aut ἀνδρείας κλέος λ. cf. 1, 5, 24. τὴν δόξαν — ἀνδρείας ἀπολέσεσθε, et formulam ipſam κλ. ἀρ. ap. Bud. C. v. αἰρ. et Stp. Th. 1, 208. B. ex Heſ. ἀ. v. 107. cui add. ap. Hom. Ὀδ. ν', 422., quam in Noſtri poëticis ponam, repertis praeterea his, μέγιστον κλ. ap. Lyco. et Dion. H. S. T. 1. ſed μέγα κλ. Rs. Or. V. 6. et ap. Theogn. v. 865. ἀρετῆς μέγα κλ. οὔ ποτ' ὀλεῖται, (partim ex Hom. Ἰλ. β', 325.) it. ἀρετῆς κλ. ap. Dion. H. I. I. it. ſine Ind. ap. Polb. 2, 579. e. τὸ κλ. τῶν ἰδίων πράξεων λ. rerum, a ſe geſtarum, gloriam, et ſyn. ap. Orph. h. 32, 9. αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα, cf. L. N. T. Poll. 5, 158. i. Hſy. cum N., Ind. Vig. Hom. cui add. Ὀδ. γ', 83. Heſd. Orph. Soph. Ai. Lyco. Theog. Thuc. cum Bauer. Or. Ael. V. h. Luc. cum 1, 183. N. 27. et ſine Ind. ap. Dem. 617, pen. ſed in rem criticam Abr. ad Aeſch. 1, 390. i.

δείξετε) Simul cum hac enunciatione abit P. aliorſum, non tantum oratione contracta, ſed etiam mutato ordine, ſed ut nulla lectio inde fieri nova queat, prope accedens ad textum vulg., ille autem hinc ſeſe expedierit iterum utcunque. Sed Bg., retinens lectionem vulg., non certo oſtendit, quo retulerit membrum pr. et v. δειξ., ad pr. ſubſt. κλέος, (quod innuerint edd. per punctum poſt δειξ.) an ad ſq. ſubſt. νικ., aut ad poſtr. membrum et particulam ὡς, quia hanc aliter expreſſit, quam pro ὅτι, Lat. quod, commutando cum inf. Et tamen potiſſimum ſic fe-

„προτέραν νίκην πιςώσεσθε, ὡς „μὴ δόλῳ καὶ ἀπάτῃ παρα„σπονδήσαντες ἠδικήσατε [x], „ἀλλὰ δι᾽ ὅπλων νικήσαντες „ἐκρατήσατε.“ Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, οἱ ςρατιῶται, τὴν ἀνάγκην τοῦ πράγματος ὁρῶντες, παρετάττοντο, κἀν [y] τοῖς ὅπλοις ἦσαν.

aſſeretis, quia non dolo et fraude, nec violato foedere iniurii, ſed armis ſuperan-
19. *tes viceritis.* Talia
quaedam locuto illo, milites neceſſitate cognita in aciem conſiſtebant, et in armis erant.

x) In Ms. Ba. ἠδικήσατε abeſt. *Mart.* v. N. y) Sic Bs. 2. L. Stp. rel. pro κἀν ſine iota, in A. al. cf. 4, 6, 3. 1, 13, 16.

cerim rectionem, ut ὅτι iſta notione pertineat ad v. utr. δεικ. et πις. ſed δεικ. abſolute ſtet, ac membrum totum τήν τε — πις. interiectum ſit obiter iterum, cf. 3, 11, 3. Sic videtur et Stp. Th. rexiſſe 3, 146. C., ſervata partim Vs. P. „*fidem facietis* priori *victoriae*, nimirum *non dolo* ullo *aut* fraude, *ſed* virtute *eam* a *vobis* partam *eſſe*.“ Et ſi in formula hac, ad analog. a Noſtro conficta, ſumamus, Attico more praemiſſum acc. τὴν πρ. νικ., cum pertinuerit ad ſq. membrum, v. c. δι᾽ ὅπλων τὴν προτ. νίκην νικήσαντες ἐκρ., quam phraſin alibi habemus: multo magis rectio patet mea, ſenſus que conficitur idem, qui et in vulg. lectione debet eſſe, opinor, *Romanis* que *et* omnibus *hominibus* oſtendetis *et* comprobabitis, *vos* in priori victoria *non* dolo *ac* fraude *contra* fedus *deliquiſſe*, ſed *armis* ſuperando *viciſſe*, proprie quidem, de priori victoria certo quodam argumento declarabitis; quae ſententia an ſit in Bg. Vs., neſcio, nihil edicente G. Th. ſed Noſtro reſpiciente ad 4, 11, 9. uſque ad §. 15.

ὡς μὴ) Addiderat P. ad ſubſt. iterum pron. τινὶ, cf. 4, 10, 5., ut Bg. e pr. repetit neg. μηδὲ ad particip. παρ., quod vitari potuit, ut in N. pr. oſtendimus, reddendo per praep. et ſubſt., vel per ger. transpoſitum, *deliquiſſe* violando *federe*, cf. §. 13., ut concinnitas Noſtri ſervaretur, quae necatur a Ms., (cf. 2, 15, 11. hic verbo ἠδικ. omiſſo ſine idonea cauſa, ut alibi aliis, ſed nec in P. comparente,) et eſt aliqua etiam in formula δι᾽ ὅπλ. (qua variatur cum διὰ τῶν ὅπλων 2, 6, 7. e. omiſſo artic. it. cum ſuperioribus ὅπλοις et τοῖς ὅπλ. ap. Bg. e P.) relata nudis abl. δόλῳ κ. ἀπ., quibus variatur cum μετὰ πανουργίας ἢ δόλου 2, 9, 15. e., iunctis et ap. alios, cf. D'Orv. Ch. p. 392. e. cui add. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Theogn. v. 67. it. cum ſyn. τέχνῃ et alio Ind. Dem. ſed per ſyn. *formulam* δι᾽ ἀπάτης Ael. V. h.; libere addente P. aliud ſubſt., v. c. δι᾽ ἀνδρείας καὶ ὅπλ., ut compar plenius eſſet, et in ſecundo membro etiam duplex ſubſt., cum tamen concinnitas ſumma et alibi negligatur a Noſtro, copulante hic de ſuo per diſcrimen aliquod verba νικ. et ἐκρ., quae alias ſunt ſyn. (ut Lat. Bg. cf. G. Th. v. *ſup.* 660, 35.) et per analog. δι᾽ ὅπλ. cum v. νικ., cf. 1, 3, 12. et Dem. 171, 2. 4.

τοιαῦτα) Omittente P. duo pron. ſeverior eſt Bg., cf. 4, 9, 6., qui opprimit tamen ex eodem gen. τοῦ πρ., ad Lat. rationem, ſaltem e G.

Ἅμα δὲ ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐφάνη Ἀρτάβανος σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ. ἀσπασάμενοι δὲ τὸν ἥλιον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, οἱ βάρβαροι, μεγίστῃ τε[z] κλαγγῇ[a] βοήσαντες, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ κα-

Mox autem ſole oriente apparuit Artabanus cum in-
2. gentibus copiis. Salutato autem ſole, de more, barbari maximo clamore vociferantes ingruunt Romanis, ſagittis petentes et equis in-

z) τὲ omiſſum mendoſe in ed. Bss. 2. a) κλαγκῇ Ms. Ba. vitioſe, confuſis iterum litteris, cf. 3, 12, 10. et N.

Th. et Indd. inſpectis, ut addiderit Noſter modo per analog., dum nihil reperi, quam ap. Niz. fatalis *neceſſitas* rerum *futurarum*, cf. cum gen. aliis ap. L.. loſ. Thuc. cum Abr. Dl. p. 186. e. it. ſine Ind. ap. Iſ. Pan. Mor. p. 59. .. cf. dé ἀν. in alios uſus ib. p. 56. e. L. N. T. in primis Schw. cum I.. Foes. Suid. Hes. cum Indd. Hom. Orph. Call. Tyrt. Theogn. Valck. I.. . Ph. Abr. ad Aeſch. T. utr. Thuc. Herdt. Diod. S. Luc. Ael. V. h. A .. Fa. Xen. Z. Rs. Or. V. 4. 7. 8. And. Dem. ap. quos nec cum v. ὀρ. (i.. nec ap. G. Th. in Bg. e P.) iuncto illo adeo ad analog. modo. In rel. Bg. deſerit P. ut Sch. in „παρ. *in acie ſtabant*" quod novit Stp. Th. aliunde, non illud Bg., pro *ſe* in aciem *locabant*.

ἅμα δὲ) Adv. temporis addit Bg. iterum, cf. 2, 11, 2., reddens cum P. formulam ἀ. ἡ. ἀν. cf. 3, 4, 8., it. partim in πλ. στ., brevius, quam 3, 13, 11., variante rurſus Noſtro cum 4, 14, 2. 6. 12.

ἀσπασάμενοι) Ut *autem* ſolem *conſalutarunt* ſ. adorarunt. *Sylb.* v. Lipſ. ad illud Tac. 3. hiſt. 24, 5. *orientem ſolem*, (ita *in* Syria *mos eſt*,) *tertiani* ſalutavere. *Boecl.*

Ibi Lipſium habere etiam locum noſtrum de Parthis, (ritum ac cultum hunc a Perſis, vel cum iis ſaltem communem habentibus, ut alia, cf. Heyn. Hiſt. 2, 421. i.) notaram quondam, non item, an cum Vs. ubi liberior P. et altera Sb. convenit cum alia phraſi ap. Ariſt. Plut. v. 771. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, nihil tenente in rem et formulam noſtram Stp. et Gs. Th., ſed Heyn. H. l. l. p. 266. m., et libera P. retinente Bg. in ſq. ὡς ἔθ. ἀ., cf. 1, 5, 2. 1, 16, 8. 3, 8, 5. quo cum extr. loco variatur per oppreſſum iterum v. ſubſt. Ad ſqq. de aliis barbaris quoque ap. Thuc. 312, 40. πλήθει ὄψεως δεινοὶ, καὶ βοῆς μεγέθει ἀφόρητοι, et p. ſq. i. πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο, ſed de aliis 260, 12. βοῇ ἐπέκειντο, ut ad Herdt. 720, 42. βοῇ — ἐπήϊσαν in N. e Plut. ἐπεφέρετο τοῖς — βοῇ πολλῇ καὶ πατάγῳ τῶν βαρβάρων, pro quo Noſter utitur phraſi, ad analog. facta, v. c. N. T. φωνῇ μεγάλῃ βοᾶν et Luc. φωνῇ μεγάλῃ ἀναβοᾶν, reperiente me praeterea βοάσομαι τὰν βοὰν λ. ap. Suid. 1, 439. m. ex Ariſt. it. βοᾶν μέλος λ. ap. Soph. Ai., tum in alios uſus v. β. Moer. Heſy. L. N. T. Hom. Heſd. Call. Lyco. Herdt. Dem. Rs. Or. V. 6. Diod. S. Luc. Fi. The. et Aeſch. Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch. ſed in rem criticam ap. Call. ep. 44, 5. porro in ſubſt. κλ. ap. Stp. Th. 2, 227. i. de hominibus ex Hom. cui add. Ἰλ. κ', 523. „ſic utuntur etiam quidam proſae ſcriptores, Herodi. l. 4." ſine Vs., praeter quem Noſtrum tamen non deprehendi, ut eius poëticis appoſuerim, hoc ſenſu quidem et uſu,

θιππεύοντες. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, εὐτάκτως τὲ καὶ ἀσφαλῶς συστήσαντες τὰς φάλαγγας, ἑκατέρωθέν τε[b] τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς Μαυρουσίους παρατάξαντες, τά τε κενὰ πληρώσαντες

3. curſantes. At Romani bene ordinata et caute inſtructa acie, ac utrinque equitibus Mauris diſpoſitis, cum et intervalla repleviſſent ve-

b) Hoc τὲ omiſſum in edd. Par. Ox. et Pat. mendoſe.

cf. Suid. non coll. ad Hes. κλ., φωνὴ, — βοὴ, cum Poll. 5, 86. 89. et Foes. it. de canibus Xen. Z. P. et Lyco. ubi pro κλαγγαῖσι quoque Var. L. κλαγκαῖσι et γλαγγ., addente P. iterum adv., cf. 4, 13, 14. qui et liber in rel., deſertus a Bg. per exquiſitius Lat. ad ἐπ. ubi Stp. Th. 3, 1660. D. ſine Vs., qui in ſq. καθ. 1, 1710. E. „in vulg. lex. *contra* aliquem *equitare*" ſine exemplo, quod hic fuerit, ubi Bg. cum Ind. Sb. ſed Noſter ad analog. ſcripſerit, oppreſſo acc. perſ. pron. αὐτοὺς, quem habet ſyn. καθιππάζεσθαι, cf. Aeſchy. Stanl. cum Suid., ut hoc etiam acc. rei ſ. loci ap. Diod. S., ſicut noſtrum infra.

εὐτάκτως) Liberum P. deſeruit Bg. partim, etiam Sch. in „εὐτ. decenti ordine, ἀσφ. *magna cum cautione*" quorum ad primum adv. cf. Heyn. Epiſt. p. 91. e. cum Ariſt. K. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. et Bud. C. unde Stp. Th. qui in altero 3, 1172. G. e. hinc „acie inſtructa et firmatis ordinibus ita, ut tuto pugnare liceret" cf. 4, 9, 8. ubi neſcio, an laudati in σ. φ. habeant phraſin hoc ſenſu, de exercitu quidem in pugna collocando, (pro καθιστάναι τὴν φαλ. ap. Xen. Ἀνβ. 10, 1, 10.) qui ſenſus tamen in principe latet, cf. Grab. de Protect. p. 5. m.

ἑκατέρωθεν) atque *equitibus* et *Mauris* utrinque *diſpoſitis*. Pol. autem vertit, quaſi legerit, aut legendum cenſuerit, τοὺς ἱππεῖς τοὺς Μαυρ. ſ. τοὺς Μαυρ. ἱππεῖς. *Steph.*

Etiam Bg. Ms. omiſit copulam ſecundam καὶ, ſed forte culpa ſcribae, quia libri retinent omnes, et, quanquam Mauri ſ. Numidae laudantur, ut equites, infra 7, 9, 3. 13. et ap. Zos. 1, 52, 10., tamen etiam ab equitibus diſtinguuntur 8, 1, 5. in loco ſimili ἑκατέρωθεν παρέθεον αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταὶ, qui quidem ἀκοντισταὶ, vel etiam ſimul τοξόται, cf. 7, 2, 2., hic intelliguntur in equis, ut ſaepe ap. Noſtrum, et adeo per copulam illam iunguntur tum univerſi equites, tum maxime equites cum iaculis et ſagittis, ſive potius duae ſpecies equitum, gravium ac levium, quos proprie nullos habuiſſe dicunt, niſi Numidas, cf. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 146. et de loco horum in cornibus (indicatis hic per ἑκατ. et oblique a P.) p. 157 ſq. 185. quanquam iſti Latt. Intpp. potuere quoque ſumere καὶ pro explicante particula, *id que* ſ. *et quidem*; quo ſenſu licuit omitti et ſtatui hendiad., unde nondum volui reſtituere in Bg. Vs., quae eſt partim e P. ad ſq. παρ., ubi cum Xen. Cyr. 4, 2, 27. e. τοὺς δὲ ἱππέας ἑκατέρωθεν, ὥσπερ εἰκὸς, παρέταξε, ed. Th. V. 1. p. 218. ſ. 13. e. equites *ex* utroque *latere*, ceu *par* erat, *diſpoſuit*, cf. de act. Abr. Dl. Th. Xen. Ag. 2, 15. it. Cyr. 3, 3, 43. et cum pr. εἰς Rs. Or. V. 8. Din.

τά τε κενὰ) Cum Lat. Bg. e P. tenet Sch. modo „κ. pro ſubſt." ubi

τῶν κούφως καὶ εὐςαλῶς ἐκτρέ-
χειν δυναμένων, δεξάμενοι τοὺς
βαρβάρους, ἐμάχοντο. καὶ οἱ 4.
μὲν βάρβαροι τῷ πλήθει τῶν
τόξων [c], τοῖς τε ἐπιμήκεσι δό-

litibus expeditis ad excurrendum; excipiebant barbaros et dimicabant. Ac barbari quidem multitudine ſagittarum, et praelongis ha-

c) τῶν τοξευμάτων Mss. Ve. et Vi, v. N.

ſupplebitur διαςήματα ſ. χωρία, ſcil. inter ſingula agmina ſ. corpora manipulorum, aut etiam intra ordines et acies, (ellipſes has neſciente L. Bos.) cf. Lipſ. l. l. p. 152. m. 157. ſq. et de Gr. neutro abſolute Ind. Luc. (ubi 1, 461. l. 9. Gs. Vs. κενὰ, ſpatia *vacua*) Ael. V. h. Suid. 2, 295. m. Foes. p. 203. a. e. cum p. pr. e. ſq. ubi et plene τὸ κενὸν χωρίον, ſed cum gen. Diod. S. Abr. Dl. Th. et D'Orv. Ch. p. 550. at per ellipſin aliam in L. N. T. Krb. Nr. 2. it. in εἰς κενὸν, quo de cf. Diod. S. et Lyc. v. 1191. it. ἐν κενοῖς ap. Soph. Ai. v. 986. ubi ſuppleas ἔπεσι ſ. ῥήμασι, it. in fem. διὰ κενῆς Abr. ad Aeſch. 1, 71. e. it. Lect. Ar. p. 317. i. Suid. 1, 555. m. Hes. 1, 945. i. cum N. it. Vig. et L. Bos. Ell. in utr. ubi et ſupplebitur αἰτίας, ſed maſc. de perſ. abſolute Luc. 1, 553. l. 45. cum Hom. Polb. et Xen. M. S. denique per ſexum varium cum ſubſt. aliquo Soph. Ai. (cum *Suid.* 2, 295. m. *non coll. ad* Hes. 2, 227. N. 9.) Orph. Hesd. Lyco. Call. Abr. ad Aeſch. T. 1, D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. Ἀνβ. Luc. Dion. H. S. T. 1. Plut. Krg. Fa. Aes. ſed in rem criticam et confuſionem cum καινὸς et κοινὸς D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Geop. et Lyco. v. 1191., ſcribente Noſtro forſan ad analog., etiam cum v. πληρ., dum Bg., praeter mutatam copulam τὲ iterum, cf. 2, 15, 7., deſerit P. etiam in ſqq. ubi videntur a Noſtro per periphraſin indicari *velites*, ii que vel in equis, vel ſolum pedites, intra equitum turmas aut ordines diſpoſiti, cf. Lipſ. l. l. p. 100. ſqq. ubi p. 101. e. e Liv. „de pugna Africana Scipionis in Annibalem, velitibus — *ea* tunc *levis* armatura *erat* — vias *complevit*" Noſtri τὰ κενὰ πληρ. unde et Bg. proprium expreſſit, etiam e P. ſumtum de iisdem ſolenne epitheton *expeditis*, quod tamen ſimul vicem ſuſtinet adiuncti particip. δυναμ., pro quibus licuit *velitibus*, qui *facile* et *expedite* excurrere *valerent*; copulatis iterum per copiam ſyn. adv. cf. de κ. tropice Abr. ad Aeſch. 1, 97. e. ſed phyſice Thuc. Xen. M. S. et Foes., ubi et εὐς. cum Lat. noſtro, etiam ap. Poll. 7, 43. Sb. Ind. et Stp. Th. hinc cum P. Vs. it. in v. ἐκτρ. quo cum ſunt iſta adv. per analog., (cf. G. Th. celeriter *et* expedite *percipere*, it. *pervenire* facilius *et* proclivius *ad laudem nobilitatis*,) ubi Sch. „de equitibus, ex acie excurſionem facientibus" reperiente me id v. tropice de re cum pr. ἐς, pro evenire, ap. Lyco. ſed de perſ. phyſice, extra bellum, ap. Luc. at de militibus ap. Xen. Ἀνβ. et Ind. Hell. v. ἔκδρομος (quo de cf. Abr. Dl. Th.) „in re militari οἱ ἔκδρομοι ſunt, qui, cum ſteterint hactenus intra ordines aciei, nunc repente excurrunt, procurrunt, ut ſumma vi impetum faciant. — Ita ἐκτρέχειν, *vorrücken*, bis 4, 3, 10. (ἀντεξέδραμον et τῶν συνεκδραμόντων) et Herodi. 4, 15." quod adeo fiat etiam de peditibus, cf. de velitibus Lipſ. l. l. In rel. liberrimus P.

καὶ οἱ μ. β.) Omiſſo hoc ſubſt. (quod repetit Noſter in vicinia per ſimplicitatem ſuam) ſubſtituerat P. pron. relat., oppreſſa ſimul copula, ad-

ῥασι τῶν καταφρακτῶν, ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων τιτρώσκοντες αὐτοὺς, μεγάλως ἄνωθεν ἔβλαπτον. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν μὲν συσταδὸν [d] μαχομένων

ſtis cataphractorum ex equis et camelis vulnerando ipſos maiorem deſuper affligebant; 5. Romani autem eos quidem, qui cominus pugna-

d) συστάδην Mss. Ba. et Ve. ut 4, 7, 2. e.

dens contra ſuum adv. cf. 4, 14, 6. et in gloſſam Mss. in vocabulo τόξων ambiguo, praeter 1, 14, 18. e. ſimilem, quoque Hes. 2, 1401. i. τόξον, κυρίως αὐτὸ τόξον· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη, forte ſic legenda αὐτὸ τὸ τόξον, — καὶ αὖ τὰ β.. quarum notionum media reſpiciat Hom. illud Ἰλ. β', 718. τόξων εὖ εἰδὼς, cf. Schol. ad Ὀδ. φ', 90. ubi eſt quarta, pro pharetra cum telis et arcu, cf. v. 53. ſq. 59. ſq. vel etiam arcus cum telis tantum, cf. v. 74. ſqq. 81. 97. 124. 135. et 148. ubi eſt *arcus* ſimpliciter, ſed in Noſtri ſqq. 4, 14, 6. e. pro μακροῖς δορ. ad variandum, ubi Bg. e P., et ſuper κατ. Boch. Hier. P. 1. l. 2. c. 2. p. 78. „quale eſt, quod in Artabani Parthorum regis copiis, in praelio adverſus Macrinum, barbari cataphracti Romanos ſagittis et contis graviter affligebant ἀπό τε ἵπ. κ. κ. τιτρ. αὐτοὺς, ab *equis* et *camelis* eos *vulnerantes*, ut habet Herodi. l. 4. In Africa etiam idem uſurpatum ex Veget. ſcimus.“

τῶν καμήλων) Uſum olim camelorum in militia fuiſſe ap. aliquot gentes, Vegetius auctor eſt l. 3. c. 23. ubi v. N. Stew. et praeſertim Herm. Hugo de milit. equeſtri l. 1. c. 5. *Boecl.* Ex h. l. it. §. ſq. 6. et 4, 14, 6. patet, Artabanum adverſus Macrinum Camelos produxiſſe. Produxerat etiam contra Lucullum Mithridates, contra Scipionem Antiochus, v. Plut. in Lucull. et Front. Strateg. 2, 4, 12. *Leisn.*

Turbat P. ordinem orationis et ſeriem, ob contractam periodum, deſerta quoque ſeveritate in vocabulis reddendis, ubi Leisn. ſupra Bg. Ms. „f. maiorem in modum“ quod olim recepturus ſum, quia Bg. pro poſ. etiam alibi adhibet comparat. gradum, cum in hoc ipſo adv. 2, 3, 17. et quia tota illa formula Lat., a G. Th. non explic. 179, 14., non magis pro aliquo adv. privo ſuperl. gradus valere poteſt, quam pro aliquo poſitivi, ut diſerte Lex. Apin. „i. e. vehementer“ quo ſub Lat. etiam in Gr. μεγ. Stp. Th. tenuit noſtrum locum, et alii vertunt, cf. 2, 3, 17., me quidem, ut propius ad Gr., reddente *magnopere*, ſed liberius P. qui plane neglexit alterum adv. ἄνωθ., ubi Bg. cum Gedik. ſupra 4, 14, 6. quod ſic phyſice cum pr. ἀπὸ procedet ad analog. eiusdem formulae de tempore 2, 8, 3. e., quanquam videtur et hic valere pro ſuperne, i. in ſummis corporum partibus, in capite; niſi etiam legendum ἄπωθεν, *eminus*, quod ipſum Stp. Th. habet cum pr. ἀπὸ, cf. Ind. Z. Xen. Pol. v. ἄποθεν, cum N. et ſupra ad 1, 12, 17. e Dion. H., dum P. in pr. ſubſtituit pro pron. αὐτ. nomen proprium e §. pr., nunc ipſe tolerans proxime ſeq. Ῥωμ.

τῶν μὲν συς.) Diſcedit hic ſecundo Noſter a Dione, qui 1334, 81. ſimpliciter ait, Romanos eſſe victos, pugna commiſſa de aquis; niſi ibi narratur levis velitatio, a Noſtro praeterita; ubi liberior iterum P., etiam

ῥαδίως ἐκράτουν[e]. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς[f] ἥ τε ἵππος, πολλὴ οὖσα, καὶ τὸ τῶν καμήλων πλῆθος ἐλυμαίνετο, προσποιούμενοι ἀναχωρεῖν[g], τριβόλους τε[h] καὶ

6. rent, facile vincebant. ſed ubi ipſos equitatus nimius et camelorum multitudo infeſtare coepit; ſimulantes ſe recedere, tribulos alia que

e) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 2. L. f) In Ms. Ba. αὐτοὺς abeſt. *Mart.* v. N. g) ἀνεχώρουν· τριβ. Ms. Ve. v. N. h) τὲ abeſt mendoſe in Par. cf. §. 3.

addito ſuo adv., ut §. pr. ſed in ῥ. cum ἐκρ. ut Luc. 1, 398. l. 67. τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, cf. G. Th. in v. *fac.* et *ſupero* 660, 35.

αὐτοὺς) Omiſſum a Ms. ſine cauſa probabili pron. nec comparet in P., aliorſum flectente orationem et contrahente etiam in πολ. ὁ. ubi ad Bg. Lat. cf. 1, 2, 3. 1, 17, 24. it. ad periphraſin in v. ἐλ. 4, 10, 1. ſub cuius Lat. Stp. Th. 2, 738. A. m. hinc ſine Vs. profert aliam lect. τῶν καμηλιτῶν, forſan e P. *camelitarum* ſ. *chamelitarum*, quod vocabulum, ignotum G. Th. et L. Schell., in Vs. quibusdam erat, ut A. 2., non item in illa Antverp. cf. Ioſ. 2, 60. ſ. 4. i. τὴν ϛρατιὰν — πλήθει καμήλων συντριβεῖσαν. Alterum Ms. Ve. tempus aliud impf. ἀνεχ., procedens ſic, ut, per ſe ſumto particip. προςπ., pro adv. *ſimulate* ſ. ſyn. formula *per ſimulationem*, cohaereat cum inferiori tempore eodem v. ἐρρ. per ſq. τὲ, (quod in vulg. lectione ad ſubſt. τριβ. pertinebat, in Vs. cum Bg. e P. per ſe omittendum,) tamen videtur potius prodere librarii errores in litteris, tum in α et ε, cf. 4, 14, 18. tum in ου et ει, cf. 3, 14, 4. cum maneant in vulg. cum Mss. rel. quoque P. oblique, ubi per analog.

τριβόλους) Simili ſtratagemate uſus Miltiades ap. Nepot. c. 5. (ubi tamen nihil de tribulis,) Cleomenes ap. Frontin. 2, 9. *Leism.* Forte σιδηρίων. *Reisk.* Congruentius fortaſſis ὀξυτάτας ἐξ. *Sylb.* mallem ἔξοχα, alioquin tranſpoſitis vocibus ſic legendum videretur: τριβόλους τε καὶ σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχὰς, καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα περικείμενα. *Stroth.*

Primo Mss. lectio fuerit orta vel per confuſionem vocabulorum, vel per ingenium librarii, offenderitis in πολλὰ, quaſi praeter veritatem dicto, ut ſubſtituerit lenius τινὰ, vel denique ſic, ut, cum olim fuiſſet πολλὰ ἄλλα τινὰ, (ut ſupra copulatum pron. poſtr. cum primo adi. 1, 12, 2. πολλή τε τὶς λ.) excideret πολλὰ ob ſimile ἄλλα, vel violenter extruderetur, ut ſupra cum alia adi. cf. 2, 13, 5. 3, 6, 10. 3, 14, 17. tum πολλὴ 3, 2, 4. et τὶ et ἄλλων 3, 4, 11., ſicut conſentire videtur P. cum Mss. in *tribulos* alia *que* rel., ſi oppreſſerit pron. τινὰ, ut 4, 14, 19., ſed contra, oppreſſo adi. πολλὰ, cf. 4, 7, 12., manere in vulg., quam Bg. premit, ut per ſe probam, et in ſermone utr. obviam, cf. vel Dem. 514, 8., nec rei ipſi repugnantem, in primis ſi adi. πολλὰ craſſius ſumatur, nec de maximo numero; quem numerum, etſi non definire poſſum, abſentibus in hanc rem libris, ac tacente Lipſ. in de milit. Rom., tamen nec oppugno, habens ad τριβ. modo alia notione L. N. T. Ind. Geop. ſed noſtra ap. Weſſ. ad Diod. S. 2, 310. N. 12. it. e Plut. τριβόλους σιδηροῦς ap. Stp. Th. qui eadem fere profert, quae ap. G. Th. v. *murex*, ſed in v. τεχν. hinc „*tribolos* alia *que* acuminata *machinamenta*“ partim e P., quo ſenſu phyſico tantum e Noſtro notat, reperiendum forſan ap. Luc.

πολλὰ [i] ἄλλα τεχνάσματα [k] multa machinamenta ferrea, σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς πε- acutiſſimis angulis praedita,

i) In Ms. Ba. abeſt πολλὰ, et legitur ἄλλα τινὰ τεχν. *Mart.* Et ſic quoque in Mss. rel. v. N. k) Praeter comma hic in ed. Bs. 2. L. al. erat in edd. omnibus, et tacite in Mss. σιδήρων ὀξυτάτων ἐξ. v. N.

ut tropico ap. Suid. Ammon. Thom. M. p. 845. i. cum Ind. Xen. Hell. et Fa. Aes. ſed plur. σιδ., tacente Stp. Th., tantum ap. Schol. Eur. Hec. v. 536. at ſing. ap. Hom. Hesd. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Hipp. Phoc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. Luc. Geop. Plut. Hs. et Krg. Fi. Pal. et Fa. Aes. cum Abr. Dl. Th. et L. N. T. (ubi et adi. affine cum Suid. Heſy. Dem. Luc. it. Fi. Aeſch. et Pal.) ſed cum alio ſubſt. in regimine forſan ap. Call. ἔργα σιδήρου et Aeſch. Fi. 2, 24. m. τῷ ἀρχείῳ τοῦ σιδήρου, quomodo hic iungo et ſumo pro ſubſt. et adi. cum Bg. e P. ubi Noſter modo per analog., per quam et aliquoties uſurpabat duo ſubſt., cf. 3, 8, 14. e. 3, 6, 23. unde non opus ſit emendatione Rsk., pro cuius privo nomine (cf. Ind. Herdt. et Geop.) hic eſt periphraſis per τεχν. σιδ. In ſqq. brevior eſt P., quam ut *liqueat*, quid in Cod. ſuo habuerit, ubi breviſſima et *leniſſima* medendi ratio eſt a me dudum ſuſcepta cum Bg. e Sb. per accuſ. in ἐξ. quia vulg. gen., ortus e pr. finitione iterum, cf. 1, 1, 3. e. 1, 10. 4. 1, 15, 11. e. 2, 5, 12. e ſolenni que confuſione iſtorum finium ac litterarum, cf. 4, 14, 1., non ita neceſſarius eſt cum pr. σιδ., ut accuſ. cum ſq. ἐξ., quae ad nocendum in re praeſenti debebant epitheton tale quod habere; dante Sb. Ind. modo per compendium ambiguum „ἐξοχαὶ σιδήρων ὀξυτ." ſed cum lect. vulg. Stp. Th. in v. ἐξ. „*in* quibus *ferra* acutiſſima *prominerent*" me autem deprehendente praeterea ἐξ. cum gen. aliquo phyſice ap. Diod. S. ſed tropice ap. Long. Mor. cum L. N. T., iterum ſcribente Noſtro tantum ad analog., ubi Bg. perite huc accommodat rem geometrarum, quorum anguli ſane ſunt etiam *eminentiae*, quoad extrinſecus ſpectantur, ut noſtratium *Ecken*. Sic et modo eſt analogia in particip. περ. cum adiunctis, ubi, tacente P., ſenſum quoque vidit Sch. „machinamenta, *circumcirca* habentia *cuſpides*" ſed ex Ind. Sb.; quibus omnibus nihil Noſter, quam periphraſi eloquitur genera prioris vocis τριβ. et noſtrorum *Fuſsangeln* ſ. *Fuſseiſen*. Ultima hic res in ultimo v. eſt, ubi edd. ſimplex canina littera (cf. 3, 6, 10.) prodat lectionem duorum Mss., quae habet aliam formam verbi contracti, cf. 4, 12, 4. e. ἀμφ., quod thema ῥιπτέω et ipſum habemus infra ap. Noſtr. bis, inductum h. l. a *librario* aut per lapſum in vocalibus, aut per gloſſam e comparatione illorum ap. Noſtr. *locorum* alius thematis ac formae, vel aliorum ſcriptorum, aut denique tanquam exquiſitius et rarius, (qualia ſaepe obtrudunt Mss. noſtri,) quippe repertum mihi ſolum modo ap. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Dem. Xen. Z. Pol. Sy. Cyr. et Ἀνβ. 3, 3, 1. (ubi diſerte noſtrum tempus ἐῤῥίπτουν, ſed altero Ind. loco 1, 5, 8. modo ῥίψαντες, quod aeque ſit alterius thematis, uſurpati ſine Ind. ap. Xen. M. S. 3, 1, 7. cf. D'Orv. Ch. p. 309. m.) cum canone ap. Thom. M. p. 783. ῥίπτω μὲν τὸ ἁπλῶς ῥίπτω, ῥιπτῶ δὲ — τὸ μετὰ σφοδρότητος, fere ut Schol. Soph. Ai. v. 239. ubi pro particip. ῥίπτειν — τὸ ἁπλῶς ῥιπτὸν forte leg. quoque in inf., quod vanum diſcrimen potius illuc revocandum, ut non contractum ſit frequentius, ut γράφω, quam γραφῶ, quod cum ῥιπτῶ comparat Bud. C. 813, 15.

ῥικείμενα, ἔῤῥιπτον [l]. παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν [m], ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς. πατοῦντες γὰρ οἱ ἵπποι, αἵ τε κάμηλοι μάλιστα, ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, ὤκλαζον [n] καὶ ἐχώλευον, τούς τε ἐπιβάτας, οὓς

7. ſpargebant. quae latentia ſub arena, nec conſpecta ab equitibus et camelorum inſeſſoribus, peſtifera erant 8. ipſis. Quippe illis calcatis, equi, ac cameli praecipue, quibus tenerae ſunt plantae; lapſabant et claudicabant, ſeſſores que, quos geſtabant,

l) Mss. Ba. et Ve. ἐῤῥίπτουν· λανθάνοντα δὲ λ. quod colon quidem habetur quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al. De rel. v. N. ut de ἐρίπτουν A. cum Bs. 1. m) καμιλιτῶν Ms. Ba. mendoſe, ut καμιλητῶν ed. Bss. 1. n) Stp. et B. addunt καὶ ἐχώλευον. *Leisn.* Nempe in A. fuit ὤκλαζον. καὶ τούς τε ἐπιβ. it. in Bss. Par. et Par. ſed ut haberent nihil poſt ὤκλ. Bs. 2. R. at comma rel. unde tantum ἐχώλευον acceſſit in edd. caeteris, quarum Boecleri per compendium ſuum innuerit Leisn. cum iſto v. caruerint Bss. cum rel. vitioſe, ut mox ἀπεπεσείοντο Par. utr.

παραλανθάνοντα) Mss. ſimplex pro comp. gloſſa eſt, ut ſaepe, cf. 4, 9, 10. et in eadem praep. 4, 3, 15. e. ſicut reddunt etiam Intpp. Lat. per ſimplex, it. Stp. Th. »π. *lateo*, Herodi. l. 4. de tribulis et ferramentis quibusdam acutis, quae ad hoſtium exitium diſpergebantur, παρ. — αὐτοῖς, ſub arenis latentia, et quae non conſpiciebantur« cf. Ind. Dem. cuius ſolam auctoritatem ad Stp. ex Iſocr. addere per Indd. potui, rediturus Lat. *delitere* ſ. *deliteſcere*, quanquam ap. G. Th., praeter alia, διαλανθ. pro quo 3, 14, 19. et pro ſimpl. aliorum locorum per rarius variatur, et peculiari ratione iungitur cum pr. ἐν, it. per copiam ſubiicitur ſyn. phraſis et explic., cf. G. Th. 36, 36. omnia *latere* cenſebant *in occulto*, neque *eſſe* quidquam, *quod* cerni *aut* intelligi *poſſit*; ſine neceſſitate P. deſerente Bg. in numero ψ. quem plur. Stp. Th. modo tenet ex Athen., reperto mihi tantum ſing., cf. Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. cum Moer. Hom. Lyco. Herdt. et Luc., ſed in ſq. καθ. (ubi rurſus variatur cum ſimpl. et ad analog. in paſſ. cum praep.) de perſ. L. N. T. ſed act. Hom. h. in Apoll. v. 136. cum Xen. M. S. at cum adv. ἀκριβῶς Luc. cui add. 2, 233-l. 99., cum pr. ἐν Orph., pro deſpicere e loco editiori Hom. Ἰλ. λ', 337. et Xen. Cyr. ſed de re Theogn., qui add. loco D'Orv. Ch. denique med. de perſ. Hom. Ἰλ. ν', 4., nihil me reperiente ad καμ. ubi Stp. Th. ex Ariſtot. et hinc ſine Vs. et Bg. e P. qui liber in ὀλ. λ. unde et Bg. ad pr. παρ. ſuppletum pron. αὐτὰ mutat in pron. relat. cf. 4, 11, 9.

πατοῦντες) Bg. e P., praeter ſuppletum idem pron., mutat caſum particip. et genus act., deſerens tamen in copula τὲ et rel. unde Sch. partim in »π. *habentes* ungulas *molliſſimas* ſ. ſoleas pedum« hoc ex Ind. Sb. ut Poll. 7, 90. quos deſerit Bg. ut Stp. Th. hinc ſine Vs. poſt Gr. addens »propterea εὔτρωτοι, ſi calcent murices et tribulos« et quia ibant ſine ſoleis ferreis, quae tum in uſu nondum erant, cf. ad Diod. S. 2, 233.

ἔφερον, ἀπεσείοντο. οἱ δὲ ἐπέκεινα βάρβαροι, ἐς ° ὅσον μὲν ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, γενναίως μάχονται ᵖ. ἢν δὲ ἀποβῶσιν αὐτῶν ἢ κατενεχθῶσι, ῥᾷστα ᑫ ἁλίσκονται, μὴ φέροντες τὴν ἐκ συστάσεως μά-

9. excutiebant. Ceterum ulteriores illi barbari, quamdiu invehuntur equis aut camelis, ſtrenue praeliantur; ſi vero deſcendant ex iis aut deiiciantur, facillime capiuntur, haud ferentes ſtatariam

o) In Ms. Vi. ἐς deeſt. *Loc.* Sic habent Ms. Ba. ſine praep. illa ὅσοι μὲν λ. et Ms. Ve. βάρβαροι, ὅσον λ. v. N. p) Comma in Bs. 1. L. pro puncto A. al. et duobus punctis Par. 2. q) Sine iota in una Lugd. cf. 4, 8, 18. 1, 17, 17.

N. 97. it. p. 310. N. 12. et p. 383. N. 13. cf. Hes. Foes. cum Ind. Geop. Polb. et Ael. V. h. et ib. N. quocum Noſter dat peculiari ratione adi. ἀπ. (cf. G. Th. *a teneris unguiculis*,) it. ὀκλ. cum ἐχ. per ſyn. copiam, ab explic. ſ. adiuncto, ſ. genere ac ſpecie, cf. Suid. 2, 675. i. ὀκλάζει, χωλεύει, λ. 754. m. Hes. 2, 737. m. 1587. e. Poll. 10, 47. N. 58. it. 3, 90. N. 5. Foes. Ind. Sb. Luc. Ioſ. Xen. Z. Pol. et 'Ανβ. Abr. Dl. Th. D'Arn. L. Gr. Orph. p. 69. N. v. 435. Valck. Eur. Phoen. v. 642. ſed in χωλ. Heſy. Suic. Th. Ind. Hom. Luc. quod peculiari modo de animantibus hic, ut variatum pro 1, 12, 18. e. ὀλισθ. (cf. G. Th. „labor, ὀλισθαίνω, — ὀκλάζω") ut pro mero ib. ἐπιβ. per additamentum οὖς ἐφ. peculiare, it. pro v. ib. ἀπωθ. per ſyn. ἀπεσ. cf. 2, 9, 7. et Dion. H. S. T. 1. 289, 38. *οἱ ἵπποι — ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίσταντοι ποσὶν, καὶ τοὺς ἐπ. ἀποσείονται*, *ſeſſores excutiunt*. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ὠκλ. „inflexis pedibus procubuerunt. Pauſan. 7, 26."

οἱ δ' ἐπ.) Rectiora pro P. dedit Bg., cf. 2, 9, 1. 3, 4, 18. e. In Mss. lectionibus iam diſſenſus ſuſpicionem facit corruptelae, quae eſt in elapſa pr. ἐς ob ſq. ſyllabam ὅσ., aut extruſa vi, ad variandum per ellipticum genus (cf. 2, 11, 11.) pro pleno proximo 4, 8, 9. unde deinde manſit in Ms. Ve. aliquid veri, ſed ex hoc ortum illud Ms. Ba. per lapſum ſolennem in litteris ι et ν, cf. 3, 11, 6. vel ex ingenio, dum per ſe nominativus ille ad ſenſum redit eundem cum lect. vulg. (cf. 8, 6, 1.) in qua et manet P. unde Bg. cum Stp. Th. in v. ἐποχ. non item in ſq. ubi ille ſuum adv. iterum infercit, cf. §. 5. ſed Noſter γενν. cum μ. per analog., quod adv. modo repertum mihi in Dem. Ind., cf. G. Th. in Bg. cum *acriter*, ſed in v. *pugnare* cum *fortius*.

ἀποβῶσιν) Omiſſum in Bg. Ms. gen. pron. reſtitui ſtatim cum praep. cf. 4, 11, 6. etſi et neglectum a P., qui contra addidit adv. cf. 4, 12, 1., deſertus in v. κατ. ubi cum Bg. aliunde Stp. Th. ſed Noſter ad analog., etiam in ſq. ῥ. ἀλ., cf. G. Th. *facillime* capi *oratione* rel.

ῥᾷστα) Schotti Ms. ῥᾳδίως ἀλ. *Sylb.* Ms. Schotti ῥᾳδ. minus recte. *Stroth.* Conſentit cum illo Ms. etiam P. cf. 2, 11, 4. ſed libere, ut ad ἀλ., ſicut, cum vix confuſio litterarum ac vocum inciderit, in poſit. iſto tantum videtur gloſſa eſſe, cf. 1, 3, 15. 1, 17, 17.

μὴ φερ.) Liberrimum P. deſerit Sch. modo in „ἐκ *ex* congreſſu *pugna*, h. e. quae cominus fit" cf. Bud. C. 697, 19. „σύστασις praelium collato pede pugnatum. Herodi. μ. φ. — μ. i. e. τὴν σταδιαίαν ſ. τὴν συστάδην μά-

χην [r], πρός τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι [ſ], εἰ δέοι; ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χαύνως παρηωρημένης ἐμποδίζονται. πρώτης μὲν οὖν καὶ δευτέρας πάσης [t] ἡμέρας, ἐξ ἑωθινοῦ εἰς ἑσπέραν, ἐμαχέσαν-

pugnam: tum etiam ad fugiendum aut inſequendum (ſi opus ſit) circa crura veſte laxe dependente praepediuntur. Primo quidem ac ſecundo die toto, a mane ad veſperam pugnatum, et nox

r) Hoc comma fuit in Bss. 1. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. ſ) *Mss.* Ve. et Vi. τὸ διῶξαι ἢ φυγ. ſed Ba. τὸ δ. ἢ φυγεῖν εἰ δέοι, ὑπὸ λ. praeter lectionem novam, qua de v. N., etiam ſine Stp. rel. parentheſi (εἰ δέοι) ut in A. al. t) In Ms. Vi. πάσης deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba. v. N.

χην, ſtatariam *pugn.*" quorum prima repetit Stp. Th. 1, 1794. C. e. ut ſine Vs. Sb. Ind. „ἡ συσταδὸν μάχη, — idem ἡ ἐκ σ. μ." recte comparantes, dum variat Noſter pro adv. iſtis ſupra intra artic. et ſubſt. μαχ. per formulam e praep. cum ſubſt., reſolvendam in adi. et ex analog. tantum confictam, cf. Vig. p. 152. i. ſine Vs. ap. Thom. M. p. 806: σταδεία μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη, καὶ οὐ κατὰ δίωξιν, ad Dion. C. 1, 33. ἐν σταδίῳ μάχῃ, „ſtabilis ſ. ſtataria pugna, quae cominus firmo et collato pede fit, oppoſita *levibus* praeliis, ubi celeri excurſione item que fuga et receptu res agitur, — σταδία μάχη et διαδρομαὶ oppoſita" quo pertinent ap. Noſtr. §. 3. ἐκτρέχειν λ. et clarius infra 6, 3, 14. cf. de v. συσ. Foes. Suid. non coll. ad Hes. Ind. Thuc. v. ξυσ. cum Schol. ſed συσ. Ind. in N. cum Abr. Dl. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Xen. Z. Pol. Long. Mor. Polb. Dem. cui add. 324, ult. Sed variatur quoque cum 4, 12, 5. εὐ φερ. in pr.

πρός τε τὸ φυγ.) Aut *labentis* equo *deſcribes* vulnera *Parthi.* Horat. (ſerm. 2, 1, 15.) *Memm.*

Ad quem loc. cf. Inttp., nominatim Lambin., ſuper Parthis in bello equitibus; manente P., quanquam cum libertate multa, in vulg. ordine, quem mutant Mss. ſine lucro ad laevitatem, ubi de ſuo Noſter in copulatis *his* v. ut Bg. in τε et in ſq. membro, ſed in ἐμπ. cum P., qui rurſus addit adv. ſuum *ſcil.*, ut paulo ante, neglecto contra particip. παρ., ubi Leisn. in m. Ox. „laxe *ſuſpenſa*" ut Sch. „*pendente* ſ. *ſuſpenſa* laxe *veſte* circa *crura*" ſed modo ad analog. cum pr. περὶ, (cf. Stp. Th. cum παρὰ,) it. cum χ., quod adv. non praeterea reperi, et hinc modo tenet Stp. Th. partim e P. „*laxa* ſ. *fluxa* veſte *praeped.*" nec G. Th. ferente, niſi illud Hor. calceus *laxus* male *haeret* in *pede*, cf. in variationem 4, 11, 10.

πρώτης) Liberrimus P. ſervatur a Bg. tantum in v. ἐμ. et formula ἐξ ἑωθ. (allata ap. Stp. Th. 1, 629. i. ſic „μέχρις δείλης, ἐξ ἑ. a *mane* ad *veſp.* Xen." cuius Indd. nihil praebuerunt, ſed Ael. V. h. modo ἐξ ἑ. *a* ſummo *mane*, cf. Phil. p. 756. F. i. ſed Di. H. S. T. 1. v. ἐξ „ἑ. *a* matutino *tempore*" cui add. 367, i. συμπεσόντες ἐξ ἑ. μέχρι μεσούσης ἡμέρας ἀντεῖχον, *a* mane *usque* ad *meridiem*, it. Euſ. H. E. Re. 2, 201. l. 38. ἀπὸ ἑωθινῆς ἕως ἑσπέρας, a *prima* luce *usque* ad *veſperam*, it. in ellipſin ſubſt. χρόνου L. Bos. p. 377. e. „*a* tempore *matutino*" ſed aliam ap. Stp. Th., cum in ἑωθ. Hes. Suid. Diod. et Luc. ut Noſter per analog. coniunxerit cum εἰς ἑσπ.) neſcio, an et in omiſſo adi. πασ. cf. 14, 11, 12. quod in Mss. ex-

το· καὶ νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε[u] τὰς μάχας[x], ἑκάτεροί τε[y] ἐπανῆλθον[z] εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα, νικᾶν[a] ἀξιοῦντες. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ συνῆλθον εἰς τὸ αὐτὸ πεδίον μαχόμενοι[b].

ſuperveniens diremit praelia, ac utrique reverſi ſunt in ſua caſtra, victores ſe
11. eſſe putantes; tertio vero die convenerunt in eundem campum pugnaturi.

u) διέλυε Mss. tres v. N. x) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. cum Lugd. y) Hoc accentu etiam in Ms. Ba. ſecus ac 4, 13, 5. z) ἐπανήρχοντο ἐς τὰ λ. Mss. Ba. et Ve. quorum de praep. ſyn. cf. 1, 11, 9. ſed de rel. lect. v. N. a) Sine iota in A. al. cf. 3, 9, 13. b) μαχούμενοι Mss. Ba. et Vi. ſed Ms. Ve. μαχούμενοι καὶ σαγηνεῦσαι· οἱ δὲ Ῥωμ. omiſſis rel. per ſaltum librarii ſine cauſa conſpicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. ſq. et de lect. rel. v. N.

cidit ſine idonea cauſa, ut alia adi. cf. §. 6. aut vi extruſum eſt, quaſi ſufficerent ἐξ — ἐσπ., cum tamen univerſum definiatur ſic magis; ut recte ſervarit Ms. Ve. et ego in Vs. Bg. reſtituerim.

καὶ νὺξ) Omiſſa a P. copula cf. 4, 3, 18. et particip. ἐπ. cf. 4, 12, 12. non item a Sch. „*quum* ſuperveniſſet *nox*“ cf., praeter v. ἐπ. cum aliis rebus e notione temporis ap. Theogn. et Mus., maxime Herdt. 624, 51. τοὺς ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπ. διέλυσε, *interventu* noctis *diremti ſunt*, p. 339. N. 52. cum Ind. „de nocte ingruente“ quo de Lat. et Bg. alibi, Luc. 1, 7. l. 66. ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, λ. primis *tenebris*, ſed alio ſenſu ap. Stp. Th. 1, 1270. A. m. „ἐπερχομένῃ νυκτὶ, nocte *ſequenti*, (2, 753. E. e.) in illo διαλύειν τὰς μαχ. ap. Herodi. libenter verbum *dirimere* retinuerim“ clam e P., ut alii alias, cf. Ind. Xen. Z. Pol., ubi Noſter ad analog., Gr. quidem illorum διαλ. πόλεμον, quo de infra, et cum aliis acc. rei, tropice maxime, Geop. Is. Pan. Mor. cui add. p. 125. i. Gottl. Plat. Menex. Fi. Pal. et Rs. Of. V. 4. (quem et de act. cf. ad Polb.) Dem. Di. H. S. T. 1. ſed Lat. maxime, cf. G. Th. „Plaut. — ſed *praelium* id *tandem* diremit *nox* interventu ſuo“ Caes. b. Alex. 46, 7. cum *praelium* nox *dirimeret* et b. Civ. 1, 40, 7. *quarum*, legionum, *adventu* praelium *dirimitur*, cum Cort. ad Sall. Jug. 60, 8. ubi et e Stat. *haec alterna* ducum *nox* interfuſa *diremit*. Sed ap. Caes. l. l. poſtr. ſequebatur etiam, *ac* ſuas *uterque* legiones *reducit* in *caſtra*. Tum tempus aliud Mss., impf. ſ. aor. 2. pro aor. 1., ut ſaepe, cf. 3, 6, 4. 2, 13, 6., reſpuit hic P., atque etiam in ſq. v. ubi Gloſſatoris operam vincit tum diſſenſus Ms. Vi., tum hoc, quod confuſio litterarum incidere non potuit, mutato forſan tempore hic, ne mox ſimile quid, etiam adeo in praep., συνῆλθον εἰς λ. rediret, aut, cum prius impf. διέλυε placuiſſet, ut ſibi librarius conſtaret; nec frequenter obvio illo Mss. tempore in compoſ., quanquam ſimplici ἤρχοντο, cf. Ind. Dem. Nr. 1. e.; libero P. in ordine, it. omiſſo pron. ἑαυτ., it. in formula νικ. ἀξ., ubi et Bg. liberior, pro ſeveriori Sch. in „ἀξ. *putantes*, ſe *viciſſe*“ ut tamen Bg. voluerit aſſequi tempus praeſ., ſaepe pro perf. capiendum, ut mixtum hic quoque cum pr. aor., variante per analog. Noſtro cum 3, 7, 14. οἰόμενοι, ἤδη νενικηκέναι, cuius pugnas memoratas credam etiam ap. Dion. 1334, 83. ſqq.

μαχόμενοι) Scribo μαχούμενοι. *Steph.* Aliud tempus Mss. etiam Bg. exprimit e P., qui ſaepe conſentit cum Codd. noſtris, vel per libertatem,

ἐπειρῶντο δὲ οἱ μὲν βάρβαροι, πολύ τι [c] τῷ πλήθει τούτων ὑπερέχοντες, κυκλώσασθαι τοὺς	Conabantur autem barbari, multitudine longe ſuperiores, circumvenire Romanos et

c) πολὺ τῷ πλ. Ms. Ba. v. N.

(perſpicuitatis cauſa, quae hic in fut. maior, ap. lectores quidem,) vel etiam e Ms. ſuo, ſed illo etiam correcto manu alia. Ego quidem non diffiteor, potuiſſe confuſas eſſe iterum vocales, cf. 1, 13, 12. ὑψ., ſcio que, ap. Thuc. 232, 18. pro textus παρεσκευάζοντο, ὡς μαχούμενοι eſſe in Var. L. e Cod. μαχόμενοι, ſed et contra novi, tum noſtros Mss. a librariis depravatos, tum praeſ. cum verbis *eundi* occurrere alibi aeque, ac fut. cf. Fd. ad Is. Ev. p. 9. N. 4. et praeſ. pro fut. ſaepe poſitum, quo de ſubinde ſupra, tum noſtri verbi hoc participium praeſ. pro fut. toleratum ab aliis, cf. Ern. ad Xen. M. S. 3, 4, 4. e. denique eiusdem verbi noſtri inf. praeſ. manifeſto ſtare pro inf. fut. infra 6, 5, 6. et 7, 4, 13. e. per quam analog. ſuſtentari poterit lectio vulg. et in Mss. nihil putari, niſi gloſſa et ſcribae ſapientia. Sed Berglerum, qua fuit peritia tum ſermonis Gr., tum critices, non credam, textum e Stp. voluntate tentaturum fuiſſe, (quod putabat tamen Leisn., ſcribens in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. μαχούμενοι") ſed, quod monebam ante, in Vs. ſpectaſſe perſpicuitatem, cum ſaepius demittat ſe ad lectorum commoditatem, et ad cavendam ambiguitatem liceat diſcedere interpretibus a ſeveritate; quanquam hic nec in Vern. praeſ. ambiguitas eſt, nec ſi quis reddat, ut alibi fit, particip. per ſupin. *pugnatum*. Caeterum alterum fut. praebet Suid. 2, 715. m. v. δρμητήριον, — ὅθεν — ἐξίασι μαχεσόμενοι, unde *exeunt*, ut *pugnent*.

ἐπειρῶντο) Praeter reſ. libera P., quoque Bg. omittit tria, primo μὲν iterum, (referendum ad ſq. §. οἱ δὲ Ῥ., ſed per inverſum ordinem ſubiecti, quod vocant, dialectici, ob copulam δὲ ſimul adhibitam; ubi Lat. habent ſevera, v. c. *ſed* barbari *quidem* conabantur rel.) deinde adi. τὶ ut 3, 7, 8. (ubi Ms. id tenebat, hic per inconſtantiam aut lapſum eo carens, ut 4, 3, 15.) denique pron. gen. τούτων, qui, pendens a praep. in ὑπ., debet referri ad ſq. τοὺς Ῥωμ. ſic, ut ſit praemiſſum ante ipſum ſubſt. nomen proprium, per inverſum ordinem, pro τῶν Ῥωμαίων ὑπερέχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς καὶ σαγ. vel ſic, ut tota enunciatio πολὺ — ὑπερέχ., ut cauſam continens, (quam refert P. clare,) in medium coniecta ſit, per ſe poſtponenda, ἐπειρῶντο κυκλ. τ. Ῥ. καὶ σαγ., ὑπερέχοντες λ. quem in ſitum fortaſſis licet accommodare praeceptum illud, ut pronomen ponatur caſu nominis, et nomen caſu pronominis, cf. Abr. Dl. Th. Ind. v. *pronom.* nec proinde opus fuerit pro vulg. pron. corrigere στρατοῦ ſ. στρατῶν, ut ſupra bis erat πλήθει στρατοῦ §. 1. et 3, 13, 11., nihil tale P. oſtendente, cf. in v. ὑπερεχ. phyſice de perſ. cum gen. perſ. et acc. rei ap. Luc. 1, 119. l. 82. Ioſ. 1, 314. ſ. 2. m. et Hom. Ἰλ. ί, 420. cum ſyn. ώ, 374., cum gen. rei ſolo Stp. Th. 1, 1360. i. Ind. Xen. Cyr. Luc. 2, 107. l. 92. Hom. Ἰλ. β', 426. et ſimul cum acc. perſ. et adv. Luc. 2, 258. l. 93. ſed ſimul cum acc. rei ib. 1, 118. N. 82., porro cum acc. rei ib. et Stp. Th. 1, 1359. F. ſed ſimul cum dat. perſ. Hom. Ἰλ. δ', 249. ί, 433. Ὀδ. ξ', 184. et Ind. Polb. ſed cum acc. rei per ellipſin pr. κατὰ Stp. Th. l. l. H. ex Hom. Ἰλ. γ', 210. tum de re abſolute L. N. T. Ind. Xen. Hell. Geop. Ael. V. h. cum Is. Pan. Mor. p. 68. m. Luc. 2, 498. i. ſed

Ῥωμαίους καὶ σαγηνεῦσαι[d]. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας ἐς βάθος συνίςασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες[e], ἀεὶ

12. circumretire. Sed Romani haud amplius aciem profundam conſtituebant, verum in longitudine extenden-

d) Colon illud ante *Ms. Ve.* hic quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al.
e) μῆκος δὲ διεκτεῖν. *Ms. Ba.* ſed μῆκος διεκτεῖν. *Ms. Ve.* v. N.

cum gen. rei Xen. Ἀνβ. et ſimul cum adv. *μικρὸν* Stp. Th. 1, 1360. i. tum tropice de perſ. abſolute Heſych. 2, 1459. m. L. N. T. cum Obſ. Loeſn. et Krb. p. 282. e. it. ap. Luc. 2, 479. l. 59. it. in bello Ind. Sb., porro cum nominativo participii Luc. 2, 646. l. 80. et p. 669. l. 6. ubi et 1, 751. l. 70. cum adv. *παραπολὺ*, ſic uno vocabulo, quae praep. vel ſyn. κατὰ omiſſa ap. Diod. S. 1, 500. l. 83. cum *πολὺ* et ſimul cum abl. rei τοῖς πλήθεσιν, ſed cum nudo abl. rei alio ap. L. Bos. Ell. p. 499. m. et ſimul cum elliptico acc. rei ſ. modi *τοσοῦτον* Xen. Z. Pol. Ven. 1, 7. ſed cum gen. rei Stp. Th. 1, 1360. B. m. et Suid. 3, 540. e. ſq. ubi et p. ſq. i. cum acc. rei, ſed cum gen. perſ. ib. et L. N. T. ex Phil. 2, 3, ſed ſimul cum abl. rei noſtro τῷ πλ. Diod. S. 2, 340. l. 16. *numero* ſuperiores *adverſariis*, ſed cum alio Poſſ. Call. p. 137. m. et ſimul cum adv. Ind. Dem. it. ſimul cum elliptico acc. rei ſ. modi *πολὺ*, ap. Stp. Th. l. l. i. e Xen. Z. Pol. e Ven. 1, 11. porro cum acc. perſ. Stp. Th. 1, 1360. B. m. ſed ſimul cum abl. rei Valck. Eur. Hipp. p. 312. i. et Diod. S. 1, 191. l. 76. (cf. in rem criticam et confuſionem ib.) ſed tropice de re cum gen. rei Xen. Z. Pol. Stp. Th. 1, 1360. A. e. (it. ſyn. Hom. Ἰλ. λ', 734. Suid. 3, 540. e. Heſ. 2, 1459. i.) ſed ſimul cum abl. rei τῷ πλήθει Stp. Th. l. l. B. it. cum alio abl. et acc. elliptico *πολὺ*, Diod. S. 1, 61. l. 88. ſed cum gen. rei et ellipt. *τοσοῦτον* ib. 1, 7. l. 63. at ſimul cum pr. ἐν Iſ. Pan. Mor. p. 62. m. porro cum nudo abl. rei Fi. Pal. et paſſ. de re abſolute ap. Stp. Th. l. l. e., fingente adeo Noſtro formulam maxime ad analog. locorum ap. Diod. S.

σαγηνεῦσαι) Flor. *indagine* concludere. *Leiſn.* cf. ib. Ind. ex 3, 6, 11., quae phraſis hic ap. P., deſertum a Bg., qui brevior, quam 2, 13, 9., non tenente id Lat. Stp. Th. ſed ſyn. et per epiſtolam olim notante Zanetti „gloſſema forſitan ſ. tenebras in voce σαγ. quis inveniſſe crediderat; et ideo addidit interpretationem. Eiusmodi ſunt ea, quae e marg. in textum calligraphorum inſcitia ſolent irrepere" dum ſcriba Cod. Ve. per ſaltum omiſit iterum duo verſus, quanquam hic ſine cauſa conſpicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. ſq. quia in iſtius lectione nec ſenſus eſt nec ſeries, ſed Noſter per copiam ſyn. iungit tum proprium v. cum tropico, tum talia, quae alias ſeparatim et ſingula dantur, cf. 6, 5, 21. 2, 13, 8. 4, 9, 10, e., ſed in v. tropico opprimit particulam comparativam, cf. 2, 14, 6., a P. libere additam.

οἱ δὲ Ῥωμ.) E P., libero per ordinem et alias, ſervat Bg. modo quaedam Lat., at Sch. partim in „βαθ. confertam, *denſam*, aciem *conſtituere*, ἐκτ. aciem *extendentes* in *longitudinem*" ubi Noſter, praeter variatam praep. ἐς in vicinia, cf. 4, 4, 12. et de σ. φ. §. 2. hoc cap. cum Grab. l. l. ib. p. 5. N. c), per analog. partim intelligens ἐς β. in *latitudinem* ſ. *altitudinem*, ordines milites que a fronte ad tergum locatos plures dein-

τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον [f]. πλῆθος δὲ τοσοῦτον ἀνδρῶν τε [g] καὶ κτηνῶν ἐφονεύθη, ὡς πᾶν πληρωθῆναι τὸ πεδίον, μεγίστους τε σωροὺς πτωμάτων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, καὶ

tes, ſemper circumventionem
13. impediebant. Tanta autem multitudo hominum iumentorum que caeſa, ut totus compleretur campus, maximique acervi cadaverum in altum attollerentur, praeſertim ca-

f) ἐνεμπόδιζον Ms. Ba. v. N. g) ἀνδρῶν καὶ κτ. Ms. Ba. v. N.

ceps, ſed *εἰς μ.* in *longitudinem*, lineam militum a cornu uno ad alterum, cf. Stp. Th. v. *βαθ.* (qui in *μηκ.* modo „*φάλαγγος μῆκος* ap. Herodi. ſicut *βάθος*") Suid. 1, 409. e. 2, 550. e. 3, 713. b. m. Ind. Xen. Mor. Hell. et Cyr. cum p. 364. i. it. Z. Cyr. et Pol. it. Thuc. *ἐπὶ βάθος ἐτάξαντο* (cum p. 499. N. 89.) quod et ap. Dion. H. S. T. 1. ut ap. Luc. 1, 846. l. 61. *ἐπὶ μετώπου μὲν — ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας*, *in* fronte — *introrſus* vero *et* in *verſum* ſtantes *in* acie *vicenos* quaternos *armatos*, cum N. et Zos. 4, 39, 1. *τὸ μὲν βάθος — μήκους — πλείονος λ.* *latitudinum* aciei — *longitudinis* et §. 4. *τοῖς εἰς μῆκος — πλοίοις*, porrectas *in* longitudinem *naves*, Ind. Amm. M. *extenduntur* ad *latitudinem* nimiam *incolae* rel. et Diod. S. v. *ἐκτ.* cum acc. perf. al. ſed Xen. Cyr. ex 8, 5, 15. *εἴ τις ἐκτεῖναι φάλαγγας — δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι*, et ap. Xen. Hell. 4, 2, 7. *ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως μὴ, λίαν βαθείας τὰς φαλ. ποιούμενοι, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν*, pro quo ſubſt. Noſter adhibet per analog. ſuum neutr. particip. ubi Stp. Th. 2, 504. E. cum alia lect. „*εἰς βαθ. λ.* ſemper impediebant hoſtem, circumvenire eos conantem" ubi Bg. ſubſt. habet G. Th. nec per auctoritatem veterem, nec phyſica notione hac, et Noſter per analog. quoque cum v. *ἐνεπ.* pro quo novum v. affert Ms. Ba., habens analogiam illius *ἐνεμφύομαι* in L. Stp. et Ern., caeterum mihi non repertum alibi, ſed prius duorum Mss. *διεκτείνειν* in L. Ern., habens et ipſum quidem analogam compoſitionem e duabus praep., ſed ortum fortaſſis e figura illa vetere [figura], unde coaluit, et deinde ſeparatim addita advers. *δὲ*, ſerie poſcente.

ἀνδρῶν) Copulam *τὲ*, omiſſam in Ms. iterum ante vicinum *καὶ*, cf. 4, 4, 6., nec Bg. e P. refert, ſalvo ſenſu, deſerens cum eo ordinem, ſed etiam ej. Lat. in v. *ἐφ.*, non item in ſubſt. *κτ.* ubi Stp. Th. per idem Lat. aliunde, hic e §. 8. equi et cameli, cf. Suid. non coll. ad Hes. L. N. T. ubi Apoc. 18, 13. diſtinguuntur a *πρόβατα* et *ἵππων*, Ind. Hom. Call. Phoc. (ubi N. de maſcul. accipit, quo de nihil in L. Stp. et Ern. nec alibi, ut nec opus eſt,) Gs. Chr. ex Herdt. ſine Ind. 121, 44. Diod. S. Geop. de canibus, Luc. 2, 363. l. 66. ubi poſt generale *ζῶα* ſequuntur *τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων*, *marina* alia, *alia* vero *hominum*, alia *beſtiarum* (ferarum, in terra,) volucrium *alia*, alia *iumentorum*, Xen. Ἀνβ. Cyr. Bach. ubi Oec. 7, 19. oppon. *τοῖς ἀνθρώποις*, ut quoque N. T. 1 Cor. 15, 39. et infra ap. Noſtr. qui cum Aeſch. ep. S. p. 81. e. *ἀνδρῶν — τοσ. πλῆθ.* per ordinem modo

μάλιϲα τῶν καμήλων ἐπαλλήλων [h] πιπτουσῶν, πρός τε τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο οἱ μαχόμενοι [i] οὐκέτι δὲ οὐδὲ καθεώρων [k] ἀλλήλους, μεγάλου ὄντος τοῦ [l] χώματος ἐν μέσῳ, καὶ δυςβάτου ὑπὸ τῶν σω-

melorum, aliis ſuper alias ca-
14. dentibus. Ergo et curſus impeditus erat pugnantibus, et iam haud amplius adſpiciebant inter ſe, quod magnus eſſet agger in medio ac vix pervius, cadaveribus

h) ἐπαλλήλων ſic una voce ed. Ing. et Ms. Ba. ſed rel. Mss. tacite dividendo ἐπ' ἀλλ. cum edd. A. Stp. al. v. N. i) Punctum in A. al. k) καθ' ἑώρων ἀλλ. Ms. Ve, mendoſe dividens, cf. 4, 14, 18. l) Mss. tres μεγάλου ὄντος χωμ. v. N.

alium, ſed de ſuo hic ad analog. iungit ἀνδρ. eodem ſenſu, (cf. 3, 1, 10. e. it. G. Th. 1256, 73. ut *hominum*, ita *armentorum* rel.) it. in ſq. σωρ. cum πτωμ. et μεγ. it. ἀρθ. λ. (ubi Bg. e P. ſeverior, quam ſupra,) cf. Heſy. Ind. Heſd. Gs. Chr. cum Plut. Krg. ſed cum alio gen. Xen. Z. Pol. et Ariſt. Plut. v. 804. it. G. Th. *acervi* corporum *exſtructi*, — ingentem *farris acervum.*

ἐπ' ἀλλήλων) Aut ἐπαλλήλων, aut ἐπ' ἀλλήλας, ſcribendum puto. Si ἐπαλλήλων ſcribas: intelliges, crebros lapſus fuiſſe ſ. caſus, aliis poſt alias, ſine intermiſſione, cadentibus. *Steph.*

Sic et Sb. Ind. „ἐπαλλήλων πιπτ. ſ. ἐπ' ἀλλήλας" ſine Vs. qua de, ut et ſcriptura, cf. 1, 12, 14. e. 2, 7, 9., notante Leiſn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἐπαλλην." quod e Vs. eius non dirimas, libere omittentis copulam καὶ ante μαλ., cf. 1, 8, 2. quam P. rurſus convertit in δὲ, cf. §. 8. αἵ τε κάμηλοι μάλ. quo cum variatur.

διατρέχειν) Non ſequitur Bg. caſtigatam a Stp. in m. verſionem P. ſed veterem potiſſimum, ubi Sch. „*diſcurrere* inter pugnandum" forſan e Stp. Th. „impediebantur, *quo minus* diſcurrere *poſſent*" quod hic potius fuerit invadere ſ. pervadere acervos cadaverum ſ. campum et intervallum, interiectum inter utrumque exercitum, ad invadendum et aggrediendum; ubi cum pr. πρὸς in v. ἐμπ. analogia eſt Lat. ap. G. Th. *impeditiſſimus* ad *iter* faciendum *locus* Cic. ep. fam. 11, 13, 5. et Gr. ap. Epict. c. 4. e. ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, ubi et v. de paſſ. tum abſolute, tum per acc. elliptic. e pr. κατὰ 48, 2. et ap. Herdt. 308, 44. ſed de act. cum inf. Ind. Dem., cum dat. rei Polb. et Geop. ubi et cum acc. rei, ut Diod. S. et Rs. Or. V. 4. ſed cum acc. perſ. Xen. Cyr. at tropice M. S. Tum in relatis ad ſe τὲ — δὲ Bg. pro τὲ — τὲ, partim e P., cf. 4, 12, 14., ſed aſſumto adv. temporis, cf. 2, 15, 7., ubi licebat ſic, *igitur* tum *ad* incurrendum ſ. *concurrendum* impediebantur *pugnantes*, tum *vero* ne *amplius* quidem *adſpiciebant* ſ. *videbant* ſe *invicem*; in qua parte errabat Stp. in Vs. ad m. P. unde Bg. per praep. ad ἀλλ., forſan e v. καθ. quod tamen pro ſimpl. valet, cf. §. 7., rem utr. propoſitam Noſtro confirmante denuo poſt §. pr. nunc in ſqq. per repetitionem e copia ſyn., ſed cum variatione per enunciationes generis univerſi; ubi P., praeter pron. τινὸς, cf. 4, 11, 4., addit iterum particulam comparandi aliquam, cf. hoc cap. §. 11. ad σαγ., ſed hic cum Mss., conſentiens quoque in

μάτων σεσωρευμένων [m]. ὑφ' οὗ κωλυόμενοι τοῖς ἄλλοις ἐπιέναι, ἕκαστοι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα [n]. ὁ δὲ Μακρῖνος, συνεὶς, ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως τε μάχεται [o], καὶ προσμένει [p], ἀλλ' ἢ

coacervatis: quo prohibente tranſitum ad reliquos, ſinguli redierunt in ſua caſtra. 15. At Macrinus intelligens, haud alia de cauſa Artabanum deſperate pugnare ac permanere, niſi quia

m) Mss. tres σεσωρευμένου, niſi quod in Ms. Vi. nulla diſtinctio hic, pro Ms. Ve. colo cum Stp. rel. et puncto Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. n) στρατεύματα Mss. Ve. et Vi. v. N. o) Comma hoc omittunt Bas. r. L. et Ed. v. N. p) προσμένοι mendoſe A. al. ut Leisn. in m. A. utr. „alii rectius προσμένει."

alio numero participii, relati ſic ad pr. ſubſt. χωμ., dum per ſe lapſus poteſt incidiſſe in οἱονεὶ et ὄντος, it. in finibus particip. ων et ου, cf. 4, 13, 2. et tolerari tropica phraſis, χώματος, ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένου, agger, *a* corporibus *coacervatus*, quo redit brevitas P. *aggere* cadaverum *exſtructo*, qui tamen ſuſpectus ſit iterum ob libertatem in transpoſitis ἐν μέσῳ, ut in lectione vulg. nihil eſt vitii, primo ſic, quod ſaepe opprimitur comparandi illa particula in tropicis verbis, (quale hic ſubſt. χωμ., variatum pro §. pr. σωρ.) deinde quia adi. δυσβ. exquiſite ſecum habet pr. ὑπὸ, per variationem pro 3, 3, 1. m. δυσβάτου διὰ στενότητα, ad analog. tum Gr., cf. Xen. Cyr. 8, 7, 22. τάξιν — ὑπὸ κάλλους — ἀδιήγητον, tum Lat. maxime, qui multa adi. ſic habent cum pr. *a* pro ob, cf. G. Th. Nr. 33. ſq. cum Cort. ad Sall. p. 934. b. m. Gallia — *quae a paludibus* invia *fuit* „per, h. e. propter paludes" pro qua formula Bg. adeo non neceſſario ſumſit abl. conſq., ſed cum Stp. Th. e P. notionem voculae δυς, cf. 4, 1, 9. e. Caeterum non repugno, ſi quis putet, οἱονεὶ vocem ob ὄντος excidiſſe, quam receperim, ubi Codd. alii eam ſimul attulerint.

ὑφ' οὗ) Repetente iterum Noſtro priorem rem per copiam cum variatione per ſyn. v. pro §. pr. ἐνεποδ. „ liberior eſt Bg. e P. (qui et ſuum *ſcil.* iterum inſercit, cf. §. 9.) retinens Lat. ad ἀλλ., hic pro §. pr. ἀλλήλοις, et pro reliquis, praeter ſui exercitus homines, i. e. hoſtibus, (quorſum tendat Leisn. in m. Ox. „*ad reliquos*, ſcil. homines tranſire") ut hic v. ἐπ. variatum pro διατρ. ib., reddente me, *a quo* impediti *tranſire* ad *rel.* ſ. *invadere reliquos.* In ſq. membro (quod ipſum variatur cum §. 10. e. in pron. ἑκάτεροι λ.) ſeverius P. in εἰς τ. ἑ. ſed Mss. gloſſema ineptius eſt, quam 4, 3, 13. 4, 12, 1., ad variandum *ſcil.* cum iſto loco, cum στράτευμα ſignificet modo perſonas ſ. exercitum, non item ſimul locum, quem et P. tenet.

συνεὶς) In hoc v. (cum ὅτι quoque ap. Ariſtaen. p. 188. i.) Bg. ſeverior, quam ſupra 4, 5, 11. cf. 3, 3, 13. ad P., e quo ille ad ſq. ἀλλ., cf. Abr. ad Aeſch. 1, 455. e. it. ſupra 1, 2, 8. Sed Leisn. in ſq. ad m. Ms. Bg. „omittit καὶ προσμένει" reſtituta a nobis ſtatim, cum tenuerit et P. oblique in adv. „*tam* acriter *ac* pertinaciter *pugnare*" unde Sch. „*conſtans* ſ. pertinax *eſt* in pugna" ubi Noſter de ſuo in rectione, de hoſte, pro manere in campo nec cedere ac terga vertere, cf. L. N. T. cum

οἰόμενος, Ἀντωνῖνον [q] μάχεσθαι, εἰωθότων [r] ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾶστα ἀποκάμνειν ἐθε- | putaret, Antoninum pugnare; ſolitis alias barbaris facillime fatiſcere et tergiverſari, niſi

q) Ἀντωνίνῳ Mss. tres, v. N. αὐτὸν in edd. Ox. et Ed. v. N. r) Signa parentheſis ab εἰωθ. — ad §. ſq.

Krb. Obs. Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. Fa. Aes. et Aeſch. ep. S. ſed tropice cum acc. rei pro expectare ap. Theogn. ſed per analog. in ἐκθ. cum μ. (cf. cum ἀντέχεσθαι et ἀγωνίζεσθαι Abr. L. Ar. p. 260. e. ſq. it. ap. Suid. 1, 692. m. et ſine Ind. Diod. S. 2, 46. e. Polb. 2, 290. e. ſed cum κινδυνεύειν ib. p. 483. e. ſed cum aliis v. ap. Polb. et Luc. ſed ap. Stp. Th. hinc e P. clam,) it. in οὐκ ἀλ. cum ἀλλ' ἤ, ubi Bg. e P. ſed Sb. Ind. per ſyn. „niſi quod putaret" cf. Iſ. Pan. Mor. p. 6. e. μηδαμῶς ἀλ. — ἀλλ' ἤ λ. cum Ind. it. Dev. p. 27. m. et ſupra 1, 13, 2. e., per comma editoribus ſeparantibus adv. ἐκθ. ab altero v. προσμ., quia ſane potius convenit cum v. μαχ.

Ἀντωνῖνον μαχ.) Etiam P. habet alium caſum Mss. „ſe pugnare contra Antoninum" qui dat. perſ. cum v. μαχ. adfuit ſupra bis, proprie in Lat. reddendus per *cum*, ob ellipſin pr. σὺν, (tacente L. Bos.) quae deinde par eſt ad ſenſum iſti P. μάχεσθαι πρὸς λ. ut hic ſententia quidem diſcrepat in utravis lect. ſed ſine momento magno, dum vulg. ſequitur et Bg., ac facilis lapſus eſſe potuit in finibus, cf. 4, 12, 6. e. ut ſaepe per ingenium librarii caſus in Codd. noſtris mutantur, praeſertim, ubi in vicinia occurrunt phraſes eaedem, cf. 2, 14, 7. m.

εἰωθότων) De Gallis hoc fere idem Liv. 10, 28. *ita perſuaſum erat duci, et Samnites et Gallos primo impetu feroces eſſe, quos ſuſtineri ſatis ſit. Longiore certamine* ſenſim *reſidere* Samnitium *animos. Gallorum quidem etiam corpora intolerantiſſima laboris atque aeſtus fluere, prima que eorum praelia plus, quam virorum, poſtremo minus, quam feminarum, eſſe.* Ita Caſſius ap. Tac. 12, 12. monet Meherdaten, *barbarorum* impetus acres *cunctatione* langueſcere, *aut in perfidiam* mutari. *Leisn.*

De aliis barbaris Thuc. 3, 13, 69. idem tradit, ubi quoque τῇ πρώτῃ ὁρμῇ παρὰ γνώμην ἀντέστησαν λ., hic omittente P. adv. ἀεὶ, cf. 3, 13, 8. ſed et forte Bg., dum eius *alias* non exacte reſpondet Gr. voci iſti, etiamſi pro *interdum* capitur, cf. G. Th. ubi nihil de *ſemper* aut ſimili adv. cum v. *ſolere*, ut per Indd. Gr. de ἀεὶ cum εἰωθ. nihil quoque, ſed habui tamen cum alio temporis adiuncto ex Iſ. Ev. Fd. p. 33. l. 9. εἰθισμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων, ed. W. p. 296. i. ſuperiori *tempore*, et e Xen. Cyr. 1, 4, 23. i. ὥσπερ τὰ πλεῖστα εἰώθεσαν ποιεῖν, ſine Ind., qui tamen omiſſum in Vs. ed. Th. τὰ πλ. recte vertit *plerumque*, pro adv., per ellipſin pr. κατὰ et illorum μέρη τοῦ χρόνου, cf. 1, 11, 15. et 1, 2, 8. ubi ſic reddit Bg. Gr. ἀεὶ cum ſyn. v. φιλεῖ, ad quam analog. hic ſcribitur, cf. Exc. ad 4, 2, 14. In ſq. ῥ. ad ſenſum P., unde, omiſſis iſtius particulis comparandi, (cf. §. 11. it. §. pr.) Bg. modo ad ἀπ., (ut et Stp. Th.) ap. Gs. Th. pro fatigari, de militibus in pugna (forte pro ἀπειπεῖν, ἀπερεῖν, ἀπαγορεύειν per variationem, cf. 3, 3, 9. 3, 9, 12.) non repertum, niſi, praeter Hes. 1, 434. i. N. 19. et Poll. 4, 127. e. *defatigari*, ſemper extra bellum, de perſ. ap. Xen. M. S. cum Gs. Chr. et paſſ. cum pr. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. p. 234. m. ſed de re ac viti act. Ind. Geop., quod Noſter

λοκακεῖν τε [s], εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι [t], τότε δὲ [u] προσμενόντων, ὡς ἂν τὴν μάχην ἀνανεώσαιντο, μετὰ τὴν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν

meliuſcule in primis congreſſibus rem geſſerint: tunc
16. vero durantibus, ut proelium redintegrarent poſt cadaverum ſublationem et com-

ſ) ἐθελοκακεῖν τε λ. Ms. Ba. cf. 4, 14, 16. e. t) κατορθώσωσι Ms. Ve. v. N. ut et de commate hic in A. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) τότε δὴ πρ. Ms. Ba. v. N.

de ſuo copulat cum ſq. ἐθ. ad quod Leisn. in m. Ox. „de induſtria ſegnius pugnare“ e Sch. qui reddebat ſic e Stp. Th., ubi Noſter laudatur obiter, ſed in Bud. C. 26, 16. per Gr. libera „εἰ - ἀπ. καὶ ἐθ. cum barbari *ſoliti* ſemper *ſint* fatiſcere *facillime* et *quaſi* ſponte *cedere*“ quo de cf. Poll. 8, 143. cum Suid. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum pr. ἐν, ſed abſolute ap. Ioſ. Diod. S. et Polb. ubi et cum pr. περὶ 1, 558. 1. cum Phil. p. 751. et 761. Dem. 764. B. i. et ap. Luc. 1, 715. l. 63. ἐθελοκακήσαντα καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, *ſuccumbere* et *tergum praebere*, (quod hic Bg., e conſequenti, etiam in L. Ern.) ſed ib. p. 23. l. 72. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, *animo deficiat*, ut reddunt illa antea comparata ἀπειπεῖν, λ. unde et hic copulentur ſyn. per copiam, e diverſo tropo. Caeterum parentheſis in edd. quibusdam forſan e P. Vs. ducta, locum non habet ob periodi artificium, e Lat. ratione etiam, maxime Livii, ſubiectum nominativi ὁ δὲ Μακρῖνος a praedicato πέμπει πρεσβ. λ. diſtrahens per interiecta particip. caſuum diverſorum, nominativi quidem, et gen. conſq., ſed horum ſine copula quadam in primo membro, quocum alterum per δὲ cohaeret, et ipſum poſt κατορθ. flagitans modo minimam propterea diſtinctionem, a quo deinde particip. προσμ. pendet, tanquam cauſa, ultimum particip. οὐκ οἰομ. eiusdem caſus; unde olim removebitur numerus §. novae.

εἰ μή τι) Idem de Turcis ac aliis orientis populis hodie etiamnum valet. *Stroth.* Hic P., ſervatum a Stp. Th. 2, 144. F. m. in v. κατ., deſerit Bg. per Lat. formulam aliam, quam ſupra, confictam modo ex analog., ad quam et Noſter in v. iſto cum pr. ἐν, cf. Ind. Dion. H. S. T. 2. ſed ſine Ind. ap. Dem. 156, 3. 23. ubi de Ms. coniunctivo, et quidem fut. temporis, poſt εἰ, ad Lat. rationem hic forte inducto, v. ſupra 1, 9, 11. e. ut 4, 8, 19. de Ms. δὴ, quod librarius in apodoſi ſumſerit, niſi et lapſus eſt in litteris iterum, tenente P. vulg. cum Mss. rel., quem deſerit Bg. ad ſq. πρ. (cf. §. pr. et 2, 5, 4. m.) et partim in v. ἀν. quam formulam v. ap. G. Th. v. *prael.* ubi vero et ſeverior, prael. *renovare*, prolata Gr. a Stp. Th. ſine Vs. oblique „ἀνανεώσασθαι τ. μ.“ hinc modo, ſed mihi reperta tantum ap. Met. Eutr. 2, 5, 1. τ. μ. ἀνενεώσαντο, reparato *bello*, ut vel ſic tamen fluxerit forſan e Lat., per analog., (cf. med., praeter Suid. et Thom. M., cum acc. rei aliis Dem. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Thuc. cum Abr. Dl. et L. Ar. it. Ioſ. ſed cum acc. perſ. Thuc. et act. ap. Gat. ad Ant. et in rem criticam Geop. ut paſſ. cum abl. rei in L. N. T. ſed in forma τὴν τ. ν. ἀν. prorſus cum Diod S. 1, 71. l. 70. 2, 47. l. 12. p. 567. l. 8. ubi et alia τὴν ἀν. τῶν ν. 1, 310. l. 82. in 2, 384. e. ſed rurſus alia, ſine omni artic., νεκρῶν ἀν. ap. Thuc. 234,

τε καὶ κατάφλεξιν, οὐκ οἰομένων, τεθνηκέναι τὸν τῆς ἔχθρας αἴτιον, πέμπει πρεσβείαν [x], ἐπιστέλλει [y] τε τῷ Παρθυαίῳ, λέγων [z], τὸν μὲν περὶ [a] τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους ἀδικήσαντα βασιλέα τεθνηκέναι [b], δίκας [c] τε ἀξίας, ὧν ἔδρασε, δεδωκέναι [d], Ῥωμαίους δὲ, ὧν

buſtionem; nec ſuſpicantibus, mortuum inimicitiarum auctorem; mittit legationem et epiſtolam Partho,
17. indicans, *illum imperatorem, qui fedus et iuſiurandum temeraverat, eſſe mortuum, poenas que dignas pro ſuis*
18. *factis dediſſe: Romanos*

x) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. ut punctum in Bs. 2. L. y) ἐπεστέλλει Stp. et Ing. z) Colon in Ms. Ba. a) παρὰ Mss. Ba. et Vi. v. N. b) Colon in Ms. Ve. c) δίκας — δεδωκέναι abſunt in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Ve., vitio librarii, ſaltum facientis ob ſimiles inf. cf. 4, 14, 17. ſq. d) Comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

64. et alia ἀν. τῶν ν. ib. p. 236. i. pro quibus ſimpl. ἀναιρ. ib. 117, 50. cum Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum N. et Dem. cf. ad Herdt. p. 704. N. 70. D'Orv. Ch. p. 291. i. et Ind. Iſ. Pan. Mor. v. ἀναιρ. et de hoc v. iſta notione Gottl. Pl. Men. p. 48. N. 70. cum Ind. it. Abr. Dl. Th. Rs. Or. V. 7. Iſ. Xen. Hell. et Ἀνβ. it. Dion. H. l. l. et Fi. Pal. ſed de ſuo Noſter in pr. μετὰ λ. it. in ſubſt. κατ., non amplius reperto, ſed tantum ap. G. Th. in v. *deflagratio*, et inter quaerendum modo v. affine καταφλεγ. ap. Hom. Hesd. Call. Luc. et Ael. V. h.

οὐκ οἰομ.) Contra Bg., qui copulam aliquam aſſumit iterum, cf. 4, 12, 1. 7., et quaſi οὔτ', valebit tum ſeries, a nobis in N. pr. demonſtrata, tum ipſe P., deſertus ab illo in rel. cf. 1, 13, 8. (ubi analogia modo in τὸν αἴτ. cum τ. ἐ.) ſed ſervatus in brevitate quadam, in v. ἐπισ. commutato cum affini ſubſt. et ad pr. v. πεμπ. accommodato, ubi Sch. in „λεγ. per litteras *declarans*" quo variatur cum 3, 14, 1. ſq. ἐπισ. — φάσκων λ. (ut cum 4, 10, 2. ἐπισ. τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων — πέμπει τε πρεσβ. per ordinem,) pro *dat que* litteras *ad* Parthum, *dictitans*, ſ. *ſcribit que* Partho *his verbis*, cf. de λεγ. L. N. T. cum Krb. Obs. p. 98. e. ſed in rem ipſam Dion. 1333, e. cum Xiph. S. 441, 4. 16. ubi videntur binae memorari epiſtolae, tempore miſſae diverſo, ut et ad ſqq. ap. Noſtr. §. §. cauſae pacis ap. Macrinum et Parthum aliae ib. 1335, 12. ſqq.

περὶ τὰς σπ.) Excepto P. ordine alio, retinet inde Bg. ad v. ἀδικ. plusqf. indicat., accipiendo melius, opinor, pro plusq. coniunct., qui referatur ad ſententiam ipſius epiſtolae et Macrini ſcribentis, ſicut eodem ſenſu P. adhibet coniunctivum in ſq. §. ad v. ἐστὶν, cum Gr. non obſervent ubique talem temporum conſecutionem, qualem Lat. poſt acc. cum inf., ſed, ſi aor. pro plusq. valet, ut ſane alias valet, e contextu definiendum ſit, utrum participium eiusmodi reddi debeat per indicat., an per coniunct. Sed Mss. alia praep., ut 3, 2, 11. m., hic aut orta e litteris confuſis, cf. ib. aut ducta forſan ex 4, 14, 14. ἐ. παρὰ τοὺς ὅρκους — ἀνῃρῆσθαι, non mihi eſt reperta cum v. ἀδικ., at vulg., cf. Stp. Th. 1, 1006. E. H. it. ſine Ind. ap. Dem. 259, 10. ut cum affini ſubſt.

ἐστιν ἡ ἀρχὴ, ἑαυτῷ τε [e] τὰ τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικέναι [f], μή- τε δὲ [g] ἀρέσκεσθαι τοῖς πρα- χθεῖσιν [h], αἰχμαλώτους τε

porro, quorum eſt imperium, ſibi ſummam rerum delegaſſe.
19: non placere autem ſibi facta illa: captivos, qui ſu-

e) In Ms. Ba. ἑαυτῷ τὰ τῆς λ. abeſt τε, quod Stp. volebat. *Mart.* Pro vulg. τε edd. rel., modo γε habuere Ing. v. N. f) Hoc comma in A. al. pro colo Ox. 2. ſed puncto Stp. rel. g) μήτε γὰρ ἀρ. Ms. Ba. v. N. ut et de δὲ omiſſo in ed. A. al. h) Punctum hic in Ox. ſed colon in Pat.

ἀδίκημα 79, 4. et Ind. Polb., ad quam analog. hic ſcribitur cum adiunctis, cf. in rem 4, 11, 6. 4, 14, 2. ſed in plenam formulam, ad variandum, 4, 14, 10. ἔργων, ὧν ἔδρασε, agente hic Bg. melius, quam P., dum aſſumtum pron. αὐτὸς mutat in pron. poſſeſſ., pro *dignas* poenas *eorum*, quae *feciſſet* ſ. *fecerit*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. eodem modo cum accipiendus ſit hic quoque aor., ac prior ἀδικ., qui et verti poterit per perf. coniunct. Ad ſententiam ſq. Ῥωμ. λ. cf. 2, 8, 6. 2, 13, 12. ubi P. liber tum in omiſſa copula, (ubi de Bg. cf. 4, 11, 10.) tum in addito pron. αὐτῇ et adv. aliquo, cf. 4, 14, 18.

ἑαυτῷ τε) Particula τὲ expungenda, aut in γὲ eſt mutanda. *Steph.* Retineri poteſt, ſi particulam δὲ in ſq. membro poſt μήτε cum utraque Bas. edit. omittamus. *Sylb.*

Copulam cum Ms. nec P. prodit, perverſo ordine uſus, nec patitur ſeries; unde et Bg. omiſit, nec ſecutus idem fortaſſis alterum Stp. γὲ, quanquam alias quoque id opprimens, cf. 4, 4, 18., non quidem omnino alienum, ſaepe que uſitatum poſt pron., ut confuſum cum vulg., quod, in Mss. rel. adhuc exſtans, videatur veniſſe hic in locum alienum e marg., cum ſtetiſſet pro gloſſa prioris δὲ, cf. in τὰ τ. β., variato pro pr. ἀρχὴ, 2, 12, 7. e. ut 4, 14, 14. in Bg. e P., quem partim et Sch. deſerit in „ἐγκ. *tradidiſſe* ſummam *imperii*" per analog. iuncto ad variandum cum 2, 9, 16. ἐγχ. τὴν ἀρχὴν, tenente G. Th. notionem tantum „*delegare*, — demandare, committere, dicimur, quum id, quod noſtrum eſt, ad alium transferimus."

μήτε δὲ) In copulatis his Bg. hic fere cum P., ſed ſeverius ſupra 2, 6, 2. 2, 14, 7. it. 2, 11, 11. 4, 2, 6. tum potius cum Sch. in „ἀρ. grata habere! *quae* acta *ſunt*, placere *ſibi*" retento pron. ad vim med., cf. 3, 10, 6. 3, 11, 6. quod per analog. copulatur cum τ. πρ. ubi Bg. de ſuo in artic., cf. 2, 5, 15. m. ſed 2, 10, 5. 1, 3, 15. in Ms. gloſſam non neceſſariam de γὰρ pro δὲ, quod ob pr. vocem facile omiſſum in edd, cf. 4, 8, 18. 4, 1, 1. cum retineant Mss. rel.

αἰχμαλ. τὲ) Pro libero P. in τὲ per δὴ, cf. 3, 9, 12., omittit hanc copulam Bg. iterum non bene, ſervans fere ex illo rel., etiam iſta liberrima ad δσ. ἥρπ., ubi Sch. „raptae *ſunt*, pecuniae" ubi Bg. univerſe in χρ., forſan ob ſupra memorata, quae reſpiciuntur, 4, 11, 11. 13. λείαν τὲ καὶ αἰχμαλώτους λ. et ἁρπάζειν — ὃ δύναται καὶ ὃ βούλεται λ. ubi et de caede multorum, quo pertinet hic τοὺς περιοντ. qui ſimpliciter opponuntur occiſis tunc, non vero ſic, quaſi e captivis aliqui poſtea ſint occiſi; praeeunte P. in temporibus Lat. ad v. περ. in praeſ. per impf. coniunct. cf. 4, 1, 7. et in ἀποδ. aor. 2. per fut. cf. 3, 4, 11. e. γενομ. unde et Bg. ſic in ſq. ἀποτ., quod v., per copiam, non ſervatam a P., ad-

τοὺς περιόντας ἀποδοῦναι [i], χρήματά τε, ὅσα ἥρπαγη, ἀποτίσαι [k], φίλῳ τε ἀντὶ ἐχθροῦ χρῆσθαι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις	*pereſſent, redditurum, et res omnes raptas ſoluturum. amicum ſe ex inimico illum habiturum, pacem que iureiuran-*

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. et Bss. pro puncto Lu. et colo Stp. rel.

iunctum, ut ap. Hom. Ἰλ. γ', 286., et per ſyn. aliquod, cf. Hes. 1, 491. e. ἀποτῖσαι, ἀποδοῦναι, (cum Suid. 1, 298. m.) ſed noſtro accentu, per omnes edd. obvio, etiam per Mss. clam, ap. Xen. Oec. 11, 25. cum M. S. et Ael. V. h., ſane de pecunia proprium, cf. cum noſtro ſubſt. χρ. Xen. Ages. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. ſed ſine Ind. ap. Dem. 1291, 6. 1294, 9. coll. l. 14. ἀποδιδ. χρημ. 1296, 18. et cum acc. ſyn. ſ. pretii alicuius Rs. Or. V. 4, et 7. Ant. it. Ariſt. Plut. v. 1060. ubi Schol. D'Orv. „ἀπότισον) ἀπόδος" it. ἀργύριον Poſſ. Call. p. 681. e. ſed tropice cum acc. alius generis, εὐεργεσίας Hom. Ὀδ. χ', 235. it. χάριν Ael. V. h. Aeſch. ep. S. et Call. it. ἀτασθαλίας Hesd., et τὴν ἀξίαν, ſc. δίκην, ap. Luc., ut plene eſt ap. Poſſ. Call. p. 437. m. ubi et cum affini ſubſt. τίσιν p. 681. e. (cf. de med. Hes. l. l. Nr. 1. 11. Ind. Hom. Theogn. Dem. Xen. Cyr. et Ἀνβ.) unde χρημ. cum Sch. accipientes, ſtatuemus, Noſtrum hic unum maxime rapinae genus modo repetiiſſe e ſuperioribus locis, cf. 4, 2, 21. ad θυμ. et in χρ. cum v. pr. ἁρπ. Theogn. v. 677. Fi. Pal. 6, 4. cum Abr. Dl. Th. p. 837. m.

φίλῳ) Bg. e P. ſervat modo duo, primo ſuppleta pron. ἑαυτὸν et αὐτῷ, deinde Lat. ad ἀντὶ, in quo Noſter variat de ſuo per ordinem cum 3, 6, 11. ἐχθρὸς ἀντὶ φίλου, cf. de χρ. cum ἀντὶ 1, 11, 10. ſed de χρ. cum φ. Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum Valck. Eur. Hipp. p. 270. 1. e. ſq. ubi Bg. perſpicuitatis ergo deſerit eandem phraſin Lat., comparatam quoque a Stp. Th. 4, 588. C., nec per Bg. explicatam in G. Th. 1123, 13. ſed a Cort. ad Sall. Cat. 26, 1. et Iug. 31, 23. hoſtibus *pro* ſociis *utuntur*, quae praep. valebat et hic, ut Bg., conficta per analog., pertinebit ad tranſitum e conditione in aliam ap. G. Th. 440, 85. 443, 9. 13. 46. 446, 89. quibus add. Sall. Iug. 10, 2. et Wſth. Ter. Andr. 1, 1, 10. cum Corn. N. 2, 9, 4. non minus *me* bonum *amicum* habebis, *quam* fortem *inimicum* ille *expertus eſt*, it. ſyn. ap. Abr. Dl. Th. A. p. 292. πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχειν, λ. Sed in ſq. formula βεβ. λ. iterum eſt modo analogia, cf. G. Th. 675, 22. *his rebus* pace *firmata*, it. 1138, 24. pax — *confirmata eſt*, et ap. Abr. L. Ar. p. 273. m. ſqq. ὅρκοις ἐμπεδοῦν τὴν ἐπαγγελίαν it. ὅρκοις ἐνδῆσαι τὰς ὁμολογίας et ἐμπεδοῦν τὴν εἰρήνην, ſed v. βεβ. in act. abſolute ap. Heſy. et Bud. C. 1044, 27., ſed de re cum acc. rei ib. 1043, 52. cum Ind. Thuc. et Dem. ex 237, 11. 636, 3. ut ſimul cum dat. perſ. Dion. H. S. T. 1. (quae profuerint ad 1, 6, 16.) tum de perſ. abſolute Xen. Cyr. 8, 8, 2. Abr. L. Ar. p. 272. e. ſed cum acc. rei τὴν διαθήκην Rs. Or. V. 7. Iſ. cum N. ad Herodi. Gr. poſt Moer. p. 463. i. ſed cum aliis acc. ap. Diod. S. 1, 9. l. 34. it. p. 255. l. 93. Ind. Dem. ex 383, 20. 539, 12. Luc. 2, 169. l. 83. ubi et cum pr. ἐν p. 265. i. ſed ſimul cum particula ὡς pro ὅτι Plut. Krg. §. 49. ut ſimul cum dat. perſ. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem. 524, 13. Luc. 1, 858. i. porro cum acc. rei et inf. ap. Dion.

καὶ σπονδαῖς [l] βεβαιῶσαι. ὁ δὲ Ἀρτάβανος, ταῦτά τε ἀναγνοὺς, καὶ διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν πρέσβεων περὶ τῆς Ἀντωνίνου ἀναιρέσεως, αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων [m], τουτέστι θα-

do et libaminibus firmaturum. 20. Quibus lectis Artabanus, edoctus que a legatis de Antonini caede, ſatis ſupplicii foedifragum dediſſe

l) In Ing. ſic „σπονδαῖς (βούλεσθαι) βεβ." v. N. m) Ms. Ba. οἰηθεὶς, τόντε αὐτοῦ στρατὸν τετρυχομένον ὁρῶν, ἀγαπῶν λ. ſed Ms. Ve. τουτέστι τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, λ. ſed in edd. nil, niſi vitia lectionis vulg., non commemoranda, v. N.

H. l. l. et Dem. 79, 5. ſed ſenſu forenſi cum acc. rei Rs. Or. V. 8. Din. at ſimul cum dat. perſ. ib. V. 4. 7. Iſ. et Bud. C. 1043, 40. ſed med. cum acc. rei ib. p. 1045. i. et Dem. 79, 12. it. cum acc. perſ. Thuc. ubi et paſſ. de re cum adv. et pr. ἐν, ſed abſolute Luc. 1, 88. f.

βεβαιῶσαι) Deeſſe videtur βούλεσθαι, quod iungatur cum hoc inf. et praecedentibus. *Steph.*

Qui clam e P. iterum tentat, (ut clare in Th. cum illo reddit,) fortaſſis modo innuens ellipſin illius v., qua de iam alii egerunt, cf. *L. Bos.* p. 409. m. e *D'Arn. L. Gr.* cui add. Fi. ad Plat. Apol. p. 93. cum Weſſ. ad Herdt. p. 552. N. 63. et p. 692. N. 17. it. Abr. Dl. Th. Auct. p. 395. m. quo praeſidio interpretandi adhibito, carebimus illa enallagè temporum, quae, ſupra aſſumta in inf. aor., hic nominatim in praeſ. χρ. pro fut. valeat, a Bg. quoque demonſtrata, ſed ſubinde a nobis etiam in ſuperioribus, et ſic habebimus ſaltem in inf. adiunctorum verborum cauſam aliquam, unde ponantur; quanquam enallage illa tamen manebit in aliis locis, ut praeſ. ſtet pro fut. v. c. tum in ſingulis quibusdam verbis, ut εἶμι, tum ibi maxime, cum iunguntur cum alio fut. per copulam καὶ aliam ve, cf. 4, 13, 11. ὁρῶν ἢ ἀκουσόμενος, ubi ellipſis iſtius v. Stp. plane non procedit; unde celeriter nimis Ingolſt. obſecuti ſunt.

ὁ δὲ Ἀρτ.) Omnia Bg. e P., tum per ordinem alium, tum per contractiorem orationem, cf. 1, 17, 14. pro *ſed* Artabanus, *tum* his *lectis*, tum *doctus* rel. quod Lat. aut Bg. ſequitur Noſter in tota formula, cf. G. Th. et *doc.* 247, 1. cum Indd. Corn. N. Iuſt. Flor. Amm. M. Liv. Iul. C. v. utr. et Cort. ad Sall. Iug. 13, 3. legatos *miſerat*, qui *ſenatum* docerent *de* caede *fratris*, ſed de Gr. cum pr. ὑπὸ Diod. S., reddente etiam Stp. Th. cum P. in adi. αὐτ., ubi licuit *iuſtam poenam*, ut variarit Noſter cum §. 17. δίκας ἀξίας, etiam in adi., ut de ſuo iungit cum τιμ., et hoc cum v. δεδ. ex analog.

τουτέστι) Verba haec τουτ. — τετρυχωμένου, valde mihi ſuſpecta ſunt. *Steph.* Pro τετρ. aptius fortaſſe legerimus ἐπηρτυμένου. Schottus legendum coniicit, θανάτῳ τῷ ἀξίῳ τετρυχωμένον, *digna* extritum *morte.* Sed, ne quid diſſimulem, gloſſema eſſe hoc membrum, innuit declarativum τουτέστι. *Sylb.* Forte τῷ τε θανάτῳ τῶν αὐτοῦ τετρυχωμένος, attritus, *fractus* caede *militum* ſuorum. *Reisk.* Recte iudicavit Sylb. gloſſema haec verba eſſe. *Stroth.*

Poſt N. Ox. „Stephano valde ſuſpecta ſunt haec verba, quorum nec

νάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, exiſtimans morte tali: con-

ipſe, nec Pol., verſionem fecit“ Leisn. dederat ſic „Stp. tamen et Sb. legere malunt *ἐπηρτυμένου, impendente* ei *morte*, vel *θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου, morte eo abſumto.* Kuhnius ad Pauſ. 7, 16. p. 561. legit *τοῦ τε ϛρατοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, quum* que *eius* exercitus *male* acceptus *eſſet*“ ſed Sch. in „*τετρυχωμένου αὐτῷ θανάτου, attritae* ipſi *mortis.* Locus Stp. et Sb. ſuſpectus mendi; quem malunt legere, (poſt quae ſequebantur eadem illa Leisn. usque ad *abſumto*,) *θανάτου τετρυχωμένου*, Stp. morte *acerba* „me quidem reperiente haec, primum in Sb. Ind. in v. *τρ.*“ *θανάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου*, pro *ἐπηρτυμένου*, *mach.* vel leg. *θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου* „deinde ap. Stp. Th. in v. *τρ.* 3, 1323. G.“ Herodi. ſub finem l. 4. *αὐτ. τιμ. τὸν π. δεδ. νομίζων, τουτέϛι τοῦ θανάτου, αὐτῷ τετρυχωμένῳ*, ſibi *exhauſto*, (ſed ib. p. 1575. i. v. *τιμ.*) Herodi. l. 4. *αὐτ. τιμ. τὸν παρ. δεδ. νομίζων, τουτέϛι θανάτου* „cum Vs. P., qui ſane ſuper hoc loco nil dedit, ut Bg. nil Notarum, nec in Vs. tantum, quantum ſufficiat ad coniiciendum, quid legerit, niſi quod videtur ſuſtuliſſe *τουτέϛι*, in quo corrupto cum aliis coniecturae atque emendationes fieri hic non debent per ſolum ingenium, quia ſubſidii quid ad lectionem conſtituendam et modo refingendam (quam enim durum ſit et audax, tot verba omnino tollere!) praebetur a Ms. Ba. Nam quod Ms. Vi. clam tenet totam lect. vulg.: cum ea ſtulta ſit ac nullius ſententiae, ille Ms. modo hactenus prodeſt, ut ne totus locus, pro gloſſemate habitus, deleatur. Sed Ms. Ve. lectio, omiſſo *θανάτου*, videatur continere lectionem Kuhn., dum *τουτεϛι του* facile ortum e *τοῦ τε ϛρατοῦ*, tum male et iunctis et ſeparatis litteris, olim una ſcriptis ſerie, tum confuſo facile maiuſculo et P, ubi, ſic correcto iſto Cod., bene habet non tantum rectio in *ϛρ.* cum dat. *α.*, pro gen. *αὐτοῦ*, ſed quoque ſeries, i. e. gen. conſq. iunctus cum nominativo participii. Sed in Mss. Ba. allatis primo eſt gloſſa manifeſta ad particip. *νομ.*, multiplicis notionis, quanquam hic e contextu non ambiguae, cf. Hes. 2, 686. m. *νομίζειν, οἴεσθαι* et p. 731. e. *οἴομαι, νομίζω*, cum Suid. 2, 629. m. 670. m. Reliqua iſtius Ms., praeter apertum vitium in vocali *ο* participii *τετρ.*, (cf. 4, 14, 4.) habent lectionem quidem bonam, et contextui aeque, ac linguae, accommodatam, *ſuum* que *exercitum* attritum *videns*, at non ſatis conſpirantem cum litteris vulg. lectionis, dum prima quidem *τόν τε αὐτοῦ ϛρατὸν* reperias in *του τε ϛι θανατου*, iunctis iterum ſeparatis que male vocibus, et confuſis elementis pluribus, (*ν* et *υ*, cf. 4, 12, 14. it. *αυτου* cum *ϛι* et *θα* ſ. *αυ* cum *ϛι* et *του* cum *θα*, it. *ϛρατὸν* cum *νατου* ſ. *ϛρα* cum *να* et *τον* cum *του* ſ. rurſus modo *ν* et *υ*, et ſic quoque in fine participii *τετρ.*) ſed contra deprehendas nihil pro vulg. *τοῦ αὐτῷ*, verum potius poſt particip. *τετρ.* additum *ὁρῶν*. Hoc novum v. poteſt putari elapſum ob pr. *μενου* aut ſqq. *αγαπ.* Certe id, aut ſimile *videndi* participium, deſideratur a contextu, nec commode repetitur, tanquam latens, ex pr. *νομίζων*, cf. 4, 8, 15. 3, 11, 13. Verbo, quoniam ſeveri critici eſt, non ſinere perire aliquid elementorum vulg., ſi poſſunt ſervari ingenio: ego quidem legerim ſic, *ὁρῶν δὲ τὸν ϛρατὸν αὐτῷ* ſ. *αὑτῷ*, aut *αὐτοῦ* ſ. *αὑτοῦ τετρυχωμένον*, vel *ὁρῶν δὲ στρατὸν* (ſic ſcripto vocabulo per ſingulas litteras) *τὸν αὑτοῦ τετρυχωμένον*, vel *ἰδὼν δὲ τὸν στρατὸν αὐτοῦ* ſ. *αὐτῷ τετρυχωμένον*, ubi participium novum reponam alio loco, (quia librarii noſtrorum Codd. ſaepe mutant verborum ordinem, et nominatim participiorum,

ἀγαπῶν τε, τοὺς αἰχμαλώτους tentus, ſi captivos et res καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀ- ſine ſanguine recipiat; fedus πολαβεῖν, σπεισάμενος εἰρήνην et pacem init cum Macrino, πρὸς τὸν Μακρῖνον, εἰς τὰ ἑαυ- atque in proprias ſedes re-

cf. 4, 11, 10. 3, 12, 21., hic vero, quia et in pr. membro νομίζων enunciationem claudebat,) ſed pro Ms. ὁρῶν ſumam ſyn. ἰδὼν, quia Gloſſator noſter ſaepe ſubſtituit aliud ſyn., ut hoc ipſo loco ad νομιζ., hic autem fortaſſis e 4, 13, 11. per comparationem. Tamen poterit ſufficere ὁρῶν, ſic transpoſitum, it. Ms: τὲ, nec opus alio hoc ingenio, ὁρῶν δὲ τὸ ςρατόπεδον αὐτῷ ſ. αὐτοῦ τετρυχωμένον, quaſi librarius illud ſubſt. per gloſſam mutarit in τὸν ςρατὸν, ut ſupra in ſyn. ςράτευμα §. 14. E que Ms. Ba. delecta prior aliqua lectio praefertur illi e Ms. Ve. propterea, quia vicinior eſt ad litteras textus vulg., ubi Noſter, e correcta lect., dederit v. τετρ. cum ςρ. per analog., pro debilitatus et minutus, cf. laud. ad 1, 3, 1. et ap. Thuc. 81, 77. τρυχόμενοι τῇ προςεδρείᾳ, *attriti* diuturna *obſidione*, unde Gloſſator praeſ. pro impf. ſ. perf. ſcripſerit, et ſine Ind. ib. 272, 90: ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους, ubi *nos* afflictos *cognoverint*, e quo aeque hic legas γνοὺς δὲ τὸν στρατὸν λ., quaſi librarius pro eo ὁρῶν per gloſſema poſuerit, cf. in rem ipſam et iacturam exercitus Parthorum ſupra §. 7. ſqq.

ἀγαπῶν) Neque numerus novae §., qui ap. Bc. erat, locum habet in continua oratione et pendente adhuc, neque (quod Bg. innuere videatur punctis duobus et omiſſa copula, ſecus ac P.) apodoſis hic in periodo e participiis fieri poteſt, e correcta etiam lectione, ſed demum poſt ἀπολαβεῖν, ubi praemittitur iterum ex arte enunciatio per participii nominativum eundem ſine copula, et ſubiectum ὁ Ἀρτάβανος, inſtructum multis cauſis, redit ad praedicatum εἰς τὰ ἑ. ἐπαν., ſed poſt membrum σπεισ. λ., quia et hoc tempore praecedit, ubi Bg. e P. male reſolvit participium; dum variat Noſter cum 2, 15, 8. ἀγαπήσας λ. (ubi Bg. deſerit P. inf. per conditionalem, et ipſam alias in hoc v. ſolennem, ut alibi dedimus,) et rerum partes modo repetit iterum, ut §. pr., in αἰχμ. λ., ubi Bg., ut ibi, in χρ. ſed P. aliter, (cum libere addito πάντα, cf. 4, 12, 7.) etiam in adv. ἀν., ſed negligentius ad v. ἀπ. ubi Bg. e Sch. et ſimiliter Zos. 3, 4, 6. τοὺς αἰχμ. ἀπολαβεῖν, captivos *recuperaſſet*, at cum hoc acc. perſ. et adv. per analog. modo, cf. Xen. Cyr. et Ἀνβ. it. Ioſ. et Dion. H. S. T. 1. ſed cum eodem acc. rei χρημ. Dem. at cum al. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. And. et Lyc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. Luc. Fi. The. Fa. Aes. Iſ. Pan. Mor. p. 16. m. ſed cum adv. πάλιν Evag. Fd., et ſimul cum gen. rei ſ. perſ. Xen. M. S. et Abr. ad Aeſch. T. 1. at in uſus al. Suid. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Ind. Thuc. cum Gs. Chr. Diod. S. Polb. Xen. Hell. in que rem criticam Herdt. Geop. et D'Orv. Ch. ubi et de paſſ. cum Heyn. Epict. Hſt. ad At. Plut. et Gottl. Plat. Menex. Sic et mera analogia habetur in ſq. v. σπ. cum acc. εἰρ., cf. alibi laud. pro *libando* pacem *facere* ſ. *pangere*, ubi Bg. per duo iterum ſubſt., ſervans primum ſimul e P., ut plene Lat. ad ſq. formulam εἰς τὰ ἑ. ἐπ., quae Lat. reſpiciunt proprie aliam Gr. illam N. T. Io. 1, 11. εἰς τὰ ἴδια (ad quam v. Lexx. Inttp. et Obſ. Krb. et Kypk.) vel Noſtri 1, 17, 21. εἰς τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι, pro qua variatur hic partim cum Herdt. 30, 98. ἀπιέναι ἕκαστος ἐπὶ τὰ ἑωὐτοῦ, ad *ſua* quemque *abire*, quae ſine Vs. lau-

τοῦ ἐπανέρχεται. ὁ δὲ [n], τόν τε ϛρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο [o].

vertitur. Iſte autem exercitu ſoluto commoratione in Meſopotamia, Antiochiam contendebat.

n) In Ms. Ba. *τόν τε ϛρατὸν*, abeſt ὁ δὲ *Mart.* Sic in Excpt. Ms. Ve. reperi „ἐπανέρχεται· τόν τε ϛρατὸν λ.“ et deinde in Excpt. Ms. Ba. ſequebatur διατριβῆς ὁ μακρῖνος) εἰς τὴν λ. Sed Ing. ed. ὁ δὲ τόν γε ϛρατ. v. N. o) Secus ac in ſuperioribus, nihil hic ſubſcripſerunt edd., praeter A. I. Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βιβλιον τεταρτον.

dantur ap. L. Bos. Ell. p. 99. i. ubi ſupplentur *δώματα* ſ. *οἰκήματα* ſ. *οἰκία*, ut hic quoque procedent *βασίλεια*, cf. 4, 11, 4. et in aliam variationem *ἐπανελθεῖν* 1, 6, 16. ſed ſyn. ap. Fa. Aes. 14, 1. *πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών.* Caeterum Xiph. S. 441, 15. de Macrino, *ὥϛε ἠναγκάσθη* ← *πολλῶν πάνυ χρημάτων τὴν εἰρήνην ὠνήσασθαι*, quocum conſentiunt illa e Zon. allata ab Oxon. in N. ad §. 15. i., a nobis non repetenda, ſed ab Angl. ap. Heyn. H. 4, 1067. i. expreſſa per finitam pecuniae ſummam, quae tamen intelligenda videtur e Noſtri narratione de pecunia, data ad damnum pro rapina reſarciendum, quod ipſe aeſtimarit Artabanus.

τόν τε ϛρατ.) Scribo *τόν γε ϛρ.* *Steph.* Leniſſima haec medicina, ut alibi, ſane eſt; etſi non ſequitur, quo referatur ita circumſcripta vox *ϛρατ.* aut tota enunciatio, niſi libri ſq. §. 2., quanquam interpoſita tota §. 1. iſtius libri. Et ὁ δὲ ſic ſolitarium, reſpiciens §. pr. *τὸν Μακρῖνον*, at implicatum alteri perſonae Artabani *ἐπανερχ.*, defendetur ſubito tranſitu a perſ. ad aliam, cf. 2, 14, 7. 3, 13, 6. quia, praeter Ms. Vi., tenere lectionem rel. vulg. videtur quoque P., cum libertate tamen, (non tantum addito *καὶ*, pro *etiam*, cf. 4, 9, 5. 4, 12, 7. ſed mutato quoque pron. ſimpl. ὁ in *βασιλεὺς ὁ Ῥωμαῖος* ſ. *τῶν Ῥωμαίων*, ut alibi in *αὐτὸς* facit per ſyn. cf. 4, 2, 23. 4, 12, 3. 4, 13, 3.) et quia in nova lect. Mss. violentia apparet, tum in eiectis ὁ δὲ, tum in inſerto ὁ *Μακρῖνος*, quod extr. non probabili cauſa elapſum eſt; ut non poteſt coniici, unde ὁ δὲ venerit, ſi non ab initio adfuit: ut contra dici licet, cur librarius delerit ὁ δὲ, (quia pertinebat ad pr. §. *τὸν Μακρ.* ſed cum altera Artabani perſona,) et ſimiliter, cur addiderit ὁ *Μακρῖνος*, quia pro ὁ δὲ alia perſona e contextu requirebatur, et alias quoque id nomen proprium dabat Noſter in enunciatione extrema, cf. 4, 14, 5. 7. Cum que difficilior ſit vulg., et ab ipſo Bg. tolerata: pro Gloſſatoris opera illa Mss. habebitur, ademto ὁ δὲ, ſic tota legenda, *τόν τε ϛρ. ἀπ. τῆς ἐν Μ. διατριβῆς ὁ Μακρῖνος, εἰς τὴν λ.* dum variat Noſter parum cum 1, 7, 1. per act. ubi Sch. partim e P. „*poſtquam* deduxiſſet *exercitum* a *commoratione*“ quo ſub Lat. huc reſpicit ſine Vs. Stp. Th. 3, 1335. G. e. per *τὸν ϛρ. λ.* omiſſo *τὲ* illo, it. 1, 347. G. per „ὁ δὲ *τὸν ϛρ. λ.* quum *exercitum* Meſopotamia *ſummoviſſet*“ cf. in Bg. de ſuo ad ſq. *ἡπ.* 3, 10, 1. Caeterum ad hanc §. forte pertinent ap. Beg. 2, 708. e numis Macrini quartus et quintus.

EXCVRSVS AD LIBRVM IV.

4, 2, 14.

Super adv. ἀεὶ hic complectimur, quae reperimus univerſe, quaerentes proprie in hunc locum. Primo igitur ad vulgarem notionem temporis, pro ſemper, rel., praeter L. N. T., cf. Call. Rs. Or. V. 6. Iſ. Ev. Diod. S. Aes. Fa, et ep. Aeſch. S., ut adhibitum ſive ἀεὶ ſ. αἰεὶ, (cf. 2, 2, 13. 2, 10, 9.) ap. Thuc. Ind. v. utr. it. Herdt. Lyc. Hſy. et Suid. ſed αἰεὶ aut αἰὲν ap. Theogn., quae et ſunt ap. Hom., quamvis tacente Ind., cf. N. ad Hſy., tum tria iſta ap. Mus. ſed, quatenus copulatur cum aliis particulis, ut ἀεί πως, ſine Ind., ap. V. Eur. Hipp. 237. 2. E. cf. Exc. ad Noſtri 1, 2, 8. ſed cum praep., ut εἰς ἀεὶ ſ. ἐςαεὶ, Thom. M. p. 13. Thuc. v. ἀεὶ, Soph. Ai. et Luc. ubi et intra artic. et ſubſt. 3, 357. i. πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, *procedit* iſte *quotidiano more indutus*. Qui locus proprie pertinet ad illa, ubi ſtat pro adi., quo de, praeter dicta ad 1, 8, 4., cf. Ind. Thuc. et Xen. Cyr. Z. ex 8, 1, 39. it. ſine Ind. Sb. Xiph. 315, 23., et 432, 22. τῶν ἀειπαρθένων, *Veſtalibus*, et Zos. 5, 47, 3. e. κατὰ μὲν τῶν ςρατηγῶν ἀειφυγίας, exilio *perpetuo*, cum Ind. Cell. Quam ſcripturam iunctam in aliis compoſ., praeter Suid. Hſy. Suic. Th. et Lexx. alia, v. ap. Moer. Call. Orph. Harl. Chr. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem. Xen. Pol. Z. et Bach. Di. H. S. T. 1. Plut. Krg. et Geop.

Sed notionum reliquarum claſſes fecerim modo has, primam quidem, quae reſpiciat tamen ſimul aliquod tempus, ubi et propterea valet Lat. *ſemper*, etſi alia adhibentur Lat., ad notionem magis definiendam declarandam que, ut, cum redditur 1) *identidem*, a Bg. ad 3, 13, 8. et 6, 4, 3. e. cum L. N. T. Schw., pro quo Fi. *ſaepiſſime*, 2) *ſubinde*, ut a Bg. ad 6, 5, 16. cf. ad 6, 4, 3. e Ioſ. cum Xen. Cyr. Z. 3) *plerumque*, ut *plurimum*, ſaepe, *vulgo*, ut a Bg. ad 1, 2, 8. cf. Thom. M. p. 391. N. 5. Abr. Dil. Th. Auct. p. 214. i. et ad Aeſch. 1, 178. m. quo et referam *fere* Fi. Theo. 4) *uſque*, pro Gr. ἕως, in formula illa δεῦρ' ἀεὶ, huc *uſque*, cf. Hſy. 1, 104. i. N. 13. Aeſchyl. Pav. et V. Eur. Ph. p. 413. 5) *donec*, ap. Foes. v. αἰεὶ, pro ἕως itidem, ſed alio ſenſu; etſi ib. ſine exemplo loco que aliquo ipſo; dum et L. Ern. Nr. 3. tenet „uſque *ad*, donec.“ Denique cum 6) *alias* Bg. vertit ad 4, 15, 15.: pro eo valebit illud *plerumque*, aut ſeverum *ſemper*, quoties quidem in pugna verſantur.

Verum de ſecunda claſſe Sch. „ἀεὶ notat etiam continuationem non tam *temporis*, quam *magnitudinis*“ ex loco ipſo hoc, quem numeri in fronte diſputationis referunt. Ibi Sch. tum errat in parte extr., cum debuerit potius dicere *ordinis*, ſ. *conſecutionis*, ſ. *ſucceſſionis*, tum nullum adiicit Lat. aliud, quo notio iſta declaretur breviter ac perſpicue. Scilicet de *tempore* manifeſtum eſt ibi non agi, at nec de *magnitudine*, ob adiunctum μεῖον, in quo demum oblique ineſt illa magnitudo, ut oppoſita parvitati et brevitati. Quoniam ibi potius ſermo eſt de unius aedificii pluribus tabulatis ac partibus, ſupra ſe poſitis: patet illa notio altera, quam propoſui; ubi valeant Lat. ſingula *continuo* ſ. *deinceps*, it. ſyn. *ordine*, it. plura, *ex ſerie*, it. *quovis loco*, it. *aliud* ex *alio*.

Haec quidem notio ducta eſt a Noſtro per analog. et ad rem translata ſuam, atque adeo ad aediculam iſtam, ab illa, quae alias de perſ. adhibetur aut etiam de aliis rebus, cum ἀεὶ valet de perpetua quadam ſucceſſione, ſ. de ſuccedentibus ſibi invicem ſerie continua, ubi plerumque, maxime in perſ., cogitari poteſt tamen etiam tempus aliquod; unde et reddunt quidam illis Lat. *quovis* ſ. *quoque tempore*, it. *unus* poſt *alium*, aliis ve, ſingulis aut pluribus Lat., cf. Cas. ad Ath. 2, 411. e. ſq. „οἱ ἀεὶ ὕπατοι, *conſules* cuiusque *temporis*, ſ. *ſinguli* conſules" Wolf. ad Rs. Or. V. 3. p. 517. N. 2. V. ad Herdt. p. 353. N. 16. Weſſ. ad Diod. S. 2, 456. N. 12., ad Thuc. Duk. p. 277. N. 78. cum Abr. Dl. A. p. 218. m. it. Ind. Bau. Or. Sb. et Xen. Z. Cyr. it. 'Ανβ. Gottl. Plat. Men. p. 31. b. N. 74. et Pericl. Or. 78. N. 24. cum Ind. et L. Ern., ut ap. Hſy. v. αἰεὶ eſt nominatim συνεχῶς, quod comparavimus ad 6, 4, 3. e.

4, 2, 19.

πυῤῥίχῃ, δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ.

Πυῤῥίχιος, a πυῤῥίχη, ſpecies ſaltationis, ita dictae a Pyrrho, auctore eius. Iul. Poll. Onom. 4, 14. πυῤῥίχη τε καὶ τελεσίας, ἐπώνυμοι δύο κριτῶν ὀρχηστῶν, Πυῤῥίχου τε καὶ Τελεσίου, *Pyrrhicha* et *Teleſias*, cognomina *ſunt* duorum *ſaltationis* iudicum, *Pyrrhichii* ſcilicet *et Teleſii*, et c. 13. πυῤῥίχη εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, *Pyrrhichia* ſ. tripudiatio, *ſpecies* eſt *ſaltationis*, quae *in* armis *fit*. Ind. *Scheid.* (cum Vs. P.) De πυῤῥίχῃ v. Spanh. ad Callim. p. 22. ſq. (Ern. ed. T. 2. p. 50. i.) et ad Ariſt. Nub. 651., de rhythmo idem ib. v. 638. et Gesner. ad Quintil. 9, 4. p. 465. Iſidorus Orig. 1, 16. *Pyrrhichius* dictus eſt, quia hic aſſidue vel in certamine, vel in ludo puerili ſaepius frequentabatur: ſive ab igne appellatur, qui graece πῦρ dicitur, quia veluti ignis celeriter labitur. Hinc ludum puerilem gloſſae B. interpretantur πυῤῥίχην. inſcite. Heſych. in πυῤῥιχίζειν. τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυῤῥίχην ἔλεγον, οἱ μὲν ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητὸς, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν, ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος, ὅθεν καὶ ὁ πυῤῥίχιος ποὺς ὠνομάσθη, *cum* armis *ſaltare*. Armatam ſaltationem et contentam Pyrrhichen dixerunt, alii a Pyrrhicho Cretenſi, alii, quod ſit calida, alii a Pyrrho, Achillis filio. Delectatum quippe Eurypyli vocibus ſaltaſſe eum dicit Archilochus. Unde et Pyrrhichius pes eſt *nominatus*, v. et Suid. et Hephaeſt. Schol. Ariſtides Quintil. 1. p. 37. προκελευςματικὸς δὲ, ὁ καὶ πυῤῥίχιος, ἀπὸ τοῦ κἀν ταῖς πυῤῥίχαις, κἀν τοῖς ἀγῶσιν αὐτοῖς χρῆσθαι, *proceleusmaticus*, qui et pyrrhichius, quod cum in bellicrepis ſaltationibus, tum in certaminibus eo *utantur*. Ariſtid. Quintil. 1. p. 31. ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωμάτων, ὥς φαμὲν εὔρυθμον ἀνδριάντα, κἀπὶ πάντων τῶν κινουμένων. οὕτω γάρ φαμεν, εὐρύθμως τινὰ βαδίζειν. καὶ ἰδίως ἐπὶ φωνῆς, περὶ οὗ νῦν πρόκειται λέγειν. ῥυθμὸς τοίνυν ἐςὶ σύςημα ἐκ χρόνων κατά τινα τάξιν συγκειμένων. καὶ τὰ τούτων πάθη καλοῦμεν ἄρσιν καὶ θέσιν, ψόφον καὶ ἠρεμίαν etc. *rhythmus* appellatur tripliciter. Nam et de immobilibus corporibus dicitur, ut *eurhythmon* — affabre factam, — appellamus ſtatuam, tum de omnibus, quae moventur. Ita enim dicimus, compoſite aliquem incedere: at proprie de voce. De quo rhythmo nunc dicere eſt propoſitum. Rhythmus igitur eſt, qui conſtat ex temporibus aliquo ordine coniunctis. Huius affectiones dicimus elationem et poſitionem, ſtrepitum et *quietem* etc. *Leisn.* Lucianus de ſalt. c. 9. εἰπεῖν ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικό-

τα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. Eundem enim Pyrrhum vocatum eſſe, tirones vel ex Virg. ſcire poſſunt. Alii Pyrrhicho cuidam Cretenſi inventionem armatae huius ſaltationis tribuunt, in quibus eſt Euſtathius ad Il. I. *τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν, ἥτις ὑπὸ Κουρήτων κατεδείχθη, Πύῤῥιχος συντάξας, πυῤῥίχην ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκάλησεν,* et Nicol. Damaſcenus ap. Stobaeum p. 292. *οἱ δὲ κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι — καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥν τινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης, Κρὴς τὸ γένος.* Alii vero eundem Lacedaemonium dixerunt, in quibus fuit Ariſtoxenus quem laudat Athenaeus Deipn. l. 14. p. 630. Saltationem eiusmodi in ſacris ac caerimoniis adhibitam eſſe a Romanis teſtatur ſimul que eam depingit Dionyſius Hal. Ant. Rom. l. 7. c. 72. *ἠκολούθουν δὲ τοῖς ἀγωνισταῖς ὀρχηστῶν χοροὶ, τριχῇ νενεμημένοι, πρῶτοι μὲν ἀνδρῶν· δεύτεροι δὲ ἀγενείων· τελευταῖοι δὲ παίδων· οἷς παρηκολούθουν αὐληταὶ ἀρχαϊκοῖς ἐμφυσῶντες αὐλίσκοις βραχέσιν, ὡς καὶ εἰς τόδε χρόνου γίνεται, καὶ κιθαρισταὶ λύρας ἑπταχόρδους ἐλεφαντίνας, καὶ τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες. — Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐν ἁπάσαις φυλάττεται ταῖς ἀρχαίαις θυηπολίαις. σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ ξίφη παρηρτημένα, καὶ λογχαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη Πυῤῥίχη.* Speciem ac geſticulationes corporum que motus ſaltantium optime deſcribit Plato de leg. l. 7. p. 638. Lugd. ed. *τὴν πολεμικὴν — ὄρχησιν — πυῤῥίχην ἄν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι· τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην, καὶ τὰς ταύταις ἐναντίας, τὰ ἐπὶ τὰ δραστικὰ φερομένας αὖ σχήματα, ἔν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων καὶ πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειρούσας μιμεῖσθαι.* Saltatores quoque nonnunquam videntur geſticulationibus fabulas vetuſtas retuliſſe. Certe Torrentius ſic explicat Suetonii locum l. 6. c. 12. *Inter* Pyrricharum *argumenta, laurus Paſiphaën ligneo iuvencae ſimulacro abditam iniit, ut multi ſpectantium crediderunt. Icarus primo ſtatim conatu iuxta cubiculum eius decidit, ipſum que cruore reſperſit.* Cantus ad quem ſaltabant, ſ. *ῥυθμὸς* lyrici generis erat, ut teſtatur Athenaeus l. c. *τρεῖς δ' εἰσὶ τῆς σκηνικῆς ποιήσεως ὀρχήσεις, τραγικὴ, κωμικὴ, σατυρική. ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματική· καὶ ἔστιν ὁμοία ἡ μὲν πυῤῥίχη τῇ σατυρικῇ· ἀμφότεραι γὰρ διὰ τάχους· πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη.* Bellicum quid etiam carmina ipſa ſonabant, quare Phrynichus quum eiusmodi carmina *τοῖς πυῤῥιχισταῖς ἐπιτήδεια καὶ πολεμικὰ* compoſuiſſet, dux exercitus electus eſt, quia credebant, *ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα,* teſte Ael. V. h. 3, 8. Videant, qui plura cupiunt ex veteribus in primis Platonem et Athenaeum ll. cc. porro Strabon. l. 10. p. m. 468. Xenoph. Exped. Cyri l. 6. c. 1. Dionem Chryſoſtomum Orat. 2. de regno, Agathiam Hiſt. Iuſt. l. 2. Heliodorum Aeth. 3. Ulpianum Enarr. in Demoſth. Olynth. 2. Scholiaſten Lycophr. ad Alex. 249. Suetonium l. 1. c. 39. Plinium H. N. 7, 56. Solinum c. 17. Ammianum Marc. l. 16. ubi ait: *artem modulatius incedendi per pyrrhicham concinentibus diſcere fiſtulis,* Spartianum in Adriano c. 19. et Apuleium Miles. 10. cuius inter alia haec: *Pyrricham ſaltantes — nunc in orbe rotarum flexuo-*

ſi, nunc in obliquam ſeriem connexi, et in quadratum patorem cuneati, et in catervae diſſidium ſeparati etc., ex recentioribus praeſertim Alexandrum ab Alex. Genial. dier. 6, 19. Salmaſium Plin. Exercit. p. 119. ſq. et ad Spartianum, Meurſium Miſcell. Lac. l. 2. c. 12. Comment. in Lycophr. Caſſandr. p. 57. et in Orcheſtr. p. 63. Scaligerum Poët. 1, 18. Cauſabonum ad Athen. et Spartian. Lindenbrogium ad Ammian. Marc. Iungermannum ad Polluc. ac Perizonium ad Aelian., ut multos alios taceam. Hoc loco autem non de ipſa ſaltatione, ſed potius de motu illi ſimili ſermo eſſe videtur. *Stroth.*

Ego vero haec notaram, Gs. Chr. Ind. „ſaltationi armatae, quae πυῤῥίχη ſimilis" Poll. 4, 96. πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, iterum que 4, 99. ad quem cf. N. 6. Suid. 3, 244. m. Hes. 2, 1088. m. cum N., Stp. Th., Athen. l. 14. p. 630. D. cum Cas. N. 1, 799. et 2, 902. i. Xen. Ἀνβ. 6, 1, 7. ed. Mor. cum N. et Ind. it. ed. Z., Dion. H. Rs. V. 3. 1488, 6. cum Ind. Sb. T. 1. it. Lat. v. *Curetes*, Ael. V. h. 3, 8. p. 211. N. 5. cum Ind. v. πυῤῥ. it. μέλος, Luc. 1, 226. N. 21. it. 2, 273. l. 83. Heliod. p. 193. cum N. Schmid., Diod. S. 1, 382. N. 42. Dion. Cas. p. 946. ubi Fabr. N. „pyrrhicha genus ſaltationis luſus que belligeri armatorum iuvenum, qui iam inſurgendo, iam ſubſidendo, modo provolando cum ſaltu, mox iterum reſiliendo, ictum intentantes vel declinantes imitabantur, atque inter ſaltandum arma et clypeos concutiebant, rel." cum bibliogr. antiq. p. 994. m. Callim. h. in Iov. v. 52. ſq. et in Di. v. 240. ſq. cum Intp. et maxime Spanh., it. Meurs. ad Lyco. v. 249. p. 56. Grut. Lamp. T. 2. p. 545. c. 26. Palm. Ex. p. 669. e. cum Ind. it. Buleng. in Th. Graev. T. 9. p. 933. F. et 948. C. p. ſq. Rhodig. Lect. Ant. p. 236. E. ſqq. 237. ſq. Ovid. Faſt. 4, 209. cum N., Virg. A. 5, 545. ſqq. cum Heyn. Exc., it. ad Suet. Caes. c. 39. Patin. ed. Burm. T. 2. p. 171., tum ad Tac. Ann. 2, 7. e. Lipſ. et 2, 55. e. cum Gs. Th. v. *pyrrhicha*, et nuperrime ad *Meisners Alcibiades* in der Sammlung der beſten deutſchen proſaiſchen Schriftſteller und Dichter 112 Theil, p. 314. N. 2., ubi locus e *Guys* litterar. Reiſe nach Griechenland habetur P. 1. p. 173. tum L. Bos. Ell. p. 248. e. it. in v. ἔνοπλος ſ. ἐνόπλιος Stp. Th. cum Indd. Xen. Ἀνβ. Diod. S. et Ariſtoph.

4, 5, 2. ſq.

ἔλεξε τοιάδε.

Eiuscemodi orationem hauddubie aliquis eorum principi formavit, qui omne honeſti inhoneſti que diſcrimen confundere ſolent, ut dominorum vitiis per adulationem adrepant. Id quod eo libentius annoto, ut cum adulatoribus aulicis Papinianum illum, verum ſcilicet gravem que conſultorem, qui ſemper meliora et praeſertim fratrum concordiam ſuaſerat, contendam. Tradunt enim quidam, *noluiſſe Papinianum dictare orationem, qua invehendum erat in fratrem, ut cauſa eius melior fieret, qui occiderat*, quin etiam reſpondiſſe, *Aliud eſt parricidium, accuſare innocentem occiſum*, ſive, ut aliorum narratio habet, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quam fieri.* Spartianus in Carac. c. 8. (p. 722. m. e.) add. et Sever. c. 21. (p. 635. m.) duplicem narrationem diſtinguit, quam Victor confundere videtur de Caeſar. 2. (immo 20, 34. ſq.) Uterque illud de oratione concinnanda refellit, eo quod Papinianus praefectus praetorio fuerit, neque ad eum pertinuerit formare principis orationes. Quae ratio tanta exiſtimari non poteſt, ut rem ſtatim pro refutata accipiamus. Videtur enim Antoninus Papiniano extra ordinem id voluiſſe obtrudere, primo quidem, ut auctoritate tanti viri abu-

teretur ad velandam ſceleris atrocitatem, deinde, ut nolentem volentem quaſi cogeret approbare ea, quae hactenus magno ſtudio diſſuaſerat; denique ab ingenio eius et eruditione ſingulari facilius forte ſperabat artificia velandi facinoris, ſ. σοφὰ φάρμακα. Fuiſſe Papinianum appellatum de velando parricidio, Spartianus non dubitat, quidquid ſit de oratione dictanda, magnifice que hinc elogij materiem ſumit Iacobus Lectius in gravi de vita et ſcript. Papiniani oratione, ubi, quod obiter noto, μνημονικὸν ἁμάρτημα eſt, cum Herodianum pro Victore adducit. *Boecl.*

Hic poteſt ſufficere, orationem a Noſtro tantum confictam eſſe.

4, 6, 10.

τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μήποτε γενόμενον ἔργον. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο λ.

In N. ad h. l. tria breviter iam monuimus, primo quidem, ſic eſſe diſtinguendum, per punctum poſt ἔργον, deinde, in ſeparata ita enunciatione ſq. ſumendum eſſe μὲν pro μὲν οὖν ſ. μὲν γὰρ, (quo redit, ſi quis malit, oppreſſas eſſe particulas iſtas οὖν et γὰρ in demonſtrando et exponendo, cf. 1, 15, 14.) denique in prima enunciatione eſſe τὸ pro pron. demonſtr. τοῦτο, aut, ſi illud τὸ proprie accipiatur ac pro artic., ſubintelligi id ipſum pron. τοῦτο, ſed et ſimul v. ſubſt. ἐςὶ ſ. ἦν.

Iam hic adiungimus locum Noſtri ex

6, 6, 11.

δεῖγμα δὲ τοῦτο οὐ μικρὸν τῆς βαρβάρων κακώσεως. ἐτῶν γοῦν τριῶν λ.

ubi in prima enunciatione deſit modo v. ſubſt. ἐςὶ, a P. ſtatim expletum, ſed ſecunda enunciatio cum pr. iungitur aliter, quam in priori loco, atque adeo per γοῦν, notione cauſae, et pro γὰρ vulgari.

Sed in oratione ſic conformanda ſequitur Noſter tum analogiam, tum auctoritatem optimorum Graecorum, qui iungunt enunciationes duas et ipſi ſimiliter, ſic que, ut in prima quidem enunciatione ſtet vel aliquod ſubſt., vel adi. quoddam, vel denique verbum, quod in arte nominamus, ſed in ſecunda enunciatione reperiantur particulae cauſales aliquae, vel minus.

Quorum generum exempla ſubiuncturi deinceps, monemus in univerſum, in copulandis talibus enunciationibus editores partim nobiscum uti diſtinctione iſta maxima, h. e. puncto, partim minori, ſ. colo ſ. ſemicolo, i. e. puncto, ad apicem litterae ſummum locato in fine enunciationis primae, partim inconſtanter agere, adhibito quippe interdum puncto, interdum ſemicolo, partim minimam uſurpare interpunctionem, atque adeo comma tantum, partim denique plane nullam interponere diſtinctionem, una ſerie omnia ſcribendo atque edendo; in quo nos relinquere cuique morem ſuum et arbitrium, caeterum ipſos conſtantiam et in hac re obſervare.

Igitur in exemplis, ubi prima enunciatio habeat ſubſtantivum aliquod, non eſt genus unum, ſed diverſum, ut ſit iſta enunciatio vel plena, vel manca, tenens aut partes omnes, aut aliquot tantum, quas in propoſitione quadam requirunt dialectici; unde eadem enunciatio exiſtit longior aut brevior.

E primo genere ponimus haec, ap. Xen. Oec. 6, 6. τεκμήριον δὲ σαφέςατον γενέσθαι ἂν τούτου ἔφαμεν, εἰ λ. it. ib. Ἀνβ. 1, 9, 30. μέγα δὲ τεκμ. καὶ τὸ ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ βίου αὐτῷ γενόμενον, ὅτι λ. *magnum* et *illud* argumentum *eſt*, quod *in* exitu *vitae* ipſi *accidit*; rel., ap. Thuc. 3, 36. καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιςόν ἐςι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ

ὁμοίως αὐξηθῆναι. ἐκ γὰρ λ. it. ap. Herdt. p. 609. i. μαρτύριον δέ μοι καὶ τόδε οὐκ ἐλάχιστον τούτου πέρι γέγονε. οὐ γὰρ λ. it. ſine Ind. ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 763. i. μέγα μὲν οὖν ἡγοῦμαι τεκμήριον εἶναι, ὅτι λ. ed. Marb. p. 389. e. *illud* autem *non* vulgare *argumentum* exiſtimo, *quod*.

Sed alterius generis habuimus plura, ex Hom. Ἰλ. ά, 525. τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ· οὐ γὰρ λ. hoc *enim* a *me* inter *immortales* maximum *ſignum*; non *enim* rel., tum ex Ael. V. h. 2, 5. μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι λ. huius *rei* teſtimonium *praeter* caetera *etiam* illud *eſt*. Audientes *Ephori*, rel., ubi ſecunda enunciatio caret copula cauſali, ſed ex Iſ. Ev. Fd. c. 10. i. μέγιστον δὲ τεκμήριον καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ὁσιότητος τῆς ἐκείνου· τῶν γὰρ Ἑλλήνων πολλοὶ λ. W. 292, 13. illud *autem* certiſſimum *ſignum* eſt *et morum et ſanctitatis eius*, quod *Graecorum complures*, qui Intp. cauſalem mutat in ὅτι, etiam in Annot. ib. p. 605. i., tum ex eodem Ev. Fd. c. 11. i. καὶ τούτου μέγιστον τεκμήριον. τοῦ μὲν γὰρ λ. W. 293, 22. *cuius* rei *hoc* maximum *ſignum* eſt, *quod* rel., porro ex ej. Pan. Mor. p. 60. m. σημεῖον δὲ τοῦ τάχους καὶ τῆς ἁμίλλης· τοὺς μὲν γὰρ λ. ſed W. 83, 29. per punctum, *ſignum* autem *celeritatis* eorum *et* contencionis *illud* eſt, *quod* rel., porro ap. Lyſ. Rs. O. V. 5. p. 92. l. 4. τὸ δὲ μέγιστον σημεῖον τοῦ πλήθους· ἐξὸν γὰρ λ. quem locum, proxime ad Noſtri primum accedentem ab initio, cum e Taylori Vs. non potuiſſem comparare, brevius, quam in Vs. Rsk. V. 6. p. 369. e., converſum vidi in ed. Marb. p. 502. l. 8. maximum *autem* multitudinis *ſignum* eſt, *quod* rel., Xen. Ἀνβ. 1, 9, 29. τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου λ. Th. V. 2. p. 68. m. *cuius* rei *hoc* quoque *argumentum* eſt, *quod* ab Cyro rel. it. Herdt. 131, 86. τεκμήριον δέ μοι τούτου τόδε· αἱ μὲν γὰρ λ. cuius *rei* hoc *apud* me *argumentum* eſt, *quod* rel.

Item per breviores enunciationes ap. Polb. 3, 149. e. σημεῖον δὲ τούτου μέγιστον· ὃς πρῶτον μὲν λ. cuius *rei* argumenta *ſuperſunt* certiſſima. *Qui* primum *quidem* rel. ſed 1, 496. e. σημεῖον δὲ τούτου. ἐκ Χαλκηδόνος γὰρ λ. *quod* hoc *etiam* argumento *probatur*. Qui *Chalcedone* rel. it. Iſ. Pan. W. p. 92. i. σημεῖον δὲ τούτων. ἔχοντες γὰρ λ. quarum *rerum* illud *ſignum* eſt, *quod* rel., ſed ap. Mor. p. 77. e. per colon, at ej. Ev. W. 277, 50. σημεῖον δὲ μέγιστον· περὶ μὲν γὰρ ἄλλων λ. *cuius* rei *ſignum* illud *eſt* maximum, *quod* rel., pro quo punctum fert Fd. p. 7. c. 3. i., cf., praeter rhet. ſel. p. 22. ſ. 31. i. ed. Fi., quoque ej. Plat. Symp. p. 117. l. 5. τεκμήριον δὲ τούτου· γονεῖς γὰρ λ. it. p. 144. e. μέγα δὲ τεκμήριον. καὶ γὰρ λ.

Tum per breviſſimas enunciationes Thuc. 8, 38. μαρτύριον δέ. Δήλου γὰρ λ. cum Vs. liberrima, at 108, 97. τεκμήριον δέ· τὰ γὰρ λ. huius *autem* rei *manifeſtum* argumentum *hoc* eſt. *Nam* rel., it. p. 121. i. τεκμήριον δέ· οὔτε γὰρ λ. huius *autem* rei *hoc* eſt *argumentum*. Neque *enim* rel., ubi ap. Bauer. in Phil. Paul. p. 297. m. poſt δὲ nulla eſt diſtinctio, ac 130, 34. minima, τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐκλειψις σαφὴς ἐγένετο, λ. *argumento* autem *hoc* eſt, *quod* rel., qui locus commune cum Noſtri primo habet in ſecunda enunciatione μὲν, ſine γὰρ, relatum ad ſq. δὲ, it. Fi. The. 28, 2. σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ λ., quod comma et in ed. Cas. cum Vs. liberrima, it. Luc. 3, 621. l. 17. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τε ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, λ. *argumentum* huius *rei* hoc *eſto*. In *numero* enim *Deorum*, qui *ex* Heroibus *facti ſunt*, *Hercules* eſt *Iovis* filius, *et Caſtores*, rel., qui locus, deſtitutus poſt δὲ omni diſtinctione, ſimilis eſt Noſtri ſecundo ob particulam γοῦν in enunciatione ſecunda, ut, quoad ſententiam, ille Iſ. P. M. p. 49. m.

δῆλον δὲ τὸ μέγεθος τῶν κακῶν τῶν γενομένων ἐκείνοις· οὐ γὰρ λ. W. 77, 47. cladis *autem* illius *magnitudo* ex *eo* perſpicitur, *quod* rel. cum puncto.

Verum exempla, ubi enunciatio prima teneat aliquod adi. merum ſine ſubſt., ſubiicimus haec, Polb. 2, 341. i. τὸ δὲ δὴ πάντων μέγιστον, ἤδη γὰρ — φησὶ λ. omnium *vero* abſurdiſſimum *eſt* hoc. *Ait* rel. it. Iſ. Pan. W. 69, 20. δῆλον δὲ ἐκεῖθεν. οἱ γὰρ λ. per Vs. liberrimam, ſed cum colo ap. Mor. p. 29. l. 6. et Thuc. 10, 31. ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, δῆλον δέ. τὸ γὰρ λ. poſtquam *autem* ad agrum Troianum *appulerunt*, *hoſtem* proelio *vicerunt*, hoc *autem* eſt *manifeſtum*, nec *enim* rel., ubi recte Stp. poſt ἐκρ. voluit punctum.

Denique exempla, ubi in enunciatione prima habeatur ſolum verbum finiti temporis, ſunt illa, ap. eundem Thuc. 95, 65. σκέψασθε δέ. εἰ γὰρ λ. cf. Bauer. Phil. p. 158. m. 297. e. it. ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 364. i. δηλώσει δέ. αἰσχύνεται γὰρ ἀπιὼν λ. cum N. et Ind. V. 6. p. 927. e. tum ap. Xen. M. S. 1, 2, 32. ἐδήλωσε δέ. ἐπεὶ γὰρ λ. ubi v. N. Z., ut ſuper univerſum orationis ſic iunctae genus eundem ad Xen. de re Equ. 10, 4. et cum Bach. ad Sy. 4, 17. Mor. ad Iſ. Pan. p. 49. N. e.), Vig. p. 139. cum N. Bud. C. 921, i. 1375, 27. Stp. Th. 3, 768. A. e. v. σημ. et τεκμ. ib. p. 1365. F., qui pauper in v. μαρτυρ. 2, 795. D., ut de ellipſi vel pron. alicuius in gen., vel verbi ſubſt. L. Bos. p. 339. cum Dev. p. 102. m. et per aliquam Vs. Ind. Dem. v. σημ., cui add. 320, 24. 359, 13. 372, 15. 525, 17. et per ſubſt. τεκμήριον, quod Ind. plane ignorat, 617, 12, it. 97, 22. αἴτιον δὲ τούτων· παρεσκεύασεν ὑμᾶς λ. ubi iterum in ſecunda enunciatione nulla copula cauſalis, ut ſupra ap. Ael., et iterum ap. Phil. p. 755. e. ἔστι δ', εἰ καὶ μικρόν, ἀλλ' οὐ μικρᾶς δεῖγμα κακονοίας. τῶν μαστίγων λ. per Vs. liberrimam, cf. ap. laudatos quoque exempla per ſubſt. alia, et univerſe quid in ſcribendi hanc rationem ſupra 1, 14, 3.

4, 13, 8.

ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ.

Ad hunc locum dabimus primo, quae nobiscum olim benevole communicavit Loesnerus, Profeſſor Lipſicae Academiae Longe Doctiſſimus, omnibus que, Graeca vel ſcientibus, vel amantibus, in primis carus cultus que. „Ex Sigism. Frider. Dreſigii diſſertatione philologica *de vera notione verbi* Σκύλλω etc. reſpondente Ioh. Iacob. Boſio, Lipſienſi, tandem Archidiacono Thomano Lipſ. 1734. p. 34. Herodi. 3, (4,) 13, 8 — quem locum Angelus Politianus ita vertit, ut verba, ad quae reſpeximus, plane omiſerit. — Paullo melius reddidit Stephanus Berglerus in nondum edita Herodiani nova interpretatione, quae preſſius ſemper graeca, quam Politianus, ſequitur. ita autem habet. „Diſtabat autem ab urbe templum longius, ita ut itineris apparatu opus eſſet. Cum equitibus igitur paucis, ne ſcilicet totum exercitum vexaret, iter eo faciebat, ut, ubi ſacrificaſſet deae, reverteretur.“ Quamvis vero hic Bergleri, Henr. Stephanum forte ſecuti, mox citando loco interpretatio, qua σκύλῃ reddidit per *vexaret*, tolerari poſſet, propterea quod — verbum *vexo* ap. Latinos etiam interdum de itinere collocatur, tamen noſtra ſententia clarius hic locus verteretur, *ne totum exercitum fatigaret*. Alter locus Herodiani habetur 7, 3, 8. (10.) σκύλας δὲ καὶ ὕβρεις, φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου. Turpiter hic ſeſe dedit iterum Politianus, illud σκύλας vertens, *ſpoliatos*, ſed repugnante analogia grammatica, quod vitium iam notavit in eo H. Stephanus *in praef. ad Herodi.* p. 457. *Tom.* 3. *Frid. Sylburgii Scriptor. Rom. Graec. minor.* et Ioh. Boiſius *ad*

Chryſoſtomum p. 883. *Tom.* VIII. edit. *Savilii.* Longe melius et prorſus ad mentem Herodiani atque egregie tranſtulit Steph. Berglerus in laudata interpretatione. „Plurimus ergo, — Poſtquam autem eos defatigaſſet ac contumeliis affeciſſet, exilio vel morte puniebat.“

His adiungantur, quae Wunderus, quondam noſter diſcipulus, nunc amicus, et in ſacro munere, haud procul ab urbe Lipſia, propter litteras priſcas etiam in fama, honore ac pretio; excerpta miſit. „Locus ipſe Chryſoſt. ex edit. Savilii eſt in Tom. VII. p. 107. 3. et Nota Boiſſi. ad Chryſoſt. a Dreſigio excitata, eſt haec. *οὐκ ἂν ἔσκυλά σου τὴν εὐλάβειαν*) i. *non te* fatigaſſem *tam moleſto* itinere: *non paſſus fuiſſem, ut moleſtiae tibi aliquid crearetur, tam difficili itinere ſuſcipiendo.* Tot enim opus eſt vocabulis, ut unum Graecum verbum plene et *γνησίως* exprimatur. Σκύλλω enim proprie ſignificat *vexo, fatigo*, nec quovis id modo, ſed longitudine et difficultate itineris. — Herodi. l. 4. p. 105. *σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο*, i. ex interpretione marginali H. Stephani. (Nam Politianus notis parentheſis incluſa omittit.) *Cum paucis igitur equitibus (ne totum exercitum vexaret) iter faciebat.* Idem l. 7. p. 149. *σκύλας — ἐζημίου*, i. *poſtquam vero fatigaſſet* (ſcil. longis et moleſtis itineribus) *et contumeliis affeciſſet, exilio vel morte multabat.* Male ibi Politianus *σκύλας* interpretatus eſt *ſpoliatos*, cum debuiſſet potius *fatigatos*, ſicut eruditiſſime annotatum eſt ab H. Stephano, praefatione Herodiani a ſe edita.“

00079872

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 22 February, 2020